Tàng Long Đỉnh

Tác giả: Trần Thanh Vân
Thể loại: Truyện Kiếm Hiệp

Hồi 1 - Trời Thu Đẩm Máu Tình Cốt Nhục

Bao lần mây gió, mấy độ hàn sương, mùa thu đã về tự bao giờ mà mặt đất đã thay mình một chiếc áo vàng ảm đạm.

Gió mưa của trời thu hình như chẳng ảnh hưởng gì đến hải đảo ngoài Đông Hải xa xôi! Ở đây ngàn ngàn chiếc lá vẫn rơi lả tả trên đỉnh phong lãnh của đảo Đào Hoa. Những cành lá trơ gầy đang rún rẫy trước gió. Những con sóng bạc đầu cứ rì rầm vỗ vào bờ của hải đảo, tạo nên những âm thanh buồn bã thê lương trênmặt biển Đông tĩnh mịch.

Lúc này mặt trời đã lên cao, những tia nắng chiếu xuống thẳng trên mặt biển.

Ánh nắng chói chang châm chích vào da thịt con người như muốn sấy khô mặt đất, đun sôi mặt biển. Chắc không ai muốn chống chọi dưới cái nắng gay gắt của mặt trời, vậy mà...

Dưới ánh mặt trời nẩy lửa ấy, trong những tia nắng kinh người ấy, người ta lại thấy trên một hòn đá bám đầy rong rêu và những con hào nổi lưng chừng trên bờ biển của đảo Đào Hoa, một cậu bé ước khoảng mười hai, mười ba tuổi. Cậu bị người ta trói chặt ở đó.

Ánh dương quanh vào gần chính ngọ chiếu gay gắt lên làn da non trên mạt cậu bé làm hồng lên như máu, nhưng dẫu sao cũng vẫn không thể nào che dấu được nét tuấn tú bất phàm của cậu.

Đó là một khuôn mặt gây cho người khác những ấn tượng mạnh, khiến ai nhìn vào đều xúc động khó quên. Đôi lông mày sắc như một lưỡi kiếm chạy dài lên đến chân tóc làm tôn lên chiếc mũi thẳng trông thanh cao kỳ lạ. Chiếc miệng nhỏ xinh mím chặt cũng tỏ vẻ một ý chí quật cường. Tất cả những đường nét trên khuôn mặt cậu trông hài hòa đến lạ, chẳng khác chi một tác phẩm tuyệt mỹ thuật của tạo vật toàn năng.

Lúc này người ta chưa nhìn thấy được đôi mắt bị che phủ dưới làn mi dài cong vút và đen nhánh, song bằng vào khuôn mặt sáng ngời của cậu người ta có thể hình dung ra nhất định đằng sau bờ mi ấy hẳn phải là một đôi mắt làm xao xuyến lòng người.

Mồ hôi và hơi nước biển mặn chát đã thấm ướt y phục màu trắng tinh nguyên của cậu, thật khó có thể tin rằng có người có thể thi hành độc thủ đối với một thiếu niên tuấn tú như vậy. Thủ đoạn thật quá tàn khốc.

Phía trên bờ lúc ấy lại là ba lão đạo sĩ tuổi xấp xỉ bát tuần, lưng đeo trường kiếm ngồi sóng vai trên một mô đất cao dưới bóng một tảng đá lớn. Đạo sĩ ngồi giữa, lông mày điểm bạc, đôi mắt nhỏ hơi xếch, râu năm chòm phất phơ trước gió trông tiên phương đạo cốt, chỉ có điều trên khóe miệng điểm một nụ cười âm trầm hiểm độc.

Lão đạo sĩ ngồi bên phải mập phì, mày cong mắt sáng rực, nét mặt hớn hở lúc nào cũng như đang cười, trông như tượng Phật Di Lặc. Lão bên trái ngược lại gầy đét như que củi trông thật thảm hại, song thần sắc lại lạnh lẽo thâm trầm trông thật đáng sợ. Lão nhìn về phía cậu bé bị trói trên tảng đá rồi lạnh lùng:

- Thật không ngờ thằng nhóc này cũng có đởm lược, bị trói từ lúc bình minh đến bây giờ mà

không một tiếng kêu ca.

Lão mập cười lên ha hả nói:

- Điều đó gọi là có hổ tổ, hổ phụ thì không thể sinh khuyển tử khuyển tôn được.

Lão gầy lóe lên ánh mắt độc ác, lạnh lùng:

- "Mai Đảo" một lần ra đi e rằng khi trở về chỉ còn hổ tổ thôi.

Lão mập tiếp lời:

- Điều đó là đương nhiên. Đừng nói đến võ công của họ đã bị phế, ngay cả khi còn đầy đủ công lực cũng e về không tới nơi. Có thể chúng ta làm như vậy không tránh khỏi vẽ rắn thêm chân đó thôi.

Lão gầy nghe qua chợt trừng mắt:

- Cái gì là vẽ rắn thêm chân! Cha con Đồng lão một thời oanh liệt, ta lại muốn xem thử họ sẽ chống đỡ được bao lâu.

Lão mập hai mắt sáng rực lên rồi cười ha hả:

- Ta chỉ e sợ rằng họ có mềm yếu cũng không mềm đến mức như ngươi tưởng.

Câu nói hình như động chạm đến lòng tự tôn của lão ốm, lão đứng bật dậy, lạnh lùng:

- Ngươi cứ chờ xem, Đồng lão suốt đời chưa hề cúi đầu trước bất cứ ai nói lời nhu nhược nhưng hôm nay nhất định lão sẽ cúi đầu trước ba chúng ta để nói lời cầu xin.

Lão mập buột miệng nói:

- Đại danh của Đồng lão không phải một sớm một chiều mà có, ta e rằng dù máu chảy đầu rơi cũng không làm cho lão ta phải cầu khẩn van xin.

Lão ốm quay phắt người lại, giọng âm trầm:

- Nếu như hôm nay ta không làm được như thế thì từ nay về sau ngươi hãy ném vứt đi biệt hiệu Thiên Sát Kiếm Hoa Vân Phong.

Lão già ngồi chính giữa nãy giờ không hề mở lời chợt từ từ đứng dậy nói:

- Hai ngươi đã bằng ấy tuổi đời sao còn cãi nhau những chuyện không vào đâu cả.

Dứt lời lão chỉ về phía xa xa trên mặt biển đoạn tiếp:

- Thuyền của Đồng Dật Trần không phải đã đến kia rồi sao? Chúng ta mau chuẩn bị đại sự.

Hai lão già quay lại nhìn theo hướng chỉ, xa xa một cánh buồm trắng đang nhằm hướng đảo thẳng tiến.

Lão mập ném một cái nhìn về phía lão ốm rồi đứng vụt dậy hỏi:

- Bây giờ chúng ta phải làm thế nào đây?

Lão già ở giữa trên khóe miệng càng hằn đậm thêm nụ cười vốn đã rất thâm hiểm, lão quét hai tia nhìn sắc bén về phía hai lão già kia rồi cười nói:

- Vũ Nội Tam Kiếm chúng ta suốt đời hành hiệp đều bị Đồng Dật Trần đè đầu cỡi cổ. Ở Trung Nguyên, danh vọng của chúng ta không thể nào vang dội hơn lão ta được.

Hôm nay, trên đảo này không thể để cho người khác trông thấy. Trong trường hợp không trái với dự định, chúng ta vẫn có đầy đủ thời gian phải không?

Hai lão già trên ánh mắt thoáng tia nhìn độc ác, đồng thanh hỏi:

- Đại ca đã nghĩ ra điều gì xảo diệu phải không?

Lão ở giữa hướng mắt về chiếc buồm trắng, cười âm trầm:

- Không sai, ta đã nghĩ kỹ, chúng ta phải ra đến nơi nghênh tiếp chiếc thuyền.

Dứt lời lão cất bước hướng về chiếc thuyền. Hai lão kia bước theo sau không kịp hỏi thêm điều gì cả.

Chiếc thuyền trắng bây giờ đã đến cách bờ chừng hai mươi trượng song vẫn chưa cuốn buồm giảm tốc độ, vẫn lao vào bờ với tốc độ như cũ.

Trên mui thuyền, một lão già chừng đã bát tuần đứng bất động, khuôn mặt của ông ta gầy gầy và trắng đến lạ lùng, trắng như chiếc buồm của con thuyền vậy. Gió biển thổi tung mái tóc trắng bạc của ông ta bay ngược lui về sau. Trông ông ta vừa cô độc vừa thê thảm, nhìn vào tự nhiên người ta có cảm tưởng rằng đây là cảnh anh hùng mạt vận.

Ông già từ từ chú mắt nhìn vào ba lão già đang bước lại phía bến nước, đôi mắt và thần sắc trên gương mặt tương tuỵ như nhau, vừa trống rỗng vừa miên man…

Trên thuyền, người cầm lái là một lão già lưng gù, người cuốn buồm lại là một đại hán tết tóc đuôi sam chừng trên dưới bốn mươi tuổi. Cả hai người trong đôi mắt đều nổi đầy những sợi tơ huyết.

Khi thuyền cách bờ chừng mười trượng, đại hán đuôi sam giật mạnh dây buồm, cánh buồm lập tức hạ xuống, tốc độ con thuyền từ từ giảm dần, nhưng cũng đã quá đà, toàn con thuyền như trườn người lên bến cát.

Ba lão già kia đi đến phía con thuyền ánh mắt vô cùng âm độc, lão ở giữa lại cười nói:

- Đồng huynh đã trở về rồi ư? Vì chuyện của huynh đệ chúng tôi mà khiến huynh một phen nhọc lòng, huynh đệ chúng tôi vô cùng cảm kích.

Ông già trên thuyền trông đờ đẫn nhảy xuống bến cát, ông quay lại nhìn về phía bên kia nơi đứa trẻ đang bị trói, đôi mắt lạc thần của ông bỗng nhiên loáng lên những tia trắng bạc, ông từ tuù quay đầu lại, trầm giọng:

- Ba vị, ta từ Mai Đảo trở về. Hình như ba vị đã biết trước chuyện Đông Hải Kiếm Long trên Mai Đảo đã bị đoạn diệt, vì vậy ba vị quyết bức huynh đệ lão phu vào cạm bẫy.

Thiên Sát Kiếm Hoa Vân Phong cười âm trầm:

- Đồng huynh sao lại nói vậy. Đông Hải Kiếm Long Mai Túc Phong tàng trữ Đỉnh Long Đồ Phổ, thử hỏi ai lại không biết, Đồng huynh chuyến này đi chắc có người khác ăn chặn nên không đạt được mục đích, cho nên...

Lão nói chưa hết câu thì Đồng Dật Trần đã nộ khí xung thiên, quát ngang:

- Hoa Vân Phong, Đồng Dật Trần ta và Vũ Nội Tam Kiếm các ngươi từ xưa nay không hề kết oán thù, các ngươi từ xa đến, lão phu lấy lễ thượng khách mà tiếp, lấy tình cố cựu mà nghênh, thật không ngờ các ngươi lòng lang dạ thú hạ độc vào rượu. Lại phế võ công của ba người chúng ta, lấy sự sống còn của con cháu chúng ta mà bức bách chúng ta phải đến Mai Đảo để bán cả bằng hữu cầu vinh. Ta dám chắc rằng bọn lòng lang dạ sói trên đời này không ai có thể sánh với các ngươi.

Thiên Sát Kiếm Hoa Vân Phong lại cười lạnh lùng:

- Đồng Dật Trần! Ngươi quên rằng sự sống còn của ngươi đang nằm trong tay ai sao?

Đồng Dật Trần ngẩng mặt lên trời cười cuồng ngạo:

- Hoa Phong Vân! Ta và ngươi đều là người từng trải giang hồ, mục đích của các ngươi căn bản ta cũng đã hiểu. Lấy kiếm lệnh đổi đồ hình cũng chỉ là cái cớ thôi, tiêu diệt Đồng Dật Trần này mới là tâm ý của các ngươi. Hoa Phong Vân, ngươi còn muốn lấy chuyện sinh tử để uy hiếp chúng ta sao? Hẳn là ngươi đang nằm mơ đấy.

Thần Sát Kiếm mắt lóe lên tia giết người, lão bước lên phía trước một bước. Đột nhiên lão mập gọi giật lại:

- Khoan đã! Đồng huynh! Câu chuyện của huynh thật là thảm não, không biết ai đã ra tay tàn khốc quá vậy!

Đồng Dật Trần chuyển người nhìn lại phía lão mập, dằn từng tiếng, từng chữ:

- Thiên La Kiếm Qúa Nam Bình, trước mặt của ta ngươi không cần phải giả ngây giả dại, ai hạ độc thủ ư? Các ngươi đã rõ, ta cũng thấu hiểu. Bằng vào võ công của các ngươi, một đứa trẻ ba tuổi cũng biết rõ rằng các ngươi không bao giờ dám xưng bá võ lâm. Người của Mai Đảo đã bị các ngươi đoạn diệt, lão phu vì tin người cầm Mai Đảo kiếm lệnh nên trước sau gì cũng bị tiêu trừ. Vì biết vậy nên các ngươi đã đến đây.

Cả ba lão già nghe xong đều thoáng động, Thiên La Kiếm lại cười nói:

- Đồng huynh nói như tự mình đã chứng kiến, khiến chúng ta thật khó lòng biện bạch.

Đồng Dật Trần cười nhạt:

- Vì lẽ đó lão phu thấy các vị bất tất phải kéo dài thời gian.

Lão già từ trước đến giờ k không hề mở lời đột nhiên ho lên một tiếng, cười nói:

- Đồng huynh có cảm thấy mình quá võ đoán không?

Đồng Dật Trần cười lạnh:

- Thiên Huyền Kiếm, tự ngươi hẳn biết rõ lão phu có phải quá võ đoán hay không?

Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ lại cười âm trầm lạnh lẽo:

- Đồng huynh định kiến quá nặng nề, huynh đệ ta dù có thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể nào thuyết phục được Đồng huynh, để tẩy sạch những nghi niệm trong lòng của Đồng huynh, huynh đệ chúng tôi đành phải dùng hành động để chứng minh, không ai giết các người đâu.

Đồng Dật Trần thoáng giật mình buột miệng nói:

- Tất Vũ, lời của ngươi là sự thật hay sao?

Thiên Huyền Kiếm vẫn với nụ cười âm trầm:

- Ta đã nói huynh đệ chúng ta dùng hành động để chứng minh, song huynh mới mở lời đã không tránh khỏi thái quá...

Vì con cháu, vì huyết cừu, vì sự tồn vong của Đồng gia, Đồng lão như quên mất sự tôn nghiêm của bản thân, vội vàng:

- Đồng mỗ xin ba vị bỏ qua.

Thiên Sát Kiếm hắng giọng lạnh lùng:

- Hừ bỏ qua ư, bỏ qua là xong ư?

Đồng Dật Trần thoáng trừng mắt, hướng về Thiên Sát Kiếm cố dấu tiếng thở dài nói:

- Theo Hoa huynh thì sao?

Hoa Phong Vân gằn mạnh từng tiếng:

- Qùi trước mặt ba chúng ta!

Khuôn mặt già nua của Đồng Dật Trần ửng đỏ, lão lập lại từng tiếng:

- Qùi trước mặt các ngươi.

Thiên Sát Kiếm Tất Vũ cười nhẹ:

- Đồng huynh, chuyện ở nơi này sẽ không ai biết...

Đồng lão ngẩng khuôn mặt già nua trắng xanh lên trời, không một chút huyết sắc, các nếp nhăn như càng dày đặc thêm. Trong đôi mắt của lão như lạnh lùng, như vô thần, như tê dại. Cảnh anh hùng mạt lộ trông thật bi thương...

Trừ ra tiếng rì rào của sóng biển, trên đảo không ai nói với nhau câu nào...

Đột nhiên Đồng Dật Trần lắc mạnh đầu hất mái tóc bạc lui ra sau rồi ngửa mặt cười lên một tràng dài hàm chứa nỗi thống thiết, đoạn nói:

-... Đồng Dật Trần hôm nay phải quì xuống trên bên cát này...!!!

Nụ cười giọng nói vô cùng thê lương, khiến người phải động tâm trước cảnh anh hùng sa cơ.

Thanh âm của nụ cười vừa dứt thì đầu gối của lão bắt đầu gập lại, thân trên từ từ thấp xuống…

Đột nhiên một giọng trong trẻo vút lên từ phía hòn đá nổi lên:

- Gia gia! Gia gia hãy nhớ lời dạy đối với Kỳ nhi, dù máu có chảy, đầu có rơi, chí của nam nhi đại trượng phu không ai có thể khuất phục được.

Đồng Dật Trần thần sắc chợt thay đổi, song không dừng lại động tác, cất giọng thảm sầu:

- Tiểu Kỳ, con ghi nhớ lời gia gia là rất tốt, sau này con sẽ hiểu vì sao hôm nay gia gia phải làm như thế này.

Lời nói vừa dứt thì lão đã quì hoàn toàn trên mặt đất.

Trong đôi mắt của lão già gù lái thuyền lấp lánh lệ châu, trong mắt hán tử tết tóc đuôi sam thì loáng những tia hận thù cay độc rồi từng bước tiến lại trước mặt ba lão già kia.

Vũ Nội Tam Kiếm nhìn nhau cười đắc chí, Hoa Phong Vân cất lời:

- Đồng huynh, huynh không ngờ rằng huynh có ngày hôm nay phải không?

Nói xong lão quay lại nhìn đại hán tóc sam đang đi đến. Đột nhiên đại hán quát lên một tiếng, vung chưởng lên theo thế “Vụ mê vân hùng” phi người về phía Hoa Phong Vân, chụp xuống đỉnh đầu lão mạnh như vũ bão, đồng thời hét lên:

- Ngươi cũng sẽ không ngờ có ngày hôm nay!

Lời vừa dứt thì chưởng phong đã đến, song Hoa Phong Vân vẫn chỉ cười nham hiểm, lão bước lui một bước xoay mình chính diện, vận kình lực đưa lên tiếp chiêu.

Người ta chỉ nghe ầm ầm mấy tiếng, người của đại hán đã bị hất tung ra ngoài bốn trượng. Đại hán chỉ hộc lên một tiếng, bãi cát dưới chân chàng đã nhuộm đỏ vì dòng máu phun ra như suối từ miệng gã. Khuôn mặt đỏ hồng lập tức chuyển sang màu trắng nhợt nhạt.

Đồng Dật Trần nhìn ngây dại và hán tử gọi lão gù:

- Đồng Phúc, ngươi hãy đỡ Tân Dũng dậy.

Trong thanh âm của lão chất chứa bao nhiêu là bi phẫn.

Tân Dũng lúc này đã chống tay lên mặt đất gượng dậy, đôi mắt lạc thần nhìn vào Đồng Dật Trần thều thào:

- Lão gia… Tân Dũng này phải đi trước lão gia… thù này… hận này… ai sẽ thay lão gia và thiếu chủ báo phục… con… con chỉ hận trời già… không mắt…

Gã gắng chút hơi tàn nhìn qua phía cậu bé trên tảng đá, rồi trước khi đưa mắt tới lão gù, thân của chàng đã không còn hơi sức, sụp người xuống, những ngón tay cắm sâu vào cát đá…

Trên huyệt mi tâm của cậu bé đang nằm trên tảng đá nổi bỗng ánh lên một nốt ruồi son bằng đầu ngón tay, trên khuôn mặt nhợt nhạt của cậu bé cũng ánh hồng lên như vừa thức giấc.

Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ chẳng thèm để mắt tới Tân Dũng, lão cười nhạt:

- Đồng huynh xin đứng dậy, để chứng minh lời của Đồng huynh, Mai Đảo bị tiêu diệt là sự thật, lão phu có một lời thỉnh cầu, xin Đồng huynh hãy đưa chúng tôi cùng đi đến Mai Đảo.

Lão nói vừa xong, sắc mặt bỗng lạnh lùng khủng khiếp, quay sang Thiên Sát Kiếm lão tiếp lời:

- Lão tam! Chúng ta giữ lời không giết đứa trẻ này, bất quá vì muốn mời Đồng huynh hợp tác, đợi đến lúc tìm được Tàn Đỉnh Đồ hẳn hay, để cho nó sống thêm một thời gian nữa.

Thiên Sát Kiếm Hoa Phong Vân thoáng giật mình nói:

- Dùng phương pháp nào để nó có thể sống thêm một thời gian nữa?

Tất Vũ cười thâm hiểm:

- Da người dưới ánh mặt trời sẽ dần dần co rút lại, không phải là nó có thể sống thêm một thời gian nữa sao?

Thiên Sát Kiếm chợt hiểu ra, lão cười rộ lên tàn khốc nói:

- Vậy ra chính là cha giết con đó thôi... ha... ha...

Nói đoạn lão rút ra một thanh dài từ trong ống tay áo có bảy nhánh kỳ lạ, rồi đi về phía xác của trung niên hán tử.

Đồng Dật Trần nghe những lời đối thoại chợt hiểu rõ sự tình, ông gầm lên:

- Tất Vũ!... Ngươi đã nói rồi nuốt lời sao?

Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ cười đắc chí:

- Sao lại bảo chúng ta nuốt lời! Bọn chúng ta có giết nó đâu? Vả lại lão phu tin rằng Mai Túc Phong trên Mai Đảo vẫn còn sống nên sau khi tìm được Đỉnh Long Đồ ta sẽ trở lại lập tức. Lúc đó ta nghĩ rằng làn da của nó còn chưa bị cháy khô đâu! Hơn nữa, tháng này cây Thúy Chi sẽ vừa chín, không khéo lệnh tôn gặp được kỳ duyên cũng nên... ha ha... bấy giờ mối huyết hải thâm cừu này nó sẽ báo phục... ha ha...

Thiên La Kiếm Qúa Nam Bình lại tiếp lời:

- Đồng huynh! Nhất định huynh nghe qua, năm xưa Vũ Vương trị thủy thành công đã cho đúc chín đỉnh lớn để tượng trưng cho chín Châu. Khi Cửu Đỉnh lưu truyền đến đời Chiến Quốc, Thạch Cơ Tử đã có được một chiếc. Truyền thuyết rằng vị kỳ nhân này đã trồng vào trong đỉnh một cây gọi là Cửu Quả Thúy Chi, sau khi quả này chín tới, ai dùng được nó có thể đạt được công lực trùm trời đất. Mặt ngoài chiếc Đỉnh, ông ta lại khắc vào đó một pho "Tiềm Long Thần Công" ảo diệu vô cùng. Không chừng lệnh tôn sẽ... ha ha...

Trong khi Thiên La Kiếm đang thao thao bất tuyệt thì trên một tảng đá lớn cách đó chừng hai mươi trượng không biết từ bao giờ đã xuất hiện một vị hòa thượng cốt cách phi phàm. Nhìn vào diện mạo thoát tục như sống cũng tùng cổ nguyệt, người ta có cảm giác như đang đứng trước một biểu tượng của từ bi hỷ xả. Một điều lạ lùng là trên huyệt Mi Tâm giữa đôi lông mày của ông cũng có một nốt ruồi son đỏ như máu. Nếu như Vũ Nội Tam Kiếm nhìn thấy nốt ruồi son này thì nhất định sẽ đoán ra ngay vị hòa thượng này là ai mà không khỏi phi hồn tán phách.

Đồng Dật Trần hai mắt đỏ ngầu nghiến chặt hai hàm răng:

- Tất Vũ! Bây giờ ta mới gặp một loại người lòng lang dạ sói như ngươi. Thật đê tiện.

Bấy giờ Thiên Sát Kiếm Hoa Vân Phong đã lột xong một miếng da chừng hơn hai thước trên ngực của trung niên hán tử kia. Lão ta quay người lại phi thân đến trên tảng đá nổi rồi nắm lấy đầu cậu bé, buột tấm da vào cổ của cậu.

Hai mắt cậu bé tưởng chừng như đã trở thành ha quả cầu huyết, nhìn một cách oán hận thâm thù vào mặt Hoa Vân Phong, cậu dằn từng tiếng:

- Một ngày nào đó ta sẽ dùng da của ngươi để trói lên cổ của các ngươi.

Hoa Vân Phong bật cười lên ha hả, nói:

- Nhưng liệu ngươi có sống qua khỏi ngày hôm nay không... ha ha...

Trong thanh âm của tiếng cười cuồng ngạo lão đã tung người phi về phía bến cát.

Lúc này Đồng Dật Trần đã lọt vào trong tay của Qúa Nam Bình, chỉ nghe lão cười lên đắc ý.

- Đồng huynh! Trời đất rộng mênh mông, nơi đâu cũng có thể gửi gấm nắm xương tàn, hà tất phải nhất định tại Đào Hoa đảo này... ha ha...

Lúc này lão già gù còn lại đang từng bước từng bước tiến đến tảng đá nổi, Hoa Vân Phong nhìn thấy liền cười lên nói:

- Lão tử! Ngươi còn muốn đi đâu? Sao chưa chịu lên thuyền hả?

Lão già gù dừng bước từ từ quay lại rít giọng thê lương:

- Cả Đào Hoa đảo các ngươi còn tận diệt thì quý gì cái mạng của lão nô tài này mà các ngươi muốn giữ lại?

Thiên Sát Kiếm Hoa Vân Phong cười lạnh:

- Lão nô tài kia ngươi thật muốn chết sao?

Lão già lại từ từ quay người bước tiếp, vừa nói:

- Lão nô tài như ta nên chết sớm đi thì hơn.

Lão vẫn hướng về phía tảng đá có cậu bé. Thiên Sát Kiếm hừ lạnh một tiếng, lão xòe tay búng vút một tiếng, năm luồng chỉ phong rít lên. Lão bộc chỉ kịp kêu lên một tiếng thê thảm, cả người lão đổ nhào xuống biển, phút chốc mặt biển đã loang lên một vùng máu đỏ. Hình như còn quá đau xót vì thảm cảnh của Đào Hoa đảo, bàn tay già nua dính dầy con hào biển còn với lên mấy cái về phía cậu bé như gửi gắm điều gì... thật là một cảnh đau lòng.

Vũ Nội Tam Kiếm nắm lấy thân hình như đã tê dại của Đồng Dật Trần tung mình nhảy lên chiếc thuyền trắng, rồi nhanh chóng dong buồm ra khơi.

Nhìn theo bóng thuyền trắng càng lúc càng xa dần, cậu bé từ từ nhắm mắt lại, hai dòng nước mắt theo hai bên khóe mắt lăn dài. Đây vừa là sinh ly mà cũng là tử biệt.

Đào Hoa đảo lại trở về với sự yên lặng cố hữu, nắng thu vẫn chiếu gay gắt trên mặt biển.

Đứng lặng yên trên một triền đá, lão hòa thượng nhìn theo bóng thuyền trắng dần dần nhỏ lại rồi khuất sau những con sóng vô tình của biển cả, bất chợt ông thở dài nặng nề, tự lẩm nhẩm một mìh:

- Đã tĩnh tu hơn hai mươi năm ta vẫn chưa thay đổi bản tính của mình, trời đã phú cho ta tấm lòng từ, đã cho ta đôi mắt bằng xương thịt, ta thật khó lòng sống ra ngoài cuộc thế này!

Cùng với thanh âm lầm rầm tự nói, nốt ruồi son trên huyệt mi tâm của hòa thượng dần ửng đỏ lên như máu vậy. Không thấy hòa thượng động thân mà thân thể ông bỗng dưng như một làn khói bay đến tảng đá nổi ngoài biển cách ông chí ít cũng phải hai mươi lăm trượng. Lão hòa thượng quan sát cậu bé từ dưới chân lên trên đầu, vừa chạm phải nốt ruồi son trên trán cậu bé, ông chợt giật mình, lẩm nhẩm trong miệng:

- Mi Tâm huyệt... nốt ruồi son...

Cậu bé trên tảng đá mở mắt nhìn lão hòa thượng một thoáng rồi lại khép mắt.

Lão hòa thượng cơ hồ đã mất đi trầm tĩnh thoát tục như lúc trước, ông vươn tay mở dây trói trên tay cậu bé. Cậu bé mở mắt lần thứ hai nhìn lão hòa thượng chầm chậm hỏi:

- Đại sư! Mọi chuyện người đã chứng kiến hết phải không?

Lão hòa thượng thoáng giật mình, rồi nhẹ nhàng nói:

- Đúng vậy! Hài tử, ta đã trông thấy tất cả.

Cậu bé chợt nhắm chặt mắt, lạnh lùng nói:

- Đại sư! Người biết rằng nếu cứu tôi thì sau này tôi sẽ hành động thế nào chứ? E rằng khó tránh phạm vào giới sát của tôn chỉ Phật môn.

Lão hòa thượng cười nhẹ nhàng đáp:

- Chính vì ta biết rằng sau này con sẽ làm gì nên bây giờ mới cứu con. Hài tử, từ nay ta không còn là người xuất gia nữa.

Nói đoạn ông cắt dây trói cho cậu bé vào tháo tấm da người quanh cổ cho cậu.

Nắng thu vẫn chói chang chiếu thẳng xuống mặt biển, ngọn thu phong lại về đưa những chiếc lá vàng heo hắt trở về với cát bụi, chỉ có nỗi hận trong long người thì thu phong không thể nào thổi dạt.

Trước một tảng đá lớn bít kín miệng hang rêu phong như đã từ lâu không hề có người đến trên Đào Hoa đảo, một cậu bé ước khoảng mười hai mười ba tuổi vận một bộ đồ trắng đang phóng mắt nhìn xa xăm ngoài mặt biển. Nét mặt cậu trông vừa ưu sầu vừa oán độc. Trên khuôn mặt non trẻ của cậu như hằn lên những nét hận thù chứ không thấy thóang nụ cười vô tư lự như các trẻ nhỏ thường có.

Một bóng lão tăng nhẹ nhàng đáp xuống như một chiếc lá trước miệng động đá.

Lão tăng trông như đã cùng với những cây cổ tùng trường tồn bất tử. Lão tăng nhìn về cậu bé với một ánh mắt vô cùng thương cảm rồi nặng nề lắc đầu cất giọng nhẹ nhàng:

- Tiểu Kỳ! Con đứng ở nơi này đã bao lâu rồi?

Cậu bé áo trắng cất tiếng hỏi:

- Đại sư! Ngày mai lại là một ngày trong nắng ấm phải không?

Thanh âm của cậu bé như muốn ám chỉ một điều gì.

Lão hòa thượng thoáng chau mày, nhưng lập tức hiểu ra, ông trầm giọng:

- Tiểu Kỳ! Bảy ngày qua, mỗi bận hoàng hôn con đều hỏi ta câu này, có lẽ ta phải mang con đi thôi, chúng ta đi! Quay trở về ta sẽ kể hết mọi chuyện cho con nghe.

Cậu bé quay lại phía lão hòa thượng, ánh mắt như khẩn cầu, thấp giọng:

- Đại sư! Bảy ngày qua tâm tư của con không thể nào tách khỏi hình ảnh song thân! Con... con có thể hay không... Con...

Lão hòa thượng hình như hiểu ý cậu bé muốn nói gì, bèn gật đầu rồi ngồi xuống bên một hòn đá cạnh đó, nói:

- Tiểu Kỳ, con đối với bất cứ ai đều không muốn dùng đến hai chữ “thỉnh cầu” đúng không?

Nói đoạn lão ngồi tránh qua một bên và bảo:

- Con đến ngồi đây!

Cậu bé nhìn lão hòa thượng với ánh mắt cảm kích rồi bước đến ngồi xuống bên cạnh.

Lão hòa thượng ngẩng đầu nhìn ngắm sắc trời đã chuyển dần sang màu hoàng hoôn, ánh mắt của ông dần dần chuyển về phía chân trời xa xa, trầm tư giây lát rồi cất tiếng hòa hoãn:

- Đây là một truyền thuyết lưu truyền mấy trăm năm nay trong võ lâm. Người ta cho rằng ở Đông Hải đang tàng trữ “Tiềm Long Thần Công” của Thạch Cơ Tử. Nhưng mấy trăm nă nay chẳng ai tìm được, vì vậy truyền thuyết này đã trở thành một giai thoại mà thôi. Thậm chí có người còn hoài nghi Thạch Cơ Tử cũng chỉ là một nhân vật truyền thuyết mà thôi. Vì lẽ đó, truyền thuyết kia cũng dần dần được người ta lãng quên, chỉ tồn tại như một cổ sự. Thật không may, cách đây chín mươi năm, bấy giờ ta vừa mới xuất đạo, trong võ lâm lại có người chứng minh được rằng Thạch Cơ Tử là một nhân vật có thật, cùng với Quỷ Cốc Tử trong thời Xuân Thu Chiến Quốc. Quỷ Cốc Tử thì thần cơ diệu toán vô song, Thạch Cơ Tử thì võ công độc bá thiên hạ. Vì vậy, câu chuyện này lại một lần nữa lưu truyền trong võ lâm và một lần nữa gây ra một trường sóng gió khắp Trung Nguyên.

Lão hòa thượng ngồi xếp bằng lại tiếp tục nói:

- Thế nhưng, chín mươi năm qua không một ai tìm ra bóng dáng của chiếc cự đỉnh có chứa “Tiềm Long Thần Công”, thậm chí nó đang ở phương hướng nào cũng không ai biết. Mãi cho đến mấy tháng trước, người của Mai Đảo bỗng nhiên tìm được một miếng ngọc bội xưa trên đó có khắc rằng chiếc Cự đỉnh đang ở tại Đông Hải và cây Cửu Quả Thúy Chi tháng này sẽ chín

tới. Tin này lập tức truyền khắp giang hồ, những kẻ bắt hình bắt bóng lại phao rằng Mai Đảo Thế Gia đã tìm được bí đồ của Thạch Cơ Tử, vì đó mà mang lại cho Mai Đảo họa tận diệt toàn gia. Tai kiếp này còn lan tói cả những người có liên quan với Mai Đảo.

Cậu bé chợt nhỏ giọng nói:

- Đại sư! Sao người biết rằng Mai Đảo không hề tìm thấy được bí đồ này?

Lão hòa thượng cười nói:

- Lúc họ tìm được tấm ngọc bội thì ta đã tìm ra ngọn núi bí mật đang giữ chiếc Đỉnh này. Vì vậy ta biết rõ bức Tàng Long Đồ kia chỉ chứa một phần.

Cậu bé chợt buột miệng nói:

- Vậy là đại sư đã luyện thành võ công khắc bên trên rồi phải không?

Lão hòa thượng lắc đầu cười nói:

- Nhất ẩm nhất trác đều do trời định, khi mà quả Thúy Chi chưa chín thì bằng vào công lực của ta thật không thể luyện thành.

Cậu bé nghe lời chợt trố mắt, buột miệng:

- Đại sư có thể đạp nước mà phi hành, vung tay phá thạch, hơi thổi cũng đủ đả thương người chẳng lẽ với công lực như vậy mà không có cách gì luyện thành sao?

Lão hòa thượng lại cười nói:

- Tiểu Kỳ! Con lấy làm lạ cũng phải. Thạch Cơ Tử là kỳ nhân ở đời nên mọi chuyện người đã suy đi tính kỹ, vì vậy nên người mới trồng lên chiếc Cự đỉnh cây Cửu Quả Thúy Chi nhằm để bổ sung công lực cho người hữu duyên để luyện “Tiềm Long Thần Công”.

Cậu bé buột miệng:

- Đại sư, hiện tại không phải quả Thúy Chi đã chín rồi sao? Đại sư hiện tại có thể luyện thành rồi phải không?

Lão hòa thượng lại cười nói:

- Ta luyện thành rồi, mối oan cừu của con ai sẽ báo phục?

Cậu bé chầm chậm cúi đầu, đôi mắt nhìn chằm vào mấy ngón chân, hồi lâu cậu mới nói:

- Kỳ duyên này không phải do Thiên Kỳ tạo được, Thiên Kỳ sẽ không chiếm lấy làm của riêng mình.

Lão hòa thượng đôi mắt chợt sáng lên, lòng thầm nghĩ:

“Hảo hài tử, con thật có nghĩa khí, ta thật không nhìn nhầm người.” Nghĩ đoạn ông nói:

- Tiểu Kỳ! Muốn lĩnh hội tám thức trong “Tiềm Long” ít ra cũng phải cần đến thời gian năm đến sáu năm, dưỡng khí trong ngọn núi kia chỉ có thể dùng được trong thời gian sáu năm. Nếu như

trong thời gian sáu năm mà không luyện thành thì cũng đành nửa đường bỏ dở. Ta ư? Ta không có nhiều thời gian như thế đâu!

Mấy tiếng sau cùng ông nói như phải gắng lực.

Đôi mắt của cậu bé nhìn chằm chằm vào mặt lão hòa thượng tỏ vẻ nghi ngờ, từ từ nói:

- Đại sư! Người nên đi đến đó.

Thanh âm của cậu như chất chứa cả một nỗi quan hoài.

Cơ nhục trên mặt lão hòa thượng rung rung nhè nhẹ, giọng lạc đi:

- Tiểu Kỳ, sáng sớm ngày mai ta cùng con xuất phát, chỗ đó là một vùng không gian dưới đáy biển được một ngọn núi lớn úp lại. Đứng trên mặt biển thì không thấy dấu tích gì cả. Cần phải lặn xuống sâu hơn hai trăm trượng mới có thể phát hiện ra lối vào. Sau khi vào sâu con phải ngoi lên mới tìm đến được thạch động. Tiểu Kỳ! Con có dám lặn xuống một độ sâu như vậy hay không?

Cậu bé gật gật đầu nói:

- Tiểu Kỳ có thể! Đại sư, người là ai? Đại sư còn chưa nói cho Tiểu Kỳ hay và ngày mai Tiểu Kỳ sẽ đi đến đâu?

Lão hòa thượng có chút kích động, nhẹ nhàng vuốt tóc Tiểu Kỳ, trầm giọng:

- Đó là một nơi rất xa. Tiểu Kỳ! Sau này, giả sử khi con luyện thành thần công mà ta vẫn còn sống trên cõi đời này thì tài sản sẽ đến đón con.

Thiên Kỳ chấn động toàn thân, vội nói:

- Đại sư! Sao lại có cuộc ước hẹn khủng khiếp này?

Hòa thượng bình tĩnh cười nói:

- Tiểu Kỳ! Cái chết có gì là khủng khiếp, đúng không?

Ngẩng lên nhìn lão hòa thượng, khóe mắt Đồng Thiên Kỳ chợt trào ra đôi dòng lệ, cậu như tự nói với chính mình:

- Sau khi chết rồi có lẽ không còn biết điều gì nữa. Thế nhưng người sống thì lại không có cách gì để quên được những nỗi trần ai của thế cuộc. Có lẽ ta, Đồng Thiên Kỳ này vĩnh viễn là một người cô độc.

Lão hòa thượng bị xúc động mạnh, đôi lông mày trắng nhướng lên. Đột nhiên ông ôm Đồng Thiên Kỳ vào lòng rồi như tự nói một mình:

- Tiểu Kỳ! Cảnh ngộ bi thảm của con đã khiến ta khó lòng định tu trước nỗi khổ của nhân thế, tình cảm chân thành của con lại thắp lên trong lòng ta ngọn lửa yêu thương đã tắt từ bao nhiêu năm qua. Ta vốn chỉ muốn nói cho con biết ta là Linh Ẩn hòa thượng, song bây giờ ta lại muốn nói thêm cho con biết chính thực ta là ai? Kỳ nhi!

Con có bao giờ nghe phụ thân nói đến cái tên “Huyết Kiếp Thủ Vân Không” chưa? Ta chính là

Vân Không.

Đồng Thiên Kỳ nghe nói liền ngẩng khuôn mặt nhỏ bé lên kinh ngạc, gật đầu liên tiếp mấy cái rồi nói:

- Tiên Tổ đã từng nói qua nhiều lần, mỗi lúc nhắc đến người thường dặn dò rằng làm người không khuất phục trước kẻ mạnh, phải trừ tận gian đồ trong thiên hạ giống như Vân Không vậy. Lúc bấy giờ con chỉ sợ rằng không học được võ công trùm thiên hạ như vậy mà thôi.

Lão hòa thượng cười mãn nguyện nói:

- Sáu năm sau, Tiểu Kỳ! Công lực của con sẽ vượt xa ta năm nào.

Thiên Kỳ nói vẻ tư lự:

- Đại sư! Người mà Đại sư cần gặp là ai?

Lão hòa thượng lấy từ trong người ra một chiếc dĩa màu tím trông rất tinh xảo, rồi ông đặt vào bàn tay của Đồng Thiên Kỳ, đoạn nói:

- Thiên Kỳ! Ngày con luyện thành thần công, giả sử ta không đến đón con, con cứ cầm chiếc dĩa này hành hiệp giang hồ, ắt có người đến tìm con. Tiểu Kỳ, trên huyệt Mi Tâm của con và của ta đều có nốt ruồi son giống nhau, vì vậy sau này cái tên Huyết Kiếp Thủ con sẽ mang trên mình.

Âm tiết của câu nói như đặt hết hy vọng vào Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ hai tay nhận lấy chiếc dĩa thép như nhận lấy hoài bảo của vị hòa thượng, đồng thời hai chân cậu quì xuống, dập đầu mấy cái liền, gọi lên đầy xúc động:

- Sư phụ! Sư phụ...

Hồi 2 - Tung Hoành Phá Miếu Vung Long Chưởng

Mấy độ hoa đào nở, rồi cũng mấy mùa hoa rụng, thời gian mãi mãi như vó ngựa qua song. Giữa những đóa hoa khai nhụy và giữa những mùa hoa rụng, có ai biết được đã bao nhiêu sinh linh phiêu lãng đến thế gian này và đã bao nhiêu sinh linh rời bỏ thế gian để đi vào cuộc sống vĩnh hằng.

Xuyên Sơn trấn trước đây vốn chỉ là một trấn nhỏ dành cho những người nghèo khổ và những khách lang thang. Cư trú ở đây chỉ có vài ngư dân nghèo sống dựa vào mặt biển, đánh cá độ nhật.

Nhưng từ sau khi Phổ Đà Sơn trở thành thánh địa của Phật môn, vì rằng những người dâng hương cúng phật đều phải đi ngang qua vùng này nên ở hương trấn nghèo khổ này khách điếm, tửu lâu mọc lên như nấm, bỗng chốc trở thành một thị trấn phồn hoa.

Trước đây hơn năm năm, người của Mai Đảo và Đào Hoa Đảo cùng những nhân vật thường ra vào Đông Hải đột nhiên biến mất một cách kỳ quái. Những dân cư thật thà kia có biết gì về thảm biến bất hạnh đã xảy ra trên đảo.

Lúc này đây, một trận mưa như trút đang dội xuống mình của Xuyên Sơn trấn, những đám mây đen vẫn ùn ùn kéo đến bao trùm cả một vùng trời rộng đến cả ngàn dặm, ngọn gió giá buốt của tháng hai vốn đã khiến người ta khó chịu lại cộng thêm một trận mưa phủ phàng càng thêm ai oán lòng thế chân. Tuy lúc này là ban ngày song nhà nhà quán sá đều đóng cửa, đường thị trấn không một bóng người, trông vắng vẻ u tịch như cảnh ban đêm vậy.!

Cách thị trấn chừng ngoài năm mươi dặm, trong một tòa miếu hoang, chính là “Phá sơn thần miếu”, người ta lại thấy một bạch y thiếu niên ngồi trên một phiến đá đã được lau quét thật sạch bên cạnh bàn thờ miếu. Bình thường đây vốn đã là nơi hãn hữu mới có bóng người đến, huống hồ dưới cái rét kinh người và trận mưa như trút này. Sự xuất hiện của chàng hẳn làm mọi người ngạc nhiên:

chàng từ đâu đến?

Đó là một khuôn mặt đầy ấn tượng sâu đậm vừa khiến người ta ngưỡng mộ bởi các đường nét hài hòa đến kỳ lạ. Đôi lông mày của chàng trai xếch nhẹ và chạy dài chân tóc, dưới hàng mi đen nhánh là ánh mắt trong như mặt nước hồ thu, bên dưới sóng mũi thẳng là đôi môi đỏ như son.

Đẹp! thật là một khuôn mặt đẹp. Chỉ có điều trên khuôn mặt ấy hình như luôn luôn đóng băng, một màn sương lạnh giá luôn bao phủ khiến người ta có cảm giác rằng chàng ta từ một thể. giới nào đến, như chàng chẳng nhớ gì đến cuộn thế này và có lẽ quên luôn sự hiện hữu của chính bản thân chàng!

Đôi mắt hoang sơ như ai oán, như sầu thương, như uất hận nhìn vào những giọt nước mưa rơi xuống từ nóc nhà dột nát, chàng trai cầm chiếc roi ngựa trắng một màu như ngọc bích, tỳ vào mũi giày dáng như đang nhập thần, có lẽ chàng thanh niên đang nghĩ về những chuyện đã qua

trong cuộc dời...

Mưa bên ngoài vẫn tầm tả như trút hết hận thù lên đầu thế gian, mưa đến quá đột ngột mà không biết đến bao giờ mới ngừng. Đột nhiên, ánh mắt chàng thanh niên dừng lại, đôi mày ngài chau lại, hình như chàng đã phát hiện một điều gì đó nên phóng mắt nhìn về phía ngọn loạn thạch sơn.

Đột nhiên, từ phía bên ngoài vang lên một giọng ồm ồm:

- Mẹ nó! tìm thấy rồi! ta đã nhớ là trên ngọn loạn thạch sơn này có một ngôi miếu của Phá Sơn Thần mà, vậy mà cũng mất cả nửa ngày để tìm kiếm.

Thanh âm tuy vang lên rất rõ song thực ra hãy còn xa lắm, chứng tỏ nội lực của những người này không phải loại vừa Chàng thanh niên nghe qua vẫn lạnh lùng tự nói:

- Vậy là họ sẽ đến đây.

Song đôi mắt của chàng vẫn nhìn băng giá vào những giọt nước mưa nhỏ xuống từ diềm mái.

Không lâu sau đó, người ta chỉ thấy loang loáng mấy hoang ảnh ở cửa miếu, ba người đã xuất hiện trong ngôi miếu Phá Sơn thần song lại ướt như từ dưới hố lên vậy.

Họ không ngờ đến việc trong miếu có người, nên vừa nhìn thấy bạch thiếu niên, cả ba người bất giác giật mình, song sau khi sáu tia mắt quét vào khuôn mặt tuấn tú của thiếu niên, họ bình tĩnh nhìn nhau một cái rồi mỗi người tự đi tìm một phiến đá quét sạch bụi để ngồi xuống.

- Mẹ nó! mưa lớn thế nầy thì biết bao giờ mới tạnh, nếu như qua mấy canh giờ nữa mà không tạnh thì có lẽ chúng ta sẽ chuẩn bị không kịp cho cuộc săn vui nhộn ở Thiên Đài Sơn!

Người nói là một đại hán chừng trên dưới tứ tuần, mắt xếch; mặt bành lớn,trông như một giặc cướp bạo ngược.

- Con bà nó! nếu trời không mưa thì chúng ta đã lên đường rồi còn gì. Trong cơn mưa này chắc chắn con nha đầu ấy sẽ ướt sủng từ đầu tới chân. Võ công của nó bây giờ cũng chẳng còn, lại thêm Chấn Thiên Môn cho Kim Lệnh Công tử mượn hơn một trăm con chó săn, ta nghĩ con nha đầu này có mọc cánh cũng không thể nào thoát được!

Người vừa nói đang ngồi tựa cửa, chiếc đầu trọc đến láng bóng, tướng mạo thâm trầm, nham hiểm với đôi mắt tinh nhành, lông mày hình chữ bát. Trông lão trạc ngoại ngũ tuần.

Ngồi đối diện với gã hán tử mắt xếch là một thiếu niên công tử chừng hai mươi hai, hai mươi ba. Vừa nghe lão đầu trọc nói xong vội buột miệng:

- Nghe nói rằng tiểu thư ấy của Mã Gia đẹp lắm phải không?

Đôi mắt tinh nhanh của gã đầu trọc trông càng liến thoắng hơn, đáp:

- Thiếu gia! nhan sắc của con nha đầu này có thể nói là thế gian hiếm có, không những khuynh quốc khuynh thành mà còn chẳng khác chị.. chẳng khác chị..

Lão gãi đầu tìm mãi không ra câu gì để ví von. Gã thiếu niên chỉ cần nghe nói đến đó cũng đã diên đạo thần hồn, vội tiếp:

- Tần Hùng! ngươi đã nhìn thấy cô ta lần nào chưa? ngươi có thể nói rõ hơn về dung mạo của cô ta không?

Gã trọc liến láu liên thanh:

- Khó lắm! khó lắm! nếu là mỹ nhân thường gặp ở đời thì tôi dễ dàng miêu tả chỗ đặc sắc của họ, đằng này lại là một mỹ nữ thiên hạ vô song, tôi không biết phải nói thế nào cho phải, mọi cái trền người của con nha đầu này điều hài hòa đến kỳ lạ.

Tần Hùng tôi đã bôn ba khắp giang hồ trong suốt ba mươi năm, tự tin rằng đã gặp qua không biết bao nhiêu là mỹ nhân, nhưng nếu là một người toàn thiện toàn mỹ như vậy thì, thú thực chưa bao giờ thấy qua?

Gã được gọi là thiếu gia nghe chừng nôn nao không chịu được, gã nhìn ra ngoài trời mưa vẫn như thác lũ, nói giọng cương quyết:

- Đợi một lúc nữa dù mưa có tạnh hay không, chúng ta cũng phải đi đến Thiên Đài Sơn!

Gã trọc nghe qua hơi hoảng, gã mắt xếch nhìn trừng vào gã trọc một cái rồi giận dữ:

- Thiếu gia đừng có tin vào lời thằng trọc nói phét, hắn chưa bao giờ thấy cô ta cả, nếu không làm sao ngay cả hình dáng của cô ta thế nào hắn cũng không thể nào mô tả được?

Gã trọc nghe nói dù mưa cũng phải đi trong lòng có chút hối hận về sự đa ngôn của mình, đang nghĩ cách để vớt vát, bỗng nghe gã mắt xếch xuyên tạc bất giác nổi giận, ánh mắt loáng lên giọng sẳe bén:

- Ta Tần Hùng dám chỉ tay lên trời thề rằng ta đã nhìn thấy cô gái. Bấy giờ Vưu Gia Bảo chúng ta còn chưa có giao tình với Nhật Nguyệt Bang thống lãnh Trung Nguyên, Dật Tâm sư thái còn chưa đối địch với chúng ta. Bấy giờ con nha đầu này chỉ vừa tròn mười bảy tuổi, đó chính là lúc sau khi Mai Đảo bị tận diệt ba năm lẻ tam ngày Vừa nghe cô gái đang trở thành vật đề chính là người còn sót lại của Mai Đảo, bạch y thiếu niên thoáng giật mình, ánh mắt chàng phát ra những tia lạnh sắc bén. Nốt ruồi son ở Mi tâm huyệt lại nổi lên tròng đỏ như máu, nổi bật lên trên khuôn mặt tuấn tú tuyệt luân của chàng trai Gã "Thiếu gia" có lẽ đã hoàn toàn tin vào lời của gã trọc, đứng vụt đậy thúc hối:

- Đi! Chúng ta đi ngay bây giờ!

Gã trọc tuy chiếm được ưu thế trong trận khẩu chiến nhưng lại không muốn đi trong trời mưa tầm tả thế này, đôi mắt gà chọi của gã lại liến thoắng đột nhiên như nghĩ ra điều gì gã khoát tay nói:

- À... tôi nghĩ ra rồi, thiếu gia, chúng ta đợi đến tạnh mưa rồi đi thì tốt hơn. Tôi cam đoan rằng thiếu gia sẽ gặp con nha đầu ấy!

Gã thiếu niên chau mày vẻ nghĩ ngợi hỏi:

- Sao lúc nãy ngươi bảo rằng con nha đầu này không thể trốn thoát qua một canh giờ nữa?

Gã trọc xua tay:

- Thiếu gia ngồi xuống đây nghe tôi nói cái đã!

Như muốn kéo dài thời gian, gã còn ho liền mấy tràng dài, rồi thong thả lựa lời:

- Con nha đầu này có nuôi một con Bạch Anh Vũ, khi Dật Tâm sư thái đi Đại Hán để thay con nha đầu tìm loại thuốc giải để hồi phục công lực đã tích độc trong nam năm, con nha đầu nghĩ đến khả năng có chuyện bất trắc xảy đến cho nó nên ngày đêm cho con chim Anh Vũ bay xung quanh tuần tiểu, Kim Lệnh công tử tuy hành động vô cùng cẩn mật, nhưng vẫn không bắt được. Sau đó, Kim lệnh công tử liên tục hạ sơn điều ba lượt người nhưng qua bảy ngày bảy đêm vẫn không tìm ra tông tích của con nha đầu, vì vậy mới nghĩ đến chuyện đến Chấn Thiên Môn mượn chó săn...

Gã thiếu niên tiếp lời:

- Đúng rồi bầy khuyển tặc bằng vào khứu giác có thể tìm ra ngay, dù con nha đầu này có chim Anh Vũ cảnh giác song cũng không thể nào trốn thoát được.

Gã trọc lại giật mình, đôi mất gà chọi của gã lại láo qua láo lại, rối cười nói:

- Con nha đầu này từ nhỏ đã học được một cuốn kỳ thư, võ công của nó còn trên cả phụ thân nó là Đông Hải Kiếm Thánh Mai Túc Phong. Khi Mai Đảo bị tận diệt, nó cũng uống nhiều rượu độc. Song năm ấy Mai Túc Phong cũng kháng cự khá quyết liệt.

Thiếu gia! thiếu gia nghĩ xem với công lực như nó thì công lực có mất hoàn toàn không?

Cũng vì không muốn đi dưới trời mưa tầm tả như vậy nên gã mắt xếch cũng dẹp mối hận trong cuộc khẩu chiến, phụ họa:

- Tôi nghĩ rằng con nha đầu này nhất định vẫn còn công lực khá cao, nếu không, Dật Tâm lão ni nhất định không vọng tưởng chuyện khôi phục công lực cho nó đâu!

Trong lòng thiếu niên chắc là đã an định được nên gã từ từ ngồi xuống, nói:

- Thế nhưng, ta nói rằng muốn gặp nó trước khi nó bị Kim Lệnh công tử bắt.

Gã trọc buột miệng nói:

- Thiếu gia không thể không nghĩ đến con nha đầu đó sao?

Tâm sự của gã thiếu niên như bị vạch trần, khuôn mặt trắng xanh của gã từ từ ửng hồng, hai mắt vẫn chiếu những tia thèm khát, gã nói:

- Mỹ nhân trong thiên hạ ai nhanh thì được? chẳng lẽ ta lại không thể sao?

Gã trọc lại thầm nghĩ:

"Mẹ nó! sao mà háo sắc quá vậy, làm sao mà ngay cả người của Kim Lệnh - Nhật Nguyệt Bang mà ngươi cũng không chừa " Nghĩ vậy song bề ngoài vẫn như thần phục, gã nói:

- Luận về tài sắc thì công tử và Mai nương quả!à liên châu hợp bích, thế gian vô song chỉ có điều con nha đầu này hiện nay là một yếu phạm mà Nhật Nguyệt Bang đang truy tìm. Thử hỏi Kím Lệnh công tử trước mặt Bang chủ chỉ nói đôi câu thì Vưu Gia Bảo chúng ta liệu có được tha thứ

không?

Ngọc diện Li Vưu Kế Tổ tỏ vẻ chán ngán:

- Thôi không nói đến chuyện đó nữa trời tạnh rồi! chúng ta đi thôi!

Dứt lời gã đứng dậy cất bước. Trận mưa này đến quá đột nhiên và bây giờ tạnh còn đột ngột hơn nữa! Lúc này ngoài trời tạnh hẳn, một giọt mưa cũng không còn. Gã trọc và gã mắt xếch trao đổi một cái nhìn đắc ý, đôi mắt gà chọi của gã quét quanh miếu, đột nhiên bắt gặp chiếc roi ngựa trắng trên tay của chàng thanh niên bạch y, lập tức buột miệng:

- Thiếu gia! ngày mồng hai tháng ba tới là ngày sinh nhật cua Thiên Lạc Kiếm lão nhân gia, thiếu gia còn chưa tìm ra món quà mừng thọ thích đáng bây giờ đây thiếu gia có thể tìm được!

Vưu Kế Tồ!ục này lòng đang vơ vẩn Trên Đài Sơn, gã nhếch nhác:

- Ngươi mang lại đây liệu có tốt hơn không?

Lão trọc ý kéo dài thời gian, cười khô khan nói:

- Tốt thôi, nhưng thiếu gia đợi tôi hỏi xem giá cả!

Nói xong gã đứng dậy, xoay người về phía bạch y thiếu niên xấc xược:

- Ê tiểu tử! chiếc roi bạch ngọc trong tay ngươi thuộc về triều đại nào?

Thiếu niên quét tia mắt lạnh lùng về phía ba người kia nhưng vẫn không trả lời.

Gã trọc tỏ vẻ giận đừ, khoa chân lướt lên hai bước quát:

- Tiểu tử! Mẹ mày! Đại gia đang nói với ngươi, ngươi có nghe không?

Đôi lông mày lưỡi kiếm của thiếu niên hơi nhướng, tia mắt phát ra hàn lãnh lạnh người, tay cầm chiếc roi ngựa hơi đưa lên, chàng lạnh lùng:

- Bằng hữu i Các hạ thật là người sành hàng hóa, cây roi này có tên gọi "Ly Huyết Nhuyễn Ngọc Tiên" là báu vật của Thạch Cơ Tử thời Chiến Quốc!

Thanh âm của chàng trai lạnh lẽo như oan hồn đỏi nợ!

Gã trọc giật mình song cố gắng trấn tĩnh, cười khô khan:

- Thảo nào ngươi lại im lặng, thì đây là một vật cổ kim chí bảo của Thạch... tiểu tử ngươi vừa bảo Thạch gì vậy?

Bạch y thiếu niên lạnh lùng:

- Thạch Cơ Tử!

Hầu như cùng một lúc Vưu Kế Tổ nhìn thăm dò thiếu niên từ đầu đến chân, ánh mắt toát ra vẻ tham lam cùng cực rồi cười nói:

- Huynh đài định bán nó với giá bao nhiêu?

Nốt ruồi son trên Mi tâm huyệt của thiếu niên ửng đỏ lên tưởng chừng như chuẩn bị nhỏ ra những giọt máu tươi, chàng vẫn lạnh lùng:

- Cây roi này đích thật có giá liên thành, chắc ba vị biết Thạch Cơ Thử là ai rồi chứ? Nếu là người khác hỏi mua thì tại hạ chỉ việc nói rằng không bán cho xong. Đằng này lại là ba vị hỏi muạ..

Lão trọc tướng đã đoán được ý của đối phương vội tiếp lời:

- Ngươi thật là người biết thức thời! Tiểu tử ngươi làm đúng rồi đó, mau dâng cây roi lên cho thiếu gia của Vưu Gia Bảo xern nào.

Cười một nụ âm trầm mai mỉa, thiếu niên bình tĩnh nói:

- Bằng hữu! Lời tại hạ nói người nghe chưa hết ý!

Vưu Kế Tổ thoáng trừng mắt nói:

- Có gì thì cứ nói mau, Vưu mỗ còn nhiều việc phái làm!

Thiếu niên cười bí hiểm:

- Đúng vậy! Tại hạ cũng có việc phải làrn, nói trắng ra giờ báo ứng của các vị đã đến rồi.

Vưu Kế Tổ từ trước đến nay bao giờ cũng dựa vào uy danh cua Vưu Gia Bảo tác oai tác quái không kể gì đạo lý, và từ khi Vưu Gia Bảo liên kết với Nhật Nguyệt Bang đang thống lãnh võ lâm Trung nguyên thì uy danh càng lớn. Nhìn thấy vẻ anh tuấn của chàng trai đã đem lòng đố ky muốn trừ khử ngay cho rãnh mất, nên vừa nghe xong câu nói của chàng trai tuy có thoáng giật mình, song liền cười lạnh lùng âm trầm:

- Báo ứng? Ta chỉ e rằng báo ứng sẽ đến cho những đứa tiểu bối có mắt không tròng như ngươi đó thôi. Nói xong gã đưa mắt ra dấu cho đại hán mắt xếch rồi với giọng tàn khốc:

- HoắcTam Báo! Hãy chăm sóc vị huynh đài này!

Gã có tên Hoắc Tam Báo đáp một tiếng rất hùng hổ rồi nhảy vọt đến trước mặt bách ý khách chừng hai trượng, cười nói:

- Tiểu tử! Ngươi có mắt không tròng, thôi để đại gia siêu độ cho ngươi!

Dứt lời khuôn mặt lão bỗng nhiên đanh hẳn lại, hữu chưởng vung lên, các ngón như móng vuốt mãnh thú, như một tia chớp gã lao người chụp đến phía bạch y khách.

Thế nhưng thiếu niên bạch y vẫn ngồi yên tại chỗ lạnh lùng như không hề thấy gì xảy ra.

Trên mặt củ Vưu Kế Tổ xuất hiện nụ cười đắc ý gã nhìn vào khuôn mặt tuấn tú cua chàng trai và tưởng tượng kẻ trúng chưởng thì sẽ biến dạng như thế nào.. Trong chớp mắt hữu chưởng của Hoắc Tam Báo đã đến ngay trước mặt của chàng trai chừng ba tấc, đột nhiên... bình... bình...mấy tiếng vang lên phá tan sự tĩnh mịch của ngôi miếu, cùng với âm thanh ấy là tiếng rú thê thảm của Hoắc Tam Báo hai tay ôm lất mặt thối lui ba năm trượng, máu qua các kẽ tay nhỏ xuống như thành dòng, chốc lát máu nhuộm đỏ cả hai cánh tay của gã...

Bạch y thiếu niên ngồi yên vị trên phiến đá cạnh hương án của ngôi miếu. Nếu để ý kỹ có thể thấy được đầu ngọn roi trắng như ngọc trên tay chàng có bhững giọt máu đang nhỏ xuống, còn thân roi thì vẫn trắng tinh.

Vưu Kế Tổ một phen bàng hoàng song gã vẫn cố làm ra ve bình tĩnh, quát lên:

- Thốc Tứ! Hãy cho tin cẩu tạp chủng (chó lộn giống) này một bài học!

Gã trọc tuy đã hoảng song không dám trái lệnh, đôi mắt gà đá của lão láo liên mấy vòng rồi bước tới phía trước mặt bạch y thiếu niên, gằn giọng:

- Bằng hữu? Thật không ngờ ngươi cũng là người của võ lâm, song dùng thủ đoạn độc hại người đâu phải là hành vi của hảo hán. Hãy đứng lên đường đường cùng ta tỷ thí!

Nói xong gã đứng lại phía trước thiếu niên chừng ba thước ngấm ngầm vận hết chân khí. Bạch y thiếu niên chỉ cười nhạt, lạnh lùng đáp:

:

- Tôn giá đủ sức chăng?

Thanh âm của chàng chưa dứt thì trọc đã quát lên một tiếng như sấm lao người đến nhanh như một cơn lốc, song chưởng ập đến như vũ bão, hiển nhiên gã muốn xuất kỳ bất ý để thủ thắng.

Chỉ thấy bạch y thiếu niên cười lạnh cười một tiếng, người chàng vẫn yên vị trên tảng đá, tả chường như có phất lên nhè nhẹ mà bỗng dưng gã trọc rú lên một tiếng thê thảm, chưởng phong kịch liệt của gã bỗng nhiên tan đi một cách vô hình. "Bịch" một tiếng, cả thân hình nặng nề của gã ngã phịch xuống trên mặt đất.

Bạch y thiếu niên từ từ đứng lên, khuôn mặt tuấn tú của chàng vẫn hoàn vẫn lạnh lùng như mọi chuyện xảy ra vừa rồi không liên quan gì đến chàng cả.

Phá Sơn Thần miếu trở lại yên tĩnh song sự yên tĩnh đến rợn người. Hoắc Tam Bảo lúc này đã buông thỏng hai cánh tay xuống, hai bên má của gã hiện rõ hai đường rãnh hằn sâu thấu xương chạy dài đến mang tai bê bết máu. Trông gã bây giờ chẳng khác gì ác quỉ.

Mục quang của Ngọc diện Ly Vưu Kế thổ quét từ khuôn mặt của Hoắc Tam Báo đến thi thể của gã trọc, đột nhiên gã chấn động toàn thân, thối lui liền mấy bước líu lưỡi:

- Tiềm Long ẩn?

Đó là hình ấn triện chân phương in trên ngực gã trọc, chỗ có hình ấn của bàn tay thì áo quần bị tiêu hủy một cách vô hình. Giữa dấu ấn là hình tượng một con rồng cuốn lại hình "rồng ổ" màu đỏ như máu nhưng trông sinh động như thật. Hình rồng đỏ thắm sống động tương phản với tử thi xanh tái khiến người xem cảm thấy rờn rợn đến lạnh người.

Khuôn mặt của Vưu Kế Tổ chợt xám như tro tàn, gã đã nghe qua về cố sư Thạch Cơ Tử và chiếc Cự Đỉnh Tàng Long nên bây giờ thì gã tin rằng cây roi ngựa trên tay của bạch y thiếu niên chính là của Thạch Cơ Tử năm xưa.

- Vưu bằng hữu, bây giờ đến lượt người rồi!

Vưu Kế Tổ nghe như lời của thần chết ban lệnh hành quyết, gã giật mình thoái lui mấy bước, đôi. mắt hoảng sợ đến lạc thần của gã đảo liên hồi rồi vừa chạm đến ánh mắt lạnh như hồn ma của bạch y thiếu niên gã lại hoảng hốt thối liền mấy bước nữa.

Từ trên khuôn mặt của chàng, gã hình như vừa phát hiện ra đó là một khuôn mặt của người đạt đến một cảnh giới thượng thừa trong võ học.

Khí phách ngang tàng cua một công tử đầy thế lực của gã bỗng chốc tan biến cả, gã lắp bắp:

- Huynh... huynh đài... Vưu Gia Bảo với huynh đài... không cừu không oán...huynh đài không nên...tận sát... tận diệt:.

Bạch y thiếu niên vẫn bình tĩnh, song lạnh lùng đến cực điểm:

- Bằng hữu! Họ Đồng ta không bao giờ giết người không oán không thù.

Hừ...năm xưa ai mang lại tai kiếp cho người ở Đông Hải chúng ta?.. Vưu Kế Tổ giật nảy mình buột miệng:.

- Ngươi... ngươi từ Đông Hải đến?

Bạch y cười lạnh lẽo:

- Bằng hữu ngươi đoán đúng rồi đó. Đó cũng là câu cuối cùng ngươi được phép hỏi!

Đôi mắt của gã lấm la lấm lét nhìn, phóng ra ngoài miếu, đồng tử gã chuyển liên tục rồi quát lên:

- Huynh đài! Đừng bức bách người đến tuyệt lộ!

- Đó chỉ là sự báo ứng của các ngươi đó thôi!

Đột nhiên gã vận bết sức bình sinh phóng ra một chưởng như trời giáng đồng thời quát lên như sấm:

- Nằm xuống này!

Tiếng nói chưa dứt thì chưởng lực đã đến trước ngựa của chàng bạch y, uy lực vô cùng hung mãnh.

Song thật lạ, chàng bạch y không hề nghênh chưởng, chỉ nghiêng mình sang trái tránh chưởng của gã. Thật chất, Vưu Kế Tổ tấn công bất ngờ chỉ để mong thoát thân, nên khi vừa thấy bạch y thiếu niên nhường mình một chiêu gã đã nhanh như chớp, chụm chân xoay mình nhanh như một tia chớp lao vụt người ra hướng cửa miếu, đầy chính là chiêu "Dĩ đào vi thượng". Gã yên trí đã thoát thân, nhưng khi chân vừa chạm đất gã đà nghe một thanh âm như của oan hồn đòi nợ trước mặt gã.

- Bằng hữu! Thế gian đã không còn lối cho ngươi đào tẩu nữa rồi Gã ngẩng đầu lên, bất giác hoảng, đoạn thốt lui liền mấy bộ, khuôn mặt lạnh lùng của thiếu niên không biết bằng cách nào đã án trước mặt gã tự bao giờ!!

Nhìn tia mắt vừa oán độc vừa tuyệt vọng cua Ngọc Diện Ly, bạch y thuếu niên chỉ cười nhếch

mép lạnh lùng:

- Đồng mỗ vì lẽ phải đi phó hội ở Thiên Đài sơn nên phải sớm tiễn ngươi lên đường.

Giọng chàng vẫn bình tĩnh như mọi khi, một sự bình tĩnh khiến người nghe rợn người, Vưu Kế Tổ cảm thấy vô kế khả thi, tuyệt vọng hóa thành liều lĩnh, gã ngầm vận công lực từ từ bước đến bạch y thiếu niên, không nói một lời nào nữa.

Khoảng cách tám thước giữa hai người thu ngắn lại rất nhanh, chớp mắt cự ly còn lại bốn bộ, đây là cự ly đủ để cho cao thủ xuất thủ, song chàng bạch y vẫn đứng yên nhìn xem khoảng cách ngắn lại dần, trên khuôn mặt vẫn như bao phủ một màn sương lạnh lẽo!

Trong ánh mắt Vưu Kế Tổ thoáng lên một tia hung quang, gã ngầm nghiến răng tụ hết công lực, đột ngột gã vung chưởng lên hội tụ song chương hợp bích để đánh một đòn trí mạng. Một chưởng như quyết định sự sống còn của gã nên uy lực thật kinh người. Trước uy lực của chưởng phong, chỉ thấy bạch y thiếu niên quét một tia nhìn lạnh lùng, tả chưởng của chàng đưa lên từ từ. Thật kỳ điệu, chỉ một tả chưởng đưa lên nhè nhẹ chống lại cả song chưởng trí mạng của dối phương, mà khuôn mặt của chàng trai chưa đến hai mươi này vẫn không biểu hiện gì thay. dối, chỉ nghe một tiếng "bánh" nhẹ nhàng, cùng với một tiếng thét thảm khốc của Vưu Kế Tổ, dư lực của song chưởng chấn động cả ngôi Phá Sơn miếu, bụi trên trần rơi xuống mù mịt.. Trong màn bụi người ta cũng có thể thấy được hai hàng máu tươi chảy ra hai bên mép của họ Vưu, khuôn mặt gã trở nên trắng bệch như tờ giấy, thân hình gã từ từ ngã xuống, trên ngực gã lại in sâu một hình rồng cuốn, đỏ như máu vậy.

Lại một nhân mạng! Nốt ruồi son trên huyệt Mi tâm của chàng trai lại giảm dần sắc đỏ, chàng lạnh lùng chùi đi vết máu dơ còn đọng trên má, quay về phía Hoắc Tam Báo, lạnh lùng:

- Bằng hữu! Ngươi hãy vế báo lại với chủ nhân của người, Huyết Kiếp Thủ không bao lâu nữa sẽ viếng thăm Vưu Gia Bảo các người! Hãy chuẩn bị để đối phó!

Nói xong, như một bóng ma biếng mất tự bao giờ không ai nhìn rõ.

Trong tòa Phá miếu, hai xác người nằm sóng sượt, người nào mặt cũng bê bết máu thật là một lời cảnh cáo khủng khiếp đối với Vưu Gia Bảo!

Thời gian vẫn cứ vô tình, chiều dật dờ trôi qua, một ngày mới lại đến, canh một qua canh hai lại đến… sau một ngày mưa xối xả, rừng tùng ngút ngàn trên đỉnh Thiên Đài Sơn như vừa thay một tà áo mới, tà áo xanh mởn trải dài ra bạt ngàn vô tận giữa chốn núi rừng bao la, hoành tráng này thật chẳng khác gì bồng lai tiên cảnh.

Trên một tảng đá lớn của ngọn Tiêu Hán Phong cheo leo, không biết từ bao giờ đã xuất hiện hai lão già vận đạo tràng, niên kỷ ước chừng lục tuần. Từ nơi hai lão đạo sĩ đứng, người ta có thể nhìn bao quát toàn cảnh của Thiên Đài Sơn hùng vĩ, trang nghiêm.

Cách chỗ hai lão già chừng hơn mười trượng ở phía trên, chếch về bên mé hữu, trên một tảng đá xanh rì cũng không biết từ bao giờ xuất hiện một chàng trai với khuôn mặt lo lắng càng tô thêm vẻ tuấn mỹ tuyệt luân mà tạo hóa đà dành cho.

Sự xuất hiện của họ hình như cùng một nguyên nhân, cả hai phía hình như đang trông nhờ một điều gì đó Đột nhiên từ xa vang lại những tiếng chó sủa ăng ẳng, hình như rất nhiều chó đang

săn đuổi một điều gì đó. Cùng với tiếng chó sủa từ trong rừng cách những tảng đá mà các đạo sĩ đang đứng chừng hơn mười trượng, một con chim anh vũ nhỏ nhắn bay ra. Con chim nhỏ nây rất đặc biệt, lông màu xanh, mỏ đỏ nó chỉ lạng ra một vòng nhỏ rồi mất biến trong rừng tùng bạt ngàn..... Từ trên tảng đá lớn kìa, lão đạo sĩ phía bên tả chớp đôi mắt chim ưng dưới đôi lông mày dựng đứng, gật gật đầu nói:

- Quả nhiên nó ở trong rừng tùng này!

Lão đạo sĩ bên phải có khuôn mặt lạnh lùng khô cứng như đúc bằng gỗ cất giọng âm trạm lạnh lẽo:

- Nó đã đến tuyệt lộ rồi!

Bạch y thiếu mến quét tia mắt lạnh về phía lão đạo sĩ, nốt ruồi trên huyệt Mi tâm dần dần ửng đỏ lên. Phía bên kia rừng, sau mấy tiếng rào rào xào xạc, một thiếu nữ phóng người ra từ phía rừng tùng, toàn thân nàng dính đầy bùn đất, xiêm y ướt đẫm như vừa từ dưới sông hồ lên vậy. Mái tóc mây xinh đẹp rối bung rối bời lên lòa xòa trước khuôn mặt yêu kiều nhưng xanh mướt không một chút huyết sắc. Trên khuôn mặt nàng, dù rằng trắng bệch đến khiến người ta phải rùng mình, tấm thân liễu yếu dù rằng cứ run lên bần bật, song dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường của nàng cũng khiến cho người ta phải sửng sốt như không còn tin ở mắt mình nữa...

Cánh tay run run của nàng nắm lấy những sợi dây rừng, từng bước kéo tấm thân ngà ngọc nhưng bất kham ra khỏi vũng lầy mà nàng vừa sa xuống. Trên vai nàng, con chim anh vũ không ngừng dụi chiếc dầu bé nhỏ của nó vào bên má trắng xanh của nàng, tựa hồ như trong thế gian lạnh lẽo tàn khốc này chỉ có họ là hiểu nhau mà thôi...

Nhìn vào cô gái đang từ từ tiến lên lão đạo sĩ có khuôn mặt như bằng gỗ mở lời:

- Vị cô nương kia! Cô đã đi lên tuyệt lộ rồi, ở đây đã là địa phận của Tiêu Hán Môn, từ hòn đá trắng này trở lên không còn đường cho cô đi nữa đâu!

Tấm thân ngọc chấn động mạnh, cô gái ngẩng khuôn mặt ngàn vàng nhìn lên như tuyệt vọng, giọng thảm thương:

- Đạo trưởng. Tiện nữ chỉ xin đi qua đường này thôi, quyết không lưu lại Tiêu Hán Môn một bước!

Lão đạo sĩ bên trái lạnh lùng:

- Cô nương phải chăng là thiên kim tiểu thư của Mai Đảo Đảo chủ?

Thiếu nữ toàn thân chấn động, cô biết rằng nếu thừa nhận sẽ bất lợi cho cô như thế nào, song tình cảnh trước mất cô kó có thể phủ nhận, đành cười khô:

- Vâng, tiện nữ chính thị!

Lão đạo sĩ thản nhiên đáp:

- Cô nương hãy tìm đường khác mà đi?

Thiếu nữ thất vọng buông thỏng đôi tay, ngẩng khuôn mặt trắng xanh nhìn lên bầu trời ảm đạm, lầm rầm như nói với chính bản thân mình:

- Trời đất bao la vậy mà xem ra không có chỗ nào cho Mai Phụng Linh này dung thân.

Cùng với giọng nói não nùng kia, trên đôi mắt say đắm lòng người nhỏ hai hàng lệ, nàng dưa tay vuốt ve con anh vũ rồi từ từ ngồi bệt xuống trên nền đất ẩm ướt.

Nếu ở gần bạch y thiếu niên thì người ta có thể thấy cơ nhục trên mặt chàng co giật liên tục, có lẽ đây là lần đầu tiên chúng ta thấy chàng biểu hiện xúc động như vậy.

Lão đạo sĩ có đôi mắt chim ưng lại? lạnh lùng:

- Cô nương? Hãy trở lại rừng tùng đi?

Thiếu nữ không trả lời, nghe mà như không, chàng bạch y nghe những lời ấy thì nhếch mép cười khinh bạc, chàng từ từ bước chân phải lên như chuẩn làm một điều gì đó..... Lão đạo sĩ nhìn thấy cô gái không trả lời lão có vẻ giận dữ, lạnh lùng quát:

- Con nha đầu kia! Lời của lão gia, ngươi có nghe không?

Lời lão đạo sĩ vừa mới dứt, thì một giọng nói lạnh lùng như châm chích vào xương thịt người ta vang lên:

- Mênh mông trời đất tìm gian tặc, huyết kiếp tầm hung tẩy sơn hà! hừ... bằng hữu! Thời gian đắc ý của các hạ đã qua rồi..... Thanh âm vừa dứt thì một bóng trắng đã bay tà tà đến trước thiếu nữ, nốt ruồi son trên huyệt Mi tâm của chàng trai lúc này lại đỏ rực như máu!

Chàng đến như phi tướng quân từ trên trời xuống, chàng đảo mắt nhìn qua hai lão đạo sĩ một lượt rồi nhẹ nhàng cởi chiếc trường bào trắng tinh, từ từ ngồi xuống bên cạnh thiếu nữ dịu dàng nói:

- Mai cô nương! trước hết xin hãy khoác lên chiếc áo này?.

Mai Phụng Linh ánh mất như mê mang, lắc lắc đầu:

- Huynh đài là ai? Huynh không nghĩ đến hậu quả hay sao?

Nói xong nàng từ từ nhìn thẳng vào khuôn mặt của chàng.

Hồi 3 - Trước Ngọn Hán Phong Đao Diệt

Luồng nhãn quang của nàng sửng sờ trước vẻ anh tuấn và lạnh lùng của chàng trai, song hình như linh tính mách bảo, từ trong vẻ lạnh lùng khủng khiếp ấy nàng đã cảm thấy một sự cảm thông lớn lao khiến phút đầu nàng đã cảm kích.

Hai ánh mắt dán chặt vào nhau giây lát, khuôn mặt trắng xanh của thiếu nữ dần dần phớt một màu hồng nhè nhẹ, trông nàng đẹp đến não nùng. Nàng cảm thấy được sự thân thiết giữa họ, như đã quen biết tự bao giờ. Mặc dầu nàng thừa tỉnh táo để biết chắc rằng họ chưa bao giờ gặp nhau trong cuộc đời. Khuôn mặt này nàng chỉ cảm nhận một cách mơ hồ, ở một giấc mộng nào đó mà thôi, sự gần gũi dấy lên như một điều mách bảo của chính trái tim mình...

Đây là lần đầu tiên trong bảy ngày vừa qua nàng cảm thấy hình dung của mình không được đoan trang lắm, song nàng vẫn không nhìn xuống để xem xét, đôi mắt nàng như bị đôi mắt của chàng trai thôi miên. Nốt ruồi son trên huyệt tâm mi của chàng trai đã mất đi tự bao giờ, chàng từ từ nhìn đi chỗ khác bình tĩnh nói:

- Cô nương hà tất phải biết tôi là ai? Có lẽ cô chỉ nên hiểu rằng thế gian này có thêm một người vì hận mà sinh ra, vì cừu hận mà đến....

Giọng nói trong vắt của chàng mang đầy vẻ thê lương, vừa lạnh lẽo vừa bi tráng, vừa như mang một nỗi buồn triền miên dai dẳng, bàng bạc như khói sương...

Ánh mắt của thiếu nữ đã thoáng mê man không dứt ra khỏi khuôn mặt anh tuấn của chàng trai, nàng buột miệng nói:

- Công tử! Tiện nữ tin lời công tử là thật, song tiện nữ vẫn không thể nhận ra công tử là ai? Đã gặp nhau bao giờ?

Chàng trai cười nhẹ nhàng" - Cô nương! Chúng ta đều là người lưu lạc phương trời, không cần bận tâm đến tiểu tiết.

Thiếu nữ như chợt nhận ra điều gì, đôi mắt não nùng sáng lên, hai tay chống xuống đất cố gắng đứng dậy, giây lâu nàng thấp giọng hỏi:

- Đồng công tử có phải là người đây không?

Chàng trai cười nhẹ:

- Mai cô nương, trí nhớ cô thật siêu phàm, bây giờ đã là lúc chúng ta đi đòi nợ.

Tiếng chó sủa từ xa đã vang lại gần kề, hình như bọn linh khuyển này đã đánh hơi ra phương hướng, từng tiếng chó suủa gần lại nhanh chóng. Hai lão đạo sĩ bị sự xuất hiện của chàng trai làm ngở ngàng, chưa hiểu nguyên nhân làm sao, trên mặt còn thoáng vẻ nghi ngờ. Cho dù bạch y thiếu niên nói rất bình tĩnh và lạnh lùng, nghe ra không thấy một chút khoa trương nào cả nhưng nàng vẫn không tránh khỏi vẻ nhíu mày nghi hoặc. Nàng không tin chàng khoa trương, song nàng lại nghĩ rằng chàng chưa biết nhiều về giang hồ, chưa thấy qua võ công của một cao

thủ hạng nhất là như thế nào, nên mói quá chủ quan như vậy.

Nàng trở nên u mặc:

- Đồng công tử! Công tử nghĩ rằng một cây trụ kia có thể chống trời chăng?

Bạch y thiếu niên cười nhẹ, dịu dàng nói:

- Mai cô nương, tại hạ không phải là cây trụ và họ cũng không phải là trời, bao nhiêu kẻ còn thiếu nợ chúng ta cô nương phải nhớ cho thật kỹ. Sau cơn mưa, trời còn lạnh, cô nương hãy mặc chiếc áo ngoài này vào đã.

Không từ chối thêm, thiếu nữ nhận lấy chiếc áo, nhẹ nhàng quàng vào thân thể kiều diễm, nàng cười lên đau khổ:

- Nuốt hận mà sống không bằng vì cừu mà chết, huống gì... bây giờ có cả công tử...

Mặt nàng chợt đỏ lên khi nói đến đó, hình như nàng đã cầm chắc cái chết nên cũng không giữ ý gì nhiều, tiếng chó sủa lại vang lên gần bên họ...

Hai lão đạo sĩ nhìn nhau trao đổi một cái rồi lão mắt chim ưng bỗng nhiên cất giọng lạnh lùng:

- Biển xanh tuy mênh mông cũng không tồn tại những loài bèo không rễ, Tiêu Hán Môn tuy rộng lớn vẫn không chứa chấp những kẻ vô gia cư. Này hai vị cư sĩ, đừng gây khó cho bần đạo thêm nữa.

Tuy lời nói nhã nhặn song lão vận công lực nên nghe thật đáng sợ.

Đôi mày liễu cong vút nhíu lại, ánh mắt nàng trở nên thảng thốt nhìn chàng như ai oán, giây lâu nàng mới nói giọng căm phẫn:

- Đồng công tử! Chúng ta lên đó đi!

Chàng trai lắc đầu nhè nhẹ:

- Mai cô nương, chúng ta lấy nhàn hạ để đối phó kẻ mệt mỏi, binh pháp đã dạy như vậy, hà tất phải leo lên đó.

Lão đạo sĩ mặt như bằng gỗ lên tiếng:

- Trước mặt sau lưng đều bị tấn công, thì binh gia sẽ xử sự như thế nào? Anh bạn trẻ đọc binh thư còn quá ít.

- Theo hai vị thì sao?

- Phải rời ra Tiêu Hán Phong một trăm trượng.

Bạch y thiếu niên vẫn nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ lạnh lùng:

- Nếu chúng ta không đi thì sao?

Một lão cười lên cuồng ngạo:

- Vậy thì Kim Lệnh công tử sẽ bớt một tay hoặc một chân của các ngươi.

- Đạo trưởng! Người sẽ hối hận vì những câu nói như vừa rồi! Toàn thể Tiêu Hán Phong cũng sẽ hối hận, các người mở liên hợp để bức bách một thiếu nữ chân yếu tay mềm đã bị người ta giải trừ công lực. Đạo trưởng, bây giờ là lúc ngươi động thủ được rồi.

Lời nói của chàng trai toát ra một vẻ tự tin lạnh lùng khiến đối phương cảm thấy mất đi tự chủ trước chàng trai này.

Lão đạo sĩ có khuôn mặt như bằng gỗ bây giờ lại như phủ thêm một lớp sương lạnh, trầm giọng:

- Tiểu tử! Từ lúc Tiêu Hán Phong thành lập đến nay, đây là lần đầu tiên ta nghe qua những lời cuồng vọng như vừa rồi của ngươi, nếu không phải cùng Kim Lệnh công tử có hẹn ước thì Tiêu Hán Phong này đã sớm là nơi mai táng cho ngươi rồi.

Bạch y thiếu niên vẫn đứng xoay lưng về phía đạo sĩ, lạnh lẽo:

- Đạo trưởng! Đứng sau lưng Đồng mỗ ngoài ba thước như vậy người không cảm thấy nguy hiểm sao?

Lão đạo trưởng không nhẫn được nữa, quát lên:

- Tiểu tử thối tha kia! Chung qui lại, ngươi có cút đi không?

Thiếu nữ cảm thấy bất ổn liền tiến lên phía trước hai bước, thấp giọng:

- Công tử, nơi đây không lưu người thì ắt có nơi khác lưu người, chúng ta đi thôi.

Trong ánh mắt mê hồn của cô gái thoát lên tia cầu khẩn, song chàng họ Đồng vẫn lắc đầu:

- Cô nương cứ việc ngồi lại đây nghỉ ngơi, tại hạ tin chắc rằng trong bảy ngày bảy đêm tới, cô nương sẽ không có cơ hội để nghỉ ngơi đâu.

Kiểu kích động của thiếu niên thật khó có thể nhẫn nại được, một tiếng quát vang lên, ánh bạch quang của thanh trường kiếm, lão đạo sĩ như một con bạch xà vút chỉ vào huyệt linh đài của chàng trai. Trên khuôn mặt của lão đã toát lên vẻ lạnh lùng tàn khốc, lạnh giọng nói với theo:

- Tiểu tử, ngươi bị bắt rồi hãy buông cây nhuyễn tiên (roi ngựa).

Thiếu nữ hoảng hốt thỉnh cầu:

- Đạo trưởng! Người mà các vị muốn bắt là ta chứ không phải chàng... các vị không có lý do để hành hạ người ta như thế...

Lão đạo sĩ lạnh lùng hỏi:

- Hắn và ngươi có quan hệ như thế nào? Cùng là đồng bọn phải không?

Cô gái vội vàng phủ nhận:

- Không không! Như các người vừa chứng kiến, trước đây tôi chưa hề gặp chàng.

Chàng thiếu niên đột nhiên xen vào:

- Đạo trưởng, ngươi đóan đúng, nói cũng đúng, ta chính là con cá bị lọt lưới trên Đào Hoa đảo

năm xưa, nếu như bắt được ta đối với chủ tớ các người còn quan trọng hơn nhiều so với bắt được Mai cô nương. Thế nhưng… Đạo trưởng! Hãy cầm cho vững kiếm, ta e rằng hôm nay đã là ngày tàn của Tiêu Hán Môn.

Như một bóng bạch câu vút qua cửa sổ, tà áo trắng đã vượt lên trên tầm truy sát của thanh trường kiếm đúng vào lúc lão đạo sĩ nghe xong lời chàng đã tranh thủ phóng kiếm diệt khẩu, vừa trừ hậu hoạn. Trong một thoáng chốc, không ai nhìn rõ thế nào, chỉ thấy cổ tay lão đạo sĩ trầm hẳn xuống, ba tiếng rắc… rắc… rắc vang lên, liền đó là ba khúc kiếm gãy rơi loãng xoãng trên mặt đất. Như một phản ứng của bản năng, lão đạo sĩ buông rơi thanh trường kiếm, loạng choạng thối lui ra sau hơn hai trượng, mắt lão mở to nhìn thẳng thốt về phía chàng trai như chưa rõ điều gì đã vừa xảy ra.

Bạch y thiếu niên lúc này đã đáp xuống chỗ cũ, trên khuôn mặt tuấn tú vẫn lạnh băng cố hữu, nốt ruồi son trên huyệt mi tâm đã đỏ thắm lên như máu.

Với giọng âm trầm muôn thuở, chàng nói:

- Bằng hữu! Bây giờ thì ngươi bắt đầu cảm thấy hối hận rồi phải không?

Thiếu nữ khoa chân bước lên một bước, khuôn mặt nàng rạng rỡ lên như hoa xuân đẫm sương buổi sáng. Phía trên kia lão đạo sĩ có đôi lông mày dựng ngược thần sắc đông cứng lại, lạnh tóat người, vì đứng ở vị trí khách quan nên ông ta thấy rõ tất cả.

Ông ta biết rất rõ rằng chàng trai không phải tập kích bất ngờ. Hơn thế nữa, nếu liên thủ cả hai người vẫn chưa phải là đối thủ của chàng trai chưa rõ tên họ kia.

Lão đạo sĩ vừa rơi kiếm, loạng choạng lui sau, buột miệng:

- Tà thuật! Ngươi dùng tà thuật để hại người.

Chàng thanh niên cười nhạt:

- Bằng hữu! Có phải tà thuật hay không thì diêm vương sẽ nói cho ngươi rõ, ta không cần phải phân biện.

Dứt lời chàng cầm ngang ngọn roi ngựa lạnh lùng bước lên phía trước. Trên khuôn mặt bình thản của chàng toát lên một áp lực khiến người khác phải ngạt thở.

Lão đạo sĩ không tự chủ được cứ lùi về phía sau, mắt thất thần nhìn vào bạch y thiếu niên, lắp bắp:

- Ta Huyền Vân lưu lạc giang hồ đã hơn bốn mươi năm, loại võ công nào ta cũng đã thấy qua. Tiểu tử! Ngươi đừng hòng dùng tà thuật làm mê hoặc lòng người! Lấy danh dự của đại trượng phu, hãy nói rõ chân diện mục của vấn đề.

Bạch y thiếu niên cười lạnh:

- Bằng hữu! Kẻ cần phải nói lên chân diện mục của vấn đề chính là các hạ.

Mục quang của lão đạo sĩ trên kia chợt lóe lên, lão nhìn chằm chằm vào chàng trai và cô gái rồi như nghĩ ra một điều gì, lão nhếch mép cười thâm hiểm. Phía dưới kia, chàng trai và lão đạo sĩ một tiến một lùi, khoảng cách giữa chàng trai và cô gái dần dần xa ra ngoài hai trượng. Đột

nhiên, vai của lão đạo sĩ chạm vào một tảng đá lớn, phút sinh tử như đã điểm, lão bàng hoàng gọi lớn:

- Huyền Vụ! Huyền Vụ.

Bạch y vẫn từng bước tiến đến phía lão, nghe vậy chàng lạnh lùng:

- Bằng hữu! Hào khí trước đây của ngươi đâu cả rồi?

Huyền Vân đạo sĩ không còn thời gian để nghĩ về câu châm chọc, lão đột ngột quát lên:

- Huyền Vụ, ngươi còn chờ gì nữa?

Nhìn ra khoảng cách bây giờ giữa đôi nam nữ đã gần đến ba trượng, Huyền Vụ đạo sĩ quát lên một tiếng rút phăng thanh kiếm sau lưng, đảo mắt một lượt rồi thét lên:

- Tên tiểu bối! ngươi khinh người thái quá, xem kiếm này.

Tiếng "này" vừa dứt, lão lao vụt người đi như một mũi tên, nhưng ngược lại với dự đoán của mọi người, hướng lão tấn công là thiếu nữ!

Bạch y thiếu niên nghe tiếng thét của lão đạo sĩ trên, vừa ngẩng đầu lên thâm tâm chàng đột nhiên chấn động. Chỉ chờ có thế, lão đạo sĩ Huyền Vân quát lên:

- Chết này!

Đồng thời với tiếng quát lão xuất chiêu "Phong khởi vân ủng" chụp thẳng xuống tới trước ngực của chàng trai, chưởng phong rít lên kinh người, thế cương mãnh của nó thật đáng sợ.

Lúc này Huyền Vụ đạo sĩ đã phi người xuống cách Mai Phụng Linh chừng ba thước, chỉ cần lão vươn tay là có thể chụp được nàng. Chính lúc cấp bách như vậy, thiếu niên không có thời gian nghênh tiếp chưởng phong của Huyền Vân, chàng xoay vụt người lao xẹt đi như một mũi tên vừa rời khỏi dây cung. Mai Phụng Linh hình như chưa phát hiện gì đến sự thay đổi của tình huống, đôi ánh mắt của nàng vẫn còn ve vuốt trên thân hình của chàng trai, đột nhiên con chim anh vũ trên vai nàng kêu toáng lên:

"Linh Linh! Có người! Có người!" Hình như con chim này chỉ biết nói chừng ấy, nhưng âm điệu thì thể hiện được sự nguy cấp vô cùng, Mai Phụng Linh nghe tiếng chim giật bắn mình, nhưng ngay lúc ấy bóng lão đạo sĩ đã xuất hiện trước mặt nàng, đồng thời tiếng cười đắc ý của lão đã vang lên quá gần:

- Ha ha... Mai cô nương! Cuối cùng thì Kim Lệnh công tử cũng bắt được cô!

Thoạt nghe, Phụng Linh đã hoảng loạn nhưng bàn tay của lão đạo sĩ đã cách cô không đầy nửa bước... và cũng chính trong lúc này, cô cảm thấy ngang hông mình nhói lên và người cô như có một sức mạnh vô hình nào đó kéo vụt lui sau... cô vẫn nghe tiếng lão đạo sĩ:

- Qua đây mau!

Và một tiếng khác nhẹ nhàng ấm áp vang lên bên tai cô:

- Bình tĩnh!

Thanh âm vừa dứt thì bóng trắng đã đưa cô đáp xuống mặt đất. Mọi chuyện như được tiến hành cùng một lúc, thậm chí thật khó phân biệt rõ trước sau. Khi cô gái hiểu rõ sự tình thì mọi chuyện đã qua rồi. Cô nhìn một bên mặt của chàng trai, lòng cảm kích cất giọng oanh vàng:

- Đồng công tử! Tôi làm liên lụy đến chàng.

Trong giọng nói nàng hình như thể hiện bao nhiêu nỗi nhiêu khê của cuộc đời.

Thấu hiểu lòng cô gái song chàng trai chỉ bình tĩnh đáp:

- Cô nương hà tất phải bận tâm.

Nói xong cánh tay chàng đã buông cô gái, lạnh lùng bước đến phía Huyền Vụ và Huyền Vân hai lão đạo sĩ. Cánh tay chàng trai vừa buông ra, nàng có cảm giác như đánh mất sự an toàn của bản thân, nàng định nói thêm điều gì song không nói nên lời.

Có lẽ nàng đang nghĩ về sự tôn nghiêm của một người thiếu nữ.

Con chim anh vũ lại bay về trên vai nàng, lúc này tiếng chó sủa lại vang lên rất gần, hình như bầy khuyển tặc đã đến rặng dương sau lưng nàng. Nghe tiếng chó sủa hình như giúp cho hai lão đạo sĩ bổ sung thêm đôi phần dũng khí đã mất, bởi lẽ hai lão nghĩ rằng Kim Lệnh công tử không bao lâu nữa sẽ đến nơi.

Huyền Vụ đạo sĩ dương thanh kiếm như thị uy rồi cố giữ giọng cứng rắn:

- Tiểu tử! Ngươi hãy báo tên họ đi, cây kiếm của ta không thích giết những kẻ vô danh.

Chàng trai cười lạnh lùng và khinh bạc:

- Bằng hữu, ta rất hiểu ngươi chờ đợi điều gì, nhưng e rằng các ngươi sẽ khó toàn thây trước khi bọn người kia đến được. Ta chính là Đào Hoa đảo Đồng Thiên Kỳ.

Cả hai lão đạo sĩ giật bắn người, song Huyền Vân gượng bình tĩnh nói:

- Võ công của Đồng Mộng Long lão phu đã thấy qua rồi, ngươi không lừa được lão phu đâu.

- Hai vị không phải là không cần tại hạ giải thích gì thêm sao?

Huyền Vân đạo trưởng vẫn căm phẫn:

- Một khi ngươi muốn che giấu thì chúng ta có yêu cầu ngươi cũng không dám nói thẳng.

Thiên Kỳ cười thản nhiên:

- Nói thẳng ra thì tốn hơi nhiều thời gian, lúc bấy giờ chủ tớ các người cũng đã đủ thời gian kéo đến, đúng vậy không?

Sắc mặt của Huyền Vụ đạo sĩ trầm hẳn xuống:

- Tiêu Hán Phong của chúng ta đội trời đạp đất ở đời hà tất phải nhận sự xúi giục của ai, tiểu tử, mồm mép như ngươi thì đến đạo gia chúng ta cũng không thể dung tình.

Lão nói xong cất bước tiến về phía Đồng Thiên Kỳ như muốn quyết tử cùng chàng.

Đồng Thiên Kỳ cười lạnh nhạt, tả chưởng từ từ đưa lên, giọng chàng như giọng của oan hồn:

- Đồng mỗ đã nói thế nào thì làm thế ấy, hai vị nên nhớ bây giờ chính ta đang quyết định sinh mệnh của hai vị.

Nói rồi chàng đứng bất động như chờ đợi họ. Huyền Vụ bước lên một bước rồi cũng dừng lại bởi vì khoảng cách giữa hai người còn không đầy một trượng, lão không còn đủ dũng khí để đi thêm nữa.

Đối với chàng thiếu niên chưa rõ thân thế trước mặt, hai lão đạo sĩ không còn tin ở sức mình nữa. Hiện tại hai bên đứng đối đầu song hai đấu một cũng làm hai lão đỡ lo hơn. Huyền Vân cố lấy bình tĩnh nói:

- Tiểu tử, nếu ngươi cho rằng đủ khả năng đắc thủ thì cứ việc động thủ.

Đồng Thiên Kỳ đảo mắt một vòng, tả chưởng chàng đưa lên ấn vào một tảng đá xanh rất lớn cạnh đó, bàn tay chàng nhẹ nhàng rút ra, trên tảng đá đã hiện hình một dấu ấn sâu gọn. Chàng lại nhìn lần lượt hai lão đạo sĩ, giọng oán hận:

- Hai vị so với tảng đá này thì như thế nào?

Không vang lên một thanh âm nào cả, không một chút bụi đá rơi, tảng đá xanh vẫn nguyên vẹn như trước, song khi hai vị đạo trưởng đồng thời nhìn về phía tảng đá rất lâu sau họ mới phát hiện sự bất thường, Huyền Vụ đạo trưởng đột nhiên như người mất hết hồn vía, lão hoảng loạn kêu lên:

- Tiềm Long chưởng!... Tiềm Long thần công của... Thạch Cơ Tử!

Cả hai lão đạo sĩ, đều hoảng loạn lên, đôi mắt họ nhìn chằm chằm vào vết ấn chừng ba phân bề sâu làm nổi rõ rồng cuốn tròn ở giữa, với một cái phẩy tay nhẹ nhàng đã để lại trên tảng đá xanh một hình tượng như thế thử hỏi trên thế gian này còn loại võ công nào ngoài Tiềm Long thần công của Thạch Cơ Tử?

Hai lão không thể nào ngờ loại võ công nghe ra như huyền thoại trong một truyền thuyết cách đây mấy trăm năm lại xuất hiện nơi này, trên mình của một thiếu niên tuổi chưa đầy hai mươi.

Một chút hy vọng nào đó vừa lóe lên trong tâm khảm của hai lão đạo sĩ bây giờ đã hoàn toàn tắt ngấm. Bây giờ thì quả thực lai lão tin. Đúng! Hai lão tin rằng sinh mệnh của hai lão nằm trong tay chàng thanh niên này.

Bốn con ngươi lạc thần như tê dại từ từ di chuyển từ tảng đá xanh về phía khuôn mặt trẻ trung anh tuấn nhưng lạnh lùng đến tê dại lòng người của chàng trai, thần uy quán thế của hai lão trước đây không biết đã bay đi nơi nào?

Thiên Kỳ lạnh lùng:

- Ký ức của hai vị vẫn còn tốt lắm.

Tiếng chó sủa lại vang lên rõ mồn một, trong âm vang ấy người ta nghe rất rõ cả tiếng người trò chuyện. Tiếng người vang đến hình như lại nẩy lên những tia hy vọng trong đầu hai lão đạo sĩ, đôi mắt của Huyền Vụ chuyển động không ngừng, lão đột nhiên cười lên lạnh lẽo:

- Tiểu tử, ngươi đã nghe thanh âm của những người sắp đến chưa?

Thiên Kỳ cười nhạt:

- Vì lẽ đó hai vị nghĩ rằng đại nạn của hai vị đã không còn?

Huyền Vân buột miệng:

- Ngươi có thể ngăn cản được ta hô hoán lên sao?

Thiên Kỳ lạnh lẽo:

- Hai vị hô hoán lên vị tất Kim Lệnh công tử sẽ đến tương trợ.

Vì sự sống còn của bản thân, Huyền Vân đạo trưởng không dám tô vẽ cho môn phái mình, lão chỉ đem Nhật Nguyệt Bang ra thị uy, nên cười nhạt:

- Kim Lệnh công tử là người thân tín nhất của hai lão nhân gia của Nhật Nguyệt Bang. Nhật Nguyệt Bang đã thống nhất giang hồ tứ hải, tiểu tử, ngươi cho rằng cả bổn môn nữa từ lúc khai sáng đến nay cũng chỉ là hư danh thôi sao?

Thiên Kỳ vẫn chỉ lạnh lùng:

- Cuối cùng thì hai vị cũng nói lên sự thực về mối quan hệ với Nhật Nguyệt Bang!

Hiện tại chính là lúc hai vị cần động thủ.

Dứt lời chàng từ từ bước về phía hai lão đạo sĩ. Sắc mặt hai lão đạo sĩ căng thẳng đến tột độ, họ ngầm vận hết sức bình sinh để đối phó với một kẻ địch chưa từng gặp trong đời. Một sự tĩnh lặng đến khủng khiếp, người ta chỉ nghe tiến bước chân chậm rãi của Đồng Thiên Kỳ. Cự ly giữa họ dần dần thu ngắn lại, từ một trượng rồi tám thước...

sáu thước... bốn thước.

Đột nhiên Huyền Vụ đạo trưởng quát lên:

- Tiểu tử! Chết này!

Cùng với thanh âm của tiếng quát, song chưởng của lão vung lên nhưng không thấy xuất chiêu, bên kia Huyền Vân cứ yên trí là Huyền Vụ đã xuất thủ, lão cũng quát lên một tiếng như sấm song chưởng ập đến Thiên Kỳ khí thế rất vũ bão. Hình như chỉ chờ có thế, phía bên kia Huyền Vụ nhanh như một cơn lốc thu hồi song chưởng xoay mình hướng đỉnh núi lao vút người đi, một mặt lão la lên như đánh lạc hướng:

- Mai Phụng Linh ngươi...

Thật ra trong khi Huyền Vụ xoay mình, hữu chưởng của Đồng Thiên Kỳ đã nhanh như điện xẹt ập tới phía đối phương, tiếng la của Huyền Vụ còn chưa dứt thì “ầm” một tiếng, thân hình của lão đã đổ sấp xuống trên mặt đất, trên lưng in hình một con rồng máu khủng khiếp. Đồng thời với Huyền Vụ, Huyền Vân cũng ngã ngửa ra bên cạnh, trên ngực cũng đã in hình một con rồng cuốn đỏ lại!

Mai Phụng Linh hồng hồng đôi má nói:

- Đồng công tử! Người biết chúng ta đã bị bao vây rồi ư?

Thiên Kỳ cười nhẹ:

- Đúng! Chỉ có điều họ chưa nhìn thấy chúng ta đó thôi.

Nói đoạn chàng cúi xuống lần lượt xách lên hai tử thi, nhảy lên một hòn đá để quan sát rồi vung tay ném vào một thạch cốc cách đó chừng hai mươi trượng. Những người truy sát trong rừng tùng hình như đã nghe tiếng thét của Huyền Vụ nên đã hô hoán lên khắp nơi.

Trên khuôn mặt kiều mỹ của Mai Phụng Linh lại nổi lên sắc thái sợ hãi. Đồng Thiên Kỳ thì vẫn thản nhiên như không có gì xảy ra, chàng từ từ bước đến bên cạnh Phụng Linh, cất giọng ôn hòa:

- Cô nương có thể đi hêm mấy bước đường nữa không?

Phụng Linh cau nhẹ đôi mày liễu đáp:

- Tôi còn có thể.

Đồng Thiên Kỳ xoay mình nói:

- Cô nương hãy theo tại hạ.

Họ đi về phía tảng đá lớn, cự ly tựa không xa lắm, song khi đi đến tảng đá Phụng Linh đã thở hổn hển. Trên khóe miệng Đồng Thiên Kỳ chợt phảng phất nụ cười, chàng quay lại phía Phụng Linh nói:

- Mai cô nương! Kẻ địch sắp xuất hiện, nhưng nếu cô ẩn mình trên tòa Liêu Vọng thạch (Hòn đá quan sát) thì chúng sẽ giải quyết thế nào?

Phụng Linh lĩnh hội ý chàng trai, thầm khen:

“Chàng trẻ tuổi như vậy, không những võ công trác tuyệt mà cơ trí cũng hơn người”, song nàng lo lắng hỏi:

- Nhưng chúng có cả một bầy linh khuyển.

Chàng cười nhẹ:

- Vậy nên tại hạ phải làm cho cô nương tủi thân rồi đây.

Nói rồi không đợi chờ pháp sự của Phụng Linh, chàng đã quàng tay ngang hông nàng ôm chặt lấy rồi tung mình phi thân lên cốc núi sâu bên cạnh hòn đá, cử chỉ này tất nhiên đã làm tổn thương đến sự tôn nghiêm của Phụng Linh...

Đó là một hang đá sâu thẳm, chằng chịt những dây rừng nằm trên một vách đá dựng đứng cách mặt đất chừng hai mươi trượng. Đồng Thiên Kỳ ôm Mai Phụng Linh phi vọt vào trong. Khi chân chàng vừa chạm đất, Mai Phụng Linh cũng hết sức vùng mạnh tuột ra khỏi tay chàng, mặt hoa trầm xuống lạnh nhạt:

- Đồng công tử! Công tử đã cứu bổn cô nương một lần. Trên thế gian có lẽ không có ơn gì lớn

hơn ơn cứu mạng đúng không?

Tuy rằng lời lẽ cũng dễ nghe song thanh âm lạnh lùng của nàng cũng khiến Thiên Kỳ chột dạ, nhưng chàng vẫn rất bình tĩnh:

- Thế nhưng trong ngữ khí của cô nương hình như không cho đó là ân mà còn mang âm hưởng hận thù?

Mai Phụng Linh hơi giật mình, nàng bất giác bước lui một bước, lạnh lùng:

- Chả lẽ Đồng công tử hiểu được ngay cả tâm tư người khác, hình như công tử biết được tất cả mọi chuyện?

Hình như đã có chủ ý từ trước, Đồng Thiên Kỳ không tỏ ra giận dữ cười nhẹ:

- Tại hạ nhất định đã có chỗ đắc tội với cô nương, đúng không?

Nói xong chàng bước qua bên phía trái hai bước, ngồi xuống trên một tảng đá khô ráo, phong thái vẫn bình thản như mọi khi. Thái độ quá bàng quang của chàng khiến cho Phụng Linh càng thêm tức giận, nàng hắng giọng lạnh lùng:

- Đồng công tử tất nhiên chẳng có gì phải bận tâm. Ở đời bao giờ kẻ mạnh cũng ức hiếp kẻ yếu. Kẻ yếu dần dần không còn giữ được cả sự tôn nghiêm và nhân cách của mình nữa, Đồng công tử cũng chẳng bận tâm đến cả điều này nữa, đúng không?

Thật ra, bao giờ nàng cũng cảm thấy an toàn hơn trong vòng tay của chàng trai trẻ, và bản thân nàng cũng biết những lời vừa nói ra không trùng hợp với điều doanh nghiệp của trái tim, song vì sự tôn nghiêm của một thiếu nữ, nhằm để chàng phải biết tôn trọng bản thân mình, nàng không thể không tranh luận.

Tựa hồ hiểu thấu căn nguyên của sự giận dũ của cô gái, song chàng không muốn thanh minh một điều gì vì chàng cảm thấy một điều rằng chàng chưa làm điều gì sai trái, vẫn với nụ cười thản nhiên chàng nói:

- Mai cô nương, nếu tại hạ giúp cô nương thêm một lần nữa chắc cô nương sẽ càng hận tại hạ hơn, phải không?

Cô gái đột nhiên chấn động, buột miệng nói:

- Tôi có nói là hận công tử đâu...

Nàng bỏ dở câu nói, nét mặt lại trở nên lạnh lùng, nói:

- Đồng công tử! Mai Phụng Linh đã mạo phạm đến công tử, lòng tốt của công tử Phụng Linh xin nguyện tạc dạ ghi lòng.

Nói xong nàng xoay mình bước vào trong động, Thiên Kỳ nhìn theo, đôi mày chàng nhướng lên, giọng băng giá:

- Đồng mỗ đã nói thì làm cho bằng được.

Phụng Linh tỏ vẻ bất an, nàng ngồi xuống trên một tảng đá, cách Thiên Kỳ chừng hơn một

trượng, giọng kiên quyết:

- Đúng! Đồng công tử có thể làm bất cứ điều gì công tử muốn, vì rằng ta không có khả năng kháng cự nhưng ta sẽ vĩnh viễn...

Thiên Kỳ cười nhẹ:

- Đúng thế, Mai cô nương có thể hận ta vĩnh viễn, song ta đã nói rồi, ta là người vì hận mà sống, vì thù mà đến, ta có nhiệm vụ riêng của mình, cho dù cô nương thương hay hận cũng chẳng khác gì nhau cả. Song ta cần phải giúp cô nương thêm một lần nữa, vì mối thịnh tình giữa Đồng gia và Mai Đảo, ta muốn giúp cô nương khôi phục lại công lực như trước.

Không đợi Phụng Linh trả lời, chàng phóng chỉ điểm vào huyệt hôn mê của nàng.

Cả thân hình nàng đổ xuống từ từ trên phiến đá xanh. Trong khóe mắt nàng lóng lánh hai dòng châu ngập ngừng rơi xuống, nàng đã cảm thấy hối hận vì tất cả những gì mình đã nói vừa rồi...

Một đêm dài dằng dặt, tron khi nàng hôn mê chàng phải dùng nước của lá Thúy Chi Cửu Diệp cho vào miệng nàng và vận dụng công lực siêu phàm của mình để thông kinh hoạt lạc.

oo Ánh thần quang chiếu vào cốc động, đúng lúc đó thì Phụng Linh thở ra một tiếng nhẹ nhàng sảng khoái, từ từ mở to đôi mắt đẹp đến say đắm lòng người. Đôi đồng tử như hồi phục lại độ sáng như trước, nét mặt xanh xao của nàng bây giờ chuyển sang màu hồng đào, tươi nhuận càng tăng thêm nét yêu kiều quyến rũ.

Vừa ngẩng đầu dậy nhìn thấy tấm áo bào màu trắng đắp trên người nàng, trong đôi mắt não nùng kia lại lấp lánh hạt châu, nàng nghĩ đến điều gì? Chàng.. Chàng đã nói qua cho dù nàng thương hay hận thì kết quả có gì khác nhau! Thế nhưng nàng luôn luôn nghĩ rằng nàng sẽ không bao giờ quên những gì chàng đã nói hôm qua.

Từ từ ngồi dậy trên tảng đá, nhìn thấy bóng đạo trưởng đang ngồi xếp bằng dưới đất, trông chàng cô độc đến lạnh lùng.

Đôi dòng lệ cuối cùng thì cũng rơi xuống đất, nàng gọi khe khẽ:

- Đồng công tử...

Không xoay người lại cũng không ngoái đầu, Đồng Thiên Kỳ đáp nhẹ:

- Cô nương tỉnh rồi thì thật là hay, tại hạ cần phái xuống bên dưới ngay bây giờ.

Vội vàng đứng bật dậy, Phụng Linh cắt lời chàng:

- Đồng công tử, công tử không thể đi được.

Thiên Kỳ từ từ đứng dậy đáp:

- Tôi phải xuống hội kiến với những vị bằng hữu dưới kia.

Đương lúc ấy từ xa vọng lại một tiếng nói hùng mạnh như đập vào tai người khác:

- Lão phu là Tiêu Hán Phong - Thác Nhật Sầu Cổ Phong, tiểu tử ngươi đêm qua quả là lớn mật...

Hồi 4 - Hận Thù Tích Tụ Hàn Tâm Hiệp

Đồng Thiên Kỳ từ từ đứng lên, ngọn gió lạnh buổi sớm thổi tung phất phơ tà áo trắng tinh khiết, một con hổ giữa trần hồ, trông chàng càng thêm cô độc, càng lạnh lùng xa vắng. Chàng phóng mắt nhìn xuống bên dưới, trên các hòn đá bao quanh động là các cao thủ giang hồ không dưới trăm người. Chàng có thể nhìn thấy cả sát khí đằng đằng trên khuôn mặt họ, song hình như chàng không có vẻ sợ hãi hay ngạc nhiên, thậm chí một tí thay đổi trên khuôn mặt cũng không hề có! Mục quan của chàng từ từ di chuyển đến một tảng đá lớn chính hướng với cửa động và dừng lại ở đó. Trên tảng đá ấy có ba người có lẽ là những nhân vật chủ chốt. Ở giữa là một lão nhân ước cũng bát tuần, mày tuyết tóc sương, mắt như mắt chim ưng, mũi lớn sư tử, khóe môi hơi nhếch lên như muốn nói cho người về khí phách hơn người của mình.

Bên trái và phải của lão nhân cũng là hai lão già niên kỷ ước chừng năm mươi.

Người bên trái tóc bạc lưa thưa, đôi mắt rất giống với lão ở giữa. Lão bên phải cũng có chiếc mũi to như lão ở giữa, nhưng trông lão còn tráng kiện với khí độ uy nghi đủ cho người nhìn vào có một cảm giác tàn khốc.

Ánh mắt của Đồng Thiên Kỳ từ từ quét qua khuôn mặt của ba lão già, chàng vẫn bình tĩnh cười nói:

- Các vị anh hùng, chỉ mới mấy canh giờ mà đã tìm ra tại hạ, tốc độ quả là nhanh, thế nhưng...

Không đợi Đồng Thiên Kỳ nói xong, lão nhân mày trắng đã cắt lời:

- Này bạn trẻ, muốn ngang dọc giang hồ thì phải có bản lĩnh, hảo hán làm hảo hán chịu, hà tất phải trốn tránh hay chối quanh co. Lão phu tin rằng mình không hề tìm sai người.

Thiên Kỳ cười nhạt đáp:

- Chưởng môn nhân! Tại hạ còn nói chưa hết lời, các hạ nghĩ rằng tại hạ sẽ nói sao? Đừng quên hôm nay chúng ta mỗi bên có một lập trường, mỗi bên có một thân phận, khó nói ai cao ai thấp.

Giọng nói lạnh lùng của chàng trai tất nhiên khiến cho mọi người khó chịu, ý của câu nói lại càng khó thể chấp nhận Thác Nhật Sầu Cổ Phong là một nhân vật lừng lẫy trên võ lâm song chưa bao giờ thấy qua một chàng trai ngang tàng như vậy, đôi mày trắng nhường lên như định nói gì, lão già bên phải chợt quát - Tiểu tử, ngươi chưa biết ngươi đang đứng ở đâu sao?

Thiên Kỳ vẫn cười nhạt:

- Nếu tại hạ không nhầm thì mình đang đứng ở Thiên Đài Sơn!

Lão già cất giọng phẫn nộ:

- Ngươi đã biết đây là Thiên Đài Sơn chứng tỏ rằng ngươi không xem Thiên Đài Sơn chúng ta vào đâu cả:

Khá lắm! đến đây mau, lão phu Cổ Văn sẽ cho ngươi biết Thiên Đài Sơn là thế nào!

Nói xong lão bước lên hai bước, mắt nhìn trừng vào Thiên Kỳ không chớp.

Một luồng nhãn quang sắc bén từ Đồng Thiên Kỳ quét xuống, chàng vẫn cười lạnh:

- Bằng hữu! tại hạ chỉ với câu thứ nhất còn chưa nói hết, bây giờ ta xin tiếp lời, thế nhưng các vị không đến thì tốt cho các vị hơn!

Lão Cổ Văn quát lên:

- Tiểu tử? ngươi đợi lão phu lên kéo người mới xuống phải không?

Trên khuôn mặt đẹp như ngọc của chàng trai bỗng phủ lên một màn sương lạnh, giọng chàng âm trầm hơn:

- Bằng hữu, tại hạ nghĩ rằng các người chưa tìm ra tử thi của hai lão đạo sĩ, chứ nếu không thì người sẽ không dám đại ngôn như vậy vì giá phải trả sẽ rất đắt!

Trên khuôn mặt già nua đang nổi cơn thịnh nộ của lão Cổ Phong bỗng thoáng vẻ kỳ dị, ánh mắt nhìn tỏ ra nghi hoặc, có lẽ lời nói lạnh lùng của thiếu niên hàm chứa một ngữ khí giết người khiến lão hoang mang và lão chợt nhớ một điều gì.

Cổ Văn lúc này thì tức giận cực độ, lão quét tia mắt rợn người, quát lên:

- Tiểu tử? xuống đây mau, câu nói vừa rồi của ngươi đã tự quyết định vận mệnh của mình!

Đồng Thiên Kỳ lại chậm chạp bước lên một bước nữa, lạnh lẽo:

- Bằng hữu! ngươi sẽ rất hối hận khi ta bước xuống!

Bỗng một thanh âm não nùng vang lên:

- Đồng công tử...

Đồng Thiên Kỳ giật mình tuy rằng không không hề quên nữ nhi ở trong động nhưng chàng vẫn không đoán ra tại sao nàng lại gọi tên mình trong lúc này. Chàng bước xuống thêm một bước, vẫn không quay đầu lại bình tĩnh nói:

- Mai cô nương! tại hạ tin rằng lệnh sư đã trở về rồi đó!

Phụng Linh thở dài:

- Đó là mệnh lệnh trục khách của công tử?

Thiên Kỳ nhìn xuống bên dưới, cười nhẹ:

- Mai cô nương! cô có biết rằng tại hạ là một khách lãng du, rày đây mai đó, không nhà, không cửa, không người thân thích. Tại hạ không dám đuổi khách nhưng chỉ vì bây giờ chính là lúc cô nương nên rời xa khỏi chỗ này!

Trên đôi mắt xinh của nàng chợt long lanh ngấn lệ, đôi bàn tay ngọc đưa lên ôm lấy ngực, nàng không lạnh song một cảm giác khó chịu hơn lạnh nhiều lần, sự cô đơn làm nàng rùng mình,

nàng muốn cầm lấy chiếc áo khoác khoác lên lại trên mình chàng như chàng đã làm cho mình nhưng nàng không dám! Nàng cảm thấy hối hận vì lòng tự tôn của mình quá lớn như hôm qua!

Nàng nhìn theo bóng Đồng Thiên Kỳ bằng ánh mắt buồn ảo não, nàng bước lên một bước cất giọng yếu ớt:

- Đồng công tử! công tử còn buồn lòng vì chuyện hôm qua phải không? Xin công tử hiểu cho lòng của tiện nữ, lúc ấy tiện nữ không hiểu đại đức của công tử nên có lời mạo phạm, xin công tử...xin công tử Giọng nói u oán và xúc động của cô gái đã làm cho lòng Thiên Kỳ mềm nhũn, chàng quay người lại, không đợi Phụng Linh nói dứt, chàng vội cất lời:

- Mai cô nương, lời của cô tại hạ đã thấu hiểu, song người cần nói lời tạ tội chính là tại hạ, song từ trước đến nay tại hạ chưa từng dùng từ đó với ai cả!

Hai dòng lệ đã ngập ngừng rơi xuống vạt áo, nàng lắc nhẹ đầu:

- Đồng công tử không nên cho Phụng Linh một ngoại lệ vinh hạnh như vậy, có thể như vậy sẽ làm cho thành kiến giữa hai ta càng nặng nề hơn Chính tại lúc này bên dưới đã vang lên những tiếng quát:

- Tiểu tử ta biết rằng trong hang đá không còn đường thoát thứ hai, chẳng lẽ ngươi cứ muốn làm con rùa đen rút đầu rụt cổ mãi thế sao?

Thiên Kỳ không cần nhìn lại song chàng biết chắc người nói là người đứng bên phải của Cổ Phong, bởi một người tinh tế thì sẽ không buông lời thô lỗ như vậy Thác Nhật Sầu Cổ Phong nhìn lên sắc trời, lúc này ánh dương quang đã chiếu lên sườn núi và chiếu đến chỗ ông ta đang đứng. Cổ Phong là người rất tinh tế để phòng bất trắc, ông không muốn cùng với chàng thanh niên chưa rõ lai lịch này động thủ, nên khi Cổ Vũ vừa dứt lời ông tiếp:

- Tiều tử! ta Cổ Phong mỗi khi giết người khong bao giờ muốn hồn ma còn trăn trở vì những điềuu chưa kịp nói nên bất luận thế nào lão phu của đợi ngươi nói cạn lời...

Thiên Kỳ cười mỉa:

- Tại hạ! cũng có suy nghĩ như vậy, tôn giá hãy lợi dụng thời gian này mà nói hết những gì còn chưa kịp nói.

Nói xong chàng chẳng quan tâm đến phản ứng bên dướii như thế nào, liền quay lại Phụng Linh nói:

- Mai cô nương thời gian đã muộn lắm rồi!

Phụng Linh lắc đầu, giọng cương quyết:

- Đồng công tử vẫn chưa trả lời những điều tôi đã hỏi.

Thiên Kỳ hít một hơi dài như để trấn áp những phiền toái trong lòng, chàng trầm giọng:

- Thôi được! ta trả lời cô nương, Mai cô nương, hoàn cảnh của cô tại hạ cũng rất thấu hiểu. Cũng là những cánh nhạn lạc đàn, cũng là sông hồ du tử, tại hạ muốn cô nương suy nghĩ thật kỹ cho đến khi những thành kiến không thể tồn tại được lũa. Cô đừng quên những điều tại hạ đã nói:

Tại hạ là người vì cừu hận mà đến vì oan nghiệt mà sinh ra. Cô nương nghĩ xem chẳng lẽ tại hạ còn thành kiến gì với cô sao? i Phụng Linh mặt hoa rạng rỡ, buột miệng:

- Công tử! tiện nữ vô cùng hạnh phúc vì trong lòng công tử không còn thành kiến gì nữa, có điều tiện nữ vẫn không mong mỏi rằng lòng công tử sẽ không còn chỗ cho bất cứ điều gì, công tử trước phải là một con người đã, phải thế không???

Thiên Kỳ thản nhiên:

- Mai cô nương, có lẽ cô không tin song Thiên Kỳ này hình như sinh ra không phải để tận hưởng những quyền lợi của con người... cô nương tài hạ đã trả lời rồi đó!

Nói xong chàng nhẹ nhàng quay bước trông thản nhiên như một gã sư tăng đã quên hết những buồn vui của cuộc thế.

Phụng Linh như không tự chủ được, bước lên một bước, xúc động nói:

- Đồng công tử! Tôi không đi dâu!

Đổng Thiên Kỳ thoáng giật mình, song rồi lại thản nhiên nói:

- Mai cô nương không đi cũng chẳng sao, tôi tin rằng những người kia sẽ không làm gì được cô cả.

Nói vừa xong thì chàng cũng đã đến bên cửa động. Phụng Linh đột nhiên tung mình nhảy đến bên cạnh Đồng Thiên Kỳ, tay cầm chiếc áo khoác nâng lên nói:

- Đồng công tử hãy mang nó vào!

Thiên Kỳ nhìn xem chiếc áo đang phất phơ trong tay nàng, gật nhẹ đầu rồi vươn tay đón nhận. Không biết vô tình hay cố ý, đôi bàn tay họ chạm khẽ vào nhau, bàn tay Thiên Kỳ cũng bất giác rúng động còn Phụng Linh nàng cảm thấy tay chàng ấm áp làm sao!

Đôi mát sáng như điện của chàng trai phút chốc mất đi hoàn toàn vẻ lạnh lùng cố hữu, chàng nắm lấy chiếc áo rồi buột miệng:

- Mai cô nương đang bệnh ư?

Mai Phụng Linh cảm thấy như có một luồng hơi ấm tràn khắp châu thân, tuy rằng ánh mắt nhu hòa và tỏ vẻ quan hoài của chàng trai chỉ thoáng qua trong giây lát song nàng hiểu rất rõ chàng trai không phải là không quan tâm đến nàng Hạnh phúc cũng làm cho mắt ngọc long lanh, nàng cúi đầu nói nhỏ:

- Không! Không phải đâu, Đồng công tử.:.

Dứt lời nẫng đã cảm thấy hối hận vì nếu nói rằng bệnh có lẽ chàng sẽ quan tâm nhiều hơn chăng? Nàng hy vọng được chàng quan tâm song không muốn lừa dối chàng...

Thiên Kỳ đã trở lại với khuôn mặt bình thản, chàng nói:

- Đã đến đây có nghĩa là khách, tại hạ phải xuống nghênh tiếp họ!

Nhưng Phụng Linh cũng bước lên giọng bức thiết:

- Tôi cùng đi với công tử!

Thiên Kỳ lạnh nhạt:

- Mai cô nương, mọi chuyện nhất thiết phải tự chủ!

Tuy rằng sự lạnh nhạt của chàng cũng làm cho sự ấm áp trong lòng nàng có tan đi ít nhiều song thời gian không cho phép nàng lưỡng lự, vội vàng nói:

- Đồng công tử có biết vì sao khi mà Nhật Nguyệt Bang khống chế toàn cục của võ lâm, Tiêu Hán Môn vẫn đường hoàng tự tại không?

Lòng Đồng Thiên Kỳ hơi tò mò song ngoài mặt vẫn thản nhiên; cười hỏi:

- Phải chăng Tiêu Hán Môn có một loại võ công bàng môn tả đạo khó có thể đối phó?

Sự bình thản của chàng trai làm cho Phụng Linh thất vọng, nhưng thời gian đã quá cấp bách không cho phép Phụng Linh chần chừ, nàng vội vã:

- Không phải là mọi người trong Tiêu Hán Môn đều cao siêu quái dị mà chỉ có Thác Nhật Sầu Cố Phong. Đồng công tử, nếu như xảy ra huyết chiến, tiện nữ tha thiết yêu cầu công tử kết thúc chiến sự trước khi ánh mặt trời chiếu xuống cửa động!

Đồng Thiên Kỳ hơi lấy làm lạ hỏi:

- Có phải diệu này có liên quan đến hai chữ "thác nhật" (mặt trời bày ra)?

Chàng ngừng một lúc rồi tiếp:

- Trong phạm vi có thể được, tại hạ sẽ làm hết sức mình để cô nương khỏi thất vọng!

Chữ "vọng" vừa dứt chàng đã như một làn khói trắng biến mất ở cửa động.

Phụng Linh nhìn theo bóng chàng vừa biến mất ngoài cửa động, nàng như lạc loài giữa thâm xứ mênh mang, đôi môi mấp máy tự nói khẽ:

- Trong ước mơ của một thiếu nữ, ta chưa hề hình dung có một chàng trai như thế làm sao ta có thể chiếm được một vị trí trong chàng khi mà lòng chàng đã không còn chỗ cho bất kỳ một ai?

Nàng ủ rũ tấm kiều thân, phóng đôi mắt buồn qua làn nước mắt nhìn ra cửa động, trông nàng cũng đủ thể hiện hết tâm sự của một khúc thiên cổ tình hoài!

Phía dưới, trông thấy một chàng trai trẻ nhẹ nhàng hạ xuống bằng một thân pháp huyền ảo như đến từ cõi u linh, trên khuôn mặt lạnh lùng của Cổ Phong bỗng khắc sâu nét kinh ngạc dị kỳ, nhưng hai lão già hai bên thì cười lên những tiếng tàn khốc ghê rợn!

Thiên Kỳ quét ánh mắt sắc như dao về phía đối phương và dừng lại ở ba lão già trên tảng đá, chàng lạnh lùng:

- Nếu như tại hạ đoán không lầm thì ba vị đây là phụ tử và cũng là những nhân vật thống lãnh Tiêu Hán Môn?

Đôi mắt chim ưng của Cổ Văn quắc lên, gằn giọng:

.

- Ngươi đoán đúng song điều đó chẳng quan trọng gì cả, giả sử còn thời gian thì ngươi cố gắng nghĩ về những khoái lạc trong quá khứ để giảm bớt sự ân hận sau khi chết!

Vừa nghe hai chữ quá khứ, khuôn mặt Thiên Kỳ trầm hẳn xuống, chàng hừ một tiếng lạnh lùng, nói:

- Bằng hữu! nếu chưa muốn đến Diêm La điện thì đừng bao giờ trước mặt Đồng mỗ nhắc đến hai chữ "quá khứ".

Cổ Văn cười phá lên cuồng ngạo:

- Như vậy ta đã đụng vào cấm kỵ của ngươi ư? tiểu tử, ta đoán chắc rằng ngươi xuất đạo chưa lâu, nếu không ngươi chắc chắn sẽ hiểu rằng muốn người khác không đụng vào chỗ cấm kỵ của mình thì phải dựa vào thanh kiếm của mình!

Đồng Thiên Kỳ hhẽ nhướng mày, như một bóng ma chàng đã tiến đến trước mặt ba lão cách chừng năm trượng, không ai nhìn thấy rõ chàng dùng thân pháp gì để vượt qua cự ly gần mười trượng ấy.

Cổ Phong nhíu mày, khuôn mặt càng trở nên trầm trọng. Đồng Thiên Kỳ càng trở nên bí hiểm, chàng nói giọng lạnh băng:

- Bằng hữu! ta sẽ dựa vào máu của ngươi để lập nên điều cấm kỵ cho bản thân mình?

Cổ Vũ mở tròn mắt, đột nhiên tay phải lão khoa lên một vòng, cười nhạt:

- Tiểu tử, ngươi ngông cuồng đến mức phải ngạc nhiên, song Tiêu Hán Môn không thể tha cho những kẻ không biết trời cao đất rộng!

Theo cái khoa tay của Cổ Vũ, xung quanh Thiên Kỳ vang lên những thanh âm khe khẽ, tuy rất nhỏ nhưng không thể thoát khỏi đôi tai minh mẫn của chàng. Đồng Thiên Kỳ vẫn bình tĩnh nói:

- Bằng hữu, bây giờ ngươi có thể yên tâm mà xuống, có thể nói rằng ngươi được cứu kịp thời cũng nên.

Cổ Văn đã lấy lại được phong độ cũ, cười lạnh một tiếng nói:

- Lão phu hy vọng ngươi biết thức thời hơn, Tiêu Hán Môn chưa từng tha cho bất cứ ai mạo phạm.

Dứt lời như một cánh diều, người lão bay từ tảng dá xuống. Lúc này, ánh mặt trời đã chiếu xuống cách phân núi chừng năm mươi trượng. Đồng Thiên Kỳ lạnh lẽo nhìn Cổ Phong nói:

- Tôn giá có thể động thủ!

- Tiểu tử, ngươi có hối hận về điều này không?

- Tôn Giá cứ động thủ tất hiệu!

Lúc này bỗng nhiên từ phía sau tảng đá một giọng sắc nhọn vang lên:

- Tiểu tử! Nhị Môn Chủ của chúng ta thân phận quá cao không thể động thủ cùng với loại nhóc con cuồng ngạo như ngươi, Nhị Môn Chủ xin hãy nhường bước để cho Đoạn Hồn Thủ Lôi Tam Liên này cho nó một bài học!

Cổ Văn sở đi còn trù trừ vì thực chất nhãn quang của lão khá cao, tuy chưa biết hư thực thế nào song lão cũng biết chàng thanh niên này có võ học khó lường, để cho thủ hạ thử sức trước có lẽ đó là điều hay. Vì vậy, lão bước sang bên ba bước nhường lối cho Lôi Tam Liên.

Đó là một lão già chừng sáu mươi tuổi, cao không đầy năm xích, mặt quắt tai rươi, hình dung vô cùng quái dị.

Cổ Văn quay về lão nói:

- Lôi Điện Chủ xin hãy hạ thủ. dung tình ta muốn đem nó về cho Kim Lệnh công tử phát lạc!

Lội Tam Liên cưới đắc ý:

- Nhị Môn chủ xin hãy yên lòng, lão phu hiểu phải đối xử với nó như thế nào.

Lão quay về phía Thiên Kỳ đưa ngang song quyền thủ thế, lạnh lùng nói - Tiểu tử, ngươi muốn ai xuất thủ trước?.

Thiên Kỳ lấc đầu nói:

- Bằng hữu, ai trong đời cũng đều quí sinh mệnh của mình, tại hạ tin rằng tôn giá cũng không ngoại lệ!

Đoạn Hồn Thủ cười lạnh:

- Đừng phí lời nữa! nếu. đã biết quí sinh mệnh thì người đã không đến Thiên Đài Sơn! nói mau đi, ai xuất thủ trước!

Trên huyệt Mi tâm của chàng trai, nốt ruồi lại đỏ thắm lên như máu, chàng cười lạnh lẽo:

- Bằng hữu; ngươi sẽ hối hận, xuất thủ đi!

Chàng nói xong, khuôn mặt càng trở nên bình tĩnh và lạnh lẽo đến mức khiến người khác cảm thấy nghẹt thở.

Lôi Tam Liên như cảm thấy không khí trong ngực không đủ dùng, gã hít mạnh một hơi thật sâu tập trung chân khí vào đôi tay từ từ đưa lên, trầm giọng:

- Tiểu tử, đỡ này?

Song chưởng của lão phóng ra như chớp giật, vừa nhanh vừa mạnh, tả chưởng thì tấn công vào đầu mặt, hữu chưởng thì tấn công vào bụng dưới, cự ly tuy gần hai trượng song vừa chớp mắt, chưởng phong đã đến nơi. Đồng Thiên Kỳ không né tránh, thân người chàng hơi nghiêng về một bên rồi đột nhiên vút lên cao như một cây pháo thăng thiên. Chưởng phong của Đoạn Hồn Thủ đánh vào khoảng không, lão hoang mang vì mất điểm tró lực và không thấy địch thủ, trong khoảnh khắc ấy Đồng Thiên Kỳ đã bám sát sau lưng lão chừng năm thước, sự việc xảy ra thật

bất ngờ cho lão, tuy là một người lịch thiệp giang hồ, xông pha trăm trận nhưng trong tình huống quá đột ngột này, lão không biết phải ứng xử thế nào.

Chợt nghe Cổ Phong quát lên:

- Qua trái, bước!

Như một chiếc máy lão vụt người qua bên trái nhanh như một mũi tên, nhưng đột nhiên bên tai lão lại vang lên giọng nói như của quỉ vô thường:

- Bằng hữu, muộn lắm rồi!

Tiếng "rồi" vừa dứt thì một tiếng rú hãi hùng vang lên, cả thân người Lôi Tam Liên đổ rầm xuống đất và trong một thoáng hoa mắt người ta chỉ thấy đứng bên cạnh xác lão là Thiên Kỳ vẫn lạnh lùng như muôn thuở...

Không ai nhìn thấy Đồng Thiên Kỳ ra tay như thế nào, như một cơn ác mộng mà khi tỉnh dậy thì mọi chuyện đã rồi. Đồng Thiên Kỳ lại quét tia mắt về phía Cổ Văn, bình thản nói:

- Bằng hữu, bây giờ đến lượt các hạ!

Cổ Văn không tự chủ được, thối lui liên tục mấy bước buột miệng:

- Ngươi là môn hạ của ai?

- Điều đó không quan trọng, ta nghĩ rằng điều quan trọng nhất của con người là sinh mệnh, ngươi đang đứng ở bước đường sinh tử, mọi chuyện khác không đáng để chúng ta bàn cãi.

Nói xong chàng dừng lại phía trước mặt Cổ Văn chừng ba thước.

Bỗng nghe giọng nói âm trầm của Thác Nhật Sầu Cổ Phong vang lên:

- Tiểu tử, ngươi cảm thấy rằng đã làm chủ được cục diện hôm hay sao?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt quay đầu về phía chân núi... đây thật là cơ hội ngàn vàng của những cao thủ đang đối diện, ánh mắt Cổ Văn lóe lên những tia độc ác song chưởng của lão vung lên đột ngột chụp về phía Thiên Kỳ như chớp giật, chưởng đã xuất lão mới quát:

- Tiểu tử chết này!

Âm thanh vừa dứt thì kình lực. vũ bão của chưởng phong đã đến cách Thiên Kỳ chừng ba tấc! thế nhưng... Mi tâm huyệt của chàng trai hiện lên một nốt đỏ thắm tự bao giờ, thân hình chàng như một làn khói u linh bắn vụt ra khỏi tầm chưởng phong chừng năm thước với một tốc độ mà không ai có thể tưởng tượng Kình phong còn quét ngang lưng chàng, Cổ Văn tuy không đánh trúng đối phương, song là một tôn sư võ học lão biết tận dụng thời cơ là phải chiếm lấy tiên cơ nên lão không bỏ qua cơ hội truy quét. Lão lại quát lên mặt tiếng, song chưởng vừa phân liền hợp lài dụng chiêu “Song hoàn đoạt nguyệt" chụp xuống đỉnh đầu của Thiên Kỳ, lúc này thực chất hai chân của Thiên Kỳ chỉ vừa chạm đất mà thôi. Nhưng bằng một thân pháp quái dị, chàng thoát ra khỏi vòng chưởng phong chừng một trượng, rồi cười lên lạnh băng:

- Bằng hữu, cơ hội tốt nhất của ngươi đã qua rồi!

Cổ Văn không hổ danh là tôn sư của một môn phái, thân pháp của lão nhanh vô cùng. Thiên Kỳ vừa động thân lão đã bay vút người tới như bóng với hình trong một chớp mắt từ trên không lão đã xuất thủ bảy chưởng. Trong vùng chưởng ảnh mù mịt đá chạy cát bay, trong phạm vi ba trượng người ta không thể thấy rõ hai cao thủ đang giao chiến, uy mãnh của chưởng phong còn làm bật tung cây cỏ dưới đất trông thật kinh hồn tán đởm Thế nhưng lần này Thiên Kỳ vẫn không tiếp chưởng, bằng một thân pháp như quỉ ảnh chàng đã lạng người vượt ra ngoài vòng khống chế của chưởng phong dày đặc như một mạng lưới. Chàng cười nhẹ nói:

- Cổ bằng hữu, ta đã nói rồi, cơ hội của ngươi không còn nữa, sở dĩ ta để cho ngươi sống đến bây giờ bởi vì còn một điều chưa nói hết.

Trong khi chàng nói thì Cố Văn đã đáp xuống trên mặt đất. Thiên Kỳ cũng chưa thu lại thế thủ.

Lúc này, ở ngoài vòng cương tỏa của Tiêu Hán Môn, khuôn mặt của Mai Phụng Linh đã chảy nhễ nhại mồ hôi, vì quá lo lắng, đôi gót sen không biết tự bao giờ cứ lần từng bước về phia vòng vây của đối phương..... Thác Nhật Sầu Cố Phong đã biểu hiện rất căng thẳng, lão vẫn chưa phát hiện Mai Phụng Linh đang ở ngoài vòng vây. Lúc này Đồng Thiên Kỳ lại ngạo nghễ nói:

- Cổ chưởng môn, khi mặt trời còn chưa chiếu đến nơi này ta quyết chưa hạ thủ người, thế nhưng... có lẽ ta sẽ tiễn hai vị quí tử này đi trước.

Giả sử chưa thấy chàng động thủ có lẽ ai cũng sẽ cho nhưng lời kia là của người mất trí! Trong khi chàng nói thì Cổ Văn vẫn tiếp tục tấn công đến ba lần, nhưng chung qui vẫn chỉ hoài công dù chưởng phong càng lúc càng dày càng vũ bão.

Cổ Phong là một dại tôn sư, tất nhiên lão nhìn thấy lực lượng không cân bằng ở hiện trường, đôi mắt diều của lão chuyển động mấy lần rồi gằn giọng:

- Tiểu tử, lão phu quyết không để ngươi thất vọng. Cổ Vũ! ngươi xuống ngay đi!

Cổ Vũ vốn là người cực nóng nảy và tàn bạo, nảy giờ nhìn thấy đại ca của lão liên tục tấn công mà không thủ thắng được lão đã cảm thấy ngứa ngáy lắm rồi, nên vừa nghe phụ thân hạ lệnh lão liền quát lên:

- Tiểu tử, lão phu lãnh giáo ngươi mấy chiêu Dứt lời lão tung vút người lên không trung, người lão vừa đến thì chiêu thức cũng vừa xuất ra như sấm sét. Từ trên ao, khi chân còn chưa chấm đất, lão đã liên tục giáng xuống mười hai chưởng!

Đồng thời với sự giáng xuống của lão Cổ Vũ từ bên ngoài vòng vây vang lên tiếng thét lanh lãnh của thiếu nữ:

- Lấy nhiều để thắng ít là hiệp nghĩa của Tiêu Hán Môn đó chăng?

Tiếng nói vừa dứt thì hình bóng kiều đã phi thân xuống vòng vây. Thân pháp của nàng nhanh vô cùng song vì ở quá xa so với Cố vũ nên không đồng thời với Cổ Vũ để lọt vào vòng chiến!

Cổ Phong khi phát hiện Phụng Linh lọt vào vòng vây, liền quát lớn:

- Bắt con tiện tỳ cho ta phát lạc!

Hiệu lệnh vừa dứt thì nhanh như chớp đã có mười mấy hán tử xuất hiện cầm đại đao cản lối của

nàng vào vòng chiến. Phụng Linh lúc này đang lo cho sự an nguy cua Đồng Thiên Kỳ nên sinh lòng hiếu sát, cùng trong một tiếng quát nàng xuất chiêu "Phụng Dực Phi Sương quét về bốn phía, người ta chỉ nghe ba tiếng rú thảm khốc vang lên!

Cổ Phong sở dĩ muốn bắt Phục Linh chỉ để phân tám Thiên Kỳ. Nhưng lão không thể ngờ rằng cô gái người đồn đại là mất hết công lực lại có võ công lợi hại như vậy.

Lúc cấp bách lão buột miệng:

- Lui ra, để ta bất ả!

Dứt lời thì lão giao vút đến như chớp mắt.

Phía bên kia, được Cổ Vũ trợ lực, Cổ Văn vững tâm thêm mấy phần, liền liên tục xuất chưởng, thế công càng lúc càng mạnh càng nhanh. Đôi mắt lạnh lùng của Thiên Kỳ chợt lóe lên ánh tàn khốc, chàng lạnh lùng:

- Giờ chết của hai vị đã điểm!

Dứt lời, tả chưởng của chàng khoa lên hai vòng nhẹ nhàng, song chường của huynh đệ họ Cổ bị đánh dạt ra bốn phía. Cổ Văn và Cổ Vũ chấn động toàn thân song nhanh chóng hợp chưởng hai người lại, cùng xuất ra một chiêu trí mạng, chưởng phong dày kín, uy lực như chớp giật:

Giữa lúc mà một đằng là Cổ Phong muốn bắt giữ Phụng Linh. Một mặt là huynh đệ họ Cổ hợp sức đánh một đòn trí mạng, vậy mà thật ngoài tưởng tượng của mọi người, thân pháp như hoan ảnh của chàng trai vẫn chập chờn giữa vòng chưởng phong, chưa xuất chiêu, cũng không né tránh song chưởng phong của đối phương vẫn không làm gì được chàng trai cả chỉ có điều trên mi tâm huyệt, nốt son đã đỏ lên như máu?

Ánh mắt của chàng trai quét lên khuôn mặt của hai lão họ Cổ trông lạnh đến ghê người. Chàng cũng chỉ nhìn mà chưa có biểu hiện gì cả.. Giữa lúc mà song chường của huynh đệ họ Cổ tương cận thân ảnh của Thiên Kỳ, bỗng nhiên từ bên ngoài vang lên:

- Long hiện Thiên Ngoại! (Rồng hiện ngoài trời).

Không chỉ có huynh đệ họ Cổ mà toàn bộ đồng môn của Tiêu Hán Môn không ai thấy rõ song chưởng của Thiên Kỳ đang buông thỏng không biết bằng cách nào đã đưa lên... Giữa lúc toàn trường đang nghe một tiếng "Ngoại" vừa dứt thì cũng kịp lúc nghe thêm hai tiếng rú thảm khốc vang lên, âm vang của hai tiếng rú còn vang vọng mãi đến những vách núi xa xa nghe như tiếng quỉ rú kinh hồn... - Cổ Phong đang lao vụt người về phía Phụng Linh, chợt lão dừng lại nửa đường hai tiếng rú xuyên vào tai lão, lão cảm thấy tê cứng người vì không ai hiểu con bằng cha mẹ, lão đã biết điều gì xảy rạ.:

Quần hùng bốn phía cũng nhìn như dại vào hiện trường, không ai hiểu rõ hay thấy rõ chàng thanh niên kỳ bí kia xuất thủ như thế nào...

Thiên Kỳ vẫn đứng nguyên bình thản như không có gì xảy ra cả, hai bên trái phải của chàng chừng ba thước là thi thể của hai huynh đệ họ Cổ nằm ngửa người trợn ngược đôi mắt trắng dã vẫn còn bàng hoàng vì vẫn chưa hiểu hết những gì xảy ra. Trên ngực hai lão in hình chưởng ấn mà ở giữa là hình con rồng ổ đỏ như máu...

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng bình thản của Đồng Thiên Kỳ, Mai Phục Linh như không dám tin vào mắt mình nữa, làng như tự nghi vấn với mình:

- Những người này chính là tay chàng giết sao? Tại sao với hai sinh mạng con người chết trong tay chàng mà không làm nét mặt hàng đôi chút thay đổi!

Cổ Phong từ từ quay lại, trong lòng một đại tôn sư võ học đã chuẩn bị những điều bất hạnh lớn sẽ đến... thế nhưng khi nhìn thấy hai thi thể nằm trên mặt đất, lòng lão cũng nhói đau như cắt, trên gương mặt hằn sâu vết tháng năm hiện lên nỗi đớn đau cùng cực...

Vừa giận dữ vừa căm thù, vừa đớn đau vừa kích động, lão họ Cổ bất giác tiến lên trước mấy bước nghiến chặt hai hàm răng:

- Tiêu tử! ngươi phải hối hận!

Thiên Kỳ quét dôi mắt bình thản nhìn hai tử thi rồi từ từ đưa mắt nhìn lên mái tóc đã mỏi mòn tháng năm của Cổ Phong, lạnh nhạt:

- Đồng mỗ tin rằng người hối hận trước tiên phải là các hạ!

Cổ Phong rít lên:

- Xem ai là người hối hận?.. Thanh âm vừa dứt, lão đã bất ngơ xuất chiêu chụp tới trước Thiên Kỳ chiêu thức cực nhanh song lão lại dùng một chiêu quá sức phổ thông:

"Thôi Song vọng Nguyệt".

Tuy vậy uy lực của chưởng phong thật ghê người, chưởng chưa đến mà áp lực đã khiến người khác cảm thấy nghẹt thở. Trên khuôn mặt của Thiên Kỳ lần đầu tiên hiện vẻ tập trung chàng vung tả chưởng lên đê chống đỡ. Không hổ là cao nhân và kỳ hiệp ở đời, chưởng phong của hai bên làm rung chuyển cả núi rừng, cát đá tung bay mù mịt, những tiếng rào rạc vang xa cả mười mấy.trượng, những chiếc lá bất hạnh rơi lả tả như mưa..... Song chưởng giao chạm nổ làm trời đất rung chuyển, Thiên Kỳ thoáng chau mày, chàng hơi kinh ngạc về nội lực của đối phương. Cổ Phong thì lại chấn động cả toàn thân, thoái lụt đến ba bộ, hình như lão vừa nghĩ ra điều gì, khuôn mặt chợt thay đổi, lão phóng mắt nhìn qua thi thể của hai lão con trai. Ánh mắt lão dừng lại nơi vết ấn bàng long, thốt nhiên tảo giật bắn mình thối lui thêm hai trượng, buột miệng:

- Tiềm Long Chưởng!

Bốn phía, người của Tiêu Hán Môn đều kêu lên kinh ngạc, những âm thanh bàn tán cứ rào rào mãi không dứt. Trên khuôn mặt mê hồn của Phụng Linh hiện lên vẻ rạng rỡ trông càng làm dung nhan của nàng càng kiều diễm...

Thiên Kỳ cười nhạt nhắc lại lời hứa:

- Ánh mặt trời dã chiếu qua đây rồi, ngươi hãy chuẩn bị đi Cổ Phong hít vào một hơi thật dài sung mãn, gằn giọng:

- Lão phu nhắc lại ngươi sẽ hối hận!

Dứt lời lão rút phắt từ trong người ra một vũ khí hình như quả cầu bằng đồng, nhưng mặt lại có hình lăng diện nhiều mặt. Điều đặc biệt là quả cầu này sáng loáng, có thể soi hình như tấm kính

vậy.

Lúc này ánh mặt trời đã cách chỗ họ đứng không quá mười trượng.

Hồi 5 - Sấm Giật Trời Rung Bao Máu Đổ

Ánh vàng của thái dương đang dịu dàng ve vuốt trên mặt đất đìu hiu tang tóc bao giờ cũng nẩy sinh người tranh chấp hận thù. Ánh sáng đang mơn man da thịt con người, đùa bỡn với những ngọn lá vàng rún rẩy chuẩn bị rời cành... vậy mà con người ta cũng có thể dựa vào những tia nắng dịu dàng đó để nghĩ đến chuyện giết người tàn khốc.

Những người xung quanh từ thần sắc tê dại đã chuyển sang ánh mắt hận thù tàn độc song pha nét sợ hãi. Nếu người ta có thể giết người bằng tia mắt thì có lẽ Thiên Kỳ đã sóng soài trên mặt đất cùng với hai lão già kia...

Trong đôi mắt ngập đầy huyết sắc, Cổ Phong nhìn vào những tia nắng hiền hòa đang chiếu đến cách đó năm thước, trên khuôn mặt của lão xuất hiện những giọt mồ hôi nặng nề khiến người ta khó có thể đoán biết lão đang nghĩ về điều gì...

Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng ngồi trên một phiến đá vuông vắn, ánh mắt sắc như đao của chàng nhìn xuống chân mình, trông chàng như một thiền sư đã bỏ hết ưu phiền của cuộc đời bên ngoài tâm tưởng... Mai Phụng Linh lúc này đã nhẹ nhàng tiến đến bên cạnh chàng chừng ba thước song nhìn khuôn mặt không biểu hiện một chút tình cảm gì khiến nàng không làm sao mở lời được.

Ánh nắng không thấy chuyển động song tốc độ cũng rất nhanh, trên khuôn mặt của Phụng Linh nhỏ xuống những giọt mồ hôi đậm đặc chứng tỏ nàng đang căng thẳng cực điểm.. như để tăng thêm sức mạnh dạn nàng bước lên trước một bước, giọng oanh khẽ gọi:

- Đồng công tử...

Thiên Kỳ hơi động thân, ngước lên, mày chàng chau lại hỏi:

- Mai cô nương, có chuyện gì vậy?

Phụng Linh tránh tia mắt chàng, cúi đầu đáp nhỏ:

- Tiện nữ lạnh...

Nàng quên mất bây giờ trên khuôn mặt nàng mồ hôi đang nhỏ giọt. Hình như không để ý đến điều đó, chàng từ từ đứng dậy cởi chiếc áo khoác trên vai xuống đưa cho nàng rồi nhẹ nhàng nói:

- Tôi chỉ có thể giúp cho cô nương chừng ấy.

Phụng Linh vươn cánh tay ngọc ngà đón lấy tấm áo, ngay lúc ấy nàng quyết định nói một số điều quan trọng, nàng nhìn vào khuôn mặt của Thiên Kỳ, nói nhỏ:

- Đồng công tử, tiện nữ đã nói qua nguyên nhân vì Tiêu Hán Môn đứng vững vàng trên giang hồ, nếu công tử nhân nhượng cho lão thì lão sẽ hại công tử.

Từ trong sâu thẳm của đôi mắt Thiên Kỳ đã có những biến đổi nhẹ, có lẽ ngoài lão hòa thượng

đây là lần đầu tiên có người quan tâm đến chàng và cùng chàng chia sẻ hoạn nạn.

Thiên Kỳ cười nhẹ đáp:

- Nhân nhượng ư? Chẳng lẽ cô nương nghĩ rằng tôi còn nhiều thiện tâm thế sao?

Phụng Linh gật gật đầu nói:

- Nếu không nhiều thiện tâm sao chàng từ ngàn dặm đến Thiên Đài Sơn để cứu người.

Thiên Kỳ rung động trong lòng song bên ngoài vẫn không đổi sắc:

- Cô nương không nghĩ rằng đó chỉ là một sự trùng hợp thôi sao?

Phụng Linh lắc đầu cười buồn bã:

- Đồng công tử! Thiên hạ mênh mông, sự trùng hợp không thiếu song trùng hợp như hôm nay thì thật sự không bao giờ có. Công tử đã nói rằng Đào Hoa đảo đã thụ ân của Mai Đảo chúng tôi, song công tử không nói thêm rằng Đào Hoa đảo cũng vì Mai đảo mà mang họa tận diệt toàn gia. Công tử, tiện nữ nghĩ rằng công tử không nỡ nhìn thấy tiện nữ phải khốn khổ ở Thiên Đài Sơn này mà đến giải cứu!

Thiên Kỳ vẫn bướng bỉnh:

- Tại hạ vẫn cho đó là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Phụng Linh nhìn ra bên ngoài, gật đầu buồn tủi:

- Đồng công tử! Thôi thì cứ xem đó là sự trùng hợp. Còn hiện tại công tử không nên để trùng hợp thêm nữa!

Thiên Kỳ cười nhẹ:

- Mai cô nương, bây giờ cô nương nên đi khỏi nơi này, tại hạ tin rằng không một ai dám cản đường cô đâu.

Ánh mắt ôn nhu dịu hiền của Phụng Linh đột nhiên trở nên giận dữ, nàng nhìn trừng vào khuôn mặt của Thiên Kỳ, lạnh lùng nói:

- Đúng như thế! Đồng công tử, chắc chắn rằng họ đã khiếp oai thần của công tử nên không ai dám ngăn cản tôi đi. Thế nhưng tôi cần nói thêm rằng, tôi biết rằng mạng sống này của Phụng Linh đối với công tử không có ý nghĩa gì nhưng tôi dám liều lĩnh với địch nhân, nhưng còn công tử thì làm tôi thất vọng.

Dứt lời, nàng ném chiếc áo khoác lên trên phiến đá vuông ở gần đó, chuyển mình đi hơn năm thước.

Trên khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của chàng trai thoáng vẻ ân hận, ánh mắt từ phía bóng cô gái chuyển sang khuôn mặt đầy sát khí của Cổ Phong. Chàng lạnh lùng:

- Bằng hữu, ánh mặt trời đã chiếu đến rồi đó.

Cổ Phong gật đầu:

- Tiểu tử, lão phu chưa nghĩ như vậy!

Thiên Kỳ vẫn cười lạnh:

- Bằng hữu, người muốn chọn vị trí ư?

Phụng Linh nghe qua những lời ấy nàng chợt chấn động vội vàng quay vụt người lại, trong ánh mắt đang phẫn nộ của nàng bỗng chuyển sang lo lắng bất an...

Thác Nhật Sầu Cổ Phong đang suy tính chọn vị trí nào thật có lợi để nhanh chóng kết thúc chiến cuộc, nghe những lời Thiên Kỳ nói ánh mắt lão chớp sáng lên rợn người, khuôn mặt lộ vẻ thâm hiểm, lão cười lạnh:

- Tiểu tử, sự rộng lượng của ngươi làm ta khó có thể tin.

- Cổ bằng hữu, hiện tại ánh dương quang đã chiếu đến nơi này, không hiểu tôn giá còn chờ đợi điều gì nữa?

Cổ Phong chuyển nhẹ chiếc đồng cầu trên tay mình, lạnh giọng:

- Lão phu tin rằng ngươi còn có nhiều điều để nói, ta không còn điều gì để nói, song sự đại lượng của ngươi khiến ta lục lại trong ký ức xem thân thế của ngươi như thế nào?

Thiên Kỳ vẫn lạnh lùng:

- Hình như tôn giá đã nắm chắc phần thắng?

Chàng vừa dứt lời, từ sau lưng một giọng trong trẻo vang lên:

- Ít nhất hắn cũng nắm chắc đến tám phần.

Cổ Phong cười âm trầm:

- Tiểu tử, Mai cô nương đã nói thay ta rồi đó, chắc hẳn lão phu không cần lập lại.

Đồng Thiên Kỳ không quay đầu lại nhìn Mai Phụng Linh lúc này đang kích động và lo lắng cho chàng, chàng chỉ lạnh lùng nói với Cổ Phong:

- Tại hạ Đồng Thiên Kỳ của Đào Hoa đảo. Bằng hữu, tại hạ tin rằng người sẽ luôn luôn nhớ đến cái tên này trong những năm tháng còn lại của cuộc đời. Người sẽ từng phút từng giây nhớ đến cái tên này để lẫn trốn nhằm bảo toàn tánh mạng.

Cổ Phong ngẩng mặt lên trời cười cuồng ngạo rồi mai mỉa:

- Nói vậy té ra một đứa tiểu tử như ngươi quyết định vận mạng của lão phu ư?

Thiên Kỳ gật nhẹ đầu:

- Đúng! Nhưng hôm nay Đồng mỗ chưa muốn lấy cái mạng già của lão nhưng không phải là vì lòng nhân từ.

Phụng Linh xen vào:

- Thế công tử vì cái gì nào?

Thiên Kỳ từ từ quay lại, khi ánh mắt chàng tiếp xúc với đôi mắt đầy u oán của cô gái, chàng cảm thấy mình đối với cô ta đã hơi nhẫn tâm song lại không muốn nói lời an ủi.

Trong khoảnh khắc, Thiên Kỳ quay đầu lại, Cổ Phong đã lạng người sang bên trái hơn năm bước, đứng đối diện với mặt trời lúc đó đã khá cao. Lão tỏ vẻ đắc thắng nói:

- Thiên Kỳ! Lão phu không màng đến ngươi vì nhân từ hay tàn khốc, hôm nay lão sẽ lấy tính mạng của ngươi.

Giọng nói của lão đượm mùi tàn khốc khiến ai nghe cũng cảm thấy ghê người.

Thiên Kỳ quay đầu lại cười lạnh:

- Đó chính là vị trí mà tôn giá khát khao đó ư?

Ánh mắt của Cổ Phong chiếu ra những tia bạo tàn, rồi lại cười ngạo nghễ:

- Không sai! Tiểu tử, ta nhắc lại một lần nữa, ngươi sẽ hối hận.

Trên nét mặt mê hồn của Phụng Linh toát lên một vẻ kiên định lạnh lùng, những tia mắt u oán đã không còn, như một người sẵn sàng tử vì đạo, nàng chuyển gót sen về phía hai người.

Tất cả ánh mắt có ở đó đều hướng về hai cao thủ đang chuẩn bị giao chiến, không ai để ý đến người con gái mỹ lệ kia.

- Hình như tại hạ có nói người hối hận không phải là tại hạ.

Thác Nhật Sầu Cổ Phong rút vội trong người ra một thanh kiếm ước chừng một thước, lão cất giọng âm trầm:

- Chúng ta lập tức sẽ biết ai là người hối hận. Tiểu tử, ngươi hãy chuẩn bị vũ khí đi.

Thiên Kỳ mân mê cây nhuyễn tiên bằng bạch ngọc, lạnh lùng:

- Vũ khí đã sớm có trong tay ta, người hãy xuất thủ đi.

Lúc này Phụng Linh đã bước đến chỗ giữa hai người đang đứng cách đó không đầy ba thước. Thác Nhật Sầu Cổ Phong bỗng nhiên cười lớn nói:

- Thiên Kỳ! Ngươi là một tên ngông cuồng nhất trong những tên ngông cuồng mà lão phu đã gặp qua trong đời. Ha ha cung kính không bằng tuân lệnh, ngươi tiếp chiêu.

Tiếng “chiêu” của lão vừa dứt thì lập tức một giọng thiếu nữ vang lên:

- Đồng công tử! Bây giờ công tử có thể hiểu danh “Thác Nhật Sầu” do đâu mà có.

Tiếng nàng chưa dứt thì một luồng áp lực như bài sơn đảo hải chụp về phía Cổ Phong cực nhanh cực mãnh liệt, khiến người xem phải trố mắt chắt lưỡi. Tình hình xảy ra ngoài dự liệu của Thiên Kỳ, càng ngoài dự liệu của Cổ Phong. Trên khuôn mặt diều hâu của lão họ Cổ thoáng vẻ hung tàn, như một ngọn cỏ đăng tâm không có trọng lượng, thân hình lão theo đà của chưởng phong uy mãnh của Phụng Linh mà bay tà tà ra xa hai trượng. Ứng biến của lão vừa nhanh vừa

chuẩn đến khó tưởng tượng.

Thiên Kỳ hơi bị bất ngờ, tợ hồ ngoài ý liệu của chàng té ra công lực của ba cha con nhà họ Cổ cách nhau xa dường ấy.

Võ công của Mai Phụng Linh quả thật không phải tầm thường, thân pháp của Cổ Phong tuy ảo diệu vô song thế nhưng Phụng Linh vẫn theo kịp như bóng với hình để tiếp tục tấn công. Làn chưởng phong của nàng càng mạnh hơn lại như mai rụng tuyết bay vây cả bốn phía như tấm lưới dày đặc khiến đối phương khó có thể tìm thấy khe hở.

Liếc nhanh một cái về phía Thiên Kỳ đang đứng bên ngoài, Cổ Phong vừa mới nâng quả cầu đồng lên lại lập tức thu hồi, tay phải lão vung đoản kiếm lên khoa một vòng xuất chiêu "Vạn Hoa Qui Tôn" phòng thủ từ bề. Ánh sáng trắng của thanh kiếm như một đạo cầu vòng đột phá vào chưởng phong bốn phía như tuyết rụng của Phụng Linh. Chưởng phong của Phụng Linh không tỏ ra kém, như tầng tầng lớp mây mù dày kín bao trùm lấy Cổ Phong.

Nhìn thấy hai bóng hoan ảnh chập chờn trước mắt, lòng Thiên Kỳ đối với Phụng Linh càng cảm thấy ân hận nhiều hơn. Chàng nhìn vào đấu trường bất giác tiến lên mà không hay.

Chớp mắt, hai cao thủ đã giao đấu năm chiêu, Cổ Phong vẫn chưa có cách nào để phá hàng rào chưởng phong của Phụng Linh. Thực ra Cổ Phong chưa dốc hết toàn lực vì vẫn sợ khi phá được vòng vây thì không còn đủ súc để đối phó với Thiên Kỳ nữa.

Chợt một ý nghĩ tàn độc lóe lên trong lòng Cổ Phong vừa đúng vào lúc Phụng Linh xuất chiêu "Bích Hải Phi Phụng" ngay trên tầm mắt của Thiên Kỳ. Chỉ thấy Cổ Phong cười gằn một tiếng, tay trái lão đưa lên đột ngột, một luồng cương quang chiếu thẳng vào mặt Phụng Linh chói lòa, chính trong luồng bạch quang sáng chói đó, tay phải cầm đoản kiếm của lão xuất chiêu.

Phụng Linh không còn kịp thu hồi chiêu thức trong khi không còn thấy mục tiêu tấn công của mình đâu nữa, ý niệm chết chóc đã hiện lên trong lòng nàng. Trong phút sinh tử ấy, nàng kêu lớn lên:

- Đồng công tử! Hãy lưu ý!

Một tiếng cười lạnh nghe như muốn uy hiếp hồn phách của người khác vừa lọt vào tai Phụng Linh thì nàng cảm thấy một cánh tay ôm chắt qua hông mình và tấm thân kiều diễm đã vút ra ngoài vòng chiến chừng tám thước. Trong khi nàng thoát khỏi tay của tử thần trong gang tấc, bên tai nàng vẫn con vang động tiếng gào thù hận của Thác Nhật Sầu Cổ Phong.

Nàng đã cảm thấy cái quen thuộc ở cánh tay cứu nàng vì đây không phải lần đầu nàng được chàng cứu mạng, bên tai nàng lại vang lên tiếng nói lạnh lùng mà nàng không thể nào quên:

- Mai cô nương, đừng khinh suất.

Nàng mở mắt thì chàng đã trở lại đấu trường. Phóng mắt nhìn ra ngoài tám thước, nàng nhìn thấy cánh tay cáo của chàng đã ướt đẫm máu, lòng nàng nhói đau, hai hàng lệ không thể nào ngăn được nữa đã lăn dài xuống má.

Chiếc miệng mím chặt của Cổ Phong tạo thành một đường cong tàn khốc, lão lại cất tiếng âm trầm:

- Tiểu tử, đó mới là nhát dao thứ nhất trên người của ngươi thôi, ngươi biết nhát thứ hai sẽ không dung tình chứ!

Thiên Kỳ không thèm nhìn lên vết thương, vẫn với giọng nói như trước:

- Ngươi vẫn sẽ hối hận.

- Hối hận?

Cổ Phong nhắc lại lời chàng trai rồi ngửa mặt lên trời cười như điên dại rồi nói:

- Lão phu không thể nào tin được có một đứa bướng bỉnh như ngươi, sự thực không phải đã chứng minh tất cả rồi sao?

Trong tiếng nói tàn khốc của lão vẫn ẩn thanh âm đắc ý vô cùng. Thiên Kỳ vẫn chỉ lạnh lùng nói:

- Sự thực ư? Tôn giá cần biết thêm rằng, vết thương này không đủ để luận nặng nhẹ.

- Thiên Kỳ, sự cứng rắn của ngươi khiến lão phu cũng phải bội phục, song lão cũng phải tiếc khi đưa ngươi về suối vàng quá sớm.

Nốt ruồi trên trán Thiên Kỳ bỗng nhiên đỏ rực lên như máu, trông như con mắt thần thứ ba của chàng. Nét mặt không một tý thay đổi, chàng nói:

- Bằng hữu thời gian đắc ý của ngươi không còn nữa, động thủ đi.

Cổ Phong sau khi biết được Đồng Thiên Kỳ thân mang võ học truyền thuyết của võ lâm, trong lòng lão sớm có những chuẩn bị. Lão nghĩ rằng sự thắng phụ của lão còn phụ thuộc vào ánh mặt trời, sự kéo dài thời gian đối với lão chỉ có hại mà không có lợi.

Vừa nghe lời Thiên Kỳ, đôi mày bạc dựng ngược lên, tay phải đưa đoản kiếm lên nói:

- Thiên Kỳ! Máu ngươi sẽ đổ ở nơi này.

Tiếp theo sau câu nói của lão, thanh đoản kiếm đã vung lên như một màn kiếm dày đặc, ào ào vỗ tới như những con sóng ập vào bờ, trông như ngàn gió tung hoa tuyết dày đặc khiến người nhìn vào cảm thấy hoang mang không tự chủ được.

Thiên Kỳ cũng đã sớm chuẩn bị, chàng không hề thấy nao núng trước đối phương.

Chân trái chàng bước sang ngang một bước, tay phải xuất chiêu. Cả hai bên hai chiêu thức khác nhau, thật khó có thể nói ai là người xuất chiêu trước tiên. Đang lúc Thiên Kỳ chuẩn bị xuất tả chưởng để hợp phối song chưởng hợp bích, đột nhiên một luồng cương quang chiếu sáng lòa vào đôi mắt đang quan sát địch nhân của chàng, mục tiêu trước mắt không còn chỉ là một chùm sáng chói. Thiên Kỳ chấn động trong lòng, như một mũi tên rời khỏi dây cung chàng vút người lui sau nhanh như chớp. Song quả thật lợi hại, chàng cũng không thể nào tránh khỏi hoàn toàn màn kiếm dày đặc của Cổ Phong.

Một vùng máu tươi đã nhuộm đỏ cánh tay bên phải của chàng. Bốn phía vang lên những tiếng reo hò đắc thắng của Tiêu Hán Môn.

Quét mắt nhìn quanh địch thù ở bốn phía, vẫn với khuôn mặt không thể hiện tình cảm gì, chàng lạnh như băng:

- Các bạn hữu! Các người đắc ý sớm quá, Đồng mỗ vẫn chưa ngã xuống kia mà!

Cổ Phong đắc ý cười lên một tràng dài điên dại rồi nói:

- Thiên Kỳ! Ngươi thử đoán xem nhát đao tiếp theo ta sẽ chém ở nơi nào của ngươi.

Cơ hồ không thể nhẫn nại được nữa, Phụng Linh buột miệng:

- Cổ Phong! Ngươi là chưởng môn nhân của một đại môn phái, cũng là một nhân vật có danh tiếng trên giang hồ vậy, mà đối với một người trẻ tuổi lại dùng những thủ đoạn đê hèn.

Cổ Phong nhìn tỏ vẻ khinh miệt, lão lạnh lùng:

- Mai cô nương, đây là qui luật nhất quán của Tiêu Hán Môn chúng ta, lão phu cho rằng trước tiên cô hãy lo cho sự an nguy của chính bản thân cô đi đã.

Phụng Linh cười lạnh mấy tiếng đoạn tiếp lời:

- Phụng Linh này không có ý định rời khỏi nơi này khi ngươi còn sống.

Cổ Phong cuồng ngạo:

- Khá lắm! Núi sông còn dễ dời song bản tính con người thì khó cải. Ngươi hãy chuẩn bị tham chiến đi.

Phụng Linh hừ một tiếng lạnh lùng định cất bước tiến lên thì Thiên Kỳ chợt cười nhạt:

- Mai cô nương! Hơi thở của Thiên Kỳ này còn chưa dứt.

Đoạn quay lại phía Cổ Phong sắc giọng:

- Cổ bằng hữu! Quả cầu bằng đồng kia đã giúp ngươi thủ đắc được hai lần, ngươi có tin rằng nó sẽ giúp thêm lần nữa không?

Cổ Phong cười lên ha hả, rồi trừng cặp mắt diều như muốn uy hiếp nói:

- Không sai! Trong quá khứ, mỗi cao thủ trước khi giao đấu với lão phu đều biết trước công dụng của quả cầu này mà vẫn không tránh khỏi thảm bại. Thiên Kỳ, chỉ có ngươi là chưa hề biết gì thôi.

- Sự thảm bại của các cao thủ càng làm gia tăng lòng tự tin của tôn giá, đúng thế không?

- Ta có một lòng tin tuyệt đối.

Giọng Thiên Kỳ trầm hẳn xuống:

- Cổ bằng hữu! Xuất thủ đi! Tại hạ sẽ là một ngoại lệ.

Trong khi nói chàng đã ngầm hội tụ công lực vào đôi tay. Phía Cổ Phong càng có vẻ căng thẳng hơn, nhìn vẻ bình thản của Thiên Kỳ lão cảm thấy có một điều gì bất thường. Một áp lực không thể gọi thành tên ép mạnh vào tâm tư lão. Thế nhưng khi nhìn lại hai vết thương trên hai cánh

tay chàng lòng tự tin lại trở về với lão. Tay phải cầm đoản kiếm của lão đã giương lên, gằn từng tiếng một:

- Tiểu tử, ngươi cũng không thể là một ngoại lệ.

Cùng với câu nói, lưỡi kiếm của lão vung lên như điện xẹt. Cũng khủng khiếp như lần trước song chiêu thức không tạo thành màn kiếm quang dày đặc mà khi cong khi thẳng, khúc khúc chiết chiết khó lường.

Thiên Kỳ đã xuất cây nhuyễn tiên từ bao giờ như chuẩn bị nghênh địch. Cổ Phong bỗng thay đổi đường kiếm, hướng thượng bộ của Thiên Kỳ chụp xuống. Một màn khiếm quang dày như mưa sa bao trùm lấy Thiên Kỳ. Nhưng lần này màn kiếm quang của Cổ Phong lại chụp vào khoảng không!

Thực là ngoài dự liệu của Cổ Phong. Cả cuộc đời chưa bao giờ lão gặp tình huống như thế này. Lão không bao giờ tin rằng trong thế gian có người có thân pháp nhanh đến dường ấy. Song là một tôn sư võ học khó tìm trong cuộc đời, lão đã phán đoán địch nhân đang ở phương hướng nào. Như một vì sao chuyển ngôi, lão xoay vụt người phóng đoản kiếm nhanh như điện chớp. Lão phán đoán vị trí rất chuẩn, phản ứng lại cực nhanh, không hổ là một chưởng môn nhân của một đại môn phái.

Nhưng thật ngoài trí tưởng tượng của lão, trong cái chớp mắt mà lão xoay mình đó quả cầu trên tay lão đã như bị một kình lực kinh người đánh tung về phía sau thoát khỏi bàn tay sát nhân của lão. Trong khi lão hoảng loạn, chiêu kiếm đánh về phía sau của lão chỉ thi triển được nửa vòng. Chính trong lúc có thể thủ thắng dễ dàng, người ta chỉ thấy Thiên Kỳ đứng bất động tại hiện trường, khuôn mặt chàng vẫn cứ lạnh lùng, cánh tay cầm roi như chỉ về phía quả cầu đang lăn long lóc.

Lão Cổ Phong một lần nữa thể hiện bản lãnh, lão tung mình lộn ngược lui ra sau chừng hơn mười lăm trượng, rơi xuống trước quả cầu. Lão như người chết đuối vừa bám được vào bờ, nét hoảng loạn trên mặt lão đã không còn, thay vào đó là nụ cười ngạo nghễ.

Giọng Thiên Kỳ vang đến bên tai lão:

- Cổ bằng hữu! Thật bất hạnh, người ngã xuống không phải là tại hạ!

Cổ Phong quay người lại:

- Tiểu tử! Kinh nghiệm giang hồ ngươi còn quá ít nên mới bỏ qua một cơ hội ngàn vàng như vậy. Lẽ ra ngươi phải ngăn cản ta lấy lại quả cầu này.

- Quả cầu bằng đồng kia quả thực làm tăng thêm khí phách hơn người của tôn giá, song thật đáng tiếc nó không thể giúp tôn giá xoay chuyển cục diện hôm nay.

Chàng vừa nói xong vừa cất bước tiến về phía Cổ Phong. Chàng thong thả đến độ Cổ Phong không đủ dũng khí chờ đợi chàng, lão vươn tay nắm lấy quả cầu đồng bằng năm ngón tay như vuốt chim ưng... bỗng nhiên "bình" một tiếng vang dội, quả cầu nổ tung tóe thành vạn mạt đồng văng tung tóe trên mặt đất.

Trong những tiếng la kinh dị vang lên từ bốn phía, Cổ Phong không tự chủ được, lão loạng

choạng thối lui đến năm bước. Lão ngẩng đầu lên nhìn đúng vào lúc ánh mắt của Thiên Kỳ vừa phi người đến cách lão chừng năm thước. Lão càng kinh hoảng thối lui mấy bước nữa.

Thiên Kỳ giọng lạnh lùng tàn khốc; - Cổ Phong! Chắc ngươi cũng đoán ra giờ báo ứng của ngươi đã đến rồi phải không?

Vẻ mặt ưu sầu của Phụng Linh bây giờ rạng rỡ như hoa, còn Cổ Phong thì nét ngạo nghễ đã nhường lối cho một nét hoảng loạn. Hồi lâu, lão trấn tĩnh được, nhìn thẳng vào mặt của Thiên Kỳ trừng trừng nói:

- Thiên Kỳ! Tiềm Long chưởng quả thật cao siêu bất phàm, song tiểu tử, lão phu vẫn sẽ sống chết với ngươi.

Thiên Kỳ nhẹ nhàng bước lên một bước lạnh băng:

- Cổ Phong, tại hạ vốn mang lòng từ tâm, ngươi sợ hay không sợ cũng thế thôi, Cổ bằng hữu đã là một nhân vật tiền bối võ lâm, vang danh vang tiếng trên giang hồ, tại hạ hy vọng người phải có khí phách hơn người.

Cổ Phong quét mắt nhìn quanh vòng vây, đôi mắt lão chuyển động không dứt, cất giọng âm độc:

- Thiên Kỳ! Ngươi nên nhớ rằng ngươi vẫn đang ở trong tay của lão phu.

- Đừng nằm mơ nữa! Xem đây.

Chữ “đây” vừa dứt thân hình chàng đã như một ngôi sao xẹt về phía Cổ Phong, không âm thanh ghê người của gió, cũng không có kình lực kinh người của chưởng phong, thế nhưng chưởng phong này khiến người ta sợ hãi hơn cả vì chắc chắn đó là cảnh giới thượng thừa của võ học.

Mất quả chùy đồng tất nhiên uy lực của Cổ Phong đã giảmd di nhiều, thanh đoản kiếm của lão khoa lên theo chiêu thức “Họa Địa vi cương” nhưng thân của lão trong khi xuất chiêu thì lại lạng người qua bên trái.

Màn kiếm ảnh của lão khi xuất chiêu thật là biến hóa vô song. Ánh kiếm khi ẩn khi hiện, như hư như thực ảo diệu vô cùng. Trong chớp mắt lão đã thi triển đến mười tám chiêu kiếm tạo thành một màn kiếm phong dày đặc bao trùm lấy Đồng Thiên Kỳ.

Nét khẩn trương lo lắng trên mặt của các môn đồ Tiêu Hán Môn dần mất đi. Thế nhưng họ không biết mồ hôi của Cổ Phong đã ướt đẫm lưng áo lão. Đột nhiên lão quát lên một tiếng, tấn công liền sáu kiếm vũ bão rồi hét lớn lên:

- Tất cả hãy lên nhanh.

Tất cả môn đồ của Tiêu Hán Môn đều đinh ninh rằng chưởng môn nhân đang chiếm thượng phong, nghe tiếng quát nhất thời họ chưa biết xử sự ra sao. Nhìn thấy tình trạng đó, Phụng Linh liền cao giọng:

- Nếu ai trong các ngươi không sợ chết thì cứ việc động thủ.

Trong đám môn đồ đang bàng hoàng chợt có tiếng quát lớn:

- Chúng ta hợp sức thanh toán tên tiểu tử này.

Cùng với tiếng hô, một đại hán vạm vỡ phi thân vào vòng huyết chiến, tiếp theo cũng là một đại hán khác hươi đao nhảy vào. Phụng Linh chau đôi mày liễu, trong đôi mắt đẹp não nùng bỗng hiện đầy sát khí. Nàng vừa định động thủ thì từ trong đấu trường vang ra giọng nói lạnh lùng của Thiên Kỳ:

- Các bằng hữu! Đã quá muộn rồi.

Tất cả mọi người đột ngột dừng tay, từ trong đấu trường màn kiếm ảnh của Cổ Phong đã biến mất hoàn toàn. Khuôn mặt của Cổ Phong đã xám như tro tàn, mạch môn của tay phải đã bị Thiên Kỳ nắm bắt. Thiên Kỳ quét tia mắt lạnh lùng quanh hiện trường một vòng rồi lại hìn trên khuôn mặt Cổ Phong, nhẹ nhàng nói:

- Cổ bằng hữu! Mệnh vận của người đã được quyết định.

Trên khuôn mặt xám tro của Cổ Phong chợt thay đổi, đột nhiên lão ngửa mặt lên trời cười một tràng bi tráng rồi nói:

- Lão phu đã một đời ngang dọc sống thêm có già làm vui? Chết có gì lấy làm tiếc?

Tiểu tử, ngươi đã dấn thân vào giang hồ thì phải biết đạo nghĩa của giang hồ, một mình ta làm thì một mình ta chịu.

Thiên Kỳ lắc đầu:

- Ta không cần mạng sống của lão, ta chỉ muốn lão thưởng thức mùi vị của sự cầu xin người khác.

Cổ Phong cười lên cuồng dại nói:

- Tiểu tử, ngươi nghĩ rằng có thể có khả năng đó sao?

Ánh mắt Thiên Kỳ sáng lên lạnh lùng nói:

- Đúng vậy! Vì sinh mạng của toàn gia họ Cổ, ngươi phải tất cả đi trốn ngay, một tháng sau, Đồng mỗ sẽ lên Tiêu Hán Phong. Cổ Phong! Đồng mỗ đã nói rồi, rằng Thiên Kỳ này không quá nhiều lòng quân tử, ngươi đã nghe rõ chưa?

Nói xong chàng phóng tay điểm vào huyệt Khí Hải của Cổ Phong phế toàn bộ công lực của lão. Cổ Phong kêu lên một tiếng đau đớn, lão thoái lui đến năm sáu bộ, đôi mắt sáng quắc của lão đã mờ đi ánh sáng rợn người song vẫn lóe lên những tia căm hờn tột đỉnh, lão nhìn chằm chằm vào mặt Thiên Kỳ rất lâu rồi nghiến răng:

- Đồng Thiên Kỳ! Ngươi thật đã đoán đúng, lão phu không thể chết hôm nay. Từ nay về sau, chỉ cần lão phu còn một hơi thở thì ngươi sẽ không có một ngày bình an.

Thiên Kỳ cười nhạt:

- Chắc rằng người sẽ còn sống lâu lắm.

Cổ Phong nhìn một thoáng về phía hai thi thể của Cổ Văn và Cổ Vũ, lão nghiến chặt hai hàm

răng cố kềm hai hàng lệ chực tràn, lão quát các môn đồ:

- Mang thi thể của thiếu chủ về, chúng ta đi.

Lão nhìn lên khuôn mặt lạnh của Thiên Kỳ một lần nữa rồi xoay mình cất bước.

Mấy gã đại hán của Tiêu Hán Môn lấm lét đến vác thi thể của hai lão họ Cổ, tất cả khí độ lẫm liệt của chúng tiêu tán đâu mất cả.

Thiên Kỳ cười nhẹ nhàng, nụ cười chàng tuy bớt vẻ lạnh lùng song cũng thật khó hiểu. Chàng trai xoay mình bước đến bên tảng đá có chiếc áo khoác... Phụng Linh bước theo sau lưng chàng, ánh mắt lo lắng của cô gái cứ nhìn chằm chằm vào vết thương của chàng trai vẫn đang còn chảy máu tươi.

Cầm chiếc áo đắp lên đôi vai mình, đôi lông mày chàng chợt chau lại tỏ vẻ đau đớn, hình như đến lúc này chàng mới nhận ra rằng mình đang bị thương. Giọng của Phụng Linh lúc đó mới vang lên:

- Đồng công tử! Vì Phụng Linh này mà người phải gặp một đại cường địch.

Thiên Kỳ cười nhẹ:

- Mai cô nương! Cô nương biết tại sao tại hạ làm như vậy mà.

Hình như không chịu nổi với vẻ lạnh lùng của chàng trai, hai dòng châu trên má nàng lại lăn dài. Đột nhiên nàng nắm lấy cánh tay của chàng trai, kích động nói:

- Nhưng công tử đã vì tiện nữ mà thụ thương.

Hồi 6 - Anh Hùng Qua Ải Bóng Kiều

Thiên Kỳ chợt giật mình vì phút va chạm vừa qua, gương mặt tuấn tú của chàng thoáng hồng lên. Khi ánh mắt chàng chạm vào đôi mắt mê hồn của cô gái đang giọt ngắn giọt dài thì ánh mắt lạnh lùng của chàng không còn nữa. Chàng cười thật nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Mai cô nương cảm thấy thiếu nợ tôi nhiều lắm sao?

Phụng Linh kích động nói:

- Tôi không biết, tôi chỉ cảm nhận được một điều rằng từ lúc gia đình tôi tan nát cho đến nay, trừ ra lão sư phụ, chỉ có công tử là đối xử tốt với tôi quá nhưng không hiểu sao công tử lại quá lạnh lùng với tôi vậy!

Câu cuối cùng nàng nói thật khẽ như tự nói với mình. Nàng vốn đã sắc nước hương trời, lại thêm giọt châu hờn tủi còn lóng lánh trên khóe mắt, thử hỏi thân anh hùng nào có thể nỡ lạnh lùng.

Ánh mắt Thiên Kỳ thoáng vời vợi, chắc lòng chàng.cũng xúc động, song chàng bình tĩnh nói:

- Mai cô nương, thế gian dù lạnh lẽo,tình người dù bạc, song tại hạ tin rằng đối xử tốt với cô nương không riêng gì tại hạ, có điều cô nương chưa gặp đó thôi!

Nàng vẫn nắm chặt đôi tay của Thiên Kỳ, nghe lời chàng nàng lắc đầu quầy quậy nói:

- Không có! Không có tôi sẽ không gặp được và cũng không cần gặp ai nữa!

Đột nhiên nàng quay lại hỏi Thiên Kỳ:

- Đồng công tử có phải công tử tin rằng thế gian có rất nhiều người đối xử tốt với công tử phải không?

Thiên Kỳ cười nhẹ, hơi ngập ngừng:

- Tại hạ tin là không có!

Lòng nàng chợt nhói lên, hàng mi dài óng ả chớp lên mấy cái, khẽ nói:

- Một người cũng không có sao?

- Đúng vậy, sau này thực tế sẽ chứng minh lời tại hạ đã nói!

Trong đôi mắt đẹp sầu ưu của cô gái lại đượm cái nhìn xa xăm, nàng nói qua tiếng thở dài não ruột:.

- Đồng công tử! tôi thì nghĩ rằng có rất nhiều người thành tâm với công tử, thậm chí còn có thể có người sẵn sàng vì công tử mà hi sinh cả tính mạng của mình. Chỉ là sợ công tử không muốn gần gũi người khác đó thôi!

Thiên Kỳ ngẩng đầu nhìn sắc trời đã trở nên xanh biếc, chàng cười nhẹ:.

- Tại hạ đã nói rồi, thực tế sẽ chứng minh tất cả. Mai cô nương, không biết bây giờ cô nương sẽ về đâu?

Phụng Linh cố nén tiếng thở dài, gắng gượng nói:

- Có lẽ tôi trở về xem sư phụ đã hồi môn chưaa. Người có dặn rằng hôm nay sẽ về Đồng công tử, đường của chúng ta nhất định không cùng chung, phải không?

Tuy trước khi nói nàng gắng gượng cười, nhưng nét tươi cười chỉ thoáng qua như phù dung chợt tàn. Lòng Thiên Kỳ chợt dâng lên một niềm thương cảm khó có thể gọi thành tên, chàng cố bình tĩnh cười nói:

- Mai cô nương, sau nạy nếu trở lại Thiên Đài Sơn, tại hạ nhất định sẽ đến vấn an quí phái!

- Sau này Nàng nhắc lại lời Thiên Kỳ, rồi ánh mắt nàng chiếu lên tia sáng kỳ lạ, trong đôi mắt nàng thoáng nụ cười như tự đáy lòng, nâng nhỏ nhẹ:

- Ý của công tử là tôi đã đoán đúng, phải không?.

- Đúng vậy! Mai cô nương, chúng ta không cùng đường!

Phụng Linh buông thả bàn tay trái dang nắm cánh tay phải của Thiên Kỳ, nàng vuốt những lọn tóc lòa xòa trên trán, cười buồn nói:

- Núi cao không đổi mà đường người lại đổi thay, đúng vậy không công tử?

Thiên Kỳ nhất thời chưa hiểu hàm ý của nàng, chàng hơi chấn động, nàng vội tiếp:

- Đồng công tử cho tôi xem thương thế của người?

Thiên Kỳ không tỏ vẻ cự tuyệt chỉ cười nhẹ:

- Tại hạ không dám từ chối hảo ý của cô nương, song chỉ ngại máu dơ làm bẩn bàn tay tinh khiết của cô nương!

Phụng Linh nhìn lên khuôn mặt tuấn tú của chàng dịu giọng:

- Máu thấm ướt bàn tay của tôi là máu của công tử, sao lại gọi là máu dơ?

Nói đoạn nàng vén tay áo quan sát kỹ vết thương của chàng. Thiên Kỳ lại cười nói:

- Máu của tội ác nên người ta gọi đó là máu dơ!

Thanh âm của câu nói thật lạnh lùng không biểu hiện một hơi ấm nào!

Phụng Linh nhìn chằm lên khuôn mặt như bằng ngọc thạch của chàng, trong khoảng thời gian này lại hiện lên sát khí đằng đằng, ánh mát nàng vội chuyển sang hướng khác, nhẹ nhàng:

- Đồng công tử nghĩ rằng máu có thể gội sạch những vết đau trong lòng công tử sao?

Thiên Kỳ giọng lạnh băng:

- Tại hạ tin rằng sẽ gội sạch những tội ác mà bọn họ đã lưu lại trên thế gian này; tuy rằng máu của họ sẽ nuôi dưỡng lại những mầm tội ác.

Phụng Linh thở dài nặng nề:

- Phụng Linh không hiểu hàm ý của công tử.

- Cô nương hãy tin rằng không hiểu tốt hơn là phải hiểu!

Phụng Linh gật dầu mơ hồ như tự nói với chính mình:

- Có lẽ ta thực sự không hiểu, nhưng cũng có thể ta đã lĩnh hội được ít nhiều, không hiểu có thể đối với bản thân ta tốt hơn là hiểu, thế nhưng dù sao ta cũng muốn hiểu rõ hơn!

Nói đoạn nàng không hỏi thêm điều gì nữa, cẩn thận băng bó vết thương cho chàng. Vết thương tuy không sâu song máu chảy đầm đìa cả vạt áo khiến bàn tay ngọc run run. Từng giọt mồ hồi tròn cứ lăn dài bất tuyệt trên trán nàng, tợ như sợ rằng Thiên Kỳ phải đau đớn, mỗi động tác của nàng đều rất nhẹ nhàng cẩn trọng. Đến khi nàng băng bó xong vết thương thì cũng đã qua hơn một canh giờ.

Nhìn vào vết băng bó trên tay mình, lòng Thiên Kỳ dâng lên niềm cảm kích. Môi chàng khẽ mấp máy song không thề nói lên suy nghĩ tận dáy lòng. Nhìn vào đôi môi mấp máy của chàng trai hình như Phụng linh cũng đoán ra được điều gì, nàng dịu dàng nói:

- Hình như cõng tử rất ít khi nói nên lời cảm kích với người khác, đúng không?

Mặt chàng thoáng hồng, cười gượng:

- Giả sử cô nương muốn tại hạ nói những lời như vậy thì…

Phụng Linh vội vàng lắc dầu, nói:

- Tuy rằng tôi rất muốn nghe nhưng tôi không hi vọng công tử nói chân thành.

Không đợi Thiên Kỳ trả lời nàng vội tiếp:

- Công tử, chúng ta nên đi bây giờ chưa?

Thiên Kỳ lại nhìn trời cao đáp:

- Tại hạ cũng phải đi rồi!

Phụng linh nhìn Thiên Kỳ với đôi chút thất vọng, nàng không ngờ chàng nói kiên quyết đến như vậy, nàng vuốt nhẹ mái tóc nói:

- Công tử có thể cho tôi biết người sẽ di đâu không?

Thiền Kỳ nhìn xa xăm:

- Tại hạ như cánh bèo trôi dạt rày đây mai đó. Cô nương, ngay cả bản thân tại hạ cũng chưa biết rằng mình.sẽ đi đâu nữa!

Phụng Linh cười buồn, từ từ chuyển tấm thân kiều, nói:

- Đồng công tử, có lẽ sau khi sư thái về tôi có thể biết công tử ở phương trời nào.

Thôi, giang hồ nhiều cạm bẫy mong người bảo trọng!

Nói xong nàng thu hết nghị lực xoay vụt người phi đi như bóng nhạn, chỉ sau mấy cái nhô lên hụp xuống là bóng kiều đã biến mất sau rừng tùng xanh ngất.

Tuy rằng Thiên Kỳ không nhìn vào khuôn mặt nàng khi nàng nói lời ly biệt, song bằng vào thanh âm của nàng, chàng hiểu rằng khi đó nước mắt mỹ nhân đã tuôn trào!

Chàng nhìn lên bầu trời đang chuyển dần u ám, trên khuôn mặt tuấn mỹ xuất hiện một nỗi đau mơ hồ chàng lẩm rẩm tự nói với mình:

- Một mỹ nhân hương sắc. Một tấm lòng nhân ái, chỗ ở của nàng phải là Mai Hoa Đảo nơi mảnh đất mỹ lệ yên bình năm xưa! Lạ lùng thay, ta chứa bao giờ nghĩ đến ngày mai của cuộc đời vậy mà hôm nay vì nàng mà ta nghĩ đến!

Trên khóe miệng chàng chợt hiện nụ cười buồn rồi lắc đầu lao vút người đi theo hướng ngược lại với Mai Phụng Linh...

Thiên Đài Sơn trở về với sự yên tĩnh của núi rừng, không ai biết rằng đội truy kích của Kim Lệnh công tử vào núi đã đi về phương trời nào.

Trời trong gió nhẹ như hứa hẹn những điều tốt lành sắp đến. Biển cả bình yên trải những con sóng dài bất tận xanh ngút ngàn đến phía chân trời xa xôi mênh mông bát ngát. Trên bờ biển ở ngoại thành Hải Du, lúc này là mùa trái, lẽ ra rất vắng khách, hơn nữa trời đã vào thu lạnh lẽo đìu hiu.. vậy mà ngược lại với suy nghĩ của mọi người, hôm nay trên bờ biển lại có không ít người lai vãng. Trừ ra những phu thuyền thủy thủ, những nhân vật vừa đến trông khí phách hơn người, thần sắc uy nghi, chắc chắn họ là người của võ lâm chứ chẳng sai. Họ đã xuất hiện dưới con mắt tò mò của những người ngư dân hiền hòa chất phác, cả nam phụ lão ấu đến không dưới một trăm người.. Một con thuyền lớn đang đợi những lượt người liên tiếp lên thuyền để nhổ neo ra khơi. Mãi gần đến trưa mà khách vẫn rải rác lên thuyền. Nguyên trước đây những chiếc thuyền như thế này được liên kết với nhau thành một chiếc thuyền lớn để chống với gió bão, bây giờ người ta gỡ ra thành một chiếc đơn độc.

Lúc này... bỗng nhiên trong khoang thuyền vang lên một giọng nói thô hào:

- Thuyền gia! Mẹ nó? Các người chưa chịu thu tiền. Hay là không muốn ra khơi??

Âm vang sang sảng của tiếng nói chừng chưa dứt, hình như lại không nhẫn nại được y lại tiếp:

- Các ngươi có nhổ neo không?

Một lão già chừng trên dưới lục tuần vội vàng nói:

- Vâng, vâng, sẽ nhổ neo ngay!

- Mẹ nó! nếu để Tam Thái Gia nổi giận thì sẽ phá tan cả chiếc thuyền này.

Lão già tỏ vẻ sợ sệt, vội cười ve vuốt:

- Lão gia, xin người đợi cho một chút nữa, cho lão đưa vị công tử kia lên thuyền là lập tức nhổ

neo!

Lão nói xong, vội chạy từ đầu đến cuối thuyền cao giọng hỏi:

- Công tử! có phải người cũng đi Mai Đảo phải không?

Nói xong lão nhìn lên rồi bất giác giật mình, lẩm bẩm với tự mình:

- Thằng tiểu tử này mặt đẹp đến vậy sao đôi mắt nó lạnh lùng dường ấy!

Lúc này, đứng trên bờ là một chàng thiếu niên vận đồ trắng, chàng liếc mắt nhìn lên thuyền rồi lạnh lùng:

- Thuyền của người đi Mai Đảo?

Lão già cười nói:

- Chính thị! Công tử muốn đi Mai Đảo xin mời xuống thuyền!.

Nói xong lão tránh sang bên nhường lối cho khách song lại không đặt tấm ván thuyền xuống. Bạch y thiếu niên lạnh lùng nhìn thăm dò trên khuôn mặt lão già rồi cười lạnh, đề khí nhấc người rơi vào thuyền như một chiếc lá, chàng cất tiếng hỏi:

- Bao nhiêu tiền?

Lão già mắt láo liên nhìn trộm chàng thanh liêm rồi cười giả tạo:

- Những chiếc thuyền hôm nay Kim Lệnh công tử đã bao hết rồi, chúng tôi không lấy tiền của khách quan, xin hỏi đại danh của công tử?

Bạch y khách chỉ cười lạnh, đưa tay vào trong áo lấy ra một đỉnh bạc chừng hơn năm lượng lạnh lùng nói:

- Tại hạ Đồng Thiên Kỳ, với Kim Lệnh công tử chưa hề quen biết nên không thể dùng tiền của ông ta.

Nói đoạn chàng dúi vào áo lão đỉnh bạc rồi thong thả bước vào thuyền.

- Nhổ neo!

Lão già quát lớn lên rồi chạy lên trước thiếu niên nói:

- Lão xin dẫn đường cho công tử Thiếu niên kia lại cười nhạt:

- Bằng hữu không nên tự hạ thấp thân phận của hình như vậy!

Lão già chấn động toàn thân, gượng đáp liều:

- Vâng!

Đoạn lão đi nhanh vào trong khoang thuyền.

Lão già vừa bước vào khoang thuyền loáng một cái trước mắt lão xuất hiện một đại hán mày rậm mắt lớn, tết tóc đuôi sam, trông gã chẳng khác tượng của các hộ pháp. Hán tử án trước lối

vào nói như quát:

- Lão già. ngươi có chịu nhổ neo chưa?

Lão già thối lui ra sau một bước, đôi mắt chuột láo liên, cười cười nói:

- Vị thiếu gia ấy bây giờ mới lên thuyền, thuyền đã nhổ neo rồi?

Hán tử tròn mắt:

- Hắn là cái quái gì mà phải khiến cho bọn lão gia đây đợi lâu như thế?

Lão chủ thuyền như cười thầm, lão bước sang bên, đưa tay chỉ lối nói:

- Chính là vị công tử này!.

Thiên Kỳ bước vào, nhìn lạnh lẽo lên hán tử nói:

- Bằng hữu hơi quá lời!

Hán tử quát lên hung hãn:

- Tiểu tử! ngươi có đến mấy cái đầu?

Thiếu niên gãy gọn từng tiếng:

- Tại hạ chỉ có một, nhưng tin rằng nó sẽ chắc chắn hơn của tôn giá!

Đại hán thối lui ra sau một bước như chuẩn bị động thủ, bỗng một giọng trầm trầm vang lên - Tam đệ! hãy dừng tay!

Thanh âm vừa dứt một hán tử đứng dậy từ phía chiếc ghế dựa dài. Gã trông phong thái hơn người, trạc ngoại tứ tuần,mày thanh mắt sáng lại để thêm một bộ râu sơn dương. Gã nắm lấy cái quạt đang cầm ở tay phải gắn vào sau lưng, cung tay hướng về phía Thiên Kỳ nói:

- Tú tài gặp nạn binh đao, cổ lời song nói khó thông. Kia là Tam đệ, là người thô hào, mong huynh đài lượng thứ!

Nói xong gã lại cung tay chân trông rất lễ độ. Trong khi gã đang cung thủ nói, bên cạnh gã lại có một người nữa đứng dậy. Gã này niên kỷ cũng ước độ tứ tuần, mặt như được đẽo bằng gỗ, mắt gã toát ra những tia hung tàn trông thật đáng sợ!

Thiên Kỳ chỉ cười lạnh cung tay đáp lễ rối nhẹ nhàng bước tới một chiếc ghế khác phía bên phải ngồi xuống. Gã đại hán tóc tết đuôi sam vẫn chưa muốn thôi, định bước ra gây sự. Gã râu sơn dương lại quát lên:

- Tam đệ! nhường bước!

Lão chủ thuyền lúc này mới cười xởi lởi:

- Đã tương phùng cỏ nghĩa là hữu duyên, không nên hiểu lầm!

Gã đại hán tóc đuôi sam tuy hôm nay thấy đại ca mềm mỏng đến mức bất thường, song không dám cãi lệnh, miễn cưỡng ngồi xuống bên trái. Gã râu sơn dương mắt chợt loáng lên, cười nói:

- Ba huynh dê chúng tôi là người thảo dã, thô lỗ đã quen, chuyện hôm nay chắc làm huynh đài khó chịu?

Lúc này Thiên Kỳ chợt ngẫu nhiên bất gặp một ánh mắt đẹp đến lặng người đang nhìn chàng. Chỉ cái nhìn làm chàng giật mình lẩm bẩm:

- Làm sao lại giống nàng đến như vậy Đó là một thanh niên chừng hai mươi tuổi vận đồ trắng, khuôn mặt chàng ta trông đẹp hơn cả ức họa Quan Thi Âm. Thật khiến người ta khó có thể tin rằng trên đời lại có một chàng trai đẹp như Nam Hi Nhân vậy!

Lúc này lão chủ thuyền nghe thấy lời của gã đại ca có hàm ý châm chích lão liến thoắng đôi mắt chuột rồi cười nói:

- Chẳng phải. tại ai, chỉ là do chúng ta làm lỡ thì giờ vàng ngọc của quí vị!

- Gã đại ca lại cười lạnh nói:

- Ba huynh đê chúng tôi đi đến đâu cũng gây náo nhiệt, chỉ sợ chậm trễ không dự được những hội vui vẻ như thế này thì chẳng đáng tiếc lắm sao!

Lão chủ thuyền xum xoe:

- Các vị không quản ngàn dặm đến Mai Đảo dự cuộc náo nhiệt nhưng e trong những người tham dự không ai có cùng mục đích với các vị! Các vị cố chắc rằng đây sẽ là một cuộc vui hiếm có không?

- Ta tin chắc như vậy, nếu không như vậy thì một nhân vật trọng yếu như Kim Lệnh công tử, thân làm Tổng Đàn của Nhật Nguyệt Bang quyết không đến đây.

Lão chủ thuyền nghe lời ấy hơi chấn động cười âm trầm:

- Nhãn quang của ba vị hiệp khách đất Thần Châu thật là bén nhạy. Tư không huynh bao giờ cũng liệu việc như đã đoán ra người sẽ xuất hiện là nhân vật thế nào vậy?

Hán tử họ Tư Không liếc mắt về phía Thiên Kỳ, rồi lớn tiếng:

- Huynh đài hơi quá lời, Thần Châu Tam Tà chúng tôi suốt đời lãng đãng trên chốn giang hồ, ngay cả những đại sự của võ lâm cũng không hay biết, huống hồ..... Ngưng một lúc gã nói tiếp:

- Nghe nói rằng gần đây trên võ lâm xuất hiện một thiếu niên anh tuấn mang trên mình võ công huyền thoại là Tiềm Long Chưởng mà cách đấy một trăm năm lưu truyền trong vô lâm như một truyền thuyết không ai rõ thực hư. Tại hạ chỉ đoán thế thôi, không biết nhân vật này có đến dự không?

Lão chủ thuyền lại láo liên đôi mất chuột nói:

- Lão đã nói rồi mà, Tư Không đại hiệp liệu việc như thần. Nhưng không biết người này đến vì vấn đề gì?

Gã râu sơn dương hơi giật mình, cười lạnh:

- Thần Châu Tam Tà cả đời không thích dựa dẫm người khác cũng không thích xen vào chuyện

ân oán giang hồ. Huynh đài hãy nghi lại xem ta nói đúng không?

Lão mắt chuột chợt cười lạnh rợn người:

- Thần Châu Tam Tà tuy rằng không gia nhập Nhật. Nguyệt Bang, song chưa bao giờ dám xúc phạm bổn bang cả cũng gọi là tốt vậy.

Lão lại cung tay về phía ba người tiếp:

- Ba vị một lời đã nói chữ tín không quên, vừa qua lão đã hiểu nhầm!

Nói xong lão đi về phía lên cạnh chàng thanh niên áo trắng và Thiên Kỳ. Thần Châu Tam Tà nhìn thoáng lên người gã mắt chuột rồi sáu ánh mắt như đồng thời chuyển về phía Thiên Kỳ và chàng áo trắng.

Gã chủ thuyền mắt chuột dừng lại trước chàng thanh niên áo trắng cung tay thi lễ nói:

- Tiểu huynh đài, xin lượng thứ! lão là chủ nhân của con thuyền, lão nhận lệnh phải kiểm tra mục đích của những ai đến Mai Đảo. Tiểu huynh đài có thể cho lão biết đôi điều được không?

Thiếu niên áo trong liếc qua Thiên Kỳ một cái rồi lạnh lùng:

- Mở mang kiến thức?

Lão chủ thuyền cười thầm rồi lễ phép:

- Thật làm phiền tiểu huynh đài!

Nói xong lão dột ngột quay về phía Thiên Kỳ hỏi:

- Còn vị công tử này thì sao?

Thiên Kỳ nhìn qua cửa sổ về phía chân trời xa xa, chàng lơ đảng đáp.

- Lúc này thuyền đã cách đảo chừng mấy trăm trượng rồi phải không?

Lão mắt chuột này tuy giảo hoạt song nhất thời lão không hiểu hàm ý trong câu nói của chàng. Đúng vào chúc đó chợt nghe tiếng cười vang của gã râu sơn dương, rồi giọng nói hào sảng của gã:

- Thuyền đã đến giữa dòng cá sẽ khó lọt:

Lão mắt chuột chợt hiểu ra cười âm trầm - Thật công tử đoán không sai chút nào!

Thiên Kỳ cười lạnh:

- Tôn giá chắc làm nghề sông nước hơn người?

Vì phải đối đầu với sóng nước, để bảo toàn tánh mạng của mình nên lão cũng biết ít nhiều - Này công tử, công tử còn chưa nói cho lão phu biết mục đích đi Mai Đảo của công tử?

Giọng nói của lão bây giờ ra chiều đe dọa người khác. Đồng Thiên Kỳ vẫn nhìn xa xăm trên mặt sóng nước trùng trùng, lạnh nhạt:

- Bằng hữu, hãy bỏ cái chiêu bài đó đi!

Lão già nghe xong chấn động toàn thân, lão ngầm đề tụ công lực, hai tay đột nhiên đưa lên chắp lại nói:

- Công tử muốn làm khó cho lão phu sao? Có chiêu bài gì ở đây nào?

Trong lúc nói, hai tay ôm quyền của lão hạ xuống bên dưới. Khi dứt lời, song thủ bỗng biến thành chiêu "Nhị Long Xuyên Châu" nhanh như chớp chụp vào vai Thiên Kỳ.

Ánh mắt của bốn người còn lại đang tập trung nhìn vào hai người. Bạch y thiếu niên chợt giật mình, tay phải chợt đưa vụt lên ngang ngực, đại hán đuôi sam đứng bật người dậy. Hán tử râu sơn dương kéo lấy tam đệ của mình nói:

- Không phải là "mãnh long" không qua được sông đâu?

Trong chớp mắt, khi mà song trảo của lão chù thuyền sắp chụp được đôi vai của Thiên Kỳ; ánh sáng trắng bỗng lóe lên, cây roi ngựa bạch ngọc của chàng đã chỉ vào ngav yết hầu của lão chủ thuyền. Chàng gằn giọng:

- Chiêu bài của ngươi cuối cùng cũng lộ ra tất cả.

Mũi nhọn của cây roi đã dí vào yết hầu của lão, tuy song trảo của gã chuẩn bị chụp trúng Thiên Kỳ song lão vô kế khả thi, thu vội song trảo, lão nhảy lui ba bước.

Bạch y thiếu niên lúc này mới hạ ngọc chưởng xuống. Gã hán tử tóc đuôi sam nhìn Thiên Kỳ hồi lâu gã lạnh lùng không hiểu gì cả, thầm nghĩ:

- Quái? tiểu tử này chẳng lẽ có mắt ở sau lưng sao?

Lão chủ thuyền sau khi thối lui gằn giọng nói?

- Tiểu tử, ngươi bộc lộ chân tưởng quá sớm?

- Bằng hữu, đây chính là lúc ngươi phải bộc lộ rõ chân tướng nếu không ta e rằng sẽ quá muộn!

Lão chủ nhìn về phía Thần Châu Tam Tà một cái, nghĩ thầm:.

- Thần Châu Tam Tà xưa nay hành sự quái dị khó lường, nếu không sớm lộ rõ thân phận để trấn áp bọn họ nhỡ ra chúng lỗ mãng động thủ thì cũng gây cho ta lắm phiền phức.

Nghĩ đoạn lão cười lớn, cởi phăng áo ngoài lộ rõ tấm trường bào, ngực có thêu hình vành trăng khuyết. Lão cười ngạo nghễ:

- Tiểu tử, lẽ ra ngươi không nên bước đại lên thuyền Nguyệt Hoa Lệnh của Nhật Nguyệt Bang chúng ta. Ngươi phải nói rõ ra nội tình căn nguyên.

- Ngươi muốn điều gì!

- Tiểu tử, đời nay kẻ dám công nhiên chống cự Nhật Nguyệt Bang chúng ta không có được mấy người. Họ Đồng kia, bây giờ ngươi biết rõ lão phu muốn hỏi điều gì rồi chứ?

- Bằng hữu hãy nói rõ hơn?

Lão mắt chuột lại lạnh lùng:.

- Vừa rồi Tư Không đại hiệp đã nói qua, họ Đồng kia, nếu như ngươi. không ăn phải gan trời thì sao còn dám hỏi lão phu câu đó!

Một nụ cười thoáng qua trên gương mặt Đồng Thiên Kỳ, chàng lại lạnh lùng:

- Bằng hữu, nếu như Đồng Thiên Kỳ này chính là người mà các bằng hữu đang tìm kiếm, không hiểu người sẽ làm được gì nào?

Trừ thiếu niên mặc áo trắng, bốn người kia đều giật mình. Tám luồng nhãn quanq đầy kinh ngạc nhìn chằm lên khuôn mặt khôi ngô của chàng trai. Lão mắt chuột nhìn Thiên Kỳ như thăm dò phản ứng, sắc mặt lão thay đổi liên tục. Từ từ lão trấn tĩnh lạii được, đột nhiên lão ngửa mặt lên trời cười ớn nói:

- Hạ.. hạ.. Tiểu tử, khuôn mặt tuấn tú của ngươi quả thật có điểm giống với nhân vật trong truyền thuyết, thế nhưng ngươi quên ràng đó là kỳ tài của võ lâm - Bằng hữu, ngươi không sợ rằng khi ta chứng minh mọi điều thì ngươi táng mạng tại biển khơi này sao?

Lão mắt chuột cười gằn:

- Họ Đồng kia, ngươi vẫn chưa hay rằng trên huyệt mi tâm của người ấy có một nốt ruồi son hay sao? Nếu biết điều này chắc ngươi sẽ không dùng chiêu bài ấy.

Thiên Kỳ giọng lạnh băng:

- Bằng hữu, chính ngươi đã tự nhận lấy bản án tử hình rồi đó.

Giọng nói lạnh lùng tàn khốc của chàng trai nghe như oan hồn đòi mạng khiến người nghe phải lạnh người. Theo nhịp độ từ từ của câu nói, trên huyệt tâm mi của chàng trai từ từ hiện rõ nốt ruồi son bằng đầu ngón tay ửng dần như máu vậy Không ngăn nổi kinh ngạc, lão mắt chuột thối lui sau một bước, buột miệng:

- Ngươi... ngươi chính thực là Đồng Thiên Kỳ Thần Châu Tam Tà cũng không tự chủ được đồng loạt đứng vụt dậy, không khí trên con thuyền bỗng trầm hẳn xuống, lặng lẽ đến ghê người! Lão mắt chuột diện sắc thay đổi liên tục. Đột nhiên lão ngửa mặt lên trời hú lên ba tiếng dài. Lấy lại bình tĩnh lão nói:

- Thiên Kỳ, ngươi quên rằng đây là đâu trên mặt biển.

- Tôn giá quên rằng ta từ biển khơi mà đến.

Thần sắc gã vừa mới hồi phục lập tức đông kết lại ngay, lão thối lui thêm một bướt nữa chợt lão nhìn sang Thần Châu Tam Tà như nghĩ ra điều gì đó, lạnh lùng nói:

- Tiêu tử, ngươi. có biết vừa rồi lão phu hú lên mấy tiếng là có ý gì chứ?

- Điều dó cũng không cứu kịp mạng sống của tôn giá!

- Lão phu tin rằng bây giờ đã có người cứu viện và tuy đại thuyền của bổn bang ở xa nhưng ta nghĩ lúc này cũng đã phái người đến trợ thủ. Họ Đồng kia! vả lại ở đây còn có ba vị đại hiệp của đất Thần Châu, họ không có ý cùng sống chết với ngươi tại biển khơi mênh mông này. Và lão

phu tin rằng ba người họ nhất định trợ thủ lão phu để hạ thủ ngươi.

Lão đại hán tóc sam trợn tròn mắt lên:

- Mẹ nó! ngươi cho rằng ba vị thái gia đây sợ...

Lão râu sơn dương đột nhiên trầm giọng quát:

- Tam đệ im ngay!

Ngay lúc ấy bỗng nhiên truyền lại, một giọng nói trầm lặng:

- Ba chiếc thuyền ở xa đã liên lạc được, họ đã phát tín hiệu hỏi chúng ta, xin Hương chủ chỉ thị.

Trên mặt lão mắt chuột được gọi là Hương Chủ lộ vẻ tự đắc, nói:

- Bảo họ đến ngay.

Nói xong lão quay qua Thiên Kỳ:

- Tiểu tử! Ta e rằng trên chiếc thuyền này, ngươi đã bị cô lập.

Thiên Kỳ quét ánh mắt về phía Thần Châu Tam Tà, giọng rợn người:

- Ai cũng có cách chọn lựa để bảo vệ tính mạnh của mình, các vị bằng hữu chuẩn bị động thủ đi.

Trong lúc căng thẳng, bạch y thiếu niên từ từ đứng dậy.

Hồi 7 - Máu Hồng Nhuộm Thắm Biển Khơi

Lão Hương chủ nhìn về phía Thần Châu Tam Tà như thăm dò rồi nói:

- Tư Không đại hiệp, lão phu cho rằng bây giờ chính là lúc đại hiệp quyết định gia nhập hay không gia nhập bổn bang. Đây cũng là thời hạn cuối cùng.

Gã đại hán đuôi sam trợn mắt nói như quát:

- Mẹ nó! Ngươi định uy hiếp chúng ta sao?

Nói xong lão chuyển sang nói với gã có râu sơn dương:

- Đại ca! Chúng ta trước hết phải dạy cho đứa cẩu tạp chủng có mắt không ngươi này một bài học.

Gã họ Tư Không nét mặt không thay đổi, chậm rãi nói:

- Nếu ba người chúng ta không gia nhập?

Lão Hương chủ như đã nắm chắc thành công cười gằn nói:

- Theo như giang hồ đồn đãi, Thần Châu Tam Tà trên đất liền tung hoành chẳng khác chi mãnh hổ, thế nhưng... bây giờ lại ở trên mặt biển, e rằng ba vị không có đất dụng võ đâu.

Gã Tư Không đại ca bỗng cười lớn nói:

- Hữu lý, thật là hữu lý, loài sói lang vốn rất giảo hoạt, giang hồ đã không nhầm khi tặng cho bằng hữu nhã hiệu “Hải Lang” (sói biển). Ngụy Hải Giao, sự linh mẫn của các hạ khiến người khác phải thán phục, chỉ có điều Ngụy huynh phải tìm cách nào để liên kết với bọn tại hạ để chống lại cường địch mới phải. Tại sao lại dùng phương pháp uy hiếp.

Giữa lúc tình thế căng thẳng như vậy mà gã Tư Không vẫn thản nhiên với giọng lưỡi vô cùng sắc bén, hiển nhiên gã có một bản lĩnh và khí phách đáng để người khác khâm phục.

Hải Lang Ngụy Hải Giao vẫn trầm giọng:

- Trong võ lâm ai cũng biết rằng ba vị mỗi khi nói thì không hai lời, nhưng ai cũng biết thêm rằng thức thời là tuấn kiệt, lão phu thành thật có lời khuyên.

Gã Tư Không đại ca lại cười lớn:

- Ha ha... mỹ ý của Ngụy huynh, tôi Tà Bốc Tư Không Linh xin thay mặt hai hiền đệ đa tạ, đa tạ!

Nói đoạn gã quay về phía hán tử có khuôn mặt tàn khốc mà từ trước đến bây giờ chưa thấy mở lời, hỏi:

- Nhị đệ! Ý nhị đệ như thế nào?

Khuôn mặt gã kia chợt trầm lại, nói giọng trầm lạnh:

- Ba huynh đệ chúng ta đều rất "tà", "tà" đến mức thành biệt hiệu suốt cả đời.

Nếu như chúng ta hành sự hợp với lẽ thường tình thì e rằng bằng hữu trên giang hồ sẽ thất vọng vì nhã hiệu "Tam Tà" đã tặng nhầm người.

Tà Bốc Tư Không Linh gật gật đầu, khuôn mặt gã trầm hẳn lại, nhìn về Ngụy Hải Giao lạnh lùng nói:

- Ngụy huynh! Tính mạng của ba anh em tại hạ xem như đã tặng cho huynh, không biết huynh có dám nhận không?

Thanh âm của câu nói nghe thật lạnh lùng tàn khốc, so với trước đó như phát ra từ hai người khác nhau vậy.

Bạch y thiếu niên nghe xong giật mình tự nhủ:

"Ba gã này quả thật tà đến mức khiến người khác phải lạnh lùng. Đứng trước bước ngoặc sinh tử của cuộc đời mà vẫn xem như trò đùa vậy.

Thiên Kỳ cũng bị bất ngờ vì sự cự tuyệt quá cương quyết của Tam Tà, chàng nhủ thầm:

"Ba gã này rõ ràng không biết gì về nghề sông nước, tính mạng của họ xem như nằm trong tay của Ngụy Hải Giao vậy mà khí phách vẫn hơn người, thật hiếm có!" Theo dòng suy nghĩ lưu chuyển như vậy, sự đố kỵ của chàng đối với cách nhân vật võ lâm cũng đã giảm đi phần nào.

Tình thế trở nên căng thẳng, mọi chuyện xảy ra ngoài dự liệu của Hải Lang Ngụy Hải Giao. Tâm tư lão bị chấn động mạnh, nhất thời lão không biết làm thế nào mới phải.

Sau những phút im lặng nặng nề, bỗng từ ngoài vang đến một giọng nói thôi lỗ:

- Ba chiếc thuyền đã đến trong vòng mười trượng, xin Hương chủ chỉ thị.

Nghe vậy, lão Hương chủ đã yên lòng song ngoài mặt không đổi, lão nói:

- Nhã hiệu Tam Tà quả nhiên đạt được không phải là ngẫu nhiên, lão phu rất lấy làm khâm phục, chỉ là lão phu cho rằng ba vị nên suy nghĩ lại. Biển xanh vô tình, bằng vào công lực ba vị e rằng phải táng mình trong dòng nước.

Gã tóc đuôi sam trợn tròn mắt quát lên:

- Mẹ nó! Ngươi có bao giờ nghe qua Tam Tà có khi đã thay đổi chủ ý chưa?

- Lão phu cho rằng ba vị cần phải thay đổi chủ ý, bổn bang sẽ không làm cho ba vị thất vọng.

Nói xong lão quét mắt nhìn xuống sàn thuyền trông rất quỉ quyệt. Tà Bốc Tư Không Linh cười nhạt:

- Ngụy huynh còn đợi gì nữa?

Hải Lang thoáng chấn động, song gã trấn tĩnh được ngay, cười nói:

- Lão phu đang đợi ba vị hồi đáp.

Gã nhị đệ trầm nhẹ:

- Ngụy Hải Giao, ngươi cần Huyết Phán Lãnh Vân Tiêu ta trả lời ngươi sao?

Gã vừa nói vừa bước đến phía Ngụy Hải Giao. Lão Hải Lang trầm mặt xuống tự nghĩ trong bụng:

"Gã này nổi tiếng về độc, lạnh lùng ít nói nhưng xuất thủ là đả thương người. Lúc này, tạm thời ta người ít thế cô, xem ra "tiên hạ thủ vẫn vi cường"" Nghĩ vậy gã thầm hít vào một hơi thật sâu, cố làm ra vẻ thản nhiên cười nói:

- Lão phu đang muốn nghe cao kiến của Nhị Đường Gia!

Chữ "Gia" vừa dứt, hai chân lão đã giẫm mạnh xuống sàn thuyền, song chưởng giáng như sấm nổ xuống sàn thuyền bằng ván "ầm" một tiếng, người lão cũng như theo tiếng nổ lao vút ra cửa khoang như cánh chim ưng. Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, Tam Tà là những người lịch duyệt giang hồ không thể ngờ được sự việc lại biến chuyển như vậy, họ bất giác hoảng loạn.

Trong một tiếng cười ngạo mạn vang đến, kèm theo một tiếng vỡ của sàn thuyền, một cột nước chừng hai thước bắn vụt lên khoang, thân thuyền đã cảm thấy được sự bắt đầu đắm dần xuống. Mọi chuyện chỉ trong một thoáng mắt, Tam Tà mất hết bình tĩnh đồng thời quát lên một tiếng lao qua cột nước về phía cửa khoang.

Khi vừa qua khỏi cột nước, mắt vừa nhìn rõ thì cả ba vị "tà" đều giật bắn mình vì trước mặt họ là chiếc lưng đầy mồ hôi của lão Hương chủ. Lão thủ song thủ chưởng trước ngực, chân đứng khuỵu xuống, thoạt nhìn cũng biết lão khẩn trương như thế nào.

Trước mặt lão chừng bốn thước là Đồng Thiên Kỳ đang đứng lạnh lùng bình thản. Trên huyệt mi tâm của chàng nổi lên đỏ ửng một nốt son bằng đầu ngón tay.

Nhìn chầm chầm vào khuôn mặt anh tuấn của Thiên Kỳ, Tư Không Linh ngạc nhiên đến sững sờ, gã không hiểu rằng chàng trai này ra đó tự bao giờ?

Gã tóc đuôi sam cũng lạ lùng tự hỏi:

- Gã tiểu tử này làm sao đến được đây?

Thiên Kỳ trầm giọng cười lạnh lẽo:

- Các hạ đã chậm mất một bước rồi.

Hải Lang bất giác thối lui một bước, ngưng tụ công lực, gằn giọng:

- Lão phu cho rằng không quá chậm đâu!

Vừa nói lão vừa bước lui thêm một bước nữa.

Thiên Kỳ nhìn lạnh lùng vào cột nước sau lưng lão, nhấn từng tiếng:

- Tại hạ tin rằng bên dưới đáy cột nước kia cũng là mặt biển, ở đó cũng có thể thoát thân.

Đại hán tóc đuôi sam đứng dạng người cản đường thóai lui của lão Hương chủ rồi quát lên:

- Lão tặc tử, đừng có nằm mơ!

Lão Hương chủ hoảng loạn, ánh mắt thoáng lên tia giết người, lão cười gằn:

- Thiên Kỳ, ngươi nghĩ rằng ngươi đã đoán đúng sao?

Lão không tiếp tục bước lui nữa mà tập trung hết công lực vào đôi tay. Thiên Kỳ cười nhẹ:

- Có thể tại hạ đoán nhầm, có thẻ tôn giá muốn...

Trong khi chàng đang nói thì lão quát lên một tiếng "chết này", cùng với tiếng quát, song chưởng của lão chụp tới huyệt tử toàn cơ của Thiên Kỳ như đảo hải bài sơn.

Huyết Phán Lãnh Vân Tiêu như không tự chủ được, khuôn mặt như khắc bằng gỗ của gã thoáng thay đổi, chân phải gã bước lên trên một bước, song gã lại bị Tư Không Linh kéo lại. Người anh cả thấp giọng:

- Nhị đệ! Cơ trí và võ công của người này không dưới anh em chúng ta đâu, đệ không cần trợ thủ.

Thanh âm của Tà Bốc vừa dứt chỉ nghe Thiên Kỳ cười nhạt một tiếng nói:

- Nên dừng tay!

Chưởng ảnh loáng lên, không ai nhìn rõ chàng ra tay thế nào, chỉ thấy khi họ định thần thì chiến sự đã kết thúc. Tam Tà lại chấn động toàn thân khi nhìn thấy mạch môn tay phải của Hải Lang đã nằm trong tay khống chế của Thiên Kỳ, và những giọt mồ hôi bằng hạt đậu cứ lăn dài trên mặt lão.

Ngay lúc đó, một người từ phía cuối thuyền cao giọng hỏi:

- Thuyền chủ! Tất đàn chủ cần người lên gặp để nói chuyện.

Nguỵ Hải Giao giật mình nói:

- Bẩm báo với Đàn chủ lão phu lập tức lên ngay.

Nói xong đột nhiên lão cười lên man rợ tiếp:

- Con thuyền này đã bị ba chiếc huyền do Tất đàn chủ suất lãnh bao vây cả rồi, ha ha... Thiên Kỳ ngươi đã nghe qua đại danh của Đàn chủ chưa?

Thanh âm của câu nói rất lớn, hiển nhiên lão không chỉ nói để cho Thiên Kỳ nghe.

Bạch y thiếu niên đứng bên ngoài chợt thay đổi nét mặt, thầm nghĩ:

"Chẳng lẽ lão quái vật ấy cũng đã đến?" Thiên Kỳ lại cười lạnh nói:

- Thú thực Đồng mỗ chưa hề nghe mà cũng không muốn nghe làm gì. Trong thuyền bây giờ nước đã tràn rất gấp, việc khẩn yếu nhất là phải có vật chắn nước, vì vậy tại hạ đành mượn đỡ tấm thân của Hương chủ vậy.

Nói đoạn chàng bước tới một bước xách cả người lão Hương chủ lên. Lão không ngờ Thiên Kỳ lại nghĩ ra cách này, lòng tham sanh húy tử đã khiến lão tiêu mất vẻ trấn tĩnh như lúc đầu, khuôn mặt lão trắng bệch lên như tờ giấy, buột miệng kêu lên:

- Lão phu chết đi nhất định không tha cho bất cứ ai trên thuyền này.

Thiên Kỳ đi đến bên cột nước, dòng nước phun mạnh làm ướt cả mình mẫy lão Hải Lang. Nước biển lạnh ngắt làm gia tăng sự sợ chết. Nhìn qua thấy Thần Châu Tam Tà không có phản ứng gì, lão không chịu nổi buột miệng:

- Thần Châu Tam Tà, các ngươi thật muốn cùng chôn thân trong biển cả sao?

Bạch y thiếu niên chợt bước lên khẽ gọi:

- Đồng công tử...

Thiên Kỳ giật mình quay lại, lạnh lùng:

- Huynh đài có điều chi chỉ giáo?

Bạch y thiếu niên vội vàng tránh tia mắt lạnh toát của chàng, thấp giọng:

- Đồng công tử! Ở đây sự an nguy của nhiều người còn phụ thuộc vào lão này, cho nên... cho nên... tôi muốn...

Chàng trai nói tới đó đột nhiên dừng lại không nói thêm gì nữa. Trên khuôn mặt tuấn tú của Thiên Kỳ hiện lên nhiều nét băn khoăn. Chàng kéo lão Hải Lang thối lui chừng hai bước, cười lạnh:

- Đồng mỗ tin chắc rằng huynh đài nghề sông nước rất giỏi, phải không?

Tợ hồ không hiểu nguyên nhân vì sao chàng hỏi vậy, bạch y thiếu niên khẽ giật mình gật đầu nói:

- Tiểu đệ tuy kha khá song không muốn rơi xuống nước chút nào?

Đồng Thiên Kỳ chỉ cười nhẹ, xách lão Hải Lang lên định chuyển mình đi bỗng nghe Tà Bốc Tư Không Linh cười nói:

- Cô nương... à không, huynh đài không phải là bây giờ đã ướt một nửa rồi sao?

Bạch y thiếu niên nghe nói vội cúi đầu nhìn xuống, quả thật nước lúc này đã vào khoang gần đến gối. Khuôn mặt ngọc chợt hồng, chàng thiếu niên không nói được gì thêm.

Huyết Phán Lãnh Vân Tiêu được Tà Bốc chỉ ra vậy liền nhìn xuống và chợt hiểu ra, gã lạnh lùng:

- Nói vậy, huynh đài muốn yêu cầu lòng nhân nơi chúng ta sao?

Tư Không Linh vội lên tiếng:

- Nhị đệ nói sai rồi. Người đang ở trong tay của Đồng huynh, tha hay không là do ở Đồng huynh. Chúng ta khó có thể hiểu đích xác. Đồng huynh, đúng thế không?

Thiên Kỳ cười nói:

- Đích xác thật có điểm phức tạp, thế nhưng các hạ có thể đoán ra lời của vị huynh đài này hình như không phải từ đáy lòng phải không?

Tư Không Linh thoáng giật mình, mặt trở nên trầm giọng nói:

- Tại hạ tin lời vị cô nương... à không, lời của vị huynh đài này xác thực phát ra từ đáy lòng, chỉ là tại hạ có một nghi vấn, không hiểu Đồng huynh có thể biến giải giùm được không?

- Các hạ cứ nói!

Tư Không Linh trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Đồng huynh và vị huynh đài đã quen biết nhau từ trước?

Thiên Kỳ cười nhẹ, chàng nhìn vào cột nước chảy vào hồi lâu mới thản nhiên nói:

- Cùng là người lưu lạc cả, tại sao nhất thiết phải có quen biết?

Tư Không Linh hỏi tiếp:

- Lời của Đồng huynh không cảm thấy có chút hàm hồ sao?

Nét mặt Thiên Kỳ thoáng lạnh lẽo, song lại mất đi nhanh, chàng cười nhẹ:

- Tôn giá cần Đồng mỗ giải thích thế nào đây?

Trong đôi mắt sáng trong của bạch y khách lóng lánh đôi hạt châu, chàng ta vốn chỉ muốn Thiên Kỳ ban ơn để đắc nhân tâm thôi, không ngờ Thiên Kỳ xa lạ quá nên giọng trở nên hờn tủi:

- Đồng công tử nhất định biết tôi là ai rồi!

Thiên Kỳ bình tĩnh:

- Tại hạ chỉ đoán thôi - Nhất định công tử đoán đúng, thiên hạ không có người giống nhau đến thế đâu.

Thiên Kỳ chợt cười nói:

- Cô nương! Vậy là cô nương đã giải đáp nghi vấn trong lòng tại hạ.

Nghe lời đối thoại của hai người, Thần Châu Tam Tà như đã đoán ra đầu mối câu chuyện. Huyết Phán Lãnh Vân Tiêu trầm giọng nói:

- Đồng Thiên Kỳ! Ngươi còn chưa hiểu rõ tình hình của Thần Châu Tam Tà chúng ta, phải không?

Ánh mắt của Thiên Kỳ chợt lóe lên những tia lạnh lẽo kinh người, nhưng khi chàng nhìn vào đôi mắt não nùng của bạch y khách, ánh mắt kia bỗng lại trở nên ấm áp, chàng cười thản nhiên:

- Đồng mỗ biết rằng ba vị không bao giờ nhận lấy tình cảm của bất cứ ai.

Tư Không Linh hơi giật mình tự nhủ:

- Người này võ công cao đến khó lường, lời nói lại luôn luôn lạnh lẽo, quyết không phải hạng tham sanh húy tử. Vừa rồi hắn có vẻ nhường nhịn chắc chắn không phải vì sợ Tam Tà chúng ta, vậy thì vì điều gì nhỉ?

Bạch y khách có vẻ cảm động dần, không nhẫn được nữa, buột miệng:

- Đồng công tử! Công tử nên tin tôi... tôi... tôi không vì bản thân mình... chỉ vì tôi thấy công tử quá cô độc trên cõi đời này. Tôi chỉ muốn công tử thêm bạn bớt thù.

Hiện tại công tử hiểu sai ý tôi rồi, tôi mong công tử bảo vệ sự uy nghiêm của công tử trong lòng các đồng đạo võ lâm.

Nét mặt Thiên Kỳ chợt thay đổi, chàng cười nhẹ:

- Mai cô nương! Đã bôn ba giang hồ, nàng không cần phải có một lòng từ tâm như vậy, phàm làm gì trước hết nàng phải nghĩ đến bản thân mình cái đã.

Hai giọt châu lóng lánh nơi khóe mắt cuối cùng cũng lăn dài xuống má mỹ nhân.

Đôi mắt nàng nhìn đắm đuối vào Thiên Kỳ, giọng ai oán:

- Đồng công tử, đây là lần đầu tiên công tử đối với Phụng Linh có chút dạ quan hoài.

Thiên Kỳ cũng biểu hiện xúc động, chàng nói nhanh:

- Mai cô nương, nàng quá dễ xúc động.

Nhìn thấy nước biển đã vào ngập trong khoang thuyền, Huyết Phán Lãnh Vân Tiêu không nhẫn được nữa, buột miệng nói:

- Màn diễn của hai vị không biết đã xong chưa?

Một ánh tàn khốc thoáng hiện trên mặt của Thiên Kỳ, thế nhưng chỉ một thoáng chàng lại ghìm xuống được, chỉ lạnh lùng nhìn lần lượt vào ba khuôn mặt khác nhau của Thần Châu Tam Tà, thản nhiên nói:

- Nếu các vị đối xử với một cánh nhạn lẻ bầy không tổ, tôi tin rằng các vị không buông những lời nhẫn tâm như vậy.

Nói đoạn chàng thản nhiên quay về phía Phụng Linh nói:

- Mai cô nương, chúng ta lên phía trên nóc thuyền, nàng đã nói là không muốn bị ướt phải không?

Nói xong chàng xách lão Hải Lang nhẹ nhàng tung mình nhảy lên phía bên trên, không thèm nhìn Thần Châu Tam Tà đến một lần. Phụng Linh lại thở dài, theo bước chân chàng từ từ đi lên.

Nhìn theo bóng cô gái khuất dần sau cửa khoang thuyền, gã hán tử đuôi sam đột nhiên lên tiếng:

- Thằng tiểu tử này hình như chẳng biết sống chết là gì, thế nhưng vừa rồi đối với Tam Tà chúng

ta thì có vẻ nhẫn nhịn nhiều, không hiểu vì cớ làm sao?

Gã vừa nóivừa nhìn vào khuôn mặt đang trầm tư của gã đại ca, hiển nhiên gã hy vọng rằng đại ca của gã sẽ trả lời cho gã.

Huyết Phán đột ngột lên tiếng:

- Ai ngờ đầu óc thô lỗ của ngươi cũng có lúc sáng suốt như vậy.

Bất cứ lời nào nói ra từ miệng gã cũng rất khó nghe, song hình như hiểu rõ tính khí của nhị ca nên gã tóc đuôi sam không tỏ ra giận dữ. Cũng lúc đó, bỗng nhiên Tư Không Linh lên tiếng như tự nói với mình:

- Mai Phụng Linh... cánh nhạn lạc bầy... Mai Đảo... đúng rồi.

Gã đại hán tóc đuôi sam lại tròn mắt:

- Đại ca! Đại ca phát rồ rồi sao, đừng làm chúng tôi giật mình.

Tư Không Linh không để ý đến gã, quay sang Huyết Phán Lãnh Vân Tiêu hỏi:

- Nhị đệ! Mai Đảo thế gia họ gì?

Huyết Phán Lãnh Vân Tiêu cũng không hiểu ý của Tư Không Linh, buột miệng hỏi:

- Ai lại không biết Mai Đảo thế gia họ Mai, đại ca hỏi gì kỳ vậy...à... Mai có phải lão huynh nghĩ rằng cô gái kia là tiểu thư thiên kim của Mai Đảo Thần Kiếm.

Tư Không Linh gật đầu:

- Điều này thật kỳ lạ song ta tin rằng mình quyết đoán không sai. Do trong câu nói của Thiên Kỳ, Mai cô nương, trên giang hồ không một ai thân thích, trừ ra việc trở lại thăm chốn cũ, cô ta không có lý do gì để lên Mai Đảo.

Đại hán tóc sam vốn người bộc trực vội nói:

- Ba huynh đệ chúng ta năm xưa đã nhận không ít ân huệ của Mai Đảo Thần Kiếm, nếu như cô ta đích thực là thiên kim của Mai Đảo thì đây là cơ hội để chúng ta báo đền, xem như trả bớt phần món nợ năm xưa.

Huyết Phán Lãnh Vân Tiêu chợt lạnh giọng:

- Tam đệ! Chỉ e rằng ngươi không phải chỉ đơn thuần vì muốn trả nợ!

Gã đuôi sam lại buột miệng:

- Không phải vì trả nợ thi vì cái gì?

Huyết Phán Lãnh Vân Tiêu lạnh nhạt:

- Bằng vào bản tính hiếu sát của ngươi sao?

Gã tóc đuôi sam như bị người thấy hết tâm tư, khuôn mặt đen sì của gã thoáng hồng song không tìm được từ ngữ để biện bạch, liền nói bừa:

- Chẳng lẽ trong lòng ngươi chán ghét họ thế sao?

Huyết Phán Lãnh Vân Tiêu cười nhạt định nói gì thêm thì Tư Không Linh chợt cắt ngang:

- Hiện tại không phải là lúc các ngươi tranh luận, trước hết phải hiểu rõ hư thực thế nào cái đã.

Nói xong gã đi về phía cửa khoang, Huyết Phán Lãnh Vân Tiêu chỉ liếc xéo gã tóc đuôi sam một cái rồi cất bước theo sau Tư Không Linh. Ngần ngừ một tí rồi gã tam đệ cũng cất bước theo sau.

Tư Không Linh vừa bước lên mặt thuyền gã đã giật bắn người, lòng kinh hoảng thầm nghĩ:

- Làm sao mà lão hung thần bất tử đã đến nơi này rồi.

Trong khi Tư Không Linh suy nghĩ như vậy thì hai gã kia cũng lên tới mặt thuyền.

Vừa nhìn thấy một lão già tóc bạc mặt trông như khỉ, mũi quặp diều hâu, cả hai đồng thời giật mình biến sắc. Vốn là ba góc của chiếc thuyền lớn này đã bị ba chiếc thuyền khác bao vây. Trên thuyền chính giữa là một lão già trạc ngoài bát tuần trong trang phục màu đen đứng ngạo nghễ. Hai bên lão là tám hán tử vận đồ thủy chiến đang đứng hộ vệ trông khí thế thật uy mãnh.

Phía bên này, Đồng Thiên Kỳ và Mai Phụng Linh đứng sóng vai với nhau trông thần thái ung dung như không có gì xảy ra. Lão già vận đồ đen đứng ở chiếc thuyền đối diện vừa thấy Thần Châu Tam Tà hiện thân hơi thoáng ngạc nhiên. trầm giọng hỏi:

- Thần Châm Tam vị đại hiệp! Thật lâu lắm không gặp.

Tư Không Linh nghe nói hơi giật mình, thần sắc đã bớt đi vẻ ngạc nhiên lúc đầu, gã cung tay thi lễ nói:

- Thật may mắn! Tất huynh, lâu lắm không gặp.

Lão áo đen khuôn mặt chợt trầm xuống, lạnh giọng:

- Tư Không đại hiệp nói nghe xa lạ làm sao.

Huyết Phán Lãnh Vân Tiêu đột ngột chen vào:

- Chúng ta với Tất huynh thật ra cũng chẳng có thâm tình, nói như thế có gì là lạ.

Lão áo đen trên khuôn mặt vốn đã khó coi của lão càng trở nên khó coi hơn, phóng tia mắt như để áp bức người khác, lão gằn giọng:

- Nói vậy, nếu như lão phu nhờ ba vị giúp đờ chắc các vị khó đáp ứng.

Tư Không Linh nói:

- Tất huynh! Sao không nói ra xem sao?

Lão áo đen trầm hẳn mặt xuống:

- Lão phu muốn ba vị giúp sức mang vị huynh đài kia sang đây cho tại hạ nói chuyện với gã.

Nói xong lão chỉ vào Thiên Kỳ đang đứng trên mũi thuyền uy nghi như một pho tượng.

Tư Không Linh nghe qua giật mình, cung tay cười nói:

- Mỗi người có chí hướng riêng của mình, vị huynh đài này muốn ở trên chiếc thuyền sắp đắm này, huynh đệ tại hạ thật khó lòng cưỡng chế.

Lão áo đen cười lên ghê rợn:

- Lão phu tin chắc rằng ba vị không hứng thú gì khi ở trên con thuyền sắp đắm ấy, bởi lẽ ba vị không biết gì về nghề sông nước.

Huyết Phán cười lạnh tiếp lời:

- Đi qua mười nhà không bằng ở lại một nhà. Con thuyền nào rồi cũng đắm cả, ở đâu cũng như nhau mà thôi.

Lão áo đen cười lên cuồng ngạo:

- Ha... ha... ha... Lão phu tin rằng không phải ba vị đánh đắm những con thuyền này. Vậy thì còn lại ai đây? Vị tiểu huynh đài này chăng?

Nói xong lão quay lại phía Thiên Kỳ hỏi:

- Bạn trẻ! Nghề sông nước của ngươi khá lắm phải không?

Thiên Kỳ cười lạnh lùng:

- Nếu muốn, tôn giá có thể thử xem?

Lão áo đen lắc đầu nói:

- Binh pháp không dạy bỏ chỗ sở trường mà dùng chỗ sở đoản, có lẽ ngươi sẽ thất vọng vì không có cơ hội thi triển sở trường của mình.

- Các hạ sẽ cản trở Đồng mỗ.

Lão áo đen cười lạnh:

- Không phải lão phu mà là bọn chúng.

Vừa nói lão vừa chỉ tay xuống mặt biển rồi lão quay mặt sang một đại hán đứng bên cạnh:

- Phát lệnh biểu diễnh cho họ tri tường.

Gã hán tử ứng khẩu một tiếng oai vệ rồi lao người nhảy xuống biển. Khi những giọt nước tung lên còn chưa rơi xuống mặt biển, hán tử nhảy xuống chưa lâu, từ dưới mặt nước ngàn ngàn mũi tên nhọn sắc nhô lên dày đặc, không còn một khe hở nhỏ nào cho một sinh linh có thể rơi lọt.

Thần Châu Tam Tà nhìn thấy chợt đồng thời biến sắc. Mai Phụng Linh nhìn sang Thiên Kỳ tỏ vẻ bất an. Thiên Kỳ nét mặt vẫn bình thản đến lạnh lùng:

- Bạn trẻ! Ngươi có thể tìm ra phương pháp phá giả?

- Đúng! Tại hạ tin rằng mình có thể tìm được.

Lão áo đen lại ngẩng mặt lên trời cười cuồng ngạo:

- Ha... ha... tiểu tử, nếu như ngươi đã nghĩ đến chỗ nào để phá giải thì lão phu cũng đã nghĩ ra trước rồi. Ngươi có thể không xuống nước song lão phu thì không có thì giờ để chờ đợi ngươi.

Nói xong lão lại hạ lệnh:

- Chuẩn bị hỏa công!

Sau một tiếng nổ vang trời, mấy chục cánh tay cầm cung tên chĩa ra từ bên trong khoang thuyền của lão áo đen. Bên cạnh đó là những cánh tay cầm đuối lửa sáng rực.

Lão áo đen nhìn sang hai chiếc thuyền bao vây kia, sau khi thấy ở đó cũng đã chuẩn bị xong, lão quay lại phía Thiên Kỳ:

- Bạn trẻ! nếu ngươi không xuống nước liệu có được không?

Trên khuôn mặt anh tuấn của Thiên Kỳ thoáng vẻ căng thẳng, chàng bất giác nhìn sang Thần Châu Tam Tà. Chàng tin rằng mình có thể xuyên qua mặt biển để phá trận song chưa tìm ra cách cho Tam Tà và Phụng Linh. Lão áo đen nhìn thấy vẻ căng thẳng của đối phương, cười nói:

- Lão phu có một giải pháp. Bạn trẻ, chỉ cần ngươi nhảy xuống nước và buông thả Hải Lang thì lão phu sẽ không hạ lệnh công thuyền.

Tâm tư Thiên Kỳ chuyển nhanh như điện, chàng buột miệng:

- Đồng mỗ đồng ý.

Nói vừa dứt lời chàng buông thỏng tay thả Ngụy Hải Giao. Nhưng trên khuôn mặt của Thần Châu Tam Tà lai hiện lên một màn sát khí khủng khiếp, họ đồng thời chuyển thân. Cả ba người tạo thành thế tam tài vây Hải Lang vàng giữa. Hải Lang không ngờ trong bước ngoặt sinh tử này vẫn có người dám ra tay hạ thủ, lão ta đang đắc ý nhìn sang Thiên Kỳ gằn giọng:

- Tiểu tử, sẽ có ngày ngươi lọt vào trong tay lão phu, lúc đó lão phu sẽ chăm sóc ngươi thấu đáo!

Nói xong lão xoay mình định nhảy xuống biển bỗng một giọng lạnh lùng vang lên:

- Hải Lang! Lời của Thần Châu Tam Tà ngươi quên rồi sao!

Cùng trong tiếng nói phát ra, những bóng người đã chập chờn như quỉ ảnh và chưởng phong rít lên ào ào như cuồng phong phẫn nộ. Trong những âm thanh ấy, một tiếng thét kinh hoàng của Hải Lang vang lên, những vòi máu hộc ra từ miệng lão. Cả thân hình lão nặng nề ngã xuống trên thân con thuyền đang ngập dần trong nước. Hiển nhiên lão đã trút hơi cuối cùng.

Nhìn vào khuôn mặt của tử thi nằm cách mình chừng năm thước, ánh mắt Thiên Kỳ chuyển dần đến và ngưng tụ trên khuôn mặt âm trầm của Tư Không Linh. Tư Không Linh nhìn từ thi thể của Hải Lang, ngẩng lên nhìn Thiên Kỳ nói:

- Sinh tử hữu mệnh, phú quí tại thiên! Vì báo ân mà giúp người, Thần Châu Tam Tà trước nay vẫn hành sự như vậy, tâm ý của Đồng huynh, Tam Tà quyết không hiểu sai, nhưng không cần

phải thêm một thủ tục không cần thiết nào.

Tia mắt lạnh lùng trong mắt Thiên Kỳ dần dần mất hẳn, bình thản nói:

- Thật ra Đồng mỗ hơi thái quá.

Tư Không Linh lại tiếp:

- Đồng huynh là người rất chú trọng ân oán.

Thiên Kỳ lại cười bình thản:

- Bất luận nói thế nào, Đồng mỗ không thể nào quên cách đối xử nhân thế của ba vị. Bây giờ các vị cố thủ trên chiếc thuyền này để đợi tại hạ.

Nói vừa xong chàng đột nhiên bước lên một bước, nắm lấy thi thể của Hải Lang ném vút lên cao theo hướng cầu vồng rơi xuống biển. Ở dưới đáy nước, tất nhiên nhãn quang không thể rõ ràng, thi thể Hải Lang vừa chạm đến mặt biển thì hàng hàng mũi tên của đồng bọn đã xuyên qua xác lão. Tư Không Linh và lão áo đen như đồng thời la thầm:

- Cơ trí của người này thật hơn người.

Cũng tại nơi mà thi thể của Hải Lang chìm xuống, như một mũi tên vừa rời khỏi dây cung, Thiên Kỳ lao vút xuống lòng đại dương.

Một tiếng kêu lên lo lắng, Phụng Linh lao tới bên mạn thuyền nhìn xuống nước...

Hồi 8 - Máu Hồng Nhuộm Thấm Biển Xanh

Tà Bốc Tư Không Linh Sắc mặt chợt biến đổi, đột nhiên gã bước ngang một bước nhanh như chớp xuất thủ chụp trúng mạch môn của Phụng Linh, trầm giọng:

- Mai cô nương! Mai Đảo thế gia và cô nương không biết có quan hệ gì?

Mai Phụng Linh đang chú tâm vào sự an nguy của Thiên Kỳ nên nàng không thể ngờ người khác hạ thủ, khi nàng phát giác thì đã quá muộn. Nghe lời chất vấn không khỏi phẫn nộ, nói như quát:

- Ngươi hỏi làm gì?

Tư Không Linh cười đáp:

- Chỉ để giải đáp một nghi vấn trong lòng!.

Phụng Linh hơi giật mình, cố sức vùng một cái thật mạnh nhưng không thể thoát khỏi bàn tay của Tư Không Linh. Mặt hoa chợt hồng, nàng quát lên giận dữ:

- Buông ra Tư Không Linh vẫn bình thản:

- Mai cô nương! Cô nương hãy biết rằng nếu không trả lời thì tại hạ sẽ không buông tay?

Khuôn mặt của Tư Không Linh vẫn thường phản phất nụ cười nên thật khó đoán được điều gì đang biến chuyển trong tâm tư của gã. Một thoáng tuyệt vọng hiện lên trên khuôn mặt quốc sắc, song nàng vẫn lạnh lùng:

- Tại sao ngươi lại nghĩ rằng Mai Phụng Linh này và Mai Đảo có quan hệ?

Trong lúc bi phẫn nàng chợt xưng đầy đủ cả họ tên. Vừa nghe ba chữ Mai Phụng Linh, Tam Tà chợt cùng "à" lên một tiếng. Tuy rằng thực tế trùng với dự đoán của ba người trước đó song khi vỡ lẽ cũng làm họ trố mắt.

Bốc Tà cười lên hào sảng:

- Mai cô nương! Bốc Tà tôi quả tiên liệu không sai, quả nhiên là cô nương!

Mai phụng Linh biết đã bại lộ thân thế, không còn cách gì lấp liếm, bất giác giọng hận thù:

- Những điều Tà Bốc (thầy bói) ngươi đoán ra, ta không lấy làm lạ. Bây giờ ta chỉ thấy nghi ngờ về phẩm cách của Tam Tà các ngươi thôi.

Lão già áo đen trên chiếc thuyền đối diện nãy giờ cứ thấy những sự việc xảy ra liên tiếp có chiều hướng bất lợi cho lão khiến lão cảm thấy bất an. Bây giờ đột nhiên chợt thấy Thần Châu Tam Tà xuất thủ khống chế Mai Phụng Linh, lão thoáng động tâm linh, nộ khí cũng giảm dần, cười lớn lên nói:

- Giả sử hai mắt của lão phu còn sáng rõ thì người mà Tư Không đại hiệp đang bắt giữ là một cô

gái và cũng chính là ái nữ của Mai Đảo đảo chủ đã quá cố!

Câu sau cùng lão nói với giọng thâm trầm đáng sợ.

Tư không Linh nhìn thoáng xuống mặt biển rồi cười nói:

- Nghe nói rằng Kim Lệnh công tử của quí bang đã bao lần truy lùng cô gái này mà không toại nguyện, phải không?

Lão hắc y cười một tiếng lạnh lùng nói:

- Nếu như ba vị giao cô gái này cho bổn bang thì xem như lập được đại công.

Tư Không Linh nghe nói vậy ngẩng mặt lên trời cười một tràng cuồng ngạo, rồi nói:

- Thần Châu Tam Tà một đời ngang tàng, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện lập công cho ai cả, Tất huynh! Huynh tìm nhầm người rồi!

Nói đoạn gã thỏng tay buông Phụng Linh ra, trịnh trọng nói:

- Cô nương! Lệnh tôn năm xưa đã có ơn với Thần Châu Tam Tà chúng tôi. Vừa rồi xuất thủ hiển nhiên là thất lễ, song ngoài cách ấy ra không còn cách nào khác để tri tường thân thế của cô nương. Kính mong cô nương mở lượng hải hà.

Lời lẽ của Tư Không Linh vô cùng khiêm cung. Lão áo đen bên thuyền đối diện nhìn thấy mọi chuyện nổi cơn thịnh nộ quát:

- Tư Không Linh! Vậy là ngươi đã đào mồ cho cả Thần Châu Tam Tà.

Tà Bốc lại nhìn một lần nữa trên mặt biển, lúc này đã xuất hiện những váng máu rải rác ở khắp nơi, sự căng thẳng trong người gã đã không còn nữa, gã bình thản nói:

- Có lẽ Tư Không Linh này đã đào mồ cho cả Thần Châu Tam Tà, thế nhưng một ngày mà Nộ Hải Hung Sát Tất Thiên Đức chưa qui tiên thì Tam Tà còn chưa muốn chui vào mồ.

Nộ Hải Hung Sát Tất Thiên Đức nghe vậy nộ khí xung thiên quát:

- Tư Không Linh, ngươi quên rằng đây là mặt biển rồi sao?

Tư Không Linh cười mai mỉa:

- Đúng vậy! Nếu không phải là trên mặt biển thì làm sao thưởng thức được cảnh máu nhuộm biển khơi, sóng cuốn thây người.

Tất Thiên Đức vốn chăm chú nhìn vào mặt của Tư Không Linh, nghe vậy lão mới giật mình nhìn xuống mặt biển, ánh mắt vừa nhìn xuống bất giác lão biến sắc không nói nên được nửa lời. Trên mặt biển xanh bình yên gợn sóng đã tự bao giờ nổi lên những vòng máu đỏ to nhỏ không đều rãi rác khắp nơi chừng hơn hai mươi chỗ như vậy! Tuy rằng chưa thấy tử thi, chưa biết người chết là ai song một điều lão không quên là địch nhân chỉ có một người! Tất cả những ánh mắt ở đó đều nhìn chằm chằm lên mặt biển. Trừ ra những đốm máu bất chợt nổi lên, không ai nhìn rõ chiến sự xảy ra thế nào. Trong sự im lặng đến lạnh lùng của biển cả không thể nào đoán được thắng bại, không khí càng trở nên trầm trọng đến ngạt thở.

Phụng Linh nhìn chằm chằm xuống mặt nước, nàng như không còn biết gì xảy ra trong cuộc đời này, đôi môi nàng mím chặt tay nắm lấy mạn thuyền, ánh mắt như muốn xuyên suốt làn nước xanh thẳm để nhìn thấy ý trung nhân đang ở đâu.

Tất Thiên Đức hít vào một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên trầm giọng:

- Thấy máu chứ không thấy người, chẳng lẽ Tư Không đại hiệp có thể dựa vào bốc thuật (bói quẻ) để biết chắc rằng máu kia là thủ hạ của lão phu chăng?

Tất Thiên Đức vừa dứt lời thì dưới biển đã nổi lên một thây người vận đồ đen của Nhật Nguyệt Bang. Tư Không Linh thoáng thấy liền nói:

- Thôi được! Tất huynh có thể nhìn xuống lại lần nữa xem sao!

Lão ta nghe nói liền cúi đầu nhìn xuống, mặt lão biến sắc song nghĩ thế nào lão lại cười lên lạnh lẽo:

- Một mạng đổi một mạng lão phu cho rằng như thế cũng rất hợp lý.

Tư Không Linh lạnh lùng noói:

- Giả sử cần biện lý cho thấu đáo thì tại hạ cho rằng nếu đem hết thủ hạ của Tất huynh mà đổi được mạng của vị thiếu niên kia cũng đã có lời cho Nhật Nguyệt Bang rồi. Cái tên Đồng Thiên Kỳ xuất hiện trên võ lâm chưa lâu song không phải đã làm cho Nhật Nguyệt Bang điêu đứng đó sao?

Tất Thiên Đức nghe qua thoáng giật mình, lão buột miệng:

- Đồng Thiên Kỳ? Hắn là Đồng Thiên Kỳ đó sao? Ha... ha... Tư Không Linh, đầu óc của ngươi thật là giảo hoạt, chỉ có điều lão phu chỉ tin vào những gì mắt thấy tai nghe thôi.

Lúc này dưới mặt biển lại nổi lên liên tiếp sáu, bảy xác người nữa. Tư Không Linh thoáng thấy cười nhạt nói:

- Tại hạ chỉ e rằng Tất Thiên Đức có mắt không tròng, sự thực đã bày ra trước mắt mà còn không chịu nhìn thấy.

Tất Thiên Đức lại quét mắt nhìn xuống mặt biển, lão bị chấn động mạnh. Ngay tại lúc ấy trên mặt biển lại xuất hiện thêm mười mấy hán tử mới trồi lên, mặt mày hoảng loạn. Thấy vậy, Tất Thiên Đức càng nổi cơn tam bành, lão quát lên như sấm:

- Xuống mau! Nếu không trừ khử được tiểu tử ấy thì đừng quay lại nữa.

Mười mấy hán tử nghe nói càng hoảng kinh hơn nữa, một người trong đó cất giọng run run:

- Khải bẩm đàn chủ, người này thật quá...

Quát lên một tiếng chói tai cắt đứt lời hán tử, cùng trong tiếng quát Tất Thiên Đức phóng tả chưởng, năm luồng chỉ phong xé gió đi như chớp về phía hán tử vừa mới mở lời. Hán tử chỉ kịp rú lên một tiếng thảm thiết, máu từ mình gã phụt ra xung quanh tạo thành một vùng huyết đậm hơn tất cả. Những hán tử còn lại hoảng loạn liền hít vào một hơi dài, lặn xuống quyết tử với đối phương.

Chỉ một động tác như vậy, ngoài mấy trượng mà uy lực của chưởng phong vẫn sát thương thuộc hạ càng khiến bốn người trên thuyền kia cũng phải giật mình nể sợ.

Tư Không Linh nhìn lướt lên mặt biển rồi cười nhạt.

- Sát binh để thị chúng, huynh đài thật sành binh pháp.

Tất Thiên Đức có vẻ mai mỉa:

- Bằng vào đạo hạnh của Thần Châu Tam Tà mà định chống lại Nhật Nguyệt Bang chúng ta sao?

Tư Không Linh đáp:

- Nếu Tất huynh biết quan hệ giữa Thần Châu Tam Tà và Mai Đảo Thần Kiếm thì huynh sẽ không hỏi câu đó.

Tất Thiên Đức nghe nói đột nhiên cười lên cuồng ngạo:

- Ha... hạ. Nhật Nguyệt Bang đã nhiều năm truy sát tất cả những ai với Mai Đảo có những mối giao tình. Hôm nay ba vị nói cho lão phu điều ấy thì thật là đáng quí.

Đây có thể gọi là “nhất cử sở đắc” Tam Tà nghe qua giật mình song cũng đồng thời đại nộ, Lãnh Vân Tiêu gằn giọng:

- Nói vậy, bất cứ ai có quan hệ với Mai Đảo thì các người đều tận diệt phải không?

- Đáng tiếc! Các hạ đã đoán đúng!

Gã hán tử tóc đuôi sam quát lên:

- Mẹ nó! Nhật Nguyệt Bang các ngươi ngày thường nghe có vẻ hành hiệp trượng nghĩa, té ra chỉ toàn là giả tạo.

Tất Thiên Đức cười khinh khỉnh:

- Bây giờ ngươi biết thì đã quá muộn. Túc Thiên Sư Lỗ Dũng ạ!

Hán tử tóc đuôi sam tức là Túc Thiên Sư Lỗ Dũng nộ khí xung thiên ngoác miệng thoá mạ:

- Đồ đê tiện! Mẹ nó! Ngươi có dám cùng Lỗ lão gia lên đất bằng giao chiến vài trăm hiệp?

Tất Thiên Đức nghe vậy cũng không tỏ vẻ tức giận, cười gằn:

- Ta đã nói qua một lần, bỏ chỗ sở trường để chọn chỗ sở đoản thì đâu phải việc làm của người đại trí.

Nói xong lão quay lùi ra sau hạ lệnh:

- Chuẩn bị châm hỏa!

Thần Châu Tam Tà đồng thời biến sắc, họ ngầm tụ chân lực đề phòng bất trắc.

Mai Phụng Linh hình như không còn để ý gì nữa, đôi mắt nhung vẫn nhìn sửng vào mặt biển, cứ

mỗi lần có xác kẻ địch nổi lên nàng lại giảm đi một phần lo lắng.

Song mỗi khi chưa thấy Thiên Kỳ hiện thân nàng vẫn như ngồi trên đống lửa. Tất Thiên Đức nhìn thấy vẻ mặt của Tam Tà trở nên căng thẳng thì cười đắc ý:

- Thuyền gỗ gặp lửa ắt cháy, song đến bây giờ ba vị đầu hàng cũng còn kịp.

Lỗ Dũng tròn mắt nạt lớn:

- Mẹ nó! ngươi đừng nằm mơ nữa, hạ lệnh phóng tiễn đi.

Tất Thiên Đức thấy sự uy hiếp cuối cùng cũng không có tác dụng, lòng hiếu sát dâng lên, lão nhướng đôi mày bạc quát:

- Xem các ngươi có chạy đằng trời...

Lời của lão còn chưa dứt bỗng nghe những tiếng kêu hoảng loạn từ chiếc thuyền phía bên kia vang đến, lão ngẩng lên nhìn về phía đó và ánh mắt lão cũng trở nên sững sờ. Nguyên là hai bên chiếc thuyền lay động dữ dội và đột nhiên trong một cái lắc mạnh, thuyền lật úp, toàn bộ thủ hạ của lão đều bị hất rơi xuống thuyền.

Một ý niệm bất an bỗng nhiên nhúm lên trong lòng của Tất Thiên Đức, lão biết rõ ràng đây là thủ đoạn của ai. Cũng như vậy, nếu như đặt lão vào vị trí của con thuyền kia thì lão cũng thật khó lòng giữ cho con thuyền dài đến mấy trượng kia khỏi tròng trành.

Trong khi Tất Thiên Đức đang giật mình thì chiếc thuyền phía bên trái cũng vang lên những tiếng thét tương tự như vậy. Tất nhiên không cần nhìn lão cũng biết điều gì xảy ra, thế nhưng lão không thể tự chủ được, bất giác quay lại... Quả nhiên chiếc thuyền này cũng có hiện tượng như chiếc kia vậy. Những chuyện như vậy xảy ra với một tốc độ khó có thể lường. Trong lòng Nộ Hải Hung Sát Tất Thiên Đức đã hình thành một nút thắt không có cách gì có thể gỡ ra được.

Ba chiếc đã lật nhào hai, trong lòng Tất Thiên Đức tuy vô cùng giận dữ, song lão vẫn không mất hết sáng suốt, vì vậy lão biết chắc chiếc tiếp theo là chiếc lão đang đứng. Đôi mắt lão chuyển động nhanh rồi đột nhiên quát:

- Phóng tiễn!

Lệnh vừa dứt thì người lão đã nhanh như một mũi tên lão xuống nước mất dạng.

Nhìn thấy hai chiếc thuyền kia đã lật nhào, bọn đệ tử trên thuyền sợ hãi đến ngây dại, chúng không còn nghe mệnh lệnh và cũng không biết phải làm gì trong tình huống đó. Và cũng như Thiên Đức dự đoán, ngay sau đó chiếc thuyền còn lại cũng nổi lên những đợt dao động dữ dội và cuối cùng thì cũng chung số phận với hai chiếc kia.

Nhìn thấy đáy những con thuyền nằm phơi lên trời, Thần Châu Tam Tà đứng lặng người. Với sự việc xảy ra nhanh như vậy thì không ai có thể tin là thật.

Lỗ Dũng trợn tròn mắt quay qua nhìn Tư Không Linh hỏi:

- Loại cá gì có thể lật nhào những con thuyền như thế này?

Tư Không Linh lắc đầu nói:

- Tam đệ đừng ngây dại như vậy nữa. Huynh đệ chúng ta hôm nay mới mở mang được tầm mắt. Một người trẻ tuổi như vậy...

Gã bỏ lửng câu nói nhưng thanh âm thì mang âm hưởng cảm kích. Đột nhiên từ bên mạn thuyền, tiếng của Phụng Linh vang lên:

- Trời ơi... chàng... Đồng Thiên Kỳ... chàng nhanh sang bên này.

Nàng cơ hồ không còn khống chết được tình cảm của mình nữa, trong tiếng gọi của nàng toát lên cả một tình cảm lớn lao, một lòng quan tâm sâu lắng và sự thân thiết đậm đà.

Tam Tà nghe tiếng nàng gọi cũng chạy vụt đến bên mạn thuyền. Đồng Thiên Kỳ đã nổi lên mặt nước, thái độ của chàng vẫn có vẻ nhàn du và trên khuôn mặt vẫn thản nhiên như bao giờ.

Cùng một lúc với Thần Châu Tam Tà chạy đến, cách Thiên Kỳ chừng một trượng bỗng nổi lên cái đầu của Nộ Hải Hung Sát Tất Thiên Đức. Cùng với sự xuất hiện của Tất Thiên Đức, khoảng ba bốn mươi hán tử nổi lên vây chặt lấy Thiên Kỳ, khuôn mặt ai cũng sát khí đằng đằng.

Nét rạng rỡ trên khuôn mặt của Phụng Linh cũng biến mất, thay vào đó là một sự lo âu và căng thẳng. Nhanh như chớp, nàng rút phăng thanh trường kiếm, ánh mắt nhìn chằm chằm vào chiến cuộc.

Thiên Kỳ phóng tia mắt khinh bạc về phía Tất Thiên Đức, cười nói:

- Tôn giá bại rồi, bại đến thảm hại Tất Thiên Đức cười lạnh:

- Giả sử ngươi biết lão phu là ai chắc ngươi sẽ không buông lời khẳng định như vậy.

Thiên Kỳ lại cười mỉa:

- Giả sử lời của Hải Lang không sai thì tôn giá là một nhân vật rất có danh tiếng ở võ lâm Trung Nguyên. Nộ Hải Hung Sát Tất Thiên Đức.

Chàng nói nghe thật nhẹ nhàng song thanh âm vẫn mang âm sắc miệt thị.

Đôi mày trắng của Tất Thiên Đức cau lại, lão cố nén giận nói:

- Đúng! Hải Lang không nói sai, và nếu như lời Tam Tà nói là đúng thì ngươi chính là Đồng Thiên Kỳ.

- Tôn giả cũng không đoán sai.

Tất Thiên Đức vẫn cảm thấy giật mình dù đã biết trước. Xung quanh lão, các đệ tử nhao nhao lên có vẻ hoảng loạn:

- Đồng Thiên Kỳ! hắn là Đồng Thiên Kỳ mà một buổi đã tận diệt Tiêu Hán Môn!

- Cái gì? Tiêu Hán Môn đã bị hắn tận diệt ư?

Những tiếng lao xao tỏ vẻ sợ sệt khiến Tất Thiên Đức vốn đã căng thẳng lại càng căng thẳng thêm. Mắt lão chuyển động mấy vòng rồi hít vô một hơi dài trấn tĩnh nói:

- Giả sử lúc tiêu diệt Tiêu Hán Môn tôn giá không cần có người trợ giúp thì có lẽ tôn giá cũng

chiếm được một vị trí khá cao trong võ lâm đương kim.

Nói xong lão quét đôi mắt về phía các thuộc hạ. Hiển nhiên những câu nói này không phải chỉ để cho Thiên Kỳ nghe, nó có mục đích trấn an đồng bọn. Quả nhiên câu nói có hiệu lực, lão vừa nói xong liền có tiếng phụ họa.

- Đúng đúng! Lúc tiêu diệt Tiêu Hán Môn quyết không phải chỉ một mình hắn.

- Với tuổi tác như hắn thì không thể tin được.

Tất Thiên Đức mỉm cười đắc ý, trầm giọng nói:

- Thiên Kỳ! Người của Nhật Nguyệt Bang chỉ tin vào sự thực.

Thiên Kỳ gật gật đầu nói:

- Đồng mỗ đã nói rồi, tôn giá đã bại rồi, lời của Đồng mỗ cũng chính là sự thực.

- Tiểu tử hãy chứng minh đi!

- Tôn giá có thể động thủ trước.

Đối với võ công của Thiên Kỳ thật ra rất úy kỵ, song khi nhìn quanh một lượt, thấy tất cả thủ hạ của lão đều chuẩn bị quyết chiến nên lão đã yên tâm đi nhiều. Lão bèn lạnh lùng:

Lão phu cho rằng ngươi nên động thủ trước mới phải.

Thiên Kỳ cười nhạt:

- Tôn giá chưa đủ tư cách đó đâu.

Trong lòng các môn đệ, Tất Thiên Đức biết rằng mình có một vị trí tối thượng.

Hôm nay lại bị một gã hậu bối xem nhẹ như vậy, lão vô cùng căm phẫn. Đôi mày trắng chợt chau lại, ánh mắt hiện lên sát khí hung hiểm. Lão cười gằn nói:

- Thiên Kỳ, ngươi thật quá lộng ngôn, tiếp chiêu.

Dứt lời, hữu chưởng đã đề tụ công lực xuất ra, kình phong trùm cả mặt biển, những chớp sáng cứ lóe lên như ngàn ngàn vì sao lạc hướng về phía Thiên Kỳ chụp đến.

Với cự ly hơn một trượng trên mặt biển mà Tất Thiên Đức có thể xuất chiêu nhanh và uy mãnh như thế thì bản lãnh của lão cũng thật kinh người.

Thiên Kỳ không dám xem thường, tay phải đưa thanh roi bạch ngọc lên và như ngàn hoa lạc, chàng xuất chiêu “Thiên Lý Trì Long” tạo thành một vòng bao phủ quanh thân chàng, hoá giải kình lực của thế công của Tất Thiên Đức. Tất Thiên Đức khi xuất chiêu “Cuồng Phong Tụ Vũ” thật ra không phải là thế quyết định, khi nhìn thấy Thiên Kỳ hóa giải chiêu thức của mình thì nhanh như chớp lão đã xuất tả chưởng theo thế “Vân Hành Nguyệt Di” hướng tới Thiên Kỳ chụp xuống, công lực vẫn tụ đủ mười thành.

Trước thế công biến chuyển huyền ảo của đối phương, Thiên Kỳ chỉ cười nhạt, thế công của cây roi bạch ngọc vẫn không thay đổi, chỉ thấy cổ tay chàng rung động lên, ánh trắng sáng của

thanh roi lóe lên đột nhiên ngưng tụ lại thành chùm sáng sắc nhọn xuyên qua màn chưởng phong hướng tới trước ngực của Nộ Hải Hung Sát Tất Thiên Đức. Thật là nhất chiêu lưỡng dụng, lấy công làm thủ.

Tất Thiên Đức giật mình không dám đón chiêu, lão lật mình sang phải chừng hai thước tránh ngọn roi, đồng thời lão ứng biến rất mau lẹ, tả chưởng lại xuất tiếp chiêu "Trường Phong Phi Long" tà tà trên mặt nước ập về phía Thiên Kỳ. Vừa tránh chiêu vừa công địch, tất cả xảy ra như đồng thời, thật không hổ là Nộ Hải Hung Sát.

Thiên Kỳ xuất chiêu không thủ đắc, trong lòng thật ra cũng có chuẩn bị những bất ngờ, vừa chợt thấy chiêu thức đối phương quá diệu ảo, đôi mày kiếm hơi nhếch lên, buột miệng khen:

- Hảo chiêu thức.

Cùng lúc với câu nói, song chưởng của Thiên Kỳ vỗ vào mặt nước, trên mặt nước bình yên xuất hiện một cột nước cao chừng hai thước ngăn cản chiêu thức của Tất Thiên Đức, đồng thời che luôn nhãn tuyến của lão. Lão bị một đòn quá bất ngờ, tả chưởng bị chấn động mạnh, phản ứng tự nhiên lật người ra xa chừng năm thước.

Từng cơn sóng dịu dần, bao nhiêu đôi mắt tại hiện trường nhìn chằm chằm vào khuôn mặt anh tuấn của Thiên Kỳ. Phụng Linh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Tư Không Linh hai tay nhặt những mảnh gỗ vỡ ném về phía trước mạn thuyền, mắt gã thủy chung vẫn nhìn vào mặt Thiên Kỳ... đột nhiên như nghĩ ra một điều gì, gã quay lại hỏi Phụng Linh:

- Mai cô nương! Nghe nói rằng Thiên Kỳ mang trên người võ công truyền thuyết "Tiềm Long thần công", chẳng hay cô nương đã tận mắt chứng kiến chưa?

Hai ánh mắt còn lại cũng tập trung vào Phụng Linh, song nàng vẫn chăm chú nhìn vào Đồng Thiên Kỳ, chỉ buột miệng:

- Đúng! Chàng mang trên người võ học bí truyền "Tiềm Long Chưởng" Huyết Phán chợt xen vào:

- Nghe nói rằng Tiềm Long Chưởng uy lực kinh người, khi chiêu thức phát ra thường để lại hình ảnh con rồng máu sống động, nếu Đồng thiếu hiệp biết võ công này sao không thi triển cho mọi người cùng xem, đồng thời chế ngự cường địch. Chẳng lẽ ở trên mặt nước không thể thi triển được loại chí phi này hay sao?

Vừa nghe Huyết Phán nói những lời nghi ngờ trên, mặt hoa thoáng vẻ không vui, nàng quay lại lạnh nhạt:

- Đồng công tử không muốn giết tận những người này.

Nói xong mặt hoa lại phớt lạnh không muốn tranh luận với Tam Tà nữa.

Xuất hai chiêu sở trường vẫn không chiếm được một chút thượng phong, ý niệm khinh địch lúc đầu của Tất Thiên Đức đã không còn. Bây giờ thì lão đã cảm thấy tin rằng Tiêu Hán Môn do một tay thiếu niên này hủy diệt. Song điều lão lo nhất là các thuộc hạ của lão nhụt mất ý chí chiến đấu nên lão vẫn làm bộ khinh thường, cười nhạt nói:

- Đồng Thiên Kỳ bằng vào chút võ công thô thiển ấy mà ngươi hòng tung hoành giang hồ sao?

Quét một tia mắt quanh những khuôn mặt hoài nghi bất an đang bao vây quanh chàng, Thiên Kỳ cười nhạt:

- Bằng vào thân phận của tôn giá mà nói những lời mị chúng thì không phải là hành vi của đại trượng phu. Hãy hạ lệnh cho thuộc hạ động thủ đi.

Nói xong chàng trầm nét mặt hội tụ công lực, hai bàn tay trở nên đỏ như máu, có lẽ chàng không còn quan tâm đến lòng nhân nữa.

Độc kế của Tất Thiên Đức bị Thiên Kỳ phơi trần, tuy là một kẻ lão luyện giang hồ, song Nộ Hải Hung Sát vẫn không tự chủ được, mặt biến sắc, ý niệm thoát qua:

- Tiểu tử này trẻ tuổi như vậy mà phán đoán như thần, nếu không sớm trừ hắn thì e rằng toàn kế hoạch thống nhất võ lâm của Nhật Nguyệt Bang sẽ bị một tay gã phá nát.

Ý niệm thoáng qua, lòng hiếu sát càng dâng lên mãnh liệt, mắt lão phát những tia giết người, chuyển quanh đám thuộc hạ đang tỏ vẻ bất an, lão hạ lệnh:

- Mai Đảo chuẩn bị khai đàn, không thể để cho tiểu tử này thoát được, chuẩn bị!

Bốn phía nghe lệnh lão lập tức hô lên hưởng ứng, vũ khí vung lên tua tủa, mắt bọn môn hạ đều phát ra những tia giết người trông thật ghê rợn. Chúng đã lấy lại được phong thái hiếu chiến hiếu sát mà vừa bị sự uy mãnh của Thiên Kỳ làm tiêu mất.

Trên thuyền Tà Bốc vươn tay nắm lấy một mảnh gỗ vỡ ra từ mạn thuyền trầm ngâm không nói gì. Túc Thiên Sư Lỗ Dũng đi về phía cột buồm cao vút. Huyết Phán thì ngầm vận công lực vào song chưởng, nét mặt vẫn cứ như được tạc bằng gỗ. Gã nhìn trừng trừng vào khoảng không như thế gian và gã có mối huyết hải thâm cừu. Phụng Linh nhảy vụt lên mạn thuyền, lần này thì Huyết Phán không ngăn trở nàng nữa.

Bên dưới, thần thái của Thiên Kỳ vẫn không thay đổi gì chỉ có một điều như báo trước bước đi của tử thần. Nốt son trên trán chàng ửng đỏ lên như máu.

Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Tôn giá còn đợi gì mà không phát lệnh tấn công.

Chợt nhìn thấy nốt son ửng đỏ trên trán của Thiên Kỳ, Tất Thiên Đức giật bắn người như cảm thấy một điềm chẳng lành báo trước. Lão như thất thần buột miệng nói:

- Nốt son... Huyết Kiếp Thủ!

Đối với giai thoại về Huyết Kiếp Thủ Vân Không năm xưa, người trong giang hồ không mấy ai là không biết, nên vừa nghe ba tiếng “Huyết Kiếp Thủ”, tất cả bọn môn đồ Nhật Nguyệt Bang một lần nữa xôn xao:

- Huyết Kiếp Thủ? Ai? Ai là Huyết Kiếp Thủ?

Thấy tình thế biến chuyển có chiều bất lợi, tuy bản thân của Nộ Hải Hung Sát cũng lấy làm kinh dị về sự trùng hợp trên, song thần trí lão rất tĩnh táo, liền vỗ chưởng “ầm” vào mặt nước hô lên:

- Liên thủ! Lên!

Hô xong lão lại như ngòi pháo đầu xông vào tấn công đối phương. Bản tính lão vốn rất hung tàn nên thường ngày thủ hạ không ai dám trái lệnh. Lần này khẩn cấp hạ lệnh lại thấy vị Đàn củ lại xông lên tiên phong, tất cả thủ hạ đều xông lên răm rắp nghe lời, song trong lòng ai cũng vẫn băn khoăn về ba chữ "Huyết Kiếp Thủ", không biết ai là nhân vật kinh hoàng này?

Sóng biển cuộn lên dữ dội, từng lớp trùng trùng do các cao thủ hợp lực liên thủ, uy lực thật là bài sơn đảo hải khiến người xem phải giật bắn mình kinh hoảng.

Một tiếng oanh thét lên lanh lãnh, Mai Phụng Linh đã tung tấm thân kiều lên cao rồi lao mình xuống mặt nước hung tàn. Như một nàng tiên cá trong dòng nước vô tình, nàng cũng vũ lộng thần oai lao vào đối phương quyết một phen sinh tử.

Còn lại trên thuyền Tư Không Linh lớn tiếng cười hô lên:

- Các vị hãy chủ ý! Đây là lễ vật của Tư Không Linh.

Nói xong gã đưa hai tay lên vung mạnh, những mảnh gỗ như sao sách loang loáng bay về phía đối phương như mưa. Cùng với những món quà của Tư Không Linh, Huyết Phán cũng liên tục vỗ tay phóng những mảnh ván.

Phía bên kia, cùng với tiếng hạ lệnh, Tất Thiên Đức lao lên trước đồng bọn, vũ khí trong tay của lão loang loáng những tia sáng vàng trùm lấy mặt trước của tThiên Kỳ, vìi thuuoong liên thủ công địch, nên những tình huống như vậy bao giờ phía tả hữu thì đồng bọn phải tấn công vào, tạo thành một màn lưới sát thủ, khiến đối phương hoang mang mà tìm ra thời cơ hạ thủ.

Những sóng người trên dưới đều nhất quán, ập về phía Thiên Kỳ, thế công tưởng chừng không có một khe hở nào cho một sinh vật dù nhỏ bé có thể thoát qua. Ấy vậy mà người ta thấy Thiên Kỳ vẫn chỉ cười nhạt một tiếng rợn người, cây roi bạch ngọc đưa lên cao chuẩn bị. Từ khuôn mặt lạnh băng của chàng trai toát ra như một uy lực làm người khác phải nghẹt thở. Đồng một lúc với Thiên Kỳ chuẩn bị xuất thủ thì những mảnh ván của Tư Không Linh và Huyết Phán vụt tới trên người của bọn môn hạ Nhật Nguyệt Bang. Một tràng tiếng la thất thanh vang lên liên tục, đệ tử ở vòng ngoài đã có mười mấy tên uổng mạng chìm lỉm xuống vì những mảnh ván gỗ của hai cao thủ trên thuyền. Máu lại một lần nữa nhuộm thắm mặt biển.

Những động tác trên kể ra thì dài dòng, song thật sự xảy ra trong một chớp mắt, và cùng trong những tiếng kêu thất thanh kia thì ngọn nhuyễn tiên bạch ngọc cũng đã vung lên với một tốc độ không ai có thể nhìn thấy kịp. Những đường quét của nhuyễn tiên tinh tế tạo thành một màn trắng ngọc như lưới sáng lóa mắt trùm kín Thiên Kỳ vào giữa như bất khả xâm phạm.

Những tiếng thất thanh của đồng bọn quá bất ngờ khiến cho tất cả môn đồ kinh hoảng và cũng chính cái chớp mắt kinh hoảng kia cũng đã đủ quyết định sinh mạng của bao nhiêu con người. Chính cái màn lưới ngọc tưởng chừng chỉ để che chở cho Thiên Kỳ phòng bât trắc, trong chính giây phút đó bỗng lóe sáng hào quang quét rộng về phía vòng vây. Lại từng tiếng thét hãi hùng vang lên mới đủ sức kéo những con người đang hoảng kinh kia về với thực tại cũng không kém kinh hoàng như tiếng thét.

Vì lúc này trên mặt biển đã nổi lên mấy chục vòng máu loan đỏ.

Các đệ tử của Nhật Nguyệt Bang như một cơn sóng dữ xông vào thì bây giờ cũng như một cơn

sóng hạ dạt ra nhanh chóng, như là chấp nhận thất bại về phía mình.

Mọi chuyện quá bất ngờ với Nộ Hải Hung Sát, khuôn mặt lão trở nên xanh lè như quỉ vô thường, lão giận điên người ngoác mồm thoá mạ:

- Lũ ăn hại khốn kiếp, ai cho phép các ngươi rút lui.

Chính lúc này Phụng Linh đã tiến đến sau lưng của vòng người.

Lòng tham sinh của bọn đệ tử đã dâng lên tột độ nên không đứa nào dám động thủ. Tất Thiên Đức càng thịnh nộ quát như sấm:

- Mau cùng ta...

Hình như lão định nói thêm chữ “xông lên”, song chưa kịp thì giật mình vì ba tiếng thét thảm khốc của các đệ tử vang lên cắt ngang lời lão định nói. Trong đám môn đệ còn lại không đến một nửa của lão, lại thêm ba mạng nữa chìm xuống vì đường kiếm của Phụng Linh.

Bọn người kia lại nhanh chóng tạo nên một vòng vây mới phía Phụng Linh, có lẽ quá khiếp oai thần của Thiên Kỳ nên bọn chúng không đợi lệnh ai nữa, chuyển dần qua vòng vây cô gái. Tình thế thực sự cũng không có lợi gì cho Nhật Nguyệt Bang, hình như nghĩ ra điều gì, đôi đồng tử của Tất Thiên Đức chuyển nhanh, lão hạ lệnh:

- Lặn xuống!

Hình như chỉ chờ có thế, bọn môn đệ theo chân chủ lặn xuống nước mất tăm, chỉ còn bảy tám người đang vây Phụng Linh là còn chiến đấu tiếp như tiếc miếng mồi ngon này.

Lúc này, Túc Thiên Sư Lỗ Dũng vác thanh cột buồm to dài vội vã bước đến gọi lớn lên:

- Đại ca, sao còn chừa lại mấy tên này làm gì?

Nói xong gã vác cột buồm to nặng kia phang xuống nước như trời giáng. Những hán tủ còn lại của Nhật Nguyệt Bang đang thường đối phó với thanh kiếm của Phụng Linh, đâu có ngờ được sự việc xảy ra như vậy. Bốn tiếng hét hãi hùng vang lên, thêm bốn người nữa chìm lỉm vì đòn sấm sét của Lỗ Dũng. Não và máu của bốn người kia bắn phụt ra đầy cả mặt của Phụng Linh, song nàng cũng không để ý tới, thanh trường kiếm ngay lúc bọn người kia đang hoang mang liền thi triển chiêu thức “Vạn Tinh Tranh Huy”, một tuyệt họ của Mai Đảo Thần Kiếm.

Ánh kiếm như lưới thép trùm lấy cả bốn hán tử lúc đó vẫn chưa hết bàng hoàng.

Như tiếp theo bốn thây người đang chìm dần, bốn tiếng rú thảm khốc lại vang lên xé tan bầu không khí bình yên của mặt biển. Trong những tiếng rú vang lên ấy, bỗng Phụng Linh lại nhào người lặn sâu xuống biển.

Trừ ra những dòng máu còn tiếp tục loang dần trên mặt, biển dần dần trở lại sự yên tĩnh ban đầu như không có gì xảy ra cả.

Hồi 9 - Đoạn Hồn Nộ Hải Tiềm Long Ẩn

Hai tay nắm lấy thanh trường thương Lỗ Dũng tự lẩm bẩm:

- Mẹ nó! nếu sớm biết có ngày hôm nay thì ta đã học bơi lội từ nhỏ!

Huyết Phán Lãnh Vân Tiêu lạnh lùng:

- Nếu ngươi có học bơi lội sớm thì bây giờ cũng không có đất dụng võ đầu?

Thanh âm vừa dứt thì một gã đại hán cụt tay nổi lên trên mặt biển. Hình như hung khí đang hừng hực trong người, Lỗ Dung không cần phân biệt rõ là ai, gã chỉ chờ có thế vội vung mạnh thanh trường thương như bài sơn giáng xuống đầu kẻ bất hạnh.

Một tiếng rú thảm khốc kèm theo một vòi máu phụt lên cao, gã đại hán chìm lỉm xuống lòng đại dương Lúc này máu trên mặt biển không phải chỉ là những vòng tròn nhỏ nữa mà bắt đầu lan rộng khắp mặt nước trông thật khủng khiếp! Bốc Tà Tư Không Linh quay lại nhìn Lỗ Dũng nghiêm sắc mặt nói:

- Tam đệ! Phải nhìn thật rõ người rồi hãy động thủ! Thiên Kỳ cũng chuẩn bị lên rồi đó Lỗ Dũng hơi giật mình nói:

- Làm sao đại ca biết được điều đó?

Huyết Phán lạnh nhạt:

- Ngươi là một thằng ngốc!

- Ngốc? ta ngốc ở chỗ nào?

Bốc Tà chỉ xuống mặt biển nói:

- Căn cứ vào những vết máu trên mặt biển thì các thủ hạ của Tất Thiên Đức đã bị hạ thủ gần hết. Tất Thiên Đức đã phải độc đấu với Đồng Thiên Kỳ dưới nước Đúng vào lúc đó, từ dưới đáy nước vụt lên hai người. Quả nhiên là Nộ Hải Hung Sát và Đồng Thiên Kỳ vẫn với khuôn mặt lạnh lùng như trước! Cục diện có vẻ đã thay đổi, thanh trường kiếm trong tay của Tất Thiên Đức đã gãy đoạn ánh mắt của lão long lên sòng sọc vừa hận thù vừa kinh hoảng như không còn cách gì để đè nén tron lòng nữa.

Thiên Kỳ nhìn lão cười nhạt:

- Hiện tại chỉ còn một mình tôn giá Lời Thiên Kỳ vừa dứt thì lại một người nữa trồi lên khỏi mặt nước chính là Mai Phụng Linh. Nàng vừa nhìn thấy Thiên Kỳ trước mặt mình cơ hồ như không nén được xúc động, giọng oanh đã vang lên hồi hộp:

- Đồng công tử! Huynh vẫn bình an chứ?

Thiên Kỳ nhẹ nhàng nói:

- Đa tạ cô nương đã có dạ quan hoài!

Vừa nhìn thấy Phụng Linh, Tất Thiên Đức càng thêm lo lắng, lão đổi sắc mặt làm ra vẻ cứng rắn:

- Mai cô nương đã hồi phục công lực như xưa thật đáng mừng, đáng mừng! Tốt, đến đây! Cả hai cùng liên thủ để ta thanh toán một lần cho khỏi nhọc sức!

Lời nói lão tuy ngạo nghễ song trên khuôn mặt lão không thể dấu được vẻ hoảng hốt Nghe vậy, Thiên Kỳ cười nhạt:

- Tôn giá có xứng đáng như thế không?

Đoạn chàng quay lại phía Phụng Linh dịu dàng:

- Mai cô nương! biển sâu nước lạnh xin cô nương hãy lên thuyền.

Vừa nhìn thấy Thiên Kỳ quay về phía Phụng Linh, ánh mắt của Tất Thiên Đức lộ vẻ hung hiểm. Lão men theo con sóng tạt qua từ từ di chuyển vế phía Thiên Kỳ. Phía bên kia, giọng Phụng Linh ngọt ngào:

- Đồng công tử! Tôi quyết không xuất thủ, nhưng tôi phải ở lại nơi này...

Câu nói chưa đứt song hình như cảm thấy thẹn thùng, nàng bỏ lửng câu nói. Bên kia Tất Thiên Đức đã từ từ đưa ra song chỉ, cự ly giữa lão và Thiên kỳ chỉ còn lại năm thước. Thiên Kỳ vẫn như không hay biết, chàng vẫn nhẹ nhàng với Phụng Linh:

- Mai cô nương! chẳng lẽ cô nương còn...

Câu nói của chàng chưa dứt thì tiếng quát của Tư Không Linh vang lên cắt đứt:

- Coi chừng!

Thiên Kỳ thoáng giật mình song phản ứng của chàng nhanh còn hơn điện chớp, chàng nắm lấy Phụng Lirth vụt biến mất xuống lòng biển cả.

Nhìn chằm chằm vào mặt biển đầy máu đỏ, Thần Châu Tam Tà càng lúc càng giật mình với bản lãnh của chàng trai chưa rõ thân thế này. Tam Tà đã hơn nửa đời bôn tẩu trên giang hồ, họ đã gặp qua không biết bao nhiêu là cao thủ thượng đẳng nên tự tin rằng trong hàng cao thủ giới trung niên của võ lâm đương thời, thật khó có thể có người nào qua mặt được võ công của họ, ấy vậy mà càng lúc họ càng cảm thấy mình càng thua kém chàng thiếu niên chưa từng nghe tên tuổi này. Sáu luồng nhãn quang của Thần Châu Tam Tà căng thẳng nhìn vào những vệt máu đỏ đang loang dần trên mặt biển do những con sóng không ngừng xao động tái tạo lại màu xanh thanh bình của đại dương.

Đột nhiên Lỗ Dũng chỉ tay về phía mặt biển phía truroóc chừng mười trượng hô hoán lên:

- Lão tặc đào tẩu kìa!

Lỗ Dũng vừa la vừa chỉ vừa nhảy cởn lên như muốn lao xuống truy đuổi. Tư Không Linh giật mình vội bước lên nắm lấy gã sư đệ nóng nảy, trầm giọng nói:

- Lão Tam! Ngươi muốn uống nước biển sao?

Khuôn mặt đen sì của Lỗ Dũng chợt hồng lên, gã buột miệng nói:

- Ta quên rằng đây là mặt biển, nhưng chẳng lẽ để cho lão quái này trốn thoát?

Huyết Phán nãy giờ vẫn nhìn chăm chú trên mặt biển lúc này mới mở lời:

- Thật ra không cần ngươi lo những chuyện vô ích như vậy.

Lỗ Dũng vốn người dân dã, bản tính thô thiển cương trực, thành tâm nhưng nóng nảy, gã liền quay lại phía Huyết Phán tròn mắt:

- Thế ngươi muốn cho lão trốn thoát sao?

Lúc này Tư Không Linh lại đang nhìn chằm chằm trên mặt biển phía xa xa, nghe Lỗ Dũng nói vậy lão vội vàng nói:

- Lão Tam! Ngươi hãy nhìn kỹ trên mặt biển rồi hẳn nói.

Câu nói của lão nghe vẫn lạnh lùng song trong âm sắc vẫn không dấu được vẻ kinh ngạc. Lỗ Dũng giật mình nhìn lên, ánh mắt vừa đến nơi gã lại một lần nữa giật bắn mình buột miệng la lên:

- Quái! tiểu tử này đến đố từ bao giờ! hắn mọc cánh ư?

Thực vậy, không biết tự bao giờ Thiên Kỳ và Phụng Linh đã xuất hiện trước mặt Nộ Hải Hung Sát chừng năm thước. Tất Thiên Đức không thể nào ngờ Thiên Kỳ truy đuổi với một tốc độ kinh khủng như vậy, lão giật bắn mình hoảng loạn. Thiên Kỳ nhìn quanh một vòng trên mặt biển, chàng lại lạnh lùng lặp lại:

- Hiện tại chỉ còn một mình tôn giá đó thôi!

Tất Thiên Đức lặng nhìn thanh kiếm đã gãy đoạn trên tay mình, cảm thấy một luồng khí lạnh như đang chạy khắp châu thân, lão buột miệng:

- Ngươi quyết bức lão phu vào tuyệt lộ ư?

Thiên Kỳ vẫn với nét mặt lạnh lùng:

- Tất nhiên căn cứ vào lập trường của chúng ta, tại hạ không có lý do gì phải lặn qua mười mấy trượng để đưa tiễn tôn giá!

Một cuộc chiến sinh tử ắt phải xảy ra đó là điều không nằm ngoài dự liệu của Nộ Hải Hung Sát nên lão cũng không lấy gì làm ngạc nhiên lắm. Điều lão lo lắng nhất là binh khí của lão đã bị gãy. Lão nhìn vào thanh kiếm chỉ còn chừng mấy tấc, đôi lông mày lão chau lại, đoạn lão đưa hai tay lên cao rỗi buông thỏng năm ngón tay thả rơi thạnh klếm giọng lão vẫn trở lại lạnh lùng:

- Hai ngươi hãy liên thủ lại, lão phu chỉ dùng đôi bàn tay không đưa các ngươi về bên kia thế giới!

Thiên Kỳ hừ lên một tiếng lạnh lùng khinh miệt nói:

- Hai người chúng ta hên thủ thì tôn giá không đủ sức...

Tất Thiên Đức vội vàng ngắt lời:

- Vậy thì lão phu dùng tay không để đối phó với một mình ngươi thôi!.!

Nhìn lên cây nhuyễn tiên trong suốt như bạch trong tay mình, ánh mắt lạnh lùng của Thiên Kỳ theo đầu roi nhìn thẳng vào mặt của Thiên Đức, bình thản nói:

- Nếu tôn giá muốn thì ta cũng không dùng đến vũ khí này.

Phụng Linh nghe vậy nàng cảm thấy lo cho sự an nguy của Thiên Kỳ vội vàng lên tiếng:

- Đồng công tử! bọn họ không tuân thủ theo đạo lý giang hồ, chúng ta cần gì phải tuân thủ!

Nộ Hải Hung Sát quanh co mãi chỉ nhằm mục đích khích cho Thiên Kỳ dùng tay không đơn độc đấu với lão song không ngờ Mai Phụng Linh lại phá đám như vậy, lòng lão hơi thất vọng, song không để lộ ra ngoài, tâm cơ lão thâm trầm xoay chuyển sang hướng khác. Lão bèn cười lớn lên nói:

- Hạ.. ha, lời của Mai cô nương không sai chút nào. Nếu hôm nay ta và Thiên Kỳ đổi vị trí cho nhau thì ta cũng quyết không buông vũ khí đê quyết chiến tay không.

Thiên Ky bình thản nói:

- Giả sử tôn giá nhìn kỹ những thủ hạ xả thân vì tôn giá đã chết dưới tay ta như thế nào thì chắc tôn giá cũng không cần phải tìm cách cho ta phải hạ vũ khí đâu Nói đoạn.chàng nhẹ nhàng gắn thanh roi bạch ngọc vào thắt lưng. Phụng Linh nhìn tỏ vẻ vô cùng lo lắng vội nói:

- Đồng công tử, chàng...

Nộ Hải Hung Sát hình như sợ Mai Phụng Linh làm Thiên Kỳ đổi ý, bèn tiến tới trầm giọng nói:

- Đồng Thiên Kỳ! ngươi có biết rằng cái dũng khí nhất thời của ngươi là điều tối kỵ của võ lâm không?

Cùng với câu nói là song chưởng của lão đề tụ công lực đưa ngang trước ngực.

Nốt ruồi son trên huyệt mi tâm của Thiên Kỳ lại nổi ửng lên đỏ thắm như chuẩn bị nhỏ xuống những giọt máu tươi, chàng nói từng tiếng lạnh lùng tàn khốc:

- Bằng hữu! có lẽ người cho rằng gian kế của mình đã thành công nên không chú ý tới sinh mạng của người đang lúc mành chí treo chuông.

Tất Thiên Đức đưa cao song chưởng cười đắc ý:

- Lão phu cho rằng mọi việc sẽ hoàn toàn trái ngược. Thiên Kỳ! ngươi hãy chuẩn bị đi?

Thiên Kỳ vẫn bình thản, lạnh lùng nói:

- Tôn giá động thủ trước đi.

Đây thật là cơ hội tốt nhất cho Tất thiên Đức, tuy rằng lão biết sở dĩ Thiên Kỳ không tỏ ra có sự

chuẩn bị nào là tỏ ý khinh miệt lão song tình thế trước mắt buột lão phải bất chấp thủ đoạn miễn là thủ thắng. Lão ngầm vận hết toàn lực nổi mình lên trên mặt nước, đôi tròng mắt linh hoạt liến thoắng song chưa vội ra tay, lão trầm giọng nói:

- Ngươi hãy chuẩn bị đi! ta không muốn chiếm phần lợi thế trước một kẻ hậu sinh như ngươi rồi để lại miệng tiếng trên võ lâm.

Cùng với giọng lưỡi tỏ vẻ khí phách của một bậc tôn trưởng trên giang hồ lão đã tụ hết toàn lực vào song chưởng Thiên Kỳ nhếch miệng cười tó vê khinh miệt:

- Giá mà câu nói này xuất phát từ đáy lòng của tôn giá...

Câu nói của Thiên Kỳ chưa dứt thì Tất Thiên Đức đã quát lên một tiếng như sấm nổ:

- Chết này!

Cùng với tiếng quát là song chưởng của lão đẩy ra khí thế như đảo hải bài sơn.

Kình lực khủng khiếp cuộn sóng lên như bảo tố cuồng phong khí thế thật là uy mãn!

Thần Châu Tam Tà nhìn từ xa đồng giật thót mình, Tư Không Linh vốn đã muốn lên tiếng để đả phá gian kế của lão Nộ giải Hung Sát thế nhưng hành động của Tất Thiên Đức nhanh hơn nhiều so với dự đình của Bốc Tà. Mai Phụng linh giật mình biến sắc, nàng buột miệng:

- Đồng công tử..... Song một tiếng cười lạnh tím người vang lên cắt dứt câu nói của nàng. Không ai thấy Thiên Kỳ đưa song chưởng lên như thế nào, thế nhưng cơ hồ như chàng xuất thủ còn trước cả Tất Thiên Đức. Chưởng phong của lão Thiên Đức vừa khởi lên thì song chưởng của Thiên Kỳ đã ập đến. Tất Thiên Đức chỉ mới vừa đắc ý với gian kế của mình thì trong thoáng chốc đã tan biến như bọt nước, lão giật mình biến sắc, và cũng chính trong lúc này ánh mắt lão đã bắt gặp hình ảnh hai con rồng sống động như thật từ trong trung tâm chưởng phong của Thiên Kỳ. Lòng Thiên Đức như lắng nhanh xuống, lão buột miệng hô lên:

- Tiềm Long...

"Bình" một tiếng nhẹ nhàng vang lên, sóng nước giữa hai cao thủ chợt lặng yên như cũ.

Thiên Kỳ vẫn đứng bình chân như trước, song Tất Thiên Đức thoái lui gần ba thước. Mai Phụng Linh nhìn vụt lên người của Thiên Kỳ, sau khi biết chắc ý trung nhân không mệnh hệ gì nàng mới nhìn sang phía Thiên Đức. Điều làm nàng ngạc nhiên là sau đối chưởng khủng khiếp như vậy mà không ai tỏ vẻ bị thương cả.

Thiên Kỳ nhìn lạnh nhạt vào khuôn mặt của Thiên Đức.

Trong lòng Thiên Đức tuy lấy làm kinh hãi, lão biết Thiên Kỳ mang trên người cả một thiên cổ kỳ học song sau đối chưởng lão cảm thấy hoài nghi. Lão biết rằng mình không đủ bản lãnh để chống chọi với Tiềm Long Chưởng song sau khi đối chưởng lão không hề mất mạng rồi mà ngay cả bị thương cũng không. Đôi mắt thâm hiểm của lão lại trùm lên người của Thiên Kỳ, hình như bây giờ lão lại tín rằng điều hoài nghi của mình là đúng vậy nên lão cười lên lạnh lùng cao ngạo:

- Hạ.. hạ.. ta chỉ lấy làm ngạc nhiên vì sao ngươi còn chưa chết.

Thiên Kỳ điềm nhiên:

- Tất Thiên Đức! Sự thật đã phơi bày trước mắt tôn giá. Ta không thích nhiều lời, sở dĩ ta còn lưu lại mạng sống của tôn giá cho đến bây giờ vì còn một lời ta chưa nói hết mà tôn giá là người cần nghe Thanh âm của câu nói có một ngữ khí bình thản đến khác thường khiến người nghe có cảm giác ngạt thở. Thiên Đức thoáng giật mình song lão vội trấn tĩnh lại rồi cất giọng cười cuồng ngạo:

- Hạ.. hạ.. Đồng Thiên Kỳ! Trong cuộc chiến hôm nay kẻ thắng được tất, ngươi không cần phải quanh co nhiều lời. Ngươi cho rằng có thể giải quyết cục diện hôm nay sao? Hạ. hạ.. ngươi muốn nói gì thì hãy nói đi song hãy nhớ đó là câu nói cuối cùng của ngươi đó, Thiên Đức vẫn cho rằng Thiên Kỳ vì tuổi hãy còn trẻ nên dù mang quyệt học trên ngươi song chưa lãnh thụ được mấy thành nên phải kéo dài thời gian để điều hòa hơi thở.

Thiên Kỳ vẫn không hề đổi sắc mặt, điềm nhiên nói:

- Đồng mỗ đã nói qua rồi, giả sử những điều ngươi nói là xuất phát từ tấm lòng thành, thì may ra trên võ lâm còn có chỗ cho ngươi kéo dài hơi thơ, thế nhưng sự thực lại chứng minh sự gian manh của ngươi, thật đáng tiếc Thiên Đức vẫn ngạo nghễ:

- Lời cuối cáng của ngươi xong chưa?

Thiên Kỳ cười lạnh lẽo:

- Tôn giá phải về cõi tịnh độ rồi, động thủ đi.

Từ trước đến sau thủy trung Thiên Kỳ vẫn giữ được giọng nói bình thản lạnh lùng không hề thay đổ, nghe như giọng của tử thần đang kêu gọi những sinh linh về với cõi vĩnh hằng. Thiên Đức vừa trấn định an tâm một lúc thì đẩ cảm thấy dao động, nhiều năm bôn tẩu trên giang hồ đã tích lũy cho lão một kinh nghiệm về nhận biết sự nguy hiểm đang cận kề. Đôi mắt lão chuyển động rất nhanh rồi cất tiếng như trước:

- Lần này thì ai dộng thủ trước?

Lão vừa nói vừa huy động chân khí tụ mãn trên song chưởng. Thiên Kỳ nghe lão hỏi liền cười lên thành tiếng:

- Hạ.. hạ. trong lòng tôn giá chắc đã biết trước lần này thì ai nên động thủ trước rồi chứ?

Tất Thiên Đức hơi chấn dộng tâm linh, song chưởng của lão như muốn xuất chiêu, song không dám. Lão lẳng lặng hít vào một hơi dài định tĩnh tinh thần rồi lạnh lùng:

- Tiểu tử, lần này đến lượt ngươi!

Thiên Kỳ cười nhạt:

- Điều này e không phải là thực tâm của tôn giá!

Câu nói của Thiên Kỳ chưa dứt thì "vù" một tiếng, nhanh như điện xẹt Thiên Đức xuất kỳ bất ý muốn chế ngự chàng trai trong chiêu thức bất ngờ này. Song chưởng của lão ập đến ngực của Thiên Kỳ khí thế vô cùng khủng khiếp!.

Mai Phụng Linh giật bắn mình nét mặt lại hoảng loạn.

Thế nhưng thật ngoài dự liệu của mọi người, song chưởng của Thiên Kỳ đã phóng lên từ bao giờ và trong chưởng ảnh thấp thoáng hình song long cuộn mình, hình như chàng trai đã đọc dược gian kế của lão già sát thủ một thời kia. Khì song phương chạm vào nhau thì mọi âm thanh kinh người kia đều không còn nữa, chưởng phong của Thiên Đức mạnh như bài sơn thoáng chốc đã không còn. Người ta chỉ cảm giác được chưởng lực do áp lực của nó đến ngạt thở song lại không nhìn thấy gì khác trên hiện trường. Sự việc biến chuyển quá nhanh ngoài ý tưởng của mọi người. Thiên Đức chỉ kêu lên:

- Tiềm Long Ẩn.. Do nhiều năm kinh nghiệm trên giang hồ, tuy lão Nộ Hải Hung Sát trong lòng kinh hãi song tâm trí không hề mê hoặc, thanh âm của lão vừa dứt thì cũng nhanh như một con hải cẩu, lão lạng người tránh luồng chưởng phong rồi thụt mình nhanh xuống lông biển cả.

Tợ hồ như cùng một lúc với Thiên Đức lặn xuống biển, trên khuôn mặt Thiên Kỳ xuất hiện những nét lạnh lùng. Chàng nhìn quanh bốn phía như ngắm nhìn những tử thi nổi trên mặt nước mà không truy quét đối thủ. Khóe miệng chàng nhếch lên như thể hiện một nụ cười xa xăm khiến không ai có thể đoán ra lòng chàng lúc này đang nghĩ đến điều gì!

Trên thuyền, vừa nhìn thấy Nộ Hải Hung Sát đào tẩu, Lỗ Dũng rất hoang mang, khổ nổi không biết bơi nên chỉ biết dậm chân la làng:

- Đừng thả hổ về rừng mà di căn hậu họa? Thiên Kỳ, ngươi phát rồ rồi sao!

Bốc Tà Tư Không Linh nghiêm sắc mặt:

- Tam đệ Lỗ Dũng trợn tròn mắt:

- Cáe người không quan tâm đến thì thôi nhưng không thể ngăn cấm được ta nói, ta có miệng riêng của ta!

Sắc mặt của Bốc Tà trầm hẳn xuống:

- Tam đệ! ngươi quên những gì Đồng công tử nói trước đây rồi sao?

Lúc này Lỗ Dũng vẫn đang ấm ức vì Thiên Kỳ để cho lão Thiên Đức trốn thoát nên chẳng buồn suy nghĩ, buột miệng nói:

- Ta chẳng nhớ gì bây giờ cả!

Huyết Phán lạnh lùng:

- Ngươi quên rồi ư? Đồng công tử nói rằng bản thân công tử không phải là một người từ bi!

Lỗ Dũng là người nóng nảy bộc trực lúc nhất thời không hiểu hết hàm ý Huyết Phán nên gã hồ đồ nói:

- Từ với chả từ bi ta thấy có quan hệ gì đâu? Lão ôn dịch kia đã chạy mất rồi một Bốc Tà bỗng chỉ tay về phít xa xa trên mặt biển nói:

- Ngươi thử nhìn lại xem sao!

Lỗ Dũng vừa phóng mặt nhìn ra xa, thốt nhiên giật mình buột miệng:.

- Quái! lão tặc kia sao lại chết đuối thế hả?

Quả thật thế, lúc này người ta thấy rõ ràng thi thể của Nộ Hải Hung Sát đang nổi ngửa người trên mặt biển. Trên người lão hình như không có vết tích nào chỉ là trên khuôn mặt mang đầy nếp gấp thời gian hiển hiện một hình rồng cuộn mình sống động đỏ thắm.

Bốc Tà trầm hẳn giọng:

- Lão Tam, xem trên khuôn mặt của lão ngươi có biết vì sao lão chết không?

Thực ra không đợi Bốc Tà nhắc nhở, lúc này Lỗ Dũng đang nhìn chằm chằm trên khuôn mặt của tử thi và hoàn toàn vỡ lẽ!

Phụng Linh lúc này đã bước đến bên Thiên Kỳ, nàng nói qua hơi thở:

- Đồng công tử? chúng ta đã thoát qua một tai kiếp!

Tia mắt Đồng Thiên Kỳ có vẻ đã dịu lại phần nào song khuôn mặt của chàng vẫn lạnh lùng, chàng nói:

- Mai cô nương! Tất cả tai ương chỉ mới bắt đầu đó thôi!

- Chỉ mới bắt đầu ư?

Nàng ngẩn ngơ lặp lại rồi thấp giọng nói tiếp:

- Đúng rồi! Đồng công tử, trước đây tôi cũng muốn phải có một sự bắt đầu như vậy nhưng tôi không có đủ dũng khí. Không phải tôi sợ chết, mà là... mà..... Giọng nói nàng thấp dần và như không đủ sức để nối tiếp, cùng với thanh âm nhỏ dần là mặt phấn hồng lên như đóa hồng trong nắng xuân.. Thiên Kỳ gật nhẹ đầu, giọng chàng có vẻ thành khẩn:

- Tôi hiểu Mai cô nương, tôi hiểu rất rõ tình cảnh của cô trong những nărn qua!.

Lòng cô gái ấm áp hẳn lên. Nàng có cảm giác như trong biển người vô tận đầy rẫy cạm bẫy và hận thù, nàng đã tìm thấy một người duy nhất có thể hiểu và đồng cảm với nàng, nàng nói giọng kích động:

- Hiện tại tôi rất mong chỉ là sự bắt đầu để còn... để còn.. cùng công tử đồng cam cộng khổ!

Thanh âm câu nói càng lúc càng nhỏ dần. Những chữ cuốn cùng hình như chỉ nói cho chính nàng nghe vậy.

Lúc này phía trên thuyền, Lỗ Dũng như đã hoàn hồn lại trước những việc quá bất ngờ, gã như không nén được hân hoan gọi lớn lên:

- Tiễu tử! Tiếm Long ấn đại khái là như vậy đó ư? Ngươi thật là có bản lãnh. Ta cứ ngỡ rằng lão quỉ đã đào tẩu mất rồi!

Thiên Kỳ từ từ quay người lại, khuôn mặt chàng vẫn bình thản song hình như vẻ lạnh lùng đáng sợ đã không còn, chàng cười nhẹ nói:

- Huynh đài! Huynh là một người nhiệt tâm!

Lỗ Dũng như ngơ ngác:

- Nhiệt tâm? ta có nhiệt tâm ư? Tại sao ta chưa hễ nghe qua người khác nói về ta như vậy?

Thiên Kỳ lại cười nói:

- Lời của tại hạ phát xuất tự tấm lòng thành. Ba vị bấy lâu như chim trời cá nước dã hạc nhàn vân, vậy mà đối với Thiên Kỳ này lại có lòng nhiệt thành đặc biệt!

Bốc Tà cất tiếng cười hào phóng nói:

- Đồng huynh, nếu căn cứ bề ngoài mà luận thì Đồng huynh là một người không biết quan tâm đến sự an nguy của người khác nhưng thực sư thì... quả thực khiến cho huynh đệ chúng tôi ngạc nhiên vô cùng!

Thiên Kỳ nhẹ nhàng nói:

- Huynh đài vang tiếng thần bốc đã lâu hẳn đã sớm biết cân nhắc mọi chuyện!

Đồng mỗ thật không dám đa ngôn!

Nói xong chàng tung mình nhảy lên chiếc thuyền lớn, Phụng Linh cũng theo sau như bóng với hình. Bốc Tà nhìn sang hai vị huynh đệ của mình rồi thong thả nói:

- Lập trường trung lập của chúng ta e đã đến lúc phải thay đổi rồi Huyết Phán lanh lùng:

- Lấy ít địch nhiếu nơi chốn đầm rồng hang cọp kia cũng thật là căng thẳng đó Lỗ Dũng lại cười lớn lên:

- Nhật Nguyệt Bang khí số đã tận, càng căng thẳng thì càng hay chớ chẳng sao!

Tà Bốc lại cười nói:

- Sự việc này như vậy là chúng ta đã quyết định xong, song quẻ này kết cục thế nào trây giờ ta bói không linh nữa rồi Ngôn từ của họ nghe ra thì thật nhẹ nhàng, kỳ thực đó là một quyết định trọng đại bởi lẽ uy thế của Nhật Nguyệt Bang trên giang hồ quá lớn, nó đã hàn sâu trong tâm khảm của mỗi một nhân vật trên giang hồ. Thần Châu Tam Tà quyết định xong nhìn sang phía Thiên Kỳ lúc này đã lên thuyền, họ không ngần ngại gì nhảy vụt sang chiến thuyền của Thiên Kỳ Nhưng cơn sỏng hiền hòa xanh trong chập chờn ru những thây người nổi trên mặt biển bằng những giai điệu bất tận... trong ánh hoàng hôn mờ ảo, con thuyền của họ từ từ thẳng tiến Mai Đảo.

Những cây mai khô cằn trên Mai Đảo như vừa hồi sinh sau mùa rụng lá, những chồi biếc lá non phủ một màu xanh mơn mởn trên hòn đảo tuyệt mỹ này. Sự thay đổi màu sắc này hình như báo trước cho một sự bắt đầu gì khác chăng?

Những tòa lầu gác được xây dựng ở chính giữa hòn đảo trông nguy nga tráng lệ bao xung quanh là những hàng cây mai. già tầng tầng lớp lớp điểm tô cho hòn đảo ẩn chứa huyền thoại này. Cả hòn đảo chu vi không quá mười dặm song lại cách biết hoàn toàn với chốn hồng trần, cảnh sắc lại tốt tươi trông chẳng khác gì chốn bồng lai tiên cảnh.

Lúc Tày tuy rằng đã đèn gần canh hai song trong những lầu gác nối tiếp nhau trên hòn đảo kia vẫn sáng trưng như ban ngày. Những ngọn đèn chữ thọ màu sắc đủ loại sáng rực khắp nơi. Vừa bước lên đảo chỉ nhìn qua cũng biết hẳn đây là ngày mừng thọ của một nhân vật quan trọng nào đó.

Qua bức tường cao gần một trượng kia cứ vang ra nhưng tiếng hoan lạc không dứt, nào là lời chúc tụng, nào là mệnh lệnh nào là tiếng chấp hành. Mọi âm thanh trộn lẫn vào nhau tạo thành một loại âm thanh nghe rất vui tai vọng ra từ tòa đại sảnh.

Đúng như dự đoán, từ trong tàa nhà hùng vĩ như một cung điện kia lúc này có không dưới một trăm người đang nâng cốc chúc tụng vang động cả lên. Từng đội hán tử vận toàn màu đen lo châm rượu pha trà lui tới như những con thoi trên các bậc thềm của đại sảnh. Từ trên xuống dưới hai dãy bàn dài xếp theo hình cánh nhạn, bên trên đầy ấp những sơn hào hải vị trông chẳng khác gì buổi yến tiệc của các bậc đế vương.

Trên bức tường chính giữa là một bức vạn thọ dồ dài xuống chấm đất. Bên trên chiếc án phía trước vạn thọ, bài trí đầy những cây đến chúc thọ rực rỡ. Phía trước chiếc án là một chiếc bàn được đặt rất ngay ngắn và bên trên có lẽ là chủ nhân, một lão già phương phi quắc thước, tóc trắng như cước niên kỷ ước chừng bát tuần. Tuy niên kỷ đã cao song đôi mắt sáng rực, linh hoạt vừa lại có vẻ thâm trầm đáng sợ. Ngay bên dưới lão, bên trái là ba lão hòa thượng niên kỷ cũng đã quá cao, đôi mắt họ lim dim như đang thiền định vậy. Phia bên trái ngồi đối mặt với ba hòa thượng thiếu lâm là một lão đạo sĩ ảo quần lam lũ, mũ đội xiên lệch trông nhếch nhát đến lạ. Tiếp theo bên dưới là toàn những nhân vật giang hồ có máu mặt cả. Bữa tiệc vừa linh đình vừa uy nghi, vừa trịnh trọng vừa có không khí đe dọa mọi người.

Lúc này, hình như các nhân vật võ lâm đã đến hồi cao hứng do men rượu kích thích, cứ rượu vào lời ra, rào rào bất tận những chuỗi cười, dù có lắng tai để nghe cũng khó phân biệt được ai nói điều gì.

Ngay khỉ đó, một đài hán y trang chỉnh tề bước vào cao giọng hô lên:

- Ba vị đại hiệp ở Trung Châu đến!

Cũng dột ngột như. tiếng hô, không khí trong đại sảnh bỗng chốc lắng xuống một sự im lắng khá bất ngờ...

Đôi mày bạc của lão già tóc trắng chợt chau lại, mặt lộ vẻ nghi hoặc tự nhủ:

- Lúc này không còn thuyền nữa, ba gã này làm sao có mà lên đảo được?

Tuy vậy lão già ứng xử rất nhanh, lão cười lớn nói:

- Các vị cứ việc tiếp tục mời rượu, lão phu sẽ quay lại ngay!

Lão nói cong chưa kịp rời khỏi chiếu thì một giọng nói vang lên rành rọt từ bậc cấp ở ngoài tiền sảnh:

- Thần Châu Tam Tà không dám linh động đến buổi mừng thọ!

Thanh âm vừa dứt thì Thần Châu Tam Tà đã xuất hiện ngay trước mặt mọi người.

Điều đáng nói là ở giữa họ còn có một đôi kim đồng ngọc nữ đẹp như trong thần thoại song có điều khuôn mặt họ lạnh lùng như đến từ một cảnh giới nào khác vậy.

Những ánh mắt của những người có mặt điều dán chặt vào đôi nam nữ này như bị thôi miên vậy. Lão già tóc trắng cũng không kìm được ngạc nhiên nhìn họ, không khí trong đại sảnh lại lắng xuống tỉnh lặng đến đáng sợ.

Đột nhiên một giọng nói vang lên từ bên trong:

- Chính nó! Nó là Mai Phụng Linh!

Hồi 10 - Dưới Đèn Chúc Thọ Thây Phơi

Ba tiếng Mai Phụng Linh vừa dứt thì bao nhiêu ánh mắt đều tập trung vào đôi tiên đồng ngọc nữ kia, có lẽ ai cũng tò mò về tên tuổi đã vang tiếng giang hồ bao năm kia là một nhân vật như thế nào! làm sao có thể khiến cho Kim Lệnh công tử thao thức bao nhiêu năm mà vẫn không thỏa chí nguyện? Một nhân vật đã làm cho Nhật Nguyệt Bang phải khuynh đảo, ấy vậy mà lại là một cô gái quốc sắc thiên hương kia sao?.

Mọi đôi mắt đều tập trung vào cô gái, toàn đại sảnh lại im lặng một cách kỳ dị, một lời tò mò bình phẩm thậm chí cả những hơi thở nặng nề do men rượu cũng không có!

Một số nhân vật còn đưa tay dụi mắt như cảm giác rằng trước mắt chỉ là ảo ảnh!

Họ không thể nào tin được rằng trên cõi tục này lại có một người thiếu nữ đẹp đến như vậy, và đó lại là thiếu nữ đã lừng danh bao năm trên giang hồ!

Trên gương mặt của lão già ngồi trước bức vạn thọ đồ cũng đã tự bao giờ biến mất vẻ tươi cười trong ngày chúc thọ, mặt lão cau có như suy nghĩ mông lung lắm vậy.

Ba lão hòa thượng có lẽ định tỉnh trước nhất, họ thu hồi nhãn quang, ngồi yên bình như mặt nước hồ thu, mặt lại gợn vẻ thương tiếc điều gì.

Ánh mắt sắc như dao của lão đạo sĩ vừa chạm vào khuôn mặt anh tuấn của Thiên Kỳ chợt lóe lên sáng rực rồi nhanh chóng mất ngay đi như lão đã kịp quyết định điều gì trong khoảnh khắc ấy.

Không khí tịch lặng khiến người tai phải nghẹt thở kia không kéo dài lâu, gần như lấy lại được vẻ bình thản thường ngày, lão già tóc bạc cười lên một tràng dài phá tan bầu không khí tịch lặng rồi nói:

- Năm vị đến dây là khách, lão phu biết tin hơi chậm không kịp ra bên ngoài nghênh tiếp, thật là dắc tội.

Tà Bốc Tư Không Linh liếc mắt nhìn sang Thiên Kỳ thấy khuôn mặt chàng vẫn lạnh như băng, nhất thời lão không biết chàng đang nghĩ gì bèn vờ như không biết gì cất giọng khách khí:

- Chúng tôi đến muộn làm gián đoạn cuộc vui của các vị đã là có lỗi, nào dám đợi lão nhân gia phải ra nghênh tiếp, chúng tôi chỉ cần một chỗ ngồi ở ngoài này cũng đã cảm thấy vinh hạnh lắm rồi.

Lão chủ nhân lúc này đã trở lại chiếc bàn ở chính giữa, nghe lời khiêm cung kia vội cười nói:

- Sao Tư Không huynh lại nói như vậy, xin mời các vị vào bên trong này!

Đồng Thiên kỳ đột nhiên lên tiếng lạnh lẽo:

- Chúng tôi đã chẩn mất lối ra, điều này làm cho tôn giá cảm thấy bất an chăng?

Thanh âm của chàng trai lạnh đến rợn người làm cho không khí vừa nhẹ nhàng đi được mấy phần lại trở lại khó thở như trước. Lão già bạch phát trên nét mặt sầm lại, lão dừng bước chân định ra đón khách, ánh mắt lớn lên như chuẩn bị động thủ..... song thật nhanh, lão lấy lạ nét mặt bình thản, nhìn quanh một vòng cười nói:

- Lão tuổi già mắt yếu không nhận ra thái sơn trước mặt, xin mạo muội hỏi. quí tính đại danh của tiểu huynh đệ?

Thiên Kỳ giọng lạnh như vọng về từ cõi khác:

- Qúi nhân thường quên chuyện cũ đó cũng là thường tình, song có chuyện này nếu nhắc lại tôn giá hẳn sẽ đoán ra tại hạ là ai?.

Lão gia chủ lại một lần nữa nhìn quanh một vòng khắp đại sảnh, lão nhận thấy tất cả ánh mắt đều lộ vẻ bất bình với chàng trai, đặc biệt là những thanh niên cùng trạc tuổi với chàng ta, ánh mắt họ nhìn đố ky như món ăn tươi nuốt sống chàng vậy.

Lão làm bộ khoan dung nói:

- Mời tiểu huynh đệ tự nhiên nói!

Ánh mắt sắc như dao của Thiên Kỳ nhìn như muốn chọc thủng người lão chủ nhân, chàng nói gãy gọn từng tiếng:

- Tôn giá nên đổi cách xưng hô với tại hạ!

Lão già hơi giật mình song vội cười - Chẳng lẽ ta không xứng đáng xưng hô như vậy sao?

Hình như không thèm đê ý đến những nét mặt bất bình giận dữ xung quanh, Thiên Kỳ thản nhiên nói:

- Quả có vậy.

Trừ ra bốn người cùng đi với Thiên Kỳ tất cả mọi người trong đại sảnh đều không thể ngờ rằng chàng trai kia cuồng ngạo đến như thế. Ngay cả một đại kiếm khách vào hạng tiền bối cao niên bậc nhất võ lâm mà chàng trai dám buông những lời như vậy?

Không khí trong sảnh đường lắng lại giây phút rồi lại vang lên những tiếng la nét gầm gừ tức giận xen lẫn vơi những tiếng thóa ma....

Lão chủ nhân nghe những tiếng thóa mạ kia cảm thấy hoan hỷ song không lộ ra ngoài. Lào vẫn lấy thái độ khoan dung của bậc trưởng bối, cười lớn lên nói:

- Thật ra Trường Giang sóng sau xô sóng trước một lớp tre tài năng đang thay bọn già như lão. Công tử ắt hẳn là một tuấn kiệt uy chấn võ lâm sau này cho nên lão phu không xứng đáng xưng hô huynh đệ với người, chỉ là công tử nên cho lão biết quí tính đại danh để mở mang tầm mắt hạn hẹp của lão!

Lão đạo sĩ ngồi bên lại nhìn lên khuôn mặt của Thiên Kỳ rồi lẩm bẩm:

- Tiểu tử e lại trúng gian kế của lão Thiên Kỳ vẫn không đổi sắc mặt - Giả sử tôn giá nhớ lại sáu năm về trước, một tấn bi kịch diễn ra trên Đào Hoa Đảo Chàng dừng lại một lúc rồi gằn tưng

tiếng một:

- Hẳn là tôn giá sẽ biết rõ họ Đồng ta là ai Câu nói càng lúc càng chậm, càng to càng lạnh như muốn làm đông cứng xương cốt người khác, và cùng với câu nói là nốt ruồi trên huyệt Mi tâm ửng dần Lão bạch phát khi thấy Mai Phụng Linh xuất hiện đã hiểu rằng nàng dám lên đảo hẳn là phải có hậu thuẫn chứ không đơn giản, cho nên lão đang tính cách tập trung lực lượng của quần hùng để ứng phó nên lão mới có những cử chỉ khoan dung như trên thế, nhưng lão không thể ngờ được rằng thiếu niên cùng đi với cô ta lại là cậu bé hậu duệ của Đồng Dật Trần, không biết bằng cách nào dã thoát khỏi tay thần chết năm xưa Dù rằng lão là người khéo che dấu nội tâm song trong tình huống quá sức bất ngờ này lão cũng phải biến sắc, nhất thời nghẹn họng không nói được thêm một câu gì cả.

Lão đạo sĩ đưa tay lên chùi mồ hôi đã chảy nhễ nhại trên trán, thầm tự nhủ - Tiểu chủ quả là đoán việc như thần, ngay cả sự xuất thân của nhân vật kỳ bí này, tiểu chủ cũng đoán không sai. Hắn quả nhiên là người của Đào Hoa Đang lúc ấy bỗng một giọng nói phẫn nộ vang lên:

- Tiểu tử! ngươi dám đến đây để vuốt râu hùm sao?

Thanh âm vừa dứt thì một bóng người phi vút ra, đó là một Thống nhất chừng hai mươi tuổi, da mặt trắng xanh mũi khoăm kiểu chim ưng môi mỏng dính trông vẻ giảo hoạt vô cùng.

Tiếng la của chàng thiếu niên như đã đưa lão chủ nhân về với thực tại. Một niềm lo lắng sợ hãi rất khó giải thích bằng lý lẽ cứ dấy lên vô thức trong đầu lão. Khiến lão như quên mất thân phận của mình trên võ lâm, buột miệng phủ nhận:

- Đào Hoa đảo? Đào hoa đảo và lão phu thì có quan hệ gì?.. Không ngờ đến tình huống lão phủ nhận, Thiên Kỳ hơi giật mình song thời gian không cho phép chàng chờ đợi, chàng cười nhạt:

- Qúa Nam Bình! là một nhân vật tiền bối của võ lâm, tôn giá nên hiểu là phủ nhận chỉ làm hạ thấp giá trị của bản thân tôn giá và hơn nữa, đối với vận mạng của tôn giá cũng không cứu vãn được gì.

Đôi mắt của lão già chuyển nhanh, lão cười to lên như để trấn định tinh thần nói:

- Hạ.. hạ.. Này người bạn trẻ, ta nói có tức là có, không nghĩa là không! dễ thường vì sợ ngươi mà ta phủ nhận chăng?

Ánh mắt Thiên Kỳ đã lộ rõ những tia sát khí, chàng nói:

- Đồng mỗ tin rằng tôn giá thừa nhận?

Qúa Nam Bình chau đôi mày trắng:

- Bạn trẻ! Thời gian đó đã quá xa rồi, tạm thời lão phu đang có nhiều quí khách từ phương xa, không nên nói những gì bất nhã Lão nói câu đó vừa lấy lòng quần hào vừa tỏ phong độ của một vị trưởng bối!

Song Thiên Kỳ vẫn lạnh lùng bước lên hai bước, nói giọng như của quỉ vô thường:

- Thiên La kiếm thời gian ấy ngươi sẽ thấy không xa đâu. Khi mặt trời chiếu lên hòn đảo này, chính tay ta sẽ lột lại tấm da năm xưa, ngươi sẽ được xem lại màn kịch năm nào trên Đào Hoa

đảo!

Như không còn che dấu được sự khủng hoảng, trên khuôn mặt nhăn nheo của lão già hiện lên nét kinh hãi và nhợt trắng xám như tro. Trong lúc ấy quần hùng đã bắt dầu xôn xao, nhiều tiếng nói tỏ vẻ bênh vực lão chủ vang lên - Qúa lão tiền bối hãy cho phép trừ khử tên tiểu bối cuồng vọng này - Qúa huynh! là người giang hồ, chúng ta không cậy thế khinh người song nhất quyết không để người khinh mình - Đúng! Hãy phát lạc cho tiểu tử Thiên Kỳ quét ánh mắt sắc như dao của chàng quanh một vòng đại sảnh trên khóe của đôi môi đỏ như son kia hiện lên vẻ tàn khốc thoáng nụ cười thâm u rùng rợn Túc Thiên Sư Lỗ Dũng mím đôi môi chặt cứng, mắt trợn trừng định bước đến một hắc y đại hán vừa lên tiếng thóa mạ nặng nề, song bị Bốc Tà kéo tay lại nói:

- Lão Tam! Tính mạng của hắn đã nằm trong tay của quỷ vô thường rồi, người không cần phải đi!

Thiếu niên mặt trắng mũi chim ưng khi nãy nhảy ra do sự đố kỵ với Thiên Kỳ, bây giờ như được cổ vũ mãnh liệt và chừng như sợ người khác sẽ tranh mất cơ hội biểu diễn tài năng, gã vội vàng bước lên chắn trước Thiên La Kiếm, chỉ vào mặt Thiên Kỳ ngạo mạn quát lên:

- Tiểu tử! ta sẽ phát lạc cho ngươi Thiên Kỳ khinh miệt. nhìn thiếu niên nhếch miệng:

- Một câu nói có thể trả giá bằng cả mạng người, bằng hữu hãy cân nhắc kỷ đi Thiếu niên kia nhìn về phía Phụng Linh nét mặt dương dương tiếp:

- Đừng lắm lời! thiếu gia không có nhiều thời gian bồi tiếp ngươi đâu!!.

Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Hẳn là tôn giá phải có một danh phận làm kinh thiên động địa?

Thiếu niên như được gãi vào chỗ ngứa, ngực ưỡn ra hơi liếc về phía Phụng Linh nói:

- Thiếu gia:

Xảo Kiếm Thủ Tất Truyền Nghiệp! Thiên Huyền Kiếm chính là lão nhân gia.

Gã nói xong liếc mắt về phía Phụng Linh đầy vê tự mãn, như trên đời này chỉ có cha con gã đáng ở địa vị độc tôn Thiên Kỳ nghe xong mặt lộ sát khí, nốt ruồi son lại ửng đỏ lên, chàng gằn từng, tiếng:

- Vậy là số mệnh đã định, ngươi sẽ nhận một cái chết thảm Âm thanh câu nói thật rùng rợn như muốn làm đông cứng xương cốt người khác vậy!

Xảo Kiếm Thủ vừa nghe nét mặt đã biến đổi, khi ánh mắt gã vừa chạm vào khuôn mặt của chàng thì gã không còn tự chủ được nữa bất giác thoái lui mấy bước.

Thiên Kỳ mân mê cây roi ngựa lạnh lùng tiến lên một bước nói:

- Uy phong của tôn giá vừa nãy đã đâu mất rồi.

Trong phút giây hoang mang ấy ánh mắt của Xảo Kiếm Thủ chợt chạm vào khuôn mặt trăng rằm của Phụng Linh, hắn như được bơm vào mấy luồng dũng khí, quát lên mọt tiếng hùng hổ,

gã rút phắt thanh trường kiếm lớn tiếng:

- Tiểu tử! đây chính là nơi an táng của ngươi! động thủ!

Cầm cây nhuyễn Tiên trên tay, Thiên Kỳ lạnh lùng:

- Bằng hữu! Cây roi nhỏ này trong ba chiêu sẽ đưa ngươi về địa phủ.

Trong đại sảnh vang lên những tiếng bình phẩm, chê cười vì ai cũng nghĩ là Thiên Kỳ quá cuồng ngạo Trong giang hồ về kiếm pháp thì Vũ Nội Tam Kiếm vang danh suốt mấy chục năm qua, Xảo Kiếm Thủ tuy trẻ người song được chân truyền của thân phụ nên cũng đã vang dội danh tiếng trên giang hồ, buông một lời như Thiên Kỳ quả là quá cuồng ngạo Tiếng huyên náo càng làm tăng thêm phần dũng khí cho Tất Truyền Nghiệp, sự lo sợ lúc nãy của hắn do tính hiếu thắng đã không cánh mà bay! Gã cầm ngang thanh kiếm lớn giọng:

- Đây là do ngươi tự tìm cái chết, chớ trách thiếu gia vô tình! Ngươi hãy động thủ - Ngươi chưa xứng đáng để mời ta động thủ.

Tiếng nói của Thiên Kỳ lại làm cho những tiếng bất bình nổi lên:

- Đừng tốn thời gian với tên tiểu tử ấy nữa!

- Giết phức nó là xong chuyện.

- Đúng! hay chúng ta lên giết phức hắn là xong!

Tất Truyền Nghiệp như sợ người khác cướp công vội bước lên quát:

- Tiểu tử! ngươi đã chuẩn bị xong chưa Thiên kỳ cười lạnh, phong thái vẫn có vẻ an nhàn chẳng thấy có gì biểu hiện của sự chuẩn bị mọt cuộc đấu sinh tử cả, chàng bình thản nói:

- Tôn giá cứ việc động thủ!

Xảo Kiếm Thủ liếc nhìn phía Phụng Linh, thấy khuôn mặt hoa vẫn lạnh lùng không biểu hiện lo lắng gì cả, hắn khấp khởi mừng thầm tự nhủ:

- Thì ra hắn không là gì của nàng cả, đây thật là cơ hội tốt!

Nghĩ đến đó ánh mắt hắn lộ rõ những tia giết người, tay phải cầm kiếm múa tít lên nhanh như ánh chớp, rồi gằn giọng:

- Ngươi còn gì di chúc lại không?

- Bằng hữu, đừng kéo dài thời gian nữa Bỗng Tất Truyền Nghiệp quay sang phía Mai Phụng Linh nói:

- Cô nương! đao kiếm không có mắt, nhỡ ra tại hạ gây thương tích cho người bạn của cô nương thì cũng xin cô nương lượng thứ!

Dụng ý của câu nói có lẽ không cần nói ai cũng hiểu. Phụng Linh chỉ nhìn gã khinh miệt nói:

- Ngươi làm đước điều đó ư?

Nàng vừa nói thì lập tức trong đại sảnh vang lên những lời chế giễu của các chàng trai trẻ, họ đối với họ Tất có lẽ cũng có niềm đố kỵ như họ Tất đối với Thiên Kỳ.

Tất Truyền Nghiệp nghe câu nói, lòng vụt nặng trĩu xuống song có lẽ gã cũng thừa kế được sự trầm tĩnh của thân phụ lòng tuy hận song không biểu hiện về phía Phụng Linh, hắn quay lại nhìn vào Thiên Kỳ cười hiểm độc, lạnh lùng xuất chiêu "Thiên Lam Ngân Tinh" nhanh như điện xẹt đến ngực của chàng trai Huyết Kiếp. Chiêu thức của gã quả là danh bất hư truyền sáng lóe lên; như ngàn ngàn hoa tuyết rơi, dày đặc như khuynh bồn tát nước cùng với nó là âm thanh xé không khí vang lên rùng rợn. Tuy nhiều người ganh ghét với cha con gã, song ai cùng tấm tắc khen thầm bản lĩnh của gã.

Trên khuôn mặt của Thiên Kỳ trái lại vẫn lạnh lùng như muôn thuở, không biểu lộ tình cảm gì và chàng cũng đứng yên như không có ý định đối phó, chàng bình tĩnh đến khác thường làm cho bao người tại chiến trường đều cảm thấy lạnh lùng. Lão đạo sĩ ngồi trên chợt phóng tia mắt sáng rực nhìn xuống, đây là lần thứ hai lão nhìn chàng trai, chợt bắt gặp nốt ruồi son trên huyệt mi tâm của chàng, liền buột miệng?

- Huyết Kiếp Thủ!....

Ba lão hòa thương ngồi đối diện nhắm mắt như đang tham thiền nhập định bỗng nghe lời của lão đạo sĩ giật mình đánh thót lên, họ như cùng một lúc lập lại biệt liệu kinh người đó:

Huyết kiếp Thủ...

Cả sáu luồng nhãn quang của ba lão hòa thượng cùng nhìn về đấu trường. Tất cả mọi chuyện xảy ra như trong nháy mắt, lúc này chiêu kiếm vũ bão của họ Tất đã đến trước ngực của Thiên kỳ đang bất động như không có ý định chống cự. Song trong làn kiếm sáng lóa kia bỗng xuất hiện một đạo bạch quang xuyên vút ra với một tốc độ không thể nào tưởng tượng nhằm thẳng ngực của Thiên Kỳ vút đến, tất cả người có mặt ở hiện trường đều kêu lên tán thưởng bởi không ai có thể tránh được tốc độ như vậy với cự ly đường tơ kẻ tóc kia. Song cùng với những tiếng kêu tán thưởng của họ, một âm thanh chát chúa vang lên như tiếng chạm của binh khí và rồi người ta chỉ thấy Xảo Kiếm Thủ loạng choạng người thối vụt lui mấy bước, thanh kiếm trên tay gã chỉ còn lại một khúc vẻn vẹn không đầy một thước. Đồng Thiên Kỳ vẫn đứng bình chân, thản nhiên, phía bên phải chừng ba thước là hai đoạn kiếm gãy nằm thảm hại ngay dưới ánh đèn chúc thọ khiến toàn sảnh lạnh ngắt.

Không ai nhìn thấy rõ mọi chuyện như thế nào? Thiên Kỳ ra tay thế nào, chẳng ai trông thấy, vì vậy những cái nhìn khinh miệt của quần hào lập tức được thay thế báng ánh mắt kinh hãi.

Lão hòa thượng ngồi ở giữa nhìn thẳng vào nốt ruồi trên huyệt mi tâm của chàng trai rất lâu rồi chợt thở dài nói:

- Huyết Kiếp! lại một Huyết Kiếp Thủ mới xuất hiện trên giang hồ, chắc chắn sẽ vươn tay tới nhiều sự việc của võ lâm Lão hòa Thượng ngồi bên cạnh thấp giọng nói:

- Có lẽ trong võ lâm ngày nay cần một Huyết Kiếp mới để tận diệt những hung khí gian tà!

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Phụng Linh không dấu được nụ cười hãnh diện. Tà Bốc Tư Không Linh lại nắm lấy cổ tay của Lỗ Dung, hiển nhiên gã này nóng nảy định động thủ một lần nữa!

Thiên Kỳ lạnh lùng nhìn Tất Truyền Nghiệp lúc này mặt xám như tro tàn bình thản nói:

- Một chiêu đã đoạn kiếm thì hai chiêu ắt là đoạn thân công tử rồi Xảo Kiếm thủ không nhìn thấy Thiên kỳ ra tay như thế nào nhưng với bản tánh cao ngạo xưa nay gã vẫn không muốn thừa nhận kiếm pháp mình thua kém, khuôn mặt gã hồng trở lại, đột nhiên gã quát lớn lên:

- Thiếu gia nhất thời sơ ý để cho ngươi giở trò ma mị làm gãy đoạn kiếm, bây giờ ta nhất định lấy cái mạng cẩu trệ của ngươi!

Nói đoạn gã như một con hổ điên lao vụt tới phía thiên kỳ xuất một chiêu trí mạng. Ánh mắt Thiên Kỳ nhìn gã biểu hiện vẻ khinh bỉ, khóe miệng chàng nhếch lên phảng phất nét tàn khốc. Thanh kiếm gãy của gã họ Tất nhằm thẳng tim của Thiên Kỳ vút đến, chỉ thấy. chàng trai vung nhẹ thanh roi như bỡn cợt qua loa song uy lực hình như đã phong bế hoàn toàn kiếm chiêu của Xảo Kiếm Thủ. Tất Truyền Nghiệp lúc này nghiến chặt hàm răng, gã biến cũng rất mau lẹ, kiếm chiêu xoay vụt về phía bên trái.

Đúng lúc này giọng Thiên Kỳ vang lên lạnh lẽo:

- Bằng hữu! vậy là hết rồi!

Cùng với câu nói là bóng chàng như biến mất, cả ba lão hòa thượng và lão đạo sĩ đều biến sắc vì thân pháp của chàng và cũng ngay lúc đó một tiếng rú thảm khốc vang lên, ánh máu phụt lên mờ cả ánh đèn chúc thọ. Như quỷ u linh hiện hồn, Thiên Kỳ lại trở lại vị trí cũ đứng bình thản, trước mặt chàng chừng ba thước là Xảo Kiếm Thủ mặt trắng như tờ giấy, tay đã bị gãy đoạn đến vai trông khuôn mặt gã hoảng loạn khủng khiếp...

Thiên Kỳ nhìn gã một thoáng rồi lạnh lùng:

- Bằng hữu! sau khi ngươi lớn lên ắt hẳn phải được thân phụ ngươi kể lại câu chuyện năm xưa làm cho lão đắc ý. Một gia đình chân chất trên đảo Đào Hoa đã bị Vũ Nội Tam Kiếm tận diệt toàn gia và tự cho rằng Tam Kiếm trí lực hơn người! Thế nhưng, thật không may cho các ngươi, Tam Kiếm nhổ cỏ đã không trừ tận gốc cho nên hôm nay, cái mầm non năm xưa Tam Kiếm cho rằng ắt hẳn không còn, nay lại trỗi dậy.

Cũng chính mầm non ấy hôm nay còn có nhiệm vụ mang cánh tay Huyết Kiếp làm tiếp sự mệnh. Bằng hữu, phụ làm tử cũng phải chịu, ngươi là người đầu tiên!

Khuôn mặt chàng trai vẫn không đổi khi nói đến những điều rùng rợn nhất.

Chàng dừng lạ một lúc rồi tiếp:

- Bây giờ thì ngươi biết rằng vì sao mình phải chết rồi chớ?.

Lúc này tuy rằng Xảo kiếm Thủ đau đớn đến tận xương tủy thần trí như gần hôn mê song lòng tham sanh úy tử trỗi lên khiến gã cứ lết lui dần! Trong đại sảnh hình như chưa ai định thần lại sau những điều xảy ra. Thiên kỳ nhìn vào Xảo Kiếm Thủ cười lạnh:

- Đừng lùi nữa. Trên Mai Đảo này không còn chỗ cho mgươi đâu?

Qúa Nam Bình lúc này khuôn mặt hồng của lão đà đổi sang màu trắng, chỉ trong một thoáng thời gìan rất ngắn mà trên trán lão xuất hiện từng hạt mồ hôi bằng hạt đậu lăn dài xuống Trong

sảnh đường bỗng một lão già bước ra lạnh lùng nhìn về phía Qúa Nam Bình hỏi lớn:

- Qúa huynh! Làm sao xử lý chuyện này?

Qúa Nam Bình biến sắc mặt hỏi lại:

- Giả Thiên Bằng, ngươi nói vậy là có ý gì?

Lão già kia nhướng đôi mày rậm:

- Qúa huynh! căn cứ trên sắc mặt của huynh mà phán đoán, Đơn Hành Tín này cảm thấy lời chàng trai này không phải là không có căn cứ. Qúa huynh! Đơn Hành Tín này đã đánh giá Vũ Nội Tam Kiếm quá cao, xin cáo từ.

Thiên La Kiếm liếc nhin xuống đại sảnh, lúc này đã có nhiều người tỏ ra bất mãn muốn bỏ đi, lão bất giác cảm thấy nặng nề vội vàng nói:

- Đơn huynh! xin chậm bước! đợi tại hạ làm rõ chuyện này rồi hãy đi cũng chưa muộn.

Nói đoạn lão quay vụt về phía Thiên Kỳ quát lên:

- Người bạn trẻ, đứng lại!

Thiên kỳ vẫn nhìn vào khuôn mặt thảm bại của Xảo Kiếm Thủ nói:

- Bằng hữu! Đồng mỗ chỉ cho phép ngươi lùi thêm một bước nữa thôi!

Phía Xảo Kiếm Thủ nghe lời ấy hoảng kinh dừng ngay lại không dám lùi nữa, thế nhưng nhìn thấy Thiên Kỳ bước tới gã lại không dám đợi chàng đến gần, người gã run bần bật.

Qúa Nam Bình thấy vậy đột nhiên lão tung mình lên không hướng về phíaThiên Kỳ đồng thời quát lên:

- Hiền điệt mau lui ra!

Xảo Kiếm Thủ tâm cơ khá nhạy, gã vừa nghe xong tiếng quát của Thiên La Kiếm, gã không chậm trễ một giây vận hết toàn lực bắn vụt người lui sau. Phút chốc dó chỉ nghe một tiếng cười lạnh của Thiên Kỳ vang lên khi chưởng phong uy vũ vô luân của Qúa Nam Bình ập đến thì chàng đã không còn ở đó nữa. "Bình, Bình” những tiếng như trời giáng song chưởng của lão già đã quét trúng nền đá phía trước hành lang... và ngay sau đó, người ta lại nghe thêm một tiếng rú khủng khiếp của Xảo Kiếm Thủ! Cùng với nó là máu tươi phụt lên không trung, nền đá trắng tinh khiết của đại sảnh nhuộm đỏ, thân thể của gã họ Tất bị phân ra gần như bốn mảnh nằm phơi thây trông rất rùng rợn!

Đồng Thiên kỳ vẫn như trước, lạnh lùng xa lạ như tất cả những việc trên không liên quan gì đến chàng cả. Đột nhiên chàng quay lại phía Thiên La Kiếm đang đứng trân người vì kinh hoảng lão như buột miệng kêu lên:

- Tiểu tử! ngươi chính thật là ai?

Thiên kỳ gằn từng tiếng:

- Họ Qúa kia! Ngươi chắc hẳn đã biết Đồng mỗ là ai, đứa trẻ năm xưa bị ba vị trói trên tảng đá

để chờ tử thần đến lấy mạng, tên của nó chắc lão chưa quên chứ? ta còn tin rằng tôn giá có muốn quên cũng không được.

Thiên La Kiếm tuy đã đoán ra chàng là ai song khi nghe chàng trai nói vậy, cũng bất giác giật mình buột miệng:

- Ngươi... trong võ lâm đồn về cái tên Đồng Thiên Kỳ, chính là ngươi đó ư?

Lão nói xong khuôn mặt đầy vẻ hoảng hốt, lấm lét nhìn ra ngoài như chờ đợi một điều gì đó. Ba tiếng "Đồng Thiên Kỳ" vừa lọt vào tai mọi người, toàn sảnh đường đã vang lên những tiếng ồn ào không dứt, mọi người bàn tán về cái tên này. Quả thật, mãi đến hôm nay họ mới chính mắt nhìn thấy nhân vật như huyền thoại của võ lâm này, mãi đến hôm nay họ mới chứng kiến được một tay kiếm tài năng như Xảo Kiếm Thủ chỉ trong ba chiêu là đã phân thây rồi. Những tiếng bàn tán tiếp tục tục lên:

- Hắn là Đồng Thiên Kỳ ư?

- Đó là người đã một tay tiêu diệt hoàn toàn Tiêu Hán Phong ư?

- Có phải hắn có tiềm Long ẩn không?

Thiên Kỳ phóng tia mắt lạnh lùng quanh đại sảnh, hình như tia mắt chàng đi đến đâu là nơi đó trở lại không khí yên tĩnh, trong ánh mắt chàng mang đậm sát khí. Thiên Kỳ nhìn lại Thiên La Kiếm lạnh lùng:

- Mọi chuyện ngoài ý liệu của tôn giá phải không?

Thiên La Kiếm hít vào một hơi dài nói:

- Đúng thật bất ngờ. Song ta vẫn thấy rằng ngươi không tự lượng sức mình.

- Tôn giá nghĩ rằng mình đã chắc chắn an toàn rồi ư?

- Lão phu cho rằng mình không cần phải đi đâu cả!

- Qúa Nam bình! Vận mệnh của lão đã sớm quyết định rồi. Lão chả cần phải đi đâu cả vì trên đảo này không còn lối cho lão đi đâu Dừng một tí chàng tiếp:

- Chắc tôn giá còn muốn chống cự một phen nữa phải không?

Qúa Nam Bình lạnh lùng:

- Đồng Thiên Kỳ! ngươi nói nhầm rồi, không phải là chống cự mà là...

Hình như đến đó lão cảm thấy là không nên nói tiếp nên lão nhẫn nại nín thinh.

Giả Thiên Bằng nghe lời lão đột nhiên đôi mày rậm nhướng lên hỏi dồn:

- Phải chăng Qúa huynh định nói mà là nhổ cỏ tận gốc?

Qúa Nam Bình biến sắc, trầm giọng - Đơn huynh có thể đợi lão phu làm sáng tỏ sự tình rồi hẳn đoán già đoán non, có được không.?

Đơn Hành Tín cười nhếch mép nói.

- Không phải chỉ một mình lão phu chờ đợi điều đó đâu. Qúa huynh định đến bao giờ mới làm cho minh bạch.?

- Để ta xử lý chuyện này đã Nói đoạn lão quay sang Thiên Kỳ nói:

- Tiểu tử! trên Mai Đảo này không còn chỗ cho ngươi nữa đâu?

Thiên Kỳ Cười lạnh lùng:

- Người nên nói câu này e không phải là tôn giá!

- Ngươi nên cút sớm đi thì hơn.

- Trước khì tôn giá phơi thây, tại hạ thật khó lòng dứt áo, trừ phi..... Ánh mắt Thiên La Kiếm lóe lên tia giết người, lão tiếp lời:

- Trừ phi phải tự tay lão phu kết liễu sinh mạng của ngươi??

Thiên Kỳ gật đầu lạnh lùng:

- Đó là con đường duy nhất của tôn giá Khuôn mặt của Qúa Nam Bình chợt trầm lại, lão bỗng nhiên gầm lên một tiếng, vung song chưởng, sử dụng chiêu "Thôi Sơn Trấn Hải" chụp lại phía ngực Thiên Kỳ, thế chưởng vô cùng vũ bão, kình phong mạnh mẽ khiến mọi người xung quanh đều có cảm giác ngạt thở.

Khuôn mặt Thiên Kỳ chợt lạnh băng, tả chưởng một chiêu, hữu chưởng một chiêu, chưởng phong nhẹ nhàng không mang theo một âm thanh gì cả, khoảng cách giữa hai người không đầy năm thước nên chỉ nháy mắt song chưởng đã tiếp cận. Chỉ nghe một tiếng "ầm"" kinh thiên động địa. Chưa hết, nền đá xanh ở giữa đã bị kình lực đào xuống một hố chừng ba thước!

Trong ánh đèn lờ mờ vì thiếu sáng, những tiếng kêu lên kinh ngạc, ánh mắt tê dại của Qúa Nam Bình nhìn sững vào Thiên Kỳ, vào hố sâu trước mặt, khuôn mặt lão cũng đã đổi sang màu trắng xanh. Nguyên là lão đã bỏ chỗ sở trường mà dùng chỗ sở đoản, lão dùng chưởng mà không dùng kiếm vì lão cho rằng mặc dầu Thiên Kỳ có chiêu thức kỳ ảo, song với tuổi tác như chàng thì nội lực làm gì đạt đến mức xuất thần nhập quỉ.

Vậy nên lão dốc toàn lực đánh một chưởng, không những lão không thủ thắng được mà còn phải thoái lui đến ba bộ, trong khi đôi đối phương đứng bình thản như không có gì!

Thiên Kỳ lại cười nhạt nói:

- Cơ hội sống của tôn giá e không còn Chính tại lúc này một tiếng niệm của phật môn vang lên làm chấn động tai người:

- A Di Đà Phật! Tiểu đàn việt (cách gọi khiêm xưng) có một công lực thâm hậu như vậy, thì có lẽ giang hồ truyền tụng tiểu đàn việt thân mang võ học Tiềm Long e rằng không phải là điều vô căn cứ?

Thiên Kỳ không quay đầu lại song chàng hiểu người nói là một trong ba lão hòa thượng ngồi trên kia, chàng chỉ lạnh lùng:

- Phải chăng vì điều đó mà đại sư lặn lội đến Đông Hải?

Lão hòa thượng đáp:

- Lão nạp chỉ có chút hoài nghi không biết có phải thiếu chủ thân mang kỳ học nay không? hơn nữa với nhã hiệu Huyết Kiếp, không biết thí chủ có biết trước đây trong võ lâm đã từng có người mang nhã hiệu như vậy chưa?.

Thiên kỳ từ từ đưa tay vào trong người rút ra một vật đưa lên bình thản nói:

- Đại sư chỉ cần xem vật này thì hẳn biết tai hạ đã biết hay chưa Đột nhiên trong đại sảnh có tiếng người thét lên kinh hãi:

- Trời! Chấn Thiên Lệnh.

Hồi 11 - Chúc Thọ Quần Hào Ôm Hoài Bảo

Sau những tiếng là kinh ngạc trong sảnh đường mọi người đều đổ mồ hôi lo lắng. Men rượu cũng theo những giọt mồ hôi mà mất đi tự bao giờ. Trên những khuôn mặt của đa số đều chuyển sang màu trắng xanh! Nhân sinh vốn vậy, ai mà chẳng tham sanh ủy tử! Ba lão hòa thượng nhìn nhau trao đổi rồi lão ở giữa từ từ đứng dậy, trầm giọng:

- Chấn Thiên Lệnh đã mất tích gần sáu mươi năm nay bây giờ lại xuất hiện trên võ lâm, ta chỉ hy vọng rằng Huyết Kiếp lần này tái xuất giang hồ s từ bi hơn trước kia!

Giọng nói của nhà sư nghe rất thánh thiện. Lão hòa thượng ngồi ở giữa, tức người lên giọng trước đó nặng nề lắc đầu nói:

- Điều này chắc khó có thể có, Huyết Kiếp Thu đời trước đối với thế nhân không oán không thù còn đời nay thì mang cả một mối huyết hải thâm cừu? A di Đà phật!

Ngã Phật từ bi xin hãy cải hóa người!.

Lão hòa thượng còn lại bỗng nhiên quét lên một tia mát kỳ quái rồi đứng vụt dậy trầm giọng:

- Hiện tại cứu vãn tình thế này có lẽ cũng chưa quá muộn!.

Hai lào hòa thượng nét mặt chợt biến đổi, bốn đạo nhãn quang chợt lóe lên những tia hàn lãnh, hiển nhiên hai lão đồng ý với lão tăng kia! Cả ba lão nhìn nhau một lần nữa rồi từ từ bước ra phía đại sảnh. Lão đạo sĩ ngồi đối diện đưa tay quẹt mồ hôi rồi cười lạnh, lão lẩm bẩm như tự nói một, mình:

- Chấn Thiên Lệnh lại xuất hiện, Huyết Kiếp thủ tái xuất không hiểu thế gian còn bao nhiêu đứa ngốc như vậy nữa, biết đời trước giết bao nhiêu người mà hôm nay không biết tự lượng sức mình dám mang Chấn Thiên Lệnh trước khi mọc đủ lông cánh thì e rằng đã không còn. Thằng nhỏ này không phải điên thì chắc cũng rồ Lão nâng cốc rượu lên trước mặt rồi ngửa cổ tu cạn. Toàn sảnh đường bây giờ chỉ còn một mình lão là còn ngồi bình chân nhấp rượu. Ba lão hòa thượng nghe lão lầm bầm vậy, chợt dừng chân, song ba lão là bậc tiền bối võ lâm đã từng trải trong đánh giá con người nên không chấp nhận lời nói của lão đạo sĩ, thật vậy theo các lão nhận xét Đồng Thiên Kỳ không những anh hoa phát tiết ra ngoài mà khí độ lại oai phong tư chất lại mẫn tuệ, so với Huyết Kiếp năm xưa thì thấy có chỗ hơn chứ chưa thấy kém.

Lão đại hòa thượng ở giữa đưa mắt nhìn sang vị đạo sĩ đang lim dim, nhẹ nhàng nói:

- Đa tạ đạo huynh đã có lời chỉ giáo, song chúng ta là người tu hành chẳng lẽ khoanh tay nhìn bao nhiêu sinh mạng sắp bị hủy diệt sao?

Lão đạo sĩ mở to mắt nhìn ba vị hòa thượng rồi lắc nhẹ đầu nói:

- Bần đạo sức hèn chí kém không dám ôm giữ lòng tư bi, cũng không dám khuyên một ai nếu như Phật gia không giảng chung qui lại là thuyết nhân quả!

Nói xong lão tiếp tục uống rượu không nói gì thêm. Lão hòa thượng bên trái nét mặt tỏ vẻ bất

bình, định mở lời tranh biện song lão ở giữa dùng ánh mắt ngăn lại rồi quay qua lão đạo sĩ cất giọng khoan hòa:

- Đa tạ lão huynh đã có lời chỉ giáo!

Nói xong cả ha lão bước ra sảnh đường ngoài hướng về Thiên Kỳ lớn tiếng:.

- Bọn bần đạo là Thiếu Lâm Giám Viện Trí Hải và nhị vị sư đệ Trí Nhân và Trí Giác xin cúi đầu cầu xin tiểu thí chủ.

Thiên Kỳ không hề quay lại chỉ lạnh lùng:

- Phật môn lấy từ bi làm trọng, tại hạ lại lấy hung sát làm đầu, chí hướng chúng ta không giống nhau thật khó tương hợp. Buổi sơ kiến lấy lễ như vậy e rằng hơi sớm!.

Trí Hải hòa thượng nghe xong giật mình kinh ngạc thầm nhủ:

- Tiểu tử nay tuổi tác chưa là bao sao có thể đọc thấu suy nghĩ của mình!

Thoáng một phút suy nghĩ Trí Hải tiếp lời:

- Thí chủ thông mẫn hơn người, lão nạp vô cùng kính phục nhưng Phật môn lấy tế bần độ thế làm gốc, lão nạp đã là thân cửa chùa tuy biết rõ nội tình song không thể ngồi nhìn bao sinh linh loạn diệt, vì vậy ba huynh đệ lão nạp mạo muội nói một lời Lời của lão hòa thượng thật khoan hòa song Thiên Kỳ chỉ lạnh nhạt:

- Nếu có lời xin đại sư cứ nói:

Trí Hải đại sư hít một hơi thật dài - Tiểu thí chủ có biết uy tín của Chấn Thiên Lệnh trên giang hồ như thế nào không?

Thiên Kỳ cúi nhìn chiếc lệnh trong tay trông nó thật sắc sảo, không phải là vàng ngọc song giá trị thì vô song. Chàng nhìn ba vị hòa thượng nhạt nhẽo, nói:

- Uy tín của nó tại hạ nói ra không tiện xin đại sư nói giùm cho!

Trí Hải gật nhẹ đầu nói:

- Những nơi nhận được lệnh bài phải xem như lệnh chủ quan lâm, vì vậy trong đại sảnh này mệnh vận của bao nhiêu con người đều phụ thuộc vào một lời của thí chủ!

Thiên Kỳ bước ngang một bước rồi quay phắt người lại, ánh mắt quắc lên nói:

- Đại sư nói vậy, chiếc lệnh bài này có thể hủy diệt bao nhiêu con người ở đây sao?

- Đúng! Chấn Thiên Lệnh quả có uy lệnh như vậy Thiên Kỳ cười lạnh một tiếng, từ từ bỏ chiếc lệnh bài vào trong ngực áo, bình thản nói:

- Chấn Thiên Lệnh đã kiến lập nên uy tín từ tay của Huyết Kiếp Thủ đời trước, từ nay trong tay tại hạ sẽ làm tăng thêm uy lực đó chính là kỳ vọng của lệnh chủ đời trước và cũng là nguyên vọng của tại hạ. Vì vậy các vị đừng quên dưới Chấn Thiên Lệnh sẽ...

Lão hòa thượng Trí Hải phóng tia mắt nhìn quanh quần hùng rồi chợt cắt ngang câu nói của

Thiên Kỳ:

- Không thể dựa vào dũng lược của thí chủ được!

Thiên Kỳ hơi giật mình song lập tức lạnh lùng như cũ, cười nhạt:

- Ý đại sư như thế nào xin cứ việc nói ra, Đồng mỗ tuy trẻ tuổi song làm gì cùng phải hợp với đạo lý. Trước khi uy tín của Huyết Kiếp chưa được gầy dựng lại thì tại hạ quyết không dùng đến chiếc lệnh này!

Trí Hải hòa thượng hơi chấn động vội trầm giọng nót:

- Hùng tâm của thí chủ lão tăng vô cũng bội phục, thế nhưng vì cục diện của võ lâm trong mai hậu, lão nạp không thể không nói với thí chủ mấy lời!

Thanh âm của giọng nói của lão hòa thượng bây giờ so với trước có vẻ mạnh mẽ hơn.

Thiên Kỳ đưa mắt nhìn Thiên La Kiếm một cái rồi lạnh lùng:

- Đại sư không cần nói cũng được?

Tri Hải thở dài nặng nề nói:

- Tiểu thí chủ! biển khổ mênh mông bao giờ mới chịu quay đầu, các đồng đạo võ lâm ở đây với thí chủ không một chút...

Thiên La Kiếm lúc này sợ Trí Phải phá vỡ mất lòng đố ky của quần hùng đối với Thiên Kỳ, lão vội lớn tiếng cắt ngang?

- Các vị huynh đệ, Đồng Thiên Kỳ bấy lâu tác oai tác quái ở vũ lâm Trung Nguyên, chúng ta không thể nào thỏa hiệp với một loại không có nhân tính như vậy được, theo lão phu đề xuất, cũng vì sinh tồn chúng ta hôm nay chỉ có con đường duy nhất là liên thủ tiêu diệt đại cường địch này, ý của Trí Hải đại sư và của quí vị hẳn đều tương đồng!

Giả Thiên Bằng nghe xong khuôn mặt trầm hẳn lại gằn giọng:

- Ý của Trí Hải đại sư là muốn họ giải phân tranh mà ý đồ của Qúa huynh lại là xúi giục quần đấu, Qúa huynh! xin hãy lý giải tận tường!

Thiên La kiếm lộ vẻ thâm hiểm:

- Ý của ta và Trí Hải đại sư giống nhau và cũng là mong muốn của toàn bộ đồng đạo ở đây...

Giả Thiên Bằng cười nhạt:

- Qúa huynh và người này có một hận tận diệt toàn gia cho nên duy chỉ mình Qúa huynh là không giống với mọi người ở đây thôi!

Tâm sự của Qúa Nam Bình bị Giả Thiên Bằng phơi bày, gã vô cùng phẫn nộsong cố gắng trấn tĩnh, cười nói.

- Đơn huynh phải chăng vì quá sợ chết mà mong tìm một con đường thoát thân?

Giả Thiên Bằng biểu hiện nét phẫn nộ, cười gằn nói:

- Đơn Hành Tín này sợ chết hay không bây giờ nói ra hãy còn quá sớm, song chỉ biết một điều, Đơn mỗ hành sự cả đời không bao giờ để cho người khác lợi dụng! Đơn mỗ xin tiếp lời Trí Hải đại sư nhất định không để cho Qúa huynh biến quần hào thành công cụ!

Đơn Hành Tín vừa nói xong, trong quần hào vang lên những tiếng phụ họa đồng tình. Qúa Nam Bình đại nộ cười lên cuồng ngạo nói:

- Đơn Hành Tín! trên hải đảo này ta e rằng không có đất cho huynh kích động như vậy đâu! Hạ.. hạ..

Đơn Hành Tín cười khinh bạc nói:

- Qúa Nam Bình! võ công của huynh thuộc về các đại cao thủ thời nay song đối với Đơn mỗ thì Mai Đảo này không phải là đầm rồng hang cọp, ta đã dám nói thì có nghĩa là không xem Mai Đảo vào đâu Qúa Nam Bình ngửa mặt cười cuồng vọng:

- Hạ.. ha..... Hôm nay nếu như Đồng Thiên Kỳ không đến, kết cục thế nào thì lão phu cũng đã liệu trước rồi. Hay nói một cách thật lòng, trong các người có mấy người chân thành đến đây vì chúc thọ?

Quần hào nghe xong đều thoáng giật mình, khuôn mặt của Đơn Hành Tín chợt trầm xuống chau mày nói:

- Huynh hãy nói thẳng ra!

Qúa Nam Bình quét mắt một vòng trong đại sảnh, giọng thâm hiểm:

- Các ngươi đều vì chiếc Cổ Đỉnh mà đến! Những người ta mời thực sự thì không ai đến cả hạ.. hạ.. tin tức trên giang hồ truyền quá nhanh không tưởng, lão phu mới được chiếc đỉnh không đầy một năm thì mọi người đều đã biết.. ha hạ.. ai cũng biết trên cổ đỉnh có chứa Tiềm Long thần công, thử hỏi ý đồ đến đây của các người có cần lão phu nói ra không?

Mọi người đều không thể ngờ lão già nhạy bén như vậy nên đều thoáng biến sắc Trí Hải đại sư lại lên tiếng:

- Qúa thí chủ liệu việc như thần, ắt hẳn đã có chuẩn bị đối phó?

Qúa Nam Bình đắc ý cười lớn lên:

- Ha hạ.. chuẩn bị để hại người thì thưa không, song chuẩn bị đề phòng người hại mình thì quả thật là có. Các vị uống rượu mừng thọ không thấy mùi vị khác sao?

Lão vừa dứt lời toàn đại sảnh hoảng kinh biến sắc, lập tức từng loạt xôn xao cả lên:

- Phải bắt ngay lấy lão!

- Bắt lão lấy ngay thuốc giải!

Thiên La Kiếm vẫn cười ngạo mạn:

- Tất nhiên lão phu không thể nào chống cự nổi với bao anh hùng ở đây song Mai Hoa đảo còn

nhiều lối thoát mà thời gian của các vị thì... ha..... hạ.. vì vậy các vị chỉ còn con đường hợp tác với lão phu là tối ưu.

Lòng tham sanh úy tử đã khiến cho dũng khí của quần hào giảm nhanh xuống.

Bao nhiêu con mắt lại tập trung vào Đồng Thiên Kỳ, tất nhiên họ hiểu rõ hợp tác với lão có nghĩa là thế nào!

Trí Hải đại sư mặt thay sắc đến mấy lần, trầm giọng:

- Qúa thí chủ biết rõ ba huynh đệ của lão nạp không hề uống rượu chứ?

Thiên La Kiếm cười nói:

- Đúng vậy! tại hạ biết rõ đại sư lấy từ bi làm đầu, nếu chúng ta hợp tác thì có thể trừ được một đại nạn cho võ lâm, cũng có thể giúp cho bao người ở đây lấy được thuốc giải. Điều này có tì lể gọi là "nhất cử lưỡng tiện" đó vậy!

Trí Hải đại sư quét ánh mắt như điện một vòng quanh đại sảnh, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt lạnh lùng khinh miệt của Đồng Thiên Kỳ, lão trầm giọng nói:

- Tiểu thí chủ! theo đại ý của thí chủ thì cục diện hôm nay có thể có mấy giải pháp tương đối vẹn toàn?

Thiên Kỳ vẫn bình thản cười lạnh.

- Đồng mỗ có thể có hai con đường để đi, theo đại sư thì nên đi con đường nào?

Khuôn mặt của Trí Hải sầm lại, trầm giọng:

- Tiểu thí chủ! Trời cao có đức hiếu sinh!

Thiên Kỳ giọng lạnh rợn người:

- Bắt Qúa Nam Bình tại hạ có thể làm được song e là phải so tài với nhiều người!

Mai Phụng Linh hơi hoảng vội lên giọng:

- Đồng công tử. Người...

Thiên kỳ trình tĩnh nói:

- Mai cô nương! hơn ai hết cô hẳn biết rõ tại hạ không phải là người hiệp nghĩa, cũng không phải là kẻ sĩ mang lòng nhân ái. Đồng mỗ vì thù mà sinh ra, vì hận mà đến!

Trí Hải tại sư bỗng trầm mặt lại nói:

- Tiểu thí chủ không cảm thấy là quá lời sao?

Thiên Kỳ vẫn không thay đổi nét mặt nói:

- Đồng mỗ hẳn tự biết mình quá lời hay không, đại sư, nhớ năm xưa tổ phụ còn tại thế đã từng có bao nhiêu là bằng hữu, thế nhưng sau Khi Đồng mỗ thoát nạn, tìm lại ở giang hồ những người vì Đào Hoa đảo mà sống chết. Đại sư biết còn lại bao nhiêu người không?

- Lão nạp không đoán ra.

- Không phải đại sư không nhớ ra mà vì ngay một người cũng không có!

Chợt nghệ tiếng nói thô lỗ của Lỗ Dũng vang lên:

- Mẹ nó, thật là quân "cẩu tạp chủng" (chó lộn giống) chẳng biết gì đạo nghĩa!

Thiên Kỳ tiếp lời:

- Vì như vậy nên tại không thấy mình có lỗi với thế nhân!.

Đột nhiên tiếng phụng Linh lại vang lên:

- Đồng công tử không nên nghĩ như vậy, ai cũng là người - Đúng! tại hạ không phủ nhận họ cũng là người và quyền lợi của mỗi con người!

Tri Hải đại sư sa sầm nét mặt nói:

- Xem ra tiểu thí chủ muốn bức bách người khác phải chọn con đường tỉ thí?

Thiên Kỳ lại vẫn binh thản:

- Nếu các vị muốn thử bàn tay của Huyết Kiếp Thủ vươn đến Mai Hoa Đảo như thế nào thì cứ việc!

Nghe vậy Thiên La Kiếm vô cùng đắc ý, lão lớn tiếng:

- Lão phu nguyện cùng các vị anh hùng hợp tác và sẽ cùng nhau nghiên cứu võ công trên chiếc cổ đỉnh!

Trong sảnh vang lên một tiếng thô bạo:

- Qúa Nam Bình! Lão lấy gì để bảo chứng lời nói?

Qúa Nam Bình lạnh sắc mặt nói:

- Toàn gia của ta từ già đến trẻ ở đây cả thì thứ hỏi ta mọc cánh mà bay lên trời chắc.

Một thoáng im lặng rồi lại một người cao giọng nói:

- Lão phu sẽ cùng người hợp tác.

Vừa dứt một lão già mặt quắt tai rươi đã nhảy vụt đến ngay giữa sảnh đường. Tiếp theo đó là năm sáu đại hán cũng hưởng ứng.

Trí Hải đại sư thở dài nói:

- Tiểu thí chủ, lão nạp nghĩ rằng thí chủ nên suy nghĩ lại Qúa Nam Bình đột nhiên bước lên nói:

- Đại sư đừng thuyết phục nó vô ích!

Thiên Kỳ lạnh lẽo nói:

- Qúa Nam Bình đã nói đúng!

Trí Hải đại sư trầm nét mặt lại, lúc này lão mặt quất tai rươi đã bước về phía Thiên Kỳ, lão ta vừa động thân thì có liền người nữa bước lên, một vòng vây dần dần hình thành quanh chàng trai. Thiên La Kiếm bước lên phía đại sảnh, nhìn thẳng vào mặt Thiên Kỳ nói:

- Thiên Kỳ! Mai Đảo vả Đào Hoa Đảo đều tại Đông Hải này, ngươi có táng thân tại nơi này thì cũng có thể xem là nơi chôn rau cắt rốn!

Thiên Kỳ thản nhiên nói:.

- Qúa Nam Bình! Ngươi có biết rằng tại sao ngươi còn sống đến hôm nay không?

Qúa Nam Bình cười thâm trầm:

- Bởi vì lão phu phải đợi xem ngươi chết như thế nào! vả lại xem thử Huyết Kiếp Thủ tái xuất giang hồ có bản lãnh gì Đến đó bỗng mặt lão lộ hung quang, quát lên:

- Chúng ta lên!

Thanh âm của lão vừa dứt thì trong tay lão đã nắm chặt thanh kiếm sáng choang như kim ngân vung tít lên như gió táp mưa sa hướng phía Thiên Kỳ chụp lại, mọi động tác của lão nhanh đến kỳ lạ, thật không hổ danh là một trong Vũ Nội Tam Kiếm Thiên La Kiếm vừa động thủ thì lão mặt quắc tai rươi cũng vung song chưởng quát lên:

- Độc Viên Mạnh Tâm Kỳ xin lãnh giáo mấy chiêu!

Vừa nói lão vừa vung lên song chưởng đẩy tới, kình phong áp mạnh đến ngạt thở.

Chỉ nhìn vào lòng bàn tay xanh xám của lão ai cũng có thể đoán ra lão chuyên dùng độc chưởng!

Cùng với lão ta, các cao thủ khác cũng xuất chiêu thu cùng một lúc đao, kiếm, chưởng, chỉ đều nhằm những đại huyệt trên người Thiên Kỳ ập đến!

Thiên Kỳ với nét mặt vô cảm, tay cầm nhuyễn tiên đột nhiên vút lên; như ánh chớp chi nghe những tiếng đinh tai điếc óc của binh khí chạm nhau choang choang, vòng vây vừa thu hẹp lại bỗng nhiên trướng phình lên như cũ. Thiên Kỳ vẫn bình thản bất động giữa vòng vây như không có gì xảy ra cả.. Trí Hải đại sư tỏ vẻ bất an, lão hiểu rõ công lực vã địa vị của bọn người này trên võ lâm nên lão không tin tưởng họ lắm. Vòng chiến lại thu hẹp lại, các cao thủ lại xuất những chiêu vô cùng lợi hại. vòng chu vi chừng một trượng, kiếm, đao, chưởng, chỉ cứ vung lên vun vút làm lóe mắt người xem, lại những bóng người cứ thay đổi vị trí liên tục, tất cả tạo thành một vòng vây ngoạn mục trùm lên Thiên Kỳ. Chưa hết, chưởng phong của các cao thủ quét khắp đại sảnh làm cho bao nhiêu chén bát giữa các bàn tiệc rơi loảng xoảng trên mặt đất tạo lên những hỗn hợp âm thanh lạ tai. Tất cả ánh mắt ở đó đêu tập trung vào vòng chiến không đầy một trượng kia:

Có ánh mắt thì hy vọng khẩn thiết, có ánh mắt thì háo hức muốn thử xem sức người, chỉ một số ít là có vẻ bàng quan.

Lão đạo si ớ trên vẫn ngồi yên vị độc ẩm, tất cả hình như lão không nghĩ không thấy. Khuôn

mặt Phụng Linh dần dần mất vẻ bình tĩnh thường có, nàng như không tự chủ được bất giác bước về phía vòng chiến.

Hình như chỉ có Tà Bốc là bình tĩnh nhất, lão nói nhỏ:

- Mai cô nương, mau quay lại?

Phụng Linh không quay lại nói - Chàng chỉ có một người!

- Cô nương tham chiến không những không giúp gì được chàng mà còn làm cho chàng ta phân tâm, thật là lợi bất cẩn hại!

Chính vào lúc đó, từ trong trận chiến vọng ra giọng của Thiên La Kiếm - Bằng vào một chút võ công như vậy mà cũng dám xưng là Huyết Kiếp Thủ sao?

Giọng Thiên Kỳ vang lại:

- Các ngươi ắt sẽ hiểu ta xứng đáng hay không!

Vừa dứt thanh âm, vòng chiến chợt trướng dạt ra rồi chớp mắt lại co vào như cũ Đột nhiên gã Mạnh Tâm Kỳ nhảy vụt ra khỏi vùng vẫy, đưa tay vào trong người rút ra mọt ống trúc màu đen rồi xoay mình nhảy vào trong vòng chiến.

Phụng Linh nhìn thấy sự lén lút của gã, nàng định truy cản bỗng nhiên bên tai nàng vọng đến một thanh âm:

- Nha đầu? ngươi cản hắn thì chiến cục cũng không thay đổi kết quả.

Khi Phụng Linh thoáng giật mình thì Độc Viên đã nhảy vào vòng chiến.

Phụng Linh mặt phấn ửng hồng, mày liễu dương lên, nàng tung nhảy về phía cuộc chiến, đột nhiên tiếng của Độc Viên vọng ra ngoài:

- Tiểu tử nằm xuống này!

Trong màn kiếm đao như hoa tuy dày đặc bỗng lóe lên những chùm sáng như những sợi lông nhỏ dày dặc như màn lưới. Tà Bốc nhìn thấy hoảng kinh buột miệng:

- Ngưng Huyết trâm!

Cùng với tiếng nói của Tà Bốc, trong trận chiến bỗng xuất hiện như một bức tường bằng các bàn tay mang hình huyết long tạo nên. Người ta không thể hiểu với một tốc độ như thế nào mà có thể tạo nên một ảo cảnh như vậy!

- Tiềm Long ấn - Trời! Tiềm Long ấn!

Những tiếng thét kinh hãi vang lên từ bên ngoài cộng với những tiếng thét thê thảm từ vòng trong tạo nên những âm thanh hỗn loạn. Cùng với những tiếng la hét, những phần của thân thể con người bắn lên trong dòng máu rơi vãi khắp nơi và những mẫu binh khí gãy rơi loảng xoảng trên mặt đất... Thật là một sự hỗn loạn, khi tất cả đã trở về yên tĩnh, mọi người ở đó sững sờ như ngây như dại. Lão đạo sĩ trên bàn không tự chủ được, đánh rơi cả chén rượu đang cầm tay, lão lẩm bẩm như tự nói:.

- Ta biết trước sẽ kết thúc như vậy, song không ngờ thằng nhỏ ra tay khủng khiếp đến thế!

Khi mọi người hoàn hồn thì chỉ con một bóng người đang thoái lui dần về phía cửa lớn. Đó chính là người duy nhất còn sống sót:

Qúa Nam Bình. Thiên Kỳ vẫn đứng bất động giữa vòng vây, đầu ngọt roi trên tay chàng còn tiếp tục nhỏ máu. Bên cạnh chàng là Mai Phụng Linh với khuôn mặt tái xanh vì cơn khủng hoảng. Thiên Kỳ ánh mắt lạnh lùng quét trên mặt Thiên La Kiếm một lúc rồi nói - Qúa Nam Bình! Trước khi mặt trời mọc, tôn giá sẽ vẫn là người duy nhất còn sống trong đám người giao đấu cùng với Đồng mỗ. Đồng mỗ muốn rằng tôn giá phải sống đến ngày mai để hồi tưởng những gì đã xảy ra ngày ấy Lúc này, Thiên La Kiếm đã đi đến cửa của sảnh đường lão dương thanh kiếm gãy lên, ánh mắt kinh hoàng của lão nhìn lại quanh đại sảnh nhưng không nói gì thêm.

Chính trong lúc này, trên bức tường của viện không biết từ bao giờ đã xuất hiện bốn bóng người không không phát hiện ra cả.

Mai Phụng Linh như không chịu nổi trước cảnh tàn khốc này, nàng hít một hơi dài trầm giọng:

- Đồng công tử! đối với những tử thi này công tử nghĩ thế nào?

- Mai cô nương! tại hạ không có gì nghĩ cả!

Phụng Linh sững sờ bước lui một bước, nói:

- Giữa họ và chúng ta có cừu hận gì?

Thiên Kỳ bình tĩnh nói:

- Cô nương cho rằng chúng ta đã sai rồi ư?

Phụng Linh vẻ cay đắng nói:

- Trước đây ta đã hiểu không đúng về công tử. Cho đến hôm nay ta mới hiểu bản tính thực của công tử, thật quá tàn nhẫn ác độc!- Mặt Thiên Kỳ thoáng vẻ cô độc kỳ quái, chàng nói:

- Cô nương sẽ hiểu thêm một điều là Đồng mỗ không giết nhầm người! Cô chưa hiểu rõ Đồng mỗ!

Phụng Linh lắc nhẹ đầu:

- Đúng! quả là ta chưa hiểu rõ công tử, nhưng đợi đến khi ta hiểu rõ công tử thì e rằng bàn tay ta cũng đã vấy đầy máu, lòng ta cũng đã nhiễm tính hiếu sát như công tử.

Cũng may mà ta đã sớm hiểu ra một con người, một người mà trước đây ta nghĩ rằng quá quang minh lỗi lạc.

Cùng với giọng nói phẫn uất, hai dòng lệ châu của nàng lăn dài trên má...

Nhìn thấy đôi dòng lệ châu, Thiên Kỳ hơi biến sắc mặt, chàng cười nhẹ nói - Mai cô nương! Cô là một người quá sức trong sáng và thiện lương. Một ngày nào đó cô sẽ hiểu Đồng mỗ là người như thế nào, nhưng điều đó cũng không quan trọng, vì cho dù máu có chảy như thế nào thì bàn tay của Đổng mỗ cũng không tanh mùi máu!

Phụng Linh chẳng nghĩ gì đến tình hình trước mắt, nàng nói:

- Một ngày nào đó công tử cho rằng ta sẽ đợi đến cái ngày đó để hiểu công tử sao?

Thiên Kỳ thoáng đổi sác song cũng rất bình tĩnh:

- Mai cô nương! Cô nên rời khỏi chỗ này!

Phụng Linh nhìn uất ức nghẹn giọng:

- Đúng! ta nên đi, và sau này ta cũng không mong gì...

Phụng Linh chưa dứt câu thì một giọng nói cắt ngang:

- Nha đầu! đừng quá yếu đuối, những người mà y giết đều là những kẻ thấy lợi quên nghĩa, tham sanh úy tử, khi lão sư thái về sẽ giảng cho ngươi về điều đó. Bây giờ thì ngươi nói cho hết câu, sau này ngươi làm sao gặp lại Đồng công tử?

Phụng Linh cô vẻ chấn động, nàng nhìn sững lên mặt Thiên Kỳ, ánh mắt tỏ vẻ thất an, nàng cảm thấy mình đã nói những lời quá ác độc với chàng trai đã mấy bận cứu nàng thoát khỏi cánh tay tử thần.

Bỗng tiếng của Trí Hải đại sư vang lên.:

- Tiểu thí chủ xin mở lòng tử bi!

Thiên Kỳ nhìn vào hiện trường, lúc này bao người lăm le như chực ăn tươi nuốt sống chàng bây giờ đâu mất cả. Qúa Nam Bình hình như đã phát hiện những nhân vật lạ mặt xuất hiện, lão đang tuyệt vọng chợt như hồi sinh, trầm giọng nói:

- Lão phu trước đây đã nói qua rằng...

Giả Thiên Bằng không lợi lão dứt câu cắt ngang:

- Dưới chưởng của Huyết Kiếp Thủ không ai còn sống lâu, ngươi không cần phải nói nữa! Lão phu thừa nhận Đồng công tử đầy đủ tư cách để kế thừa Huyết Kiếp!

Nói đoạn lão bước về phía Thiếu Lâm tam vị Giám viện. Thiên Kỳ nhìn quanh một lượt trong đại sảnh rồi hướng ra phía hành lang nói:

- Ba vị huynh đệ, hiện tại là lúc ba vị đưa Mai cô nương ra khỏi đây!

Lỗ Dũng nghe vậy tròn mắt lên. nói như quát:

- Tiểu tử, ngươi chơi không tốt với bằng hữu, ngươi cho rằng chúng ta tham sanh úy tử sao?

Thiên Kỳ nhìn Tam Tà với ánh mất thành khẩn:

- Đồng mỗ suốt đời không cầu xin ai, lần này... ba vi...... Tư Không Linh bỗng cười lớn cắt lời:

- Đồng huynh đệ không cần phải nói thêm, bọn chúng ta nghe lời ngươi phó thác.

Đoạn lão nhẹ nhàng hỏi tiếp:

- Chúng ta ngày sau sẽ hội ngộ nơi nào?

Thiên Kỳ bình tĩnh nói:

- Nếu còn có thể tương phùng thì chọn Xuyên Sơn Trấn.

Đoạn chàng hưởng về Phụng Linh:

- Mai cô nương! có có thể đi rồi!

Tà Bốc sắc mặt có đổi, cung tay nói - Đồng huynh, đừng quên trọng trách trên ngươi đang mang, phải giữ lập trường của mình và khi chưa rõ ràng minh bạch chớ vội ra tay mà ân hận sau này!

Lão đạo sĩ trên kia bỗng dưng đứng dậy nói lẩm bẩm:

- Thời gian sắp đến rồi, con nha đầu cũng nên đi rồi!

Lão như muốn ám chỉ điều gì nhưng không ai đoán ra.

Trí Hải đại sư lúc này bỗng lớn tiếng:

- Đồng thí chủ, hãy chuẩn bị đi!

Hồi 12 - Cửu U Quỷ Tiềm Hoành Mai Đảo

Thiên Kỳ nhìn quanh vòng người một vòng, lạnh nhạt:

- Các vị không nghĩ đến hậu quả?

Trí Hải lạnh lùng:

- Tiểu thí chủ thân mang Chấn Thiên Lệnh nhưng không có lòng từ bi Trong khi Trí Hải nói thì vòng người đã vây Thiên Kỳ vào giữa.

Thiên Kỳ nhìn Phụng Linh bằng ánh mắt ôn hòa, nói:

- Đồng mỗ tin rằng người các vị đã đối phó là Đồng Thiên Kỳ này, Phụng cô nương vô can, hy vọng các vị hãy mở vòng vây cho Phụng cô nương ra đi!

Giả Thiên Bằng bước sang một bên - Phụng cô nương, xin mời Thiên Kỳ cười lên lột tiếng lạnh - Các vị quả thật ân oán phân minh, Mai cô nương, cô đi nhanh đi.

Phụng Linh giọt châu lả chả.

- Tôi không đi, vừa rồi... Công tử nói với tôi là không giết nhầm người?

Thiên Kỳ cười lãnh đạm:

- Bây giờ chắc là phải giết nhầm người, Lúc ấy lão đạo sĩ đã nhẹ nhàng bước xuống đằng sau mọi người mà không ai Phụng Linh vẫn lắc đầu bướng bỉnh:

- Bây giờ thì tôi đã hiểu rõ công tử không giết nhầm người. Họ không phải là người quang minh lỗi lạc, nếu không thì đã không ỷ chúng hiếp cô. Tôi ở lại đây để chiến đấu cùng công tử!

Lỗ Dũng tròn mắt lên nói:

- Đa tạ trời đất, cuối cùng thì cô nương cũng hiểu ra. Mẹ nó? có giết nhầm vài đứa cũng chẳng sao!

Lỗ Dũng dứt lời bỗng tiếng lão đạo sĩ vang lên:

- Bé ngoan! Con cần phải rời khỏi chỗ này nếu không khi loài yêu ma quỷ quái đến thì thật là phiền phức cho con, đi! Ta mang con đi.

Phụng Linh hơi giật mình, buộc miệng:

- Người vừa nói... tôn giá là...

Tiếng nói của nàng vừa dứt thì bỗng nhiên thấy bóng người hoa lên một cái, thân hình nàng đã bị người ta kẹp chặt và bay vút về phía cửa sảnh. Tai nàng còn nghe tiếng của Thiên Kỳ:

"Tôn giá là ai?" Thân pháp của lão đạo sĩ quả là đáng sợ, khi mấy tiếng la của mọi người chưa dứt thì lão đã phi thân ra ngoài hơn năm trượng. Đột nhiên nghe "ầm" một tiếng, lão đạo sĩ

dừng chân quay người Lão đưa mắt nhìn thấp nơi, thấy Thiên Kỳ ngã khụy gối ở bậc cấp tiền sảnh và Thần Châu Tam Tà đứng bên cạnh chàng hốt hoảng. Lão đạo sĩ tỏ vẻ giận dữ quát về phía Trí Hải:

- Trí Hải! Như người mà cũng được tính là người xuất gia ư?

Đột nhiên ngay lúc ấy trên không cũng vọng lại tiếng khản đặc của một lão bà bà - Linh Ẩn! Ngươi phải đi rồi sao?

Lão đạo sĩ cười một tràng dài nói:

- Hồng Oa Nhi! Bần đạo đưa cô nương này đến một nơi an toàn đã. Thần Châu Tam Tà có muốn đến thì tốt nhất đi cùng bần đạo.

Nói xong lão tung người qua bức tường phía dông mà đi. Bốn người lạ vẫn đứng bên bức tường song không có vẻ gì là muốn cản trở cả. Lúc này mọi người có mặt tại hiện trường đều giật mình tự hỏi - Linh Ẩn chân nhân còn sống trên đời này ư?

Thiên Kỳ từ từ quỳ gối đứng dậy, toát ra khuôn mặt tái xanh, chàng không biết hiện thương tích gì cả. Quay về phía Trung Châu Tam Tà chàng hỏi:

- Linh Ẩn là ai?

Tư Không Linh trầm nét mặt nói:

- Người này nguyên là chưởng môn phái Côn Luân, công lực cực kỳ cao thâm cơ hồ vô địch ở đất trung nguyên, xưa có quy phục Vân Không, sau khi Vân Không biến mất trên giang hồ thì người này cũng không thấy đâu nữa.

Thiên Kỳ cảm thấy vô cùng yên tâm nói.

- Lão đã gọi các vị đi ắt hẳn có điều gì phó thác, Ba vị mau đi di!.

- Chúng ta đi hết rồi, ngươi giải quyết làm sao?

- Yên tâm, Đồng mỗ ứng phó được Tà Bốc nhìn Thiên Kỳ cảm động - Đồng huynh bảo trọng, mọi chuyện hãy tùy cơ ứng biến, chúng tôi lên đường trước, gặp nhau ở Xuyên Sơn trấn.

Thiên Kỳ quay lại phía Trí Hải giọng âm trầm:

- Trí Hải ngươi đã vấy bẩn tấm thân làm hòa thượng.

Trí Hải giật mình tự hỏi:

“Ta đã đánh một chưởng nhưng mà hắn chưa tỏ vẻ gì là trọng thương e rằng công lực của Vân Không năm xưa cũng khó sánh với hắn?” Nghĩ vậy song khuôn mặt vẫn ôn hòa nói:

- Tiểu thí chủ, ngươi đã bức bách, lão nạp không xử sự như vậy không được.

Nói xong lão lại cùng mấy huynh đệ phi đến bao vây Thiên Kỳ lại. Thiên La Kiếm nhìn thấy Thiên Kỳ không có trọng thương, lão rất hoang mang, lén lút nhìn vào chiến trận rồi lặng hướng ra ngoài vọt đi. Đúng lúc ấy từ bên ngoài vang đến một thanh âm chấn động cả tai người…

- Qúa Tuần Sát, ngươi định đi đâu bây giờ?

Qúa Nam Bình nghe thanh âm này mặt biến sắc, lão hốt hoảng kêu lên:

- Kim Lệnh Công tử??

Tất cả người có mặt nghe tiếng kêu của Qúa Nam Bình đều giật mình quay lại nhìn ra ngoài tiền sảnh.

Thiên Kỳ cũng quay lại những tia mắt của chàng càng lộ vẻ tàn khốc, tất cả chỉ thấy lóa lên một cái, năm người đã xuất hiện ngay chính bức tường chừng năm trượng.

Người đứng giữa thân vận kim y, mày thanh mắt sáng, mũi thẳng, môi son, trông rất anh tuấn, niên kỷ ước chừng hai mươi ba, hai mươi bốn. Hai bên vị công tử này là bốn lão già tóc đã điểm bạc, thái độ đối với vị công tử kia một mực kính cẩn, trong tay hai lão già đứng phía sau hình như còn cầm một vật gì.

Thiếu niên vận kim y lạnh lùng hỏi:

- Nhìn vẻ lo lắng của Qúa Tuần Sát hẳn là có việc đại sự?

Ngôn từ của hắn ta có vẻ nhẹ nhàng song hình như bao hàm một mệnh lệnh gì ghê gớm lắm. Qúa Nam Bình cũng một tay thâm trầm đa mưu túc kế, lẽ nào nhìn hiện trạng mà không đoán được điều xấu, gã hỏi như vậy hẳn là có điều chẳng lành. Vậy nên lão làm bộ khủng hoảng bất an nói?.

- May là.công tử giá lâm, nếu không thuộc hạ không biết phải xử sự thế nào!

Kim Lệnh công tử nhìn vào mặt Thiên Kỳ một thoáng rồi lạnh nhạt:

- Không biết họ đến quấy nhiễu Qúa Tuần Sát dưới danh nghĩa gì vậy!

Thiên La Kiếm chấn động trong lòng, mắt lão đảo liên tục, nói:

- Họ vì Cửu đỉnh mà đến đây!

Kim Lệnh công tử cười thâm trầm:

- Nói vậy Qúa Tuần Sát đã tìm ra chiếc đỉnh năm xưa Vũ Vương lưu lại cho thế nhân rồi ư?

Thiên La Kiếm vội vàng nói:

- Tám chiếc đỉnh đã tìm thấy, trước đây thuộc hạ đã sớm bẩm báo với Bang chủ nhị vị lão nhân gia, chiếc đỉnh thứ chín vừa tìm ra tháng trước, thuộc hạ định chuẩn bị thuyền để đưa về tổng đàn thì bọn họ đã tìm đến đảo.

Kim Lệnh công tử như cười thầm trong bụng, mỉa mai:

- Qúa Tuần Sát vì việc công mà quên chuyện riêng tư hoàn thành đại công thật là khiến cho người khác kính lục, bây giờ dây bổn công tử đã đến có lẽ thay ngươi đem về tổng đàn, ý của Qúa Tuần Sát thế nào?

Qúa Nam Bình bối rối ngập ngừng:

- Điều này... điều này...

Mắt Kim Lệnh công tử chợt lóe lên nhếch mép:

- Nếu như Qúa Tuần Sát cảm thấy. không yên lòng, thì có thẻ cùng bổn công tử đồng hành?

Thiên La Kiếm nhìn quanh thăm dò bốn phía rồi ưỡn ngực nói:

- Thuộc hạ không yên lòng!

Mặt Kim Lệnh công sa sầm:

- Không biết Qúa Tuần Sát có điều gì nghi ngờ?

Vừa nghe hai chữ "nghi ngờ", Thiên La Kiếm như nghĩ ra điều gì, vội vàng nói:

- Trong đời những người vì lợi lại quên nghĩa lại quá nhiều, tại hạ e rằng sẽ sinh sự cố khó lường.

Lão vừa nói vừa nhìn sang phía Thiên Kỳ, song Kim Lệnh công tử hình như không biết ý của lão chỉ cười nói:

- Có bổn công tử ở đây lão còn sợ điều gì mà không đem ra cho ta xem!

Thiên La Kiếm nghe lời nghĩ bụng:

"May mà ta đã đề phòng từ trước nếu không cục diện hôm nay e khó toàn mạng".

Nghĩ đoạn lão vội nói:

- Lão phu xin mang ra!

Nói xong lão xoay người như muốn cất bước đi thật nhưng ngay đó Thiên Kỳ bước lên một bước trầm giọng:

- Qúa quần Sát! Lão cho rằng có thể đi được sao?

Qúa Nam Bình quay lại đắc ý nói:

- Đồng Thiên kỳ! Có Kim Lệnh công tử ở đây thì không còn đất cho ngươi lộng hành nữa đâu!

Lão là một người thâm hiểm nên khi Kim Lệnh công tử vừa xuất hiện lão đã tính ra những kế độc có thể gài thế cho hai bên đối địch. Thiên Kỳ nghe lão nói chàng cười trầm tĩnh:

- Qúa Nam Bình! Nếu ngươi nghĩ rằng có người nào đó có thể cứu ngươi thoát khỏi bàn tay của Đồng mỗ thì ngươi cứ việc đi!

Giọng nói của chàng thật chẳng xem Kim Lệnh công tử vào đâu cả. Những lão già đứng hai bên Kim Lệnh công tử mắt lộ hung quang, bước lên như muốn trừng trị ngay tội bất kính với Kim Lệnh công tử của chàng trai. Nhưng thật ngoài ý tưởng của mọi người Kim Lệnh công tử vẫn không thay đổi nét mặt, lại đưa hai tay cản các lão già, điềm nhiên cười nói:

- Vị huynh đài này đã không cho phép ngươi đi thì ngươi cứ ở lại nơi này, ngươi chỉ việc nói chỗ cất giấu chiếc đỉnh cho hai lão già này đi lấy cũng được rồi!

Vừa nói Kim Lệnh công tử chỉ vào hai lão già hai bên. Qúa Nam Bình sửng sốt, lão không thể ngờ Kim Lệnh công tử xử sự như vậy, mặt lão biến sắc lắp bắp:

- Nơi cất giữ chiếc đỉnh rất là bí mật, chỉ sơ.....

Kim Lệnh công tử cười nói:

- Ngươi nói ra chỗ cất giấu cũng không được sao?

Thần sắc của Qúa Nam Bình trở nên khủng hoảng, ngập ngừng:

- Điều này... điều này...

Khuôn mặt anh tuấn của Kim Lệnh công tử đột nhiên trầm hẳn xuống, trở nên lạnh như băng, giọng nói trở nên âm trầm:

- Qúa Tuần Sát! Ngươi kéo dài thời gian đã nhiều rồi đó.

Thiên La Kiếm chấn động toàn thân buột miệng nói:

- Công tử nói vậy là có ý gì?.

Kim Lệnh công tử trầm giọng:.

- Qúa Nam Bình! Ngươi thân làm thuộc hạ của Nhật Nguyệt Bang mà dám âm mưu khinh chủ phản Bang. Chín chiếc đỉnh ở Đông Hải ngươi đã tìm thấy hơn một năm trước, mà dám giấu Bang chủ cho đến nay! Từ lúc bổn bang dương danh thiên hạ cho đến nay, ngươi là người đầu tiên dám phản bội. Hôm nay bổncông tử đến đây là để mang ngươi về Hình Đường của Tổng đàn xử lý!

Qúa Nam Bình kinh hãi, lão đưa đôi mắt hoảng loạn nhìn chung quanh, run rẩy tháo lui mấy bước lắp bắp; - Công tử...

- Qúa Nam Đình, ngươi còn đợi đến bao giờ...

Đúng lúc đó, từ thinh không của màn đêm dày đặc bỗng vang lên những tiếng kêu hú ma quái nghe thê lương như quỷ khóc vượn gào kéo dài u mặc khiến mọi người có cảm giác như đang ở trong đất quỷ thành ma, ai nấy đều rợn người Thế nhưng Qúa Nam Bình thì ngược lại khuôn mặt lão rạng rỡ hẳn lên, giọng trở nên cương ngạnh:

- Công tử muốn nói gì?

Kim Lệnh công tử cũng thoáng giật mình, trầm giọng nói:

- Qúa Nam Bình! Vậy là người ngươi chờ đợi đã đến, nếu ta đoán không lầm thì bọn người đến kia là từ Cửu U Đảo ở Đông Hải đến!

Quần hùng nghe Ba tiếng Cửu U Đảo mới vỡ lẽ, song họ chỉ tìm ra đáp án thôi chứ ai cũng tỏ ra hoảng hốt, đây đó vang lên những tiếng người rời rạc:

- Là cửu u Ma Đảo?

- Quả đúng là Cửu U Ma Đảo!

Trong thanh âm hôn hển kia của quần hùng đều mang âm sắc kinh sợ vì tuyệt vọng.

Qúa Nam Bình nhìn thấy hiện trạng như vậy, lão ngửa mặt lên trời cười cuồng ngạo:

- Ha hạ.. Đại công tử! Ngươi đoán chẳng hề sai, Người đến chính là từ Cửu U Đảo. hạ.. hạ.. Lão phu không những đã sớm biết trước có ngày Nhật Nguyệt Bang sẽ đến đây tìm lão phu, mà còn biết trước là hôm nay nữa kịa.. hạ.. hạ.. Trong bang vì nhân lực chưa đủ nên muốn có lão như một miếng đệm để lôi kéo thêm một số người, đó là điểm có giá trị để lợi dụng cuối cùng của lão phu đúng vậy không?

Kim Lệnh công tử mắt rực hung quang, gằn giọng:

- Qúa Nam Bình! tất cả đều đúng, nhưng ngươi nói ra hãy còn quá sớm:

Qúa Nam Bình cười vẻ tự tin:

- Không sớm đâu, hạ.. hạ.. Lão phu lại nói xem công tử có đúng không…

Lão dừng lại một thoáng rồi lại nói tiếp:

- Sau khi đợi lão phu bỏ độc dược vào rượu hạ thủ mọi người, lúc bấy giờ lão phu không còn một giá trị gì để lợi dụng nữa, lúc ấy công sẽ xuất hiện thu nạp lão phu rồi mang chiếc đỉnh tàng long về cho tổng đàn cùng với chiến lợi phẩm hạ. hạ. thiết tưởng trong thế gian không có kế hoạch nào hoàn mỹ hơn nữa. chỉ đáng tiếc là những mưu sĩ của Bang chủ với lão phu hãy còn non nớt quá, vì lẽ đó mà không những không lấy được chiếc đỉnh mà chiến lợi phẩm cũng không có!

Lúc này trên không lại vang đến những tiếng hú ma quái như trước, tự nhiên trong quần hùng có tiếng người cao giọng:

- Qúa Nam Bình! có phải là ngươi không hề bỏ độc dược vào rượu không?.

Thiên La Kiếm cười đắc ý:

- Đúng! Lão phu không hề hạ thủ, nếu không thì kim Lệnh công tử đâu có căm hận lão phu như thế kia!

Lão vừa nói xong, quần hùng như được lệnh đại xá, mọi người vội vàng triển thân pháp phi vụt người đi như những bóng ma. Chỉ phút chốc đám quan khách chỉ còn lại ba vị hòa thượng và Giả Thiên Bằng Đơn Hành Tín.. Thiên La Kiếm lại cười đắc ý:

- Hạ.. hạ.. lại chui đầu vào lưới Kim Lệnh công tử lúc này phẫn hận đến cùng cực song không thể hiện ra ngoài chỉ cười lên hào sảng nói:

- Qúa Nam Bình! Mọi việc ngươi nghĩ đến thật chu đáo, điều sơ suất duy nhất của ngươi là không đợi người của Cửu U Đảo đến hẳn rồi hãy hiện nguyên hình!

Thiên La kiếm lén nhìn Thiên Kỳ một cái rồi nói:

- Công tử tự tin thế ư?

- Ngươi cần phải về tổng đàn!

Vừa nói Kim Lệnh công tử vừa khoát tay ra hiệu, hai lão đứng đằng sau lại vụt người đến nhanh như chớp vây lấy Qúa Nam Bình. Song Thiên La Kiếm vẫn cứ ung dung.

- Lão phu đã có người bảo vệ!

Kim Lệnh công tử từ từ chuyển hướng sang Đồng thiên Kỳ cười hỏi:

- Huynh đài có phải là nhân vật đang được được võ lâm trung nguyên đồn đãi không?

- Nếu người được đồn đại là Đồng Thiên Kỳ thì chính là tại hạ!

Kim Lệnh công tử thoáng biến sắc song lại cười lạnh:

- Không sai, người được truyền tụng chính là Đồng huynh và trên cái tên Đồng Thiên Kỳ kia người ta còn gắn thêm ba chữ Huyết Kiếp Thủ.

Thiên Kỳ cười âm trầm:

- Đó chính là chuyện của tối hôm nay!

Kim Lệnh công tử lại cười lạnh:

- Tối hôm nay hay trước đây cũng chẳng khác gì nhau, vấn đề là huynh đài có cảm thấy mình xứng với ba chữ đó?

- Đồng mỗ chính là Huyệt Kiếp Thủ! Nếu muốn, công tử có thể biết rõ?

- Quả là tại hạ có ý thử xem, tại hạ xin tự xưng:

Kim Lệnh công tử Hắc Ngọc Thông Thiên Kỳ lại cười lạnh:

- Trước khi hai ta có một người phơi xác, tốt nhất công tử không nên để cho hai lão già kia động thủ, nếu không e rằng tôn giá lại mất đi hai tên thuộc hạ tâm đắc!

Kim Lệnh công tử cười mỉm:

- Hai lão có dộng thủ hay không cũng chỉ là sự vụ của bổn bang, vấn đề nên quan tâm ở đây là ai sẽ phơi xác chốn này?

Mắt Thiên Kỳ lóe lên như điện chớp nói:

- Đồng mỗ đã nói trước rồi, khi tôn giá chưa quên thì có quyền tự quyết định!

Kim Lệnh công từ cười ngạo nghễ:

- Đồng huynh quả là người khí phách!

Nói đoạn vẫy tay về phía sau, hai lão già còn lại vội vàng bước lên cung kính ống lên mụt cây ngọc trúc màu vàng dài chừng ba thước được chế tạo vô cùng tinh xảo.

Hắc y lão nhân hai tay cầm ngọc trúc, chợt rút ra từ một đầu trong ống trúc xuất hiện một chiếc cán nạm hình rồng rất đẹp. Kim Lệnh công tử nắm tay rút mạnh ra một cây cờ ngắn, cờ cuộn lại nên nhất thời chưa hiện chỗ ảo diệu của nó.

Lão hắc y vội vã bước lui sau, trễ tay vẫn cầm nguyên ống trúc. Kim Lệnh công tử từ từ chuyển ánh mắt trên người của Thiên Kỳ lạnh lùng:

- Trên Thiên Đài Sơn hôm ấy Đồng huynh đã phá vỡ mọi kế hoạnh của ta mọi chuyện ta vẫn ngày đêm không quên, bất luận là tư hay công ta và Đồng huynh thật khó cùng đội trời, huynh cần nhớ đến điều này.

Thiên Kỳ cười trầm:

- Bởi vì ở Thiên Đài Sơn chúng ta không hội ngộ nên tôn giá mới còn đến hôm nay!

Kim Lệnh công tử vẫn cười bình thản:

- Chắc là ta phải cảm tạ công tử về chuyện đó ư?

Đột nhiên Kim Lệnh công tử lớn tiếng cho hai lão già:

- Bắt Qúa Nam Bình trước đã.

Hai lão hắc y nghe lệnh quát lên:

- Còn chưa thúc thủ chịu trói.??

Dứt tiếng cả hai lão nhanh như chim cắt phối hợp từ hai bên tả hữu lao vút tới phía Qúa Nam Bình. Nốt son trên mặt chàng trai Huyết Kiếp đã hồng lên như máu Chàng cất tiếng lãnh đạm:

- Tôn giá cho rằng có thể thâu thập được Đồng mỗ sao?

- Nếu Đồng huynh có chỗ hoài nghi thì có thể chứng minh điều ngược lại!.

Qúa Nam Bình chẳng phòng bị, lão hít một hơi chân khí, xoay người qua bên phải, mặt khép lại như không muốn né tránh mà cũng chẳng muốn chống.

Thiên Kỳ thấy vậy hơi giật mình song Kim Lệnh công tử đã vận đầy đủ công lực lên hai tay. Nhanh như những tia chớp phá thạch, chưởng phong của hai lão già mạnh như bài sơn đã ập đến phía Thiên La Kiếm. Thiên La Kiếm biểu hiện bên ngoài như vậy song kỳ thực lão đang vận công để chờ đợi, thấy đã cấp bách mà Thiên Kỳ không động thủ lão mới vội rút kiếm...

Một tiếng quát vang lên:

- Hai vị muốn chết?

Thanh âm của Thiên Kỳ vừa dứt, tiếng của Kim Lệnh công tử tiếp theo:

- Thiên Kỳ có bổn công tử ở đây ngươi không thể tác oai tác quái được!

Trí Hải và mấy người còn lại chỉ thấy loáng lên một cái, những hình bóng chuyển động, nháy mắt đã hình thành vòng vây theo lối chia ba chân vạc. Chợt nghe "ầm, ầm" hai tiếng kinh thiên động địa rồi hai bóng người bị bắn dạt về hai bên trái phải chừng ba bốn bộ. Thật ngẫu. nhiên, hai bóng của hai lão già áo đen lại hợp với Thiên La Kiếm tạo thành. thế chân vạc mà Thiên Kỳ là trung tâm. Bên ngoài của vòng vây này là Kim Lệnh công tử đứng thản nhiên như không có gì xảy ra. Thiên Kỳ từ từ ngẩng đầu lên nhìn vào mặt của Kim Lệnh công tử lạnh lùng:

- Tôn giá là người đầu tiên dùng binh khí để thăm dò Đồng mỗ.

Giả Thiên Bằng lúc này thầm nghĩ:

- Một chưởng của lão hòa thượng lúc nãy hình như giờ mới hiện rõ kết quả. Nếu muốn trừ khử Huyết Kiếp Thủ thì có lẽ đây là cơ hội ngàn năm có một thuở.

Lão đưa mắt nhìn ba lão hòa thượng. Không ngờ ba lão hòa thượng như cũng đã có ý định như vậy vì lúc này bọn họ đã phát hiện ra Thiên Kỳ đã trọng thương. Trí Hải nhìn qua phía Giả Thiên Bằng nói:

- Đơn thí chủ đã có suy nghĩ gì phải không?

- Tại hạ có một giải pháp rất quang minh!

Trí Hải gật gù nói:

- Vì tất cá sinh linh của võ lâm trung nguyên nên không thể có giải pháp nào là không quang minh!

Giả Thiên Bằng cười nói:

- Không phải là chỉ vì người khác đại sư! công lực thằng nhỏ này quá cao siêu khiến người khác phải kinh hoảng đố kỵ, chúng ta cần phải có hành động.

Dứt lời lão đi về phía vòng chiến. Ba lão hòa thượng sắc mặt thoáng hồng, Giả Thiên Bằng nói không sai, hành động của y không phải chỉ vì người khác, song ba lão lại là người xuất gia. Ba lão đưa mắt nhìn nhau một lúc rồi gật đầu đoạn lặng đi về phía vòng chiến. Thiên Kỳ có một tốc độ ra tay vô cùng nhanh, trong thoáng chớp, chàng đã tiếp liền ba chiêu của ba tay cao thủ. Điều này đã làm Kim Lệnh công tử bắt đầu có những dao động. Vừa nhìn thấy bốn người đi vào vòng chiến vị công tử này hơi giật mình buột miệng hỏi:

- Các vị muốn thế nào?

Giả Thiên Bằng nói:

- Muốn trừ khử một người làm cho toàn vô lâm trung nguyên phải bất an Kim Lệnh công tử thần sắc hơi đổi nói:

- Người đó cũng khiến cho chư vị bất an đúng không? tại hạ cũng có ý như chư vị.

Nói xong, Kim lệnh công tử quay qua hai lão già trầm giọng.

- Hai người hãy khống chế Qúa Nam Bình!

Lúc này, bọn Trí Hải đã vây Thiên kỳ vào giữa. Một nụ cười mai mỉa phảng phất trên khuôn mặt của Thiên Kỳ. nốt son trên trán chàng trai như chuẩn bị nhỏ ra máu tươi.

Chàng nhìn mọi người với ánh mắt tàn khốc nói:

- Đại sư, cuối cung thì cánh tay của Huyết Kiếp Thủ cũng đã vươn đến chư vị Kim lệnh công tử Hắc Ngọc Thông bỗng cười lên rùng rợn:

- Cánh tay huyết Kiếp của ngươi vươn ra đã quá chậm.

Vừa nói xong, Hắc Ngọc Thông đã phất chiếc cờ ngọc phát động thế công. cũng chính lúc này bên ngoài tường viện đồng vang lên những tiếng kêu kinh bãi và trên không vang lên những tiếng như phụng kêu vậy. song tại cuộc chiến thì không ai nghe thấy cả, vì đồng thời với thanh âm kia nổi lên thì ba lão hòa thượng cũng phát động thế công...

Hồi 13 - Chấn Động Quần Hào Nét Diễm Sắt

Đột nhiên từ bên ngoài viện vang lên những tiếng kêu kinh hoàng những tiếng rú hãi hùng. Vừa nghe thì tất cả người tại sảnh đều đoán ra, những hào kiệt vừa trốn chạy trước đây đã bị người của Cửu U Đảo bức trở lại. Đủ thấy rằng toàn tòa viện lớn này đã bị người của Cửu U Đảo bao vây. Từ những tiếng kêu thảm thiết của quần hùng, cho thấy rằng, không một ai đủ năng lực để kháng với người của Cửu U Đảo.

Năm người đang bao vây Thiên Kỳ sắc mặt cũng đồng thời biến đổi, lòng họ đã dao động song trong thế trận này không cho phép họ phân tâm, vì họ hiểu rằng đối với vị sát tinh khét tiếng trong giới võ lâm này, chỉ cần một phút phân tâm cũng có thể trả giá rất đắt.

Thiên Kỳ từ trước đến sau vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng trầm tĩnh như những âm thanh khủng khiếp kia chàng ta không hề nghe thấy. Cả bốn phương tám hướng một áp lực nặng như núi luôn đè nặng về phía Thiên Kỳ, song không có cách gì lọt qua bức tường chưởng phong như sấm sét mà chàng đã tạo dựng. Cứ một lần chàng xuất chiêu, vòng vay vừa:thu hẹp lại tiếp tục dạt rộng ra, hình thành một cục diện như đang đánh bắt cá, trông rất ngoạn mục.

Những tiếng hô hoán bên ngoài viện vừa dứt không lâu, đã có năm sáu hán tử nhảy xuống với sắc mặt kinh hoàng khủng bố, và tiếp theo sau đó lại xuất hiện thêm mười mấy người già lẫn trẻ. Những người này do quá sợ hãi mà không thể suy nghĩ tìm đường chạy nào, lại phải nhảy vào trong viện. Tất cả họ đều tranh nhau chạy trước, cứ chạy thẳng về phía đối diện, không có người của Cửu U đảo bao vây.

Cùng với sự xuất hiện trên, trong màn đêm lại vang lên những âm thanh ma quái ghê rợn và trên bức tường đối diện với quần hùng đã hiện ra ba bóng người mặt xanh như tàu lá, ai nhìn thấy cũng thấy lạnh cả người. Như một rắn không đầu, vừa nhìn thấy những kẻ đó quần hùng lại vội vàng quay lưng chạy về phía ngược lại. Đột nhiên một tiếng kêu lên như tuyệt vọng:

- Chúng ta đã bị bao vây cả rồi!

Quần hùng đứng khựng lại, đưa mắt nhìn lên những bức tường trước mặt, tất cả sợ hãi đến đờ cả người. Tất cả, trên ba bức tường đông tây và nam đã xuất hiện chín quái nhân của Cửu U Đảo. Thực ra cự ly của họ cũng khá xa, đến mười mấy trượng, song không một ai nghĩ đến chuyện phá vòng vây, có lẽ vì thanh danh của Cửu U đảo đã hình thành dấu ấn quá sâu trong lòng họ.

Phía bắc của bức tường hãy còn đóng, nhưng đó lại là hướng quần hùng vừa mới đến, vì vậy họ hiểu rõ rằng từ đằng đó không thể có đường thoát thân.

Khi nghe rằng tất cả đã bị bao vây, năm người đang vây đánh Thiên Kỳ giật mình chột dạ gần như là bản năng, họ phải nghĩ đến kết quả cuối cùng cho bản thân mình.

Tất nhiên trong chuyện này, cũng chẳng ai nghĩ đến cần phải thật chí công vô tư!.

Tất cả đều chợt nghĩ đến sự an nguy của bản thân mình, sắc mặt của họ đã thay đổi trầm trọng, ba vị cao tăng của Thiếu Lâm cũng không loại trừ. Cao thủ giao tranh, cốt yếu phải giữ tâm thần hợp nhất, khi năm người thoáng lo làm phân tán thâm tâm.

Chợt nghe Thiên Kỳ quát lên một tiếng, lập tức bóng chưởng bay trùm lên tất cả. Và, như cùng một lúc bóng chưởng đã quét đến trước ngực năm người. Cũng trong những tiếng quát lên hốt hoảng, cả năm đôi chưởng lực rút nhanh về trước ngực phòng thủ.

Tuy thời gian quá gấp rút, họ rút về chưa đủ công lực song với tốc độ nhanh như vậy cũng đáng cho người khác khâm phục. Chỉ nghe:"bình, bình, bình..." mấy tiếng liên tục vang lên, như những cánh diều đứt dây, năm cao thủ bắn ngược lui ra sau, ngã lên trên mặt đất cách chỗ cũ chừng một trượng.

Mỗi người đều vội vận dụng công lực thử xem thương thế. Mười hồng nhãn quang vừa kinh ngạc vừa sợ hãi hướng về khuôn mặt lạnh như băng đang hừng lên sát khí của Đồng Thiên Kỳ, họ đều hiểu rằng chàng thanh niên tuấn tú kia, trước khi động thủ với họ đã mang nội thương mà luồng chưởng lực vừa rồi như bài sơn đã chấn động cả toàn thân họ. Dù gì họ chưa tụ đủ công lực, song chưởng của cả năm đại cao thủ hội tụ thì kình mạnh đến dường nào!

Đồng Thiên Kỳ vẫn với thái độ lạnh cố hữu, song làn da hơi đổi, chứng tỏ nội thương của chàng cũng đã nặng thêm mấy phần. Kim Lệnh công tử đưa mắt thăm dò quanh một vòng rồi lo lắng thầm nghĩ:

“Đêm nay người của ta phái đến quá ít ỏi, càng kéo dài lâu e có hại chứ không có lợi. Nhân lúc đối phương chưa tập hợp đủ lực lượng rút đi là thượng sách. Nếu không, hậu quả thật khó lường” Trong lòng tuy có ý lo nhưng Kim Lệnh công tử chẳng hề thể hiện ra sắc mặt.

Nhìn sang Thiên Kỳ gã nói:

- Công lực của Đồng huynh quả khiến cho tại hạ bái phục, chỉ là hạ..ha cục diện hôm nay Đồng huynh nghĩ thế nào?

Thiên Kỳ nhìn lên ba vị quái nhân mình phát lân tinh trên bức tường đối diện, rồi vẫn lạnh nhạt:

- Giữa chúng ta thắng bại còn chưa phân, cục diện đêm nay ắt phải có một bên vĩnh viễn nằm lại trên đảo này, tôn giá hà tất phải hỏi vậy.

Kim Lệnh công tử cố làm ra vẻ trấn tĩnh nhìn về phía bốn người còn lại, chỉ thấy bốn đại cao thủ cũng đang thăm dò nhìn về phía những nhân vật mới đến. Tuy họ đã trấn tĩnh song không thể qua mắt Kim Lệnh công tử, gã thầm nghĩ:

“Lúc này, bốn vị kia cũng đang nghĩ kế thoát thân, ta không thể một mình đương đầu với nhiều kẻ địch như vậy. Thôi để ngày khác sẽ hay” Nghĩ vậy gã giả tảng cười nói:

- Võ lâm đồn đại Đồng huynh tuy tuổi trẻ song tài mạo song toàn, liệu việc như thần chuyện sắp tới chắc huynh cũng đã hiệu rõ.

Thiên Kỳ giọng vô cảm:

- Các vị đêm nay đã bị vây rồi, chết trong tay ai thì cùng là chết. Vậy nên, đối với các vị cục diện đêm nay nay đổi thế nào có quan hệ gì?

Kim Lệnh công tử giật mình:

- Chẳng lẽ Đồng huynh đã nắm chắc phần thắng?

- Nói ra bây giờ e hãy còn sớm quá?

- Đồng huynh ỷ vào một thế lực khác chăng.

Vừa nghe Kim Lệnh công tử hỏi vậy bọn người kia đều nhìn về phía Thiên Kỳ, biểu lộ lo lắng bất an. Thiên Kỳ nhìn phớt qua năm người rồi cười mỉa:

- Huyết Kiếp Thủ từ xưa đến nay bao giờ cũng đơn thân độc mã hành. Các vị hà tất phải đoán già đoán non.

Cả năm người trên gương mặt đã biểu hiện giận dữ vì câu nói của Thiên Kỳ, song bằng vào đó, họ cũng trở nên yên tâm hơn, Kim Lệnh công tử bỗng nhiên thay đổi câu chuyện:

- Đồng huynh có hiểu gì lai lịch của Cửu U Đảo?

- Cửu U Đảo có lai lịch như thế nào đối với Đồng mỗ hoàn toàn vô can, vì vậy Đồng mỗ không phí thời gian để nghiên cứu lai lịch của họ. Thế nhưng bằng vào thái độ của các vị, tại hạ cũng hiểu được phần nào. Ít nhất là họ cũng có khả năng làm cho các vị không còn tự tin phá vòng vây nữa.

Cả năm người đều giật mình tự nhủ:

- Người này trẻ như vậy song lại có thể nhìn thấu ruột gan của chúng ta thật là một bản lãnh đáng sợ.

Kim Lệnh công tư không phủ nhận, song chỉ nhìn qua bốn cao thủ, cười lớn:

- Chỉ e rằng khi Đồng huynh biết được lai lịch của Cửu Ư Đảo thì cũng không còn tự tin có thể phá vòng vây.

Không đợi Thiên Kỳ nói, gã ta vội tiếp lời:

- Cũng vì lẽ đó chúng ta không nên tranh chấp tiếp tục, để cho người của Cửu U Đảo "ngư ông thủ lợi", mà khiến chúng ta không còn cơ hội để một trận thư hùng.

Thiên Kỳ cười khểnh:

- Không phải là mất cơ hội để một trận thư hùng mà là giảm đi một phần hy vọng có thể phá được vòng vây.

Kim Lệnh công tử lại giật mình đổi giọng:

- Nếu huynh đài và chúng ta cùng hợp lực, tất nhiên hy vọng thoát vây tất phải tăng mấy phần. Thoát khỏi cục diện hôm nay, sau này chúng ta sẽ còn nhiều cơ hội thư hùng. Đến lúc đó cũng không phải là quá muộn!

Thiên Kỳ giọng băng giá:

- Lúc bấy giờ, hẳn tôn giá chuẩn bị một hậu thuẫn ghê gớm và có thể nắm chắc phần thắng. Bởi vì cả hai ta đều tin rằng, chúng ta bao giờ cũng là kẻ địch của nhau.

Kim Lệnh công tử hình như không nhẫn được nữa cười lớn nói:

- Đồng huynh đã nói trúng tâm sự của tại hạ. Không nên nói nhiều làm gì, Đồng huynh có thể cho tại hạ biết chúng ta có thể liên minh hay không?

- Tôn giá thích một câu trả lời như nào?

Kim Lệnh công tử lại cười nói - Đồng huynh tuổi tác nhỏ hơn tại mấy tuổi song cơ trí còn trên tại hạ mấy phần, lòng tại hạ chắc huynh đã rõ như lòng bàn tay. Nhật Nguyệt Bang thế mạnh như bài sơn, song hiện tại cũng chẳng có gì. Tại hạ nghĩ rằng huynh sẽ không đồng ý liên minh.

Mọi người có mặt tại đương trường đều cảm thấy ngạc thiên, vì không hiểu sao gã lại nói trước sau chẳng giống nhau cả.

Thiên Kỳ cười lạnh:

- Tôn giá đoán không sai. Đến như Đồng mỗ và Nhật Nguyệt Bang ai sẽ còn ai sẽ mất, nói ra bây giờ hãy còn quá sớm. Sở dĩ tại hạ muốn cùng chư vị thư hùng, chẳng qua để các vị nhớ lại Huyết Kiếp Thủ năm xưa hành sự như thế nào.

Tất cả mọi người nghe nói đều tỏ vẻ thất vọng, lòng mong muốn thoát hiểm khiến tất cả mọi người đều khởi lên ý niệm phải hợp lực giết ngay Đồng Thiên Kỳ. Đơn Hành Tín cười khẩy:

- Hóa ra chúng ta lãng phí thời gian vô ích!

Thiên Kỳ vừa định nói lại điều gì bỗng từ sau lưng chừng ba trượng vang đến một giọng oanh:

- Điều đó không phải lãng phí. Ít nhất nhờ vậy mà các vị cũng đã bảo toàn được lực lượng. Hơn nữa sự hợp tác chưa phải là hoàn toàn không có khả năng.

Thanh âm quá đột ngột khiến tất cả mọi người đều không khỏi giật mình. Mọi tinh mắt rời khỏi Thiên Kỳ tập trung về phía phát ra thanh âm. Thiên Kỳ vẫn đứng quay lưng về phía phát ra tiếng nói, song chàng vẫn quan sát trên gương mặt của những người đối diện và nhận thấy từ nét kinh hoảng đã chuyển sang sắc thái ngạc nhiên.

Trong giây phút sinh tử này, ai có thể khiến cho quần hùng trấn định lại được?

Nếu là cứu tinh của quần hùng thì đối với Thiên Kỳ ắt không phải lã bằng hữu?

Thiên Kỳ nhìn sang Kim Lệnh công tử bằng vào khuôn mặt ngạc nhiên của hắn chàng hiểu rõ người mới đến không phải là Nhật Nguyệt Bang. Ngoài Nhật Nguyệt bang ra, ai là người có thể đặt niềm tin cho quần hùng?

Kim Lệnh công tử chuyển nhanh đôi mắt, nhún nhẹ vai nói:

- Lời của cô nương tại hạ có thể tin, nhộn nhờ vào cô nương.. Giọng oanh lại vang lên lanh lảnh:

- Lời của công tử quá khiêm, bốn chữ Kim Lệnh công tử đã vang danh khắp giang hồ tứ hải, bổn cô nương đâu dám qua mặt?

Trên khuôn mặt Kim Lệnh công tử thoáng qua nét tự mãn, gã cười nói:

- Cô nương quá khen! tại hạ trên đường giang hồ quả là nhận được chút hữu danh, nhưng chẳng

đủ để cho người khác khâm phục, ví như cục diện hôm nay muốn cùng vị Đồng thiếu hiệp này liên thủ để phá vòng vây song không được nhận lời. Nếu cô nương đích thân đề nghị, tại hạ nghĩ rằng kết quả sẽ khác.

Kim Lệnh công tử biết Thiên Kỳ là người vô cùng kiêu hãnh, bằng vào lời nói đó gã có thể ly gián được hai bên dễ dàng. Song lời nói lại rất khéo, dụng tâm đả kích Thiên Kỳ cũng thật kín đáo. Mọi người tại trường đều ngầm sợ mưu mô của gã.

Giọng oanh kia lại vang lên:

- Tiểu nữ mà có được bản lãnh đó sao?

Kim Lệnh lại khích:

- Trong vòm trời này, nếu có người dám không tuân lệnh của cô nương thì bản lãnh phải ghê hồn, và mệnh lệnh của hắn cũng phải tung hoành trong thiên hạ không ai dám trái, song cô nương đâu cần phải động thủ, chỉ cần phát lệnh đi thì mọi người không thể không tuân.

Thiên kỳ thầm nghĩ:

"Bằng vào lời của Kim Lệnh công tử, cô gái này hình như chưa từng đến võ lâm trung nguyên. Lực lượng nào mà khiến cho bấy nhiêu nhân vật giang hồ đều khuất phục như vậy" Cô gái lại cười tiếp:

- Cả ngươi cũng không loại trừ chứ?

Kim Lệnh công tử hơi giật mình:

- Giả như cô nương dùng bổn công Cô gái lại dồn tiếp:

- Nói vậy là bổn cô nương phải thỉnh cầu, công tử mới chịu xuất thủ phải không?

Kim Lệnh công tử giảo hoạt như cáo, song trong tình thế này nhất thời không biết phải nói thế nào, ấp úng:

- Điều này... điều này...

Cô gái cười nhẹ:

- Công tử có nhiều do dự?

Câu nói vừa dứt thì tất cả các ánh mắt đều tập trung vào khuôn mặt của Kim Lệnh công tử và lóe lên ánh sát khí.

Kim Lệnh công tử chuyển nhanh óc cáo già buột miệng:

- Giả như có kẻ nào không tuân mệnh lệnh của cô nương thì tại hạ nhất quyết xuất thủ trừng trị
- Hạ.. hạ.. đa tạ công tử. Hiện tại thời gian có hạn, các vị cần nắm lấy cơ hội để phá vòng vây.

Kim Lệnh mừng rỡ:

- Cô nương cũng tham gia sao?

Cô gái cười nhẹ:

- Bổn cô nương cũng không muốn lưu lại một mình trên đảo này.

Kim Lệnh công từ tốn quay sang phía Thiên Kỳ:

- Đồng huynh, đến bây giờ huynh đã có ý thay đổi lập trường không?

Thiên kỳ vẫn lạnh lẽo:

- Tôn giá cho rằng có thể có khả năng đó sao?

- Đúng vậy! ta còn cho rằng khả năng ấy rất ất lớn nữa kia, vì nàng bây giờ không phải chỉ có ta muốn hợp tác mà cả họ nữa.

Vừa nói ga vừa chỉ tay về phía quần hùng vừa mới quay lại. Thiên Kỳ vẫn không thay đổi nét mặt, giọng vô cảm:

- Danh hiệu Huyết Kiếp Thủ được tạo nên bằng máu. Tôn giá cần biết rằng tại hạ không vụ lợi ở chỗ đông người nên không màng đến chuyện liên thủ.

Kim Lệnh công tử cười thâm độc:

- Vậy là Đồng huynh vẫn không màng đến cả lời của vị cô nương kia sao?

Thiên Kỳ vẫn giữ lập trường:

- Ý của tại hạ không thể có một ai có quyền chi phối cả.

Câu nói của Thiên kỳ khiến tất cả mọi người có mặt đều quay phắt lại nhìn vào mặt chàng với vẻ công phẫn. Thấy vậy Kim Lệnh công tử mừng thầm, song không để lộ ra ngoài, tiếp tục khích:

- Đồng huynh! huynh đã làm cho mọi người phẫn nộ, theo tại hạ thấy thì...

Thiên Kỳ cười lạnh cắt ngang:

- Kim Lệnh công tử ngươi bất tất phải dụng tâm ly gián. Lời ta nói nặng tợ núi Thái sơn, không bao giờ có thể thay đổi. Các vị ngay cả khả năng làm cho chủ ý của mình cùng không có.Sống như vậy không có ý nghĩa gì. Nào cứ lên hết đi, tại hạ sẽ bồi tiếp tất cả!

Kim lệnh công tử quay nhìn cô gái một cái, rồi nói:

- Đồng huynh đã chuẩn bị rồi phải không?

Vừa nói, gã từ từ bước lên. Lúc này quần hùng đã bao vây Thiên Kỳ vào giữa còn lại ba vị cao tăng của Thiếu Lâm thì lắc đầu tỏ vẻ ngao ngán cho lòng dạ thế nhân thế, đứng ngoài không tham dư....

Phía bên kia, Thiên La Kiếm, đang mưu đồ thoát thân, không hiểu sao bây giờ cũng từ từ bước đến hiện trường. Hình như lão quên mất sự tồn tại của bản thân mình vậy. Thiên Kỳ đảo mắt nhìn xung quanh, rồi lạnh lùng:

- Các vị xông vào đi?

Lúc này bỗng nhiên một giọng nói chấn động hiện trường:

- Tất cả hãy đứng lại!

Quần hùng bất giác giật mình dừng bước, và giọng nói lại tiếp:

- Mệnh lệnh của sư muội ta không cần đến các vị chấp hành! Còn tên tiểu bối họ Đồng kia, hãy quay lại đây ngay!

Quần hào nghe lời nói này đều thoáng vẻ bất phục họ quay lại nhìn vào người vừa nói, ánh mắt thoáng vẻ hận thù. Thiếu nữ kia bỗng cất tiếng:

- Các vị xin hãy tạm thời lùi bước!

Mọi người đồng thời bước lui. Tiếng nói kia lại vang lên:

- Họ Đồng kia! Ngươi có nghe thiếu gia nói gì không?

Bấy giờ Thiên kỳ mới quay lại, nhìn vào khuôn mặt của người vừa nói. Đó là một chàng trai mặt đẹp như ngọc, mắt sáng như sao, mũi thẳng, miệng vuông, môi hồng tươi nhuận, so với vẽ đẹp của Kim Lệnh công tử thì khó phân cao thấp.

Thiên Kỳ bình thản:

- Tôn giá muốn thể hiện uy phong của mình?

Thiếu niên kia tỏ vẻ giận dữ cùng cực, quát lên:

- Ngươi hãy tiếp một chưởng của ta, để xem ngươi có đủ tư cách để nói những lời như vậy không?

Dứt lời, thiếu niên lao mình tới như một tia chớp xuất chưởng. Chưởng tới vô thanh, song áp lực thì khủng khiếp, khiến mọi người đều ngạt thở. Thiên Kỳ chỉ cười lạnh, bàn tay chàng đã vung lên tiếp chưởng tự bao giờ không một ai trông thấy, "ầm" một tiếng chấn động đất trời, cát đá mù mịt bay, tối tăm cả một vùng rộng. Giữa chỗ đứng của họ, chưởng lực đào thành một hố sâu chừng ba thước.

Trong đám cát bụi mịt mù kia, chàng thiếu niên mới đến không có cách gì tự chủ, phải thoái lui mấy bộ. Trong đôi mắt chàng trai, ngoài vẻ kinh ngạc còn có sự hận thù căm ghét, bởi lẽ ngoài võ công trùm thiên hạ Thiên kỳ còn có một diện mạo mà hắn ta không thể sánh.

Đồng Thiên Kỳ tuy rằng đã mang trọng thương, song sau một chưởng, chàng vẫn đứng bình chân không hề nao núng. Quần hùng đều kinh ngạc về bản lãnh của chàng trai mới đến, vì tuy kém thế, song hắn cũng không tỏ ra bị thương. Sau khi làn gió biển trong lành bay đi tất cả bụi cát đất đá vừa mới tung lên, thiếu miên kia quét đôi mắt như điện nhìn về phía Thiên Kỳ, vẻ ghen ghét của chàng trai càng lộ rõ, gã cười lạnh nói:

- Ngươi phải đỡ thêm một chưởng nữa của thiếu gia.

Vừa nói, gã định xuất chiêu. Bỗng một giọng oanh cất lên; - Lăng sư huynh! không nên đánh nữa Gã họ Lăng kia vội vàng quay lại nói:

- Sư muội? Vừa rồi huynh không dùng toàn lực, đâu ngờ tên tiểu tử này cũng có bản lĩnh. Thêm một chưởng nữa xem gã ta còn chống đỡ nổi hay không Khi thiếu niên họ Lăng di chuyển thân pháp, ánh mắt của Thiên kỳ bất giác nhìn vào cô gái đứng sau lưng chàng trai, khuôn mặt anh tuấn của chàng thoáng thay đổi, chàng thầm nhủ:

"Sao trên đời này lại có người đẹp như vậy?" Vốn sau lưng chàng trai có hai nữ nhân. Cô gái vừa mới đến vận y phục màu trắng bạc, dáng thướt tha uyển chuyển, người cân đối nhẹ nhàng thanh thoát. Khuôn mặt của nàng có thể nói không có ngôn từ nào của thế tục thế lột tả được. Có thể nói nàng là một bức tranh hoàn mỹ của tạo hóa. Tóm lại tất cả tinh hoa của cái đẹp hình như đã tập trung trên người con gái này! Ấy vậy mà, bên cạnh nàng lại là một phụ nữ trung niên hoàn toàn tương phản. Bà ta mày râm mắt lớn, mũi gãy miệng rộng trông thô kệch và kỳ quái vô cùng, hình như là thị tỳ của trang tuyệt sắc giai nhân kia.

Trung niên thiếu phụ kia bỗng lên tiếng:

- Lăng công tử nếu sử dụng hết toàn lực thì không biết sẽ có uy lực vũ bão đến chừng nào!

Nghe lời nói khích kia, công tử họ Lăng sa sầm nét mặt song vội vàng trấn tĩnh, cười xởi lởi:

- Ngũ đại tỷ lại cười tại hạ ư?

Phu nhân nét mặt vẫn không đổi:

- Không dám! không dám! Ngũ Xảo Vân này thân phận tôi đòi, đâu dám thất lễ cùng công từ.

Thiếu niên họ Lăng kia tỏ vệ khó chịu, nhìn về phía giai nhân như trông chờ nàng ngăn cản bớt phụ nhân họ Ngũ, song khuôn mặt thiếu nữ vẫn không thể hiện nét gì khác, không biết phải làm thế nào, công tử họ Lăng lại đối đáp:

- Ngũ đại tỷ! Tại hạ tính tình nóng nảy, lời nói có chỗ nào không phải, mong đại tỷ lượng thứ Ngũ Xảo Vân lạnh lùng; - Lăng đại công tử là người văn võ toàn tài, lời nói sao lại có chỗ không phải được.

Công tử không phải là còn một chưởng toàn lực chưa đánh đó sao? Với chưởng lực này tôi nghĩ rằng gã họ Đồng kia chắc khó toàn mạng.

Chàng họ Lăng thầm kêu khổ và nguyền rủa phụ nhân; "Con rùa đen đáng chết! Những hoa mỹ của ta đâu phải để hạng người như ngươi hiểu, sao lúc nào ngươi cũng tính cách làm cho ta mất mặt! Hãy đợi đến lúc ta đoạt được mỹ nhân rồi thì chớ trách ta độc ác.?

Gã nghĩ như vậy, song bề ngoài vẫn vẻ ôn hòa liếc nhìn mỹ nhân một cái, gã quay lại phía Thiên Kỳ, chợt giọng nói thánh thót của cô gái vang lên:

- Các người không nên đánh nhau nữa! Đồng công tử! tiện nữ có lời này không biết công tứ có thể tiếp thu không?

Thiên Kỳ cũng phải nén xao động trong lòng lạnh nhạt hỏi:

- Cô nương cần tại ha tiếp thu điều gì?

Kim Lệnh công tử thoáng giật mình thầm nghĩ:

“Mẹ nó! Không lẽ hắn thay đổi chủ ý?” Giai nhân thoáng chút trầm tư rồi dịu dàng nói:

- Cùng liên thủ để phá vòng vây!

Thiên Kỳ cười nhẹ:

- Tại sao cô nương nhất định muốn Đồng mỗ chấp nhận điều này?

- Tôi cũng không biết! Song tôi nghe trên võ lâm vẫn đồn đại công tử không bao giờ nghe lời khuyên cáo của ai cả và cũng không hề có một người bằng hữu, nên động tánh hiếu kỳ, muốn thử xem. Hơn nữa rất nhiều người không bao giờ nghe lời khuyên của người khác, song họ lại nghe lời khuyên của tôi.

Lời nói của nàng nghe rất tự nhiên, thần thái lại rất chân thật, chẳng mang chút khoa trương nào cả. Thiên Kỳ nghe vậy, chàng nhẹ nhàng:

- Những gì cô nương nghe được về tại hạ e rằng không đầy đủ. Tại hạ không những không có bằng hữu, mà trên bước đường giang hồ chỉ có toàn cừu địch. Đến như một lời khuyên của cô nương, cũng thật đáng tiếc, hôm nay cô gặp một ngoại lệ Cô gái vẫn cười nhẹ:

- Vậy là công tử không nghe lời ta?

- Cũng như cô nương vậy, chắc cô nương không thích nghe lời khuyên của ai.

Công tử họ Lăng lúc này nét mặt đã trầm nặng, gằn giọng:

- Ngươi là thứ gì mà dám cùng sư muội ta tranh luận?

Thiếu nữ vờ như chẳng nghe thấy gì, lại nói với Thiên Kỳ:

- Làm sao công tử biết rằng ta không thích nghe lời khuyên của người Câu hỏi của thiếu nữ không nằm trong dự đoán của Thiên Kỳ, chàng trầm tư một lúc rồi nòi:

- Giả như cô nương thích nghe một lời của tại hạ, thì tại hạ khuyên rằng, đối với chuyện hôm nay giữa tại hạ và các bằng hữu đất trung nguyên này, cô nương đừng nhúng tay vào.

Cô gái thoáng giật mình, nói:

- Như vậy là trái với tôn chỉ của ta khi đến nơi này!

- Nói vậy thì giữa chúng ta, không ai nên nghe ai cả!

Cô gái nói rành rọt từng tiếng:

- Bổn cô nương vì hảo ý đối với các người mà đến. Nếu không trong cuộc tranh chấp giữa các người chỉ khiến cho kẻ khác "ngư ông thủ lợi. Điều này đối với công tử cũng không phải là không có hại gì Lời thiếu nữ vừa dứt, bỗng nhiên trên không trung tĩnh mịch nổi lên chín tiếng kêu thê thảm như vượn hú quỷ rên, tiếp theo là một tràng cười rợn người như vọng về từ địa phủ. Ở ngay phía sau bức tường đối diện vang lên một giọng nói lạnh lùng:

- Dù cho các ngươi không quyết dấu, Cửu U Đảo muốn thu lợi, thì cũng không dùng hết một lực lượng lớn như thế này! ha hạ..

Quần hùng ngẩng đầu lên nhìn về phía bức tường, bỗng có người kêu lên sợ hãi:

- Cửu U Đảo Chủ!

Hồi 14, 15 - Dã Tâm Tiêu Diệt Quần Hùng

Lúc này, trên bức tường đối diện xuất hiện một lão nhân ước chừng bát tuần, toàn thân khoát một chiếc áo bào bằng gấm màu vàng, tóc trắng như cước, râu ba chòm dài xuống ngực, mày rậm mũi thẳng, miệng vuông. Đặc biệt là đôi mắt của lão già thật thâm hiểm, hoàn toàn không cân đối. Tia mắt hoang dại trông tàn nhẫn đến lạnh cả người như ẩn bên trong âm khí của tà ma yêu quỷ (thiếu đoạn) - Thôi cũng được, lão phu sẽ thành toàn cho các ngươi.

Nói đến đó lão trầm nét mặt. tiếp:

- Đến đây, lão phu sẽ đứng yên nhường ngươi đánh ba chưởng, nếu như ngươi làm lão phu xê dịch một bước chân xem như lão phải thua ngươi, bằng ngược lại ngươi chỉ phải đỡ lão phu một chưởng là xong.

Thiếu niên họ Lăng vừa rồi so chưởng với Đồng Thiên Kỳ, tuy là có thoái lui mấy bộ song chưa thụ thương, chứng tỏ nội công gã cũng vào loại thượng thừa. Nay lại thấy Cửu U Đảo chủ ra điều kiện như vậy, quần hùng đều sợ hãi bản lãnh của Đảo Chủ, từ đó càng thấy cơ hội sống của mình càng mong manh.

Lăng thiếu niên không phải là không biết bản lãnh của Đảo Chủ thuộc vào hạng xuất phàm nhập thánh, song vì thói sĩ diện hảo huyền trước mỹ nhân nên lỡ nói những lời kiêu hãnh bây giờ không lẽ nuốt lời? Gã biến sắc mặt, song trấn tĩnh ngay, bước lên lạnh lùng nói:

- Cung kính không gì bằng tuân lệnh, vãn bối xin ra chiêu.

Đôi mày liễu của mỹ nhân kia chợt chau lại, nàng cất tiếng lanh lảnh:

- Lăng huynh, huynh và Đảo Chủ thân thế khác nhau trời vực, sao có thể phạm thượng như vậy được?

Ngôn từ nàng nghe thật khiêm cung song hàm ý thăm dò phản ứng. Nàng nói vừa xong, đôi mắt quét nhanh về phía Thiên Kỳ.

, Lần đầu tiên người ta thấy trên nét mặt của Kim Lệnh công tư biểu hiện sự đố kỵ.

Có lẽ gã thấy rằng vị trí của gã họ Lăng trong lòng của cô gái cũng đáng kể Trên khuôn mặt tái xanh của Thiên Kỳ cũng thoáng nét thất vọng, tuy chỉ chớp mắt song vẫn không giấu được ánh mắt sắc như dao của cô gái.

Gã họ Lăng sở dĩ đứng ra đương đầu chỉ vì lỡ lời, nay được cô gái mở đường, gã mừng rỡ vội nói:

- Sư muội nói rất đúng!

Kim Lệnh công tử không nhẫn được buột miệng cười lạnh:

- Huynh đài thông mẫn hơn người, lại không phải là lần dầu tiên đi lại trên giang hồ. Chẳng lẽ trước lúc nói chẳng nghĩ đến điều đó?

Thiếu niên họ Lăng sa sầm nét mặt:

- Hãy câm mồm! việc của thiếu gia không liên quan đến ngươi.

Ánh mắt Kim Lệnh công tử lóe lên như điện:

- Ta đã lỡ xen vào, không hiểu ngươi sẽ đối xử thế nào?

Gã họ Lăng suốt đời kiêu hãnh không biết trời cao đất rộng là gì. Nay bị Kim lệnh công từ khiêu khích, gã không chịu được vội quay sang Kim Lệnh công tử, gằn giọng:

- Bổn thiếu gia sẽ cho ngươi biết hậu quả của những người thích xen vào công việc của bổn thiếu gia.

Vừa nói gà vừa từng bước lạnh lùng bước sang phía Kim Lệnh công tử.

Mỹ nhân đôi mày liễu cau lại, lên giọng:

- Lăng huynh, đêm nay chúng ta đến chỉ vì khiêu khích nhau sao?

Họ Lăng vội vàng dừng bước, quay lại:

- Sư muội! ngu huynh thật không thể nhẫn được.

Nói thì nói vậy, song gã ngoan ngoãn quay lại chỗ cũ, Cửu U Đảo Chủ cũng mong muốn cho hai bên giao chiến, nên nãy giờ im lặng, đến bây giờ mới lên tiếng - Tiểu tử! ngươi tạm thời thoát qua một tai kiếp song không thể thoát qua cả đêm nay.

Thiếu nữ vẫn thản nhiên cười nói:

- Đảo Chủ đã quyết định hạ thủ đối với bọn vãn bối rồi ư?

Đảo Chủ lạnh lùng:

- Theo ngươi nghĩ thì sao?

Thiếu nữ lại cười:

, - Vãn bối cho rằng Đảo Chủ sẽ không ra tay. Vì rằng nếu chỉ vì hai mạng người mà khiến cho Vạn Thánh đảo và Phi Hà Đảo liên thủ chống lại Cửu U Đảo thì thật không đáng tý nào.

Cửu U Đảo Chủ lại cười lớn:

- Hạ.. hạ.. con nha đầu, lời ngươi nói không sai, lão phu chính thật không muốn hai đảo kia liên thủ chống lại mình, thế nên ba đại bá chủ ở trên biển vẫn bình an. Thế nhưng hôm nay thì mọi việc lại khác!

Thiếu nữ vẫn cứ cười tươi:

- Đảo Chủ đã có một hậu thuẫn nào đó chăng?

Cửu U Đảo Chủ cười lạnh lẽo:

- Cửu u Đảo từ xưa nay không bao giờ dựa vào lực bên ngoài, cũng không dùng lực bên ngoài, vì

vậy không có hậu thuẫn nào cả. Lão phu chỉ nói rằng, các ngươi đến đây đã quá xa nhà!

Thiếu nữ nghe song, mất xanh chợt chuyển động một thoáng rồi cười nói:

- Tôi hiểu thâm ý của Đảo Chủ. Nếu như trong đêm nay Đảo Chủ hoàn toàn diệt khẩu, người trên hai đảo kia không thể nào biết chúng tôi đã chết trong tay của Đảo Chủ, đúng không?

Thâm ý của Cửu U Đảo Chủ bị thiếu nữ kia bóc trần, lại nhìn thấy cô ta không tỏ vẻ gì sợ hãi nên Đảo Chủ cũng có ý đề phòng. Trầm tư giây lát, lão cười - Nếu lão phu có ý làm như vậy các ngươi có thể đối phó được chăng?

- Tiện nữ đã sớm nghĩ đến điều này, không dại gì một mình lên Mai Đảo. Những người khác, Đảo Chủ có đoán ra họ đang ở đâu không?

- Ta thật không rảnh để đoán già đoán lon.

Thiếu nữ vẫn bình thản:

- À tôi lại quên mất những thủ hạ của Đảo Chủ suốt đời không thể thấy mặt trời, bây giờ lại vào canh tư rồi, chắc Đảo Chủ trong lòng khẩn trương lắm phải không?

- Con nha đầu? ngươi cho rằng lão phu không dám dộng thủ?.

Thiếu nữ không dám chọc giận lão quái đó, nàng cười lên tươi tỉnh, rồi ngửa mặt lên không hú lên một tiếng dài nghe rất vui tai. Từ xa, sau những hàng cây chợt vọng lại một tiếng hú tương tự Nhìn khuôn mặt Cửu U Đảo Chủ đã thoáng biến đổi, thiếu nữ nhoẻn miệng cười:

- Đảo Chủ có thể biết rằng người của tôi đang ở chỗ nào chăng?

- Hắn có thể trở về để báo tin?

, - Vâng, hắn có trách nhiệm báo cáo về sự an toàn của vãn bối.

Đảo Chủ lạnh lùng song tia mắt giết người của lão hình như không còn:

- Nói vậy, lên đảo lần này các ngươi đã chuẩn bị đối phó với ta?

Khuôn mặt tươi vui của thiếu nữ chợt trầm lại, nàng suy tư một lúc rồi nói:

- Nếu như nói rằng đến để đối phó với Đảo Chủ thì vãn bối đâu đủ tư cách.

Cửu U đảo Chủ hỏi dồn:

- Vậy thì các ngươi đi du ngoạn ở đây sao?

- Đảo Chủ nói chỉ đúng một phần.

- Còn phần kia?

- Vãn bối không thể phụng cáo.

Ánh mắt Đảo Chủ trở nên hung hãn như sắp động thủ, song như nghĩ ra một điều gì lão kiềm lại, cất giọng cười âm trầm:

- Bất luận phần còn lại là gì, các ngươi đã không phải vì đối phó với lão phu mà đến, lão phu không thể có thái độ gây khó dễ đối với các ngươi mà làm thương tổn đến hòa khí giữa ba đảo. chúng ta mỗi người cứ làm việc riêng của mình.

Thiếu nữ chớp mắt:

- Việc của Đảo Chủ hẳn là việc đại sự?

- Lão phu không có nhiệm vụ phải nói cho các ngươi biết.

Nói doạn lão quay lại phía quần hùng, tiếp:

- Các ngươi như có ý định phá vòng vây, thì bây giờ chính là thời điểm thuận lợi Quần hùng đưa mắt nhìn nhau song không ai dám động vọng. Cửu U Đảo Chủ nhìn thấy hiện trạng như vậy đắc ý cười nói:

- Các vị chưa quyết hẳn là có ý quy thuận bổn đảo?

Quần hùng nghe xong ai nấy đều biến sắc, có năm sáu người nhấc chân định đi song lạt vội rụt về. Cửu U Đảo Chủ lại cất tiếng cười đe dọa:

- Cửu U Đao xưa nay tuyển người cực nghiêm, không thu nhận những kẻ bất tài bây giờ,lão phu sẽ tuyên bố danh sách của những người đủ tư cách gia nhập Cửu U Đảo.

Những người không được lão phu đọc đến. Hà.. hà... hãy xem lại vận khí của các ngươi như thế nào?

Vừa nói xong, lão ta trịnh trọng tuyên bố:

- Người thứ nhất:

Đồng Thiên Kỳ, bổn đảo sắp xếp cho ngươi làm phó viện chủ của Trung Việt. Nếu lập được công sẽ tăng tiếp, ngươi nghĩ thế nào?

, Thiên Kỳ từ từ quay lại, ánh mắt sáng như điện của chàng quét lên trên gương mặt già nua song tàn độc của lão Đảo Chủ, lãnh đạm nói:

- Đó có phải là một đia vị mà hằng vạn người tranh giành?

Cửu U Đảo Chủ nhất thời chưa đoán ra ý của Thiên Kỳ, nên nghiêm trang nói - Bốn đảo có ba viện song song hành sự. Ngoài lão phu ra, địa vị của ngươi chỉ đứng sau viện chủ.

Thiên Kỳ cười lên một tràng lạnh lẽo:

- Trước khi mũi kiếm tầm thù của Đồng mỗ chưa chỉ đến Cửu U Đảo. Đồng mỗ có lời khuyên răng đừng ai tìm đến Đồng mỗ!

Khuôn mặt lão già trầm lai, gằn giọng:

- Vậy là ngươi không chấp nhận?

- Tôn giá lực lượng như trời như biển kia, lẽ ra không sợ Đồng mỗ từ chối mới phải.

Đảo Chủ căm phẫn:

- Lần sau cái ta cần không phải là ngươi mà là mạng sống của ngươi.

Thiên Kỳ cũng lạnh lùng:

- Cánh tay của "Huyết Kiếp" tính từ đêm nay sẽ vươn tới Cửu U Đảo của các hạ Cửu U Đảo Chủ chỉ hừ lạnh một tiếng rồi cao giọng tuyên bố tiếp:

- Qúa Nam Bình có công dâng cửu đỉnh cho bổn đảo, cho ngươi chức tuần sát.

Ngươi có mãn ý không?

Qúa Nam Bình không giấu dược vẻ thất vọng song lão bây giờ và Nhật Nguyệt Bang đã thành cừu địch, không còn đường thoái lui, lão ta cố làm vẻ tươi cười:

- Đa tạ hồng ân của Đảo chủ!

Đảo Chủ lại tiếp tục tuyên bố:

- Giả Thiên Bằng Đơn Hành Tín và ba vị Thiếu Lâm cao tăng sẽ được liệt vào tứ đại hộ pháp, các người có mãn nguyện?

Đơn Hành Tín tỏ ra lạnh nhạt:

- Lão phu đa tạ Đảo Chủ, thế nhưng...

Cửu U Đảo Chủ không đợi Đơn Hành Tín dứt câu, vội khua tay:

- Không cần phải tạ Ơn, tiếp theo Kim Lệnh công tử ngươi sẽ theo lão phu lên đảo Cửu U.

Kim Lệnh công tử nghe vậy biến sắc, lắp bắp:

, - Đảo Chủ! Nhật Nguyệt Bang...

- Lão phu biết rất rõ giữa ngươi và Nguyệt Hoa phu nhân có một mối quan hệ không phải tầm thường. Ta cũng hiểu địa vị của người trong Nhật Nguyệt Bang. Đây cũng chính là lý do tại sao lão phu muốn ngươi cùng lên Cửu U Đảo với lão phu.

Kim lệnh công tử thầm sợ hãi sự am hiểu của lão ta đối với Nhật Nguyệt Bang. Sợ rằng lão sẽ nói thêm những chuyện khó nghe khác, vội vàng hỏi:

- Không biết Đảo Chủ sẽ xếp tại hạ vào chức vụ gì?

- Ta không chuẩn bị một chức vụ nào cho ngươi cả.

Kim Lệnh công từ biến sắc:

- Vậy là tại hạ bị cầm tù ở Cửu U đảo??

- Nếu nói là con tin thì cũng không sai mấy.

Nói xong lão ta trầm giọng xuống:

- Những nhân vật bổn đảo muốn thu dụng đã tuyên bố xong danh sách. Những người còn lại bổn đảo không dùng song cũng không dễ dàng phóng thích. Nếu vị nào đột phá vòng vây, chạy đến được bờ biển xem như tính mạng các vị đã được bảo toàn, bằng ngược lại, các vị chỉ nên trách bản lãnh của mình còn quá kém.

Mọi người nghe xong đều biến sắc, lòng tham sanh úy tư đã khiến họ chuẩn bị liều mình tìm đường sống. Đơn Hành Tín nhìn sang ba cao tăng Thiếu Lâm hỏi:

- Ý ba vị thế nào?

Cả ba vị đồng thanh:

- Đột vây!

Đơn Hành Tín nhìn quanh một lượt thấp giọng:

- Bắt giặc trước hết phải bắt tướng! Lão phu cho rằng đánh phía Bắc trước là thượng sách.

Thiếu Lâm tam tăng nhất loạt gật đầu. Đơn Hành Tín quay lại phía Kim Lệnh công tử, hỏi nhỏ:

- Ý Kim Lệnh công tử ngươi thế nào?

- Theo Đơn huynh thì sao?

- Đột vây Kim Lệnh công tử gật mạnh đầu:

- Bổn công tử xin trợ một tay!

Đơn Hành Tín quay lại Cửu U Đảo chủ nói nghiêm trang:

- Đảo Chủ đã bức chúng tôi đến chỗ liều mạng!

, Đảo chủ cười lớn tỏ vẻ khinh miệt:

- Hạ.. hạ.. Đơn Hành Tín, ngươi nên hiểu rằng, các ngươi và Đồng Thiên Kỳ khác nhau về mọi mặt, song lão phu cũng đã chuẩn bị cho những chức vụ rất tốt. Nếu các ngươi không phục, thôi cũng được, lão phu sẽ cho các ngươi khẩu phục tâm phục!

Lên đi!

Những người chưa được Đảo Chủ gọi đến tên đã sớm xác định lập trường là liều mạng, bây giờ lại biết cả Đơn Hành Tín, Thiếu lâm tam tăng, Kim Lệnh công từ đều cùng lập trường đột vây, lòng được động viên thêm nhiều, nên vừa nghe Đảo Chủ nói dứt, họ đồng thanh hô lên:

- Chúng ta lên đi!

- Quyết phá vòng vây?!

Đơn Hành Tín nhìn sang Thiếu Lâm tam tăng một cái rồi đột nhiên quát lớn:

- Tất cả xông len!

Thanh âm vừa dứt thì lão như một con chim ưng lao người tiên phong vào hướng bắc.

Theo ngay sau lưng của Đơn hành Tín là Thiếu Lâm tam tăng, rồi tiếp theo đó là quần hùng đang chủ tâm liều mạng. Khí thế như vạn mã đang xông trận vậy Kim Lệnh công tử và hai lão tùy tùng đi sau cùng.

Liếc nhìn quần hùng xông trận Đồng Thiên Kỳ quay lại Thiên La Kiếm từ từ bước đến.

Thiếu nữ cũng nhìn vào quần hùng đang xông pha, song lại lắc đầu thở dài thầm nghĩ:

- Vô ích! Các ngươi đi tìm cái chết, nếu ở đây động thủ thì vẫn hay hơn!

Thiếu niên họ Lăng chợt hỏi:

- Sư muội! theo muội thì ai có thể động thủ ở dây?

- Đồng Thiên Kỳ!

Gã họ Lăng lại buột miệng nhắc lại tên của Thiên Kỳ, hình như gã cảm thấy chua chát khi mỹ nhân đánh giá quá cao Thiên Kỳ, rồi gã lại cố ý nói lớn:

- Thiên Kỳ thì có bản lãnh gì ghê gớm, chẳng lẽ võ công hắn có thế cao hơn muội sao?

Hắn cho rằng với câu mình trên sẽ đánh được vào lòng hiếu thắng của sư muội, để nàng không còn đề cao Thiên Kỳ nữa. Thế nhưng giai nhân lại lắc đầu:

, - Võ công muội không thể nào sánh được với người này. Huyết Kiếm Thủ Vân Không lão nhân gia trước đây sáu năm đã từng nói rằng, sau sáu năm nữa sẽ có một Huyết Kiếp Thủ mới xuất hiện mà võ công còn cao bơn lão nhân gia, muội đoán chắc hẳn là người này!

Lăng thiếu niên buột miệng phủ nhận:

- Sáu năm trước Vân Không lão nhân gia cũng đã đến Phi Hà Đảo, người có nói Huyết Kiếm Thủ mới trên huyệt Mi tâm cũng có nốt ruồi son, gã này không thấy có?

Thiếu nữ thoáng giật mình, gật đầu - Đúng vậy, chàng ta không có, nếu có thì không còn gì bàn cãi nữa!

Thiếu niên họ Lăng đắc ý:

- Đúng! song đáng tiếc là hắn không có.. Thiếu nữ không nói ra, song nàng thầm nghĩ:

- Anh hùng tự cổ vẫn thường gặp cảnh ngộ đau lòng. chàng không phải là Tiểu Đồng mà Vân Không đã nói sao?

Phía bên kia, Cưu U Đảo Chủ đang khinh miệt nhìn đám quần hùng hùng hổ quay lại như sóng vỡ bờ, trong ánh mắt lão lóe lên tia giết người khủng khiếp, chớp mắt quần hùng đã đến nơi. Đơn Hành Tin và Thiếu Lâm tam tăng cùng quát lên một tiếng, phi thân hướng về phía Cửu U Đảo Chủ, quần hùng cũng lừa thế xông lên, Kim Lệnh công tử thì lại đi sau cùng. Tám chưởng của bốn tay cao thủ cùng vận toàn lực tập trung đánh một đòn trí mạng vào Đảo Chủ để tìm đường thoát thân. Phương pháp thoát thân của họ thực là sáng suốt song không ngờ Đảo thủ đã tiên liệu về điều này. lão ta cười một tràng dài rồi như một bóng quỉ u linh, thân hình lão tung lên không trung hơn bốn trượng thoát khỏi tầm chưởng phong.

Bọn Đơn Hành Tín vô cùng đắc ý không suy nghĩ gì thêm vội vọt người bay qua bức tường trước mặt. Bốn người vừa vụt tung người, bỗng từ ngoài bức tường vang lên bốn tiếng rú ma quái, và bốn bóng quái nhân mình phát lân tinh đã xuất hiện phía bức tường cản đường rút chạy của quần hùng. Đào Chủ lúc này cũng vừa rơi xuống phía sau lưng quần hùng, lão cười lên tàn khốc:

- Những kẻ ta muốn bắt đã tự động chui vào lưới, hãy xem đây!

Nói đoạn lão vung song chưởng quét về phía quần hùng, chưởng phong không mang một tiếng động nào, nên tới bên lưng mà quần hùng vẫn chưa phát hiện, ánh chưởng của lão phát ra ánh xanh lục trông đến rợn người, chưởng phong đi đến đâu là những tiếng kêu thét lên hãi hùng rồi những bóng người lại ngã xuống, chớp mắt đã có đến mười mấy người tử nạn. Những người phía trước nghe những tiếng thét hãi hùng, sau lưng, không dám chậm trễ vội lao về phía bức tường để thoát thân, song bốn quái nhân đã xuất chưởng tấn công. Võ công của quần hùng so với bốn tên quái nhân kiệt hãy còn kém xa, lại nghe liên tục những tiếng rú thê thảm và bóng người lại liên tục ngã xuống. Hiện trường cứ như vậy, những tiếng thét từ phía trước và phía sau cứ liên tục vang lên, những bóng người nối tiếp nhau ngã xuống, những tử thi chồng chất cách bức tường chừng ba trượng trông thật là một cảnh tượng kinh hoàng!

Kim Lệnh công tử vì khôn ngoan tụt ra phía sau lưng Đảo Chủ nên tánh mạng còn bảo toàn, gã khấp khởi mừng thầm.

“May mà ta không liều mạng như họ” Lúc này, Đồng Thiên kỳ đang tiến đến trước mặt Thiên La Kiếm cách chừng năm thước. Hình như cảnh tượng tàn khốc trước mắt khiến lão Qúa Nam Bình lạc thần, không thấy ánh mắt như lửa đang nhìn vào mặt lão.

Sau khi lớp người cuối cùng vừa ngã xuống, Cửu U Đảo chủ từ từ quay lại lạnh lùng nhìn vào mặt Kim Lệnh công tử rành rọt:

- Ngươi cũng có thể thử xem vận mệnh của mình.

Kim Lệnh công tử chớp mắt. thầm nghĩ:

“Thức thời mới là tuấn kiệt, không nên dẫm lại vết xe đổ của quần hùng. đối chưởng với lão thì cục diện có lẽ cũng…” (thiếu đoạn) như thế này.

- Nhưng Cửu u Đảo chủ xuất chưởng đột ngột nên không vận hết công lực. Hơn nữa, năm xưa Vân Không có nói rằng, Huyết Kiếm Thủ mới hơn hẳn lão nhân gia cả võ công và nội lực mà người này…

Ngũ Xảo Vân hình như trong lòng có sẵn mối bất bình vì tính tình hay đố kỵ của gã nên xen vào:

- Đồng Thiên Kỳ đang bị nội thương nặng không biết Lăng công tử nhìn vậy có biết không?

Thiếu niên phản công:

- Nếu võ công cao hơn cả Vân Không thì làm sao có thể nội thương được?

Ngũ Xảo Vân sát ván:

, - Điều này chửng tỏ chàng trai chỉ sống cho trượng nghĩa, không đề phòng bọn tiểu nhân ám

toán!

Vì muốn đả kích Đồng Thiên Kỳ, quên cả sự đắc tội với Ngũ Xảo Vân, họ Lăng tiếp - Trong võ lâm mọi người đều như Thiên Kỳ chỉ là một kẻ khát máu - Ai nói?

Thiếu nữ lúc này đột nhiên mở lời:

- Hai người cứ tranh luận song không ai có chứng nào cả thì tranh luận đến bao giờ mới ngã ngũ?

Lúc này tát cả bụi đất đã tan hết, Cửu U Đao Chủ trên khuôn mặt lộ nét ngạc nhiên đến cùng cực. Thiên Kỳ nhìn lão nét mặt vẫn lạnh lùng:

- Thân thủ của tôn giá quả là đáng sợ Cửu U Đảo Chủ đã không còn nét cuồng ngạo như trước nữa, trầm giọng:

- Thiên kỳ, nội lực của ngươi quả ngoài sự dự liệu của lão phu, lão phu thay đổi ý định trước dây. Nếu bây giờ ngươi gia nhập Cửu U Đảo lão phu chia nửa cho ngươi?

- Giả sử Đồng mỗ từ chối?

- Thiên Kỳ! ngươi đã mang trọng thương, ngươi không thể không đồng ý!

Thiên La Kiếm nghe hai người nói chuyện, lão lạnh toát người, vì chỉ cần Thiên Kỳ gật đầu, mạng sống của lão cầm như nằm gọn trong tay chàng. Song Thiên Kỳ vẫn giữ thái độ lạnh. nhạt:

- Nếu tại hạ không bị nội thương e rằng giờ phút này tôn giá phải lo kế thoát thân.

Cửu U Đảo cười vang:

- Không đến nổi như vậy, song có lẽ lão phu cũng hao binh tổn tướng không ít, thế nhưng tình huống hôm nay không như vậy - Nếu tôn giá cho rằng hôm nay là hội tốt thì ra tay đi!

Cửu U Đảo Chủ biến sắc mặt chợt lão ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Thiên Kỳ! vậy là ngươi quyết định chọn cái chết?

Thiên Kỳ Lạnh lùng đến tàn khốc:

- Ta đã nói rồi, cái tay của Huyết Kiếp từ bây giờ đã vươn đến Cửu U Đảo - Nói vậy, đêm nay lão phu không trừ ừ khử ngươi thì không xong?

Cửu u Đảo Chủ vừa nói xong, bỗng trên không trung vang lên ba tiếng kêu thật rung rợn. Sắc mặt lão ta chợt thay đổi ra dáng chần chừ. Thiếu nữ nhìn lên sắc trời, rồi tự nói:

, - Canh bốn đã hết, đây chính là lúc bọn cô hồn ma quỷ này phải về sào huyệt Cửu U đảo chủ suy nghĩ một lúc rồi nói lớn:

- Tất cả hãy lui về đảo. Bốn đại hiệp thì hãy chờ bổn đảo chủ trên chiếc thuyền nơi bờ biển!

Qúa Nam Bình chợt hoảng loạn:

- Đảo chủ! Còn thuộc ha.....

- Ngươi bây giờ là người của Cửu U đảo, hãy theo họ mà về?

Thiên La kiếm cả mừng vội khom người bái tạ, rồi hướng ra ngoài tính lao đi - Đứng lại!

Cùng với tiếng quát, là một bóng người như điện xẹt, lao đến cản đường Qúa Nam Bình. Thiên La Kiếm từ lúc chứng kiến võ công của đối phương, không còn lòng dạ nào để khiêu khích nữa, lão liền vận hết công lực đề khí vọt đi. Khi Đồng Thiên Kỳ vừa vọt người lên thì Cửu U Đảo Chủ ở bên dưới cũng quát lên một tiếng xuất song chưởng, nhằm vào huyệt đơn điền và dũng tuyền của Thiên Kỳ đánh tới, Thiên Kỳ đang tập trung hết sức lực và tâm trí vào Thiên La Kiếm, sự ra tay đột ngột của Đảo chủ cộng với nội thương trầm trọng của mình chàng chỉ kịp uốn mình trên không lộn ngược người, xoay hai tay vung song chưởng đối phó với chưởng phong đang ở dưới đánh lên. Lại thêm một tiếng "ầm" khủng khiếp, Thiên Kỳ bị hất lộn lên không bay ra xa ngoài hai trượng, rơi xuống đất chàng còn loạng choạng thối lui hai bước nữa, trên khóe miệng chàng trào ra một dòng máu tươi trông thật đáng sợ. Cửu U Đảo Chủ cũng hơi thối lui chừng một bước, hai vai lão chỉ nhún nhẹ, thân hình lập tức phi tới trước mặt Thiên Kỳ chừng năm thước.

Thiếu niên họ Lăng trên khuôn mặt hiện nét hài lòng, còn đôi mày thiếu nữ thì chau lại tỏ vẻ lo lắng vô cùng. Qúa Nam Bình lúc này đã vượt qua bức tường thoát thân, bốn quái nhân cũng không còn thấy ở đó nữa. Trên mi tâm huyệt của Thiên Kỳ lúc này chợt biểu hiện lồ lộ một nốt ruồi son đỏ thắm như muốn nhỏ máu tươi.

Đôi mắt mỹ nhân sáng rực lên, nàng nói như reo lên:

- Nốt son! Chính là chàng!

Trong lòng của thiếu niên họ Lăng chợt chấn động, song khuôn mặt gã bỗng thoáng vẻ tươi cười ngay sau đó, rồi buột miệng:

- Hắn không thoát khỏi tay của Cửu U Đảo chủ. Thiếu nữ chau mày:

- Lăng huynh! Hình như anh rất muốn chàng trai phải chết trong tay đảo chủ?

Họ Lăng lúc vô ý để lộ tâm sự của mình, nên cảm thấy thẹn, khuôn mặt giờ ửng hồng lên vội vàng phủ nhận:

, - Đâu có! Huynh đâu có muốn vậy!

Ngũ Xảo Vân cười lạnh xen vào:

- Người khác không phải toàn ngốc cả - Tôi cũng rất lo lắng cho hắn!

Thiếu nữ chợt động lòng; - Lăng huynh nói thật chứ?

Họ Lăng vội vàng:

- Nếu huynh không thật lòng thì trời tru đất diệt.

Vừa nói xong gã lại cảm thấy vô cùng hối hận. Thiếu nữ cười thật tươi.

- Vậy là Xảo Vân sai rồi, hiểu nhầm về hảo ý của Lăng huynh, nếu thật sự huynh lo cho chàng

trai thì tiểu muội có một cách giúp cho chàng ta vượt qua nỗi hiểm nghèo đêm nay.

Gã họ Lăng đã lỡ nói ra, khó có thể nuốt lời với mỹ nhân nên vờ sốt sắng:

- Tiểu muội có cách gì giúp hắn vậy?

Thiếu nữ cười thầm trong bụng, thầm nghĩ:

- Người của Phi Hà Đảo các ngươi ai cũng lắm mưu nhiều kế. Nếu không sớm biết như vậy chắc ta cũng bị ngươi qua mặt!

Nghĩ vậy song nàng vẫn cứ tươi cười:

- Đến lúc đó sẽ nói cho huynh hay!

Giữa lúc hai người nói chuyện thì bên kia Đảo chủ và Thiên Kỳ vẫn tiếp tục giao đấu. Hai bóng người khi nhanh khi chậm, chập chờn giữa bụi đất tung mịt mù trời.

Chưởng phong quyền ảnh quét ra ngoài chu vi đến bốn trượng rộng. Bỗng nhiên Cửu U Đao Chủ quát - Hãy đỡ chưởng này của lão phu!

"Ầm" một tiếng kinh hoàng, hai bóng người phân ra xa. Thiên Kỳ loạng choạng lui ra sau bảy tám thước, khuôn mặt chàng càng trắng xanh hơn Cửu U Đảo Chủ cũng thối lui chừng năm thước, trên mặt lộ vẻ đắc ý vô cùng. lão ta cười lạnh:

- Thiên Kỳ phần thắng chắc hẳn sẽ thuộc về lão phu Thiên Kỳ hít một hồi dài đè nén chân khí đang chạy ngược lên, giọng chàng vẫn lạnh lùng không đổi:

- Mỗi khi tại hạ chưa nằm xuống thì đừng bao giờ khẳng định như vậy!

- Vậy ngươi cần lão phu chứng minh cho thật minh bạch chắc?

, - Chắc chắn giữa chúng ta sẽ có người nằm lại vĩnh viễn ở đây, song khi chưa thấy đối phương nằm xuống thì không thể nói thắng phụ thuộc về ai!

Cửu U Đảo Chủ chuyển nhanh đôi mắt:

- Lão phu cảm thấy lời nói của ngươi không còn cứng rắn như trước nữa.

- Đừng phí thời gian! Không có lợi cho tôn giá dâu!

Cửu U Đảo Chủ bước lên hai bước - Lời ngươi thật hữu lý, tiếp chiêu!

Dứt lời, như một cánh chim cát lão ta lao đến với tốc độ kinh hoàng, hai bóng người lại khi phân khi hợp những tiếng nổ kinh khủng cứ liên tục, không ai thấy họ xuất chiêu như thế nào. song nếu là cao thu thượng thặng có thể thấy rằng thân pháp của Thiên Kỳ càng lúc càng chậm đi, bỗng nghe Cửu U đảo chủ quát lên:

- Nằm xuống!

Cùng với tiếng quát, một âm thanh vang lên như tiếng xé lụa, hai bóng người vừa hợp lại phân ra ngay. Người ta thấy trên vai áo bên trái của Thiên Kỳ rách một dường chừng năm sáu phân và lập tức máu trào ra như suối, ướt hết cả tay áo chàng.

Cửu U Đảo Chủ hơi giật mình:

- Thật là ngoài dự liệu của lão phu ngươi vẫn chưa nằm xuống!

Nói vậy lập tức như một cánh chim ưng lão lao tới Thiên Kỳ với tốc độ vũ bão.

Đôi mày kiếm của Thiên Kỳ lập tức chau lại, ánh mắt chàng quất vào mặt đảo chủ trông thật ghê người, song chưa xuất chiêu ngay.

Thấy tình trạng như vậy, sắc mặt thiếu nữ chợt biến, vội vã tung mình tới. Song lúc này, thế công của đảo chủ chỉ còn cách Thiên Kỳ chừng hai thước, tưởng như không còn cách nào cứu vãn được.. Bỗng Thiên Kỳ quát lên:

- Tôn giá nằm xuống!

Một tiếng "bách" khô khốc vang lên, Cửu U Đảo Chủ thoái vụt người lui chừng hai trượng, trên ngực bên trái không biết bằng cách nào lại hằn một vết thương sâu, máu chảy tuôn như có vòi. Thương thế e còn nặng hơn cả Thiên Kỳ.

Thiên Kỳ có lẽ do dùng sức quá độ nên trên khóe miệng chàng trào ra một dòng máu tươi trông thật ghê người. Đảo chủ ngước đôi mắt kinh sợ nhìn Thiên Kỳ nhưng chỉ trong giây lát lão như nghĩ ra điều gì, chợt ngửa lên trời cười cuồng ngạo:

- Thiên kỳ! Lão phu đoán không lầm thì ngươi đã vận toàn lực cuối cùng?

Lão vừa nói xong, một nụ cười trong trẻo vang lên:

- Đảo chủ cũng đã lâm trọng thương rồi!

, Lão ta giật mình quay lại phía thiếu nữ:

- Ta bị thương nhẹ thế này thì chẳng sao!

- Một người võ công trùm thiên hạ như đảo chủ mà cũng mang trọng thương thì cũng lạ.

- Nếu ngươi biết rằng ta chỉ bị thương nhẹ dưới chưởng lực Tiềm Long thì chắc còn lạ hơn.

Gã họ Lăng sốt ruột vì Đảo Chủ không chịu tiếp một chưởng nữa để đưa Thiên Kỳ về địa phủ, bèn tìm cách khích lão:

- Đảo chủ không chết dưới Tiềm Long chưởng cũng khiến cho người khác kinh dị!

Cửu U Đảo Chủ lúc này cảm thấy đôi nam nữ kia cũng có vẻ đáng sợ. Thật. tình lão cũng biết họ không phải đối thủ của lão. song lão không dám chắc là vừa rồi Thiên Kỳ cố phải đã thu hết tàn lực để đánh lão hay chưa, hơn nữa các thủ hạ của lão bây giờ đã về đảo hết rồi. Nếu cả hai người liên thủ? kết quả cũng thật khó lường, lão quyết định tạm lùi một bước trước đã Nghĩ vậy lão cười lớn nói:

- Ta chỉ muốn giáo huấn một tý cho bọn hậu sinh không biết tôn trọng các bậc tôn trưởng, còn như muốn giết hắn, ta đâu phải đợi đến bây giờ. Lần sau gặp lại lão phu các ngươi hãy coi chừng.

Nói xong không đợi mọi người phản ứng thế nào, lão nhún người nhảy ra ngoài ba trượng, rồi tung mình lên không như một cánh diều hâu khổng lồ qua khỏi thành viện mất dạng.

Đúng như lời đảo chủ nói, lúc nãy Thiên Kỳ đã đánh đòn trí mạng, dùng hết sức bình sinh. Lão ta đi rồi, tâm lý chàng mới hết căng, khí huyết lúc này lại trào lên loạn xạ, Chàng phải hít một hơi dài đè nén, rồi lạnh lùng nhìn lên khuôn mặt của ba người còn lại, chẳng nói chẳng rằng xoay người đi ra phía cửa viện.

Lăng thiếu niên có vẽ phẫn hận cười nhạt nói:

- Các hạ muốn đi sao?

Thiên Kỳ dừng bước, xoay mình lại ôn tồn:

- Chẳng lẽ- huynh đài muốn lưu giữ ta lại?

Thiếu niên họ Lăng giọng tàn khốc:

- Bổn thiếu gia quả có ý đó?

Thiếu nữ thoáng lo ngại, xen vào:

- Lăng huynh! Hãy để cho chàng ta đi!

- Sư muội...

, Thiếu nữ cắt lời:

- Mỗi người đều có chí riêng của mình, làm sao có thể ép nhau được. huynh thấy đúng vậy chứ?

Với triết lý trong câu nổi, thiếu nữ đã rất khéo biến ác ý của Lăng thiếu niên thành hảo ý lưu khách. Thiên Kỳ nghe câu nói của thiếu nữ thì lửa giận đang bừng bừng cùng phải tắt ngấm. chàng nhìn họ lạnh lùng một lần nữa rồi xoay mình bước đi Thiếu nữ mìn theo chàng trai như chợt động lòng trắc ẩn, thở dài thầm nhủ - Một chàng trai quá sắt đá!

Bước ra khỏi viện, chàng trai Huyết Kiếp nhắm thẳng hướng bờ biển đi đến.

chừng được hơn năm mươi trượng đến bên dưới một tàn cây to, chàng không còn đủ sức chịu đựng nữa bèn ngồi xuống vận khí điều tức để dưỡng thương. Chàng chợt ngước nhìn bầu trời đêm u ám qua tàn cây rậm rồi thở dài như tự đáy lòng đang động một mối trắc ẩn. Đôi mắt chàng từ từ nhắm lại...

Màn đêm u tối trong trong rì rầm của sóng cả đơn điệu song thật nhịp nhàng, chợt từ từ tan biến. Phương đông đã hừng lên ánh dương quang xua đi màn đêm đang ngự trị muôn loại. Mọi vật như bừng tỉnh dậy sau một đêm dài yên ngủ.

Ánh dương quang xuyên qua đừng kẻ lá đến vuốt ve trên khuôn mặt của Thiên Kỳ lúc này hãy còn tái xanh như xác ướp.

Từ ngoài bức tường của viện lúc này có ba bóng người xuất hiện, và trong ánh nắng ban mai trong lành, người ta dễ dàng nhận ra họ là bọn người của giai nhân tuyệt sắc trên. Thiếu nữ phóng mắt nhìn quanh một vòng, rồi như phát hiện ra điều gì, nàng phi người thẳng về phía

Thiên Kỳ đang tĩnh tọa. Trên khuôn mặt của gã họ Lăng hình như cũng không còn vẻ đố kỵ khó coi như trước. Chỉ đơn thuần có một đoạn thời gian bên cạnh giai nhân, lòng gã hình như đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi!

Ba người đi xuyên qua rừng mai, cự ly giữa họ và Thiên Kỳ đã rút lại rất gần.

Trên khuôn mặt đẹp như ngọc của chàng trai chợt thoáng động, ánh mắt thăm dò của chàng quét về hướng ba người đang tiến lại gần.

Đột nhiên tiếng cười của thiếu nữ từ ngoài xa chừng ba trượng vang đến:

- Đồng công tử còn chưa đi à Thanh âm vừa dứt ba người họ đã xuất hiện trước mặt Thiên Kỳ. Vẻ đố kỵ trên mặt của thiếu niên họ Lăng bây giờ lại hiện ra như trước.

Thiên Kỳ từ từ đứng lên thản nhiên:

- Chúng ta lại gặp nhau ở đây. Phải chăng chỉ là một sự ngẫu nhiên?.

Thiếu niên không hiểu ý của Thiên Kỳ vội gằn giọng:

, - Đường đi trong thiên hạ. ngươi đi được người khác đi không được sao?.

Thiếu nữ cười lên tươi vui:

- Đã tương phùng có nghĩa là hữu duyên, Đồng công tử công tử có cần chúng tôi giúp đỡ gì không?

Thiên Kỳ quét ánh mắt lạnh lùng lên khuôn mặt của thiếu niên rồi quay sang cô gái giọng nói vẫn lạnh lùng:

- Chưa phải thân quen tại hạ không dám cậy nhờ.

- Công tử không muốn cậy nhờ gì cả sao.Ví như chuyện vượt biển chẳng hạn?

Nhắc đến vấn đề này, Thiên Kỳ cảm thấy nan giải, vì bây giờ trên Mai đảo không còn ai cả. muốn vượt biển về đất liền e không phải là chuyện dễ. Vậy nên chàng còn do dự chưa biết quyết định thế nào. Thiếu nữ thấy vậy nàng lại cười trong trẻo:

- Chúng tôi có một chiếc thuyền nhanh, nếu công tử muốn chúng tôi sẽ đưa công tử đến nơi nào công tử muốn.

Thiếu niên hơi khó chịu, nói:

- Sư nguội! Thuyền nhỏ như vậy, e không chở dược thêm người đâu!

Ngũ Xảo Vân lạnh lùng xen vào:

- Có thêm dăm ba người nữa cũng chẳng sao.

Họ Lăng lại kiếm cớ:

- Ngũ đại tỷ! Như vậy đại tỷ sẽ tổn hao nhiều sức lực!

- Ngũ Xảo Vân này hôm nay may mắn được công tử để dạ quan hoài.

Giọng nói của bà ta nghe thật là châm chích. Giữa lúc hai người đang tranh luận Thiên Kỳ cũng trải qua một thoáng suy tư, rồi nói:

- Cô nương giúp tại hạ như vậy không hiểu có dụng ý gì không?

- Dụng ý thì không, song ý muốn trao đổi thì có.

- Cô nương cứ nói.

Thiếu nữ lại nhoẻn miệng cười tươi:

- Công tử có chấp thuận không?

Thiên Kỳ cười khổ:

- Tại hạ tứ cố vô thân, trên người chẳng có báu vật gì đáng giá để làm tiêu qua biển cả.

Thiếu nữ hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Tôi muốn cây roi ngọc bên hông công tử.

, Thiên Kỳ giật thót mình, rồi kêu lớn:

- Cô nương quả có mắt tinh đời, thế nhưng cô nương lại còn chưa biết tại hạ muốn đi đâu kia mà?

- Tôi đã nói rồi, bất cứ công tử muốn đi đâu tôi đều đáp ứng.

- Nếu tôi muốn đến Cửu U Đảo?

Lời chàng như nằm ngoài ý liệu của thiếu nữ, nên nàng có vẻ trù trừ chưa quyết.

Lăng thiếu niên lúc này đột nhiên chen vào:

- Sư muội chúng ta không nên để mang tiếng là thất tín, hãy đưa hắn đi đi.

Thiếu nữ cười thầm trong bụng, nói:

- Chẳng phải Lăng huynh cho rằng thuyền quá nhỏ sao?

Thiếu niên bối rối.

- Nhằm giữ chữ tín cho muội.. huynh có thể đợi ở nơi này...

Nói xong gã lại cảm thấy bất ổn nhưng không biết phải trả lời thế nào, thiếu nữ lại cười nói:

- Vậy phiền huynh ở lại đây vậy.

Nói xong nàng quay lại phía Thiên Kỳ:

- Đồng công tử, tôi chấp nhận lời yêu cầu của công tử. Bao giờ chúng ta có thể xuất phát?

Thiên Kỳ từ từ đưa tay nắm lấy cây ngọc tiên bên hông, trầm giọng:

- Ngay bây giờ Vừa nói chàng vừa đưa thanh ngọc tiên về phía thiếu nữ. Thiếu nữ vươn tay nắm

lấy thanh ngọc tiên rồi ngập ngừng hỏi:

- Thường ngày công tử quý nó lắm phải không?

- Cô nương đã yêu thích nó thì không cần phải biết thêm tại hạ đối với nó như thế nào.

Thiếu nữ mân mê cây ngọc tiên được chế tác tinh xảo trên đôi tay ngà của mình rồi tự lẩm bẩm.

- Vâng! Tôi rất yêu quý nó.

Gã thiếu niên họ Lăng trong lòng thầm nghĩ:

“Hừ, chỉ một cây roi ngọc thì đáng gì chứ trong nhà cô những món đồ quý nào thiếu thứ gì, mà món nào cũng quý hơn chiếc roi khai hàng trăm lần.” Trong lòng tuy nghĩ như vậy, nhưng bên ngoài gã không dám nói ra, ấy cũng chỉ là sợ phật lòng người đẹp. Dưới ánh nắng mai, bọn họ bốn, người bước bên nhau mặc nhiên không một lời. Hồi lâu lúc ra đến gần bờ biển, thiếu nữ mới chỉ tay nói:

- Chiếc tốc thuyền kia rồi.

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy thì dừng chân, theo cánh tay ngọc của giai nhân chàng nhìn thấy một chiếc thuyền hoa lệ, lộng lẫy, bất giác thầm nghĩ “quả nhiên là một chiếc thuyền xa hoa ".

Chiếc thuyền dài tầm trượng, thân hẹp mũi cao, nhìn thế của nó hẳn lướt sóng rất tiện. Toàn thân thuyền sơn màu trắng muốt, khoang thuyền mái trúc khảm xà cừ lấp lánh trong thái dương tạo nên muôn sắc, cửa khoang buông rèm thiên thanh hòa quyện cùng trời nước một màu, hai cánh buồm trắng bằng sợi lụa đặc biệt được căng bằng dây chảo se bằng lụa, quả thực là một chiếc thuyền lộng lẫy chàng chưa một lần nhìn thấy. Thế nhưng một điều khiến chàng ngạc nhiên nhất vẫn là làm sao bọn người Cửu U Đảo lại không phát hiện ra nó!

Thiếu nữ liếc nhanh mắt trên khuôn mặt giờ tái xanh do mất nhiều máu của Đồng Thiên Kỳ, bất giác phương tâm cảm thấy lo lắng:

- Đồng công tử, Cửu U Đảo cách đây trên dưới chỉ trăm hải lý, cứ bằng vào tốc độ của con thuyền này mà tính thì chỉ chính ngọ là có thể đến nơi.

Đồng Thiên Kỳ tợ hồ như không suy nghĩ gì thêm về ẩn ý của thiếu nữ, chỉ cười điềm nhiên nói:

- Vậy chúng ta lên đường!

Thiếu nữ dành buông tiếng thở dài não nuột rồi tự mình nhảy lẽn thuyền trước.

Tiếp đến là Đồng Thiên Kỳ và Ngũ Xảo Vân cũng theo sau lên thuyền, trên thuyền chỉ còn lại gã thiếu niên họ Lăng đứng ngớ người nhìn theo.

Ngũ Xảo Vân vừa đặt chân lên thuyền liền nhanh nhẹn lui đuôi thuyền, đôi tay vận kình lực nhấc nổi hai mái chèo, chỉ một cái khoa tay đã xoay mũi thuyền ra ngoài, lại mấy cái khoa tay nữa thì thuyền lướt sóng hướng ra hải tâm chạy vun vút, lúc này Đồng Thiền Kỳ mới nhận ra người đàn bà xấu xí này có bản lãnh thủy công không tồi tý nào?

Trong tiếng tiễn đưa đầy quan tâm của gã thiếu niên họ Lăng đối với thiếu nữ, thì thiếu nữ ngược lại ánh mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ đầy ái ngại, lòng nàng ẩn sâu một mối lo lắng với chàng,

bởi vì chính giờ phút này đây nàng đang đưa chàng đến một nơi mà xưa nay người ngoài không ai dám đặt chân đến, Cửu U Đảo!

Hồi 16 - Lòng Đầy Cảm Phục Thầm Giúp Ân Nhân

Trên mặt biển, muôn ngàn con sóng lăn tăn đùn nhau phản chiếu ánh nắng ban mai chói chang đến lóa cả người. Buổi sáng trên biển, vốn là cảnh nhộn nhịp của ngư dân giong buồm ra khơi, thế nhưng một vùng quanh Mai Đảo ngược lại, vẫn tịch mịch hoang vắng duy nhất chỉ có con thuyền thân trắng muốt như hòa mình vào cùng sóng biển nhằm hướng biển khơi, nơi chân trời và biển gặp nhau mà lướt tới.

Thiên Kỳ một mình ngồi trầm tư dưới cây san hô đầu mũi thuyền, ánh mắt chàng ngưng lại một nơi xa xăm trên mặt đại dương, chàng nhìn như xuất thần tợ hồ như lúc này lòng chàng đang thả vào một Thế giới nào khác. Ánh thái dương hắt lên từ những con sóng vốn làm cho da người ta hồng hào lên trong nắng mai, thế nhưng khuôn mặt chàng lại trắng bệch ra tợ như hóa thạch, tuyệt nhiên không một nét nhỏ nào trên khuôn mặt ấy biểu lộ tâm trạng của một con người!

Bên trong khoang thuyền, tuyệt sắc mỹ nhân ngược lại ngưng ánh mắt nhìn chàng xuyên qua bức rèm thưa màu thiên thanh. Đã mấy lần nàng hai tay nâng phần điểm tâm ăn sáng lên định vén rèm mang ra cho chàng dùng. Thế nhưng tay nàng ngần ngại chạm vào bức rèm, nàng đến một chút hào khí của hồi đêm cũng không còn. Lòng nàng tự dưng cảm thấy đây là lần đầu tiên nàng gặp phải một chuyện đáng sợ phải làm, cũng chính vì vậy mấy lần nàng định lên tiếng, nhưng rồi âm thanh tắt nghẽn trong cổ họng, gần như vang dội lại trong tâm thức của nàng..

Trên con thuyền chỉ còn lại một mình Ngũ Xảo Vân là hoạt động đôi tay đưa con thuyền về phía trước, tuy chỉ một mình bà chèo chống, thế nhưng con thuyền vẫn bình ổn trên đại dương mênh mông. Bóng thuyền mỗi lúc mỗi ngắn lại trên mặt biển thì đảo mai hoa cũng khuất dần trong màu xuất khẩu nước biển, nhưng trước mắt vẫn chưa hề nhận ra một màu xuất khẩu nào của đất liền.

Con người ta dù lo lớn vĩ đại đến đâu thì trước biển cả mênh mông bỗng nhiên cảm thấy nhỏ bé kỳ lạ. Đồng Thiên Kỳ vẫn đôi mắt xa xăm không mục đích ở khoảng không gian trước mặt, tâm hồn chàng giờ đây không thuộc về thế giới thực tại nũa mà chừng như hòa quyện vào sóng biển, hòa quyện vào ánh thái dương, hòa quyện vào một thế giới mà con người không bao giờ đặt bước chân phàm vào được- Một thế giới vô thức Khi bóng thuyền đã không còn nữa, khôi cầu lửa cháy bỏng trên đầu thì trong làn hơi nước biển mằn mặn đã thấy xuất hiện một chấm nhó màu xanh thẩm. Đất liền hay nói đúng hơn là một hòn đảo!

Đồng Thiên Kỳ tợ hồ như không hay biết gì mãi đến khi một giọng oanh trong trẻo vang lên bên tai mới đánh tỉnh chành:

- Đồng công tử, mãi tối hôm qua đến bây giờ công tử chưa dùng tý gì Đồng Thiên Kỳ không chút giật mình, thế nhưng chàng giờ đây đã đưa thần trí về với thực tại, Chàng không quay đầu lại, nhưng cũng nhận ra giọng nói thánh thót ngân nga mà trên thế gian này tợ hồ như không có mấy nữ nhân có được kia là ai. Chỉ có một điểm khiến chàng giựt mình tự hỏi làm sao người đến sát bên cạnh mà không hề hay biết? Chàng chậm rãi ngửng nhẹ đầu lên, trên khuôn mặt tuấn tú xanh xao thoáng hiện một nụ cười miễn cưỡng:

- Cô nương làm vậy chàng lẽ có điều kiện gì khác?

Một khuôn mặt thạch, một giọng nói ngang, tàn nhẫn! Quả nhiên tàn nhẫn.

Thiếu nữ mím môi, bỗng nhiên hai tay đang hưng mâm cơm liền quay phắt người muốn bỏ đi trở Lại vào trong khoang thuyền, thế nhưng một mãnh lực vô hình níu giữ nàng lại, nàng tuyệt nhiên không cất nổi một bước Nàng không cưỡng lại được tâm thức tự hữu, quay đầu liếc nhanh trên khuôn mặt trắng xanh của chàng, nhưng nàng đã quay đầu nhìn ra biển, một tiếng thờ dài tợ như không bao giờ có được thoát ra từ miệng chàng.

- Ài...Tại hạ có thể làm phiền hỏi cô nương, từ đây cách Cửu U Đảo còn bao xa?

Thiếu nữ nghe hỏi câu này thì thoáng lo âu, ngầm nén tiếng thơ dài não nuột trong lòng, nghĩ:

"Chỉ ngay ở trước mắt chàng đó thôi, thế nhưng hiện tại chàng còn mang trọng thương trên người." Cùng với sự xoay chuyển ý nghĩ, nàng quay người lại nhẹ nhàng đặt mâm cơn trước mặt chàng, giọng thấp nhỏ nói:

- Thực ra tôi chỉ biết phương hướng đi đến Cửu U Đảo, thế nhưng chưa đến đó bao giờ. Cho nên cách bao xa thực tình tôi không biết!

Đồng Thiên Kỳ bỗng trong lòng thót lại buộc miệng nói:

- Ý cô nương là chúng ta cần phải từ từ tìm kiếm?

- Ngoài cách đó biết làm thế nào hơn? Thế nhưng, theo tôi phán đoán thử Cửu U Đảo cách đây không còn bao xa chỉ cần trời sập tối xuống là chúng ta dễ dàng phát hiện được nó.

Đồng Thiên Kỳ nghe thoáng chút ngạc nhiên, hỏi:

- Tại sao bảo trờ tối xuống mới dễ phát hiện?

Thiếu nữ trên hoa dung thoạt biến sắc đôi mắt đen long lanh mê lòng người bỗng chốc thoáng hiện ánh u buồn ảm đạm, hồi!âu nàng mới thốt nên lời - Khi trời tối, trên đảo mới lên đèn sáng rực, xa gần bấy giờ dễ phân biệt, đó chính là dấu hiệu đặc biệt của Cửu U Đảo, cũng chính là nơi võ lâm đồng đạo một đi không...

Câu cuối cùng tợ hồ nàng không còn can đảm nói hết. Thế nhưng lòng Đồng Thiên Kỳ bất giác tối sầm lại, thầm nghĩ đến một thiếu nữ tài hoa trí tuệ như thiếu nữ này mà nhắc đến Cửu U Đảo cũng khiếp sợ, đủ thấy người trên giang hồ mỗi lần nhắc đến mấy tiếng Cửu U Đảo đều kinh hồn bạt vía hẳn không phải là hư ngôn. Cửu U Đảo nhất định có chỗ uy hiếp lòng người chứ chẳng chơi... Ài! nhưng vì người thân báo cừu, Đồng Thiên Kỳ ta lẽ nào khếp sợ không đi?

Nghĩ như vậy, trên mặt chàng lập tức hiện nụ cười điềm nhiên, nói:

- Cũng chính là ánh quỷ đăng mà võ lâm đồng đạo hễ đã một lần đến thì không bao giờ trở lại, đúng không?

Nói dứt, bất giác chàng ngước mắt nhìn vào mặt thiếu nữ, trong rong một sát na bốn ánh mắt gặp nhau, thiếu nữ vội vàng quay đầu lẫn tránh ánh mắt vừa nồng nhiệt vừa cứng rắn lạnh lùng của chàng trai, liền thay đổi câu chuyện nói:

- Đồng công tử, bữa cơm này cứ coi như tôi là chủ mời khách vậy i Đồng Thiên Kỳ thâu hồi ánh mắt cười vui vẻ hỏi:

- Tại hạ có thể biết phương danh của cô nương chứ?

Thiếu nữ nghe hỏi đột nhiên quay đầu lại trên má phấn phớt hiện chút cảm động, buột miệng đáp:

- Đồng công tử nghĩ đến chuyện báo đáp sau này đó ư?

Đồng Thiên Kỳ không phủ nhận lời, tự nhiên:

- Cô nương thứ lỗi, đồng mỗ xưa nay chưa từng ban ân huệ cho ai, bởi vì Đồng mỗ không hề có bằng hữu trong giang hồ, bởi vậy Đồng mỗ cũng không thể nhận không một ân huệ của người khác.

Mỹ nhân bất chợt giận trong lòng, thầm rủa “Lãnh Diện Nhân!”, không dấu được chút phẫn uất trong giọng nói:

- Bổn cô nương Nhan Ngọc Dung, như đã không xứng làm bạn với công tử, vậy thì định đợi một ngày công tử báo đáp trong tương lai vậy:

Dứt lời, nàng không phút do dự, dứt khoát nhún mình lướt trở vào trong khoang thuyền.

Đồng Thiên Kỳ trầm mặc nhìn thấy bóng hồng đã khuất sau rèm châu, bất giác thở dài một tiếng, miệng lẩm bẩm:

"Tương lai! có lẽ sẽ có một ngày nàng hiểu rằng chẳng phải nàng không xứng!" Nói rồi theo bản năng chàng cầm bát đũa lên ăn cơm, trên môi còn phớt nhẹ một nụ cười.

Một hương vị thơm phứt đến kỳ lạ trong cổ miệng chàng, tợ hồ không phải phát ra từ chén canh hạt sen bình thường này, thế nhưng Đồng Thiên Kỳ quả thực vì đói nên ăn ngấu nghiến mãi không nhận ra đó thôi.

Đột nhiên vừa lúc ấy, trên trời bỗng xuất hiện một bóng phụng to lớn, trên dưng ngồi một người, đó không ai khác mà là gã chiếu niên họ Lăng. Gã vốn không yên tâm từ khi rời xa người mà lòng gã say mê:

Nhan Ngọc Dung, cho nên gã từ khi thuyền rời Mai Hoa đảo liền cỡi con phụng quý gia bảo bay theo chiếc thuyền. Gã cứ ngỡ thiếu nữ thế nào cũng gọi mình đáp xuống ăn cơm, nào ngờ cô ta quên mất gã.

Khỉ Đồng Thiên Kỳ bắt đầu nắm bát cơm, thì trong ánh mát vốn giảo quyệt của gã bỗng xuất hiện một cố sát khí rợn người.

Một chén canh hạt sen phút chốc vào bụng, nó vốn đã chẳng bù đắp nổi chiếc bụng lép kẹp của chàng, mà ngược lại chàng cảm giác vết nội thương trong người bỗng nhiên nóng rát đau nhức vô cùng khó chịu. Cảm nghĩ đầu tiên vụt lóe ngang qua đầu chàng là chàng đã trúng kế của Nhan Ngọc Dung, một bản năng của người luyện võ là đề khí tụ thần bắt đầu điều hòa chân lực.

Vừa vận khí diều tức, trên mặt chàng bõng xuất hiện vẻ hổ thẹn, bởi vì cỗ nhiệt khí chợt xuất

hiện ấy theo chân khí thúc đẩy vận hành làm thông kinh đả mạch càng nhanh hơn.

Chàng lắc đầu lòng nặng nề tâm sự, miệng lẩm bẩm một mình:"Cô nương đến bây giờ Đồng mỗ mới thật sự hiểu hết thiện ý của cô nương, có lẽ muộn rồi vậy! Chỉ nguyện Đồng mỗ này còn nguyên vẹn rời khỏi Cửu U Đảo, nhất định báo đáp thiện tâm của cô nương!" Lại một tiếng than dài thoát khỏi cửa miệng chàng, rồi đôi bờ mi từ từ khép lại.

Thuyền vẫn lặng lẽ lướt tới trước.

Khối mặt trời đỏ ối giờ đây đang từ từ chìm ngập xuống đáy biển, chỉ còn lại những tia nắng cuối cùng đỏ như gân máu hằn trên mặt biển.

Quần đảo lớn trước mặt giở đây đã thấy rõ hơn.

Theo con thuyền, trên cao vẫn là con chim phụng chở gã thiếu niên họ Lăng.

Đồng Thiên Kỳ vẫn nhắm mắt hành công, mọi chuyện trên thuyền chừng như không thay đổi một nét gì nhỏ, ngoại trừ khuôn mặt khôi ngô anh tuấn của Đồng Thiên Kỳ giờ đây hồng hào tươi nhuận, có sinh khí chứ không côn trắng bệch như thạch tượng hồi sáng.

Ngũ Xảo Vân lặng lẽ chèo thuyền như là phần hồn của con thuyền khiến cho nó có sức sống mà vươn về trước, đôi bàn tay chắc nịch của bà ta hươ mái chéo đẩy sóng nước về sau, như xóa tan đi những tia tà dương còn sót lại trên mặt biển.

Biển giờ đây chỉ là một màu xuất khẩu đen thăm thẳm, quần đảo trước mặt như một con quái vật sừng sửng hiện lên trong màn đêm huyền hoặc của đại dương bao la.

Khi khoảng cách giữa con thuyền và hòn đảo chi còn chừng năm mươi trượng, thì con quái vật đen ngòm ấy tợ như sáng rực lên vì vô số ngọn đèn biển. Trong xa xa nó tợ hồ như một con quái vật đang giơ nanh múa vuốt chực vồ mồi, bấy giờ những ngọn đèn như nhưng đốm lân tinh điểm trên mình nó bởi rêu phong phủ lên mình nó hàng ngàn năm nay Thuyền đã đến gần đảo hơn, dưới ánh đèn rực rỡ xuất khẩu lục tim tím, nhưng mắt nhìn không thấy bóng người, tai không nghe tiếng người. Dưới ánh đèn xanh xanh không người ấy, chỉ còn nghe duy nhất tiếng hú của gió lọt qua nhưng lỗ thạch không, khiến cảnh vật hoang vu rùng rợ trên đảo càng tăng thêm vẻ bí hiểm huyền hoặc!

Đồng Thiên Kỳ từ từ đứng lên, theo bản năng chàng quay người lại, bất giác bắt gặp nhan Ngọc Dung cũng đã đứng bên mạn thuyền cách chàng chừng ba bộ, thế nhưng nàng quay lưng về phía chàng Thuyền vẫn lặng lẽ tiến tới trước!

Đảo bấy giờ đã gần kề. Trên mặt nước vô số khối san hô lớn nhỏ khác nhau nhô hẳn lên, Đồng Thiên Kỳ nhẩm tính cự ly nghĩ bằng vào thân pháp của mình thi có thế tung người rời thuyền, nương theo những khối san hô đó để phi vào đảo một cách dễ dàng.

Chàng thầm nén tiếng thở dài trong lòng, rồi tiến lên mấy bước cất giọng bình tĩnh nói:

- Cô nương...

Nhan Ngọc Dung chầm chậm quay người lại, đôi mắt mê hồn nhìn Đồng Thiên Kỳ không chớp động, thế nhưng đôi môi màu hạnh đào thì máy động như muốn nói điều gì, thế nhưng thủy chung không sao thốt nên lời.

Đồng Thiên Kỳ cố dằn con sóng trong lòng, cười điềm nhiên nói:

- Nhan cô nương, kia hẳn là Cửu U Đảo?

Chàng hỏi chỉ là hỏi, nhưng không chờ câu trả lời của nàng, rồi chỉ tay vào những khối san hô trôi lên trên mặt biển đang bị sóng vỗ rì rào, nói tiếp:

- Đồng mỗ có thể nương theo những khối san hô này để lên đảo, bởi vậy thuyền cô nương có thể dừng lại ở đây.

Phấn diện của Nhan Ngọc Dung chợt biến sắc, nói:

- Công tử nhất quyết đi sao?

Hàm ý trong câu hỏi này chừng như cố tình để cho chàng tự hiểu lấy, nét u uẩn trên mặt hoa hồi lâu mới dần dần tan biến.

Đồng Thiên Kỳ vẫn thần thái thản nhiên, cười nói.

- Mục đích Đồng mỗ đến đây là để lên đảo, cô nương tự nhiên phải biết. Cô nương nên cho thuyền dừng lại!

Nụ cười mê hồn thiên chất trên mặt Nhan Ngọc Dung đêm nay tợ như đã lặng chìm theo sóng biển, nàng quay nhanh đầu cố tránh ánh mắt của chàng, nhìn lên Cửu U Đảo nơi từng làm cho bao anh hùng hảo hán phải run lòng khiếp đảm, bỗng dưng tấm thân mảnh mai của nàng rung lên nhè nhẹ, thất thanh hỏi:

- Đồng công tử, công tử có nhìn thấy sợi thừng kia không?

Theo giọng nói của nàng, cánh tay phải chỉ về hướng một cây cột đá nhô lên trên mặt nước bên ngoài đảo. Đồng Thiên Kỳ nghe vậy mới quay đầu lại, lúc này theo cánh tay nàng, chàng đã nhận ra hết mọi cái trên cột đá dựng đứng, bất giác hơi khựng người, buột miệng nói:

- Đầu lâu khô trắng, hẳn khó phân biệt mặt người. Thế nhưng, nếu như cây ngân tiên kia là của người chết thì người này phải là "Truy Hồn Sách" Túc Kỳ năm xưa oai phong chấn động võ lâm.

Trên cột đá, một ngọn đèn lân tinh xanh lè lớn bằng chiếc bát, đang tỏa chiếu, dưới ánh lân tinh mờ nhạt ấy đủ nhận ra mặt chiếc đầu lâu khô trắng bị đóng đinh vào cột đá. Bên cạnh còn có một sợi thừng màu trắng bạc, chiếc sọ người trắng phếu vốn không đáng sợ lắm, thế nhưng ở đây dưới ánh sáng xanh lè của lân tinh khiến nó trở nên ma quái đáng sợ.

Con thuyền vẫn lẳng lặng tiến về phía trước, lúc này bọn họ lại phát hiện những cột đá khác, vẫn dưới ánh sáng lân tinh huyền hoặc kia là những chiếc sọ người bị đóng đinh.

Nhan Ngọc Dung lòng tối sầm lại, giọng trầm buồn hỏi:

- Đồng công tử có thể nhận ra những người kia chứ?

Đồng Thiên Kỳ chẳng chút do dự với nụ cười hết sức bình thản đáp:

- Vâng, bọn họ đều là những nhân vật đáng kính năm xưa trên võ lâm!

Nhan Ngọc Dung cũng cười, nhưng là một nụ cười gắng gượng bất an hỏi:

- Đồng công tử vẫn quyết tâm lên đảo?

Đồng Thiên Kỳ lần này thì không khỏi ngớ người, bất giác thầm nghĩ:

"Khi còn trên Mai Hoa đảo, nàng dùng uy phong để ép ta phải hợp tác với bọn Kim Lệnh công tử, vậy mà giờ đây nàng tại lo lắng cho ta. Ngầm dùng thánh dược bỏ trong canh trị thương cho ta, rồi bây giờ lại ngăn cản chuyện ta lên đảo, ấy là tại vì sao? Chẳng lẽ còn có một thế lực ghê gớm nào đã buộc nàng phải làm vậy?" Nghĩ đến đó, trong đầu chàng bất chợt hiện lên khuôn mặt khả ố của gã thiếu niên họ Lăng một cách vô y thức.

Chàng ngẩn mạnh đầu lên như định hỏi điều gì rồi lại thôi, cười thản nhiên nói:

- Nhan cô nương, lòng tại hạ đã quyết xin cô nương dừng thuyền Một tia u oán uẩn khúc bỗng lóe lên trong đôi mắt vốn đẹp như tiên nữ của nàng, nàng trầm mặt nhìn chàng không dứt một hồi lâu mới thốt lên:

- Tôi có sự tôn trọng riêng tôi, Đồng công tử. công tử còn chờ tồi phải nói thêm gì chứ?

Nói đến cuối câu giọng nàng nghẹn lại vội vã cúi đầu để che giấu đi hai giọt lệ châu ngấn trong khóe mắt.

Đồng Thiên Kỳ nghe câu nói này không khỏi sửng người, đôi mắt vốn lạnh lùng của chàng giờ đây nhìn nàng bằng một sự cảm kích khác thường, phải một lúc lâu chàng mới buông ra một tiếng thở dài nặng nề, cũng vội quay người đi hướng khác, nói:

- Nhan cô nường, trên bước giang hồ của tại hạ đây là lần đầu tiên tại hạ nhận lấy ân huệ từ một người thi ân mà không muốn người khác biết, đó chính là cô nương.

Tại hạ thân phận lẻ loi phiêu bạt không chốn về, nên không dám hẹn trước ngày báo đáp. Nếu như lần này Đồng mỗ hạnh vận sống sót rời khỏi Cửu U Đảo, trời đất tuy bao la nhưng Đồng mỗ luôn tin rằng chúng ta hội ngộ hữu kỳ. Tại hạ vốn không biết xảo ngôn lệnh sắc, lời chỉ vậy thôi. Nhan cô nương hành tẩu bảo trọng, cáo từ!

Lời nói vừa dứt chân đã nhún, thân hình chàng quả nhiên như cánh nhạn biển rời khỏi con thuyền hoa lệ đáp xuống trên đầu một khối san hô cách thuyền chừng mười trượng, rồi từ đó lại nhún mình phóng đi tiếp. Chỉ sau mấy lần nhún mình, bóng hình chàng chỉ còn là một vệt khói mờ nhạt trong làn gió biển đen.

Nhan Ngọc Dung đang sửng người chết lặng nhìn theo chàng, đến lúc này tợ hồ như nhớ ra điều gì, sấn tới mấy bước thất thanh gọi với theo:

- Đồng công tử, chậm chân.

Thế nhưng Đồng Thiên Kỳ chân đã chạm lên đất liền của đảo, bóng chàng khuất hẳn trong màn đêm. Không biết chàng có nghe thấy tiếng gọi của nàng hay không, thế nhưng chàng đã để lại sau lưng chàng một bóng hồng đứng sửng. Không biết tự lúc nào trên tay nàng đã nắm ngọn roi ngựa trắng muốt như ngọc, tay cứ mân mê mà đôi mắt xuyên bóng đêm nhìn lên cửu U Đảo đến chết cả người.

Thuyền đã dừng lại hẳn.

Thân hình thô kệch của ngũ Xảo Vân đã đến bên cạnh nàng tự lúc nào, kèm theo một giọng nói khàn khàn vang lên đánh thức nàng:

- Tiểu thư, chúng ta rời khỏi đây chứ?

Nhan Ngọc Dung lắc đầu lột cách vô thức, đáp:

- Không, hiện tại tôi muốn lên đảo một chuyến!

- Tiểu thư, Lăng công tử sẽ phản đối!.

Giọng Xảo Vân thất thanh.

- Anh ta không có quyền xen vào chuyện của ta!

Giọng Ngọc Dung đanh lại.

- Thế nhưng sự an nguy của lão gia?

Nhan Ngọc Dung đến khi nghe câu này mới biến sắc mặt, môi mím chặt lại để cho hai giọt lệ châu tự nhiên thoát. khỏi khóe mắt lăn dài trên má phấn.

Trong bóng đêm, trên thuyền giờ đây đã cô thêm sự hiện diện của một người, đó chính là gã thiếu niên họ Lăng.

oo Nhắc lại Đồng Thiên Kỳ chỉ sau mấy nhún chân đã đặt mình lên Cửu U Đảo.

Chân vừa chạm đất thì một phản xạ tự nhiên, chàng đề tụ chân khí phòng bị toàn thân, thế nhưng lúc này nhận ra mọi cảnh vật trên hòn đảo có cái hung danh “Cửu U" này thì không khỏi khiến chàng bất ngờ.

Vốn chàng nghĩ rằng, trên hòn đảo đơn độc lẻ loi giữa biển khơi, nơi mà giang hồ võ lâm truyền ngôn là đặt chân đến không có đường về này tất nhiên phải cứ tuần tra cảnh giới, hoặc cơ quan phòng bị đặc biệt. Thế mà, giờ đây chàng đã vào sâu trong đảo hơn hai ba chục trượng mà tuyệt nhiên không một động tĩnh, trong tiếng gió hú đêm không nghe thấy dù chỉ là tiếng cành lá xao động hay tiếng côn trùng nỉ non, toàn đảo tợ như là một đảo chết!

Đồng Thiên Kỳ quan sát kỹ hơn, chàng liền nhún mình nhảy lên đứng trên một cối đá lớn, vừa quét ánh mất một vòng toàn đảo bất giác ngớ người Bởi vì diện tích đảo không dưới mấy dặm vuông, nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy một ngọn cao phong nào vương lên ngoại trừ những cột nham thạch hoặc những khối san hô bị sóng biển xâm thực tạo ra vô số lỗ lớn nhỏ mà thôi. Chỉ cần đảo mắt là có thể thấy khắp nơi trên đảo.

Không có bóng người, không có nhà cửa, không có cây cối chim muông, thậm chí đến những loài thảo mộc, côn trùng vẫn thường thấy ở những vùng hải đảo khác thì ở đây cũng không thấy. Duy nhất thấy được chỉ là những đốm lân tinh xuất khẩu là trên các khối quái thạch, trong màn đêm chẳng khác nào là những chiếc mắt quỷ dữ nhìn chăm vào người khác!

Đương nhiên những vật vô tri vô giác thì lại khác, xen lẫn trong những khối quái thạch thì lại là vô số xương xẩu trắng phếu, những chiếc đầu lâu lăn lóc đây đó với hai hốc mắt sâu thẳm của

những ai đặt chân đến đây, lẫn trong đó còn có những thứ binh khí vẫn thường thấy giới giang hồ dùng đến, thảng hoặc lại còn những ngư cụ. Đủ thấy trong đống tương tàn này chẳng những chỉ có người trong giới võ lâm bị hại, mà tất nhiên phải còn là những người ngư dân lương thiện bị sát hại oan uổng.

Nhìn đống xương tàn với những ánh lân tinh ẩn hiện bên những khối nham thạch, bất giác một luồng khí lạnh chạy theo eo sóng lưng chàng khiến chàng có chút gì hoảng sợ. Trong màn đêm huyền hoặc tợ hồ như chàng nhận ra những khuôn mặt ngư dân vô tội trong giây phút ly biệt vợ con, những cánh tay chơi vơi cố với tới chàng kêu cứu tuyệt vọng...

Một cỗ khí nóng hờn căm trỗi lên trong lòng xua tan đi cái cảm giác lạnh lùng kia, trong đôi mắt chàng hằn lên. những tia gân máu hằn sát khí, mắt chàng ngưng lại ở khoảng không đen tối trước mặt, miệng lẩm bẩm như nói với một thế lực đen tối vô hình:"Quả là một bọn tàn ác vô nhân tâm, đến những người lương dân vô tội cũng không tha!" Theo một tiếng nói lạnh như băng, ánh mắt rực lửa ngược lại quét toàn đảo sục tìm. Vẫn chỉ là những đốm lân tinh lập lòe trong gió biển, tuyệt nhiên không có bóng người.

Chàng nhún chân phi đứng trên một. cột đá khác, đưa ánh mắt không định hướng nhìn khắp đảo, nhiên hậu lại phòng người đi...

Hẳn đã vào canh hai Đồng Thiên Kỳ phóng hết khắp đảo mấy lượt, nhưng trước sau vẫn chỉ là tiếng sóng biển vỗ bờ, thuỷ triều dâng lên sóng đùa trên những chiếc xương trắng hếu, đập vào bờ đá kêu lách cách trong tiếng gió hú khiến cảnh đảo càng trở nên hoang vu ghê rợn hơn.

Lúc này Đồng Thiên Kỳ phóng vào giữa trung tâm đảo, quét mắt nhìn chàng bất nhợt bắt gặp một khoảnh đá lớn bằng phẳng khác thường. Hiển nhiên lúc này mới nhận ra một vật đầu tiên có bàn tay con người đụng vào, khoảng đá rộng ước chừng năm trượng vuông, xung quanh là những cột đá dựng đứng lên thư hàng rào, dưới chân các cột đá vẫn là cảnh những chiếc đầu lâu lăn lóc.

Đồng Thiên Kỳ quét ánh mắt cảnh giác một lượt bốn phía, do dự mấy giây rồi khẳng khái phóng người xuống trường đá han chàng không quên ngầm vận công đề khí phòng hộ toàn thân.

Khi hai chân chàng vừa chạm nền đá thì đột nhiên một tiếng tiêu cao vút vang lên xé tan màn đêm hoang vu tịch tĩnh trên đảo. Hiển nhiên trên dào không phải hoàn toàn không có cài đặt cơ quan cảnh báo, chẳng qua chàng không thể phát hiện ra mà thôi.

Đồng Thiên Kỳ nhất thời hơi khựng người, nhưng chỉ là thời gian của cái tích tắc Trên môi chàng hiện nụ cười nhạt đầy khinh bỉ, rồi cứ bước tiến lên phía trước vẻ hiên ngang, đột nhiên...

Một tiếng cười lạnh lùng như ma trơ quỷ sứ vọng về từ địa ngục cất lên đúng ngay sau lưng chàng, gần như cùng lúc tiếng cười vang lên thì tiếng tiêu cảnh báo mới chấm dứt hẳn.

Chàng dừng chân giại, buông tiếng lạnh lùng nói:

- Qúy bằng hữu, cuối cùng thì cũng lộ diện rồi ư?

Dứt lời, mới từ từ quay người, ánh mắt theo bản năng truy tìm theo hướng vừa phát ra giọng nói quỷ sứ kia.

Chính tại lúc chàng quay người, thì một tiếng cười lạnh sởn óc lại vang lên đúng sau lưng chàng.

Đến lúc này thỉ trong lòng Đồng Thiên Kỳ thoáng chút xao động, chàng biết tiếng cười kia đột nhiên là của người chứ không phải là ma quỷ. Thế nhưng con người này có một công phu khinh công cực nhanh khiến người ta thực khó tin, bởi vì trước lúc tiếng cười kia phát ra thì chàng vẫn không hề nghe được dù một tiếng lướt gió nào.

Trong lòng hơi chấn động, thế nhưng mặt không chút biểu lộ. Lúc này thì chàng đã nhận ra người đứng trước mặt mình, chàng tuy không tin ma quỷ nhưng lúc này đây nhìn đối phương tợ như pho tượng đá thì cũng không khỏi giật mình.

Chỉ thấy đối phương là một người đầu lớn như chiếc đấu, vậy mà tịnh không hề nhìn thấy một mảnh thịt lòi ra, bởi vì lấp cả khuôn mặt và chiếc đầu lớn khác thường là một đầu tóc trắng bạc bù xù và bộ râu mọc loạn xạ tua tủa che kín. Dưới hai cánh mũi lòi ra hai chiếc răng nanh, hai hố mắt sâu thăm thẳm chẳng khác gì hố mắt của những chiếc đầu lâu.

Những người yếu bóng vía chỉ e ban ngày mà nhìn thấy cũng phải sợ đến hồn tiêu phách tán.

Đồng Thiên Kỳ đưa ánh mắt trầm tĩnh nhìn đối phưởng thân hình dư bề ngang mà thiếu chiều cao một lúc, lạnh giọng lên tiếng:

- Chư vị bằng hữu, Đồng mỗ đột nhiên vì các người mà đến đây, các người cũng vì Đồng mỗ xuất hiện tại đây mà lộ thân. Chúng ta hôm nay, thế tất một mất một còn khỏi phải nhiều lời, chư vị chuẩn bị cho!

Quái nhân ngửa mặt lên trời buông một tràng cười kinh dị, rồi bất thần đưa hai bàn tay từ từ ra trước, những ngon tay dài khô queo như que củi vừa cong lại vừa vang lên những tiếng răng rắc, những chiếc móng tay dài cả gang chìa về phía trước, đúng là những bàn tay quỷ, mười ngón tay là mười chiếc móc câu sắc mà có thể móc hết tim gai đối phương bất kể lúc nào. Quái nhân tay chìa về trước, đôi chân bắt đầu lê từng bước xem ra nặng nề tiến về phía Đồng Thiên Kỳ. Duy chỉ có tiếng cười hắc hắc lạnh như băng, tuyệt thiên không có thêm tiếng nói nào Đồng Thiên Kỳ ngưng ánh mắt lên lùng nhìn quái nhân, nói:

- Tôn giá nếu như mượn vẻ quỷ quái yêu ma để đối phó với Đồng mỗ thì tôn giá thực chẳng thông minh tí nào Quái nhân vẫn không dứt tiếng cười ma quái thì chúng vẫn không lên tiếng Bấy giác khoảng cách giữa song phương đã rút lại rất ngắn, chỉ còn cách nhau chừng năm sáu xích mà thôi.

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép cười nhạt, buông tiếng lãnh bạo:

- Tôn giá nếu như chê khoảng cách còn quá xa thì nên tiến thêm vài bước nữa!

Đồng Thiên Kỳ nói đến đó thì quái nhân lại tiếp tục bước gần đến chàng thêm hai xích nữa. Khi tiếng nói cuối cùng của Đồng Thiên Kỳ vừa dứt thi đột nhiên bóng quái nhân hoa lên, mười ngón tay như mười móc câu đã nhanh như chớp chộp đến trước ngực chàng.

Cực nhanh gần như chỉ là bóng u minh tịnh độ.

Quái nhân trước lúc hiện thân trước mặt Đồng Thiên Kỳ, hiển nhiên không biết Đồng Thiên Kỳ là ai. Cho nên lúc này ra tay là tàn bạo và nhanh chóng không tưởng.

Quái nhân vừa ra tay, thấy đối phương trước mắt là Đồng Thiên Kỳ, vậy mà trong sát na nhận ra đối phương chưa biết phản ứng như thế nào, thực hoàn toàn khác với lời truyền ngôn trên giang hồ về Đông Thiên Kỳ. Bất giác tiếng cười quái nhân trở nên cuồng ngạo đắc ý, mười móng vuốt sắc đã thấy sắp xé nát ngực chàng rạ..

Nào ngờ... "vù" một tiếng, hai bàn tay quái đản chộp vào khoảng không tối đen trước mặt. Thiếu niên anh tuấn kia không biết tự bao giờ không còn ở đó nữa, mà đến bóng chàng đi đâu quái nhân cũng không kịp nhận ra!.

Đến lúc này, quái nhân mới tin lời Đảo Chủ là không giả. Thân hình còn lơ. lửng trên không, theo bản năng quái nhân quay phắt người lại...

Chính ngay trong chớp mắt đó, thì một cỗ kình lực mạnh như Thái sơn ập đến trước ngực gã.

Sự việc đột biến quá nhanh, nên thấy cỗ kình lực đã ập trước ngực vô phương né tránh, huống gì lúc này quái nhân vừa xoay người chưa có thế. Chỉ thấy trong hố mắt sâu thẳm từ cái đầu to tướng kia hằn lên hàn quang, đôi tay trào lập tức biến thành song chưởng trực tiếp nghênh chiêu.

"Bình..." một tiếng, kèm theo trong tiếng nổ tảng đá bị khoét từ nền đá bay tứ tán, đồng thời những đám khô cốt cũng bốc bay lên trắng cả một vùng. Thân hình Đồng Thiên Kỳ có chút lay động nhẹ, chàng trong lòng không khởi kinh ngạc, thầm nghĩ:

"Công lực người này chẳng ngờ lại thâm hậu đến thế xem ra không thua kém mấy với Đảo Chủ. Gã ta tất nhiên chẳng phải hạng vô danh tiêu tốt, như vậy đủ thấy Cửu U Đào đúng là nơi long đầm huyệt hổ Quái nhân thân hình chao đảo phải thoái liền mấy bước mới trụ vững, tuy là nhất thời nhất thế nên khó đọ chưởng đối phương, nhưng chỉ nhìn cũng đã phân hạ được cao thấp Từ trong hố mắt sâu thẳm hằn lên nét kinh hoàng pha lẫn nộ khí cứ chăm nhìn lên mắt Đồng Thiên Kỳ, hồi lâu mới cất tiếng:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi là người thứ hai từ khi lão phu đạt chân lên đảo này cho đến bây giờ khiến cho lão phu khai khẩu nói chuyện.

Đồng Thiền Kỳ và lão quái nhân lúc này đã thay đổi phương vị cho nhau, cho nên lúc này chàng còn nhận ra sau lưng lão quái thân xa xa còn có một nhân vật quái đản khác. Lão già có đầu tóc đỏ hung, da mặt cũng ửng đỏ, trên đôi mắt đầy gân máu kia tợ hồ như không có lấy một cọng lông mày, lòi ra bên ngoài chiếc miệng đỏ như máu là hai chiếc răng nanh dài nhọn trắng phau. Đã vậy trên người lão lại vận chiếc trường bào màu huế dụ, nên toàn thân lão từ đầu đến chân chỉ là một khối đỏ chót. Lúc này, trong đôi mắt bật huyết của Hồng phát lão nhân cũng không khỏi lộ nét kinh ngạc nhìn chàm vào Đồng Thiên Kỳ.

Khi Đồng Thiên Kỳ vừa bắt gặp con người này thì tâm đầu chàng chấn động mạnh, bất giác buột miệng la lên:

- Hắc Thần, Huyết Sát?

Hai lão quái nhân nghe chàng gọi lên như vậy thì cũng ngó người, trong hố mắt sâu hoắm phát ra hàn quang, lạnh giọng:

- Nhóc con chẳng lẽ ngươi lại nhận ra được bọn lão phu, nhưng tưởng cha của ngươi phải là một

trong những oan hồn quỷ khốc dưới chưởng lực của bọn lão phu Đồng Thiên Kỳ trắng mắt hàn lên sát khí, cười lạnh nói:

- Vừa khéo ngược lại, nhì vị từng là một trong những bọn hung sát mà năm xưa trưởng bối Đồng mỗ nhân trong một lúc thiện nhiệm khởi lên mà đã tha chết cho.

Loạn phựt lão quái nhân là Hắc Thần vừa Nghe thế thì cất tiếng cười cuồng ngạo - Khục khục... Đồng Thiên Kỳ, nếu như ngươi đã nhận ra bọn lão phu là ai, mà còn buông tiếng khoa trương phách lối thì e là ngươi đã nhầm đối tượng rồi đấy! Khục khục....

Cuối câu nói là tràng cười quái dị đến chói tai.

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép buông tiếng cười khinh bỉ:

- Giả sử trí nhớ của nhị vị còn chưa tồi, thì Đồng mỗ chỉ cần nhắc đến một người, tự nhiên nhị vị biết ngay lời Đồng mỗ là không giả Hắc Thần giọng trầm lại nói:

- Nhóc con, nói đi. Nếu như lời ngươi... Hắc hắc... thì đêm nay trên Cửu U Đảo coi như chốn gởi hồn của ngươi!

Đồng Thiên Kỳ buông tiếng cười tàn khốc:

- Ý huyết tẩy Cửu U Đảo của Đồng mỗ đã quyết, các vị có kháng cự thì cũng chỉ là chuyện Đồng mỗ đã nghĩ đến. Những lời khoa ngôn "ta sống ngươi chết" ở đây chỉ là vô ích, thế nhưng Đồng mỗ cũng muốn nhắc đến một ngươi đó là.

Đột nhiên chàng dừng lại tại đó, bọn Hắc Thần, Hồng sát không che nỗi kinh hoàng trong ánh mất, vội vàng thét:

- Nói đi, ai?

- "Huyết Kiếm Thủ" Vân Không.

Đồng Thiên Kỳ buông từng tiếng lạnh lùng.

Thần thái cao ngạo của hai lão quái trong nhất thời biến mất, thay vào đó là vẻ lúng túng hỗ thẹn và chút hung tàn. Hồng Sát bất thần phóng đến kề bên Hắc Thần, gầm lên một tiếng như trời long lở đất, thét hỏi:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi là gì của lão ta? Lão con lừa kia hiện tại ở đâu, nói nhanh?.

Đống Thiên Kỳ buông tiếng cười lạnh như băng, nói:

- Đồng mỗ là người chí thân của Vân Không lão nhân gia, nhị vị bất tất đi tìm người, mọi món nợ ân oán đều do Đồng mỗ thanh toán Gương mặt vốn đỏ gay của Huyết Sát nhất thời sạm lại, trầm giọng:

- Con lừa già đó đã trở thành người thiên cổ rồi sao?

- Hừ, Vân Không lão nhân gia cũng không về trời trước khi hai vị hoàn thành tại đây đâu Năm xưa bọn vô sỉ các ngươi đã xảo ngôn thề thốt sẽ cải tà quy chính có vậy hai cái mạng chó các ngươi mới tồn tại đến giờ này. Chẳng ngờ không những không cải tà quy chính mà còn chấp

cánh cho hùm, lén ẩn ở đây để hoành hành bạo ngược, giết hại ngư dân lương thiện. Ha hạ.. lưới trời lồng lộng, quyết không khe hở, hai vi hẳn không thể ngờ rằng cánh tay của Huyết Kiếp Thủ lại vươn tới tận Cửu U Đảo này chứ?.

Hai đôi mắt quỷ của bọn Hắc Thần, Huyết Sát nhất tề ngưng lại trên tuấn diện của đối phương, buột miệng la lên:

- Sao? Ngươi là Huyết Kiếp Thủ?

Đồng Thiên Kỳ đột nhiên đưa tay vào ngực rút phắt ra chiếc "Chấn Thiên Lệnh" năm xưa chấn động võ lâm, giơ cao lên uy dũng và tàn khốc nói:

- Hai vị nhận ra vật này chứ?

Vừa dứt câu hỏi, "Thụp" một tiếng, chiếc "Chấn Thiên Lệnh" cắm sâu vào nền đá ngày trước mặt bọn Hắc Thần, Huyết Sát cách chừng ba xích. Đồng thời thân hình chàng tiến lên hai bước đầy uy lực Hai lão quái nhân mắt vừa chạm vào chiếc “Chấn Thiên Lệnh" bất giác giật thót mình không tự chủ được thân hình tự nhiên thoái lui sau ba xích gần như cùng lúc cả hai thốt lên "Chấn Thiên Lệnh" thế nhưng với những nhân vật từng trải giang hồ như hai lão quái nhân này thì sự chấn động tâm thần chỉ là một chút thoáng nhanh qua trong sát na, Huyết Sát ngửa mặt lên trời cười một tràng dài lanh lảnh nói:

- Hắc hắc... Chúng ta ẩn đến Đông Hải cốt yếu là tìm con lừa già đó để rửa mối hận năm xưa. Hắc hắc... chẳng ngờ gặp nhóc con ngươi ở đây, đúng là “oan gia lộ hẹp", giết nhỏ thì lớn tự thò đầu ra, chẳng phí sức chúng ta!

Đồng Thiên Kỳ lại bước đến trước mặt bọn quái nhân cách ngoài ba xích, buông một tiếng cười ngạo nghễ và tàn bạo:

- Hai vị tiến lên đi?

Hắc Thần cất lên tiếng cười lạnh lẽo như truyền về từ cõi u minh:

.

- Đồng Thiên Kỳ, nếu như ngươi nghĩ chuyện đem ngọn "Phá Thiếc Thoa” của con lừa già năm xưa kia ra dọa người thì coi như ngươi nhầm rồi đấy! Đến như con lừa già kia lộ diện còn chưa dám bảo chúng ta vào đị.. hừ, ngươi xứng sao?

- Oai lực của Chấn Thiên Lệnh từ nay sẽ trùng chấn hưng trong tay Đồng mỗ, hai người hãy vào đi!

Dứt lời thì bước chân cũng sững lại, đứng sừng sững hiên ngang ngạo nghễ.

Hắc Thần quét ánh mắt lạnh lùng lên mặt Huyết Sát thị ý, lạnh giọng nói:

- Nhóc con, trong bọn lão phu hai người ngươi chọn một!

Sát cơ đã ẩn hiện trong ánh mắt Đồng Thiên Kỳ, mày kiếm nhíu lại thành chữ "nhất" quát lớn:

- Đồng mỗ quyết chọn ca hai!

Chưởng theo lời mà xuất, một chiêu "lực hoán cuồng lăng" thế như lôi đình giáng áp, ập xuống tử huyệt trên thân thể hai lão quái nhân.

Hắc Thần, Huyết Sát năm xưa võ công đã làm chấn động người trong giang hồ, giờ đây vì rửa mối nhục bại thủ năm xưa mà trùng xuất Đông hải, tự nhiên công lực võ học của cả hai phải vượt qua Huyết kiếp Thủ Vân Không năm xưa, nếu không thì bọn họ há dám tự tìm đến Vân Không để rửa hận hay sao?

Đồng Thiên Kỳ xuất chiêu đầu đột nhiên biết không dễ đánh hạ đối phương, cho nên thấy hai bóng quỷ tản ra hai bên thì chàng liền lướt người hoán đổi vị trí, đồng thời thâu hồi chưởng lực còn nhanh hơn cả thân pháp. Đánh ra thì dễ, nhưng thâu vào thì chẳng dễ tí nào. Nhưng với hạng võ công thuộc cảnh giới thặng thừa như Đồng Thiên Kỳ thì chỉ là chuyện trở bàn tay mà thôi?

Song, chuyện không như ý người liệu định. Gần như đúng lúc Đồng Thiên Kỳ hoán vị thâu chưởng, thi từ hai bên tả hữu hai cỗ kình lực mạnh như hai trái núi ập đến, vừa nhanh vừa kỳ ảo không tưởng.

Đồng Thiên Kỳ quả thực hơi có chút coi thường đối phương, lúc này thoáng chút giật mình. Thân hình theo bản năng lướt nhanh về trước ba bộ, ý muốn chuyển thân phá chưởng ứng phó như vậy sẽ tránh xược trực diện đối đầu với địch nhân. Nào ngờ hai cỗ kình lực hai bên tả hữu đang ập đến như hình với bóng, bám theo người chàng.

Đồng Thiên Kỳ chấn động trong lòng, nghĩ nhanh:

"phải rồi, năm xưa chỉ vì bọn họ thân pháp chậm hơn Vân không cho nên mới bại thủ. Giờ đây thân pháp quái dị nhanh không tưởng này của họ nhất định được tinh luyện và nghiên cứu kỹ, mục đích là để đối phó với Huyết Kiếp Thủ. Trong đầu nghĩ vậy thì thân hình của chàng đã thay đổi phương vị đến ba lần. Thế nhưng thủy chung vẫn không sao dứt bỏ được hai cỗ kình lực đang áp tới.

Nếu đứng bên ngoài sẽ không nhìn thấy ngoài ba bóng người như ba ngôi lưu tinh hoán phương vị liên tục. Hết phóng lên lại rơi xuống, tiếng áo lướt gió ào ào, dư phong phất mạnh, chốc chốc cuộn tung lên những chiếc xương trắng phau chung quanh đấu trường.

Đồng Thiên Kỳ từ chủ động trở thành bị động, đã thay đổi phương vị đến cả chục lần mà không sao thoát khỏi kình lực truy sát theo hai bên. Đúng lúc ấy Hắc Thần có chút ngạo mạn đắc ý cười lên một tiếng, nói:

- Hắc hắc... con lừa già Vân Không năm xưa thân pháp hẳn kém xa thằng nhóc con này, nhiều năm lại đây thân pháp lão ta tưởng phải thăng tiến rất nhiều. Thế nhưng... hắc hắc, thế mà cũng không thoát nổi tay bọn ta thì Huyết Sát cũng đắc ý không Kém:

- Khục khục... Chúng ta trước hết bắt sống thằng nhãi này, dày xéo hắn cho hả lòng phẫn hận tích tụ mấy năm nay i Giữa huyệt mi tâm của Đồng Thiên Kỳ phút chốc ửng đỏ lên như phún huyết.

Vừa lúc ấy, Hắc Thần đột nhiên thét lớn:

- Sát chớ nương tay!

Tiếng quát vừa dứt thì thân hình lão đột nhiên hoa lên rồi thay đổi phương vị từ trái qua phải, cứ vòng theo người của Đồng Thiên Kỳ mà lướt tới như một bóng ma, đồng thời hai tay vận mười thành công lực vào song chưởng áp đảo chàng.

Gần như cùng lúc Hắc Thần thay đổi thân pháp biến ảo kỳ diệu, tợ hồ như là đỉnh cao của thuật khinh công của lão ta, thì Huyết Sát cũng búng mình vọt ra ngoài vòng chiến cách chừng ba trượng, hai tay ngưng tụ kình lực chờ phát động.

Hồi 17 - Nhất Thời Ngộ Bẫy Rơi Huyệt Hổ

Bấy giờ Hắc Thần thi triển thuật khinh công tợ hồ như đạt đến cực điểm chỉ thấy một bóng đen nhòe nhoẹt rồi phân ra thành bốn bóng, tám bóng, cứ vây quanh người Đóng Thiên Kỳ, khiến người ta có nhìn cũng không làm sao phân biệt đâu là hư ảnh đâu là thực ảnh. Chưởng phong thì từ bốn phương tám hướng như trăm nghìn hòn núi trùng trùng điệp điệp ập vào trung tâm.

Đồng Thiên Kỳ mắt tinh như điện, người cứ xoay tròn tại chỗ vận thần công đối kháng lại chưởng lực đang vây ép vào của đối phương. Trong màn bóng người mờ ảo đó, chàng tợ hồ như đã nhận ra Huyết Sát đã nhảy ra khỏi vòng chiến. chỉ còn lại một mình Hắc Thần thi triển ma ảo thân pháp tấn công mình.

Hắc Thần thi triển thân pháp càng nhanh thì vòng tròn vây chàng hầu như càng nhỏ lại, đồng thời áp lực kình chưởng thì lại càng lớn.

Thế nhưng với tay cao thủ như Đồng Thiên Kỳ thì không dễ dàng gì làm hoa mắt chàng được, cho nên thực chưởng của đối phương luôn bị chàng đối kháng quyết liệt,thế nhưng có một điều chàng đang chần chờ suy nghĩ không biết có nên vận "Tiềm Long Chưởng" đối đầu đối phương hay không? Bởi vì chàng sợ chỉ cần thi triển “Tiềm Long Chưởng" thi hạ Hắc Thần dễ như trở bàn tay, nhưng sẽ đánh động để một tên chạy thoát là Huyết Sát.

Chính lúc chàng còn đang phân vân thì bỗng nghe Hắc Thần thét lên:

- Nhóc con, chết?

Dứt tiếng thét thì bóng nhân ảnh và kình phong từ bốn phương tám hướng lập tức tan biến, chỉ còn duy nhất bóng thực của lão ta cùng một kình chưởng lực mạnh như Thái sơn áp đỉnh ập đến ngay hướng chính diện trước mặt Đồng Thiên Kỳ.

Một phản xạ theo bản năng, Đồng Thiên Kỳ liền thoái người một bộ. chừng như không có lựa chọn nào khác, chàng quyết định xuất thủ, thế nhưng gần như cùng lúc chàng định hạ sát thủ thì từ sau lưng giọng Huyết sát lạnh như băng giá vang lên:

- Hắc... nhãi con, Cửu U Đảo này chính là nơi quy hồn của mi!

Cùng lúc với tiếng nói lạnh lùng ấy là một cỗ chương phong như vân quần vũ tụ áp đến đúng ngay sau lưng Đồng Thiên Kỳ.

Thế nhưng, với Đồng Thiên Kỳ khi vừa nghe tiếng đầu tiên của Huyết Sát vang lên sau lưng thì chàng đã vỡ lẽ ra hiểu ngay là chuyện gì, thầm nghĩ nhanh:

“thì ra đây là chiêu cuối cùng của các ngươi ". Ý niệm vừa vụt lóe lên trong đầu thì sát cơ đột khởi trong lòng, mắt phát ra hàn quang đằng đằng sát khí, trong sát na nhỏ đã thấy hai cổ chưởng lực tiền hậu đã áp đến gần kề, Đồng Thiên Kỳ bỗng quát lên một tiếng lãnh bạo:

- Bỏ xác đương trường không phải là Đồng mỗ mà chính là hai vị!

Tiếng cuối cùng vừa thoát khỏi cửa miệng, thì song chưởng theo chưởng xuất thân hình cũng

xoay nhẹ, biến phương vị đối phương từ tiền hậu thành tả hữu, phân hai đối đầu.

Phản ứng của Đồng Thiên Kỳ có thể nói là linh diệu kỳ ảo chứ không thể nói là hấp tấp vội vàng. khí trầm thân ổn, tinh thần vững chải như quần sơn tinh lập. Nếu như người khác trong cơn nguy. cấp có thể phóng người tìm đường tẩu tránh hai cỗ kình lực hung mãnh kia.

Nói thì chậm nhưng lúc ấy lại rất nhanh, chỉ vừa khi Đồng Thiên Kỳ hươ tay lên phát chưởng, gần như cùng lúc không hẹn mà gặp, cả Hắc Thần lẫn Huyết Sát đồng thanh hét lên kinh hoảng:

- Tiềm Long Chưởng?.

“Tam thập lục kế tẩu vi thượng sách”, vào thế đã nhanh mà thoái thế tránh đòn thì lại càng nhanh hơn, sau mấy tiếng la lên thất thanh "Tiềm Long Chưởng" hai lão quái nhân không ai bảo ai đều thâu chưởng tung người nhào lui sau, hẳn nhiên chẳng dại gì mà đương đầu với môn chưởng công mà người trên giang hồ bao thế hệ nay chỉ nghe đến tên đã hồn tiêu phách tán, thế nhưng dù hai lão quái nhân có nhanh đến chừng nào thì ít nhiều cũng nhận lấy dư phong chưởng lực của Đồng Thiên Kỳ. Cho nên hai thân hình vừa nhào ra ngoài thêm ba xích thì liền bì dư phong đẩy tiếp thêm mấy xích nữa mới đứng trầm ổn trên nền đá được. Bấy giờ lai khuôn mặt quỷ vốn đã gớm ghiếc khó coi, giờ đây méo lại thảm não, khiến người ta nhìn càng khiếp đảm khó nhìn hơn.

Đồng Thiên Kỳ đứng kiêu hãnh, quét ánh mắt còn tia sát cơ lên mặt bọn quái nhân buông từng tiếng lạnh như tiền:

- Từ khi Đồng mỗ xuất đạo đến nay, người có thể tránh được Tiềm Long Chưởng có thể nói nhị vị là đầu tiên. Thế nhưng Đồng mỗ dám đoán chắc rằng cái mạng của nhị vị sẽ không tồn tại sau hai ba chiêu nữa!

Hắc phần và Huyết Sát đưa mắt nhìn nhau, nét úy sợ trên mặt đã giảm nhiều.

Hắc Thần dù có cuồng ngạo đến đâu cũng không thể phủ nhận đối phương, ho khan mấy tiếng nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi thực khiến cho bọn lão phu bất ngờ. võ công của ngươi quả thực vượt xa Vân Không năm xưa Đồng Thiên Kỳ nhếch mép cười nhạt:

- Võ công của Đồng mỗ so với Huyết Kiếp Thủ Vân Không năm xưa có thế nào đi nữa, thì cũng không liên can gì đến mệnh vận của nhị vị hôm nay.

Huyết Sát đưa một ánh mát đầy hàm ý cho Hắc Thần, rồi bỗng hú dài một tiếng như ma tru, đoạn nói lạnh lùng:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi tự tin có thể quyết định được mệnh vận của bọn lão phu hay sao?

Dứt lời, thân hình lão tung lên không rồi đáp xuống một khối đá lớn ngay trước mặt Đồng Thiên Kỳ cách ngoài bảy xích.

Nhận được cái đánh mắt của Huyết Sát và sự thay đổi phương vị của lão ta, Hắc Thần đã hiểu ngầm ý của đồng bọn, lập tức tung mình phóng đến đứng sát bên cạnh Huyết Sát. Nếu cứ nhìn thì đã hiểu tiếng hú dài vừa rồi của Huyết Sát là ngầm gọi đồng bọn đến bên mình chuẩn bị đối

phó với Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ ban đầu quả nhiên trong lòng thoáng chút hoài nghi, nhưng khi nhìn thấy Hắc Thần đến đứng bên cạnh Huyết Sát thi mối hoài nghi ấy lập tức biến mất ngay. Bấy giờ cười lành lạnh nói:

- Các vị sẽ lập tức biết rõ ngay thôi, Đồng mỗ có thể làm chủ được vận mệnh của hai vị hay không?

Dứt lời chân khẳng khái bước từng bước chắc nịch tiến tới trước.

Hắc thần thấy Đòng Thiên Kỳ cứ bước định tiến lên thì trong ánh mắt thoáng chút nôn nóng, đảo nhìn nhanh về phía khối nham thạch bị xâm thực tạo thành hàng trăm lỗ nhỏ như mặt quỷ của lão, lạnh giọng quát:

- Chậm chân, lão phu còn lời muốn nói!

Đồng Thiên Kỳ dừng lại ở bước đầu tiên, buông giọng rõ từng tiếng:

- Thời giờ của Đồng mỗ có hạn, nhị vị nói nhanh đi!

Hắc Thần cười nhạt:

- Lão phu muốn hỏi ngươi, Tiềm Long Chưởng thực ra ngươi đã học hết chưa chứ?

- Hừ, chỉ e đến chiêu thứ hai thì nhị vị không tiếp nổi.

Hắc Thần trong mắt lóe tí nham hiểm, đảo nhanh về phía khối nham thạch, lại nói:

- Lão phu chỉ muốn hỏi ngươi đã học thành tựu hay chưa mà thôi?

Đồng Thiên Kỳ cười lạnh lùng:

- Nhị vị tốt nhất chờ đến khi gặp lão Diêm vương hỏi thì rõ ngay!

Tiếng cuối cùng vừa dứt thì mắt hằn lên sát cơ, chân từ từ cử bước...

Nhưng đúng lúc ấy thì Hắc Thần hú dài một tiếng rồi không đợi chàng tiến lên lão đã tung người tới thét lớn:

- Hãy thử tiếp lão phu chưởng này!

Người lướt tới, song chưởng dưa lên trực hướng Đồng Thiên Kỳ, cứ nhìn đủ thấy lão ta có ý dùng nội lực trực tiếp đối đầu với chàng.

Huyết Sát ánh mắt khẩn trương nhìn nhanh khối nham thạch cách sau lưng Đồng Thiên Kỳ ba xích, lão không hề có ý ra tay, nhưng tiếng hú dài của Hắc Thần chừng như đã muốn nói với lão ta điều gì rồi?

Đồng Thiên Kỳ chỉ nhếch mép cười nhạt, lưỡng thủ từ từ giơ lên:

- Tôn giá chưa đủ tư cách đâu!

Chính đúng ngay lúc Đồng Thiên Kỳ vừa ra tay chỉ từ bên trong một lỗ nhỏ của khối nham

thạch một vệt ngân quang nhỏ như tơ trời bắn vọt ra.

"Ầm..." một tiếng như trời giáng, cát chạy đá bay, những mẫu xương chung quanh tung lên tứ tán, nền đá bị lai cỗ chưởng phong chạm vào nhau khoét thành một hố sâu đến ba thốn, chính tiếng nổ do chưởng lực chạm nhau này đã át đi tiếng rít không khí của vật ngân quang kia.

Trong làn đá bụi lờ mờ kia, tuy Đồng Thiên Kỳ người chi lay nhẹ nhưng đúng lúc chưởng chạm nhau thì vật ngân quang kia cũng biến mất trên vai chàng, khiến người chàng chao đảo mạnh hơn...

Với Hắc Thần thì cả người bật về sau đến bôn năm bộ, mặt đỏ rần lên, ngực phập phồng rất mạnh, chỉ nhìn cũng đủ thấy lão ta lãnh đủ đòn trí mạng vừa rồi. Thế nhưng trong ánh mắt lão chợt lóe lên một tia mừng rỡ...

Đồng Thiên Kỳ mặt vẫn còn sát cơ định mở miệng thét lớn thì đột nhiên cảm thấy vai lưng đau buốt. Chàng vốn là người túc trí thông minh, cho nên thấy biến là trong đầu chấn động nghĩ ngay trúng kế đối phương, huyệt mi tâm lập tức ửng lên như máu quay phắt người hét như sư tử rống:

- Mưu kế diệu lắm Lời vừa dứt thì chưởng lực cũng đã đánh trúng khối đá ngay sau lưng. Chỉ kịp nghe trong tiếng nổ long trời lở đất kia xen lẫn mấy tiếng rú thê thảm, và lẫn trong đất đá bay mù trời là những vòi máu đỏ ối và những mảnh thây người bay tung tóe. Phút chốc, khi mọi cái đã lắng xuống thì khối nham thạch giờ đây được thay bằng một khối bùn nhào nhoẹt bởi máu của những tên thuộc hạ Cửu U Đảo ẩn người trong khối nham thạch để ngầm ám toán Đồng Thiên Kỳ.

Hắc Thần và Huyết Sát đưa mắt nhìn nhau kinh hãi, hai lão quái nhân chấn động kinh hoảng không là vì Đồng Thiên Kỳ phát hiện ra được cơ quan mai phục trên đảo, mà chính vì họ lo ngại mũi phi châm chứa loại kịch độc vừa rồi không đù sức chánh gục chàng. Bởi vì xưa nay bao nhiêu nhân vật cao thủ trên võ lâm lên đảo, trúng một ngọn phi châm mà còn đủ sức để thi triển chưởng lực Một chưởng đánh tan khối đá và sát tận bọn mai phục. Đồng Thiên Kỳ trong tinh mắt vẫn còn đằng đằng sát khí, quay ngoắc người lại định tiếp tục ra tay với hai lão quái nhân, thì đúng lúc ấy chàng cảm thấy đôi chân không còn tuân theo mình nữa.

Hắc Thần, Huyết Sát nãy giờ ngưng ánh mắt lo lắng trên người Đồng Thiên Kỳ, đến lúc này thấy vậy mới ngầm thở phào nhẹ nhỏm. Hắc Thần lạnh giọng:

- Họ Đồng kia, công lực và cơ trí của ngươi quả thực đáng để bọn lão phu giật mình, thế nhưng... hắc hắc... có điều ngươi đã sơ suất không sớm phát hiện một cơ quan mai phục sắp đặt sẵn trong khối nham thạch kia, và càng khó biết được hàng trăm hàng nhàn nhân vật cao thủ võ lâm đặt chân lên Cửu U Đảo đều phải bỏ mạng vì cơ quan mai phục này...hắc hắc...

Trong tiếng cười đắc ý của Hắc Thần, Huyết Sát cũng lên tiếng phụ họa:

- Thằng nhãi, có thể nói sau này trong đám đầu lâu kia ngươi là cái thứ hai mà bọn lão phu phải tự mình ra tay. Võ học của ngươi uyên thâm đến nổi lão Đảo Chủ phải chú ý, ngươi chết như vậy cũng mãn nguyện mà nhắm mắt lắm rồi?

Đồng Thiên Kỳ giờ đây không những chỉ có đôi chân tê dại mà thần trí cũng choáng váng, trong lòng bất giát run lên, thế nhưng bền ngoài vẫn giừ uy thái khí khái, lạnh giọng:

- Mọi bí mật trên Cửu U Đảo đã bị Đồng mỗ hoàn toàn biết tường tận, giả sử đêm nay Đồng mỗ táng thân tại đây thì kể như Cửu U Đảo các người gặp vận may, bằng không thì người đầu tiên san bằng Cửu U Đảo, xóa tên trong giang hồ chính là Đồng mỗ ta đây!

Hắc Thần lại ngửa cô cười lên một tràng dài quái đản:

- Khục khục... Đồng Thiên Kỳ. ngươi mơ đấy hay sao mà còn nghĩ chuyện sống sót rời khỏi đây? Ngươi thật là ngây ngô khi nghĩ giản đơn về Cửu U Đảo. Hắc hắc...

ngươi nhìn chung quanh mà xem, chỉ sau ba tháng nữa thi ngươi cũng sẽ như những đám xương khô kia!

Đồng Thiên Kỳ giờ đây đôi chân chừng như không còn phải là của mình nữa chàng ráng cẩn thận giữ nửa thân hình trên, rồi ngồi xuống nền đá trên môi nở một nụ cười bí ẩn.

- Vậy thì nhị vị mau động thủ đi!

- Hắc hắc... Lão phu hà tất phải phí thêm công, tự ngươi mau nằm xuống Quả nhiễn sau câu nói của Hắc Thần, Đồng Thiên Kỳ vừa ngồi xuống cảm thấy độc dược trong người lan tỏa rất nhanh. Chàng mấy lần cố tập trung tỉnh trí vận chân lực đề kháng, nhưng vận chân lực đã không có tác dụng, ngược lại càng thúc đẩy độc dược phát tác nhanh hơn. Thoáng một cái, đầu óc chàng mơ màng, rồi không làm chủ được nữa chàng ngã người nằm trăn đất.

Huyết Sát lúc này mới thở phào ra một hơi nhẹ nhỏm cả người, nói:

- Cuối cùng thì cũng không chế được thằng oắt con này, tính mạng hai chúng kể như thoát khỏi ngàn cân treo sợi tóc. Hắc lão nhị! lại đây chúng ta mau mang thằng nhóc này về!

Hắc Thần là người chịu trận trực tiếp nếm đòn của Đồng Thiên Kỳ, cho nên đến giờ trong lòng vẫn còn khiếp sợ, nghe vậy thất thanh nói:

- Hãy chậm tay để la đánh nó một chưởng thử xem Nói rồi giang tay lên định bồi thêm một chưởng vào người Đồng Thiên Kỳ, thế nhưng Huyết Sát đã kịp cản tay lão lại nói:

- Không được, hiện tại hắn ta đã thần mê trí ám, ngươi đánh một chưởng dù có nhẹ thế nào hắn cũng không hay biết kháng cự. Nhỡ như hắn táng mạn thì chúng ta làm sao hồi động phục mệnh đây?

Hắc Thần từ từ buông tay xuống nói:

- Chớ quên rằng Nhan lão nhị có loại thần dược khắc chế được độc dược của chúng ta. Tên tiễu tử này đã đi cùng với Nhan Ngọc Dung, ngươi dám đảm bảo con nha đầu đó không cho hắn giải dược hay không.

Huyết Sát nghe nói thoáng chút ngẩn người nhưng rồi liền cười lớn nói:

- Hắc lão nhị, ngươi thật là ngớ ngẩn. Nhan lão đầu và Lăng lão đầu tuy ngoại hợp nhưng nội ly, lúc này Nhan a đầu lại nằm trong tay Lăng lão đầu, gã họ Lăng lại theo đuổi con nha đầu Ngọc Dung kia, thử hỏi thông minh như con nha đầu đó há lại không quan tâm đến sự an nguy tính mạng cha mình hay sao mà làm cho thằng nhãi này giải dược? Huống gì thằng nhãi này khí phách cao ngạo, không chịu khuất phục trước một ai, thử hỏi con nha đầu ấy có thể cảm thương

hắn được hay sao chứ?

Huyết Sát thuyết một hồi. điều nào cũng đúng lý khiến Hắc Thần không lý cãi được. Lão chỉ "Hừ" một tiếng lẩm bẩm - Ta chỉ cẩn thận như vậy mà thôi!

Huyết Sát nghe thế cũng có chút ngần ngại, phất tay ra hiệu cho Hắc Thần, rồi cả hai một trái một phải bắt đầu tiến tới Đồng Thiên Kỳ.

Từng bước từng bước chỉ cách ngoài bảy tám xích mà mất gần cả tuần trà hai lão quái nhân mới đến bên cạnh người Đồng Thiên Kỳ, bốn ánh mắt ngó nghiêng ngó ngửa quan sát một hồi nữa mới thực sự khẳng định Đồng Thiên Kỳ đã hôn mê thần trí.

Hắc Thần nhìn thấy sắc mặt Đồng Thiên Kỳ vẫn hồng nhuận thì không khỏi ngạc nhiên thốt lên:

- Quái, thằng nhóc này diện sắc không giống như những tên trước đây trúng độc nhỉ?.

Huyết Sát giải thích kiểu phán đoán:

- Có lẽ do tác dụng của Tiềm Long thần công, nhưng mặc nó, gì thì gì, chúng ta trước hết mang nó về giam trong ngục thất rồi hẳn nói Dứt lời lại một cái phất tay ra hiệu, hai lão quái nhân kẹp hai bên người Đồng Thiên Kỳ rồi nhún mình vọt lên không trung phút chốc mất dạng trong những khối quái thạch đầy xương trắng.

Không biết đã qua bao nhiêu thời gian, Đồng Thiên Kỳ tỉnh lại, đầu tiên chàng có cảm giác hai tay hai chân bị khóa chặt. Chàng thử vận nội lực thì bất giác ngạc nhiên khi thấy chân khí thông suốt theo bát mạch trong người, chau mày thầm nghĩ:

"Quái.

ta trúng độc mà chân khí không bị trở trệ?" Rồi lại nghĩ:

“Trên Cửu U Đo này chẳng lẽ có loại xích nào không sợ thần công bẻ đứt hay sao?” Nghĩ vậy rồi định mở mắt ra quan sát, đột nhiên cách ngoài ba trượng chàng nghe có tiếng bước chân vọng lại, hiển nhiên có người đang tiến vào, chàng lập tức nhắm mắt như cũ.

Phút chốc chàng nghe bước chân đã rất gần, rồi lại lập tức từ phía thạch thất đối diện tiếng xích vang lên loảng xoảng, một giọng nói ồm ồm như sấm chửi đổng - Con mẹ nó, trên Cửu U Đảo các ngươi chết hết rồi hay sao?

Tiếp theo là một tiếng cười khàn đục giọng người trẻ hơn.

- Lão gia ý muốn nói gì?

Giọng ồm ồm kia lại vang lên:

- Ý cái con mẹ nó, ngươi không nghĩ được hay sao hừ? Người của Cửu U Đảo này chết sạch rồi hay sao lại mang một thằng nhóc miệng còn hôi sữa giam vào biệt thất, khóa tay còng chân bức bách nó gia nhập đồng minh?

Người kia tợ hồ như quay đầu nhìn, nói:

- Lão già lần này kể như nhìn nhầm rồi đấy. Chớ khinh thường nó nhỏ tuổi, đến nhân vật đứng đầu đương kim võ lâm mà chỉ cần nó dẫm nhẹ chân một cái cũng đủ thân run thần tán!

- Tán cái đách chó, ngươi cho ta là thằng bé lên ba hử?

Đồng Thiên Kỳ lúc này mở hé đôi mi để lộ một khe nhỏ đủ nhìn ra ngoài qua những tia ánh sáng nhạt chàng nhận ra ở bức tường đối diện một lão già tóc dài rối phủ vai, râu dài quá rốn, áo quần rách nát trên hai cổ tay hai cổ chân bị khóa chặt bởi bốn chiếc vòng sắc lớn, nối với bốn chiếc vòng sắt là bốn sợi dây xích treo giăng lão già ra thành hình chữ "Đại". Bằng cách khóa người này là an toàn nhất khiến đối phương khó đề công tụ khí phá khóa.

Đứng đối diện với lão già là một gã trung niên tay bưng lẳng cơm, vận võ phục, hiển nhiên chỉ nhìn y cũng biết là người của Cửu U Đảo đưa cơm đến cho tù nhân.

Vừa nhìn thấy tình cảnh của lão già kia Đồng Thiên Kỳ cũng hiểu ra mình cũng không khác gì, trong lòng bất giác cười nhạt.

Bấy giờ, trung niên hán tử cười nói:

- Lão già có lẽ từng nghe qua cái tên "Huyết Kiếp Thủ"?

Lão già vừa nghe vậy hất ngược đầu khiến mái tóc bay ra sau để lộ khuôn mặt vuông, mày rậm mắt lớn, mũi rộng như sư tư, tử, trong ánh mắt thoáng chút chấn động, run giọng:

.

- Mẹ nó chớ! người nào chỉ cần xuất đạo giang hồ cũng đều biết, ngươi còn phải hỏi lão phu!

Trung niên hán tử tợ hồ như bị lão già chửi mãi nên trong lòng bực tức, cười nhạt nói:

- Ngươi có biết tên tiểu tử này này công lực còn vượt xa "Huyết Kiếp Thủ" không chứ.

Lão già vừa nghe vậy đột nhiên phẫn nộ thật sự, rống lên một tiếng như trời gầm, hai tay cố giật giật những sợi xích lớn nhưng vô hiệu, thở phù phù nói:

- Mẹ mày, bọn các người chỉ là lũ lang sói thối tha tay chân không đủ nên mới dùng độc kế hại người. Đến như Huyết Kiếp Thủ mà cũng dám bôi nhọ, đáng tiếc là ông mày không xuống được, bằng không thì ông mày sẽ lấy hết sọ chúng mày làm đồ đựng rượu.

Gã trung niên hán từ lại nói:

- Ngươi chớ hồ đồ mà không biết tiến thoái, hừ, chỉ cần người này thuận ý gia nhập bổn đảo thì.. hắc hắc.. người đầu tiên bị Đảo chủ đánh nát thây chính là ngươi Lão già hoác miệng ra chửi tiếp:

- Cái đách mẹ mày, nó là cái quái gì chứ? nó đủ tư cách thay thế địa vị Ông mày sao?

Gã trung niên nghe vậy trong đầu thoáng một ý nghĩ, cười nói:

- Đương nhiên, chỉ cần lão gia gia chấp nhận gia nhập bổn đảo thì người đầu tiên bị Đảo Chủ đánh nát thây phải là tên tiểu tử này!

- Lúc ấy thì con lừa ngươi được bá công phải không?

- Cũng chỉ là nhờ lão gia đề bạt cho.

- Vậy thả ta xuống chớ?

Trung niên hán tư mắt sáng lên:

- Lão gia gia chấp nhận chứ?

Lão già bỗng nhiên rống lên một tiếng nói:

- Ông mày chỉ muốn xé tươi mày ra chỉ có điều không xuống được cho nên mới bảo mày thả xuống Đồng Thiên Kỳ nghe lão nói vậy suýt nữa không kiềm được thì bật cười thành tiếng nghĩ:

“Thế gian sao lại có người thô lỗ đến thế bảo người ta thả mình xuống để rồi mình xé xác người ta ra!

Trung niên hán hán tử đại nộ trừng mắt quát lớn:

- Lão cẩu tạp chủng, để ta xem ngươi cuồng đến mức nào, cơm nước ba ngày tới ta cắt luôn!

Lão già tợ hồ như cơn giận chưa hả trong lòng. lớn tiếng thóa mạ tiếp - Quân chó má, mau lui về báo với chủ nhân của các ngươi lão phu muốn cùng hắn đấu trí mạng ba ngày ba đêm bảo hắn có giỏi thì cứ đến đây thả lão phu xuống.

- Hừ, con lừa già ạ. Ngươi có giỏi thì cứ tự mình xuống lấy..... - Há... lão phu có thể tự xuống được há còn ở đây chịu trận hử?

- Đúng vậy, đúng vậy, Đảo Chủ bởi vì nhìn thấy con lừa già ngươi không có bản lãnh đó, cho nên mới tạm thời dùng giảii dược giải hết độc trong người người.

Nói đến đó, gã bỗng quay người chỉ tay về phía Đồng Thiên Kỳ, nói tiếp:

- Giả sử ngươi giống như người này thì khi nào Đảo Chủ chúng ta ban cho ân huệ giải độc đó!

Dứt tiếng cuối cùng đã tung người phóng ra ngoài, lập tức nghe tiếng cửa sắt đánh "ầm" một tiếng, hẳn nhiên gã ta đã khóa cửa lại rồi.

Lão già tợ như tức giận chưa thôi, nên cứ không hết lời chửi bới.

Đồng Thiên Kỳ lúc này mới từ từ mở mắt ra, nhìn quanh một lượt chỉ thấy đây là một thạch thất hay đúng là một ngục đá rộng chừng mười trượng vuông, trên bốn bức tường lạnh lẽo đầy rẫy những sợi xích lòng thòng với các vòng khóa tròn to lớn, bức tường bên trái phía dưới là một miệng hang đen ngòm cao chừng năm xích, tường bên phải là thông đạo ra ngoài. Trong thạch động ngoại trừ một chiếc án đá đặt ngay chính giữa phòng ra, tuyệt không có thêm một vật thứ hai.

Lúc này lão già hẳn chửi đã quá đủ nên lảm nhảm trong miệng:

- Ngoại trừ vị thiếu niên mà lão hòa thượng đó đã nói ra lão phu tuyệt đối không tin đương kim thiên hạ lại còn có một chàng thiếu niên thứ hai có võ công thâm hậu vượt xa lão ta, thằng nhóc này... Í! Nhóc con mày tỉnh lại rồi đấy chứ?

Đồng Thiên Kỳ lúc này mở hẳn mắt quét nhìn lão ta đáp:

- Tại hạ vẫn còn sống đây Lão già buột miệng nói:

- Chúng nó bảo ngươi trúng độc châm không có giải dược, chí ít cũng phải chết ngất đến ba ngày ba đêm. Tiểu sử, nói thực lòng đi, có phải bọn chúng không hề dụng đối với ngươi không?

Đồng Thiên Kỳ biết lão già vẫn xem thường mình, lạnh giọng đáp:

- Tại hạ nếu như không trúng độc châm của chúng, thì tuyệt nhiên không thể bị giam vào đây - Tiểu tử, võ công ngươi thế nào Lão già tròn mắt hỏi.

- Ý tôn giá muôn hỏi là sao chứ?

Giữa mi tâm của lão già thoáng chút vui mừng nói:

- Thí dụ nói rằng từ xưa đến nay trong võ lâm thiên hạ, võ công người nào có thể sánh với ngươi? Ví như "Huyết kiếp Thủ” chẳng hạn?

Đồng Thiên Kỳ nghe hỏi đã hiểu tâm đối phương, thầm cười nhạt trong lòng nghĩ:

“thì ra lão cũng dụng tâm kế!" nghĩ rồi bèn đáp:

- Vậy thì quả duy nhất chỉ có "Huyết Kiếp Thủ” là sánh được cùng tại hạ!

Lão già đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả nói:

- Ha ha hạ.. thằng nhóc, thì ra bọn ngươi thông đồng lại đây lừa ông để gia nhập đảo quy các ngươi, ha hạ.. Nhóc con ạ, đến như bản thân Huyết Kiếp Thủ có trúng độc châm này thì cũng không thể tỉnh lại nhanh như vậy được. Nhóc con, ngươi giải thích cho thông tại sao ngươi tỉnh lại nhanh như vậy chứ?

Đồng Thiên Kỳ nghe hòi câu này trong lòng thoáng chấn động, phút chốc khuôn mặt xinh đẹp như tiên nữ của Nhan Ngọc Dung hiện lên trước mắt chàng. Chàng thở dài một hơi nặng nề với vẻ ảo não:

- Tại hạ cũng không biết tại sao lại nhanh tỉnh lại như thế nhưng nội công không hề suy giảm. Có lẽ… có lẽ chỉ có nàng, vị cô nươ ng kỳ lạ kia…

- Ha ha hạ.. Nhóc con ngươi khỏi phải giả vờ, lão phu tuyệt không bao giờ mắc lừa các ngươi đâu. Ngươi khỏi đoán lão phu nói thật cho mà nghe nhé, ngươi vốn không hề trúng độc châm!

Đồng Thiên Kỳ đưa ánh mắt lạnh như băng quét ngang mặt lão già có lẽ ba đào động khởi trong thâm tâm của chàng, cho nên chàng không muốn lắm lời tranh cãi cùng lão già hồ đồ này.

Ngược lại lão già thấy chàng im lặng, nghĩ mình đoán trúng nên càng đắc chí cười cười lớn:

- Kha kha khạ.. Tiểu tử. có phải ngươi vừa bảo là nội công không hề suy giảm chứ? Nếu võ công ngươii đúng là sánh với Huyết Kiếp Thủ, thì tự ngươi có thể xuống được đấy!

Một câu khích hàm ý châm chọc của lão già không ngờ đề tỉnh Đồng Thiên Kỳ, chàng đảo nhanh mắt nhìn quanh một vòng, đề tụ chân khí rồi hai tay từ từ đưa ra trước.

Lão già vốn nãy giờ chỉ chăm nhìn vào mặt chàng, lúc này thấy chàng thần sắc như thường định nói:

"tiểu tử, chớ phí công,vô ích " Nào ngờ, đúng lúc ấy đột nhiên “phựt, phựt” hai tiếng. kèm theo vài tiếng loảng xoảng nhỏ, hai sợi xích buột. trên tay Đồng Thiên Kỳ lập tức bị đứt lìa Hai tay được giải phóng tự do, Đồng Thiên Kỳ tiện lực vận vào chân, thét lớn một tiếng:

"Ra!" lại nghe một loạt tiếng loảng xoảng, hai sợi xích to tướng buột chân cùng bị đứt lìa. Thân hình vừa rớt xuống, chàng liền đề khí tung lên không rồi đáp xuống nền đá một cách trầm ổn.

Lão già râu tóc đựng đứng miệng hoác lớn vì kinh ngạc, thốt lên:

- Tiểu tử ngươi vận kình thế nào vậy?

Đồng Thiên Kỳ quét ánh mắt lạnh lùng lên mặt lao già một cái, nói:

- Tôn giá hẳn là nhân vật cao thủ võ lâm, làm sao lại không biết vận kình i?

- Ái, sao lão phu cố mãi không kéo đứt xích?

- À, có lẽ công lực tôn giá còn kém đấy thôi?

Lão già tròn mắt:

- Nói bậy Nhưng đột nhiên trong đầu lão ta chợt nghĩ ra một điề, bèn cười khẩy. nói:

- À, à..... Lão phu hiểu rồi, các ngươi bày trò để lừa lão phu đó mà Thì ra bốn sợi xích buộc tay chân nhà ngươi đều đứt đoạn sẵn, nên chỉ cần vận kình nhẹ là lìa ra thôi.

Mà có giỏi thì thử đến kéo đứt xích trên tay chân lão phu đây này!

Đồng Thiên Kỳ nhìn vào mặt lão già cười thầm nghì:

"tâm kế ngươi thực còn kém lắm, có điều nghĩ ngươi cũng bảo vệ thanh danh của Huyết Kiếp thủ cho nên Đồng mỗ cứu ngươi lần này " nghĩ thì nghĩ vậy,nhưng không nói ra cười nhạt:

- Đông mỗ cứu lão một lần này, nếu không phải để công lực của Đồng mỗ. Lão trượng nếu nghĩ dụng tâm kế với Đồng mỗ thì kể như nhầm người Nói rồi bước lên trước mặt lão già, vận công lực nắm lấy hai sợi xích dưới chân lãoo già giật mạnh một cái. Chỉ nghe "phựt phựt" hai tiếng, xích lập tức đứt ra. Lão già được trợ lực, hét lớn một tiếng, vận hết chân lực giật mạnh, hai sợi xích tay cũng liền bung ra, người lão rơi xuống trôn nền đá Ngước mắt lên thìn Đồng Thiên Kỳ hồi lâu tợ hồ như không tin là sự thật, một lúc lâu lão mới xoa xoa hai cổ tay.

Đồng Thiên Kỳ quét ánh mắt lạnh lùng lên mặt lão già một cái, rồi quay người bước ra hướng động môn.

- Tiểu tử, chậm chân!

Lão già bỗng vội gào lớn. - Đồng Thiên Kỳ dừng chân quay người, lãnh đạm hỏi:

- Tôn giá còn lời gì muốn nói?

Ánh mắt lão già lóe lên một tia dữ tợn, thét lớn:

- Lão phu muốn thử xem có thực võ công của tiểu tử ngươi cao hơn lão phu không?

Lời vừa dứt bàn tay to bè đánh ra một chiêu “thôi sơn trấn hải" nhằm vào ngực Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ không ngờ tới lão già có thể ra tay tấn công mình, thân hình chàng theo bản năng lướt sang trái ba bộ nhanh như điện chớp.

Lão già thấy rõ ràng là đắc thủ, chẳng ngờ một chưởng chỉ đánh vào khoảng trống, thẳng tới cửa động. “Ầm” một tiếng, cửa động là một tấm đá xanh dày cả xích liền bị xê dịch mấy thốn, đất đá bay mù mịt. Một chưởng này thực khiến cho người ta phải rùng mình.

Đồng Thiên Kỳ giật mình nghĩ:

“công lực người này quả thâm hậu hiếm thấy làm sao chỉ bốn sợi xích mắt kia mà lại kéo không dứt? Chẳng lẽ lão ta luyện là ngoại môn công phu?

Lão già một chưởng không trúng nhưng không truy kích tấn công thêm, nói:

- Tiểu tử! ngươi cứ yên tâm tiếp chiêu. Lão phu chỉ muốn thử xem võ công ngươi có thực cao hơn Huyết Kiếp Thủ hay không mà thôi, tuyệt không đánh chết ngươi đâu.

Đồng Thiên Kỳ cười thầm trong bụng, lãnh nhiên nói:

- Tại hạ đã nhượng tôn giá một chiêu, không nên được nước lấn sân Lão già đảo tròn đôi ngươi:

- Cái gì mà được nước lấn sân? Lão phu nói thực lời, vừa rồi một chưởng kia chỉ dụng đến sáu thành chân lực, nếu như lão phu muốn lấy mạng ngươi thì đả vận hết chân lực rồi?

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy thì chấn động, nghĩ:

"Lão già này tính người thô lỗ, tất không nói dối. Cứ vậy đủ thấy, nếu luận về ngoại môn công phu, lão ta chỉ sợ đã luyện đến đỉnh điểm!" ý nghĩ chuyển nhanh trong đầu, cười nhạt nói:

- Nếu như tôn giá thực lòng muốn tỷ thí thì hãy vận toàn lực Lão già ngớ người, lắc đầu nói:

- Chớ nói bậy! Vũ công phải từ từ hạn nhất ngươi chân lực không đủ, mà lão phu lại vận toàn công Phu đánh một chưởng ngươi táng mạng, như vậy lão phu trọn đời sẽ bất an Nói rồi lão lại sấn lên một bước nhỏ, tiếp tục một chiêu "thôi sơn trấn hải” Đồng Thiên Kỳ lần này không né tránh nữa mắt quắc lên, hữu chưởng tung ra trực tiếp nghênh chiêu.

"Bình..." một tiếng, vì trong động kín cho nên dư âm cứ vang mãi không thôi, toàn thạch ngục rung lên, đất đá đổ loạn xạ. Chỉ thấy Đồng Thiên Kỳ nửa thân trên chấn động nhẹ, nhưng lão già phải thoái lùi nửa bước.

Lão già tròn đói ắật báo kinh dị nhìn Đồng Thiên Kỳ hồi lâu mới nói:

.

- Tiêu tử, ngươi chỉ đơn chưởng mà có thể tiếp được sáu thành công lực của lão phu? Hảo, hảo, hảo... đến tiếp lão phu một chưởng toàn lực này.

Lời vừa dứt lão quát lớn:

"tiếp chưởng " Chưởng phong lập tức theo tiếng quát phát ra, thế chưởng cuồn cuộn như sóng biển, ba đào ập đến trước ngực Đồng Thiên Kỳ, thực một chưởng này đủ làm cho thiên hạ kinh hồn chứ chẳng chơi!

Đồng Thiên Kỳ mi đầu nhíu lại, ý khinh địch hoàn toàn biến mất, chàng tỷ thí vào song chưởng đưa lên nghênh tiếp.

Cự ly giữa song phương chi chừng sáu xích, thế chưởng lai nhanh. nên chỉ thấy Đồng Thiên Kỳ nhóm tay là lập tức một tiếng nổ long trời vang lên, cả thạch thất rộng lớn vững chắc như vậy mà phải chao đảo, đất đá tay mù không còn nhận ra đâu là đâu nữa.

Phải mất cả phút, khi đất trụi lắng xuống mới nhận rõ giữa nền đất của hai người đứng lại đào sâu thêm một. hố sâu ba xích. Đồng Thiên Kỳ bị đẩy lùi một bước, bất giác giật mình nghĩ:

"Ngoại môn công phu của người này quả thực đã đạt đến cảnh xuất thần nhập hóa?" Ngược lại lão già râu tóc bới loạn, người thoái lùi đến ba bước, hai tay buông thòng xuống tợ hồ như không còn khí lực nào nữa, ngực phập phồng rất gấp, hai mắt mở trố trố nhìn Đồng Thiên Kỳ há miệng hỏi hổn hển:

- Tiểu tử, ngươi lùi mấy bước?

Vừa đúng lúc ấy, Đồng Thiên Kỳ còn chưa kịp đáp thì từ bên ngoài cửa ngục đã đã vang lên một giọng nói lạnh lùng:

- Kẻ nào làm náo loạn trong ngục thất?

Vừa nghe tiếng người cả Đồng Thiên Kỳ lẫn lão già kia mặt đều biến sắc...

Hồi 18 - Tri Âm Tao Ngộ Trong Huyệt Hổ

Lại nói, lúc ấy vừa nghe bên ngoài có tiếng người lạnh lùng hỏi và lão già thoáng chút biến sắc, rồi lập tức tiến lên mấy bước thấp giọng:

- Tiểu bằng hữu, chúng ta không đùa nữa, chính chủ đến rồi đấy!

Trên khuôn mặt Đồng Thiên Kỳ liền trở lại vẻ lãnh đạm cố hữu:

- Tôn giá định thế nào đây?

Bên ngoài đã nghe tiếng khóa cửa loảng xoảng vang lên, hiển nhiên người vừa đến đang mở cửa. Lão già trực tính nóng nảy, liền quát nói:

- Tiểu bằng hữu, ngươi khôi ngô linh lợi há không nghĩ ra đối sách. Nói nhanh đi, lão phu xưa nay vốn không quen động não, nhất là khi khẩn trương thế này thì càng rối mù đầu!

Đồng Thiên Kỳ quay đầu nhìn ra hướng cửa, thấy ánh sáng đã hé lọt vào, cũng không dám kéo dài thời gian, vội nói - Theo tại hạ thấy chúng ta phải hợp lực nấp sau cửa, chờ khi đối phương vào thì khóa đường lui. Tôn giá thấy thế nào?

- “Tuyệt tuyệt!” Lão già vừa nghe sáng mắt lên, gật đầu đáp lia lịa:

- Hay lắm, sau đó chúng ta lại đóng thạch môn lại, và như vậy nhất định sẽ đón được từng tên!

Dứt lời, không đợi Đồng Thiên Kỳ nói thêm tiếng thứ hai, thân hình lướt nhẹ như làn khói xám đến nép sát người bên vách đá cạnh thạch môn.

Đồng Thiên Kỳ mắt lộ sát cơ, thầm nghĩ:

" tốt nhất thì các ngươi nên đến cả đi “, trong ý niệm người cũng lướt nhẹ lên nấp phía còn lại của thạch môn.

Chỉ một lát, thạch môn đã được sáng hẳn lên, bóng người bước vào. Đầu tiên là hai gã trung niên hán, thần thái cung kính, tợ hồ như là hai hộ vệ, trong đó chính là người vừa rồi đem cơm vào cho lão già kia. Hai gã trung niên chừng như rất chủ quan không ngờ nổi bọn Đồng Thiên Kỳ có thể bức xích thoát ra được, cho nên đã vào sâu trong thạch ngục rồi mà đầu họ không ngẩng nhìn lên vách đá, nơi xích hai kẻ tù nhân.

Cả hai chỉ quay người đứng cúi đầu cung kính, hẳn đang chờ thượng nhân của họ bước vào.

Quả nhiên khi bọn họ vừa quay người lại một chút, đã thấy một bóng người khác đi vào, dưới ánh sáng bên ngoài hắt vào cũng đủ nhận ra toàn thân người này đỏ rực.

Thứ nhất vì bộ y phục, thứ hai vì đầu tóc rậm rạp màu hung. Chân vừa chạm đến thạch môn, mắt lão ta theo phản xạ tự nhiên ngước lên nhìn đúng vào bức tường nơi mà chính ĐồngThiên Kỳ đã bị xích...

Bất thần lão ta giật mình chấn động nhưng ấy chỉ là một cái rùng mình qua nhanh mà thôi. Lão

ta ta trấn tĩnh ngay, giọng vô cùng trầm tĩnh quát:

- Hai ngươi đứng yên!

Nói rồi, nhấc chân phải lên ý như tiếp tục đi tiếp vào thạch ngục thế nhưng chân phải vừa đặt xuống chẳng những không bước tiếp vào mà tá lực đạp tung người nhào ngược trở ra ngoài cực nhanh.

Chính gần như cùng lúc thân hình lão ta nhào ngược ra ngoài, thì từ sau lưng lão vang lên một giọng quát lạnh băng:

- Huyết Sát, ngươi định sống thoát khỏi đây ư?

Theo tiếng quát là một cỗ kình lực như bài sơn áp đỉnh ập tới ngay sau lưng. Thực chẳng ngờ diệu kế thoát thân lấy tiến để thoái tinh như vậy mà lại bị Đồng Thiên Kỳ phát hiện. Vừa nghe tiếng quát lạnh của Đồng Thiên Kỳ, Huyết Sát không còn gan nào thoái lui, lập tức thuận đà tung người lộn cao trên không trung hai tay vung chưởng hộ ngực, cả người lập tức bắn ngược vào trong thạch thất. Lão già tóc loạn vừa thấy thế, lập tức đưa tay ấn nút điều khiển, cánh cửa đá nặng hàng ngàn cân tức thì chuyển động đóng ập trở xuống Huyết Sát chân vừa chạm đất là quay phắt người, chỉ thấy Đồng Thiên Kỳ áp lưng vào vách đá nhìn mình bằng đôi mắt đầy sát khí.

Huyết Sát đưa mắt nhìn nhanh hai gã thuộc hạ đang há hốc mồm, cố gượng trầm tĩnh quay nhìn Đồng Thiên Kỳ nói:

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu đoán được ngươi sẽ nhanh chóng hồi tỉnh, cho nên mới đến để gặp ngươi.

Lúc này cánh cửa đá đã đóng kín, lão già tóc loạn khẩn trương, trong lòng Huyết Sát thoáng động nghĩ nhanh:

“thằng nhóc này từ khi xuất đạo giang hồ đến nay từng lãnh diện tuyệt tình hạ thủ chẳng nương tay làm chấn động cả võ lâm, không chừng giữa hắn và lão ta có mối oán thù nào đó. Đây chẳng phải là cơ hộ itốt cho ta lợi dụng sao?" Chớp nghĩ nhanh, liền lạnh giọng nói:

- Tiểu tử này tự lấy ngoại hiệu “Huyết kiếp Thủ” của Vân Không năm xưa, tên hắn là Đồng Thiên Kỳ.

Lão già vừa nghe vậy nhíu mày lắp bắp lập đi lập lại:

- Huyết Kiếp Thủ Đồng Thiên Kỳ...Đồng... Thiên... Kỳ...

Đột nhiên ánh mắt lão sáng lên, lão quay phắt người nhìn chăm vào Đồng Thiên Kỳ hoài nghi hỏi:

- Tiểu tử, ngươi đích thực là Đồng Thiên Kỳ?

Đồng Thiên Kỳ tự biết trên bước đường hành hiệp giang hồ mình không hề có bằng hữu giao hảo cho nên nghe hỏi vậy chỉ nghĩ là một trong những cừu gia của mình, lạnh lùng đáp:

- Không sai tại hạ chính là Đồng Thiên Kỳ.

Lão già bỗng giật mình hỏi tiếp:

- Một chưởng vừa rồi ngươi thoái lui mấy bước?

Câu hỏi hết sức bất ngờ, Đồng Thiên Kỳ nhếch mép cười nhạt:

- Nếu tôn giá vẫn còn nghi ngờ chính mắt mình thì chẳng phương hại gì mà nhìn nền đá kia xem?

Vùa nói chàng vừa chỉ tay xuống chiếc hố sâu cả xích do chưởng phong của bọn họ vừa rồi đào khoét, cách đó non ba bộ là hai dấu chân hằn sâu.

Chẳng riêng gì lão già tóc loạn, mà ngay cả Huyết Sát nghe vậy đều đưa mắt nhìn theo tay chàng. Lão già tóc loạn đột nhiên la lên:

- Ái chỉ thoái lùi một bước?

Huyết Sát nghe đến đây đã hiểu ra câu chuyện, bất thần giật thót mình chấn động thầm nghĩ:

"Trác Kình Mãnh Long công phu ngoại môn đã luyện đến đỉnh thặng thừa, vậy mà không qua nổi thằng nhãi này. Đêm nay nếu như Trác Kình Mãnh Long không chịu liên thủ cùng ta đối đầu với hắn thì e dữ nhiều lành ít!

Đồng Thiên Kỳ quét ánh mắt lạnh lùng lên mặt lão già tóc loạn, buông tiếng:

- Tôn giá kinh hoảng?

Lão già bỗng buột miệng bỏi lại:

.

- Tiểu tử, ngươi vừa khéo trùng với gã thiếu niên mà lão hòa thượng kia đã nói, trên người ngươi có Chấn Thiên Lệnh không?

Huyết Sát cứ nghĩ lão già tóc loạn phụng lệnh tái hiện giang hồ tầm diệt Huyết Kiếp Thủ cho nên không đợi Đồng Thiên Kỳ đáp, đã cướp lời:

- Tiểu tử này trên người đúng là mang "Chấn Thiên Lệnh", hắn chính là sát tinh làm bao nhiêu anh hùng võ lâm mất ăn bỏ ngủ. Trước đây đã nhiều hòa thượng của Thiếu Lâm Tự truy tầm diệt hắn. Lần này vì sinh linh của bao nhiêu mạng võ lâm hào kiệt, lão phu nguyện lòng từ bi giúp ngươi một tay tiêu diệt hắn!

Lão già ngược lại vừa nghe vậy giật nảy mình thoái lùi liền hai bước:

- Lời ngươi thực sao?

Đồng Thiên Kỳ nghe nói đã phát nộ, từ từ đưa tay vào ngực áo lấy chiếc "Chấn Thiên Lệnh" ra giơ cao, đanh giọng:

- Không sai, Chấn Thiên Lệnh đích thực nằm trong người Đồng mỗ!

Dứt lời, ánh mắt như hỏa tinh tràn lửa hận thù, giữa huyệt mi tâm phút chốc hiện lên nốt ruồi son đỏ như máu.

Lão già tóc loạn mắt vừa chạm tấm Chấn Thiên Lệnh trên tay Đồng Thiên Kỳ thì các thớ thịt nhão trên mặt giật giật từng hồi, lại ngước mắt lên bắt gặp nốt son như máu ngay giữa huyệt mi tâm của chàng thì càng sững cả người. Phải sửng người hồi lâu, đột nhiên lão ta gào vẻ sung sướng:

- Chấn Thiên Lệnh, nốt ruồi son, ha ha... tiểu tử cuối cùng ta đây tìm thấy ngươi!

Nói rồi lão giang hai tay nhảy bổ về phía Đồng Thiên Kỳ. Huyết Sát thấy vậy, trong ánh mắt âm trầm gian xảo ánh lên nụ cười hiểm độc.

Đồng Thiên Kỳ quá bất ngờ, nhảy mấy bước theo bản năng, la lên:

- Tôn giá cho rằng đêm nay giữa sinh tử, con đường nào chiếm ưu thế?

Lão già bất chợt chưng hửng người, ngơ ngác lỏi:

.

- Sinh tử cái gì?

Cả Đồng Thiên Kỳ và Huyết Sát song phương nghe lão già hỏi lại câu này thì cũng ngẩn ngơ, Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng:

- Cùng động thủ với nhau, sẽ có một trong hai nằm lại đây, chẳng lẽ đến chuyện này tôn giá cũng không nghĩ đến.

Lão già tóc loạn tợ hồ như đã hiểu ra phần nào, giơ hai tay lên trời:

- Đánh nhau? Ai bảo đánh nhau cùng ngươi? Sáu năm trước đây ta có lần tương ngộ với Vân Không hòa thượng, chúng ta nhân mến mộ nhau mà đánh cuộc nếu ai thua thì làm nô bộc cho người kia, cuối cùng ta đã thua. Thế nhưng lão hòa thượng kia đã hủy lời giao ước không nhận ta làm lão bộc, chỉ nói rằng võ công ta thiên hạ khó thấy nhưng trí não thì không bằng người, rất dễ bị ác nhân lợi dụng cho nên khuyên ta nên ẩn tích thâm sơn luyện võ công thêm sáu năm nữa. Bảo rằng sau sáu năm sẽ có một thiếu niên võ công lẫn trí huệ tài toàn xuất hiện giang hồ, lúc ấy ta tìm gặp làm tùy tòng xây dựng cơ nghiệp!

Nói đến đó lão già tóc loạn bất chợt dừng lại thở dài một tiếng, tiếp:

- Ài, ta khổ sở lắm mới qua được sáu năm tưởng chừng dài đăng đẳng đợi chờ, nào ngờ vừa tái xuất đạo đi Đông hải thì lạc hướng đặt chân lên Mai Hoa Đảo, bị con chó già Thiên La Kiếm lừa bắt giam trên đảo quỷ này nên chịu những tháng ngày lạnh giá trong thạnh ngục. Hiện tại đã tìm được tiểu tử ngươi, ta mừng còn không hết lấy đâu đi động thủ cùng ngươi!

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy, cỗ sát khi trên mặt lập tức biến mất, thầm hít sâu một hơi, thâm tâm gọi lên:

"Vân Không đại sư, người với tôi chỉ quen nhau đúng hai ngày một đêm, vậy mà người ban cho tôi ân huệ nhiều đến thế, chỉ e đến chung thân tôi cũng không báo đáp hết được ơn này!" Chẳng ngờ sự tình lại quay ngoắt đảo lộn nhanh như vậy, nét vui mừng trên mặt Huyết Sát được thay bằng nét hoảng loạn kinh hãi. Chỉ một Đồng Thiên Kỳ mà lão ta còn thầm hy vọng cùng liên thủ với lão già tóc loạn này đối phó, giờ đây chẳng những lão ta không giúp cho Huyết Sát

mà còn đứng về phía Đồng Thiên Kỳ, đủ thấy hy vọng thoát thân an toàn là vô cùng mong manh.

Vừa nhìn thấy nét vui mừng trên mặt Huyết Sát tiêu tan, hai gã trung niên hán tử lấm lét nép vào nhau thoái lùi vào trong góc tối thông đạo. Loạn phát lão nhân nhìn thấy ĐồngThiên Kỳ cứ trầm ngâm im lặng, không kiên nhẫn nổi lên tiếng:

- Ồ, thiếu hiệp! Ta gọi là Mãnh Long, ngươi định thế nào hử? Ta thì quyết theo ngươi?

Đồng Thiên Kỳ trầm tư một lúc nữa mới nói:

- Theo cùng Đồng mỗ, đối với lão trượng có ích gì chứ?

Lão già tóc loạn tự xưng là Mãnh Long nói:

- Ai bảo là không có ích? Nếu vậy lão hòa thượng đó còn bảo ta chờ đi theo chân ngươi làm gì?

Huyết Sát trong đầu lóe nhanh một suy nghĩ, thoát miệng nói nhanh:

- À, lão hòa thượng đó chỉ muốn dụng ngươi giúp đỡ người mà lão ta yêu mến thôi!

"Trác Kình" Mãnh Long vốn tính người cục mịch thô lỗ, nói một là một hai là hai, cho nên nghe vậy liền lớn tiếng chửi:

- Mẹ mày! ông cam nguyện theo hắn đến chết thì liên can gì đến con rùa mày Đồng Thiên Kỳ thấy con người này cương trực nóng nảy, biết có khuyên ngăn cũng không được gì, bèn điềm nhiên nói:

- Giả sử tôn giá thấy theo Đồng mỗ có lợi thì cứ việc tự nhiên.

"Trác Kình" Mãnh Long đột nhiên cao hứng ngửa cổ cười kha khả:

- Tiểu tử ngươi cuối cùng cũng chấp nhận. Hảo, chuyện chúng ta bây giờ giải quyết thế nào...

Nói đến đó lão dừng lại, đột nhiên chỉ thẳng vào mặt Huyết Sát quát:

- Con quỷ lông đỏ kia, hiện tại đến lúc lão phu thanh toán ngươi Huyết Sát thấy tình thế đã đến nước này có sợ cũng không ích gì, bèn trấn tĩnh lạnh giọng nói:

- Con rùa già kìa, có giỏi thì cứ đến đây đòi nợ - Ha hạ.. ha ha chẳng lẽ ông mày sợ hay sao chứ?

Dứt lời, định ra tay thì bỗng nghe Đồng Thiên Kỳ lên tiếng nói:

.

- Huyết Sát, Hắc Thần, năm xưa từng bội ngôn thất tín với "Huyết Kiếp Thủ" không chịu bỏ tà quy chính. Món nợ này phải do Đồng mỗ thanh toán!

Mãnh Long nghe Đồng Thiền Kỳ nói vậy, không suy nghĩ gì gật đầu đáp:

- Hiện tại tôi đã là người của thiếu hiệp, đương nhiên là nghe lời thiếu hiệp. Hiện tại thiếu hiệp bảo tôi làm gì đây?

Đồng Thiên Kỳ buông tiếng lạnh lùng:

- Giao lão hai tên kia.

Mãnh Long cười vang nói:

- Hẳn là không đã tay, thế nhưng có còn hơn không. Ha hạ..

Lời vừa dứt, thì thân hình đã nhanh như cắt bổ về phía hai gã trung niên hán tử, còn thét lớn:

- Hai con thỏ kia, ông đã bảo mà ngươi không nghe, còn mang xác đến nộp.

Chỉ còn nghe tiếng chưởng phong vang lên ào ào...

Hai gã trung niên vốn đã khiếp vía, lúc này nhìn thấy chủ nhân của mình là Huyết Sát mắt chăm chăm chú ý Đồng Thiên Kỳ, tuyệt không có ý gì trợ giúp cho chúng thì càng run tợn. Thoạt thấy Mãnh Long vung song chưởng đánh ập đến, cả hai chỉ còn con đường dốc toàn lực chống đỡ trí mạng.

Bên này Đồng Thiên Kỳ cũng cười nhạt nói:

- Huyết Sát, giờ đền tội của ngươi đã điểm!

Buông xong tiếng cuối cùng, chân đã tiến lên.

Huyết Sát thấy tình thế đã nguy cấp nhưng thạch môn đã đóng kín mà Đồng Thiên Kỳ lại chắn lối ra. Lão ta cố nghĩ kế thoát thân song vô phương, lão thừa biết con đường thông đạo sau lưng mình là vô cùng nguy hiểm, nhưng ở vào hoàn cảnh hiểm nghèo này, bất giác lão cũng đưa mắt liếc nhanh về sau, rồi cố trấn tĩnh lạnh giọng nói:

- Họ Đồng kia, lão phu cho rằng bỏ mạng nơi đây chính là ngươi!

Đồng Thiên Kỳ mặt đanh lại, giữa huyệt mi tâm nốt son ửng đỏ lên như máu, một nụ cười tàn khốc hiện lên khóe môi:

- Tôn giá sẽ lập tức biết ngay là ai.

Dứt lời, liền cứ bước hướng tới Huyết Sát.

Huyết Sát lúc này đã ngầm vận công lực vào hai tay chuẩn bị ứng phó, cố trấn tĩnh nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ra chiêu đi.

- Hừ, Đồng mỗ xưa nay chưa từng xuất chiêu trước...

Chàng nói chưa dứt thì đã nghe Huyết Sát thở dài lên tiếng nói:

- Gục cho lão phu!

Miệng nói là thân hình lập tức hoa lên, theo thân hình xoay tròn chưởng ảnh từ bốn phương tám hướng ập đến người Đồng Thiên Kỳ, đây đúng là độc chiêu mà chính Hắc Thần đã thi triển khi đấu với chàng lúc chàng vừa đặt chân lên đảo.

Đồng Thiên Kỳ hơi thót dạ nghĩ:

”Ngươi lại ra chiêu này. “ Chàng đã biết mùi lợi hại của chiêu này cho nên không dám khinh địch, kiếm mi nhíu lại với nhau, thét một tiếng cực mạnh "Hải Bể Tiềm Long” Trong tiếng quát, hai tay hoa lên, trong chưởng phong cuồn cuộn tợ hồ như hai con mãnh long trỗi dậy quẫy sóng vẫy vùng...

"Tiềm Long Chưởng..." Huyết Sát bất thần la lên kinh hoảng, nhất thời thâu chưởng một cách vô thức, búng người nhào đi mấy vòng trên nền đá mới thoát khỏi "Tiềm Long Thần Công" "Bình" một tiếng, bụi đá bay mù mịt, đến khi tảng dần thì thấy Huyết Sát mặt còn nét khiếp hãi, cũng vừa khéo đứng cách thông lộ đen ngòm kia về phía bên trái chừng ba xích.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Tôn giá quả là phản ứng mau lẹ, thế nhưng Đồng mỗ không tin tôn giá có thể thoát khỏi thức thứ hai của Tiềm Long Thần Công...

Huyết Sát mặt nửa xanh nửa đỏ, thần trí chưa an định, vừa nghe đến đó đột nhiên phía bên kia một tiếng rú dài tham thiết xé không gian "ái..." đồng thời nghe giọng ồm ồm của Mãnh Long quát lớn:

- Con thỏ kia, mi tính thui vào hang trốn à?

Huyết Sát giật thót mình liếc nhanh mắt nhìn sang thì thấy gã trung niên hán tử thường đem cơm cho Mãnh Long nằm chết tốt dưới đất, máu trộn lẫn não và bùn đất trông không còn ra người ngợm gì nữa. Gã trung niên còn lại thì thoáng thấy bóng gã lủi nhanh như con chuột nhắt thấy mèo, trốn khuất hẳn vào đường thông đạo đen ngòm.

Huyết Sát chấn động mạnh trong đầu, nghĩ nhanh:

" Hắn chạy trốn rồi, Đồng Thiên Kỳ nếu như nhanh cơ chắn luôn cả thông lộ kia thì ta kể như bỏ xác tại đây ” Lúc này lão không còn thời giờ để tính toán nhiều, chỉ vừa lóe lên một ý nghĩ ấy thì song chưởng tụ toàn lực đánh chưởng ra, đồng thời cố làm bạo nói một câu:

- Đồng Thiên Kỳ, đỡ tiếp lão phu chưởng này!

Đồng Thiên Kỳ thấy đối phương vừa xuất chiêu thì ra chưởng định nghênh tiếp, nào ngờ phát hiện có khác thường trong luồng chưởng lực của lão ta, khichợt hiểu ra chỉ là hư chiêu thì thân hình Huyết Sát đã nhanh như làn khói xám phóng vào hướng thông đạo, bất chấp trong đó có gì.

Đồng Thiên Kỳ vừa hiểu ra chuyện nhếch mép cười nhạt:

- Huyết Sát, ngươi chạy đằng trời!

Lời dứt, thì thân hình chàng cũng liền lướt truy theo đến hướng thông lộ.

Lại nói, gã trung niên hán tử chạy trốn trước Huyết Sát, nhưng thân pháp Huyết Sát như điện chớp cho nên đi sau đến trước. Lão ta vừa chớm lọt qua thông đạo thì lập tức tung một chưởng không thương tiếc đánh vào gã trung niên cùng kịp chạy đến sau lão một bước miệng thét lớn:

- Ngươi ở lại!

Gà trung niên hán tử thật không ngờ nổi Huyết Sát hiểm độc như vậy đối với thủ hạ của mình nên căn bản không phòng bị. Chỉ nghe "bùm" một tiếng, kèm theo tiếng rú là thân hình gã như khối bông gòn văng ngược trở ra ngoài, vừa khéo đổ ập vào người Đồng Thiên Kỳ đang truy đến.

Sự việc xảy ra hết sức nhanh chóng và đột ngột, đến Đồng Thiên Kỳ cũng không tưởng nổi Huyết Sát có thể ra tay tàn độc như vậy đối với thuộc hạ của lão, nên lúc này vừa phát hiện ra đột biến thì tử thi của gã hán tử đã ập đến người, không còn cách nào khác đành lách nhẹ người sang phải kịp tránh thi thể gã rơi vào người. Bóng của Huyết Sát cũng mất dạng trong đường ngầm.

Lúc này Mãnh Long cũng đã đến bên lộ khẩu, thấy Huyết Sát chạy thoát, tức giận giậm chân la toáng lên:

- Con chó lộn giống này chạy trốn thật nhanh, chúng ta nhanh truy theo!

Đồng Thiên Kỳ thoáng chút trầm ngâm nói:

- Con đường ngầm này quyết không phải là đường ra!

Nói rồi chàng đưa mắt nhìn nhanh ra hướng động môn, đoạn ngưng thần lắng nghe động tĩnh bên ngoài, trên khuôn mặt bất chợt hiện nét ngạc nghĩ thầm nghĩ:

"Quái! Nếu đây là nơi trung tâm của Cửu U Đảo thì làm sao có sự canh phòng lơi lỏng thế này? Bọn ta đánh nhau cả buổi, vậy mà không thấy người đến chi viện cho Huyết Sát?" Mãnh Long ngược lại không dạ nào nghĩ đến chuyện này, chỉ nhìn Đồng Thiên Kỳ ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, ngươi làm sao biết được đường ngầm này không thông ra ngoài?

- À, giả như đường này thông ra ngoài thì khi nào Huyết Sát lại chờ đến khi nguy cấp mới tháo chạy, bởi lão ta thừa biết không thể đối đầu với chúng ta?

Mãnh Long chợt vỗ tay la lên:

- Đúng, đúng... ta bị giam trong này đã lâu mà chưa từng nhìn thấy có người nào ra vào theo đường này. Đúng, đường này quyết không phải là đường thông ra ngoài, chỉ có điều không biết bọn chúng thiết lập con đường ngầm này để làm gì?

Đồng Thiên Kỳ cười nói:

- Có lẽ sâu trong đó là nơi hành hình. Thôi, chúng ta đi!

- Vâng, chúng ta đi thôi!

Trác Kình Mãnh Long gật đầu hòa theo, rồi lập tức cất bước đi ngay.

Đồng Thiên Kỳ vừa bước được một bước, bất chợt nhớ ra điều gì liền quay lại bế xác tên trung niên hán tử bị Huyết Sát đánh chết lên, rồi tung mình chạy theo Mãnh Long ra hướng thạch động môn.

Động đạo vừa vào thì rất thấp, chỉ cao chừng bốn năm thốn, thế nhưng càng vào sâu thì càng cao hơn và rộng hơn ra. Chỉ có điều càng vào sâu thì ngược lại càng ẩm ướt và trơn trợt, thẳng

đuột một mạch đến hai ba mươi trượng mới có chỗ rẽ đầu tiên..

Lúc này vừa vào đến chỗ rẽ, Đồng Thiên Kỳ nhìn thấy Mãnh Long đã rẽ sâu thêm bốn năm trượng thì hốt hoảng, vội vàng chạy nhanh hơn bám chắc ngay sau lưng Mãnh Long, hẳn là chàng sợ Mãnh Long không suy tính tính xộc vào dễ mắc bẫy đối phương.

Chốc lát, bọn họ lại đến khúc rẽ thứ hai ở đây tối đen, nhưng vì cả hai nội công thâm hậu nên vận lực vào nhãn thần mới nhờ nhợ nhìn thấy đường đi. Đồng Thiên Kỳ vừa nhìn thấy Mãnh long tính rẽ tiếp, vội vàng giật tay lại, tay trái đồng thời vút mạnh một cái, thi thể của gã hán tử bay vèo vào trong...

Mãnh Long đang đi bỗng bị giật mạnh lại, quay đầu không hiểu chuyện gì ngạc nhiên hỏi:

- Sao...

Lão chưa thốt được thêm tiếng thứ hai thì đã nghe "ầm..." một tiếng, thân hình Đồng Thiên Kỳ gần như cùng lúc phóng nhanh vào bên trong.

Mãnh Long chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào, chỉ chạy theo chàng theo phản xạ, miệng la lớn hỏi:

- Chuyện gì?

Đồng Thiên Kỳ cười nói:

- Giả sử lão là người đầu tiên bước vào thì sẽ như cái thây này đây.

Vừa nói chàng vừa chỉ xuống nền đá, cái thây gã hán tử giờ đây bị trúng một chưởng của Huyết Sát bấy nhầy.

Mãnh Long giật thót mình, vừa giận vừa khiếp la lớn hỏi:

- Thiếu hiệp, ngươi cho rằng con quỷ lông đỏ kia trốn ở đây?

- Chúng ta biết nấp thì hắn cũng biết nấp.

Mãnh Long gật gù chiếc đầu bù xù một lúc, nói:

.

- Lão hòa thượng kia nói không sai ngươi cơ trí quả hơn người. Vậy con quỷ đỏ kia trốn đâu?

- Chúng ta cứ đi tiếp vào trong!

Đồng Thiên Kỳ vừa nói vừa chỉ tay vào trong động đạo.

Lần này thì Mãnh Long đã biết khôn, lão tự động đến mang cái thây bấy nhầy của gã hán tử trên tay, đầu nghĩ:

"Đây kể như ta học được bài học Đoạn thông đạo này dài hơn đoạn vừa rồi, có đến bốn mươi trượng. Hai người ngầm giới bị bước vào, khi đến cuối đoạn đường thì thấy trước mặt là một thạch thất rất hẹp, nhưng vì tối quá nên căn bản khó đoán chính xác nó rộng bao nhiêu.

Đồng Thiên Kỳ dừng chân lại bên ngoài thạch thất, thoáng chút do dự, Mãnh Long cũng đến bên cạnh định ném cái xác vào trong, nhưng Đồng Thiên Kỳ điềm nhiên tung người phóng nhanh vào trong.

Mãnh Long giật thót mình la lớn:

- Đồng thiếu hiệp, ra mau!

Thế nhưng, mọi vật yên tĩnh, Đồng Thiên Kỳ phóng vào trong vô sự. Mãnh Long mới thở phào, ôm cái xác nhảy theo. Vừa thoát người vào khỏi cửa thạch thất, quay lại nhìn thì bắt gặp Huyết Sát đang tựa vào tường đá, đứng trố mắt hốt hoảng, thì ra lão ta đinh ninh lần này cũng như lần trước, Đồng Thiên kỳ ném cái thây vào trước. Không ngờ, Đồng Thiên Kỳ đã lanh trí tung người phóng vào nên khiến lão ta trở tay không kịp Đến lúc này thì "Trác Kình" Mãnh Long mới vỡ lẽ:

“thì ra vận dụng cơ trí không nhất nhất theo qui luật, mà phải thiên biến vạn hóa.” Lão bất giác thở ra ném cái xác trên nền đất nói:

- Đồng thiếu hiệp, xem ra học thông minh mưu lược còn khó gấp trăm lần học võ công!

Bấy giờ, ánh mắt Đồng Thiên Kỳ chạm vào ánh mắt vừa phẫn hận vừa khiếp đảm của Huyết Sát buông tiếng lạnh lùng:

- Tôn giá tự chui vào tuyệt lộ.

Huyết Sát đảo ánh mắt nham hiểm quét một vòng, gượng cười khẩy nói:

- Lão phu thực không ngờ ngươi xuôi theo vào đây dễ dàng như vậy. Đồng Thiên Kỳ, thiên hạ đồn đãi quả không ngoa, ngươi xảo trá nham hiểm khiến người ta phải khiếp hãi.

- Tôn giá quá khen? Thế nhưng,Đồng mỗ tìm đến đây tuyệt không phải để nghe những lời khen huyễn ấy!

- Hừ, họ Đồng kia, ngươi định bức lão phu vào tuyệt lộ?

Mãnh Long đột nhiên gầm lên một tiếng cắt lời:

- Con quỷ lông đỏ, Đồng thiếu hiệp không bức ngươi vào tuyệt lộ, nhưng ép ngươi vào tử lộ Đồng Thiên Kỳ đã buông từng tiếng lãnh bạo:

- Đây là lúc tôn giá đi đến con đường cuối cùng!

Huyết Sát biết vô phương thỏa hiệp, quét ánh mắt thâm hiểm một lượt lên mặt Đồng Thiên Kỳ và Mãnh Long. Đột nhiên lão ấn mạnh tay lên một cơ quan nào đó trên bức tường đá. Chỉ nghe "rì rầm..." mấy tiếng, con đường hẹp vào thạch thất lập tức bị một khối đá xanh lớn đổ xuống bít hết đường.

Trong mắt Huyết Sát nổi lên những đường gân máu dữ tợn, gằn từng tiếng:

- Chúng ta cùng tận quy.

Mãnh Long giật mình ngó người, bỗng thét lên:

- Huyết Sát, ngươi nghĩ có thể cùng chúng ta tận quy ư?

Đồng Thiên Kỳ nhìn thấy Huyết Sát diều khiển cơ quan bít lối ra thì không khỏi chấn động. Chàng ngầm vận công, đồng thời biết chắc Huyết Sát vẫn chưa cam tâm nhận lấy cái chết một mình, mà luôn tìm cơ hội sống còn dù mong manh.

Huyết Sát có phần trầm tĩnh hơn:

- Hừ, ta nói tận quy là tận quy, các ngươi giờ đây sống chết so với ta chỉ như nhau mà thôi. Nếu không tin thì hãy xem...

Nói đến đó, lão ta bỗng ấn mạnh một cái nút điều khiển khác trên vách đá "ầm... ầm..." một loạt tiếng động dữ dội vang lên ngay sau lưng bọn Đồng Thiên Kỳ Đồng Thiên Kỳ nghe sau lưng thoáng có động liền nắm tay Mãnh Long nhảy phắt sang một bên, ngay lúc ấy thì nhận ra bức tường sau lưng mình lúc nãy đang từ từ lún sâu xuống. Bức tường càng lún xuống thì để lộ một cửa thạch động ra, đồng thời một mùi tanh tưởi theo đó bay xộc ra.

Đến khi cửa thạch động đã mở hẳn, Đồng Thiên Kỳ quét nhanh ánh mắt như lưu tinh nhìn một vòng, thấy trong thạch thất lố nhố vô số nham thạch lớn nhỏ vung vãi khắp nơi, chỉ là xương khô trắng phếu. Ngoài ra không có thêm gì khác, bất giác chàng đưa ánh mắt trở lại nhìn chằm Huyết Sát.

Chẳng ngờ bản thân Huyết Sát lúc này ánh mắt cũng nhũng lại bên trong thạch thất, trên mặt lộ rõ vẻ kinh hoàng.

Chính tại lúc ấy, Mãnh Long bỗng nhiên la lên:

- Oái! Những khối nham thạch kia sao lại biết động?

Huyết Sát nghe vậy đột nhiên cười phá lên:

- Hắc hắc hắc... Đá à? Ngươi mau mở mắt chó ngươi ra mà nhìn lại cho kỷ. Đá!

Hắc hắc... đúng, nhưng là loại đá biết ăn thịt người...

Nói đến đó lão ta như đắc ý ngửa cổ lên trời cười tiếp một tràng dài nữa mới ngưng cười, tròn mắt hỏi:

- Hai người có bao giờ nghe nói đến hai chữ "Huyết Long" chưa?

Đồng Thiên Kỳ vừa nghe thấy đã giật mình chấn động, buột miệng la lên:

- Chính là Huyết Long tương truyền đã tuyệt tích?...

Thì ra, cái khối "nham thạch biết động" xen lẫn trong đá kia không phải là núi đá, mà chính là một loại ác thú thời tiền sử, tương truyền tuyệt tích từ lâu lắm rồi " HUYẾT LONG "

Hồi 19 - Quyết Đấu Huyết Long Trong Cổ Động

Bấy giờ, Huyết Sát liếc nhanh ánh mắt nham hiểm thấy Đồng Thiên Kỳ và Trác Kình Mãnh Long chính lúc đó đang còn ngó người sững sốt, lão ta không bỏ lỡ cơ hội nhún chân búng người về phía phải đến bảy tám xích, kéo dài khoảng cách giữa lão với bọn họ, cười nhạt, nói:

- Lời lão phu không giả nhỉ?

Đồng Thiên Kỳ mắt vẫn dăm đăm nhìn con quái vật "Huyết Long" đang trở mình nặng nề đứng dậy. Trên khuôn mặt anh tuấn phút chốc đã thấy lại nét trấn tĩnh và lạnh lùng:

- Tôn giá định dựa vào con quái vật này mà bảo cơ hội sinh tồn chúng ta như nhau ư?

- Hừ, Đồng Thiên Kỳ, chẳng phải lão phu coi thường ngươi, thế nhưng sức ngươi không cách nào thắng nổi nó!

Mãnh Long thì gầm lên như sư tử, thét lớn:

- Ta không tin đến con súc sinh vô giác mà đánh không nổi?

Huyết Sát thoáng chút hoảng hốt, la:

- Ái, họ Mãnh nhà ngươi nếu không tin thì cứ thử xem?

Mãnh Long khí trực tính nóng, nghe vậy liền vỗ tay vào ngực "bốp bốp" ngạo nghễ nói:

- Ta mà có thể đánh chết nó thì ngươi phải cúi đầu thừa nhận mình là con thỏ đế nhé?

Huyết Sát vốn sợ đối phương hai người liên thủ ra tay thì khó bề sống nổi cho nên muốn mượn Huyết Long trừ khử bớt lực lượng của bọn họ, khi nghe vậy thì gật đầu nói ngay:

- Được, nếu ngươi giết nổi nó thì ta nhận mình là con thỏ đế.

- Hảo, con thỏ đế ngươi cứ tròn mắt ra mà xem nhé!

Nói rồi, lão vừa định sấn lên thì bị Đồng Thiên Kỳ giữ tay lại, nói:

- Hãy chậm, nếu như cơ hội như nhau thì những người khác không ai được khoanh tay nhàn rỗi!

Chính lúc này con quái vật đã đứng hẳn lên, bọn họ nhìn thấy rõ quái vật lớn đềnh dàng, dễ thường lớn gấp năm gấp mười con voi, đầu to mắt lớn, miệng há lớn đỏ ối như chậu máu, giữa đôi mắt lừ sòng sọc lại là một cái sừng cong vút, thân không dài, nhưng lại có hai đôi chân to lớn như cột đá, đôi chân trước ngắn ngủn khác với đôi chân sau dài ngoẳn phải gấp hai lại mới tạo thành thế đứng cân ngang. Bọc quanh thân hình con quái vật thoạt nhìn tợ như không phải là da mà là một lớp vôi hóa thạch với những khối u lên gớm ghiếc, nhìn thôi cũng đoán chừng lớp da hóa thạch kia phải cứng như sắt thép, ngoài ra còn một chiếc đuôi dài đến chục trượng nặng nề to khoẻ, như trì lại cái thân hình to lớn dị thường của nó. Phải nhìn kỹ lắm mới nhận ra đoạn khuỷu chân sau bên phải của nó có một lằn rất sâu, từ đó thò ra một sợi chảo nhỏ mảnh nhưng không biết chế tạo bằng vật liệu gì, chỉ có điều đoán ra ngay chính sợi thừng để buộc chân con

quái vật.

Mãnh Long người vốn ít động não cho nên căn bản lúc này không cẩn thận quan sát kỹ con quái vật, vung tay nói:

- Ta bị chúng giam hãm trong thạch động đã lâu, khí phẫn trong bụng tích như trướng lên dây này, để ta trút một trận cho sướng...

Đồng Thiên Kỳ quắc mắt hỏi lại:

- Ta nghe lão, hay lão nghe ta?

- Vâng, vâng, tôi nghe thiếu hiệp!

Mãnh Long không ngờ Đồng Thiên Kỳ hỏi vậy, nên vừa nghe ngớ người gật dầu đáp lia lịa.

- Vậy thì chớ loạn động!

Huyết Sát thấy Đồng Thiên Kỳ cản mất kế độc của mình, cười khiêu khích:

- Ạ.. thì ra Mãnh Long ngươi chỉ là kẻ tiểu nhân dám nói mà không dám làm, lão phu thực thất vọng!

Mãnh Long tức tím gan, nhưng chỉ biết thở phù phù, mắt nhìn chăm vào Đồng Thiên Kỳ mà không dám nói câu nào.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Huyết Sát, ngươi bảo chúng ta cơ hội như nhau, vậy thì trước hết chúng ta cả ba người phải liên thủ đối đầu với con quái thú này. Còn như lập kế độc hại người để một mình thoát thân, kẻ tiểu nhân phải chính là ngươi.

Mãnh Long nghe câu này mới thấy có phần hả dạ, thế nhưng chưa hiểu ra hết ý của Đồng Thiên Kỳ, chỉ cười kha khả nói:

- Đúng, tiểu nhân phải chính là con thỏ đế nhà ngươi!

Huyết Sát quắc mắt lãnh giọng hỏi:

- Ta có kế độc gì chứ?

- Hừ, tự ngươi thừa biết rõ!

- Ta biết há còn hỏi tiểu tử ngươi?

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép cười nhạt, nói:

- Mượn quái vật để diệt bớt lực lượng đối phương, chẳng phải là kế độc ư?

Huyết Sát thấy mưu kế không thành thì vô cùng tức giận, thế nhưng không nói được thêm gì, chỉ thấy trên mặt lão ẩn hiện nét sợ hãi. Bất chợt đôi mắt hiểm ác của lão quét nhanh nhìn vách tường đá đối diện cách mặt đất chừng mấy trượng.

Đồng Thiên Kỳ thấy vậy hoài nghi trong này còn có cửa thông khác, bất giác lạnh lùng "hừ" một

tiếng. Chính ngay lúc ấy nghe tiếng Mãnh Long la lớn:

- Thiếu hiệp, cẩn thận!

Đồng Thiên Kỳ nghe tiếng thét giật mình liếc nhanh mắt, vừa khéo thấy con quái vật quất mạnh chiếc đuôi to lớn, thế như vũ bão, nhanh tợ cuồng phong, chàng chấn dộng thầm nghĩ:

"Nhanh kinh người " Trong ý nghĩ, cả người đã tung nhẹ lên không né tránh.

Quả thực vậy, con quái thú Huyết Long thân hình to lớn dềnh dàng là vậy, nhưng khi quất chiếc đuôi ra mới thấy hết sự nhanh nhẹn lợi hại của nó.

Đồng Thiên Kỳ khi thấy chiếc đuôi quái thú quất qua hẳn rồi mới thả người xuống đất nhưng bất thần cảm thấy một luồng chưởng phong ập đến ngực, ánh mắt chàng hằn lên sát khí, cười lạnh:

- Tôn giá tấn công chậm rồi!

Dứt tiếng chưởng xuất...

Huyết Sát vốn định tập kích chàng bất ngờ, nhưng Đồng Thiên Kỳ ứng phó như thần, lão hốt hoảng định thâu chưởng, song đã không còn kịp. Chỉ nghe “ bình ” một tiếng, trong đám bụi đất bay mù mịt, bóng Đồng Thiên Kỳ đã đáp xuống trầm ổn trên nền đá, Huyết Sát thì mặt tái xanh, lảo đảo thoái lui đến hai bước.

Gần như cùng lúc “ bình" một tiếng nổ khác lại vang lên từ phía bên kia.

Đồng Thiên Kỳ giật mình đảo người về sau một bước, theo phản xạ tự nhiên quay người đưa mắt vừa nhìn đã giật mình chấn động, thân hình lập tức tung nhào về phía đó...

Huyết Sát cũng nhanh không kém thấy có cơ hội liền lướt đuổi theo.

Thì ra, lúc chiếc đuôi con quái thú quét ngang qua không trúng Đồng Thiên Kỳ thì lại đến ngang đầu Mãnh Long, lão ta vận công lực đánh một chưởng. Tuy đánh trúng chiếc đuôi khổng lồ ấy, nhưng lão không đẩy lùi được nó ngược lại bị rơi vào thế nguy hiểm.

Khi Đồng Thiên Kỳ phóng đến nơi thì vừa lúc chiếc miệng to lớn đỏ như máu của con Huyết Long chộp xuống đầu Mãnh Long, chàng vận mười thành công lực đánh ra một chưởng hết sức mình.

“R... Ầ...M...” một tiếng như trời long đất lở, chiếc đầu lớn dị thường của con quái thú bị đẩy sang một bên kèm theo một tiếng rống như trời gầm. Nó tợ như bị chọc giận kịch độ nên chồm người lên gầm rú, phút chốc cả thạch động hỗn loạn trong đám đất đá bay mù là những âm thanh kỳ quái không còn nhận ra gì gì nữa?

Trác Kình Mãnh Long vốn thấy nguy ngập đã chuẩn bị chưởng thứ hai đối phó với quái thú, nào ngờ Đồng Thiên Kỳ đã nhanh tay hơn giúp lão ta thoát hiểm trong đường tơ kẻ tóc. Lão bỗng trợn mắt hoác miệng la lớn:

- Thiếu hiệp, đa ta..... Con thỏ đế, ngươi đến vừa khéo!

Lời vừa dứt, một chưởng đã vận sẵn thuận tay đánh ngược lên cao ngay phía trên đầu Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ linh cảm nhạy bén, vừa thấy vậy cả người ngã nhào một thế điêu luyện lăn ra ngoài mấy bộ vừa kịp lúc một tiếng nổ khác vang lên.

Lần thứ hai Huyết Sát truy theo đánh lén nhưng không thành công, bị một chưởng của Mãnh Long đẩy văng lùi sau cả trượng, rơi xuống đất mặt tái nhợt đầy vẻ khiếp sợ.

Đồng Thiên Kỳ đứng trầm lãnh quét ánh mắt rực lửa thù lên mặt lão lạnh giọng:

- Tôn giá quả nhiên dụng con quái thú làm trợ thủ đắc lực, thế nhưng chỉ e nó chỉ giúp đến đấy là hết Huyết Sát cười lên nham hiểm:

- E ngươi tính nhầm rồi đấy, nó chẳng phải chỉ có thế thôi đâu. Họ Đồng ngươi nói chuyện cứ như là hiểu hết về nó vậy.

- Vậy tôn giá thử nghe Đồng mỗ nói xem...

- Thiếu hiệp cẩn thận.

Chàng nói chưa dứt bỗng nhiên nghe tiếng thét cảnh giác của Mãnh Long vang lên cùng tiếng thét là thân hình lão gần như cùng lúc với Huyết Sát tung lên không trung kịp tránh chiếc đuôi khổng lồ của quái thú quét ngang qua. Chiếc đuôi quái thú vừa quét xong là chiếc đầu to lớn lập tức hoác miệng bổ xuống người Huyết Sát.

Huyết Sát chưa kịp quay người đi nghe một mùi tanh tưởi đến nôn mửa thoát ra từ chiếc miệng đầy răng lởm chởm của con quái thú thì mất hồn thất sắc, lão vội vàng vận thập thành chân lực vào song chưởng đánh ra.

Theo tiếng nổ lớn là một tiếng gầm long óc, đồng thời chỉ thấy chiếc đầu quái thú lần nữa bị dao động, nó lồng lên trông vô cùng tức giận chồm về phía Huyết Sát.

Huyết Sát vốn không tính đến bị quái thú tấn công, cho nên ra một chưởng đối phó mà lại thầm sợ bên này Đồng Thiên Kỳ nhân cơ đánh lén, bởi vậy lúc này còn chưa kịp xoay xở đã thấy chiếc miệng quái thú đến trước ngực mất rồi...

“Bình...” lại mặt tiếng nổ khác, chiếc đầu con quái thú bị đẩy mạnh sang một bên, cả người nó không trụ nổi cũng nhào theo một bước, Huyết Sát nhất thời được cứu thoát chết trong hiểm cảnh nghìn cân treo sợi tóc.

Thì ra, một chưởng vừa rồi cứu lão ta không phải là bản thân lão đánh ra mà là của Đồng Thiên Kỳ. Mãnh Long ngớ người ngạc nhiên la lớn:

- Tiểu tử không phải là ta, ngươi cứu nhầm rồi!

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt:

- Không nhầm đâu!

Huyết Sát lúc này đã nhân cơ hội phóng vọt ra ngoài năm sáu trượng, tuy được cứu mạng nhưng trên mặt lão ta không hề có vẻ gì là biết ơn, nhếch mép cười nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi có lẽ suốt đời chưa hề tính toán nhầm?

- Đúng, Đồng mỗ cứu tôn giá không phải vì nhầm, cũng không phải vì lòng nhân từ, mà chỉ là lời Đồng mỗ vừa rồi còn chưa nói hết cho tôn giá nghe mà thôi!

- A, thì ra tiểu tử ngươi định biểu lộ cho lão phu thấy là ngươi tính chuyện như thần ư?

- Đúng, đồng thời Đồng mỗ còn nói rõ kế hoạch của mình cho tôn giá nghe!

Trác Kình Mãnh Long hoảng hốt la lên:

- Tiểu tử, chớ đùa, có kế hoạch gì sao lại nói ra cho đối phương nghe để hắn chuẩn bị đối phó Đồng Thiên Kỳ quét mắt nhìn con quái thú Huyết Long một cái, nói:

- Kế hoạch này còn khiến cho lão ta thêm lo, đồng thời vô phương chuẩn bị?

Huyết Sát giật mình, nhưng vẫn nở nụ cười khinh thị:

- Họ Đồng kia, ngươi không thấy quá tự phụ hay sao?

- Hạ.. hạ.. tại hạ có tự phụ hay không thì tôn giá sẽ biết ngay, trước hết tại hạ nói rõ về bản tính con quái vật này cho tôn giá nghẹ..

Nói đến đó chàng nhìn qua Huyết Long đang lườm mắt đỏ ngầu, cười nhạt:

- Tôn giá đã từng bắt những nhân vật võ lâm đem nuôi con quái vật này, lúc đầu có thể nó bị nếm mùi nhưng về sau đắc thắng nhờ lối tấn công là trước dùng đuôi quất mạnh, liền sau đó lập tức bổ đầu từ trên cao xuống, dùng miệng xé đối phương. Vậy đúng chứ?

Huyết Sát nghe lời giải thích này thì giật mình, nhưng vẫn cười:

- Đúng hay không đúng, họ Đồng ngươi sẽ biết ngay thôi!

- Không sai, chứng thực mới thắng cường biện... tại hạ hiện tại sẽ nói kế hoạch của mình cho tôn giá nghẹ..

Chàng liếc mắt sắc bén nhìn Huết Sát cười lạnh hỏi:

- Con quái vật này hẳn không phải sinh trưởng ở đây nhỉ?

Huyết Sát vốn chưa phán đoán ra ý trong câu hỏi, cười nhạt đáp:

- Chỉ cần nhìn sợi thừng mảnh trên chân phải của nó, đến đưa bé ba tuổi cũng đoán ra được điều này.

- Nó không phải sinh trưởng ở trong này mà lại ở trong này, đủ thấy đất đá có cứng đến đâu cũng không cản nổi sức phá hoại của nó.

- Hừ lão phu cũng nghĩ ngươi chỉ dựa vào sợi thừng trên chân nó mà đoán mò vậy thôi...

Trong ánh mắt Đồng Thiên Kỳ lóe lên một tia sát cơ, lạnh giọng:

- Da nó dày như cương thép, gươm đao không đả thương nổi, độc châm ám phục sau những khối đá nham thạch kia của quý đảo hẳn cũng không làm gì được nó nhỉ?

Đến đây thì Huyết Sát chừng như lờ mờ nhận ra được mục đích của Đồng Thiên Kỳ, mặt lão

biến sắc, thầm hít dài một hơi sâu:

- Họ Đồng, bổn đảo chưa hề thử qua, lão phu không đáp cho ngươi được.

Đồng Thiên Kỳ nhìn thấy con quái vật tợ như muốn di chuyển, cười nói:

- Qúy Đảo chủ giam hãm được con quái vật này vào đây đủ thấy phải có một công cụ chế phục đặc biệt, đồng thời có một đầu óc hơn người. Thế nhưng ông ta đã quên mất một điều, nhỡ như có người nào đó thả được cho nó tự do, thì với sức mạnh kinh khủng của nó đủ biến cả Cửu U Đảo này thành bình địa. Cửu U Đảo thành danh trên giang hồ chỉ nhờ vào mấy chiếc độc châm kia, mà giờ đây cũng bị nó chà đạp nát, thì kể như Cửu U Đảo bị xóa tên trên giang hồ vậy!

Huyết Sát mặt trắng bệch, lão thầm biết mấy cây độc châm đó quả thực không làm gì nổi quái vật, nếu nó thoát ra thật thì kể như Cửu U Đảo tiêu tan. Lúc ấy thì lão khó lòng toàn mạng gặp lão ĐảoChủ. Đôi ngươi quay tròn trong hố mắt lão, trong đầu nhanh chóng tìm kế, bỗng cười lớn thành tiếng:

- Hắc... hắc... nói gì thì nói, lão phu cũng chỉ muốn ngươi chứng thực mà thôi.

Bấy giờ, con quái vật sau một hồi lườm mắt nhìn ba người nói chuyện với nhau, bỗng nhiên nó từ từ đứng dậy hẳn nhưng lần này nó không dám như hai lần trước tấn công ngay, bởi vì đối thủ nó chọn chính là Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ liếc mắt nhanh lên mặt Huyết Sát, chỉ thấy lão ta đôi mắt ngưng nhìn ở một khối thạch bích cao đến mười trượng ở hướng đối diện.

Vừa lúc ấy, giọng Trác Kình Mãnh Long la lên:

- Tiểu tử, chú ý.

Đồng Thiên Kỳ tuy liếc mắt nhìn Huyết Sát thế nhưng mọi cử động của quái vật thì không lọt khỏi đuôi mắt của chàng, lúc này vừa nghe tiếng la của Mãnh Long là vụt quay người lại ngay, đúng lúc con quái vật chồm đến.

Huyết Sát tợ hồ như chỉ chờ một cơ hội này, cho nên khi Đồng Thiên Kỳ vừa quay người lại thì lão tung người nhanh như cắt thoát qua kẽ hở đuôi con quái vật, lướt nhanh đến khối thạch bích ở bức tường đốt diện.

Gần như cùng lúc, Đồng Thiên Kỳ song chưởng vung lên, con quái vật vốn đã nếm mùi chưởng lực của Đồng Thiên Kỳ, cho nên lần này vừa nhìn thấy chàng vung chưởng, chiếc đầu nó nghiêng sang một bên theo phản xạ một cách tự nhiên.

Đồng Thiên kỳ vừa nhìn thấy nó nghiêng đầu thì mừng khấp khởi, vội nói với Mãnh Long lúc này cũng đang căng thẳng chờ nhảy vào trợ thủ.

- Mãnh lão nhi, chuẩn bị đối phó nó.

Lời vừa dứt, chân búng mạnh, cả người lao nhanh vào dưới bụng con quái vật cao lớn như hòn núi. Mãnh Long tuy lần đầu hội ngộ với chàng, thế nhưng như lời cố nhân căn dặn mà trung thành với chàng, nên trong lòng lúc này rất lo lắng cho sự an nguy của chàng. Lão vừa thấy chàng hành động liều lĩnh như vậy thì biến sắc la lên:

- Tiểu tử, ngươi điên à!

Miệng thì la, nhưng tấm thân cao lớn của lão lại nhảy bổ vào con quái vật không cần suy tính gì nữa. Con quái vật vừa né đầu thì thấy có người lao thẳng vào mình, chiếc miệng hoác rộng như chậu máu gầm lên một tiếng rồi bổ xuống.

"Trác Kình" chừng như không còn kể gì tính mạng của mình, tức giận gầm lớn:

- Con súc sinh, ngươi dễ thường áp đảo lão phu ư!

Cả người theo lời nói vụt lên, hữu chưởng vung ra quất mạnh vào cổ con quái vật.

Lại nói, con quái thú cao lớn dị thường, mỗi chân của nó cao có đến hai ba trượng, lúc này Đồng thiên Kỳ chui nhanh xuống bụng nó rất dễ dàng, đến đúng chân phải phía sau của nó chàng nắm lấy chiếc vòng sáng mảnh, vận lực giật mạnh một cái khiến nó đứt rời.

Cũng trong lúc này, Huyết Sát tung người vọt lên được khối bích thạch phía tường bên kia. Lão đưa tay ấn một chiếc nút bí mật, lập tức trên đầu lão cao hơn mười trượng một miệng hang mở ra, không gian trong thạch động phút chốc sáng hẳn lên.

Lão hành động thuận lợi, trên khóe môi nở một nụ cười nham hiểm, đang lúc tính tung người vọt lên thoát ra ngoài thì đột nhiên "ầ...m..." một tiếng, con quái vật trúng một chưởng điên tiết lồng lộng gầm lên, cả thạch động muốn rung rinh như sụp đổ.

Huyết Sát giật mình quay đầu lại, gần như là một phản xạ bản năng, lão trợn mắt há mồm kinh sợ, vì chứng kiến con quái vật hai mắt long lên tức giận, khóe miệng máu chảy ròng ròng, lùi người sát một góc động. "Trác Kình" Mãnh Long thì tay phải cũng nhuốm máu, nhưng lão lao tiếp vào vung chưởng tấn công tiếp.

Huyết Sát kinh hoảng thầm nghĩ:

“nguy rồi, con quái vật bị họ Đồng thả ra mất rồi!" Trong phút sững người, lão mới nhớ lại sự an nguy tính mạng của mình lúc này là mỏng manh, vừa định nhún mình vọt lên miệng hang, đột nhiên từ phía trên đã vọng xuống tiếng cười ngạo nghễ của Đồng Thiên Kỳ:

- Đa tạ tôn giá giúp Đồng mỗ mở con đường ngắn gọn này Huyết Sát vừa nghe tiếng đã hiểu ra mọi chuyện, vội vàng dừng chân lại, khuôn mặt xấu xí của lão trắng bệt, gượng cười nói:

- Họ Đồng kia, gian trá nhất trong thiên hạ có lẽ là ngươi.

- Đa tạ tôn giá quá khen!

Nói xong, Đồng Thiên Kỳ trầm giọng nói với Mãnh Long:

- Mãnh Long, di chuyển thân hình qua hướng phải, để ánh mắt con quái vật chuyển nhìn hướng này.

"Trác Kình" Mãnh Long mắt vẫn nhìn chăm vào con quái vật, buông giọng sang sảng:

- Ta còn muốn đánh cho nó vài chưởng nữa!

Đồng Thiên Kỳ trầm giọng nhấn mạnh:

- Mãnh Long, lúc này không phải lúc trí lực, cứ chờ sau sẽ có lúc!

- Thật sao?

Hỏi vậy, nhưng thân hình lão đã từ từ theo lời Đồng Thiên Kỳ di động sang bên phải.

Con quái vật vốn to lớn dềnh dàng, nên nhìn nặng nề chậm chạp, vậy mà lúc này mỗi bước chân của Mãnh Long đều không thoát khỏi ánh mắt của nó, chiếc đầu to lớn cứ từ từ quay theo bước chân của lão ta.

Đồng Thiên Kỳ trong tay đã nắm được một viên sỏi lớn, lại nói:

- Mãnh Long, nhớ lấy cách thoát thân vừa rồi của tại hạ!

Nói vừa dứt, tay phải vung mạnh ném hòn đá bay vút mạnh như tên thoát khỏi cung nhằm ngay con quái vật.

Huyết Sát vốn nhân thấy có cơ hội thoát thân nên mới khai mở cánh cửa thông thiên bí mật này, nào ngờ nhất thời không để ý Đồng Thiên Kỳ nhanh chân chiếm thế thượng chắn mất lối lên. Lão giờ đây tiến thoái lưỡng nan, uất khí thành hận, bao nhiêu phẫn khí như trút lên người Mãnh Long, thế nhưng lão vẫn khiếp trước sự nhạy bén thông minh của Đồng Thiên Kỳ.

"Bốp" một tiếng, viên đá thoát khỏi tay Đồng Thiên Kỳ trúng phóc vào mắt trái của quái vật. Chỉ thấy máu bật phun ra kèm theo là tiếng gầm tiếng rú, chiếc đầu dị thường của nó ngoắc qua ngoắc lại biểu thị vô cùng đau đớn.

Trác Kình Mãnh Long vốn định chuẩn bị cách thoát thân đúng như Đồng Thiên Kỳ nói. Thế nhưng lúc này thấy con quái vật lồng lộn lên cũng không khỏi có chút khiếp sợ. Tuy vậy lão cũng bấm bụng làm gan, lao nhanh người chui ngay xuống bụng nó lòn vòng ra hướng đuôi...

"Ầm..." một tiếng như long trời lở đất, con quái vật đã không bị trói buộc đánh mạnh chiếc đầu vào vách núi đá, chỉ thấy đất đá vỡ vụn bay mù trời, chiếc đầu nó cắm sâu vào vách núi.

Lại nói, Mãnh Long sau khi luồn lui được phía đuôi con quái vật, vừa định tung người thoát lên trên, bỗng nghe giọng cười thâm trầm của Huyết Sát.

- Hừ, ngươi định thoát lên đây!

Vừa nói lão vừa định tung chưởng, nhưng đúng lúc ấy tiếng Đồng Thiên Kỳ vang lên:

- Tôn giá lại thất bại nữa rồi!

Huyết Sát chưa kịp ra tay đã thấy một cỗ chưởng kình đến sau lưng, đầu tóc rối bời tung bay phất lên, lão cố gượng nhưng không sao giữ nổi thân hình run rẩy. Đồng Thiên kỳ tuy từ phía sau không nhìn thấy, song cũng đoán được lão vô cùng hỗ thẹn tức giận. Lúc này, Mãnh Long đã tung người lên được, không chờ lão ta lên tiếng Đồng Thiên Kỳ đã trầm giọng nói ngay:

- Mãnh Long, nhanh qua đây!

Mãnh Long nhìn thấy Huyết Sát đã vung tay nhưng không dám ra đòn, lại nghe Đồng Thiên Kỳ nói vậy thì lẩm bẩm trong miệng:

“quái! con quỷ lông đỏ này chỉ chuyên ngầm ám toán người để nó sống làm gì!" Tuy nói vậy nhưng lão vẫn nhún người đến bên Đồng Thiên Kỳ, và hỏi:

- Làm gì?

Đồng Thiên Kỳ vội chộp cánh tay to lớn thô tháp của lão ta, gằn mạnh:

- Đi!

Dứt lời tung người cùng Mãnh Long phóng lên phía trên, tất nhiên không quên để mắt đến Huyết Sát Quả nhiên, Huyết Sát vừa nghe tiếng của Đồng Thiên Kỳ liền quay phắt người, quát lớn:

- Lão phu tiễn chân các ngươi!

Theo tiếng quát, một chưởng đẩy ra hướng lên...

"Bình" một tiếng, tốc độ của bọn Đồng Thiên Kỳ liền thay đổi, phóng vọt lên như hai mũi tên, dừng lại ngay cửa miệng hang. Thì ra Đồng Thiên Kỳ đã lường trước Huyết Sát sẽ hành động như vậy cho nên ngầm vận chân lực đề khí đón nhận chưởng đối phương mà vọt lên, gọi là tá lực phi xa.

- Tôn giá, một chưởng tống tiễn này Đồng mỗ đã lường trước rồi!

Lúc này, bên dưới động con quái vật đã rút đầu ra khỏi vách núi, thú tính hoang dã của nó trổi mạnh, đôi mắt đỏ gườm lừ lừ nhìn chăm vào Huyết Sát chực chồm tới nuốt tươi.

Huyết Sát cùng đường, đột nhiên cười lên một tràng dài hận khí:

- Tiểu tử họ Đồng, chỉ cần ngày hôm nay lão phu không chết, thì mối thù này nhất định có người tìm ngươi thanh toán.

Nói rồi lão quay người lại chuẩn bị đối phó với con quái vật.

- Ha ha... Đồng mỗ cũng hy vọng tôn giá không chết!

"Trác Kình" Mãnh Long lúc này đã quay người lại, nghe Đồng Thiên Kỳ nói như vậy ngạc Nhiên buột miệng:

- Tiểu tử, ngươi thực hy vọng cho con quỷ đỏ kia sống sao?

- Tại hạ vốn cũng không muốn lão ta sống thêm giờ phút nào. Thế nhưng lúc này lão ta sống thì có lợi đối với chúng ta cho nên mới tạm thời để hắn sống.

Mãnh Long vốn không khi nào động não suy nghĩ nên la lên hỏi:

- Tiểu tử, ngươi mới thật kỳ lạ, càng nói ta càng khó hiểu?

Lúc này, phía dưới Huyết Sát và con quái vật đang quần lấy nhau.

Đồng Thiên Kỳ đảo mắt nhìn nhanh tình hình, hỏi lại:

- Lão nghĩ đây hẳn là sào huyệt chính của Cửu U Đảo sao?

- Nhưng người ta đều nói như vậy.

- Ừm, Cửu U Đảo nếu như chỉ bằng vào mấy cây độc châm ám toán kia mà thành danh trong thiên hạ thì đến đứa con nít lên ba cũng khó tin. Chúng ta đấu ở đây nửa ngày sao lại không thấy người đến chi viện cho lão ta. Nếu như thế sào huyệt Cửu U Đảo mà lơ lỏng như vậy chỉ e đã bị người ta san bằng rồi!

Trác Kình Mãnh Long nghe rồi ngẫm nghĩ thấy cùng có lý, thế nhưng bản thân lão cũng chưa tìm ra lý do nào để giải thích sào huyệt của Cửu U Đảo là không phải ở đây.

- Vậy thì ta không biết, nhưng làm sao người trong võ lâm đều nói là ở đây?

- Yên chí, Huyết Sát sẽ dẫn chúng ta đến đó.

Trác Kình Mãnh Long lại ngẩn người hỏi:

- Tiểu tử, ngươi đã thỏa thuận xong với hắn với ư?

Đồng thiên Kỳ cười điềm nhiên:

- Đến lúc ấy sẽ biết. Hiện tại ta dẫn lão đi gặp những người lên đảo sau.

Nói rồi nắm tay Mãnh Long chạy về sau chừng mười bộ, bỗng nhiên quay người vung tay đánh một chưởng vào cửa động, một khối đá lớn bật lên bay lấp lấy miệng hang. Bấy giờ hai người mới thong thả đi ra hướng ngoài.

Hồi 20 - Phong Vân Tề Tập Trên Hải Đảo

Mãnh Long theo chân Đồng Thiên Kỳ miệng hỏi:

- Bọn họ Ở nơi nào?

Đồng Thiên Kỳ đáp:

- Cứ hướng ra mặt biển xem!

Lúc này bọn họ đang ở trung tâm đảo, địa thế ở đây cao nhất. Mãnh Long đảo mắt nhìn quanh một vòng, sắc mặt bất giác biến đổi:

- Nhật Nguyệt Bang, Nguyệt Hoa Hội... Í, chừng như Hội chủ cũng đến. Quái!

đến Nhật Nguyệt Bang làm sao cũng dám vuốt râu Cửu U Đảo? Xem họ kéo đến đây không ít...

Thì ra lúc này lão phát hiện hướng bờ biển cập rất nhiều thuyền cắm cờ đuôi nheo, trên bờ là hai hàng võ sĩ oai vệ đứng thẳng tắp. Bọn họ có đến năm sáu mươi người mà đều đồng nhất võ phục màu đen. Ở giữa đoàn người là một chiếc kiệu trúc do bốn nữ nhân cao lớn như những hán tử gánh, rèm kiệu buông xuống cho nên không thể biết nhân vật nào đang ngồi trong kiệu. Ngay giữa rèm kiệu cũng lại dùng những viên minh châu kết lại thành hình lưỡi liềm, ban đêm tỏa sáng chói mắt.

Trước chiếc kiệu trúc không xa lại một lão hòa thượng râu tóc bạc phơ, miệng vuông mũi thẳng, đôi mày rậm trắng phủ xuống rèm mi khép hờ càng tô thêm nét từ hòa nhưng không thiếu phần uy nghi khả kính.

Đồng Thiên Kỳ đảo mắt nhìn qua một lượt rồi ngưng ánh mắt lại trên khuôn mặt từ bi của lão hòa thượng một hồi lâu mới thầm nghĩ:

"Bản chất con người không phải hiện ra tướng mạo sao? Xem lão hòa thượng này uy trọng đức độ như vậy, làm sao có thể lại gia nhập với Nhật Nguyệt Bang?

Trước lão hòa thượng còn có thêm bốn lão già khác nữa, cứ nhìn cách bài bố trận hình này thì có thể phán đoán phía sau kiệu trúc phải còn có thêm một lão hòa thượng và bốn lão già khác nữa.

"Trác Kình" Mãnh Long ngược lại từng trải giang hồ, cho nên vừa quan sát thấy chiếc kiệu hoa đó lẩm bẩm nói:

- Nguyệt Hoa phu nhân cũng đến!

Đồng Thiên Kỳ giật mình hỏi lại:

- Lão nói là người ngồi trong kiệu trúc kia ư?

- Đúng vậy!

Đồng Thiền Kỳ cười bác lại:

- Có lẽ không phải!

- Tuyệt đối đúng bà ta, có ai dám mạo xưng bà ta chứ?

- Lão từng nhìn thấy Nguyệt Hoa phu nhân sao?

Mãnh Long nghe hỏi câu này thì ngớ người, ngẫm nghĩ một lúc mới nói:

- Chưa, chưa. Thế nhưng chẳng phải vì lão phu không biết nhiều, mà vì thực tế thì đừng nói gì đến người trên giang hồ mà ngay cả những nhân vật nhất nhì trong Nhật Nguyệt Bang cũng chưa từng nghe nói ai đã nhìn thấy chân diện của bà ta!

- Chẳng lẽ đến cả Nhật hội chủ cũng không ngoại lệ sao?

Đồng Thiên Kỳ hỏi vậy chỉ là nghĩ vì Mãnh Long võ đoán nhưng không ngờ Mãnh Long gật đầu đáp ngay:

- Nhật Nguyệt Bang chẳng qua là sự liên minh giữa Liệt Nhật bang và Nguyệt Hoa hội trên cơ sở cùng một tôn chỉ mà thôi. Liệt Nhật hội đảm nhận hành động ban ngày còn Nguyệt Hoa hội thì lại hành động vào ban đêm. Bọn họ liên kết với nhau hành động chỉ vì chung một mục đích mà thôi, ngoài ra không ai can thiệp vào chuyện của ai.

- À ra vậy. Thế nhưng hai vị hội chủ không trực tiếp gặp mặt nhau thì làm sao thỏa thuận liên minh?

Mãnh Long khựng người lấp bấp:

- Điều này thì lão hủ không biết ha... Nhưng người trong võ lâm vẫn nói thế.

Đồng Thiên Kỳ không biểu hiện đồng tình hay không, thế nhưng trong lòng lấy làm lạ thầm nghĩ:

“Mãnh Long hành cước giang hồ mấy mươi năm, tuy người ngốc nghếch nhưng kiến thức thì lại quảng bác. Nếu như lời lão ta nói là sự thật, thì Nhật Nguyệt Bang xem ra ẩn chứa nhiều điều bí mật? Nhân lần này ta thử theo dõi bọn họ hành động thế nào?

Bọn người Nguyệt Hoa hội đứng trên bãi biển một hồi, bỗng nghe lão hòa thượng lên tiếng:

- Phu nhân có lệnh, đội tiền tiêu bắt đầu xuất phát.

Lệnh vừa hạ xuống, hai gã hán tử đứng hai đầu đoàn người lập tức nhắm hướng trung tâm đảo tiến lên, những người theo sau cũng bắt đầu di chuyển.

Trên đảo vẫn không khí lạnh lẽo âm trầm, chốc chốc đây đó những cột lửa lân tinh bùng lên như những lưỡi quỷ dập dờn, không vì xuất hiện một đoàn người đông mà khiến cho tử khí chết chóc tan.

Trác Kình Mãnh Long nhìn thấy thế, nhíu mày hỏi:

- Tiểu tử, ngươi có giúp bọn họ được hay không?

Đồng Thiên Kỳ cười lãnh nhiên đáp:

- Sau khi đảo quỷ này bị san bằng rồi có lẽ Đồng mỗ sẽ giúp bọn chúng từ dương gian xuống địa ngục.

- Ái, tiểu tử ngươi làm sao lại thù địch với cả Nhật Nguyệt Bang?

- Đồng mỗ đã nói rồi mà, lão trượng đi chung với Đồng mỗ không tốt đẹp gì đâu!

Mãnh Long gượng gạo hoác rộng chiếc miệng cười hềnh hệch:

- Hà hà... Ở chung với tiểu tử ngươi lão hủ mới có ngày vuốt râu chứ!

- Ừm, cũng có thể chỉ sống được đôi ba năm!

Mãnh Long đột nhiên quay phắt đầu nhìn Đồng Thiên Kỳ vẻ ngạc nhiên:

- Tiểu tử ngươi chỉ bấy nhiêu tuổi mà không biết sợ chết sao? Như lão hủ già chừng này rồi há lại sợ theo ngươi sao chứ?

Một nụ cười lãnh đạm ẩn hiện bên khóe môi của Đồng Thiên Kỳ:

- Người lịch lãm dày dạn giang hồ như lão trượng lẽ nào lại không biết được người ta chỉ cần làm được một điều gì tâm nguyện thì dù có đánh đổi cả tính mạng cũng không kể?

Trên nét mặt già nua của Mãnh Long thoáng hiện chút kinh động lẫn hứng thú nói:

- Lão hòa thượng kia đã từng nói ngươi chẳng giống tý nào những thiếu niên khác, ví như có được thiên bẩm dị chất tốt như ngươi thì kẻ khác đã tự mãn hưởng thụ, nhưng ngươi thì lạnh lùng, không có chút thần sắc nào hoan lạc mãn nguyện. Ái, ta thực không tài nào hiểu...

- Lão hòa thượng đã không nói với lão trượng sao?

Mãnh Long lắc đầu thở dài:

- Cũng như ngươi, có chịu nói cho ta biết đâu!

Ánh mắt lãnh đạm của Đồng Thiên Kỳ từ từ đưa ra hướng bờ biển xa xa.

- Đúng, bởi vì Đồng mỗ không có gì đáng để nói.

Lúc này người của Nguyệt Hoa hội vượt qua hết bãi biển, hai gã tiền tiêu đến trước những bức tường thẳng đứng, xoạt chân hiên ngang không có chút gì là kinh sợ.

Đồng Thiên Kỳ thấy vậy thì giật mình, nghĩ:

"Nguyệt Hoa hội thật có kỷ luật nghiêm túc!".

Đúng lúc chàng vừa nghĩ vậy, thì hai gã tiền tiêu của Nguyệt Hoa hội gần như cùng lúc rú thảm một tiếng, ngã kềnh trên dết.

Mãnh Long thấy vậy, buột miệng kêu lên:

- Mẹ nó, không biết sợ chết sao chứ.

Thế nhưng, đúng là vậy, người của Nguyệt Hoa hội chừng như không biết khiếp sợ là gì trước hai cái chết của đồng bọn, những người phía sau vẫn tiếp tục tiến lên thế chỗ hai gã vừa rồi hiên ngang đỉnh lập.

Đồng Thiên Kỳ kinh động, thầm nghĩ:

không ngờ hiệu lệnh của Nguyệt Hoa hội ban ra, được đệ tử chấp hành nghiêm chỉnh như vậy!

Mãnh Long thì la lên:

- Quái, đã chết hai tên, thế mà chúng vẫn xông lên như không?

Đồng Thiên Kỳ bỗng đưa ánh mắt đảo nhìn trên đỉnh một khối bích thạch cách miệng hang động chừng hai mươi trượng, nói:

- Trên đảo này nhất định mất người chủ trì, nếu không thì bọn chúng không lý nào để bị động như thế. Lão xem, lại ngã thêm hai tên nữa, giả sử có người chủ trì thì đã xuất hiện rồi.

Nói xong, chợt quay đầu lại phía sau nhìn nhanh một cái, lại tiếp:

- Chúng ta rời khỏi đây thôi!

Mãnh Long ngạc nhiên hỏi:

- Nơi này không an toàn hơn sao?

- Có người sắp ra đấy!

- Ai?

Mãnh Long lại trố mắt hỏi:

Đồng Thiên Kỳ không đáp mà cứ lôi cánh tay thô tháp của lão, nhún mình phóng về hướng khối đá lớn cách ngoài hai mươi trượng. Gần như cùng lúc trong động phát ra một tiếng gầm chấn thiên động địa.

Khi bọn họ dừng chân lại, liền quay dầu nhìn thì mới giật mình, vì phía sau chỉ là vách đá dựng đứng, bên dưới đó nghe tiếng sóng biển vỗ rì rầm. Đồng Thiên Kỳ lắc đầu cười nói:

- Không ngờ đây lại là phía sau của đảo, ta cứ ngỡ sau khối đá lớn này phải là một khoảng trống bằng phẳng, cứ tình hình này thì con quái vật Huyết Long ra được thì san bằng đảo không mấy chốc Mãnh Long định nói gì, thì lúc ấy nghe đằng xa vọng lại:

- Đệ tử Nguyệt Hoa hội dừng tay.

Đồng Thiên Kỳ nghe tiếng quát, nhếch mép cười nhạt, kéo tay Mãnh Long:

- Ta ngồi xuống đây quan sát!

Nói rồi tự mình ngồi xuống trên một khối đá nhẵn nhụi cheo leo bên bờ vách, Mãnh Long thấy vậy la lên:

- Tiểu tư cẩn thận!

- Lẽ nào dưới cục đá này lại có người ẩn nấp?

Mãnh Long ửng đỏ mặt ngượng nghịu nói:

- Ta bị con quỷ lông đỏ chơi khăm đến phát sợ.

Mãnh Long vừa đặt người ngồi xuống bên cạnh Đồng Thiên Kỳ thì từ phía đối diện trong hang núi lại nghe tiếng gầm dữ dội của quái vật, kèm theo những tiếng ầm ầm như đất sụp núi lở.

Lão quay đầu nhìn thì vừa lúc thấy Huyết Sát từ trong bay ra, đầu tóc rối bời như đầu quỷ, áo quần rách tả tơi chạy bán sống bán chết. Mãnh Long ghé tai nói với Đồng thiên kỳ:

- Có phải con quỷ lông đỏ đấy không?

- Chính lão ta.

- Chẳng phải ngươi đã bít miệng hang động?

- Có lẽ khối đá không đủ bít hết lối ra Mãnh Long chỉ nghe Đồng Thiên Kỳ trả lời giản đơn, lão nhíu mày suy nghĩ cho ra lẽ. Thế nhưng làm thế nào lão ta cũng không nhận ra được kế hoạch của Đồng Thiên kỳ. Nên lão cứ lẩm bẩm:

- Ta chẳng thể nào hiểu nổi những hành động của tiểu tử ngươi.

Đồng Thiên Kỳ cười điềm nhiên cắt ngang:

- Huyết Long sắp ra đấy!

Lúc này, Huyết Sát cũng phi thân bay về hướng một khối đá bên dưới vách đá mà bọn Đồng Thiên Kỳ ngồi.

Đồng Thiên Kỳ đang theo dõi hành động của Huyết Sát, bỗng từ phía bọn người Nhật Nguyệt bang đang đứng bùng cháy lên những khối lửa lớn. Trong tiếng nổ là đất đá bay mù trời, không còn nhìn thấy đâu là đâu. Tuy nhiên chỉ nghe những tiếng rên la kêu thét đây đó cũng đoán ra được bọn đệ tử của Cửu U Đảo ẩn thân trong các khối khổng thạch đã gây tai họa cho đệ tử Nguyệt Hoa hội.

Mãnh Long thè lưỡi liếm quanh môi chửi đổng:

- Mẹ kiếp, cái lũ này mà cũng làm dậy trời dậy đất?

Đồng Thiên Kỳ mắt vẫn không rời Huyết Sát đang đứng nghỉ trên khối nham thạch thở hổn hển, cười nhạt nói:

- Trừ phi mượn sức con quái vật, chỉ sợ khó san bằng được những chiến đài quỷ trên cửu U Đảo này.

Lúc này khói bụi bị gió đêm trên biển thổi tan nhanh, chỉ thấy thân hình khổng lồ của con Huyết Long sừng sững đứng giữa bãi nham thạch lởm chởm, nó đưa một con mắt còn lại quay nhìn chung quanh. Chiếc mồm hoác rộng đỏ như chậu máu đầy răng tua tủa như chực nhai sống người.

Huyết Sát vốn đã khiếp hãi trước con quái vật cho nên giờ lão thấy nó xuất hiện ra ngoài vội vàng chui nấp người sau tảng đá tránh tầm nhìn của nó. Lúc này lão hòa thượng vẫn nét mặt bình thản tợ hồ như không bấn loạn tinh thần trước cái chết của hàng chục tên đệ tử, quay dầu lệnh:

- Phu nhân, có lệnh "chấn thanh một tám".

Bọn đệ tử của Nguyệt Hoa hội vừa nghe lệnh, lập tức ngẩng cổ lên trời phát ra những tiếng gào thét đinh tai nhức óc.

Trác Kình Mãnh Long nhíu mày kinh ngạc:

- Bọn chúng chắc chết, chẳng lẽ gọi con quái vật đến giúp sức?

Đồng Thiên kỳ cười điềm nhiên:

- Ta biết Nguyệt Hoa phu nhân không khi nào bỏ lỡ cơ hội này!

- Cơ hội? Con súc sinh đó chỉ biết giết người, ngoài ra còn làm được gì?

- Không sai, chính là kéo nó đến giết người nhưng không phải là người của Nguyệt Hoa hội.

Mãnh Long tợ hồ như đã hiểu ra:

- Ta hiểu... Thế nhưng tiểu tử ngươi làm sao biết được Nguyệt Hoa phu nhân gọi nó qua bên kia?

- A, cũng đơn giản. Bà ta biết địch nhân ẩn thân trong những khối khổng thạch kia, sức người khó lòng phá nổi cho nên mượn sức nó để phá hủy.

Mãnh Long cảm thấy mơ hồ lắc đầu nói:

- Thảo nào mà lão hòa thượng kia đã nói nói ta công lực tuy có đủ, thế nhưng trí não lại thiếu, khó mà một mình độc cước giang hồ. Cứ nhìn lần này đủ thấy không giả, võ công cứ cao thâm mà trí não đần độn thì kể như bỏ đi.

Lúc này con Huyết Long đã nghe tiếng kêu gào phía bên kia, một con mắt bị hư tợ hồ như làm cho nó càng hung hăn, vừa nghe tiếng kêu nó gầm lên một tiếng rồi cao đầu nhằm hướng bãi biển chạy tới.

Con quái vật khổng lồ từng bước của nó đạp nát bấy những khối nham thạch dưới chân, nó tợ hồ như là một quả núi nhỏ biết đi, nham thạch giờ đây chỉ như là những cây cỏ nhỏ dưới chân nó mà thôi. Lối nó vừa giẫm đi qua đất bay đá chạy, bao nhiêu công trình bí mật của Cửu U Đảo tiêu tan, chỉ còn chừa lại là một con đường bình địa rộng đến bốn năm trượng.

Cứ vậy bao nhiêu đồ đệ thuộc hạ của Cửu U Đảo ẩn thân trong những khối khổng thạch trí mạng phóng ra độc châm chẳng những không làm nó đủ ngứa mà đến muốn chạy tháo thân cũng không kịp. Từng lũ, từng lũ bị giẫm sống dưới chân con quái vật, tiếng kêu la rên rỉ ầm trời.

Huyết Long chỉ là một con quái vật nên chẳng thể có trí người, nó tuy nghe những tiếng rên la dưới chân nó, nhưng ngoái đầu nhìn nghiêng nhìn ngửa vẫn không sao nhìn thấy người cho nên, nó vẫn tiếp tục bước tiến về hướng có tiếng kêu gào rú gọi của bọn người Nguyệt Hoa hội.

"Trác Kình" Mãnh Long chép miệng:

- Đáng tiếc chỉ giẫm được một đường.

Đồng Thiên Kỳ cười điềm nhiên nói:

- Nó sẽ biến toàn đảo thành bình địa.

- Ngươi nói nó sẽ quay trở lại?

- Xem...

Vừa nói chàng vừa chỉ tay về phía đệ tử Nguyệt Hoa hội. Lúc này đã thấy bọn người Nguyệt Hoa hội phân chạy tứ tán, lão hòa thượng lại ra lệnh:

- Phu nhân có lệnh, toàn chúng đệ tử nằm rạp xuống đất!

Đám đệ tử Nguyệt Hoa hội nghe vậy lập tức nhất nhất nằm nép người xuống chân các khối đá ẩn thân.

Mãnh Long quay đầu nhìn Đồng Thiên Kỳ tán thưởng:

- Ngươi liệu việc như thần, thảo nào mà lão hòa thượng kịa..

Đồng Thiên Kỳ cắt ngang:

- Lão trượng chớ lắm lời xưng tán Đồng mỗ như vậy?

- Nhưng... ta chưa nói ngoa bao giờ!

Đồng Thiên Kỳ cười thầm lão già ngốc nghếch, nói:

- Thực ra cũng chẳng có gì đáng để ngưỡng mộ đâu, kìa... xem kìa, sắp xảy ra màn kịch mới!

Mãnh Long quay đầu nhìn thì thấy con quái vật đã dừng chân, chiếc đầu to lớn của nó nghiêng qua nghiêng lại đưa con mắt độc nhất chăm nhìn đám người của Nguyệt Hoa hội đang chạy tứ tán.

Mãnh Long la lên:

- Nó sắp quét đuôi đấy Quả nhiên lão ta nói chưa dứt chiếc đuôi dài lớn dị thường của quái vật quật mạnh một vòng. Trong đám đất đá bay mù trời kèm những tiếng đổ ầm ầm là những tiếng rú thảm. Chỉ một cái quét đuôi, trong phạm vi hai mươi trượng lập tức biến thành bình địa.

Lại nói bọn đệ tử Cửu U Đảo vốn chấp hành mệnh rất nghiêm không có lệnh tuyệt đối không dám rời vị trí, thế nhưng lúc này những tên nấp trong khổng thạch nằm ngoài phạm vi quét đuôi của quái vật chưa thụ thương, thấy đồng bọn thảm tử như vậy thì hồn tiêu phách tán. Bản năng sinh tồn tự nhiên khiến chúng tủa ra khỏi những khối khổng thạch bỏ chạy tán loạn.

Quái vật sau một cái quét không trúng ai, giờ đây bỗng thấy có nhiều bóng người túa ra chạy tán loạn thì càng tức giận hung dữ. Nó gầm lên lồng lộn rồi lao tới cắn, đạp, quét, phút chốc trong vòng năm mươi trượng vuông đã bị san bằng.

Đến lúc này Huyết Sát đã nhận rõ tình hình hết sức nghiêm trọng, cho nên lão không còn để tâm đến chuyện an toàn tính mạng, liền tung người nhảy lên một khối đá cao đề khí gào lớn:

- Đệ tử Cửu U Đảo nghe đây, chưa có mệnh lệnh tuyệt đối không người nào rời vị trí, kẻ nào kháng lệnh thì bị xứ theo Đảo qui Lão liên tiếp hạ lệnh ba lần. Thế nhưng trên toàn đảo bóng người chạy náo loạn.

Đương nhiên đám đệ tử trong khổng thạch đều nghe lệnh của Huyết Sát truyền ra, thế nhưng người này nhìn thấy người kia bỏ chạy thì còn tinh thần đâu mà trụ lại tại vị trí của mình để mà chờ chết. Do vậy mà Huyết Sát có gọi cũng chỉ bằng thừa.

Huyết Sát thấy vậy càng tức giận gầm lớn:

- Đệ tử Cửu U Đảo, các ngươi định tạo phản hử?

Trác Kình Mãnh Long liếc nhìn thấy nụ cười nhạt trên môi Đồng Thiên Kỳ thầm chửi:

- Chúng không điên, mà cũng không tạo phản. Mẹ mày, chính là lão cao tổ Cửu U Đảo chúng mày tự nhiên tạo phản mà thôi Lúc này con Huyết Long vẫn tiếp tục truy đuổi bọn đệ tử Cửu U Đảo, xem ra chẳng mấy chốc thì Cửu U Đảo này thành bình địa như chơi.

Đột nhiên vừa lúc ấy phía xa bờ biển, nơi có chiếc kiệu trúc của Nguyệt Hoa phu nhân, lão hòa thượng tung mình phóng nhanh như điện chớp về hướng Huyết Sát và bọn Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ trong nhãn tuyến đã nhận ra bóng người vừa xuất hiện này, chàng chỉ nhếch mép cười nhạt. Nhưng với Huyết Sát vì chỉ phóng tầm mắt xa xa quan sát đám đệ tử cho nên không nhận thấy điều này. Mãi đến khi đột nhiên nghe bên tai vẳng tiếng vang như chuông, lão mới giật thót mình.

- Thí chủ,cửu ngưỡng.

Huyết Sát quay phắt người khi nhận ra có người lạ đến bên mình, lúc này mới thấy đó là một lão hòa thượng già nua, lão mới hơi trấn tĩnh lại.

Lão hòa thượng rũ rèm mi xuống, chấp tay trước ngực tiếp:

- Lão nạp phá nhiễu nhã hứng ngắm phong cảnh thiên thủy của thí chủ!

Huyết Sát đã bình tĩnh hơn, cười lạnh đáp.

- Lão hòa thượng, ngươi cũng là người trong Nguyệt Hoa hội?

- Không sai, hẳn thí chủ quên là tấm lá chắn đã bị khử cho nên mới không nhận ra lão nạp đã đến kề bên?

Trong câu nói của lão hoà thượng có chút châm biếm.

Trong lòng Huyết Sát lúc này như một khối lửa chỉ chực bộc phát, nên nghe lão hòa thượng. nói vậy liền lạnhgiọng:

- Nguyệt Hoa hội dám cả gan đặt chân lên bổn đảo, không nói cũng biết mục đích đến đây. Lão hòa thượng ngươi khỏi phải cần úp mở, thẳng thừng một câu đi, lão phu sẽ tiếp ngươi.

- A, đây chẳng phải là Cửu U Đảo. Bổn Hội chủ muốn lên Cửu U Đảo.

- Lão hòa thượng ngươi chẳng phải biết rồi còn cố hỏi? Người trong võ lâm còn ai không biết đây là Cửu U Đảo hử?

Lão hòa thượng cười tự nhiên như không:

- Vậy mà bổn hội chủ cho rằng đây chỉ là đấu trường của Cửu U Đảo dùng kháng phòng người trên võ lâm, tổng đàn Cửu U Đảo quyết không phải là đây!

Huyết Sát nghe vậy đã giật mình, thế nhưng vẫn cười lạnh nhạt - Nguyệt Hoa hội chủ đã biết đây không phải là Cửu U Đảo mà vẫn dựng binh khởi tướng kéo tìm đến đây, vậy há chẳng phải là để tiếng cười cho thiên hạ?

Sắc mặt bình hòa của lão hòa thượng đột nhiên ửng đỏ, giọng lạnh lùng:

- Thí chủ thân phận cùng chỉ như lão nạp, nghe mệnh lệnh thượng cấp mà buông lời phê bình người trên chẳng là lộng ngôn phạm thượng sao?

- Ha ha hạ.. thân phận xương đồng, lão hòa thượng ngươi danh tính thân phận thế nào?

Lão hòa thượng cười điềm nhiễn:

- Tháng ngày đẩy người già, lão nạp quên mất tánh danh còn nói gì đến thân phận, chỉ có điều nhã hiệu của thí chủ thì lão nạp nhớ như in.

Huyết Sát ngửa cổ cười đắc ý:

- Ha ha ha... Ngươi làm sao lại chịu nhớ lão phu mà quên đi mất bản thân mình nhưng...

Lão hòa thượng không đợi Huyết Sát hỏi hết câu đã cắt ngang nói:

- Cái nhã hiệu Huyết Sát của thí chủ thật dễ nhớ Huyết Sát giật mình, buột miệng:

- Lão hòa thượng ngươi làm sao lại biết tính danh lão phu?

- Không phải do người ta nói, mà cũng không phải bằng vào tướng mạo của thí chủ. Nếu như thí chủ là người có trí nhớ tốt thì hẳn không quên cuộc hội ngộ kỳ thú năm xưa ở Nhạn Môn Quan?

Vừa nghe nhắc đến ba chữ “Nhạn Môn Quan” thì trong đầu Huyết Sát đột nhiên hiện lên một hình bóng đáng sợ, nét đắc chí trên mặt lão tiêu tan, buột miệng la hoảng lên:

- Thùy Long ư?

- A, nói vậy thí chủ cũng có trí nhớ tốt đấy chứ!

Huyết Sát nhất thời nhụt chí vì nỗi khiếp sợ, cố giữ giọng:

- Không ngờ ngươi và ta lại gặp nhau tại đây?

- Đúng, chẳng ngờ...

- Thùy Long, chúng ta tợ hồ như nên thanh toán dứt món nợ năm xưa?

Lão hòa thượng cười thản nhiên:

- Thí chủ không nên quá kích động mà quên mất tình hình hiện tại, vả lại lão nạp lần này đến đây là theo lệnh, chúng ta nên tiên công hậu tư.

Huyết Sát tuy làm bạo nói vậy nhưng thực chất không có tâm dạ nào mà động thủ với lão hòa thượng, lúc này nghe nói vậy là vừa khéo trúng tâm lão, bèn cười nhạt nói:

- Hảo, ngươi nói đi Lão hòa thượng bỗng nhiên trầm giọng buông rõ từng tiếng:

- Tổng đàn Cửu U Đảo đóng trên Bích Ngọc đảo cách đây chừng hai mươi dặm, điều này bổn Hội chủ đã biết. Đêm nay sở dĩ bổn Hội chủ đến đây mà không trực tiếp đến Bích Ngọc đảo là vì tuân thủ quy luật giang hồ, đăng sơn nhập hậu. Bắt đầu từ đêm nay, hòn đảo này là do bổn Hội chiếm cứ làm chủ cho đến khi quý Đảo Chủ tự thân đến đòi lại. Thí chủ, lão nạp chỉ nói bấy nhiêu thôi, thí chủ có thể di.

Huyết Sát cười lạnh lùng:

- Các ngươi giữ nổi sao?

Lão hòa thượng hỏi lại:

- Chẳng lẽ thí chủ không đồng ý?

Huyết Sát vốn là con người nham hiểm giảo quyệt, lão thừa biết mình không phải là đối thủ của lão hòa thượng, trong lòng không mong muốn và cũng không dám cùng lão hòa thượng đối đầu, thế nhưng lão ta vẫn nói vòng vo như vậy hẳn bên trong có thâm kế.

Hồi 21 - Theo Thuyền Vào Tận Huyệt Địch

Thấy đã có cơ thoát thân, nhưng Huyết Sát vẫn đưa mắt nhìn chung quanh một vòng, rồi lạnh giọng nói với lão hòa thượng:

- Ngoài con Huyết Long ra, lão phu hy vọng các người nên xem xét kỹ toàn đảo mới tìm nơi trú tạm, may mà đảo này cũng không quá lớn!

Đồng Thiên Kỳ lúc này đã nghe rõ hết câu chuyện giữa bọn họ, cười thốt nói:

- Đợi đến khi họ tìm kiếm trên đảo thì Đồng mỗ đã đến được sào huyệt của các ngươi rồi!

Lão hòa thượng hiệu Thùy Long nghe Huyết Sát nói vậy, cười hỏi:

- Thí chủ lo cho sự an toàn bổn hội ư?

Huyết Sát không qua mắt được, bèn xởi lởi hỏi lại:

- Ngươi xem lão phu có thể nịnh bợ ngươi không?

Lão hòa thượng thản nhiên đáp:

- Thí chủ hỏi vậy không thấy thừa sao?

- Vậy thì được, lão phu chỉ cho ngươi chú ý một mục tiêu, hiển nhiên cũng có lợi cho lão phu.

Lão hòa thượng chẳng biết vô tình hay cố ý mà đưa ánh mắt nhìn đúng mỏm đá nơi Đồng Thiên Kỳ và Mãnh Long ẩn nấp, cười sang sảng nói:

- Lão phu đoán không lầm thì đây là kế mượn đao giết người?

Huyết Sát giật thót trong lòng nhưng vẫn không để lộ ra ngoài. Nét mặt cười nói:

- Lão phu chỉ nói thế thôi, tìm được người này thì các người sẽ rõ lợi hại thế nào.

Lão hòa thượng cười nhạt tiếp lời:

- Hẳn thí chủ đấu không qua người này.

- Chỉ sợ đến Thùy Long ngươi cũng không làm gì nổi nó.

- Người này nhất định có thù hận với nhật Nguyệt Bang chúng ta?

Huyết Sát có được cơ hội, bèn cười khiêu khích:

- Kim Lệnh công tử và toàn bộ kế hoạch của Mai Hoa Đảo quý bang đều thất bại dưới tay hắn.

Vừa nghe đến hiệu Kim Lệnh công tử, đôi mắt rủ xuống của lão hòa thượng ngước lên, một tia hàn quang lướt nhanh qua mắt, trầm giọng hỏi:

- Lão nạp đoán nó là Đồng Thiên Kỳ, đúng chớ?

Huyết Sát hí hửng trong lòng, gật đáp:

- Nếu không thì Nguyệt Hoa bang chỉ sợ vô phương san bằng chiến địa trên Cửu U Đảo này - Thí chủ tự tin đến thế sao?

- Hắc hắc... Thùy Long hòa thượng ngươi tự cho công lực thâm cao vượt qua tiểu tử Đồng Thiên Kỳ kia sao?

Lao hòa thượng mặt ửng đỏ lên vẻ rất đắc chí nói:

- Lão nạp tự biết khó mà luận được với họ Đồng này. Đến như Huyết Kiếp Thủ Vân Không năm xưa náo loạn giang hồ còn khó so nổi với hắn thì lão nạp làm sao dám lấy lời mà khoa trương được Huyết Sát nghe vậy không khỏi sửng người ngơ ngác, lão cảm thấy kỳ quái, đến như nhân vật năm xưa danh mãn thiên hạ như "Thùy Long" sao có thể chưa thấy qua Đồng Thiên Kỳ mà cũng đã khép mình sợ uy?

Trên mỏm đá, "Trác Kình" Mãnh Long cũng chau mày nhìn Đồng Thiên Kỳ rồi thấp giọng:

- Tiểu tử, con lừa trọc này có vẻ biết mình Đồng Thiên Kỳ tự thân chàng cũng thấy làm lạ tuy rất thông minh nhưng lúc này chàng cũng không đoán ra tâm ý lão hòa thượng, tại sao lại tự hạ mình trước danh tánh của chàng?

Bấy giờ chàng lắc đầu nói:

- Mãnh Long, lão không nên võ đoán quá sớm!

Mãnh Long không phục, nói:

- Lời lão hòa thượng rõ như vậy chẳng lẽ tiểu tử ngươi không nghe?

- Đương nhiên là ta hiểu, đồng thời hòa thượng kia cũng biết chúng ta đang ở đâu dó nghe rõ lời lão, chẳng những thế có thể lão ta đã biết chúng ta đang ở đây!

Mãnh Long không tin:

- Không thể thế được!

Lúc này, dưới kia Huyết Sát lại tiếp tục lên tiếng, nói:

- Trên dời này người được tôn giá ca tụng chỉ e không có mấy!

Lão hòa thượng cười điềm nhiên:

- Đến như Huyết Kiếm Thủ năm xưa cũng không ngoại lệ, thí chủ nhanh rời khỏi đây.

Huyết Sát nói đã xong, mục đích cũng đã đạt, không khi nào chần chừ cho mang vạ. Vả lại còn phải nhanh về báo cáo lại tình hình với Đảo Chủ, nên vừa nghe vậy cười nói:

- Hy vọng trước lúc Đảo Chủ đến đây các người vẫn còn sống sót!

Dứt lời láp tức quay ngoắc người phóng nhanh về hướng bọn Đồng Thiên Kỳ đang ẩn thân cách ngoài chừng mươi trượng.

Lão hòa thượng đưa ánh mắt bình thản liếc nhìn về phía mỏm núi mà bọn Đồng Thiên Kỳ đang ẩn, rồi buông tiếng thở dài lẩm bẩm một mình:

- Thị thị phi phi nan đoán, thiện thiện ác ác khó phân, thế gian mấy người không chủ kiến, xưng vương bao giờ lòng không muốn!

Nói rồi từ từ quay lưng bước đi.

Đồng Thiên Kỳ sắc mặt đột nhiên biến đổi, chàng không tự chủ đứng lên.

Mãnh Long thấy vậy vội thấp giọng hỏi:

- Tiểu tử, con lừa trọc đầu kia vừa lảm nhảm cái gì vậy?

Đồng Thiên Kỳ đưa mắt nhìn về phía Huyết Sát vừa phóng đi mất, nói:

- Không phải là lảm nhảm, mà là với chúng ta.

- Nói với chúng ta? mà nói cái gì?

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu nói:

- Có lẽ lão ta nghĩ chúng ta có thể tự đoán ra, thế nhưng chúng ta lại không đoán ra!

Mãnh Long ngớ người:

- Ngươi cũng không biết?

Có lẽ vì lão ta nghĩ trong thiên hạ không có chuyện gì là Đồng Thiên Kỳ không hiểu ra, cho nên mới hỏi như vậy.

- Vâng, ta cũng không đoán ra, có lẽ lão ta nói chỉ là một chuyện thực sự ma øthôi.

- Chuyện thật sự gì?

Đồng Thiên Kỳ cười khổ giải thích cho qua:

- Giả sử lão ta biết chuyện gì đó, thì chúng ta cũng hiểu ra được ý của lão nói.

Nói đến đó tợ hồ như nhớ ra chuyện gì, bèn thay đổi câu chuyện hỏi:

- Lão biết thủy công chứ?

Nghe nói, Mãnh Long cao hứng gật:

- Biết, biết, chính là lão hòa thượng đó đã dạy cho ta, bảo rằng sau này khi ta đi cùng ngươi sẽ có lúc dụng đến, quả nhiên đúng thế!

Mặt Đồng Thiên Kỳ ảm đạm, giọng nói trở nên thương cảm:

- Vị tiền bối đó biết ngày sau Đồng mỗ sẽ lao đao trên đảo này.

Thấy vẻ mặt phiền não của ĐồngThiên Kỳ, Mãnh Long lải nhải:

- Lão hủ sống đã bảy tám mươi tuổi thế này nhưng cả đời chẳng hề nghĩ đến phiền não, tiểu tử

ngươi còn trẻ tuổi khổ gì...

Đồng Thiên Kỳ không đợi lão nói hết, vội cắt ngang nói:

- Chúng ta nhanh ra bờ biển, Huyết Sát có lẽ đã đi được một đoạn.

Nói rồi liền tung người phóng theo hướng Huyết Sát vừa chạy, Mãnh Long định dùng lời khuyên chàng không ngờ bị cắt ngang mất hứng. Thấy chàng bỏ đi, cũng không dám chậm chân liền phóng theo Trên đảo lúc này con quái vật Huyết Long vẫn đang còn tung hoành tàn phá, đại bộ phận nham thạch khổng thạch đều bị đạp đổ thành bình địa.

Khi bọn Đồng Thiên Kỳ vượt qua được bãi đá đến bên bờ biển thì đã thấy một chiếc thuyền phóng ra hướng biển đã cách ngoài ba mươi trượng, hiển nhiên chính là thuyền của Huyết Sát phóng về sào huyệt.

Đồng Thiên Kỳ dừng chân, quay đầu lại nhìn Mãnh Long hỏi:

- Khoảng cách ba mươi trượng, lão có thể lặn tới chứ?

- Ái, xa gấp hai vậy ta cũng lặn tới chỉ có điều theo không kịp tiểu tử ngươi thôi, lão hòa thượng kia nói ngươi dưới nước lặn đi rất nhanh!

Đồng Thiên Kỳ mắt vẫn không rời con thuyền đang lướt sóng, nói:

- Thử xem, theo không kịp thì bảo ta, đi.

Mãnh Long gật dầu:

-Lão hủ đi trước đây!

Nói rồi liền lao người xuống biển, chỉ nghe “tõm” một tiếng, cả người Mãnh Long biến mất trong làn nước tối đen.

Đồng Thiên Kỳ thấy vậy mỉm cười, rồi cũng nhảy xuống nước lặn đi.

Qua một hồi lâu, Đồng Thiên Kỳ là người đầu tiên trồi đầu lên khỏi mặt nước thì chàng nghe tiếng khua mái chèo chuyền đi trong nước, chỉ đưa mắt nhìn là bắt gặp chiếc thuyền của Huyết Sát chỉ cách tầm năm trượng. Chàng liền lặn trở xuống, kéo tay Mãnh Long lặn tiếp về hướng thuyền mới dừng lại.

Đuôi thuyền phía sau có một khoang dài ra đến non thước nên bọn Đồng Thiên Kỳ lợi dụng nó che khuất trồi đầu ăn bám vào ván thuyền rồi cứ để mặc cho thuyền kéo đi.

Một mái chèo đơn khua vỗ trong sóng biển chìm lẫn vào màn đêm tĩnh mịch nghe mới đơn điệu làm sao Đồng Thiên Kỳ ngước mặt nhìn màn trời thầm tính:

:

- Hẳn cũng đã là canh tư. Nếu như quả thực Bích Ngọc đảo cách đây hai mươi dặm, với tốc độ thuyền này thì trước khi trời sáng có thể sẽ tới nơi.

Thời gian cứ lặng lẽ theo từng nhịp chèo trôi qua. Đến khi phương đông bỗng xuất hiện vài tia hồng quang báo hiệu một ngày mới sắp đến thì trên thuyền đột nhiên nghe có tiếng người nói:

- Bẩm Viện chủ, đã đến tổng đàn rồi!

Huyết Sát trong lòng chừng như cơn nộ chưa hết, gằn tiếng quát:

- Lão phu không có mắt hay sao mà đợi chúng mày la réo, mau cắm thuyền vào bờ!

Người kia bực tức trong lòng, nhưng không dám kháng cự chỉ xuống lệnh:

-Lệnh của Viện chủ, vào bờ!

Lại có tiếng người khác hỏi:

- Đại ca, lên bến nào?

Đồng Thiên Kỳ vốn định rời thuyền lên bờ, nhưng vừa nghe vậy liền bám trở lại chờ đợi Người kia lạnh giọng:

-Mặt đần nhà mày, chẳng phải thường khi vẫn chỗ kia?

-Bẩm đại ca, thường khi không có chiến sự thì vẫn neo thuyền chỗ này, nhưng khi có chiến sự thì neo thuyền bến U Minh theo chỉ thị của Đảo Chủ ạ.

Lão thuyền chủ lớn tiếng:

- Vậy thì vào bến U Minh; Đám thuyền phu nghe vậy dạ ran, mũi thuyền chuyển hướng chạy tiếp.

Chừng thêm một tuần trà nữa trôi qua, thuyền mới cập vào bờ. Đồng Thiên Kỳ ẩn sau đuôi thuyền, vì bị che khuất nên không thấy được tình hình trên bờ. Thế nhưng mấp mé nước là lau sậy và cây cối hoang sơ đủ thấy đây là một nơi hoang dã. Chàng bèn ra hiệu cho Mãnh Long, hai người lặn xuống nước bơi ngược trở lại cách thuyền chừng hơn mười trượng mới lên bờ, vừa khéo là một nơi có nhiều bụi rậm che kín thân hình. Cả hai ẩn thân trong rừng cây cối. Mãnh long mới cảm thấy nghi hoặc hỏi:

- Trên đảo này sao chẳng thấy bóng người nào?

- Ừm, đảo này có rừng tất nhiên phạm vi rất rộng, quyết không thể không người cư trú. Hừ, Cửu U Đảo Chủ là con người nham hiểm giảo hoạt. Đảo chết kia bố trí dày đặc bẫy giết người chỉ là cái bẩy lừa thiên hạ, bản thân lão ta thì nhàn cư trên Bích Ngọc đảo này.

Lúc này Huyết Sát đã dẫn đám thuộc hạ lên bờ, từ trong rừng bỗng nhiên hai bóng người xuất hiện. Cả hai trên mặt đều đeo mặt nạ quỷ, một người hỏi:

- Viện chủ thực khổ, tình hình bên kia thế nào?

Huyết Sát mặt xanh như tàu lá, nhưng không đáp hỏi lại:

- Đảo Chủ về rồi chứ?

- Đảo chủ bảo đêm nay hết canh năm mới về, xem ra có lẽ đã về... sao? viện chủ, tình hình bên kia thu hoạch thế nào rồi?

Nghe giọng người này hỏi, chừng như thân phận không nhỏ so với Huyết Sát Huyết Sát lại nói:

- Phóng tên hiệu!

- Phóng hiệu tiễn?

Người kia tợ hồ như vô cùng kinh ngạc.

- Phóng nhanh, lảm nhảm cái gì?

Nghe câu này của Huyết Sát, người kia tỏ ra bất mãn, lạnh giọng:

- Viện chủ, huynh đệ chúng ta ở đây chờ đợi khổ cực một đêm, lẽ nào đợi gặp Viện chủ đầu tiên nhận những lời thế này?

Huyết Sát trừng mắt:

- Thế nào? Các ngươi tính tạo phản hử?

Hai người kìa vừa nghe vậy cùng lúc đưa tay lên đầu gỡ chiếc mặt nạ quỷ ra, thì ra đó là hai lão già tóc bạc trắng.

Huyết Sát vừa nhận ra mặt người, ngó người lắp lắp hỏi:

- Đêm nay sao nhị vị Lưu huynh lại thủ giữ ở đây?

Lão già bên phải cười nhạt nói:

- Hách huynh nên biết sự tình không phải tầm thường.

Huyết Sát lanh trí như quỷ, vừa nghe đã chột dạ:

-Có gì nhị vị Lưu huynh xin nói rõ, chúng ta đều người nhà...

Lão già bên trái không đợi nói hết đã cắt ngang:

- Hách huynh trước hết đáp thế nào trước câu hỏi anh em chúng ta?

Huyết Sát để mất tuyến đầu trường phòng ngự hiểm yếu không biết nhận hình phạt thế nào. Lúc này làm sao dám gây thêm hiềm oán, dằn nộ khí trong lòng, gượng cười khan mấy tiếng đáp:

- Huynh đệ nhất thời nóng lòng bẩm báo Đảo Chủ mà sơ suất không nhận ra nhị vị lưu huynh, cho nên trong ngôn từ có chỗ đắc tội, xin lượng thứ cho!

Lão già bên trái cười nhạt:

-Nói như vậy giọng huynh đệ chúng ta cũng thay đổi mất rồi, Hách huynh có phải trên đảo đã xảy ra sự cố?

Huyết Sát đành phải nói:

- Người Nguyệt Hoa hội đã tìm đến!

Hai lão già kia đều ngớ người cùng thốt lên:

- Lẽ nào Đảo Chủ bảo đêm nay tình hình không tầm thường, lệnh toàn chúng đệ tử giới bị, chỉ là một lũ người Nguyệt Hoa hội tìm đến hay là chúng tìm nhầm chỗ. Đến hiện tại, bọn chúng thiệt hại bao nhiêu tên?

- Không chết bao nhiêu, Đồng Thiên Kỳ và Mãnh Long cũng chạy mất!

- Sao? làm sao lại chạy mất?

- Tiểu tử đó chẳng những một mình thoát được mà lão Mãnh Long cũng được cứu chạy, toàn chiến địa ngự phòng vì chúng mà tiêu hủy.

Cuối câu nói lão biểu lộ căm phẫn vô cùng.

Hai lão già có mơ cũng không dám tin lời này, nên đứng khựng người ra. Cả ba chết lặng hồi lâu, đột nghe lão già bên phải xuống lệnh:

- Nhanh phóng hiệu tiễn!

Lão già bên trái nghe vậy liền lôi từ trong áo ra một chiếc tên ngắn, nhưng vừa định phóng lên trời thì bỗng nghe từ xa vọng lại một tiếng hú dài. Lão ta vội thâu tên lại, nói:

- Đảo Chủ đến?

Vừa nghe vậy, mặt Huyết Sát đã trắng bệt như xương khô.

Phút sau, tám tên hán tử mặc võ phục hộ giá Cửu U Đảo Chủ xuất hiện trong rừng, đám thuộc hạ liền chấp tay cung kính thi lễ.

- Cung nghênh Đảo Chủ - Ba vị khổ cực nhỉ.

Đảo Chủ đón thuộc hạ bằng một câu thản nhiên. Rồi tiếp lên mấy bước, ngưng ánh mắt trên khuôn mặt méo mó của Huyết Sát, nụ cười trên môi lão biến mất, trầm giọng hỏi:

- Hách Viện chủ, tình hình bên đó thế nào?

Huyết Sát mặt tái nhợt, cúi đầu cung kính đáp:

- Khởi bẩm Đảo Chủ, người Nguyệt Hoa hội đã tìm đến.

Cửu U Đảo Chủ cười thản nhiên:

- Điều này ta đã liệu trước, chúng chết bao nhiêu đứa?

- Điều này..... điều này..... Cửu U Đảo Chủ nhìn thấy dáng điệu thảm não của Huyết Sát, lắp bắp mãi vẫn không thốt thành câu, bèn nghiêm giọng hỏi:

- Hách Viện chủ có gì khó nói sao?

Lão già bên phải đột nhiên chen vào nói:

- Khải bẩm Đảo Chủ, Đồng Thiên Kỳ và cả Mãnh Long đã chạy thoát.

Cửu U Đảo Chủ vừa nghe mặt biến sắc, thế nhưng chỉ là một cái lướt nhanh qua rồi hồi phục lại ngay. Giọng nói đã biến đổi, trở nên lạnh lùng:

- Nói như vậy bên kia đã bị huỷ diệt.

Giọng huyết Sát run lên:

- Khải bẩm... Đồng Thiên Kỳ... thả Huyết...

Đảo chủ lạnh giọng cắt ngang:

- Đồng Thiên Kỳ nếu như không thả con Huyết Long ra thì mọc cánh cũng không thoát nổi đảo. Vấn đề là tại sao Đồng Thiên Kỳ lại biết nơi giam giữ con Huyết Long?

Huyết Sát vẫn cúi gằm đầu tránh hai ánh mắt lạnh như băng của Đảo Chủ, lắp bắp đáp:

- Đảo Chủ, điều này...

Thấy lão ta vẫn không mở miệng nổi, Đảo Chủ gằn giọng:

- Hách viện chủ, võ lâm coi trọng khí khái, có gì cứ một lời thẳng thắng Huyết Sát hơi trấn tĩnh, ngước đầu lên đáp:

- Do ty chức bất tài, không biết là Đồng Thiên Kỳ đã thoát khỏi xích nên mới bị nó vây đánh. Một mình ty chức không địch nổi hai chúng nó, nên mới nghĩ kế dùng Huyết Long tiêu diệt chúng nên dụ chúng vào nơi giam Huyết Long.

- Ngươi từng đánh nhau với hai chúng nó?

- Hai tên thủ hạ ty chức một bị chết một bỏ chạy, một mình ty chức chống đỡ với bọn chúng đến hai mươi chiêu.

Đôi mắt Đảo Chủ chiếu ra hai tia hàn quang ngưng lại trên mặt Huyết Sát như dò xét, gằn hỏi:

- Lời này thực chứ?

Huyết Sát giật thót mình nhưng không dám hai lời, bấm bụng nói:

- Ty chức nào dám dối Đảo Chủ?

Cửu U Đảo chủ cười lạnh lùng:

- Công lực của Hách viện chủ so với bổn nhân như thế nào?

- Ty chức không dám sánh với Đảo Chủ!

Đào Chủ đột nhiên cười lớn thành tiếng:

- Ha hạ.. Giả sử ngươi biết rằng khi Đồng Thiên Kỳ đang thụ thương mà lão phu cũng chỉ đấu được ngang ngữa với hắn, thì có lẽ đêm nay ngươi không dám khoa ngôn là động thủ với hắn đến hai mươi chiêu. Lão phu đoán là ngươi đã không dám động thủ cùng hắn?

Mặt huyết Sát trắng bệt la lên:

- Đảo chủ muốn ty chức lấy cái chết chứng minh sao?

- Chẳng phải Hách viện chủ từng nói không sợ chết sao?

Cửu U Đảo Chủ vừa nói vừa cười, thế nhưng trong câu nói nghe ra lạnh lùng thâm trầm. Huyết Sát vừa nghe xong, bất giác thoái lùi mấy bước, trong ánh mắt sâu thẳm của lão đột nhiên phát ra hai luồng dị quang, hai lão gia họ Lưu thấy vậy lập tức tung người chia làm hai bên tả hữu vây lấy Huyết Sát.

Cửu U Đảo Chủ thấy thế cười nhạt nói:

- Hách viện chủ nếu như thấy lời lão phu không đáng biểu lộ khí khái tráng sĩ thì lão phu quyết cũng chẳng giữ chân, còn như thuốc kia là do Viện chủ tự nguyện phục dụng, lão phu không có lý do gì cho Hách viện chủ giải dược.

Nghe nhắc đến hai tiếng "giải dược" nét mặt hung hăng của Huyết Sát lập tức tiêu mất, thở dài nói:

- Ty chức chịu nghe theo xử lý của Đảo Chủ - À, lão phu không có quyền xử trí viện chủ, ngươi tự mình đi đi Huyết Sát cúi đầu cung kính "Dạ" một tiếng rồi thất thểu lủi vào rừng theo hướng lão Đảo chủ vừa đến.

Cửu U Đảo Chủ thấy trời sắp sáng cứ đứng trầm ngâm như vậy không có biểu hiện gì tợ hồ như trong đầu đang tính toán gì, cũng vừa lúc ấy từ trên không trung bỗng nhiên một tiếng phụng kêu dài, chớp mắt một gã bạch y thiếu niên cỡi phụng đáp xuống.

Đồng Thiên Kỳ nấp trong rừng cây, vừa nhìn thấy người này ngạc nhiên buột miệng la nhỏ:

"Gã họ Lăng?".

Thì ra gã thiếu niên chính là người cùng đi với Nhan Ngọc Dung đến Mai Đảo mà Đồng Thiên Kỳ đã gặp. Cửu U Đảo Chủ vừa thấy gã họ Lăng đã cười nói:

- Lăng tiểu ca thật giữ đúng hẹn Họ Lăng không khách khí xá mấy cái nói ngay:

- Tại hạ nhận mệnh bám theo tung tích Đồng Thiên Kỳ, không dám đợi lâu. Đảo Chủ, địa điếm đã chuẩn bị rồi chứ?

Cửu U Đảo chủ trầm giọng nói:

- Lão phu không thể lấy lớn hiếp nhỏ, nên cần phải nói thực với tiểu ca. Đồng Thiên Kỳ đã chạy thoát rồi. Do vậy lão phu vô phương giao kết với ngươi!

Sắc mặt họ Lăng tái nhợt nhạt:

- Nói vậy tại hạ cất công không đến đây?

Cửu U Đảo Chủ cười một tiếng:

- Biết làm gì hơn!

- Hừ, vậy thì tại hạ cáo từ!

- Đồng Thiên Kỳ chạy thoát, lệnh sư muội có lẽ không lo lắng nữa đâu!

Họ Lăng định đi, nhưng nghe vậy đột nhiên quay người hỏi:

- Đảo Chủ chẳng lẽ nghĩ ra kế gì khác?

Cửu U Đảo Chủ trầm giọng:

- Y nguyên kế cũ.

- Vậy tại hạ chẳng phải quá thiệt hay sao?.

- Vậy mà lão phu lại nghĩ ngươi chiếm phần lợi thì có, bởi vì trước khi Đồng Thiên Kỳ mất mạng thì bổn đảo vì hai người mà chuẩn bị thành duyên!

- Tại hạ chỉ sợ bá phụ không chấp thuận.

Cửu U Đảo Chủ cười nham hiểm:

- Ngươi chẳng đã nói lệnh tôn và phụ thân của Nhan Ngọc Dung vì hai người mà đến trợ giúp bổn đảo sao? Đây là điều kiện trước khi bọn họ chưa đến đây lão phu không thể để hai vị rời khỏi đây, nếu không chẳng phải lão phu quá chịu thiệt?

Trong ánh mắt Đồng Thiên kỳ đột nhiên đầy sát cơ, lần đầu tiên chàng cảm thấy muốn giết chết gã họ Lăng kia. Gã họ Lăng trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc nói:

- Chỉ cần tại hạ chiếm được sư muội, thì mọi chuyện đều nghe theo Đảo Chủ sắp đặt Cửu U Đảo Chủ cười đắc ý:

- Tối mai vào canh ba, mang lệnh sư muội đến đây, bảo rằng Đồng Thiên Kỳ sẽ bị áp giải ngang qua đây, ngươi thấy được chứ?

- Hảo, như thế cũng hay!

Cửu U Đảo Chủ thấy họ Lăng đã chấp nhận, cười cười nói:

- Đã thỏa thuận như vậy, thì ngươi mau gọi người ngươi mang đến ra đi!

Họ Lăng ngẩn người tròn mắt hỏi lại:

- Tại hạ mang theo ai chứ?

Cửu U Đảo Chủ đột nhiên biến sắc, rồi cười phá lên thành tiếng:

- Ha ha hạ.. Bằng hữu, các người không mau ra đây, há để lão phu đắc tội mà chậm tiếp sao?

Hồi 22 - Muốn Bắt Nên Mới Thả

Cửu U Đảo Chủ tuy nói không lớn nhưng do bên trong ngầm vận công lực cho nên trên đảo đêm tịch mịch này thì trong vòng mấy mươi trượng, người nghe tợ hồ như người nói đang đứng trước mặt mình.

Bốn bề vẫn yên ắng, "Trác Kình" Mãnh Long chừng như thầm hiểu Cửu U Đảo Chủ vừa nói câu ấy với ai, trên mặt lão đanh lại nhìn chăm vào Đồng Thiên Kỳ nhưng thủy chung vẫn không dám mở miệng.

Cửu U Đảo Chủ hỏi xong câu ấy, đứng im lặng chờ phản ứng, thấy không có động tĩnh gì sắc mặt bỗng nhiên sầm lại, cười lạnh nói:

- Bằng hữu chẳng lẽ ngươi chờ lão phu lạy bảy vái đón rước ngươi mới chịu ra hay sao?

Trên tuấn diện của Đồng Thiên Kỳ đã thấy biến sắc, Mãnh Long cứ ngưng ánh mắt trên mặt chàng chừng như chỉ chờ lệnh là hiện thân.

Đồng Thiên Kỳ thoáng chút do dự, trên mặt đột nhiên ẩn hiện sát cơ, chính lúc chàng quyết định ra mặt thì đột nhiên bên trái Cửu U Đảo Chủ đứng cách ngoài mười trượng cất lên một tràng cười lạnh lùng:

- Nơi đây gọi là “U Minh cảng”, ba vị tiểu ca, chẳng lẽ các người không sợ quỷ sao?

Cửu U Đảo chủ nghe tiếng thì ngó người hỏi lại:

- Nhị thúc, bọn chúng là ai?

Giọng người kia lại vang lên:

- Tam vị tôn tử của Trần Đại công, ba vị tiểu ca, ra đi. Cát viên ngoại ở đằng kia chờ các người, bây giờ đã cuối canh năm rồi, không cần phải thấp thó thế kia, đị..

Đồng Thiên Kỳ ngầm thở phào trong lòng, ẩn mình trở lại. Qua tàng lá chàng nhận ra trên đôi mắt của Cửu U Đảo Chủ đằng đằng sát khí.

"Trác Kình" Mãnh Long thì chẳng hiểu ra chuyện gì, lẩm bẩm một mình.

Chỉ nghe tiếng lá cây sột soạt một hồi, trước bãi trống đã thấy xuất hiện ba gã thanh niên tuổi chừng trên dưới hai mươi. Tiếng bước chân nặng nề chứng tỏ bọn họ không phải là người trong võ lâm, thế nhưng trên mặt không hề tỏ ra chút sợ hãi, đủ thấy bọn họ ngày thường rất quen thân với Cửu U Đảo Chủ.

Sau lưng ba thanh niên còn xuất hiện thêm một lão già mũi diều, mắt cú, môi mỏng, cổ ngắn, chỉ có độc nhất một chòm râu sơn dương lưa thưa dưới cằm, trông tướng mạo lão ta vừa kỳ quái vừa nham hiểm.

Trác Kình Mãnh Long vừa nhìn thấy lão già không tự chủ được trợn mắt há mồm định la lên, thế

nhưng đã bị Đồng Thiên Kỳ đưa nhanh tay bịt miệng "suỵt", một tiếng thị ý im lặng:

Mãnh Long định lại thần trí rồi mới ghé sát tai Đồng Thiên Kỳ rỉ nhỏ:

- Tiểu tử, ngươi có biết đó là ai không?

- Có lẽ là một nhân vật thịnh danh trong võ lâm, nhưng cứ nhìn đủ thấy trong Cửu U Đảo không phải là người đứng đầu Giọng Mãnh Long vừa khẩn trương vừa hốt hoảng:

- Lão ta chính là "Kiêu Trung Hồ" Cổ Tâm Dật. Mấy mươi năm trước giang hồ đồng đạo nghe tiếng khiếp đảm. Nhưng ngươi làm sao biết lão ta chưa phải là nhân vật đệ nhất trong Cửu U Đảo phái?

Đồng Thiên Kỳ không đáp trên sắc mặt thoáng chút thay đổi, nhếch mép cười nhạt nói:

- Cửu U Đảo quả là nơi tiềm long phục hổ. Thì ra Cửu U đảo chủ chỉ là một cái phông mà thôi, thảo nào mà Cửu U Đảo lừng danh trên giang hồ.

Mãnh Long hơi ngạc nhiên buột miệng hỏi:

- Tiểu tử ngươi sợ sao?

Đồng Thiên Kỳ không giận, chỉ cười điềm nhiên đáp:

- Cánh tay Huyết Kiếp vĩnh viễn với tới mọi nơi trả thù nhân!

Bấy giờ phía bên kia lại nghe tiếng Cửu U Đảo chủ vang lên:

- Ba ngươi đến đây làm gì? Còn có ai nữa không? họ Ở đâu?

Có lẽ bọn họ mãi cứ ngỡ "viên ngoại" là con người hiền từ bác ái, nên vừa nghe vậy phấn khởi la lên:

- Viên ngoại, viên ngoại "Kiêu trung Hồ" Cổ Tâm Dật cười lớn nói:

- Đảo chủ, trong thôn chỉ có chúng nó ba đứa là theo ngươi đến đây, cũng chỉ vì quan tâm đến sự an nguy của ngươi mà thôi. Ngươi sao lại lên giọng lớn tiếng như vậy?

Cứ theo ý lời thì trong thôn chỉ có ba người này đến đây. Cửu U đảo chủ thầm hiểu bí mật của mình bị ba tên này biết được, sợ Cổ Tâm Dật thả chúng chạy thì tiết lộ ra ngoài, cho nên vội nói:

- Thế nhưng, nhị thúc...

Giọng cổ Tâm Dật từ hòa:

- Đường khuya đêm lạnh, bọn chúng còn phải ra đồng khi trời sáng, có chuyện gì để tối lại hãy nói.

Dứt lời không chờ Cửu U đảo chủ nói gì thêm lão quay ra nói với ba gã thanh niên:

- Bây giờ thì các người về đi, nhớ tối nay phải tới nhà ta chơi.

Nghe xong lời này Cửu U đảo chủ mặt tái xanh, các thớ thịt giật giật chứng tỏ lão ta giận đến

cực điểm thế nhưng không dám thốt thành lời.

Ba gã thanh niên nghe mời tối đến nhà chơi nghĩ thế nào cũng có thưởng lớn, nên khấp khởi mừng trong lòng, vội vàng dạ ran rồi quay người chạy đi. Thế nhưng, ba gã chỉ mới chạy được chừng mười bước, Cổ Tâm Dật bỗng nhiên vung nhẹ tay một cái về phía bọn họ, cả ba lập tức "hự, hư....." lên mấy tiếng, ngã sấp trên đất tuyệt mạng.

"Trác Kình" Mãnh Long thấy lão tàn ác như vậy thì định nhảy ra, nhưng Đồng Thiên Kỳ giữ tay kịp, thấp giọng:

- Bọn chúng chết rồi, lão có ra cũng vô ích, ngược lại thêm rắc rối!

Mãnh Long hậm hực trong lòng, nhưng chỉ chửi đổng một tiếng rồi thôi.

Cổ Tâm Dật giết ba gã thanh niên xong không thèm nhìn lấy một cái, quay nhìn gã họ Lăng nói:

- Đi đi lại lại, rất dễ lộ hành tung, theo ý lão phu thì ngươi nên ở lại đây, cứ để bổn đảo phái người đi đem lệnh biểu muội đến đây, được chứ?

Mặt họ Lăng biến sắc, buột miệng lắp bắp:

- Nhưng...

Cổ Tâm Dật cười cắt ngang:

- Gã thanh niên, ngươi biết danh hiệu lão phu trong võ lâm chứ?

- Vãn bối chỉ biết tiền bối họ Cổ.

Cổ Tâm Dật nghe vậy cười phá lên:

- Ha hạ.. người ta bảo cha nào con nấy. Lăng Phi Hà mưu trí hơn người, thì ngươi tâm kế cũng không kém, ha ha ha... cứ thẳng thắng nói vậy, người trong giang hồ chỉ biết lão phu qua ngoại hiệu "Kiêu Trung Hồ" còn tánh danh thì chắc mấy người biết.

Ngươi như đã biết lão phu họ Cổ, há lại không biết cái hiệu này.....Gã thanh niên, theo lão phu thấy đảm bảo ngươi không chịu thiệt thì cần phải giành lại mỹ nữ trong tay họ Đồng.

Họ Lăng chỉ vì ghen tức đố kỵ với Đồng Thiên Kỳ trước mặt Nhan Ngọc Dung, cho nên nhất thời hồ đồ làm sằng, thực ra gã ta tâm cơ mưu kế cũng không kém cha mình, lúc ấy nghe vậy trấn định nói:

- Cổ tiền bối tính việc như thần, vãn bối ngưỡng mộ đã lâu, thế nhưng vãn bối hôm nay mà lưu lại đây, chỉ sơ.....

Lời cuối gã không nói hết. Cổ Tâm Dật vuốt râu nói:

- Nhưng sợ lệnh biểu muội ngươi về trước?

Họ Lăng giật thót mình, nhưng cố trấn tĩnh:

- Vãn bối như ở lâu không về, thì sư muội sẽ về trước thật.

Cổ Tâm Dật nghe vậy, nét vui trên mặt biến mất, thay vào đó là vẻ lạnh lùng:

- Nhan Ngọc Dung nếu như về trước thì có lẽ đã về từ sớm rồi, thế nhưng nếu lão phu đoán không nhầm thì cô ta trở về tất phải mang theo ngươi. Còn nếu, ngươi có thể làm thay đổi lời của cha cô ta. Lăng Tùng, ngươi còn muốn lão phu nói tiếp không?

Nghe cái giọng cuối câu lạnh lùng khiến cho Lăng Tùng phải rùng mình, gã thực không thể ngờ tới Cổ Tâm Dật lại biết những điều bí mật của Phi Hà đảo mà trước nay chừng như không ai hay biết. Gã vội buột miệng nói:

- Không cần!

- Ha nạ.. Ha hạ.. Vậy thì công tử tạm thời lưu chân tại đây?

Lăng Tùng khẳng khái cử bước nhưng trên mặt vẫn ẩn hiện phẫn khí:

- Đi.

Cổ Tâm Dật quay người bước sang trái một bộ, nói:

- Lão phu còn chút việc phải làm, bọn họ sẽ đưa công tử về trước.

Nói rồi, tợ hồ như không để ý đến Lăng Tùng đã đến bên cạnh, tiếp tục nói với hai lão già vốn thủ hộ Ở đây:

- Hai người đưa công từ về nghỉ trước, trên biển ba đảo cũng một mạch, đều là người nhà, cần phải chăm sóc chu đáo Cổ Tâm Dật vừa dứt lời, Lăng Tùng đột nhiên nhanh như chớp vung tay phải chộp lấy uyển mạch tả thủ của lão. Cổ Tâm Dật không hề quay người, thế nhưng trên tay lão tợ hồ như mọc thêm đôi mắt, chỉ một cái lật tay là biến từ thụ động thành chủ động, áp tay Lăng Tùng, rồi chộp cứng vào cổ tay gã, khiến gã bất ngờ không kịp thốt lên thành tiếng.

- Gã trẻ tuổi ngông cuồng, nếu người có thể bắt được lão phu thì ra đi không ai dám cản chân!

Cửu U Đảo Chủ thấy vậy thì phẫn nộ, sấn bước lên quát lớn:

- Để ta giáo huấn cho ngươi bài học, chừa thói mục vô tôn trưởng.

Vừa nói vừa giáng tay lên, nhưng "Kiêu Trung Hồ" Cổ Tâm Dật đã cản:

- Chậm tay!

Rồi lại nói:

- Lão phu đã nói, trên biển ba đảo một mạch, đều là người nhà, há lại vì chuyện nhỏ làm mất hòa khí. Lăng tiểu ca, ngươi thấy công lực lão phu thế nào?

Cửu U Đảo Chủ không ngờ lần này "Kiêu Trung Hồ" lại xử nhẹ nhàng như vậy, đến Lăng Tùng cũng chẳng ngờ mình tập kích không thành lại không bị hình phạt, đến một câu nói nặng cũng không, nhưng gã là người tâm cơ gian xảo, nên chỉ cười nói:

- Công lực tiền bối cao thâm khó lường, vãn bối thực tâm phục khẩu phục.

- Ha hạ.. ngươi thực khéo ăn nói.

Lăng Tùng mắt không rời mặt Cổ Tâm Dật, nghiêm túc nói:

- Sư muội vãn bối hiện ở trên Phù Hoa đảo, mong tiền bối sớm đón cô ta đến đây.

- Mọi đảo chung quanh Cửu U Đảo đều có đệ tử bổn đảo thủ giữ, nếu như bổn đệ tử nhìn không nhầm thì lệnh biểu muội hiện phải ở tại Phù Sa đảo cách đây chừng dặm.

Lăng Tùng vốn định lừa đối phương, thế nhưng không ngờ mọi hành tung của mình đều bị người của Cửu U Đảo giám sát chặt, cho nên gượng cười nói:

- Phù Sa đảo ở về phía đông đảo này, tiền bối còn muốn vãn bối báo cáo gì nữa?

Cổ Tâm Dật cười nham hiểm:

- Rong ruổi một đêm mà chỉ nói như vậy, thôi lão phu chỉ cần ngươi nghỉ ngơi cho tỉnh trí.

Nói rồi, chẳng đợi Lăng Tùng thốt thêm tiếng nào, vừa buông tay gã ra là thuận tay điểm vào "hôn huyệt" của gã, đoạn nói với hai lão già:

- Hắn còn chỗ dùng đến đấy, mau mang về, nhớ trông coi cẩn thận, không được hành hung hắn?

Hai lão già ứng thanh "dạ" một tiếng, rồi cùng tiến lên đỡ lấy người Lăng Tùng đã mềm nhũn trong tay Cổ Tâm Dật, xong lập tức quay người sóng vai phóng mất vào rừng Đợi hai lão già khuất dạng Cửu U đảo chủ mới nghi hoặc hỏi:

- Nhị thúc sao đột nhiên lại đến đây?

Cổ Tâm Dật trầm giọng:

- Ta nếu như đến trễ ngươi đã không thả cho Lăng Tùng đi đó sao?

Cửu U Đảo Chủ muốn thả cho Lăng Tùng tự nhiên có lý của lão, bèn nói:

- Không biết nhị thúc đã biết chiến trận tiền tiêu của chúng ta đã bị phá hủy hay chưa?

Cổ Tâm Dật gật đầu:

- Ta không những biết nó bị phá hủy mà còn biết Đồng Thiên Kỳ thoát thân, và Nguyệt Hoa hội chiếm cứ trận.

- Do vậy mà tiểu điệt mới nghĩ đến chuyện mượn sức bên ngoài, nên mới thả Lăng Tùng - Hừ, ngươi nhìn sự việc thực đơn giản, ngươi cho rằng người của Vạn Thánh đảo thực sự bị Phi Hà đảo khống chế hay sao chứ? giả sử cứ coi Vạn Thánh đảo đã bị Phi Hà đảo khống chế, thế nhưng bọn họ cách đây đến hơn hai trăm dặm, nước xa cứu được lửa gần hay sao?

Cửu U Đảo Chủ mặt ửng đỏ:

- Nhưng... ngoài kế này ra, tiểu điệt thực không nghĩ được kế nào hơn.

Cổ Tâm Dật đột nhiên nghiêm sắcmặt:

- Hiện tại phụ phân ngươi đã đến, hôm nay phải đến chiến địa.

- Vậy Nhan Ngọc Dung xử trí thế nào?

- Đồng Thiên Kỳ và Lăng Tùng coi như đã hãm thân bổn đảo, cô ta tự nhiên không thể bỏ về được. Có ngày tự cô ta chui vào lưới mà thôi!

Cửu U Đảo Chủ gật đầu đồng tình, chừng như chợt nhớ ra chuyện gì, nói:

- Nhị thúc, vạn nhất Đồng Thiên Kỳ tự tìm đến trước, thì cô ta sẽ thế sao?

Trong đôi mắt Cổ Tâm Dật ánh lên hai tia hiểm độc:

- Đồng Thiên Kỳ không biết bổn phái tổng đàn đóng ở đảo này, sau khi thoát thân vì không biết rõ ân oán cho nên mới không động chiến cùng người của Nguyệt Hoa hội. Hiện tại Nguyệt Hoa hội đã chiếm cứ chiến địa, Đào Hoa Đảo lại chỉ cách đây chừng dặm, nếu lão phu đoán không nhầm thì nó đã đi Đào Hoa Đảo thăm mộ cha nó. “Thiên La Kiếm” Qúa Nam Bình rất thành thục đường sá trên Đào Hoa Đảo, trước khi chúng ta xuất phát nên nhờ lão ta cho người tiền thám.

Cửu U Đảo Chủ nghe vậy gật đầu nói:

- Nhị thúc sắp đặt thật hợp lý, chúng ta bao giờ lên đường?

- Trời sáng hẳn là khởi hành, hiện tại sắp sáng rồi, tuyệt đối không để ngư dân phát hiện hành tung, mau dọn sạch nơi này!

Dứt lời liền quay người phóng mất hút vào rừng.

Cửu U Đảo Chủ trong lòng chừng như vẫn còn đọng phẫn khí, đưa mắt nhìn quanh một lượt đám đệ tử, phất tay gằn giọng:

- Đem ba cái xác này vứt xuống biển rồi nhanh trở về Nói xong lào phất tay áo tung mình bỏ đi. Đám thuộc hạ chỉ biết vâng lệnh, vội vàng mang ba cái xác ra ném xuống biển rồi cùng phóng mình chạy mất vào rừng.

Chờ cho đến khi người của Cửu U Đảo đi sạch, Đồng Thiên Kỳ mới từ từ trong lùm cây bước ra, trong lòng chàng chừng như mang một tâm sự gì đó, nên trên mặt hiện thần sắc nặng nề.

“Trác Kình” Mãnh Long cũng theo chân Đồng Thiên Kỳ, thấy chàng lửng thửng ra hướng biển, bèn gọi lại:

- Tiểu tử, ngươi đi sai hướng rồi!

Đồng Thiên Kỳ không dừng chân, cũng không quay đầu lại, lạnh lùng đáp:

- Không sai đâu!

Mãnh Long ngớ người:

- Không sai ư? Tiểu tử, chẳng phải ngươi nói muốn tìm đến sào huyệt tiêu diệt bón chúng sao? Sào huyệt bọn chúng đâu phải ở dưới Long Cung?

Đồng Thiên Kỳ hơi dừng chân, chờ đến khi Mãnh Long đến bên, bỗng nhiên chàng quay người

lại ngưng mắt nhìn vào mặt lão ta hỏi:

- Mãnh Long, Đồng mỗ có một chuyện không thể phân thân cùng làm, lão có chịu giúp ta không?

Mãnh Long ban đầu vừa nghe thì ngẩn người, nhưng rồi thoáng chút bất mãn nói:

- Tiểu tử, ngươi cứ mãi không thay đổi cách nghĩ, "Trác Kình" Mãnh Long ta vốn đã nói nhất định theo ngươi đến cùng. Đừng nói là một chuyện, mà đến ngàn chuyện, vạn chuyện, nhảy vào dầu sôi lửa bỏng "Trác Kinh" Mãnh Long ta cũng không nề gì mà làm ngay.

Đồng Thiên Kỳ tợ hồ như bị cảm kích trước lời chân thực ấy, ngưng mắt nhìn mãi khuôn mặt chất phát của lão rất lâu mới nói được:

- Mãnh lão trượng, có lẽ lão không biết gì nhiều về xuất thân của Đồng mỗ, nhưng hiện tại không có nhiều thời gian để nói rõ, chỉ biết rằng Đồng mỗ là kẻ bất hạnh.

Có lẽ chung thân khó báo đáp ân này, nhưng chỉ cần còn một hơi thở thì Đồng mỗ vĩnh viễn không quên.

"Trác Kình" Mãnh Long tuy con người thô lỗ nhưng rất trọng nghĩa khí, nghe vậy đôi tay to tháp của lão nắm chặt lấy tay Thiên Kỳ, giọng trở nên khản đục vì xúc động:

- Tiểu tử, nhân sinh dễ có mấy người là tri kỷ, chúng ta tuy lần đầu sơ ngộ, nhưng tợ như bằng hữu cổ giao. Ta thầm hiểu ngươi mang một mối tâm sự, nặng nề, bởi vì từ đầu đến giờ ta chưa thấy một nụ cười vui trên mặt ngươi.

Đồng Thiên Kỳ cười điềm nhiên nhưng nghiêm túc nói:

- Tri kỷ tri giao, Đồng mỗ cảm thấy tự mình cũng đã hiểu hết nỗi lòng của "Trác Kình" Mãnh Long. Hiện tại chúng ta nói chính đề vậy.

Chàng dừng lại giây lát, đoạn tiếp:

- Vừa rồi hẳn đã nghe hết câu chuyện của bọn chúng, bây giờ lão nhanh đi Phu Sa đảo một chuyến, nếu như gặp một thiếu nữ xinh đẹp, có một hầu gái tên là Ngũ Xảo Vân thì bảo rằng lão là người của Đồng mỗ phái đến, yêu cầu cô ta nhanh chóng rời khỏi đây trong vòng phạm vi dặm.

Nói đến đó chàng đưa tay vào ngực áo lấy ra chiếc "Chấn Thiên Lệnh" rồi nói tiếp:

- Nếu như cô ta không tin thì cứ đưa ra chiếc "Chấn Thiên Lệnh" này, cô ta biết nó là vật sở hữu của ta.

Mãnh Long vừa nhìn thấy chiếc Chấn Thiên Lệnh trong tay Thiên Kỳ thì mặt biến sắc, buột miệng la lên:

- Chấn Thiên Lệnh, tiểu tử, vật này làm sao ngươi có thể tùy tiện giao cho ta?

- Không có vật này thì lão khó làm cho cô ta tin được, nhớ sau khi hoàn thành nếu như cô ta tin thì bảo là chờ ta tại Xuyên Sơn trấn. Như cô ta còn chưa tin thì dùng vật này giao ra làm điều kiện làm tin, bảo cô ta nhanh rời xa ngoài dặm.

Mãnh Long nghe thì càng giật mình, kinh hoảng nói:

- Dùng vật này làm tin? Ngươi nợ cô ta bao nhiêu, hay coi vật này không có chút giá trị nào?

Đồng Thiên Kỳ chỉ cười điềm khiên:

- Đồng mỗ quý vật này như mệnh, nhưng cô ta từng cứu sống Đồng mỗ một lần.

Mãnh Long chừng như đã hiểu ra nhiều, từ từ nhận lấy chiếc “Chấn Thiên Lệnh” trên tay chàng một cách trân trọng nói:

- Ta tin rằng cô ta sẽ tin tiểu tử, tuy không nghĩ ra lý do tại sao. Thế nhưng nếu cô ta hỏi ngươi hiện ở đâu thì trả lời thế nào?

- Ừm, thì cứ bảo là Đồng mỗ đi Đào Hoa Đảo, nếu như trong ba ngay chưa thấy Đồng mỗ có mặt tại Xuyên Sơn trấn thì không cần chờ mà cũng không cần tìm nữa.

Nói xong, chừng như sợ lão già lảm nhảm them dài thời gian bèn giục:

- Sắp sáng rồi, chúng ta chia tay, hải lộ đến ba mươi dặm, lão bơi qua chứ?

Mãnh Long gật đầu, nhưng vẫn không yên nhìn Đồng Thiên Kỳ nói lớn:

- Tiểu tử, nội trong ba này mà không thấy ngươi thì ta sẽ tìm Đào Hoa Đảo, quyết không bao giờ rời ngươi. Bảo trọng!

Dứt lời, bước xuống bờ biển, còn quay lại nhìn Đồng Thiên Kỳ thêm một lần nữa như quyến luyến, rồi mới tung người nhảy ùm xuống nước mất dạng.

Đồng Thiên Kỳ chờ đến khi lão già khuất mình trong nước, mới bước đến bên bờ lẩm bẩm một mình:

- Như trời xanh có mắt thì cho Đồng mỗ tìm gặp hắn trên Đào Hoa Đảo.

Nói rồi cũng nhảy xuống nước, lướt nhanh như một con chình về hướng Đông Nam.

Phương Đông những tia nắng đầu tiên tỏa chiếu, tuy không đủ làm cả không gian tỏa sáng nhưng cũng đủ xua tan bóng đen của một đêm không bình yên trên biển cả.

Khi trời sáng hẳn, một chiếc thuyền hoa thon dài rời bến cảng U Minh, Bích Ngọc đảo nhằm hướng Đông Nam phóng đi. Đầu thuyền là một lão già lưng đeo trường kiếm đang đứng mắt ngóng xa xa biển, bởi vì U Minh cảng là nơi đồn đãi có nhiều yêu ma quỷ sứ hoành hành, cho nên ngư dân ít ai dám bén mảng đến. Vì vậy giữa thanh thiên bạch nhật, lão già vẫn đeo kiếm đỉnh lập trên thuyền như không.

Sau khi chiếc thuyền rời bến không lâu thì trên bến xuất hiện hai lão già khác, một người chính là “Kiêu Trung Hồ” Cổ Tâm Dật. Lão quay người nhìn lão già kia nói:

- Đại ca, không ngờ Qúa Nam Bình lại có chỗ đại dụng như vậy.

- Ừm, hy vọng hắn chọc cho họ Đồng kia đại nộ, chúng ta nên đi thôi.

- Chúng ta phải lên đảo ở một nơi khác Qúa Nam Bình đã lên, có vậy mới tránh Đồng Thiên Kỳ

phát hiện. Đi!

Nói rồi Cổ Tâm Dật cùng lão già kia cả hai sóng vai nhảy ùm xuống biển mất dạng.

Hàng vạn gốc đào tạo thành rừng đang mùa rộ hoa đỏ thắm, thế nhưng nằm lẻ loi đơn độc giữa biển cả mênh mông xanh ngắt một màu không bờ bến này thì nó chỉ như là một đóa hồng đơn lẻ loi trong rừng xanh bát ngát. Đây chính là hòn đảo lẻ loi mà từ năm sáu năm về trước tuyệt tích dấu chân người – Đào Hoa đảo.

Một chiếc thuyền với hai cánh buồm trắng no gió lướt nhanh về hướng đảo, thuyền lướt sóng êm không một tiếng động, cứ nhìn dáng bộ như rất khẩn trương để lên đảo tìm một vật báu nào đó mà sợ chậm sẽ lọt mất vào tay người khác.

Trên đảo ngoài những cánh đào cuối mùa tung tả trong gió tuyệt không một nhân ảnh, lượn lờ trong gió biển là những cánh hải âu, tuy chúng bây giờ lượn chực tìm miếng ăn, nhưng giờ đây thoạt trông cứ như chúng reo mừng chào đón con thuyền lạ vốn bặt tích đã nhiều năm nay.

Con thuyền lướt thật nhanh, chớp mắt đã gần cập vào bờ. Đầu mũi thuyền chính là lão già lưng đeo trường kiếm, mắt đảo nhanh trên bờ như tìm kiếm gì đó, thần tình vẻ bất an.

Vừa lúc ấy, từ trong khoang thuyền bước ra thêm hai lão già khác, nhìn thấy bộ dạng của lão già kia vẻ không vui, cười nhạt hỏi:

- Qúa huynh chừng như ngại đặt chân lên cố địa?

Nghe ra trong lời nói có chút mỉa mai, lão già đeo kiếm quay người lại mặt không chút biểu hiện, lành lạnh nói:

- Tôn giá có gì buồn bực, hà cớ lại tìm huynh đệ trút bực?

Lão già kia nghe vậy thì phát nộ thật sự, lớn giọng:

- Qúa Nam Bình, ngươi là cái thá gì hử?

Thì ra, lão già mãi đứng đầu mũi thuyền không ai khác ngoài "Thiên La Kiếm" Qúa Nam Bình nghe vậy lão cười nhạt đáp:

- Hắc Thần, nếu như ngươi có hận gì thì phải biết trút giận đúng đối tượng chớ.

Huyết Sát bị trừng phạt là do lỗi của mình, nếu như ngươi không phục, cớ gì không tự đi tìm Đảo Chủ?

Hắc Thần vốn bực tức vì chuyện Huyết Sát bị trừng phạt, không ngờ bị Qúa Nam Bình nói trúng tim đen, tợ như lửa cháy đổ thêm dầu, mắt long lên sấn tới nói:

- Họ Quá, có giỏi ngươi thử nói lại Qúa Nam Bình chừng như trong lòng trướng nước muốn trút, cũng sải bộ bước lên gằn giọng:

- Hảo, ngươi nghe đây...

Đến lúc này, lão già thứ hai đi cùng Hắc thần mới trầm giọng nói:

- Chúng ta đến đây với trách nhiệm nặng nề, Đảo chủ chọn chúng ta là đặt niềm tin, nếu như

nhị vị vì chút hiềm khích mà sinh chuyện, chừng phải khiến cho đảo chủ thất vọng?

Nghe giọng nói tuy đàng hoàng, nhưng bên trong không ngầm chứa chút uy hiếp, cả bọn Qúa Nam Bình và Hắc Thần đều chấn động, vội đồng thanh nói:

- Lưu huynh nói phải lý!

Lúc ấy từ trong khoang thuyền lại xuất hiện hơn hai mươi gã tráng háng tuổi đều chừng từ ba đến bốn mươi, đứng thành hai hàng ngang sau lưng lão già họ Lưu chừng như chờ lệnh.

Lão già họ Lưu bước. đến bên Qúa Nam Bình cười hỏi:

- Địa thế trên đảo Qúa huynh rất tường tận, theo Qúa huynh thì gã họ Đồng có thể hiện tại đang ở đâu?

Qúa Nam Bình vốn tìm trên bãi biển không thấy dấu vết của Đồng Thiên Kỳ thì trong lòng có phần nhẹ nhỏm nói:

- Cả nhà lão Đồng vốn ở ngay giữa rừng đào bên cạnh Thanh Khê, cách đây chừng đã năm sáu năm rồi, nơi đó hẳn thành hoang phế cỏ dại không thể được, theo lão phu phán đoán thì gã họ Đồng kia cố lẽ ở dưới chân mỏm núi Hướng Dương.

Lão già họ Lưu chừng như cũng cho là thế gật đầu nói:

- Dưới chân mỏm hướng Dương hẳn có nơi trú thân?

- Đúng vậy, dưới chân mỏm Hướng Dương có một thạch động nằm cạnh bờ biển, bên trong thiết kế như một tòa nhà.Thông thường, nếu như gã họ Đồng quay lại đây thì chỉ có thể trú thân ở trong đó mà thôi.

Hắc Thần đối với quá Nam Bình vẫn còn thành kiến, nghe vậy cười nhạt:

- Qúa huynh hẳn còn nghe sự phân tích của Cố lão?

Qúa Nam bình thầm hiểu mục đích Hắc Thần rời khỏi "Kiêu Trung Hồ" Cổ Tâm Dật là để cho lão không dám phân tác lại, bấy cười nhạt nói:

- Lão phu nếu không tin thì lúc ấy đã nói ra rồi.

- Hừ, chỉ sợ ngươi không thốt được thành tiếng...

Qúa Nam bình mắt long lên định bốp lại nhưng đã bị lão họ Lưu cướp lời:

- Thôi đi, thôi đi! Đều là huynh đệ một nhà, tranh cãi làm gì? Giờ đã đến Đào Hoa Đảo, chúng ta tốt nhất nên đồng tâm hiệp lực hành động Hắc Thần lập tức nói:

- Huynh đệ tình nguyện theo chân Qúa huynh!

Qúa Nam Bình lạnh giọng:

- Chúng ta tốt nhất chia ra hành động.

Lão họ Lưu chừng như cùng nghĩ đến chuyện "Thiên La Kiếm" vì sợ Đồng Thiên Kỳ mà không

dám lục tìm bèn cười nói:

- Đồng Thiên Kỳ thân thủ không tồi Qúa huynh nghĩ rất đúng. Nhưng trước hết chúng ta cùng nhau đến chân mỏm Hướng Dương, nếu như ở đó không tìm thấy nó thì phân ra truy tìm, Qúa huynh thấy thế nào?

Qúa Nam Bình thấy giữ chủ kiến mãi không có lợi, bèn gật đầu đáp.

- Vậy thì chúng ta lên đường!

Lão già họ Lưu quay lại căn dặn bọn tráng hán phân tổ lên đảo tìm kiếm, rồi mới cùng Qúa Nam Bình và Hắc Thần phi thân lên đảo, nhằm hướng mỏm Hướng Dương mà đi.

Hướng Dương là một ngọn thạch phong nhỏ trên Đào Hoa Đảo, mặt Đông của nó là một vách núi thẳng đứng, chia thành nhiều đoạn như bậc thang, thạch động mé biển chính nằm ở đoạn vách thứ hai.

Dưới chân mỏm núi là nham thạch lô nhô thành rừng, chen lẫn là những gốc cây già cổi, vốn đang đầu Xuân nên cành còn trơ lá gió biển rít qua tạo thành một vẻ hoang vu tịch tĩnh.

Đột nhiên, trên đoạn vách thứ ba có bóng người xuất hiện, phút thốc tung người nhảy xuống đoạn vách thứ hai chính là bọn ba người Thiên La Kiếm".

Đưa mắt tìm quanh một vòng, không thấy tí động tĩnh nào, khuôn mặt vốn căng thẳng của Qúa Nam Bình mới giãn ra, hít một hơi sâu nói.:

- Đồng Thiên Kỳ khả năng không có ở đây chúng ta vào trong xem xem?

Hắc Thần lạnh giọng?

- Đồng Thiên Kỳ nếu có ở đây, hẳn hắn chịu co vòi rụt cổ mà không ra? Qúa huynh hẳn thừa biết điều này, còn vào động làm gì?

Nghe giọng nói đầy mỉa mai của Hắc Thần, Qúa Nam Bình nhíu chặt đôi mày lại, nhưng chưa kíp nói thì lão già họ Lưu đã nói, giọng không hài lòng; - Thôi đi, chớ mất thời gian, chúng ta vào trong xem!

Hắc Thần chừng như sợ lão già họ Lưu một phép, cho nên chỉ hậm hự "Hừ" một tiếng, rồi theo sau bọn họ đi vào động.

Ba người vừa bước vào động chừng năm bước, bỗng nhiên "Bình" một tiếng, một phiến đá nhẵn đổ dựng xuống ngay trước mặt bọn họ chừng ba xích. Không ai bảo ai, theo bản năng cả ba giật mình nhảy thoái về sau mấy bước, đồng thời sáu ánh mắt chú nhìn tấm đá.

“Thiên La Kiếm" Qúa Nam Bình là người đầu tiên kinh hoảng la lên:

- Là Đồng Thiên Kỳ viết!

Lúc này thì cả ba đều đã đọc rõ dòng chữ khắc sâu trên tấm bia đá.

"Qúa Nam Bình, đây là giờ đền tội của ngươi!” Lão già họ Lưu trong lòng tợ hồ như đã có kế hoạch, vừa thấy vậy thét lớn:

- Chúng ta lui?

Tiếng "lui" cuối cùng của lão vừa dứt thì đột nhiên từ trên mỏm núi cao một tràng cười dài xé tan không gian tĩnh mịch toàn đảo, trong tiếng cười là một bóng trắng lướt nhanh hơn cánh nhạn xuống.

Hồi 23 - Huyết Kiếp Thủ Xuất Hiện

Bọn Qúa Nam Bình cả ba tợ hồ như không thể ngờ tới kẻ họ muốn tìm lại ẩn ngay trên mỏm núi, nghe tiếng cười đều sửng người, chỉ trong cái chớp mắt chưa kịp thóai lùi một thốn, đã thấy Đồng Thiên Kỳ đỉnh lập hiên ngang ngay trước cửa động cách ngoài năm xích.

Đưa ánh mắt lãnh bạo lướt nhìn ba khuôn mặt đang từ từ trấn định lại sau chút kinh hãi, Đồng Thiên Kỳ cười nhạt lớn tiếng:

- Qúa Nam Bình, lần đầu tiên Đồng mỗ gặp ngươi là lần ngươi cười đắc ý khi giữ lý Đồng gia, thật không ngờ lần thứ hai gặp ngươi lại là lúc ngươi phải chịu người của Đồng gia xử trí!

Lời nói lãnh bạo, thần sắc thản nhiên khiến người nghe thật khó tin, thế nhưng với Qúa Nam Bình thì nghe mà lạnh run lên trong lòng. Bởi vì lão thầm hiểu Đồng Thiên Kỳ lúc hạ thủ càng bình tĩnh lãnh bạo bao nhiều thì hiểm độc bấy nhiêu. Lão bất tri bất giác thoái lùi mấy bước, xem ra đã không còn tí gì là sức phản kháng.

Lão già họ Lưu hít vào một hơi sâu trấn định tính thần nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi đã biết chuyện Qúa huynh gia nhập Cửu U Đảo rồi chứ?

Lão phu nghĩ rằng Đồng tiểu huynh không nên gây thêm hận thù.

Đồng Thiên Kỳ quét ánh mắt lạnh lùng lên mặt lão già:

- Phải chăng tôn giá vì an nguy tính mệnh của mình mới nghi ra câu này?

Lão già họ Lưu chừng như tự tin, cười nói:

- Ba đối một, xem ra bọn lão phu an toàn hơn Đồng hiểu huynh!

Đồng Thiên Kỳ ném ánh mắt khinh bỉ lên mặt lão già:

- Vậy thì tôn giá cứ chờ mà xem!

Nói rồi không đả động gì đến lão ta nữa, quay nhìn Qúa Nam Bình tiếp:

- Họ Qúa kìa, Đồng mồ sẽ xử trí ngươi thế nào hẳn ngươi đã biết? Đây là giờ phút ngươi tranh sống!

Cuối câu giọng lạnh lùng như băng khiến người nghe rùng mình, rồi từ từ cử bộ đi hướng về Qúa Nam Bình.

Qúa Nam Bình không Lự chủ, chân cứ thoái lùi theo từng bước tiến của Đồng Thiên Kỳ. Hắc Thần đứng bên khứng người không biết nói thế nào. Bọn họ cả hai đều đã nếm qua công lực của Đồng Thiên Kỳ tự hiểu không phải là đối thủ của chàng.

Lão già họ Lưu công lực so với Hắc Thần cũng chẳng hơn kém gì có điều lão ta chưa từng chạm phải Đồng Thiên Kỳ, hơn nữa trong lòng lão đã có tính toán cho nên mới bình tĩnh cười nhạt

nói:

- Đồng Thiên Kỳ thực ra ngươi đã quyết thế sao?.

Đồng Thiên Kỳ không để mắt nhìn đến lão ta, lạnh giọng:

- Giả sử tôn giá là nhân vật có hạng, thì cứ đến làm Đồng mỗ thay đổi ý định Vừa nói chân tiếp tục tiến lên trước ba bước.. Qúa Nam bình ngược lại theo bản năng cứ thoái lui sau theo bước chân của chàng, cự ly không đổi nhưng vị trí giờ đã đổi. Đồng Thiên Kỳ cách lão già họ Lưu chỉ còn không đầy ba xích. Thái độ lãnh mạn và ngôn từ đầy vẻ mỉa mai khinh bỉ của Đồng Thiên Kỳ đã khiến lão già họ Lưu phẫn khí, ánh mắt lão không ngừng chăm nhìn theo từng bước chân của chàng, đồng thời sát cơ theo đó cũng dâng lên.

Đồng Thiên Kỳ, mắt thì vẫn không ngừng chăm chú nhìn Qúa Nam Bình, buông giọng lạnh lùng:

- Họ Qúa kia dám làm dám chịu, ngươi sao không tỏ ra khí phách một chút hử?

Nói đến đó đã tiếp tục bước lên thêm hai bước, đột nhiên từ bên cạnh giọng lão già họ Lưu quát lớn:

- Tiểu tử, lão phu lấy mạng ngươi!

Lời chưa dứt, cuồng phong đã đến trước người Đồng Thiên Kỳ.

Qúa Nam Bình từ nãy giờ chỉ tâm tìm kế thoát thân, lúc này vừa thấy vậy liền chớp lấy thời cơ, tung người phóng xuống chân vách núi. Chỉ cần Đồng Thiền Kỳ bận tay chống đòn với họ Lưu vài chiêu thì lão ta có thể thoát thân an toàn rồi. Nào ngờ sự tình vượt la ngoài sức tính của lão ta, đồng thời cũng ra ngoại sự tính của lão già họ Lưu, thân hình Đồng Thiên Kỳ tợ như làn khói thoảng nhẹ lên không vừa khéo tránh một chưởng của lão già họ Lưu, rối tợ phi tinh bám sát bên người Qúa Nam Bình xuống chân vách núi.

Khoảng cách chỉ chưa đầy hai xích, một chưởng dành ra vừa nhanh vừa mạnh, vậy mà vẫn rơi vào khoảng không khiến lão già họ Lưu nhất thời khựng người. Khi hiểu ra mọi chuyện, vội la lớn:

- Chúng ta truy theo xuống chân núi!

Dứt lời cả người cũng đã phóng theo. Hắc Thần thấy tình thế sắc mặt biến đổi liên tục, nhưng nghĩ một mình cũng khó toàn mạng trở về hay là ba người hợp lại quyết đấu với Đồng Thiên Kỳ vẫn còn hơn. Vừa nghĩ vậy, cũng tung người bay xuống chân mỏm núi. Cả bọn trước sau chỉ là thời gian cái chớp mắt mà thôi.

Qúa Nam Bình vốn cắm đầu mà chạy nên không hay biết gì, trong lòng mừng rơn vì vừa đắc kế thoát thân Nào ngờ mũi chân vừa chạm đất đã nghe cái giọng lạnh lùng chết người kia vang lên bên tai:

- Qúa Nam Bình, thế gian đã hết đất ngươi dừng chân rồi.

Nỗi vui khấp khởi chưa tròn mặt đã nhăn nhúm vì khiếp sợ, tuy nhận ra giọng Đồng Thiên Kỳ, chân vừa chạm đất định phóng lên trở lại thoát thân, nhưng không còn kịp. Trong cơn hớt hãi

chỉ kịp nhìn thấy bóng Đồng Thiên Kỳ đứng sừng sững hiên ngang chặn ngay trước mặt, lão khiếp đảm nhào người ra sau...

"Bình" một tiếng, không ngờ cả người chạm phải vách đá dựng đứng lăn nhào xuống, vừa khéo bổ ngay trước mặt Đồng Thiên Kỳ chỉ thấy cách chừng bốn xích "Thiên La Kiếm" Qúa Nam Bình va vào vách núi nên lưng, hơi ê đau, theo bản năng "chó cùng đường", lão vụt đứng lên song chưởng án trước. ngực, vận thập thành chân lực chờ đợi, miệng thét lớn:

- Đồng Thiên Kỳ, có giỏi vào đi - Hừ Qúa Nam Bình cứ nghĩ xem chỉ sau một khắc nữa ngươi sẽ nhận lấy, khổ đau như thế nào?

Vừa lúc ấy, lão già họ lưu và Hắc Thần cũng xuống tới chân mỏm núi, cùng với Qúa Nam Bình tạo thành thế chân vạc, vây Đồng Thiên Kỳ vào giữa.

Lão già họ Lưu vừa chạm đất. đã lạnh giọng nói vẻ khinh thị:

- Họ Đồng kia, thực trăm nghe không bằng một thấy, lão phu khen cho tốc độ tháo chạy của ngươi.

Đồng Thiên Kỳ không quay đầu lại lạnh lùng nói:

- Tôn giá công lực không kém Hắc Thần, hẳn cũng là nhân vật thành danh trên giang hồ?

Lão già họ Lưu thoáng chút ngạc nhiên. nhưng rồi cười nhạt đáp:

- "Phá Thiên Chưởng" Lưu Hoa này đã được Đồng Thiên Kỳ ngươi khen tưởng cũng đã là tam sinh hữu hạnh. hắc hắc...Đồng Thiên Kỳ, ba chúng ta hợp lực, ngươi tự nhận thấy thắng thua thế nào?

Đồng Thiên Kỳ không đáp chỉ hỏi:

- Tôn giá là lão nhị trong "Mạc Bắc Song sát"?

Phá Thiên Chưởng sa sầm nét mặt cười gằn:

- Có lẽ đây không phải là lần đầu ngươi nghe đến bỉ danh này?

- Hừ vòi tôn giá có lẽ nghĩ rằng thuộc hàng có hạng trong võ lâm, thế nhưng trong mắt Đồng mỗ thì...

Phá Thiên Chưởng vừa nghe đến đó biết lời tiếp theo của chàng không hay ho gì.

Đúng như Đồng Thiên Kỳ nói, lão là người tự phụ cho mình thuộc hàng thặng thừa trên võ lâm nên vừa nghe đến đó đã vội lớn tiếng cắt ngang:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi vọng ngôn loạn ngữ, không thấy sớm lắm sao?

- Đồng mỗ cảm thấy đây không phải là lúc vọng ngôn loạn ngữ, đắc ý có lẽ đã chậm. Họ Lưu kia ngươi đã nhiều lời lắm rồi đấy!

Nói rồi từ từ tiến lên phía "Thiên La Kiếm".

Phá Thiên Chưởng đưa mắt nhìn quanh một vòng đột nhiên phi thân đến ngay sau lưng Đồng

Thiên Kỳ cách chừng ba xích ngửa mặt cười cuồng ngạo:

- Hắc hắc... Lão phu ngược lại cảm thấy đắc ý lắm lắm Lời nói tuy bình thản thế nhưng lão họ Lưu đã ngầm vận chân lực đề đặt trước ngực chừng như nghĩ chuẩn bị cùng với hai người kia liên thủ ứng chiến. Vạn nhất không đấu nổi lúc đó thì.. Đồng Thiên Kỳ vẫn thần sắc lạnh lùng, không quay đầu lại, nói:

- Tôn giá có lẽ đang mộng du Lời này quá biểu bạch thái độ khinh bỉ của chàng. Phá Thiên chưởng tợ như giận cực độ song chưởng đột nhiên tung ra nhằm ngay trọng huyệt trên lưng chàng đánh tới.

Cuồng phong rít lên nghe sởn óc. Đồng Thiên Kỳ quay phắt người lại giọng trầm lanh như băng:

- Tôn giá đã quyết xuất thủ?

Trong câu nói song chưởng với tốc độ ra chiêu nhanh kinh người, loáng cái chỉ thấy ẩn hiện quanh người chàng những con tiểu long tàng vân...

Không riêng gì bản thân Phá Thiên Chưởng, mà bọn Qúa Nam Bình và Hắc Thần cũng không kịp nhận được Đồng Thiên Kỳ xuất Chưởng thế nào. Duy nhất bọn họ kịp thấy là hiện tượng hư ảo Tiềm long tàng vân mà người trong giang hồ thường đồn đại Phá Thiên Chưởng ra tay tập kích trước không ngờ lần đầu tiên trong đời chứng kiên hiện tượng hư ảo này, khựng người thất thanh la lên đầy khiếp hãi.

- Tiềm Long Chưởng... Các ngươi nhanh tiến vào...

Miệng la, tay thâu chưởng, người bổ nhào về sau, hiển nhiên mượn thế xuyên sơn thoát thân để tránh một chưởng tuyệt học huyền bí này.

Môi hớ răng lạnh, bọn Qúa Nam Bình không nghĩ gì thêm, vừa nghe vậy lập tức đồng thời vung chưởng xông vào tấn công Đồng Thiên Kỳ.

Phá Thiên Chưởng phản ứng chẳng phải không nhanh, thế nhưng ra chưởng đầu tiên nên thâu chưởng lại tránh đòn thì thế nào cũng chậm hơn bị phản công. Gần như đồng thời cùng lúc bọn Qúa Nam Bình tấn công vào thì chỉ nghe thấy tiếng rú thảm của Phá Thiên Chưởng, ngay giữa huyệt Ấn Đường trên trán tím đỏ hình một con tiểu long, thân hình đổ xuống lăn thêm mấy vòng nữa mới tuyệt mệnh.

Lại nói, chưởng lực của Qúa Nam Bình và Hắc Thần cùng hợp lại quả mạnh vượt hẳn chưởng lực của Phá Thiên Chương, cuồn cuộn trong hai luồn chưởng lực cát chạy đá bay.

Trong sát na nhỏ đó, đôi mắt Đồng Thiên Kỳ đã hằn tia tử khí, đồng thời giữa huyệt mi tâm ửng đỏ lên như máu, tay chưởng vòng nhanh thành nhất chỉ giọng rít qua kẽ răng:

- Vạn Lý Du long.

Cùng tiếng quát là chưởng ảnh tiếp hiện chộp vào người Hắc Thần. Hắc Thần vốn đã nghĩ chuyện độc thân thoát không nổi, nên mới dốc lực nhảy vào cứu Phá Thiên Chưởng, cũng chính là tự cứu mình. Khí thế đang hùng hổ, bỗng nghe tiếng rú xé tai thảm thiết của Phá Thiên Chưởng thì tâm thần rúng động, dù chỉ là trong tích tắc nhưng cũng đủ làm nhụt khí chiến đấu. Khi tỉnh trí lại thì người đã sát trước mặt Đồng Thiên Kỳ, vừa thoáng thấy ảo ảnh tiểu long trong

bóng chưởng thì rú lên:

- Tiềm long...

Chưởng ảnh tan biến theo tiếng tắc, nghẹn trong họng lão, cả người đổ ngửa trên đất, cũng như Phá Thiên Chưởng một dấu tiểu long hằn tím trên huyệt Ấn Đường chết tốt.

Gần như cùng lúc với tiếng kêu thảm của Hắc Thần. Đồng Thiên Kỳ theo phản xạ né người lách ra bên phải ba bô.... "soạt" một tiếng khô khan vang lên, lưng chàng cảm thấy có chút buốt rát. Trong tay Qúa Nam Bình là một mảnh vải áo trắng dính tí máu đó chính là môn trảo lão ta vừa đánh sướt người Đồng Thiên Kỳ.

Qúa Nam Bình thực không ngờ Đồng Thiên Kỳ chớp mắt ra chiêu đánh chết hai cao thủ mà lại kịp tránh một chưởng của lão trong nháy mắt. Tuy là chộp rách áo của chàng, thế nhưng thương thế không dủ làm Đồng Thiên Kỳ trở ngại.

Giờ đây vừa thấy Đồng Thiên Kỳ vuột khỏi nguy hiểm, lão ta bỗng nghĩ đến tính mạng của mình quá mỏng manh, lại thấy hai cái chết thảm của đồng bọn, bất giác quay người định thoát chạy.

Nhưng Đồng Thiên Kỳ như một chiếc bóng ập đến chắn lối lão ta, mắt đổ ngầu long lên vì thù hận, đôi môi mấp máy như định nói gì...

Chính lúc ấy, từ trên đoạn vách núi thứ hai xuất hiện một lão già, mắt nhìn thấy hai cái chết của bọn Hắc Thần tợ hồ như vô cùng căm phẫn, định nhún mình phóng xuống. Nhưng vừa lúc ấy bên cạnh lại xuất hiện thêm một lão già thứ hai, kịp cản lại:

- Đại ca nhỏ không nhịn hỏng mất đại mưu Giọng người này rất quen, chính là “Kiêu Trung Hồ” Cổ Tâm Dật.

Lão già kia thần sắc đã hơi định lại, lạnh lùng gật đầu rồi cùng với Cổ Tâm Dật ẩn thân vào lại sau vách đá Dưới chân mỏm núi song phương nhìn nhau tinh thần phấn kích căng thẳng cho nên nhất thời không phát hiện trên mỏm đá còn có người.

Đồng Thiên Kỳ nhìn xoáy vào đôi mắt chứa đầy hoảng loạn của Qúa Nam Bình, giọng lạnh lẽo như vọng về từ cõi chết.

- Qúa Nam Bình, bọn chúng chỉ sớm hơn ngươi một tí mà thôi, nhưng ngược lại thì hạnh vận hơn ngươi nhiều vì chúng chết quá nhanh!

Dứt lời, bước chân nặng trịch di động về phía Qúa Nam Bình, sát khí đằng đằng như tỏa trùm hết cả người lão Qúa Nam Bình đôi mắt kinh hoảng nhìn chăm những thay đổi trên mặt của Đồng Thiên Kỳ như phán đoán cái chết của mình như thế nào, thế nhưng chừng như lão còn luyến tiếc cuộc sống, nên cố nuốt nước miếng đắng nghẹn trong họng nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi... lẽ nào đổ hết món nợ đó lên đầu lão phu?

Có lẽ lão ta định kéo thêm kẻ khác vào cuộc để đánh đổi bớt nỗi đau khổ.

- Đồng mỗ thừa biết ngươi không đủ tư cách chủ trì âm mưu năm xưa. nhưng...

Thiên La Kiếm sợ Đồng Thiên Kỳ buông lời dứt tuyệt, vội nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi biết rồi thì tốt, lão phu năm xưa đã bị người ta lợi dụng.

- Hừ Đồng mỗ cũng biết người lợi dụng ngươi là ai!

Nghe giọng nói lạnh băng không hề thay đổi, "Thiên La Kiến" run lên trong lòng, nhưng vẫn tìm cách lập công đáp vội:

- Ngươi nói là ai?

- Trong Nhật Nguyệt Bang, tôn giá nhậm chức Mai Đảo chủ. Qúa Nam Bình, há ngươi tường Đồng mỗ không biết do đâu ngươi có được chức này hay sao?

- Lão phu đương nhiên hiểu ngươi biết được Nhật Nguyệt Bang là một trong những hung thủ diệt gia thân, thế nhưng ngươi còn biết có thêm nhân vật nào khác cũng tham gia trong chuyện này chứ?

Đồng Thiên Kỳ hơi giật mình trong lòng, chàng thực không ngờ trong chuyện gia thân chàng bị tận diệt, ngoài người của Nhật Nguyệt Bang ra lại còn phái khác dính tay.

Thế nhưng trong lòng chàng đã quyết xử trí đầu tiên chính là Qúa Nam Bình, cho nên cười lạnh nói:

- Qúa Nam Bình, ngươi định hiến công với Đồng mỗ đó ư?

- Hà, lão phu chấp nhận bại dưới ngựa, thế nhưng ngươi nên hiểu rằng ngoài lão phu ra tuyệt đối không còn ai có thể nói cho ngươi biết chủ hung về thảm sát gia thân ngươi, ngoài Nhật Nguyệt Bang ra là ai?

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép cười nhạt:

- Điều kiện là Đồng mỗ tha mạng cho ngươi chứ gì?

Qúa Nam Bình khấp khởi trong lòng, nhưng lão là cáo già nên không để lộ ra sắc mặt, cười điềm nhiên nói:

- Đồng Thiên Kỳ, không phải là ngươi tha mạng cho lão phu, mà là ngoài lão phu ra ngươi vĩnh viễn không bao giờ rửa hết huyết hải thâm thù kia!

Lão nói rất tự nhiên bình thản, không còn vẻ khiếp sợ hốt hoảng ban đầu.

- À, nói như vậy thì Đồng mỗ không thể không hợp tác với tôn giá.

- Ừm, có lẽ ngươi không còn cách nào khác!

Trên huyệt mi tâm của chàng đột nhiên ửng lên như máu, khóe môi hiện nụ cười tàn khốc, từng tiếng thốt ra khóe miệng như được rít qua kẽ răng:

- Qúa Nam Bình, đã sáu năm Đồng mỗ chờ đợi cái ngày hôm nay. Năm xưa ngươi đã không gớm tay khi lột da buột vào cổ người, giờ đây đôi tay Huyết Kiếp Thủ này cũng sẽ lột da ngươi rồi buộc lên cổ ngươi, khi mặt trời lên cao, da khô teo lại, thử xem ngươi nếm mùi đau khổ đó như thế này!

Qúa Nam Bình không ngờ Đồng Thiên Kỳ gạt phăng sự hợp tác, đồng thời kiên quyết hành hạ

lão như năm xưa lão đã hành hạ cha chàng. Bất giác khiến lão chết lặng người, gai óc sởn lên toàn thân.

Đồng Thiên Kỳ từng bước nặng như núi chậm tiến đến trước mặt Qúa Nam Bình, khi chi còn cách chừng ba xịch thì chàng dừng lại, lạnh giọng nói:

- Qúa Nam Bình, ngươi còn một cơ hội kháng cự cuối cùng Tợ như nghe đến câu này mới sực tỉnh, Qúa Nam Bình như chạm phải lửa giật nẩy người thoái về sau đến năm xích, miệng la toáng lên:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi không nên qúa áp bức người?

- Hừ Đồng mỗ nói rồi. Ngươi còn một cơ hội kháng cự.

Nói rồi chân tiếp tục cất bước tiến tới, huyệt mi tâm giờ đã đỏ ửng như rỉ máu.

Qúa Nam Bình mặt cứ giật giật liên hồi, lão đã vô phương trấn định lại nỗi sợ hãi trong lòng thất thanh la lớn:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi không nên bức lão phu đến đường cùng!

- Họ Qúa kia, nếu như ngươi không chịu thúc thủ chịu trói, thì đây là lúc ngươi động thủ.

“Thiên La Kiếm" rơi vào tình thế ngặt nghèo. Chạy? Lão biết không thể nào thoát nổi bàn tay Huyết Kiếp Thủ của Đồng Thiên Kỳ. Thúc thủ chịu trói thì lão mường tượng ra phải nhận lấy sự khổ đau như thế nào. Bất giác lửa căm phẫn trỗi dậy, trong đôi mắt hằn sát quang, lão ngầm đề tụ chân khí vào song chưởng thủ trước ngực, không thoái lùi nữa.

Đồng Thiên Kỳ nhìn thấy thế chỉ nhếch mép cười khinh bỉ, chân vẫn tiếp tục bước lên. Bốn bề lặng ngắt, không khí trở nên khẩn trương căng thẳng đến ngột ngạt.

Khoảng cách giữa song phương từ từ còn năm xích, rồi bốn xích, ba xích, hai xích... đột nhiên "Thiên La Kiếm” như nước vỡ bờ, thét lớn:

- Một ngươi chết, hai ta chết!

Chưa dứt lời đã thấy kiếm ảnh loang loáng phóng đến trước ngực Đồng Thiên Kỳ, tay tụ khí định xuất chưởng, nhưng lại công bằng kiếm. Từ ra kiếm xuất đòn, nhanh không tưởng, quả không hổ danh. "Thiên La Kiếm".

Đồng Thiên Kỳ thái độ lãnh bạo,đàm nhiên, nhưng thực ra trước con cáo già ma mãnh, mà công lực cũng không kém như Qúa Nam Bình, thì chàng đã có sự chuẩn bị.

Nên khi vừa nghe tiếng thét đầu tiên của Qúa Nam Bình, thì một cái vung tay nhẹ, trong luồng chưởng phong đã thấy ẩn hiện ảo ảnh tiểu long.

Cự ly giữa họ chỉ chưa dầy hai xích, cho nên thắng bại sinh tử tiên quyết vẫn là nhanh chậm. Nên bên kiếm bên chưởng, nhoáng cái như là ánh chớp đầu giông, quyện vào nhau chưa đầy tích tắc "K.o.o.n.g" một tiếng, kiếm ảnh chưởng phong theo tiếng vang khô khan đó biến mất, đồng thời một vệt sáng văng xa ra ngoài rồi lọt tỏm xuống biển. Cổ tay trái của "Thiên La Kiếm" Qúa Nam Bình đã nằm gọn trong tay phải của Đồng Thiên Kỳ.

Trời không nắng lắm, vậy mà trên khuôn mặt vốn đã già giờ càng già hơn của Qúa Nam Bình, từng giọt mồ hôi theo nhau như xâu chuỗi đứt dây rơi lả chả.

Đồng Thiên Kỳ mặt đanh lại, giọng lạnh băng băng:

- Qúa Nam Bình. giờ đền tội của ngươi bắt đầu!

Dứt lời, tay phải vừa vặn vừa nhấc cao, đồng thời tay trái xuất chỉ điểm đúng huyệt Cực tuyên ngay dưới nách, chỉ nghe Qúa Nam Bình rú lên một tràng thảm thiết, tay trái thõng xuôi xuống như hoàn toàn bị phế bỏ.

- Đây chỉ mới là cánh tay ngươi xé vạt áo ta, còn cánh tay kia mới chính là cánh tay hạ độc thủ với người thân của ta.

Dứt lời, nhanh như chớp chộp tiếp cánh tay phải của Qúa Nam Bình.

Qúa Nam Bình cơn đau chưa dứt bị chộp tiếp cánh tay thứ hai thì mặt trắng không còn giọt máu, miệng la ối ối:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi... ngươi không còn nhân tính sao?...

- Ha ha hạ.. Nhân tính! Qúa Nam Bình, ngươi có nhân tính sao? Ngươi bán đứng bạn, ngươi bán tri giao cho quỷ dữ, ngươi có nhân tinh ư? Đồng mỗ thực không ngờ ngươi còn nhớ ra hai chữ này!

Một tiếng khô khan vang lên, kèm theo tiếng kêu la thảm thiết của Qúa Nam Bình, lần này cánh tay phải của lão không phải bị điểm huyệt phế bỏ, mà bị Đồng Thiên Kỳ dùng chưởng lực đánh gãy lìa đoạn tận vai. máu từ đó tuôn ra xối xả.

Qúa Nam Bình mặt méo mó không còn ra người nữa, mặc cho tiếng rên la của lão, Đồng Thiên Kỳ vẫn lạnh băng băng, tợ hồ như chưa hả cơn căm hận dồn nén sáu năm nay trong lòng chàng.

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi quá tàn độc ngươi không xứng là người của Đồng giạ..

- Ha ha hạ.. Đồng mỗ tàn độc, Đồng mỗ không xứng, nhưng Đồng mỗ đã vì những oan hồn thảm khốc Đồng gia mà báo thù!

Nói đến đó bao nhiêu hình ảnh tàn khốc sáu năm về trước mà gia đình chàng chịu lấy hiện lên mồn một trước mặt chàng, khiến sắc mặt chàng từ lạnh lẽo trắng xanh chuyển thành tim tái đến rợn người.. Qúa Nam Bình tuy vô cùng đau đớn, thế nhưng vừa ngước mắt lên bắt gặp ánh mắt của chàng, lão thầm hiểu màn hành hạ chưa tới hồi kết thúc, mà chỉ mới bắt đầu mà thôi. Bất giác lết lùi về sau theo bản năng, la lớn:

- Đồng Thiên Kỳ, ta năm xưa đã không giết mị..

- Phải. nếu như năm xưa ngươi giết ta thì cũng không có ngày ngươi nhận lấy khổ đau như hôm nay. Hừ, có lẽ trời cao có mắt, để cho ngươi nếm lấy mùi tuyệt kỷ hành hình người mà do chính ngươi nghĩ ra!

Vừa nghe nói thế, các thớ thịt trên toàn thân Qúa Nam Bình giật bắn lên, thậm chí thiếu điều vãi ra cả quần, lão lấp bấp:

- Ngươi, ngươi... định làm...

- Phải, ngươi theo ta!

Không kịp để cho Qúa Nam Bình kịp nói tiếng thứ hai, Đồng Thiên Kỳ chộp lấy vai lão ta rồi tung người lên không, mang theo lão như chim ưng tha mồi lên đến bậc đá thứ hai trước miệng hang động - Qúa Nam Bình, ngươi còn nhớ chiếc thạch bàn của ngươi chứ?

Vừa nói chàng vừa lôi lão ta sền xệt vào trong hang, một tấm đá phẳng lỳ màu thời gian, bốn góc còn nguyên bốn cây sắt thô tháp bằng đầu ngón tay.

Chỉ bằng một cái dúi mạnh khiến cả người của Qúa Nam Bình bổ nhào nằm lên thạch bàn, đôi mắt lạnh lùng của Đồng Thiên Kỳ xoáy sâu vào đôi mắt khiếp hãi của đối phương, gằn giọng:

- Qúa Nam Bình, ngươi bị báo ứng!

Dứt lời, một tay đè mạnh vai lão ta xuống, tay kia dùng cây sắt cắm phập vào vai, lún sâu xuống thạch bàn đến cả thốn.

Mặc cho tiếng rú kinh hoàng của Qúa Nam Bình, chàng vẫn hành quyết lão ta dùng bốn cây sắt đóng người vào.

Lại nói trong lúc chàng vẫn để hết tâm trí vào việc hành xác Qúa Nam Bình, trả mối hận diệt gia năm thì sau lưng chàng hai bóng người từng bước nhẹ như ma đi quỷ chạy, tuyệt không phát ra tiếng động áp sát đến gần bên, vậy mà chàng vẫn không hề hay biết Nhưng sau khi chàng đóng đinh Qúa Nam Bình rồi, người vẫn chồm trên người lão ta chuẩn bị ra tay tiếp, đột nhiên phát hiện ở Qúa Nam Bình có khác lạ.

Vốn là lão ta bỗng ngừng bặt rên và trong ánh mắt đang thất thần hoảng loạn, bỗng nhiên ánh lên một tia hy vọng lẫn vui mừng.

Linh tính báo cho Đồng Thiên Kỳ biết sắp có biến sự, vừa nghĩ vậy quả nhiên khoảng sáng trước mặt loáng tối lại rồi sáng ra bình thường, rõ ràng là có bóng người vừa ở phía sau.

Đồng Thiên Kỳ nhanh như một tia chớp, vờ cúi xuống chộp cổ Qúa Nam Bình, nhưng mượn thế cuộn người nhanh chân nhào lộn ra phía trước...

“Bốp" một tiếng, kèm theo tiếng la dài cả người Qúa Nam Bình nẩy lên đau đớn...

Hồi 24 - Thế Trận Quân Bình Mau Tiến Thoái

Lại nói khi Đồng Thiên Kỳ lộn người ra tới trước thì vừa khéo tránh được một trảo của người tập kích phía sau, vô tình trảo đó dính đúng vào mặt của Qúa Nam Bình nên lão ta mới rú lên quằn quại như vậy.

Thực tình thì trong lòng Đồng Thiên Kỳ cũng không khỏi chấn động vì chàng không ngờ trong động lại còn có sự hiện diện của người thứ ba, mà người đó là ai?

Một ý niệm bảo toàn tiên cơ lóe lên, khiến chàng vừa chạm đất đã tiếp vào trong.

Nên biết hai bóng người lén vào tập kích Đồng Thiên Kỳ không nói cũng có thể đoán ra là ai. Vừa thấy một trảo đã bị hẫng, lại có nguy đánh trúng Qúa Nam Bình, "Kiêu Trung Hồ" Cố Tâm Dật vội thâu hồi công lực, nhưng lực chỉ giảm bớt chứ trảo thức không biến được nên mới khiến Qúa Nam Bình nhận một đòn oan uổng đó.

Khi ấy vừa thấy Đồng Thiên Kỳ lộn người đi thì lão ta liền tung người phóng theo, người khởi là chưởng tung...

Đồng Thiên Kỳ chân vừa chạm đất đã thấy áp lực cuộn sau lưng, nhưng tuyệt không hề có chút thanh sắc, chính điều nây càng khiến chàng kinh ngạc hơn, chàng không ngờ tới kẻ này lại có một công lực thâm hậu đến như vậy.

Biết tránh là hạ sách, chàng liền đề khởi công lực vào song chưởng quay phắt người trực tiếp nghênh chiêu.

"Bình" một tiếng, kèm theo tiếng "hự" có lẽ thoát ra từ miệng Đồng Thiên Kỳ, kèm theo là đất đá bay mù cả động.

Khi đất đá lắng hẳn, nền thạch động là đá hoa cương cứng như vậy mà nền bị chưởng phong khoét sâu đến bốn năm phân, Đồng Thiên Kỳ do đề tụ không đủ chân lực nên bị đẩy thoái đến ba bộ, khí huyết trước ngực như muốn nghịch hành, cảm thấy muốn nghẹt thở.

"Kiêu Trung Hồ" Cổ Tâm Dật tuy chủ động ra chiêu. thế nhưng cũng bị đẩy văng về sau đến năm xích, hai tay buông thỏng như vô lực trên mặt hiện nét khủng hoảng, lẫn chấn dộng. Có lẽ đây là lần đầu tiên lão ta mới tin lời đồn đại trên giang hồ về Đồng Thiên Kỳ là không phải hư ngôn!

Nói chì chậm, lúc ấy lại nhanh, một chưởng vừa dứt giữa Đồng Thiên Kỳ và Cổ Tâm Dật thì lão già thứ hai mà Cổ Tâm Dật gọi là đại ca liền nhảy vào tấn công. Đồng Thiên Kỳ chân khí nghịch đảo, đang định tĩnh tọa điều tức thì một cỗ kình phong tiếp tục ập tới trước ngực.

Động đạo nhỏ hẹp, lại không có chỗ để thoái lui, hơn nữa Đồng Thiên Kỳ cũng không muốn tránh thoái, nên mặt phút chốc hiện sát cơ, thét dài một tiếng, song chưởng lần này vung lên.

Lại "bùm" một tiếng cực lớn, kèm theo những tiếng ào ào của đất đá do bị chấn động mạnh mà đổ xuống, cả người Đồng Thiên Kỳ bị bắn vào sâu trong động đạo đến năm xích, trong làn đất

đá đổ ập xuống không còn nhận ra đâu là địch đâu là bạn nữa.

Lão già thứ hai cũng bị chấn thoái, đồng thời cũng bị đất á đá ập xuống chôn chân tại chỗ, khí huyết đảo lộn trong người, những điều đó khiến lão kinh hãi, thất thanh la lên:

- Lão nhị sao ngươi không nhanh hạ thủ?

"Kiêu Trung Hồ" Cổ Tâm Dật vốn đa kế lắm mưu, tính bắt sống Đồng Thiên Kỳ nhưng không ngờ tình thế xoay chuyển đến độ, điều này khiến cho lão hổ thẹn mà thành căm phẫn cực độ, vừa nghe thế lão cười lanh lảnh nói:

- Đệ không ngờ tên tiểu tử này có công lực kinh người như vậy, thực trăm nghe không bằng một thấy. Lão Đại không phải lo lắng, hắn hiện tại hắn chỉ như chim lồng cá chậu rồi - Nhưng ai có thể vào?

"Kiêu Trung Hổ" Cổ Tâm Dật nhìn đống đất đá đổ lấp gần hết động đạo, rồi quay nhìn chung quanh, bất chợt bắt gặp Qúa Nam Bình nằm chết trân trên thạch bàn, bấy giờ lão mới còn nhớ đến sự hiện diện của Qúa Nam Bình, bên hỏi:

- Nam Bình, trong thạch động này còn cửa thông nào khác không?

Qúa Nam Bình qua cơn hành xác vừa rồi, giờ mới như sống lại từ cõi chết gắng gượng thều thào:

- Tiền bối, trước hết... giúp vãn bối đứng dậy...?

Cổ Tâm Dật giấu nụ cười nhạt trong lòng, ngụy trá nói:

- Lão phu hiện bận canh giữ ở đây, cứ chờ bọn chúng đến rồi sẽ giúp đem ngươi xuống!

Qúa Nam Bình nghe vậy giật thót cả người, không ngờ Cổ Tâm Dật đối xử với mình như vậy, gắng gượng nói:

- Vãn bối thực sự chịu hết nổi!

Lúc này, đất bụi trong hang đã lắng hẳn, lão già kia dụi dụi mắt nhìn ra phía Qúa Nam Bình, lạnh giọng quát:

- Qúa Nam Bình, có phải ngươi định bức hiếp lão phu thả ngươi ra ư?

Đột nhiên từ sâu bên trong động tiếng Đồng Thiên Kỳ lành lạnh vọng ra:

- Ở đây không có lối ra thứ hai, tôn giá muốn vào sao không vào đi?

Cổ Tâm Dật nghe tiếng, quay mặt lại cười nhạt nói:

- Trong động đạo nhỏ hẹp, lại bị đất đá cản trở, hành động khó khăn. Đồng Thiên Kỳ ngươi có bản lãnh sao không mau ra đây?

- Hừ các ngươi tâm địa như rắn rít. hành vi vô sĩ, thử hỏi ai cũng không để tâm đề phòng!

Cổ Tâm Dật không phật ý, ngược lại còn cười phá lên:

- Ha ha ha...... Cổ Tâm Dật ta tâm địa gian trá, vậy mà trước khi thành vẫn còn chậm hơn ngươi nửa bước! Đáng khen! Đáng khen!

Đồng Thiên Kỳ chỉ cười nhạt đáp lại:

- Trên Cửu U Đảo tôn giá nói chuyện, Đồng mỗ đã nghe hết. Đồng mỗ tin rằng tôn giá chưa hề lên chiến địa xem tình hình nhưng dẫu sao ở đây cũng còn ba tay thủ hạ đắc lực.

- Hừ với bọn chúng cả ba đánh đổi một mình họ Đồng ngươi, lão phu vẫn thấy lời chán?

- Hắc hắc:.. tôn giá tin chắc vậy sao?

Giọng cười âm trầm của Cổ Tâm Dật lại vang lên:

- Lão phu bình sinh không làm việc không nắm chắc, hiện tại bởi đã trong tay, há để mất cả chì lẫn chài, như vậy không phải để tiếng cười cho thiên hạ?

Thiên La Kiếm Qúa Nam Bình vừa có chút hy vọng sống sót, nhưng giờ đây thì tia hy vọng mỏng manh đó tiêu tan, đồng thời lão hiểu được một sự thật, bọn họ cả ba chỉi là miếng mồi mà Cổ Tâm Dật dùng để nhử Đồng Thiên Kỳ mà thôi. Bấy giờ Cổ Tâm Dật vẻ tự đắc, chỉ tay vào lão già bên hỏi:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi nhận ra người này không?

Đồng Thiên Kỳ từ trong động đạo tối tâm đưa mắt nhìn ra, chính khuôn mặt lão già lần này chàng mới nhìn kỹ, bất giác chấn động trong lòng, nhưng vẫn giữ giọng điềm tĩnh:

- Miệng nhọn môi mỏng, mặt choắc râu quỷ "Tà Trung Ác" Cát Tùng Nam đâu phải là nhân vật kinh bang tế thế gì chứ?

Đồng Thiên Kỳ đã không nhận lầm, lão già này chính là nhân vật được người trong võ lâm xưng là Tà Thần hay còn gọi là "Tà Trung Ác" Cát Tùng Nam. Lão trong võ lâm từ thân phận đến vai vế đều rất cao, lão vốn kỵ cái ngoại hiệu “Tà Trung Ác" cho nên dù niên kỷ lớn như vậy, vừa nghe vẫn không dằn nổi giận lạnh giọng rủa:

- Cẩu tạp chủng, ngươi ra đây!

Cổ Tâm Dật cũng cười tiếp lời:

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu giờ đây cũng không cần bày mưu tính kế gì nữa, nếu ngươi tự cho rằng công lực cái thế thì mau ra đi Đồng Thiên Kỳ đảo nhanh đôi nhãn châu trong đầu tính toán rồi hiên ngang nói:

- Cánh tay của Huyết Kiếp Thủ há lại sợ đến nhân vật nào.

Cổ Tâm Dật cười nhạt nói:

- Lão phu tuy thâm mưu hiểm kế, thế nhưng xưa nay chưa từng nuốt lời hứa, Đồng Thiên Kỳ, lão phu chính đang chờ ngươi ra đây!

Nói rồi, lão từ từ thoái lùi về sau hai bước - Đồng mỗ cũng từng nghe người ta nói thế!

Chàng đỡ lời đối phương, rồi dứt khoát cất bước đi ra.

Tà Trung Ác Cát Tùng Nam đôi mắt nảy lửa, chừng như lão vô cùng căm hận Đồng Thiên Kỳ, hai tay đã đề tụ chân khí, mắt không chớp ngưng nhìn theo từng bước chân của Đồng Thiên Kỳ Hai lão già bấy giờ đã ra ngoài hang chờ đợi, Đồng Thiên Kỳ vẫn từng bước tiến ra, trên đảo ngoài ánh nắng chói chang yên tĩnh, chỉ còn lại là một bầu không khí trầm trọng nặng mùi tử khí.

Khoảng cách giữa Đồng Thiên Kỳ và động môn dần dần được rút ngắn lại, chính khi chân phải của chàng đặt lên phiến đá thạch môn thì bỗng nghe Cát Tùng Nam thét lớn:

- Đồng Thiên Kỳ, vừa rồi ngươi nói sai một câu?

Theo tiếng nói, cả thân hình lão phóng đến như một con cú săn đêm. Đồng Thiên Kỳ hiển nhiên cũng đã có sự phòng bị, nên vừa nghe tiếng chân phải đạp lên thạch môn thì liền rút trở về tiện đà chân phải búng nhẹ một cái cả người đã nhào trở lại về sau. Hai tay không quên án ngự trước ngực.

Cát Tùng Nam là nhân vật giang hồ cao niên, kinh nghiệm phong phú, cho nên lường trước Đồng Thiên Kỳ không khi nào chịu động thủ ngay cửa động. Bởi vậy một chưởng đầu của lão chỉ là hư chiêu, khi thấy người Đồng Thiên Kỳ bật trở lại vào trong, lập tức người lão như hình với bóng bám vào sát trong động ba xích, đồng thời song chưởng tung ra thực.

Cổ Tâm Dật vốn định dụ cho Đồng Thiên Kỳ ra hẳn ngoài động rồi mới hạ thủ, không ngờ Cát Tùng Nam lại nôn nóng ra tay trước, khiến Đồng Thiên Kỳ thoái trở lại vào trong hang. Lúc này nghe bên trong chưởng chạm nhau phát nổ, lão vừa giận lại vừa lo, thế nhưng hang động nhỏ hẹp nên vô phương nhảy vào ứng trợ.

Tiếng nổ thứ nhất chưa dứt lại tiếp một tiếng nổ dữ dội thứ hai vang lên đất bụi tung bay mù mịt, cứ bằng vào cự ly phát ra tiếng nổ thứ hai này gần cửa hang hơn dù phán đoán Cát Tùng Nam ở thế hạ phong.

Cổ Tâm Dật đa mưu túc kế, nhưng lần này thì thúc thủ không biết cách nào để trợ thủ cho lão ca của mình, sắc mặt cứ biến đổi liên tục.

Chính tại lúc này, trong động lại vang lên tiếng nổ thứ ba, từ cửa hang đất đá cuộn tung ra ngoài. cùng với người Cát Tùng Nam bám đầy bụi đất, mặt mày lem luốc văng ra ngoài.

Vừa thấy lão ca của mình bi bật ra ngoài nhưng an nhiên vô sự, Cổ Tâm Dật mới nhẹ nhỏm trong người. Lão vội vàng tung người lướt đến đỡ đại ca mình, chính ngay lúc này từ trong hang động lại "ầm" một tiếng, thạch bụi đất cát trong miệng hang bị thổi bật bay vèo vèo ra, chộp đến người hai lão già.

“Tà Trung Ác" Cát Tùng Nam không ngờ Đồng Thần Kỳ sau ba chưởng trí lực lại còn có thể ra chiêu này nên khựng người. May mà lúc này đã có Cổ Tâm Dặt bên cạnh, vung tay phất kình lực đẩy văng đám đất đá bay tứ tán, mới không hại gì đến Cát Tùng Nam.

Đôi môi mỏng dính của Cát Tùng Nam rung lên vì căm tức, rít qua kẽ răng:

- Không băm được thằng cẩu tạp chủng này, lão phu quyết không về Cửu U Đảo "Kiêu Trung Hồ" Cổ Tâm Dật trầm giọng nói:

- Đại ca, chớ vội vọng động, nhớ rằng trong người nó tiềm chứa Tiềm Long Chưởng và mục đích của chúng ta đến đây là gì?

Nghe vậy Cát Tùng Nam mới giật mình thần sắc lão dần dần bình ổn:

- Vậy thì ngươi mau thương lượng với hắn, nếu không chịu thì chúng ta khỏi phải mất nhiều thời gian lãng phí.

Cổ Tâm Dật nhếch mép cười nham hiểm:

- Con người ai lại không sợ chết.

Nói rồi, lão quay vào hướng động khẩu nói:

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu bây giờ tin rằng ngươi không chịu ra khỏi động Đồng Thiên Kỳ vẫn nụ cười lạnh lùng không biến đổi:

- Tôn giá thử vào xem, Huyết Kiếp Thủ không nói hai lời, trước lúc tôn giá chưa vào hẳn trong động, tuyệt đối không hạ thủ!...

Cổ Tâm Dật cười lắc đầu nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi quả là người có công lực phi thường mà lão phu bình sanh lần đầu tiên gặp, do vậy mà lão phu cũng không cần phải vào mạo hiểm làm gì.

Hơn nữa ngươi giờ đây kể như nằm trong tay lão phu rồi!

- Hừ, Đồng mỗ cũng tin ngươi đã vạch kế lập mưu sẵn.

- Ha hạ.. không sai, "Kiêu Trung Hồ" Cổ Tâm Dật này xưa nay làm chuyện gì cũng bằng đầu hơn bằng lực. Đồng Thiên Kỳ, ngươi có tin rằng trước khi ngươi đặt chân lên mỏm núi này thì lão phu đã lên trước rồi hay không? Trong hang ngươi có dùng khổ sâm chống đói cũng không qua năm ngày đâu.

Đồng Thiên Kỳ nghe thì giật mình, nhưng tinh thần khí khái trỗi lên, lạnh giọng cười đáp lại:

- Tôn giá, có muốn thì cứ mang đi mà dùng!

- Hắc hắc... thứ ấy trên Cửu U Đảo nhiều vô kể, lão phu căn bản không cần đến nó. Chỉ có điều...

Nói đến đó lão cố tình dừng lại nhếch mép cười nhạt rồi nói tiếp:

- Lão phu biết ngươi không cần đến nó, vì ngươi nghĩ chỉ nội trong một hai hôm thì người đẹp Nhan Ngọc Dung sẽ tìm đến cứu ngươi chứ gì?

Đồng Thiên Kỳ vừa nghe nhắc đến tên Nhan Nhọc Dung thì giật mình. "Kiêu Trung Hồ" Cổ Tâm Dật đã nói ra chuyện này tất bên trong đã ngầm tính kế lập mưu mà nhất quyết có liên quan đến sự an nguy của nàng. Tuy vậy, chàng vẫn bình tĩnh nói:

- Tôn giá tất nhiên đã có kế hay hơn rồi!

- Hắc hắc... ngươi nghe đây, trong động có bốn gian thạch thất, mà đều dùng rường cột bằng gỗ

phải không?

- À như vậy thì xác thực tôn giá đã có vào quan sát qua rồi!

"Kiêu Trung Hồ" Cổ Tâm Dật vờ ho khan mấy tiếng gây chú ý, rồi nói:

- Giả sử như lão phu cho một mồi lửa không biết họ Đồng ngươi tính thế nào?

- Hừ, thủy hỏa vô tình, không biết thân sơ, Đồng mỗ đương nhiên khó tồn thân mà thủ giừ trong này, Đồng mồ chỉ còn độc nhất tử lộ. Thế nhưng...

Nói đến đó chàng cười nhạt:

- Không biết tôn giá dùng hỏa thế nào đây?

Khuôn mặt của Cổ Tâm Dật bỗng sầm lại gằn giọng:

- Lão phu hành dộng gì cũng đều chuẩn bị chu toàn, không bận đến ngươi lo.

Hiện tại ta và ngươi nói thẳng vào chuyện!

Đồng mỗ cho rằng chỉ thêm lảng phí thời gian của tôn giá mà thôi.

- Lão phu với ngươi có suy nghĩ tương phản, đây là lúc ngươi cần suy nghĩ chọn lựa giữa sinh và tử.

Đồng Thiên Kỳ "hừ" lạnh một tiếng, nói:

- Có lẽ tôn giá nói chưa xong?

- Phải, lão phu không bàn đến chuyện đại cuộc võ lâm chỉ muốn hỏi ngươi chịu gia nhập Cửu U Đảo phái chúng ta không?

Đồng Thiên Kỳ vừa nghe vậy cười phá lên hỏi lại:

- Cửu U Đảo chủ không nói với các vị lần trước gặp Đồng mỗ sao?

- Lần trước và lần nàyđã là khác xa rồi, chỉ cần ngươi chịu gia nhập Cửu U Đảo thì Cửu U Nhị lão sẽ lập tức cải thành Cửu U Tam lão thân phận của ngươi với huynh đệ chúng ta ngang nhau!

- Ái, sao lại dụng trọng lễ đối đãi với Đồng mỗ như vậy?

Cổ Tâm Dật đáp ngay:

- Bởi vì ngươi có một sở học và công lực thâm hậu.

Vừa lúc này, trước cửa hang đã xuất hiện mấy mươi tay đại hán đệ tử Cửu U Đảo, chúng đến thi lễ hai lão già, một gã trung niên hán tử như chợt phát hiện thấy Qúa Nam Bình trên phiến thạch bàn, liền bước đến định giúp lão xuống.

"Tà Trung Ác Cát Tùng Nam đột nhiên lạnh giọng quát:

- Ai lệnh ngươi làm?

Gã trung niên hán tử nghe vậy vội cúi đầu "Dạ, dạ" rồi thoái lui về vị trí cũ.

Qúa Nam Bình thấy vậy vội la lên:

- Trưởng lão không định cứu vân bối "Tà Trung Ác" Cát Tùng Nam lạnh lùng nói:

- Trong mắt ngươi nếu coi ta là bậc trưởng lão, thì hẳn không có tâm địa bán chủ cầu vinh?

"Kiêu Trung Hồ" Cổ Tâm Dật chấn động la!ớn:

- Đại ca!

Đồng Thiên Kỳ bên trong động vừa nghe vậy mặt chợt biến sắc, ánh mát chàng cứ ngưng lại trên khuôn mặt đanh ác của Cát Tùng Nam.

Cổ Tâm Dật cản lời Cát Tùng Nam, quay lại nói với Đồng Thiên Kỳ:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi đã suy nghĩ xong rồi chứ.. - Hừ, Đồng mỗ hiện tại biết tôn giá muốn lôi kéo Đồng mỗ về phía mình với hai mục đích!

- Hai mục đích nào? Cổ Tâm Dật đảo nhanh trong mắt hỏi:

- Thứ nhất, chín chiếc đỉnh mà Cửu U Đảo có được trong tay tuyệt không ký tải "Tiềm Long Thần Công "Kiêu Trung Hồ" Cổ Tàm Dật xao động mạnh trong lòng, nhưng vẫn giữ thần sắc điềm tĩnh hỏi:

- Thứ hai?

Huyệt mi tâm giữa trán Đồng Thiên Kỳ bỗng nhiên đỏ ửng lên như rướm máu, giọng lạnh như băng.:

- Xóa được món nợ máu năm xưa Cửu U Đảo thiếu Đồng gia Sắc mặt Cổ Tâm Dật tái xanh, "Tà Trung Ác" Cát Tùng Nam không nhịn nổi quát lớn:

- Qúa Nam Bình, ngươi còn lời gì để nói?

Qúa Nam Bình như con thú trọng thương, rơi vào tuyệt cảnh, bao nhiêu nộ khí uất hận tự nhiên dâng lên mà không còn nghĩ đến cái chết là gì nữa lão cất tiếng cười lên một tràng dài man dại:

- Ha hạ.. ha hạ.. ha ha ha hạ.. Đồng Thiên Kỳ ngươi hoàn toàn nói đúng!

- Lão phu xé xác ngươi! "Tà Trung Ác" gầm lên điên tiết, vung tay chuẩn bị đánh tới.

"Kiêu Trung hồ" Cổ Tâm Dật thấy đại mưu bại lộ, nhất thời cũng tức giận cực điểm, nhưng bình tĩnh hơn, cản tay đại ca mình lại, nói:

- Đại ca chậm tay, cứ để hắn phải chịu thêm đau khổ Nói rồi nháy mắt ra hiệu cho hai gã trung niên hán tử gần đó, nói:

- Phân cân đoạn cốt!

Chỉ nghe hai gã dạ ran rồi bước về phía Qúa Nam Bình, bên này Cổ Tâm Dật quay vào động nói tiếp với Đồng Thiên Kỳ:

- Đồng Thiên Kỳ, xem ra ngươi và ta khó bề hợp tác!

- Hừ phải nên nói rằng Cửu U Đảo của ngươi sắp đến ngày hủy diệt Cổ Tâm Dật bỗng ngửa cổ lên trời cười dài một tràng:

- Hắc hắc hắc... không dùng thì diệt, Đồng Thiên Kỳ ngươi quyết chọn tử lộ?

- Ha hạ.. chớ lắm mồm. các ngươi làm gì được cứ làm?

Cổ Tâm Dật. nghe Đồng Thiên Kỳ nói dứt khoát hiên ngang như vậy thì quay nói với đại ca của mình:

- Đại ca canh giữ cửa hang, tiểu đệ sắp dặt bọn chúng!

Dứt lời quay gọi hai gã đại hán khác đến nhỏ giọng, dặn dò rồi quát!:.

- Đi nhanh!

Trong khi hai gã đại hán ứng thanh phóng người đi, thì bên kia đã nghe Qúa Nam Bình bắt đầu rên la vì bị hành hạ.

Cổ Tám Dật quay lại nói:

- Đồng Thiên Kỳ, cũng còn cơ hội cuối cùng trong giây phút ngấn ngủi này, lão phu khuyên ngươi nên hiểu câu "Trí thời vụ giả vi hào kiệt"!

- Tôn giá phải chăng muốn nói lúc viện binh chưa kịp đến?

Cổ Tâm Dật cười nham hiểm, mắt không rời trong động, nhưng lại truyền âm mật ngữ nói gì đó với Cát Tùng Nam, lão già bỗng biến sắc la lên:

- Đám ngư dân trên đảo há như vậy không biết chân tướng chúng ta?

- Hừ chỉ cần trừ khứ tên họ Đồng này thì chúng có biết cũng hại gì nào. Có vậy chúng ta mới có thể trùng hưng bố trí lại trên đảo.

Cát Tùng Nam nghe ra ngẫm nghĩ thấy cũng có lý, nên không nói gì thêm.

Trên đảo mặt trời gay gắt, tấm đá rát bỏng càng khiến cho Qúa Nam Bình nhận thêm sự đau đớn, câu chuyện ngang đó tạm chấm dứt, chỉ còn lại tiếng lên rỉ của lão phảng phất trong gió biển.

Chỉ mấy giờ đồng hồ mà thấy cứ dài như mấy tháng mấy năm, bên ngoài cửa động hai lão ma đầu thủ thế đứng canh giữ không cho Đồng Thiên Kỳ thoát ra. Đám thuộc hạ chưa có lệnh cũng đứng như trời trồng chịu trận, chẳng có tên nào dám tìm nơi nghỉ chân hoặc tránh nắng.

Khi mặt trời vừa gác ba mỏm núi thì bỗng nhiên nghe từ hướng bãi biển có tiếng người lao nhao, rồi tiếp đó là tiếng chân đi thình thịch. Tiếng, chân càng lúc càng nghe rõ hơn, chỉ bằng vào tiếng chân nặng nề cũng biết bọn người đang đến không phải là người trong võ lâm.

Nét mặt ngưng trọng của "Kiêu Trung Hồ" Cổ Tâm Dật bỗng nhiên giãn ra, trầm giọng quát bọn thuộc hạ:

- Mau ra giục chúng một tay!

Đám thuộc hạ nhận lệnh như là một sự ban ân, vì có cơ chạy đi cho đỡ mệt mỏi, dạ rang rồi phóng người chạy đi ngay.

Đồng Thiên Kỳ từ trưa đến giờ ở trong động vừa nghỉ ngơi dưỡng thần khí, vừa chờ đợi xem chúng hành động thế nào để đối phó. Lúc này cũng đã nghe thấy tiếng bước chân người, chàng hơi khó hiểu vì đám người thường đến không chút võ công này thì lên đây dụng được chuyện gì.

Tiếng la, tiếng quát hỗn loạn trong ám đó có tên thuộc hạ Cửu U Đảo la lớn:

- Nhanh lên, các người liệt hết rồi sao đi chậm vậy chứ.

Lúc này, Cố Tâm Dật mới quay vào nói với Đồng Thiên Kỳ:

- Họ Đồng, ngươi nghĩ kỷ rồi chứ?

Đồng Thiên Kỳ vẫn giọng thản nhiên:

- Tôn giá hỏi chỉ thêm thừa!

- Hắc hắc... Vậy thì sang năm ngày này sẽ là ngày kỵ của ngươi!

Bấy giờ thấy từ dưới chân mỏm núi xuất hiện một đám ngư dân đông nghịt, họ nối thành đoàn, trên vai người nào cũng có gánh củi khô hoặc rơm ra. cỏ khô nối thành đoàn tiến lên. Đám thủ hạ của Cửu U Đảo thì tay roi tay kiếm vừa quát tháo vừa thúc họ đi, chừng ấy thì đủ biết bọn chúng bức ngư dân gánh chất liệu đốt đến đây cho chúng để thiêu Đồng Thiên Kỳ.

Khi đám người đã nhao nhao ngoài cửa hang, Đồng Thiên Kỳ đưa mắt nhìn ra thấy cảnh này tự nhiên chàng chua xót trong lòng, đồng thời lửa hận hùn hụt bốc lên, tợ hồ như muốn nhào ra diệt sạch bọn Cửu U Đào. Thế nhưng lý trí cho chàng biết làm vậy chẳng có lợi, mà ngược lại chỉ thêm hại.

Bên ngoài nghe tiếng một tên thuộc hạ bẩm báo:

- Bẩm sư tổ, chất đốt đã đưa đến đủ Cổ Tâm Dật đảo nhanh mắt nhìn đoàn người già trẻ lớn bé, gật đầu mát lòng rồi xuống lệnh:

- Bắt đầu cho chúng đem vào hang đi!

"Dạ" tên thuộc hạ ứng thanh, rồi quay ra thúc tay vào lão già ước chừng năm mươi tuổi gánh một gánh củi khô:

- Mang vào đi!

Đi bên cạnh lão già còn có mặt lão phụ già hơn, chừng quá thất tuần. Lão phụ vừa thấy vậy lẩm nhẩm như muốn khóc:

- Hài tử, con không thể đi, trên đời này mẹ chỉ biết dựa vào mình con...không thể đị.. không thể...

Cổ Tâm Dật quát lớn:

- Nhanh vào đi!

Đồng Thiên Kỳ nhìn thấy cảnh này thì hiểu ra dã tâm thâm độc của "Kiêu Trung Hồ" Cố Tâm Dật, chàng than dài một câu:

"Trời xanh, chàng lẽ đây là người an bài!?" Bên ngoài nghe tiếng quát của Cổ Tâm Dật,. lão hán lắc đầu bất đắc dĩ:

- Vào cũng chết, không vào cũng chết. Lão viên ngoại, hôm nay mới thực người dân Bích Ngọc đảo hiểu ra con người ngươi, bao nhiêu năm nay ngươi ngụy tạo từ bi độ lượng lừa dân chúng, hiện tại chúng ta đã biết. Giết đi, mẹ con chúng ta nhất định cùng chết với nhau!

Bên trong, Đồng Thiên Kỳ căm phẫn bật ra thành tiếng nói:

- Cổ Tâm Dật, không ngờ ngươi vừa thâm độc, mà lại vừa bỉ ổi đến thế, thực không đáng là hạng trượng phu!

- Ha ha hạ.. Bất độc bất trượng phu, ngươi không nghe qua câu này hay sao chứ?

Đồng Thiên Kỳ, ngươi đã hiểu ra hết kế sách của lão phù rồi chứ? Thực ra kế này cũng không phải là hoàn hảo, ngươi muốn giết bọn họ thì chỉ là cái trở tay mà thôi!

Nói rồi lão quay lại quát lớn:

- Đẩy nó vào di!

Bên ngoài, lão bà khóc gào lên, chừng như nghĩ con của bà bước chân vào động kể như là phải chết, khiến người con cứ chần chờ không biết làm sao.. “Kiêu Trung Hồ" Cổ Tâm Dật quát:

- Đánh nó cho ta Gã đại hán đứng phía sau nghe lệnh vung roi lên "bốp"một tiếng, đánh lão bà văng ra ngoài đến năm xích. Lão già thấy vậy định chạy tới đó nhưng liền bị một gã đại hán khác cản lại, bên kia bà lão van xin lại bị hành hạ.

Đồng Thiên Kỳ thấy cảnh ấy phẫn khí trỗi lên, cắn răng suy nghĩ rồi nói vọng ra:

- Vị lão trượng kia cứ gánh củi vào

Hồi 25 - Vì Từ Tâm Nên Rơi Vào Hố Hiểm

Đồng Thiên Kỳ nói không lớn nhưng toàn trường mọi người hầu như đều nghe rất rõ. Ngạc nhiên nhất vẫn là hai lão ma đầu, "Kiêu Trung Hồ" Cổ Tâm Dật nhìn "Tà Trung Ác" Cát Tùng Nam rồi cất tiếng trầm lãnh nói:

- Quả hổ phụ sinh hồ tử... ha ha, họ Đồng ngươi quả là nghĩa hiệp, thực đáng khen, đáng khen! Lão đầu nhỏ mạng ngươi không mất đâu, mau gánh củi vào hang đi!

Lão già đưa mắt nhìn lão mẫu bị hành hạ thì không cam lòng, từ từ gánh gánh củi lên vai, gã hán tử lại giục:

- Nhanh lên, còn nhiều người phía sau nữa!

Lão già ứa nước mắt trong lòng, không phải vì sợ tan xương nát thịt, mà chính là không chịu nổi thấy lão mẫu bị đánh đập. Bấy giờ lão đã hiểu ra mục đích người Cửu U Đảo buộc ngư dân gánh củi vào động để làm gì rồi, đồng thời cũng ghét người trong động tất thù oán với bọn họ, đã gánh củi vào thì không khi nào còn cơ may mà trở ra được.

Lão chỉ vừa bước được mấy bước chân thì đứng lại chần chừ không nhích thêm được. Đồng Thiên Kỳ bên trong thấy lão dừng lại ở cửa hang không dám vào tiếp thì ôn hòa nói:

- Lão trượng cứ yên tâm vào đi, Đồng mỗ nếu như muốn giết lão thì không bao giờ nói lão gánh củi vào.

Lão già đã nghe rất rõ như vậy mà vẫn còn ngần ngại, nhìn vào hang tối ngòm không nhìn rõ người trong động là ai, thế nhưng bằng vào lời nói ôn hòa thân thiện cũng đoán ra là một thanh niên. Bỗng nhiên lão có cảm tưởng mình đang làm một tội ác, bởi vì giúp tay cho hai lão tặc kia giết chết một con người trẻ tuổi.

Bỗng nhiên lúc đó lão lại muốn nhanh nhìn thấy người thanh niên trong động, lão gánh củi khẳng khái bước vào không kể gì sinh tử nữa.

Lão vừa vào động chừng hơn một trượng, khoảng tối sáng tù mù nhưng cũng đã đủ để lão nhận ra một bóng người đứng sâu cuối động... đến khi lão đến trước mặt Đồng Thiên Kỳ chỉ cách chừng ba bộ, bấy giờ lão mới nhận rõ khuôn mặt tuấn tú khôi ngô, chẳng những không chút tà ác mà còn toát lên vẻ thiện lương trung thực. Có một điều, trong ánh mắt trầm lắng sáng rực ấy có chút gì uẩn khúc suy tư.

Lão ngó người đứng lặng một lút, bỗng buột miệng la lên:

- Ôi, Đồng tử thiên tài, Kim Đồng thánh... thật sự là người?

Đồng Thiên Kỳ điềm nhiên cười đáp:

- Lão trượng cứ làm việc của lão, tôi chẳng phải là Kim Đồng hay thần tiên gì đâu, cũng chỉ là người trần có đủ da xương huyết thịt.

Lão già đã nghe rất rõ, chừng như cũng đã nghĩ ra vấn đề, bất giác trên khuôn mặt già nua nhăn nhúm lại vì hổ thẹn xen lẫn đau khổ, lão trầm giọng:

- Đúng, thiếu hiệp đúng là người nếu không thì... chẳng thế nào bị bọn ác ma giả nhân giả nghĩa kia giam khốn vào đây. Thiếu hiệp cần nghĩ cách, không thể nào để chôn thân trong này!

- Lão trượng, Đồng mỗ đã nói rồi, lão hãy làm xong việc của mình đi.

Lão già lắc đầu thở dài:

- Không có việc của ta, tất cả những việc này là chúng ta bị bức làm.

Đồng Thiên Kỳ cười điềm nhiên:

- Lão trượng, lão cũng chỉ còn một con đường để lựa chọn, đừng nói gì nhiều nữa, làm đi!

Lão già chấn động, ngưng mắt nhìn chàng thật nhanh hỏi:

- Thiếu hiệp cam lòng chết ở đây sao?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt đáp:

- Sinh tử do mệnh, phú quý tại thiên, nếu lòng trời đã quyết thế rồi, thì Đồng mỗ co muốn cũng không thoát nổi.

Trong ánh mắt lão già đã thấy rướm lệ:

- Thiếu hiệp hiện tại chưa phải đã tuyệt lộ.

- Lão trượng muốn Đồng mỗ xong ra ngoài sao?

Lão già lắc đầu:

- Bọn chúng rất đông, thiếu hiệp không ra nổi đâu. Nhưng cần phải cân nhắc khinh trọng...

- Cân nhắc khinh trọng ư?

- Phải, bọn chúng một lũ đầu trâu mặt ngựa, nếu hôm nay chúng dùng độc kế này thành công, thì ngày sau cũng có thể tái diễn. Bọn dân đen chúng tôi không chết giờ thì sau này cũng khó toàn mạng, vậy mà không có chút lực kháng cự được chúng, thiếu hiệp anh hào nghĩa hiệp, cần phải sống để còn có cơ hội cứu người dân vô tội.

Đồng Thiên Kỳ thầm hiểu ý lão già, chỉ lắc đầu trầm mặc một hồi nói:

- Chuyện người giang hồ, cứ để người giang hồ giải quyết với nhau, lão cứ làm việc mình cần làm đi.

Bên ngoài động chừng như "Kiêu Trung Hổ" Cổ Tâm Dật sốt ruột bèn la lớn:

- Lão già chết tiệt kia, ngươi còn đứng làm gì trong đó mà lâu thế?

Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng:

- Lão trượng, gánh củi vào nhanh đi.

Lão già tợ như trong lòng đã quyết, cắn răng nói dứt khoát:

- Thiếu hiệp cứ giết sạch hết bọn chúng tôi đi.

Đồng Thiên Kỳ mặt sầm lại, dằn giọng nói:

- Đồng mỗ có thể giết hết các người ở đây, thế nhưng không thể giết hết toàn bộ người dân trên Bích Ngọc đảo. Bọn chúng hôm nay thế đắc thắng, Đồng mỗ không muốn kéo thêm tai họa cho một ai, lão trượng làm đi.

Lão già ngưng mắt nhìn chàng rất lâu, giọng trở nên thống khổ:

- Thiếu hiệp nghĩa trượng hùng tâm, từ bi lương thiện, cứu sống toàn dân Bích Ngọc đảo. Ngư dân chúng tôi đời đời về sau nhất định ghi nhớ công đức này, cáo từ thiếu hiệp.

Nói rồi lão quỳ sụp xuống định lạy, nhưng bị Đồng Thiên Kỳ dùng kình lực đẩy ra cản lại.

Lão già gánh gánh củi lên từng bước nặng nề đi sâu vào góc động, đặt xong gánh củi khô xuống, vừa quay đầu nhìn, đột nhiên nghe tiếng nước chảy róc rách. Lão già thoáng chút vui mừng, liền lần vào sâu hơn mới thấy đó là một khe nước nhỏ rộng chừng tầm trượng vuông, lão vui mừng chạy ngược ra gặp Đồng Thiên Kỳ vui mừng nói:

- Thiếu hiệp, khe nước kia có thông lộ.

Đồng Thiên Kỳ thoáng chút ngạc nhiên, nhưng liền lắc đầu đáp:

- Khe nước tuy có mạch, nhưng lại là mạch nước ngầm, sâu đến hơn trượng, thế nhưng chẳng có đường thông ra ngoài đâu. Lão trượng mời!

Lão già buồn bã thở dài:

- Chẳng lẽ trời định sẵn thế này sao?

Nói rồi lão từng bước nặng nề đi ra khỏi động, lúc này mọi người nhìn thấy lão già bước ra khỏi động bình an vô sự thì mới yên tâm. Dưới sự thúc ép của bọn tay chân Cửu U Đảo, ngư dân thành đoàn từng người một gánh rơm rạ, củi khô vào chất đầy cả động.

Khi bước chân vào bước chân họ nặng nề vì run sơ, thì đến khi bước trở ra chân vẫn run nhưng lại là vì chua xót, không cam lòng khi nhìn thấy khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của chàng thiếu niên.

Đến lúc này tên đội trưởng liền chạy đến bẩm báo:

- Bẩm sư tổ, chất đốt đã sắp đặt xong.

"Kiêu Trung Hồ" Cổ Tâm Dật gật đầu hài lòng, rồi quay nhìn vào động:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi đã thấy rõ tình thế hiện nay của ngươi rồi đấy, lão phu cho ngươi một cơ hội cuối cùng để đáp lời lão phu.

Bên trong giọng Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng bình thản vọng ra:

- Đồng mỗ chỉ nói rằng đã đến lúc tôn giá hạ thủ "Tà Trung Ác" Cát Tùng Nam tức giận gầm

lớn:

- Đồng Thiên Kỳ ngươi thực đã chán sống, vậy chớ trách lão phu hạ độc thủ.

Nói rồi nhìn bọn thủ hạ quát lớn:

- Bảo chúng vào châm lửa.

Đám tay chân Cửu U Đảo vừa nhận lệnh, lập tức chọn ra năm gã trung niên trong đám ngư dân, giúi vào tay những cây đuốc cháy đỏ, ép họ vào động châm lửa.

Đám ngư dân từ lớn đến bé ai ai cũng chân chất lương thiện, vốn không nở lòng làm điều thất đức, thế nhưng bị sức ép của bọn gian tà này thì ai dám kháng cự?

Năm người đàn ông nắm đuốc đi vào động, lão đi đầu liền la lớn:

- Công tử, đám ngu dân chúng tôi bất đắc dĩ mà làm thế, xin công tử nhón tay làm phúc. Người dân Bích Ngọc đảo đời đời kiếp kiếp ghi nhớ công đức cứu mạng của công tử.

Đồng Thiên Kỳ giọng lạnh lùng:

- Chư vị cứ hành động đi, Đồng mỗ quyết không hại chư vị đâu, mà như có giết các vị cũng chỉ vô ích mà thôi.

Năm ngọn đuốc phút chốc đã châm vào đám cỏ cây khô cháy bùng lên, từ bên trong họ liền vội vã chạy ra. Thế nhưng vừa bước chân ra khỏi cửa động bọn họ liền bị Cổ Tâm Dật ra tay đánh chết tại chỗ.

Cát Tùng Nam thấy vậy nhìn Cổ Tâm Dật hỏi:

- Nhị đệ, sao ngươi lại giết bọn chúng?

Cổ Tâm Dật cười nhạt đáp:

- Tiểu đệ sợ Đồng Thiên Kỳ nhân cơ hội chạy thoát, chẳng thà giết lầm đứa, quyết không để thoát hắn.

Cát Tùng Nam nghe ra hữu lý, gật đầu nói:

- Đúng, đúng, có lý!

Cổ Tâm Dật nhìn thạch động giờ đây như một miệng quái vật phun ra lửa và khói, bỗng cười dài đắc ý nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi thấy lửa thế nào hử? Hắc hắc... Hiện tại ngươi chịu đáp ứng lão phu thì vẫn còn kịp đấy.

Bên trong động ngoài tiếng lửa cháy lách tách, tuyệt không có tiếng Đồng Thiên Kỳ đáp lại.

"Tà Trung Ác" trong lòng bỗng lo lắng la lên:

- Nhị đệ, trong động khả năng có thông đạo?

"Kiêu Trung Hồ" Cổ Tâm Dật lắc đầu khẳng định:

- Tiểu đệ khi lên đây đã vào động xem xét cẩn thận, tuyệt đối không có thông đạo, khe nước kia cũng chỉ là từ mạch nước ngầm trong vách đá mà có.

"Tà Trung Ác" mặt biến sắc nói:

- A, không xong rồi! Ta nhớ ra khe nước ấy sâu cả trượng, Đồng Thiên Kỳ giỏi thủy công, chỉ cần trầm mình ẩn qua vài giờ là bình yên vô sự.

- Ha ha... Điều này tiểu đệ cũng đã tính đến, trong động giá cột đều bằng gỗ, mỗi khi gặp lửa thì bốc cháy đổ xuống, như vậy chẳng phải là hắn nằm gọn trong nồi nước sôi đó sao?

"Tà Trung Ác" lúc đó mới yên tâm nói:

- Ừm, ta hy vọng như vậy!

Nói rồi hai lão già cười lên vẻ đắc thắng, ngọn lửa chốc chốc cứ từ trong động hắt ra nóng rát.

"Tà Trung Ác" đột nhiên nói:

- Hậu hoạn đã trừ, tức một điều là Nhật Nguyệt Bang không tham gia cùng xuất lực hành động.

"Kiêu Trung Hồ" Cổ Tâm Dật đôi ngươi chuyển nhanh trong tròng nói:

- Chuyện này không được tiết lộ ra ngoài, cứ để cho Nguyệt Hoa Nương ngờ rằng Đồng Thiên Kỳ vẫn còn sống trên trần gian. Như vậy sẽ làm giảm bớt dã tâm của chúng, chúng ta khi ấy sẽ lợi dụng thời gian đó để trùng tu chấn hưng lại Chiên Đảo.

"Tà Trung Ác" vừa nghe gật đầu lia lịa:

- Đúng, năm xưa bọn chúng cũng có tham dự tiêu diệt các đảo Đông Hải, chúng ta há thay chúng trừ khử hậu họa, còn chúng an nhàn cùng hưởng lợi?

Tà Trung Ác vừa nói xông, đột nhiên "Kiêu Trung Hồ" Cổ Tâm Dật la lớn:

- Ai? Mau ra đây!

Mọi người đều ngẩng người, nhưng sau tiếng quát của "Kiêu Trung Hồ" lập tức thấy từ sau mỏm đá lớn xuất hiện một gã đại hán, vừa chạy đến vừa thở hổn hển nói ngay:

- Khải bẩm tổ sư, bọn Nhật Nguyệt Bang đã lên Bích Ngọc đảo, vây chiếm Thích Đào trang, bức Đảo chủ không còn cách nào đành thả Kim Lệnh công tử, thế nhưng bọn họ vẫn chưa chịu rút lui, xin tổ sư định đoạt.

Tà Trung Ác nghe báo vậy vừa kinh động vừa tức giận, quát lớn:

- Nhanh chuẩn bị thuyền, chúng ta lập tức hồi đảo.

- Bẩm, thuyền đã chuẩn bị sẵn rồi ạ!

- Vậy chúng ta đi ngay.

Tà Trung Ác gằn giọng, rồi vung chưởng ra đánh vào đám ngư dân vô tội, như trút hết nỗi căm hận lên đầu họ. Trong tiếng rú thảm thiết là thây người tung bay lả tả rơi vãi trên nền đá.

Một chưởng đánh ra giết có đến hai mươi người, lão ta long lên chuẩn bị đánh chưởng thứ hai thì bị "Kiêu Trung Hồ" cản lại nói:

- Đại ca, không thể giết hết họ!

- Sao? ngươi định chuyện này lộ ra ngoài ư?

- Hiện tại cứ coi chúng ta kể như bại lộ rồi, chúng ta cũng không cần phải đóng kịch với chúng như trước đây nữa. Những người này để lại sau này có chỗ dùng.

Tà Trung Ác hữu dũng vô mưu, đưa ánh mắt tàn ác nhìn đám ngư dân, cảm thấy lời tiểu đệ mình cũng hữu lý, bèn lạnh giọng nói:

- Áp giải chúng về Bích Ngọc đảo! Đi!

Nói rồi liền cùng Kiêu Trung Hồ phóng người đi trước, đám thuộc hạ lập tức áp giải những người ngư dân còn sống kéo thành đoàn ra biển, lên thuyền trở về Bích Ngọc đảo.

Chỉ phút chốc, mỏm núi vừa hỗn loạn giờ đây lấp loáng dưới ánh lửa tàn là những thây người vung vải, duy nhất trong gió biển có mùi tanh tưởi chỉ còn nghe thấy tiếng rên nho nhỏ, đó chính là tiếng rên của "Thiên La Kiếm" Qúa Nam Bình.

Trời đã sập tối từ lâu, nhưng vì ánh lửa cháy dữ dội nên mới thấy sáng rực, giờ đây sau chừng vài tiếng đồng hồ khi lửa đã lụi tàn, thì mỏm núi đá như bị màn đêm đen nghịt nuốt chửng, vẫn duy nhất thoang thoảng trong gió biển là tiếng rên vì đau đớn của Qúa Nam Bình.

Khi khối mặt trời đỏ ối bò lên khỏi mặt biển, những tia nắng tươi sáng ban mai chói chang hắt lên mặt biển, rồi hắt lên mỏm núi như xóa tan đi một đêm không bình thường.

Đúng vậy, mỏm núi vẫn là mỏm núi, nhưng thạch động giờ đây đen ngòm, và bên ngoài vương vãi khắp nơi là những xác chết không toàn thây.

Qúa Nam Bình lả đi trên phiến đá, qua một đêm dưới sương muối, giờ đây dưới ánh nắng mặt trời cũng khiến lão phải tỉnh lại. Đầu tiên là tiếng rên vì đau đớn ê ẩm Im lặng lạ thường, nhưng đột nhiên bên cửa động xuất hiện một người.

Trên khuôn mặt trẻ trung anh tuấn ẩn hiện nét hận thù và đau khổ, ánh mắt sắc bén lạnh lùng đưa nhìn một lượt chung quanh vừa thờ ơ vừa tàn bạo. Chàng ta chính là Đồng Thiên Kỳ.

Chàng không có gì thay đổi, ngoài toàn thân từ đầu đến chân ướt sủng, chàng từ từ bước ra khỏi động, đưa mắt nhìn lại một lượt toàn trường, bỗng nhếch mép như tự nói một mình:

- Hừ, lần thứ hai các ngươi không giết được Đồng mỗ, cánh tay Huyết Kiếp Thủ nhất định sẽ vươn tới sào huyệt các ngươi.

Đột nhiên một tiếng rên khẽ lọt vào tai chàng, Đồng Thiên Kỳ quay người theo bản năng liền bắt gặp Qúa Nam Bình vẫn còn bị đóng đinh trên phiến đá. Chàng nhếch mép cười lạnh lùng:

- Qúa Nam Bình, thực không ngờ bọn chúng lại bỏ quên ngươi lại đây.

Qúa Nam Bình như bị chấn động mạnh bởi giọng nói lãnh bạo của Đồng Thiên Kỳ, lão cố rụt

người, quay đầu nhìn chàng gắng gượng nói:

- Lão phu... lão... cũng không ngờ... ngươi... không bị... thiêu chết...

Giọng của lão giờ đây không còn tàn bạo ác độc như tối qua, có lẽ một đêm đau đớn thống khổ đủ làm cho lão tỉnh ngộ hiểu ra bao nhiêu vấn đề.

- Phải, trời chưa cho ta chết, hẳn là còn để gặp lại họ Qúa nhà ngươi.

Qúa Nam Bình đưa đôi mắt lờ đục nhìn vào đôi mắt sắc lạnh của chàng, thở dài thều thào nói:

- Một đêm thống... khổ, khiến lão phu... tự mình nhận ra lỗi... lỗi lầm năm xưa, do đó cảm thấy... không nên trách ngươi, không nên hận ngươi. Đây là món nợ mà...

lão phu phải trả, có điều ngươi quá tàn độc như đám ác ma kia... thực, không giống như... những người họ Đồng.

Đồng Thiên Kỳ bước đến bên phiến thạch bàn, lạnh giọng:

- Phải, Đồng mỗ đúng không có lòng nhân từ như người Đồng gia, bởi vì người Đồng gia được đáp lại lòng nhân từ đó bằng sự đãi ngộ bất bình tàn bạo, cho nên một đời Đồng mỗ phải tìm lại sự công bằng đó.

Thấy thái độ lạnh lùng tàn bạo của Đồng Thiên Kỳ, Qúa Nam Bình thừa hiểu có mở miệng cầu xin cũng chỉ vô ích, do vậy cả hai phút chốc rơi vào im lặng.

Đột nhiên, một tiếng động khẽ lọt vào tai Đồng Thiên Kỳ, do thanh âm phân biện được khoảng cách và vị trí là ngay sau lưng chàng chỉ chừng một trượng. Theo phản xạ, chàng quay người lại đồng thời đề chân lực phòng bị, thế nhưng vừa nhận ra đối phương là ai, chàng la lên:

- Nhan cô nương!

Không sai, chính là Nhan Ngọc Dung, thế nhưng khuôn mặt hồng phấn thanh nhã của nàng giờ đây thay bằng một khuôn mặt đanh lạnh, kèm theo hai ánh mắt phẫn nộ căm hận:

- Nhan Ngọc Dung ta đã hiểu ra hết rồi.

Vừa lúc ấy, từ sau mỏm núi lại thấy bóng “Trác Kình” Mãnh Long xuất hiện, kèm theo giọng nói sang sảng:

- Ê, tiểu cô nương, tiểu tử kia có đó không?

Dứt lời, cả người lão đã tung mình nhảy xuống, theo ngay sau lưng lão ta còn một người nữa chính là Ngũ Xảo Vân...

Có lẽ vì tâm trí để hết vào Đồng Thiên Kỳ, cho nên lão ta không chú ý đến toàn trường xung quanh, vừa gặp Đồng Thiên Kỳ đã la lên:

- Tiểu tử, ngươi khiến ta và tiểu cô nương sốt ruột!

Dứt lời, lão định chạy đến ôm lấy chàng, nhưng bỗng trong tầm mắt lão phát hiện nhiều người nằm vung vãi trên đất, lập tức quan sát quanh một vòng lão kinh hoảng thất thanh la lên:

- Là... là chuyện gì?

Nhan Ngọc Dung lạnh lùng tiếp lời ngay:

- Dưới cánh tay Huyết Kiếp Thủ xưa nay chưa ai sống sót, điều này có gì lấy làm lạ. Giả sử bổn cô nương đoán không nhầm thì bọn họ lẽ ra không nên kéo đến đốt phá thạch động cố cư của Đồng đại hiệp.

Mãnh Long như hiểu ra chuyện, kinh ngạc la lên:

- Tiểu tử, cô ta nói thực sao?

Từ đầu đến giờ Đồng Thiên Kỳ chỉ điềm nhiên trầm lặng, tợ hồ như những lời vừa rồi của bọn họ không liên quan gì đến chàng, chàng quét ánh mắt trầm tĩnh nhìn hai người nói:

- Nhan cô nương, có bao giờ cô nghe qua Huyết Kiếp Thủ lại giết người vô tội hay chưa?

- Hừ, tri nhân tri diện bất tri tâm, cái danh "Huyết Kiếp Thủ" ngươi dùng chưa đến một năm.

Ngũ Xảo Vân tợ hồ như có hảo cảm với Đồng Thiên Kỳ, lúc này nghe vậy nhìn Đồng Thiên Kỳ nói vẻ thành khẩn:

- Đồng công tử, im lặng không giải thích được vấn đề, sao công tử không kể hết chuyện đã xảy ra ở đây?

Đồng Thiên Kỳ nhìn Ngũ Xảo Vân cười cười nói:

- Cô nương, có lẽ lời cô rất đúng, thế nhưng Đồng mỗ xưa nay chỉ làm chuyện không trái lương tâm mình. Người trong thiên hạ hiểu được Đồng mỗ không nhiều mà Đồng mỗ cũng không hy vọng họ hiểu mình, nếu như cô nương tin nổi thì nên biết rằng Đồng mỗ từng bị bọn họ vây đốt trong thạch động.

Mãnh Long giật mình la lên hỏi lại:

- Thật sao?

Nhan Ngọc Dung liếc nhìn quanh thạch động cháy đen lạnh giọng hỏi:

- Nói thế Đồng công tử siêu phàm không bị thủ hỏa làm hại?

Mãnh Long nghe vậy đưa mắt nhìn chàng từ đầu đến chân chỉ thấy ướt sủng và đầy bụi tro.

- Đúng nhá! Tiểu tử, vậy tại sao lửa thế mà không hề gì đến ngươi?

Đồng Thiên Kỳ ánh mắt trở nên lạnh lùng:

- Lão muốn Đồng mỗ nói gì đây?

- Giải thích, chỉ giải thích vì sao có những thây người vô tội này?

- Những người này tuyệt không phải bị Đồng mỗ sát hại.

Nhan Ngọc Dung lạnh giọng chen ngang hỏi:

- Chỉ có một câu như vậy sao?

Mãnh Long phụ họa nói:

- Đúng vậy, há chỉ một câu như thế?

Ánh mắt Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng nhìn lên mặt ba người, lành lạnh nói:

- Đồng mỗ hôm nay giải thích như vậy đã quá nhiều, kể từ khi xuất đạo có thể nói đây là lần đầu tiên Đồng mỗ biện bạch cho mình, và cũng sẽ là lần cuối cùng trong đời. Ba vị nếu như còn cho rằng những người này chết dưới tay Đồng mỗ thì là Đồng mỗ giết chết họ vậy.

Mãnh Long chết khựng người nhìn Đồng Thiên Kỳ hồi lâu, đột nhiên giọng khản đục lại như cố gắng lắm mới nói nổi:

- Tiểu tử, thì ra lão hòa thượng kia nhìn nhầm người rồi, chuyện ngày hôm nay tạm chấm dứt tại đây, sau này gặp lại ta với ngươi coi như không quen biết.

Đồng Thiên Kỳ vừa nghe thì cũng ngớ người, nhưng chỉ là thoáng qua rồi điềm nhiên cười nói:

- Tôn giá nói cũng đúng.

Đột nhiên chàng quay nhìn Nhan Ngọc Dung nói:

- Nhan cô nương, ngày nào Đồng mỗ còn sống thì vĩnh viễn không quên đại ân của cô nương.

Nhan Ngọc Dung tợ hồ như sợ đôi mắt sáng quắc của thiếu niên kia làm mình xao lòng mềm yếu, cho nên cố tránh bắt gặp ánh mắt của chàng, lạnh lùng nói:

- Qúa khứ hãy dể cho nó qua, bổn cô nương cũng không hy vọng ngươi nhớ chuyện ấy.

- Vậy thì tại hạ xin cáo từ! Dứt lời, chàng quay người lại nhìn Qúa Nam Bình nằm trên thạch bàn, lãnh bạo nói:

- Qúa Nam Bình tình thế thay đổi nhưng cũng không cứu nổi vận mệnh của ngươi.

Dứt lời liền xuất thủ điểm bảy trọng huyệt.

Qúa Nam Bình giờ đây không còn sợ sống chết là gì, cười lớn:

- Ha ha... Đồng Thiên Kỳ... hiện tại, ngươi... ngươi chẳng còn... làm gì được...

lão phu...

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép cười nói:

- Đồng mỗ đã muốn giết ngươi, thì ngươi sống cũng chỉ là cái xác không hồn mà thôi.

Nói rồi không thèm nhìn lão thêm một cái nữa, quay người bỏ đi.

Ngũ Xảo Vân trong ý thức cảm thấy có chút gì hiểu nhầm trong chuyện này, nhìn thấy khuôn mặt lạnh đanh của tiểu thư mình mà bỗng phát lo, lại thấy Đồng Thiên Kỳ bỏ đi thì càng hoảng hơn, bất giác nhớ một chuyện bèn nói:

- Đồng công tử, bao giờ thì công tử đến "Vạn Thánh Đảo" lãnh Mai cô nương về?

Đồng Thiên Kỳ vừa bước được hai bước, nghe vậy chấn động mạnh, vội dừng bước quay người, buột miệng nói:

- Mai cô nương ở tại Vạn Thánh đảo ư?

Giọng chàng trở nên vô cùng quan tâm lo lắng khiến cho phương tâm Nhan Ngọc Dung có chút chua xót, sóng lòng trỗi dậy, thốt lên lạnh như băng:

- Ngươi cứ nói địa điểm, bổn cô nương sẽ cho người mang cô ta đến.

- Mang đến?

Đồng Thiên Kỳ buột miệng hỏi lại, trước mắt chàng hình ảnh nhu mì thuần hậu của Mai Phụng Linh như hiện ra mồn một, chàng cứ ngưng mắt nhìn Nhan Ngọc Dung rất lâu, đôi môi mấp máy đến mấy lần mới đột nhiên bật thành tiếng:

- Nhan cô nương...

Trở lại trầm mặc, không ai nói câu nào, Đồng Thiên Kỳ không nói thêm được nữa.

Nhan Ngọc Dung nén lòng lạnh giọng hỏi:

- Ngươi còn gì muốn nói?

- Đồng mỗ không ngại mặt dày mày dạn mà xin cô nương một lần.

Mãnh Long nhìn chăm Đồng Thiên Kỳ ngạc nhiên, Nhan Ngọc Dung ngược lại cảm thấy có chút hả lòng, nói:

- Nói đi.

- Mai cô nương là một người bất hạnh, Đồng Thiên Kỳ cũng hiểu Vạn Thánh Đảo không phải thiếu chỗ ở, cho nên xin cô nương khai ân để cho Mai cô nương lưu trú trên quý đảo một thời gian, tránh phải cùng Đồng mỗ bôn tẩu giang hồ hiểm ác. Một ngày nào trên giang hồ sóng lặn tam lắng, thì cô ta sẽ tự rời quý đảo. Giả sử Đồng mỗ không may vong mạng thì xin cô nương thương xót cho cô ta mà lưu lại ở mãi mãi trên đảo, Đồng mỗ câu xin như vậy là cũng quá nhiều chẳng hay cô nương đồng ý? Đồng mỗ nguyện sống để lòng chết mang theo ân đức này.

Nhan Ngọc Dung bỗng quay mặt lại, nhìn chăm vào chàng hỏi gặn:

- Cô ta quan hệ thế nào với ngươi, mà ngươi chăm lo đến thế?

Đồng Thiên Kỳ chỉ cười điềm nhiên:

- Tiên thế Đồng mỗ từng thụ ân rất nhiều với tiên phụ cô ta.

Nhan Ngọc Dung mấp máy đôi môi cánh đào hồi lâu mới quyết định:

- Được ta chấp nhận!

Nói xong nàng quay nhanh người để che dấu hai hạt lệ châu đang chực trào ra khóe mi.

Đồng Thiên Kỳ vẫn điềm nhiên nói:

- Đồng mỗ tạ trước đại ân của cô nương, giờ xin cáo từ!

Chàng chấp tay xá nhanh mấy cái rồi quay người tung mạnh lên không trung ra hướng biển.

Gần như cùng lúc, cả ba người đều quay lại nhìn theo bóng chàng vừa biến mất dưới nước biển, hai hạt lệ châu không gượng được lăn dài trên đôi má phấn của nàng...

Hồi 26 - Buồn Đau Lòng Ngọc Nữ

Trác Kình Mãnh Long đứng lặng người đưa mắt nhìn ra biển sóng lô nhô vô tận, bất giác chép miệng than dài, rồi chửi đổng lẩm bẩm một mình:

- Mẹ kiếp, đám dân không đáng chết này, mẹ chúng nó sao lại kéo nhau đến đây chứ?

Ngũ Xảo Vân đứng bên cạnh nghe vậy buột miệng hỏi:

- Lão vẫn còn nhớ đến anh ta?

- Đương nhiên, đáng tiếc nó không nên giết bao nhiêu người vô tội thế này mới đúng.

Lão vừa nói xong, đột nhiên từ phía sau lưng ba người giọng cười quái đản của Thiên La Kiếm Qúa Nam Bình vang lên:

- Ha ha ha... Nếu như hắn ra tay giết hết bọn người vô tội này, thì cố cư của cha hắn làm sao lại bị thiêu hủy đến thế này được chứ?

Mãnh Long nghe vậy quay phắt lại, chạy đến bên thạch bàn lớn tiếng hỏi:

- Ngươi nói gì chứ?

Qúa Nam Bình hít vào hai hơi sâu, mới gắng sức nói:

- Lão phu nói, những người này là không phải Đồng Thiên Kỳ... giết... ngược lại hắn cơ hồ... còn bị chết cháy trong động.

Nhan Ngọc Dung vừa nghe phấn diện tái nhợt, liền nhún người phóng đến bên cạnh thạch bàn hỏi:

- Nếu đã vậy, tại sao chàng không tự nói ra?

Qúa Nam Bình cười lên kha khả nói:

- Các người thực không... hiểu hết hắn bằng lão phu, có bao giờ... các người nghe Huyết Kiếp Thủ... bị người ta vây bắt chưa?

“Ái” Nhan Ngọc Dung buột miệng la lên một tiếng thất thanh, quả thực với tính tình kiêu ngạo trầm lãnh như Đồng Thiên Kỳ thì làm sao có thể tự nói ra những điều sỉ nhục ấy được.

- Nếu như ngươi nói ra điều này sớm, thì có lẽ không đến nổi chết thế này?

Mãnh Long cũng như đã hiểu ra vấn đề, lớn tiếng hỏi:

- Ngươi hiểu hắn thế nào chứ?

Lúc này Ngũ Xảo Vân cùng đã đến bên bọn họ, Qúa Nam Bình cười nói:

- Huyết Kiếp Thủ từng bị vây khốn trong động, nhưng đương nhiên chẳng bao giờ chịu nói ra

những lời này, cho nên hắn mới thà để hiểu lầm chứ không chịu nói.

Mãnh Long trừng mắt la lớn:

- Cẩu tạp chủng, sao ngươi không sớm nói ra... Ta bổ sống ngươi.

Nói rồi vung tay định đánh, nhưng Ngũ Xảo Vân đã cản lại nói:

- Hãy chậm.

Rồi quay hỏi Qúa Nam Bình:

- Vậy tại sao lại có những xác ngư dân này?

Qúa Nam Bình gượng cười nói:

- Kiêu Trung Hồ và Tà Trung Ác tuy vây khốn được... Đồng Thiên Kỳ vào động... thế nhưng chúng không tài nào... tiến vào, cho nên... mới nghĩ ra thâm kế, dùng ngư dân ép buộc gánh củi và cỏ khô... vào động đốt. Sau khi chuyện hoàn tất, chúng lại... giết người diệt khẩu.

Nhan Ngọc Dung vừa nghe đến đó thì hai hàng lệ tuôn rơi lả chả, trong lòng nàng chừng như tan nát.

Đột nhiên Mãnh Long gầm rống lên như con sư tử đói mồi:

- Ta xé xác ngươi, tại sao ngươi không chịu nói sớm ra? Xé!

Dứt tiếng “Xé” chỉ nghe Qúa Nam Bình rú một tiếng thảm rồi tắt lịm, đôi bàn tay của Mãnh Long quả đã xé nát người Qúa Nam Bình, rồi bỗng nhiên lão buông thây Qúa Nam Bình xuống đất, ôm mặt khóc:

- Mãnh Long ta bình sinh chưa hề nghi ai, sao lần này hồn mê tâm mẫn lại hoài nghi tiểu chủ, ta lúc đầu phải tốn bao nhiêu lời mới thuyết phục được tiểu chủ cho theo.

Bây giờ lại chia tay dễ đến thế, giờ ta biết đi tìm tiểu chủ nơi đâu? Nơi đâu...?

Vừa tự nguyện rủa mình lão vừa cấu xé ngực mình rông vô cùng đau khổ.

Nhan Ngọc Dung từ từ bước đến bên bờ đá, mặt xanh nhợt nhạt tự lẩm bẩm một mình:

- Thiên Kỳ, thiếp trong lòng đã bao lần gọi tên chàng, bao ngày nay thiếp mong mỏi gặp lại chàng, vậy mà giờ đây tiêu tan thành mây khói. Thiên Kỳ, giờ đây thiếp chỉ còn mong gặp lại chàng, dù chỉ một lần nữa rồi dù chết cũng mãn nguyện nhắm mắt.

Nói rồi người sụp xuống khóc như mưa như gió, tiếng khóc nỉ non buồn thảm làm động lòng người.

Ngũ Xảo Vân là người còn bình tĩnh nhất, liền đến đỡ tiểu thư mình an ủi nói - Tiểu thư, có đau buồn thương cảm bao nhiêu cũng chỉ vô ích, chúng ta còn phải nghĩ kế sách bù lại sai lầm.

Nhan Ngọc Dung gượng ngước mặt lên lắc đầu nói:

- Hiện tại ta đầu óc rối loạn, tinh thần suy sụp, còn nói gì nghĩ kế với sách.

- Tiểu thư, chuyện đến nước này, theo ý tì nữ chúng ta trước hết về đảo mang theo vị Mai cô nương kia đi, nếu không dù chúng ta có tìm được Đồng công tử, thì công tử cũng không khi nào chịu nhìn mặt chúng ta.

Nhan Ngọc Dung tâm thần bấn loạn, nghe vậy chỉ biết vậy, gật đầu nói:

- Vậy thì chúng ta nhanh trở về Vạn Thánh Đảo.

Bấy giờ bằng một tay Ngũ Xảo Vân sắp xếp, cả ba người rời mỏm đá thương tâm lên thuyền trở về Vạn Thánh Đảo.

oo Giáp biển phía bắc Bích Ngọc đảo là một ngọn cổ phong cao có đến trăm trượng, ở đây không hề có cây cỏ, chỉ toàn là đá nham thạch. Tuy ngọn núi này không lấy gì làm cao lắm, thế nhưng trên đảo này thì nó là nơi cao nhất, nên đứng trên đỉnh thì toàn cảnh đảo thâu tóm vào trong tầm mắt. Núi đá bốn bề đều là vách cheo leo hiểm trở, vả lại ít cây cối, cho nên trước nay chưa từng có người dân nào trên đảo có thể lên đến đỉnh.

Bấy giờ là gần chính ngọ, mặt trời chói chang chiếu những tia nắng rát bỏng lên núi đá rồi hất ngược trở lại, khiến người ta khó có thể trực tiếp nhìn được.

Vậy mà ở mặt đảo, ngay trên núi lại có một chàng thiếu niên vận bạch y, đỉnh lập như tượng, mặt lạnh lùng, đôi mắt hàm chứa nổi hận thù tàn độc, cứ ngưng nhìn vào phía đảo – "Thính Đào sơn trang" nơi mà chính đang diễn ra một cuộc quyết đấu sinh tử giữa hai nhóm người.

Đứng trầm mặc ngưng nhìn hồi lâu, bạch y thiếu niên đột nhiên lãnh bạo buông tiếng thốt khẽ; - Xem ra đây là nơi kết cục hung danh Cửu U Đảo các ngươi.

Không sai, sào huyệt chính của Cửu U Đảo đã bị chiếm cứ, lúc này vừa đánh vừa lùi về phía ngọn núi đơn độc này, hoàn toàn bọn họ không phải muốn chạy về đây, thế nhưng cả ba mặt đều bị vây kín không còn con đường nào khác.

Đám người vây công rất đông, thế nhưng bạch y thiếu niên chỉ nhận ra một người, đó là Kim Lệnh công tử. Chung quanh Kim Lệnh công tử là tám gã tráng hán, mỗi người tay nắm một ngọn cờ vàng viền hồng rộng có đến năm xích, những ngọn cờ lớn nghênh phong bay phần phật, nhưng cũng có thể nhận rõ giữa mỗi lá cờ có thêu một mặt trời đỏ chói.

Trước Kim Lệnh công tử chừng năm trượng, lúc này chính một cuộc ác chiến quyết liệt giữa ba lão già tóc bạc trắng và bọn "Kiêu Trung Hồ" "Tà Trung Ác". Cứ nhìn thế cục trận đấu cũng thấy rõ "Cửu U Đảo nhị lão" đang lâm vào thế hạ phong.

Cách đó không xa lại là trận đấu giữa Cửu U Đảo chủ và một lão già khác, cứ nhìn tình thế cũng thấy Cửu U Đảo chủ so với Cửu U nhị lão chẳng khá hơn, thậm chí còn nguy hiểm hơn nhiều.

Bên ngoài hai trận đấu chính này lại là một trận đấu hỗn chiến có đến cả trăm người tham gia, chốc chốc đây đó lại bật lên tiếng rút thảm lẫn trong tiếng đao kiếm chạm nhau. Đầu rơi, máu chảy, như một trận đại huyết kiếp, khiến người ta nhìn không khỏi run người.

Bạch y thiếu niên quan sát quanh trường đấu một vòng, rồi ngưng lại trên bốn lão già vây đánh Cửu U nhị lão bỗng lẩm nhẩm tự nói một mình:

- Cứ nhìn hiệu cờ đủ thấy bọn họ không phải là người của Nguyệt Hoa hội mà là người của Nhật

Liệt bang trong đồng minh Nhật Nguyệt Bang. Không ngờ Kim Lệnh công tử lại có thân phận trong Nhật Nguyệt Bang cao như vậy, đến như chỉ bằng vào thân thủ của bốn lão già này đủ thấy Nhật Nguyệt Bang còn là nơi tàng long ngọa hổ... Nếu như bang này có gây thù với Đồng mỗ, sau này hươu về tay ai thì thật khó mà đoán biết trước được.

Thì ra, chàng thiếu niên từ đầu đến giờ đơn độc một mình đứng trên Độc phong quan sát trận đấu chính là Đồng Thiên Kỳ.

Vừa lúc này, trận đấu của Cửu U Đảo chủ có thay đổi, Đảo Chủ bỗng thấy đảo người ôm tay chạy về sau, chừng như lão ta vừa thụ thương. Cửu U Nhị lão cũng thất thế, bất đắc dĩ đành phải thoái lùi tiếp cả hơn hai mươi trượng, vòng vây của Nhật Nguyệt Bang đang theo đà tiến lên đuổi riết.

Chủ đã vậy thì tớ khỏi phải nói, đám thủ hạ của Cửu U Đảo tháo chạy lùi, không thể đỡ nổi, đám thủ hạ của Nhật Nguyệt Bang chỉ thừa thế xông lên tha hồ chém giết, tiếng rên la khóc thảm tợ hồ như chỉ là người của Cửu U Đảo, toàn cục diện chiến trường đã phân định thắng thua rõ rệt.

Chừng như cũng đã lường được kết cục thảm hại khó tránh này, Cửu U Đảo nhị lão và Cửu U đảo chủ hú gọi nhau một tiếng, rồi đột nhiên thả rơi đám thủ hạ, cả ba bóng người nhanh như chớp phóng về hướng Độc phong này.

Kim Lệnh công tử chừng như đã có kế hoạch của mình, nên không vội huy động đệ tử truy theo mà gọi bốn lão già đến phân bố kế hoạch, chỉ thấy bốn lão già phân làm ba cánh từ từ xuất lĩnh thuộc hạ tiến về chân núi.

Đồng Thiên Kỳ nhìn thấy Cửu U Đảo nhị lão và Cửu U Đảo chủ chạy về hướng chân núi, trong đôi mắt trầm lãnh bỗng hằn lên sát quang, huyệt Mi tâm phút chốc ửng đỏ lên như máu, miệng nghiến lại:

- Các ngươi cuối cùng rồi cũng tự chạy vào cánh tay Huyết Kiếp của ta.

Nói rồi, chàng quay người thoái lùi ra sau, đến một vách núi cao tầm hai trượng, ngồi xuống trên một phiến đá, trước mặt là một khoảng trống khá bằng phẳng.

Quả nhiên không ngoài sự phán đoán của Đồng Thiên Kỳ, chàng vừa ngồi xuống nghỉ chưa bao lâu thì lưng đỉnh đã thấy xuất hiện ba lão ma đầu Cửu U Đảo.

Cả ba lão ma đầu chừng như không thể ngờ được trên ngọn Độc phong này đã có một sát tinh, cho nên vừa lên đỉnh liền quay đầu lại tập trung nhìn xuống dưới.

Bọn họ lên được một chốc thì phía dưới đã nghe thấy tiếng của Kim Lệnh công tử trầm giọng hạ lệnh:

- Tứ Đại hộ pháp phân ra bốn mặt cùng ta xuất lĩnh mọi người vây chặt.

Lệnh vừa phát ra, bên dưới đã nghe tiếng reo hò khí thế, người thành từng đoàn đông nghịt, vây lấy ngọn núi đéen nước chảy không thông.

"Kiêu Trung Hồ" vốn ma mãnh đa đoan, nhưng lúc này cũng đã thấy biến sắc, thế nhưng lão vẫn cố trấn tĩnh nhìn xuống cười nói:

- Hắc hắc... Kim Lệnh công tử, xem ra ta và ngươi trong những ngày tới có lẽ là những ngày cùng phiêu du với nhau.

Kim Lệnh công tử cười lạnh một tràng, gằn giọng nói:

- "Kiêu Trung Hồ", ngươi tuy mưu mô xảo quyệt, thế nhưng không qua mắt nổi bổn thiếu gia đâu. Ngươi nên nhớ rằng, đất này là do bổn thiếu gia sau khi thoát nạn đã tự mình giúp tìm cho các ngươi.

"Kiêu Trung Hồ" nghe vậy thì giật mình, thế nhưng vẫn cố trấn tĩnh nói:

- À, nói như thế có lẽ lão phu phải cảm tạ ngươi?

Kim Lệnh công tử ngửa cổ cười lên kha khả:

- Bất tất, bất tất, nếu như Cửu U Đảo của ngươi có thành ý, sao không sớm đem Cửu đỉnh trao ra để khỏi phải mất hòa khí hai nhà chúng ta.

"Kiêu Trung Hồ" phát nộ, lớn tiếng:

- Cửu đỉnh là tài sản riêng của Nhật Nguyệt Bang các người ư?

- Hừ, năm xưa chuyện cướp đoạt Đỉnh ở Đông Hải tuy Cửu U Đảo các người có hợp tác, thế nhưng công thành thì các ngươi quyền hưởng một mình, phải biết tình thế hiện tại đã không còn như năm xưa nữa rồi.

"Tà Trung Ác" nghe vậy thì càng nộ hơn:

- Tiểu cẩu tạp chủng, ngươi chớ ỷ thế đông cắn người, nơi cất giấu Cửu Đỉnh chỉ có ba chúng ta biết mà thôi, ngươi có tài cán thì cứ lên đây buộc chúng ta dẫn ngươi đi.

Kim Lệnh công tử tuy trẻ người thế nhưng có tu dưỡng nên nghe vậy vẫn không giận, chỉ cười nhạt:

- Ha ha ha... Kim Lệnh công tử có tài cán gì mà làm được chuyện đó. Nhớ ban đầu lên đảo đã từng phiền ngày ba buổi Đảo Chủ chu toàn, nay sao lại đến quấy nhiễu tiếp được? ba vị hiện khí lực vẫn sung túc, xem ra bổn thiếu gia phải chờ đợi một thời gian.

"Tà Trung Ác" chừng như định mở miệng chửi vài câu cho hả dạ, thế nhưng "Kiêu Trung Hồ" đã kịp ngăn lại:

- Đại ca, không cần nhiều lời với chúng.

Nói rồi buông tiếng lạnh lùng với Kim Lệnh công tử.

- Chỉ cần Kim Lệnh công tử ngươi có đầy đủ lòng kiên nhẫn, thì ba chúng ta không có ý kiến gì.

Kim Lệnh công tử cười lớn:

- Kim Lệnh công tử ta làm chuyện gì cũng rất kiên nhẫn, các vị yên tâm.

"Kiêu Trung Hồ" không lắm lời, nói rồi lão thoái lui thêm năm sáu xích nữa, đi ra mé ngoài đỉnh núi, trầm giọng nói:

- Đại ca, nơi này hắn đã từng xem qua, lời này quyết không manh trá. Bằng không thì hắn chẳng khi nào bức chúng ta lên tận đây, hiện tại cần nhất là tính kế thoát thân.

"Tà Trung Ác" không kiên nhẫn, nói ngay:

- Ba mặt bị vây, một mặt là biển, hắn ta lẽ nào hành sự lại sơ xuất như vậy?

"Kiêu Trung Hồ" vẻ lo lắng nói:

- Bọn chúng rõ ràng đến vì Cửu Đỉnh, đương nhiên không khi nào lại sơ suất. Thế nhưng, Cửu U lão thiếu chủ bị diệt, cơ nghiệp tiêu tan, chẳng lẽ chúng ta bỏ qua hận này? Mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, chúng ta thế nào trước hết cũng phải thoát thân ra khỏi đây.

Lão ta vừa nói xong, bỗng nhiên từ một góc hẻm đá một giọng nói lạnh lùng như từ địa phủ vọng về:

- Đúng, mưu sự tại thân thành sự tại thiên, thế gian này đã không còn con đường nào cho ba vị đi.

Dù chưa thấy người, thế nhưng ba lão ma đầu vừa nghe cái giọng lạnh băng chết người kia cũng đủ giật thót mình biết được là ai. Cả ba không ai bảo ai, quay phắt lại ngưng mắt nhìn, bất giác thất thanh la lên:

- Là ngươi?

Đồng Thiên Kỳ vẫn ngồi yên bất động như pho tượng đồng xanh, đôi mắt sáng lạnh chăm nhìn xoáy vào mặt ba lão ma đầu:

- Đúng là Đồng mỗ. Các vị hẳn bất ngờ.

Đến như "Kiêu Trung Hồ" là người trầm tĩnh mưu lược, nhưng lúc này mặt méo mó đến khó coi, phải mất một lúc lão mới lấy lại được bình tĩnh, trầm giọng nói:

- Họ Đồng kia, vừa rồi lão phu nói chuyện với Kim Lệnh công tử có lẽ ngươi đã nghe hết? Năm xưa tiêu diệt Đào Hoa Đảo của ngươi tuyệt không chỉ có một mình Cửu U ĐĐảo chúng ta. Bấy giờ ngươi tính thế nào?

Đồng Thiên Kỳ từ từ đứng lên, lạnh giọng:

- Cánh tay Huyết Kiếp Thủ trước hết với tới ba vị.

"Tà Trung Ác" mắt nhìn cơ nghiệp của Cửu U Đảo phút chốc bị tiêu hủy thì đã muốn phát điên, giờ nghe vậy thì tức giận thét lên:

- Tiểu cẩu, ngươi cho rằng lão phu sợ ngươi hử?

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép cười lạnh lùng, huyệt Mi tâm giữa trán bỗng ửng đỏ lên như rướm máu, bình thản buông giọng:

- Cánh tay Huyết Kiếp Thủ đã muốn lấy mạng ai thì người ấy có van trời khẩn đất cũng không sống nổi, tôn giá nếu như đã có khí phách như thế thì hà tất nhiều lời.

- Vậy thì ngươi nộp mạng đây.

Lão thét dài đầy căm phẫn, dứt lời thân hình bổ đến một chiêu "Quỷ thủ cầu hồn" nhằm ngực Đồng Thiên Kỳ chộp tới, chiêu xuất nhanh như điện, thế như cuồng phong.

Đồng Thiên Kỳ mắt đầy sát cơ, thần khí vốn tụ đủ, chỉ cười nhạt một tiếng:

- Xem ai nộp mạng!

Trong tiếng quát, tả chưởng đánh ra, nhưng hữu chưởng từ phía dưới đã thấy ẩn hiện một con tiểu long.

Hai người công lực cao thâm khó lường, tuy khoảng cách giữa họ khá xa, thế nhưng một chưởng đánh ra chỉ thấy nháy mắt là "bình" một tiếng, chưởng lực đã chạm vào nhau.

Trong đám đất bụi bay mù, "Tà Trung Ác" bị chấn động đến hai bước, trước ngực khí huyết chừng như đảo lộn, trong lòng bỗng nhiên dự cảm một ý niệm không lành.

Đồng Thiên Kỳ người vẫn trầm ổn bất động, chỉ có đôi mày nhíu chặt.

Người bên ngoài thì càng rõ hơn, "Kiêu Trung Hồ" nhìn thấy đại ca mình như vậy thì rất lo lắng, đôi mắt gian giảo của lão cứ chăm nhìn vào hữu thủ án phía dưới của Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ bỗng nhiên giọng lạnh băng nói:

- Tôn giá giờ thử tiếp Đồng mỗ một chưởng.

Dứt lời lướt người tới như bóng chớp đã thấy sát người "Tà Trung Ác" nhưng vẫn chưa ra chiêu.

"Tà Trung Ác" tự biết công lực không qua nổi Đồng Thiên Kỳ, thế nhưng lão giờ ở vào thế cởi hổ nan thoái, đồng thời cũng không dám lách người né tránh bỏ lỡ tiên cơ, cho nên nghiến răng nói:

- Một ngươi, hai ta!

Song chưởng tiéep liền tụ hết chân lực vung ra.

Vừa khi ấy, "Kiêu Trung Hồ" và Cửu U Đảo chủ bên ngoài nhìn thấy tình hình rất rõ, vội thất thanh la lớn:

- Thoái lùi nhanh, nó xuất Tiềm Long Chưởng.

Đồng thời cùng tiếng quát là hai bóng người bất kể sinh tử nhảy bổ về phía Đồng Thiên Kỳ vung chưởng tấn công gỡ nguy cho "Tà Trung Ác".

"Tà Trung Ác" tuy nộ cực thịnh, nhưng chưa phải đến nổi quên mất sự sinh tồn bản thân, nên vừa nghe ba tiếng "Tiềm Long Chưởng" cơ hồ ý chiến đấu tiêu giảm quá nửa, song chưởng vừa tung ra vội vàng thâu hồi, đồng thời thân hình thuận đà lách tránh ra ngoài.

Vừa ngay khi ấy thì bọn "Kiêu Trung Hồ" và Cửu U Đảo chủ cũng vừa bổ đến đón đúng một chưởng "Tiềm Long" của Đồng Thiên Kỳ.

Thực ra không thể nhận rõ chàng đã ra chiêu như thế nào, chỉ nghe một tiếng nổ cực lớn, kèm

trong đất đá bay mù là một thân hình tung cao lên không văng ngược ra ngoài, kèm theo một tiếng rú dài...

Khi bụi đất tản hết, chỉ thấy "Kiêu Trung Hồ" áo quần tơi tả, mặt mày tái nhợt, còn Cửu U Đảo Chủ thì nằm tuyệt khí trên đất từ bao giờ, ngay giữa trán của hắn là hình một con bàn long màu đỏ máu.

Đồng Thiên Kỳ mặt lạnh lùng tàn bạo, quét ánh mắt dửng dưng lên xác chết rồi ngưng lại trên hai khuôn mặt già nua há hốc, buông từng tiếng:

- Giờ đến các vị.

"Tà Trung Ác" đã hoảng trước "Tiềm Long Chưởng" của Đồng Thiên Kỳ, thế nhưng lão với Cửu U Đảo Chủ là tình thâm phụ tử, nên đau thương căm phẫn gầm lên một tiếng như mãnh hổ trúng thương.

- Đồng tiểu cẩu, lão phu hôm nay không xé ngươi ra trăm mảnh thì thế gian này từ nay sẽ không còn cái danh "Tà Trung Ác" ta nữa.

Dứt lời, lão nặng nề từng bước sấn tới phía Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ ngưng ánh mắt sắc lạnh lên mặt lão, nhếch mép cười khinh bỉ:

- Không sai, từ nay về sau trong võ lâm người ta không bao giờ còn nghe cái tiện dạnh "Tà Trung Ác" của ngươi.

"Kiêu Trung Hồ" nén nổi hận trong lòng, cố tỉnh trí tìm kế, bất giác lão hắng giọng nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi hôm nay dù thế nào cũng không thoát khỏi tay Kim Lệnh công tử.

- Hừ, đó là chuyện của Đồng mỗ, tôn giá tốt nhất nên mất thời gian vì bản thân mình trước.

- Phải, lão phu chính vì nghĩ đến bản thân mình trước, cho nên mới nói lời này với ngươi.

- Sao? Đồng mỗ không hiểu được ý tôn giá.

"Kiêu Trung Hồ" chừng như đã tính toán một kế, nên không chút do dự nói ngay:

- Hợp thì chúng ta cùng sống, phân thì chúng ta tất cùng chết.

"Tà Trung Ác" định tiến lên động thủ tiếp, nghe vậy thì mặt biến sắc la lớn hỏi:

- Lão nhị, ngươi nói vậy nghĩa là thế nào?

"Kiêu Trung Hồ" trầm giọng nói:

- Hoạn nạn đồng cảnh, đành phải vậy thôi.

"Tà Trung Ác" giận dữ chỉ tay vào xác nhi tử của mình là Cửu U Đảo Chủ gằn giọng:

- Vậy chẳng phải hắn giết không bọn ta?

"Kiêu Trung Hồ" lạnh giọng đáp:

- Trong Thính Đào trang còn chết nhiều hơn.

“Tà Trung Ác” đại nộ:

- Ngươi định cùng tiểu tử này thỏa hiệp?

- Đại ca, đây là sinh lộ duy nhất của chúng ta hôm nay, mọi ân oán khác cứ để ngày sau hẳn tính.

Nói rồi lão không cần biết ý của “Tà Trung Ác” thế nào, quay lại nhìn Đồng Thiên Kỳ hỏi:

- Đồng Thiên Kỳ, ý ngươi thế nào?

Đồng Thiên Kỳ không chút lưỡng lự đáp ngay:

- Đồng mỗ cho rằng tôn giá chỉ phí tâm cơ mà thôi.

“Kiêu Trung Hồ” mặt tái xạm lại trầm giọng:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi cần phải hiểu rằng lão phu hoàn toàn không phải sợ ngươi.

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép cười thản nhiên:

- Đồng mỗ đã nói rồi, cho dù tôn giá quỳ xuống van lạy trăm ngàn lần thì cánh tay Huyết Kiếp hôm nay vẫn lấy mạng tôn giá.

Lại một phen mưu kế thất bại, “Kiêu Trung Hồ” thẹn đến chín mặt, bất giác từ sâu trong lòng ý nghĩ trí mạng cầu toàn khởi lên, lão hằn học nói:

- Lão phu thực sự hối hận hôm trước vội vàng không trở vào động xem.

- Giả sử Đồng mỗ là tôn giá thì không khi nào sơ suất đến nổI để cả một vùng nước lớn đến thế tồn động trong hang, cỏ rơm nhúng nước chính là tấm lá chắn giúp Đồng mỗ thoát thân đấy.

“Kiêu Trung Hồ” nghe thì càng thẹn mặt tím tai, lão thực không thể nào ngờ rằng hôm ấy chính Đồng Thiên Kỳ đã dùng những bó cỏ khô và rơm ra. nhúng đẫm nước chất thành bức thành chống lại ngọn lửa từ bên ngoài, nhờ vậy mà chàng mới thoát khỏi cơn hiểm.

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi thật ngoan cố, kể như hôm nay ngươi khai tử.

Nói rồi lão nhìn đại ca mình, nói tiếp:

- Đại ca, hiện tại chính là lúc chúng ta báo thù cho tiểu điệt.

“Tà Trung Ác” tuy còn giận lão đệ của mình vừa rồi định thỏa hiệp với Đồng Thiên Kỳ, nhưng mối giận giết con còn lớn hơn, nên gật đầu đáp:

- Ta đã sẵn sàng từ lâu.

“Kiêu Trung Hồ” bình sinh người đa đoan giảo hoạt, cho nên vừa nhìn thấy thần sắc khác lạ trên mặt đại ca của mình là trong lòng thoáng một ý ngay, cốt giả trầm giọng quát:

- Đồng Thiên Kỳ, năm sau vào ngày này là ngày kỵ của ngươi.

Lời dứt là thân hình lướt lên, tung ra một chiêu "Kình Đào Phá Ngạn" nhắm vào ngực Đồng Thiên Kỳ bổ tới, thế chưởng cuồn cuộn sinh cuồng phong.

"Tà Trung Ác" vừa rồi trong lòng có chút nghi ngờ "Kiêu Trung Hồ", nhưng lúc này nhìn thấy lão đệ ra tay trước nên cũng không nghĩ gì thêm, liền nhảy vào vung chưởng ra chiêu "Cuồng phong trợ thủ" chộp vào các yếu huyệt trên người Đồng Thiên Kỳ.

Nên biết rằng, "Kiêu Trung Hồ" và "Tà Trung Ác" là hai nhân vật thành danh không nhỏ trong võ lâm năm xưa, bọn họ hẳn vì cùng tâm cùng ý nên kết giao làm huynh đệ, từ đó cả hai tụ đầu gây ra không biết bao nhiêu cơn sóng gió trong giang hồ.

Hôm nay kể như là lần đầu tiên bọn họ hai người liên thủ công đấu với một nhân vật có công lực kinh hồn mà bọn họ chưa từng gặp, cho nên lần này ra tay, chừng như là quyết tử, bởi vậy vừa xuất chiêu đã thấy cuồng phong chấn khởi, thế chưởng vù vù áp tới như muôn lãng đồng sinh.

Đồng Thiên Kỳ trầm tĩnh như không, trong lòng chàng tuy vậy có chút khẩn trương, bởi vì chàng biết hai lão ác ma này công lực cũng thuộc hạng thặng thừa quyết không thể khinh địch. Vì vậy, vừa thấy đối phương cả hai cùng xuất chiêu chàng liền hoa tay phát ra liền một lúc liên hoàn chưởng...

Chỉ nghe "Bình, bình..." từng tiếng nổ dữ dội và đất đá bay mù trời, ba bóng người như bị nuốt chửng vào trong đám đất bụi không còn phân biệt đâu là đâu nữa.

Nhưng ở từ xa, nếu quan sát kỹ có thể thấy lúc này từ bốn hướng đỉnh núi xuất hiện bốn lão già, bọn họ chính là Tứ Đại hộ pháp của Nhật Nguyệt Bang.

Hồi 27 - Trên Cô Phong Tụ Phong Vân

Ba người quần lấy nhau động thủ đã ngoài mười chiêu nhưng không hề hay biết có người thứ ba xuất hiện, bởi vì bọn họ chừng như để hết tâm trí vào cuộc đấu, biết chỉ cần sơ hở là thủ bại ngay tức khắc.

Đất đá cứ hết lớp này bay lên lại đến lớp khác vọt bắn, trên cô phong gió lồng lộng đẩy đất bụi bay tứ tán. tạo ra một khoảng mù mịt rộng có đến ba trượng vuông.

Chính nhờ điều này mà bọn Kim Lệnh công tử và bốn lão đại hộ pháp mới dễ tiếp cận đến đỉnh.

Qua chốc lát, cả ba đã quần nhau hơn ba mươi chiêu nhưng vẫn chưa phân thắng bạt. Kiêu Trung Hồ vốn đã có ý thoát thân từ trước, nên đấu thì đấu nhưng luôn lo Đồng Thiên Kỳ thi triển Tiềm Long Chưởng dù biết rằng đang hồi quyết liệt này mà tháo thân là vô cùng nguy hiểm, nhưng bản năng sinh tồn trỗi mạnh hơn nên lão không lúc nào không tìm một cơ hội tốt để đào tẩu.

Ánh mắt láo liên vừa chú ý đôi tay ra chiêu của Đồng Thiên Kỳ, nhưng không quên để ý tới đại ca của mình là Tà Trung Ác, thấy lão ta mặt đằng sát khí, tâm trí như dồn hết vào báo thù cho con, Kiêu Trung Hồ thầm nghĩ:

"Xem ra đại ca không có ý nghĩ thoát thân, đây là cơ hội tốt cho ta" Nghĩ rồi không chút do dự, quyết hành động ngay, vừa khéo lúc ấy Đồng Thiên Kỳ ra tiếp liên hoàn thất chưởng.

Lão hít sâu một hơi, la lớn:

- Đại ca, Cửu U Thâu Hồn chưởng!

Nói rồi lão ra tay trước, song chưởng múa lên tự nhiên phát ra hàng trăm chưởng ảnh không biết đâu là hư đâu là thực chộp lấy người Đồng Thiên Kỳ. Cửu U Đảo phái do bọn họ sáng lập, chính là lấy tên tử môn tuyệt chưởng này mà đặt. Tà Trung Ác đã nghĩ đến dùng tuyệt chưởng này thế nhưng trong lòng còn chút nghi ngờ Kiêu Trung Hồ cho nên mới chưa xuất ra, lúc này nghe nhắc đến đồng thời thấy lão đệ cũng thi thố tuyệt chưởng "Vạn ảnh đoạt hồn chưởng" thì lão cũng liền hoa tay vung chưởng ra.

Đồng Thiên Kỳ vừa đánh xong liên hoàn thất chưởng đụng phải vạn ảnh chưởng của Kiêu Trung Hồ, chàng không nao núng. Thế nhưng, ngay chính lúc ấy sau tiếng la của Kiêu Trung Hồ, chàng bỗng thấy gáy cổ lành lạnh, biết. có một cỗ kình phong đang ập đến từ phía sau. Lúc này chàng rơi vào thế gọng. kiềm của hai lão ma đầu, hóa giải được vạn chưởng phong phía trước thì sẽ bị chưởng phía sau đánh trọng thương ngay.

Nhưng thế không thể không tránh, nghĩ vậy bèn quyết định trong lòng hạ tuyệt thủ, người lách nhẹ về trái nửa bộ đủ quay độ, tả thủ phất ra liền ba chưởng. nhưng hữu thủ lại vận Tiềm Long ẩn phát chưởng. Kiêu Trung Hồ đã tính kế thoát thân, nên vừa thấy thế hư của Đồng Thiên Kỳ chỉ là cản chân mình, còn thế thực hữu thủ phất Tiềm Long Chưởng thì vội vàng đề tụ Thiên Cân trụy kiềm người lại, chưởng lực nhất thời cũng thâu về.

"Bình" một tiếng như trời long đất lở, hàng trăm cỗ bàn long ẩn hiện rồi cùng với Cửu U đoạt hồn chưởng tiêu tán, nhưng nền nham thạch thì bị khoét một hố sâu có đến cả mấy xích, kèm trong tiếng đất đá bay ào ào là một tiếng rú thảm, một thân hình văng ngược lên không rồi rơi phịch trên đất.

"Kiêu Trung Hồ" không cần nhìn, chỉ nghe tiếng rú cũng đoán ra được thảm cục mà vốn trong đầu lão đã lường trước, chỉ trong khoảng khắc tích tắc ấy, khoảnh khắc mà lão cho là cơ hội ngàn cân, liền tung mình hòa khuất trong đám bụi mù mịt phóng ra hướng biển...

Thế nhưng lão thực không ngờ, chân vừa chớm khỏi mặt đất lao đi được tầm trượng thì một cỗ chưởng kình chẳng biết từ đâu ập đến trước ngực đồng thời một giọng nói trầm lãnh:

- Tôn giá định chạy đi đâu?

"Kiêu Trung Hồ" ở tình thế gấp rút, đành phải giơ chưởng án trước ngực, đồng thời dừng chân lại không dám chạy tiếp.

Đồng Thiên Kỳ nghe một giọng nói lạ thì cũng giật mình, trầm lãnh đưa mắt quét nhìn một lượt, mới hay người vừa nói chính là Kim Lệnh công tử.

Lúc này, trên mặt đất "Tà Trung Ác" áo quần tơi tả, mặt nhợt nhạt, cố gượng dậy buông giọng oán hận:

- Lão nhị, đến hiện tại mới hiểu ra vì sao ngươi ra tay trước mà lại đến sau, ba mươi năm giao bằng kết hữu với ngươi, hôm nay kể như ta hiểu hết về con người nham hiểm của ngươi.

Đồng Thiên Kỳ đột nhiên bước đến lạnh lùng đạp chân phải lên ngực "Tà Trung Ác", trầm giọng:

- Tôn giá để lại khi về dưới địa phủ nói chuyện với hắn, hiện tại không phải là lúc tôn giá nói nữa rồi.

Dứt lời định ra một cước đạp nát ngực lão ta, thế nhưng "Tà Trung Ác" mặt biến sắc la lớn:

- Hãy chậm, Đồng Thiên Kỳ, lão phu còn lời muốn nói ngươi.

Đồng Thiên Kỳ hơi ngớ người, nhưng lại thản nhiên cười nói:

- Đồng mỗ đã nói hết rồi, tôn giá tốt nhất không cần mất nhiều lời đến thế.

"Tà Trung Ác" ngước đôi mắt nhăn nheo lên nhìn Đồng Thiên Kỳ, nặng giọng:

- Trước khi nói ra lão phu cũng cần phải có lời nói trước rằng lão phu quyết không phải tham sinh húy tử mà hy vọng ngươi tha mạng.

- Hừ, có lẽ tôn giá cũng thừa hiểu không có khả năng đọ "Tà Trung Ác" đưa tay áo lên chùi dòng máu đang rỉ ra bên khóe môi:

- Năm xưa Cửu U Đảo sở dĩ liên kết với Nhật Nguyệt Bang tiêu diệt các đảo Đông Hải mục đích chỉ là vì muốn đoạt chín chiếc đỉnh trên có tàng chứa Tiềm Long Thần Công. Đào Hoa Đảo tuy không liên quan gì đến với Cửu đỉnh, thế nhưng lại có liên hệ với Mai Đảo, mà tất cả những kế

hoạch bổn đảo tham dự chuyện này đều do một mình “Kiêu Trung Hồ” đề ra.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt:

- Tôn giá không tham dự sao?

“Tà Trung Ác” cười méo mó:

- Nhân quả, lão phu đương nhiên có tham dự.

Nói rồi lão bỗng đưa đôi mắt thù hận nhìn chăm vào người “Kiêu Trung Hồ”, gằn giọng:

- ”Kiêu Trung Hồ”, ngươi không ngờ lão phu sẽ nói những điều này nhỉ?

“Kiêu Trung Hồ” vừa rồi qua một lúc chết lặng người vì kế bại, nhưng giờ đây lại cười lạnh đáp:

- Chuyện này không nằm ngoài tiên liệu của lão phu đâu.

Đồng Thiên Kỳ lúc này đột nhiên lạnh giọng chen vào:

- Tôn giá như đã nhận là có tham gia chuyện năm xưa, vậy lúc này là lúc tôn giá phải trả món nợ đó.

“Bốp” vừa dứt lời là một cái dậm chân với tám thành công lực, “Tà Trung Ác” chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi tắt nghẽn trong ngực, chết tốt. Cửu khiếu máu dồn trào ra, một cái chết thảm khiến người ta nhìn không khỏi phát khiếp.

Đương trường đều là những nhân vật bất hảo trong võ lâm, không ai là không từng tay dính máu, thế nhưng lúc này nhìn thấy cũng phải sởn óc. Có lẽ bọn họ không thể tin được chàng thiếu niên khôi ngô tuấn tú như Đồng Thiên Kỳ lại có thể ra tay hạ độc thủ tàn khốc như vậy.

Đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn xác chết một lần cuối, Đồng Thiên Kỳ quay người từ từ đi về phía “Kiêu Trung Hồ”.

- Hiện tại đến lượt tôn giá.

“Kiêu Trung Hồ” giật thót mình, không làm chủ được bản thân bất giác thoái liền hai bước, thất thanh la lên:

- Kim Lệnh công tử, chẳng phải ngươi muốn Cửu đỉnh đó sao?

Kim Lệnh công tử cười nhạt:

- Tôn giá có lòng trao tặng sao?

- Ừm, nhưng trước hết cứ nói ra điều kiện đi.

Kim Lệnh công tử cười giảo hoạt nói:

- Các hạ chỉ cần không thành thực, thì có nói ra điều kiện cũng chỉ vô ích.

“Kiêu Trung Hồ” biết Kim Lệnh công tử gian trá, nhưng tình thế trước mắt đành phải tạm chịu đựng cho qua đoạn nguy hiểm này, bèn nói:

- Lão phu nếu như không thành thực, há phải nhiều lời như vậy?

Kim Lệnh công tử bỗng cười phá lên vẻ đắc ý nói:

- Nói vậy tôn giá thành thực tòng thuận, tuy có chút bất kính nhưng bổn công tử trước hết cần phải thương lượng với một người đã.

Lúc này “Kiêu Trung Hồ” đã bị Đồng Thiên Kỳ bức tới chỉ còn cách chừng sáu bước, nghe vậy la lên nói:

- Thương lượng với ai?

Kim Lệnh công tử đáp gọn:

- Đồng đại hiệp.

- Ai là Đồng đại hiệp?

- Là Đồng Thiên Kỳ ư? “Kiêu Trung Hồ” giật mình thất thanh la lên.

Kim Lệnh công tử phá lên cười kha khả:

- Chính là Đồng Thiên Kỳ, Đồng đại hiệp, bởi vì cái giá của vị ấy còn quý hơn nhiều cái giá của ngươi.

Nói rồi gã ngưng tiếng cười nhìn Đồng Thiên Kỳ tiếp:

- Đồng huynh, có thể tạm dừng chân, huynh đệ cùng Đồng huynh thương lượng một vấn đề.

Đồng Thiên Kỳ đến lúc này mới dừng chân lại, nhưng đầu vẫn không quay lui, trầm giọng hỏi:

- Kim Lệnh công tử cho rằng giữa ta với ngươi có vấn đề gì cần phải thương lượng sao?

- Đương nhiên, đương nhiên, ví dụ như tình cản hiện tại của Đồng huynh chẳng hạn...

- Hừ, công tử ngươi nếu như không nhẫn nại được, sao không hạ thủ ngay bây giờ đi.

Kim Lệnh công tử lắc đầu nói:

- Chửi nhau chẳng hay ho gì, mà đánh nhau cũng chẳng tốt đẹp gì, ngược lại chỉ thêm mất hòa khí. Vừa rồi Đồng huynh hẳn đã nghe hết cuộc mua bán giữa huynh đệ và Kiêu huynh rồi chứ, chín chiếc đỉnh trong tay Kiêu huynh tuy thật quý báu, thế nhưng xem ra còn thấp giá hơn một vật trên người Đồng huynh.

Đồng Thiên Kỳ cười điềm nhiên hỏi:

- Công tử tin chắc như vậy?

- Đúng, võ lâm đồn đãi trên người Đồng huynh mang Tàng Long Thần Công, huynh đệ tin lời ấy là thực.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt một tiếng:

- Không sai, trên người Đồng mỗ đúng là có Tiềm Long Thần Công, thế nhưng...

Kim Lệnh công tử mặt đổi sắc, liền cắt lời chàng:

- Đồng huynh còn muốn gia thêm điều kiện phụ nào khác ư?

Ý gã chừng như muốn nhượng bộ một bước, "Kiêu Trung Hồ" nghe vậy thì phát hoảng la lên:

- Kim Lệnh công tử, ngươi thật chẳng biết thế nào là tín nghĩa, chớ tưởng "Kiêu Trung Hồ" ta là thứ dễ khi hiếp.

Kim Lệnh công tử nhún vai, cười khinh bỉ:

- Kiêu huynh mưu trí thiên hạ vô song, bổn công tử há dám không biết lượng mình đi hiếp đáp tôn giá. Còn nói tín nghĩa thì trước hết xin Kiêu huynh tự xét lấy mình trước.

Nói rồi không thèm để ý đến "Kiêu Trung Hồ", tiếp tục nói với Đồng Thiên Kỳ:

- Đồng huynh nghĩ thế nào?

Đồng Thiên Kỳ lãnh đạm mà dứt khoát:

- Đồng mỗ ngược lại không muốn mua bán, thế nhưng...

Kim Lệnh công tử chớp lời ngay:

- Nhưng, giá chưa được cao chăng?

Ánh mắt Đồng Thiên Kỳ đột hiện sát cơ:

- Nhưng chỉ cần tôn giá tự tay lấy được trên người Đồng mỗ.

Kim Lệnh công tử nụ cười đắc ý vụt biến mất, thay vào đó là sự phẫn nộ:

- Hắc hắc.. điều đó là đương nhiên, đương nhiên... bổn công tử tuy người nhược sức yếu, thế nhưng đã chuẩn bị mang theo người lấy vật ấy, Đồng huynh cứ yên tâm.

Hiển nhiên ý gã ta là sẽ không tự tay mình làm việc đó, mà thác cho một người khác.

Đồng Thiên Kỳ trong đầu hơi chấn động, nhưng vẫn không biểu lộ ra mặt, thản nhiên hỏi:

- Bao giờ thì công tử ra tay?

Kim Lệnh công tử đưa ánh mắt gian trá nhìn "Kiêu Trung Hồ", cười cười nói:

- Đồng huynh nếu như có chuyện chưa làm xong, thì huynh đệ tạm thời chờ vậy.

"Kiêu Trung Hồ" thất thanh la lớn:

- Kim Lệnh công tử, ngươi không hối hận đấy chứ?

- Ha ha... Bổn công tử xưa nay chưa làm chuyện gì mà phải hối hận, khỏi phiền Kiêu huynh để tâm.

"Kiêu Trung Hồ" đảo nhanh ánh mắt âm trầm, nhìn Đồng Thiên Kỳ một cái nói:

- Ngươi định ở thế ngư ông đắc lợi, chỉ e trên thế gian này không có ai dại cho ngươi khôn đâu.

Câu này hẳn lão ta muốn nói cho Đồng Thiên Kỳ nghe, Kim Lệnh công tử ngược lại chấn động trong đầu, thầm nghĩ:

“Con cáo già này quả thật lợi hại, ngay trong hiểm cảnh thế này mà vẫn còn nghĩ kế ly gian.” - Hừ, Kiêu huynh giờ ý định thế nào đây?

“Kiêu Trung Hồ” trong ánh mắt thoáng một nụ cười hiểm:

- Lão phu nghĩ rằng nếu như Nhật Nguyệt Bang của các người muốn vĩnh viễn cao gối vô ưu thì cần phải cùng lão phu hợp tác.

Kim Lệnh công tử đã thấy nao núng, nhưng thần sắc cố giữ không đổi:

- Với tình cảnh hiện tại của Cửu U Đảo, lẽ nào lời của Kiêu huynh chỉ là nghĩ đến bổn bang?

- Ha ha... đương nhiên trước hết là nghĩ bản thân lão phu, ta ngươi hợp tác lần này đương nhiên cũng chỉ là tạm thời.

Kim Lệnh công tử đảo nhanh mắt, rồi nhìn Đồng Thiên Kỳ nói:

- Tình thế của Đồng huynh hiện tại thực bất lợi.

Đồng Thiên Kỳ chỉ cười thản nhiên như vừa rồi chưa hề nghe thấy gì:

- Đồng mỗ bất lợi hay không, công tử hà tất phải bận lòng.

- Đồng huynh, bổn công tử khuyên ngươi phải nghĩ kỹ rồi hành động.

Trong ánh mắt Đồng Thiên Kỳ hiện sát cơ, lạnh giọng:

- Cánh tay Huyết Kiếp mỗi khi đã vươn ra, chưa đạt mục đích thì chưa thâu lại, tôn giá bất tất phải nhiều lời.

Kim Lệnh công tử mặt đột nhiên sa sầm, gằn giọng:

- Đồng Thiên Kỳ, lần này chỉ e cánh tay Huyết Kiếp bị đoạn tại đây.

Nói rồi gã quay nhìn “Kiêu Trung Hồ” nói:

- Kiều huynh, chúng ta hiện tại tạm thời hợp tác.

“Kiêu Trung Hồ” là một con cáo già khi nào lại không nhận ra vẻ gian trá che dấu dưới lớp ngụy trang khôi ngô của gã, bấy giờ chỉ gật đầu cười hỏi:

- Ai ra tay trước?

Kim Lệnh công tử buột miệng nói ngay:

- Đương nhiên là Kiêu huynh.

“Kiêu Trung Hồ” nhếch môi cười nhạt nói:

- Vậy thì có khác gì là không hợp tác chứ?

- À, bổn công tử tất nhiên không để Kiêu huynh một mình động thủ.

- Chẳng lẽ chỉ bằng vào lời thôi sao?

Kim Lệnh công tử mặt sa sầm, lạnh giọng:

- Kiêu huynh coi rẻ bổn công tử như vậy sao? Chẳng lẽ bổn công tử không biết trọng lời nói của mình.

"Kiêu Trung Hồ" tuy trong lòng căm hận vô cùng, thế nhưng vẫn làm hòa cười cười nói:

- Vậy thì đã hợp tác với nhau, chí ít Kim Lệnh công tử cũng phải cùng lão phu đồng thời ra tay.

Trong ánh mắt Kim Lệnh công tử hằn lên sát quang, thế nhưng gã bỗng nén giận trong lòng, quay đầu nhìn một lão già đang đứng ở vị trí sau lưng Đồng Thiên Kỳ nói:

- Liêu Hộ pháp, chuẩn bị!

"Bổn tòa tuân lệnh" lão già được gọi là Liêu Hộ pháp ứng thanh đáp rồi lắc nhẹ người một cái, bức tới đứng chỉ cách sau lưng Đồng Thiên Kỳ tầm trượng.

Đồng Thiên Kỳ chỉ hơi quay nhẹ đầu nhìn một cái, cười bình thản rồi trở lại nhìn chăm vào "Kiêu Trung Hồ".

Kim Lệnh công tử mỉm cười hỏi:

- Kiêu huynh thấy thế đã công bình chưa?

"Kiêu Trung Hồ" vốn nghĩ kế bắt chúa làm tin để thoát thân, định cùng Kim Lệnh công tử ra tay, rồi nhân gã sơ hở sẽ chộp lấy mà bức ép đám thủ hạ để mở sinh lộ, nhưng không ngờ Kim Lệnh công tử cao tay hơn cho một trong bốn lão Đại Hộ pháp thay mình ra tay.

Lão thất vọng nhưng vẫn không để lộ ra, chỉ cười nhạt nói:

- "Ưng Nhãn Thần" Liêu Dũ Khánh, lão Đại hộ pháp danh chấn thiên hạ, lẽ nào lại không công bằng, thế nhưng công tử thấy ai ra tay trước đây?

- À, điều này bổn công tử khó làm chủ được, hay do Đồng huynh chọn lựa vậy?

Gã đã có tính toán trong đầu, nên nói vậy rồi nhìn Đồng Thiên Kỳ hỏi:

- Đồng huynh thấy thế nào?

Đồng Thiên Kỳ quét ánh mắt lạnh lùng lên đối phương, buông rõ từng tiếng:

- Đồng mỗ bất tất giết thêm bao nhiêu người, cứ xông vào một lần đỡ tốn công.

Câu này tợ như cái phao cứu "Kiêu Trung Hồ", gã đơn thương độc mã nên nghĩ cùng động thủ thì may ra còn kéo dài thời gian để tìm kế thoát thân, bèn giục:

- Kim Lệnh công tử, ngươi mau hạ lệnh đi.

Kim Lệnh công tử nheo mắt nhìn vẻ ngạo nghễ:

- Được, bổn công tử sẽ hạ lệnh, thế nhưng trước lúc hạ lệnh bổn công tử cũng có lời cảnh cáo trước, nếu như Kiêu huynh mang tâm giảo trá thì chớ trách bổn công tử tuyệt tình.

"Kiêu Trung Hồ" quả thực trong lòng đã ngầm tính kế, nên vừa nghe giật mình, nhưng vẫn cố làm tỉnh:

- Ngươi xem lão phu là hạng người nào chứ?

Kim Lệnh công tử chỉ cười nhạt, rồi phất tay ra hiệu nói:

- Ba vị hộ pháp còn lại đến bên bổn tòa.

Ba lão già còn lại nghe lệnh tung người phóng đến đứng sát bên Kim Lệnh công tử, hiển nhiên là án ngự phòng bất trắc. Kim Lệnh công tử lúc ấy lại tiếp:

- Bổn công tử đếm đến ba là hai vị cùng ra tay, thế nhưng Đồng Thiên Kỳ cũng có thể xuất thủ trước chiếm tiên cơ, điều này không thể không có khả năng xảy ra.

Kim Lệnh công tử cũng không phải tay tầm thường, ý câu này gã thầm bảo Đồng Thiên Kỳ nên ra tay trước trừ khử "Kiêu Trung Hồ".

Đồng Thiên Kỳ lanh trí hơn người lẽ nào lại không nhận ra thâm ý của gã, đương nhiên muốn mượn tay Đồng Thiên Kỳ khử đi "Kiêu Trung Hồ", hoặc đồng thời dùng "Kiêu Trung Hồ" để làm tiêu hao sức lực của Đồng Thiên Kỳ. Lúc ấy bốn tay Đại hộ pháp của gã đều là cao thủ giang hồ cùng liên thủ tấn công thì dễ chiếm phần thắng.

Chàng thoáng nghĩ nhanh, rồi cười thản nhiên:

- Có mặt Đồng mỗ, thì tốt nhất ngươi đừng dụng tâm cơ xảo trá.

Kim Lệnh công tử cười nhạt nói:

- Đồng huynh quả nhiên thông minh phi phàm.

Nói rồi mặt gã đanh lại, ra lệnh:

- Chuẩn bị, một... hai...

Cả "Kiêu Trung Hồ" và Liêu hộ pháp vừa nghe đếm "hai" thần sắc đã thấy khẩn trương, ai cũng ngầm vận công lực vào song thủ chuẩn bị.

Đồng Thiên Kỳ thực sự cũng không dám khinh địch, thế nhưng vẫn thần thái lãnh đạm, kiêu ngạo, không có vẻ gì là chuẩn bị động thủ.

Kim Lệnh công tử quét ánh mắt tàn độc nhìn Đồng Thiên Kỳ cái nữa, rồi dằn tiếng "Ba"!

Gã vừa dứt tiếng "Ba!" thì lập tức nghe tiếng Ưng Nhãn Thần quát lớn:

- Tiểu bối đỡ chiêu!

Dứt lời, một chiêu "Bàng Phi Vạn Lý", tung người lên cao, song chưởng vung ra, chưởng phong

vù vù chầm vào người Đồng Thiên Kỳ bổ tới.

"Kiêu Trung Hồ" từ đầu đến giờ luôn chăm vào từng hành động của Ưng Nhãn Thần, lúc vừa nghe tiếng đếm cuối cùng của Kim Lệnh công tử, lão liền tung chưởng thấy thì cực mạnh thế nhưng chỉ là hư chiêu, đứng bên ngoài thoạt nhìn ai cũng tưởng lão đã tận lực cùng Ưng Nhãn Thần ra tay.

Đồng Thiên Kỳ đứng đối diện với "Kiêu Trung Hồ", mặt vẫn không biểu hiện nhỏ, thế nhưng thực ra đã ngầm vận túc thần công phòng bị. Lúc này tiền hậu đã tấn công, thế nhưng chàng thầm cảm nhận được áp lực của đối phương không đều nhau, thì biết ngay "Kiêu Trung Hồ" tính kế thoát thân. Trong ánh mắt hằn sát quang, huyệt Mi Tâm ửng đỏ lên như máu, chỉ "Hừ" lạnh một tiếng rồi quay nhanh thân hình đổi vị trí, một chiêu "Cánh Bằng Lấp Thiên" đánh ra cực nhanh. Đột nhiên chàng biết Ưng Nhãn Thần xuất thực chiêu, nên nghĩ trước hết thanh toán lão ta rồi sau sẽ tính với "Kiêu Trung Hồ".

"Kiêu Trung Hồ" lúc thấy Kim Lệnh công tử gọi ba lão hộ pháp về đứng bên mình phòng bất trắc xảy ra, không ngờ lại là có lợi đối với lão, vì như vậy hướng thoát thân càng mở rộng phạm vi hơn. Lúc này hư chiêu đánh ra thế thì cực mạnh nhưng không thực, nên vừa nhìn thấy Đồng Thiên Kỳ quay người nghênh chiêu Ưng Nhãn Thần, cơ hội nghìn năm có một, lão chân chấm đất vọt bắn lên như mũi tên ra khỏi cung vút về hướng vách núi...

Ưng Nhãn Thần có mơ cũng không ngờ "Kiêu Trung Hồ" đang bị người của mình giám sát chặt như thế mà vẫn xảo trá tính kế thoát thân, khi thấy lão ta công tới rồi đảo người vọt bắn ra ngoài thì lão giật mình, cũng định thâu thế về, thế nhưng đã không còn kịp.

"Bình" một tiếng cực mạnh, cả người Ưng Nhãn Thần theo đám bụi đất văng ngược ra ngoài năm xích, đôi tay tê rần, khí huyết trước ngực như loạn đảo thượng xung, mắt tợ nổ hoa lên, người muốn đổ xuống.

Chính ngay lúc này thì bên ngoài nghe tiếng Kim Lệnh công tử la lớn:

- Chặn lại cho ta.

Ba lão hộ pháp không đợi lệnh hạ hết, thân hình đã vút đi như ba cánh chim ưng săn mồi.

Lại nói Đồng Thiên Kỳ tuy đánh văng ngược Ưng Nhãn Thần, thế nhưng bản thân chàng cũng bị đẩy thoái một bộ, mặt trầm lại định ra tay đánh tiếp chiêu nữa thâu thập lão ta. Thế nhưng đuôi mắt chợt lóang thấy một bóng người lao về phiá vách núi. Tuy không nhìn rõ, nhưng chàng cũng hiểu ra điều gì, thét lớn một tiếng:

- Ngươi chạy đâu cho thoát.

Nên biết "Kiêu Trung Hồ" vốn thừa hiểu lão sẽ chạy không thoát Đồng Thiên Kỳ, thế nhưng lão liều tháo thân đào tẩu vì nghĩ rằng lúc Đồng Thiên Kỳ ra tay thâu thập Ưng Nhãn Thần thì quyết không thể nào nội trong một hai chiêu có thể thành công.

Còn ba lão hộ pháp còn lại quyết không thể theo kịp lão, bởi vậy mới liều một phen trí mạng đào tẩu. Thực người tính không bằng trời tính, Đồng Thiên Kỳ đoạn nhiên bỏ ngang cuộc đấu lướt người truy theo.

Nói thì chậm lúc ấy lại cực nhanh, chỉ trong cái nháy mắt mà thôi, ba lão Hộ pháp rõ ràng động thân trước chàng, vậy mà bóng Đồng Thiên Kỳ chỉ như một làn khói xám thoáng đi...

"Kiêu Trung Hồ" bắn người ra ngoài tầm hai trượng đã thấy khấp khởi mừng thầm, chẳng ngờ nghe tiếng quát lãnh bạo của Đồng Thiên Kỳ, lão rúng động la thầm "Nguy rồi!". Thế nhưng vẫn cắm đầu chạy thục mạng. Chỉ còn cách vách núi chừng mấy bộ, chưa kịp tung người lao xuống vách núi, thì từ sau lưng cách ngoài năm xích, tiếng cười lạnh lùng của Đồng Thiên Kỳ vang lên:

- Hắc hắc... "Kiêu Trung Hồ", đây là nơi hồn ngươi thoát khỏi xác đi tiêu dao chín tầng địa ngục.

Nghe tiếng cười tàn bạo lão biết không chạy thoát được rồi, nếu liều mạng chạy tiếp một bước nữa thôi thì đủ tán mạng ngay, bằng phản xạ bản năng lão né người nào qua trái một bộ. Quả nhiên "Ầm..." một tiếng, vách đá ngay chỗ lão vừa tới bị đánh toát một lỗ hổng.

Lão quay người lại tức giận thét lớn:

- Họ Đồng kia, ngươi giữ chân nổi lão phu?

Một chiêu trí mạng "Cửu U Thâu Hồn" theo lời tiếng thét đánh ra.

Thế nhưng mắt lão vừa chạm vào mặt Đồng Thiên Kỳ, và thấy hữu chưởng của chàng từ dưới cuộn lên, thì lão thất thanh la tiếp:

- Tiềm Long... Chưởng...

Lão thật không tưởng nổi Đồng Thiên Kỳ ra hai chiêu tiền hư hậu thực, nên khi thấy Đồng Thiên Kỳ chiêu đầu đánh vào đá cứ ngỡ chàng đã hẫng hụt nên mới liều mạng xuất chưởng. Chẳng ngờ lúc này thấy hậu chưởng mới chính là "Tiềm Long Chưởng", lão chấn động cả người, cái chết thảm của đại ca lão là "Tà Trung Ác" lập tức hiện nhanh qua mắt, lão hốt hoảng vội thâu thế, đồng thời cả người lăn tiếp sang trái một bộ. Thế nhưng lão phản ứng cực nhanh, vẫn không thoát nổi Đồng Thiên Kỳ.

Trong tiếng nổ lớn là một tiếng rú dài, cả thân hình lão mất đà bắn tiếp ra xa, rồi như bánh xe thoát trục lăn lóc trên nền đá kêu lên bình bịch. Khi lão gượng đứng dựa lên vách đá thì cả người như tấm giẻ rách, đôi mắt rực căm hận đến rướm máu, từ miệng một dòng huyết bầm từ từ trào ra.

Lão còn chưa đứng vững, đột nhiên nghe một tiếng quát dài:

- Lão sát phu, ngươi chết.

Tiếng chưởng theo tiếng quát, "Kiêu Trung Hồ" tuy lục phủ ngũ tạng đều bị trọng thương, thế nhưng đấu tranh sinh tồn trong người lão vẫn còn, do vậy vừa thấy có bóng người lướt đến xuất chưởng tấn công thì liền thả người lăn tự do mấy vòng...

"Bùm" một tiếng, đúng ngay vách đá "Kiêu Trung Hồ" vừa đứng tựa bị chưởng lực khoét một lỗ. Bạch phát lão nhân thấy "Kiêu Trung Hồ" đã bị trọng thương mà vẫn tránh được một chưởng của mình thì đại nộ, gằn giọng:

- Lão cẩu, tránh đâu cho thoát.

Lại tiếp một chưởng xuất ra, nhưng đúng ngay lúc ấy giọng Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng vang lên:

- Tôn giá cùng Đồng mỗ đấu vậy.

Thêm một chưởng của Bạch phát lão nhân định kết liễu “Kiêu Trung Hồ” nhưng không ngờ vừa khéo chạm một chưởng của Đồng Thiên Kỳ.

Lão già “Hự” một tiếng, cả người bị đẩy lùi mấy bộ...

Vừa lúc này thì bọn Kim Lệnh công tử cùng hai lão hộ pháp dìu Ưng Nhãn Thần chạy đến. Nguyên Bạch phát lão nhân vừa rồi chính là một trong ba lão hộ pháp chạy đến đầu tiên định ra tay khử “Kiêu Trung Hồ”. Lúc này bị một chưởng của Đồng Thiên Kỳ đánh bật lùi sau, thì giận sôi lên:

- Tiểu bối vô lễ, biết tay lão phu...

Lão chưa nói hết câu, thì Kim Lệnh công tử đã đến kế bên quát lớn:

- Ngô Hộ pháp dừng tay, Đồng Thiên Kỳ nếu như muốn đánh lén thì có lẽ lão đã không toàn mạng rồi!... Đúng vậy không Đồng huynh?

Đồng Thiên Kỳ chỉ nhếch mép cười nhạt, gần như cùng lúc không hẹn mà gặp, cả Đồng Thiên Kỳ và Kim Lệnh công tử đều đi về phía “Kiêu Trung Hồ”.

“Kiêu Trung Hồ” ngước đôi mắt ngầu đục như mắt thú lên nhìn chăm vào mặt Đồng Thiên Kỳ, giọng nói quái dị chưa từng thấy:

- Đồng Thiên Kỳ, cả cơ nghiệp Cửu U Đảo hoàn toàn bị diệt vào một tay ngươi, món đại hận này trọn đời lão phu có lẽ đã không còn đòi lại được, thế nhưng dưới cửu tuyền lão phu sẽ chờ ngươi.

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép cười khinh bỉ:

- Chỉ cần tôn giá có đủ khiên nhẫn.

- Hắc hắc hắc... Đồng Thiên Kỳ, khản năng liệu việc của ngươi quả thường vượt ngoài suy nghĩ của lão phu, thế nhưng cục diện hôm nay, ngươi đã không thể làm xoay chuyển được gì rồi. Ha hạ. ha ha... Lão phu tin tưởng sẽ sớm gặp ngươi dưới cửu tuyền, không tin ngươi cứ quay nhìn xem.

Đồng Thiên Kỳ tuy hiểu ra tình thế của mình lúc này, nhưng khi quay đầu nhìn thì cũng không khỏi chột dạ. Vì lúc này Kim Lệnh công tử ở giữa, mỗi cánh là hai lão hộ pháp, tạo thành hình vòng cung vây chàng vào giữa. Trên khuôn mặt Kim Lệnh công tử thoắt hiện một nụ cười đắc ý nham hiểm.

Chính trong khoảnh khắc nhỏ đủ Đồng Thiên Kỳ nhìn thấy tình hình ấy, giọng “Kiêu Trung Hồ” gằn mạnh:

- Đồng Thiên Kỳ, hẹn gặp ngươi dưới Hoàng Tuyền.

“Bốp” một tiếng khô khan, Đồng Thiên Kỳ dù không quay đầu lại cũng biết lão đã tự tuyệt, hồn rời khỏi xác tiêu du về gặp đại ca của lão dưới Cửu tuyền.

“Hắc hắc hắc... “Kim Lệnh công tử ngửa mặt cười một tràng dài gian ác, nói:

- Đồng huynh là người vốn trọng chữ tín, “Kiêu Trung Hồ” đã hẹn cùng Đồng huynh gặp nhau dưới Đại phủ, huynh đệ nghĩ rằng Đồng huynh tự quyết thì tốt nhất.

Nói dứt, gã phất tay một cái ra hiệu cho bốn lão Đại Hộ pháp.

Đồng Thiên Kỳ từ từ quay hẳn người đứng đối mặt với gã, lạnh giọng:

- Cả bốn vị cùng lên đi, Đồng mỗ nguyện tiễn các vị một đoạn.

Đấu trường chỉ vừa lắng xuống giờ lại trở nên khẩn trương, đám thuộc hạ của Nhật Nguyệt Bang tới mười mấy cặp mắt nhìn chăm chăm vào Đồng Thiên Kỳ như chực xông vào xé tan người chàng ra. Nhưng chính vì thế mà bọn họ không thể phát hiện ra có một bóng người, râu tóc bạc trắng mà dài chấm đất xuất hiện trong đám quái thạch, một lão quái nhân.

Hồi 28 - Tốt Bại Lệnh Chủ Hiện

Bấy giờ Kim Lệnh công tử từ nhìn tả hữu bốn đại hộ pháp của mình, chừng như đã yên tâm chắc thắng mới nhìn Đồng Thiên Kỳ trầm giọng nói:

- Đồng Thiên Kỳ, bổn công tử hỏi ngươi một lần cuối, ngươi định thế nào?

Nghe giọng nói trầm lãnh đầy hăm dọa của gã, Đồng Thiên Kỳ chỉ cười nhạt như không đáp:

- Kim Lệnh công tử ngươi hôm nay chỉ e sống thoát khỏi đây đã là khó, Đồng mỗ khuyên ngươi tốt nhất nên nghĩ đến bản thân ngươi trước Kim Lệnh công tử cười "hắc hắc" mấy tiếng tỏ ra căm giận:

- Hừ, nói vậy là ngươi cự tuyệt bổn công tử?

- Tôn giá thừa hiểu như vậy, há cần phải hỏi?

Trong ánh mắt sắc lạnh của Kim Lệnh công tử hằn sát khí, gã bỗng ngửa mặt cười kha khả:

- Đồng Thiên Kỳ, người trên thiên hạ không biết thức thời, có lẽ chỉ một mình ngươi.

Nói đến đó gã bỗng đánh mắt ra hiệu cho bốn lão hộ pháp, rồi biến giọng đanh lạnh:

- Song thân ngươi tuyệt mệnh tại Mai Đảo, đây tuy không phải Mai Đảo nhưng cũng rất gần, Đồng Thiên Kỳ, bổn công tử hy vọng ngươi trên đường về U minh nhớ trở lại Mai Đảo tìm cha mẹ ngươi.

Đồng Thiên Kỳ vừa nghe câu này, tuấn diện vốn lạnh băng băng bỗng nhiên biến sắc tím tái, gằn giọng:

- Vì sao ngươi biết song thân ta tuyệt mệnh tại Mai Đảo?

Kim Lệnh công tử ngược lại nghe hỏi câu này thì cũng khựng người, nhất thời sơ suất buột miệng nói vậy, nhưng lời đã nói ra rồi không thể nuốt lại được, trong đầu chấn động thầm nghĩ:

"Cuộc chiến ngày hôm nay ta quyết phải chôn hắn nơi này, hắn xưa nay vốn lâm chiến trầm tĩnh phi thường. Nếu ta nói thực ra mọi chuyện, món thù diệt song thân sẽ làm hắn phẫn nộ mất bình tĩnh, như vậy không lợi hơn sao?" Gã là con người mưu thâm kế sâu, nghĩ được là hành động ngay, bèn cười lớn vả lả hỏi:

- Ha ha... Nói như vậy Đồng huynh không tin vào những lời bí mật mà Cửu U Nhị lão đã nói hay sao?

Đồng Thiên Kỳ đương nhiên đã sớm nghi Nhật Nguyệt Bang là chủ hung diệt Đồng gia năm xưa, đồng thời cũng tin vào lời của Cửu U Đảo Nhị lão. Giờ đây đích thân người của Nhật Nguyệt Bang nói ra lời này, mối thù giết song thân bất cộng đái thiên thực sự đã làm chàng chấn động tâm can, nhất thời mặt biến sắc hoàn toàn.

Sóng hận trong lòng cứ từng đợt từng đợt cuộn lên, chàng vốn xưa nay trầm tĩnh lãnh bạo, thế

mà giờ đây cũng phải đổi sắc thay thần, chứng tỏ lửa hận đã đến cực điểm. Chàng khoát chân sấn tới một bước quát:

- Đồng mỗ quả nhiên tính không nhầm. Hừ... Nhật Nguyệt Bang các ngươi kể từ ngày hôm nay bị cánh tay Huyết Kiếp vươn tới. Các ngươi đã dùng bao nhiêu xương máu người vô tội để xây cơ đồ của mình, thì ngày hôm nay cũng chính các ngươi phải dùng xương máu của mình để đập đổ cái cơ đồ tàn bạo ấy.

Nghe giọng phán tàn bạo độc địa ấy, lại quan sát thần sắc của chàng, Kim Lệnh công tử đã nhận ra cơn giận trong lòng chàng bị kích mạnh, bấy giờ không bỏ lỡ cơ hội, cười khẩy nói:

- Cơ nghiệp của Nhật Nguyệt Bang quả nhiên có kiên cố đấy, thế nhưng vẫn còn thiếu máu thịt Đồng huynh. Bây giờ, bổn công tử phải xin ngươi tý huyết làm nền.

Nói rồi gã ra lệnh:

"Chúng ta tiến lên!" "Đồng Thiên Kỳ, nộp mạng đây!" Gần như cùng lúc cả bốn lão già được lệnh là thét lên ngay. Tứ Đại hộ pháp phân thành tứ trụ nhất tề xông vào chưởng phong như Thiên Sơn áp hải cuồn cuộn vây kín người Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ đã có sự chuẩn bị lại thêm sự kích động mạnh, nên vừa thấy bóng bốn lão già xông vào là lập tức quát lớn:

- Bốn vị không xứng!

"Liên hoàn tứ chưởng" phân đông, tây, nam, bắc theo vòng quay người nhanh như chớp tung ra nghênh địch.

"Ầm, ầm, ầm, ầm..." bốn tiếng nổ gần như cùng lúc vang lên, bụi đất cuộn lên đầy trời, trùm lấy cả khoảng không gian tầm hai trượng vuông, chẳng còn nhận đâu là ta đâu là địch.

Kim Lệnh công tử đứng ngoài vòng quan sát, tuy thấy có thể thắng, lại nhận ra Đồng Thiên Kỳ bị kích động mạnh mà không ổn định tinh thần, thế nhưng có lẽ vì chàng vang danh thiên hạ, chưa từng bị bại dưới nhân vật nào. Vì vậy mà lúc này gã ta vẫn không dám tin là nắm chắc phần thắng trong tay.

Bấy giờ trong đám loạn thạch, Bạch phát lão nhân mi đầu hơi nhướn lên tự mình lẩm bẩm:

"Tiểu tử này thiệt rồi, hắn tự xưng Huyết Kiếp Thủ mà sao thấy công lực không giống, lẽ nào lại là đệ tử của lão trọc Vân Không?" Gió biển phất mạnh khiến đám bụi đất tản rất nhanh, chỉ thấy Đồng Thiên Kỳ trầm ổn đứng tại trường, ngực thở mạnh, đồng thời hai cánh tay áo bị rách hai đường dài, đủ thấy chàng hoàn toàn không chiếm thế ưu.

Lại nói, bốn lão Hộ pháp định thân bốn góc như cũ, tuy người nào cũng bị đẩy lùi nửa bước, thế nhưng thần thái oái nghi tự tin. Kim Lệnh công tử bấy giờ thấy vậy mới thở phào nhẹ nhỏm, cười lớn nói:

- Ha ha ha... Đồng Thiên Kỳ, không biết công phu của Tứ Đại hộ pháp bổn bang đã làm hài lòng ngươi chưa?

Trong lời nói của gã hiển nhiên hàm chứa mỉa mai.

Một chiêu thất thế, Đồng Thiên Kỳ tợ hồ như trấn tĩnh trở lại, đưa ánh mắt lãnh bạo, cố hữu quét nhìn bốn lão già một lượt, trầm giọng:

- Kim Lệnh công tử, ngươi thật bất hạnh quá, nhân lúc Đồng mỗ tinh thần bị kích động mà ra tay nên mới đắc thế, giờ thì đến phiên Đồng mỗ ra tay đây.

Dứt lời, chậm chậm bước tiến lên lão già trước mặt, điềm nhiên trầm lãnh và tàn bạo.

Kim Lệnh công tử thấy thần thái chàng thay đổi nhanh như vậy thì giật mình chấn động, vẻ đắc ý vì nghĩ phần thắng nắm chắc trong tay bất chợt vụt tắt.

Trong đám loạn thạch, Bạch Phát lão nhân ánh mắt chợt sáng lên, lại lẩm bẩm:

“Thầy hay há trò dở, ta có lẽ đoán sai tiểu tử này, hắn xem ra trấn định và tàn bạo không thua lão trọc kia!” Bốn lão hộ pháp thì nghĩ khác Kim Lệnh công tử, thấy một chiêu đầu chiếm thượng phong thì nghĩ sẽ thanh toán nhanh Đồng Thiên Kỳ.

Khi Đồng Thiên Kỳ bức tiến lên lão già trước mặt, thì ba lão già còn lại đánh mắt nhìn nhau một cái, rồi lập tức đề tụ chân lực vào song chưởng trầm giọng nói:

- Tiểu tử, ngươi định phá vây ư?

Đồng Thiên Kỳ tợ hồ như không để ý đến ba lão già kia, lạnh giọng như tiền:

- Tôn giá há đủ tư cách buông hai tiếng “phá vây” với Đồng mỗ đó sao?

- Ha ha… Không đủ tư cách thì lão phu đã không nói.

Tiếng cười ngạo nghễ như xem thường Đồng Thiên Kỳ. Lúc này ba lão già kia cũng đã vây chặt lại, chỉ cách Đồng Thiên Kỳ chừng năm xích.

Đồng Thiên Kỳ bỗng dừng chân đứng trước mặt lão già đối diện ngoài ba xích, trầm giọng:

- Ta ngươi, ai ra tay trước?

Lão già cười khinh thị:

- Đương nhiên là kẻ định phá vây.

Lúc này ba lão già kia đã từ từ đưa chưởng lên, Bạch phát lão nhân trên loạn thạch giật mình tự nói:

“Tiểu tử này đã biết sau lưng có địch chuẩn bị ra tay, mà vẫn bình tĩnh như không, đến như lão phu cũng chỉ đạt đến trình độ đó. Chẳng lẽ nào công lực của hắn đã vượt trên cả Vân Không.

- Hừ, đây là cái giá phải trả cho lời cuồng ngôn của tôn giá.

Đồng Thiên Kỳ buông từng tiếng rõ ràng, rồi song chưởng từ từ đưa lên chuẩn bị đánh ra. Thoáng thấy chàng sắp ra tay, đột nhiên thấy hình chàng quay nhanh như một cái chong chóng vừa đúng một vòng…

Ba lão già chuẩn bị tấn công từ phía sau vốn nghĩ lợi dụng lúc chàng lao vào đồng bọn thì ra tay, không ngờ chàng chuyển thân pháp cực nhanh, đồng thời vung liên tiếp liên hoàn. Lục chưởng

đẩy vào đối phương.

Cả ba lão già đã đề tụ sẵn chân lực liền tung ra sáu chưởng tiếp chiêu...

Chính trong lúc những tiếng chưởng “ầm ầm... “đầu tiên vang lên, thì cả người của Đồng Thiên Kỳ đã quay trở lại nguyên vị, và hanh như một làn khói ập đến trước mặt lão già vốn đứng đối diện.

Nên biết, lão Hộ pháp đứng đối diện với chàng nguyên định làm mồi nhử địch, không ngờ khi thấy chàng quay ngoắt người lại tấn công ba đồng bạn thì lão khựng người. Lão vốn chỉ dương chưởng án trước ngực thủ mà thôi, nên không kịp ra tay.

Nhưng Đồng Thiên Kỳ quay người tấn công ba đồng bạn đã làm cho lão ta ngớ người chừng nào, thì lúc này chàng quay ập trở lại tấn công vào chính mình, thì càng khiến lão khựng người kinh ngạc gấp bội.

Diễn tả thì chậm lúc ấy lại nhanh, chỉ thấy thân hình Đồng Thiên Kỳ quay đúng một vòng vừa khéo trở mặt lại hướng cũ rồi bổ vào tấn công lão già đứng đối diện.

- Bốc hộ pháp, lùi nhanh.

Trong tiếng thét thấy một bóng người lao vào vòng chiến...

Lão hộ pháp đối diện với Đồng Thiên Kỳ chính là họ Bốc, lão kinh nghiệm mấy mươi năm hành cước giang hồ, nên vừa nghe tiếng thét cứu mình thì đã kịp hiểu ra mọi chuyện, song chưởng án trước ngực đồng thời chân chấm đất thoát nhanh như ve sầu thoát xác, bổ người về hướng loạn thạch.

- Hắc hắc hắc... Đồng mỗ đã nói tôn giá phải trả giá cho lời nói ngông cuồng của mình thì quyết không thoát được, nộp mạng.

Chàng nhừ hình với bóng lùa theo bóng lão già, vừa khéo khi ấy một chưởng của người vừa nhảy vào vòng chiến hụt vào khoảng không, đó chính là một chưởng của Kim Lệnh công tử định gỡ nguy cho lão ta.

Lão già Hộ pháp họ Bốc nghe tiếng cười gằn của Đồng Thiên Kỳ rít sát bên tai biết không thoát nổi, vừa lúc ấy chân lão cũng vừa chạm đất, lão quay người lại định vung chưởng nghênh đòn trí mạng.

Thế nhưng trong mắt lão chỉ thoáng thấy một cánh tay vươn tới rồi chộp trúng ngay Thiên Linh cái của mình, lão chỉ còn kịp rú một tiếng theo đúng bản năng của kẻ sắp đoạn mệnh.

Lại nói, cả ba lão già kia kịp đón liên hoàn lục chưởng của Đồng Thiên Kỳ thì đứng khựng cả người, đến Kim Lệnh công tử cũng không kịp nhận ra Đồng Thiên Kỳ đã ra tay như thế nào.

Duy nhất có một người kịp nhận ra thủ pháp ra tay của chàng, ấy chính là lão già đứng trong đám loạn thạch, lão chép miệng thầm nhủ tiểu tử này thực ra công lực cao thâm đến đâu cũng khó đánh giá nổi.

Đồng Thiên Kỳ ra chiêu biến thế đến tâm cơ linh trí kỳ ảo khó ngờ, mọi chuyện thực ra chỉ vừa khéo thời gian cái chớp mắt mà thôi.

Ba lão Hộ pháp còn lại và Kim Lệnh công tử nhìn thấy đồng bọn bị chết thảm mà vô phương cứu trợ. Lúc này chút đắc ý trong lòng Kim Lệnh công tử hoàn toàn tiêu tan, gã đảo nhanh đôi mắt giảo hoạt như thầm mưu tính làm thế nào để giải quyết cục diện hiện tại, theo ánh mắt không ngừng nhìn Đồng Thiên Kỳ rồi lại tử thi trên mặt đất, mặt gã cũng biến đổi mãi hết xanh đến tím.

Đồng Thiên Kỳ bấy giờ mới từ từ quay người lại, đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn vào ba khuôn mặt của ba lão Hộ pháp vốn vẫn còn chết lặng người vì kinh ngạc tột độ.

- Hiện tại đến lượt ba vị.

Chàng nói rồi, bước chân thản nhiên về hướng họ.

Giọng chàng vẫn lãnh bạo như thường khi, thế nhưng với ba lão già đang chết khiếp trước cái chết đồng bọn thì nghe ghê rợn đến sởn gai óc, không ai bảo ai mà tự nhiên cả ba đều đưa song chưởng lên trấn ngự trước ngực, mặc dù khoảng cách giữa Đồng Thiên Kỳ với bọn họ còn rất xa.

Đồng Thiên Kỳ tiến lên chừng sáu bộ rút ngắn khoảng cách giữa bọn họ còn tầm bốn trượng, bấy giờ bỗng liếc mắt nhìn Kim Lệnh công tử nói:

- Đấu trận tứ trụ đã khuyết một, tôn giá có lẽ nên bổ khuyết.

Kim Lệnh công tử đã tính sẵn kế, nên giả cười bình tĩnh nói:

- Không phiền đến Đồng huynh nhắc nhở, bổn công tử biết nên làm thế nào. Chỉ có điều lần này không dễ gì một hai chiêu mà giải quyết được, theo ý bổn công tử thì chúng ta nên mỗi người bằng vào sở học của miình thì thố tỷ thí một bận.

Nói là nói với Đồng Thiên Kỳ, thế nhưng lão ngầm hàm ý nói với ba lão Hộ pháp vừa rồi Đồng Thiên Kỳ đắc thuủ chỉ nhờ may, chứ nếu thi thố hết thực học thì khó mà thắng nổi.

Ba lão già vốn trung thành với chủ, vừa rồi thực không kịp nhìn thấy Đồng Thiên Kỳ ra tay hạ đồng bọn thế nào, nên có phần tin vào lời Kim Lệnh công tử. Bọn họ nghĩ rằng nếu như Đồng Thiên Kỳ khí khái không dùng kế, mà chỉ bằng vào thực học tỷ thí chỉ e khó thắng nổi họ, bởi vậy nỗi khiếp sợ vừa rồi mới dần tan bớt trong lòng.

- Công tử tạm thời ngồi xem bọn lão phu lấy mạng tiểu cẩu bày mẹo lập mưu cắn người này.

Đại hộ pháp Ưng Nhãn Thần nói xong liền phất tay cho hai lão già cùng mình tiến lên.

Kim Lệnh công tử vừa rồi quả thực đã có ý thoái, nên đánh hay rút chưa định.

Thế nhưng luúc này bỗng nghe bọn họ nói vậy thì gật đầu khích lệ:

- Chí phải, các vị lên đi, nhưng cần phải hết sức cẩn thận.

Đồng Thiên Kỳ chỉ nhếch môi cười nhạt, quét mắt nhìn ba lão già nói:

- Ba vị có tuyệt học kinh thiên động địa nào thì cứ thi triển, nếu để Đồng mỗ ra tay trước thì e sẽ nhận số phận bi đát như lão kia.

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi thật cuồng ngôn không biết sợ hàn phong quét đầu lưỡi?

- Hừ, sự thực thắng cường biện, ba vị hẳn lại muốn thử xem Đồng mỗ ra tay trước.

Khoảng cách giữa bọn họ lúc này chỉ còn ba xích. Ba lão Hộ pháp tuy còn nghi ngờ chân thực học của Đồng Thiên Kỳ, thế nhưng cái chết đồng bọn đã báo cho họ biết sinh tử không phải là trò đùa, bởi vì vừa nghe thế cả ba đồng thanh hét lớn:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi đã hết cơ hội chứng minh điều đó.

Ba bóng người, một tả một hữu và một chính diện cùng lúc bổ vào, đồng thời mỗi người thi triển liên tiếp đến bảy tám chưởng, kình phong vù vù trùm cả người Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ biết thế địch như bão, ba lão già tợ hồ như quên mất chuyện sinh tử, nên liền lắc nhẹ người như làn khói vút lên không trung vừa lo tránh mười mấy chưởng của bọn họ...

Ba lão già chiêu đầu thất thủ, đồng thanh la lớn:

- Họ Đồng kia, ngươi đừng sống mà thoát khỏi đây.

Rồi cả ba lập tức bám vây chặt lấy chàng, Đồng Thiên Kỳ chỉ nhếch mép cười nhạt:

- Đồng mỗ chỉ muốn nhượng ba chiêu đầu thôi, giờ thì xem...

Dứt lời, song chưởng như vũ bão ba đào, vù vù đánh ra tiếp lấy những chưởng của bọn họ, trong tiếng chưởng phong ầm ầm, đất bụi tung bay mù mịt, phút chốc chỉ còn thấy nhờ nhợ trong đám đất đá hỗn độn là một khối người quấn lấy nhau làm một khối, chẳng kịp nhận ra ai là ai.

Kim Lệnh công tử thấy một câu khích vừa rồi của mình bắt đầu có tác dụng, tâm địa giảo quyệt lại nghĩ:

“Sao lại không chọc giận hắn để chi phối đầu óc hắn nhỉ?” Nghĩ vậy liền cười lên kha khả nói lớn:

- Đồng Thiên Kỳ, không biết bây giờ ngươi còn đủ hơi để nói không? Bổn công tử đột nhiên nhớ ra một chuyện cần nói với ngươi.

Ba lão già vây quần với Đồng Thiên Kỳ nghe vậy thì thầm hiểu ý của Kim Lệnh công tử cho nên lại càng đánh hăng hơn.

Không thấy rõ bóng người chỉ nghe từ trong đám bụi mù trời giọng của Đồng Thiên Kỳ trầm tĩnh vọng ra:

- Tôn giá định quấy rầy thần trí Đồng mỗ, chỉ e không dễ, trước khi tôn giá nói xong Đồng mỗ quyết không ra tay lượm mấy mạng lão cẩu này đâu.

Nghe giọng nói cao ngạo mà khinh bỉ của Đồng Thiên Kỳ, Kim Lệnh công tử không khỏi giật mình, thế nhưng đã nói thì liền nói luôn:

- A, ý công tử chỉ là muốn nhắc nhở ngươi, nếu như chịu không nổi thì chỉ cần nói một tiếng, bổn công tử sẽ bảo ba Hộ pháp nương tay tha mạng cho ngươi lần này.

Ba lão Hộ pháp thi triển sở học chừng như đạt đến cực điểm, chỉ thấy đất đá cứ tung lên theo

từng tiếng ầm ầm.

Bấy giờ, lão nhân Bạch phát trong đám loạn thạch trên sắc mặt bất giác hiện sát cơ, mắt lại chăm nhìn vào người Kim Lệnh công tử.

- Kim Lệnh công tử, lời ngươi nói xong rồi chứ?

Lại nghe giọng nói lãnh bạo của Đồng Thiên Kỳ, Kim Lệnh công tử giật mình nhưng đành đánh bạo nói lớn:

- Đồng Thiên Kỳ, có phải ngươi chịu không nổi?

- Hừ, lời Đồng mỗ quyết không sai, nếu tôn giá đã nói xong thì Đồng mỗ lấy mạng bọn họ đây.

Chàng nói rồi, lại nghe quát tiếp:

- Ba vị đại hạn đã tới.

Tiếng cuối cùng của chàng vừa dứt, đương nhiên trong đám bụi đất bay mù mịt ấy nghe có tiếng thất thanh la lên:

- Ái! Tiềm Long...

Gần như đúng lúc, một tiếng "hự" rồi một bóng trắng từ đám quái thạch nhanh hơn làn mây lao vào vòng chiến, rồi loáán cái quay trở lại đám quái thạch.

Kim Lệnh công tử mặc dù căng mắt theo dõi trận đấu, thế nhưng lúc này quá căng thẳng cho nên căn bản cũng không kịp nhận ra bóng người như ma ẩn quỷ hiện này. Chỉ nghe một giọng già nua, nhưng sang sảng tựa phèng la gióng trận vang lên chích vào lỗ nhỉ:

- Người bảo trời che đất, ta nói đất đè trời, ai không tin lời này, Diêm Vương có mặt ngay. Ha ha...

Không riêng gì Kim Lệnh công tử mà ngay trong trường đấu, Đồng Thiên Kỳ nghe mấy câu và giọng cười quái đảng này thì đều ngẩng người thâu chiến. Dù giọng nói ồm ồm vang lớn như chuông bể rúng động cả màng nhỉ, chàng thầm hiểu đây là một nhân vật cao thủ mà từ trước đến nay chàng chưa từng gặp qua. Gió biển làm tản nhanh đất đá, Kim Lệnh công tử là người đầu tiên biến saắc khi nhận ra nhân vật thú ba hiện thân trên đám loạn thạch.

Bấy giờ, đã thấy rõ trên một khối nham thạch một lão quái vận đồ xám trắng, tóc dài quá chân, đôi mi bạc rủ xuống cánh mũi tựa hồ như che kín cả đôi mắt, dưới cái miệng rộng là chòm râu trắng dài quá ngực, trên mặt lão quái nhân như phủ một lớp ngân sương. Sát bên người lão chính là một lão Hộ pháp vừa được lão ta cứu khỏi lưỡi hái tử thần, mặt trắng nhợt nhạt.

Lão quái nhân quét mắt nhìn Kim Lệnh công tử một cái, rồi hơi nghiêng đầu hỏi lão Hộ pháp bên người:

- Ngươi tin lời lão phu chứ?

Lão Hộ pháp chưa kịp hoàn hồn vừa thoát khỏi cánh tay Huyết Kiếp, nghe hỏi quay mặt nhìn thấy lão quái nhân thì không khỏi biến sắc:

- Huynh đài là ai?

Lão quái nhân vừa nghe hỏi câu này buông tiếng "hừ" lạnh như băng giọng nói tợ hồ từ Địa phủ vọng về:

- Huynh đài ư? Bằng vào nhà ngươi mà dám xưng huynh gọi đệ với ta?

Lão Hộ pháp cũng chẳng phải là hạng dễ bị hiếp, nghe vậy thì phẫn nộ, thế nhưng chợt nhận ra cổ tay mình đang nằm trong bàn tay xương xẩu của lão quái nhân thì nén hận vào lòng, trầm giọng nói:

- Lão phu không quen biết ngươi!

Lão quái nhân lại lạnh giọng nói:

- Biết hay không với lão phu vô can, lão phu chỉ hỏi ngươi lời lão phu nói vừa rồi ngươi có tin hay không?

Kim Lệnh công tử mắt nhìn lão quái nhân từ đầu đến chân, nhưng qua một trận quan sát gã vẫn không làm sao nhớ ra được có ai đã nói đến một nhân vật quái kiệt thế này.

Hai lão Hộ pháp còn lại thì đứng tái mặt lo cho tính mạng đồng bọn, riêng Đồng Thiên Kỳ trầm ổn ngưng mắt nhiìn lão quái nhân không chút biểu lộ.

- Lão phu vừa rồi không nghe rõ câu nói của ngươi.

Lão quái nhân nghe đối phương đáp vậy thì ánh mắt chợt ngời lên, buông tay lão Hộ pháp ra, giọng vẫn lạnh như băng:

- Lão phu nói lại lần nữa, ngươi nghe cho rõ.

Nói rồi lão cất giọng oang oang đọc câu khi nãy:

- Người bảo trời che đất, ta bảo đất đè trời, ngươi tin không?

Lão Hộ pháp vừa rồi vì bị Ở vào thế khống chết cho nên không dám kháng cự, lúc này tay được buông ra rồi, nghe nói vậy thì cười nhạt hỏi:

- Giả sử lão phu không tin thì sao?

- Ai không tin lời này, Diêm Vương có mặt ngay.

Lão Hộ pháp đã ngầm vận công, vừa nghe vậy cười khỉnh đáp:

- Lão phu không tin lời này.

Lão quái nhân bỗng thò tay vào trong ngực áo, giọng vẫn lạnh băng:

- Vậy thì ngươi sẽ thấy Diêm Vương ngay.

Kim Lệnh công tử lúc này cứ lẩm nhẩm trong miệng:

"Trời che đất, đất đè trời" Lão Hộ pháp ngang nhiên cười lớn nói:

- Chỉ cần ngươi tiễn chân lão phu được.

Lão quái nhân từ từ lôi tay ra nói:

- Xuống đến Địa phủ, chỉ cần ngươi trao vật này thì lão Diêm Vương sẽ biết ngay ai đã đưa ngươi về đó.

Dứt lời, bàn tay gân guốc của lão đột nhiên xòe rộng, chỉ thấy một cọng lông chim năm màu.

Vừa nhìn thấy chiếc lông chim năm màu, Kim Lệnh công tử mắt chợt loé lên, trong đầu óc hiện lên một nhân vật mà xưa nay người trong giang hồ cả Hắc lẫn Bạch đạo nghe danh đều khiếp, bất giác buột miệng la lớn:

- Địa Sát lệnh chủ.

Bốn chữ “Địa Sát lệnh chủ” vừa thoát khỏi cửa miệng gã, Đồng Thiên Kỳ nghe cũng chấn động, đôi mắt trừng nhìn chăm vào khuôn mặt như phủ ngân sương của lão quái nhân không hề chớp.

Bấy giờ, thảm nhất chính là lão Hộ pháp vừa rồi buông lời coi trời bằng vung, vừa nhìn thấy chiếc lông năm màu thì thất thanh:

- À, Địa Sát lệnh chủ.

Vừa thốt xong, chân chấm đất tung người vọt đi ngay…

Chính khi lão Hộ pháp thân vừa rời đất, thì lão quái nhân cười một tràng dài:

“Hắc hắc hắc… chạy đi đâu!” Trong tiếng quát, chiếc lông chim ngũ sắc thoát khỏi tay lão quái nhân và truy theo lão Hộ pháp nhằm đúng ngay ngực.

Khi lão Hộ pháp tung người thoát chạy thì mặt vẫn còn kịp nhìn lão quái nhân, nên chiếc lông ngũ sắc bay tới lão nhìn rất rõ. Vốn đã ngầm đề tụ chân khí liền tung chưởng đánh ra định đẩY chiếc lông chim. Đồng thời mắt không rời quái nhân đề phòng lão ra tay tiếp.

Không riêng gì lão Hộ pháp, mà ngay bọn Đồng Thiên Kỳ và Kim Lệnh công tử cũng lấy làm quái lạ, vì thấy lão quái nhân đứng yên bất động tợ hồ như không có ý gì xuất thủ tiếp. Thế nhưng một chiếc lông chim ngũ sắc nhẹ như thế há lại có thể đả thương được người, mà lại một người có công lực chẳng tầm thường tý nào?

Thế mà, không ai ngờ nổi một chưởng của lão Hộ pháp đánh ra, đã không cản nổi hướng bay và tốc độ của chiếc lông chim ngũ sắc. Chiếc lông tợ hồ như xuyên qua làn chưởng phong nhẹ nhàng như vô lực, nhằm thẳng vào ngực lão Hộ pháp bay tới.

Lão Hộ pháp biến sắc, thấy thế đã nguy, liền vung tay còn lại chộp ngay chiếc lông chim.

Lão quái nhân vừa thấy thế, cười lên hắc hắc:

- Địa Sát lệnh của lão phu nếu như ngươi mà chộp nổi thì có lẽ cái danh lão phu bị hủy mất từ lâu rồi. Hắc hắc hắc…

Lời lão quái nhân vừa dứt, thì bên kia tiếng rú thảm thiết của lão Hộ pháp cũng vừa vang lên xé tai.

Đồng Thiên Kỳ nghe tiếng rú, ánh mắt trầm lãnh bỗng quay nhìn lão Hộ pháp chỉ thấy lão ta tay ôm ngực máu chảy như tuôn, ngã xuống đất giãy đành đạch. Hiển nhiên chiếc lông ngũ sắc đã xuyên qua tay lão ta rồi mới xuyên luôn qua ngực, kết liễu đời lão.

Một chiếc lông chim nhỏ bé mà có một khả năng giết người phi thường như thế, thảo nào mà Kim Lệnh công tử vừa nhìn thấy mặt đã biến sắc.

Bấy giờ, chính tiếng rú thảm của lão Hộ pháp làm giật mình Kim Lệnh công tử, gã sực tỉnh chợt hiểu phải làm gì bây giờ, đôi chân theo bản năng nhún cái vọt lên không phóng về hướng chân núi, đường mà lúc nãy gã kéo đến.

Lão quái nhân mặt lạnh như băng, gằn rõ từng tiếng:

- Diêm vương đã định canh ba chết, kẻ nào dám để đến canh năm? Tiểu cẩu nham hiểm, ngươi tưởng chạy thoát hử?

Dứt lời chỉ thấy vai lắc nhẹ, cả người nhanh như u linh vọt truy theo.

Vừa nghe thấy tiếng nói của lão quái nhân, Đồng Thiên Kỳ trong đầu chận động, kịp quay nửa người nhìn theo, bất giác buột miệng la lên:

“Thân pháp kinh người!” Thì ra, chớp mắt lão quái nhân đã chắn ngay lối chạy của Kim Lệnh công tử, cười âm trầm nói:

- Ngươi tưởng thoát thân?

Kim Lệnh công tử đã thót cả người, nhưng vẫn cố gượng cười nói:

- Vãn bối không hề mạo phạm đến lão tiền bối.

Địa Sát lệnh chủ giọng như băng:

- Lão phu xưa nay giết người vô thế nhưng chưa hề dụng thâm kế, cũng rất ghét người dụng kế độc. Tiểu cẩu, ngươi chớ dụng tâm vô ích.

Kim Lệnh công tử thất thanh la lên:

- Vãn bối dụng thâm kế bao giờ?

- Hừ, lấy bốn hiếp một là gian thứ nhất, ở bên ngoài dùng lời khích làm động lòng địch, đó là gian thứ hai. Tiểu cẩu ngươi còn bảo là không dụng thâm kế?

Kim Lệnh công tử giật thót mình thoái lui nửa bước, mặt tái nhợt nói:

- Binh bất yếm trá! Tiền bối là người trong võ lâm lẽ nào không biết điều này?

Vãn bối bị bức bách nên mới dụng hạ sách này, xin tiền bối lượng thứ cho.

- Tiểu cẩu, ngươi không cần phải lý giải, lão phu bình sinh ghét nhất là gian giảo, ngươi muốn lý lẽ gì thì đợi xuống gặp Diêm Vương hãy nói.

Dứt lời, lão muốn động thủ, Kim Lệnh công tử buột miệng la lớn:

- Muốn giết cưỡng người, tiền bối phải chăng là đồng bọn Đồng Thiên Kỳ?

Địa Sát lệnh chủ nghe vậy hơi khựng người, rồi cười phá lên lanh lảnh:

- Đồng bọn ư? Hắc hắc hắc... Lão phu đã quyết giết nó, thế nhưng trước hết phải lấy mạng ngươi, bởi vì tội của hắn không phải do hắn tự thân gây ra mà chỉ là gánh thay người thôi.

Nói đến đó, ánh mắt lạnh như đông giá quay nhìn Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ trầm lãnh bước lên hai bước, bình tĩnh nói:

- Tôn giá giết hắn chỉ vì ghét hắn thôi hay sao?

Địa Sát lệnh chủ nghe vậy, mặt ngưng sương, buông giọng gằn hỏi:

- Tiểu bối, ngươi nói chuyện với ai đấy?

Đồng Thiên Kỳ mỉm cười đáp ngay:

- Đương nhiên là nói chuyện với ngươi.

Địa Sát lệnh chủ mắt loang lên:

- Hử? Nói chuyện với ta? Tiểu tử to gan.

- Hừ, tôn giá trước mặt Đồng mỗ có thái độ thế này, kể gan cũng không nhỏ đấy.

Địa Sát lệnh chủ mắt tợ điện chớp:

- Lão phu là Địa Sát lệnh chủ, tiểu cẩu ngươi có tai nên nghe cho rõ.

Đồng Thiên Kỳ ccười nhạt đốp lại:

- Cái danh "Huyết Kiếp Thủ" hẳn tôn giá cũng không phải lần đầu nghe đến đấy chứ?

Vừa nghe ba tiếng "Huyết Kiếp Thủ", sắc mặt như băng sương của Địa Sát lệnh chủ như tan ra để lộ một màu tím tái, hiển nhiên lão chấn động không ít.

Hồi 29 - Huyết Kiếp Thủ Phùng Địa Sát Lệnh

Bấy giờ Địa Sát lệnh chủ nghe ba tiếng Huyết Kiếp Thủ thì mặt không khỏi đổi sắc, buột miệng la lên hỏi:

- Huyết Kiếp Thủ! Huyết Kiếp thủ! Chẳng lẽ ngươi có quan hệ với Vân Không thực sao?

Kim lệnh công tử vừa nghe xong, trong đầu lóe một suy nghĩ. Hắn vội nói ngay:

- Vân Không chính là người truyền nghiệp cho Đồng thiên Kỳ đó!

Địa Sát lệnh chủ mặt đã biến sắc hẳn, lạnh giọng:

- Đồng Thiên Kỳ, lời này đúng chứ?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Vân Không thực ra không phải là sư truyền của Đồng mỗ, thế nhưng có danh Huyết Kiếp Thủ thì đúng lão nhân gia đã truyền lại cho Đồng mỗ, vì vậy mọi ân oán của lão nhân gia trên giang hồ này đều do Đồng mỗ đảm nhân! Địa Sát lệnh chủ vội hỏi:

- Nói vậy ngươi nhất cử nhất động, nhất thắng nhất bại, đều có thể đại diện cho "Huyết Kiếp Thủ" Vân Không?

- Đồng mỗ đã nói rồi, mọi ân oán của Vân Không lão nhân năm xưa đều do Đồng mỗ đảm nhận. Đồng mỗ sống thì Huyết Kiếp Thủ tồn, Đồng mỗ vong mạng thì Huyết Kiếp Thủ diệt!

Địa Sát lệnh chủ nghe vậy thì ngửa mặt lên trời cười dài:

- Ha ha hạ.. Thực không ngờ lão phu vừa ra khỏi tù khốn thì gặp ngay Huyết Kiếp Thủ,. Ha ha ha..... Đồng huynh, ngươi nói thật có lý, ngươi xác thực có đủ tư cách ấy!

Lão quái nhân Địa Sát từ đầu gọi Đồng Thiên Kỳ là "Tiểu bối, tiểu bối...", nay tự nhiên thay đổi thành "Đồng huynh" đủ thấy lão ta đã coi Đồng Thiên Kỳ chính là Huyết Kiếp Thủ năm xưa rồi vậy!

Đồng Thiên Kỳ nhún vai cười điềm nhiên:

- Đồng mỗ đủ tư cách hay không tôn giá không tự quyết được đâu!

Địa Sát lệnh chủ cười thản nhiên sảng khoái:

- Ha ha..... Thôi, không cần bàn đến tiểu tiết này. Đồng huynh, ngươi muốn lão phu thu lượm tiểu tử này chứ?

- Hừm, tôn giá nếu như làm chuyện vì mình, thì Đồng mỗ không can dự Địa Sát lệnh chủ tiếp lời nói ngang:

- Giả như lão phu làm vì Đồng huynh?

Kim Lệnh công tử nghe vậy mặt đổi sắc tái nhợt, biết mình không phải là đối thủ một chiêu của Địa Sát lệnh chủ, thế nhưng gã vẫn không nguyện thúc thủ chờ chết.

Cho nên đã ngầm vận công lực vào song chưởng chờ đợi Đồng Thiên Kỳ cười nhạt:

- Vì Đồng mỗ? Giữa tôn giá và Đồng mỗ chừng như không hề có quan hệ hữu nghị?

- Hừm, không vì hữu nghị, nhưng vì nghĩa khí. Lão phu và Huyết Kiếp Thủ đã mấy mươi năm ròng động chiến mà không phân thắng bại, lần này lão phu thấy chắc thắng, nên khí khái mà trợ ngươi tí lực thâu thập cừu gia của ngươi!

Đồng Thiên Kỳ hơi nhíu mày:

- Nói bậy, tôn giá tin chắc mình thắng?

- Vậy ngươi nghĩ thế nào?

Địa Sát lệnh chủ hỏi ngược lại.

- Thắng chỉ e không phải là tôn giá.

- Sao? Chẳng lẽ lại là ngươi?

Đồng thiên Kỳ trầm lãnh bình tĩnh nói:

- Đồng mỗ bình sinh không hề khoa ngôn. Đúng! Thắng, chính là Đồng mỗ!

Khuôn mặt băng sương của Địa Sát lệnh chủ lúc đầu chợt cau lại, nhưng rồi giãn ra trở lại, lão ngửa cổ cười dài một tráng quái dị:

- Địa Sát lệnh chủ, Huyết Kiếp Thủ, người trong giang hồ đều biết xưa nay cả hai chưa hề nói vọng ngôn. Ha hạ.. xem ra kết cục ngày hôm nay sẽ thõa mãn mọi chướng ngại năm xưa. Đồng huynh, tiểu bối này xử lý thế nào?

Đồng Thiên Kỳ đưa ánh mắt nhìn Kim Lệnh công tử nói:

- Sinh tử của hắn chỉ là quyết định bởi Đồng mỗ thôi sao?

Đia Sát lệnh chủ gật đầu đáp:

- Không sai, hoàn toàn không có liên can gì đến lão phu, chỉ cần Đồng huynh nói một tiếng, lão phu sẽ là người chấp hành!

Kim Lệnh công tử không ngờ tình thế xoay chuyển nhanh như vậy, gã đưa ánh mắt thảm hại mà vốn vừa rồi còn kiêu ngạo đắc ý, trong ánh mắt không dấu được một sự van xin.

Đồng Thiên Kỳ bất giác ngửa cổ lên trời nhìn đám phù vân, buông từng tiếng lãnh đạm:

- Có ngày Đồng mỗ sẽ đến lấy mạng hắn…

Địa Sát lệnh chủ vội cắt lời, nói ngay:

- Nếu Đồng huynh nguyện ý, thì chấp lệnh hành quyết, lão phu sẽ thay mặt!

- Không, Đồng mỗ muốn giết hắn, thế nhưng không phải là hôm nay!

- Hừ, giá như hôm nay là ngày cuối cùng của Đồng huynh trên dương thế?

- Huyết Kiếp Thủ xưa nay chưa nói hai lời, hôm nay người đắc thắng quyết không phải là tôn giá.

Nói rồi bỗng nhiên chàng gằn giọng dứt khoát:

- Tha hắn lần này!

Địa Sát lệnh chủ vừa nghe thì ngớ người, nhưng rồi bật cười kha khả:

- Tiểu cẩu cút đi! Cẩu mệnh của ngươi còn sống thêm được một thời gian đấy!

Kim Lệnh công tử vốn không thể nghĩ tới chuyện Đồng Thiên Kỳ có thể buông tha mình, cho nên vừa nghe vậy thì chết lặng người một lúc mới sực tĩnh, bèn nhún mình vọt bắn ra ngoài đến sáu bảy trượng, khi ấy mới dám quay người lại buông một câu:

- Đồng Thiên Kỳ, sẽ có lúc người hối hận cho hành động ngông cuồng của ngươi ngày hôm nay!

Nói rồi gã vọt tiếp xuống chân núi chuồn mất dạng.

Hai lão Hộ pháp và đám thuộc hạ còn lại thấy vậy cũng vội vội vã vã ùa chạy theo chủ.

Địa Sát lệnh chủ chờ cho đến khi Kim Lệnh công tử khuất dạng hẳn, bấy giờ mới nhìn Đồng Thiên Kỳ nói:

- Hiện tại trên cổ phong này chỉ còn ngươi và ta là người sống, Đồng huynh ngươi thử nghĩ lát nữa còn được mấy người xuống núi?

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép cười nhạt:

- Ít hơn hai người - Ý Đồng huynh là sẽ có thêm một cô hồn vất vưởng ở đấy?

- Hừm, tôn giá chuẩn bị đi là vừa!

- Hắc hắc hắc... lẽ nào Đồng huynh không có sự chuẩn bị?

Đồng Thiên Kỳ thản nhiên nói như đinh đóng cột:

- Đồng Thiên Kỳ ta tự tin không để xác lại đây!

Khuôn mặt lạnh băng của Địa Sát lệnh chủ sầm lại, gằn giọng:

- Nói như vậy kẻ táng thân tại đây phải là lão phu?

- Chúng ta lần đầu sơ ngộ, và không hề có ân oán gì với nhau. Nhưng nếu tôn giá nhất định một trận thư hùng sống mái, thì Đồng mỗ cũng không ngại gì lấy mạng thêm một người!

- Đúng, ngươi và ta lần đầu sơ ngộ, thế nhưng không thể bảo là không có ân oán.

Chẳng lẽ lão trọc Vân Không chẳng từng nói qua với ngươi về lai lịch lão phu?

Đồng Thiên Kỳ kiếm mi nhíu chặt lại trầm giọng:

- Đồng mỗ và Vân Không đại hiệp ở với nhau một thời gian ngắn, cho nên không nghe được chuyện này.

Địa Sát lệnh chủ vốn nghĩ rằng Đồng Thiên Kỳ là đệ tử đắc ý nhất của Vân Không, khi nào lão ta tin nổi câu "ở với nhau một thời gian ngắn", nên nghĩ rằng lão Vân Không đã không xem mình vào đâu mà thôi. Khi ấy trong hai ánh mắt lão hiện sát khí, cười tràng dài:

- Ha hạ.. ha hạ.. các ngươi sư đồ cả hai có lẽ cho rằng Địa Sát lệnh của lão phu không còn tồn tại trên thiên hạ hoặc có lẽ tự cho rằng:

Chấn Thiên Lệnh của các ngươi áp đảo tất cả. Thế nhưng, ha hạ.. ngày hôm nay sau mười hai năm không hội ngộ, lão phu muốn cho các ngươi tận mắt chứng kiến tuyệt kỷ của Địa Sát lệnh chủ ha ha hạ..

Nói rồi lão vừa ngoắc tay vừa la lớn - Đến đây, đến đây, Đồng Thiên Kỳ, lão phu hiện tại sẽ nói cho ngươi rõ lý do tại sao chúng ta tỷ võ tranh cường, phân định sinh tử. Nào, trên người ngươi có "Chấn Thiên Lệnh" chứ?

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy liền lấy chiếc Chấn Thiên Lệnh từ trong áo ra giơ lên:

- Tôn giá có thể nhận ra thực giả chứ?

Địa Sát lệnh chủ đưa mắt nhìn nhanh chiếc "Chấn Thiên Lệnh" trên tay Đồng Thiên Kỳ, gật đầu nói:

- Không sai, thật đúng là Chấn Thiên Lệnh. Đầu mối chính là nó đây, Lão phu vốn danh Địa Sát lệnh chủ nên không rnuốn có bất kỳ thứ gì áp lên trên, Đồng Thiên Kỳ đã hiểu ra, lạnh giọng nói ngay:

- Trời che đất!

- Đúng, đúng, đó chính là điều đại kỵ, lão Vân Không đã phạm vào lão phu.

Lão phu từng cảnh cáo lão ta nên cải đổi danh của chiếc lệnh bài thế nhưng Vân Khôngvẫn không nghe:

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt hỏi lại:

- Sao tôn giá không đổi tên lệnh bài mình?

- Hừ, há dễ như vậy? Vì thế lão phu nói với Vân Không mới hình thành thế thủy hỏa bất dung, nhưng đã qua hai mươi năm không phân thắng bại.

Đồng Thiên Kỳ bật cười thành tiếng - Lại tranh tiếp có thể phân kết cục được ư?

- Hà hà... cuộc ước đấu sau mười hai năm sẽ không còn như xưa, lão phu tin chắc thắng trăm phần trăm.

ĐồngThiên Kỳ nghe vậy giật mình, buột miệng hỏi:

- Cuộc ước đấu sau mười hai năm. Chẳng lẽ tôn giá và Vân Không đại hiệp từng ước với nhau?

Địa Sát lệnh chủ cũng không khỏi hoài nghi, hỏi lại:

- Lẽ nào khi phó thác cho ngươi cánh tay Huyết Kiếp, lão trọc Vân Không chẳng nói cho ngươi biết chuyện này.

- Vậy cuộc ước đấu mười hai năm trước tôn giá hẳn từng gặp Vân Không đại hiệp?

Địa Sát lệnh chủ mặt bỗng nhiên ửng lên, ngượng ngùng nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi chẳng phải đã biết rồi còn hỏi?

Hiển nhiên lão nghĩ Đồng Thiên Kỳ đang mỉa mai mình, nhưng Đồng Thiên Kỳ thấy thần sắc lão như vậy thì có thấy lạ, bèn trầm giọng nói:

- Đồng mỗ nếu như đã biết rõ thì không khi nào còn hỏi thừa một câu như vậy Địa Sát lệnh chủ buột miệng la lên; - Nói vậy lão trọc Vân Không đã chẳng kể ngươi là lão phu thất hẹn?

- Sao? Với nhân vật thành danh nhất nhì như tôn giá há lại thất hẹn?

- Đúng, đúng lão phu nếu như không bị giam chân trong mật động này thì có lẽ "Chấn Thiên Lệnh" cũng đã biến mất trên giang hồ mười hai năm về trước, lão phu có lý gì phải thất hẹn chứ?

Đồng Thiên Kỳ nhìn theo cánh tay lão chỉ về đám loạn thạch, nhíu mày ngạc nhiên hỏi:

- Với bản lĩnh cao cường như tôn giá, đương nhiên biết rõ ai đã dám chôn chân mình chứ?

Nghe hỏi chuyện này, Địa Sát lệnh chủ mặt trở lại như băng sương, trầm lặng nói:

- Đây là chuyện riêng của lão phu không cần ngươi xen vào. Hiện tại ta với ngươi quyết một trận phân thắng phụ!

Vừa nói đến đó chân lão cử bước lên hướng Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ ngưng mắt, lạnh lùng hỏi lại:

- Giả như Đồng mỗ nhất định muốn biết?

Địa Sát lệnh chủ hơi sửng người nhưng rồi lắc đầu nói:

- Đồng huynh.. ngươi và lão trọc đó có chỗ không giống nhau đấy!

- Không sai, Vân Khộng đại hiệp có lẽ sẽ không hỏi dồn, nhưng tại hạ là Đồng Thiên Kỳ!

- À... Nói vậy ngươi nhất định muốn biết?

- Không sai, lời Đồng mỗ đã nói ra không khi nào thay đổi.

Đôi mắt hừng quang của Địa Sát lệnh chủ chăm nhìn khuôn mặt tuấn tú của Thiên Kỳ hồi lâu, nói:

- Hẳn có nguyên nhân chứ? Đồng Thiên Kỳ gật đầu.:

- Cũng như tôn giá, chuyện liên quan đến danh dự, Đồng mỗ không tiện nói ra - Ha ha hạ.. Xem ra chuyện này chỉ đành phải chờ sau khi giải quyết viên mãn cuộc tỷ đấu rồi nói có một đáp án duy nhất?

Đồng Thiên Kỳ thản nhiên đáp:

- Đúng vậy, chúng ta trước hết phân thắng phụ Địa Sát lệnh chủ gật nhẹ đầu, cười nhạt nói:

- Thật khẳng khái, thật khẳng khái..Đồng huynh, điểm này thì ngươi lại rất giống lão hòa thượng Vân Không. Thôi được, hiện tại chúng ta trước hết quyết định đấu pháp?

Nói đến đó, lão đã đến trước mặt Đồng Thiên Kỳ cách chừng năm xích nói tiếp:

- Dùng nguyên tắc tỷ đấu như cũ hay là nguyên tắc mới?

- Hừm, nhưng tôn giá và Vân Không đại hiệp trước đây dụng đấu pháp nào?

Ánh mắt Địa Sát lệnh chủ ngời lên - Tốc chiến tốc thắng!

- Đấu quy thế nào?

- Đồng huynh muốn dụng lại đấu quy cũ chứ?

- Đồng mỗ đã là Huyết Kiếp Thủ, thì đấu quy không có lý gì phải thay đổi!

Địa Sát lệnh chủ cười sảng khoái rồi bất thần ngồi thụp người xuống, chân trái trụ làm trục, chân phải khoát rộng ra, đoạn quay người một vòng vạch thành một vòng tròn trên đất, đường kính chừng ba xích, đứng lên cười nói:

- Người trong vòng thủ, người ngoài vòng công, ra khỏi vòng là thua, hạn trong ba chiêu, phải giữ đúng luật. Đồng huynh, ngươi chuẩn bị hạ thủ!

Lão nói rồi đứng yên trong vòng chờ đợi Đồng Thiên Kỳ gật gật đầu cười nói:

- Đấu quy này phân thắng phụ cực nhanh!.

Dứt lời, chàng bước lên trước, nhưng vừa được một bộ bỗng nhiên trong đầu nghĩ đến một chuyện, bèn dừng chân hỏi:

- Trước đây tỷ đấu? Ai ra tay trước?

- Trước đây là trước đây, hiện tại là hiện tại, bất tất hỏi nhiều!

Đồng Thiên Kỳ nghe tiếng đáp không vui của lão quái nhân, chỉ cười:

- Năm xưa tỷ đấu cùng tôn giá là Huyết Kiếp Thủ, hôm nay tỷ đấu với tôn giá vẫn là Huyết Kiếp Thủ, cũng như tôn giá "Địa Sát lệnh chủ" vẫn là Địa Sát lệnh chủ, có thay đổi gì đâu?

Trong ánh mắt Địa Sát lệnh chủ hằn lên sát cơ:

- Địa Sát lệnh chủ hôm nay đã không còn là Địa Sát lệnh chủ năm xưa - À, vậy Lệnh chủ có dám đảm bảo Huyết Kiếp Thủ hôm nay giống hoàn toàn Huyết Kiếp Thủ năm xưa?

Địa Sát lệnh chủ buông mạnh từng tiếng:

- Lão phu muốn nói là sự thăng tiến công phu!

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt đáp:

- Chính Đồng mỗ muốn nói cũng không ra khỏi điều này - Thế nhưng, hôm nay quyết đấu sinh tử, chứ không phải đùa, Đồng huynh tốt nhất nghĩ kỹ rồi hành động.

- Mỗi một câu nói, mỗi một hành động của Đồng mỗ đều qua suy nghĩ; không phiền lệnh chủ bận tâm.

Địa Sát lệnh chủ nghe vậy mặt như đóng băng, chân từ từ bước ra khỏi vòng tròn buông tiếng:

- Mọi chuyện như xưa, Đồng huynh chuẩn bị?

Đồng Thiên Kỳ cười thản nhiên, khẳng khái bước chân vào trong vòng tròn, cười nói:

- Tôn giá mời động thủ.

Đôi mắt lạnh như băng tinh của Địa Sát lệnh chủ cứ đảo lên đảo xuống trên người Đồng Thiên Kỳ có đến mấy mươi lần, trong thâm tâm lão không tin dù là Huyết Kiếp Thủ Vân Không năm xưa gặp phải cuộc đấu sinh tử với lão, lại có thể trấn tĩnh thản nhiên như thế được. Lão cũng không tin với một thiếu niên bấy nhiêu tuổi đầu như Đồng Thiên Kỳ lại có một công lực cao thâm hơn Vân Không năm xưa. Chính vì vậy mà lão tin rằng Đồng Thiên Kỳ sở dĩ bình thản trấn định như thế là vì chàng không hề biết bản thân lão ta lợi lại như thế nào, vì vậy mà bây giờ trong đầu óc lão vô cùng phẫn nộ.

Lão nhìn khuôn mặt trầm lãnh kiêu ngạo của Đồng Thiên Kỳ phẫn kích cao giọng:

- Đây là cuộc dùng mạng đánh đấu, Đồng huynh, ngươi chuẩn bị rồi chứ?

Đồng Thiên Kỳ vẫn nụ cười điềm nhiên:

- Lệnh chủ bất tất phải lo mèo dài đuôi, ra tay đi.

- Hừ... Vậy thì lão phu ra tay đây!

Dứt lời, lão cử bộ nhấc người từ từ vòng quanh vòng tròn, nhìn thì thấy lão bước rất chậm, thế nhưng tốc độ lại cực nhanh, tợ hồ như chân không còn chạm đất, chớp mắt đã lướt quanh đến mấy mươi vòng.

Đồng Thiên Kỳ mặt vẫn thản nhiên, thế nhưng bên trong đã hành động toàn thân, tuyệt không hề điều chuyển thân hình theo đối phương, rõ đúng là chàng đã dùng đấu pháp lấy tĩnh chế động.

Địa Sát lệnh chủ quay vòng một lúc, đột nhiên cười nói:

- Đấu thế này hẳn lão hòa thượng đã nói cho ngươi biết!

Dứt tiếng cuối cùng, thì vừa khéo lão ta đến trước mặt Đồng Thiên Kỳ, lão quát lớn:

- Lão phu xuất chiêu đây!

Song chưởng theo tiếng quát đánh ra, chỉ thấy đầy trời chưởng ảnh như cuồng phong, như bão táp ập đến trước mặt Đồng Thiên Kỳ:

Đồng Thiên Kỳ thực không kịp nhận ra một chiêu này, chưởng tuy vô thanh vô sắc, thế nhưng áp lực đẩy tới khiến người ta tức thở, chàng thoáng giật mình, rồi theo bản năng phát tả chưởng lên nghênh tiếp. Thế nhưng, khi chàng vừa ra chưởng thì đột nhiên cảm thấy từ sau lưng là một cỗ chưởng phong khác ập tới. Linh cảm báo cho chàng biết đối phương thay đổi vị trí ra sau. Chàng phản ứng theo bản năng, hươ chưởng còn lại xuất chưởng đánh lại. Đồng thời thân hình cũng theo đó mà xoay nhanh lại.

Nhưng quá bất ngờ, vừa đúng lúc Đồng Thiên Kỳ quay người thì lại cũng từ phía sau lưng chàng giọng nói lạnh lùng của Địa Sát vang lên:

- Ha ha hạ.. "Thụy chưởng Yểm Thân Thuật" của lão phu chẳng lẽ lão hòa thượng không nói với ngươi sao?...

Một cỗ áp lực như Thái sơn áp hải bổ xuống, Đồng Thiên Kỳ giật thót mình, biết đã rơi vào thuật phân ảnh chưởng của đối phương. Nhưng tình thế hiện tại quá cấp bách, nếu chàng quay ngoắc người lần nữa vung chưởng nghênh tiếp có thể vô hại, nhưng thân hình có thể vì thế mà bị đẩy văng ra khỏi vòng. Nhưng nếu không quay lại trụ thân kháng chưởng thì có thể giữ nổi thân ảnh, song thụ thương là khả năng có thể.

Trong đầu chàng lóe nhanh một quyết định táo bạo, nghiêng nửa người tránh một chưởng đối phương nhằm trúng trực diện vào lưng, đồng thời như cao vai lên vừa khéo đón trọn một chưởng cửa đối phương.

"Bình" một tiếng, những mảnh vụn bay tơi tả, cả người Đồng Thiên Kỳ dù đã dùng "Thiên Cân Trụy" nhưng vẫn bị đẩy bật khỏi chỗ đứng đến hai bộ song vẫn chưa ra khỏi vòng tròn.

Chàng chau đôi mày kiếm quét mắt nhìn quanh vào mặt đối phương, trầm giọng nói ngay:

- Đây là chiêu thứ nhất!

Địa sát lệnh chủ tuy chiêu đầu đắc thủ, nhưng không hẳn đắc thắng. Lão kinh ngạc đưa mắt nhìn cánh vai trái của Đồng Thiên Kỳ mà há hốc miệng mồm, lão thực nằm mơ cùng không ngờ Đồng Thiên Kỳ dám hứng trọn ngọn chưởng của lão mà không hề suy siển.

Tuy rằng chàng đã né để dùng vai mà đón nhưng nên biết rằng chưởng lực của Địa Sát lệnh chủ tuyệt đối không tầm thường như những nhân vật võ lâm khác.

Lão cứ chăm nhìn vai trần của đối phương có tí ửng đỏ, kinh ngạc tột độ, lúc này mới thầm tin Đồng Thiên Kỳ quả có công lực kinh người không hề kém Vân Không hòa thượng năm xưa.

- Hậu sinh khả úy, hậu sinh khả úy! Đồng Thiên Kỳ, có thể nói đây là lần đầu tiên lão phu học thấm nhuần câu này Đồng Thiên kỳ chỉ cười nhạt:

- Đây là cơ hội!

Địa Sát gật đầu lạnh giọng:

- Đúng, lão phu quyết không bỏ qua Dứt lời lão thét lớn "Vạn Lý cuồng phong". "Ầm ầm..." theo

những tiếng quát lớn là những đám bụi đất đá bay mờ trời nguyên là lão ra chưởng không phải để đánh Đồng Thiên Kỳ mà là đánh xuống đất khiến cho đất bụi tung bay cuồn cuộn lên như một trận bão cát sa mạc, mục đích chính là che mất tầm nhìn của Đồng Thiên Kỳ.

Chính trong lúc đám đất bụi mù trời chừa kịp tản, thì thân hình lão tợ như bóng ma vụt thẳng lên không trung rồi từ đó bắt đầu thả xuống đúng vào đầu Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ vừa thấy lão ra chưởng đánh bay đầu bụi cát, trong lòng đã nghĩ lão dụng kế gì đây, bấy giờ liền ngưng mục tụ thần quét nhìn một vòng xung quanh, thế nhưng xuyên qua màn bụi chàng không nhìn thấy bóng dáng của lão đâu. Trong lúc đâu óc đang còn chấn động, thì đột nghe giọng của Địa Sát như trời giáng xuống:

- Pháp Luân Thường Chuyển!

Tình hình xoay chuyển quá nhanh, Đồng Thiên kỳ tợ hồ như chỉ phản ứng theo bản năng là chính, chàng ngửa người lui sau, đồng thời song thủ tung ra tuyệt chiêu "Thất Hải Phi Long" một chưởng trong "Tiềm Long Chưởng Địa sát, ra chiêu đầu tiên chiếm tiên cơ lại thêm chưởng lực áp từ trên xuống tới cực mạnh cực nhanh nên Đồng Thiên Kỳ xuất chưởng chưa hết tầm đã bị chưởng lực của Địa Sát tợ hồ như thái sơn áp hải đè xuống. Chàng vận hết thập thành chân lực xuất Tiềm Long Thần Công chống đỡ, thế nhưng người chàng trong lúc càng ngửa thấp xuống chừng như chỉ còn một xích nữa là lưng chạm đất chính vào lúc này, chưởng lực của Địa Sát bỗng nhiên xoay chuyển thành vòng tròn, khiến cho cả người Đồng Thiên Kỳ cũng phải xoay tròn chẳng khác gì con vụ, nền đá dưới chân chàng giờ cũng bị áp lực lún xuống có đến một thốn, thực là một cuộc tỷ đấu chưởng công chưa từng thấy...

"Bình"... một tiếng như trời long đất lở, trong đám đất đá văng lung tung thân bình của Đồng Thiên Kỳ đã ngã ngửa hẳn trên đất, vì dư phong vẫn còn đẩy cả người chàng lăn tròn mấy vòng khi chàng cố trụ lại được thì vừa khẽ nằm đúng mép vạch vòng.

Địa Sát cũng đã đáp người xuống đất, lão gằn giọng lạnh chưa từng có:

- Ngươi quả nhiên thân mạng Tiềm Long Công Thực vậy Chính Đồng Thiên Kỳ vừa rồi thí triển hết sở học Tiềm long Thần Công để hóa giải một chưởng "Pháp Luân Thường Chuyển" của Địa Sát. Nghe giọng cười gằn của lão ta tợ hồ như muốn giết chết chàng ngay, Đồng Thiên Kỳ không vội đứng lên ngay, vì như thế càng dễ bị đối phương công tới, càng thêm nguy hiểm.

Đồng Thiên Kỳ hơi chột dạ, nhưng lấy lại bình tĩnh, cười lớn nói:

- Giả như Đồng mỗ nói không sai, thì tôn giá đã dụng hết ba chiêu?

Địa Sát thoáng ngó người, nhưng mặt đanh lạnh buông tiếng:

- Ở đây há còn người thứ ba làm chứng cho ngươi sao?

Đồng Thiên Kỳ giật mình vì không rõ lão có thể trở mặt, thế nhưng vẫn trấn tĩnh cười nhạt:

- Vậy thì đây là cơ hội ngàn vàng!

Địa Sát nhìn thấy thần thái chàng thiếu niên điềm nhiên như không, lão tuy giết người không gờm tay thế nhưng đều là những hạng tham sinh úy tử, lẽ nào với trang tuấn kiệt khí khái thế này lại có thể hạ độc thủ? Mặt lão thoáng ửng hồng, lão thả lỏng hai tay buông tản công lực đã

đề tụ sẵn, trầm giọng nói:

- Ngươi đứng dậy đi, có lẽ ngươi là người thứ nhất trong đời lão phu cảm thấy khâm phục. Nhưng con người ngươi thực lạnh lùng, thực tàn bạo, hẳn trong đời ngươi từng gặp nhiều bất hạnh?

Đồng thiên Kỳ cười cười đáp lại:

- Đây là chuyện của Đồng mỗ, với tôn giá vô can.

- Hảo, dậy đi, đến lượt ngươi công ta thủ Đồng Thiên Kỳ bây giờ mới an tâm đứng lên, tuy không bị trọng thương thế nhưng vừa rồi nhận lãnh hai chưởng của đối phương, vai và lưng áo bị xé tan để lộ những nơi thịt bị rát máu rướm ra đỏ Cả hai thay đổi vị trí cho nhau xong, Địa Sát nhìn Đồng Thiên kỳ điềm tĩnh nói:

- Đồng Thiên Kỳ ngươi ra tay đi!

Đồng Thiên Kỳ đôi mắt sao lạnh lại:

- Đồng mỗ hy vọng tôn giá có thể phá nổi Tiềm Long Chưởng?

Địa Sát đã chấn động trong đầu, nhưng ngoài mặt vẫn ngạo nghễ:

- Tiềm Long Chưởng đáng là cái gì, ngươi động thủ đi!

- Hừ, hy vọng làm được như lời!

Nói rồi từ từ giơ song chưởng lên, lạnh giọng nói tiếp:

- Chiêu thứ nhất Đồng mỗ dụng thủ pháp Thất Hải Tàng Long Lời vừa dứt, song chưởng phát huy đột khởi hai luồng chưởng phong nhanh như điện chớp...

Hồi 30 - Sóng Còn Chưa Lặng Triền Lại Khởi

Tiềm Long Thần Công có mặt trên giang hồ mấy trăm năm, là môn võ công vang danh thiên hạ, với nhân vật bôn tẩu giang hồ như Địa Sát lệnh chủ quyết không thể không biết. Lão tuy nói không sợ nhưng thực ra trong lòng đã ngầm lo, chỉ sợ Đồng Thiên Kỳ nếu như đã luyện thành Tiềm Long Thần Công thì kể như lão lần nữa bại dưới tay "Huyết Kiếp". Chính vì vậy mà lão đã ngầm đề chân khí, lúc này vừa thấy Đồng Thiên Kỳ xuất thủ thì lão song chưởng từ từ đưa lên trấn trước ngực chỉ thấy bốn phương tám hướng bàn long cuồn cuộn vần vũ như ẩn hiện trong mây, thế như ba đào tảo tuyết. Địa Sát khẩn trương hơn vội vàng hoa tay xuất liền một chiêu Thụy Tuyết Thiên Trọng" phòng hộ hết toàn thân.

"Bùm, bùm..." liền mấy tiếng, chưởng ảnh nhất thời tan biến, thế nhưng thoạt thấy một bàn long tiếp hiện kịp tới ngay ngực Địa Sát tốc độ cực nhanh. Với nhân vật thành danh như Địa Sát, vậy mà vẫn không đỡ nổi chưởng đầu tiên của Đồng Thiên Kỳ thì thực đáng kinh người, lão chấn động tâm đầu không hiểu nổi một chưởng "Thụy Tuyết Thiên Trọng" của mình có chỗ nào sơ hở mà Tiềm Long Thần Công của Đồng Thiên Kỳ có thể phá xuyên qua được.

Địa Sát đầu chấn động mạnh, vội vàng thâu chưởng, nhảy người né tránh thế cấp như hỏa, nhanh tợ điện xẹt, thực khiến cho người ta phải hoa cả mắt lên.

Địa Sát thoát liền ba bộ, khi trấn người lại được ngoái đầu nhìn lại thì giật mình vì thấy chân trái phía sau chỉ còn chừng non nửa thốn nữa là ra khỏi vòng tròn.

Đúng lúc này, Đồng Thiên Kỳ tĩnh lập cười thản nhiên nói rõ:

- Lệnh chủ, đây là chiêu thứ nhất!

Địa Sát lúc này đã trấn định tinh thần, từ từ bước vào giữa tâm vòng tròn, nhạt giọng nói:

- Hừ, Tiềm Long Chưởng cũng có đến thế mà thôi!

Đồng Thiên Ky nhếch mép cười nhạt nói:

- Đồng mỗ đã nói, đây chỉ là chiêu khởi thức.

Địa Sát nghe thế đã giật mình, nhưng vẫn không để lộ ra sắc mặt, tuy vậy nhìn kỹ cũng đã nhận ra mồ hôi lấm tấm trên trán lão.

- Có lẽ Đồng huynh chỉ mới hấp thụ được một chiêu này?

- Tiềm Long Chưởng pháp cả thảy có bảy thức, Lệnh chủ hẳn muốn nghe hết tên chưởng thức?

- Tiềm Long Chưởng quả thực có bảy thức, giả như người không hiểu hết khai nguyên của nó thì có lẽ chỉ mới nghe tên bảy thức ấy cũng đã thấy khiếp Đồng huynh rồi.

Đòng Thiên Kỳ cắt ngang nói:

- Ý tôn giá là gì? Sao không thẳng thắng nói ra đi?

- Luyện được Tiềm Long Thần Công nhất định có phương pháp, chẳng những lão hòa thượng Vân Không biết được mà lão phu đây cũng biết, không hiểu Đồng huynh có hiểu thấu đáo không?

Lão tuy hỏi là hỏi vậy, song trong lông lại nghĩ:

"Tiểu tử này trầm tĩnh ít lời, không phải là hạng sáo rỗng đa ngôn, xem chừng hắn đã luyện thành tựu.

Đồng Thiên Kỳ nghe nói vậy thì quét mắt nhìn lão một cái, nói:

- Muốn luyện thành Tiềm Long Thần Công thì cần có công lực trăm năm, hẳn lệnh chủ rõ điều này. Đến như người có thể tìm được Tiềm Long Thần Công phổ, tất phải tìm được trợ công kỳ bảo!

Địa Sát lệnh chủ nghe vậy thì sương diện đột biến, trầm giọng:

- Lão phu tin rằng ngươi định nói là ngươi đã tìm được!

Đồng Thiên Kỳ chỉ cười nhạt không đáp tiếp, chính tại lúc này trên không mặt biển phía bắc, cách bờ chừng một dặm có một con phụng ngũ sắc đang bay vào hướng bờ, chỉ có điều bọn họ cả hai đều không hay biết..... Bấy giờ Đồng Thiên Kỳ bỗng đổi giọng nói trở lại chính đề:

- Đồng mỗ vô ý nhiều lời mất thời gian an, sự thực sẽ chứng minh tất cả, Lệnh chủ chuẩn bị rồi chứ?

Địa Sát nhìn khuôn mặt tuấn tú tuy lãnh đạm nhưng tuyệt nhiên không hằn tí sát cơ của Đồng Thiên Kỳ, lão tuy vẫn giữ được vẻ trấn định bình nhiên, thế nhưng chỉ nhìn những hạt mồ hôi lớn như hạt đậu còn dính trên trán, thì cũng đủ hiểu trong lòng lão đang bối rối thế nào rồi.

- Đồng Thiên Kỳ, còn hai chiêu nữa, ngươi động thủ đi!

Đồng Thiên Kỳ cười thản nhiên nói:

- Đây là chiêu thứ hai!

Dứt lời, song thủ lại lần nữa từ từ đựa lên tấm ngang nghe đột nhiên vung mạnh kèm thẻo tiếng quát dài:

"Tiềm Long Sơn Động?" Chiêu Tà Long Sơn Động nhanh như tia chớp, chỉ thấy tứ bề thanh long ẩn hiện dày dặn không phải như những bàn long chiêu đầu phục tẩu, mà những con tiểu thanh long cất cao đầu như muốn thăng phi.

Địa Sát vốn đế khiếp hoảng, giờ vừa thấy thanh long mãn thiên thì hoảng hơn, khổng kịp phân tích gì nữa, thét lớn một tiếng:

Pháp Luân Thường Chuyển.

Theo tiếng quát cả người lão xoay chuyển cực nhanh, đồng thời phát ra hàng trăm chưởng ảnh bao trùm quanh người mình hòng hộ thể.

"Ầm, ầm, ầm, ầm, ầm..." một tràng nổ hên tiếp kéo dài, đất đá bụi bay đầy trời đến khi gió tản

bớt mới kịp thấy cách vòng tròn chừng ba bộ là một vòng tròn thứ hai bao lấy, nhưng đó là một cái hố tròn bị thương phòng đào sâuđến ba thốn, bản thân của Đồng Thiên Kỳ cũng bị đẩy lùi tiếp ba xích.

Kỳ quái, lần này Đồng Thiên Kỳ phất chưởng bao phủ tứ bề, thế nhưng lại bị động lọt ra sát vòng.

Địa sát ngược lại thấy đắc thủ đẩy được đối phương, đồng thời tạo thêm một hố sâu ngang xa khoảng cách thì thầm mừng "may quá". Thế nhưng ngay lúc ấy đột nhiên ở từ sau lưng lão ta vọng lên tiếng cười lãnh bạo của Đồng Thiên Kỳ.

Lệnh chủ chớ vội mừng, hãy tiếp chiêu thứ ba!.

Địa Sát giật thót mình quay ngoảnh người như vụ "Pháp Luân Thường Chuyển chưởng pháp chuẩn bị đánh lần thứ hai hộ thân, nhưng bỗng nhiên mắt lão hoa lên, đầu như đông đá, bởi trước mắt lão là hàng trăm con phi ưng như cửu thiên giáng xuống, cứ nhằm ngay ngực lão xông vào.

Bên tai lão lại nghe giọng Đồng Thiên Kỳ:

- Lệnh chủ, từ khi Đồng mỗ xuất dạo đến nay, có thể nói lệnh chủ là người đầu tiên tiếp được Đồng mỗ ba chiêu Tiềm Long Chưởng.

Gần như cùng lúc tiếng Đồng Thiên Kỳ vang lên, Địa Sát thở dài một tiếng sóng sượt, rồi như bản năng tự tồn buông thõng tay, đồng thời thân phu nhanh không tưởng, xẹt ra khỏi vòng vừa tránh khỏi cái chết trong chớp mắt.

Khi lão qua khỏi cơn hiểm, bấy giờ với sa sầm mặt đáp lời:

- Nói vậy lão phu cũng còn chút vinh hạnh - Cũng có thể nói như vậy, vì trước nay người tiếp Đồng mỗ được một chiêu còn sống thực Đồng mỗ chưa thấy ai; lệnh chủ tiếp Đồng mỗ ba chiêu!

Tiếng cuối câu chàng cố tình kéo dài, chính điều này khiến.cho Địa Sát cảm thấy có chút gì khó hiểu. Lão chau mày thoáng nghĩ:

"Chẳng lẽ hắn chưa thi triển chiêu thứ bạ..? Rồi lão nhớ vừa rồi Đồng Thiên Kỳ khởi chiêu thứ ba, bất chợt buột miệng hỏi:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi đã xuất mấy chiêu?

- Hẳn không phải là ba!

- Hử? Vậy vừa rồi chẳng phải chính ngươi nói là chiêu thứ ba?

Đồng Thiên Kỳ lãnh nhiên cười nhạt nói:

- Khởi thế mà chưa đánh ra thì chưa thể gọi là chiêu, vả lại lệnh chủ đã không dám chống đỡ!

- Vậy hiện tại…

- Đúng, Đồng mỗ sẽ ra chiêu thứ ba!

Mặt Địa Sát tái nhợt nhạt, la lớn:

- Hắc... đánh người dưới ngựa quyết không phải là bản sắc anh hùng. Đồng Thiên Kỳ, thiên địa bao la, nhưng ngươi và ta nhất định sau này có ngày gặp nhau...

Vừa dứt câu, thân hình lão như u linh, vèo đi tợ làn khói, đến Đồng Thiên Kỳ định nói với lão một chuyện nhưng cũng không còn kịp.

Lại nói, Địa Sát chỉ sau cái nhún mình đã xuống gần tới lưng núi, trong nhãn tuyến của lão bỗng bắt gặp những cánh phụng ngũ sắc, lão hơi khựng người dừng chân một chút, rồi chẳng hiểu nghĩ gì lão lại tung người phóng tiếp.

Đồng Thiên Kỳ áo rách bươm cứ bay phần phật trong gió biển, trên ngọn cổ phong đầy tử khí này giờ chỉ còn lại một mình chàng đơn độc lẻ loi. Chàng vẫn còn ngóng mắt nhìn theo hướng Địa Sát vừa khuất dạng, giây lát bỗng lẩm bẩm tự nói một mình:

- Chuyện Vân Không đại sư bị mất tích bí ẩn có lẽ chỉ có người này mới lý giải nổi, lại nói những người giam khốn lão trong thạch động này tất biết rõ thời gian ước đấu giữa lão với Vân Không đại sư. Không chừng Vân Không đại sư biết rõ bọn họ đã sắp đặt, chỉ đáng tiếc ta chưa kịp hỏi lão ta những người đó là ai?...

Chàng thở ra một hơi nhẹ, đưa ánh mắt lãnh nhiên quét nhìn bãi chiến trường tàn cục lần nữa, rồi chầm chậm thả bước chân xuống núi.

Đột nhiên, chính vừa lúc ấy từ phía sau lưng chàng tiếng cánh chim vỗ phành phạch vọng lại, Đồng Thiên Kỳ giật mình, chàng dừng chân nhưng người vẫn không quay lại.

Một giọng thiếu nữ trong trẻo thất thanh gọi lại:

- Đồng công tử, công tử thụ thương sao?

Giọng nói mềm yếu nhu mì quen quen ấy, tuy trong lúc hốt hoảng mà Đồng Thiên Kỳ vẫn nhận ra là ai, mặc dù chàng chưa quay đầu nhìn lại.

- Mai cô nương, là cô ư?

Trong lúc nói, chàng quay phắt người lại. Thoạt nhìn quả không sai, chính là Mai Phụng Linh từ khi ra đi trên Mai Đảo giờ mới gặp lại.

Cùng đi với nàng không chỉ còn có bọn Thần Châu Tam Tà mà còn Nhan Ngọc Dung và Trác Kình Mãnh Long.

Cả bọn sáu người sáu cặp mắt ngưng nhìn trên người Đồng Thiên Kỳ áo quần tả tơi, máu khô đầy mình. Trong sáu cặp mắt thân quen ấy đều lộ vẻ quan tâm lẫn âu mến, thế nhưng chỉ có hai đôi mắt thiếu nữ là ngân ngấn lệ. Có lẽ một đôi mắt ngấn lệ vì mừng tủi sau cuộc cửu biệt trùng phuùng, còn một đôi mắt ngấn lệ vì hổ thẹn pha lẫn hối hận.

Đồng Thiên Kỳ vẫn nụ cười lãnh nhiên nói:

- Các người đều đến.

Chỉ vẻn vẹn bốn tiếng, không quá một lời, thế nhưng cả bọn Nhan Ngọc Dung sáu người ai

cũng lĩnh hội được trong những tiếng nói ấy bao hàm cô đơn và lạnh lùng.

Mai Phụng Linh nhẹ nhàng bước lên mấy bước, giọng quan hoài:

- Đồng công tử, vết thương trên vai chàng chưa trị, tôi...

Nhan Ngọc Dung lúc ấy thấy Mai Phụng Linh lên tiếng rồi, mới vội tiếp lời:

- Tôi có mang theo thuốc trị thương đây.

Đồng Thiên Kỳ chỉ cười:

- Vết thương không nặng!

Nhan Ngọc Dung nghe thêm một tiếng lạnh lùng của chàng, bỗng nhiên không gượng nổi những giọt nước mắt lăn dài trên má phấn, thổn thức:

- Đồng công tử, công tử... hẳn còn hận tôi?

Mãnh Long trực tính, khoác bộ tiếng lên hai bước, buột miệng nói ngay:

- Chia tay sau lần hiểu lầm trên Đào Hoa Đảo, chuyện của tiểu chủ chúng tôi hoàn toàn hiểu ra rồi. Chính vì vừa thẹn vừa hối hận mà Nhan cô nương thậm chí muốn tự tuyệt chuộc lỗi, may mà Xảo Ngũ Nương nhớ lại Mai cô nương, cho nên chúng tôi mới trước hết về Vạn Thánh Đảo tiếp Mai cô nương, rồi mới kéo nhau đến đây chuộc tội với Tiểu chủ, xin Tiểu chủ minh xét, nhân bất hảo toàn, khó tránh khỏi lỗi, ngưỡng mong Tiểu chủ tha cho lần này.

Đồng Thiên Kỳ đưa ánh mắt lãnh đạm quét nhìn nhanh Nhan Ngọc Dung đang bức rức chiếc roi ngọc trong tay, chàng thầm hiểu tâm trạng của cô lúc này là vô cùng rối bời, thầm nghĩ:

“Ta có thể hận nàng sao? Nàng nên hiểu rằng điều đấy vĩnh viễn không bao giờ có”. Nhưng rồi chàng lại chuyển ánh mắt thờ ơ ngước nhìn lên trời không.

Chính ngay lúc chàng vừa ngước lên thì trong mắt chàng ẩn hiện nét khác thường.

Nhân là trong không trung chàng lại nhận ra một cánh phụng ngũ sắc khác còn lượn lờ trên cao chứ chưa đáp xuống, trên lưng phụng là một khuôn mặt sáng rạng rất quen, đó chính là gã thiếu niên họ Lăng.

Đồng Thiên Kỳ trong đầu chợt chấn động, lóe lên suy nghĩ khác:

“Cửu U Đảo diệt vong trong tay Nhật Nguyệt Bang, gã vốn bị cầm chân trên đảo vậy mà Nhật Nguyệt Bang đã không giết gã cũng không giữ làm con tin, đủ thấy Phi Hà Đảo và Nhật Nguyệt Bang tất có quan hệ. Thân nhân của Nhan cô nương lại bị giam cầm trên Phi Hà Đảo, hẳn là vì nguyên nhân họ đối kháng lại Nhật Nguyệt Bang. Nếu như họ không được cứu gấp, thì chỉ e họ nguy hiểm đến tính mạng. Hiện tại là một cơ hội tốt nhất, nếu ta không ra tay thì có lẽ Nhan cô nương hận ta suốt đời, mà không chừng những người khác cũng sẽ hận ta.

Nghĩ đến đó trên khuôn mặt vốn lãnh đạm thờ ơ của chàng bỗng xuất hiện những nếp nhăn khắc khổ, chàng hẳn không bao giờ hy vọng Nhan Ngọc Dung hận mình, và có lẽ cũng không muốn những người kia hận mình.

Bấy giờ Mãnh Long hỏi đã lâu mà thấy chàng cứ lặng thinh, nóng lòng lão lên tiếng giục:

- Tiểu chủ, làm sao lại không nói?

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy, giật mình nghĩ nhanh:

"Đồng Thiên Kỳ, ngươi từ nhỏ đã bất hạnh lại còn mong gì hạnh phúc trong tương lai. Nhan cô nương đã cứu ngươi một lần, đại trượng phu ân oán phân minh, hiện tại chính là lúc ngươi báo ân!" Quyết định vậy rồi, chàng thâu hồi ánh mắt, nhưng vẫn giọng lạnh lùng:

- Các ngươi đã biết sai, còn tìm Đồng mỗ làm gì?

Mọi người nghe câu này đều lặng người, có lẽ chẳng ai có thể ngờ được Đồng Thiên Kỳ lại buông một câu như vậy với họ, cho nên cả bọn tròn mắt chăm nhìn chàng kinh ngạc vô cùng.

Không riêng gì bọn Nhan Ngọc Dung sáu người, mà lúc ấy từ sau một tảng đá lớn cách đó chừng mươi trượng, lão quái nhân Địa Sát cũng sửng sờ, chép miệng tự nói một mình:

- Hắn có thể là người lạnh nhạt không có nhân tình sao?

Thì ra, Địa Sát khi vọt đi, lão bỗng nhận ra trên trời cao cao có những cánh phụng đang chuẩn bị đáp vào bờ, lão nghĩ những người này có khuôn mặt là đối địch với Đồng Thiên Kỳ. Bởi vậy mới quyết định vờ đi cho khuất tầm nhìn của Đồng Thiên Kỳ, rồi quay trở lại xem tình hình thế nào.

Mãnh Long sau một hồi trầm mặc, đột nhiên sấn lên hai bước hỏi lớn:

- Tiểu chủ, thế nhưng hiện tại chúng ta đã trở lại. Tiểu chủ định xử trí thế nào?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt:

- Huyết Kiếp Thủ xưa nay không để ý là giết nhiều thêm bao nhiêu người.

Cả bọn sáu người gần như cùng lúc chấn động, thất thanh la lên:

- Ngươi định giết luôn cả bọn chúng ta?

- Trừ phi các vị mau rời khỏi đây.

Ngũ Xảo Vân nghe vậy buột miệng hỏi:

- Nói vậy chúng ta đến đây phiền công tử, ngọn Cô phong này là nhà của công tử chăng?

Ngũ Xảo Vân vừa nói xong thì ba Thần Châu Tam Tà cũng la lên:

- A... Thần Châu Tam Taà chúng ta mới thật làm tìm nhầm người, không ngờ lại kết giao bằng hữu với người như ngươi.

Lời vừa rồi chính là của gã "Tiêu Thiên Sư" Lỗ Dũng là người biết suy nghĩ mọi chuyện, vừa nghe gã ta nói vậy muốn cả cũng không cản kịp. Tuy đối với Đồng Thiên Kỳ, lão cũng có chỗ bất mãn, thế nhưng lão tin rằng trong chuyện này quyết không thể hùng hùng hổ hổ mà giải quyết được vấn đề.

Đồng Thiên Kỳ lúc ấy đã lạnh giọng nói:

- Tôn giá không phục sao?

“Tiêu Thiên Sư” là người thẳng ruột vô lổ, cho nên chẳng suy nghĩ gì, vừa nghe vậy gầm lên một tiếng nói:

- Há ngươi nghĩ “Tiêu Thiên Sư” ta sợ ngươi.

Lời dứt là ra chiêu “Quỷ khốc thần kêu” nhanh mạnh như vũ bão nhằm ngực Đồng Thiên Kỳ đánh tới, tợ hồ như muốn một chiêu lấy mạng chàng ngay.

Đồng Thiên Kỳ tuy trong mắt không có sát khí, thế nhưng đanh lạnh lạ thường, chàng không cần né tránh, liền phất chiêu “Thất Hải Tiềm Long”.

“Tiêu Thiên Sư” tuy là lão tam trong Thần Châu Tam Tà, võ công thuôc hàng nhất lưu trong võ lâm, nhưng không đáng vào đâu để sánh với Tiềm Long Thần Công. Lúc nãy nóng giận mà ra chiêu không kể sống chết, nhưng giờ chiêu bị hóa giải, thấy Tiềm Long Thần Công xuất hiện thiì phát hoảng định nhảy lùi né tránh, song đã không kịp.

Chỉ nghe gã “hự” một tiếng, người nằm trên đất.

Tà Bốc nhìn thấy Đồng Thiên Kỳ thi triển Tiềm Long Thần Công, nhưng chỉ dùng chỉ pháp điểm ngã lão Tam chứ không lấy mạng hắn, lão không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Tiềm Long Thần Công xuất ra còn lưu mạng người ư?

Huyết Phán ngược lại thấy Đồng Thiên Kỳ đánh ngã lão Tam thì tức giận quát lớn một tiếng chửi ầm lên:

- Tiểu bối vô nhân bất nghĩa, ngươi chết.

Dứt lời, lão hoa ngọn phán quan bút lên vun vút, ra một chiêu “Phán bút chỉ thiên” thế mạnh như lũ, nhanh như tên nhằm thẳng vào ngực Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ thực ra bất đắc dĩ mới làm thế, biết mình trước mặt những người này nếu chỉ mềm lòng một tý là có thể hỏng đại sự, khi ấy đã lỡ chuyện bèn nghiến răng xuất tiếp chiêu thứ hai Tiềm Long Thần Công “Thất Hải Phi Long”.

Chiêu “Thất Hải Phi Long” đến nhân vật nhất nhì trong giang hồ như Địa Sát lệnh chủ còn chịu không nổi, nói gì đến ngọn phán quan bút của Huyết Phán, chỉ nghe lão ta “hự” một tiếng rồi cũng như lão Tam, lão ta ngã phịch xuống đất mê man thần trí.

Tà Bốc nhìn thấy hai nghĩa đệ của mình đổ trên mặt đất, thở dài một tiếng nghĩ:

“Chẳng lẽ hai lão đệ bị đánh ta lại khoanh tay!”, rồi bước tới trầm giọng nói:

- Đồng huynh, hiện tại đến lượt Tà Bốc ta.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Các vị sao không cùng vào một lần phải hơn không?

Mai Phụng Linh nghe vậy thì đau xót cả lòng, buột miệng hỏi:

- Đồng công tử, cả tôi nữa sao?

Đồng Thiên Kỳ tợ hồ như không dám tiếp xúc với đôi mắt ướt lệ đượm tình ấy, chàng cắn răng đau lòng nói:

- Giả sử Mai cô nương cũng muốn động thủ.

Mai Phụng Linh tiếp lời nói ngay:

- Nhưng nếu tôi không động thủ?

- Vậy thì cô tốt nhất mãi mãi đừng bao giờ qua lại với người Vạn Thánh Đảo.

Mai Phụng Linh quay đầu nhìn Nhan Ngọc Dung mặt đầy nước mắt, nàng đau lòng chua xót, không nén nổi hận:

- Vậy thì công tử hãy giết tôi đi.

Đột nhiên Nhan Ngọc Dung lên tiếng nói:

- Linh muội, hãy chậm.

Nói rồi nàng tiến lên trước mặt Đồng Thiên Kỳ tiếp:

- Đồng công tử chỉ vì Nhan Ngọc Dung tôi mà hạ thủ với bọn họ?

- Ừm, có thể như vậy.

Nhan Ngọc Dung chua xót của nỗi lòng, tợ hồ như không ngăn nổi nước mắt muốn khóc gào lên, nàng than dài một tiếng đau đớn hỏi:

- Đồng công tử hận tôi như vậy, hẳn cũng muốn giết tôi?

- Ừm, Đồng mỗ xưa nay không biết nhân tình là thế nào, giả sử như cô nương thích hạ thủ thì Đồng mỗ có lẽ cũng không từ nan giết thêm một mạng.

Địa Sát nấp sau khối đá bấy giờ nghe vậy chừng như nhảy nảy lên, lão thầm thở dài lắc đầu tự nói:

"Thật không ngờ Đồng Thiên Kỳ ngươi tâm địa lại hẹp hòi như vậy, đến một thiên kim tiểu thư đáng thương như vậy mà ngươi cũng nỡ sát hại. Hừ, chỉ cần ngươi thật sự ra tay động đến cô ta thì lão phu không từ gì mạng già này mà quyết một trận sống mái với ngươi." Cõi lòng của Nhan Ngọc Dung lúc này chừng như tan nát, nàng mắt lộ hoảng ngước nhìn Đồng Thiên Kỳ, lạnh giọng nói:

- Cũng được, chết! Đàng nào cũng một lần chết.

Nói rồi nàng chậm rãi bước lên chìa ngọn roi ngọc về phía Đồng Thiên Kỳ, giọng thê lương:

- Những ngày qua tôi yêu quý nó như mạng mình, hiện tại thì hết cả rồi, trả lại cho công tử.

Đồng Thiên Kỳ không dám nhìn lâu, chỉ lướt nhanh đôi mắt qua khuôn mặt vốn diễm lệ giờ

thêm nét u sầu lại càng đẹp hơn, chàng thầm mừng thốt vui trong lòng:

"Trời xanh có mắt xin chứng dám cho thành tâm của Đồng Thiên Kỳ này, giúp tôi lên được Phi Hà Đảo cứu song thân nàng ra để cho nàng được đoàn tụ cùng cha mẹ. Có như vậy nỗi uẩn khuất ngày hôm nay Đồng mỗ cũng không buồn lòng." Chàng vừa thầm nói vừa đưa tay đón lấy ngọn roi ngọc, mặc dù chàng đã cố trấn tĩnh đè nén nỗi lòng mình hết sức, nhưng bất tri bất giác cánh tay chàng vẫn run nhẹ.

Nhan Ngọc Dung rụt tay về, ngưng mắt nhìn chàng cố gượng trấn định buông tiếng xa lạ:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi hận ta thấu xương, ta tuy một chút cũng không hề oán hận gì ngươi, hiện tại nếu ngươi có giết ta thì cũng vậy, vĩnh viễn không bao giờ thù hận, ra tay đi.

Dứt lời, thân hình mảnh khảnh của nàng nhún bổ nhào tới Đồng Thiên Kỳ.

Toàn trường, không một ai có thể tin rằng Đồng Thiên Kỳ ra tay với một thiếu nữ đoan trang kiều diễm như thế, vậy mà điều không ngờ vẫn xảy ra. Chỉ thấy thân hình Nhan Ngọc Dung vừa lao tới, đồng lúc Đồng Thiên Kỳ giơ song chưởng lên thì cả người nàng đổ ập xuống đất với một tiếng rên khẽ.

Tợ hồ như chuyện quá bất ngờ mà làm cho tất cả mọi người chết khựng, bởi vậy mặc dù họ bất mãn và tức giận trước chuyện này nhưng nhất thời không một ai kịp lên tiếng. Thế nhưng trên khuôn mặt họ giờ đây đã thấy tái xanh.

Chính ngay lúc này, từ trên không trung một tiếng thét dài, một bóng trắng lướt xuống đỉnh lập trường, người ấy không ai khác là gã thiếu niên họ Lăng.

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi là hạng...

Lời gã không thốt được hết câu, bởi vì lúc ấy đôi mắt Đồng Thiên Kỳ như nảy lửa đăm nhìn vào mắt gã, một chút hoảng sợ vụt lóe lên trong đầu đã vắt ngang lời gã một cách vô ý thức.

Huyệt Mi tâm giữa tránh Đồng Thiên Kỳ đã thấy đỏ lên như máu, có lẽ phải hao tâm tổn sức lắm chàng mới nén sát cơ vào lòng, trầm tĩnh nói:

- Tôn giá nếu là người thông minh thì phải sáng suốt lúc này.

Bấy giờ Ngũ Xảo Vân thấy chủ mình bịị hại, thì nhào tới chừng như quên mất sự căm tức với gã họ Lăng, nói:

- Lăng công tử, tôi giúp công tử!

Đồng Thiên Kỳ đảo nhanh mắt gằn giọng:

- Hôm nay nếu như tất cả các người có bỏ xác lại đây, vĩnh viễn cũng không bao giờ báo phục được.

Họ Lăng vốn biết tự lượng, nên hiểu rằng gã không xứng là đối thủ của Đồng Thiên Kỳ, bấy giờ quay nhìn Ngũ Xảo Vân nói:

- Ngũ cô nương, nhanh đỡ sư muội dậy, chúng ta trước hết về đảo, món nợ này ngày sau nhất định phải trả.

Ngũ Xảo Vân nghe vậy cũng giật mình, lẳng lặng đến đỡ Nhan Ngọc Dung dậy, lạnh giọng nói:

- Họ Đồng kia, nguyện trời có mắt cho ngươi sống thêm vài ngày nữa. Chúng ta đi!

"Trác Kình" Mãnh Long lúc ấy cũng phẫn hận gầm lên:

- Tiểu tử, ta tuyên bố lần cuối là từ nay về sau ta với ngươi tuyệt tình đoạn nghĩa, chỉ cần gặp lại bất cứ ở đâu thì lão phu cũng sẽ xé xác ngươi ra.

Nói rồi lão quay nhìn họ Lăng hỏi:

- Lăng công tử, quý đảo không biết có chịu dung nạp lão phu?

Họ Lăng nghe vậy thì mừng rơn trong lòng, quay người gật đầu nói ngay:

- Qúy vị nếu như không chê bổn đảo buồn tẻ, thì tôi nguyện ra mặt hoan nghênh đón tiếp.

Nói đến đó bất giác ánh mắt gã nhìn nhanh Mai Phụng Linh, thầm mừng:

"Cơ hội tốt, thật tuyệt, ta sao không nhân lần này đem nàng về đảo, chẳng phải là một mũi tên trúng hai con chim." Nghĩ vậy vội nói tiếp:

- Cô nương hẳn nguyện quang lâm?

Nhưng không ngờ Mai Phụng Linh điềm đạm lắc đầu đáp:

- Mai Phụng Linh tôi lưu lạc nhiền năm nay, nơi nào cũng là nhà, thịnh tình của công tử, Mai Phụng Linh xin khắc lòng tạc dạ.

Ngũ Xảo Vân vội nói:

- Mai cô nương, lang bạc không phải là sách hay, sao bằng…

Mai Phụng Linh hiện nụ cười thê lương bên khóe môi:

- Ngũ tỷ tỷ không cần nói nhiều, tâm ý tiểu muội đã quyết.

Họ Lăng vốn định mở miệng mời chào mấy câu nữa, nhưng bỗng nhiên gã nghe một tiếng cười lạnh lùng của Đồng Thiên Kỳ từ sau lưng, gã khiếp sợ Đồng Thiên Kỳ thay đổi chủ ý, bèn nói vội:

- Mỗi người có chí riêng, không thể cưỡng ép, chúng ta đi thôi.

Họ Lăng nói xong liền tự mình lên ngồi lưng Phụng, lại kéo Mãnh Long cùng lên theo, bên kia Ngũ Xảo Vân cũng kéo Nhan Ngọc Dung lên lưng Phụng. Ngũ Nương nói với Mai Phụng Linh:

- Mai cô nương, bảo trọng.

Họ Lăng cũng nhìn bọn Thần Châu Tam Tà nói:

- Còn ba vị?

Tà Bốc lắc đầu đáp ngay:

- Thần Châu Tam Tà lang bạc thành quen, không thích dưới trướng người.

Họ Lăng chỉ cười nhạt, rồi thúc Phụng bay đi, cả đoàn Phụng cất cánh phút chốc mất dạng trong đám mây cao tít.

Đồng Thiên Kỳ dõi mắt theo đoàn phụng đến khi khuất hẳn ở chân trời, chàng bỗng thở phào nhẹ nhỏm trong lòng, nhưng khóe miệng đột nhiên rỉ ra một dòng máu tươi nhỏ.

Tà Bố lúc này đã đỡ hai vị tiểu đệ của mình lên định dìu đi, bỗng Đồng Thiên Kỳ lãnh đạm nói:

- Huyệt đạo trên người họ còn chưa giải.

Tà Bốc hơi dừng chân cất giọng hàm chút mỉa mai:

- Chẳng lẽ Đồng huynh có ý tương trợ?

- Đúng, Đồng mỗ sẽ giúp họ giải khai huyệt đạo.

Tà Bốc bỗng quay phắt người, mắt rực lửa hận nhìn Đồng Thiên Kỳ, nhưng lão chợt bắt gặp khuôn mặt của Đồng Thiên Kỳ giờ tái xanh, lại thêm vết máu rỉ bên khóe môi khiến lão giật thót mình. Căm hận trong lòng lão bỗng tan biến đâu mất, lão tự nhiên dìu hai vị nghĩa đệ của mình đến trước mặt Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ xuất chỉ giải khai huyệt đạo cho bọn họ xong, cười điềm nhiên nói:

- Tư Không huynh, chúng ta gặp nhau kết hảo, dĐồng mỗ chưa từng ra ân cho ba vị, nhưng lần này có ý nhờ giúp một chuyện, chẳng biết...

Chàng nói vừa đến đó, đột nhiên "Tiêu Thiên Sư" từ dưới đất nhảy nhổm người dậy quát lớn:

- Tiểu tử, ngươi chết!

Dứt lời bổ nhào đánh tới ngực Đồng Thiên Kỳ một chưởng.

Tà Bốc là người thông minh mẫn tuệ, vừa rồi chỉ nhìn vết máu bên khóe môi và thái độ khác thường của chàng, lão đã nhận ra chuyện không phải tầm thường, huống gì Đồng Thiên Kỳ nguyện giải huyệt cho nhị vị sư đệ của mình. Bởi vậy vừa thấy "Tiêu Thiên Sư" manh động liền thét lớn cản lại:

- Tam đệ dừng tay!

Thế nhưng một chiêu của "Tiêu Thiên Sư" vừa nhanh vừa bất ngờ, lại thêm lòng căm hận cực độ, bởi vậy tiếng thét cản lại của Tà Bốc đã chậm.

"Bình" một tiếng, chỉ thấy cả người Đồng Thiên Kỳ bật ngửa ra sau ngã nhào trên đất, cùng lúc là một tiếng rú thương tâm của Mai Phụng Linh và tiếng chửi rủa nạt nộ của bọn Tà Bốc và lão Nhị.

Hồi 31 - Nặng Nội Thương Hào Kiệt Mệnh Nguy

Bấy giờ Đồng Thiên Kỳ vì hoàn toàn không chút phòng bị khoảng cách đã gần mà "Tiêu Thiên Sư" lại xuất thủ rất đột xuất, cho nên Đồng Thiên Kỳ nhận lãnh đúng một chưởng của gã Đồng Thiên Kỳ bị bắn ra ngoài sáu bảy xích, lăn người chạm vào một khối đá lớn đánh ầm một tiếng, tuy rằng với công lực như "Tiêu Thiên Sư" thì khó làm chàng trọng thương, thế nhưng nhất thời khí huyết cũng đảo lộn Chàng chỉ kịp vừa tựa vào bờ đá để đứng lên thì Mai Phụng Linh đã chạy bổ đến, giọng đau xót la lên:

- Đồng công tử, chàng...

Nước mắt dàn dụa, nàng nghẹn lời không nói được hết câu, thế nhưng thân hình mềm mại của nàng bất giác ngồi thụp xuống, hai tay đỡ lấy cả người chàng vô cùng thân thiết.

Đồng Thiên Kỳ nhìn nét mặt thương cảm của nàng, vẫn một nụ cười thản nhiên cố hữu trên môi, chàng nói:

- Mai cô nương, cô cảm thấy đáng để lo cho Đồng mỗ?

Vừa nói chàng hai tay chống đất vừa tự gượng đứng lên Vẻ mặt thê lương, nàng lắc đầu nhưng nước mắt vẫn cứ tuôn trào, nàng không đáp được lời chàng, song đôi tay vẫn đỡ lấy người chàng, hồi lâu mới nói:

- Không nên đứng dậy, thương thế của công tử...

Tuy làn nước mắt che bớt thị lực, nhưng nàng vẫn nhận ra nụ cười trên môi chàng sao mà lãnh đạm thế? Nàng chua xót, rồi bất chợt khóc lớn lên thành tiếng:

- Không nên cười như thế, không nên cười như thế.

Đồng Thiên Kỳ chỉ lắc đầu, cười đáp:

- Mai cô nương, không bảo tôi cười, vậy bảo tôi khóc sao?

Lời chàng tuy vô cùng thản nhiên, thế nhưng chỉ một câu thản nhiên này nếu là người ngoài? cục thì quyết không bao giờ cảm nhận được sự cô đơn chua xót của một gã du tử!

Tợ hồ như lĩnh hội được hàm ý ấy, Mai Phụng Linh bất giác cả thân hình rung lên.

đồng thời không làm chủ nổi tâm tình kích động của mình đôi tay bám bíu chặt vào vai chàng, rồi bất tri bất giác, nàng bổ cả người vào lòng chàng khóc lên nức nở:

- Van xin chàng không nên cười như vậy với tôi, tôi cảm thấy nụ cười lãnh đạm ấy chừng như đang đẩy xa tôi ra đang khinh bỉ tôi, khinh thị tôi là người không hiểu được công tử là người duy nhất trên đời này tôi có thể nương tựa! Đồng Thiên Kỳ...

Thiên Kỳ, chàng.. chàng hẳn đã hiểu được thân thế của Mai Phụng Linh, xin chàng đừngbao giờ rời xa Phụng Linh nữa!

Lời nàng nức nghẹn thổn thức trong nước mắt, như khấp như tố, lúc trút hết tâm sự bí mật của một thiếu nữ, cả người nàng rung lên. Nàng lúc này đây tợ hồ như quên đi tất cả, quên hẳn hiện trường còn có người thứ ba.

Nụ cười lãnh đạm trên mặt Đồng Thiên Kỳ cũng bỗng chốc tiêu tan, chàng cảm thấy người đang ở trong lòng chàng đây là một con người vô cùng cô đơn, khiến người ta thương cảm, khiến người ta đau lòng. Bất giác chàng đưa tay vuốt nhẹ mái tóc nàng, giọng trở nên ôn hòa an ủi:

- Mai cô nương, không nên khóc nữa, chúng ta phải kiên cường đứng lên. Cô hẳn biết thế gian hiện tại có bao nhiêu người hy vọng chúng ta khóc, bởi khóc là nói với bọn họ rằng chúng ta là suy yếu nhụt chí.

Có lẽ lần đầu tiên chàng trước mặt một thiếu nữ thốt lên lời nói của tâm can mình.

Mai Phụng Linh vẫn úp mặt trên vai chàng, tiếng khóc vẫn còn dư:

- Thiên Kỳ, tôi biết chàng sẽ tha thứ cho tôi từ nay về sau có lẽ tôi sẽ không bao giờ khóc. Chỉ cần chàng luôn ở bên người tốt, và hãy gọi tên tôi. Thiên Kỳ, chàng hãy gọi:"Phụng Linh muội"!

Đồng Thiên Kỳ nén tâm tư thở dài một hơi, nói:

- Phụng Linh. cô còn khóc đấy sao?

Phụng Linh ngước khuôn mặt dàn dụa nước mắt lên nhìn chàng rồi kéo tay áo lau nước mắt của nàng đẫm ướt má chàng, giọng nhu mì nói:

- Muội không khóc nữa.

Vừa nói vừa vội vàng lau khô nước mắt trên mặt mình, bỗng nàng chú ý đến vết máu bên khóe môi của chàng. Rất tự nhiên, nàng đưa vạt tay áo trắng muốt của mình lên định lau vế máu cho chàng không chút đắn đo.

Đồng Thiên Kỳ đã nhanh tay cản tay nàng lại, mặc nhiên lắc đầu, chàng hiểu rằng nàng sẽ không bao giờ lau khô vết máu.

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu nặng nề nói:

- Phụng Linh, chỉ thêm làm vấy bẩn áo cô thực vô ích, cô hiểu…

Mai Phụng Linh chấn động trong đầu run giọng:

- Vết thương nặng sao?

Đồng Thiên Kỳ đã nghe giọng nàng hốt hoảng, lắc đầu trấn an:

- Không nặng, chỉ có điều không sao làm ngưng máu được.

- Không ngưng máu được ư?

Chừng như nàng hiểu điều gì, bất chợt ngước mắt lên nhìn đám phù vân trên không trung, lẩm nhẩm tự nói:

- Vì cô ta phải không? Thiên Kỳ, Nhan cô nương là người thông minh tuyệt đỉnh, cô ta sẽ tha tứ

cho chàng, ban đầu muội cũng căm phẫn chàng đối đãi với cô ta như vậy, bởi vì cô ta đã từng cứu muội một lần. Thế nhưng dẫu sao thì cô ta cũng đã lôi muội ra xa khỏi chàng!

Đồng Thiên Kỳ ánh mắt xa xăm, cười điềm nhiên như nói một mình:

- Có lẽ cô cũng không hiểu rằng cô ta cũng đã từng một lần cứu tôi. Đồng Thiên Kỳ từ ngày xuất đạo chưa hề nhận qua chút ân huệ của ai, do vậy mà...

Phụng Linh không để chàng nói hết, tiếp lời nói ngay:

- Thiên Kỳ, chỉ cần chàng luôn nhớ đến ân huệ của cô ta, sớm muộn cũng có ngày báo đáp. Hiện tại cần phải vận công trị thương thế, Đồng Thiên Kỳ, hãy nghe lời muội, không nên quá suy nghĩ như thế, nhân bất thập toàn, đã làm người thì thế nào cũng không tránh khỏi sai lầm.

Đồng Thiên Kỳ nhìn khuôn mặt chân thành của nàng, bất giác gượng cười như tự vấn, nói.

- Phụng Linh, cô nói rất đúng, thế nhưng liệu Thiên Kỳ tôi có làm được không?

Phụng Linh với tấm lòng thiện lương, nàng tợ hồ như không hiểu ra hết câu nói của chàng, cất tiếng an ủi:

- Thiên Kỳ, chàng nhất định làm được, hãy nghe lời muội không nên nghĩ nhiều nữa. Nhan cô nương đối với muội rất tốt, sau này gặp lại muội sẽ đích thân giải thích với cô ta giùm chàng. Nào, nhanh vận công đị. Đồng Thiên Kỳ chừng như không muốn làm phiền lòng thêm cho thiếu nữ đáng thương này, chàng cười nói:

- Đồng Thiên Kỳ có mặt trên thế gian này tợ hồ như là để giải quyết mọi ân oán, tha thứ hay không chừng như không có gì can hệ lớn. Cô nói đúng, tôi cần phải vận công điều trị thương thế, hy vọng thượng thiên phò trợ.

Lần đầu tiên chàng thốt ra một lời không mấy tự tin, rồi đôi mi khép lại bất chợt hai hạt lệ châu long lanh lăn dài trên khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của Đồng Thiên Kỳ.

Mai Phụng Linh thực không ngờ Đồng Thiên Kỳ có thể rơi nước mắt, nàng giật thót mình như la lên, nàng cảm thấy sự tình thực không hề đơn thuần như nàng từng nghĩ.

Lại nói, từ nãy đến giờ bọn “Tiêu Thiền Sư“ Lỗ Dũng và Huyết Phán Lãnh Vân Tiêu vẫn còn phẫn hận Đồng Thiên Kỳ, nếu không có Tà Bốc ngăn cản thì có lẽ bọn họ đã nhảy đến tấn công Đồng Thiên Kỳ tiếp rồi.

Địa Sát Lệnh chủ nấp người sau tảng đá lớn vẫn không ra mặt, trên mặt lão hiện lên sự tức giận rõ rệt, lão hậm hực thầm nghĩ trong lòng “Chớ nói là vị cô nương kia đã có ân cứu mạng nó, giả như không oán không cừu, mà một vị cô nương xinh đẹp đáng thương như thế, hắn cũng không thể ra tay. Lòng dạ lãnh bạo như ngươi thì ai cũng căm hận được, hãy đợi đấy, đợi cho đến khi tiểu tử ngươi đứng lên được!

Lúc này Tiêu Thiên Sư nhìn thấy Đồng Thiên Kỳ ngồi nhắm mắt dưỡng thương thì sốt ruột lên, giật giật tay nói gấp:

- Đại ca vậy là sao? Chẳng lẽ đại ca chờ đến khi tiểu tử kia điều thương xong giết sạch chúng ta?

Huyết Phán cũng lạnh lùng hỏi:

- Hay là đại ca còn gì muốn nói?

Tà Bốc trở lại thần thái bình thản thường nhiên:

- Nhị đệ, không phải muốn nói, mà là ta không thể trương mắt nhìn thấy các người làm chuyện bất nghĩa. Chúng ta tuy không phải huynh đệ thân thuộc, thế nhưng tình nghĩa thì như thủ túc.

Tiêu Thiên Sư trợn mắt thét lên:

- Đại ca, đại ca hẳn tự cho mình là người thông minh nhất?

Huyết Phán cũng lạnh giọng nói:

- Chuyện hôm nay hẳn đã nghe hết, Lãnh Vân Tiêu này dám cam đoan rằng sau khi hắn hồi phục chân lực nhất định sẽ giết đại ca. Đại ca há còn muốn mượn oai hắn để uy chấn giang hồ sao. Ha ha hạ..

Nghe giọng nói hàm chứa mỉa mai, Tà Bốc không khỏi phát nộ, song mặt vẫn lạnh băng, ghìm cơn giận nói:

- Dẫu sao chúng ta cả ba kết nghĩa huynh đệ, trước lúc chưa phân tán, hai ngươi có thể đáp ta vài vấn đề chứ?

Huyết Phán hừ một tiếng lạnh lùng, nhưng không lên tiếng gì, thái độ xem ra đã có phần hòa hoãn lại. Tiêu Thiên Sư ngược lại, mặt biến sắc la lên:

- Đại ca sao lại nói vậy? Đại ca dù bảo tiểu đệ chết, tiểu đệ cũng không dám mở hơi than oán, chỉ cần trong ba chúng ta có người dương danh tứ hải.

Nghe giọng nói của gã hết sức thành khẩn, Tà Bốc trầm giọng nói tiếp:

- Trước khi chưa chia tay, ta vẫn là đại ca của hai ngươi, chớ nhiều lời, trả lời đi.

Cả hai lão đệ vội vàng ứng thanh nói ngay:

- Xin đại ca cứ hỏi.

Tà Bốc lướt nhanh ánh mắt nhìn bọn họ lần nữa, mới nói:

- Ta nói, Nhan cô nương là bậc quốc sắc thiên hương đời nay, khiến bao anh hùng hào kiệt dẫu quyên sinh bỏ mạng vì cô ta thì cũng nguyện cam lòng, tuyệt không một lời than oán, ta nói vậy có đúng không?

Tợ hồ như bọn Huyết Phán không ngờ Tà Bốc lại hỏi một câu khó lường được như vậy, cả hai ngớ người lắp bắp đáp:

- Đại ca nói rất đúng.

Tà Bốc lại hỏi tiếp:

- Giả sử có gã nam nhân không hề bị sự quyến rũ của sắc đẹp cô ta, thì các ngươi nghĩ con người ấy thế nào?

Tiêu Thiên Sư không chút suy nghĩ nói ngay:

- Phải là một gã người gỗ.

Huyết Phán ngược lại mặt biến sắc, ngưng mục nhìn Đồng Thiên Kỳ đang tĩnh tọa điều công:

- Nếu nói về công phu định lực, thì gà ta quả nhiên đời nay hiếm ai qua mặt, thế nhưng...

Tà Bốc lạnh giọng cắt ngang:

- Không cần phải nói nữa, ta hỏi các ngươi tiếp, giả sử có người từng nhận ơn cứu mạng cô ta, đồng thời hiểu được cô ta ngầm để dành trái tim mình. Nhưng chỉ vì để báo ân mà người ấy đành đắc tội với cô ta, các ngươi thử nói xem nên chọn lựa thế nào?

Tiêu Thiên Sư đảo mắt láo liên, nhưng một lúc vẫn ú ớ không nói thành câu.

Huyết Phán sau hồi suy nghĩ, trầm giọng đáp:

- Nhưng nếu không báo ân này, mà cô ta cũng không trách móc, thì người kia chỉ e vô phương đáp ơn được.

Tiêu Thiên Sư nghe vậy liền gật đầu hùa theo:

- Đúng, đúng, ai dứt tình rời khỏi cô ta được chứ?

Thần sắc Tà Bốc dần dần hòa hoãn trở lại, lão thở dài một hơi thật sâu mới nói:

- Giả sử có người quyết chọn con đường báo ân phân minh?

Tiêu Thiên Sư ngớ người câm miệng, Huyết Phán đôi mắt lại nhìn vào khuôn mặt tuấn tú của Đồng Thiên Kỳ giờ đây tái xanh. Hồi lâu gã mới buông tiếng vẻ không tự tin:

- Trừ phi gã không thích cô ta, thế nhưng điều này quyết không có khả năng.

Tà Bốc phải cố gắn lắm mới giữ được sự xúc động mạnh trong lòng, lão trầm giọng bình tĩnh nói:

- Đúng, nếu nói thế gian này có gã đàn ông nào không yêu thích cô ta thì e không có khả năng. Thế nhưng có người vì nghĩ đến hạnh phúc tương lai của cô ta mà chấp nhận chọn lấy sụ báo ân thì không thể không có khả năng, vì để đánh đổi cô ta mất người mình yêu thương lấy sự đoàn viên với song thân phụ mẫu, có lẽ cô ta cũng đành mãn nguyện mới trọn đạo.

Lão nói đến cuối câu bất thần hai giọt lệ nóng bỏng lăn dài trên đôi gò má xương xẩu, có lẽ đây là lần đầu tiên lão khóc cho người khác.

Nhìn nhanh Đồng Thiên Kỳ lần nữa, Huyết Phán tợ hồ như hổ thẹn cúi thấp đầu lẩm nhẩm nói trong miệng:

- Ta thật lỗ mãng ngu đần.

Tiêu Thiên Sư ngược lại chừng như chưa nhận ra ý Tà Bốc muốn nói là ai, cho nên vẫn trương gân la lớn:

- Đại ca, chẳng lẽ đại ca nói người đó lại có thật trên đời sao?

Tà Bốc chỉ cúi đầu gật nhẹ không đáp thành tiếng.

Tiêu Thiên Sư nôn nóng nói tiếp:

- Gã ta ở đâu, chúng ta đi gặp gã, tiểu đệ sẽ nói thẳng có hắn biết hắn là một đại anh hùng, một đại hào kiệt đầu tiên trong đời xả kỷ vị nhân.

Tà Bốc lắc đầu nặng nề:

- Người ấy xả bỏ hạnh phúc của mình không sai, thế nhưng có lẽ không đem lại hạnh phúc cho cô ta. Có lẽ bởi vì từ nhỏ gã đã mất song thân, cho nên cảm nhận đó là điều thiêng liêng nhất thế gian. Chỉ có một điều, có thể vì điều đó mà gã đánh mất đi một người con gái nâng khăn sửa túi cùng gã đi đến hết cuộc đời!

Tiêu Thiên Sư đầu vẫn đặc sệt, thúc giục:

- Thôi, đại ca đừng đánh đố nhau nữa. chúng ta nhanh đi, hắn là ai?

Huyết Phán không nhẫn nại được, lạnh giọng quát:

- Ngươi chẳng hề cảm thấy hổ thẹn là gì hay sao? Người đó há không phải là Đồng Thiên Kỳ mà ngươi vừa hại lúc nãy?.

"Tịêu Thiên Sư" giật bắn người:

- Đồng Thiên Kỳ? Nhị ca nói...

Tà Bốc trầm giọng tiếp lời gã:

- Ngươi tưởng bằng vào công lực của ngươi mà có thể làm thương hại được Đồng Thiên Kỳ ư? Nếu như hắn không mượn một chưởng của ngươi để giải tỏa hết nổi kìm hãm ức chế trong lòng thì không bao giờ một chưởng của ngươi đủ làm thương tổn đến lục phủ ngũ tạng của hắn. Mà cũng có lẽ chính sự ức chế quá độ đã làm tổn thương đến chính khí của hắn trước rồi.

Những hạt mồ hôi lớn như hạt đậu phút chốc đầy cả trán "Tiêu Thiên Sư " đôi mắt đảo quanh như tìm kiếm một lỗ nào có thể được là chui đầu xuống ngay.

Sau tảng đá lớn, Địa Sát Lệnh chủ trong ánh mắt sát cơ cũng đã biến mất tự bao giờ, lão ân hận thầm nghĩ:

“Thảo nào mà oa nữ kia chẳng phản kháng tí nào, thằng ngốc ạ, niềm hạnh phúc của cô ta là song thân, thế nhưng niềm hạnh phúc lớn nhất trọn đời vẫn chính là ngươi. Xem con người ngươi thông minh đĩnh ngộ là vậy, cớ sao lại nghĩ ra những chuyện ngốc nhếch gì đó? Không được ta không thể giúp hắn!” Nghĩ đến đó lão chau mày tợn, một lúc lại nghĩ tiếp:

“Công là công, tư là tư, không thể nhân đây mượn cớ“ Nghĩ xong, bỗng nhiên lão bật cười vô cùng đắc ý, hẳn lão đã nghĩ ra một cách kiếm cớ nào khác.

Vừa lúc ấy, phía bên kia giọng Mai Phụng Linh kêu lên hoảng hốt:

- Thiên Kỳ, Thiên Kỳ, chàng sao vậy?

Nghe tiếng kêu thất thanh của Mai Phụng Linh, bọn Thần Châu Tam Tà cả ba không ai bảo ai đều quay phắt người nhìn lại, lúc này mới thấy Đồng Thiên Kỳ sắc mặt vốn đã trắng xanh lúc này chừng như phủ thêm một lớp khói xám, từ hai khóe miệng máu bầm chảy ra thành dòng đẫm ướt cả ngực áo. Mai Phụng Linh ở gần đó hốt hoảng vừa la vừa sấn đến đưa hai tay định giữ lấy vai chàng.

Tà Bốc vừa thấy vậy vội vàng la lớn:

- Mai cô nương, dừng tay..

Lời chưa dứt, người đã nhanh như chớp lướt đến xuất chỉ điểm liền ba đại huyệt trên ngực chàng.

Mai Phụng Linh nghe gọi giật thì ngừng tay, lúc này thấy Tà Bốc ra chiêu điểm huyệt Đồng Thiên Kỳ, thì vừa ngơ ngác vừa kinh hoảng nhìn chăm vào mặt lão Lúc này Huyết Phán và Tiêu Thiên Sư cũng đã chạy đến bên cạnh, Huyết Phán hớt hãi hỏi ngay:

- Đại ca, sao vậy?

Tà Bốc thở dài sóng sượt rồi quay nhìn hai lão đệ mình vói vẻ buồn bã nói:

- Uất khí đè nén, thần chí không ổn, đây là điều đại kỵ của người luyện võ lúc điều tức hành công. Ái! Trước đây ta cứ ngờ Đồng Thiên Kỳ lòng lạnh băng như sắc mặt, không ngờ anh ta mãi ghìm nén tình cảm trong lòng mà tuyệt không để lộ ra sắc diện. Thực ra, nhiệt tình trong lòng anh ta cũng chẳng thua gì chúng ta, chỉ có điều không đúng đối tượng thì tuyệt không biểu lộ ra ngoài để gây tình cảm mà thôi.

Tiêu Thiên Sư run trong lòng, gã đưa tay áo lên chùi mồ hôi trên trán nói:

- Đại ca, bây giờ nên làm thế nào? Đại ca nhanh nói biện pháp đi.

Tà Bốc xoa hai tay vào nhau vẻ bất an - Ái dà, giá như hiện tại có một người công lực thực cao thì hay biết mấy, đáng tiếc cả bọn ta công lực đều không đủ. Ài biết làm sao đây?

Mai Phụng Linh tâm trạng rối bời, nàng nước mắt vấn dài nhìn Đồng Thiên Kỳ thương xót tuyệt, rồi ngưng mắt hỏi Tà Bốc:

- Chẳng lẽ chúng ta bó tay đưa mắt nhìn chàng..... Nàng không dám nói hết câu, hiển nhiên nàng vô cùng sợ điều mà nàng linh cảm nghĩ tới lại thực sự xảy ra ngay trước mắt, nước mắt cứ như chuỗi châu đứt đoạn rơi lả chả trên vạt áo.

Huyết Phán bỗng nhiên nghĩ ra một ý nói ngay:

- Chúng ta mỗi người công lực tuy kém, nhưng hợp lực hai ba người lại thì hẳn mạnh hơn. Đại ca, chúng ta chỉ còn cách này.

Tà Bốc do dự giây lát nói:

- Biện pháp này ta cũng đã nghĩ tới, thế nhưng thành bại chưa chắc chắn, mà có lẽ hại chiếm phần đa. Bởi vì chúng ta mượn vật truyền công, tất phải hao tổn không nhỏ, công lực không thể toàn hội tập trung vào người anh ta. Thời gian thì lại kéo dài, mỗi khi không thành công, công

lực của chúng ta tiêu tán tận, chẳng những hủy hoại anh ta mà hủy luôn cả chúng ta.

Tiêu Thiên Sư thô lỗ nhưng thẳng thắn, thấy có đường thì nói ngay:

- Đại ca, sinh tử do số mệnh, chẳng lẽ thế gian chỉ có chúng ta sợ chết hay sao?

Tà Bốc ngưng ánh mắt lên khuôn mặt nhợt nhạt của Đồng Thiên Kỳ hồi lâu, nội tâm tợ hồ như vô cùng xúc động, run giọng nói:

- Chúng ta chết sống không quan trọng, nhưng con người nay mất đi thời, thế gian mất mát lớn, bởi từ đây bọn gian tà ác tặc sẽ cao gối ngủ ngon, mà không phải lo sợ bị trừng trị. Ài, có lẽ mọi chuyện do mệnh trời, chúng ta duy nhất cũng chỉ còn cách này là có thể làm.

Mai Phụng Linh trên khuôn mặt hốt hoảng ánh lên một tia hy vọng mong manh, nàng từ từ quỳ xuống trên đất chấp tay vái:

- Xin trời cao thương xót cho chúng con đôi chim non lẻ tổ, đừng bắt chúng con phải chia lìa nhau.

Vừa khấn nàng vừa cúi đầu vái, nước mắt như mưa, giọng vô cùng thành khẩn khiến người nghe không khỏi động lòng.

Nàng vái xong rồi mới nhìn bọn Thần Châu Tam Tà nói tiếp:

- Ba vị xin nhận một lễ này của Mai Phụng Linh Bọn Thần Châu Tam Tà thấy nàng quỳ định lễ mình thì cũng nhảy nảy lên, la lớn:

- Mai cô nương, nhanh đứng dậy cho mọi người đều tận lực vì Đồng công tử cô nương làm như vậy chẳng phải là huynh đệ chúng ta không biết nhân nghĩa là gì đó sao?.

Mai Phụng Linh đưa tay áo lau nước mắt, từ từ đứng lên. Tà Bốc bấy giờ liền đi đến trước mặt Đồng Thiên Kỳ, chính lúc lão vừa định ngồi xuống thì đột nhiên từ thinh không nghe một tiếng cười lạnh Cả bốn người giật mình quay phắt người nhìn về hướng phát ra tiếng cười, đồng thời theo phản xạ họ vây quanh người Đồng Thiên Kỳ ý muốn bảo vệ chàng.

Lúc này, chỉ thấy từ sau khối đá quái thạch lớn xuất hiện lão già tóc bạc trắng dài chấm đất, mắt như hỏa tinh, chính đang từng bước tiến về phía bọn Tà Bốc nhìn đối phương một lượt, nhất thời chưa nhận ra trong vũ lâm có nhân vật nào diện mạo cổ quái như vậy, lão ôm quyền thi lễ hòa nhã hỏi:

- Dám hỏi tiền bối là ai?

Bạch phát lão nhân không hoàn lễ cũng không đáp lới, cứ từng bước đi tới Tiêu Thiên Sư thấy đối phương như vậy thì phát nộ, sấn bước định lao tới thì liền bị Tà Bốc kéo tay lại quát:

- Không được lỗ mãng.

Rồi lão lại nói với Bạch phát lão nhân:

- Phải tiền bối chi là vô tình qua đường?

Bạch phát lão nhân quét ánh mắt lạnh lùng nhìn bọn Thần Châu Tam Tà một cái, giọng như

băng:

- Nghĩ các ngươi cả ba sai mà biết cải hối, nên lão phu tha cho lần này tránh ra!

Tiêu Thiện Sư và Huyết Phán đại nộ, nhưng Tà Bốc đã cản lại cười lớn nói:

- Ha ha hạ.. Tà Bốc này chỉ nhân kính các hạ cao niên tóc bạc mà xưng một tiếng "tiền bối" chứ quyết không phải vì tham sanh úy tử mà cúi người. Tôn giá đã buông lời tha ba chúng ta, tất phải là thân vật danh chấn giang hồ, Thần Châu Tam Tà hôm nay không lượng sức mình dám nói các hạ tốt nhất nên rẽ đường khác mà đi cho!

Bạch phát lão nhân chỉ cười nhạt:

- Chỉ có ba thứ phế vật các ngươi sao?

Tiêu Thiên Sư tức điên lên vùng mạnh khỏi tay Tà Bốc lao đến lão già, quát lớn:

- Ta bửa sống nhà ngươi, thứ già lộn giống có mắt không biết chọn đường!

Một chưởng "Lôi Điện Phong Vân" theo tiếng quát phát ra như vũ bão chộp vào Thiên linh cái của lão già.

Bạch phát lão nhân bước chân vẫn không dừng, mắt chẳng thèm ngước lên tợ hồ như không thấy hành động của gã ta.

Tà Bốc vốn không dám khinh địch vả lại lão thường dụng kế, cho nên lúc này thoạt nhìn biết lão tam đệ chẳng phải là đối thủ của người này, bèn quát lại:

- Tam đệ, nhanh lùi lại!

Huyết Phán cũng thấy tình hình nghiêm trọng, lão không lên tiếng nhưng tay chấp chặt cặp bút sấn bước tiến tới.

Tiêu Thiên Sư vốn lâm trận như hỏa, thế nhưng lúc này ra chiêu mà chẳng thấy đối phương tỏ ra chút gì là ứng chiến thì chột dạ, cho nên vừa nghe tiếng thét của đại ca mình thì lập tức thâu chưởng định vòng tay biến chiêu Nhưng chỉ vừa xoay tay thì miệng "ái" lên một tiếng, thật bất ngờ cổ tay gã đã nằm trọn trong bàn tay xương xẩu của lão già tự bao giờ rồi.

Cả bọn bốn người không ai nhận ra lão già đã ra tay như thế nào với Tiêu Thiên Sư, thực ra bọn họ chỉ loáng thấy bóng lão thoáng như làn khói một cái mà thôi.

Huyết Phán cặp phán quan cũng đã chuẩn bị tương trợ cho Tiêu Thiên Sư, nhưng lúc này thấy vậy lại ngại ném chuột vỡ bình, cho nên đành thôi.

Lão già chộp lấy cổ tay Tiêu Thiên Sư rồi, nhìn hai người còn lại lạnh lùng - Kẻ nào mạo phạm lão phu xưa nay chưa từng sống, hai vị còn muốn nói gì nữa không?

Tà Bốc chợt biện sắc, nhưng rồi cười lớn nói:.

- Ha ha hạ.. công lực tôn giá quả thực kinh người. Thần Châu Tam Tà quả không bằng, có chết chẳng oán. Hiện tại Tà Bốc này xin lĩnh giáo đại danh tôn giá.

Bạch phát lão nhân nhìn nhanh về phía Đồng Thiên Kỳ, chừng như nghĩ không nên để kéo dài

thời gian, bèn ngưng mục nói:

- Thần Châu Tam Tà các ngươi có bao giờ nghe qua bốn chữ "Địa Sát Lệnh chủ"?

Bọn Tà Bốc và Huyết Phán vừa nghe đã biến sắc, nhưng Tà Bốc vẫn nói:

- Địa Sát Lệnh chủ danh chấn thiên hạ ai lại không biết đến, từng nghhe Lệnh Chủ ẩn danh trong đã từ lâu, nay bỗng. nhiên xuất hiện, quả là một điều hết sức bất ngờ cho tại hạ.:

Địa Sát lệnh chủ lạnh giọng nói:

- Ngươi có biết lão phu tại sao lại xuất hiện đúng lúc này không?

- Thiên Đia song lệnh, xưa nay thế như thủy hỏa không đồng đảng lập, tại hạ dám võ đoán một câu là các hạ đến đây chỉ vì Đồng Thiên Kỳ.. - Không sai, ngươi đoán đúng.

Tà Bốc cười nhạt:

- Hảo, vậy thì ngươi trước hết phải giết bọn tại hạ ba người, bằng không thì chớ hòng động đến người Đồng Thiên Kỳ Địa Sát lệnh chủ cười tiếng lạnh lùng:

- Ba vị quả nhiên đã thay đối nhiều, hôm nay biết được thế nào là nhân nghĩa.

Tà Bốc nói:

- Thần Châu Tam Tà vẫn không thay đổi, nhưng kẻ sĩ phải biết chết vì tri kỷ, đó là lẽ thường tình mà thôi.

Địa Sát Lệnh chủ Thạch Tùng Linh "Hừ" một tiếng lạnh lùng, rồi bỗng mặt trở nên nghiêm túc nói:

- Lão phu như muốn giết các vị chỉ là chuyện trở bàn tay, thế nhưng lão phu không có ý định làm chuyện đó. Hôm nay lão phu đến đây mục đích quả nhiên là vì Đồng Thiên Kỳ chỉ có điều là để trị thương cho hắn.

Tà Bốc ngớ người lắp bắp:

- Trị thương à?

- Ngươi không tin sao?

- Giả sử tôn giá đúng là "Địa Sát lệnh chủ" như truyền thuyết trong giang hồ, Tư Không Linh này gan lớn đến mấy cũng không dám phủ nhận chữ tín của Lệnh Chủ.

"Địa Sát lệnh chủ" Thạch Tùng Linh trong lòng nhẹ nhõm, lão thò tay còn lại vào áo lấy ra một chiếc lông ngũ sắc chỉ bằng một cái phất tay nhẹ, chiếc lông chi vút đi như phi tiễn rồi cắm phập vào khối đá xanh cách ngoài hai trượng chỉ còn chừa lại khúc đuôi.

Chỉ nhìn một chiêu tuyệt thủ "Điêu Linh ngũ sài" phi thuật này, Tà Bốc cũng chẳng dám bảo là không tin, vội vàng cúi người chấp tay thi lễ:

- Xin lệnh Chủ hứa một câu là không thương hại đến Đồng Thiên Kỳ.

Địa Sát cười lạnh nói:

- Trong võ lâm người ta bảo Tà Bốc ngươi gian xảo manh trá quả không sai. Được, lão phu đồng ý với ngươi hôm nay không hại đến Đồng Thiên Kỳ. Thế nhưng, lão phu cũng yêu cầu các ngươi một chuyện, là sau khi lão phu cứu hắn rồi, thì tuyệt đối các ngươi không được nói với hắn là lão phu đã ra tay cứu hắn.

Tà Bốc vội cung kính đáp ngay:

- Chuyện này không thành vấn đề.

Địa Sát buông tay Tiêu Thiên Sư ra, nói tiếp:

- Vì nể Đồng Thiên Kỳ mà lão phu tha cho ngươi lần này.

Nói rồi lão bước về phía Đồng Thiên Kỳ bàn tọa ngồi xuống đất, từ từ đưa hai tay đặt lên hai đại huyệt "Bách hội" và "Thiên Đô" trên đầu Đồng Thiên Kỳ.

Lúc này Mai Phụng Linh mặt đầm đìa nước mắt, sắc diện vô cùng thê lương ảm đạm tới quỳ xuống bên người Địa Sát lệnh chủ mà không nói một lời nào.

Địa Sát Lệnh chủ liếc nhìn sang khuôn mặt trang nhã nhưng đáng thương của thiếu nữ, lòng lão thoáng dậy lên một chút xúc động nhưng vẫn dửng dưng cười hỏi:

- Ngươi không tin lão phu sao?

"Tà Bốc" Tư Không Linh nghe hỏi phát lo nhưng không dám chen lời, chỉ thầm cầu khẩn trời phật phù hộ.

Mai Phụng Linh lắc đầu nghẹn ngào đáp:

- Tiền bối hao tâm tổn lực, vãn bối chỉ bày tỏ tấc lòng xin nguyện quỳ ở đây cảm ta.....

Địa Sát Lệnh chủ là nhân vật nào há không biết đạo lý? Trong lòng lão chỉ còn lòng thương xót mà không mảy may tức giận. Lão đưa tay vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của Mai Phụng Linh, cười nói:

- Nha đầu ngốc nghếch! Lão phu nếu như muốn hại hắn thì lúc này có phí sức.

lực gì đâu! Đứng dậy đi! Ngươi quỳ thế làm tâm trí ta khó tập trung, mau đứng dậy!

Địa Sát Lệnh chủ nói dứt lời kéo Mai Phụng Linh đứng lên rồi quay lại vận công, sau đó thong thả giữ tay ấn vào hai huyệt đạo trên người Đồng Thiên Kỳ Tà Bốc Tư Không Linh nhìn vẻ lo lắng bất an của Mai Phụng Linh, lão lắc lắc đầu, thấp giọng nói:

- Mai cô nương, Đồng công tử đã có cứu tinh, Thạch lão tiền bối từ lâu uy tín lan khắp võ lâm, nay đã nói lời hứa ngàn vàng, cô nương cứ yên tâm chờ đợi!

Tà Bốc tuy nói nhỏ nhưng không lọt khỏi tai Địa Sát Lệnh chủ. Nói với Mai Phụng Linh, Tà Bốc cốt muốn cảnh cáo Thạch Tùng Linh hãy giữ tín nghĩa của mình.

Mai Phụng Linh sớm đã mất chủ kiến. Nghe nói vậy tuy nàng chưa tỉnh hồn nhưng không biết làm gì hơn chỉ như máy móc gật đầu.

Tà Bốc Tư Không Linh nhìn hai sư đệ vung tay nói:

- Nhị đệ, tam đệ! Các ngươi hãy đi tìm chỗ cao giám sát xung quanh đề phòng có người đến làm kinh động Thạch lão tiền bối!

Nói xong lão đứng tĩnh lập sau lưng Địa Sát Lệnh chủ không rời mắt khỏi lão.

Tiêu Thiên Sư Lỗ Dũng và Huyết Phán Lãnh Vân Tiêu gật đầu vâng lệnh rồi phân nhau tản ra theo hai hướng đông tây ước năm sáu trượng nấp sau những tảng đá lớn, đưa mắt cảnh giới.

Trời không bóng mây, mặt trời giữa trưa chiếu ánh nắng gay gắc xuống mỏm núi đá trơ trọi những nham thạch, phía xa xa màu xanh biếc của hiền hòa lẫn với nền trời.

Không khí trên đảo yên tĩnh lạ thường. Nhưng đối với Mai Phụng Linh và Tà Bốc Tư Không Linh sự yên tĩnh và oi bức đó không chỉ là do tác động của cái nóng ban trưa.

Hai người có cảm giác như thời gian ngưng hẳn lại.

Trên trán Địa Sát Lệnh chủ đã lấm tấm mồ hôi nhưng gương mặt tuấn tú của Đồng Thiên Kỳ vẫn trắng bệch, từ khóe miệng máu vẫn không ngừng ứa ra.

Nhìn trán đẫm mồ hôi của Địa Sát Lệnh chủ, nỗi hoài nghi của Tà Bốc vơi đi nhiều. Nhưng thấy Đồng Thiên Kỳ chưa có gì thay đổi, lão lại băn khoăn lo lắng, không biết công lực của Thạch Tùng Linh có thể chữa trị được thương thế cho thiếu niên không?

Thời gian nặng nề trôi qua. Mồ hôi trên trán Thạch Tùng Linh đã kết tụ thành từng dòng và bắt đầu lăn xuống sắc diện hồng hào của lão tái dần nhưng chung quy tình trạng của Đồng Thiên Kỳ vẫn không có gì khả quan hươn. Mai phụng Linh càng thêm lo lắng. Đôi mắt nàng và Tà Bốc chăm chú nhìn không chớp lên khuôn mặt Đồng Thiên Kỳ.

Đột nhiên từ miệng thiếu niên máu tươi chảy ra như suối. Địa Sát Lệnh chủ khẽ rùng mình. Mai Phụng Linh thấy vậy lòng hoàn toàn bấn loạn hét lên một tiếng duỗi tay nhằm hậu tâm của Địa Sát Lệnh chủ đang ngồi bất động.

Tà Bốc tuy cũng linh hoảng nhưng lão già dặn kinh nghiệm, lại so với Mai Phụng Linh trấn tĩnh hơn nhiều. Lão ngoảnh nhìn sang Địa Sát Lệnh chủ thấy trên mặt lão vẫn giữ vẻ thản nhiên ngầm chứa một nụ cười khó thấy. Sự căng thẳng của Tà Bốc được thư giãn khá nhiều. Nhưng lão vừa ngẩng lên chợt thấy Mai Phụng Linh đang nhằm Thạch Tùng Linh đánh tới, lão thất kinh vội vàng nhảy bổ tới, xuất thủ như điện chộp lấy uyển mạch thiếu nữ, trầm giọng:

- Ngươi trước hết nhìn kỹ thần sắc Đồng công tử đã!

Công lực Mai Phụng Linh tuy không bằng Tà Bốc Tư Không Linh nhưng cũng không dễ gì một chiêu bị chế. Nhưng trong trường hợp này nàng không cự lại, nghe Tà Bốc nói thế, nàng quay nhìn Đồng Thiên Kỳ rồi reo lên:

- Ôi! Chàng đã…

Giọng thiếu nữ đầy phấn chấn.

Tà Bốc yên tâm buông tay Mai Phụng Linh ra, quay nhìn Đồng Thiên Kỳ đã hồng dần sắc mặt,

lão ôn tồn giải thích:

- Đồng Thiên Kỳ vì uất khí mà bị thương. Nội thương tuy không trầm trọng nhưng người không có công lực thâm hậu thì không thề bức xuất huyết tụ này từ tim ra nổi.

Lúc này Địa Sát Lệnh chủ thu hai tay về, ngồi điều tức một lát rồi đứng lên lạnh lùng nói:

- Đừng quên lời lão phu!

Lão quay sang Mai Phụng Linh, nhỏ giọng:

- Nha đầu, ngươi bây giờ nói sao?

Mai Phụng Linh luống cuống cúi đầu nói:

- Ơn sâu lão tiền bối. Mai Phụng Linh không dám nói lời cảm tạ. Đời này nếu không báo đáp được, kiếp sau xin kết cỏ ngậm vành đền ơn!

Những lời đầy tâm huyết đó khiến ai cũng động lòng thương cảm.

Địa Sát Lệnh chủ nói:

- Lão phu đâu có gia ân gì cho ngươi!

Đôi mắt Mai Phụng Linh lệ đã ứa ra. Nàng thổn thức đáp:

- Tiền bối gia ơn cho Thiên Kỳ, tiểu nữ coi chẳng khác gì cho bân thân mình.

Bộ mặt vốn lạnh lùng của Thạch Tùng Linh chợt biến đỗi hẳn. Lão trầm tư một lát rồi cười lớn:

- Hô hô hộ.. tạo hóa trời đất quả là không công bằng! Bao nhiêu điều tốt đẹp đều quy về cho một người. Gã trẻ tuổi này, ngay đến lão phu cũng ghen tị với hắn, hô hô hộ..

Dứt tiếng, lão liền phi thân chỉ phút chốc là mất hút, chỉ côn dư âm của tiếng cười vẫn còn vang bất tuyệt.

Hồi 32 - Dù Sống Chết Miệng Không Oán Than

Tiếng cười làm Huyết Phán và Tiêu Thiên Sư chạy bổ ngay đến. Hai người thấy hiện trạng của Đồng Thiên Kỳ và sắc mặt thư giãn của đại ca thì như cất được khối đá trong người.

Huyết Phán Lãnh Vân Tiêu hỏi:

- Thạch tiền bối đi rồi ư?

Tà Bóc ngượng ngùng đáp:

- Ông la đi rồi!

Lúc này Mai Phụng Linh đã quỳ xuống cạnh Đồng Thiên Kỳ, đưa ống tay áo trắng muốt lau sạch vết máu trên mặt áo cho chàng. Từ miệng máu không còn rỉ ra nữa.

Huyết Phán hấp háy đôi mắt nói:

- Tấm lòng gã thật tốt!

Tà Bốc Tư Không Linh thở dài thêm:

- Người mà dám hy sinh hạnh phúc của mình vì lợi ích kẻ khác thì đến trời cũng phải động, gỗ đá cũng phải nghe..

Tiêu Thiên Sư vốn chậm hiểu, bây giờ mới minh bạch hai vị sư huynh đang đề cập đến ai, cười nói:

- Đại ca đang nói về Đồng công tử đó sao? Chỉ có thể mà...

Huyết Phán đột nhiên ngắt lời, nhìn Tà Bốc băn khoăn:

- Đại ca thương thế của Đồng công tử đã hoàn nguyên mà sao còn chưa tỉnh?

Tà Bốc Tư Không Linh ngơ ngác, một lát rồi chợt như bừng tỉnh cười bảo:

- Ồ... ta quên mất, huyệt đạo còn chưa...

Nói chưa xong câu, lão vung tay nhanh chóng giải khai huyệt đạo bị phong bế trên người Đồng Thiên Kỳ.

Chàng thở mạnh một cái rồi nặng nề mở mắt ra nhìn những người xung quanh, một lúc lâu mới nhớ lại hoàn cảnh của mình.

Lúc sau, chàng mới đứng dậy nhìn Tà Bốc hỏi:

- Ai vừa trị thương cho tại hạ?

Tiêu Thiên Sư vừa định mở miệng thì Tà Bốc đã bước sấn lên cướp lời:

- Hợp lực bốn người chúng ta.

Đôi mắt sáng như điện quét nhìn bốn người một lượt, nhưng Đồng Thiên Kỳ chưa nói gì thì Mai Phụng Linh cầm lấy tay chàng, hỏi giọng quan loài:

- Thiên Kỳ, thương thế chàng bình phục hẳn chưa?

Đồng Thiên Kỳ cảm kích nhìn Mai Phụng Linh, thấp giọng:

- Phụng Linh, ta đỡ rồi. Nhưng dù sao các vị không chịu nói người trị thương cho tại hạ là ai, Đồng mỗ tin rằng sẽ có ngày cùng vị đó trùng phùng...

Tiêu Thiên Sư Lỗ Dũng thán phục nghĩ bụng:

"Tiểu tử này hoàn toàn không biết việc xảy ra mà sao dám khẳng định thế chứ? " Mai Phụng Linh ngước mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ hỏi:

- Thiên Kỳ, chàng giận ư?

Đồng Thiên Kỳ cười đáp:

- Thân phận giang hồ phải trọn chữ tín. Các vị không ai sai cả, sai là tại hạ không biết tự khống chế bản thân Tà Bốc Tư Không Linh vội nói:

- Đồng công tử đã chế ngự tình cảm của mình thái quá. Tụ khí tuy vô hình nhưng còn nguy hiểm hơn ngoại thương bởi kiếm đao nhiều lắm.

Mai Phụng Linh tiếp lời:

- Thiên Kỳ, rồi có ngày Nhan cô nương hiểu ra sự tình, nàng không những lượng thứ cho chàng mà còn cảm kích chàng nữa đó!

Trong đôi mắt Đồng Thiên Kỳ loáng bóng mây u ám nhưng lập tức biến đi, chàng cười não nùng:

- Lượng thứ hay không... nhưng cô ta đã cứu ta trong lúc song thân cô ấy nguy khốn như vậy, ta vẫn chưa làm được đáp nghĩa thì mặt mũi nào...

Mai Phụng Linh cất giọng:

- Thiên Kỳ, chàng không định gặp ta nữa sao?

- Mục đích của ta là mối thù muôn kiếp, của nàng là niềm vui vĩnh hằng, có lượng thứ hay không thì có gì quan trọng Lời than của chàng làm Mai Phụng Linh gần rơi nước mắt, Huyết Phán và Tiêu Thiên Sư ư ngơ ngác đến sửng sỡ, còn Tà Bốc Tư không Linh chỉ ảo não lắc đầu.

Sau một hồi im lặng, Đồng Thiên Kỳ nhìn tà bốc nói:

- Tư Không huynh...

Đột nhiên chàng bần thần dừng lại không tiếp hết câu.

Tà bốc Tư không Linh sớm đoán ra tâm sự của thiếu niên vội nói:

- Đồng công tử có việc gì xin cứ sai bảo, huynh đệ chúng tôi ba người vì công tử mà có nhảy vào

nước sôi lửa bỏng cũng chẳng từ nan.

Đồng Thiên Kỳ do dự một lát, rồi nói:

- Ba vị đã cùng Mai cô nương đã ở Vạn Thánh Đảo một thời gian, nhân thể Đồng mỗ muốn phiền ba vị đưa Mai cô nương trở về đó đồng thời đưa một tin...

Mai Phụng Linh vội hỏi:

- Thiên Kỳ, chàng cũng đi chứ?

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu:

- Ta không đi được, nhưng...

- Vậy thì thiếp cũng không đi đâu!

- Không, Phụng Linh, nàng nên đi, - Vì sao? Vì sao chàng không đi mà thiếp phải đi chứ?

Tà Bốc Tư Không Linh cười, chen lời - Vì Đồng công tử muốn một mình xông pha vào Phi Hà Đảo đó mà!

Mai Phụng Linh kinh ngạc hỏi:

- Đúng thế ư?

Đồng Thiên Kỳ nhíu mày đưa đôi mắt ảm đạm nhìn ra phía xa rồi khẽ gật đầu:

- Phải, Tư Không Linh đoán đúng.

Tiêu Thiên Sư Lỗ Dũng không nhịn được, nói to:

- Phi Hà Đảo chẳng khác gì đầm rồng huyệt hổ, người trong võ lâm đều biết thế.

Nếu công tử không tiếc mạng mà đi thì Thần Châu Tam Tà cũng đâu phải hạng người sợ chết? Ài! Trước hết hãy hoàn ta một chưởng vừa rồi, sau đó lại cùng bàn chuyện!

Nói xong lão ưỡn ngực ra cho Đồng Thiên Kỳ đánh.

Tà Bốc Tư Không Linh trừng mắt nhìn lão:

- Tam đệ không được hồ đồ!

Lại day qua Đồng Thiên Kỳ nói:

- Đồng công tử, tam đệ tuy người thô lỗ nhưng câu Phi Hà đảo là đầm rồng hang hổ lại không phải hồ ngôn. Công tử là người thông minh ắt biết rằng, một sợi tơ không làm nên mảnh lụa. Vạn Thánh Đảo thực lực hùng hậu còn chưa dám vọng động, huống chi công tử một mình chẳng thế có lực mỏng lắm sao?

Đồng Thiên Kỳ đã có chủ ý, chỉ cười:

- Đồng mỗ biết trước chuyến đi sắp tới sẽ gặp muôn vàn khó nhưng nếu so thực lực với Vạn Thánh Đảo thì tại hạ có chỗ bất đồng. Họ có người bị giam ở Phi Hà Đảo nên lo lắng không

yên, còn Đồng mỗ lại vô tư vô lự. Mặt khác dù việc Đồng mỗ cứu họ không thành thì không ai hoài nghi Đồng mỗ có quan hệ gì với Vạn Thánh Đảo, chính mắt gã họ Lăng nhìn thấy Đồng mỗ đả thương Nhan cô nương rồi, điều đó đảm bảo cho những người bị giam không bị gây khó dễ Đến bây giờ Tà Bốc mới hiểu ra dụng ý của Đồng Thiên Kỳ đánh Nhan Ngọc Dung là theo kế hoạch đã được chàng vạch ra từ trước, thì bụng cảm phục lắm.

Tuy nhiên lão vẫn lên tiếng can ngăn:

- Đồng công tử, huynh đệ họ Nhan bị giam đã nhiều năm dù cứu gấp vài ngày cũng chẳng giải quyết được gì, chúng ta nên thong thả tính kế lâu dài rồi hành động.

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu nói:

- Đồng mỗ lại nghĩ khác Tư Không Linh. Mục đích của Nhan cô nương đến đây không ngoài việc tìm người trợ lực, lúc này cô ta thất vọng trở về, chẳng qua phải chịu nương thân để giữ an toàn cho phụ thân và thúc phụ mà thôi. Tuy vậy nàng khó thoát được sự ép nài của gã họ Lăng đó. Một khi Vạn Thánh Đảo và Phi Hà Đảo đã thành thông gia rồi thì Nhật Nguyệt Bang há chẳng thêm những trợ thủ đắc lực là Vạn Thánh Đảo ư?

Tà Bốc Tư Không Linh nghe có lý, gật đầu nói:

- Đồng công tử nói không sai. Nhưng công tử có tin rằng chuyến đi này mình có thể ngăn chặn được gian kế của Phi Hà Đảo không?

- Mưu sự tại người, thành sự Ở trời. Nhưng ngòi không vô bổ, chi bằng cứ thử một chuyến!

Huyết Phán đột nhiên chen lời:

- Đồng công tử nói thế chẳng khác gì lấy sinh mạng ra đánh cuộc trong khi canh bạc này chưa dám chắc mình thắng. Làm như vậy không mạo hiểm quá sao?

Đồng Thiên Kỳ nhìn ra mặt biển xanh biếc, trả lời bằng giọng mơ hồ:

- Mạng người thì ai cũng quý, nhưng nhiều khi cũng phải mạo hiểm với nó...

Tà Bốc Tư không Linh nhìn Mai Phụng Linh từ hồi vẫn yên lặng, buông giọng hỏi:

- Kế hoạch của Đồng công tử một mình tới Phi Hà Đảo không thể cải đổi nữa sao?

Đồng Thiên Kỳ gật đầu đáp:

- Đúng thế! Ý Đồng mỗ đã quyết!

Mai Phụng Linh đột nhiên kêu lên:

- Tôi cũng đi!

Đồng Thiên Kỳ ngơ ngác kêu lên:

- Phụng Linh!

Mai Phụng Linh nói cương quyết:

- Chân là của thiếp không ai ngăn giữ được cả!

Đồng Thiên Kỳ còn đang bối rối chưa biết nói gì thì Tà Bốc Tư Không Linh đột nhiên cười to nói:

- Đồng công tử, Mai cô nương muốn đi dù công tử muốn ngăn cũng không được vì viện vào lý do chân là của cô ta. Nhưng mọi người đều hiểu rõ rằng Mai cô nương vì công tử mà đi. Ngươi đã nói sinh mạng có khi cũng phải mạo hiểm, chẳng lẽ chỉ một mình công tử làm được thế thôi ư?

Đồng Thiên Kỳ thấy sự việc lại rắc rối thế này, đứng ngơ ngác hồi lâu không biết trả lời sao. Sau đó chàng nhìn vẻ rầu rĩ của Mai Phụng Linh như chực khóc, thở dài nhẹ giọng nói:

- Phụng Linh, sự tình đã cấp bách lắm rồi. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, ta cùng không mạo hiểm làm gì. Nàng biết thân thế ta cũng biết ta còn rất nhiều việc phải làm. Trước việc này, ta đã giữ mình, nhưng đến đây thì không thể. Nếu trong lúc khó khăn như thế mà ta không báo được ân thì cũng chẳng cần sống làm gì... Phụng Linh, hãy nghe ta một lần... Hãy đi với họ, như vậy hy vọng thành công sẽ nhiều hơn...

Tuy Mai Phụng Linh đã hứa rằng không khóc nữa nhưng lúc này không ngăn nổi những giọt lệ châu. Nàng nói một cách thống thiết:

- Thiên Kỳ, thiếp nghe chàng! Nhưng thiếp lại không nỡ bỏ chàng một mình vào hang hùm nọc rắn ấy!

- Không, ta tin rằng chúng không làm gì được ta đâu!

Huyết Phán định mở miệng cảnh cáo Đồng Thiên Kỳ về sự nghiêm cẩn của Phi Hà Đảo thì Tà Bốc ngăn lại nói:

- Đồng công tử đã nói ra thì nặng như sơn, không thể cải đổi được. Tuy nhiên chúng tôi tin lời công tử đã nói, cần phải bảo trọng vì còn nhiều việc phải làm. Bây giờ xin Đồng huynh nói rõ kế hoạch của mình...

Hai sư đệ của Tà Bốc vốn ủng hộ đại ca mình tìm cách ngăn trở chuyến đi độc hành của Đồng Thiên Kỳ, nay chợt thấy lão đột nhiên đổi ý thì rất ngạc nhiên.

Ngay cả Đồng Thiên Kỳ cũng không đoán ra vì sao lão lại thay đổi như vậy.

Tiêu Thiên Sư đã định to miệng phản đối thì Đồng Thiên Kỳ đã nói:

- Các vị chuyến này về Vạn Thánh đảo hãy tìm nhân vật đầu não phái người đưa đàn phượng đến Phi Hà Đảo tuần tra. Khi thấy người của mình thoát thỏi sự khống chế của Phi Hà Đảo lập tức cho phượng hạ cánh xuống đưa người đi, sự việc không được chậm trễ phút nào. Kế hoạch là như vậy... Phụng Linh nàng đi theo họ chứ?.

Mai Phụng Linh lắc đầu, vẻ cương quyết:

- Không, thiếp theo chàng.

Tà Bốc Tư Không Linh trang trọng nói:

- Mai cô nương mà đi thì không những không giúp được gì mà còn làm trở ngại cho kế hoạch của công tử. Nếu cô nương thực tâm vì Đồng huynh của mình thì nên để Đồng công tử hoàn thành việc báo ân chuyến này.

Mai Phụng Linh thảng thốt nói:

- Tôi biết mình đi sẽ khó cho chàng nhưng thiếp không sợ chết chỉ cần được...

Trước đám đông, nàng dù rất xúc động nhưng vẫn không dám thốt ra ý nguyện sâu kín nhất trong trái tim mình.

Tà Bốc nói:

- Tấm lòng của cô nương có trời xanh chứng giám. Lần chia tay này sẽ có ngày tái ngộ. Tuy nhiên nếu vạn bất trắc có phải vĩnh biệt, lòng đã nặng thề gắn bó thì dù thác trước, thác sau cũng nguyện hội ngộ kiếp sau. Nếu người chết là vô tri thì dẫu tang thân bên nhau cũng chẳng ích gì. Thần Châu Tam Tà tuy danh hiệu là "Tà" nhưng chưa làm ác với người đời. Chuyến đi này nếu giả sự việc không thành, Tư Không Linh chỉ xin nói một câu này:

"Sĩ vì người tri kỷ mà chết, nữ vì sầu thảm mà héo hon". Xin Đồng công tử nghĩ đến bốn cái mạng này mà bảo trọng tấm thân!

Tiêu Thiên Sư Lỗ Dũng gật đầu nói - Lão đại! Ngươi nói hồi giờ mà mãi tới câu này tiểu đệ mới nghe lọt lỗ tai nha!

Huyết Phán Lãnh Vân Tiêu chợt vỡ lẽ đại ca mình thay đổi ý định với dụng ý buộc Đồng Thiên Kỳ giữ gìn tính mạng của mình.

Đồng Thiên Kỳ ngẩng đầu và xúc động thoáng hiện trên bộ mặt cương nghị. Rất lâu sau, chàng mới trầm giọng nói:

- Trên thế gian cố lẽ không còn ai ngốc bằng ba vị đâu... Phụng Linh hãy yên lòng đi với họ!

Mai Phụng Linh vừa nói vừa khóc nức nở:

- Thiên Kỳ! Nếu rủi kiếp này chúng mình không tụ hội thì kiếp sau không ai phân cách nổi thiếp với chàng! Thôi chàng cứ đi đi!

Đồng Thiên Kỳ ngước mắt nhìn những đám mây trắng phiêu lãng về nơi vô định mà không nén được nỗi xúc động đang trào dâng dào dạt trong lòng.

Chàng quay nhìn Thần Châu Tam Tà nói:

- Đồng mỗ đã chuẩn bị sẵn thuyền dưới núi cho các vị rồi. Cáo biệt!

Đồng Thiên Kỳ lại nhìn Mai Phụng Linh với niềm cảm thương vô hạn. Giọng chàng chưa bao giờ trìu mến như thế:

- Phụng Linh, nàng đã hứa với ta không khóc nữa rồi mà Chàng quay ngoắt người, nhún mình phi phân xuống núi.

Tà Bốc Tư Không Linh thở dài rồi nhìn Mai Phụng Linh dịu giọng:

- Mai cô nương! tạ.. ta không biết nói câu gì để an ủi cô nương đây...

Giọng nói của lão chợt khàn đi.

Mai Phụng linh chợt đưa tay áo lau mắt giọng nàng hơi run nhưng lại cương quyết:

- Chàng đã muốn ta không khóc, ta sẽ không khóc nữa đâu! Chúng ta đi thôi.

Nói xong nàng lao người về hướng Đồng Thiên Kỳ vừa khuất dạng.

Bọn Thần Châu Tam Tà cũng vội vàng bám theo.

Bốn người vừa đi khỏi thì đột nhiên sau một tảng đá lớn cách chỗ họ vừa đứng chỉ ba bốn trượng, chợt hiện ra Địa Sát Lệnh chủ Thạch Tùng Linh. Hiển nhiên lão chưa từng rời khỏi mỏm núi này.

oo Vành trăng lưỡi liềm đầu tháng treo lửng giữa khoảng không bao la cùng với những vì sao lác đác không đủ soi sáng mặt biển mênh mông.

Ba chiếc thuyền lớn đang lướt sóng băng băng về hướng bắc. Trong thuyền đều có ánh đèn le lói, tuy có sáng hơn mặt biển chút ít nhưng không đủ soi tỏ mặt người.

Ba chiếc thuyền nhằm một hòn đảo nhô cao với đèn đuốc sáng rực tiến vào.

Hòn đảo ấy là Phi Hà Đảo.

Căn cứ vào ánh đèn, những người trên thuyền có thể ước định được cự ly không còn xa lắm.

Chợt từ trong khoang chiếc thuyền đi trước vọng ra tiếng hỏi khàn khàn:

- Cách đảo còn xa không?

Một người ở mũi thuyền trả lời:

- Bẩm Đàn Hộ pháp đã trông thấy đèn trên đảo. Ước chừng hơn trăm trượng nữa thôi Người được gọi là Đàn Hộ pháp ra lệnh:

- Treo đèn hiệu!

Các thủy thủ trên thuyền được lệnh lập tức treo lên cột buồm hai ngọn đèn lớn một trắng một xanh. Trên thuyền bỗng chốc sáng lên như ban ngày.

Đoàn thuyền vẫn giữ nguyên tốc độ tiến vào, chừng sau một tuần trà, đã cách Phi Hà Đảo chỉ còn ba mươi trượng Trong vịnh lớn của đảo đang cắm neo vô số thuyền bè. Thấy có thuyền xin lệnh cập bến, một chiếc thuyền lớn lập tức tiếp ra khơi. Trên mui chiếc thuyền này đứng sừng sửng một lão nhân chừng bảy mươi tuổi, tóc râu và lông mày đều bạc trắng. Lão nhân mắt thô mũi lớn, bộ dạng dung tợn. Sau lưng lão nhân có bốn tên hán tử tuổi trạc tứ tuần, tay cầm giáo nhọn trông hùng dũng phi phàm.

Cách đoàn thuyền đang tiến vào chừng hai mươi trượng, bạch mi lão nhân chợt hỏi, giọng rền vang như sấm:

- Phía trước có phải là thuyền của Đàn Hộ pháp trở về không? Hãy thân ra đáp lời Ngụy Thủ

Nghiệp!

Ba chiếc thuyền giảm tốc độ, từ trong khoang chiếc chuyến đi trước bước ba một lão nhân đầu trọc lốc, mũi diều môi thỏ, tuổi chừng sáu mươi. Lão nhân đến nước mũi thuyền vòng tay nói:

- Ngụy huynh muốn nói gì? Huynh đệ xin rửa hai nghe đây!

Ngụy Thủ Nghiệp quét mắt nhìn ba chiếc thuyền lớn nói:

- Huynh đệ phụng mệnh của Đảo chủ đến kiểm tra người trên thuyền.

Đàn Hộ pháp ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ Ngụy huynh không biết huynh đệ ư?

Câu hỏi có hàm châm biếm.

Ngụy Thủ Nghiệp cười nhạt nói:

- Huynh đệ phụng mệnh hành sự, Đàn huynh chẳng lẽ gây khó khăn sao?

Đàn Hộ pháp bối rối:

- Điều này...

Ngụy Thủ Nghiệp lấy từ trong áo ra một chiếc kim bài giơ cao nói:

- Bây giờ thì Đàn huynh hết băn khoăn rồi chứ?

Thấy kim loài, Đàn Hộ pháp biến sắc hỏi:

- Chẳng hay trên đảo xảy ra chuyện gì mà thay đổi cả qui định như vậy?

Ngụy Thủ Nghiệp thấp giọng đáp:

- Đảo Chủ vừa tiếp được cấp báo của Nhật Nguyệt bang, Đồng Thiên Kỳ có thể đến bổn đảo.

Đàn Hộ pháp biến sắc hỏi:

- Có phải hắn là người trong thời gian gần đây làm náo động võ lâm, tàn sát ở Mai Đảo, đạp bằng Cửu U Đảo và Chiến Đảo không?

Ngụy Thủ Nghiệp đáp:

- Huynh đệ cũng không biết tiểu tử đó. Nhưng nếu không vì một nhân vật hiển hách như thế há bổn đảo phải hưng sự động chúng làm gì? Nhưng bây giờ xin Đàn huynh lượng thứ, huynh đệ cần kiểm tra thuyền.

Đàn Hộ pháp không dám trái lời vội gật đầu:

- Nghiêm mật kiểm tra giám thị trên thuyền?

Vừa lúc hai chiếc thuyền tiếp nhau, bốn tên đại hán cầm giáo ứng thanh "Dạ" một tiếng rồi nhảy lên thuyền Đàn Hộ pháp. Tuy nhiên trên thuyền không có gì khả nghi ngoại trừ hai chiếc quan

tài lớn sơn son thếp vàng cực kỳ lộng lẫy.

Ngụy Thủ Nghiệp nhìn hai chiếc quan tài cười gian giảo:

- Mấy cỗ quan tài hẳn sắp có chỗ dụng rồi... Tuy nhiên đưa về hôm nay quả là không đúng lúc.. Đàn Hộ pháp ngơ ngác hỏi:

- Bổn đảo có chuyện gì vậy?

Ngụy Thủ Nghiệp đáp:

- Hỉ sự mà...

Đàn Hộ pháp như chợt hiểu ra:.

- Vậy là thiếu đảo chủ...

- Phải! Hôm nay là ngày hứa hôn, yến lễ chắc còn chưa tàn. Vì thế huynh đệ mới nói đưa hai cỗ quan tài này về thật không đúng lúc!

Một lúc sau, bốn tên đại hán quay lại báo:

- Bẩm Ngụy đại gia, chúng tiểu nhân đã kiểm tra kỹ nhưng không thấy có gì khả nghi.

Một tên nhìn về phía cỗ quan tài nói:

- Tuy nhiên trong này...

Ngụy Thủ Nghiệp cười to nói:

- Ta hiểu ý ngươi rồi. Hô hô hộ.. Ta biết Đồng Thiên Kỳ nhất định không có trên ba chiếc thuyền này mà!

Đàn Hộ pháp nhất thời không đoán ra dụng ý của Ngụy Thủ Nghiệp, buột miệng hỏi:

- Do đâu mà Ngụy huynh biết chắc như thế?

- Đồng Thiên Kỳ danh chấn võ lâm, nếu như có hắn trên thuyền, Hô hô hộ.. chỉ sợ Đàn huynh.

Ngụy Thủ Nghiệp dứt tiếng giữa chừng, nhìn đối phương đầy ý nghĩa Đàn Hộ pháp hiểu ngay ẩn ý của đối phương, mặt sa sầm nói:

- Chỉ sợ huynh suy nghĩ thái rộng...

- Thuyền có thể vào bến được rồi!

Đàn Hộ pháp giận tái mặt, lão cười nhạt nói:

- Được Ngụy huynh quan hoài, Đàn Mậu Lâm ghi nhớ không quên. Thừa mong Ngụy huynh tuần phòng hải phận chặt chẽ để tránh Đồng Thiên Kỳ tiềm nhập vào, nếu không lại phải phiền Ngụy huynh đảm tâm đến sinh mạng của huynh đệ!

Ngụy Thủ Nghiệp cười to đáp:

- Hô hô hộ.. Xin Đàn huynh yên tâm, không chỉ huynh đệ tuần phòng ở đây mà, khắp bổn đảo bọn tuần khuyển giữ nghiêm mật lắm, không đến nói phải lo cái thủ cấp đâu... Ha ha hạ.. Mời Đàn huynh!

Đàn Mậu Lâm còn mở miệng định nói nhưng Ngụy Thủ Nghiệp đã dẫn đầu bốn tên thủ hạ nhảy phắt lên thuyền mình. Lão thấy không cần đấu khẩu nữa, quay lại hạ lệnh cho bọn thủy thủ:

- Cho thuyền tiến vào đảo!

Nghe lệnh, bọn thủy thủ trên ba chiếc thuyền lớn lập tức khua động tay chèo, thuyền lướt nhanh vào bến. Đương nhiên vẫn chở theo hai cỗ quan tài.

Giả sử Ngụy Thủ Nghiệp và Đàn Mậu Lâm biết được Đồng Thiên Kỳ thầm ước với Tà Bốc Tư Không Linh gắng bảo trọng thân mình thì chúng nhất định kiểm tra kỹ hơn trên ba con thuyền đó, đặc biệt là hai cỗ quan tài.

Hồi 33 - Đơn Thân Vào Đầm Rồng Huyệt Hổ

Phi Hà Đảo có diện tích rộng lớn tới năm mươi dặm vuông bao gồm nhiều hòn núi lớn cao ngất tạo thành một dãy tiếp liền vây quanh ba phía bắc, tây, đông Thoai thoải về phía nam là thung lũng, mỗi bệ tới hai dặm. Trước kia đây vốn là nơi cư ngụ của một xóm chài khá lớn, có lúc tới hơn trăm hộ ngư dân. Nhưng xóm chài đó nay không còn nữa và đã nhiều năm không ai dám bén mảng đến quanh khu vực Phi Hà Đảo đánh cá.

Trên thung lũng giờ đây dinh thự mọc san sát, ngói xanh tường đỏ đứng chen nhau. Cây cối mọc xanh um chen với màu tường đỏ chạy dài đến gần mé núi.

Lúc này đã sang canh tư rồi mà trên đảo đèn đuốc vẫn còn sáng trưng. Quang cảnh ở tòa đại sảnh trông thật tráng lệ và tấp nập. Kẻ hầu người hạ bận tíu tít đi lại ngược xuôi tay manh bình xách chén. Rõ ràng trên đảo đang có đại tiệc.

Tuy xung quanh tòa đại sảnh được bố trí canh phòng vô cùng nghiêm mật, nhưng có mót bóng nhân ảnh màu trắng vẫn lọt được vào. Người này thân pháp vô cùng huyền diệu, chỉ thoắt một cái đã phi thân lên một cây cổ thụ duy nhất trước đại sảnh Từ cây cổ thụ vào đến bậc thềm đầu tiên dẫn lên đại sảnh chỉ chừng hai trượng.

Hai bên bậc thềm đó có hai con sư tử bằng đá cao lớn ngồi chầu. Bậc thềm có tới mười mấy thạch cấp, tiếp đến dãy hành lang rộng, đèn đuốc sáng trưng soi rõ những cột đá lớn có tới một người ôm được chạm khắc tinh vi chẳng kém gì dinh thự của các bậc vương giả.

Trong tòa đại sảnh lúc này đang bày ra năm bàn rượu. Đa số người dự tiệc chừng như đã cơm no rượu say nhưng vẫn chưa có người nào bỏ đi, có lẽ vì người ngồi ở bàn trung tâm vẫn còn yên vị.

Ở dãy bàn bát tiên dài ở giữa, chủ vị là hai lão nhân tuổi trên dưới lục tuần. Lão ngồi bên tả dáng người thấp béo, trán thấp, mắt bé, mũi nhỏ, miệng to, diện mạo hết sức khó coi. Lão nhân ngồi bên hữu mày thô mắt lớn để một bộ râu ba chòm dài chấm ngực.

Bên hữu bàn bát tiên, phía trên có hai lão hán sắc mặt tiều tụy chừng như đang mang bệnh. Trang hán trên cùng gần năm mươi tuổi, trong sự bệnh hoạn vẫn toát lên vẻ nho nhã trông như một văn sĩ. Trang hán kế tiếp trên dưới tứ tuần, mày rậm mắt to, tuy mang bệnh nhưng trông vẫn uy phong. Ở bàn kế tiếp có hai thiếu nữ một là tuyệt sắc mỹ nhân Nhan Ngọc Dung, người kia hoàn toàn tương phản là xú tì Ngũ Xảo Vân.

Cả hai đều mang vẻ sầu muộn.

Bàn bên tả bát tiên, trên cùng chính là "Địa Sát Lệnh chủ" Thạch Tùng Linh, không rõ lão ta đến từ lúc nào.

Dưới Thạch Tùng Linh là thiếu niên tuấn tú họ Lăng, cuối cùng là "Trác Kình" Mãnh Long.

Tuy trong ngoài tòa đại sảnh giăng đèn kết hoa vô cùng rực rỡ nhưng phần lớn những người dự tiệc ở đây đều có nét u uẩn không vui, ngoại trừ Lăng Tùng không giấu nổi hân hoan.

Có lẽ chúng nhân ngồi đây đã lâu cho nên mỗi người chừng như đã nói hết những điều cần nói nên hồi lâu không nghe tiếng luận đàm nào.

Lúc này, chợt từ ngoài sảnh có một người nhẹ bước di vào, trông ra là Đàn Mậu Lâm.

Lão vừa vào sảnh liền cúi mình, vòng tay thi lễ bẩm rằng:

- Đàn Mậu Lâm đã trở về đảo phục mệnh!

Lão mập ở bàn bát tiên trông thấy Đàn Mậu Lâm liền cất giọng lè nhè hỏi:

- Đàn hộ pháp! bổn đảo chủ giao phó cho ngươi mua vật đó, có mua được không?

Đàn Mậu Lâm cung giọng đáp:

- Khải bẩm nhị đảo chủ, vật đó đã mua về đây rồi!

Lão mập xua tay nói:

- Ngươi đi nghỉ di!

Nhưng lão vừa nói xong không biết nghĩ sao quay sang trang hán mày rậm ở bàn bên hỏi:.

- Nhan lão đệ có muốn xem vật đó không?

Lão nhân râu ba chòm ngồi trên lão mập nghe nói vậy biến sắc, buông giọng trách cứ:

- Nhị đệ, hôm nay là ngày gì...

Trang hán mày rậm cười nói:

- Không sai! Nhan Kiếm Hồng chính đang muốn xem, phiền Đảo Chủ ra lệnh một tiếng cho chúng mang đến...

Lão mập cười tít đôi mắt lươn nói:

- Cái đó khó gì? Đàn Mậu Lâm ngươi cho người khiêng tới đây!

Gã Hộ pháp khom mình đáp:

- Bổn tòa tuân lệnh!

Dứt lời quay mình bước gần ra ngoài.

Lúc đó lão nhân râu ba chòm đứng lên trầm giọng:

- Hôm nay mở đầu giai kỳ của đôi nhi tử mang vật bất tường đến đại sảnh thật có phần bất tiện. Tiểu huynh cùng hai vị Nhan lão đệ đã cùng tương giao bái một ngày.

Làm như vậy... ha ha ha chẳng hay hai vị còn tin chút thành ý của lão phu không...

Nhan Kiếm Hồng nhíu đôi mày rậm, lạnh lùng nói:

- Sự thành tâm của lăng đảo chủ khéo động tới trời! Không chừng chỉ mấy ngày nữa, huynh đệ

chúng tôi cũng như hai lão nô đột nhiên dị tử, lúc đó... Hừ hừ... chỉ sợ lại phiền thêm quý Đảo Chủ phí sức cho xe tống tiễn... Cho nên huynh đệ chúng tôi xem trước hậu sự của mình cũng tốt!

Lăng Đảo Chủ nghe nói biến sắc, giấu tia mắt thâm hiểm chậm rãi nói:

- Biết đâu tiểu huynh chết trước lúc đó lại phiền hai lão đệ Nhan Kiếm Long định nói câu gì thì...

Địa Sát Lệnh chủ Thạch Tùng Linh đã chen lời:

- Hôm nay là ngày vấn định hỷ kì, nếu cứ nói đến chuyện sống chết như vậy không sợ làm nhạt mất kế hoạch phục cừu sau này của đôi bên thông gia đi ư?

Lão mập nghe nói chột dạ vội hỏi:

- Thạch lão tiền bối định đề cập đến cừu gia nào vậy?

Thạch Tùng Linh đáp:

- Đương nhiên là mối thù Nhan cô nương bị Đồng Thiên Kỳ lăng nhục!

Nghe nhắc đến Đồng Thiên Kỳ, ngoại trừ lão nhân râu ba chòm và vị trang nán văn sĩ ngồi bên cạnh Nhan Kiếm Hồng, những người khác mặt đều biến sắc.

Nhan Kiếm Hồng nhíu dôi mày rậm, mặt hiện sát cơ nghiến răng nói lớn:

- Mối thù này dương nhiên phải báo. Nếu một ngày bổn nhân hồi phục được công lực trước tiên phải tìm đến tên tiểu bối ngông cuồng mục hạ vô nhân này!

Lão mập tiếp lời:

- Lúc đó nhất định bổn đảo sẽ tận lực giúp Nhan lão đệ báo thù cho điệt nữ.

Lăng Tùng cố giấu niềm vui, phụ họa:

- Người này rất dễ tìm, vãn bối sẽ giúp chỉ điểm...

Lão nhân râu ba chòm liếc nhìn vị trang hán văn sĩ rồi ngắt lời nhi tử:

- Tùng nhi đừng lắm miệng nữa! Ai cho phép ngươi chứ?

Lão quay nhìn trang hán văn sĩ đang trầm tư cười hỏi:

- Nhan lão đệ suy tính gì chăng?

Trang hán văn sĩ thở dài hỏi:

- Dấn thân trong chốn giang hồ có ai đảm bảo được chỗ nào cũng như ý đâu!

Đã không mang hận sát mệnh thương thân hà tất phải tính toán chi ly bố trí kế hiểm? Đồng Thiên Kỳ tuy cuồng ngông, nhưng ai dám nói rằng Dung nhi không có chỗ sai?

Ngũ Xảo Vân không nhịn được buông lời lời phản đối:

- Xin lão gia lượng thứ cho tì nữ đa ngôn nhưng Đồng Thiên Kỳ đáng là chứ vong...

Văn sĩ họ Nhan ngắt lời:

- Đừng nhiều lời nữa!

Lão nhẹ giọng nói thêm:

- Việc này đương sự chỉ có Dung điệt nữ, hẳn để nó tự quyết định. Dung nhi định thế nào?

Nhìn sắc diện nhợt nhạt và thái độ lãnh đạm của phụ thân, Nhan Ngọc Dung thở dài đáp:

- Qúa khứ đều đã qua rồi, nhắc lại nào có ích gì? Nếu giả sử có mặt Đồng Thiên Kỳ ở đảo này, điệt nữ không phản đối trả mối thù bị hắn xúc phạm. Nhưng nếu phải lặn lội quan san để đi tìm thì chẳng cần phải thế!

Lão nhân râu ba chòm cười lớn:

- Ha ha hạ.. Điệt nữ nói rất đúng! Nghe đâu Đồng Thiên Kỳ muốn đến bổn đảo, xem ra thời gian để điệt nữ tiêu hận không đến nổi quá lâu...

"Địa Sát lệnh chủ" Thạch Tùng Linh cũng phá lên cười lớn:

- Ha ha hạ.. Ôm cây đợi thỏ là thượng sách, dĩ dật đãi lao lại là kỳ kế... Nhan cô nương, phàm việc gì tự mình mới biết một nửa chỉ dựa vào phán đoán chủ quan mà thiếu minh chứng ắt dễ dẫn đến mối hận thiên thụ.?

Nhan Ngọc Dong đột nhiên biến sắc u oán hỏi:

- Tiền bối xin chỉ giáo rõ thêm cho vãn bối!

Địa sát lệnh chủ quét mắt nhìn lão đảo chủ cười to:

- Ha ha hạ.. Nha đầu, ngươi thông tuệ hơn người, lão phu tin rằng chẳng bao lâu nữa ngươi sẽ hiểu rõ sự tình, lão phu chỉ muốn rằng ngươi nên suy nghĩ nhiều hơn...

Lão nhân râu ba chòm nghe vậy biến sắc từ từ đứng lên cười nhạt, nói:

- Hình như Thạch tiền bối đến đây cáo sở với vãn bối một việc có liên quan đến hành tích của Đồng Thiên Kỳ?

Địa Sát Lệnh chủ hỏi với giọng châm biếm:

- Chẳng lẽ Đảo Chủ cho rằng với sự phòng vệ cẩn mật như thế trên đảo mà còn phát xuất sự cố gì sao?

- Thạch tiền bối biết Đồng Thiên Kỳ muốn đến đây ư?

- Hắn không nói với lão phụ. - Trước khi tiền bối tới đây có gặp hắn không?

- Lão phu bây giờ tự nhiên không muốn nói nữa. Hai vị Đao Chủ chẳng phải là có nhiều việc phải làm đó ư? Trước mắt cũng đủ nhiều rồi!

Lão nhân râu ba chòm cười nói:

- Nhân tiền bối tán dương việc phòng vệ cẩn mật của bổn đảo, vãn bối xin báo tới tiền bối một tin tức. Không những hai vị gia phụ gia thúc của vãn bối chưa viễn du mà cả Nhật Nguyệt Bang chủ Nguyệt hoa phu nhân cũng đã đến bổn đảo rồi...

Lão nói xong đưa mắt nhìn Thạch Tùng Linh thăm dò.

Tuy lúc đó Địa Sát Lệnh chủ hơi chột dạ nhưng không để lộ tí nào ra nét mặt. Lão lãnh đạm nói:

- Có lẽ họ đại khái không phải vì lão phu mà đến rồi! Chẳng qua quý đảo phòng thủ nghiêm mật như thế, chắc đảo chủ không sợ địch nhân trốn mất lên trời. Lão phu còn một điều chưa rõ không biết đảo chủ có chịu nói thật cho không?

- Nếu việc gì vãn bối biết xin nói Địa Sát Lệnh chủ đứng dậy chỉ tay vào hai vị Đảo Chủ hỏi:

- Đêm trung thu mười hai năm trước, không biết Phi Hà Nhị Thánh đến nơi nào?

Lão nhân râu ba chòm ngầm vận công lực vào song chưởng, cười nhạt đáp:.

- Đêm đó không phải chỉ có một mình gia phụ và gia thúc ở một chỗ. Có lẽ chỉ một mình tiền bối không biết điều này.

Đia Sát Lệnh chủ lập tức hiện sát cơ, cười lạnh lùng:

- Hiện tại lão phu đã rõ vì sao đêm đó lão trọc Vân Không thất hẹn rồi. Thì ra lão đến gặp những vị kia trước. Hắn đã không có hạnh vận như lão phu rồi!

Lão nhân râu ba chòm đứng dậy ngạo nghễ nói:

- Trước đây quả thực tiểu bối may mắn hơn lão ta, nhưng hiện tại thì lại chẳng hơn gì lão...

Địa sát Lệnh chủ chợt dướn đôi mày bạc trắng lên, nhưng rồi phá lên cười lớn:

- Ha ha hạ.. Hóa ra hôm nay lão phu tự chui mình vào rọ ư? Ha ha hạ.. lão phu chính đang buồn vì chết không có đất chôn. Ở đây vượng khí, là chỗ táng thân thật tốt?

Ha ha hạ..

Tiếng cười của Địa Sát Lệnh chủ âm vang và cao ngạo làm rung động cả mái ngói Đúng lúc đó Đàn Mậu Lâm dẫn theo bốn tên tráng sĩ khiêng vào hai cỗ quan Lão mập khoát tay, quan tài được đặt ngay xuống giữa đại sảnh. Đồng thời với hai cỗ quan tài hạ xuống, từ trên cây cổ thụ một thiếu niên vận y phục màu trắng, thần sắc lãnh bạo cũng nhẹ nhàng nhảy xuống đất.

Lão mập quay nhìn tráng niên văn sĩ cười hỏi:

- Nhan lão đệ vừa ý chứ?

Trang hán văn sĩ thủng thẳng nói:

- Vẻ ngoài thì được, nhưng không biết bên trong ra sao?

Lão mập liền ra lệnh?

- Mở nắp quan ra Hai tên hán tử nghe lệnh, vội vàng cầm nắp cùng sức kéo mạnh. Chúng đồng thời la lên thất thanh:

- Bên trong có người!

Tiếng la chưa dứt, tất cả những người có mặt trong sảnh đều biến sắc.

Trong khi mọi người đang hoảng hốt thì chợt thấy lóe lên một tia hàn quang, tiếp theo nghe "phập" một tiếng, đột nhiên thấy trên chiếc bàn bát tiên có một chiếc xiên ba bằng thép cắm ngay ngắn.

Lão mập bụng kinh hãi nhìn chăm chăm vào hai tử thi bê bết máu thịt trong quan tài nghe tiếng động quét mắt nhìn qua bỗng nhiên đôi mắt ti hí của lão tròn lại Một tiếng kêu kinh hoàng thốt lên:

- Chấn Thiên Lệnh?

Lão nhân râu ba chòm nhìn không chớp vào cái Chấn Thiên Lệnh cắm sâu trên bàn hồi lâu. Bỗng lão trấn tĩnh lại cất tiếng cười lành lạnh:

- Đồng Thiên Kỳ! Cuối cùng thì ngươi cũng đã đến thượng môn.

Lập tức ngay cửa đại sảnh xuất hiện bạch y thiếu niên vừa từ trên cây nhảy xuống nhẹ như cánh chim. Sắc mặt tuấn tú của thiếu niên lạnh như băng giá. Đó chính là Đồng Thiên Kỳ.

Lời chàng lạnh lẽo như từ địa phủ vọng về:

- Không sai! Cánh tay của Huyết Kiếp Thủ đang vươn tới quý đảo.

Nói xong chàng thản nhiên cử bước thẳng hướng những bàn tiệc, thái độ hết sức dung tựa như đang đi vào chỗ không người.

Lão nhân râu ba chòm cố kiềm chế cơn sợ trong lòng, gắng sức nở một nụ cười, chỉ tay vào quan tài hỏi:

- Đồng huynh đại khái là ẩn trong đó mà vào đây ư?

Đồng Thiên Kỳ dừng bước giữa hai chiếc quan tài, lạnh giọng:

- Lăng Phi Hà! Ngươi nên nói chính thủ hạ của Đàn Hộ pháp hộ tống Đồng mỗ vào đây mới đúng.

Đàn Mậu Lâm nghe Đồng Thiên Kỳ nói thế vừa tức vừa sợ hãi, liền thét lớn:

- Con mẹ nó tên tiểu tử này! Chúng bay tóm cổ nó cho ta!

Bốn tên đại hán vẫn đứng nem nép bên chiếc quan tài cách Đồng Thiên Kỳ chưa đầy hài thước. Nghe lệnh, chúng cùng hét lên một tiếng, cả bốn tên đồng thời xuất chưởng nhằm vào yếu huyệt Đồng Thiên Kỳ mà đánh.

Đồng Thiên Kỳ vô cùng bình tĩnh, chàng cười nhạt lấy ra cây ngọc tiên cầm ở tay phải khua một vòng.

Những người có mặt trong dại sảnh chỉ thoáng trông thấy một vùng hào quang lóe sáng, tiếp theo là bốn tiếng kêu thảm khốc. Vừa kịp nhìn lại thì đã thấy bốn chiếc đầu lâu lăn lông lốc trên nền đá hoa cương, từ bốn chiếc thây cụt đầu chưa kịp đổ xuống, máu phun đến tận mái nhà, tung tóe khắp bàn tiệc, không người nào trong sảnh mình lại không vấy máu.

Không khí vốn trang nghiêm trọng đại sảnh phút chốc trở nên hỗn loạn. Nhưng chỉ một lúc lại trở nên tĩnh lặng hoàn toàn.

Tuy nhiên trên mặt mọi người đều lộ sát cơ. Nhưng Đảo Chủ vẫn chưa ra lệnh nên chưa ai dám xuất thủ.

Một hồi lâu, lão nhân để râu ba chòm mà Đồng Thiên Kỳ gọi là Lăng Phi Hà, trấn định lại nỗi hoang mang trong lòng, cười nhạt nói:

- Võ lâm truyền ngôn quả nhiên không giả. Đồng Thiên Kỳ, thủ đoạn giết người của ngươi thật tàn độc vô tỉ, đến hôm nay lão phu mới được khai nhãn giới! Ha ha hạ..

Chỉ là ngươi tới nhầm chỗ rồi! Đây là Phi Hà Đảo.

Đồng Thiên Kỳ thản nhiên đáp:

- Từ miệng tôn giá nói ra địa danh đó, đủ thấy Đồng mỗ không hề tới nhầm chỗ!

- Nếu không nhầm chỗ, lão phu tin rằng ngươi nhất định đã chuẩn bị hậu sự rồi.

Đồng Thiên Kỳ chỉ tay vào hai cỗ quan tài nói lạnh lùng; - Ngược lại, Đồng mỗ thấy rõ hai vị tự lo cho mình rất chu đáo!

Lăng Phi Hà không ngờ đối phương có giọng lưỡi sắc bén như vậy, lão chưa biết đối đáp ra sao, hồi lâu mới chống chế:

- Đồng Thiên Kỳ! Ngươi còn ít tuổi nhưng miệng lưỡi lợi hại như vật ắt trời định đoản thọ là đúng rồi!

- Tôn giá nên biết Đồng mỗ chỉ lợi hại đôi tay này.

Lão mập lúc này không nhịn được liền nói chen vào:

- Phi Hà Đảo có quy định rằng người đến không mời tất không có trở về.

- Đồng mỗ cũng có quy củ:

Huyết Kiếp Thủ đã xuất tất chẳng về không.

Chợt trang hán văn sĩ họ Nhan nói:

- Đồng Thiên Kỳ ngươi tự mệnh danh Huyết Kiếp Thủ lại có Chấn Thiên Lệnh.

Bổn nhân tin rằng ngươi nhất định biết trong tiền bối võ lâm có một nhân vật đồng hiệu với tôn giá.

Đồng Thiên Kỳ lướt tia mắt lạnh băng nhìn tráng niên văn sĩ nói ngạo nghễ:

- Có lẽ trong lòng tôn giá có phần sợ hãi?.

Trang hán văn sĩ không ngờ đối phương nói một câu như vậy. Ông ta biến ngay sắc mặt thét lên:

- Sợ ngươi ư?

Đồng Thiên Kỳ không dám nhìn Nhan Ngọc Dung, chàng vẫn cố lấy giọng khinh bạc đáp:

- Không sai. Bởi vì nếu quả Đồng mỗ có vị võ lâm tiền bối với thân thủ như thế thì mối thù lệnh ái bị lăng nhục không những không báo được mà sinh mệnh quý gia còn phát sinh vấn đề!

Từ khi xuất hiện Đồng Thiên Kỳ, diễn biến nội tâm của Nhan Ngọc Dung rất phức tạp. Từ u oán đến lo lắng, nhưng tuyệt nhiên không chút căm hận nào mà có phần lo cho chàng nữa. Nhưng vừa nghe những lời vừa nói, mặt nàng chợt tái xanh.

Đây là lần đầu tiên đối với chàng, nàng tỏ vẻ căm giận, vô cùng căm giận.

Nàng không nhịn được đứng phắt lên bước tới cách Đồng Thiên Kỳ ba thước, phẫn hận nói:

- Trước nay bổn cô nương không tin rằng trên thế gian có người tâm cơ tàn độc như vậy, không ngờ hôm nay bổn cô nương đã tận mắt nhìn thấy. Đồng Thiên Kỳ, ngươi chỉ là một kẻ tiểu nhân!

Đôi mắt lạnh lùng của Đồng Thiên Kỳ chợt hiện lên nỗi xao xuyến và buồn rầu vô hạn, tựa hồ chàng không thể khống chế được nội tâm. Sự cô đơn và nỗi thống khổ tràn ngập lòng chàng, nhưng tất cả chỉ xảy ra trong chốc lát. Chàng ngẩng mặt lên cười man dại.

- Ha ha hạ.. Cô nương trước tiên nên nghĩ đến vấn đề sinh tử của mình và lệnh tôn, lệnh thúc. Ngươi nói chuyện đó không những hơi sớm mà còn vô bổ nữa?

Lão mập trong khi Đồng Thiên Kỳ đối thoại với Nhan Ngọc Dung bụng đã muốn đánh lén nhưng bị Lăng Phi Hà ngăn lại. Bởi vì lão đã ngầm có kế hoạch hoàn thiện hoàn mỹ rồi.

Địa Sát Lệnh chủ nén tiếng thở dài than thầm:

"Nha đầu ngốc nghếch! Lúc trước lần đầu ngươi gặp hắn sao đôi mắt thông tuệ của ngươi nhận ra anh hùng mà nay mê muội đi như vậy? Những gì ngươi nói hôm nay ngươi sẽ vĩnh viễn hối hận! Bây giờ ngươi để mất hắn, đến khi ngươi muốn gặp lại hắn biết đến lúc nào? Ài, lão phu không nên quản đến sự khó của các ngươi rồi!

Nhan Ngọc Dung đưa đôi mắt ngùn ngụt căm hờn nhìn đối phương, giọng gần như lạc đi:

- Tên họ Đồng. Ngươi có phải tự cho mình có võ công vô địch thiên hạ?

Cố nén nỗi kích động trong lòng, Đồng Thiên Kỳ cười lớn:

- Đồng mỗ từ khi xuất đầu đến nay chưa gặp địch thủ vì thế nên sống đến ngày nay. Cô nương còn hoài nghi điều đó?

- Không sai! Bổn cô nương còn hoài nghi, bởi thế bổn cô nương muốn lãnh giáo!

Đồng Thiên Kỳ lãnh nhiên cười hỏi:

- Chỗ này không chật quá sao?

Hán tử mày rậm thấy Đồng Thiên Kỳ cuồng ngông như thế, cơn giận càng bốc cao liền hét lớn:

- Tên tiểu bối họ Đồng! Ngươi có giỏi ra đây xem Nhan đại gia băm ngươi làm muôn mảnh?

Nói xong liền nhảy ra khỏi đại sảnh ra mãi đến tận đấu trường. Tuy lão thân vẫn còn mang bệnh nhưng phong thái vẫn vô cùng quyết liệt.

Hán tử mi rậm vừa ra thì trang hán văn sĩ, "Trác Kinh" Mãnh Long, Nhan Ngọc Dung cùng tì nữ Ngũ Xảo Vân cũng lần lượt ra theo. Đồng Thiên Kỳ quét mắt nhìn huynh đệ Lăng Đảo Chủ rồi cũng rời đại sảnh. Sau chàng là Địa Sát Lệnh chủ Thạch Tùng Linh.

Lão mập nhìn Lăng Phi Hà, nhỏ giọng:

- Đại ca, tiểu đệ vừa mới xuất thủ...

Lăng Phi Hà cười nham hiểm:

- Chúng nó bây giờ như rùa nằm trong hủ, việc gì mà vội? Huống chi ta còn có chỗ dùng Đồng Thiên Kỳ...

Lão mập ngạc nhiên hỏi:

- Thâu dụng hắn ư?.

Lăng Phi Hà đắc ý nói:

- Chúng ta đang muốn trừ khử Nhan Dân song hùng nhưng chưa tìm được cớ. Lúc này vừa khéo mượn tay Đồng Thiên Kỳ mà giết chúng đi. Huynh đệ họ Nhan chết rồi, không những Tùng nhi cầm chắc được Dung nha đầu mà Vạn Thánh Đảo, tất cũng vứt bỏ mối tị hiềm ngày trước để cùng chúng ta hợp tác, thật là nhất cử lưỡng tiện há chẳng hay ư?

Lăng Phi Hà nói xong phất tay ra hiệu.

Chúng nhân thủ hạ theo sau hai vị Phi Hà Đảo chủ cùng ra khỏi tòa đại sảnh.

Lão mập họ Lăng nghe đại ca nói chợt hiểu ra, vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Cực diệu! vừa rồi ta không nghĩ ra nước cờ kỳ diệu ấy.

Đồng Thiên Kỳ dừng ở bậc cửa, ngước mắt nhìn lên khoảng không đen sẫm lác đác những vì sao khấn thầm:

"Đồng Thiên Kỳ tôi cầu xin thượng thiên phù hộ báo mối ân sâu này, độ trì giúp Phụng Linh cùng Thần Châu Tam Tà mang tin đến kịp cho Vạn Thánh Đảo cử người ngày mai đến sớm. Xin gửi tấm lòng thành." Khấn xong, chàng nặng nề cất bước xuống thạch cấp.

Hán tử rậm mi sốt ruột mắng:

- Tiểu bối họ Đồng! Ngươi bước không nổi nữa sao?

Đồng Thiên Kỳ nuốt vào lòng nỗi tê tái cất tiếng cười khan:

- Tôn giá chẳng lẽ vội chết đến thế?

Lúc này ngoài địa phận Phi Hà Đảo chừng hai dặm xuất hiện một đàn phượng lớn bay tới lặng lẽ trong khoảng trời nhá nhem của buổi lê mình. Đương nhiên hằng trăm võ sĩ của Phi Hà Đảo vây quanh đấu trường chứng kiến cuộc đấu sinh tử sắp tới không ai để ý đến điều này, cả huynh đệ Nhan gia, chủ tì Nhan Ngọc Dung cũng không hề ngờ tới việc này.

Toàn Phi Hà Đảo hôm nay chỉ có hai người mọng mỏi chúng. Nhưng vị tất họ đã dám tin mọi điều sẽ xảy ra như ý muốn?

Đồng Thiên Kỳ vừa đi qua khỏi cây cổ thụ đặt chân tới quảng trường đột nhiên thấy nhân ảnh chao tới. Hán tử rậm mi cùng Nhan Ngọc Dung đồng thời áp sát trước mặt chàng, người phát chưởng, người hoa kiếm, khí thế uy mãnh vô cùng, khiến toàn trường như ngừng thở.

Hồi 34 - Ân Oán Vừa Một Phen Báo Đáp

Nhìn thấy chưởng ảnh bao quanh mình dày đặc như đan lưới, nét mặt vẫn quen trấn tỉnh của Đồng Thiên Kỳ cũng thoáng hiện chút sắc thái ảm đạm.

Lý do không phải vì chiêu thức công thế của hai người quá kỳ ảo đến nổi chàng không biết ứng phó ra sao mà vì chàng không ngờ Nhan Ngọc Dung lại hận mình đến mức độ ấy, nàng tập trung công vào những tử huyệt trên người chàng.

"Địa Sát lệnh chủ" thấy vậy biến sắc, nói lặp đi lặp lại:

-Oa đầu, ngươi sẽ hối hận? Ngươi sẽ hối hận...

Lúc này nỗi vui mừng hiện rỏ trên mặt hai vị đảo chủ Phi Hà Đảo. Họ đều tin rằng chiến cuộc hôm nay chỉ kết thúc khi một trong đôi bên tham chiến phải thọ thương. Dù bên nào bị bại thì đối với họ đều có lợi cả.

Đồng Thiên Kỳ buông tiếng thở dài nặng nề, chàng xoay chuyển thân mình, hữu chưởng xuất một chiêu "Hoành lăng thiên trùng" rất quyết liệt vào màn chưởng ảnh của đối phương.

Hình như không ngờ chiêu thức của Đồng Thiên Kỳ phàm tốc và uy mãnh như vậy, hán tử mày rậm thấy trong lòng rúng động hét to một tiếng:

- Đánh hay lắm!

Đồng thời lão biến ngay chưởng thức, xoay người sang bên trái Đồng Thiên Kỳ, xuất liền bảy chiêu, chiêu nào chiêu nấy vô cùng hiểm ác nhằm vào đại huyệt của đối phương.

Đồng thời khi thúc thúc biến chiêu, Nhan Ngọc Dung cũng thu hồi song thủ chuyển mình sang bên phải Đồng Thiên Kỳ. Sau giọng kiều lảnh lót, nàng cũng xuất bảy chiêu hung mãnh chẳng kém gì vị thúc thúc.

Đồng Thiên Kỳ vốn cố ý kéo dài thời gian, tuy nhiên trong tình thế cấp bách không thể cứ lùi mãi mà tránh được sát thương. Chàng đành xuất công thế, lấy công để giảm bớt công thế của đối phương.

Đồng Thiên Kỳ đánh sang một chiêu "Tuần phong tụ vũ", thế công vô cùng mãnh liệt như mây vần quân tập.

Lão nhân họ Lăng quay mặt sang người lùn thấp đứng bên cạnh nói khẽ:

-Nhị đệ, hãy phát tín hiệu đi!

Lão lùn mập ngạc nhiên hỏi:

- Đại ca còn lo chúng trốn chạy được sao?

Lão nhân họ Lăng cười đáp:

-Có đề phòng mọi bất trắc mới an lòng chứ, Đồng Thiên Kỳ tuy ít tuổi nhưng là kẻ cơ trí linh hoạt lắm, nên đề phòng hắn trước.

Lão mập có vẻ không đồng tình nói:

-Cứ xem chiến cuộc thì song phương đang liều mình quyết đấu. Chỉ cần bên nào lơi lỏng tất táng mạng đương trường, chẳng lẽ đại ca không nhận ra điều đó?

Lão cao gầy cười, ra vẻ kẻ cả:

-Nói liều mạng, chỉ có thúc điệt Nhan Kiếm Hồng mà thôi. Đồng Thiên Kỳ nếu như muốn lấy mạng hai người thì hắn đã xuất Tiềm Long chưởng lâu rồi.

Lão lùn thấp chợt hiểu đại ca mình có lý, lòng thoáng chấn động, vội ngẩn mặt lên trời hú dài một tiếng.

Cùng lúc đó ở trên không phận Phi Hà Đảo xuất hiện một đàn phượng lớn ngũ sắc.

Do lúc ấy trời còn tối, thêm nữa không ai ngờ có địch nhân lại mạo hiểm đến Phi Hà Đảo nhất là vào một lúc như thế này, vì thế không người nào phát hiện ra đàn phượng cả.

Tiếng hú của lão đảo chủ họ Lăng là tín hiệu cho vô số cao thủ Phi Hà Đảo đổ tới vây những người bị khốn vào giữa, tuy nhiên điều dó lại giúp người đang tới phát hiện nhanh người mình đang ở đâu.

Văn sĩ họ Nhan quét mát một vòng nhìn cảnh tượng xung quanh, sau đó chú mục vào ba người trong vòng đấu, đột nhiên cười nói với người bên cạnh:

-Lăng huynh sắp xếp thật chu đáo quá?

Lão họ Lăng cười to, không giấu được vẻ đắc ý:

-Hô hô hô.....Vạn Thánh và Phi Hà hải đảo xưa nay có mối giao hảo thâm tình. Sự việc xảy ra ở Phi Hà đảo, tiểu đệ nào dám bỏ qua cửu gia của Nhan huynh đệ để tổn thương hòa khí của hai nhà.

Lúc này trong dấu trường, cuộc kịch chiến đã vượt ngoài năm mươi chiêu. Đồng Thiên Kỳ bụng đã lo, não bộ lại không ngừng suy nghĩ sao cho kế sách vẹn toàn, bởi thế chiêu thức không còn linh hoạt như trước. Đổi lại, công thế của thúc điệt Nhan Kiếm Hồng càng lúc càng thêm uy mãnh.

Lúc này Đồng Thiên Kỳ chợt phát hiện ra tiếng vỗ cánh rất nhẹ trên không.

Chàng không ghìm mình được ngước mắt nhìn về phía khoảng không tối sẩm, phát hiện được đàn chim, lòng chàng nhẹ nhõm hẳn ra.

Cùng lúc Đồng Thiên Kỳ một thoáng sao nhãng, chợt nghe thúc điệt họ Nhan cùng quát lên:

-Họ Đồng ngươi, ngã này?

Dứt lời chiêu đã cận kề, áp sát vào hai chỗ tử huyệt trên người Đồng Thiên Kỳ.

Lúc này không kịp hoàn thủ, Đồng Thiên Kỳ quyết định rất nhanh. Nếu lùi tránh thì không khỏi

thụ thương, nhưng xem ra hoàn thủ lại dễ mất mạng hơn nhiều.

Như theo phản xạ bản năng, chàng nhún chân nhảy phắt lên, động tác nhanh tựa sao băng.

Tuy chàng hành động thần tốc nhưng thúc điệt họ Nhan cũng chẳng phải hạng vừa.

"Soạt" một tiếng như xé lụa. Tuy thoát hiểm đứng chân vào chỗ an toàn, nhưng ngực áo Đồng Thiên Kỳ bị xé một đường dài hơn thước, từ đó máu tươi phun ra như suối.

Nhan Ngọc Dung nhìn thanh kiếm trong tay vấy máu, sắc mặt đằng đằng sát khí.

Đồng Thiên Kỳ đau khổ nhìn cảnh tượng đó, rồi dường như tình cảm bị khống chế hoàn toàn, chàng lạnh lùng nói:

-Nhan cô nương, Đồng mỗ nợ cô nương coi như đã trả rồi, từ nay về sau xin được tự do hộ thân, không còn sự câu thúc nữa!

Nhan Ngọc Dung khí hận vẫn còn ngùn ngụt, cười nhạt nói:

-Lại đây! Bổn cô nương đang muốn ngươi hoàn thủ.. "Địa Sát lệnh chủ" Thạch tùng Linh biến sắc, không nén được giận kêu lên:

-Ân cứu một mạng, người còn muốn hắn trả cho họ Nhan ngươi bao nhiêu?

-Ân cứu một mạng?...

Nhan Ngọc Dung buột miệng nhắc lại, khuôn mặt diễm lệ chợt hóa thành ảo não, nàng nhìn đăm đăm vào tuấn diện của Đồng Thiên Kỳ, mấp máy môi như không thành tiếng.

-Ngươi muốn ta hoàn trả thế nào?

Lão đảo chủ họ Lăng sầm mặt nói:

Đung điệt còn chưa rõ dã tâm của hắn nữa sao?

Lời này đột nhiên cảnh tỉnh Đồng Thiên Kỳ. Chàng từ từ đưa song chưởng lên, lạnh lùng nói:

-Hai vị chực nhận ra chưởng thức này?

Nhan Kiếm Hồng chăm chú nhìn hai tay đối phương chợt thấy lạnh sóng lưng, buột miệng kêu lên:

-Tiềm long chưởng!

Vừa dứt lời hai tay lão ngấm đề tụ toàn thân công lực.

Nhan Ngọc Dung vẫn không rời mắt khỏi khuôn mặt tuấn tú của thiếu niên nói giọng hoang mang:

-Ngươi... ngươi.. không định giết chúng tạ.. Mi tâm huyệt còn chưa hiện huyết...

Ngay lúc ấy đột nhiên nghe tiếng Lăng Tùng kêu to:

-Thái Phượng! Thái Phượng! Thái Phượng của Vạn Thánh đảo.

Đồng thời với tiếng kêu của Lăng Tùng phát ra, ở bậc thềm trước đài sảnh hiện ra hai lão nhân tóc bạc trắng hình thù cổ quái Lão đảo chủ họ Lăng nghe tiếng ngẩng đầu, sắc mặt chợt biến. Lão còn chưa kịp nghĩ ngợi gì đã nghe Đồng Thiên Kỳ nói lạnh lùng:

-Cô nương xem ta có định giết các người không?

Dứt lời hướng nhanh sang hai đối thủ, hai tay khuyên một vòng, lập tức một đám hàn long xuất hiện bao phủ lấy Nhan gia thúc điệt.

Xú tì Ngũ Xảo Vân đã nghe Nhan tiểu thư nói rằng mình cũng không cự lại Tiềm Long chưởng. Vừa thấy Đồng Thiên Kỳ xuất hủ, cô ta vội la lên:

- Đồng Thiên Kỳ! Ngươi nhẫn tâm thật sao?

Lăng Tùng chợt động lòng trước mỹ nhân, sợ Đồng Thiên Kỳ xuất thủ đả thương, lại cậy mình người đông, thế mạnh, cũng chạy xổ vào đấu trường.

Trước đại sảnh, lão nhân tóc bạc đứng bên phải nhếch môi cười nói:

-Thạch Tùng Linh quả nhiên vì người của họ Nhan mà tới đây. Nay có Đồng Thiên Kỳ, chúng ta có thêm trợ lực không nhỏ...

Lão nhân kia tỏ vẻ không đồng tình:

Đù Đồng Thiên Kỳ không đến chẳng lẽ Nhị Thánh chúng ta còn sợ lão ư?

Lão đứng bên phải thâm trầm nói:

-Thế mới là thêm một việc không bằng bớt đi một việc đó... không được rồi.. Lúc đó dĩ nhiên cuộc chiến ở đấu trường đã kết thúc. Nhan Kiếm Hồng vừa ngã xuống chưa kịp chạm đất thì Địa Sát lệnh chủ Thạch Tùng Linh đã vọt ngay tới quấn lấy, còn Nhan Ngọc Dung đã sớm nằm trong vòng tay của tì nữ Ngũ Xảo Vân, cả hai thúc điệt vẫn còn chưa chết.

Chợt nghe tiếng Đồng Thiên Kỳ kêu:

-Chạy nhanh.

Chàng dứt lời đánh ra một chưởng về phía Lăng Tùng.

Địa Sát lệnh chủ Thạch Tùng Linh khẽ thở dài rồi tự nhiên lão bật cười to:

- Đồng Thiên Kỳ! ngươi vẫn chưa nghĩ ra mục đích lảo phu tới Phi Hà đảo làm gì sao? Bây giờ chúng ta lại tới Vạn Thánh đảo quyết thắng phụ một phen, người đủ dũng khí đi chứ?

Lão lại trầm giọng kêu:

-Nhan Kiếm Hồng, lúc này ngươi chưa đi còn chờ gì lữa?

Vừa nói xong, lão nhún mình nhảy phắt lên lưng một con phượng lớn bay cách mặt đất hơn năm trượng. Tiện tay, lão giải khai huyệt dạo cho Nhan Kiếm Hồng.

Nhan Kiếm Hồng tính nóng như lửa, huyệt đạo vừa được giải khai, lão giằng khỏi tay Thạch Tùng Linh lao bổ xuống.

Đột nhiên một giọng sắc lạnh vang lên:

-Kiếm Hồng dừng lại!

Giọng nói đầy uy lực lại hướng xuống mặt đất:

-Kiếm Long đều lên nhanh cả đi!

Giọng nói dó làm người ta không dám cự lại.

Nhan Kiếm Hồng bướng bỉnh là thế mà nghe lệnh cũng lặng người, hỏa khí tiêu mất cả, quay mặt sang cung giọng đáp:

-Hài nhi tuân lệnh!

Dưới mặt đất văn sĩ họ Nhan tức Nhan Kiếm Long cùng Ngũ Xảo Vân, Trác Kình Mãnh Long tuy chưa hiểu đầu cua tai ếch ra sao, nhưng hiểu ngay rằng đây là cơ hội tốt nhất để thoát thân.

"Quân tử phục thù mười năm chưa muộn“, Nhan Kiếm Long quét mắt nhìn Lăng Tùng và Đồng Thiên Kỳ hừ một tiếng.

-Chúng ta đi thổi, Xảo Vân nhường tiểu thư và Mãnh huynh lên trước.

Tì nữ Ngũ Xảo Vân đã lâu theo tiểu thư hành khứ giang hồ, nghe lệnh không chút chậm trễ ôm Nhan Ngọc Dung phi thân lên một con phượng lớn đang bay lướt qua.

Tiếp theo Trác Kình Mãnh Long cùng Nhan Kiếm Long cũng lần lượt nhảy lên lưng phượng.

Tuy động tác cực nhanh, kết quả đạt được thật mỹ mãn, nhưng sợ hai lão nhân trước tiền sảnh tổ chức ngăn trở, nên người phát lệnh ngồi trên lưng một con trong bầy phượng, thấy vị đảo chủ cuối cùng của Vạn Thánh đảo bình yên lên phượng rồi, hú lên một tiếng, đàn phượng lập tức chao mình võ cánh bay lên cao.

"Địa Sát lệnh chủ" Thạch Tùng Linh thấy vậy thất kinh kêu lên:

-Nhan lão nhi? Mau hạ lệnh để lão phu lấy một con phượng để tiếp ứng cho Đồng Thiên Kỳ.

Người phát lệnh lãnh đạm nói:

-Tuy cừu nhân của Vạn Thánh đảo không mượn tay hắn để trừ khứ chúng ta thì tình thế lúc này cũng không xoay chuyển được nữa. Lão phu đành thất lễ vậy!

Giọng nói lạnh lùng không biểu hiện tí tình cảm nào.

Thạch Tùng Linh chợt hiểu, giận tím cả mặt, lại quét mắt nhìn không thấy Mai Phụng Linh và ba người kia đâu liền hỏi to tiếng:

-Nhan lão nhi, ngươi nói cừu nhân là ai?

Người phát lệnh trả lời:

- Đồng Thiên Kỳ và Phi Hà đảo.

Địa Sát linh chủ Thạch Tùng Linh vểnh bộ râu trắng dài, trợn tròn mắt nhìn chầm chầm vào lão nhân phát lệnh như không hiểu lão nói gì, hồi lâu mới quát lên:

-Nhan Chấn Thái! Lão phu lúc nào thật không biết... chửi ngươi câu gì nữa đây!

Nói xong cúi đầu nhìn xuống, kêu to:

- Đồng Thiên Kỳ ngươi gắng hết sức nhảy lên đi. Lão phu giúp ngươi một tay nhanh lên nào!

Ở dưới đất, vừa lúc Lăng Tùng dùng hết sức lực công tới. Mi tâm huyệt trên trán Đồng Thiên Kỳ ửng dỏ, chàng ngẩng đầu nhìn lên không nói:

-Huyết Kiếp Thủ xưa nay chưa tới nơi nào mà không gây thù oán. Thạch Tùng Linh! Nếu rủi Đồng mỗ vĩnh viễn nằm lại đây Đồng mỗ hy vọng ngươi hiểu rằng bọn Mai Phụng Linh bốn người đối với người không cừu oán. Hãy đi đi. Đồng Thiên Kỳ tuy không cám ơn ngươi giúp đỡ nhưng xin giúp tâm nguyện cuối cùng này của Đồng mỗ.

Ngươi đã làm vì Đồng mỗ không ít, nhưng xin hãy giúp thêm việc đó Đồng Thiên Kỳ nói xong, song chưởng xuất ra, dĩ nhiên một chiêu "Tiềm long sơ động".

Dường như không ngờ sự việc phát triển một cách lạ lùng ngoài sức tưởng tượng kia, đấu trường phút chốc chỉ còn trơ lại một mình Lăng Tùng đối địch với Đồng Thiên Kỳ, mọi cặp mắt nhìn vào đều thấy rõ tình thế không còn cách nào cứu vãn.

Lăng Tùng vốn không chủ định vào đối địch với Đồng Thiên Kỳ mà chỉ tỏ vẻ anh hùng trước mặt mỹ nhân, cậy bên mình người đông thế mạnh và địch nhân của Đồng Thiên Kỳ không phải chỉ có người của Phi Hà đảo.

Khi hiểu ra mình vừa đi một nước cờ sai, nhìn lại đã thấy lớp lớp hàn long đang uốn lưng lại gần, hắn kinh hoảng thốt lên:

-Tiềm long ẩn!

Vì thế từ ngoài vòng đấu lao vào rất gấp nên mọi sự đối phó lúc này đều đã muộn.

Phi Hà đảo chủ, tuy bản tính chỉ trọng đến cá nhân mình bất kể thân sơ nhưng phụ tử vẫn là thiên tính, thấy tình thế nguy ngập liền hét to một tiếng lao bổ vào:

- Đồng Thiên Kỳ! Người đừng hòng sống sót rời khỏi nơi đây, chớ mong hại mạng con ta!

Quét mắt nhìn Phi Hà đảo chủ đang lao tới, Đồng Thiên Kỳ biết lão không thể nào cứu được nhi tử mình nữa, chàng cười nhạt nói:

-Tôn giá tự tin mình có khả năng ấy ư?

Gần như cùng lúc đó sau lưng Đồng Thiên Kỳ có hai bóng người lao vút đến nhanh như ánh chớp, bốn bàn tay cùng lúc đánh thẳng vào lưng chàng.

Chưởng xuất tĩnh lặng không có chút chưởng phong nhưng ẩn chứa một tiềm lực dời nhà thuyền núi, vốn là tuyệt học của Phi Hà đảo đã từng bấy lâu làm chấn khiếp võ lâm-"Lục Hà Chưởng".

Và người đánh ra là hai lão nhân tóc bạc vừa tự xưng là Phi Hà Nhị Thánh kia.

Đồng Thiên Kỳ vừa xuất chưởng đánh Lăng Tùng đột nhiên phát hiện sau lưng có áp lực đánh tới. Nét mặt vẫn lạnh băng của chàng lúc này cũng bất chợt thoáng hiện vẻ kinh hoảng. Tuy chàng không chút coi nhẹ những tiềm lực tiềm ẩn ở Phi Hà đảo nhưng không thể nào ngờ những bậc cao thủ bậc nhất có thể phát ra những kình lực như vậy lại có thể thừa cơ đánh lén vào lưng mình, mà chàng căn cứ vào áp lực hiểu rờ rằng người xuất chưởng phải có công lực cao cường hơn nhị vị đảo chủ nhiều.

Trong chốc lát, Đồng Thiên Kỳ biết mình không thể thoát khỏi vùng áp lực mạnh mẽ và phạm vi rộng lớn như vậy. Song chưởng vừa phát không kịp biến chiêu, chàng vội nhún chân dùng thân pháp thi triển chiêu "Long du bích tiêu".

Thời gian chỉ trong một chớp mắt tiếp liền nhau một tiếng ru thê lương và một tiếng kêu đau đớn cố nén lại chìm trong tiếng chạm chưởng vang rền.

Tiếng kêu thứ nhất là của Lăng Tùng.

Hắn bắn tít lên không. Khi lão đảo chủ cao gầy giữ được trong tay thì người đang rơi xuống chỉ còn là cái xác không hồn, huyệt ấn đường hằn rõ một hàn long màu đỏ dấu hiệu nạn nhân của Huyết Kiếm Thủ.

Còn Đồng Thiên Kỳ cũng bị bắn xa tới ba mươi trượng, cao gần mười trượng, xuống đất rồi vẫn loạng choạng chực ngã, khóe miệng máu tươi trào xuống vết thương cũ trước ngực hòa thành một khối.

Tất cả những diễn biến vừa rồi diễn ra chỉ một khoảng thời gian ngắn chưa đủ uống xong một chén trà, kể từ lúc Đồng Thiên Kỳ đánh ngã hai thúc điệt Nhan Kiếm Hồng đến khi chàng thọ thương bởi chưởng lực liên hợp của hai lão nhân đánh lén.

Lúc này đàn phượng đã bay khá xa nhưng thanh âm vẫn còn nghe rõ.

Địa Sát lệnh chủ vốn lo lắng theo dõi tình hình dưới mặt đất. Trên mặt lão chợt hiện sát cơ, tuy nhiên lão lại cất tiếng cười to một cách khác thường, nói:

- Đồng Thiên Kỳ! Lão phu ra đi chuyến này không phải vì sợ chết, lão phu muốn vạch rõ cho những con lừa ngu ngốc không phân biệt thị phi này vĩnh viễn hối hận về những hành động của mình hôm nay. Ngươi hãy chờ lão phu trở lại Phi Hà đảo, khi đó ta và ngươi sẽ tranh một cuộc thắng phụ. Ha ha hạ..

Tiếng cười ngạo nghễ ấy vừa dứt, trên khóe mắt gian giảo của lão bỗng lấp lánh hai giọt nước mắt.

Ngẩng nhìn lên không, Đồng Thiên Kỳ nở một nụ cười thê thảm, gượng vận khí nói:

-Hối hận hay không đối với người đã khuất chỉ là vô bổ. Hoài niệm hãy cho vào quá khứ để người sống khỏi nuối tiếc làm gì... "Địa sát lệnh chủ" Thạch Tùng Linh!

Đồng mỗ hy vọng ngươi đừng quên gia ân vì Đồng mỗ.

"Địa Sát lệnh chủ" Thạch Tùng Linh cảm động nói to:

- Đồng Thiên Kỳ! Tâm ý lão phu đã quyết, giá ngươi chịu nghe lão phu đến Vạn Thánh đảo

phen này!

-Xin đừng quên Mai Phụng Linh, tôn giá hãy đi đi.

Địa Sát lệnh chủ nặng nề thở dài nói lẩm nhẩm:

- Đang lúc đứng giữa sự sống và cái chết mà vẫn lo nghĩ đến sự an nguy của người khác, sự lạnh lùng cố hữu trên nét mặt thực chất ẩn chứa nhiệt tâm hiếm có khiến người ta khó lòng tin được.

Lão cúi xuống nói to:

-Trước khi lão phu xuống lỗ, nguyện hết lòng chiếu cố cô ta.

Đồng Thiên Kỳ nhìn bốn phía võ sĩ Phi Hà đảo hướng tia mắt hau háu vào mình như hổ đói trước khi vồ mồi, chàng bỗng thấy lòng thư thái và bình thản.

Chàng cười nói điềm nhiên:

-Lẽ ra Đồng mỗ nên cảm tạ các ngươi.

Lúc này đàn chim phượng đã bay xa nhưng vẫn vẳng đến tiếng cười ngạo nghễ của "Địa Sát lệnh chủ" cùng tiếng nói âm vang:

- Đồng Thiên Kỳ, đừng quên giữa hai ta vẫn còn một trường đấu còn chưa phân thắng phụ.

Lăng đảo chủ đau khổ đặt xác Lăng Tùng xuống đất, ngẩng dầu nhìn hai lão nhân tóc bạc, ảo não nói:

-Tùng nhi chết rồi!

Hai lão nhân thoáng biến sắc nhưng trấn tĩnh lại ngay, cùng lạnh giọng:

-Ngươi oán hận chúng ta không thời xuất thủ cứu nó hay sao!

Phi Hà đảo chủ khiếp sợ, vội vàng cúi mình nói:

-Phi Hà không dám, tuy nhiên gã họ Đồng kịa..

Hai lão nhân hiểu ý, ngắt lời:

-Ngươi yên tâm, Đồng Thiên Kỳ hay cũng gọi là Huyết Kiếm Thủ sẽ táng mạng ở bổn đảo.

Nói rồi hai người đưa mắt nhìn nhau cùng chậm bước lại phía Đồng Thiên Kỳ.

Tuy không có biểu hiện nào trên nét mặt nhưng Đồng Thiên Kỳ hiểu rõ rằng mình đang mang thương thế rất nặng, hôm nay muốn sống rời khỏi nơi đây còn khó hơn chắp cánh lên trời. Có lúc chàng thoáng nghĩ có nên tàng ẩn vào rừng cho chữa khỏi thương thế mối trở lại đôi địch hay không?

Hai lão nhân tóc bạc đã cách Đồng Thiên Kỳ chừng mười trượng.

Lão nhân bên trái, mi trắng như mây đôi mắt ti hí nhỏ bằng hạt đậu, từ đó phát ra tia nhìn sắc như điện, miệng khỉ mũi diều, hai tay dài quá gối, mình cao sáu thước, hình như người vượn thời tiền cổ. Căn cứ vào hình dung mà phán đoán thì lão nhân này hẳn là "Viên Thánh" Lăng Phi

Nhã trong Phi Hà Song Thánh.

Lão nhân bên phải, hàng mi trắng dài ước chừng hai tấc, mũi tẹt mắt cá, môi mỏng cằm nhọn, đích là "Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng.

Hai lão nhân vẫn chầm chậm bước, tới cách Đồng Thiên Kỳ một trượng mới dừng lại.

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã đưa mắt nhìn thiếu niên từ đầu tới chân hồi lâu rồi đột nhiên cất tiếng cười khùng khục:

-Ngươi là Đổng Thiên Kỳ, gần đây mới lộ diện giang hồ.

Nghe khẩu khí vô cùng kiêu ngạo.

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười nhạt:

-Hai vị đại khái là Phi Hà Nhị Thánh nhị Hầu gì đó?

Tuy nhiên "Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng vẫn ghìm được cơn giận, trầm giọng đáp:

-Tiểu tử! Ngươi nói đúng dó! Giả sử lão phu đoán không sai thì nhất định thương thế trên mình ngươi không nhẹ.

-Bất kể thương thế nặng nhẹ thế nào, quý đảo cũng đã trả giá bằng sinh mạng của một vị đảo chủ tương lai rồi.

Phi Hà đảo chủ nghe đối phương nhắc đến ái nhi của mình, mặt hiện đầy sát khí, đang định xông tới thì bị "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã ngăn lại, nói:

-Khoan đã!

Lão lại quay sang Đồng Thiên Kỳ:

-Ngươi nói không sai, giá mà bổn đảo phải trả không nhẹ tí nào, nhưng nếu so với Đồng Thiên Kỳ ngươi thì không đáng là bao, bởi vì ngươi là Huyết Sát Thủ đương kim trùng hiện võ lâm.

-Tôn giá đừng quên, Đồng mỗ còn đứng giữa trời đất ở đây.

Lăng Phi Nhã cười khùng khục nói:

-Lão phu xưa nay chưa có hư ngôn Việc trả giá hôm nay coi như đã xong, mạng ngươi nằm trong tay chúng ta đây Đồng Thiên Kỳ ngắt lời:

-Tôn giá vừa nói rằng chưa bao giờ hư ngôn ư?

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã dẩu cái mồm vượn, trừng cặp mắt ti hí nói:

-Tiểu tử ngươi cho rằng Nhị Thánh nói láo ngươi với hay sao?

-Vậy Đồng mỗ muốn hỏi một việc, tôn giá có thể đáp sự thật không?

-Lão phu xưa nay chưa cự tuyệt yêu cầu của bất cứ ai đã bị mình khống chế, tiểu tử ngươi cứ hỏi.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

-Ai bị khống chế, lúc này xác định còn quá sớm. Tuy nhiên Đồng mỗ muốn đề cập đến một người mà quý đảo chủ đã nói có quan hệ với nhị vị.

Nhị Thánh cùng ngơ ngác đồng thanh hỏi:

-Ai?

Đồng Thiên Kỳ nói rành rọt:

-Huyết kiếp thủ Vân Không.

Phi Hà Nhị Thánh vốn nghe nói tới tên ấy đã thất kinh biến sắc nhưng chỉ thoáng qua rôi tiêu thất ngay. Viên Thánh lành lạnh cười nói:

-Sự thực chúng ta đây từng tham gia vào vụ thảm án này.

Đồng Thiên Kỳ cố hết sức trầm tĩnh, hỏi tiếp:

-Trừ hai vị tôn giá, còn ai tham gia vụ án đó nữa?

"Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng vừa định chặn lời Viên Thánh thì lão ta đã nói -Tiểu từ ngươi có biết vì sao lão phu cần phải đối phó với lão ta không?

Đồng Thiên Kỳ hỏi tiếp một cách căng thẳng và khẩn trương:

-Tôn giá còn chưa trả lời hết câu hỏi của Đồng mỗ mà.

"Viên thánh" lờ đi như không nghe thấy, tiếp giọng:

-Vì lão trọc đó không chịu để lão phu sử dụng.

Đồng Thiên Kỳ nói một giọng khinh thị không che giấu:

- Đúng ra là lão nhân gia không phụ họa với các ngươi quấy đảo giang hồ, vạch trần những mưu mô tàn bạo dẫn Đông Hải tới bờ vực thẳm với những bất hạnh xảy ra kế tiếp. Tôn giá định nói vậy chứ gì?

"Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng không nhịn được cười vang:

-Khá lắm! Khá lắm, tiểu tử! Trí tuệ ngươi không quá tồi, nói đúng đó!

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã sầm mặt -Nhị đệ! Ngươi nói nhiều quá đó.

"Bằng Thánh" vẫn chưa chịu thôi:

-Sợ gì? Nó còn bay lên trời được ư? Tiểu tử, hôm nay lão phu đã cho ngươi nghe rõ mọi chuyện rồi. Trước mắt, ngươi chỉ có hai con đường, một là vĩnh viễn xa lìa nhân thế, hai là được Phi Hà đảo chúng ta thu dụng.

Tuy nói rằng Đồng Thiên Kỳ chỉ có bay lên trời mới thoát nhưng vẫn có chuyện giấu giếm không chịu nói ra. Thế mới biết họ thừa kinh nghiệm trên giang hồ, mọi việc đều có khả năng sơ suất.

"Viên Thánh" Lăng Phi Hồng tiếp lời:

-Muốn được bổn đảo thu dụng, lão phu cáo sở trước với ngươi là buộc phải uống một thứ dược vật kịch độc.

Đồng Thiên Kỳ chột dạ chợt hỏi:

-Người của Vạn Thánh đảo khônh nghe quý đảo chỉ huy, phải chăng dược vật ấy đã bị mất công hiệu?

Nhị Thánh cùng ngơ ngác buột miệng hỏi:

-Ngươi... người đến đây ngẫu nhiên thôi ư?

Đồng Thiên Kỳ điềm tĩnh đáp:

-Mục đích chủ yếu của Đồng mỗ đến đây là để cứu thoát bọp họ.

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã giận cực điểm, nhưng cũng thốt lên:

-Lão phu thật khâm phục trò diễn của đứa oa đầu kia.

-Không phải thế, kế hoạch này ngoài Đồng mỗ ra, người của Vạn Thánh đảo không hề hay biết.

Phi Hà Nhị Thánh nghe vậy đều biến cả sắc mặt. Bốn con mắt to nhỏ khác hẳn nhau dán chặt hồi lâu vào bộ mặt còn măng sữa của thiếu niên. Cuối cùng "Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng cất tiếng:

-Nhị Thánh chúng ta tung hoành trên giang hồ bấy lâu nay, vậy mà chỉ lần này bại lạc dưới tay ngươi. Tuy nhiên ngươi có cứu được hai tên đảo chủ cũng e suốt đời không bao giờ khôi phục được công lực.

Đồng Thiên Kỳ nhận xét:

-Y dược bất tử bệnh, Phật độ hữu duyên nhân.

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã lóe ánh mắt sắc như điện, trầm giọng:.

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi hỏi hết chưa?

- Đồng mỗ đã hôi xong rồi, chẳng qua hai vị còn chưa trả lời hết.

"Viên Thánh" cắt ngang:

-Lão phu không trả lời gì nữa.

Đồng Thiên Kỳ hỏi giọng châm biếm:

-Vậy tôn giá không cầm chắc rằng đã chế ngự được Đồng mỗ hay sao?

"Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng không nén được cơn phẫn nộ quát to:

-Tiểu tử, ngươi nên lựa chọn lấy. đường cho mình đi.

Đồng Thiên Kỳ đưa tay áo lau dấu máu nơi khóe môi, cười nói:

- Đồng mỗ có nhiều đường lắm, nhị vị không cần lo giúp.

-Tại bổn đảo, như lão phu đã nói, chỉ có hai đường mà ngươi có thể lựa chọn.

Đồng Thiên Kỳ bình tĩnh nói:.

- Đồng mỗ lại cho rằng chỗ này so với nơi khác không có gì khác biệt.

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã trợn mắt hỏi:

-Khác hay không thì ngươi sẽ biết ngay. Lão phu muốn ngươi lựa chọn nhanh đi.

Đồng Thiên Kỳ, nếu ngươi muốn sống, lão phu sẽ đưa thuốc cho ngươi lập tức. Chết, dù có vẻ vang đến đâu cũng không bằng sống.

Đồng Thiên Kỳ cười lớn:

-Ha ha hạ.. tôn giá quả là nằm mộng giữa ban ngày.

Mặt "Viên Thánh" lộ vẻ sát cơ. Lão trầm giọng:

- Đồng Thiên Kỳ! Chấn thiên lệnh mang lại cho ngươi họa sát thân rồi.

Đồng Thiên Kỳ thấy lòng chấn động, buột miệng hỏi:

-Với Vân Không đại sư cũng do Chấn thiên lệnh?

-Không sai cũng như ngươi bây giờ...

Đồng Thiên Kỳ cố ghìm lại nỗi lo không để lộ ra nét mặt. Trong đầu chàng lướt qua một ý nghĩ đồng thời một quyết định. Chàng bình tĩnh nói:

-Ngược lại, Chấn thiên lệnh đưa lại cho Đồng mỗ sinh lộ. Bởi vì lúc này Đồng mỗ hiểu rằng mình cần phải sống.. "Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng ngửa mặt lên trời cất một tràng cười rồi nói:

-Tiểu tử! Ngươi mới nằm mộng giữa ban ngày. Trừ phi mọc cánh, lão phu không tin rằng ngươi có thể thoát khỏi tay Nhị Thánh chúng ta và Nguyệt Hoa phu nhân đâu.

Đồng Thiên Kỳ thoáng ngạc nhiên, sau đó buột miệng hỏi:

-Nguyệt hoa phu nhân ư?

"Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng đắc ý cười to:

-Hoàn cảnh ngươi hôm nay chẳng khác gì lão Vân Không lúc trước. Hắc hắc...

hắc.. đều Huyết Kiếp Thủ cả mà.

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã nhíu mày, chừng như lão sợ nhị đệ mình bị đối phương khích bác mà phun hết bí mật chăng, liền buông giọng lạnh lùng:

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu muốn tiễn ngươi về thập điện.

Phi Hà đảo chủ sợ Đồng Thiên Kỳ chạy thoát để sổng mất mối gia cừu, tức hạ lệnh:

-Triển khai một vòng vây lớn, thả đàn chó ra.

Hồi 35 - Giữa Trùng Vây Sức Cùng Địch Nhị Thánh

Nghe nhi tử hạ lệnh, Nhị Thánh không phản đối gì. Hiển nhiên hai lão này tuy tin chắc Đồng Thiên Kỳ không thể sống rời khỏi đây nhưng vẫn có ý đề phòng bất trắc.

Lập tức bọn võ sĩ bốn phía lùi dạt ra tới trăm trượng sát tận chân núi.

Viên Thánh Lăng Phi Nhã đưa mắt nhìn quanh rồi lừ lừ bước tới chỉ cách Đồng Thiên Kỳ năm thước mới dừng lại, lạnh lùng nói:

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu sẽ đưa hồn ngươi về chín suối.

Đồng Thiên Kỳ liếc mặt lượng định tình hình. Phía trước là "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã, sau lưng là "Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng cũng vừa đến cách chàng vài trượng, xung quanh khu vực rộng lớn bán kính chừng trăm trượng là vòng người và tuần khuyển dày đặc.

Chàng cất giọng tĩnh khô:

- Nhị vị có thể xuất thủ được rồi.

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã cười nhạt, lắc đầu nói:

- Chỉ một mình lão phu là đủ.

Đồng Thiên Kỳ ngạc nhiên hỏi:

- Tôn giá tự tin đủ sức không?

Trong lời chàng có ý khinh thị, tuy nhiên "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã không tỏ ra tức giận, chỉ cười nói:

- Giá như trước lúc ngươi bị nội thương, lão phu còn lao tâm khổ lực chút đỉnh.

Còn bây giờ thì... hô hô hộ.. người cần lo đủ sức hay không đủ sức lại là ngươi.

Đồng Thiên Kỳ quét mắt nhìn hai lượt nữa thấy phía xa rừng cây cao ngất rậm rì khoảng cách từ mình đến chân núi ước hơn trăm trượng. Dưới chân núi, võ sĩ Phi Hà đảo đứng dày dặc như rừng Lúc này "Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng đã đứng cách chàng hai mươi trượng, rõ ràng định chặn đường nếu chàng trốn chạy.

Đồng Thiên Kỳ nhẩm tính:

- Lăng Phi Hồng biệt hiệu "Bằng Thánh" tất giỏi khinh công. Nếu lão cứ đứng phía đó thì ta không hy vọng gì thoát ra phía núi kia được. Muốn thoát thân xem ra chi còn buộc lão tham chiến bằng cách hãm "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã vào nguy cơ. Nếu hôm nay ta không đánh bại được Nhị Thánh thì nơi này là đất táng thân của ta rồi.

Nghĩ vậy, chàng cười khẩy nói:

- Một người chặn đường rồi, người kia tấn công, quý đảo hôm nay bố trí thật chu đáo quá!

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã như không để ý đến lời mỉ mai này, chỉ nói:

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu thật ngưỡng phục sự trấn tĩnh của ngươi. Bây giờ ai xuất thủ trước?

Đồng Thiên Kỳ đáp:

- Tôn giá trước.

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã không khách khí gì, cười nói:

- Không hề gì, không hề gì! Lão phu thừa cơ ngươi...

Tuy nhiên lão không nói tiếp vì chợt nhớ đến cú đánh lén của Nhị Thánh vừa rồi Đồng Thiên Kỳ nói mỉa:

- Thừa cơ người nguy.. sao tôn giá không nói hết đi? hành dộng của nhị vị vừa rồi chứng minh hùng hồn cho bốn chữ ấy.

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã tuy miệng lưỡi giảo hoạt nhưng bây giờ cũng không biết tìm lời nào để biện bạch, trước mặt mấy trăm võ sĩ hàng đồ tử đồ tôn mà phải chịu đại nhục ấy thì dù có làm người thâm trầm bình tĩnh cũng khó lòng nín nhịn. Tuy nhiên lão giấu tia nhìn đầy sát cơ, ngẩng mặt cười lớn:

- Đồng Thiên Kỳ! người nào lúc lâm tử cũng nên cho họ một phen đắc ý. Về võ công, ngươi đã không biểu hiện được thì cho ngươi miệng lưỡi thoải mái một chút cũng chẳng sao.

Đồng Thiên Kỳ ngầm vận nội công, nói:

- Ta và ngươi thử một chiêu xem về võ công, xem ai là ngươi đắc ý?

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã lúc này người đầy sát khí, ngầm vận nội công vào song chưởng, trầm giọng:

- Lão phu chính đang có ý ấy Nói xong, sấn bước đến gần đối phương.

Trong giây lát, toàn đấu trường tĩnh lặng hẳn, đến nỗi tiếng một chiếc lá rơi vẫn còn nghe rõ.

Từ mặt biển mặt trời đã ló lên, những tia nắng đầu tiên chiếu rực rở lên sườn núi phía xa.

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã vẫn lừ lừ tiến tới trước mặt Đồng Thiên Kỳ chỉ cách có ba thước. Hành động đó hiển nhiên hàm chứa sự khinh thị.

Đồng Thiên Kỳ vẫn đứng thản nhiên. Phía trước đã không còn đường tiến, đàng sau cũng không có chỗ lùi.

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã vẫn bước lên. Khoảng cách chỉ còn hai thước.

Lão dừng chân, cười nói:

- Đồng Thiên Kỳ ngươi hãy liều mạng tiếp lão phu một chưởng.

- Tôn giá có khả năng quyết định đại cuộc không?

- Đồng Thiên Kỳ! Ngươi lúc này nội thương khá nặng, liều tiếp chiêu hiển nhiên là bất lợi. Tuy nhiên ngươi lại không thể thoát khỏi phạm vi chưởng phong của lão phu.

Giá như ngươi xuất thủ trước ngươi đã tránh được tình thế bất lợi ấy rồi.

Lão nhân này dã tâm thâm độc, chỉ cần căn cứ vào lời nói cũng đủ biết.

Đồng Thiên Kỳ không hề nao núng vẫn cười tĩnh rụi:

- Tôn giá cứ việc thử xem.

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã thấy lòng chấn động. Thật ra lão chưa hiểu rõ công lực của đối phương, nhưng theo lời đồn của thiên hạ và những điều lão đã chứng kiến thì thiếu niên này công lực không nhược và ẩn giấu sự tiềm tàng không lường trước được. Nhưng đã lỡ lời khoác lác có cãi cũng không được nữa đành buông mọt tràng cười:

- Hô hô hộ.. lão phu đang muốn thử đây.

Lời chưa dứt, chưởng đã tung. Song chưởng nhằm thẳng vào trước ngực Đồng Thiên Kỳ vô cùng mãnh liệt nhưng tịnh không nghe tiếng chưởng phong.

Cự ly gần, chưởng thức nhanh, một vùng áp lực cực rộng tới một trượng vuông như bức tường thép vô hình ép tới.

Đồng Thiên Kỳ biết rõ thương thế của mình, nếu liều tiếp chiêu thì không trụ nỗi muốn thoát nguy thì chỉ nên đối trí mà thôi.

Chàng liền vận công lên đôi chân. Chưởng thế của "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã vừa xuất chàng đột nhiên hét to:

- "Hoàn long hồi phượng" Đó là thức thứ bảy trong Tiềm long công.

Cả người Đồng Thiên Kỳ trông như một chiếc cột trụ màu trắng xoay với một tốc độ nóng mặt khiến người ta không sao tin nổi. Chưởng kình của "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã phát ra bị giạt sang cả hai bên. Thế rồi Đồng Thiên Kỳ nhảy phắt ra ngoài dùng chưởng ảnh tới hơn bảy trượng, đứng an nhiên không hề thương tổn.

"viên Thánh Lăng Phi Nhã hấp háy đôi mắt ti hí như hạt đậu nhìn đối thủ, lão chết lặng vì ngạc nhiên, ghen tỵ và pha nỗi sợ hãi. Bây giờ lão mới lo lắng đối phương có thể trốn thoát.

Theo bản năng, "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã quét mắt nhìn vòng vây trùng điệp của thủ hạ, đồng thời lão lại phi thân đến trước mặt Đồng Thiên Kỳ cách năm thước.

- Đồng Thiên Kỳ! Lão phu bây giờ mới hiểu hết giá trị sự hy sinh của Lăng Tùng.

Bởi vì nhờ đó mà mi không còn sức phản kháng nữa rồi Đồng Thiên Kỳ cả kinh. Chàng công nhận lão ta nói đúng. Tình thực, chàng không đủ công lực tiếp chiêu. Tuy nhiên, Đồng Thiên Kỳ vẫn giữ sắc mặt lạnh lùng, không chút hiển động.

- Tôn giá nên nói rằng hắn chết một cách vô ích mới đúng.

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã tức giận hét lên:

- Ngươi xem nó chết vô ích hay hữu ích?

Dứt lời lại xuất một chiêu "Phi hà vạn lý," Đồng Thiên Kỳ lại dùng chiêu thức "Hoàn long hồi phượng, toàn thân xoay như chong chóng.

Lần thứ hai, "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã cũng không nhận ra đối phương dùng chiêu thức gì, chỉ thấy thân pháp thi triển cực diệu, tất cả chưởng lực giạt cả sang bên, rốt cuộc Đồng Thiên Kỳ vẫn nhẹ nhàng tuột ra ngoài.

Hai lần lui, một xiêu sang tả. một chếch về hữu, cả hai lần chàng đã lùi lại hơn hai mươi trượng.

Thấy Đồng Thiên Kỳ rút ngắn cự ly "Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng ở đằng sau như theo bản năng không nghĩ ngợi gì lùi thêm mười trượng, giữ vững khoảng cách tới đối phương như lúc ban đầu.. Hai lần xuất chiêu không thu được kết quả gì, "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã phát nộ. Lão hét to một tiếng phi thân tới xuất liền một lúc mười tám chiêu.

Cả một vùng không gian ba bốn trượng vuông rợp trời chưởng ảnh. Vùng áp lực dời non chuyển núi khiến người đứng xa cũng bất giác rùng mình. Cả mười tám chưởng không có một chưởng nào hư.

Đồng Thiên Kỳ thấy vậy kinh hãi nghĩ thầm:

- Võ công của Phi Hà Nhị Thánh thật quả kinh nhân! Nêu lão cứ tiếp tục giở công thế này, dù ta không xuất chiêu đề kháng e rằng công lực cũng đến hồi cạn kiệt lúc đó không còn cách nào thoát hiểm được nữa.

Lần này, sau khi suy tính, chàng liền thi triển thân pháp theo "Thương long cửu hiện", thức thứ tám trong "Tiềm long cửu thức".

Chỉ thấy quanh chỗ Đồng Thiên Kỳ đang đứng bao phủ một khối xám lừ mờ, phút chốc không thấy dấu tích chàng đâu nữa.

"Uỳnh.. uỳnh.. uỳnh" một chuỗi mười tám âm thanh vang dội cả núi rừng, trên mặt đất dần hiện ra mười tám lỗ sâu tới bốn năm thước, cát bụi bay rào rào trong bán kính hơn mười tượng.

Phi thân nhảy ra khỏi dám bụi, Đồng Thiên Kỳ lại đứng an nhiên cách chỗ cũ trên mười trượng. Vậy là sau ba lần lùi, Đồng Thiên Kỳ đã cách nơi xuất phát hơn hai mươi trượng.

"Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng lại lùi thêm mười trượng nữa để giữ cự ly. Thái độ lão lúc này không còn bình tĩnh như trước nữa. Nhưng vì đứng sau lưng nên "Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng không thấy sắc mặt trắng bệch của Đồng Thiên Kỳ cùng với khóe môi rỉ máu ướt đẫm cả ngực áo.

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã tuy diện đối diện với Đồng Thiên Kỳ nhưng lúc này lão đang nộ khí xung thiên nên không quan sát kỹ đối phương, vừa thấy chàng thoát khỏi chưởng thức ác hiểm của mình, lão lại lao bổ tới vung chưởng tấn công.

Lúc này lục phu ngũ tạng của Đồng Thiên Kỳ đã đau như lửa đốt, nhưng không dám lộ ra ngoài, mắt vẫn chăm chú theo dõi hành động của Nhị Thánh trước mặt và sau lưng, vẫn tiếp tục lùi về

phía sau.

Thế rồi bên lùi vẫn cứ lùi, bên công vẫn cứ công. Mọi cặp mắt đổ dồn vào thân anh hai người trong vòng đất không ai để ý ràng cự ly đã cách điểm xuất phát ban đầu tới sáu mươi trượng.

Đột nhiên "Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng nghe sau lưng truyền lại lời nhận xét của đám thuộc hạ tọa san quan chiến. Một người nói:

- Không ngờ tiểu từ Đồng Thiên Kỳ mới tí tuổi ranh mà có thể cầm cự với đại gia đã lâu mà chưa bại...

Người khác nói:

- Đó còn chưa kể Đồng Thiên Kỳ đã bị thương trước nữa, nếu không...

"Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng quay lại nhìn, tiếng bàn luận lập tức im bặt. Lúc này lão chợt phát hiện ra chỗ mình đang đứng chỉ cách chân núi chừng hai mươi trượng.

"Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng cả kinh thầm nghĩ:

- Bị tên Đồng tiểu bối này kéo đi quá xa rồi.

Lão lập tức nói to:

- Đại ca, nó đã lùi hơn sáu mươi trượng rồi, đừng bức nó lùi thêm nữa.

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã vẫn hăng tiết tấn công, chưởng phong không ngớt tung ra, tổn thất không ít nội lực. Mặt mũi lão mồ hôi ướt đầm đìa.

Nghe nhị đệ nói vậy, lão hoảng hốt nghĩ thầm:

- Ta hình như bị tiểu tử kia xỏ mũi. Tuy nhiên lúc này nội thương nó cực nặng, ta chỉ cần bức nó vận công né tránh rồi sẽ đến lúc công lực cạn kiệt hà tất phải phí sức tốn công thế này.

Nghĩ vậy lão lập tức biến đổi thế đánh, lấy hư chiêu công địch.

Đồng Thiên Kỳ cơ trí hơn người. Tuy nhiên lúc này thương thế trầm trọng, ngũ quan đau thắt nhưng đầu óc vẫn rất sáng suốt. Chàng biết rằng đây là cơ hội thoát thân tốt nhất mà chàng bố trí từ trước tới giờ.

Chàng hít vào một hơi chân khí, rồi khi "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã vừa dụng hư chiêu, chàng quát to một tiếng:

- Tôn giá cũng tiếp Đồng mỗ vài chiêu thử xem.

Dứt lời thi triển "Hoàng long hồi phượng", thân hình nhẹ xoay, người đã đến sát sau lưng "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã, song chưởng cùng xuất ra.

Một vùng dày đặc hàn long bao trùm quanh người "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã trong phạm vi hai trượng vuông, thế chưởng rất gấp khiến đối phương không còn thời gian nghĩ ngợi.

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã biết đó là Tiềm long chưởng, bụng đã sợ vội phi thân lùi về tới một trượng có dư.

Mục đích của Đồng Thiên Kỳ là muốn tìm cơ hội. Tuy nhiên lúc này chàng thấy mình ngay cả việc đề khí phi thân cũng rất khó khăn, nhưng vì còn một tâm nguyện chưa thành nên chàng quyết tâm thoát khốn.

Đồng Thiên Kỳ nghiến đăng chịu đau, đề khí quát to:

- Ngươi vào đây!

Nói vậy nhưng không biết mình không còn đủ nội lực để xuất Tiềm long tuyệt học được nữa.

Không thấy "Tiềm long công", tuy nhiên vẫn thấy đối phương áp sát mình, "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã hồ nghi muôn phần, bụng bảo dạ:

- Tiểu tử này đa mưu túc kế, nay hắn đã bị nội thương mà vẫn hành động nhanh như thế ắt có âm mưu gì đây.

Lão lại phi thân lùi thêm ba trọng nữa.

Sinh tử tồn vong được quyết định trong khoảng thời gian tối hậu này.

Hành động cứ thế tiếp diễn, Đồng Thiên Kỳ vẫn tiến, "Viên Thánh" Lăng Phì Nhã cứ lùi, nếu ai đọc được tâm cơ Đồng Thiên Kỳ lúc này ắt không khỏi cười nôn ruột. Con hổ giấy nhiều khi dọc được người là thế.

Tuy hết sức tức giận nhưng "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã không dám hoàn thủ. Lão chỉ sợ thất cơ là "Tiềm long chưởng" sẽ in hình hàn long lên cái trán đã lạnh giá của mình.

Phút chốc "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã đã lùi hơn hai mươi trượng theo áp lực của Đồng Thiên Kỳ, nghĩa là theo hướng chàng đã lùi lúc trước.

"Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng lùi thêm mấy trượng nữa đề giữ cự ly, lão chỉ cách chân núi có vài ba trượng.

"Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng nghĩ bụng:

- Đại ca mất tiên cơ đang ở thế bất lợi, nếu ta lại lùi ắt tiểu tử sẽ có cơ tẩu thoát vào núi mất, lúc đó lại hao hơi tốn sức thêm, chi bằng ta hãy hợp lực với đại ca cho nó mau về chầu ông vãi.

Nghĩ đoạn lão liền ngưng tụ công lực chờ đợi.

Trong khi tiến thoái, sự di động cực nhanh. Chỉ trong thoáng chốc Đồng Thiên Kỳ đã lướt qua "Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng ba bốn trượng. Lúc đó cự ly đến chân núi còn không đến mười trượng.

Lướt qua. "Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng, chàng không khỏi chú ý đến hành động của lão ta. Nhìn thấy lão ngầm vận công, chàng liền xuất sang "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã một chưởng. Chiêu thức so với trước chậm hơn nhiều.

"Bằng Thánh Lăng Phi Hồng lẽ nào không nhận thấy? Trong lòng lão đã sớm chủ quan, đâu nghĩ đó là kế thoát thân của Đồng Thiên Kỳ. Lão lập tức nhảy ngay vào vòng chiến.

Đồng Thiên Kỳ chính đang chờ cơ hội này, cố sức đề khí, trấn áp cơn đau mỗi lúc một phát tác

mãnh liệt hơn, cười ngạo nghễ:

- Hay lắm! Nay hiện diện cả Nhị Thánh đây rồi, có như vậy Đồng mỗ mới không tự thẹn.. "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã thấy nhị đệ lại giúp sức nên không lùi nữa, giọng nói đã phấn khích hơn:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi là kẻ ngoan cường nhất trong số những kẻ đã bị lão phu giết.

"Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng hăm hở nói:

- Tiểu tử, ngươi tiếp lão phu mộ chưởng nhé!

Đồng Thiên Kỳ vẫn bình thản trả miếng:

- Dù trên lưng Đồng mỗ nặng thêm một tí cũng không hề gì, bất quá chỉ sau này tôn giá phải trả giá đắt hơn thôi "Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng ngửa cổ lên trời cười ngất:

- Sau này ư? Ngươi còn nghĩ tới tương lai nữa sao?

Đồng Thiên Kỳ ngầm vận hết công lực buông giọng khinh thị:

- Đồng mỗ vốn dự định địch với nhị vị mấy chiêu nữa, nhưng vì tương lai mà Đồng mỗ cảm thấy rằng mình cần phải đi đây "Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng thoáng ngơ ngác, rồi lão phát ra tràng cười điên cuồng:

- Ha ha hạ.. hô hô hộ.. Đi ư? Đồng Thiên Kỳ! Lão phu đã nói rồi, nơi đây là đất táng thân ngươi. Nhị Thánh không hư ngôn bao giờ.

- Hai vị có hư ngôn hay không, Đồng mỗ sẽ chứng minh ngay bây giờ.

Nói xong, chàng đột nhiên quát to một tiếng rồi cất tiếng dõng dạc:

- Khi Đồng mỗ trở lại đây lấy Chấn thiên lệnh, đó là ngày Phi Hà đảo tiêu vong Dứt lời quay ngoắt người nhắm hướng núi nhún mình lao vút đi.

Phi Hà nhị thánh sở dĩ không xuất thủ trước vì mãi lo sợ đối phương thừa cơ trốn mất vào rừng. Tuy nhiên hai người vốn luôn đề sẵn công lực, thấy Đồng Thiên Kỳ lao đi, cả hai mừng thầm trong bụng, đồng thời hét to một tiếng:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi tự mình tới lấy cái chết đó nha!

Rồi cả hai cùng xuất chiêu "Nhật chiêu vân hà" thế lôi đình vạn cân nhằm người đối phương đang lơ lững trên không đánh tới.

Nào hay đó là kế "Thừa lực tá lực" của Đồng Thiên Kỳ đã định sẵn từ trước "Uỳnh" một tiếng như trời long đất lỡ người chàng trên không bỗng xoay tít một cách kỳ liệu, như con đại bàng vừa xoãi cánh trên cao rồi rơi chếch về phía rừng.

Phi Hà nhị thánh hút mắt vào đối phương. Sự căng thẳng đã bình hòa trở lại. Đột nhiên nghe tiếng Đồng Thiên Kỳ vọng lại rõ mồn một:

- Các vị có nhớ trong Tiềm long tuyệt học có một chiêu "Cửu tiêu quy long không?

Đồng mỗ rất mong chư vị tiễn thêm một đoạn đường.

Dứt tiếng, người chàng đã nhập vào rừng thẳm xa tới sáu bảy chục trượng.

Trên mặt Nhị Thánh sự bình hòa lại trở nên căng thẳng. Bây giờ họ mới hiểu ra tất cả những hành động của mình đã được đối phương tính trước và lợi dụng triệt để.

Cả hai cố giấu vẻ xấu hỗ, hiện sát khí bừng bừng quát to:

- Chúng bây còn đứng trân ở đó làm gì nữa? Đồng Thiên Kỳ bị nội thương cực nặng mau đi bắt hắn về đây! Nhanh lên!

Phi Hà đảo chủ không hề nghĩ tới việc Đồng Thiên Kỳ có thể thoát khỏi tay thân phụ và thúc phụ của mình như vậy, mắt nhìn cừu nhân mất hút, lão vừa tức giận vừa sốt ruột hét to:

- Nhanh lên! Mang theo chó! Hôm nay nhất định phải tìm bằng được Đồng Thiên Kỳ về đây, bất kể sống chết.

Nói xong tự lão cũng phóng nhanh về sườn núi.

Phi Hà Nhị thánh mười phần khẩn trương. Vừa thấy đảo chủ đi khỏi, cả hai nhìn nhau rồi cùng phi thân vào rừng.

Bọn võ sĩ Phi Hà đảo đang vây quanh đấu trường thấy Đảo chủ và nhị vị trưởng lão đã động thân, nào dám chần chừ Chúng cùng hét to vang dội cả núi rừng, tiếng chó sủa, tiếng bước chân rầm rập tạo thành một thứ âm thanh vô cùng hỗn độn.

Đồng Thiên Kỳ rơi mình xuống sườn đồi còn theo đà trượt đi bảy tám bước nữa, cuối cùng chàng đưa hai tay ôm lấy một thân cây nhỏ cho khỏi ngã, tự nhiên người lảo đảo chỉ chực ngã xuống.

Chàng đưa tay áo lau vết máu và không ngừng ứa ra nơi khóe miệng, thở dài một tiếng:

- Đây là lần đầu tiên Đồng Thiên Kỳ muốn nghỉ ngơi một lúc.

Chàng vừa mới ngồi xuống, đột nhiên thấy trước mặt thấp thoáng một nhân ảnh.

Đúng là có người vừa đáp xuống nhẹ như sợi lông chim sau một gốc cây lớn cách chàng có năm thước.

Thân bị hãm trong vòng vây của địch, tình thế lại đang quẫn bách, Đồng Thiên Kỳ theo bản năng chống tay xuống đất định bật người lên, nào hay lực bất tòng tâm, ngực nhói lên đau như dao cứa, mới biết mình giờ đây thậm chí một tấc cũng khó chuyển mình.

Đồng Thiên Kỳ bất giác thở dài thầm nghĩ:

- Người chết ở đâu mệnh trời đã định, xem ra đây là nơi táng thân của Đồng Thiên Kỳ rồi.

Người vừa nhảy xuống thấy Đồng Thiên Kỳ không đứng dậy được ngạc nhiên hỏi:

- A Di Đà Phật! hẳn thương thế thí chủ không nhẹ?

Ngẩng mặt lên nhìn, Đồng Thiên Kỳ thấy đối diện là một lão hòa thượng, chàng cười lành lạnh rồi gật đầu nói:

- Tôn giá đến đây thật dúng lúc.

Hòa thượng ngơ ngác hỏi:

- Thí chủ nói thế với dụng ý gì?

- Vừa khỏi huyệt hổ lại đến hang rồng, tôn giá thật là hạnh vận.

Hòa thượng vẫn mơ hồ hỏi:

- Lão nạp có hạnh vận gì vậy?

Đồng Thiên Kỳ vẫn thản nhiên cười bảo:

- Thụy Long, Nhật Nguyệt Bang đang muốn tìm Đồng Thiên Kỳ. Tôn giá ắt lập được một kỳ công trước mặt Nguyệt Hoa phu nhân.

Hòa thượng chính là vị hành khiển ngự tiền của Nguyệt Hoa phu nhân, hiệu Thụy Long, nghe xong làm như không biết chỉ hỏi:

- Đúng thế, lão nạp chính là hành khiển ngự tiền nhất đẳng hộ pháp của Nguyệt Hoa phu nhân. Thí chủ không lẽ biết nơi Đồng Thiên Kỳ hạ lạc?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt:

- Tại hạ chính là Đồng Thiên Kỳ, tôn giá chỉ cần đưa tay là lập được kỳ công.

Thụy Long giật mình, lát sau thở dài, nói:

- Đồng thí chủ quả thật không còn sức kháng cự?

- Vì thế Đồng mỗ đã nói tôn giá đưa tay là lập được công.

Lúc đó từ xa vẳng lai tiếng chó sủa.

Thụy Long hòa thượng biến sắc hỏi:

- Đồng Thiên Kỳ! Ngươi cho rằng lão nạp đến đây tìm ngươi lập công ư?

- Đồng mỗ nói một câu hơi tự cao rằng Nguyệt Hoa phu nhân lặn lội nghìn dặm đến Phi Hà đảo này mục đích chỉ vì Đồng Thiên Kỳ này.

Tiếng chó đã gần, người của Phi Hà đảo hẳn sẽ tới bây giờ, tôn giá đừng giả bộ nữa.

Thụy Long hòa thượng thở dài:

- thẳng thắng quật cường như thế mới là trượng phu.

Đồng Thiên Kỳ cười lớn:

- Ha ha hạ.. Tôn giá khỏi cần nhọc sức trau chuốt ngôn từ làm gì, Đồng Thiên Kỳ vốn không quen nghe nói ngọt.

Nghe tiếng cười to như vậy, hòa thượng biến sắc hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi muốn chúng đến bắt ngươi sao?

Đồng Thiên Kỳ thản nhiên đáp:

- Đồng mỗ chỉ có một mạng, giao cho ai cũng thế cả Tiếng chó nghe đã rất gần, hiển nhiên chúng đã dò ra phương hướng.

Thụy Long đột nhiên trầm giọng:

- Tiểu thí chủ, hôm nay lão nạp không phải tới đây với mục đích đó. Tuy nhiên sợ rằng người Phi Hà đảo muốn ngươi táng mạng ở đây.

Chưa nói dứt câu. hòa thượng đã búng tới vung tay điểm vào ma huyệt trên mình Đồng Thiên Kỳ, rồi cắp lấy chàng phi thân chạy đi.

Trèo non vượt dốc nhanh như chim, tuy Đồng Thiên Kỳ không biết công lực của lão hòa thượng kia, nhưng căn cứ vào khinh công cũng đoán chắc rằng người này võ công quyết không dưới người nào trong Phi Hà Nhị Thánh. Bởi thế chàng đoán rằng mình thực sự đã rơi vào đầm rồng chẳng sai. Võ công của một gã hành khiển ngự tiền còn thế, thì Tổng đàn của Nguyệt Hoa phu nhân sao chẳng phải đầm rồng?

Tuy lúc này thân thể đau ê ẩm không nhấc tay nhấc chân gì được nhưng trí tuệ chàng rất tỉnh táo. Chàng nhận ra Thụy Long đã đưa mình vượt qua năm ngọn núi càng lúc càng cao hơn. Rừng già dần dần nhường chỗ cho núi đá, lúc đó hòa thượng mới nhằm một đỉnh núi rất cao tiến đến, nhưng không biết vị này muốn đến chỗ nào.

Một lúc sau, Thụy Long dừng lại đặt Đồng Thiên Kỳ dưới mọt gốc cây nói:

- Mau đi bẩm với tiểu thư bổn tọa rằng Đồng Thiên Kỳ đến.

Tiếng một nữ nhân đáp lời rồi im lặng, chúng đã đi bẩm phục rồi.

Đồng Thiên Kỳ đưa mắt lạnh lùng nhìn Thụy Long nói:

- Tôn giá lúc này nên giải khai huyệt đạo cho Đồng mỗ.

Thụy Long cười hỏi:

- Nằm chẳng phải thoải mải hơn ngồi ư?

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười bảo:

- Nguyệt Hoa phu nhân oai danh bao trùm võ lâm chẳng lẽ nào còn sợ Đồng Thiên Kỳ với nội thương trầm trọng nữa ư?

Thụy Long hòa thượng không chút giận dữ, chỉ từ hòa nói:

- Tiểu thí chủ, người giang hồ đều bảo ngươi miệng lưỡi lợi hại bây giờ lão mới thấy.

Nói xong giải ngay huyệt đạo cho chàng.

Đồng Thiên Kỳ khó nhọc nhổm người lên thì chợt nghe một giọng nói ngọt ngào trong trẻo cửa thiếu nữ:

- Tiểu thư bảo chúng ta đưa nó vào, lão hãy ở ngoài này canh phòng, có tin lập tức báo ngay.

Giọng hòa thượng cung kính đáp:

- Lão nạp tuân lệnh.

Lại cười nói với Đồng Thiên Kỳ:

- Tiểu thí chủ sinh tử có số, phú quý do trời. Ngươi không thể ngờ tới cục diện hôm nay sẽ phát triển thế nào đâu.

Nói xong đi nhanh ra ngoài.

Đồng Thiên Kỳ thấy trước mặt mình là hai thiếu nữ mặc áo xanh mới độ mười lăm mười sáu tuổi. Hai thiếu nữ nhìn nhau, rồi một cô lớn tuổi hơn mở lời:

- Đồng ca ca, tiểu thư chúng tôi bảo dìu chàng vào.

Thanh âm ngọt ngào thật dễ nghe như làm người ta quên đi những bực bội trong lòng.

Đồng Thiên Kỳ ngước khuôn mặt tái xanh nhìn hai thiếu nữ, lãnh đạm nói:

- Hai vị hãy dẫn đường, tại hạ sẽ tự đi Nói xong chàng khó nhọc gượng đứng lên.

Hai thiếu nữ đã hay tin Đồng Thiên Kỳ bị thương nhưng không ngờ thương thế chàng trầm trọng đến mức đó. Họ nhìn vết thương ở ngực và khóe môi rỉ máu của chàng, kinh hãi nói:

- Chàng bị thương nặng lắm, đi sao được?

- Đồng Thiên Kỳ còn nói được là còn đi được!

Hai thiếu nữ nhìn nhau nghĩ ngợi giây lát rồi gật đầu nói:

- Khi nào không đi được nữa thì nói nha!

Thế rồi một người đi trước rẽ đám mây song lòa xòa hai bên vách đá, một người đi sau cách Đồng Thiên Kỳ vài bước.

Đến vách đá chắn ngang trước mặt, thiếu nữ đi trước vén một đám mây song phủ dày nói nhỏ nhẹ:

- Đồng ca ca vào đi!

Thì ra sau đám mây song dó là một cửa động

Hồi 36 - Tưởng Thoát Hiểm Lại Lâm Cảnh Hiểm

Thạch động tuy chỉ là một tòa thiên nhiên nhưng vẫn có bàn tay người bồi bổ lại nên cũng sạch sẽ và thanh thoát.

Đồng Thiên Kỳ không ngờ tại một nơi cao vút thâm u này lại có thạch động.

Chàng ngạc nhiên nhìn bao quát khung cảnh rồi thản nhiên bước vào.

Thiếu nữ buông rèm mây xuống rồi vẫn giữ thứ tự như cũ.

Động đạo hẹp và dài, nhưng càng vào càng rộng hơn. Qua một khúc ngoặt, chợt hiện ra một gian thạch thất rộng tới ba bốn trượng vuông, tường bốn phía sáng bóng như gương làm cho thạch động sáng gần như ban ngày.

Tuy thạch thất được tay người đẻo gọt và bài trí nhưng cũng đơn sơ giản dị.

Trong thạch thất chỉ có một chiếc bàn đá và mấy chiếc ghế đá. Góc phía trong thạch thất có một vũng nước khá lớn, rộng chừng ba thước, nước trong vũng màu xanh lam như nước biển, màu này ắt không phải là nước suối và rõ ràng là vũng nước rất sâu.

Ở sau chiếc bàn đá duy nhất có một thiếu phụ đang ngồi. Bà ta chừng ba mươi tuổi rất xinh đẹp. Nói bà là thiếu phụ chẳng qua dựa vào cách phục sức mà phán đoán.

Lúc này thiếu phụ đưa cặp mắt xinh đẹp nhìn Đồng Thiên Kỳ hồi lâu mà chưa nói câu gì. Hai bên thiếu phụ có hai tì nữ tuổi cũng xấp xỉ hai thiếu nữ vừa dẫn Đồng Thiên Kỳ vào, họ cùng ngước mắt nhìn chàng một lượt.

Hai thiếu nữ cùng đi với Đồng Thiên Kỳ bước tới trước chàng, cúi mình thi lễ với thiếu phụ.

- Tiểu thư chàng ta đã tới.

Thiếu phụ xinh đẹp gật đầu bảo:

- Các người lui ra cửa động, nếu có sự cố gì thì vào báo cho ta ngay Giọng nói êm ái như tiếng oanh thánh thót, so với cách phục sức và tuổi thì hình như có chỗ không tương đồng.

Hai thiếu nữ đồng thanh "Dạ" một tiếng rồi quay ra Chờ họ đi khỏi, Đồng Thiên Kỳ mới lên tiếng:

- Phương giá đại khái là Nguyệt Hoa phu nhân.

Giọng chàng đầy vẻ thờ ơ và khinh bạc.

Thiếu phụ nhíu mày đáp:

- Cứ tạm cho là thế.

Giọng Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng:

- Phu nhân cho bắt Đồng mỗ tới đây phải chăng muốn Đồng mỗ tuyên bố rằng Nhật Nguyệt Bang đã thắng lợi - Tại sao ngươi cho rằng chúng ta bắt ngươi đến?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt:

- Chẳng lẽ phu nhân nghĩ rằng tự Đồng mỗ dẫn thân tới đây hay sao?

Chợt tì nữ đứng bên phải thiếu phụ "hứ" một tiếng rồi chen lời:.

- Phu nhân, phu nhân... ai là phu nhân chứ?

Hình như thiếu phụ cũng không muốn đối phương xưng hô mình theo cách đó nên không phản đối. Đồng Thiên Kỳ ngạc nhiên nhìn người vừa đối thoại với mình nói:

- Đồng mỗ xưng hô như vậy vì căn cứ vào phong hiệu trong võ lâm, chẳng lẽ có gì sai?

Tì nữ tức giận nói:

- Đương nhiên là sai rồi! Ai cho ngươi gọi tiểu thư ta là phu nhân chứ?

Đồng Thiên Kỳ càng sửng sốt hơn bụng bảo dạ:

- Chết thật! Có tiểu thư gì mà ba mươi tuổi chứ.

Chàng buộc miệng nhắc lại:

- Tiểu thư?

- Đương nhiên là tiểu thư rồi.

Tì nữ nói xong, chợt hạ giọng nhìn thiếu phụ nói khẽ.

- Tiểu thư, cứ diện mạo thực cho gã khai nhãn, chứ để xưng hô thế này khó nghe quá.

Thiếu phụ đưa mắt nhin Đồng Thiên Kỳ rồi mắng tì nữ:

- Tú nhi không được hồ đồ Tuy nói là mắng nhưng không chút giận dữ nào, chừng như thiếu phụ cũng đồng tình với tì nữ nhưng có gì đó không cho phép bà ta được tự tôn hành động.

Thiếu phụ hỏi Đồng Thiên Kỳ.

- Thiếu niên nhân, thương thế ngươi hình như không nhẹ.

Đồng Thiên Kỳ vốn nghe chủ tì đối thoại thì hết sức ngạc nhiên. Nghe hỏi trấn tĩnh lại, giữ giọng lạnh lùng đáp:

- Nếu không Đồng mỗ đã chẳng tới đây làm gì.

- Không đến đây, chỉ sợ bây giờ mi đã đoản mệnh bởi người của Phi Hà đảo rồi.

Đồng Thiên Kỳ ngạc nhiên, buột miệng hỏi:

- Chẳng lẽ tôn giá không phải là Nguyệt Hoa phu nhân?

Thiếu phụ cười một cách bí ẩn:

- Hiện nay trên võ lâm không có Nguyệt Hoa phu nhân thứ hai đâu.

- Nói thế nghĩa là Đồng mỗ mang ơn phu nhân được sống thêm một thời gian nữa.

Lời chàng không giấu sự châm biếm.

Lời châm biếm này có vẻ làm mếch lòng thiếu phụ. Lần đầu tiên mắt bà lộ hàn quang nhưng tan biến ngay.

- Đồng Thiên Kỳ, cứ coi như nhờ thế mà ngươi được cứu thoát. Giả sử...

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt ngắt lời:

- Tôn giá định đưa điều kiện gì?

Thiếu phụ có vẻ do dự gật đầu:

- Đúng thế, giả sử ngươi trước khi rời khỏi Nhật Nguyệt Bang không đối địch với bổn bang.

Đồng Thiên Kỳ gạt phắt:

- Cáo lỗi... Đồng Thiên Kỳ không thể đáp ứng.

Thiếu phụ đứng dậy, lạnh giọng:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi nên nhớ rằng giờ đây ngươi không đủ sức kháng cử.

Đồng Thiên Kỳ đưa tay áo quệt máu đang chảy xuống cằm, lạnh lùng đáp:

- Đồng mỗ đã nói rồi. Nếu không phải như thế thì Đồng mỗ đã không có mặt ở đây Một thoáng sát cơ lướt qua trong đôi mắt mê ly của thiếu phụ. Bà dán mắt vào đôi mất của Đồng Thiên Kỳ, trầm giọng:

- Đông Thiên Kỳ, ngươi làm hỏng đại kế của bổn cô nương, vì thế bổn cô nương không thể tha ngươi ngay được.

Có lẽ phu nhân vì quá kích động nên đáng lẽ nói "bổn nhân" thì lại nói bổn cô nương.

Đồng Thiên Kỳ nói ra từng tiếng:

- Ta và ngươi đã không thể cùng tồn tại Nghe những lời đó, trên mặt thiếu phụ chợt lấm tấm mồ hôi, đôi môi thanh tú run run, tia mắt không phát hiện hàn quang mà có phần thảng thốt.

- Đồng Thiên Kỳ! Ngươi là người đầu tiên trong ba tháng nay đã làm bổn cô nương đổi nét mặt. Nhưng vì thế ta cần phải giết ngươi.

Đồng Thiên Kỳ thản nhiên trả lời:

- Phu nhân nói đúng. Nhật Nguyệt Bang và Đồng mỗ không thể cùng tồn tại trên võ lâm được.

- Bổn cô nương muốn giết ngươi không phải vì sự sinh tồn của Nhật Nguyệt Bang.

Đồng Thiên Kỳ thoáng ngạc nhiên, nhưng lại cười khinh thị:

- Lẽ nào phu nhân lại phải mượn cớ gì cho nhọc sức?

Hình như hai tiếng phu nhân làm cho thiếu phụ bực mình đến không sao chịu nỗi.

Bà đưa ống tay áo lau kỷ khuôn mặt đang ướt dẫm mồ hôi. Một lúc sau trước mặt Đồng Thiên Kỳ đã biến thành một gương mặt khác.

Chàng sững sờ buột miệng kêu lên:

- Nhan Ngọc Dung?

Không sai. Trừ một nút ruồi nhỏ nhắn bên khóe môi, Đồng Thiên Kỳ không tìm được một nét khác biệt nào với người mà chàng vừa gọi tên, tin rằng trên thế gian không thể có người giống nhau tuyệt đối như vậy, dù là tỉ muội song sinh cũng vậy - Cô nương, bây giờ thì Đồng mỗ đã hiểu vì sao cô nương lại muốn giết Đồng mỗ.

Cái đó đúng là không liên quan gì đến Nhật Nguyệt bang cả.

Lời chàng tuy bình tĩnh nhưng không khỏi ẩn chứa nỗi xúc động.

Người vừa giả trang thiếu phụ nghe Đồng Thiên Kỳ gọi tên một thiếu nữ, trong đôi mắt thoáng hiện một vẻ kỳ dị, chú mục nhìn chàng rất lâu, cuối cùng lạnh lùng nói:

- Bổn cô nương tịnh không phải là Nhan Ngọc Dung.

- Chàng lẽ trên đời có người giống nhau đến thế.

Đồng Thiên Kỳ lộ vẻ mỉa mai.

Thiếu nữ ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi bảo ta giống ai?

Đồng Thiên Kỳ đã định nói "Cô nương tự hỏi mình ấy", nhưng thấy thần tình hoang mang của thiếu nữ, chàng biết lời nàng không giả. Hơn nữa trên mặt thiếu nữ này khác Nhan Ngọc Dung là có một nốt ruồi.

Sự nghi hoặc trong lòng Đồng Thiên Kỳ dần dần tiêu thất. Giọng chàng cũng không lạnh lùng như trước.

- Cô nương có phải họ Nhan không?

- Bổn cô nương họ Cổ.

Bây giờ đến lượt Đồng Thiên Kỳ hoang mang:

- Vậy thì xin hỏi lý do gì cô nương muốn giết Đồng mỗ?

- Ta vốn không định giết ngươi, nhưng vì ngươi không chịu đáp ứng điều kiện của ta.

Đồng Thiên Kỳ hỏi:

- Chỉ vì việc đó thôi ư?

- Không sai, chỉ vì thế. Ngươi đã ngăn trở bổn cô lương làm Một việc trọng yếu nhất trong đời.

Đồng Tiền Kỳ chỉ cười gằn mà không đáp.

Thiếu nữ chợt hỏi, giọng hòa hoãn hơn:

- Đồng Thiên Kỳ sao ngươi không trả lời? Ngươi cho rằng bổn cô nương không đủ sức làm việc đó hay sao?

- Không phải thế. Chẳng qua Đồng mỗ thấy rằng vận mình quá xui xẻo. Chính lúc này gặp phải một người làm một việc trọng yếu nhất trong đời mà ngăn cản Đồng mỗ làm một việc trọng yếu nhất trong đời. Trớ trêu hơn, sự cường nhược chênh lệch nhau quá lớn.

Thiếu nữ thấy lòng xúc động, buột miệng:

- Biết mình nhược sao không nhường một chút thì chưa đến nổi thiệt mạng.

- Như thế cũng chẳng hơn gì. Đồng mỗ quyết không nhường nhịn.

Thiếu nữ nói với giọng u oán:

- Đồng Thiên Kỳ! Thật chúng ta không thể cùng tồn tại?

Đồng Thiên Kỳ thản nhiên đáp:

- Đúng thế, bởi vì mục đích lớn nhất là chúng ta hoàn toàn tương phản.

- Ngươi đã lường trước hậu quả chưa?

Đồng Thiên Kỳ gật đầu:

- Cô nương thừa biết rằng mình đang cầm dao đằng cán.

Nói xong, chàng cứ bước về phía cái hố nhô nước xanh biếc sâu thẳm.

Thiếu nữ không hiểu Đồng Thiên Kỳ định làm gì nên không hề ngăn trở, chỉ cười khảy nói:

- Đồng Thiên Kỳ bổn cô nương nhận thấy rằng ngươi đang đi đến bước cuối cùng của mình trong cuộc đời mà có chỗ chưa tự ý thức hết vấn đề.

Đồng Thiên Kỳ đã dừng chân bên miệng hố, cúi xuống soi mình vào mặt nước phẳng lặng như gương, bình tĩnh đáp:

- Đồng mỗ tin rằng mình với cô nương không có mối thâm cừu đại hận nào. Vì thế nguyên nhân duy nhất để chúng ta không cùng tồn tại là do mâu thuẫn trong mục đích sống.

- Giữa chúng ta đúng là không có thâm thù đại hận, chỉ cần ngươi tiếp thụ Đồng Thiên Kỳ vẫn không ngẩng lên, lạnh]ùng ngắt lời:

- Đồng mỗ tịnh không cầu cô nương để giữ lấy mạng sống, chỉ tin rằng cô nương nhất định không hạn chế cách lựa chọn của Đồng mỗ sang thế giới bên kia.

Đôi mắt mê hồn của thiếu nữ chợt nhìn vào đáy nước. Chợt nàng hiểu ra câu nói của Đồng Thiên Kỳ, trong lòng chấn động. Tuy nhiên nàng trấn tĩnh lại, cố lấy giọng châm biếm:

- Vũng nước này thông ra biển, nhưng nó phải xuyên qua một dãy núi lớn. Ngươi định thoát thân bằng cách đó ư?

Đồng Thiên Kỳ hiếu kỳ hỏi:

- Cô nương đã từng vượt qua thủy đạo này ư?

- Phải. Nhưng phía dưới có hai nhánh. Một thánh đi qua giữa đảo, bổn cô nương chưa từng đi. Nhánh kia hướng thẳng ra biển nhưng phải lặn dưới nước ba ngày đêm.

Đồng Thiên Kỳ chấn động trong lòng. Hy vọng lập tức tan biến. Chàng hiểu rằng với thương thế của mình đừng nói ba ngày đêm mà một buổi chưa chắc đã qua được.

- Nhánh kia cô nương chưa từng qua sao?

- Nhánh kia đi qua giữa đảo. Tuy bổn cô nương chưa từng qua nhưng biết chắc còn xa hơn nhiều. Ngươi bây giờ không định thoát thân bằng con đường này nữa chứ?

Đồng Thiên Kỳ không đáp lời, hỏi lại:

- Cô nương thấy thương thế Đồng mỗ thế nào?

- Như ngọn đèn đã khô dầu. Mạng ngươi sắp hết.

- Cô nương còn tin Đồng mỗ qua được thủy đạo đó không?

Thiếu nữ ngưng ánh mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ hồi lâu, cuối cùng nàng hỏi:

- Ngươi vẫn muốn xuống đó ư?

Đồng Thiền Kỳ gật đầu, giọng không giấu hết nỗi ai oán:

- Đồng Thiên Kỳ từ nhỏ chỉ sống một mình. Biết rằng khi chết không hy vọng gì đào giúp huyệt mộ. Đây chính là nơi táng thân lý tưởng vậy.

Nghe câu nói và ngữ khí tuy bình tĩnh nhưng vẫn lộ một chút thê lương, thiếu nữ và hai nô tì đều xao xuyến trong lòng.

Sáu con mắt đồng thời nhìn chăm vào gương mặt tuấn tú nhưng nhợt nhạt của thiếu niên. Đến bây giờ họ mới biết trang thiếu niên anh hùng từng làm chấn động võ lâm lại có thân thế bi thương như thế.

Trong thạch động trầm lắng hẳn đi, tưởng chừng như nghe được hơi thở của người khác.

Đột nhiên phía ngoài vang vào giọng nói dõng dạc của Thụy Long:

- Hai vị muốn vào trong này ư?

Một giọng nói quen thuộc lọt vào tai Đồng Thiên Kỳ:

- Phi Hà Nhị Thánh muốn vào yết kiến phu nhân có cấp sự cần báo.

Tiếng một thiếu nữ đáp lời:

- Phu nhân lúc này không tiếp khách.

Cách xưng hô chủ nhân chợt thay đổi, cô ta không gọi là "tiểu thư" nữa.

"Viên Thánh" Lăng Phi Nhã nói:

- Đồng Thiên Kỳ không biết đi hướng nào, lúc này không thể không gặp phu nhân. Mong hai vị tiểu muội vào phục cáo cho lão phu được vào yết kiến.

Thụy Long cười nhạt nói:

- Chẳng lẽ hai vị thí chủ cho rằng Đồng Thiên Kỳ ẩn thân trong thạch động hay sao?

"Viên Thánh Lăng Phi Nhã đáp:

- Lão phu không dám. Nhưng việc này có quan hệ đến hưng thịnh của quý bang và tồn vong của bản đảo, lão phu không thể không gặp phu nhân.

Ngoài động hình như xảy ra tranh chấp.

Trong thạch động, thiếu nữ biến sắc mặt, lo lắng nhìn Đồng Thiên Kỳ:

- Đồng Thiên Kỳ! Mọi việc bây giờ đều đã muộn rồi. Giá như công lực ngươi sớm khôi phục...

Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng nói:

- Như thế chỉ làm cô nương khó khăn hơn.

- Ngươi quan tâm đến ta ư?

- Cô nương hiện nay là chúa tể của một phương.

Nói xong chàng hít mạnh vào một hơi.

Thiếu nữ bối rối nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi định làm gì?

Đồng Thiên Kỳ buông giọng châm biếm:

- Cô nương chẳng lẽ còn sợ Đồng mỗ chạy khoát?

Thiếu nữ chớp chớp mắt, trong đầu thoáng qua một dự định, nàng nói dứt khoát:

- Bổn cô nương cần đưa ngươi về Tổng đàn của Nhật Nguyệt Bang.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt:.

- Cô nương còn cho rằng Đồng mỗ kéo dài mạng sống thêm ít lâu nữa ư.

Thiếu nữ không dám mà quay sang ra lệnh cho một tì nữ:

- Đưa bọn hóa trang ra nhanh.

Tì nữ bên phải hai tay đưa ra một cái hộp trắng bạch ngọc, thiếu nữ cầm lấy mở nắp rồi nhìn

Đồng Thiên Kỳ nói với giọng kiên quyết:

- Đồng Thiên Kỳ! Nếu ngươi vọng động thì sẽ chuốc lấy đại nhục đó.

Nói xong nàng bắt tay vào việc hóa trang.

Đồng Thiên Kỳ biết công lực mình giờ đây tiêu tán mất cả, không thể kháng cự được. Chàng lui lại một bước, nói như việc đã quyết đình xong:

- Coi như Đồng mỗ đành chấp nhận sống thêm mấy ngày nữa vậy.

Thiếu nữ lành lạnh cười, không đáp lời chàng chỉ nói thầm:

- Trước khi đến Tổng đàn ngươi đã được tự do rồi. Tuy nhiên đừng bỏ chạy.

Từ ngoài động lại vọng vào tiếng đanh lạnh của Thụy Long:

- Lão nạp đành đắc tội rồi.

Tiếp theo là tiếng la hét và những thanh âm hỗn độn, chứng tỏ bên ngoài đã diễn ra trận quyết đấu.

Không mất nhiều thì giờ, thiếu nữ đã trở lại diện mạo thiếu phụ, trả lại hộp hóa trang cho tì nữ rồi nhìn Đồng Thiên Kỳ nói:

- Bây giờ ngươi lại phải xưng ta là phu nhân.

Phía ngoài một thiếu nữ kêu lên đau đớn.

- Muội muội... mau vào báo với... phu nhân.

Tiếp theo là giọng trầm đục của "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã:

- Nhị đệ nhanh theo vào.

Thiếu nữ giả trang phu nhân biến sắc nhưng chưa nói gì thì từ ngoài vang lên một tiếng kêu, theo thanh âm mà xét thì tì nữ vào báo đã thụ thương.

Ba nữ nhân tiếng động thất kinh cùng ngoảnh mặt ra cửa, chợt nghe phía sau "bùm" một tiếng.

Thiếu nữ giả trang phu nhân hoảng hốt quay lại. Bên vũng nước đã không thấy Đồng Thiên Kỳ đâu nữa.

Chỉ một giây, thiếu nữ đã lao tới bên vũng nước, đôi mắt thất thần nhìn đăm đăm xuống mặt nước còn xao động loang chút sắc hồng của máu hòa trong nước.

Nàng dường như còn mường tượng ra khuôn mặt tuấn tú nhợt nhạt hầu như luôn luôn giữ nụ cười lạnh lùng trên môi của thiếu niên. Rồi từng giọt nước mắt từ từ lăn xuống lớp hóa trang trên mặt thiếu nữ, giá như không có lớp hóa trang, hẳn gương mặt nàng cũng đã tái nhợt như bộ ngân y đang mặc trên người.

Nàng nở một nụ cười thê lương, nói lẩm bẩm một mình:

- Chàng không biết rằng thiếp cũng là người cô đơn một thân một mình trên cõi đời này... Đã

bao lần thiếp muốn bộc bạch cùng chàng, mong được chàng giúp đỡ.

Nhưng thiếp đã không đủ dũng khí. Nhưng thiếp đã không dám nói ra vì hai lẽ. Thứ nhất sợ chàng làm lộ chuyện để hỏng việc quan trọng nhất trong đời mình. Thứ hai thiếp sợ chàng cự tuyệt. Nào ai dám chắc? Thiếp là thiếu nữ ắt có sự tự tôn của giới mình.

Nàng ngừng giây lát rồi lại lắc đầu nói:

- Bây giờ dù thiếp muốn nói cũng không có cơ hội nữa rồi. Hỡi người, chỉ sau khi đánh mất cơ hội duy nhất, ta mới hiểu sự mất mát to lớn biết chừng nào.

Hai tiểu tì buồn rầu im lặng đứng sát vào hai bên thiếu nữ. Họ cũng cúi nhìn xuống mặt nước tĩnh lặng, như thấy gương mặt Đồng Thiên Kỳ trong đó. Thốt nhiên trên mặt cả hai người cùng nhạt nhòa nước mắt.

Thiếu nữ trầm mặc lồi lâu, đột nhiên nàng nói một cách cương quyết:

- Thiếp sẽ trở lại đây. Tuy nhiên người chết chẳng thể hồi sinh, nhưng sau khi việc xong rồi thiếp nhất định sẽ trở lại với chàng, sẽ xuống đó làm bạn với chàng mãi mãi.

Nói xong nàng đứng thẳng dậy đưa tay lau nước mắt.

Hai tì nữ đột nhiên đồng thanh kêu lên:

- Tiểu thư! Chúng tôi cũng nguyện theo tiểu thư mãi mãi.

Thiếu nữ cười ảm đạm.

- Các em ngốc lắm, lúc dó ta đã chìm xuống đáy nước rồi.

Hai người đồng thanh:

- Chúng tiểu tì không sợ chết.

Thiếu nữ như thấy nhẹ lòng bớt phần nào, dịu dàng nói:

- Chờ thêm các em lớn thêm chút nữa hãy nói.

Lúc đó từ cửa động xuất hiện "Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng. Lão quét mắt nhìn khắp động rồi đột nhiên biến sắc, ú ớ không biết nói gì.

Trên mặt thiếu nữ hiện sát cơ nhưng nàng ghìm ngay lại, lạnh lùng nói:

- Lăng huynh muốn tìm Đồng Thiên Kỳ trong động này ư?

"Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng lắp bắp:

- Không... không phải, tiểu đệ chỉ muốn vào bẩm với phu nhân.

Thiếu nữ lạnh lùng cắt lời.

- Liều xông vào nơi ở của bổn nhân, đả thương tì nữ... "Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng! Phi Hà đảo các ngươi thao túng thiên hạ rồi. Nội trong tháng này, bổn nhân chờ ngươi giải thích ở Tổng đàn.

Không chờ "Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng trả lời, thiếu nữ phất tay áo ra lệnh:

- Chúng ta đi!

Rồi cung với hai tì nữ đĩnh đạc bước ra khỏi động.

Nguyên lúc trước "Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng còn hy vọng bắt gặp Đồng Thiên Kỳ trong thạch thất. Nay hiện trạng như vậy lão biết trước sẽ dẫn đến hậu quả gì liền run giọng cầu khẩn:

- Phu nhân...

Thiếu nữ không thèm quay lại, ra hiệu cho hai tì nữ dìu một tì nữ khác bị thương nằm ở ngoài cửa động đứng lên rồi tiếp tục bước đi.

"Bằng Tháng" Lăng Phi Hồng lủi thủi theo sau, chẳng khác nào chó giữ nhà vừa bị chủ mắng.

Ngoài động một quảng, Thụy Long và "Viên Thánh" Lăng Phi Nhã đang đánh nhau vong mạng. Không biết tự lúc nào, các võ sĩ Phi Hà đảo đã kéo đến vây chặt xung quanh.

Thiếu nữ quát to ra lệnh:

- Thụy Long, dừng tay!

Vừa nghe tiếng Nguyệt Hoa phu nhân, trận đấu lập tức bị đình chỉ. Liếc mắt nhìn không thấy Đồng Thiên Kỳ bên cạnh tiểu thư, lão hòa thượng phát hoảng nhưng lúc đó không tiện mở miệng hỏi.

Nguyệt Hoa phu nhân chiếu hàn quang ra bốn phía, đanh giọng ra lệnh:

- Chúng ta về Tổng đàn.

Lòng biết khẩn cầu cũng vô ích "Bằng Thánh" Lăng Phi Hồng nhìn theo phu nhân và thủ hạ đi xa dần, tức tối hét lên:

- Lục soát! Xét núi! Hôm nay nếu các ngươi không tìm được Đông Thiên Kỳ, chúng ta đắc tội với Nguyệt Hoa phu nhân rất nặng đó.

Nói xong lão thân lãnh suất một bọn thuộc hạ phóng vào rừng tìm kiếm.

Đây nói về Đồng Thiên Kỳ sau khi rơi xuống nước, nước biển xát vào vết thương đau như dao cứa. Chàng nghiến răng cố nhịn lặn sâu xuống, trong đầu mang nặng ý nghĩ "không nên để chúng biết ta đã chết".

Lặn sâu chừng hơn mười trượng quả nhiên thấy xuất hiện một chỗ rẽ. Suy tính một lát, Đồng Thiên Kỳ theo đường đi vào giữa đảo bơi đi.

Nước biển mặn làm Đồng Thiên Kỳ cảm thấy không đau nhức như trước nữa.

Chàng cố giữ sức bơi tiếp độ ba canh giờ rồi nhận ra thực khí tiêu tan, chỉ nhìn.

thấy lờ mờ phía trước độ năm sáu tấc mà thôi, sau đó ngực cũng đau tức tưởng như tim không còn đập nữa.

Chàng không sợ chết, chỉ ý thức mãnh liệt rằng mối gia cừu và sư môn còn chưa trả được, thậm chí chưa điều tra ra hung thủ là kẻ nào.

Chỗ vết thương đã tê đi, hơi thở hết sức nặng nhọc. Chàng biết mình sắp chết và không ngờ mình chết ở dưới đáy nước thê thảm như vậy. Tuy nhiên theo bản năng, còn chút sức lực nào thì chàng vẫn tiếp tục trườn đi đến khi mắt hoa đầu váng, chàng thở dài "Mạng ta đến đây là hết.

Đang khi chàng định uống nước vào tự tận thì chợt có cảm giác một bàn tay cứng như thép chộp lấy uyển mạch mình.

Hồi 37 - Chạm Trán Quái Nhân, Mệnh Thành An

Đồng Thiên Kỳ lúc Này bấy giờ chẳng khác gì cây đèn tim khô dầu cạn, bụng cầm chắc cái chết trong tay. Tuy bị vật gì giữ chặt nhưng lòng vẫn không chút hoang mang kinh sợ, chỉ than thầm:

"Đây là nơi táng thân Đồng Thiên Kỳ ta mất rồi!".

Rồi không kịp nhìn rõ vật gì đang cầm chặt tay mình, chàng chỉ hơi giẫy giụa rồi kiệt sức hẳn, ngay cả ý niệm cũng mất, chàng ngất đi.

Không biết qua bao thời gian bao lâu, Đồng Thiên Kỳ mơ màng tỉnh lại, nặng nề mở mắt rồi bỗng sửng sờ ngơ ngác vì cảm thấy mình đau ê ẩm, miệng vết thương ứa máu chứng tỏ mình còn chưa chết.

Chàng đưa mắt chậm chạp nhìn quanh nhận ra mình đang ở trong một thạch động ướt át rộng chừng hai trượng, dài độ bốn trượng phía sau lưng nghe tiếng sóng vu vào bờ đá rì rầm, không nhìn cũng biết là con đường ngầm duy nhất thông ra phía biển.

Trong động rất ẩm ướt, trên các vách đá bám đầy rêu móc, côn trùng rắn rít bò khắp nơi nhìn mà phát ớn.

Có lẽ trước đây trong thạch động người cư ngụ vì còn lại những chiếc bàn ghế đã phủ phủ rêu phong, chắc thời xưa không ẩm ướt như hiện nay, nếu không người ta làm sao sống được?

Ánh mắt Đồng Thiên Kỳ chợt dừng lại ở một điểm. Nơi đó cách chàng hơn trượng có một người ngồi trên chiếc ghế đá. Nhìn ánh sáng yếu ớt trong động, chàng chú mục một lúc mới nhận ra người ấy tóc trắng như tuyết, mi dài thỏng xuống, hố mắt hõm sâu từ đó bắn ra những tia mắt như điện. Người này có sống mũi thẳng, tướng mạo có vẻ thanh thoát nhưng bằng vào sự thâm trầm tư lự và cặp mắt phát hàn quang khiến ai nhìn qua không khỏi lạnh người.

Đồng Thiên Kỳ lưỡng lự giây lát rồi lãnh đạm nói:

- Có thể nghĩ rằng tôn giá lôi tại hạ từ đáy nước lên đây chăng?

Người kia vẫn chú mục vào khuôn mặt tuấn tú nhưng nhợt nhạt của Đồng Thiên Kỳ. Không thấy nét vui mừng nào biểu thị mình vừa được cứu sống đã lấy làm kỳ, nay nghe nói thế, ông ta không khỏi ngơ ngác nhìn chàng giây lâu rồi nói:

- Cứ cho là lão phu cứu ngươi đị. Giọng Đồng Thiên Kỳ vẫn lạnh lùng:

- Tôn giá muốn nói rằng cứu thi thể tại hạ chăng?

Giọng người kia cũng lạnh lùng như thế:

- Nói rằng lão phu cứu thi thể ngươi hay mạng ngươi cũng được.

Đồng Thiên Kỳ không giấu được sự châm biếm:

- Tại hạ tự biết rõ thương thế của mình. Nếu tôn giá có khả năng thông thiên thục địa thì mới

cứu dược mạng tại hạ trong tay tử thần.

Người kia nghe nói nhíu mày, mặt sạm lại,cất giọng lạnh như băng:

- Ngươi châm biếm lão phu ư?

Đồng Thiên Kỳ không chút sợ hãi, cười khẩy nói:

- Nếu tôn giá không đủ tài như tại hạ vừa nói thì coi như câu vừa rồi là lời châm biếm cũng được!

Những nếp nhăn trên mặt lão già hơi giãn, lão hỏi:

- Nếu ta có tài thông thiên thục địa thì sao?

Nụ cười của Đồng Thiên Kỳ vẫn chưa tắt. Chàng đáp:

- Vậy thì tại hạ thừa nhận đã xem nhầm người rồi vậy!

- Nhưng còn lời châm biếm phải xóa đi bằng cách nào đây?

Đồng Thiên Kỳ đáp:

- Đã có sự thực minh chứng thì lời châm biếm đối với tôn giá không xác đáng nữa, đương nhiên nó phải được áp dụng cho tại hạ rồi?

Sự ứng đối lanh lẹ của Đồng Thiên Kỳ hình như làm bạch phát lão nhân hài lòng.

Lão dịu giọng:

- Chàng trẻ tuổi! có lẽ ngươi nói đúng. Bây giờ lão phu nói tới một người không biết ngươi đã nghe nói đến ông ta chưa?

Đồng Thiên Kỳ điềm tĩnh trả lời:

- Có lẽ tôn giá sẽ thất vọng. Nhân vật trên võ lâm tại hạ biết không nhiều lắm.

- Nếu ta đề xuất một người trong võ lâm mà ngươi không biết người đó thì cuộc sống của ngươi chẳng còn nghĩa lý gì...

Lão dừng giây lát liếc nhìn Đồng Thiên Kỳ rồi lạnh lùng buông tiếng:

- Ngươi nghe qua danh hiệu "Thập Điện Truy Hồn Y" chứ?

Đồng Thiên Kỳ hơi biến sắc. Chàng nhìn khá lâu vào người đối thoại với mình rồi vụt lãnh đạm nói:

- Trong số không nhiều những nhân vật trong võ lâm mà tại hạ được biết thì người này lại nhớ rõ nhất. "Thập Điện Truy Hồn Y" dùng độc sát nhân đưa nhiều sinh mạng vào thập điện Diêm vương, ngược lại ông ta cũng cứu không ít oan hồn từ thập điện trở về.

Cái nhìn của bạch phát lão nhân thấp thoáng sự đắc ý, giọng nói cũng đã khoan hòa hơn:

- Người này không biết có cứu nổi mạng ngươi không?

Đồng Thiên Kỳ nhìn lão nhân. Chàng không giấu được nổi ngạc nhiên:

- Tôn giá, định nói rằng người đó chính đang ở trước mặt tại hạ đây sao?

Bạch phát lão nhân lãnh nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi có điều gì nghi ngờ?.

Đồng Thiên Kỳ cười khinh khỉnh nói:

- Thập Điện Truy Hồn Y thành danh lúc ba mươi tuổi, trước khi tại hạ xuất đạo mười năm. Như vậy, vị dó bây giờ mới trên dưới bốn mươi tuổi, chắc tôn giá chưa quên tại hạ vừa nói biết rất kỹ người đó?

Lời biện giải của Đồng Thiên Kỳ không làm lão nhân bối rối. Lào điềm nhiên hỏi:

- Ngươi biết chuyện Văn Chiêu Quân Ngũ Viên chỉ có trong mười ngày mà râu tóc đều bạc trắng cả chứ?

Sắc diện Đồng Thiên Kỳ hơi biến khi nghe những lói này. Chàng nhìn hồi lâu vào mặt bạch phát lão nhân, giọng chàng bớt căng thẳng hơn trước - Nói thế tức là tôn giá cũng từng trải qua hoàn cảnh phiền lòng như vị Ngũ Viên ấy hay sao?

Từ đôi mắt bạch phát lão nhân ánh những tia sắc lạnh nhưng nó vụt tắt rất nhanh.

Lão không trả lời Đồng Thiên Kỳ mà hỏi vặn lại:

- Bây giờ thì ngươi tin lão phu có khả năng cứu ngươi rồi chứ?

Tuy lục phủ ngũ tạng của Đồng Thiên Kỳ đau như dao cứa nhưng chàng không để lộ ra ngoài mặt vẫn lạnh giọng trả lời:

- Giả sử tôn giá đúng là Thập Điện Truy Hồn Y thì tại hạ chắc phải thương. lượng cùng tôn giá một điều rồi!

- Làm sao ngươi biết lão phu muốn cầu ngươi điều gì hay không chứ?

- Chỉ lo suy luận nhỏ thôi. Đây không phải là nơi cư ngụ của tôn giá. Nếu không có điều kiện, tôn giá việc gì phải nhọc công mang tại hạ vào tận nơi hẻo lánh này?

Điều này nói rõ rằng tôn giá cần dùng tại hạ vào mục đích nào đó.

Bạch phát lão nhân thoáng sửng sờ. Nhiều ý nghĩ vụt nhanh trong đầu:

"Gã này còn trẻ thế mà tâm cơ linh diệu lạ thường. Võ công hẳn chưa biết thế nào? Nếu quả võ công cùng tương đồng như cơ trí chỉ e bậc nhất bối không còn chỗ lập thân nữa đâu!".

Nghĩ đoạn lão nhân lạnh giọng nói:

- Chàng trẻ tuổi, ngươi lại đoán đúng rồi đó! Ngươi muốn hoàn lại sinh mệnh mình là chuyện rất dễ dàng, chỉ cần giúp lão phu vào trong động này lấy ra một vị dược vật là đủ.

Đồng Thiên Kỳ thoang nghĩ ngợi rồi cười nói:

- Sao tôn giá không tự mình vào đi? Để người khác lấy vật quý như vậy tôn giá làm sao yên tâm được chứ?

Bạch phát lão nhân từ từ đứng dậy, đi hai bước về phía bên phải, chỉ tay vào một chỗ cách mặt đất chừng một thước. Ở đó thấy lộ ra ruột miệng hang rộng khoảng hai thước.

Lão chậm rãi nói:

- Miệng hang nhỏ quá, lão phu không thể vào được. Còn chuyện yên tâm hay không thì lão phu chẳng hề lo lắng, bởi vì bất cứ ai được vật đó cũng đều vô dụng mà thôi.

Đồng Thiên Kỳ hỏi:

- Tôn giá có thể cho biết mình phải chịu thiên can vạn khổ như vậy để đạt được dược vật, vậy công dụng của nó như thế nào không?

Sắc mặt lão nhân chợt hiểu, lão nói với vẻ đe dọa:

- Này chàng trẻ tuổi kia, nếu ngươi cứu được người nào, ngươi có muốn nghe người ta hỏi nhiều như thế này không?

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười đáp:

- Tại hạ và tôn giá đều có yêu cầu lẫn nhau kia mà.

Bạch phát lão nhân đanh giong:

- Lão phu muốn người nào tìm là người đó phải tìm.

Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng nói:

- Dược vật kỳ trân đều có công dụng nhất thời, tuy tôn giá tìm người không khó, nhưng chưa hẳn đủ thời gian mà tìm được người vừa ý. Lại nói, tôn giá đâu dễ đoán chắc rằng người đó không nuốt mất dược vật?

Bạch phát lão nhân nghe nói thoáng giật mình, mặt hiện sát cơ:

- Chàng trẻ tuổi! Đừng quên rằng ta và ngươi chưa gặp nhau được bao lâu...

Đồng Thiên Kỳ cười to:

- Nếu điều kiện xét ra thỏa đáng thì tại hạ có thể tìm cho tôn giá một người đáng tin hơn.

Tuy bạch phát lão nhân mới ngoài bốn mươi tuổi nhưng có sự từng trải giang hồ không ít nên rất có kinh nghiệm xem người xét việc. Lão muốn dùng Đồng Thiên Kỳ vì nhận thấy tuy chàng trẻ tuổi này có vẻ ngoài khinh bạc và thái độ trầm tĩnh nhưng không giấu được uy vũ bất khuất và tính cương trực. Lão cười nhạt nói:

- Chàng trẻ tuổi! Cũng kể là ngươi cao số đó. Thôi được, lão phu nhường ngươi thêm lần nữa. Nhưng như ngươi nói đã biết rõ "Thập Điện Truy hồn Y" thì nên nhớ rằng "sự bất quá tam" đâu nha!

Lại nói thêm:

- Lão phu muốn tìm thuốc ấy để cho một người ba năm trước bị mất võ công!

Đồng Thiên Kỳ nghe xong hơi giật mình nhớ lại dung mạo của huynh đệ "Kiếm Long" Ánh Thượng Nhân. Chàng nói ngay:

- Hiện tại chúng ta còn thảo luận thêm một việc.

Lão tóc bạc ngạc nhiên hỏi:

- Việc gì? Trừ phi lão phu trị thương cho ngươi thì còn việc gì đáng bàn nữa chứ?

Đồng Thiên Kỳ nói rắn rỏi:

- Khi nào tôn giá chế được thuốc thì nhượng cho tại hạ hai viên.

Mặt bạch phát lão nhân hơi sa sầm. Ánh mắt lão hé lộ sát cơ chừng như muốn phát tác. Đồng Thiên Kỳ thấy vậy nhìn trừng mắt lão nhân hỏi:

- Thứ dược vật này chế được không nhiều phải không?

Thần sắc lão nhân chợt hơi khoan hòa, lão đáp:

- Đúng là không nhiều. Xác thực là chỉ được năm viên. Cho ngươi hai viên không thành vấn đề, tuy nhiên chẳng hay ngươi lúc nào cần lấy?

Đồng Thiên Kỳ nhận ra chút ẩn ý trong lời lão nhân. Tuy vậy chàng cũng đáp:

- Đan dược là do tôn giá chế, vậy thời gian địa kiểm cũng do tôn giá quyết định.

Bạch phát lão nhân cười nói:

- Gã trẻ tuổi! Ngươi niên kỷ còn ít, vì thế kinh nghiệm trên giang hồ chưa đủ...

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt:

- Tại hạ không mong tôn giá biểu thị một cử chỉ thân thiện như vậy chẳng phải tại hạ thiếu kinh nghiệm giang hồ. Chẳng qua tin rằng trên thế gian không người nào lại không tiếc tính mạng...

Bạch phát lão nhân nghe nói tới đó thấy lòng rúng động vội hỏi:

- Gã trẻ tuổi! Chắc ngươi phải có một trác hiệu kinh thiên động địa?

Đồng Thiên Kỳ không trả lời mà hỏi lại:

- Điều kiện giữa chúng ta đã thỏa thuận. Bao giờ tôn giá ra tay?

Bạch phát lão nhân nghĩ ngợi một lát rồi thò tay vào túi lấy ra một bình thuốc nhỏ dốc ra ba viên, dáng mắt rồng mày hồng đưa cho Đồng Thiên Kỳ một viên nói:

- Uống đi. Trước trị nội tạng, sau trị ngoại thương.

Đồng Thiên Kỳ xem qua rồi bỏ vào miệng nuốt, xong lại hỏi:

- Hẳn thuốc này phải có mỹ hiệu?

- Lão phu cũng gọi nó là "Truy mệnh đan".

Đồng Thiên Kỳ cười nói:

- Dù "Truy mệnh" thì trước sau cũng không thể chẳng bao lâu. Nhưng tôn giáo lại có hai đường "truy mệnh".

Nói xong chàng không chút hoảng sợ chỉ từ từ nhắm mắt.

Bạch phát lão nhân thấy vẻ điềm tĩnh dường như ăn sâu vào tính cách của thiếu niên nên không đoán ra thái độ và ý nghĩ của chàng. Ở vào địa vị thiếu niên, chắc lão khó lòng giữ được nét trầm lĩnh ấy.

Nghĩ vậy, lòng bạch phát lão nhân trào lên cảm xúc khó tả, không biết khâm phục hay ghen tị, lão chỉ rõ một điều là chàng thiếu niên đã lại thắng mình lần nữa.

Dù sao, lão cũng thấy yên tâm hơn.

Dược lực phát tác rất nhanh. Đồng Thiên Kỳ vừa uống thuốc xong thì một nhiệt lực kỳ lạ đã thâm nhập vào nội tàng. Vốn đã đau đớn, nay chàng thấy nóng bỏng như sôi không kiềm chế nổi. Có lúc chàng ngỡ rằng mình vừa uống độc dược vào.

Nhiệt lực càng lúc càng mạnh làm Đồng Thiên Kỳ hoa cả mắt, mồ hôi toát ra như tắm, tứ chi lạnh ngắt, rồi lúc sau chàng thấy huyết mạch như được khai thông dần. Đan điền trước đây không thông được thực khí thì nay bỗng ào ạt như nước triều dâng.

Chàng nhịn đau gắng chuyển vận thực khí từ dan điền qua mười hai đường kinh mạch. Một lúc sau, sự vận hành đều đặn dần, không còn bị cản trở gì nữa.

Nhiệt lực đạt đến điểm đỉnh đã bắt đầu thuyên giảm. Lần đầu tiên chàng thấy trong người thư sướng khó tả, mồ hôi không con toát ra như trước nữa và da mặt trắng bệch đã bắt đầu hồng nhuận.

Không ngờ rằng chỉ sau hai khắc, thương thế trầm trọng của Đồng Thiên Kỳ lại có thể hồi phục nhanh đến thế.

Bạch phát lão nhân cũng tự mình điều tức một hồi rồi ngẩng mặt lên thấy sắc mặt Đồng Thiên Kỳ đã ửng hồng, lão thất kinh dường như không tin sự thực xảy ra lẩm bẩm rằng:

- Sao lại thế được? Sao lại thế được? Chẳng lẽ hắn mới chừng ấy tuổi đầu mà võ công còn cao cường hơn mình? Không có lẽ! Thật không có lẽ!

Tuy bụng nghi ngờ nhưng chính mắt lão lại chứng thực điều đó đang xảy ra, thấy Đồng Thiên Kỳ đưa tay lau mồ hôi trán rồi mỉm cười nói:

- Thật đến lúc này tại hạ mới tin chắc tôn giá là "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh.

Bạch phát lào nhân tức Thập Điện Truy Hồn Y Yên Di Thánh thẫn thờ nói:

- Ngươi hồi phục công lực thật nhanh, lão phu không ngờ, không ngờ!

Đồng Thiên Kỳ chầm chậm đứng lên:

- Bây giờ thì chúng ta tiến hành giao kết được rồi.

Thập Điện Truy Hồn Y Yên Di Thánh không đáp, mắt lóe tia sát cơ rồi vụt tắt.

Lão lấy ra lọ thuốc màu lục nói:

- Trước tiên lão phu trị ngoại thương cho ngươi đã!

Lão đưa cho Đồng Thiên Kỳ viên thuốc màu xanh nhỏ bằng hạt đậu.

- Ngươi uống vào đi!

Đồng Thiên Kỳ tiếp lấy rồi không nhìn viên thuốc, đưa trả lại cho chủ nhân cười nói:

- Đắc ý không thể tái vãng được. Tại hạ đã làm kinh ngạc tôn giá một lần nên không để tôn giá làm tại hạ kinh ngạc đâu. Nếu tôn giá có mang theo thuốc trị ngoại thương thì cho thời gian xin bôi một ít Người lịch lãm như Thập Điện Truy Hồn Y Yên Di Thánh cũng không ngờ thiếu niên kia cơ trí đến như vậy. Lão đứng phát ngơ hồi lâu mới thoát khẩu:

- Chàng trẻ tuổi. Yên mỗ cho rằng bây giờ ngươi có thể cho hay danh tánh của mình.

Đồng Thiên Kỳ cười đáp:

- Huyết Kiếp Thủ, Đồng Thiên Kỳ chính là tại hạ.

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh nghe xong không khỏi biến sắc, buột miệng.

- Không ngờ... Lão phu thật không ngờ... chính ngươi là Đồng Thiên Kỳ?

Đồng Thiên Kỳ điềm nhiên đáp:

- Tưởng tôn giá đã sớm nghĩ ra Đồng mỗ rồi!

Hớp vào một hơi căng lồng ngực, Yên Di Thánh trấn tĩnh lại, nói đã bình tĩnh hơn:

- Yên mỗ không ngờ Đồng Thiên Kỳ danh chấn thiên hạ cũng bị trọng thương như thế.

Nói xong lão lấy ra một lọ thuốc màu trắng trao cho Đồng Thiên Kỳ:

- Ngươi đã không tin thuốc uống của Yên mỗ thì đành dùng thuốc này xoa ngoài vậy!

Đồng Thiên Kỳ nhận bình mở nắp trước hết đắp một ít vào vết thương nhỏ nơi cánh tay, sau khi xác định không phải độc dược, chàng mới xoa vào những vết thương khác trên người, đoạn trả lại bình cho Yên Di Thánh.

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh cất thuốc xong, lấy ra một tấm da dê thuộc trải lên mặt ghế đá mà mình vừa ngồi.

- Bây giừ thì tiến hành việc chúng ta. Ngươi đến đây, Yên mỗ se chỉ vị trí dấu dược vật Đồng Thần Kỳ bước tới cúi xuống xem. Trên mặt tấm da, nét vẽ ngang dọc chằng chịt. Theo màu sắc tấm da thì có thể đoán rằng nó đã được cất giữ ít ra là cả trăm năm nhưng không biết người vẽ dùng chất liệu gì mà đường nét vẫn còn rất rõ.

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh chỉ vào một chỗ trên bản đồ nói:

- Đây là thạch động hiện chúng ta đang đứng. Con dường nhỏ này là yếu lộ duy nhất vào động có dược vật kia.

Lão lại chỉ tay vào một hàng chừ nhỏ:

- Đây nói về xuất xứ của dược vật.

Đồng Thiên Kỳ hỏi:

- Hàng chữ có nói về công dụng của dược vật không?

Yên Di Thánh giấu nét dị thường trong mắt, đáp:

- Chi viết độc vật nào thủ giữ nó mà thôi.

Đồng Thiên Kỳ cười hỏi:

- Người đồng liêu của tôn giá sở dĩ có đi không về có phải đã vong mạng bởi độc vật đó không?

Thập Điện Truy Hồn Y liếc tia mắt sắc lạnh nhìn Đồng Thiên Kỳ nói:

- Người trong võ lâm đều nói rằng ngươi trẻ tuổi nhưng cơ trí khó lường. Lão phu một mực không tin, nhưng nay thấy rõ lời đồn kia không ngoa tí nào. Ngươi có thể biết được điều lão phu chưa nói.

Đồng Thiên Kỳ nhìn đối phương một thoáng lại nói:

- Đồng mỗ tin rằng tôn giá không thể vào động để thanh lý chúng.

Yên Di thánh chỉ buông gọn mấy tiếng:

- Nhãn lực khá lắm!

Đồng Thiên Kỳ nói:

- Nếu tôn giá đã chuẩn bị vật kháng độc thì Đồng mỗ đã đến lúc nên vào rồi.

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh không nén nổi sự vui mừng:

- Ngươi tin vào lão phu thật ư?

- Nhất định vị đồng liêu kia không tin vào tôn giá nên đã xảy ra hậu quả đáng tiếc đó.

Chàng thìn Yên Di Thánh hỏi:

- Vật kháng độc có cần uống ngay không?

- Chỉ cần ngậm trong miệng là đủ.

Đồng Thiên Kỳ tin rằng lão kia cấp thiết đoạt được dược vật quý báu kia nên chưa thể làm hại mình ngay được, nhưng chàng cũng không mạo hiểm bỏ vào miệng ngay, chàng chỉ làm ra vẻ ngậm vào rồi quay người bước đến cửa động.

Vừa chui đầu vào thì tay chân không cử động gì được nữa, chỉ dụng được các ngón tay bíu vào các mép hang trườn đi từng tấc một.

Đồng Thiên Kỳ quen mắt dần với bóng tối, nhận ra rằng có những dấu tay còn mới, chứng tỏ vừa có người vào.

Người này hẳn phải bé nhỏ lắm mới vào được, bởi vì Đồng Thiên Kỳ đã dùng thủ pháp "thác cốt cân" mà vào động vẫn khó khăn đến thế, huống chi người thường.

Tuy nhiên không có thể do dự hay nghĩ suy gì nữa, chàng quyết tâm tiến vào.

Miệng hang vẫn không rộng thêm chút nào, giống như lỗ chuột hang rắn vậy. Không biết qua bao nhiêu lâu, Đồng Thiên Kỳ vừa tiếp tục trườn, vừa đưa mắt cảnh giới phía trước đề phòng độc vật ám toán.

Được một hồi lâu, đột nhiên Đồng Thiên Kỳ nghe tiếng nước chảy róc rách Chàng cả mừng nhìn tới thì thấy trước mặt mình chỉ chừng một trượng có ánh sáng lờ mờ. Chắc hẳn đó đã là miệng hang.

Trong bức địa đồ cự ly giữa hai thạch động hầu như sát gần nhau, không ngờ phải mất nhiều thời gian như thế.

Đồng Thiên Kỳ phải mất chừng một tuần trà nữa mới đến sát miệng hang.

Sau khi quan sát kỹ, yên bụng rằng không có mối nguy hiểm nào ẩn phục, chàng mới đu người nhảy vào trụ chân ở một mỏm đá nhô lên Bề mặt của động chừng mười trượng vuông, cảnh tượng hoàn toàn không giống như ở bên ngoài. Chỉ thấy đá dựng san sát những cột thạch nhủ rũ xuống lòng thòng, khắp nơi rêu bám xanh um, không khí tỏa ra mùi ẩm mốc.

Dưới các kẽ đá có một khe nước nhỏ sâu chừng một thước, nước trong vắt. Tuy nhiên dọc bờ đá cả dưới lòng khe cơ man là rắn rết và các loại trùng đan kén từng đám, chỉ thoáng trông là đủ phát khiếp.

Đồng Thiên Kỳ đã được chỉ rõ địa điểm giấu dược vật. Chàng quét mắt sang bên phải phía trước động chợt sững người ngơ ngác.

Đầu tiên dập ngay vào mắt là một thác nước trắng xóa từ nóc động đổ xuống cuối động. Rõ ràng nước khe trong động là do thác nước này mà có, nhưng không hiểu nó thoát đi bằng đường nào.

Phía trước thác nước có bốn phiến đá phẳng và nhẵn lỳ vuông vức, chỉ trên mặt bốn phiến đá kia mới không thấy rêu bám. Một phiến ở riêng phía trước, ba phiến còn lại xếp thành một dãy phía sau cách đều nhau chừng năm thước.

Trên phiến đá chính giữa có một đạo nhân tướng mạo dung tục đang ngồi trầm tĩnh.

Có lẽ đạo nhân ngồi như thế đã lâu không thấy vị đó cử động, đến một hơi thở cũng không, nhưng nhìn vào nét mặt điềm nhiên sống động, không ai dám nghĩ rằng đạo nhân đã chết.

Trên phiến đá bên tả đạo nhân dựng một tấm bia khắc dòng chữ:

"Long Đầu Chân Nhân đời Kim Tống tọa hóa ở đây. Người có duyên cùng ta trăm năm sau,

Tiềm Long Thần Công trùng hiện, Long đầu kiếm tái xuất. Ta chờ ngày đó".

Trên phiến đá bên hữu đạo nhân cũng dựng một tấm bia, ghi ràng:

"Lưu tặng người hữu duyên. Vạn niên long đan, thuốc này tăng công lực, trừ vạn độc. Long đầu kỳ kiếm là thần khí trong thiên hạ đều dành cho người tâm hiền đức dày".

Trước phiến đá nằm riêng lẻ có căng một tấm vải lụa, trên đặt một viên dược to bàng quả trứng bồ câu màu đỏ như máu. Cạnh viên thuốc là một thanh kiếm rộng hơn một tấc dài ba thước, ánh kiếm phát sáng lạnh lẽo, vỏ kiếm và chuôi kiếm màu sắc hoàn toàn giống nhau.

Thanh kiếm do một đầu rồng lớn ngậm giữ. Đầu rồng được chạm khắc rất tinh diệu, sống động như thật. Mắt rồng làm bằng hai hạt minh châu màu trắng lồi ra.

Miệng rồng há rộng, lưỡi kiếm từ trong thò ra cũng chính là lưỡi rồng, dáng kiếm rất lạ xưa nay hiếm thấy.

Đồng Thiên Kỳ phát hiện ra thứ dược thảo mọc bên dưới đầu rồng, bên rìa phiến đá. Cạnh đó lại có một tấm lụa nữa đựng năm viên hình tròn như hạt đậu, màu hồng đỏ không biết loại dược liệu gì.

Đồng Thiên Kỳ nhìn kỹ các thứ lần nữa, nghĩ bụng:

"Dành cho người tâm thiện đức dày ư? Lời này không phải là nói suông hay sao?

Nếu người đố là kẻ ác thì cũng chỉ thò tay là lấy được, đâu có gì ngăn cấm?".

Đồng Thiên Kỳ vừa bước lại vừa thò tay định lấy đột nhiên nghe tiếng phun phì phì. Chàng giật mình nhìn xuống, thấy quanh những phiến đá nhung nhúc những rắn rết, cả những con dưới khe cũng bò nhanh đến. Tuy vậy chưa con nào đến sát chàng cả.

Đồng Thiên Kỳ nghĩ thầm:

"Có lẽ dược vật của Thập Điện Truy Hồn Y" kỵ được rắn đây, nếu không chắc chẳng thể khống chế được lũ độc trùng này!".

Chàng hướng tới trước một bước nữa tới gần đầu rồng.

Chân chàng vừa chạm xuống phiến đá cạnh đầu rồng, chợt nghe "phì..." một chuỗi rùng rợn, chàng liếc mắt nhìn sang chợt thấy từ sau phiến đá giữa, một con trăn cực lớn đầu to như cái đấu hiện ra. Cái lưỡi nó đỏ lòm rụt vào bắn ra như chớp khiến chàng nổi gai óc.

Đồng Thiên Kỳ trấn tĩnh nhủ thầm:

- Kỳ trân linh dược trong trời đất đều có hung vật canh giữ. Người ta nói quả không sai! Xem ra trước tiên ta phải giết nó đã mới lấy được dược vật!

Chợt vừa lúc đó con trăn vươn cao đầu sắp đến thân vị "Long Đầu Chân Nhân".

đang ngồi tĩnh tọa, miệng há ra phô hàm răng gớm ghiếc chực ngoạm lấy vị kia.

Đồng Thiên Kỳ kinh hoảng nghĩ thầm:

"Con trăn có thể nuốt vị đạo trưởng kia, lúc đó ta sẽ yên ổn lấy những bảo vật linh dược này. Nhưng vị chân nhân đã tọa hóa ba trăm năm kia sẽ biến thành xương trắng trong bụng trăn mất! Nên tính thế nào dây?".

Hình như không để Đồng Thiên Kỳ kịp nghĩ ngợi, con trăn há to mồm chuẩn bị bổ xuống đầu đạo nhân.

Đồng Thiên Kỳ không suy tính gì nữa ngũ trảo vươn ra hướng tới con vật nhanh như chớp định chộp lấy đầu.

Nhưng con trăn cũng nhanh không kém Đồng Thiên Kỳ vừa xuất thủ chưa chạm vào thân thì con trăn vụt rụt người lại trốn vào sau lưng vị chân nhân.

Nhưng nó chỉ tránh chiêu trảo của Đồng Thiên Kỳ trong chốc lát, lại vươn cổ ra nhằm đầu đạo nhân bổ xuống.

Không nghĩ gì đến bản thân có thể thất thủ hoặc sa vào vùng khống chế của hàng đàn rắn rết bao quanh, chàng vung tay, nét sát cơ thoáng hiện, nốt ruồi trên trán ửng đô, chàng quát to:

- Nghiệt súc muốn chết Một chiêu "Thất Hải Phi long" theo tiếng quát xuất ra.

Lần này con trăn không lùi về trái đi nữa. Nghe "choang" một tiếng cực lớn tiếp dó là những âm thanh làu rào, con trăn lớn đã hóa thành muôn mảnh vụn rơi lả tả xuống.

Đồng Thiên Kỳ nhảy phắt tới bên người đạo nhân, chàng chỉ mới trụ vững chợt cảm thấy dưới chân rung chuyển, phiến đá mà đạo nhân đang ngồi trầm hẳn xuống.

Đồng Thiên Kỳ thất kinh nhảy sang phiến đá bên cạnh đưa mắt nhìn lại bỗng lạnh cả người.

Cả phiến đá có đạo nhân tĩnh tọa lẫn phiến chứa đầu rồng trầm hẳn xuống sâu đến mấy thước, tiếp theo là những âm hưởng vang dội và tiếng đá rơi ầm ầm, bụi đất tứ tung không nhìn thấy gì nữa.

Đồng Thiên Kỳ nghĩ bụng:

"Mình bị sa vào cạm bẫy mất rồi!".

Nghĩ đoạn, chàng đưa tay ra trước ngực hộ thân.

Không ngờ, nơi chàng đứng chẳng hề hấn gì, chàng chờ khói tan ngoảnh nhìn lại thì thấy chỗ đạo nhân từng ngồi mặt đá phẳng lì, rõ ràng phiến đá đã thụt sâu vào lòng đất, một phiến đá khác cũng vừa bằng phiến đá cũ nằm thay chỗ, chắc là tấm nắp hầm.

Lại cũng không thấy đầu rồng đâu.

Chỗ đó giờ đây chỉ là phiến đá lõm vào trong đó nằm chõng chơ thanh long đầu kiếm và mảnh lụa đựng dược đan.

Những diễn biến đó chỉ xảy ra trong một sát na, Đồng Thiên Kỳ ngẩn ngơ nhìn vào rãnh đá, lẩm bẩm:

- Nguyên đạo trường đã dùng cách đó để xác định bản tính của người muốn đoạt bảo vật và linh

dược! Đồng Thiên Kỳ ngưỡng phục tâm ý và bản lĩnh của lão nhân gia!

Tiềm Long Thần Công trùng hiện, Long đầu kiếm tái xuất. Hẳn những lời này ứng vào Đồng Thiên Kỳ rồi!

Đồng Thiên Kỳ từ từ bước tới mõm đá, cầm thanh long đầu kiếm lên mang vào, lại lấy mảnh vải lụa vàng mở ra thấy có mảnh giấy viết bốn chữ:

"Đắc thủ tức phục".

Chàng không chậm trễ theo câu lệnh uống ngay viên thuốc màu đỏ vào rồi vận công điều tức.

Vừa uống xong dược dan, Đồng Thiên Kỳ cảm thấy thực khí lưu chuyển hoàn toàn không như trước. Trong đan điền có một lực xung động cực lớn, chàng không rõ vì nguyên cớ gì, chỉ kiên trì vận công điều tức Một lúc, Đồng Thiên Kỳ thấy thực khí trong người. Hai huyệt "Tuyền Dũng" và "Thiên môn" trước đây không luân chuyển đến được thì nay cũng vận hành dễ dàng.

Chàng rất vui mừng liền thâu hồi công lực vào đan điền rồi đưa mắt nhìn quanh định lấy dược vật rồi trở bước.

Đột nhiên trong đám thạch nhủ vang lên một tràng cuồng tiếu.

- Hạ ha hạ. tiểu tử! Lão phu không nhờ mà ngươi. đã giúp lão phu không ít việc...

trao nội đan, tặng kỳ kiếm... Ha ha hạ..

Đồng Thiên Kỳ chột dạ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong đám thạch nhũ có một lão nhân tóc bạc trắng nhưng thưa thớt, sắc mặt nhợt nhạt, hố mắt hõm sâu, người lùn tịt chưa đầy năm thước đang chậm bước đi lại.

Tay lão cầm một thanh đại đao loang loáng ánh bạc, tay kia cầm một thanh kiếm y hệt thanh kiếm của Đồng Thiên Kỳ vừa lấy được, chân lão lội sâu trong nước tới đầu gối, xung quanh chân lão đầy rắn nhưng không con não dám đến gần.

Đồng Thiên Kỳ cười lành lạnh, lại nhặt lên mảnh lụa dựng năm viên thuốc mâu hồng đỏ bỏ vào túi.

Lão nhân thấp lùn cười gằn nói:

- Tiểu tử! Ngươi sắp chết đến nơi, còn tham vơ vét làm gì?

Đồng Thiên Kỳ không đáp, quét mắt nhin sang lão nhân:

- Địa đao Ngũ Tinh Khôi, tôn giá nói sai rồi!

Lão nhân lùn thấp nghe Đồng Thiên Kỳ gọi đúng tên mình, sắc mặt xám ngắt đột biến, lão lạnh giọng:

- Đã biết lão phu là ai còn dám phóng luật như thế... Tiểu bối ngươi là hạng người nào?

Đồng Thiên Kỳ đáp chậm rãi:

- Nếu tôn giá ở trong này chưa lâu lắm có lẽ tôn giá cũng nghe qua danh hiệu kẻ hèn này...

Thấy Đồng Thiên Kỳ hơi dừng lại lão hỏi ngay:

- Nói danh tánh ra mau, ta còn báo lại cho người thân đến lượm xác...

- Kẻ hèn này là "Huyết Kiếp Thủ" Đồng Thiên Kỳ.

Lão nhân thấp lùn- chính là "Địa đao" Ngũ Tinh Khôi nghe Đồng Thiên Kỳ nói xong không giấu được nổi hoảng hốt, buột miệng hỏi:

- Ngươi làm việc Đồng Thiên Kỳ sao?

Lão hỏi xong chợt trấn tĩnh lại ngay, phá lên cười lớn:

- Ha ha hạ.. Đồng Thiên Kỳ! Ngươi có phải hợp tác với lão quỷ "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh mà vào trong này không?

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười đáp:

- Không sai? Chẳng qua Đồng mỗ gặp may hơn tôn giá, đã uống thuốc trị độc trước rồi!

"Địa Đao" Ngũ Tinh Khôi nghe nói ngửa mặt lên trời cười ngất một hồi, sau mới hỏi:

- Ha ha hạ.. Tiểu tử! hạnh vận chúng ta đều như nhau cả! Thuốc trị độc đó thật có khả năng giải dược vạn độc, nhưng đồng thời cũng trừ đi vạn công lực? Ha ha ha.......

Kỳ công! Một kỳ công! Nhật Nguyệt Bang từ nay không còn sợ ai nữa rồi!

Nói xong lão tiến từng bước, từng bước lại gần Đồng Thiên Kỳ.

Hồi 38 - Giữa Hang Sâu Địa Đao Bỏ Mạng

Vừa nghe nhắc đến Nhật Nguyệt Bang, từ đôi mắt Đồng Thiên Kỳ phát ra tia hàn quang lạnh lẽo kinh người. Chàng lạnh lùng cười nói:

- Nói như vậy tôn giá cũng là chân tay của Nhật Nguyệt Bang?

"Địa Đao" Ngũ Tinh Khôi cười khùn khụt đáp:

- Trước mắt lão phu tịnh không phải thuộc về Nhật Nguyệt Bang chỉ vì còn có một điều kiện chưa thỏa đáng. Nay may có ngươi đây, điều kiện lão phu đề xuất nhất định sẽ được Nhật Nguyệt Bang tiếp thu Đồng Thiên Kỳ cúi nhìn chân lão, nhận thấy lũ rắn rết vây quanh đã tiếp cận hơn lúc trước nhiều. Chàng cười hỏi:

- Tôn giá muốn nói đến những vật trong người Đồng mỗ ư?

"Địa Đao" Ngũ Tinh Khôi cười đắc ý:

- Chớ sao? Lão phu cảm tạ gã tiểu bối Yên Di Thánh lắm lắm! Đồng Thiên Kỳ!

Lão phu đã nói, hạnh vận chúng ta như nhau, chỉ khác một chỗ là độc chất "Tám nhật tán" trên người lão phu nay đã được "Vạn niên triết long đan" tiêu trừ rồi, công lực lão phu tăng không ít, còn công lực ngươi lại giảm nhiều.

Đồng Thiên Kỳ vẫn nói trầm tĩnh:

- Khi sự thực còn chưa được chứng minh thì ngược lại, Đồng mỗ thấy tôn giá đắc ý hơi sớm dó! Quả thật Đồng mỗ có bị Yên Di Thánh ám toán, nhưng so lại thì người bất hạnh vẫn là tôn giá.

Ngũ Tinh Khôi lại ngửa mặt cười sằng sặc:

- Ha ha hạ.. Đồng Thiên Kỳ! Nếu lão phu dễ bị người ta dùng vài câu nói mà đe dọa được thì e làm gì còn sống tới hôm nay?

Nói xong nụ cười lão vụt tắt. Ngũ Tinh Khôi vận công lực vào song chưởng Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng nói:

- Rồi tôn giá sẽ tin đó là sự thực!

Ngũ Tinh Khôi gầm lên:

- Không sai! Họ Ngũ này chỉ tin vào sự thực.

Dứt lời múa tít thanh đại đao như cuồng phong gió lốc chém xả xuống Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ đã sớm phòng bị lúc này tay chàng không cầm binh khí nhưng quyết không để đối phương chiếm tiên cơ nên không tránh né, hữu thủ vận công xuất một chiêu "Tiềm Long sơ động".

Đôi bên cự ly cực gần, công thế lại nhanh.

Đao chiêu kỳ ảo của Ngũ Tinh Khôi vừa công sang thì một lớp dày đặc Bàn song chưởng ấn vây bọc lấy, Ngũ Tinh Khôi thấy không biết đâu mà công nữa. Lão thấy bàn long như muôn ngàn lớp sóng tràn qua thì thất kinh thu vội đao về.

Không những chiêu vừa rồi xuất ra làm Ngũ Tinh Khôi hoảng hốt mà đến Đồng Thiên Kỳ cũng phải ngỡ ngàng. Bởi vì khi thu " Thất tinh đao" về, đồng thời Ngũ Tinh Khôi nhảy sang bên để tránh, nhưng cú nhảy của lão chưa đầy hai thước, trong lúc đó đám bàn long lại ào ạt. cuộn lên.

Đồng Thiên Kỳ vội thu về, cười to nói:

- Sự thực chứng minh rằng công lực của tôn giá không đủ rồi! Giả sử lúc này Đồng mỗ, nói rằng tôn giá đã uống phải thuốc giả thì tôn giá có tin không?

Ngũ Tinh Khôi toát ca mồ hôi, chỉ lắp bắp:

- Điều này!

Giọng Đồng Thiên Kỳ vẫn lạnh lùng:

- Thuốc thực Đồng mỗ đã uống rồi, còn tôn giá dùng chỉ là thuốc giả!

Ngũ Tinh Khôi bất giác nhìn xuống đối phương, thấy xung quanh Đồng Thiên Kỳ có tới ba thước không có một con rắn rết nào dám đến gần, trong khi đó, nhiều con đã sấn tới cách chân lão chỉ chừng ba tấc Lão chợt nhìn thanh kiếm nói lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ kiếm này cũng là kiếm giả?

Đồng Thiên Kỳ nói:

- Chắc tôn giá không xem kỹ những chữ viết trên hai tấm bia đó mà!

Ngũ Tinh Khôi lắc đầu nói:

- Bình sinh lão phu chỉ biết đến mình mà không cần để ý đến người, đương nhiên có để tâm gì tới, cái thi thể của lão đạo nhân đang rữa nát kia chứ? Đâu ngờ hắn chết rồi mà vẫn còn lừa lão phu được Chợt lão ngửa mặt lên cười hồi lâu mới nói:

- Đồng Thiên Kỳ! Võ lâm đồn rằng ngươi độc ác như lang sói, nhưng lão phu trông thấy như vậy, vì ngươi còn giữ lại cái mạng của lão phu tới giờ...

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt:

- Đồng mỗ tin rằng mạng sống của tôn giá chẳng còn được bao lâu nữa!

Nói xong chàng quay sang hái dược thảo mọc ven phiến đá mà Yên Di Thánh đã chỉ.

Ngũ Tinh Khôi lẩm bẩm:

- Truy hồn đan, đó là thần dược, còn hơn những viên thuốc màu hồng ngươi vừa cất vào túi chỉ giải được vạn độc mà không thể phục hồi công lực... Nhưng tất cả chỉ còn là hư không... Cả "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh gã tiền bối cũng thế...

Đột nhiên mắt lão long lên. Lão vận hết toàn lực phóng một đao nhanh như chớp sang phía Đồng Thiên Kỳ đang quay lưng sang lão hái thuốc.

Đồng Thiên Kỳ đang cầm nắm thuốc định nhổ lên thì thốt nhiên nghe tiếng gió rít thẳng lại phía hậu tâm của mình. Tuy chưa phòng bị nhưng vốn nhiều kinh nghiệm đối địch nên Đồng Thiên Kỳ không cần quay lại cũng biết chuyện gì đang xảy ra.

Chàng chỉ hơn bước chếch chân phải sang đồng thời quay mình.

Cùng vừa vặn lúc đó cây "Thất tinh đao" đâm sượt qua ngực chàng, theo đà lao thẳng cắm sâu vào vách đá đánh choang một tiếng.

Đồng Thiên Kỳ chậm bước lại gần đối phương, vết son ở mi tâm đỏ bầm lại, chàng nói dằn giọng:

- Hy vọng duy nhất của tôn giá tan thành bọt biển rồi!

Ngũ Tinh Khôi gườm gườm nhìn đối phương nói:

- Đó là điều đáng tiếc thứ hai trong đời lão phụ..

- Điều đáng tiếc thứ hai này đưa đến cho tôn giá họa sáT thân đó!

Ngũ Tinh Khôi thấp giọng:

- Đối với lão phu, chết không phải là điều đáng tiếc... Đồng Thiên Kỳ! Trước Lúc lão phu lâm tử, người có muốn nghe kể về điều đáng tiếc thứ nhất của lão phu trong đời không?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt:

- Đồng mỗ sợ mất đi cơ hội giết chết tôn giá mà thôi.

Ngũ Tinh Khôi thở dài nói:

- Đằng nào lão phu cũng chết bởi tay ngươi... nhưng chuyện đáng tiếc có liên quan đến những ân oán trên giang hồ... lão phu tin rằng ngươi chiu nghe.

Đồng Thiên Kỳ hơi giật mình, nhưng lại quét mắt sang Ngũ Tinh khôi, nghi ngờ hỏi:

- Chẳng lẽ điều đáng tiếc của tôn giá lại liên quan đến cả chuyện ân oán trên giang hồ?

Ngũ Tinh Khôi thấy đối phương chú ý liền đằng hắng giọng kể:

- Nhật Nguyệt Bang nổi lên làm thế lực Đông Hải tiêu giảm, việc đó có một phần can dự của lão phụ.. điều đáng tiếc duy nhất là là ta còn chưa chiếm hữu được mẹ, cũng không làm thương tổn đến con.

Đồng Thiên Kỳ ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện tư tình ấy có dính dáng gì đến ân oán giang hồ chứ?

Ngu Tinh Khôi không để ý đến câu hỏi của Đồng Thiên Kỳ, vẫn đều giọng:

- Người lão phu đem lòng yêu thương mến mộ lúc đó là tiểu muội trong "Võ lâm song diễm". Trác hiệu ấy không ngoa chút nào. Hai người đó đều trang quốc sắc khuynh thành khuynh quốc... Nhưng dù đã tận lực nhưng lão phu vẫn không sao làm mềm lòng được cô ta, rốt cuộc đã về tay người khác. Từ đó lão phu mang hận, không chỉ đối với tên nam nhân đã đoạt mất mỹ nữ của lão phu mà còn căm hận cả con tiện nữ kia, quyết chỉ báo cừu...

Trên mặt lão nhân thấp lùn chợt thoáng hiện vẻ dâm đãng và man trá Lão cười mọt tràng quái dị rồi, nói tiếp:

- Ha ha hạ.. cuối cùng rồi lão phu đã tìm được cơ hôi để phục thù... Sau khi tiện nữ hôn gia được hai năm thì sinh hạ được một đôi tỉ muội xinh đẹp tuyệt trần. Không ai ngờ ráng một năm sau lão phu dám mò đến Vạn Thánh Đảo bắt đi một trong hai oa nữ đó. Ha ha hạ.. tiểu tử, ngươi có biết lão phu bắt làm gì không? Đó chính là thủ đoạn phục thù của lão phu đó! Lão phu định sau này nó lớn lên, lão phu sẽ cưỡng hiếp nó, làm cho nó thân tàn ma dại rồi thả về, nhất định song thân nó sẽ nhận ra nhờ một nốt chu sa giữa ngực nó và nốt ruồi mỹ nhân ở khóe môi. Thủ đoạn nục thù thật là độc đáo có phải không?

Nghe tới đó, vết son ở mi tâm trên mặt Đồng Thiên Kỳ bầm đỏ. Không những chàng căm giận thủ đoạn tàn độc của lão lùn mà hình như chàng có cảm giác nữ nhi lão muốn hành hạ đó là ai.

Ngũ Tinh Khôi không để ý đến Đồng Thiên Kỳ, lại kể tiếp như nói một mình:

- Nhưng kế hoạch của lão phu chưa được thực hiện thì có lần, một kẻ bạo gan nào đó đã ngầm đến sơn cốc của lão phu đưa cô ta đi mất. Thoạt tiên lão phu ngờ rằng đó là người của Vạn Thánh Đảo, sau mới biết không phải thế. Lão phu đành trùng hiện giang hồ mục đích là để tìm oa nữ đó.

Đồng Thiên Kỳ đưa đôi mắt hằn tia máu nhìn lão, nhưng lấy lại bình tĩnh nghĩ thầm:

- "Tội ngươi thật đáng muôn chết, nhưng giết ngươi lúc này còn sớm quá".

Trong đầu chàng chợt hiện ra dung mạo của thiếu nữ giả dạng "Nguyệt Hoa phu nhân" mà mới đây chàng đã thấy.

Đồng Thiên Kỳ liếc nhìn bầy rắn như một chiếc bè lớn kéo đến sát Ngũ Tinh Khôi ngày một gần rồi đến cúi xuống nhổ bụi dược thảo, đoạn bước ra phía cửa động.

Mới thò đầu ra khỏi cửa hang, chật hẹp, Đồng Thiên Kỳ đã nghe Thập Điện Truy Hồn Y đứng nguyên chỗ cũ hỏi với giọng khẩn trương:

- Lấy được rồi chứ?

Đồng Thiên Kỳ bám tay vào vách đá chao mình ra khỏi thông đạo rồi không trả lời Yên Di Thánh, chàng điềm tĩnh nói:

- Phiền tôn giá chờ lâu.

Chừng đoán ra Đồng Thiên Kỳ đã đoạt được linh dược, Yên Di Thánh không giấu nổi sự vui mừng:

- Đắc thủ rồi?

Đưa nắm cỏ từ trong túi ra, Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng buông từng tiếng:

- Dược liệu thì đã có, nhưng tôn giá phải trả giá cho sự lừa dối của mình...

Dường như không ngờ tới việc Đồng Thiên Kỳ có thể dễ dàng đưa vật trân quý ấy cho mình, Thập Điện Truy Hồn Y cầm như vồ lấy nắm dược thảo, săm soi hồi lâu, vừa nói lẩm bẩm như người phát điên:

- Ha ha hạ.. tam diệp xích đào chị.. tam diệp xích đào chi! Đồng Thiên Kỳ!

Nhất định chưa biết rõ vật trân quý này? Nhu triết lòng thể có thể mập, Trường thanh tuyền sẽ bồi bổ, ba trăm năm không thấy ánh mặt trời...

Lão vừa cười vừa nói như thế lúc nữa rồi chợt quay nhìn Đồng Thiên Kỳ nghiêm giọng hỏi:

- Ngươi vừa nói lão phu câu trả giá. Chẳng hay cái giá phải trả đó, Đồng đại hiệp chỉ giáo thế nào?

Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng đáp:

- Tôn giá phải trả bằng chiếc thú cấp!

"Thập Điện Truy Hỗn Y" Yên Di Thánh tái người, nhưng lại cười hỏi:

- Phải lấy bây giờ hay sao?

- Chờ sau khi tôn giá giao thuốc xong.

- Ai đến lấy?

- Huyết Kiếp Thủ, Đồng Thiên Kỳ!

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh lại nhìn chàng bằng ánh mất sức lạnh hỏi:

- Ngươi biết lão phu lừa dối ngươi lúc nào?

- Lúc tôn giá cho Đồng mỗ uống thuốc trị thương, trong đó ngâm chứa độc vật "Tam nhật tán công".

Yên Di Thánh cười to nói:

- Ha ha hạ.. đại khái lão lùn "Địa Đao" Ngũ Tinh Khôi hớt lẽo với ngươi rồi.

Đồng Thiên Kỳ, ngươi đã biết dược đan của lão phu thế nào, chẳng lẽ thuốc của lão phu đột nhiên mất linh nghiệm?

Đồng Thiên Kỳ trầm giọng:

- Công hiệu của những dược phẩm được tôn giá chế ra, Đồng mỗ rất ngưỡng phục.

Nhưng không may tôn giá chỉ biết "Tam diệp xích đào chi" nhu triết long thể mà không hay rằng triết long là một cự vật vạn năm.

Nét đắc ý của Yên Di Thánh biến mất, thay vào đó là sự hoảng hốt, lão buột miệng:

- Vạn niên triết long... hẳn có nội đan rồi!

Đồng Thiên Kỳ thong thả cho tay vào túi lấy ra một viên hồng châu, cười nói:

- Giả sử Đồng mỗ nói mình đã uống rồi tất tôn giá sẽ rất ngạc nhiên. Vật này cũng được lấy từ mình triết long đây mà! Đồng mỗ trước khi lấy thủ cấp tôn giá, có thể tặng tôn giá một viên cũng được!

Nói rồi bắn viên thuốc sang cho Yên Di Thánh.

Thập Điện Truy Hồn Y mân mê viên thuốc màu hồng trong tay, tự ngôn tự ngữ:

- Nguyên vật bị Long Đầu Chân Nhân giết là vạn niên triết long, viên xích châu khử độc này đủ chứng minh điều đó.

Lão nhìn sang đối phương, cao giọng:

- Đồng Thiên Kỳ! Trên võ lâm đều nói rằng võ công của ngươi cao khó lường đúng thế chứ?

Đồng Thiên Kỳ trầm tĩnh đáp:

- Tôn giá có vẻ không tin?

- Không sai! Lão phu muốn lãnh giáo vài chiêu không hại gì?

Đồng Thiên Kỳ cười nói:

- Chi e tôn giá chỉ phí thì giờ vô ích thôi!

Vừa nói xong chàng đột nhiên nhằm bức tường sau lưng Thập Điện Truy Hồn Y xuất ra một chưởng, nói thêm:

- Nếu tôn giá nhận thấy mình có thể thắng được thì xin mời xuất thủ.

Chưởng của Đồng Thiên Kỳ vừa phát đã không nghe chưởng phong, cũng không có âm hưởng gì, Yên Di Thánh nhìn mà không tin vào mắt mình rằng bức tường đá bị lõm sâu vào.

Lão vẫn giữ nguyên nụ cười châm biếm:

- Trăm nghe không bằng một thấy. Trăm thấy không bằng một sờ... lão phu muốn lưu vết tích trên thân mình...

- Đồng mỗ lúc này muốn giết tôn giá cũng dễ như trở bàn tay.

Nói xong chàng lại vặn một chiêu "Tiềm Long sơ động", cũng đánh vào bức tường đá sau lưng Yên Di Thánh.

Thấy thế chưởng của Đồng Thiên Kỳ, Yên Di Thánh đã chột dạ vội nhảy sang bên quay nhìn lên vách đá. Trán lão chợt lấm tấm mồ hôi. Trên vách hiện rõ hình một con bàn long sâu vào tới hơn ba tấc, lớp rêu cỏ xung quanh bị phạt ngang như dao chém.

Ở cự ly năm trượng, chỉ phát một chiêu hư không, nếu ai không tận mắt nhìn thấy ắt không tin người ta lại có kình lực kinh nhân như thế.

Tiềm Long Chưởng vốn đã kinh động giang hồ, lại gia tăng thêm phần nội lực, người này đã thành vô địch võ lâm rồi?

Biết có động thủ với đối phương cũng chỉ nhục thêm, Yên Di Thánh nói khẽ qua kẽ răng:

- Một mất đủ thành thiên cố hận.

Đồng Thiên Kỳ! Lúc đầu lão phu đã quá xem thường ngươi!

- Có lẽ cũng chưa đáng ngại lắm. Tứ hải bao la, tôn giá có thể tìm được một nơi ẩn thân.

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh cười nhạt nói:

- Yên Di Thánh bình sinh chưa dùng phương sách trốn tránh bất cứ người nào. Ba ngày sau, Yên mỗ sẽ đến trước Cổ động giao thuốc. Đồng đại hiệp nếu không sai bảo gì thêm, Yên mỗ xin cáo biệt.

Đồng Thiên Kỳ đáp:

- Ba ngày sau, Đồng mỗ sẽ chờ trước cổ động. Tôn giá xin cứ tùy tiện.

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di. Thánh đi ra phía cửa động, còn quay lại nói:

- Yên mỗ cáo biệt!

Dứt lời lao xuống nước mất dạng.

Đồng Thiên Kỳ nhìn bộ y phục trên người rách nát, bết máu, trong đôi mắt hiện ánh hàn quang, mặt đầy sát khí, nói một mình:

- Phi Hà Đảo các ngươi không giết được Đồng Thiên Kỳ ta là một bất hạnh lớn rồi!

Chàng đeo lại kiếm, xóa đi chưởng ấn trên vách dá rồi cũng ra phía động môn nhào người xuống nước.

Lúc này công lực của Đồng Thiên Kỳ không những đã hồi phục mà còn tăng tiến rất nhiều. Lặn sâu dưới nước, chàng đưa mắt nhìn xung quanh thấy thủy đạo thanh quang, cá bơi lội quần tập, biết rằng nhân lực của mình trong nước tinh hơn trước.

Xét về thủy động, trong thiên hạ hiếm người giỏi như Đồng Thiên Kỳ. Lúc này công lực dồi dào nên chàng bơi lặn càng nhanh. Không bao nhiêu lâu, chàng đã ra khỏi thông đạo dẫn vào Cổ động. Chàng quyết định đến thẳng sào huyệt của Phi Hà Đảo.

Đường thủy tuy thẳng nhưng vẫn xa lắm. Chàng xác định phương hướng rồi nhoài người bơi đi như con rái cá. Không biết bao nhiêu lâu, chàng lên tới đảo thì bóng hoàng hôn cũng vừa buông xuống.

Chàng bước lên sườn đồi, chọn một bờ đá ngồi xuống điều tức. Mới được một hồi, chàng khởi thân đứng dậy, chợt nghe trên núi rộn vang tiếng chó sủa, tiếp đó có tiếng người quát hỏi:

- Người nào mà cả gan dám lén vào Phi Hà Đảo?

Không cần quay đầu nhìn, Đồng Thiên Kỳ tự nhủ:

- Bọn tuần sơn đến rồi?

Tiếng quát lại vang lên:

- Ê bằng hữu! Con mẹ nó... mi điếc hay sao?

Lại có giọng một người khác:

- Này lão Triệu! Ngươi xem lưng tiểu tử kia có giống thi thể gã Đồng Thiên Kỳ mà đã bốn ngày nay tìm không thấy hay không?

Vừa nghe nói tìm mình đã bốn ngày, Đồng Thiên Kỳ cả kinh nghĩ bụng:

"Ta lưu lại trong lòng núi đá kia tối đa chỉ một ngày là cùng, chẳng lẽ bơi dưới nước mất ba ngày hay sao? Vậy thì hôm nay đã sang ngày thứ ba kể từ khi hẹn với Yên Di Thánh rồi! Một ngày thì tiêu hủy Phi Hà Đảo sao kịp? Chắc phải đến chỗ hẹn trước đã!".

Bên kia lại nghe tiếng người gọi là "lão Triệu" nói:

- Quả nhiên là nó! Ngươi không nhắc thì ta quên mất, xem kìa, chẳng phải sau lưng nó cũng có một vết thương đó sao?

Giọng nói kia trả lời:

- Chúng ta đáng được hưởng kỳ công này... Động thủ di! Tối rồi, có lẽ xung quanh người ta sắp đến đây.

Hai người còn đang đàm luận thì chợt nghe hai bên tả hữu cách bốn năm trượng lại vang lên tiếng chó sủa dồn. Chúng cùng lao cả lại phía Đồng Thiên Kỳ vào hai tên đang đàm luận nọ.

Tên họ Triệu nói nhanh:

- Hỏng rói! Bọn chúng cũng đã trông thấy, chúng ta hãy mau động thủ đi thôi!

Tiếng nói vừa dứt thì từ trên sườn núi có tới mấy chục bóng người rầm rập tiến tới.

Cũng vừa lúc đó, Đồng Thiên Kỳ thấy trước mặt có hai con chó to như bò mộng sủa nhặng lên chực lao vào mình nhưng hai tên hán tử quát giữ lại.

Tên hán tử bên trái có vẻ mặt hung tàn, trừng mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ nói:

- Bằng hữu! Dù ngươi khéo ẩn náu đến đâu cũng không ra khỏi Phi Hà Đảo này được đâu! Hắc hắc... Đừng bướng bỉnh mà nếm khổ đầu, hãy ngoan ngoãn theo các đại gia về Tổng đàn thôi?

Đồng Thiên Kỳ đưa tay chống nạnh, điềm nhiên nói:

- Hai vị thân phận thế nào? Tự tin có đủ tư cách mời Đồng mỗ không?

Tên hán tử bên phải hung hăng đáp:

- Tiểu tử! Chết đến nơi còn láo? Trong thiên hạ, người không nhận ra lão gia chỉ có con mẹ ngươi thôi! nhanh lại đây theo chúng ta về!

Đồng Thiên Kỳ không chút giận dữ, lãnh nhiên cười nói:

- Đồng mỗ có thể nói cho vậy vị hay, mạng hai người ở trong tay Đồng mỗ đây.

hạnh vận cho hai vị là người đầu tiên Đồng mỗ đưa hồn nhập quỷ môn quan mở đầu cho cuộc huyết tẩy Phi Hà Đảo.

Giọng nói lạnh tanh làm người nghe sởn gáy.

Hai tên hán tử đưa mắt nhìn lui, thấy hai mươi kẻ đồng bọn đang sấn tới vây quanh. Chúng vốn biết Đồng Thiên Kỳ trọng thương có thể đã chết, dù sống cũng không còn sức kháng cự nữa, vội nhìn nhau rồi lên tiếng giục:

- Lão Triệu, chúng ta động thủ thôi!

Gã họ Triệu gật đầu, cả hai tên cùng sấn tới ép Đồng Thiên Kỳ lùi lại.

Đồng Thiên Kỳ vẫn đứng im tại chỗ như pho tượng, đanh giọng:

- Hai vị tiến thêm hai bước coi như hết chỗ trên dương thế rồi!

Nghe ngữ khí đầy đe dọa của Đồng Thiên Kỳ, hai tên hán tử bất giác khựng lại rồi cùng đồng thanh lên tiếng:

- Tiểu tử! Chúng gia như dễ bị ngươi hù dọa mấy câu cũng sợ thì đâu còn đáng mặt đứng trong trời đất nữa!

Nói xong chúng lại động chân bước tới.

Cự ly song phương lúc này chỉ còn bốn năm thước. Hai tên hán tử bước thứ hai định nhảy bổ vào đối thủ. Đồng Thiên Kỳ quát to một tiếng rồi song chưởng cùng xuất.

Một vùng cát bụi mù mịt làm tối tăm trời đất cùng tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Trong dám bụi, hai thân ảnh văng lên trời rồi chầm chậm rơi xuống. Lát sau tiếng rào rào lặng đi, thấy rõ hai tên hán tử nằm chết thảm trên mặt đất, ở trán hiện ra con bàn long màu vàng.

Lúc đó có một người phi thân đến trước Đồng Niên Kỳ cách chưa đầy một trượng.

Đồng Thiên Kỳ liếc mắt nhìn qua, cười nói:

- Đàn đại Hộ pháp! Đồng mỗ xin làm người thất vọng, không đinh lưu ở đây mạng sống nào!

Nhìn tử thi hai tên thuộc hạ, Đàn Mậu Lân bất giác hít vào một hơi khẩu khí. Lão gắng sức trấn tĩnh, cười nói:

- Đồng Thiên Kỳ! Ngươi chưa chết, điều này thật đáng mừng. Nhưng lẽ ra không nên chui đầu vào thiên la địa võng nữa mới phải!

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười:

- Đàn đại Hộ pháp, Đồng mỗ đã đến đây, chúng ta không cần khách sáo nữa làm gì. Đồng mỗ có một câu định nói thực tâm, Đàn đại Hộ pháp muốn nghe chứ?

Lúc này bọn người của Phi Hà Đảo đã vây bọc lấy Đồng Thiên Kỳ. Mỗi người dắt trong tay một con chó tuần sơn, khí thế hung mãnh vô cùng. Đàn Mậu Lâm thấy tình thế như vậy cũng thấy vững dạ.

Lão cười nhạt, buông lời châm biếm:

- Mỗi người khi lâm tử đầu có riêng một tâm nguyện, lão phu hiểu rõ điều này.

Ngươi cứ nói đi!

Đồng Thiên Kỳ đứng thẳng người lên, cất giọng chậm rãi:

- Chẳng phải là tâm nguyện của Đồng mỗ gì đâu. Chỉ là Đồng mỗ muốn ngươi tuyên cáo lại với toàn thể chúng nhân của Phi Hà Đao để ai nấy lo hậu sự cho mình.

Chàng lại đưa hữu thủ lên, đanh giọng:

- Kể từ lúc này, Phi Hà Đảo coi như đã được định đoạt bởi tay của Huyết Kiếp Thủ đây?

Đàn Mậu Lâm thấy lòng chấn động, nhưng làm ra vẻ bình thản nói:

- Chỉ dựa vào những lời khoác lác của Đồng Thiên Kỳ ngươi thôi sao?

Đồng Thiên Kỳ nói gằn giọng:

- Tôn giá cần được chứng minh ư?

- Lão phu muốn mời các hạ về Tổng đàn.

- Giả sử Đồng mỗ còn bận việc khác, không muốn đi thì sao chứ?

Trong đầu Đàn mậu Lâm thoáng có ý nghĩ:

"Có thể công lực của hắn chưa được phục hồi nguyên vẹn nên hù dọa lừa ta để thừa cơ tẩu thoát. Hừ, tiểu tử? ngươi coi lầm người rồi!".

Nghĩ đoạn, lão cười nhạt nói:

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu đã nói, chỉ dựa vào câu nói khoác thì chẳng chứng minh được điều gì đâu! để khỏi gây khó dễ cho lão phu thì ngươi cứ để cho lão phu làm chủ việc này vậy.

Đồng Thiên Kỳ hỏi:

- Tôn giá hiện có bao nhiêu người mà định làm chủ?

- Kể cả lão Tphu trong đó thì tất cả người. Nhưng ngươi cũng thấy không phải chỉ có thế:

Đồng Thiên Kỳ nói kháy:

- Tính cả chó nữa vị chi là vị cả thảy. Đồng mỗ cho rằng đồng bọn của tôn giá còn quá ít.

Nghe Đồng Thiên Kỳ xếp ngang mình với chó. Đàn Mậu Lâm tím mặt rít lên:

- Đồng Thiên Kỳ! Ngơi phải trả giá cho câu nói vô lễ đó!

Lão quay sang bên ra lệnh:

- Thả năm con chó, cho tên tiểu tử này một loài học.

Bọn chúng nhân vây quanh đều là loại hung tàn đã thành bản tính được lệnh đều mừng ra mặt. Cho đến sáu bảy tên mở dây buộc chó. Nhiệm vụ của chúng là truy tìm Đồng Thiên Kỳ nên lũ chó đã được đánh hơi chàng rồi. Vừa dược thả ra, chúng hung hăng sủa ầm lên rồi hướng tới Đồng Thiển Kỳ, nhe răng trắng nhỡn khí thế hung hãn khiến những kẻ thấp cơ thấy cũng phát kinh Đồng Thiên Kỳ khẽ nhún mình một cái đã nhảy ra khỏi vòng vây của bầy chó.

Chàng cười nói:

- Đàn đại Hộ pháp! Bảy tên đồng bọn của tôn giá làm hỏng sự mất rồi!

Lũ tuần khuyển này vốn được huấn luyện nghiêm ngặt. Thấy hụt mất mồi, chúng quay lại rất nhanh rồi lại tạo thành thế bao vây như cũ.

Trong tiếng sủa nhặng xị, chúng đã chuẩn bị nhảy xô vào.

Vừa đưa mắt trông chừng, Đồng Thiên Kỳ vừa rút trong mình ra ngọn ngọc tiên rồi lập tức xoay mình khua roi vun vút vào lũ chó.

Trong tiếng ồn ào hoảng loạn, tiếng rú thê thảm là những xác chó cụt đầu bay tứ tán, máu me tung tóe khắp nơi dây đầy mặt mũi của bọn người Phi Hà Đảo.

Đồng Thiên Kỳ nhìn Đàn Mậu Lâm, buông tiếng chậm chọc:

- Đồng bọn của tôn giá lại thiệt thêm bảy tên rồi.

Đàn Mậu Lâm lúc này không dám tin rằng công lực của Đồng Thiên Kỳ chưa được hoàn nguyên. Nhưng đã ở vào thế cưỡi hổ, muốn lùi cũng chẳng được, lão quay sang hai tên thân tinh đứng cạnh mình bảo nhỏ vài câu. Hai tên này lập tức quay đầu phóng lên sườn núi.. Đồng Thiên Kỳ cười nói:

- Tôn giá bây giờ mới phái người về. cầu cứu e không còn kịp nữa!.

Đàn Mậu Lâm quét mắt sang bọn người Phi Hà Đảo đang vây chặt đối. phương, buông giọng:

- Ngươi chớ hòng đột phá khỏi trùng vây!

Đồng Thiên Kỳ cười lãnh bạo:

- Đồng mỗ tuy có việc cần làm không tiện ở lâu, nhưng tôn giá yên tâm, trước khi giải quyết hết đồng bọn của tôn giá còn lại, Đồng mỗ chưa rời khỏi nơi này đâu.

Đàn Mậu Lâm nghiến răng nói:

- Đừng tưởng diệt được mấy con tuần khuyển là có thể uy hiếp được chúng ta.

Ngươi tính lầm rồi! Tôn giá không cần kéo dài thời gian vô ích. Huyết Kiếp Thủ chỉ nói một lời. Nếu tôn giá thấy Đồng mỗ cần xuất thủ trước, Đồng mỗ quyết không để ngươi phải thất vọng!

Nói xong chàng chậm bước lại gần Đàn Mậu Lâm.

Lão đại Hộ pháp thấy vậy biến sắc, ra lệnh:

- Mở tất cả lũ chó tuần sơn!

Đồng thời lão nhìn quanh bọn bao vây hét lớn:

- Xông lên! Nhất tề xông lên!

Hồi 39 - Nhớ Lời Ước Quay Về Chốn Cũ

Vừa nghe lệnh vị Đại Hộ pháp, chúng nhân Phi Hà Đảo cùng nhất tề vung đao dương kiếm, tiếng người thét lẫn với tiếng chó sủa huyên náo cả một vùng thắt chặt vòng vây nhằm Đồng Thiên Kỳ ở giữa tấn công.

Đồng Thiên Kỳ đánh mắt nhìn Đàn Mậu Lâm đứng quan sát ngoài vòng đấu hỏi:

- Đàn đại Hộ pháp đã yên tâm với vòng vây này chưa?

Chàng còn chưa dứt câu thì những con chó đầu tiên đâm lao bổ vào. Đồng Thiên Kỳ vung cây ngọc tiên khua vun vút, bốn năm con chó bị đứt đầu chết ngay. Nhanh như tia chớp, Đồng Thiên Kỳ chỉ phất nhẹ tay, bốn năm cái đầu máu me bê bết bắn ra khỏi vòng vây vượt qua đầu bọn người Phi Hà Đảo vút thẳng về phía Đàn Mậu Lâm.

Đàn Mâu Lâm thất kinh không ngờ đối phương trong vòng vây vẫn còn thời gian đối phó với mình. Lão hoang mang xuất một chiêu "Bát phương phong vũ", nhằm những chiếc đầu chó đang lao thẳng tới.

"Bịch, bịch " liền mấy tiếng, bốn năm cái đầu chó bắn ra bốn phía, nhưng máu me thì lão không có cách gì đẩy lùi được, văng đầy mặt mũi Đàn Mậu Lâm.

Trong này thừa cơ Đồng Thiên Kỳ trong một phút sao nhãng, thủ hạ Phi Hà Đảo lại vây chặt đối phương, tiếng người tiếng chó gầm gừ nghe thật ghê rợn.

Cây bạch ngọc tiên vung phất mấy roi chặn mấy đường đao kiếm của địch nhân, tay trái Đồng Thiên Kỳ quạt mạnh một cái. Một luồng áp lực cực mạnh phát ra đẩy lùi vòng vây của đối phương, tuy vậy không người nào bị sát thương.

Chúng nhân lúc trước thấy Đồng Thiên Kỳ chỉ phất vài thế roi đã sát thương gần chục con chó, bụng vốn đã sợ. Nhưng lúc này thấy chàng công cả hai tay mà không ai thương vong, cơn sợ bỗng giảm nhiều. Vốn quen tính hung hăng cả bọn chực xông lên, những kẻ nhút nhát hơn nép phía sau bây giờ cũng mon men lên trước.

Vòng vây thắt chặt lại dần. Lần này, Đồng Thiên Kỳ chỉ vung roi đẩy lùi binh khí của tập quần mà không dùng chưởng công nới lỏng vòng vây thêm nữa. Điều đó làm bọn thủ hạ của phong trào càng náo nức tấn công.

Vòng vây càng thắt lại, Đồng Thiên Kỳ không đột phá, cũng không đả thương người vây hãm, điều đó làm Đàn Mậu Lâm đứng ngoài quan chiến lại nghi ngờ rằng công lực của chàng đã suy giảm.

Lão đắc ý cười to, ra lệnh:

- Đêm dài lắm mộng. Bất kể sống chết, nhanh động thủ đi!

Sự hung hãn của những kẻ bao vây tăng dần. Nghe lệnh, chúng hò reo rầm trời tăng thêm thanh thế rồi nhao nhao tranh nhau xông tới lập công.

Đồng Thiên Kỳ nghiến chặt răng rút phắt thanh long đấu kiếm, mặt chàng hiện vẻ sát cơ, nốt son ở mi tâm chợt đỏ bầm, chàng vung kiếm kèm theo một tiếng thét trầm đục...

Ánh kiếm ngời lên loang loáng như những tia chớp ngày dông, tiếng thét, tiếng thây người đổ gục, tiếng chó kêu gào... Cả rừng đêm tạo ra một thứ âm thanh hỗn độn nhưng chẳng bao lâu thì tất cả đều ngưng bặt như sau cơn phong ba mặt nước chợt yên tĩnh.

Thảm hại thay cho bọn thủ hạ của Phi Hà Đảo, cả tốp người và chó bao vây không còn một ai sống sót!

Đồng Thiên Kỳ cúi nhìn lưỡi kiếm chẳng hề hoen vết máu nói lẩm bẩm:

- Hôm nay sau ba trăm năm không rời vỏ ngươi lại tắm đẫm huyết tanh?

Chàng thở dài đưa mắt nhìn đống thi thể ngổn ngang rồi cẩn thận đi ra khỏi vòng không chạm đến mặt xác chết nào.

Đồng Thiên Kỳ đến trước mặt Đàn Mậu Lâm đang đứng ngây người như hóa đá lạnh lùng buông tiếng:

- Tôn giá có hạnh vận hơn họ đôi chút.

Đàn Mậu Lâm như sực tỉnh, thoái lui hai bước, hỏi bằng một giọng thê lương:

- Đồng Thiên Kỳ! Ngươi muốn tuyệt diệt Phi Hà Đảo sao?

Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng đáp:

- Tôn giá vốn cao ngạo tự phụ, chẳng lẽ còn luyến tiếc mạng sống hay sao?

Đàn Mậu Lâm không đáp, chỉ chằm chằm nhìn vào mặt đối phương, giọng hơi run:

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu xưa nay chưa thấy ai hung tàn ác độc như ngươi!

Tiếng Đồng Thiên Kỳ như từ cõi chết vọng về:

- Hiện tại thì tôn giá cũng thấy rồi... Chẳng qua, xin hãy yên tâm! Ngươi không thuộc bọn đầu tiên kia đâu! Đồng mỗ muốn nhờ miệng ngươi nói lại với Phi Hà Đảo chủ để hắn biết rằng nội trong hai ngày, chúng nhân Phi Hà Đảo sẽ lần lượt theo gót những kẻ này. Như Đồng mỗ đã nói, Phi Hà đảo đã nằm trong tay Huyết Kiếp Thủ rồi!

Tự biết mình không phải là đối thủ của Đồng Thiên Kỳ, Đàn Mậu Lâm nén giận nói:

- Lão phu sẽ chờ ngươi ở Tổng đàn Phi Hà Đảo.

Nói xong quay ngoắt người định bỏ đi.

Đồng Thiên Kỳ gọi giật lại:

- Tôn giá dễ đi như thế sao?

Đàn Mậu Lâm bủn rủn cả người ngoảnh lại hỏi:

- Tên họ Đồng kia? ngươi còn muốn gì nữa?

- Đồng mỗ không để ngươi trở về trọn vẹn!

Đàn Mậu Lâm phát run, nhưng giả bộ can đảm nói:

- Ngươi tưởng ta đã ở trong tay ngươi rồi sao?

Đồng Thiên Kỳ nhìn ra phía xa sau lưng Đàn Mậu Lâm, nói:

- Tiếp viện của tôn giá sắp tới. Nếu tôn giá tự mình động thủ thì chỉ cần lưu lại một cánh tay là đủ. Nếu để Đồng mỗ động thủ thì e phải cả hai tay.

Đàn Mậu Lâm quay lại nhìn, quả nhiên thấy từ xa cả đoàn người đang kéo tới.

Lão mừng thầm tự nhủ:

- Chỉ cần kéo dài thời gian một chút cùng nó động thủ, trong phạm vi một chiêu hai thức ắt hắn chưa làm gì nổi ta. Lúc đó...

Nghĩ đoạn, Đàn Mậu Lâm cười hỏi:

- Đồng Thiên Kỳ! Ngươi cho lão phu là hạng người mà ai muốn chặt muốn mổ gì cũng được hay sao?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt:

- Nói như vậy, tôn giá cần Đồng mỗ phải động thủ rồi?

Lúc này tiếng hô từ sau núi nghe đã mỗi lúc một gần. Đồng Thiên Kỳ vừa nói hết, Đàn Mậu Lâm ngầm vận đủ công lực, khẽ hừ một tiếng.

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi còn dám hù dọa ta sao?

Theo tiếng, một chiêu "Phong khởi vân tán" thần tốc và mãnh liệt đánh thẳng vào đối phương. Chưởng lực kèm theo tiếng gió rít ào ào, thật muôn phần dữ dội Mắt phóng ra tia nhìn lạnh lẽo, Đồng Thiên Kỳ nhẹ lướt người lùi sau năm thước, long đầu kiếm đang cầm trong tay được tra ngay vào vỏ. Chàng cười nói:

- Tôn giá thật không biết tiến thoái rồi! Lấy kiếm đối chưởng, Đồng mỗ chẳng chiếm tiện nghi so với ngươi sao? Chiêu này là lúc Đồng mỗ đoạn cánh tay tôn giá đây!

Từ sườn đồi đã vang lên tiếng kêu của bọn người Phi Hà Đảo.

- Đàn Hộ pháp! Đừng để tên tiểu tử đó thoát!

Tiếng hò la làm kích khí thế Đàn Mậu Lâm lên vạn trượng. Lão hét to một tiếng, tay co tay duỗi xuất chiêu "Ngọc lãng kình phong" công sang Đồng Thiên Kỳ khi hai chân chàng vừa chạm đất.

Chưởng ảnh bao trùm bốn phía, tiếng rít nghe nhức cả tai. Chỉ một vị Hộ pháp của Phi Hà Đảo đã có công phu như thế thì tiềm lực của đảo có thể đoán ra hùng hậu đến mức nào.

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười gằn.

Chàng không lùi nữa, tả chưởng từ từ đưa lên xuất một chiêu "Tiềm Long sơ động", kỳ ảo đến mức người ta không thể xác định được góc độ và mục tiêu, xuyên qua màn chưởng ảnh dày đặc của đối phương.

Chỉ trong chớp mắt sự đắc ý vừa hiện ra trên bộ mặt của Đàn Mậu Lâm thoắt thay bằng nỗi sợ hãi. Lão chỉ kịp thốt - "Tiềm Long... ".

Lời kinh hoàng chưa kịp thốt khỏi môi thì một tiếng thét thê tham tiếp theo làm thót trái tim người. Trong màn chưởng ảnh một bóng trắng bay vút đi như cánh chim rời tổ mất hút vào trong khoảng rừng đêm.

Trên hiện trường đầy xác chết lúc này lại thêm một bóng người chao đảo hai tay bị đứt lìa không giữ được thăng bằng chực ngã xuống.

Người đó là Đại Hộ pháp Phi Hà Đảo Đàn Mậu Lâm.

* * * Bóng hoàng hôn cũng vừa ập xuống, báo hiệu một ngày đã hết.

Suy đoán theo dòng hải lưu, Đồng Thiên Kỳ lách khe xuyên núi, nhằm hướng đen thẳm mà tới. Ở đảo này chàng không quen dịa hình nên phải căn cứ theo dòng chảy mới có thể tìm đến được nơi đã hẹn với Thập Điện Truy Hồn Y.

Mãi tới canh ba, Đồng Thiên Kỳ mới tới trước dịa phận Cổ động.

Giữa canh khuya tiếng trùng rả rích là âm thanh duy nhất ở vùng này. Đối với lữ hành cô đơn, tiếng trùng nghe đến não ruột não gan.

Đưa tay vén đám mây song mọc chằng chịt giữa lối di. Đồng Thiên Kỳ cười thầm:

- Bây giờ mới thật tìm được tới nơi!

Chàng rẽ dây leo đi vào cửa động.

Thêm mấy bước, chợt nghe từ trong động vọng ra tiếng cười lảnh lót:

- Ha ha hạ.. Nguyệt Hoa phu nhân... À không! Bổn công tử gọi sai rồi! Nàng bây giờ không còn là Nguyệt Hoa phu nhân... ba tháng trước nàng mới... Ha ha hạ..

Đồng Thiên Kỳ chột dạ tự ngôn tự ngữ:

- Ài! hóa ra đã nó người đến sớm hơn mình một bước...

Chàng vừa dừng chân lại thì chợt nghe vẳng ra thanh âm rất quen thuộc:

- Kim Lệnh công tử, ngươi định làm gì thế?

Đồng Thiên Kỳ nhíu mày, mặt lộ sát cơ nhủ thầm:

- Oan gia lại gặp... Không ngờ chúng ta có dịp tương phùng ở đây?

Kim Lệnh công tử đắc ý cất tiếng cười dâm đãng?

- Hi hị.. phu nhân... À không! Ta lại quên rồi... cô nương. Nàng tự đưa ta đến đây mà? Làm gì

tự nàng còn chưa biết nữa sao? Yên tâm đi! nơi này quyết không ai biết chúng ta tương hợp đâu... Nàng thuận tình chứ? Bổn công tử chỉ cần nói lại với phu nhân mấy câu, bà ta quyết không giết nàng đâu. Nhưng nàng phải đáp ứng ta lúc này đã!

Tiếng nữ nhân sắc lạnh:

- Kim Lệnh công tử! Ngươi muốn chết ư?

- Hơ hơ hợ.. Cô nương! Trước khi nàng bị bức uống độc dược tán công, cả phu nhân cũng phải sợ nàng, bổn công tử thật không dám kháng cự lại cô nương? Nhưng nay.. cô nương thậm chí không sánh bằng tam lưu trên giang hồ nữa.

Tiếng nữ nhân tức giận quát lên:

- Ngươi có giỏi thì cứ thử xem!

Tuy tiếng nói lanh lảnh nhưng ẩn chứa nỗi lo lắng.

Kim Lệnh công tử cười lớn:

- Ha ha hạ.. Cô nương, bổn công tử truy đuổi nàng tới đây, khinh công của nàng rõ đã kém ta nhiều rồi, có gì mà bàn cãi nữa?

Giọng gã chợt trầm hẳn xuống:

- Cô nương! Tướng mạo và võ công của bổn công tử dám tin rằng trong thiên hạ hiếm có người bì kịp. Không mấy mỹ nữ bỏ qua cơ hội..... cùng với ta đâu! Cô nương!

Ta cùng nàng kết hợp, trai tài gái sắc đúng là trời khéo kết đôi! Thôi cô nương ngoan ngoãn thuận tình đi, đừng để ta cưỡng ép?

Giọng nữ nhân đe dọa:

- Kim Lệnh công tử! Nếu Nguyệt Hoa phu nhân biết việc này tất không tha ngươi dâu!.

- Ha ha hạ.. Nàng nói gì? Người đẹp! Nàng yên tâm đi? Nguyệt Hoa phu nhân...

Bổn công tử khắc có cách! Lại đây nào! Đừng phí đêm xuân như thế chứ!

- Ngươi muốn chết thật sao?

Kim Lệnh công tử thoảng chút bất ngờ, nhưng lại cười to:

- Ha ha ha.:. Người dẹp! Xem ra đêm nay tân lang- công tử phải phí chút sức lực dể chiếm đoạt nàng rồi! Thời gian có hạn... hi hị.. bổn công từ ra tay đây!

Tiếp theo nghe giằng xé vải soạn soạt, rồi tiếng cười khoái trá dâm đãng của gã đàn ông lại vang lên:

- Còn muốn bổn công tử động tay chân nữa không? Hơ hơ hợ.. hi hi hị.. Trước tiên ta phải lột trần nàng ra đã!

Đồng Thiên Kỳ buông những mớ dây leo đang cầm trong tay, khoa bước đi vào động, trên mặt

chàng đầy vẻ sát cơ, thật khó lòng chế phục được!

Cùng với tiếng xé vải là tiếng la hét của nữ nhân cùng tiếng cười dâm đãng của Kim Lệnh công tử tạo thành một thứ âm thanh hỗn độn. Trong đêm thanh tĩnh, âm thanh đó vang rất xa tận ngoài cửa động.

Đột nhiên, tiếng gã đàn ông rít lên:

- Vào trong này.

Tiếng nữ nhân đầy căm giận uất ức:

- Kim Lệnh công tử, bổn cô nương chết thành quỷ quyết không buông tha ngươi đâu!

Lại một tràng soạn soạt của y phục bị xé, Kim Lệnh công tử đột ngột kêu lên:

- Bức họa Đồng Thiên Kỳ? Nó ở trong yếm ngươi ư? Đồng Thiên Kỳ! Đồng Thiên Kỳ! Mỹ nhân trong thiên hạ đều tơ tưởng đến ngươi! Ngươi chết vạn lần ta mới hả dạ!

Giọng hắn rít lên đầy căm giận:

- Ngươi hãy nói! Nói xem Đồng Thiên Kỳ tốt đẹp chỗ nào mà ngươi mê hắn, đồ tiện nhân kia? Ngươi có mắt mà không biết phân biệt ai là hào kiệt!

Nghe nhắc tới Đồng Thiên Kỳ, nữ nhân thôi khóc ngay, hét to:

- Chàng so với ngươi tốt hơn ngàn vạn lần! Tim ta đã thuộc chàng rồi! Trừ phi giết chết ta, nếu không ngươi đừng hòng chiếm hữu được bổn cô nương!

Chừng như cơn thịnh nộ lên cực điểm, Kim Lệnh công tử gầm lên:

- Đồ tiện nhân! Gì đây nữa? "Cảm nghĩa chàng, nhớ bóng chàng, hồn này xin quanh quẩn bên hồn. Hận lòng em, xót thân em, sớm đã nguyện theo về mộ địa!".

- Hô hô hộ.. hắn đã chết lâu rồi, mối tình hận này mang mãi sao còn gia nhập bổn bang? Phải rồi! Hận lòng, xót thân.. Chẳng qua định làm gian tế, chẳng trách không ai hiểu thân thế tính danh... tiện nhân! Các ngươi đều ngu ngốc, rặt một lũ thả chim hắt bóng, không ai chiếm được lòng hắn cả...

- Hô hô hộ.. còn ta, ta hết chiếm hữu được ngươi!

Đồng Thiên Kỳ đã xuất hiện ở cửa.

Ở sát góc thạch động, Kim Lệnh công tử gườm gườm nhìn vào bên trong. Trước mặt hắn chừng vài thước, một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp nhưng sắc diện tái mét đầm đìa nước mắt căm hờn nhìn hắn.

Trên thân nàng hầu như không còn bao nhiêu mảnh vài, phơi bày gần hết da thịt.

Đồng Thiên Kỳ nhận ra ngay thiếu nữ. Chính nàng! Ngày trước nàng giả trang Nguyệt Hoa lệnh chủ cùng đi với Nhan Ngọc Dung đó!

Kim Lệnh công tử như phát điên, hắn cầm một mảnh áo thiếu nữ bị xé rách với tấm hình vứt

xuống đất gầm lên:

- Không những bổn công tử chiếm hữu ngươi, mà đến khi tàn sát Vạn Thánh đảo rồi, cả cô ả Nhan Ngọc Dung cũng đừng hòng thoát khỏi tay ta! hi hi hi! Đồng Thiên Kỳ dưới chín suối nếu biết được rằng hai đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ đều bị bổn công tử làm nhục... hô hô hộ.. e rằng hắn hận mà chết thêm lần nữa.

Nói xong hắn đưa tay chụp vào đôi vú của nữ nhân chỉ còn che bởi một mảnh vải nhỏ.

Huyệt đạo của nàng đã bị chế trụ, nàng chỉ đành bất lực khóc như mưa.

Không ai ngờ chính lúc ấy có một tiếng nói vang lên, lạnh lùng như từ cõi chết vọng về:

- Kim Lệnh công tử! Chúng ta lại gặp nhau!

Âm thanh ấy chừng đã in sâu vào tiềm thức Kim Lệnh công tử, dù có chết hắn cũng không tài nào quên được. Hắn hoảng hốt nhảy hai bước vụt qua người thiếu nữ quay người nhìn lại. Đôi mắt thất thần của hắn tối sầm không dám tin rằng con người tưởng chừng như đã chết chợt từ đâu dưới mộ địa hiện về.

Nhưng chính người đứng trước mặt hắn đứng là Đồng Thiên Kỳ bằng xương bằng thịt.

Kim Lệnh công tử kinh hoàng thốt lên:

- Là ngươi ư? Đồng Thiên Kỳ?

Đồng Thiên Kỳ cười lạnh lùng:

- Tôn giá tốt bất hạnh rồi!

Chàng chậm rãi bước vào, cúi nhặt tấm hình khâu vào mảnh áo lót mà Kim Lệnh công tử vừa vứt xuống. Chính là bức họa chàng đây! Bên dưới bức họa còn một đôi câu đối:

"Cảm nghĩa chàng, nhớ bóng chàng, hồn này xin quanh quẩn bên hồn. Hận lòng em, xót thân em, sớm đã nguyện theo về mộ địa".

Khuôn mặt băng giá của Đồng Thiên Kỳ chợt tươi giãn hẳn ra. Trái tim nguội lạnh bỗng trào lên xúc động. Chàng bước tới trước mặt thiếu nữ đang quỳ dưới đất, cởi tấm áo khoác rách bươm của mình, nâng thiếu nữ lên rồi khoác áo vào. Cuối cùng Đồng Thiên Kỳ mới giải khai huyệt đạo cho thiếu nữ.

Thiếu nữ từ nãy giờ đã trông thấy Đồng Thiên Kỳ. Nàng vừa tủi hổ, vừa e thẹn lai vừa tràn đầy hy vọng. Chung quy, một tình thương yêu tràn ngập trong lòng. Đồng Thiên Kỳ vừa đỡ lên, thiếu nữ đã lao vào ngực chàng kêu lên thảng thốt:

- Chàng đấy ư? Chàng chưa chết Chàng chưa chết! Thật hay biết bao nhiêu! Em lại được gặp chàng rồi!

Nàng vuốt lại mái tác đang lòa xòa kín mặt, hiểu rằng cơn ác mộng vừa qua đã vĩnh viễn lui về quá khứ.

Giọng Đồng Thiên Kỳ vang lên dịu dàng:

- Khoác tạm mảnh áo này, nó tuy rách nhưng áo nàng đã không mặc được nữa.

Thiếu nữ khoác ngay vào người, đôi mắt dẫm lệ ngước nhìn chàng, nói tha thiết:

- Nó tuy rách như ấm hơi chàng! Em mặc nó như có chàng bên cạnh, như trông thấy chàng đây... Nhưng em vẫn còn chưa dám đoán chắc chàng thật đang tồn tại!

Đồng Thiên Kỳ cầm đôi bàn tay ngà ngọc của thiếu nữ ấn vào ngực mình nói:

- Tay nàng còn lạnh hơn ta, làm sao còn tin rằng ta đã chết?

Thiếu nữ để yên tay mình trong đôi tay Đồng Thiên Kỳ, sung sướng nói:

- Chàng chưa chết! Quả nhiên chàng không chết! Từ đây em sẽ không xa chàng nữa... Dù thân thế em còn chưa rõ, cũng không gây phiền nhiễu cho chàng như bốn ngày trước nữa đâu!

Đồng Thiên Kỳ nhìn nàng thấp giọng:

- Ta biết thân thế nàng rồi!

Thiếu nữ ngước nhìn khuôn mặt tuấn tú của Đồng Thiên Kỳ hỏi dồn:

- Chàng biết ư? Do đâu mà chàng biết?

Đồng Thiên Kỳ mỉm cười chậm rãi nói:

- Cô nương hãy nhớ việc mình đã làm bốn ngày trước đây. Đó là những ngày đầy kỷ niệm trong đời nàng đó!

Thiếu nữ ngập ngừng hỏi:

- Chàng không tha thứ cho em hay sao?

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu:

- Cô nương đừng hiểu lầm. Giả sử bốn ngày trước cô nương cứu ta thì ta không còn cơ hội vào được trong này, như thế bí mật về thân thế của nàng vĩnh viễn chìm vào biển sâu mất rồi!

Thiếu nữ chợt thấy yên lòng. Nàng bỏ mặc mình trong vòng tay của Đồng Thiên Kỳ, âu yếm hỏi:

- Khi xuống nước rồi, chàng gặp chuyện gì?

Đồng Thiên Kỳ lấy từ trong túi một viên triết long xích châu đặt trong lòng bàn tay nói:

- Trước hết cô nương uống viên thuốc này đã, nó giúp nàng trừ được chất độc tán công. Chuyện dài lắm đợi ta tống cổ vị bằng hữu kia xong sẽ kể lại nàng nghe. Được chứ?

Thiếu nữ gật gật đầu, cầm viên thuốc hỏi:

- Thuốc gì đây?

- Triết long xích châu. Thập Điệp Truy Hồn Y nói nó có tác dụng trừ được vạn thứ độc.

Thiếu nữ buột miệng hỏi:

- Chàng gặp Yên Di Thánh ư?

Đồng Thiên Kỳ cười giục nàng:

- Hãy uống nhanh vào. Ta sẽ kể, sẽ kể!

Nói xong chàng sửa sang lại mình quay vào phía góc động Kim Lệnh công tử nhìn diễn biến trước mắt mà chưa biếc tìm phương sách nào để giải thoát cho tình thế nguy hiểm của mình. Hắn ngờ rằng Đồng Thiên Kỳ không còn phong độ như trước đây, nhưng vốn tính đa nghi, lại biết rằng Đồng Thiên Kỳ là người cơ trí nên không dám động thủ, tuy biết chắc mười mươi mình không tránh khỏi bị xử tội.

Tuy thiếu nữ tuyệt mỹ kia đối xử với Đồng Thiên Kỳ âu yếm thiết tha bao nhiêu thì lòng hắn đau như xát muối bấy nhiêu nhưng lúc này hắn quý sinh mạng của mình hơn nên cố nén tính ghen ty xuống.

Liếc mắt nhìn Kim Lệnh công tử, Đồng Thiên Kỳ cất giọng lạnh lùng:

- Lần này tôn giá cô thân lực mỏng quá nhỉ!

Kim Lệnh công tử cố giấu nỗi khiếp sợ cười nhạt nói:

- Đồng Thiên Kỳ, hoàn cảnh chúng ta đều như nhau cả thôi!

- Tôn giá cũng biết rõ trong tình huống này chúng ta quyết không như nhau được.

Nếu nói rằng sẽ có người đột tử thì ắt tôn giá không còn sinh lộ!

- Ngươi khẳng định như thế ư?

Đồng Thiên Kỳ thong thả bước lên hai bước, vượt qua thiếu nữ vừa ngồi xuống điều tức, bình tĩnh nói:

- Điều đó tôn giá ắt cũng tự biết.

Kim Lệnh công tử cười nói:

- Sĩ biệt tam nhật. Bổn công tử không còn như trước mà ngươi dễ hù dọa đâu!

- Vậy thì tôn giá hãy lau mắt chờ xem vậy!

Nói xong, chàng sấn tới vài bước nữa ép đối phương vào góc thạch động.

Tình thế xem ra không thể tránh được một trận tử chiến. Kim Lệnh công tử biết mình không phải là địch thủ của Đồng Thiên Kỳ nhưng hắn không để lộ nỗi sợ hãi ra nét mặt, mắt đăm đam nhìn cử động của đối phương đồng thời não bộ cố tìm một biện pháp nào đó.

Đột nhiên hắn liếc nhìn thiếu nữ đang ngồi tĩnh lặng điều tức, ánh mắt lóe lên một tia giảo hoạt. Hắn nghĩ thầm:

"Chỉ cần để ta đổi vị trí ngang sang vài bước, mọi việc sẽ được giải quyết.".

Lúc này cự ly giữa hai người còn lại chưa đầy sáu thước. Đồng Thiên Kỳ bức đối phương lùi thêm hai ba thước vào sát vách động. Chàng cười lạnh lùng:

- Xin tôn giá cho Đồng mõ lau mắt chờ xem "Sĩ biệt tam nhật" ra sao? Võ công của tôn giá tôn giá thần kỳ đến mức nào Kim Lệnh công tử ngầm tính toán:

"Muốn di chuyển sang bên kia thì trước hết phải làm cho hắn nảy sinh tính khinh địch, nếu không khó lừa được con người cơ trí kia!".

Nghĩ vậy, hắn ngầm tụ công vào song chưởng, hét to:

- Tiếp chiêu!

Dứt lời hai chưởng cùng xuất, một chiêu "Thôi song vọng nguyệt" thế mạnh ngàn cân đánh sang Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ khẽ tung hữu chưởng nghênh chiến.

Tay chàng vừa phất, một luồng chưởng phong ào ạt phát ra. Cự ly đôi bên cực gần nên vừa xuất chiêu đã nghe "uỳnh" một tiếng dữ dội, bụi đất từ trần động bay lả tả che mờ một vùng.

Kim Lệnh công tử mặt biến sắc, lùi bốn năm bước, khí huyết trong người đảo lộn, hai tay tê dại. Còn Đồng Thiên Kỳ vẫn đứng nguyên vị như không bị hề hấn gì.

Kim Lệnh công tử thất kinh nghĩ thầm:

"Tên tiểu tử này công lực thậm chí còn tăng tiến hơn trước nhiều là sao chứ?".

Đồng Thiên Kỳ nói mỉa:

- Tôn giá muốn Đồng mỗ lau mắt chờ xem chút nội công này sao?

Nói xong chàng lại xuất chưởng đánh sang.

Kim Lệnh công tử nghiến răng hét:

- Bổn công tử còn sợ ngươi ư?

Chưởng lại tiếp chưởng, "Binh" một tiếng vang dội. Kim Lệnh công tử nhao người lùi sang nơi khác tới bảy tám bước, mặt tái xanh.

Đồng Thiên Kỳ cười hỏi:

- Tôn giá chắc không trụ nổi rồi?

Kim Lệnh công tử nở nụ cười gian trá nói:

- Đồng huynh tiếp huynh đệ chiêu này xem ai không trụ nổi?

Hắn xuất ngay một chiêu "Thôi sơn trấn hải" với mười thành công lực đánh sang.

Đồng Thiên Kỳ cười khẩy tung chưởng đón.

Kim Lệnh công tử không còn chỗ mà, lui nữa, sau âm hưởng dậy đất, hắn đứng áp lưng vào

vách đá, người chao đảo, miệng thổ ra một búng máu tươi.

Bất chấp lục phủ ngũ tạng bị đảo lộn đau như xé, Kim Lệnh công tử nhún chân bật xuống nền đất, nhằm bên trái Đồng Thiên Kỳ lao ra cửa động.

Đồng Thiên Kỳ qua phút bất ngờ chợt hiểu rằng đối phương đanh định trốn chạy.

Chàng nghĩ thầm:

"Nguyên hắn biết không địch được mới liền đấu nội lực, chẳng qua tìm cách tẩu thoát. Hừ... ".

Chàng nghĩ xong nhún mình, chỉ vài bước đã chặn ngay cửa động.

Kim Lệnh công tử chỉ chờ có thế, hắn cất một tràng cười man rợ vừa đắc ý, lùi nhanh lại chỉ hai bước đã tới sau lưng thiếu nữ đang ngồi thiêm thiếp vận khí điều tức, buông giọng ngạo mạn đắc thắng:

- Đồng huynh! Chắc ngươi không nghĩ rằng cái gọi là "Lau mắt chờ xem" là xem thế này đây!

Hồi 40 - Thả Cừu Nhân, Hận Lại Sâu Thêm Hận

Tuy Đồng Thiên Kỳ là người khi gặp chuyện bất trắc đều tỏ ra minh mẫn cơ trí nhưng lúc này chàng không ngờ Kim Lệnh công tử hèn hạ tới mức mượn thân thiếu nữ kia để mong cứu mạng mình.

Lòng chàng thoáng hoang mang chưa biết xử trí thế nào. Mãi hồi lâu mới căm tức nhìn dối phương nói:

- Kim Lệnh công tử, ngươi đừng hòng ra khỏi thạch động này!

Tuy sắc mặt Kim Lệnh công tử vẫn tái nhợt nhưng nỗi khiếp sợ đã biến mất.

Hắn cười đắc ý:

- Đồng huynh, lúc này huynh đệ cùng hiểu mình khó an toàn ra khỏi động, công lực không bằng Đồng huynh, nhưng về phương diện cơ trí thì... Ha ha hạ.. chỉ sợ Đồng huynh còn kém huynh đệ mấy phần Đồng Thiên Kỳ bần thần bước tới một bước hỏi:

- Tôn giá cho rằng nhờ vào hành động hạ tiện đó là đã an toàn rồi sao?

Kim Lệnh công tử không giấu sự trơ trẽn nói:

- Sao lại không? Đồng Thiên Kỳ, những điều nên nói chúng ta đã nói hết rồi, nay cứ lấy tính mạng nữ nhân này đem ra thương lượng không hay lắm ư?

Nói tới đó, hắn đưa tay chực chộp lấy uyển mạch thiếu nữ.

Đồng Thiên Kỳ biến sắc kêu lên:

- Hãy chậm!

Mục quang của Kim Lệnh công tử vẫn không rời khỏi Đồng Thiên Kỳ. Vừa thấy chàng bước lại gần, hắn giữ chặt trọng huyệt thiếu nữ, buông lời đe dọa:

- Dừng lại? Nếu ngươi bước thêm một bước, mệnh của thiếu nữ này lập tức chấm dứt!

Thấy đối phương dừng bước, hắn trầm giọng:

- Đồng Thiên Kỳ! Ta và ngươi không có thù giết cha, cũng không hận đoạt vợ.

Bổn công tử tin rằng ngươi không muốn tận mắt trông thấy mình bức tử cô nương xinh đẹp này đâu.

Tuy miệng cười có vẻ đắc thắng nhưng trong lòng vẫn chưa chìm hết cơn sợ.

Không có tiếng trả lời. Trong thạch động chìm vào tĩnh lặng nặng nề.

Thiếu nữ lúc này thôi điều tức, nàng bắt đầu hiểu ra sự tình. Thấy Kim Lệnh công tử đưa mình ra mà đổi cho tính mạng của hắn để đem mặc cả với Đồng Thiên Kỳ, lòng nàng trào lên xiết nỗi

u sầu.

Đồng Thiên Kỳ là người trước tiên phá vỡ cảnh yên ắng. Chàng đanh giọng:

- Ngơi buông ra ngày! Nếu động đến cô ta, coi như mạng ngươi kết liễu!

Kim Lệnh công tử cười giảo hoạt:

- Thì ra Đồng huynh quý giá hơn mạng huynh đê nhiều?

Lại một hồi nữa, Đồng Thiên Kỳ trầm giọng:

- Kim Lệnh công tử, ngươi có thể đi, nhưng không được đụng đến cô ta.

Tuy biết rõ Đồng Thiên Kỳ là người trọng chữ tín, không bao giờ nuốt lời hứa, nhưng Kim Lệnh công tử như còn hồ nghi vào đôi tai của mình, liền hỏi lại:

- Đồng huynh nói huynh đệ đi theo cách nào?

Đồng Thiên Kỳ châm biếm:

- Chẳng lẽ tôn giá còn muốn Đồng mỗ tiễn một chặng đường nữa sao?

Kim Lệnh công tử vẫn không đứng dậy, đưa mắt nhìn quanh trầm giọng:

- Xưa nay trên võ lâm người người đều biết Đồng huynh một lời hứa nặng tựa thiên kim. Nhưng huynh đệ lại không thể sơ suất với tính mạng mình...

Đồng Thiên Kỳ buông lời mai mỉa:

- Kim Lệnh công tử, ngươi cho rằng mạng mình quý giá đến thế sao.

- Huynh đệ tịnh không phải muốn tự đề cao mình, nhưng trong đời huynh đệ chưa bao giờ làm việc gì mà không cầm chắc Chợt Đồng Thiên Kỳ thấy nét mặt thiếu nữ tinh hẳn ra, nhìn mình nháy một cái, chàng nghĩ thầm:

"Chẳng lẽ cô ta đã phục hồi công lực?".

Chàng vẫn cười nói với Kim Lệnh công tử.

- Tôn giá nói thế tức là điều kiện Đồng mỗ đưa ra không được ngươi tiếp thụ rồi!

Kim Lệnh công tử là người cơ trí, đâu phải không hiểu sự biến hóa trong thái độ của Đồng Thiên Kỳ? Hắn thấy tính mạng mình lúc này như ngàn cân treo sợi tóc, nếu phạm đến tính mạng nữ nhân kia thì hắn cầm chắc chết thảm, nếu để lâu công lực cô ta hoàn nguyên mà bắt lấy hắn thì khốn. Với lại xưa nay đã bao giờ có ai nói rằng Đồng Thiên Kỳ thất ngôn bội tín đâu Hắn nở nụ cười gian xảo nói:

- Xưa nay Đồng huynh coi chữ tín nặng tựa ngàn vàng, huynh đệ đâu dám nghi ngờ, chẳng qua muốn Đồng huynh xác định lại lời nói của mình mà thôi?

- Vậy thì ngươi còn chờ gì nữa mà không cút nhanh đi?

Nghe vậy, Kim Lệnh công tử nén nỗi vui mừng, chắp tay nói:

- Non xanh còn đó, nước biếc còn đây, Đồng huynh chúng ta sẽ còn ngày tương ngộ?

Đồng Thiên Kỳ không nén được sự khinh bỉ và căm giận:

- Ngươi cút ngay đi!

Kim Lệnh công tử không dám chần chừ, vội đứng dậy đi nhanh ra cửa.

Nhưng hắn còn chưa kịp đi hết bước thứ hai thì chợt nghe đằng sau vang lên tiếng cười đầy khinh miệt. Hắn thất kinh biết có biến vội quay lại xuất vội một chiêu "Trực đảo hoàng long".

Nhưng chỉ vừa xuất chiêu xong, Kim Lệnh công tử chợt thấy đau nhói ở cổ tay, liền đó hắn có cảm giác rằng nội lực dường như tiêu thất hết cả.

Trong lúc tuyệt vọng, hắn cho rằng Đồng Thiên Kỳ bội tín định buông một câu cay độc thì nhìn kỹ đối phương, hắn thảng thốt kêu lên:

- Hóa ra là cô nương!

Không sai! Chính người đứng trước mặt Kim Lệnh công tử, một tay cầm chặt uyển mạch hắn, một tay túm lấy cổ áo, người đó là thiếu nữ mà hắn vừa định khống chế để cứu mạng mình.

Giọng thiếu nữ lạnh như băng:

- Kim Lệnh công tử! Hãy đoán xem bổn cô nương sẽ xử trí ngươi thế nào?

Trong cơn hoảng loạn Kim Lệnh công tử vẫn nhận thấy thiếu nữ nhìn qua đầu mình ra phía cửa động, ánh mắt biểu lộ muôn vàn thương yêu và trìu mến cùng giọng nói dịu dàng khác hẳn khi dùng để nói với hắn vừa rồi:

- Chúng ta xử trí cẩu tử này!

Tuy tình hình hết sức nguy khốn, nhưng bản năng sinh tồn đã nẩy sinh trong đầu óc gian ngoan của hắn những ý định khả quan. Hắn nhủ thầm:

"Con oa đầu này phải lòng hắn, tất phải nghe lời. Chỉ cần Đồng Thiên Kỳ chịu tha mình thì coi như đã sống".

Nghĩ vậy, Kim Lệnh công tử cố cất tiếng cười ngạo nghễ:

- Ha ha hạ.. Đồng huynh chơi nước cờ này cao tay hơn huynh đệ nhiều lắm!

Đồng Thiên Kỳ thật sự không ngờ sự việc lại biến chuyển ra như thế. Nghe lời châm chọc, nét mặt tuấn tú của chàng sầm xuống, chàng muốn tung một chưởng vào mặt tên giảo quyệt kia nhưng không tìm được lý do nào để phát tác nên thừ mặt ra ngơ ngác.

Thiếu nữ đanh giọng:

- Ngươi đừng khéo biện bạch. Nước cờ này, chàng ta không dính gì vào đây cả.

Đừng già mồm kẻo bổn cô nương không cho ngươi chết dễ dàng đâu.

Kim Lệnh công tử cười to nói:

- Lòng cô nương vốn đã thuộc về hắn, đương nhiên chỉ biện bạch cho hắn mới phải! Bổn công tứ chỉ giận mình quá dễ dàng tin vào lời người khác để đến nổi thua thiệt thế này?

Đồng Thiên Kỳ không nén nỗi giận, hằn học hỏi:

- Ngươi đổi trắng thay đen, đảo lộn thị phi, xác thực đó là kế thoát thân duy nhất đó mà thôi Kim Lệnh công tử cười đểu giả:

- Ha ha hạ.. Hôm nay trong thạch động này chỉ có hai ngươi và ta nữa là ba mà thôi. Cô nương kia đã say đắm ngươi rồi... Việc thất tín của Huyết Kiếp Thủ sẽ không bao giờ đến tai võ lâm được nữa, ngươi thừa biết như thế mà! Ha ha hạ.. Thật nhất cử lưỡng tiện, vừa có được một bữa hú bí mặc sức, vừa diệt được kình địch của mình...

Thiếu nữ thấy Kim Lệnh công tử xúc phạm đến Đồng Thiên Kỳ thì giận tím mặt, muốn băm vằm hắn ra làm trăm mảnh liền cao giọng ngắt lời:

- Đồ đểu cáng! Trước khi ngươi còn chưa đoạn khí, nếu ta không bắt ngươi xin lỗi Đồng tướng công, bổn cô nương sẽ không rời khỏi động này!

Nói xong nàng đưa tay muốn đánh.

Đột nhiên một giọng nói trầm u uất vang lên:

- Cô nương định hạ thủ thật sao?

Nghe Đồng Thiên Kỳ nói thế, đôi tay nàng bỗng chùng hẳn xuống như không còn sức lực. Nàng quay nhìn Đồng Thiên Kỳ một lúc, rồi lại nhìn sang Kim Lệnh công tử vừa căm giận, vừa khinh bỉ, nói gọn:

- Cút ngay!

Thật chẳng khác gì đứng trước quỷ môn quan có người lại cứu, Kim Lệnh công tử đâu dám rề rà, mắt lấm lét nhìn hai người rồi vội vàng ôm dầu lùi nhanh ra khỏi động.

Thiếu nữ ngẩn ngơ nhìn theo hút bóng kẻ thù, từ đôi mắt đẹp ứa dần đôi dòng lệ.

Nàng đã giữ được sinh mạng tên dâm tặc đó trong tay mình, mối thù sắp được thanh toán thì cũng chính tay nàng buộc phải tha hắn ra, điều đó làm lòng nàng căm phẫn đến xót xa.

Một hồi lâu trong động im ắng như trong mộ địa, tịnh không nghe một âm thanh nào, dường như ở đây không còn sự sống.

Cuối cùng Đồng Thiên Kỳ phá tan cảnh tịch mịch đó:

- Cô nương, tôi biết cô nương cần báo mối thù vừa rồi, nhưng vì tôi mà cô nương đã tha hắn.

Giọng nói đầy vẻ hối lỗi.

Thiếu nữ nước đôi mắt nhòa lệ nhìn chàng:

- Đối với hạng người vô nghĩa ấy, chàng cần gì phải thủ tín?

Lời nàng không phải hàm chứa sự trách móc. Đồng Thiên Kỳ buồn bã cười gượng:

- Đồng mỗ từ khi xuất đạo đến nay chưa mất chữ tín với ai bao giờ, lần này không phải là Đồng mỗ cần phải thủ tín với hắn, chẳng quạ..

Thiếu nữ vẫn chưa nguôi giận, nàng. ngắt lời hỏi:

- Vì danh ư?

Vẻ mặt lãnh bạo của chàng vụt biến.

Đồng Thiên Kỳ nhìn qua hiện trường bề bộn những mảnh vải vụn bị xé tan tác, buồn bã nói:

- Đồng mo cũng không hề nghĩ đến danh lợi. Tiên nhân Đồng mỗ chưa hề thất tín với ai. Nhưng dù sao tối nay Đồng mỗ cũng đã lạm vào quyền lợi của cô nương rồi!

Nói xong chàng quay bước đi ra.

Thiếu nữ gọi giật lại:

- Chàng định di đâu?

Đồng Thiên Kỳ hơi ngoảnh lại đáp:

- Tôi đã nói qua vớt cô nương, việc này có quan hệ đến thân thế của cô nương.

Thiếu nữ đến trước mặt Đồng Thiên Kỳ nói:

- Bây giờ khoan hãy dề cập tới việc đó, hãy bàn chuyện vừa rồi!

Đồng Thiên Kỳ đáp mà không nhìn nàng:

- Cô nương, nếu cô tối nay nhất định phải phục thù, Đồng mỗ tin rằng có thể đuổi theo bắt hắn trở lại.

Nói xong chàng quay người, không giấu sự ảo não.

Vừa kéo tay Đồng Thiên Kỳ, thiếu nữ vừa nói trong tiếng khóc:

- Chàng, chàng coi em là hạng người nào?

Nói xong, nàng gục đầu vào vai Đồng Thiên Kỳ càng khóc to hơn.

Nhìn thiếu nữ thổn thức, Đồng Thiên Kỳ vừa bối rối, vừa cảm thương. Chàng buồn rầu nói:

- Cô nương đừng khóc nữa. Đồng Thiên Kỳ biết cô nương rất căm giận Kim Lệnh công tử. Nhưng hắn nói đúng, ở đây chỉ có ba người, dù cô nương giết hắn thì không ai được biết.

Nói xong Đồng Thiên Kỳ gỡ tay nàng định bỏ đi.

Thiếu nữ giữ chặt lấy chàng.

- Đừng đi! em không để chàng đi đâu! Em biết rằng sở dĩ chịu thả hắn ra là vì mình. Nhưng lúc đó em quá kích động nên trách chàng quá lời. Hãy ôm em đi, giống như lúc chàng vừa mới vào

đã quan hoài đến em! Bây giờ tuy trong vòng tay chàng đây nhưng em biết khoảng cách giữa đôi ta vẫn còn xa lắm! Thiên Kỳ! Hãy chiều em, ôm em đi?

Lời nói của thiếu nữ làm Đồng Thiên Kỳ xiết bao xạo xuyến! Chàng lại nghĩ đến bức họa của mình mà nàng khâu trang trọng vào làn áo lót. Khuôn mặt vốn lãnh đạm của chàng đầy vẻ xót thương, chàng cầm lấy đôi bàn tay nàng, giọng tha thiết:

- Đừng khóc nữa, tất cả đã qua rồi.

Thiếu nữ ngước nhìn Đồng Thiên Kỳ, gấp giọng:.

- Chàng thực tha thứ cho em chứ?

Đồng Thiên Kỳ sửa lại mái tốc rối tung của nàng, gật đầu:

- Nàng có sai gì đâu! Chẳng qua lúc đó cách nhìn của chúng ta không giống nhau mà thôi.

- Em không kể. Chỉ cần biết chàng tha thứ cho em, chàng hãy nói đi!

Đồng Thiên Kỳ miễn cưỡng nói:

- Giả như lúc đó nàng làm gì có lỗi thì tôi cũng lượng thứ cho nàng...

Như vừa được trút khỏi tâm can khối đá nghìn cân bấy lâu đè nặng trong lòng, thiếu nữ vươn tay ôm lấy cổ chàng, ép đôi môi vào môi chàng. Đồng Thiên Kỳ bất giác cũng ghì chặt ngang lưng thiếu nữ.

Thời gian cứ thế trôi qua, hồi lâu thiếu nữ buông tay, nhìn Đồng Thiên Kỳ e thẹn hỏi:

- Thiên Kỳ, chàng có nghĩ rằng em thái quá không?

Đồng Thiên Kỳ mỉm cười:

- Không! Chỉ e nàng chọn nhầm đối tượng mất rồi!

Thiếu nữ vẫn bối rối cúi mặt xuống, nói khẽ:.

- Em thích quá, vừa rồi em mừng quá... Bởi vì...

Nàng tắc nghẹn không nói hết câu.

Đồng Thiên Kỳ đỡ nàng ngồi xuống phiến đá nói giọng quan hoài:

- Đêm khuya lắm rồi, nàng nên nghỉ ngơi một lát.

Thiếu nữ vẫn không chịu rời khỏi vòng tay chàng.

- Tuy hơi mệt thật, nhưng em lại không buồn ngủ ư nào. Em sợ mơ thấy nỗi hãi hùng vừa qụa.. Đêm nay với em có ý nghĩa biết bao! Em sợ rằng nó trôi qua mau quá.

Đến lúc này, mới đưa tay lau đôi mắt đẫm lệ của mình.

Đồng Thiên Kỳ giúp nàng lau mặt, dịu dàng bảo:

- Chẳng lẽ nàng có thể thức suốt đêm sao? Ngủ đi, đêm nay ta sẽ không rời xa nàng đâu!

- Chỉ đêm nay thôi ư?

Đồng Thiên Kỳ thở dài nói:

- Ai biết được ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì. Nàng cho thế có đúng không?

Thiếu nữ lắc dầu tỏ vẻ không đồng tình:

- Chỉ cần hai ta đừng bỏ nhau thì không ai có thề phân ly chúng ta được. Trừ phị..

trừ phi chàng không muốn cùng em…

Chừng như không định nói câu sau cùng, lại không thể không nói. Nhưng vừa thốt ra, thiếu nữ lại cảm thấy bất an.

Đồng Thiên Kỳ xúc động than thầm:

- Vô luận thế nào, ngày mai chúng ta cũng đành phân ly thôi! Nàng là nữ nhi của Vạn Thánh Đảo chủ, mà ta đã nguyện không đặt chân lên đó nữa.

Nghĩ vậy, chàng lắc đầu nói, nhưng giọng nói không khỏi ngập ngừng:

- Không đâu! Nếu ta không muốn cùng nàng gần gũi thì lúc này ta đã nói rõ thân thế của nàng rồi?

Thiếu nữ nghe xong chợt thảng thốt, thoát khỏi vòng tay của Đồng Thiên Kỳ.

Nàng hoảng hốt nhìn thẳng một chàng, gấp giọng hỏi:

- Cha mẹ thiếp có oán cừu gì cùng chàng chăng? Nói đi, chàng hãy nói đi! Có hay không? chàng hãy nói với em một lời!

Giọng nói của thiếu nữ run run đầy khẩn cầu và nài nỉ, dự cảm những gì kinh khủng nhất.

Đồng Thiên Kỳ cười nhìn nàng, chậm rãi nói:

- Không cừu, cũng không oán.

Thiếu nữ không tin, vân hỏi dồn:

- Có, nhất định có, em biết mà. Chàng quả thật không muốn nói đến họ.

Đồng Thiên Kỳ ngồi xuống, vỗ vào phiến đá cạnh mình, bình tĩnh nói:

- Nàng ngồi xuống đi. Đồng Thiên Kỳ nói không có, là không có mà!

Thái độ bình tĩnh của Đồng Thiên Kỳ làm thiếu nữ hơi an lòng nhưng nàng vẫn băn khoăn nói:

- Em đoán rằng giữa chàng và họ hẳn có mối hiềm khích nào đó chàng không chịu nói rõ với em sao?

Giọng nàng đầy cầu khẩn.

Đồng Thiên Kỳ không ngờ bị dồn vào nước ấy đành nói:

- Ta không nghĩ đến chuyện sẽ gặp người của Vạn Thánh Đảo nữa.

Thiếu nữ ngơ ngác hỏi.

- Vạn Thánh Đảo? chàng nói phụ mẫu em là người Vạn Thánh Đảo ư?

Đồng Thiên Kỳ biết mình vừa lỡ lời đành nói thật:

- Cô nương lệnh tôn chính là Vạn Thánh Đảo chủ... Hãy ngồi xuống đã... có lẽ ta đành nói hết với nàng những điều liên quan Thiếu nữ như quên mất hiện tại, nàng nói thì thầm:

- Vạn Thánh Đảo... Kim Lệnh công tử nói rằng ở đó có một nữ tử rất giống em.

Nàng cùng yêu chàng. Chăng lẽ nàng là tỷ tỷ của em?

- Đúng thế cô nương! Lệnh tỷ tên là Nhan Ngọc Dung. Tôi cho rằng nhất định tên nàng có chữ trùng với cô ta.

Thiếu nữ đến gần Đồng Thiên Kỳ, tựa vào tay chàng ngồi xuống.

- Chàng yêu em chỉ vì một chữ giống nhau đó thôi ư ư?

Đồng Thiên Kỳ cười nói:

- Trước hết ta sẽ nói về thân thế của nàng đã. Ngày gặp gỡ của cô nương với gia đình sẽ không còn xa nữa. Khi đó lệnh tôn sẽ nói hết với nàng.

- Nhưng chàng kể với em do đâu mà chàng biết chuyện đó chứ?

Đồng Thiên Kỳ gật đầu, đem chuyện mình được Thập Điện Truy Hồn Y cứu trong động, vào lấy dược liệu gặp "Địa Đao" Ngũ Tinh Khôi và lão đã thú nhận dự định trả thù hèn hạ của mình bị thất bại ra sao kể hết cho thiếu nữ nghe. Kể xong, chàng bình tĩnh nói:

- Cô nương, tôi nghĩ rằng ngày mai cô nên trở về đoàn tụ với gia đình.

Thiếu nữ vội hỏi:

- Còn chàng?

Đồng Thiên Kỳ không trả lời, chỉ nói:

- Trời sáp sáng rồi, để tôi đi tìm mấy thứ quần áo cho cô nương mặc tạm.

Chàng định đứng lên thì thiếu nữ đã giữ lại - Chàng còn chưa trả lời câu hỏi của em mà!

Đồng Thiên Kỳ do dự một lát rồi nói:

- Lẽ ra tôi nên đưa cô nương về, nhưng đã nguyện không đặt chân lên Vạn Thánh Đảo nữa.

Thấy trong vẻ bình tĩnh của Đồng Thiên Kỳ ẩn chứa nỗi xót xa, thiếu nữ nghĩ thầm:

- Võ công của chàng cao cường, tính tình lại ương bướng. Vì thế quyết không phải vì sợ phụ

thân mình phụ cừu mà chàng không tới Vạn Thánh Đảo. Mặt khác, chàng là người trọng chữ tín ân oán phân minh cho nên không đến nổi mất sĩ diện mà không dám nhìn mặt của người Vạn thành Đảo. Như vậy có thể suy đoán người trong Vạn Thánh Đảo có gì đó mang lỗi với chàng mà chàng lại không muốn truy cứu nên không muốn đến đó nữa mà thôi.

Nghĩ thế nàng thử thăm dò:

- Chàng vừa cứu được thân em, lại giúp song thân tìm được em. Như vậy gia phụ chỉ còn biết cảm kích chàng mà thôi, nhưng chuyện khác em cho rằng có thể thương lượng được.

Đồng Thiên Kỳ đăm chiêu nhìn vào một gốc xa nào đó, nói như vô hồn:

- Lệnh tôn cũng đã cứu mạng tôi rồi...

Thiếu nữ nói như khẳng định:

- Em tin chàng không phụ bất kỳ ân huệ của ai. Gia phụ và gia thúc bị giam khốn ở Phi Hà đảo, bây giờ họ được cứu ra. Phi Hà Đảo chủ tuy không nói ai đã cứu họ, lúc dó em cũng không đoán ra người đó là ai. Nhưng nay ai đã hiểu rõ rồi! Em cứu một mạng chàng, nhưng đổi lại chàng đã cứu ba nhân mạng của Vạn Thánh đảo, vậy chàng không còn gì khiếm khuyết với Vạn Thánh đảo nữa, em nói vậy đúng không?

Đồng Thiên Kỳ nghe xong chợt thấy lòng rung động, nghĩ thầm:

- Thiếu nữ này thông tuệ, chẳng kém biểu muội của nàng chút nào. Ta vừa nói một câu đã khiến nàng liên tưởng đến nhiều chuyện như vậy, sự suy luận ấy thật đáng kính phục?".

Chàng cười nói lấp:

- Lúc này tôi có nói cùng chẳng ích gì. Khi cô nương trở về rồi mọi chuyện tự khắc sẽ rõ.

Thiếu nữ bướng bỉnh lắc đầu:

- Em tin mình không đoán sai. Đương nhiên về Vạn Thánh Đảo em biết nhiều chuyện, nhưng tin chắc gia phụ có chỗ không phải với chàng. Đúng vậy không?

Đồng Thiên Kỳ kêu lên:

- Không, cô nương đừng nói thế... sắp sáng rồi, tôi cần tìm y phục cho cô nương đây Thiếu nữ vẫn không buông tay chàng, rầu rĩ nói:

- Chuyện y phục đối với người chết thì có ý nghĩa gì?

Đồng Thiên Kỳ thảng thốt nhìn nàng nói:

- Chất tàn độc trong người cô nương đã tiêu thất, thể trạng đã bình thường trở lại, cô nương nói gỡ gì thế?

Thiếu nữ không trả lời mà nhìn chàng, hỏi qua hàng nước mắt chứa chan:

- Chàng biết em vì sao bị người ta đầu độc không?

- Vì nàng đã gặp Nguyệt Hoa phu nhân chứ gì?

Thiếu nữ lại hỏi:

- Trước đây Nguyệt Hoa phu nhân bị em giam giữ ở Lạc Hà Cốc thuộc Thiên Sơn.

Chàng có biết vì lý do gì bà ta xuất hiện ở đây?

Đồng Thiên Kỳ nghĩ ngợi một lát rồi trả lời:

- Sau khi trốn khỏi đó, bà ta biết ở đây có thể tìm được thuộc giải độc... À, phải rồi. Yên Di Thánh chế thuốc chẳng qua là giúp bà ta trị thương trừ độc chứ chẳng nghi!

Thiếu nữ gật đầu tán thành:

- Đúng thế "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh có một ái nữ duy nhất. Cô này bị Nguyệt Hoa phu nhân khống chế phải chế thuộc trừ độc cho bà ta. Nhưng đó không phải là nguyên nhân chủ yếu.

Đồng Thiên Kỳ ngạc nhiên hỏi:

- Thật thứ ư? vậy đâu là nguyên nhân chủ yếu?

Thiếu nữ đáp:

- Mục đích chính để Nguyệt Hoa phu nhân trở về đây là nhằm bá chủ các đảo ở Đông Hải. Hiện nay khu vực lân cận chỉ có Yên Di Thánh không gia nhập Nhật Nguyệt Bang nên bà ta muốn tiêu diệt lão. Ngoài ra còn có Vạn Thánh Đảo nữa.

Đồng Thiên Kỳ bản tính mặt lạnh lòng sôi. Chàng vốn không muốn đến Vạn Thánh Đảo chẳng phải do chuyện mâu thuẫn hoặc hiểu lầm gì, chẳng qua không nỡ để Nhan Ngọc Dung ràng buộc cuộc đời với mình là kẻ vong mạng giang hồ mà liên lụy đến cô ta. Nay nghe thiếu nữ nói thế, chàng giật mình hỏi:

- Chúng muốn tiêu diệt Vạn Thánh đảo ư? Khi nào?

Thiếu nữ thấy chàng quan tâm đến, nóng vội như vậy thì vui mừng khôn xiết nét thê lương trên mặt nàng biến mất, thay vào đó là một nụ cười.

Nàng đáp:

- Chờ sau khi Nguyệt Hoa phu nhân trừ độc xong.. Đồng Thiên Kỳ dần dần trấn tĩnh lại. Chàng nói:

- Có lẽ ta không nên thả Yên Di Thánh. Tuy nhiên cũng không thể không thả ông ra được.

Sắc mặt của thiếu nữ lại hiện vẻ u ám. Giọng nàng như pha lẫn nước mắt:

- Trước khi Nguyệt Hoa phu nhân hồi nguyên công lực, em đã không đủ sức đánh lại hai bốn tên ma đầu thủ hạ của mụ, huống chi nay Nguyệt Hoa phu nhân đã phục hồi. Còn hai đảo chủ lại đang thụ thương vì trúng độc, cho nên dù em có trở về cũng chỉ vô tích sự, vận mạng của Vạn Thánh Đảo coi như đã an bài. Chàng nếu không tới đó thì mọi hy vọng của phụ thân đều tuyệt cả, họ chắc không nhắm được mắt mà chết đâu! Chi bằng em chết ở đày, ít ra cũng thay phụ thân tạ lỗi với chàng...

Nói xong nàng đưa tay định tự đánh vào thiên linh cái.

Đồng Thiên Kỳ thấy vậy cả kinh vội vàng giữ tay nàng lại nói:

- Nàng đừng! Ta đi! Ta đi! Tuy nhiên cô nương hãy đáp ứng ta hai việc.

Thiếu nữ bụng mừng khôn xiết nhưng không dám lộ ra mặt, vẫn buồn bã nói:

- Chàng nói đi, chỉ cần em làm được quyết không nề - Việc thứ nhất Đồng mỗ sẽ hóa trang trước lúc lên đường, vật hóa trang phiền cô nương lo giúp. Việc nữa, khi đến Vạn Thánh Đảo, cô nương không được tiết lộ thân phận lai lịch Đồng mỗ cho bất cứ ai Thiếu nữ cười đáp:

- Được, em sẽ theo lời chàng. Vật hóa trang em đã chuẩn bị sẵn.

- Đồng mỗ quyết không phụ Ơn cô nương đâu!

Thiếu nữ cười, nét mắt vô cùng tươi tắn:

- Thế chàng phúc đáp em về vật hóa trang thế nào đây?

- Đồng Thiên Kỳ sẽ giúp lệnh tôn, lệnh thúc chữa khỏi chất độc tán công của Phi Hà Đảo được chưa?

Thiếu nữ không cười nửa, sắc mặt lộ vẻ quan tâm:

- Dùng triết long xích châu ư? Giả sử dược vật ấy có công hiệu thì chúng ta thật giống những kẻ mua bán, chỉ có vậy thôi.

Trong giọng nói thấm đẫm u buồn và trách móc.

Đồng Thiên Kỳ cười nói:

- Đồng Thiên Kỳ này không có ý đó mà! Tuy nhiên nếu Triết long xích châu vô hiệu, chắc hẳn dược vật của "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh sẽ hữu hiệu. Ta đã ước định với ông ta rồi.

Thiếu nữ ngạc nhiên hỏi:

- Bao giờ?.

- Trước khi Đồng mỗ rời khỏi động này.

Từ khuôn mặt kiều diễm của thiếu nữ nước mắt lại lã chã tuôn rơi.. - Vậy ra chàng đã có ý định trị bệnh cho gia phụ và gia thúc từ trước. Rõ ràng phụ thân em không có sự hiểu lầm gì với chàng cả.

Nói xong nàng lao vào vòng tay Đồng Thiên Kỳ khóc to hơn, vừa khóc vừa nói:

- Thiên Kỳ! Thiên Kỳ! Họ Nhan suốt đời sẽ không quên chàng! Em và muội muội vĩnh viễn không xa chàng!

Đồng Thiên Kỳ bối rối nói:

- Cô nương đừng nên võ đoán như thế!

Chàng chua xót nghĩ thầm:

- Xong việc ở Vạn Thánh Đảo rồi, các người không còn trông thấy Đồng Thiên Kỳ nữa đâu.

Thiếu nữ không đọc được tâm sự của Đồng Thiên Kỳ, nghe chàng nói thì cho rằng thiếu niên không tin phụ thân mình không cảm kích việc mà hai người vừa dự định liền hỏi:

- Tuy từ nhỏ em đã bị phân cách khỏi gia đình, không biết rõ tính tình cha mẹ.

Nhưng em vẫn tin rằng gia phụ không phải là hạng người vong ân phụ nghĩa đâu Đồng Thiên Kỳ cười nói:

- Đồng Thiên Kỳ đã từng gặp lệnh tôn. Chắc chắn không phải người như cô nương vừa nói.

Thiếu nữ đã yên lòng trở lại, đưa tay lau mắt lệ.

- Vì sao chàng cho rằng em võ đoán?

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu:.

- Sau này nàng sẽ minh bạch mọi chuyện. Bây giờ chúng ta đi thôi!

Thiếu nữ vội đáp:

- Nào, chúng ta cùng đi, em đang nóng lòng đây!

Đồng Thiên Kỳ vừa định nói câu gì thì đột nhiên nghe từ ngoài động truyền vào giọng nói của Phi Hà Đảo Lăng Hà Phi:

- Yên Di Thánh! Cha con ngươi đã nằm trong tay bổn nhân rồi. Ngươi còn muốn bay lên trời nữa sao? Nếu là người thức thời, hãy theo ta về bổn đảo là tốt cho ngươi hơn cả.

Hồi 41 - Rồng Lạc Đầm Con Tôm Cá Nhạo

Nghe giọng nói đắc thắng của Phi Hà Đảo chủ, Đồng Thiên Kỳ không khỏi ngạc nhiên. Mặt chàng lộ vẻ sát cơ lẩm bẩm:

- Đã biết rõ đến đây tìm chết mà lão vẫn y hẹn tìm đến, Yên Di Thánh thật là người biết thủ tín. Nhưng lại còn bọn Phi Hà Đảo cùng đến, điều này gây cho Đồng mỗ không ít nhiều phiền phức đây!

Thiếu nữ hoảng hốt nghĩ thầm:

"Mặt chàng trông thật dễ sợ" vội hỏi:

- Chàng.. Chàng định giết Yên Di Thánh hay sao?

Đồng Thiên Kỳ từ từ đứng dậy, buông giọng lạnh lùng:

- Hai ngày trước chúng ta đã có cuộc tử hẹn rồi.

Đồng Thiên Kỳ đi được vài bước, thiếu nữ vội chạy theo nói:

- Em cũng đi.

Tuy thanh âm tỏ ra cương quyết, nhưng thái độ như cầu khẩn.

Đồng Thiên Kỳ nhìn thiếu nữ từ đầu đến chân, nói như ra lệnh:

- Cô nương cứ ở đây, khi chưa có y phục, dù bên ngoài có xảy ra chuyện gì cũng không được ra khỏi động.

Thiếu nữ nhìn lại mình rồi đỏ mặt nghĩ thầm:

"Ngoài chàng ra, ta quyết không để ai nhìn thấy thân thể của mình.“ Nàng gật đầu, đưa mắt theo dõi Đồng Thiên Kỳ chậm bước đi ra.

Bên ngoài trời đã sáng rõ. Thái dương đang lên. Muôn ngàn tia hào quang soi.

sáng cảnh vật bên ngoài.

Phía trong động còn tối sẫm, do vậy mà từ ngoài nhìn vào không trông thấy gì nhưng Đồng Thiên Kỳ rẽ đám mây song nhìn ra thì thấy rất rõ.

Trên khoảng đất bằng phẳng chừng mười trượng vuông đứng rải rác có hai mươi mấy người, hạng cao tuổi đã tới sáu bảy mươi, trẻ nhất cũng trên ba mươi tuổi. Người người đứng ngẩng cao đầu, mục quang như diện, hiển nhiên đều thuộc hàng nhất lưu cao thủ.

Trước hai mươi mấy người kia là hai vị đảo chủ của Phi Hà Đảo, Lăng Phi Hà và Lăng Phi Nhạc đều đưa mắt nhìn vào cửa động.

Đứng gần cửa động có "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh và một thiếu nữ mặc áo màu

lam đứng cạnh. Vì cả hai quay mặt ra ngoài nên Đồng Thiên Kỳ không thấy rõ.

Lăng Phi Nhạc nheo đôi mắt vốn đã ti hí, cười nói:

- Yên huynh, ngươi xem hôm nay tình thế ra sao?

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh quét mắt nhìn đối phương một lượt rồi phá lên cười lớn hỏi:

- Các vị bằng hữu này đều là tinh hoa của quý đảo cả chứ?

Phi Hà Đảo chỉ Lăng Phi Hà cười giọng ngạo mạn:

- Yên Di Thánh? ngươi nói đúng một phần.

Thập Điện Truy Hồn Y tuy trong bụng có phần sợ nhưng không để lộ ra, vẫn cười điềm nhiên.

- Lăng đảo chủ đã lấy đại lễ long trọng thế này đón mà Yên Di Thánh không về thì thật có điều không phải. Nhưng bản tính Yên mỗ vốn quen đạm bạc không ưa đón rước linh đình, chỉ muốn tự đến tự đi mà không người phù trợ. Xem ra tình thế hôm nay Yên mỗ tiến thoái lưỡng nan rồi!

Trong câu nói lộ rõ hàm ý châm biếm mà ai cũng hiểu.

Lăng Phi Hà biết hôm nay phần thắng nắm chắc trong tay nên nghe xong sầm mặt, nói không chút khách khí:

- Yên Di Thánh! Ngươi đừng làm bộ phách láo nữa! Hãy nhớ kỹ xem, những người này chưa từng tiếp qua ngươi sao?

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh giả bộ ngạc nhiên nói:

- Đảo chủ đừng nóng nảy! Nay so với tửu yến hôm trước tình thế không như nhau mà! Chắc Đảo chủ sợ sau khi tàng tiệc, vị phu nhân Miên Trường Xuân nghe nói lão phu đi rồi sẽ gây phiền nhiễu cho hai vị đó thôi!

Lăng Phi Nhạc nheo đôi mắt lươn, cười nhạt chen lời:

- Kim Lệnh công tử ưng ý lệnh ái cho nên hai chúng ta tận tâm thay tôn giá tìm cho nàng nguồn lạc thú động phòng, tôn giá phải biếc ơn mới đúng chứ?

Thập Điện Truy Hồn Y vốn cao tay y thuật, được coi hàng bậc nhất thiên hạ. Vì vậy tính tình lão hết sức đồng bóng, tung hoành giang hồ không ai dám trêu vào. Muốn trị bệnh cho ai thì người đó phải sống, muốn giết ai thì dù hồn người kia đã về chín suối cũng lôi lên bằng được để hỏi tội mới nghe.

Nữ nhi này là cốt nhục duy nhất của ái thê độc nhất lão để lại. Lão yêu nàng chẳng khác gì sinh mệnh của chính mình, không ai dám động đến cô ta. Chỉ cần hơi nặng lời với nàng thôi là Yên Di Thánh đã không dễ bỏ qua rồi, huống hồ nghe Lăng Phi Nhạc buông nhường lời thô bỉ như thế để nhục mạ ái nữ mình thì lão chịu sao cho thấu?

Lão quắc mắt nhìn đối phương, mặt hiện sát cơ, nói lạc cả giọng:

- Lăng Phi Nhạc, ngươi tới số rồi!

Lăng Phi Nhạc cậy thế mạnh không chút sợ hãi cười to:

- Ha ha hạ.. Yên huynh định dụng độc với huynh đệ ư?

Nói xong quay bước lùi vào trong đám thuộc hạ.

Yên Di Thánh hằn học nói:

- Lăng Phi Nhạc, lão phu tuy bị đứa dâm phụ Nguyệt Hoa cướp hết độc vật nhưng vẫn tự tin rằng dù không có độc thì cũng cho ngươi về thập điện được.

Lăng Phi Nhạc muốn kích đối phương liền phá lên cười to nói:

- Yên huynh trong người đã không có độc vật thì dù thắng được ngươi, huynh đệ cũng chẳng vẻ vang gì.

Lão quay sang một tên thủ hạ ra lệnh; - "Hải Ưng" Lý Chiếm Bạ.Ngươi thay ta bồi tiếp vị Yên huynh này vài chiêu nhưng điểm tới là ngừng, không được đả thương lão.

Thập Điện Truy Hồn Y đang tức đầy ruột, nghe vậy gầm lên:

- Ngươi đi đâu? Nằm xuống này!

Dứt lời tung nhanh một chiêu "Phong khởi vân thông" như chớp đánh thẳng vào lưng Lăng Phi Nhạc vừa quay người lùi ào vào đám đông. Chưởng xuất như cuồng phong nhằm huyệt ngọc chẩm của đối phương điểm tới với áp lực bài sơn hải đảo Nhưng đồng thời khi Yên Di Thánh xuất chưởng, một giọng nói trầm đục thô tháp cất lên:

- Khoan đã, có "Hải Ưng" Lý Chiếm Ba ta tiếp ngươi hai chiêu đây!

Dứt lời vung chưởng tới, chưởng lực tụ mà không tan, công vào huyệt đan điền của Yên Di Thánh, rõ ràng lão xuất chiêu trước khi nói.

Thập Điện Truy Hồn Y biết mình cô thế không dám khinh địch, tuy căm giận tột bậc nhưng vẫn đủ sáng suốt để lượng định tình hình.

Địch vừa xuất chiêu, thế chưởng của lão chuyển ngay thành thế chém bổ mạnh vào uyển mạch "Hải Ưng" Lý Chiếm Ba. xuất thủ chuẩn xác vô cùng.

"Hải Ưng" Lý Chiếm Ba thấy công thế của đối phương vào nhị đảo chủ đã được giải vội thu ngay chiêu về nhảy lùi ba bước tĩnh lập cười nói:

- Bổn tọa tuy biết ngươi là Yên Di Thánh nhưng muốn tự ngươi khai báo tánh danh!

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh thấy đối phương chừng năm mươi tuổi người lùn thấp như quả dưa, mũi lợn, mắt lợn, môi dẩu, thật xấu xí đến không còn chỗ mà chê, liền bật cười sằng sặc nói:

- Ha ha hạ.. Rồng lạc đầm con tôm cá nhạo, hổ về đồng nội chó mèo khinh...

hạng vô danh tiểu tốt như ngươi mà dám hỏi danh tánh lão phụ.. thật hết chỗ nói rồi!

Lão liền xuất một chiêu "Thôi sơn trấn hải".

"Hải Ưng" Lý Chiếm Ba là người giảo hoạt, thấy vậy cười nói:

- Lão phu hôm nay chờ ngươi thông danh báo tánh rồi giết sau cũng được.

Nói xong đề khí truyền thân nhảy sang phải ba bốn bước.. Yên Di Thánh thấy chiêu bị hẫng, tức giận bám theo địch nhân phát tiếp một chiêu "Lực bình ngũ nhạc".

Lý Chiếm Ba lại tránh sang trái năm sáu thước.

Thập Điện Truy Hồn Y thấy đối phương cứ né tránh mãi tức giận tột điểm, quyết bám sát đối phương, chiêu xuất liên hồi thành một trận cuồng phong không dứt.

Chung quy "Hải Ưng" Lý Chiếm Ba vẫn không hoàn thủ, chỉ nhảy tránh bên này né qua bên khác.

Trong động, thiếu nữ không rời mắt xem cuộc chiến, chợt cất tiếng:

- Lão bị trúng kế người ta rồi!

Đồng Thiên Kỳ thản nhiên:

- Dù lão không trúng kế thì hôm nay cũng không thoát khỏi nơi này.

- Chàng vẫn muốn giết ông ta ư?

- Đồng mỗ không muốn lão chết bởi tay người khác.

Thiếu nữ lo lắng nói:

- Chàng quyết giết ông ấy thật ư? Chàng không thấy ngoài phụ thân, nữ nhân kia không còn người thân nào khác hay sao?

Lời thiếu nữ sắc như dao cứa, vô tình chạm vào chỗ sau kín nhất trong con tim ứa máu của chàng. Tay chàng đang cầm một viên đá bỗng bị bóp nát vụn thành bụi bay lả tả.

Hồi lâu, Đồng Thiên Kỳ thở dài nói:

- Các người so với ta còn hạnh phúc hơn nhiều.

Thiếu nữ sửng sốt định mở miệng thì chợt nghe ở ngoài động tiếng lam y thiếu nữ kêu lên:

- Cha! cha đừng đóng thân nữa, hãy đứng yên đị. Giọng nói tuy lo lắng và khẩn trương nhưng vẫn êm dịu như tiếng hạc.

Thập Điện Truy Hồn Y nghe nói sửng người. Quả tình hơn ba mười chiêu vừa rồi lão đã phí không ít chân lực, vẫn không làm đối phương bị hề hấn gì.

Yên Di Thánh chợt hiểu vì mình quá giận mà đã mắc sai lầm. Lão liền ngậm vận toàn công lực đề tụ vào hữu chưởng.

"Hải Ưng" Lý Chiếm Ba vẫn tiếp tục chơi trò mèo vờn chuột, khi thấy đối phương dùng tả chưởng xuất chiêu liền nhảy tránh sang bên trái Nào ngờ nguy hiểm đang chờ mình Lẽ ra con

người giảo hoạt như lão không nên áp dụng mãi một chiến thuật.

Khi người lão còn lơ lửng trên cao thì Yên Di Thánh đã dề tụ hết chân lực vào hữu chưởng chiêu vừa rồi chỉ là hư chiêu.

Lão quát to:

- Ngã này!

Đồng thời với tiếng quát, hữu chưởng đã tới cách ngực đối phương chỉ vài tấc.

Người "Hải Ưng" Lý Chiếm Ba còn chưa chạm đất, không còn biết tránh đi đâu.

Ngay cả việc hoàn thủ cũng không kịp nữa.

„Bình" một tiếng vang trời, "Hải Ưng" Lý Chiếm Ba bị văng lên không tới năm sáu thước rồi rơi phịch xuống đất, máu mồm, máu mũi trào ra ồng ọc như suối.

Chân tay lão giẫy giụa một lát rồi nằm yên.

Đám đông vây quanh cùng bật lên tiếng kêu kinh hãi, còn Thập Điện Truy Hồn Y thích chí cười lớn:

- Tiểu Lăng nhi, con thật thông minh.

Nói xong lão định chạy về với nữ nhi của mình thì chợt nghe Phi Hà Đảo chủ Lăng Phi Hà đanh giọng ra lệnh:

- Các ngươi bắt hai tên tội phạm này cho ta!

Lệnh vừa ban, trong đám người vây quanh lập tức đồng thanh vang tiếng hét, bóng người di động, cùng lúc năm người lao sang vây chặt Thập Điện Truy Hồn Y, ba tên khác nhảy xổ vào lam y thiếu nữ Phút chốc đấu trường đã thành một trường hỗn chiến.

Những người cố mặt ở đấu trường hôm nay đều được chọn trong Phi Hà Đảo, vốn đang mộng làm bá chủ vùng Đông Hải nên võ công đều có chỗ độc đáo. Xưa nay chúng vốn úy kỵ Yên Di Thánh chỉ vì độc vật của lão mà thôi. Nay độc vật đã mất, một đấu với năm sáu người tất phải vướng tay vướng cẳng, dù công lực và võ công tinh thâm cũng khó bề thi thố.

Còn như lam y thiếu nữ thì võ công chỉ học được ở phân phụ nàng mà thôi, đương nhiên không bằng Yên Di Thánh.

Thắng bại thế nào không nói cũng đủ rõ, và cùng chẳng lâu la gì. Ở trong cổ động, thiếu nữ lo lắng hỏi:

- Làm gì chứ? Phải làm gì đi chứ!

Đồng Thiên Kỳ không chút vội vàng, vừa mở miệng định nói thì chợt nghe từ ngoài động tiếng lam y thiếu nữ gọi to:

- Đồng Thiên Kỳ! Chúng ta y hẹn tới đây rồi, sao ngươi còn chưa ra hiện diện?

Thiếu nữ vội giục:

- Thiên Kỳ, chàng ra nhanh đi!

Đồng Thiên Kỳ chưa kịp phản ứng gì thì tiếng lam y thiếu nữ lại vọng vào:

- Tỉ tỉ trong cổ động! Tiểu muội đem y phục đến cho chị đây.

Đồng Thiên Kỳ liền vén đám mây song thong thả bước ra ngoài cửa động.

Lập tức mấy chục cặp mắt đổ dồn về phía chàng. Không ngờ kẻ sát tinh mà chúng mất bao công tìm kiếm bây giờ đang ở ngay trước mặt!

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh chỉ liếc xéo Đồng Thiên Kỳ một cái rồi trầm giọng nói một cách khó nhọc:

- Tiểu Lăng nhi, sao con la nhặng lên thế? Cha con chúng ta cần gì cầu xin ai chứ.

Đồng Thiên Kỳ hạ giọng, nói lạnh tanh:

- Tôn giá quả là người thủ tín. Đã biết rõ đây là cuộc tử ước mà vẫn đến điều đó thật đáng phục.

Chàng quay sang bọn người Phi Hà Đảo thêm:

- Các bằng hữu Phi Hà Đảo! Có phải các vị vì Đồng Thiên Kỳ tôi mà tới đây không?

Giọng chàng như ngân hạ xuyên mây, tuy không to nhưng âm vang nghe đến nhức cả lỗ nhỉ.

Sự xuất hiện đột ngột của Đồng Thiên Kỳ cũng với giọng nói lạnh lùng ấy làm toàn trường cùng dừng tay, thâu hồi chiêu thức rút lui khỏi thế bao vây. Cả chừng ấy con mắt tập trung nhìn vào nơi vừa phát ra giọng nói.

Phi Hà Nhị Đảo chủ Lăng Phi Nhạc ngỡ ngàng thốt ra trước tiên:

- Đồng Thiên Kỳ?

Đồng Thiên Kỳ châm biếm:

- Tôn giá đã mường tượng máu loang trước mặt rồi chứ?

Lăng Phi Nhạc đã trấn tĩnh trở lại, cười dài:

- Phải, lão phu đã thấy trước máu tanh, không sai!

Đồng Thiên Kỳ không đáp, đi tới trước mặt lam y thiếu nữ.

Thiếu nữ dán mắt nhìn chàng. Mặt nàng hơi ửng đỏ, đôi mắt đen láy long lanh cùng cặp môi như cánh hoa anh đào hé mở nhưư ngạc nhiên trước dung mạo tuấn tú của thiếu niên.

Nàng tự nhủ:

"Cha ta thật... không nói rõ chàng là một thiếu niên thế này... làm mình gọi thẳng tên chàng nữa chứ!".

Đồng Thiên Kỳ dừng bước cách lam y thiếu nữ chừng ba bốn thước, hỏi:

- Cô nương thật có mang áo xiêm đến đó chứ?

Thiếu nữ hơi bực trước câu hỏi không lấy gì làm thân thiện của thiếu niên, hờ hững đáp:

- Ngươi cho rằng bổn cô nương là thứ lừa...

Hình như chực nghĩ ra mình hơi quá lời, thiếu nữ không nói hết câu.

Đồng Thiên Kỳ như không để ý, vẫn điềm tĩnh hỏi:

- Tại hạ dám phiền cô nương đưa vào trong đó được không?

Lam y thiếu nữ nghĩ ngợi một lát. Nỗi bực mình thoạt biến mất. Nàng nhẹ giọng hỏi:

- Vị tỷ tỷ kia còn ở trong đó phải không?

- Phải, cô nương nhận lời chứ?

Lam y thiếu nữ gật đầu rồi quay người thận trọng bước vào cửa động.

Đến lúc này toàn đấu trường như sực tỉnh. Tuy nhiên mỗi người có phản ứng khác nhau.

Thập Điện Truy Hồn Y Yên Di Thánh được rãnh tay vì đối phương giãn khỏi vòng vây. Lão vừa có lòng úy kỵ Đồng Thiền Kỳ, vừa thấy nữ nhi vào trong động thì an toàn hơn nên không phản đối.

Tuy nhiên bọn người của Phi Hà Đảo thì đâu dễ để cho thiếu niên kia tác oai tác quái như vậy được?

Lam y thiếu nữ vừa ngang qua người Đồng Thiên Kỳ, Đảo chủ Lăng Phi Hà đã cao giọng ra lệnh:

- Không cho một ai rời khỏi chỗ này!

Lam y thiếu nữ vẫn tiếp tục đi, nhưng chỉ được hai bước nữa thì có hai hán tử tuổi trạc tứ tuần nhảy ra chặn đường quát lên:

- Đi đâu?

Đồng Thiên Kỳ thủng thẳng đi mấy bước tới trước lam y thiếu nữ mới vừa dừng lại, nhìn hai hán tử với tia mắt lạnh băng:

- Hai vị muốn sống thêm giây lát thì hãy nhường đường Đại hán đứng bên phải hét lên:

- Thối! Thối quá! Đại gia chính đang hứng thú sống đây!

Cả hai đưa mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ từ đầu đến chân. Chúng không thấy thiếu niên măng sữa này có chỗ đặc biệt tỏ ra cái thế kinh nhân cả, cùng cười ồ cả lên:

- Bộ dạng ngươi mà muốn làm cha thiên ha.....

Huyệt mi tâm trên trán chàng đã ửng đỏ, Đồng Thiên Kỳ gần giọng:

- Hai vị dẹp đường!

Hai hán tử đồng thời hét một tiếng, cả hai cùng xuất song thủ định chộp lấy hai tay đối phương.

Cự ly song chưởng không xa, vừa xuất thu đã tới ngay mục tiêu.

Lam y thiếu nữ lùi ngay về một bước.

Thập Điện Truy Hồn Y lo lắng cho nhi nữ vội sấn bước lên.

Bọn người của Phi Hà Đảo thấy vậy đều tỏ vẻ đắc ý.

Tuy nhiên chỉ một giây, tình hình trước mắt khiến mọi người kinh ngạc. Họ chưa kịp chớp mắt nhìn lại thì đã thấy Đồng Thiên Kỳ đang túm chặt uyển mạch của hai hán tử kia. Không ai kịp nhận ra Đồng Thiên Kỳ xuất thủ như thế nào.

Chàng cười nhạt nói:

- Chắc Phi Hà Đảo đã báo cho các vị, cánh tay của Huyết Kiếp Thủ lần thứ hai vươn tới Phi Hà Đảo thì hậu quả sẽ ra sao...

Nói xong chàng phất tay, lập tức hai bóng người tung lên không cùng hai tiếng hét thất thanh. Chỉ một lát đã thấy hai hán tử nằm bất động, trên trán mỗi người hiện rõ một con bàn long sinh động như đang múa.

Lam y thiếu nữ mặt tái xám, hai tay ôm lấy ngực, đôi mắt mở to thảng thốt. Nàng không ngờ thiếu niên có vẻ ngoài ôn hòa phong nhã thế kia mà giết người tàn độc và lãnh bạo đến thế.

Đồng Thiên Kỳ nhìn qua hai tử thi rồi quét qua mấy tên hán tử vẫn còn đứng chặn đường thiếu nữ cách mấy bước, bình tĩnh nói với cô ta:

- Cô nương vào động đi.

Lam y thiếu nữ ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi đưa ta vào hay sao?

Đồng Thiên Kỳ thản nhiên hỏi:

- Cự ly tới cửa động chỉ độ năm trượng, cô nương nhảy tới được không?

Lam y thiếu nữ liếc nhìn ba lão nhân trạc ngũ tuần vẫn đứng chặn đường vào hang, do dự nói:

- Nhảy thì nhảy tới, chỉ ẹ.. chỉ sợ rằng...

Đồng Thiên Kỳ hiểu ý, chàng liếc qua ba lão nhân kia bảo:

- Tôi nghĩ rằng bọn họ quý sinh mạng mình hơn.

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh bỗng nói chen vào:.

- Đồng Thiên Kỳ, giả như chúng không tiếc mạng thì sao?.

Đồng Thiên Kỳ không quay đầu, bình thản đáp:

- Đồng mỗ xin bảo đảm cho lệnh ái hoàn toàn vô sự.

Giọng Yên Di Thánh vẫn đầy lo lắng:

- Lỡ vạn nhất xảy ra chuyện gì...

- Đồng mỗ sẽ bồi mạng cho tôn giã.

Thập Điện Truy Hồn Y cười nhạt:

- Bổn nhân lại cho rằng mười cái mạng của Đồng Thiên Kỳ vẫn chưa bằng nữ nhi ta đâu!

Lam y thiếu nữ lọ ngại liếc nhìn thân phụ, vừa định mở lời thì đã nghe Đồng Thiên Kỳ lên tiếng:

- Vậy thì chúng ta không nhất trí được rồi... Cô nương, hãy đưa y phục cho tôi đưa vào cũng được!

Vừa đưa gói áo xiêm giấu ra sau lưng, thiếu nữ vừa nói:

- Ta không sợ! Ta tự nguyện đưa vào?

Thập Điện Truy Hồn Y hoảng hốt nói:

- Lăng nhi! Con đừng mạo hiểm!

Thiếu nữ phụng phịu:

- Cha! Hãy đồng ý cho con một lần này thôi được không?

Giọng nàng tha thiết đến khó lòng từ chối.

Thập Điện Truy Hồn Y ngạc nhiên nhìn nữ nhi rồi lắc lắc đầu, tự ngổn tự ngữ:

- Hóa ra nó đã lớn rồi, chẳng cần ta phải chiếu cố như một hài tử nữa!

Rồi lão cao giọng:.

- Con đi đi! Đồng Thiên Kỳ! Lão phu hy vọng ngươi hiểu vì sao mà nó làm như vậy.

Thiếu nữ trìu mến nhìn cha nói dịu dàng:

- Cha, trong động an toàn hơn ngoài này, xin cha cứ yên tâm!

Nàng lại quay sang Đồng Thiên Kỳ - Ta bây giờ có thể đi được chưa?

- Khoan, để tôi đưa sự việc nói rõ cho ba vị bằng hữu kia đã!

Chàng đánh mắt sang ba lão nhân đứng cách đó một trượng, cất giọng đầy đe dọa:

- Nếu chư vị biết tiếc sinh mệnh mình thì xin chớ can dự vào.

Lăng Phi Nhạc đong đưa đôi tròng mắt nghĩ thầm:

"Đồng Thiên Kỳ công lực rất cao, việc hôm nay thắng thua khó định. Nếu khống chế được nữ nhi kia thì với hắn đã hứa rồi, giữa chúng nhân tất buộc giữ lời phải tuân theo điều kiện để đảm bảo an toàn cho nữ nhi kia, còn dư một mình Yên Di Thánh cũng dễ đối phó".

Nghĩ vậy, lão cao giọng hô:

- Đảo chủ đã ra lệnh, không còn phép ai rời khỏi nơi này, dù liên thủ cũng phải y lệnh!

Đồng Thiên Kỳ quét mắt nhìn ba lão nhân kia đang có vẻ khẩn trương, lạnh lùng nói:

- Ý ba vị thế nào?

Một lão nhân quát lên:

- Đồng Thiên Kỳ! Ngươi là thứ gì mà dám sai bảo lão phu hử?

Huyệt mi tâm ửng đỏ, Đồng Thiên Kỳ gật đầu nhìn sang lam y thiếu nữ:

- Cô nương có thể đi được rồi?

Thiếu nữ không nghĩ ngợi gì nữa liền nhún mình hướng vào cửa động nhảy vút vào!

Ba lão nhân đã sớm phòng bị, thiếu nữ vừa tung mình, chúng đồng thanh la lên:

- Không được phóng luật!

Cùng lúc, một lão già phóng chưởng lên không nhằm vào thiếu nữ, hai người kia cùng đánh sang Đồng Thiên Kỳ.

Chưởng phong như mua gào gió táp nghe đến sởn gai óc.

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh hoảng hết kêu lên:

- Đồng Thiên Kỳ, hãy theo vào nhanh lên!

Gần như cùng lúc với ba người kia xuất chưởng. Đống Thiên Kỳ cũng phất tay.

Tuy động tác nhẹ như vô lực lại không có chưởng phong, nhưng đột nhiên ba lão nhân kia đều rú lên thất thanh, đồng thời bị bắn lên không, tình trạng không có gì khác hai hán tử lúc trước:

ở huyệt ấn đường nổi rõ một con bàn long màu đỏ máu.

Lam y thiếu nữ bình yên nhảy vào cửa động,. còn quay lại nói:

- Đồng công tử, gia phu.....

Nàng tin rằng Đồng Thiên Kỳ hiểu rõ hàm ý của mình. Rồi không lo lắng gì nữa, nhẹ bước đi vào trong động.

Tất cả đệ tử chúng nhân của Phi Hà Đảo thấy hiện trạng như vậy đều thất kinh bạt vía tuy mọi người không rời mắt khỏi Đồng Thiên Kỳ, vẫn không tin rằng chỉ một cái phất tay nhẹ cũng đủ kết liễu sinh mạng của ba cao thủ vào hàng nhất lưu.

Đột nhiên thập Điện Truy Hồn Y phá lên cười thất thanh:

- Hô hô hộ. Đồng Thiên Kỳ! Ta quên mất bữa trước ngươi chỉ phất khẽ tay cũng đủ làm nát vụn tảng đá ở xa năm trượng! Ha ha hạ.. Lão phu chợt nhận ra rằng ngươi là người đáng yêu nhất trong thiên ha....

Đồng Thiên Kỳ quay lại lãnh đạm nói:

- Giữa chúng ta sự việc còn chưa được giải quyết, làm sao tôn giá dám đoán định rằng cách nghĩ của Đồng Thiên Kỳ giống với tôn giá được đây?

Tuy nhiên Yên Di Thánh vẫn không hề tỏ ra giận dữ, vẫn chưa tắt nụ cười:

- Đó là việc sau này. Dù rằng không giải quyết được đi nữa thì bây giờ lão phu vẫn cho ngươi thật đáng yêu! Bởi vì tiểu nữ nghe lời ngươi, điều đó không phải là chuyện nhỏ!

Đồng Thiên Kỳ sững sốt nhìn lão. Vậy là bây giờ chàng lại thêm một chuyện phiền phức cần phải giải quyết nữa rồi!

Chợt Phi Hà Đảo chủ Lăng Phi Hà nghiến răng nói:

- Việc giữa các ngươi còn chưa giải quyết xong, chỉ sợ phải xuống nhờ Diêm vương giúp đỡ!

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh không nén được cười to:

- Ha ha hạ.. Đến đâu đến đây! Lão phu chưa bao giờ cao hứng như hôm nay, cứ đến đây! Đại Đảo chủ, hạ lệnh đi!

Phi Hà Đảo chủ Lăng Phi Hà trầm giọng:

- Yên Di Thánh, ngươi chỉ là chó cậy người nhà thôi. Lão phu hôm nay nếu không đánh được các ngươi thì không còn là người họ Lăng nữa!

Đồng Thiên Kỳ lên tiếng:

- Nếu không đánh được Đồng mỗ thì e tôn giá không sống nổi mà trở về đâu!

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh lại cười to:

- Đúng đúng! Chết rồi thì còn họ Lăng gì nữa? Chưa chừng sau khi chết ngươi mang họ Trư, họ Cẩu cũng nên Phi Hà đảo chủ lúc này đã quyết liều mình, không nhiều lời nữa, lão đưa cao tay phải lên hô lớn:

- Đệ tử Phi hà Đảo nghe lệnh:

năm người ở gần động hãy vào trong bắt hai nữ nhân. Những người còn lại hợp lực đánh hai tên tội phạm này!

Nói xong lão phất mạnh tay, lập tức tiếng hưởng ứng vang dội, năm tên đệ tử Phi Hà Đảo rầm rộ tiến vào thạch động.

Trong thâm tâm, chúng nhân đều sợ Đồng Thiên Kỳ nên vừa nghe lệnh, phần đông chọn mục tiêu là "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh, chưởng phong nghe đến đinh tai nhức óc.

Bên này, ba tên vây đánh Đồng Thiên Kỳ không nói không rằng, xuất chiêu tấn công ngay.

Đồng Thiên Kỳ quét mắt nhìn chúng lạnh lùng nói:

- Ba vị thế lực ít quá mất rồi!

Lập tức chàng đánh trả bằng một chiêu "Cuồng phong tụ vũ".

Chiêu thức tuy bình thường nhưng chưởng lực mạnh kinh hồn, đánh bạt được ngay công thế của đối phương.

Ba đệ tử Phi Hà Đảo buộc phải lùi lại nhưng chỉ lừ mắt nhìn đối thủ rồi nhất tề xông lêu, đao kiếm hoa lên loáng loáng.

Đồng Thiên Kỳ lại đẩy lùi chúng bằng một chiêu "Bát phương phong vũ". Chợt nghe phía Thập Điện Truy Hồi Y tiếng la hét rầm lên:

- Bị thương rồi! Bị thương rồi! Xông vào hạ thủ?

Bên này ba lão đệ tử Phi Hà Đảo tuy hai lần bị đánh bật trở ra nhưng chưa có ai bị thương, nỗi sợ hãi lúc đầu bớt dần, lại đồng loạt xông vào tấn công, khí thế hung mãnh hơn trước nhiều.

Đồng Thiên Kỳ thấy kiếm khí của đối phương đã ở ngay trước mất, buông giọng lạnh lùng:

- Sự bất quá tam.

Nói xong chàng xuất một chiêu "tiềm long sơ động" người quét một vòng.

Trong khi cả hai tốp đệ tử vây đánh Đồng Thiên Kỳ và Yên Di Thánh hăng tiết xuất hết kỳ chiêu tuyệt học để sớm kết liễu đối phương thì Đồng Thiên Kỳ quay nhanh người. Chiêu chàng vừa xuất thì tiếng kêu thảm thiết vang lên khắp đấu trường. tiếp đó thây người rơi bình bịch trên mặt đất. Xem lại không chỉ có ba người.

Bởi vì rằng số tám tên vây đánh Thập Điện Truy Hồn Y chỉ còn ba tên sống sót, số năm tên khác đã phơi thây trên mặt đất, mỗi người còn hằn rõ dấu bàn long trên trán Ba gã còn sống sửng sốt quay lại la lên:

- Đồng Thiên Kỳ?

Tuy hai lão Đảo chủ không rời mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ, nhưng vẫn không tài nào nhận ra được chàng xuất thủ ra sao. Chỉ thấy một đám bàn long ẩn hiện rồi tiếng người gào, tiếng thây đổ, nhìn lại mới biết một chiêu xuất không những đoạt mạng ba tên đối thủ mà còn giết thêm năm người đang công Yên Di Thánh.

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh tuy bị mấy vết thương nhưng thương thế không nặng lắm, vẫn không ngừng ra chiêu phản công ba tên còn lại miệng hét:

- Đồng Thiên Kỳ! Yên mô cũng có chỗ đáng yêu đấy chứ!

Đồng Thiên Kỳ đang đứng ngoài vòng vây chưa kịp đáp lời Yên Di Thánh thì đột nhiên nghe từ trong động vọng ra ba tiếng kêu thảm. Năm tên được lệnh vào động đã ngã mất ba người. Hai hán tử còn lại đang cắm đầu chạy ra, nhưng chưa được bao xa thì tiếng một thiếu nữ thét to rồi bóng người nhỏ nhắn bận y phục màu trắng hiện ra ngoài cửa động.

Kèm theo tiếng hét đó, hai hán tử đã ngã quay, giãy đành đạch một lát rồi nằm bất động.

Người đó rõ ràng là thiếu nữ vừa được nữ nhi của "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh đưa cho y phục.. Trong lúc Đồng Thiên Kỳ quay nhìn vào động thì Phi Hà Đảo chủ Lăng Phi Hà đưa

mắt ra hiệu cho nhị đệ lập tức cả hai lao thân phóng vút vào rừng "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh đối phó với ba tên đệ tử của Phi Hà Đảo đã thoải mái hơn trước nhiều. Vì thế khi hai lão Đảo chủ vừa chạy trốn, Yên Di Thánh nhận ra ngay liền kêu to:

- Lủi mất rồi!

Đồng Thiên Kỳ vừa nghe thế đã biết ngay sự tình. Chàng không cần quay lại, chỉ đanh giọng:

- Chạy đi đâu?

Liền thân người lập tức lao đi. Chỉ cần một thức "Long phi thương minh" đã đi xa mấy chục trượng vừa đáp xuống sườn núi đúng vào lúc Lăng Phi Nhạc cũng vừa đến nơi.

Còn Lăng Phi Hà chạy trước đã mất hút trong rừng sâu.

Hồi 42 - Trút Hơi Tàn, Nhị Bảo Chủ Lộ Mưu Gian

Lăng Phi Nhạc đang cắm cổ chạy thì thấy Đồng Thiên Kỳ nhảy chặn ngang đường. Mặt lão chợt tái xanh, trán đẫm mồ hôi, lo sợ chẳng khác gì gặp phải hùm beo rắn rết đứng khựng lại rồi thoái lùi năm sáu thước.

Nhị Đảo chủ đã định tìm đường chạy trốn theo hướng khác, trong đầu chợt lóe lên ý nghĩ:

"Mình có chạy cũng khó thoát, chi bằng ở đây dụ địch để đại ca lén hạ thủ".

Nghĩ vậy liền cố lấy hết can đảm, nói to:

- Tên họ Đồng kia! Ngươi định làm gì nào?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt:

- Sao tôn giá không chạy thêm mấy bước nữa?

- Lăng Phi Nhạc đanh định lãnh giáo của ngươi mấy chiêu mật truyền. Lại đây!

Hôm nay ta quyết cùng ngươi một phen sống mái?

Tuy miệng nói cứng như thế, nhưng chân lại không dám bước lên.

Đồng Thiên Kỳ cười khẩy:

- Đồng mỗ nếu tiến thêm mấy bước nữa thì vị đồng bọn kia của tôn giá có muốn hạ thủ cũng phiền, đấy!

Đồng Thiên Kỳ chưa dứt tiếng thì bỗng nghe phía sau lưng chừng vài chục trượng giữa rừng cây rậm rạp vang lên tiếng của Phi Hà Đảo chủ Lăng Phi Hà:

- Nhị đệ! Đánh được thì đánh, không đánh được thì lùi. Ta đuổi theo gia gia và thúc thúc đây!

Nghe những lời này, Lăng Phi Nhạc như không còn hồn vía nào nữa. Lão bất giác thoái lui hai bước, chợt nghe vang giọng kiều lanh lảnh, tiếp theo là ba tiếng la thảm.

Chỉ một lát sau đã có thêm ba người lại gần vây lấy Lăng Phi Nhạc Ba người đó là Thập Điện Truy Hồn Y và hai thiếu nữ.

Thấy đường rút cũng bị chặn mất, hy vọng duy nhất thoát thân không còn, nỗi sợ trong lòng Lăng Phi Nhạc liền biến thành cơn tức giận. Lão thầm nguyền rủa:

"Nó đã không nghĩ tới tình thủ túc thì ta giữ làm chi nghĩa huynh đệ nữa! Ta coi như chết rồi, cũng nên để nó theo về chín suối!".

Lão nhìn Đồng Thiên Kỳ cất giọng:

- Đồng Thiên Kỳ! Nếu ngươi vì Đồng gia phục cừu, gặp lão phu là tìm đúng đối tượng rồi, tuy nhiên vẫn chưa tìm được chủ hung.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt:

- Đây là kế thoát thân của tôn giá chăng?

Lăng Phi Nhạc buông một tràng cuồng tiếu:

- Ha ha hạ.. Gã họ Đồng! Lão phu không tin ngươi có lòng độ lượng ấy đâu. Hơn nữa lão phu cũng không cần cầu ngươi. Chẳng qua trước khi cùng ngươi phân thắng phụ, lão phu lại muốn nói cho ngươi rõ sự tình.

Đồng Thiên Kỳ mỉa mai hỏi:

- Đồng mỗ có nên tin vào sự thành tâm của tôn giá không đây?

- Ngươi cứ nghe rồi quyết định xem thực hay giả. Nguyên Đào Hoa Đảo xưa nay chưa hề nhòm ngó gì đến ngôi bá chủ Đông hải, tuy nhiên cha ngươi không tự lượng sức mình, cùng với Nhan Kiếm Long chiếm mất hai đại mỹ nhân ở Vũ Nội, điều bất hạnh từ đó phát sinh. Hai phu phụ cam đầu Nhật Nguyệt Bang, người nam thì vốn ái mộ mẹ ngươi, còn người nữ lại phải lòng cha ngươi, vì thế cùng sinh họa kiếp đồng thời cả Mai Đảo và Đào Hoa đảo.

Đồng Thiên Kỳ nghe lòng rúng động, nghĩ thầm:

"Địa Đao" Ngũ Tinh Khôi cũng nói đến hai vị đại mỹ nhân, một rơi vào Vạn Thánh Đảo nhưng không nói gì đến thân mẫu của mình. Chẳng lẽ nào lão này không có nói sai?".

Thấy đối phương không ngắt lời, Lăng Phi Hà nói tiếp:

- Tuy hai phu phụ đầu não của Nhật Nguyệt Bang rất căm giận nhưng không muốn tự mình động thủ để nhục đến thinh danh vì thế mới có cơ hội cho bổn đảo lập công. Đại ca ta hiến kế trước đưa Vũ Nội Tam Kiếm đến Đào Hoa Đảo hạ độc, kế đó Liệt Nhật bang chủ đến đốt đảo, còn song thân ngươi chết thế nào thì ngươi đã biết.

Đồng Thiên Kỳ cố nén uất hận, lạnh giọng hỏi:

- Nói như vậy là tôn giá vô can?

Lăng Phi Nhạc biết dù mình không nói thật, ắt đối phương cũng không tha liền ngẩng mặt lên cười lớn:

- Tổ phụ ngươi thì chết ở tay lão phu.

Đồng Thiên Kỳ sấn tới hai bước, Lăng Phi Nhạc hoảng hốt lùi lại, nhưng chỉ một lát, lão trấn an nói thêm:

- Còn chuyện của lão Vân không lão phu tin rằng ngươi cũng muốn biết!

- Tôn giá định kéo dài thời gian đó ư?

- Tin này không tùy ngươi. Nhưng Vâng Không lão trọc chết là vì không chịu cùng với sáu...

Nói chưa xong, Lăng Phi Nhạc đột nhiên rú lên, hai tay ôm ngực rồi từ từ ngã xuống.

Lúc này mọi người mới trông thấy trên ngực lão cắm sâu một thanh đoản kiếm nhỏ cán cắm

lông chim.

Đồng Thiên Kỳ nhún mình, quay người vừa định lao vào rừng thì chợt nghe "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi định sai phương hướng rồi, đây là Vu Hồi Kiếm chỉ có "Thần Kiếm Tử" đã ở ẩn hai mươi năm nay biết dùng mà thôi. Người phát kiếm nếu muốn gặp ngươi thì đã hiện thân rồi. Vị trí phát kiếm là đối diện với ngươi đó!

Đồng Thiên Kỳ nghe nói nhảy lên một cây cao quan sát, chỉ thấy rừng rậm im lìm tuyệt không có bóng người hay tiếng động nào.

Đồng Thiên Kỳ dành nhảy xuống, trở về nguyên vị trầm giọng hỏi:

- Vậy thì xem ra những lời vị kia nói là thật ư?

Hình như mãi đến bây giờ, hai thiếu nữ không ngờ vị thiếu niên dung mạo tuấn tú, võ công cao cường kia lại có thân thế bi thảm đến như vậy. Họ chợt hiểu ra vì sao chàng luôn luôn mang bộ mặt lãnh bạo và ra tay tàn độc như thế. Bốn con mắt đầy quan hoài nhìn chàng rất lâu, cuối cùng bạch y thiếu nữ bước đến gần Đồng Thiên Kỳ, dịu dàng nói:

- Chàng đừng nghĩ ngợi nữa. Qúa khứ đã qua rồi, nghĩ đến lại thêm thương tâm mà thôi?

Không muốn để người khác nhìn thấu tâm sự của mình, Đồng Thiên Kỳ trấn tĩnh lại ngay, đưa mắt nhìn ba người trầm tĩnh nói:

- Bọn họ đã đã đến trước Vạn Thánh Đảo rồi!

Bạch y thiếu nữ lo lắng hỏi dồn:

- Thật ư? Làm sao chàng biết được?

Đồng Thiên Kỳ bình tĩnh đáp:

- Lăng Phi Hà vừa nói lão muốn đuổi theo Phi Hà nhị thánh đó thôi.

“Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh thán phục nghĩ thầm:

- Tiểu tử này thật lợi hại, chỉ một câu nói đủ đoán ra hành tích của đối phương".

Lão liền nói:

- Phải, chúng đã ước định mặt trời mọc là xuất phát, lúc này đúng là đang trên đường đi Đồng Thiên Kỳ nhìn Yên Di Thánh hỏi:

- Tôn giá có mang dược phẩm theo không?

Thập Điện Truy Hồn Y nhíu mày đáp:

- Lão phu chỉ mang người lại chứ không mang thuốc.

Đồng Thiên Kỳ biến sắc, buột miệng:

- Vậy thì tôn giá không nên đến mới phải Thập Điện truy Hồn Y cũng giận tái mặt chực phát tác

thì lam y thiếu nữ đã cướp lời:

- Cha tôi nói "Triết long xích châu" công hiệu còn hơn dược vật mà người định chế, tôi có một viên đây.

Nói xong nàng cầm ra viên thuốc màu đỏ, rụt rè trao cho Đồng Thiên Kỳ "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh nhìn không chớp mắt vào viên dược châu, thở dài nói:

- Đồng Thiên Kỳ ngươi nhất định đòi lại viên thuốc ấy sao?

Đồng Thiên Kỳ thấy Yên Di Thánh khẩn thiết như vậy chắc cần nó để làm việc gì rất quan trọng đối với lão, liền nói:

- Đồng mỗ hãy còn ba viên, viên này cô nương cứ giữ lấy Lam y thiếu nữ vừa sung sướng, vừa xấu hổ nhận lại viên thuốc. "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh chợt đề nghị:

- Đồng Thiên Kỳ, nếu ngươi cần đi chữa độc cho người thì Yên mỗ cùng nguyện đồng hành.

Đồng Thiên Kỳ đáp:

- Như vậy chỉ e không thích hợp với hai vị đâu!

Kam y thiếu nữ chừng như bị cuốn hút với đề tài này vội chen lời:

- Chúng tôi đi thì có gì phiền cho công tử đâu?

Đồng Thiên Kỳ điềm nhiên nói:

- Nơi Đồng mỗ định tới là Vạn Thánh Đảo!

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh cười to:

- Hóa ra ngươi cho rằng cha con ta là hạng tham sinh úy tử!

Thiếu nữ muốn thanh minh cho Đồng Thiên Kỳ:

- Thì chàng cũng do thiện ý thôi mà Thập Điện Truy Hồn Y trợn mắt ra bộ dọa nhi nữ:

- Vậy ta đi là có ác ý chắc? Con có dám đi không?

Thiếu nữ tỏ vẻ cương quyết.

- Con không sợ!

"Thập Điện Truy Hồn Y " Yên Di Thánh thích chí cười to:

- Ha ha hạ.. Mỗi người đều tự kết làm bằng hữu đó nghe! Hành trình đã quyết, chúng ta đi thôi!

Đồng Thiên Kỳ không phản đối gì, chỉ nhíu mày, nghiêm giọng:

- Hai vị muốn đi cũng được. Nhưng có việc này Đồng mỗ hy vọng ba vị giúp đỡ Yên Di Thánh nghe nói vậy hơi ngạc nhiên nghĩ:

" Thật là kỳ tích. Gã ương bướng này mà cũng nhờ người giúp nữa sao?".

Lão buột miệng nói to:

- Nói đi? chỉ cần Yên mỗ làm được là không từ chối.

Đồng Thiên Kỳ lấy trong túi ra ba viên "triết long xích châu" giao cho "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh - Đồng mỗ đi chuyến này cần hóa trang mặt mũi, vì thế hy vọng ba vị chớ nói ra lai lịch Đồng mỗ cho bất cứ ai. Hai vị Đảo chủ bị độc, việc này mong tôn giá giúp đỡ cho.

Thập Điện Truy Hồn Y ngó người một lát. Dựa vào kinh nghiệm trên giang hồ lão cho rằng mình tuyệt không nhìn sai người, tuy nhiên cảm thấy có gì kỳ quái trong đó, nghĩ thầm:

"Người này tính tình ngang ngạnh, lại trọng chữ tín, ân oán phân minh. Rõ ràng việc cải trang giả dạng chẳng phải là sợ bị nhục không dám lộ diện mà phải có ẩn tình gì đây.".

Lam y thiếu nữ nhìn chàng hỏi:

- Sao lại phải cải trang?

Thập Điện Truy Hồn Y vội nói át đi:

- Lăng nhi, con đừng hỏi lôi thôi nữa!

Rồi nhìn sang Đồng Thiên Kỳ hỏi:

- Chúng ta khi nào có thể khởi hành được?

Chàng bắt gặp thái độ khẩn trương căng thẳng của bạch y thiếu nữ liền bảo - Đi ngay bây giờ thôi Liền đó, bốn người vội vàng đi vào rừng. Mặt trời lên khá cao soi rõ cảnh vật thê lương với gần hai chục thây người nằm lăn lóc trông thật vô cùng rùng rợn.

Một chiếc thuyền con của ngư phủ lướt rất nhanh, ghé vào một vũng nhỏ phía hậu diện của Vạn Thánh Đảo. Trên thuyền có bốn người, gồm "Thập Điện Truy Hồn Y".

Yên Di Thánh với nữ nhi của mình và bạch y thiếu nữ rất xinh đẹp. Ngoài ba người đó còn có thêm một thiếu niên chừng hai mươi tuổi, nước da đen nhẻm, mặt không biểu lộ gì ngoài cái nhìn lạnh lùng gần như cố hữu. Hẳn không cần nhiều lời, độc giả cũng đoán biết thiếu niên ấy là ai.

Thập Điện Truy Hồn Y nhìn dãy núi cao ngất tiếp liền với bờ vịnh, quay nói với hắc thiếu niên:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi đã chèo liền một mạch, đã mất không ít nội lực. Yên mỗ cho rằng chúng ta đã tới đích trước bọn họ rồi, nên giấu thuyền rồi lên sườn núi tìm chỗ nghỉ ngơi một lát.

Tuy cố không biểu lộ ra, nhưng sự sốt ruột của bạch y thiếu nữ vẫn không giấu được Đồng Thiên Kỳ. Chàng đưa tay áo quệt mồ hôi trên bộ mặt đen đúa nói:

- Đồng mỗ tịnh không thấy mệt. Cứu binh như cứu hỏa, chúng ta nên đến Vạn Thánh Trang ngay. Nếu còn thì giờ thì ở đó nghỉ ngơi cũng được.

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh, cười nói:

- Anh hùng xuất thiếu niên. Xem ra Yên mỗ hiến kế sai rồi! vậy thì chúng ta đi thôi!

Lão nhanh nhẹn kéo chiếc thuyền giấu vào lùm cây rồi kéo tay nữ nhi nhảy lên bờ. Đồng Thiên Kỳ và bạch y thiếu nữ cũng nhảy lên theo.

Tuy núi đá phía này không có đường đi rất khó trèo nhưng đó không phải là trở ngại gì đối với bốn vị cao thủ kia Đỉnh núi cao vút như chạm trời xanh những đám sương trắng đục lờn vờn dưới chân trông vô cùng ngoạn mục.

Tuy nhiên chẳng ai có lòng dạ nào mà ngắm cảnh trời mây non nước, từ lưng chừng núi, họ băng mình nhảy xuống sườn dốc đứng mỗi lần đến hàng mấy trượng. Chỉ sau nửa khắc từ lúc cặp bờ, họ đã vượt qua dãy núi.

Nhìn cả khu vực Vạn Thánh Đảo rộng tới mười dặm vuông đang trong trạng thái yên tĩnh như không có người cư ngụ, "Thập Điện Truy Hồn Y " Yên Di Thánh yên tâm nói:

- Quả nhiên chúng ta đến sớm một chút rồi!

Đồng Thiên Kỳ điềm nhiên:

- Họ cũng không chậm hơn chúng ta mấy đâu!

Ba người lo ngại nhìn theo ánh mắt Đồng Thiên Kỳ. Quả nhiên phía bờ đối diện cách đảo chừng trăm trượng có mười mấy chiếc thuyền lớn đang băng băng rẽ sóng tiến vào.

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh cấp giọng:

- Chúng ta đến báo ngày cho chủ nhân để họ chuẩn bị chứ?

Đồng Thiên Kỳ thản nhiên cười đáp:

- E rằng chủ nhân đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi. Thân phận như Nguyệt Hoa phu nhân thì chúng quyết không đánh lén đâu.

Rồi đó, "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh vốn thông thuộc nên đi trước dẫn đường. Lão vội vàng bứt lên nhưng Đồng Thiên Kỳ ngăn lại:

- Chẳng cần khấn trương làm gì. Đã có người đến đón rồi!

Chàng vừa nói xong thì quả nhiên phía trước có tiếng người hỏi to:

- Các vị được Phi Hà Đảo phái tới phải không?

Tuy Đồng Thiên Kỳ chỉ mới gặp có một lần nhưng chỉ nghe qua giọng nói chàng cũng biết người vừa hỏi là ai.

Thập Điện Truy Hồn Y vội lên tiếng - Quả nhiên Nhan huynh đã sớm có chuẩn bị rồi! Đúng thế, chúng ta từ Phi Hà Đảo lại, nhưng chỉ để giúp nhị vị Nhan huynh trừ độc thôi.

Đồng Thiên Kỳ nhìn ra phía trước, thấy cách mình chừng vài trượng, hai vị Đảo chủ đứng trước mười mấy gã đại hán sát vai nhau, người người uy vũ dũng mãnh khiến người ta phải thán phục.

Nhìn qua những người mới đến, chợt nhị Đảo chủ Nhan Kiếm Hồng ngạc nhiên kêu lên:

- Dung nhi! Làm sao ngươi cũng ở đó?

Nhan Kiếm Long vốn tinh tường và trầm tĩnh hơn nhị đệ của mình. Lão nhìn kỹ dối phương rồi nói:

- Nhị đệ đừng nói nhảm. Vị cô nương kia không phải là Dung nhi dâu!

"Thập.Điện Truy Hồn Y" nhìn bạch y thiếu nữ với đôi mắt đẫm lệ đăm đăm hướng về thân phụ của mình, lão cất tiếng:

- Không phải Nhan Ngọc Dung cũng là tỉ tỉ của Nhan Ngọc Dung thôi mà!

Nhan Ngọc Long thấy "Thập Điện Truy Hồn Y" giỡn mình liền thu hồi ánh mắt trầm giọng hỏi:

- Yên huynh tới đây thực có ý thế nào? Nay không nói tới việc dó, huynh đệ muốn hỏi mặt người, chẳng hay Yên huynh có biết vị đó không?

- Chỉ cần huynh đệ biết, nhất định phụng cáo.

- Người này tên là Đồng Thiên Kỳ. Yên huynh từ Phi Hà Đảo đến, vậy có biết chàng ta hạ lạc ở đâu không?

"Thập Điện Truy Hồn Y" lẩm bẩm:

- Các ngươi làm khó lão phu rồi! Thật là rắc rối quá!

Lão còn đang lúng túng chưa biết đối đáp ra sau thì Đồng Thiên Kỳ tức hắc thiếu niên đã bước khoa lên nói:

- Đồng Thiên Kỳ đã chết ở Phi Hà Đảo rồi!

Nhan dân huynh đệ nghe nói biến sắc, những thớ thịt trên mặt Nhan Kiếm Hồng giật giật, lão sấn lên, to tiếng:

- Cát nhân có trời phù trợ. Tiểu tử ngươi dám hồ ngôn, ta tế sống ngươi!

Nói xong chực động thủ.

Bạch y thiếu nữ kinh hãi la lên:

- Thúc thúc! Hãy khoan, Đồng Thiên Kỳ vẫn còn sống Nhan Kiếm Hồng vội chừng bước, dịu giọng:

- Hài nữ, ngươi là người tốt! Ta đã biết trời xanh ắt phù trợ cát nhân mà! Đại ca, Dung nhi có người cứu rồi?

Nhan Kiếm Long vẫn sa sầm mặt, giọng nói buồn bã:

- Dù chàng ta chưa chết thì e suốt đời chúng ta vẫn không tìm được đâu!

"Thập Điện Truy Hồn Y" nghĩ bụng:

- Hắn ở ngay trước mặt đây, chỉ tiếc các ngươi không nhận ra.".

Lão cười nói:

- Cát nhân có thiện tướng. Thế Phi Hà Đảo tuy hung cũng quyết không thể hành hung Vạn Thánh Đảo được! Nhan huynh đến đây! Trước tiên huynh đệ phục cáo các ngươi hai việc đại hỉ!

Nhan Kiếm Hồng tính nóng nảy hỏi ngay:

- Hỉ sự gì? Ngươi biết Đồng Thiên Kỳ ở đâu phải không?

"Thập Điện Truy Hồn Y" không bảo có, cũng chẳng đáp rằng không, chỉ thản nhiên hỏi.

- Nhan huynh có mấy vị nhi nữ?

Nhan Kiếm Long ngớ người nhưng cũng trả lời:

- Hiện tại chỉ có một.

- Còn một vị nữa ở đâu?

Nhan kiếm Long thoáng giật mình, lại chú mục nhìn bạch y thiếu nữ dán mắt vào mình với mặt đẫm lệ, sau cùng lão lắc đầu thở dài:

- Cả tôi cũng không biết nó sống chết ra sao...

"Thập Điện Truy Hồn Y" cười nói:

- Huynh đệ cáo sở ngươi hỉ sự thứ nhất là huynh đệ thay ngươi mang nó về đây rồi. Nhan huynh chỉ việc kiểm tra cô ta có một nốt ruồi mỹ nhân và vết chu sa ở trước ngực ngay phía dưới cổ đó!

Nhan Kiếm Long buột miệng hỏi dồn, mặt tái mét:

- Yên huynh tìm ra nó ở đâu? Nó đang ở đâu?

- Người tìm được cô ta không phải huynh đệ. Lệnh ái đang trước mặt ngươi đó!

Lúc này bạch y thiếu nữ dường như không còn kiềm mình được nữa. Nàng đã quỳ xuống đất, cất giọng nghẹn ngào:

- Cha. Hài tử đã về đây xin chịu tội bất hiếu với cha!

Nhan Kiếm Long đứng sửng sờ hồi lâu rồi chợt đâm bổ tới nhi nữ của mình kéo nàng dậy, run giọng:

- Quả nhiên là con rồi! Đúng Vi nhi đây mà! Ta cũng có cảm giác con giống nhi nữ của tạ.. Hài tử. Con trở về tuy thật không phải lúc, nhưng dù sao con cũng đã trở về!

Cha chờ đợi con suốt bấy nhiêu năm, cuối cùng cũng đã tìm được!

Cùng với dòng tâm sự ấy, hai hàng lệ từ từ lăn xuống trên khuôn mạt đầy xúc động.

Bốn bàn tay của hai cha con nắm chặt lấy nhau không muốn rời, lúc sau Kiếm Long mới hỏi:

- Vi nhi, ai nói với con thân thế của mình vậy?

Bạch y thiếu nữ, chính là Nhan Ngọc Vi quay nhìn hắc thiếu niên đang dõi mắt ra phía biến, nhỏ nhẹ đáp:

- Cha, chàng không cho con nói lộ tên của mình.

Lúc đó Nhan Kiếm Hồng cũng đã lại gần, to giọng hỏi:

- Vi nhi, cả với cha và thúc thúc cũng không được núi sao?

Nhan Ngọc Vi cúi đầu, chợt trong đầu vụt nảy ra một quyết định, vội nói:

- Ta tin chàng sẽ lượng thứ cho tạ.. Cha, người đó là Đồng Thiên Kỳ!

Nhan dân huynh đệ chợt thấy người phát run đồng thanh hỏi:

- Đồng Thiên Kỳ ư? Con gặp chàng ta lúc nào vậy?

Nhan Ngọc Vi đáp:

- Hai ngày trước đây.

- Ở đâu? Hiện tại chàng ta đang ở đâu.

Nhan Ngọc Vi bối rối nhìn Đồng Thiên Kỳ, chàng lúc này sợ lộ việc liền cắt ngang câu chuyện:

- Thời gian gấp lắm, bây giờ nên trị bệnh trước đã Nhan Kiếm Long hơi động lòng, còn Nhan Kiếm Hồng thì hùng hổ nói:

- Không cần ngươi can dự vào! Vi nhi, mau nói với chúng ta Đồng Thiên Kỳ ở đâu?

Nhan Kiếm Long nhìn bộ mặt đen đũi của Đồng Thiên Kỳ đã hóa trang, bỗng nhiên gật đầu nói:

- Vi nhi để sau này nói cho chúng ta hay cũng được.

Nhan Kiếm Hồng ngạc nhiên nhưng không dám mở lời, Nhan Ngọc Vi thì như vừa trút được gánh nặng. Còn "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh cất giọng sang sảng:

- Thời gian không còn nhiều đâu! Hai vị Nhan huynh trước tiên hãy uống thuốc đã. Huynh đệ tin rằng trước khi về tới phủ, chất tiềm độc sẽ tiêu thất được nhiều rồi.

Nói xong lão đưa "Triết long xích châu" cho nhị vị đảo chủ.

Hai người không chút nghi ngờ uống vào ngay. Nhan Kiếm Long nói:

- Chúng ta đi thôi!

Chúng nhân vừa định cất bước dời đi thì vừa lúc đó Đồng Thiên Kỳ tiến lại gần một tảng đá rất lớn đanh giọng:

- Bằng hữu, hãy hiện thân ra đi.

Hồi 43 - Giả Trang Nhân Một Chiêu Phục "địa Sát"

Tuy Đồng Thiên Kỳ nói lạnh lùng và bình tĩnh nhưng chúng nhân bất giác đều tỏ ra căng thẳng và khẩn trương như chuẩn bị đốt phó với đại địch.

Bởi vì ngoài hắc diện thiếu niên này ra không ai phát hiện được một âm thanh dị thường hay dấu hiệu khác biệt nào, điều đó chứng tỏ địch nhân có công lực cao cường hơn bọn họ.

Vẫn không có chút động tĩnh nào, đương nhiên không ai hiện diện.

Nhan Kiếm Hồng nhìn hắc diện thiếu niên với ánh mắt nghi ngờ. Sau đó những người khác cũng nhìn chàng không mấy tin tưởng.

Nhan Kiếm Long nhìn "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh, cười dửng dưng:

- Yên huynh, chúng ta đi thôi!

Nói như vậy, lão tỏ vẻ rằng vì nể mặt Yên Di Thánh mà không làm khó chi Đồng Thiên Kỳ.

Nhan Kiếm Hồng tính nóng, đã định bước đi nhưng ngứa miệng không nhịn được liền nói:

- Như hắc tiểu tử không nghe sai thì chúng ta cứ chờ xem.

Nhan Kiếm Long buông lời trách móc - Nhị đệ! Ngươi đã tuổi tác thế nào nói năng không giữ gìn gì cả!

Lão lại quay sang "Thập Điện Truy Hồn Y" Phân bua:

- Yên huynh đừng để ý đến hắn. Nhị đệ tôi bạ đâu nói đấy ít suy nghĩ đắn đo Chúng ta đi thôi.

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh rủa thầm:

- Các ngươi vốn thực tâm tìm người giúp mình thoát khốn, vậy mà coi người là hạng vô năng thì còn ra làm sao? Yên Di Thánh ta tuy không biết giữa các ngươi có sự hiểu lầm gì nhưng cứ tình thế này thì có đến chết cũng chẳng mong gì khai thông được Nghĩ vậy, lão cười to trả lời:

- Hô hô hộ.. Nhan huynh, Yên Di Thánh nói trước với huynh rằng chuyến này người có thể cứu vãn được tình thế hiểm nghèo, cứu vãn Vạn Thánh Đảo e rằng chỉ có vị tiểu huynh đệ đó mà thôi!

Nhan Kiếm Long nghe xong còn ngơ ngác thì Nhan Kiếm Hồng đã nói chen vào:

- Nếu người kia là vị đi mây về gió, tàng hình loạn ảnh thì vị hắc tiểu tử này quả lợi hại trong thiên hạ không ai sánh nổi!

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh nghe nói phát hoảng, còn Nhan Ngọc Vi lo sợ đến tái mặt đi cất giọng van nài:

- Nhị thúc... xin bớt nói đi vài câu có được không?

Chúng nhân đều chú mục vào gương mặt đen trũi của Đồng Thiên Kỳ. Tuy không thấy được thần sắc của chàng nhưng ngoài hai màu trắng đen tương phản trong cặp mắt phát xạ những tia hàn quang còn lại người ta không phát hiện được nét gì độc đáo.

Nhãn quang của Nhan Kiếm Long chừng sắc sảo hơn. Lão cảm phục nghĩ bụng:

"Người này tuổi còn trẻ nhưng ngầm chứa một công phu không nhược ắt không phải hạng vô năng. Dám đoán chắc rằng đây là kỳ nhân khéo giấu võ học tiềm tàng”.

Đồng Thiên Kỳ liếc mắt nhìn chúng nhân rồi nhẹ bước đến đối diện với tảng đá cách chừng năm trượng điềm tình nói:

- Bằng hữu! Có lẽ ngươi muốn tại hạ đến tận nơi mời hiện diện chăng?

Không khí yên ắng trong chúng nhân lại trở nên khẩn trương. Mọi con mắt căng thẳng bám theo từng bước chân thận trọng của Đồng Thiên Kỳ tiến dần đến tảng đá.

Cự ly rút ngắn dần:

năm trượng... bốn trượng... ba trượng... cuối cùng là một trượng vẫn không chút động tĩnh gì.

Trong chúng nhân lại vang tiếng xì xào khe khẽ có vẻ hoài nghi.

Nhan Kiếm Hồng nhếch môi cười nói:

- Hắc tiểu tử! Có lẽ ngươi định tâm hù dọa chúng...

Chữ "Ta" chưa thoát khỏi miệng thì đột nhiên từ sau phiến đá chợt nghe "vút" một tiếng chói tai kèm theo một chùm tia lấp lánh. Đó là bốn năm ngọn cỏ thơm dài chừng năm tấc bắn thẳng vào trước ngực Đồng Thiên Kỳ.

Chúng nhân trông thấy đều lạnh sống lưng, cả Nhan Kiếm Hồng cũng không thốt nên lời. Thủ pháp của người ẩn tích kia có thể bắn những lá cỏ mềm mại kia với tốc độ như những mũi phi đao để sát thương đối phương thì thật trong thiên hạ không mấy người làm được!

Đồng Thiên Kỳ vẫn không dừng bước đưa tay phải lên đánh xuất ra một chiêu "Vạn lý yên vân" chưởng phong ràn rạt, như bão tố nghe nhức cả tai. Tuy chiêu thức phổ thông nhưng do nội lực thâm hậu mà tạo ra áp lực kinh người.

Tuy nhiên dù áp lực do Đồng Thiên Kỳ đánh ra có thể đẩy lùi cả đao kiếm nhưng vẫn không thể làm những ngọn cỏ kia đổi hướng.

Thấy chưởng lực vô hiệu, nhưng ngọn cỏ kia chỉ cách trước ngực chàng hơn một thước, theo bản năng Đồng Thiên Kỳ đưa tay phải lên định xuất Tiềm Long Chưởng bảo vệ.

Đột nhiên Đồng Thiên Kỳ nghe sau lưng vang lên tiếng kêu lo sợ của hai thiếu nữ.

Chàng chợt nhớ tới mục đích chuyến đi của mình liền hạ ngay tay xuống rồi né người nhảy tránh sang một bên tảng dá. Thân pháp của chàng nhanh đến mức không ai kịp nhìn thấy.

Đồng Thiên Kỳ mới thoát khỏi vòng nguy hiểm, chân còn chưa chạm đất thì từ sau lưng tảng đá

vang lên giọng nói trầm vang dội:

- Tiểu tử, ngươi còn định sống được nữa sao?

Lời vừa dứt dã thấy một bóng đen to lớn lao ra trước mặt Đồng Thiên Kỳ với vô số chướng ảnh mạnh như cuồng phong, dày như tơ nhện bao bọc người chàng.

Đồng Thiên Kỳ chân chưa bén đất đã không còn biết tránh né đi đâu. Không kịp nghĩ ngợi gì thêm, chàng vội vàng đưa song thủ khuyên một vòng. Chẳng khác gì làm trò ảo thuật, lập tức quanh người Đồng Thiên Kỳ hiện ra cuồn cuộn một lớp hàn long chưởng ấn. Dù chưởng thức của dối phương có dày đặc bao nhiêu cũng không thể tìm được một chỗ sơ hở nào để công vào Đồng Thiên Kỳ được.

Thế mới biết chưởng thức của người to lớn kia đã vào hàng cao thủ thượng thừa trên võ lâm rồi nhưng còn sơ hở hơn bàn long chưởng ấn của Đồng Thiên Kỳ vậy.

Người kia vội thu hồi công thế, hét to một tiếng nhảy lùi ra ngoài xa tới bảy tám thước, vừa chạm đất, người đó thất kinh thấy bàn long dã kíp bên người, lại nhảy vút một cái nữa đến bên Nhan Ngọc Vi.

Thiếu nữ thấy vậy vung ngọc chưởng mãnh liệt bức lùi đối phương, chợt nghe tiếng Nhan Kiếm Long la lớn:

- Vi nhi không dược vô lễ! Đây là Thạch bá bá của con.

Không sai! Người đó chính là Địa Sát Lệnh chủ Thạch Tùng Linh. Thạch Tùng Linh mượn chưởng lực của Nhan Ngọc Vi nhảy lùi trở lại nhẹ như chiếc lông đáp xuống trước Đồng Thiên Kỳ chừng năm thước, giương cặp mắt lồi chăm chú nhìn vào bộ mặt đen nhẽm của Đồng Thiên Kỳ hồi lâu rồi cười lên ha hả nói:

- Ha ha hạ.. Thì ra trước đây lão phu tự rủa mình không có mặt thật là sai quá!

Nguyên là ngươi còn sống, hơn nữa lại biết dẫn xác tới đây nữa!

Đồng Thiên Kỳ chột dạ, một ý nghĩ lướt qua trong đầu, chàng bình tĩnh nói:

- Một chưởng vừa rồi của tôn giá, tại hạ không quên đâu. Chúng ta còn chưa xác định rõ bạn hay thù, nhưng tôn giá hãy nhận rõ mục đích của tại hạ tới đây, dám mong tôn giá đừng làm lỡ việc.

"Địa Sát Lệnh chủ" Thạch Tùng Linh ngơ ngác nhìn chàng, một lúc mới nói một cách trịnh trọng:

- Lão phu ra một chiêu trấn áp nhưng đã bị ngươi phản thế đánh lui, xem ra công lực của ngươi tăng tiến nhiều rồi! Trận đấu sau này giữa chúng ta, lão phu lúc này tự động xin miễn...

Lão gãi đầu bối rối nói thêm:

- Rốt cuộc trời vẫn cứ ở trên đất... Nhưng tiểu tử, ngươi cũng nên biết rõ lão phu tới đây làm gì?

Địa Sát Lệnh chủ lại ngừng lời một lúc rồi hạ giọng:

- Bởi vì trong đời lão phu mới chỉ gặp qua một người vì phục ân mà dám liều mình.

Vẻ lạnh lùng trong ánh mắt Đồng Thiên Kỳ tan đi chút ít, chàng nói vẻ trách móc:

- Người trong võ lâm trọng danh hơn mạng. Vậy mà tôn giá chỉ vì người khác không chịu biểu thị rõ bản thân mà phóng chùm lá định hại mạng người ta, đồng thời cũng tổn hại đến thanh danh lừng lẫy của mình, đó không phải là mất mát quá lớn hay sao?

Địa Sát Lệnh chủ Thạch Tùng Linh cắn môi nghĩ ngợi một lát rồi cười lên sang sảng:

- Ha ha hạ.. nghìn vàng khó mua được người tri kỷ... Lão phu lúc này sáng mắt thêm nhiều rồi.

Đồng Thiên Kỳ cười nói:

- Xưa nay người trong giang hồ vẫn còn nhớ rõ sự tranh chấp giữa thiên địa còn chưa kết thúc mà!

- Trừ phi sau này chúng ta không gặp nhau nữa, nếu không võ lâm sẽ biết rõ thôi mà.

Đồng Thiên Kỳ hỏi:

- Từ khi rời đảo, chúng ta đâu có ước ngày tương ngộ?

Địa Sát Lệnh chủ nói với giọng quyết liệt:

- Thánh nhân cũng có khi lầm lỡ nữa là người! Này bằng hữu! Chuyện ân oán trên giang hồ tuy khó phân minh nhưng chung quy cũng phai có hồi phân giải. Sự hiểu lầm khi đã minh bạch thì đừng để tâm nữa làm gì, huống nữa vì một nhát kiếm thương người mà cô ta đang đứng bên bờ vực thẳm của cái chết?

Nét thống khổ hiện lên trong ánh mắt Đồng Thiên Kỳ hồi lâu mới tắt...

Đồng Thiên Kỳ lấy lại vẻ lạnh lùng thường nhật.

- Tôn giá có thể nói với cô ấy rằng anh ta còn chưa chết, còn nói thêm được rằng cô ấy chẳng khiếm khuyết anh ta chút gì. Qúa khứ đã quá rồi, có nghĩ nhiều về nó cũng vô ích. Bây giờ chúng ta nên đi vào thôi.

Địa Sát lệnh chủ lắc lắc mái đầu trắng xóa thở dài:

- Anh bạn trẻ! Ngươi nên cân nhắc thêm về vấn đề này.

Nói xong lão cúi đầu bước về phía Nhan Ngọc Long.

Nhan Ngọc Vi từ khi xuất chưởng đánh Địa Sát Lệnh chủ vẫn đứng nguyên vị nên trong đám đông chỉ có nàng nghe được lõm bõm những gì hai người đàm luận. Mặc dù không biết giữa Đồng Thiên Kỳ và thân phụ nàng có chuyện hiểu lầm gì nhưng đoán chắc Vạn Thánh Đảo đối với Đồng Thiên Kỳ có lỗi nào đó, tuy không biết mức độ trầm trọng ra sao nhưng lòng nàng vẫn áy náy không yên.

Lúc này Nhan Kiếm Long lại gần Đồng Thiên Kỳ chắp tay nói:

- Tiểu huynh đệ! Em tôi tính thô lỗ vừa rồi ít nhiều có lời xúc phạm đến, dám mong tiểu huynh

đệ mở lượng hải hà tha thứ!

Đồng Thiên Kỳ đáp lạnh lùng:

- Đảo chủ bất tất phải tự khiêm nhường như thế! Tại hạ lòng thành đến đây nếu chỉ vì vải lời không vừa ý mà tỏ vẻ bất bình để bụng thì còn đến làm gì?

Vạn Thánh Đảo chủ Nhan Kiếm Hồng cười nói:

- Tiểu huynh đệ độ lượng như thế, lại thêm giấu kín không lộ võ công siêu phàm thật đáng thán phục. Tại hạ có thể thính giảo quý danh được không?

Đồng Thiên Kỳ hờ hững trả lời:

- Tại hạ chỉ là hàng tiểu bối trong võ lâm, dù Đảo chủ không biết đến tiện danh cũng chẳng hại gì.

Nhân Kiếm Long nghe nói ngạc nhiên, trên khuôn mặt nho nhã nhưng bệnh hoạn thoáng bóng mây u ám nhưng lại tiêu thất ngay, lão cười nói:

- Những bậc cao nhân thường chúng ta thích lưu danh. Nhưng dám thỉnh tiểu huynh đệ vào hàn cư dùng trà.

Nói xong lão quay người nhường đường cho khách.

Nhìn vẻ mặt Nhan Kiếm Long, Địa Sát Lệnh chủ Thạch Tùng Linh biết lão vẫn còn nghi hoặc liền sấn bước đi lên trước, cười to nói:

- Nếu như Nhan dân huynh đệ các ngươi có não bộ kha khá một chút thì ắt hiểu ra vị tiểu tử kia là bằng hữu của Đảo chủ rồi. Ta xuất thủ cũng vì thế!

Nhan Kiếm Long nghe nói biến sắc, còn Nhan Kiếm Hồng lại lẩm bẩm:

- Ai biết người điên điên khùng khùng như lão đấm đá loạn xị lên như thế với mục đích gì?

Chúng nhân trong lòng đều có băn khoăn, nhưng vẫn theo hai vị Đảo chủ đi về phía bức tường đá cao bên phải trang viện để đi vào cửa chính.

Dọc đường, Nhan Ngọc Vi cứ đi cạnh Đồng Thiên Kỳ. Đã mấy lần nàng định chàng xem Vạn thánh Đảo có điều gì không phải với mình nhưng thấy thần sắc của Đồng Thiên Kỳ lộ vẻ lạnh nhạt dửng dưng quá nên không dám hỏi.

Chúng nhân vừa đến góc tường sắp rẽ ngoặt sang thì chợt nghe từ bên trong một người cao giọng nói có vẻ đắc ý:

- Sự tinh đã đến nước này, lão phu không thể không cho ngươi xem một vật...

ngươi có nhận ra cái này không?

Một tiếng kêu đầy tuyệt vọng vang lên, tiếp theo là một giọng hỏi nặng nề:

- Chấn thiên lệnh?

Một phút im lặng, giọng vừa rồi kinh hãi nói tiếp:

- Chấn Thiên Lệnh... Vậy ra Vân Không lão tiền bối có quan hệ mật thiết với các vị như thế ư?

Nhan dân huynh đệ gấp bước qua khỏi góc tường nhìn vào trong chợt sững người ngơ ngác.

Ngoài hai mươi trượng, trước cửa lớn của trang viện có bốn năm mươi võ sĩ của bổn đảo đứng chỉnh tề, ở giữa là một lão nhân tóc bạc. Đối diện với lão nhân đó cách chừng năm thước có một hàng đại hán hộ vệ mặc y phục bằng lụa cả thảy mười tên. Ở giữa chúng đứng hai lão nhân tóc bạc nét mặt thâm trầm vẻ dương dương tự đắc. Lão đứng ở bên phải đang giơ cao chiếc Chấn Thiên Lệnh.

Chúng nhân lúc đó cùng đã qua khỏi khúc ngoặt. "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh vừa trông thấy đã kinh ngạc thốt lên:

- Phi Hà Nhị Thánh?

"Địa Sát Lệnh chủ" Thạch Tùng Linh lén đưa mắt nhìn Đồng Thân Kỳ, thấy chàng mắt phát hàn quang đầy sát khí.

Thạch Tùng Linh bụng đã mừng liền nói với Nhan Liếm Long:

- Phi Hà Nhị Thánh không có gì đáng sợ. Đáng sợ là chiếc lệnh này đã dược Ngũ Lão đính ước không ai dám trái. Lão phu tin rằng Nhan Ngọc Phong không dám trái lệnh.

Huynh đệ họ Nhan chính đang lo lắng điều này nghe xong biến sắc, Nhan Ngọc Phong quay lại nói:

- Lệnh này quyết không phải Vân Không đại sư giao cho chúng!

"Địa Sát lệnh chủ" Thạch Tùng Linh cười bảo:

- Nhưng lệnh đó quyết không giả!

Nhan Kiếm Long thở dài buồn bã, đột nhiên nhìn "Địa Sát Lệnh chủ" Thạch Tùng Linh nói giọng cầu khẩn:

- Thạch tiền bối. Hiện tại người có thể cứu được Vạn Thánh đảo chỉ có một mình tiền bối mà thôi.

Địa Sát Lệnh chủ liếc nhìn Đồng Thiên Kỳ rồi che nói:

- Đúng thế! Chấn Thiên lệnh không ước thúc được lão phu. Có phải ý ngươi là muốn lão phu đoạt lấy chiếc lệnh đó không?

Nhan Kiếm Long gật đầu nói với vẻ căng thẳng:

- Thạch tiền bối, có lẽ đó là phương pháp duy nhất để cứu Vạn Thánh Đảo Thạch Tùng Linh lắc đầu, nghiêm trang nói:

- Hai lão ma đầu kia không phải là hạng người ngu ngốc. Nếu lão phu vọng động thì người đầu tiên vâng mệnh chống lại là phụ thân ngươi. Lúc đó không những lão phu không cứu được các ngươi, mà sợ rằng người cần đối phó là phụ thân ngươi nữa đó!

Lão nghĩ ngợi giây lát rồi nói thêm:

- Nào đi! Trước tiên nên tới đó. Chỉ cần nghe lời lão phu, tự khắc Vạn Thánh Đảo sẽ từ nguy chuyển thành yên ngay!

Rồi lão dẫn đầu đoàn người tiến vào.

Huynh đệ họ Nhan tuy chưa nghĩ ra Thạch Tùng Linh làm cách nào hóa giải hiểm họa đang thấy rõ kia của Vạn Thánh Đảo được nhưng không tiện hỏi, dẫn thuộc hạ di về hướng chính môn.

Phi Hà Nhị Thánh tuy nhận ra ngay những người mới đến nhưng làm như không thấy. Khi chúng nhân đã đứng bình ổn trước hàng người rồi đột nhiên một lão nhân tóc bạc đứng bên phải nhìn Thạch Tùng Linh nói:

- Thạch huynh lâu ngày không gặp, lão phụ không ngờ ngươi cũng ở đây, thật là diệu hợp!

Thạch Tùng linh cười lớn:

- Hô hô hộ.. Nguyên hai vị đã được Chấn thiên lệnh rồi! Thật là đáng mừng đáng mừng!

Lúc này mọi người đã đứng theo thứ tự đâu vào đấy. Bọn vô sĩ Vạn Thánh Đảo đứng sau hàng người của mình. Nhan Kiếm Long và Nhan Kiếm Hồng đứng hai bên vị lão nhân đứng một mình kia, Nhan Ngọc Vi và cha con "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh cũng đứng gần đó. Chỉ có Đồng Thiên Kỳ đứng xa ra một quãng.

Lão nhân cầm lệnh chính là Viên Thánh Lăng Phi Nhã cười nói:

- Thạch huynh đối với lệnh này cũng có sự thèm muốn đấy nhỉ!

- Không dám! Không dám! Nếu lão phu có một chút mạo muội, Nhị Thánh, Nhất Tiên cùng xuất, chẳng lẽ lão phu không rõ điều đó?

Lão nhân đứng bên tả- chính là Bằng Thánh Lăng Phi Hồng cười nói:

- Thạch huynh chỉ đứng bàng quan vậy thôi sao?

- Dám hỏi:

Lão phu đứng đây có trở ngại gì cho các vị?

Viên Thánh Lăng Phi Nhã cố lấy giọng nhã nhặn:

- Thời gian không nhiều, huynh đệ có thể tiếp tục phận sự của mình được chớ?

- Xin Nhị Thánh cứ tự tiện cho!

Viên Thánh Lăng Phi Nhã chợt nghiêm mặt, nhìn phụ tử họ Nhan ba người hỏi:

- Nhan Ngọc Phong! Muốn liều đấu hay quy hàng, việc đó phụ tử các ngươi có cần thương lượng một chút không?

Nhan Ngọc Phong cười thê lương đáp:

- Hai vị đã cầm Chấn Thiên Lệnh lại đòi há cần phải hỏi thêm một câu thừa như thế?

- Nói vậy, phụ tử các ngươi quyết định quy hàng?

Nhan Kiếm Hồng uất ức nói lớn:

- Nếu các ngươi có bổn sự sao phải cậy vào Chấn Thiên Lệnh để ép kẻ khác?

Nhan Ngọc Phong trầm giọng quát mắng:

- Nhan Kiếm Hồng, im miệng Quát xong lão quay sang Nhị Thánh nói:

- Chút cơ nghiệp này của họ Nhan coi như bị huy bởi tay lão phu rồi. Nhị vị nếu còn nghĩ đến tình nghĩa của Ngũ Lão ngày đính ước xưa kia, lão phu xin có một yêu cầu nhỏ xin cứu xét.

Viên Thánh Lang Phi Nhã lạnh giọng nói:

- Nhan huynh cứ trình bày rõ ra!

Giọng của Nhan Ngọc Phong đầy thểu não:

- Trừ người trong gia đình họ Nhan ra, xin tha những đệ tử bất hạnh của bổn đảo Lăng Phi Nhã lắc đầu:

- Người tập võ, lão phu đã dành sẵn chỗ cho họ. Người không luyện võ cũng đã có vị trí công tác thích hợp. Đất này đã không còn là cơ nghiệp của họ Nhan, ngươi không cần phải phí sức lo nghĩ làm gì.

Nhan Ngọc Phong biến sắc chừng sắp phát oán nhưng không biết làm gì hơn đành nín nhịn trở lại, ngửa mặt lên trời cười thống thiết.

- Thôi dược! Lão phu biết rằng sau khi tệ tự tệ tôn thoát khỏi Phi Hà Đảo, việc phục ân phục cừu, thiêu hủy Vạn Thánh Đảo là không tránh khỏi. Lão phu vốn chờ ngày hôm nay. Nhưng không ngờ các vị có Chấn Thiên Lệnh trong tay.. lại không một chút nhân nghĩa nỡ trừng phạt những đệ tử bất hạnh!

Đồng Thiên Kỳ mắt rực lửa hận, mặt hiện sát cơ nhưng vẫn đứng yên.

Bằng Thánh Lăng Phi Hồng lên tiếng:

- Nhan Ngọc Phong, ngươi nói hết rồi chứ?

- Tội là ở Nhan gia, còn đối với người khác, lão phu không có quyền hạn chế hành động của họ được!

Nhan Ngọc Phong vừa nói xong những lời này, các đệ tử của Vạn Thánh Đảo vốn từ trước đã đầy oán khí bây giờ được dịp phát tác, khí thế vô cùng mãnh liệt.

Nhưng chúng vừa chuẩn bị binh khí thì Viên Thánh Lăng Phi Nhã giơ cao Chấn Thiên Lệnh quát lớn:

- Nhan Ngọc Phong, Nhan Kiếm Long, Nhan Kiếm Hồng nghe lệnh:

Bắt tất cả những người đó lại!

Nhan Ngọc Phong biến sắc, cười mặt tiếng thê thảm, run giọng:

- Ha ha hạ.. Lăng Phi Nhã, Lăng Phi Hồng! Lão phu khâm phục tính lang sói của các ngươi.

Nói xong lão vung tay ra lệnh:

- Không ai được vọng động!

Đám đệ tử đang nhốn nháo bỗng yên tĩnh trở lại.

Viên Thánh Lăng Phi Nhã cười khinh khỉnh nói:

- Chúng cuối cùng cũng còn biết nghe lệnh ngươi.

Nhan Ngọc Vi giận tái mặt xoay người định động thủ thì nghe Nhan Kiếm Long trầm giọng quát:

- Vi nhi không được vô lễ!

Lão lại quay sang Địa Sát Lệnh chủ Thạch Tùng Linh cất giọng não nuột:

- Thạch lão tiền bối! Việc này coi như đã kết thúc rồi, cơ nghiệp họ Nhan coi như thành tro bụi... Thạch tiền bối còn chưa đi còn chờ xem chúng tôi chết thảm nữa hay sao?

Địa Sát Lệnh chủ không chút tức giận cười to nói:

- Giang sơn dễ cải, bản tính khó thay.. Xem ra trên Phi hà Đảo, Đồng Thiên Kỳ chịu hãm thân để giáo huấn các ngươi cũng không làm bản tính võ đoán câu nệ của các ngươi thay đổi chút nào. Lão phu không giận điều đó, nhưng lão phu dám nói rằng cơ nghiệp họ Nhan không thành tro bụi!

Lăng Phi Nhã nghe nói biến sắc. Lão trầm giọng "hừ" một tiếng nhìn chăm vào mặt "Địa Sát Lệnh chủ" Thạch Tùng Linh, cười nhạt nói:

- Ở đây còn có ai dám đối địch với lão phu nữa hay sao?

Ngữ khí của lão thật cao ngạo như bậc bá chủ thiên ha....

Chậm rãi bước lên một bước, Đồng Thiên Kỳ đanh giọng nói:

- Bằng hữu! Cầm Chấn Thiên lệnh hai tay đặt xuống đất.

Giọng nói chàng trang nghiêm và đanh thép đến nỗi ăn sâu vào tâm não mọi người.

Lăng Phi Nhã biến sắc, nhìn sang chỗ vừa phát ra tiếng nói. Khi bốn con mắt gặp nhau, lão sửng sờ hỏi với giọng hoài nghi:

- Tiểu bối, ngươi nói với ai đó?

Đồng Thiên Kỳ quét tia mắt lạnh lùng sang Nhị Thánh, nói dõng dạc:

- Tại hạ nhắc lại:

Cầm Chấn Thiên Lệnh hai tay đặt xuống đất?

Viên Thánh Lăng Phi Nhã ngửa mặt buông một tràng cuồng tiếu nói:

- Tiểu tử! Lần đầu ta tưởng mình nghe nhầm nhưng bây giờ đã rõ rồi! Giả sử lão phu không đặt xuống thì sao?

- Nếu tất cả tự mình lấy lại, máu của hai vị không đủ rửa sạch vết ô nhục trên Chấn Thiên Lệnh mà phải cần đến máu của đám thủ hạ của hai vị nữa!

Lời Đồng Thiên Kỳ như dao chém đá khiến người nghe không chút hoài nghi về đôi tai của mình.

Phi Hà Nhị Thánh đứng phát ngơ. Từ khi họ xuất đầu đến nay chưa từng gặp qua một tiểu tử nào to gan lớn mật dám buông lời cuồng ngạo như vậy.

Nhan Ngọc Phong mê hoặc nhìn "Địa Sát Lệnh chủ" Thạch Tùng Linh hỏi:

- Thạch huynh người này là ai? Chắc là lần đầu xuất đạo?

Trừ "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh và nữ nhi cùng Nhan Ngọc Vi ra, tất cả những người có mặt đều có cùng nghi vấn đó nên dồn mắt vào Thạch Tùng Linh chờ câu trả lời.

Địa Sát Lệnh chủ chầm chậm trả lời:

- Nói đến tên người này đủ làm chấn động toàn cõi võ lâm. Hiểm họa trước mắt của Vạn thánh Đảo chỉ có người đó có khả năng giải quyết mà thôi!

Nhất Tiên Nhan Ngọc Phong huyền hoặc nhìn Thạch Tùng linh nói:

- Thạch huynh. Mệnh người quan hệ tới trời, chuyện này không phải nhỏ, Thạch huynh không nên đùa giỡn như vậy!

Địa Sát Lệnh chủ nghiêm sắc mặt nói:

- Lão phu nói một câu không được tự khiêm:

với chiêu thức "Pháp luân thường chuyên" mà lão phu được thành danh, đã bị người này đánh bại!

Phụ tử họ Nhan nghe vậy thảy đều giật mình. Bằng vào thần tình thì Thạch Tùng Linh quyết không nói giả. Vì việc này liên quan đến danh vọng của Địa Sát Lệnh chủ hiển hách lâu nay. Nhưng nhìn lại sắc thái của Đồng Thiên Kỳ thì thật khó tin điều lão vừa nói là sự thực.

Lúc này Lăng Phi Nhã đã tìm ra đối sách bình tĩnh cười nói:

- Tiểu bối! Theo lão phu đoán thì ngươi không tìm được đất để táng thân yên ổn nên mới tới đây?

Đồng Thiên Kỳ gằn giọng:

- Tại hạ lại thấy rõ các vị đã tìm được chỗ táng thân. Đó là ở Vạn Thánh Đảo và ngay lúc này.

Lăng Phi Nhã giận tận mặt, quát tháo:

- Bay đâu, ra bắt tên tiểu tử vô tri vô giác này cho ta!

Chó cậy thế nhà, bọn đệ tử Phi Hà Đảo thấy chủ nhân đắc ý cũng muốn chứng tỏ uy phong. Nghe lệnh, lập tức bốn năm tên đại hán lao xộc ra nhưng Lăng Phi Nhã quát ngăn lại:

- Chỉ hai tên là đủ!

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh cười thầm:

"Hai chục tên cũng không đủ cho sát tinh kia giết nữa là!".

Năm đại hán áo lụa, thoái lùi mất ba tên. Hai tên còn lại lao tới trước mặt Đồng Thiên Kỳ cách chàng một thước, cùng gào lên:

- Tiểu tử! Ngươi tự mình đoản mệnh đi còn chờ chúng gia động thủ nữa ư?

Đồng Thiên Kỳ lành lạnh cười hỏi:

- Sao hai vị chưa rút binh khí ra?

Tên đứng bên phải quát:

- Với ngươi mà xứng ư?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt:.

- Hai vị sẽ hối hận, vì cơ hội cho các vị một chiêu cũng không có!

Gã kia lại cười to:

- Ha ha hạ.. Tiểu tử? Nếu lão phu. đoán không sai thì lão quỷ sự phụ ngươi ắt gọi là Xuy Ngưu Đại Vương rồi.

Lăng Phi Hồng không nhịn được, quát lên:

- Các ngươi chưa động thủ còn chờ gì nữa?

Hai tên đại hán nghe lệnh lập tức phát chiêu "Dạ xoa thám hải" bốn bộ trảo đồng thời chia nhau chộp lấy các yếu huyệt trên mình Đồng Thiên Kỳ.

Chiêu xuất cực nhanh và hiểm ác xứng vào hàng nhất lưu cao thủ.

Cự ly quá gần chỉ một thước. Đồng Thiên Kỳ không tránh, không lùi, cũng không đưa tay lên như không đề phòng Nhan Ngọc Phong kinh hãi thét lên:

- Thạch huynh mới đùa đã gây hậu quả tai hại rồi.

Chợt nghe tiếng Đồng Thiên Kỳ lạnh băng:

- Bằng hữu, các ngươi không tự lượng sức mình rồi?

Đồng thời chàng đưa nhẹ song chưởng lên. Chi nghe hai tiếng kêu thảm, hai thân hình bay tít

lên không rồi rơi "Bịch! Bịch!" xuống trước mặt Phi Hà Nhị Thánh, thất khiếu trào máu tươi, khí tuyệt thân vong!

Những người có mặt há mồm kinh hãi chết lặng đương trường. Nhan Ngọc Phong mê hoặc thốt lên:

- Chỉ xoay cổ tay đã lấy được mạng người, đó là tuyệt chiêu "Cách vật túy vật".

của Tiềm Long Thần Công đã luyện đến trình độ cảnh giới thượng thừa. Chỉ có "Tiềm Long Đại Sư" mới có tuyệt chiêu ấy, đó là việc của trăm năm trước rồi chẳng lẽ nay còn lưu truyền?

Mặc dù "Địa Sát Lệnh chủ" Thạch Tùng Linh biết về Đồng Thiên Kỳ khá tường tận nhưng thấy hiện trạng không khỏi kinh hoảng nói lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ có sự hiểu lầm nào đó? Nếu không thì sao chỉ cách có mấy ngày mà hắn ta đã có sự tăng tiến kỳ diệu như vậy được?

Nhan Ngọc Phong nghe Thạch Tùng Linh nói vậy đối với Đồng Thiên Kỳ lại có sự hoài nghi, lại nghe phụ thân nói gì không rõ nhưng lỏm bỏm mấy chữ "Tiềm Long Thần Công", lão thấy chấn động buột miệng nói:

- Chẳng lẽ người này là Đồng Thiên Kỳ?

Mắt lão nhìn sang ái nữ.

Nhan Ngọc Vi không dám nhìn thẳng phụ thân mà nhìn lơ đi chỗ khác, bởi vậy mà hoài niệm này lại giảm.

Lúc đó Nhan Ngọc Phong lại lắc đầu nói:

- Không có khả năng là chàng ta được. Nếu đã có công lực như vậy thì không đến nổi ở Phi Hà Đảo bị người đánh lén đến nổi thụ thương! Thạch huynh hãy nói xem người đó là ai giả trang vậy?

Thạch Tùng Linh nói vẻ bí ẩn:

- Thời gian còn chưa đến, các ngươi cố tự mình nghĩ lại cho kỹ xem!

Phi Hà Nhị Thánh công lực cũng xấp xỉ Nhan Ngọc Phong. Nếu lão đã nhận ra lai lịch võ công của Đồng Thiên Kỳ thì Phi Hà Nhị Thánh cũng nhìn ra được. Sự đắc ý và ngông cuồng trên mặt chúng biến mất. Lăng Phi Nhã quét mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ rồi đột nhiên đưa cao chấn Thiên Lệnh nói to:

- Phụ tử họ Nhan ba người nghe lệnh:

Nhanh bắt tiểu tử kia, bất kể sống chết gì cũng được!

Cả ba người nghe lệnh biến sắc. Nhan Ngọc Phong nói:

- Lão phu đã ngờ trước ngươi muốn thế rồi!

Viên Thánh Lăng Phi Nhã sầm mặt hỏi:

- Ngươi định kháng lệnh sao?

Nhan Ngọc Phong thở dài sườn sượt nói:

- Lão phu nhận lệnh!

Rồi quay sang nhị tử thiểu não nói:

- Đi!

Nhan Ngọc Vi hoảng hốt Kêu lên:

- Cha đừng..:

Nói chưa xong nàng đã khóc nấc lên.

Hồi 44 - Chim Non Về Tổ, Nhất Tiên Kiêu Với Trời Xanh

Nghe Nhan Ngọc Vi kêu lên như vậy, Nhan Ngọc Phong nhìn sang Nhan Kiếm Long hỏi:

- Nó gọi ngươi là cha ư?

Nhan Kiếm Long buồn bã gật đầu:

- Dạ! Nó là Vi nhi thất tích đã mười mấy năm nay.

Nhan Ngọc Phong nghe nói thoáng một chút vui mừng, nhưng chỉ lóe lên một chút thôi, sau đó niềm vui thay bằng nỗi thất vọng thê lương khôn tả. Lão ngẩng mặt lên trời thở dài não nuột:

- Hỡi ôi! Sớm không trở về, muộn không trở về, lại quay về vào đúng lúc này!

Ngay một tia hy vọng mong manh của họ Nhan cũng không có nữa!

Sợ để lâu sinh biến, Viên Thánh Lăng Phi Nhã vội giục:

- Nhan Ngọc Phong, ngươi chậm trễ như vậy định kháng lệnh ư?

Nhan Ngọc Phong đưa đôi mắt oán hận nhìn Lăng Phi Nhã, sau cùng đành bất lực nói:

- Đi thôi!

Ba người nhóm gót định đi.

"Địa Sát Lệnh chủ" Thạch Tùng Linh sầm sầm bước lên hai bước chặn ba người lại trầm giọng nói:

- Khoan đã! Nhan lão nhi! Lão phu cần nói với ngươi đôi câu. Nhưng ngươi phải đáp ứng lão phu một điều kiện, đó là không được kêu lên, không được có bất cứ biểu hiện nào khác thường.

Nhan Ngọc Phong ngạc nhiên trầm giọng:

- Thạch huynh có điều gì thì nói nhanh lên. Năm xưa khi Ngũ Lão đính ớc lập ra lệnh này, lão phu đã thề vĩnh viễn không bao giờ kháng lệnh. Hiện tại người mang Chấn Thiên Lệnh đến, lão phu không còn nhiều thời gian nữa.

Địa Sát lệnh chủ biết đã đến lúc quyết định liền nhìn quanh, nhỏ giọng:

- Giả sử chủ nhân của Đồng Thiên Kỳ muốn thu hồi nó. Phụ tử các ngươi còn nghe người cầm lệnh nữa hay không nghe chủ nhân của lệnh phù?

Nhan Ngọc Dung thấy kỳ, nhưng cũng đáp:

- Đương nhiên là lão phu nghe lời người chủ sở hữu của lệnh phù rồi!

Địa Sát Lệnh chủ Thạch Tùng Linh gật đầu, lại hỏi:.

- Hảo! Lão phu lại hỏi ngươi chủ sở hữu của lệnh đó không cần phải chứng minh là ai? Trả lời nhanh, lão phu không có thì giờ đùa giỡn đâu!

- Chủ nhân của lệnh đó là Huyết Kiếp Thủ Vân Không.

Địa Sát Lệnh chủ truy vấn:

- Hiện nay trên võ lâm đều biết lệnh đó thuộc về ai chứ?

Nhan Ngọc Dung thở dài đáp:

- Huyết Kiếp Thủ Đồng Thiên Kỳ. Ài, Thạch huynh đừng giày vò lão phu nữa.

- Vậy nếu Đồng Thiên Kỳ muốn thu hồi nó thì có thể nói là hắn đã được quyền hay không?

Sự nghi vấn trong lòng Nhan Ngọc Phong, Nhan Kiếm Long lại trỗi lên. Bốn con mắt tập trung với bộ mặt đen trầm tĩnh của Đồng Thiên Kỳ. Nhan Kiếm Hồng là người bộc trực, bộp chộp không có điều gì cần cân nhắc, buột miệng hỏi:

- Đồng Thiên Kỳ không có ở đây, lão nói thế không phải là cho chúng ta ăn bánh phỉnh hay sao?

Nhan Ngọc Phong dán mắt vào "Địa Sát Lệnh chủ Thạch Tùng Linh, nói với giọng khẩn thiết:

- Lúc này là thời cơ Thạch huynh cho biết lai lịch của vị kia rồi.

Địa Sát Lệnh chủ thấp giọng nói vừa đủ ba người nghe:

- Nhớ điều kiện của lão phu lúc trước. Người đó là Đồng Thiên Kỳ.

Phụ tử họ Nhan nghe nói như thót cả tim. Nhan Kiếm Hồng nhạy mồm nhạy miệng định nói gì thì Thạch Tùng Linh trấn áp ngay:

- Nó hóa trang đến đây mà ngươi còn chưa biết rõ lý do tại sao ư? Nhớ lời lão phu, hãy giữ mồm giữ miệng!

Nhan Kiếm Hồng vẫn băn khoăn nói:

- Khi nào thiếu hiệp mới...

Chợt lúc đó Lăng Phi Nhã cao giọng quát lên:

- Nhan Ngọc Phong, ngươi có chịu nghe lệnh không?

Đồng Thiên Kỳ lúc này không nhịn được nửa sấn lên hai bước, mặt đầy sát cơ đanh giọng nói:.

- Lăng Phi Nhã! Tại hạ nói một lần cuối cùng:

cầm Chấn Thiên Lệnh hai tay đặt xuống đất. Hai tay ngươi không xứng chạm đến nó, càng không có tư cách ra lệnh cho người khác.

Phi Hà Nhị Thánh đưa mắt nhìn nhau. Chợt Lăng Phi Nhã cười nhạt nói:

- Tiểu bối! Ngươi nói danh tánh ra xem!

- Trước khi ngươi tuyệt khí, ngươi sẽ biết tại hạ là ai. Còn bây giờ các ngươi chuẩn bị!

Chừng như đoán trước phụ tử Nhan gia sẽ kháng lệnh, Bằng Thánh Lăng Phi Hồng sảng giọng ra lệnh:

- Bảy người các ngươi ra bắt tiểu tử này, nếu cần cứ vằm hắn thành muông mảnh cung được!

Lão chỉ tay vào Đồng Thiên Kỳ.

Công lực của mười tên vệ sĩ được chọn đến đây đều xếp vào hàng nhất lưu cao thủ trong võ lâm. Nhưng không thể sánh với Phi Hà Nhị Thánh, vì vậy còn lâu chúng mới nhìn ra xuất xứ võ công của Đồng Thiên Kỳ. Tuy nhiên chúng đều cho rằng hai tên đồng bọn chết thảm là do quá chủ quan khinh địch nên đều tỏ ra hùng hổ. Nghe lệnh, cả bảy tên rút phăng binh khí tản ra bốn phía vây bọc Đồng Thiên Kỳ vào giữa một vòng tròn bán kính chừng năm thước.

Quét hàn quang ra xung quanh đám địch thủ, Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng nói:

- Bảy vị sống ở dương thế như chỉ cậy thế nhà, ức hiếp người khác. Nay chết trước mặt chủ là việc đương nhiên thôi. Nào xin mời!

Xác hai tên đồng bọn còn chưa lạnh, mặc dù chưa biết tường tận võ công của Đồng Thiên Kỳ nhưng cũng không dám khinh địch, cả bảy tên đều đề khí vận công toàn thân, từng bước ngắn thận trọng khép chặt vòng vây, mắt gườm gườm nhìn đối thủ.

Đồng Thiên Kỳ trầm tĩnh nói:

- Các vị yên tâm. Trước khi các vị xuất thủ, tại hạ chưa lấy thủ cấp của các vị đâu!

Các thứ binh khí lóe lên làm hoa cả mắt. Bảy tên đại hán không nói không rằng cứ lẫm lũi tiến dần từng bước.

Không khí nặng nề căng thẳng đến nghẹt thở.

Chúng chỉ còn cách hai thước, Đồng Thiên Kỳ làm như không để ý gì đến địch thủ trước mắt mà nhìn sang Phi Hà Nhị Thánh ngạo nghễ nói:

- Hai vị nhìn cho rõ. Tại hạ đưa bọn súc sinh này về chín suối đây!

Lời chàng nói ra với âm sắc dứt khoát đến nói bảy tên đại hán vận y phục bằng lụa bất giác dừng lại nhìn nhau, không ai dám xuất thủ trước.

Lăng Phi Nhã thấy vậy bực mình thét:

- Chúng đệ tử nghe lệnh...

Có lẽ lão giận quá nên quên mất không nói lệnh gì.

Đồng Thiên Kỳ hạ tay xuống ngay tầm long đầu kiếm đeo bên mình, nhếch môi cười nói:

- Tôn giá hạ lệnh đi, tuy nhiên cũng để họ chuẩn bị đầy đủ rồi hãy xuất thủ!

Lăng Phi Nhã lập tức hô to:

- Công!

Tiếng hét chấn động cả lỗ tai.

Bảy tên đại hán chưa ai dám xuất thủ trước vì họ sợ nếu đồng bọn chậm trễ không kịp tiếp ứng thì mình phải chịu thiệt thòi. Nay nghe lệnh chúng lập tức cùng hét lên một tiếng rồi nhất tề xông vào.

Ánh đao kiếm lóe lên tạo thành một màn hào quang dày đặc cùng công vào giữa tâm vòng tròn như một bức rào chắn, loang loáng kiếm phổ, rực rỡ kiếm quang trông thật là bi hùng và ngoạn mục! Nhìn vào tưởng chừng một con ruồi mắc vào trong đó cũng đừng mong ra thoát mà toàn thây. Không ngờ rằng bảy tên đại hán kia tỏ ra uy lực kinh nhân như thế, những võ sĩ của Vạn Thánh Đảo đều kinh dị, ngay cả phụ tử họ Nhan, "Địa Sát Lệnh chủ" Thạch Tùng Linh lẫn "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh cũng phải chột dạ.

Trong phút chốc bảy tên đại hán công vào, Đồng Thiên Kỳ phất nhẹ tay lên đã thấy chàng cầm chắc một thanh kiếm tỏa ánh thép xanh ngời lấp lánh nhưng chỉ có Nhị Thánh, Nhất Tiên cùng Địa Sát Lệnh chủ mới nhận ra giữa muôn trùng kiếm ảnh mà thôi.

Việc đó chỉ diễn ra trong chớp mắt, lại nghe giọng lạnh lùng nhưng đầy uy vũ vang lên:

- Mời các vị thượng lộ!

Tiếp theo là một mớ hỗn tạp vừa đao kiếm, vừa đầu thây người vừa máu huyết bay tứ tung cũng những tiếng thét thảm khốc.

Sau một phút toàn trường lặng ngắt, mọi người trố mắt nhìn bảy cái xác máu me không ai dám thốt một lời nào.

Đột nhiên tiếng hoan hô vang dậy nổi lên. Những võ sĩ Vạn Thánh Đảo nét mặt phấn khích ào tới ôm lấy hắc diện thiếu niên công kênh chàng lên cùng tiếng reo như sấm.

"Địa Sát Linh chủ" Thạch Tùng Linh thấy cảnh ấy chỉ lắc lắc đầu nói lẩm bẩm:

- Long đầu kiếm... Tiềm Long Thần Công hiện, Long đầu kiến xuất... Đó là câu sấm ngữ lưu trong võ lâm có từ trăm năm trước thế mà nay xuất hiện thật. Huyết Kiếp trên giang hồ xem ra ứng với người này rồi!

Nhan Ngọc Phong cũng tự ngôn tự ngữ:

- Có đúng là chàng ta không? Đúng hay không? Chàng ta không có Long đầu kiếm mà!

Cặp mắt của hai thiếu nữ ngưng chú mục vào Đồng Thiên Kỳ với tia nhìn đầy trìu mến và ái mộ Đồng Thiên Kỳ vùng khỏi tay những trang hán Vạn Thánh Đảo, chàng không chú ý đến thững điều vừa được nhắc đến.

Có lẽ trên thế gian dù phát sinh chuyện gì vẫn không thể cải đổi được sự lãnh bạc đã thành cố hữu trong ánh mắt của thiếu niên đầy kiêu hãnh và bất hạnh này.

Chàng quét mắt nhìn những tử thi vung vãi khắp nơi rồi chậm bước đến trước mặt Phi Hà Nhị

Thánh, dừng lại cách chừng năm thước, thong thả nói:

- Bây giờ đến lượt hai vị.

Không biết do quá độ kinh sợ hay tức giận, râu ria hai người dựng ngược cả lên.

Viên Thánh Lăng Phi Nhã cắm chiếc Chấn Thiên Lệnh xuống trước mặt, nhìn Đồng Thiên Kỳ rít lên:

- Tiểu bối! Ta và ngươi ai thắng thì được Chấn Thiên Lệnh.

Đồng Thiên Kỳ bình tĩnh nói:

- Chấn Thiên Lệnh nên trả cho tại hạ. từ trước. Các vị không có quyền gì với nó cả.

Phi Hà Nhị Thánh biến sắc, gần như cùng buột miệng thết lên:

- Ngươi là ai?

- Tại hạ đã nói trước khi hai vị trút hơi thở cuối cùng sẽ biết tại hạ là ai. Bây giờ xin mời cả hai xuất thủ.

Do vừa nhìn thấy võ công "Cách vật túy vật" của Đồng Thiên Kỳ, Nhị Thánh biết rằng bằng vào võ công của một người trong Nhị Thánh thì không phải là địch thủ của đối phương. Nhưng với thịnh danh của mình, họ lại không tiện đồng ý, hồi lâu không biết trả lời ra sao.

"Nhất Tiên" Nhan Ngọc Phong biết rõ công lực võ học của Nhị Thánh, cho rằng thiếu niên kia bốc đồng như vậy sẽ bị thiệt thòi khi bị cả hai cùng hợp lực tấn công nên mở lời:

- Thiếu hiệp! Ngươi đánh giá quá thấp Phi Hà Nhị Thánh đó!

Ý lão muốn khích cho hai lão họ Lăng kia nhận đơn chiến với Đồng Thiên Kỳ.

Phi Hà Nhi Thánh vốn giảo trá nào không rõ thâm ý của Nhất Tiên?

Vì thế họ không phản đối gì. Tuy nhiên chịu nhịn thì cũng trễn, Viên Thánh Lăng Phi Nhã nhìn thanh kiếm trên tay Đồng Thiên Kỳ, trong đầu não lóe lên một đối sách liền cất tiếng cười nói:

- Nếu nhường Nhị Thánh chúng ta liên thủ, ngươi được sử dụng binh khí.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt:

- Hai vị không cần phải lấy cớ đó. Tại hạ đã biết rõ các vị chỉ là hạng mua danh cầu tước, tìm cơ hội để kiếm chút hư danh mà thôi. Hai vị chuẩn bị xong rồi chứ?

Thấy đối phương phơi bày ruột gan mình ra như thế giữa chúng nhân, Phi Hà Nhị Thánh làm sao chịu nổi?

Viên Thánh Lăng Phi Nhã nghiến răng nói:

- Thật là thứ tiểu bối ngông cuồng không coi thiên hạ vào đâu! Hôm nay nếu Nhị Thánh chúng ta không bắt được ngươi phải gửi xác lại đây thì chúng ta cũng đành tự tuyệt ở đất này!

- Nếu tại hạ để hai vị phải tự tuyệt thì có lỗi với thiên hạ để người chết vong hồn mất!

Nói xong chàng tra Long đầu kiếm vào bao.

Điều này không những ngoài tính toán của Phi Hà Nhị Thánh mà mọi người cũng không ai ngờ thiếu niên kia lại kiêu hùng đến thế. Nhan Ngọc Vi không nén nỗi xúc động kêu lên:

- Thiên... ngươi không được làm như vậy? Điều đó không công bằng!

Nói xong định nhảy ra tương trợ.

"Địa Sát lệnh chủ" Thạch Tùng Linh đưa tay ngăn nàng lại:

- Nha đầu, ngươi còn chưa hiểu nó nữa sao?

Nhan Ngọc Vi biến sắc nói:

- Chẳng lẽ chúng ta đành khoanh tay mà nhìn chàng...

Nàng không dám nói tiếp cái kết cục bi thảm mà nàng vừa hình dung trong óc.

"Địa Sát Lệnh chủ" Thạch Tùng Linh nghiêm giọng:

- Đứng trên lập trường khách quan mà nói, chúng ta không nên đánh giá thấp Đồng Thiên Kỳ. Nếu vậy, nha đầu ngươi có dám tin hắn chỉ trong một chiêu nửa thức đánh bại hai lão ma đầu đó không? Chúng ta cứ chờ xem...

Nhan Ngọc Vi nghe nói thế cũng hơi yên dạ nhưng vẫn bước lên một bước đứng trước hàng người.

Vì Nhan Ngọc Vi la lên đầy lo lắng như vậy mà Phi Hà Nhị Thánh cũng vững bụng thêm. Họ tin rằng nàng biết rõ võ công của hắc thiếu niên, nếu không nói là bằng hữu hoặc sư huynh muội thì ít ra là kẻ đồng hành.

Nhị Thánh nhìn nhau đầy ngụ ý, rồi Viên Thánh Lăng Phi Nhã cười hỏi:

- Tiểu tử! Ai động thủ trước?

- Người của tôn giá đã xuất thủ trước hai lần. Cả lần này cũng không nên ngoại lệ!

Lăng Phi Nhã cười thâm độc:

- Tiểu bối! Sự bất quá tam, ngươi coi nhẹ điều đó rồi - Nhưng tại hạ không coi nhẹ việc phải lấy huyết của hai vị để tẩy sự Ô nhục trên Chấn Thiên Lệnh.

Lăng Phi Nhã sầm mặt, chợt hỏi:

- Tiểu bồi, ngươi chuẩn bị xong rồi chứ?

Tuy ngoài mặt vẫn giữ bình tĩnh nhưng Đồng Thiên Kỳ vẫn cảnh giác, ngầm vận công lên song chưởng, cười nói:

- Nhiều lời vô đích. Hai vị động thủ đi!

Lăng Phi Nhã đáp gọn:

- Lão phu mạn phép!

Lời chưa dứt song chường lập tức hướng ra ngoài đẩy mạnh, một chiêu "Lực bình ngu nhạc" vừa xuất, một áp lực vô ảnh mạnh khôn lường dồn tới trước ngực Đồng Thiên Kỳ, hiển nhiên là một chiêu sinh tử.

Lăng Phi Nhã xuất thủ, Lăng Phi Hồng vẫn ngưng lập bất động. Đồng Thiên Kỳ hơi chột dạ nghĩ rất nhanh:

"Nếu ta xuất thủ tất nhiên Lăng Phi Hồng sẽ thừa cơ mà hạ sát thủ. Chiêu thức liều mạng này nếu ta tránh thì vô hình chung tự nhận công lực chẳng bằng lão. Hừ!

Các ngươi tính sai ván cờ này rồi!".

Lập tức song chưởng của chàng đánh thốc ra, tuy nhiên tả chưởng của chàng vẫn cứ nắm lại chưa mở.

"Bùng!" một tiếng nổ vang rền, lập tức cát bụi bốc lên bắn xa tới ba bốn trượng, nơi tiếp chưởng tạo ra một cái hố sâu tới hơn một thước. Lăng Phi Nhã thoái lui hai bước, còn Đồng Thiên Kỳ người không giữ vững được cũng phải lui về một bước.

Quả nhiên không ngoài sự trù liệu của Đồng Thiên Kỳ, chàng vừa chạm chân xuống chưa vững chợt nghe Lăng Phi Hồng hét to một tiếng rồi cười đểu giả:

- Tiếp lão phu một chiêu này thử xem!

Tả chưởng của Đồng Thiên Kỳ còn tụ công chưa xuất, hữu chưởng sau khi phát chiêu cũng đã tụ năm thành công lực, nghe Lăng Phi Hồng nói thế chàng quay người đưa song chưởng lên cười bảo:

- Tại hạ đã sớm liệu trước âm mưu này rồi!

Dứt lời đánh thốc ra.

"Uỳnh!" một tiếng vang dội còn hơn lúc trước tiếng nổ tạo thành một vùng đất cát hỗn độn mịt mù tới bốn năm trượng vuông khó nhìn rõ mặt người, áp lực mạnh đến nổi những người chứng kiến cuộc đấu nghẹt thở. Khi khói bụi đã hơi yên, người ta thấy Lăng Phi Hồng thoái lui ba bốn thước, tay tê rần đến nổi khó nhấc lên. Còn Đồng Thiên Kỳ vẫn đứng yên vị nhưng đôi bàn chân lại lún sâu xuống ước ba bốn tấc.

Lăng Phi Hồng kinh sợ nghĩ thầm:

"Người này không những công lực cái thế mà tâm cơ cũng giảo hoạt khôn lường.

Cuộc đấu hôm nay xem ra chúng ta khó chiếm được tiện nghi, chi bằng tranh thủ lúc này nghỉ ngươi một chút." Chúng nhân đứng quanh trố mắt nhìn. Họ không những khâm phục công lực võ học của Đồng Thiên Kỳ mà cùng rõ thêm bản lĩnh của Nhị Thánh.

Chờ bụi khói tan đi, Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười hỏi:

- Hai vị không định chiếm tiên cơ nữa sao?

Lăng Phi Nhã thấy đối phương biết rõ bụng dạ mình như thế không nhịn nổi gầm lên:

- Tiểu tử! Trên thế gian này ta và ngươi không thể cùng tồn tại!

Đồng Thiên Kỳ trầm tĩnh đáp:

- Bởi thế tại hạ nói trước hai vị nên chết rồi. Nếu hai vị điều tức xong thì mời xuất thủ!

Đã một lần ra chiêu sinh tử, Phi Hà Nhị Thánh thấy dùng chiến thuật đó không ổn. Bằng Thánh Lăng Phi Hồng quét mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ hỏi:

- Tiểu bối! Ngươi biết Phi Hà đảo thường dùng võ công gì không?

Đồng Thiên Kỳ đâu phải không hiểu mánh khóe của lão, cười khẩy trả lời:

- Hai vị như thống nhất dùng võ công thông dụng thì xin cứ tự tiện đồng thời xuất thủ!

Lăng Phi Nhã không hề phủ nhận, giận dữ nói:

- Tiểu bối, luận về võ công và trí tuệ thì ngươi vượt quá niên tuế mình. Hưởng thọ như vậy là đủ, chúng ta giúp cửu trùng thiên gạch tên ngươi trong sổ thiên tào đây.

Nói vừa xong, thân thế bổ ngay tới.

Lập tức thấy rợp trời chưởng ảnh như thiên la địa võng. Chung quy lấy áp lực làm trọng, không nghe tiếng chưởng phong nhưng âm ỉ một không khí như muốn vỡ ra. Giả sử Đồng Thiên Kỳ không vận đủ công lực thì nội thương bị chấn mà chết ngay rồi.

Lăng Phi Nhã xuất thủ, Lăng Phi Hồng không chút chậm trễ cũng phát chiêu tấn công khí thế cũng mãnh liệt kinh nhân không kém cạnh đại ca chút nào. Thật không thẹn chút nào với uy danh Nhị Thánh đã vang lừng nên khắp giang hồ.

Đồng Thiên Kỳ không chịu để người Vạn Thánh Đảo biết thân phận mình nên quyết không dùng Tiềm Long Chưởng. Chàng chỉ đánh ra một chiêu "Bát phương phong vũ" cản chưởng ảnh của đối phương.

Tuy chỉ một chiêu phổ thông nhưng với công lực chàng thì cũng tạo ra chưởng lực vô cùng uy mãnh.

Dù xét về chiêu thức và công thế Nhị Thánh sau hai chiêu vừa rồi chiếm được thượng phong nhưng họ cho rằng đối phương dùng kế nhử mình nên không dám khinh dịch chỉ liên tục đổi chiêu thức chưởng ảnh càng lúc càng dày dặc và quyết liệt hơn.

Đồng Thiên Kỳ lại xuất một chiêu "Cuồng phong tụ vũ" nhưng không áp đảo được đối phương.

Đả qua chiêu thứ mười, Phi Hà Nhị Thánh không còn hoài nghi gì nữa. Cả hai nhìn nhau đầy ngụ ý chắc mẩm đã gần nắm chắc phần thắng.

Viên Thánh Lăng Phi Nhã hét vang như sấm:

- Tiểu bối! Tuyệt học của ngươi lão phu đã lãnh giáo rồi. Bây giờ là lúc đưa hồn ngươi về chín suối!

Một lời vừa dứt, bốn chưởng cùng xuất thế đánh ào ạt như mưa gào gió cuốn trong đấu trường ít người nhận ra chiêu thức.

Đồng Thiên Kỳ vẫn tiếp tục nghênh chiêu nhưng tất cả những chiêu của chàng đều bị đối phương nhận ra nên đã khống chế và vô hiệu hóa dễ dàng, trong khi đối phương phát chiêu phần lớn chàng đều không biết nên phí không ít công lực và thời gian để tìm cánh hóa giải cho nên dù công lực vượt hẳn hai người chàng vẫn không sao chiếm được tiên cơ, chỉ nhờ vào thân pháp kỳ diệu mới thoát khỏi bị thương về tay Nhị Thánh.

Nhìn cục thế lúc này, Nhan Ngọc Phong lo lắng nói:

- Thạch huynh! hắc thiếu niên kia không phải là Đồng Thiên Kỳ rồi! Đây đã đến hồi sinh tử!

Địa Sát lệnh chủ vẫn giừ bình tĩnh đáp:

- Giả sử đã đến hồi sinh tử thì nói phải quên rằng đây là Vạn Thánh Đảo, nơi nó không muốn để cho các ngươi nhận ra thân phận thực sự của mình rồi!

Nhan Ngọc Phong vẫn nói bằng giọng hoài nghi:

- Đó là Thạch huynh chỉ đoán thế thôi chứ đâu có trông thấy thực diện mạo.

Quả thật Thạch Tùng Linh chưa nhìn thấy diện mạo của hắc thiếu niên nên không biết trả lời sao, thì đột nhiên Nhan Ngọc Vi nhỏ giọng nói:

- Nội tổ, điệt nữ biết chàng là Đồng Thiên Kỳ thật mà! Bộ mặt đen đó là do tiểu điệt với chàng dùng thuốc hóa trang làm ra. Đó là điều kiện mà chàng đưa ra khi đến bổn đảo.

Nhan Ngọc Phong ngơ ngác đứng ngẩn người một lát rồi vẫy tay bảo:

- Cháu lai đây, nội tổ có điều này muốn hỏi.

Lại quay sang "Địa Sát lệnh chủ" Thạch Tùng Linh dặn:

- Việc trong đấu trường phiền huynh để ý một lúc.

Thạch Tùng Linh gật đầu trịnh trọng đáp:

- Lão phu quý sinh mệnh nó cũng như của mình. Nếu còn lão phu thì nó không thể nào chết được đâu!

Nhan Ngọc Vi nghe vậy yên tâm, lùi lại trước Nhan Ngọc Phong đem hết chuyện cũ kể lại một lượt.

Lúc này trong đấu trường, tình thế so với lúc đầu đã trở nên vô cùng gay cấn.

Đồng Thiên Kỳ đã mất tiên cơ từ lâu nay hoàn toàn bị động chỉ nhờ vào thân pháp ảo diệu mà né tránh chiêu thức hiểm ác của đối phương. Người tinh mắt có thể thấy rõ sự cầm cự duy trì được không lâu nữa.

Nhị Thánh vẫn công. đông Thiên Kỳ tiếp tục né tránh. Gần trăm chiêu đã qua, thế của Đồng Thiên Kỳ càng giảm.

"Địa Sát Lệnh chủ" Thạch Tùng Linh cũng bắt đầu hoang mang, tự ngôn tự ngữ:

- Tiểu tử, đến khi nào ngươi mới chịu xuất Tiềm Long Chưởng ra đây?

Lúc ấy, Nhan Ngọc Vi đã kể hết tình đầu, Nhan Ngọc Phong nặng nề nói:

- Nói thế thì Đồng Thiên Kỳ quyết không chịu lộ mặt ở bổn đảo thật rồi. Ài! Đã trót sai lầm thật khó cứu vãn! Nếu không thấy mặt Đồng Thiên Kỳ, chỉ e tính mạng của Dung nhi và Phụng Linh không còn ai cứu được! Sai lầm này của lão phu không những làm mất đi tính mạng tôn nữ của mình mà còn hại thêm một cô nương khác nữa!

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh nghe nói vậy liền mở lời:

- Thầy thuốc chẳng lo chết bệnh, người hiền không sợ Phật xa, tiền bối đoán việc như vậy là còn sớm đó!

Nhan Ngọc Phong lắc đầu cười khổ:

- Dù là thần y cùng khó chữa tâm bệnh. Yên lão đệ thấy lão phu nói dúng không?

- Đồng Thiên Kỳ ở đây rồi, chỉ cần họ thấy mặt gã là bớt bệnh thôi chứ gì?

- Vấn đề là ở đó. Nếu Đồng Thiên Kỳ chịu lộ mặt thì đã chẳng cần phải hóa trang làm gì.

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh rắn rỏi nói:

- Vãn bối có cách khiến Đồng Thiên Kỳ phải lộ thực diện.

Nhan Kiếm Long nghe vậy thảng thốt hỏi chen vào:

- Dùng dược vật ư?

Yên Di Thánh lắc đầu.

- Đồng Thiên Kỳ đã uống nội đan của "Triết long xích châu" nên mọi độc vật không thâm nhập được vào cơ thề. Dùng dược vật đối với y vô dụng.

- Vậy thì biết dùng cách nào?

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh lấy giọng nghiêm trang nói:

- Nhan lão bá xin đừng trách văn bối cả gan nói thẳng, vãn bối xin lão bá đáp ứng cho một điều kiện.

Nhan Ngọc Phong thoáng ngạc nhiên nhưng cười đáp một cách khẳng khái:

- Nói đi, chỉ cần có thể cứu được mạng của hai hài tử, điều kiện nào lão phu cũng đáp ứng.

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh cúi mình thi lễ, sau đó mới trầm giọng nói:

- Tình cốt nhục ai cũng sâu nặng nhe bể. Vãn bối chỉ có một hài nhi này khi nào cứu được hai vị cô nương rồi dám xin tiền bối bỏ qua tính tình cổ quái của cha con chúng tôi mà cho Nhan Ngọc Dung và nó giao tình vĩnh viễn kết làm thư muội thì vãn bối lấy làm may mắn lắm.

Cứ theo cả tính cuồng ngông tự đại của "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh mà nói ra lời cầu khẩn này thì đủ biết lão ta quý nữ nhi mình đến bao nhiêu!

Nhìn lam y thiếu nữ Yên Ngọc Lăng- đang ngưng mục vào đấu trường, mồ hôi lấm tấm trên trán, Nhan Ngọc Phong biết rằng nhi nữ của Yên Di Thánh không chú ý đến cuộc đàm thoại của họ vả chăng cũng chẳng mấy người trong đấu trường nghe được, Nhan Ngọc Phong cảm động đưa tay nắm lấy bàn tay của Yên Di Thánh, nói với giọng chân tình:

- Yên lão điệt! xin bỏ qua lão phu đã mạo muội gọi ngươi như thế- cho đến hôm nay, lão phu mới nhìn ra tình cảm ẩn chứa trong vẻ ngoài kiêu hãnh lãnh bạc của ngươi.

Tuy lão phu không dám quyết đoán ý kiến của những nhi nữ ấy rõ sao nhưng tin rằng chúng sẽ hân hạnh cùng nhau kết làm tỉ muội. Về phần mình chúng ta hãy cùng nhau tận lực.

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh gật đầu cảm kích nói:

- Tiểu điệt nhất định sẽ tận lực.

Lão liền nhỏ giọng nói kế hoạch của mình cho Nhan Ngọc Phong nghe.

Lúc này trong đấu trường Đồng Thiên Kỳ và Phi Hà Nhị Thánh đã cùng nhau tử chiến hơn hai trăm chiêu, toàn trường khói bốc mù mịt khí thế mỗi lúc càng thêm quyết liệt.

Chợt nghe Nhị Thánh cùng đồng thanh hét lên một tiếng như long rền hổ rống, đồng thời một chiêu ào ạt xuất ra rung chuyển cả không gian. Rõ ràng cả hai đã hợp lực công một đòn quyết định.

Trong bóng u ám của khói bụi mịt mù, chúng nhân thoáng thấy bóng Đồng Thiên Kỳ lảo đảo.

Nhan Ngọc Vi kêu lên một tiếng thảng thốt định lao vào đấu trường, Yên Ngọc Lăng cùng thốt lên tiếng la kinh hãi định bám theo Nhan Ngọc Vi thì Địa Sát lệnh chủ vội vàng giữ lại nói:

- Khoan dã! Đồng Thiên Kỳ chưa thụ thương đâu!

Lão thấp giọng nói thêm:

- Nếu lão phu đoán không sai thì đây là lúc tối hậu.

Phi Hà Nhị Thánh không ngờ chiêu "Thập nã cưu di" tối độc mà đối phương vẫn tránh kịp. Cả hai nóng tiết gào lên:

- Tiểu tử, ngươi chẳng còn chống chọi được bao lâu nữa!

Dứt lời lại một chiêu "Vạn điểu áp hà" công sang như vũ bão.

Mắt Đồng Thiên Kỳ ánh lên tia sát cơ như lửa. Giọng chàng chứa chất nổi căm hờn:

- Đến lúc hai vị chết thảm rồi!

Nói xong một tay cong lại thu về, hữu chưởng đẩy mạnh từ dưới lên xuất một chiêu "Thất hải phi long". Đột nhiên trong cát bụi mịt mù của trận chiến chợt cuồn cuộn một lớp bàn long chưởng ấn tìm mọi sơ hở trong chưởng ảnh của Phi Hà Nhị Thánh công sang.

Nhị Thánh không thể nào ngờ rằng mãi đến lúc này đối phương mới chịu xuất chiêu tuyệt học. Cả hai run giọng la lên:

- Tiềm Long...

Chừng như không muốn đối phương tiết lộ võ học của mình, chàng "hừ" một tiếng rồi nhanh như chớp lao mình tới xuất tiếp một chiêu "Cửu tiêu du long".

Lúc này công thế của Phi Hà nhị thánh đã hoàn toàn tiêu thất, cả hai lập tức thu chưởng vừa lùi vừa xuất chiêu để tự bảo vệ mình.

Tuy nhiên dù chưởng ảnh của Nhị thánh dày đặc đến mấy cũng không ngăn được sự tiềm nhập của bàn long.

Viên Thánh Lăng Phi Nhã lập bập thốt lên:

- Ngươi là Đồng Thiên...

Lăng Phi Nhã chưa nói hết câu thì Đồng Thiên Kỳ đã lại lao nhanh tới quát to át cả giọng đối phương:

- Đã biết tại hạ là ai, hai vị không còn gì hối hận nữa!

Nói xong biến chưởng một chiêu "Cửu đỉnh tàng long" tối hậu.

Một đám bàn long tuôn sa như thác, đột nhiên tập trung lại thành bảy luồng rồi sau hết biến thành vô ảnh.

Thốt nhiên không thấy chưởng ảnh của Nhị Thánh đâu nữa. Một lúc không gian lắng lại mới thấy cả hai đưa tay ôm ngực, mặt nhợt nhạt như tờ giấy.

Viên Thánh Lăng Phi Nhã nhìn bộ mặt đen nhẻm của Đồng Thiên Kỳ tuyệt không biểu lộ một chút sắc thái nào, cất tiếng nói một cách khó nhọc:

- Ngươi... báo được một phần... gia cừu sư hận... nhưng không thể... biết chủ sư.....

ta tin chẳng... bao lâu... tái ngô..... chốn hoàng tuyền.

Nói xong trút hơi thở cuối cùng, kết thúc cuộc đời của một kẻ gian hùng.

Bằng Thánh Lăng Phi Hồng thấy Lăng Phi Nhã đã chết, lão không đủ sức nói lời căm giận nữa, chỉ thều thào mấy tiếng:

- Tiểu bối... đừng mong... Nhị Thánh chúng tạ.. sám hối...

Chưa dứt câu, hồn lão đã theo đại ca về Thập điện.

Đồng Thiên Kỳ từ từ bước tới nhặt Chấn Thiên Lệnh bỏ vào áo rồi bất ngờ rút phắt long đầu kiếm quay lại khắc vào ngực hai tử thi mấy nhát.

"Địa Sát Lệnh chủ" Thạch Tùng Linh thấy vậy ngơ ngác buột miệng hỏi:

- Chúng chết rồi, tiểu tử ngươi còn vẽ gì lên đó nữa?

Đồng Thiên Kỳ tra kiếm vào bao lạnh lùng đáp:

- Tại hạ đã nói, cần lấy huyết của họ để tẩy vết ô uế trên Chấn Thiên Lệnh.

"Địa Sát Lệnh chủ" Thạch Tùng Linh lắc đầu lẩm bẩm:

- Chẳng qua ngươi không muốn lưu lại "Tiềm Long Chưởng ấn" trên thi thể chúng sợ người phát hiện thân phận ngươi đó thôi!

Hồi 45 - Rượu Ép Lòng Sầu Say Lúy Lúy

Một tòa đại sảnh cổ kính tráng lệ gồm rường hoa xà chạm, tường treo đầy tranh thủy mặc, trần treo hoa đăng rực rỡ, sàn lát đá hoa cương, bàn ghế được chạm khắc tinh vi sang trọng chẳng kém gì dinh thự của bậc công hầu vương tước.

Lúc này trong đại sảnh bày một bàn đại tiệc. Tuy ít người nhưng không khi hết sức uy nghi, bát đĩa toàn thứ dắt tiền đồ ăn đều là hảo hạng. Rồi rượu ngon nức tiếng, rõ ràng chủ nhân đã chẳng tiếc thứ gì.

Ngồi ở chính giữa là lão Đảo chủ Vạn Thánh Đảo Nhan Ngọc Phong, hai bên là huynh đệ Nhan Kiếm Long, hai bên nữa là Thần Châu Tam Tà ba vị với "Trác Kình".

Mãnh Long đã say từ bao giờ nằm ngất ngưỡng gục xuống bàn. Đối diện với lão Đảo chủ có Đồng Thiên Kỳ, "Đia Sát Lệnh chủ" Thạch Tùng Linh và "Thập Điệp Truy Hồn Y" Yên Di Thánh. Còn hai thiếu nữ Nhan Ngọc Vi và Yên Ngọc Lăng vừa đi ra hậu viện.

Nhan Ngọc Phong đưa cao chén rượu nhìn Đồng Thiên Kỳ nói:

- Lão phu cất chén rượu này để biểu thị một phần nhỏ đối với ơn sâu của tiểu huynh đệ hôm nay đã giúp Vạn Thánh đảo qua cơn đại biến!

Nói xong lão uống một hơi hết cạn.

Đồng Thiên Kỳ vội vàng đứng dậy cúi mình nói:

- Tiền bối xưng hô như vậy, vãn bối thật không dám đương. Tuy chỉ góp chút công lao nhưng vãn bối cũng xin nâng chén rượu này kính chúc tiền bối thọ tựa thái sơn, phúc tày Đông Hải!

Nói xong chàng cũng uống tận ly.

Nhan Ngọc Phong vốn đã hối hận nay nghe nói thế căng thêm cảm động suýt rơi nước mắt, than thầm:

"Hài tử! Ta nghe rõ tiếng lòng ngươi. Ta biết ngươi không còn nhớ gì mối hận với ta. Thế nhưng ta xin mạn phép vượt quá thân phận là bậc tiền bối tìm cách lưu ngươi lại bổn đảo mấy ngày giúp ta giải cứu hiểm mệnh cho hai nhi nữ! Có lẽ một lần nữa ta lại mang lỗi với ngươi nhưng xin chớ trách ta!".

Theo sắc diện của lào Đảo chủ, "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh đoán chủ nhân đang kích động và khó xử, lão sợ hỏng mất đại kế vội vàng đứng lên nói:

- Nguyệt Hoa hội đều tập kích vào ban đêm. Còn không nhiều thời gian nữa chúng ta đừng bỏ phí nó. Vãn bối đề nghị chúng ta nên lấy thêm chén, đặt trước mặt mỗi người một bát to rồi mỗi người vừa đàm luận vừa uống đỡ mất thì giờ hiện đang cấp bách các vị thấy thế nào?

Nhan Kiếm Long ngạc nhiên nhìn lão Đảo chủ, không biết lý do gì hôm nay phụ thân bỏ mất lệ cũ, nhưng qua sắc mặt, ông hiểu rằng phải có ẩn tình bên trong nên cũng tán thành.

Nhan Kiếm Hồng thấy thân phụ và đại ca đều tán thành cũng không phản đối "Thập Điện Trun Hồn y" Yên Di Thánh nhìn "Địa Sát Lệnh chủ" Thạch Tùng Linh hỏi:

- Còn Thạch tiền bối thì sao?

Là một lão đầu dạn dày kinh nghiệm, Thạch Tùng Linh thoáng nhìn thái độ đáng ngờ của Yên Di Thánh và Nhan Ngọc Phong là hiểu ngay. Lão cười tinh quái:

- Lão phu thì cứ rượu nhiều là thích chứ can gì phải hỏi lôi thôi? Chỉ sợ vị tiểu hiệp đây thì có!

Đồng Thiên Kỳ thấy việc này không có gì đáng chú ý nên cười nói:

- Khách đương nhiên tùy chủ thôi!

Nhan Kiếm Long lập tức sai gia nhân đem rượu và bát lớn mang vào.

Nhan Kiếm Hồng đột nhiên khai khẩu:

- Chúng ta cứ uống thật lực vào, nếu ngủ ngon được như họ cũng tốt!

Lão đưa tay chỉ vào Thần Châu Tam Tà và "Trác Kình" Mãnh Long đang ngáy vang như sấm.

Nhan Ngọc Phong thở dài nói:

- Chẳng qua họ nghĩ tới Đồng Thiên Kỳ mà mấy hôm nay không mấy khi tỉnh cả.

Ài! chỉ một mình lão phu mắc sai lầm mà lụy tới nhiều người... không biết tính mạng của Dung nhi và Phụng Linh sống chết lúc nào!

Đồng Thiên Kỳ nghe nói giật mình, nhìn Thần Châu Tam Tà than thầm:

- Thật là người tri tâm ngàn vàng không mua được. Ài! Xưa nay họ chẳng biết sợ trời đất gì, nay chỉ vì Đồng Thiên Kỳ này mà đổi tâm tính nhiều đa.

Chàng bưng chén uống liền một hơi.

Nhan Ngọc Phong lại nói:

- Mấy hôm nay họ bức bách lão phu vào thế bí quá, muốn mọc cánh bay ngay sang Phi Hà Đảo. Chỉ e theo họ thúc giục, lão phu cùng họ được táng thân ở đó mất rồi!

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh tiếp lời:

- Xưa nay Thần Châu Tam Tà chưa phục người nào, nay lại đổi tâm tính ra như thế thật may cho thiên hạ!

Nói rồi lão cũng tự tay nâng một chén uống cạn.

Mọi người ai cũng nâng ly, Đồng Thiên Kỳ cũng theo đó uống một bát.

Chàng lại nghĩ đến Mai Phụng Linh vì mình mà chịu bao điều khốn khó, nhớ những lời tha thiết cảm động của nàng, lại theo lời Nhan Ngọc Phong vừa nói thì tính mạng Phụng Linh đang nguy ngập, chung quy cùng chỉ vì chàng mà thôi.

Nghĩ tới dây, chàng cảm động đến thắt lòng, bất giác chàng cầm chén uống thêm ly nữa.

Phàm người sống cô độc ít bạn bè thường được mượn chén rượu giải khuây hoặc bộc bạch tâm sự của mình. Và chính lúc này Đồng Thiên Kỳ đang ngổn ngang tâm sự.

Việc khó xử nhất của chàng giờ đây là có nên lộ mình hay không?

Ở Phi Hà Đảo chàng vốn nghĩ ràng sự việc giản đơn hơn nhiều. Không ngờ bây giờ lại rắc rối thế. Chỉ cần nhìn vào tình trạng của Thần Châu Tam Tà đủ biết Mai Phụng Linh và Nhan Ngọc Dung tuyệt vọng đến thế nào. Nhan Ngọc Dung thì dù sao cũng còn có thân quyến, còn Phụng Linh...

Chỉ qua một nửa canh giờ, Đồng Thiên Kỳ đã uống đến sau bảy bát lớn.

Tuy nhiên chàng vẫn còn tỉnh táo.

Đến lúc này những lời của Nhan Ngọc Phong mới lọt được vào tai chàng với giọng kể đầy xót thương và buồn bã:

-... Nơi đó những vườn đào xum xuê cứ độ xuân sang là hoa nở rợp trời một màu đỏ thắm, sực nức mùi hương và đầu hè cây nào cây nấy trĩu quả căng tròn ngọt lịm...

Lòng Đồng Thiên Kỳ đau nhói. Những kỷ niệm đầy thơ mộng của thời thơ ấu hiện về làm nhức nhối con tim.

Chàng lại quờ tay tìm chén...

Giọng kể vẫn như những mũi dao cứa vào lòng:

-... không ngờ chỉ sau sáu năm, một gia đình hạnh phúc dường ấy lại phải chịu nỗi bất hạnh lớn lao đến thế...

Đồng Thiên Kỳ muốn đứng dậy gào to:

- Đừng kể nữa!

Nhưng chàng đành giương cặp mắt đục ngầu nhìn vào cõi xa xăm, không còn ý thức được những gì đang diễn ra trước mắt.

Cuối cùng Đồng Thiên Kỳ gục xuống bàn.

"Chong" một tiếng, bát rượu cầm trên tay Đồng Thiên Kỳ rơi xuống vỡ tan. Mọi người đều chạy đến.

Nhan Ngọc Long thở dài lẩm bẩm:

- Lòng càng sầu rượu càng dễ ngấm. Hài tử! Với tuổi tác còn ít như vậy, ngươi. đã đảm trách công việc quá nhiều rồi!

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh nhìn "Địa Sát Lệnh chủ" Thạch Tùng Linh nói:

- Thạch tiền bối! Vãn bối không đủ công lực, tiền bối hãy điểm thùy huyệt cho gã đi.

Thạch Tùng Linh hỏi:

- Để làm gì?

Yên Di Thánh đáp thực:.

- Hai cô nương đang mắc tâm bệnh, thuốc thang không trị được, để cho chúng thấy thực diện tiểu tử này ắt khỏi.

"Địa Sát Lệnh chủ" Thạch Tùng Linh gật đầu vung tay điểm vào thùy huyệt Đồng Thiên Kỳ rồi nói:

- Kế hoạch hay lắm! Các ngươi dấm dớ như mèo ăn vụng, bây giờ ta mới hiểu ra.

Nhan Ngọc Long bế thốc Đồng Thiên Kỳ lên quay người đi thẳng vào hậu viện.

Ông không để chàng trong phòng khách mà đưa tới một thất phòng ở hậu. viện, đã chuẩn bị sẵn giường nệm tinh thươm.

Gian phòng không lớn những cách sắp đặt bài trí rất trang nhã. Góc phòng kê một chiếc giường trải nệm trắng, ngoài ra còn mấy chiếc ghế thấp. Hai cửa sổ đều hướng ra hai phía biển chỉ buông rèm mà không đóng, dưới một cửa sổ đặt một cái bàn nhỏ trên đặt chiếc bình cắm đầy hoa.

Nhẹ tay đặt Đồng Thiên Kỳ xuống giường, Nhan Kiếm Long nhìn khá lâu vào bộ mặt đen nhẻm của Đồng Thiên Kỳ rồi quay lại nói với một tì nữ:

- Đi báo với chủ mẫu vừa tiểu thư Đồng Thiên Kỳ đã tới đây.

Tì nữ cúi mình đáp:

- Huệ thư thư đã đi báo rồi, phu nhân và tiểu thư đang đến.

Vừa lúc ấy ở ngoài cửa đã hiện ra một thiếu phụ rất đẹp, tuổi tuy xấp xỉ bốn mươi nhưng thời gian chưa hề làm tàn phai nét xuân sắc đầy quyến rũ nơi đôi môi tươi thắm và đôi mắt mượt như nhung của bà.

Hai bên thiếu phụ có Nhan Ngọc Vi và Yên Ngọc Lăng, sau lưng họ bốn tì nữ đang dìu Nhan Ngọc Dung và Mai Phụng Linh.

Nhìn thần sắc và hình dạng của hai thiếu nữ tiều tụy đến nổi tưởng chừng một ngọn gió cũng có thể thổi bay đi.

Nhan Kiếm Long nhìn qua mọi người rồi nhẹ giọng:

- Nó ở trong phòng này. Nhưng nên nhớ không được chùng chình lâu quá. Thùy huyệt của nó bị phong bế, để lâu tất ảnh hưởng. Bây giờ ta về đại sảnh tiếp khách đã.

Trung niên phụ nhân và Nhan Ngọc Vi cùng Yên Ngọc Lăng vào phòng trước.

Còn hai thiếu nữ kia cũng ra hiệu cho tì nữ đưa mình vào sát cửa ghé mắt nhìn vào. Cứ theo sắc mất tiều tụy của họ mà phán đoán thì họ không tin rằng chính Đồng Thiên Kỳ đang cố mặt trong phòng.

Nhan Ngọc Vi quay ra gọi:

- Muội muội! Hai người vào đi! Vào trong này!

Thiếu phụ vừa lướt mắt nhìn người đang nằm bất động trên giường chợt giật mình tự nhủ:

- Kiếm Long đã nói với ta rằng Thiên Kỳ rất tuấn tú mỹ mạo trong đời ít người sánh kịp. Sao ở đây lại là một thiếu niên đen đũi thế này?

Nhan Ngọc Dung và Mai Phụng Linh có người đỡ nặng nề lê gót vào phòng, bốn con mắt tập trung vào Đồng Thiên Kỳ. Cứ xem hình dáng thì họ tin rằng đó là người mà vì người đó họ đã mất ăn kém ngủ để đến nổi thân tàn, nhưng nhìn vào khuôn mặt cả hai lại sửng sờ ngơ ngác. Họ tuyệt vọng đến nổi lả người đi. Nếu không có bốn tì nữ đỡ lấy thì đã ngã gục xuống rồi.

Đưa đôi mắt đẫm lệ nhìn thân mẫu và vị thư thư, Nhan Ngọc Dung khó nhọc nói:

- Mẹ! Chúng ta quay về phòng thôi! Con biết ắt kiếp này không bao giờ còn gặp được chàng nữa. Dù chàng còn sống thì cũng chẳng thèm đặt chân lên Vạn Thánh Đảo để trông thấy nữ nhân bất nghĩa này đâu? Nếu trời xanh còn đoái thương đến tôi suốt đời ôm khối tình si thì xin phù hộ cho chàng luôn an khang tráng kiện để sớm báo thân cừu, Nhan Ngọc Dung tuy chết cũng có chút an ủi khi về chín suối!

Lời thống thiết của nàng cùng đôi dòng châu theo nhau lăn xuống đôi gò má hõm sâu khiến người nghe không ai cầm nổi nước mắt.

Tuy không nói nhưng lòng Mai Phụng Linh cũng đau như thắt. Nàng không bị nỗi hối hận giày vò nhiều như Nhan Ngọc Dung nhưng nàng cùng chàng đã hứa lời vàng đá, mọi hy vọng và niềm vui nàng đã gửi cả nơi chàng, và giờ đây, cả thế gian đối với nàng chỉ là trống vắng!

Xem tình cảnh hai người lại nghĩ thân mình xưa nay đã gặp phải muôn trùng gian khó, bất giác đôi mắt Nhan Ngọc Vi cũng đỏ hoe. Tuy nhiên chi một lát, nàng trấn tỉnh nói:

- Hai muội lại đây, ta sẽ cho xem diện mạo thực của chàng.

Không chờ hai người đồng ý. Nhan Ngọc Vi liền ra hiệu cho bến tì nữ đìu họ tới gần giường.

Nàng lấy trong người ra một chiếc bình ngọc màu trắng đổ ra mấy viên dược hoàn, sai một tì nữ đi lấy một bình nước nóng. Khi nước được đưa vào, Nhan Ngọc Vi cho thuốc vào nước, lấy một. chiếc khăn tay.

Tất cả những người có mặt trong phòng đều sốt ruột nhìn chăm chăm vào những động tác của Nhan Ngọc Vi. Lòng họ vẫn còn hoài nghi thiếu niên đen đủi nọ lại chính là Đồng Thiên Kỳ.

Nhan Ngọc Vi chấm khăn vào bình nước nhẹ tay xát vào bộ miệng đen nhẻm đó.

Thời gian chừng như ngừng lại. Cuối cùng rồi cũng hiện ra bộ mặt trắng trẻo, dần dần chính Đồng Thiên Kỳ bằng xương bằng thịt hiện ra trước mắt mọi người.

Nhan Ngọc Vi quay nhìn muội muội đứng thảng thốt như chưa tin vào mắt mình nói:

- Muội muội! Qúa khứ đều đã qua rồi! Các ngươi không nên quá xúc động, chàng không nhớ tới

mối hận chúng ta đâu, nếu không chàng đã không đến đây làm gì.

Chính mắt ta thấy chàng khi nghe nội tổ nói rằng hai người đang trong tình trạng nguy kịch, chàng đã để lộ niềm thống khổ vô biên. Còn Dung muội, chàng muốn nhanh chóng rời khỏi đây mà không chịu lộ diện chẳng qua không muốn muội đánh mất sự đầm ấm an lạc trong gia đình mà thôi. Vì chàng đã chịu đau khổ gần như trọn đời với tấm thân cô độc nên hiểu rõ sự mất mát khi không được hưởng niềm vui đoàn tụ trong gia dình. Tuy nhiên chưa bao giờ chàng nói ra điều đó.

Mọi người trong phòng nghe vậy đều rơi nước mắt. Nhan Ngọc Dung vừa khóc vừa nói:

- Phải! Muội từng nói với chàng mình có một gia đình an lạc không nên lưu lãng giang hồ. Thư thư, muội biết tâm ý của chàng, nói như vậy chỉ làm chàng đau khổ!

Trung niên phụ nhân là người đầu tiên đến bên Đồng Thiên Kỳ, sờ vào khuôn mặt tuấn mỹ của chàng nói:

- Phải rồi! Muội muội hồn thiêng nơi chín suối! Phải rồi? Chính là cháu ta đây!

Hỡi ôi! Tạo hóa sao khéo trớ trêu, sao nỡ bắt một hài tử tuấn mỹ thế này phải gánh chịu một nổi tang thương đến thế?

Phụ nhân nói xong, đôi dòng nước mắt cũng lã chã tuôn rơi.

Hồi lâu, Nhan Ngọc Dung mới thốt lên mừng vui xen lẫn mất nghi ngờ:

- Không, không phải sự thực! Chỉ trong mơ ta mới thấy chàng thanh thản thế này?

Mai Phụng Linh cũng nói nghẹn ngào:

- Xin trời xanh thương xót! Chỉ sợ trong chớp mắt chàng lại mất đi!

Hai thiếu nữ gắng sức lê bước lại gần phủ phục xuống giường sờ vào đôi bàn tay mềm mại vô lực, sờ mái tóc còn chưa sạch hết màu thuốc hóa trang.

Phụ nhân thấy vậy xiết bao cảm động, cất tiếng dịu dàng:

- Các nhi nữ, đây không phải là mộng mà sự thực rồi. Thiên Kỳ, ta sẽ cố giữ con lại, dì sẽ làm cho con cảm thấy đây là gia đình của minh, hãy coi dì như thân mẫu... Dì biết con còn trẻ nhưng đã đảm đương trách nhiệm nặng nề...

Nhan Ngọc Dung ngước một nhìn thân mẫu nói:

- Mẹ! Có thực mẹ lừa được chàng lại đây không?

Trung niên phụ nhân gật đầu đáp:

- Mẹ sẽ cố sức. Tuy gia cừu nó còn chưa báo xong nhưng mẹ tin rằng nó sẽ ở lại một thời gian.

Từ cửa sổ thổi vào một cơn gió nhẹ khiến lòng người cảm thấy man mác nhẹ nhàng, hầu như làn gió ấy cũng xua đi nỗi sầu tư u ám trong lòng hai thiếu nữ.

Chẳng phải vậy sao? Đồng Thiên Kỳ đang ở đây, trong vòng tay họ. Dù mai đây chàng có lại ra

đi nhưng họ đã được gặp chàng, rồi đây chàng sẽ tha thứ, và nếu phụ nhân làm được điều mà họ mong ước, chẳng phải Đồng Thiên Kỳ sẽ mãi là của họ nữa sao?

Đột nhiên phụ nhân chú ý đến y phục rách nát của Đồng Thiên Kỳ. Bà vội vàng kêu lên:

- Linh nhi và Dung nhi đã may y phục cho nó rồi mà? Mang đến ngay đi!

Lập tức hai nữ tì chạy đi lấy y phục mang đến.

Phía ngoài có một tì nữ chạy vào bảo:

- Phu nhân, Tư Không Linh tiền bối muốn gặp Đồng Thiên Kỳ.

Phụ nhân giật mình nói:

- Đây là nơi nào mà ông tạ..

Phụ nhân còn chưa dứt câu thì ở hàng lang có tiếng cười vọng vào:

- Tư Không Linh thất lễ dám mạo muội vào đây muốn gặp Đồng Thiên Kỳ xong sẽ chịu tội với phu nhân. Vừa may Tư Không Linh sắp có chỗ được dùng tới đó là giúp Đồng Thiên Kỳ thay y phục.

Tuy nói ngay ở cửa nhưng lão chưa vội vào ngay cốt để trong phòng chấn chỉnh lại Phụ nhân cho xếp bàn ghế ngay ngắn cho bốn thiếu nữ ngồi lên. Lát sau Tư Không Linh ló đầu vào hỏi:

- Phu nhân, Tư Không Linh thất lễ! Có vào được không?

Trung niên phụ nhân vẫn ngồi ở mép giường nói hơi bực:

- Tư Không đại hiệp chẳng đã vào đó sao còn hỏi gì nữa?

Tà Bốc Tư Không Linh mỉm cười vẻ hối lỗi rồi đến thẳng bên giường. Vừa thấy Đồng Thiên Kỳ, lão vừa kinh ngạc vừa vui mừng, một lát cười to lên nói:

- Hảo hảo! Thần Châu Tam Tà đã ngỡ mất ngươi- người duy nhất khiến chúng ta tâm phục. Ha ha hạ..

Lão cười to một hồi lâu chừng như để bù cho mấy hôm nay không nở nụ cười nào, cười xong lại nói:

- Phu nhân! Thùy huyệt đã bị bế lâu quá rồi, nên giải khai thôi!

Nói xong lão giơ tay chực giải huyệt.

Nhan Ngọc Vi thấy vậy la hoảng:

- Hãy khoan, cần phải hóa trang lại cho chàng như cũ đã chứ?

Nhan Ngọc Dưng phản đối:

- Không cần? không cần đâu!

Tà Bốc Tư Không Linh cười:

- Không hóa trang thì gã đi ngay bây giờ hay sao chứ?

Nói xong lão giải khai ngay Thùy huyệt cho Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ ú ớ bồi lâu rồi mới từ ừ hồi phục lại tâm trí.

Lúc này trong phòng im phăng phắc.

Mỗi người đều có dự cảm về điều họ không mong muốn sẽ xảy ra.

Đồng Thiên Kỳ đưa mắt ngơ ngác thìn xung quanh, chợt nhận thấy Nhan Ngọc Dung và Mai Phụng Linh với bộ mặt và thân hình tiều tụy, chàng thấy trào lên một nỗi xót thương vô hạn pha lẫn niềm cay đắng, định nhảy xuống giường nhưng chợt trấn tĩnh, lấy vẻ mặt lạnh lùng khinh bạc đã thâm căn cố đế bấy lâu nay hỏi:

- Tại hạ Ở đâu thế?

Nhan Ngọc Dung và Mai Phụng Linh chợt bật khóc.

Đồng Thiên Kỳ cố nén nỗi xúc động, buông giọng lạnh lùng:

- Cô nương sao lại...

Không thể nín nhịn lâu hơn nữa, Nhan Ngọc Dung khóc òa lên:

- Thiên Kỳ...

Rồi đâm bổ tới nhưng không trụ vững té xỉu xuống, may hai tì nữ kịp giữ nàng lại.

Nghe gọi, Đồng Thiên Kỳ thảng thốt.

Chàng nhìn sang Nhan Ngọc Vi dò hỏi chợt thấy nàng đang cầm trên tay bộ mặt nạ đen hóa trang của mình liền nhảy khỏi giường tức giận hỏi:

- Vậy là cô nương đã phản bội lời hứa của mình ư?

Nhan Ngọc Vi nước mắt dầm đìa không biết trả lời sao.

Giọng chàng lại cất lên lạnh như băng:

- Đồng mỗ không ngờ. Giờ đây xin cáo biệt!

Nói xong chàng cử bước di nhanh ra cửa trong tiếng nức nở cố ghìm của những thiếu nữ.

Tà Bốc Tư Không Linh vội vàng nhảy tới giữ Đồng Thiên Kỳ lại.

- Đồng công tử muốn đi cũng được, nhưng hãy nghe lão phu nói mấy lời...

Những người trong phòng lại hy vọng, nhìn chăm chú vào hai người.

Đồng Thiên Kỳ lãnh đạm bảo:

- Tư không tiền bối cứ nói.

- Khi chia tay ở U Minh đảo, có phải là công tử đã đáp ứng với ba chúng ta và Mai cô nương phải bảo trọng mình?

Đồng Thiên Kỳ bôi rối gật đầu hỏi:

- Phải, nhưng chuyện đó có dính dáng.

Tư Không Linh ngắt lời:

- Có chứ? Chúng ta đã nói, hãy vì bốn cái mạng này mà công tử hãy bảo trọng.

Thần Châu Tam Tà chúng ta không nói làm gì, nhưng còn Mai cô nương đây vì công tử mà đến nông nổi này, chẳng lẽ bây giờ công tử đến đây rồi để mặc cô ta chết cứ bỏ đi thế không phải là con người phụ bạc ư.

Đồng Thiên Kỳ nghe mắng định phát nộ nhưng nhớ lại tình cảm đầm thắm đầy hy sinh của Mai Phụng Linh đốt với chàng ở U Minh đảo, và thật ra cho đến lúc này chàng vẫn thương cảm nàng đến rát lòng Còn như Thần Châu Tam Tà đối với chàng cũng nghĩa tình sâu nặng thế làm sao chàng có điều gì trách cứ Tà Bốc được Tả Bốc tư không Linh cố giấu nọ cười tinh quái nói tiếp:

- Lại nói hiện nay biết diện mục thực của Đồng công tử không phải chỉ có một người. Chẳng lẽ hai vị cô nương kia công tử hẹp hòi hơn? Chính hai vị đó với mối si tâm đủ làm mọi người cảm động đến không ngăn được nước mắt.

Công tử không biết bộ y phục mình đang mặc trong người chính là do hai vị đó may để chôn theo công tử. Vì tất cả chúng ta đều không tin ngươi còn sống nơi nhân thế. Không chỉ có vị cô nương vì công tử mà phát bạo bệnh, Thần Châu Tam Tà chúng ta hôm nay đã định thiêu trụi Vạn Thánh đảo rồi!

Đồng Thiên Kỳ kinh dị thét lên - Sao? Các ngươi sao dám…

Trung niên phụ nhân bây giờ. mới lên tiếng:

- Hài tử đừng trách Tư Không đại hiệp. Ba vị này vì ngươi mà nằng nạc đòi đi ngay sang phi Hà Đảo. Kiếm Long đã ngăn cản đề đảm bảo sự an toàn vì thế xuýt nữa nẩy sinh xung đột. May mà tình trạng nguy ngập của Dung nhi và Phụng Linh đã làm họ thông cảm được với nhau Đồng Thiên Kỳ nhìn bà không nói gì, hồi lâu bà tiếp giọng:

- Thiên Kỳ, dì biết con còn chưa trả xong gia cừu, nhưng tạm thời hãy coi đây như gia đình mình lưu lại một thời gian Đồng Thiên Kỳ ngạc nhiên đưa mắt dò hỏi, phụ nhân biết ý nói:

- Ta và thân mẫu cháu là thư muội.

Đồng Thiên Kỳ đã nghe "Địa Đao" Ngũ Tinh Khôi nhắc đến "Võ lâm song diễm".

nhưng tuyệt nhiên không biết thân mẫu mình là một trong hai vị đó liền ngạc nhiên hỏi:

- Vậy thì thân mẫu…

- Phải, là một trong "Võ lâm song diễm" hai chúng tạ..

Đồng Thiên Kỳ cúi đầu trầm tư nói:

- Tôi còn biết nói gì nữa? Qúa khứ đã qua rồi, đây là xứ sở của người. Những người ở đây đều là trưởng bối của Đồng Thiên Kỳ. Dù không như thế thì Thiên Kỳ này cũng không để tâm thù hận bất kỳ ai, chỉ hận mình số phận đã được an bài như thế.

Nhưng mẫu bá, tiểu điệt không thể ở lại đây được!

Tà Bốc Tư Không Linh lại nói:

- Công tử đã biết vận mệnh như thế, lại không mang hận với người nào ở đây, hãy vì họ mà ngươi nên ở lại.

Đồng Thiên Kỳ cười buồn bã nói:

- Tại hạ đâu có vì họ mà làm được gì, ngoài việc đem đến tai họa mà thôi?

Đồng Thiên Kỳ đã là con chim lìa tổ nên không thể để cho mảnh đất thân tộc duy nhất còn lại trên đời của tại hạ phải tan lìa.

Tà Bốc nói:

- Sao ngươi còn chưa nhận ra tình thế trước mắt? Nhật Nguyệt Bang quyết không để Vạn Thánh Đảo trường tồn.

- Tại hạ biết, nhưng tại hạ ra đi cũng là lôi cuốn một phần lực lượng của chúng về mình.

- Nhưng lực lượng của Vạn Thánh Đảo lại bị phân tán. Chi bằng tập trung là hơn.

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu nói:

- Quan điểm chúng ta không đồng nhất rồi...

Tà Bốc Tư Không Linh tán thánh:

- Nhưng có thể thống nhất quan điểm đó. Ta xuất phát từ việc cần phải nghĩ đến sinh mệnh của các cô nương này, vì thế ngươi cần ở lại.

- Nhưng Đồng mỗ lại cho rằng cần phải trân trọng sự an lạc của gia đình.

Chàng nói thêm, giọng kiên quyết:

- Tư Không huynh, Đồng Thiên Kỳ sẽ chờ các vị Ở Trung nguyên.

Tư Không Linh luống cuống hỏi:

- Vậy là ngươi quyết định đi ngay?

- Phải! Tại hạ phải tìm gấp Nguyệt Hoa phu nhân.

- Đồng Thiên Kỳ! Ngươi sao chỉ lo đến việc ân oán, chỉ lo đáp đền lượng hải hà.

Ngươi chỉ vì người khác mà nghĩ đến mình quá ít, vì thế ngươi giấu kín tình yêu đối với biểu thư, nhưng cần biết trên đời cũng cần phải có chỗ cho riêng mình. Ngươi quyết muốn đi, Tư Không Linh không thể lưu ngươi ở lại. Nhưng hy vọng khi ngươi suy ngẫm kỹ sẽ thấy Vạn Thánh Đảo tan lìa để theo vết lãng tử của ngươi!

Đồng Thiên Kỳ quay lại nhìn thẳng vào Tư Không Linh hồi lâu rồi trầm ngâm nói:

- Tư Không Linh, Đồng mỗ ngưỡng phục tâm cơ khẩu thiệt của huynh, xin đem nó thuyết phục giùm nương tỷ tại hạ để khi Đồng mỗ đi rồi họ không rời khỏi nơi này. Tạm thời Đồng Thiên Kỳ sẽ ở tại đây.

Tư Không Linh không giấu nổi vui mừng cười to nói:

- Ha ha hạ.. Tư Khống Linh xưa này không có nói quá. Vậy là chắc ăn rồi!

Đồng Thiên Kỳ quét mắt nhìn lão nói - Ngươi tỉnh hơi sớm đó! Đồng mỗ mong ngươi ở đây say khướt mãi còn được việc hơn.

Tư Không Linh cười ha hả nói:

- Bốn vị cô nương này sẽ cảm kích vì chuyện ta tỉnh rượu đúng lúc đó!

Tà Bốc Tư Không Linh chưa nói xong thì đột nhiên nghe "xịch" một tiếng, cửa phòng mở toang. Một người thân thể to lớn, tóc tai rối bù, cánh tay để trần bước vào nói oang oang:

- Quả nhiên là hắn ở đây!

Hồi 46 - Tiêu Diệt Hùng Binh Vừa Thoát Hiểm

Người cao lớn vừa vào xong thì sau lưng gã có thêm hai người nữa, khí thế hừng hừng như khi lâm trận.

Tư Không Linh biến sắc, theo bản năng vận khí đề tức phóng mắt sắc lạnh nhìn đối phương. Nhưng lão chợt ngơ ngác thét lên:

- "Trác kình" Mãnh Long, hai vị huynh đệ!

Không sai, những người mới vào gồm "Trác Kình" Mãnh Long và hai người trong Thần Châu Tam Tà.

"Trác Kình" Mãnh Long đưa mắt nhìn khắp phòng một lượt rồi sấn tới trước mặt Đồng Thiên Kỳ, hổ thẹn và hối hận nhìn chàng, tay cầm thanh kiếm dài ba thước trao chuôi cho Đồng Thiên Kỳ nói:

- Hai lần nghi chủ, lẽ ra "Trác Kình" Mãnh Long không mặt mũi nào gặp công tử rữa. Nhưng thân đã an bài, sống chết bây giờ không do Mãnh Long làm chủ được xin tiểu chủ nhận thanh tam xích phong kiếm này quyết định cho.

Đồng Thiên Kỳ vốn định không gặp lại người này bởi vì tuy chưa phục tín chính thức nhưng lão không được phép nghi ngờ chàng như vậy. Chàng nhận thanh trường kiếm lạnh nhạt nói:

- Mãnh Long! ngươi không có lý do gì để không tin ta. Tuy nhiên ngươi chỉ tự nguyện làm nô bộc tùy hành nhưng Đồng mỗ xưa nay chưa hề coi ngươi như người nô bộc. Trước kia ngươi đã là người tự do. Bây giờ cũng thế.

Nói xong tay phải vận công mạnh một cái thanh trường kiếm trong tay chàng bị gãy vụn thành nhiều mảnh nhỏ rơi lả tả xuống đất.

"Trác Kình" Mãnh Long mặt tái mét, nhìn chăm chăm vào những mảnh kiếm nằm dưới đất trầm mặc hồi lâu rồi đột nhiên nói giọng buồn rầu - Như vậy là phận chủ tớ giữa chúng ta từ nay đoạn tuyệt rồi!

- Đồng Thiên Kỳ đã nói xưa nay ngươi vẫn là ngươi tự do.

Lão nhìn Đồng Thiên Kỳ hỏi:

- Công tử không nhớ tới mối hận này với Mãnh Long sao?

Đồng Thiên Kỳ không chút suy nghĩ lắc đầu bình tĩnh đáp:

- Không. Đồng Tiền Kỳ vẫn kính phục tính chân thực thẳng thắng của ngươi, nhưng ngươi suy xét sự việc không chuẩn xác đã làm ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa chúng ta Lời chàng nghe rất chân thành.

"Trác Kình" Mãnh Long cười ngượng nghịu nói:

- Cá tính Mãnh Long bộc trực nhưng không có khả năng phân biệt thị phi Hôm nay công tử không giận Mãnh Long, hy vọng sẽ có ngày được tùy hành.

Lúc này ngoài cửa xuất hiện hai vị Vạn Thánh Đảo chủ.

Tiếng Nhan Kiếm Hồng cười nói:

- Mãnh tiền bối định đi tìm y phục hay sao?

Nói xong cầm chiếc áo chìa cho lão.

"Trác Kình" Mãnh Long vừa rồi đã quay người định đi, nghe vậy cầm chiếc áo của mình cười nói:

- Phiền đảo chủ quá!

Hai vị Đảo Chủ đều bước vào phòng.

Nhan Kiếm Hồng nhìn Đồng Thiên Kỳ nói bằng giọng hối hận:

- Thiên Kỳ! Ta không biết lúc này phải nói gì đây? Đại ca ta xưa nay vẫn nói ta là người thô lổ, ta một mực không cho là đúng. Nhưng sau khi từ Phi Hà Đảo trở về được nghe Thạch tiền bối nói rõ chuyện, ta mới biết mình quả thật là người thô lổ.

Trước đây vài ngày ta thấy rằng có nhiều điều cần nói với ngươi, nhưng bây giờ đối diện lại không biết nói Trên khuôn mặt tuấn tú của Đồng Thiên Kỳ thoáng nét xúc động nhưng chàng trấn tĩnh rất nhanh, đưa mắt nhìn sắc mặt bệnh hoạn của Nhan Kiếm Hồng đã trở lại bình thường, chàng nói:

- Nếu muốn nghe tiền bối nói gì, Đồng Thiên Kỳ đã chẳng đến đây.

Than Kiếm Hồng nghiêm mặt nói:

- Chỉ vì giữa chúng ta có quan hệ thân thuộc ư?

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu:

- Trước khi tới đây tôi tuyệt không biết các vị là trưởng bối, chỉ nhớ rằng trong Nhan gia có một người đã cứu mạng tôi, vì thế tôi tự hiểu việc gì nên làm.

Nhan Kiếm Long nhìn trân trân Đồng Thiên Kỳ hồi lâu rồi lắc đầu nói:

- Thiên Kỳ! Ta rất quan tâm đến suy nghĩ cổ hữu này của cháu. Nên biết rằng trên đời có rất nhiều việc mà không thể chỉ dùng hai chữ ân oán mà suy xét.

- Người sống trong trời đất nên biết ân oán phân minh. Suy nghĩ cố hữu đó của Đồng Thiên Kỳ có sai thật, nhưng trước mắt Đồng Thiên Kỳ không thể thay đổi.

Tà Bốc Tư Không Linh nghĩ bụng:

"Nếu vậy thì cái danh Huyết Kiếp Thủ của ngươi khiến võ lâm khiếp đảm rồi!".

Biết nói nhiều vô ích, Nhan Kiếm Long thở dài định chuyển sang đề tài khác cho không khí bớt

căng thẳng thì bỗng từ hành lang vang lên tiếng bước chân gấp gáp.

Nhan Kiếm Long giật mình bước ra cửa, thấy một võ sĩ thiếu niên chừng hai mươi tuổi vừa thở vừa nói:

- Bẩm Đảo Chủ, ở ngoài đại sảnh có một lão khất cái nói muốn gặp một người xứng đáng với lão.

Chúng nhân nghe nói thảy đều sửng sốt. Nhan Kiếm Long vội hỏi:

- Gia gia ta không phải đang ở trong đại sảnh sao?

Thiếu niên võ sĩ luống cuống đáp:

- Lão Đảo Chủ...

Nhan Kiếm Hồng vốn nóng tính liền quát lên:

- Ngươi sao thế? Rốt cuộc là có hay không?

- Bẩm có.

Nhan Kiếm Hồng biến sắc hỏi:

- Thế nào? Cả gia gia ta cũng nhận không xứng với hắn ư?

Võ sĩ thấp giọng bối rối nói:

- Xin Đảo Chủ đừng giận, đệ tử thực ngôn, lão khất thực nói về võ công lão nhân gia thượng môn không xứng với lão ta.

Nói xong những lời ấy, chúng nhân. nghe đều biến sắc. Ai cũng biết trong sảnh ngoài Vạn Thánh Nhất Tiên còn có cả "Địa Sát Lệnh chủ" Thạch Tùng Linh. Nếu lão Cái bang kia dám đại ngôn như vậy rõ ràng chẳng coi hai vị tiền bối ấy vào đâu Nhan kiếm Hồng nộ khí kêu lên:

- Hỏng rồi! Hỏng rồi! Tên ăn mày kia dám đến thượng môn, buông lời khinh khi, bọn vô lại ấy là cái thá gì mà xấc xược thế? Sao vệ sĩ các ngươi để hắn làm càn chứ?

- Mấy vị huynh đệ đệ tử đều bị lão chế trụ, hiện tại lão Đảo Chủ đang cùng vị đó đàm luận, còn Thạch tiền bối sai đệ tử vào đây báo tin.

Nhan Kiếm Hồng to giọng:

- Gia gia ta quá độ lượng với hắn. Chúng ta đi thôi!

Nhan Kiếm Long giữ lão lại nói:

- Nhị đệ, khoan đã. Gia gia tuy có lượng bao đung nhưng Thạch tiền bối lại là người kiêu hãnh. Tiền bối cũng phải nhịn cho người đến đây thông báo ắt phải có duyên cớ, chúng ta không được nóng nảy.

Nhan kiếm Hồng sốt ruột nói:

- Cả gia gia còn không xứng với lão thì chúng ta cũng không xứng nốt. Không phải dài lời, đi

thôi!

Nhan Kiếm Long nhìn Đồng Thiên Kỳ - Thiên Kỳ! ở đây có thế chỉ mình ngươi xứng với lão. Ta cho rằng lão khất cái này do Nguyệt Hoa hội phái tới.

Tà Bốc Tư Không Linh lắc đầu:

- Theo lão phu biết thì ở Nguyệt Hoa hội không có vị Hộ pháp nào là khất cái cả, lại không có ai võ công cao cường dám đến đại ngôn với thượng môn ngoại trừ Lệnh Chủ.

Đồng Thiên Kỳ nói:

- Chúng ta cứ đi ra đó sẽ biết.

Nhan Kiếm Long liền lãnh suất chúng nhân đi về phía đại sảnh. Ở ngoài hành lang chúng nhân đưa mắt nhìn vào thấy Nhan Kiếm Hồng đứng ở phòng ngoài đại sảnh đôi mắt trừng trừng đầy tức giận. Rõ ràng lão ta đã bị chế trụ.

Ở giữa đại sảnh, một lão nhân đang đứng. Lão mặc cái áo bẩn thỉu có tới trăm miếng vá, râu tóc bạc trắng rối bời như tổ quạ, đôi mi dài bạc rủ xuống cặp mắt lờ đờ, khuôn mặt nhem nhuốc đầy những nếp nhăn, không hề biểu thị một thứ sắc phái tình cảm nào.

Nhan Ngọc Phong đứng đối diện, thần sắc ẩn chứa nét tức giận. Địa Sát Lệnh chủ Thạch Tùng Linh vẫn ngồi yên vị một bên, đôi mắt lóe hàn quang nhìn lão khất cái cố nén cơn giận.

Nhan Ngọc Phong đưa mắt nhìn mười mấy tên đệ tử bị chế trụ đứng giương mắt ngoài đại sảnh nói, giọng ngầm chứa phẫn hận:

- Không rõ ý huynh đài đến đây làm gì. Vạn Thánh Đảo tuy không có ai tương xứng với huynh đài nhưng không phải là hạng tham sinh úy tử dễ bị người khác hăm dọa.

Lão khất cái nói bằng giọng hết sức cao ngạo:

- Lão ăn mày đã nói rồi, ngươi là hàng tiểu bối không xứng...

Địa Sát Lệnh chủ đứng dậy cười to:

- Ha ha hạ.. vậy thì lão phu xin góp một phân cũng được!

- Giống ngươi thì hơn gì? Cả chục đứa thêm vào cũng vô dụng!

Lúc đó Nhan Ngọc Vi cùng ba vi thư muội theo sau trung niên phụ nhân bước vào.

Hiển nhiên họ sợ người trong đại sảnh không đủ sức ứng phó nên muốn trợ lực.

Nhan Ngọc Dung thấy Đồng Thiên Kỳ không biết mình đang cải trang liền đến bên chàng cúii dầu không nói.

Đồng Thiên Kỳ nhìn sần mặt xanh xao của thiếu nữ, chàng chỉ thở dài.

Nhan Ngọc Phong xưa nay ít lâm đại địch. Vừa rồi thấy lão khất cái xuất thủ chế trụ bọn đệ tử nhưng không kịp nhận ra lão dùng thủ pháp gì mà nhanh như chớp, biết đối phương công lực đã đạt đến cảnh giới thượng thừa, mình quyết không phải địch thủ.

Lời lão khất cái mới nói ra cả lão lẫn Địa Sát Lệnh chủ đều không xứng, quyết không phải chỉ là lời khoác lác. Lão nhìn sang Địa Sát Lệnh chủ Thạch Tùng Linh trầm giọng nói:

- Vạn Thánh Đảo đã bị người tìm đến trượng môn, nếu phải phiền Thạch huynh động thủ thì bổn đảo còn mặt mũi nào?

Thạch Tùng Linh tuy cơ trí nhưng lúc này không đoán ra ngầm ý của Nhan Ngọc Phong liền cười nói:

- Người ta đã nói có thêm lão phu vào cũng không đáng gì. Nhan lão nhi, chẳng lẽ ngươi sợ mất mặt còn lão phu đành co vòi lại mà không bị người ta chê cười ư?

Nhan Ngọc Phong lắc đầu nói:

- Thạch huynh, Nhan Ngọc Phong biết dụng tân của Thạch huynh, nhưng thanh danh không dễ gì tìm lại...

Địa Sát Lệnh chủ bước lại gần cất tiếng cười sang sảng:

- Ha ha hạ.. ngươi lo lắng cho lão phu chu đáo quá, mới biết Thạch mỗ giao tình đến không uổng phí, không phải nói nhiều, chúng ta cần phải chăm lo đến quý khách này rồi?

Nhan Kiếm Long lo lắng bước lên nói:

- Gia gia, Thạch tiền bối! Trước hết cho nhi tử được thỉnh giáo.

Địa Sát Lệnh chủ quay lại bảo:

- Tuy võ công ngươi đã hồi phục nhưng chưa thể sánh với huynh đệ lão phu được.

Hãy ở ngoài chăm lo đến hậu sự đi Ý lão rõ ràng muốn nói phần thắng trong cuộc đấu này rất ít.

Nghe lời này từ chính miệng Địa Sát Lệnh chủ nói ra, trừ Đồng Thiên Kỳ còn giữ bình tĩnh, những người khác trong đại sảnh thấy đều biến sắc.

Lão khất cái cười nhạt nói.

- Xem ra lão ăn mày ta chuyến này tới đây toi công rồi! Vạn Thánh Đảo không tìm được người nào đáng mặt hơn để lão ăn mày ta tiêu khiển, cũng đành kiếm mấy mạng vậy!

Nhan Ngọc Phong trầm giọng:

- Ngươi và ta ra trước sảnh đường.

Lão khất cái cười nhạt:

- Không đáng. Không đáng! Chẳng tốn bao thời gian, cứ ở đây cũng được.

Nhan Ngọc Phong dướn mày vừa định nói thì chợt nghe một giọng trầm tĩnh nhưng lạnh lùng cất lên:

- Tôn giá cho rằng người thế nào mới đáng mặt?

Đó là lời của Đồng Thiên Kỳ.

Lão khất cái vẫn đứng tư thế như lúc trước, không ngẩng đầu lên.

- Tiểu tử? Ngươi đại khái định nói với lão ăn mày ta đấy ư?

- Phải! Ta đang hỏi các hạ.

Lần đầu tiên, lão khất cái mở miệng cười, nhưng tiếng cười nghe đến lạnh xương sống.

- Tiểu tử, ngươi hơi bạo phổi đó! Tuy nhiên cũng coi là người có gân cốt nên ta bỏ qua sự mạo phạm. Còn câu hỏi của ngươi, chỉ cần người có chút thân phận là đáng mặt với lão ăn mày ta.

Đồng Thiên Kỳ thong thả lấy trong túi ra cái Chấn Thiên Lệnh, khẽ vung tay "Phập" một tiếng, Chấn Thiên Lệnh đã cắm ngập gần hết xuống trước mặt lão khất cái Lão khất cái ngẩng đầu. Lần đầu tiên lão mở to đôi mắt vốn khép một nửa như người bị bệnh phong. Từ trong hố mắt phát ra những luồng hàn quang như điện như Đồng Thiên Kỳ.

- Xem lại lão ăn mày ta tới hải đảo này không uổng công rồi! Chấn Thiên Lệnh quả nhiên trùng hiện giang hồ. Tiểu tử, ngươi là Đồng Thiên Kỳ?

Đồng Thiên Kỳ lãnh đạm đáp:

- Tôn giá đoán không sai. Chẳng hay tại hạ có xứng với tôn giá không?

- Tiểu tử, ngươi có ngoại dạng tuấn mỹ. Ngoài cái đó ra, lão ăn mày ta chưa nhìn ra gì khác. Tuy nhiên trông thấy chiếc lệnh này và theo truyền ngôn trong võ lâm thì ngươi đủ tư cách.

- Tôn giá đại khái còn chưa biết chủ nhân đây với Đồng mỗ có quan hệ như thế nào?

Lời này hiển nhiên là giữ danh dự cho Nhan Ngọc Phong và "Địa Sát Lệnh chủ".

Thạch Tùng Linh.

Lão khất cái giống như không nghĩ ngợi gì, nói luôn:

- Văn nghiệp có trước sau, thuật nghệ có sư truyền. Mặt mũi tuy được cha mẹ cho nhưng cha mẹ lại không phải là thanh nhân. Tiểu tử, đến đây!

Đồng Thiên Kỳ vừa định bước tới thì chợt thấy đôi bàn tay lạnh ngắt kéo lại.

Quay nhìn sang chàng bắt gặp đôi mắt đẫm lệ của Nhan Ngọc Dung đang nhìn mình. Giọng nàng khẩn thiết:

- Thiên Kỳ! Thiếp là một nữ hài tử, thiếp đã quyết định gắn số phận mình vào số phận chàng. Chàng hãy biết rằng tính mệnh của chàng quan trọng đối với bốn người chúng ta biết chừng nào!

Nói xong buông tay chàng ra Nhan Ngọc Dung đoán biết cả ông nội mình và Địa Sát Lệnh chủ liên thủ cũng tự biết nắm phần bại, cho nên đối với chuyến này của Đồng Thiên Kỳ, nàng không mấy tin tưởng chàng thắng. Cả Mai Phụng Linh cũng nghĩ như nàng.

Nhan Ngọc Vi và Yên Ngọc Lăng tuy có biết công lực của Đồng Thiên Kỳ cũng hết sức lo lắng

vì biết Vạn Thánh Nhất Tiên và Địa Sát Lệnh chủ liên thủ quyết không kém Phi Hà Nhị Thánh.

Tuy Nhan Ngọc Phong và Thạch Tùng Linh không cam lùi bước nhưng vì Đồng Thiên Kỳ đã mặc nhiên biểu thị mình là vãn bối đã xuất trường nên họ không tiện tranh tiên.

Đồng Thiên Kỳ vượt qua hai người đến trước Chấn Thiên Lệnh cách hai thước nhếch mép cười nói:

- Nếu tôn giá đã không để ý tới thì Đồng mỗ thu về vậy!

- Giả sử lão ăn mày ta để ý thì sao?

- Đồng mỗ cũng thu về.

Lão khất cái ngửa mặt cười to nói:

- Ha ha hạ.. Hay lắm! Hay lắm! Chúng ta đều đã nêu rõ lập trường. Vậy tiểu tử ngươi động thủ đi thôi!

Nói xong lão không cần tụ công, không ra vẻ gì muốn ngăn trở đối phương cả.

Với nụ cười lành lạnh trên môi, Đồng Thiên Kỳ từ từ bước tới cúi người lấy Chấn Thiên Lệnh, nhìn sắc thái chàng thì dường như cũng không có chút phòng bị nào.

Xem thần tình của Đồng Thiên Kỳ lão khất cái thấy trong lòng chấn động. Ý khinh địch từ đầu chừng tiêu thất cả, mắt dán vào Chấn Thiên Lệnh cắm sâu trước mặt, nghĩ thầm:

"Theo võ lâm truyền ngôn thì tiểu tử này thân hoài Tiềm Long Chưởng, nhưng qua mấy lần xuất thủ với địch nhân thì người ta còn cho rằng công lực hắn chưa đủ. Vậy mà nay hắn trấn định được như thế giống như công lực đã đạt trình độ cảnh giới thượng thừa. Ta nên lưu tâm mới được." Lúc này tay phải của Đồng Thiên Kỳ chỉ cách Chấn Thiên lệnh có năm tấc. Mắt chàng bắn ra những tia sắc lạnh rồi nhanh như cắt, chàng chụp lấy chiếc xiên thép.

Trong khi đó lão khất cái vẫn không rời mắt khỏi Chấn Thiên Lệnh. Đồng Thiên Kỳ vừa đưa tay cập lết, hữu trảo của lão đã vươn ra chộp xuống uyển mạch của chàng, khoảng cách chỉ còn chừng vài tấc.

Lão khất cái xuất thủ nhanh như chớp, Đồng Thiên Kỳ không rụt tay về chàng vươn tiếp tả thủ ra chộp lấy uyển mạch đối phương, lấy công trị công, đồng thời bàn tay phải cũng buông Chấn Thiên lệnh, lòng bàn tay ngửa lên.

Tuy nhiên lão khất cái đã lường trước việc này. Lão tiếp tục vươn tay trái ra, vậy là tạo thành hai lớp đấu.

Không ngờ hành động đó của Đồng Thiên Kỳ chỉ là hư chiêu. Lúc này cả hai bàn tay chàng đều ngửa lòng lên phát chưởng. Tuy chàng không lợi thế bằng đối phương vì là tả lực từ dưới lên không mạnh bằng nhưng lão khất cái kêu lên một tiếng nhảy lùi lại.

Từ hai bàn tay chàng cuồn cuộn phát ra một khối bàn long chưởng ấn!

Lão khất cái thoát hiểm tròn mắt hỏi:

- Hư không ấn chưởng?

Đồng Thiên Kỳ không dám, chẽ hai ngón tay ở bàn tay phải kẹp lấy Chấn Thiên Lệnh rồi từ từ đứng dậy.

Lão khất cái nhìn Đồng Thiên Kỳ chằm chằm một lúc lâu, cuối cùng buông ra mấy tiếng:

- Võ lâm truyền ngôn sai rồi!

Vừa thấy Đồng Thiên Kỳ đắt thủ, chúng nhân đều thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt thảy đều tươi ra, trong lồng ngực như vừa được cất đi một gánh nặng.

Địa Sát Lệnh Chủ Thạch Tùng Linh khinh khỉnh hỏi:

- Các bằng hữu trên giang hồ đánh giá hắn hơi cao cường?

Lão khất cái lắc đầu đáp:

- Lão ăn mày ta muốn nói là họ đánh giá thấp tiểu tử này, quá thấp là đằng khác.

Giả sử lão biết tiểu tử hậu sinh này có đủ công lực làm kinh khiếp võ lâm như thế thì lão đến tìm hắn từ lâu rồi!

Vạn Thánh Nhất Tiên ngạc nhiên hỏi:

- Tôn giá nói "lão" là người thế nào?

Đồng Thiên Kỳ hỏi thêm:

- Lão đó phái tôn giá tới xem hư thực phải không?

Trong đôi mắt già nua đầy nếp nhăn của lão khất cái lóe lên một tia mơ màng khó hiểu, lão lạnh lùng nói:

- Lão không đủ tư cách... Tiểu tử, lão ăn mày muốn chúng ta đi ra ngoài kia.

Không chờ Đồng Thiên Kỳ trả lời, lão phi thân ra quảng trường.

Đồng Thiên Kỳ không nói gì, cũng vút người ra theo, hai người đứng đối diện nhau trong khoảng cách chừng ba thước.

Người trong đại sảnh lần lượt theo ra. Tuy bây giờ trong đầu mọi người không còn căng thẳng như lúc trước nhưng chưa ai hết nổi hoài nghi lo lắng, họ đi ra quảng trường với sự chuẩn bị đối phó như đang lâm trận đại địch.

Đưa mắt nhìn lão khất cái, Đồng Thiên Kỳ hỏi:

- Chúng ta định cao hạ như thế nào?

Lão khất cái lành lạnh cười hỏi lại:

- Chúng ta có thực nên tỉ thí hay không chứ?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Ý tôn giá đến dây đã rõ như thế sao còn hỏi?

Lão khất cái hơi sầm mặt, thấp giọng nói:

- Mục đích của lão ăn mày ta đến đây. chẳng qua muốn xem người giữ Chấn Thiên Lệnh bây giờ có đủ uy vọng để duy trì nó hay để nhục thịnh danh của lão hòa thượng.

- Công lực của Đồng Thiên Kỳ không đến nổi làm nhục danh Vân Không đại sư.

Lão khất cái lắc đầu:

- Người mà lão ăn mày ta đề cập đến không phải là Vân Không. Vân Không đã để nhục mệnh Chấn Thiên lệnh một lần, và đáng ra hắn không được giữ Chấn thiên lệnh.

Đồng Thiên Kỳ biến sắc buột miệng:

- Tôn giá muốn nói rằng lệnh này không phải do Vân Không chế tạo ra sao?

- Không sai! Không những Chấn Thiên Lệnh không do hắn mà danh hiệu Huyết Kiếp Thủ hắn cũng không được phép duy trì. Tiểu tử! ngươi đã từng nghe danh "Ngũ lão" bao giờ chưa?

Đồng Thiên Kỳ đã nghe nói tới danh hiệu này, đó là Phi Hà Nhị Thánh, Vạn Thánh Nhất Tiên và một nhân vật khác thuộc bối phận này. Tuy nhiên giờ đây chàng biết lão khất cái này không chỉ những người này liền đáp:

- Đồng Thiên Kỳ có nghe qua, nhưng những nhân vật đó có lẽ không phải là Ngũ Lão mà tôn giá muốn đề cập.

Lão khất cái quét mắt nhìn Nhất Tiên và Địa Sát Lệnh chủ rồi nói:

- Chúng nó còn chưa xứng. Chấn Thiên Lệnh năm xưa sở dĩ dương oai được trên võ lâm, không ai dám địch lại không phải do Vân Không. Chỉ là hẳn bốn người đối với lão đại có phần úy kỵ nên không ai muốn ra mặt tìm lão, trái lại lão giết không ít đồ tôn đồ tử của bốn người kia. Vì thế người giữ Chấn Thiên Lệnh mang danh Huyết Kiếp Thủ, danh hiệu đó đã đưa lại họa sát thân, vì thế nên lão hòa thượng mới viên tịch.

- Lão thiền sư viên tịch cách đây bao lâu Lão khất cái không cần nghĩ ngợi, đáp ngay.

- Ngày mười lười lăm tháng bảy sáu năm trước.

Đồng Thiên Kỳ thở dài nặng nề, hồi sau khẳng khái nói:

- Nguyên Vân Không đại sư sớm đã biết vận mệnh của mình nên giao phó Chấn Thiên Lệnh, Huyết Kiếp Thủ cho Đồng Thiên Kỳ. Lúc đó đại sư không nói mãi đến bây giờ mới rõ ý tứ đó Lão khất cái nhíu mày:

- Tiểu tử! ngươi coi sự việc dễ dàng quá. Ngày xưa Vân Không tuy cuồng ngông nhưng danh hiệu Huyết Kiếp Thủ vẫn chưa làm kinh hoàng võ lâm như bây giờ. Tứ lão không bỏ qua lão hòa thượng, nay quyết không bỏ qua ngươi đâu, vì chấn Thiên Lệnh đã trùng hiện.

Mắt lộ vẻ sát cơ, Đồng Thiên Kỳ nói:

- Đồng Thiên Kỳ chính đang cần gặp họ.

Lão khất cái cười lạnh lùng nói:

- Vì cho đến nay ngươi chưa gặp người nào trong số họ cho nên mới nói như vậy.

Tuy Đồng Thiên Kỳ thấy chấn động trong lòng nhưng không rộ ra mặt. Chàng chỉ cười nhạt nói:

- Họ nhất định mỗi người có riêng tuyệt học kinh thiên động địa.

Lão khất cái hơi quay người đột nhiên phóng ra một chưởng hư không. Rầm một tiếng, khối thanh thạch lớn cách đó chừng năm trượng vỡ vụn thành một đống đá mịn.

Đồng Thần Kỳ hơi biến sắc hỏi:

- Tôn giá là một trong ngũ Lão?

Hồi 47 - Ôm Hận Ẩn Cư Nay Nhận Tri Âm

Lão khất cái đáp:

- Lão ăn mày ta tuy không phải là một trong Ngũ Lão nhưng biết rõ công lực của họ. Lão nói thật cho ngươi, tiểu tử vì tình cố nhân lúc trước với Vân Không, ta hôm nay muốn thu hồi Chấn Thiên Lệnh.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Tôn giá cũng không phải là người có thể duy trì nó mà?

Trong đôi mắt lão khất cái thoáng nét xa xăm. Lão cắn môi, một lúc nói to:

- Không sai! Tiểu từ, ngươi nói đúng. Lão hóa tử ta biết mình khó lòng kháng cự lại chúng.

Đồng Thiên Kỳ cười nói:

- E rằng tôn giá hôm nay khó thu hồi được lệnh này. Đồng Thiên Kỳ đã mang danh Huyết Kiếp Thủ, tịnh không muốn để cho bất cứ người nào gánh lấy trách nhiệm và hậu quả.

Lão khất cái nghe nói vậy phá lên cười lớn:

- Ha ha hạ.. Hảo! Hảo! Chúng ta không biết nói gì thêm nữa. Tiểu tử, ngươi chuẩn bị đi!

- Tôn giá có hảo ý mà tới đây. Nếu tại hạ động thủ thì không khỏi mang tội phạm thượng. Trước tại hạ hãy chứng tỏ công lực của mình để tôn giá xem có đáng được giữ lệnh này không.

Nói rồi chàng quay người nhằm đống đá vụn mà lão khất cái vừa tạo ra. phát một chưởng hư không rồi nhanh chóng thu hồi. Vì động tác quá nhanh nên trong trường đấu chỉ có lão khất cái nhìn rõ.

Chỉ trong một cái chớp mắt, chàng phát chiêu như thế ba lần.

Quét mắt nhìn đống đá vụn, mặt lão khất cái bỗng nhiên đại biến. Như không ghìm được nổi kinh dị, lão lẩm bẩm thốt - Hư không túy vật. Tiềm Long Thần Công đã luyện đến trình độ cảnh giới rồi Tiểu tử, ngươi đã có duyên hạnh ngộ Long đầu chân nhân rồi ư?

Chúng nhân còn chưa biết ý nghĩa hành động vừa rồi của Đồng Thiên Kỳ. Nghe lão khất cái nói vậy, mọi người nhìn theo hướng ánh mắt của lão, lúc này mới phát hiện ra động dá mà lão khất cái đánh vỡ đã dồn liền lại, trên đố nổi rõ ba hình bàn long chưởng ấn màu đỏ nằm theo dạng chữ "phẩm" lõm vào trong đá rất sâu nhưng trông vẫn sinh động như thật - Ha ha hạ.. lão ăn mày ta hạnh vận rồi... Ha ha hạ..

Tiếng cười của lão vang lên thật sảng khoái khiến mọi người đều ngơ ngác.

Dứt tiếng cười, lão khất cái đột nhiên cúi thấp đầu trong đôi mắt kèm nhem hiện lên nỗi buồn man mác, lão nói gần như thầm thì:

- Chấn Thiên Lệnh thất lạc năm năm, lão ăn mày này co vòi rụt cổ năm năm, vì tham mạng sống mà quên mất bằng hữu thật đáng thẹn với cố nhân. Năm năm chất chứa sầu hận trong lòng đến hôm nay mới có cơ tẩy rửa... Ha ha hạ.. tiểu tử nếu lão hòa thượng biết rằng Chấn Thiên Lệnh đang ở trong tay một thiếu niên có công lực còn cao hơn lão thì hồn thiêng nơi chín suối chắc phải yên lòng.. Đồng Thiên Kỳ nhìn vẻ mặt u oán của lão khất cái, xúc động nói:

- Nghìn vàng khó qua được người tri kỷ. Lão thiền sư tuy chết nhưng có người tri kỷ thế này ắt cũng vui lòng.

Địa Sát Lệnh chủ nhìn Vạn Thánh Nhất Tiên, nói bằng giọng vừa nghi ngờ vừa kinh ngạc:

- Ngũ Lão đã nhiều năm không xuất hiện trước võ lâm, ít nhất cũng hai mươi năm rồi. Lão đại của họ là Phật Tâm thiền sư. Người này chẳng lẽ là đệ nhất quái nhân "Thiên Tâm Quái Cái" ở Vũ Nội năm xưa?

Vạn Thánh Nhất Tiên Nhan Ngọc Phong gật đầu nói:

- Tôi cũng nghĩ thế, nhưng không dám tin chắc vì người ta nói rằng người này đã qua đời. Hơn nữa, mỗi lần hành động nhất thiết phải có "Thiên Tâm Bích Ngọc Trượng".

mang theo người.

Sau một hồi kích động, lão khất cái đã bình tâm lại. Lão vỗ nhẹ vào vai Đồng Thiên Kỳ nói:

- Tiểu tử, hiện tại thực lực của chúng ta tuy chưa bằng được chúng nhưng cũng đủ để liều một trận. Tiểu tử, đi nào, chúng ta đi tìm chúng ngay thôi!

Đồng Thiên Kỳ thấp giọng nói:

- Tôi nay chưa thể đi được, thêm nữa, tiền bối tuổi tác thế này mà lặn lội vào chốn giang hồ chỉ ẹ..

Lão khất cái ngắt lời:

- Thôi đừng thốt ra cái giọng ủy mị của đàn bà ra nữa. Đi nào!

Đồng Thiên Kỳ nghiêm giọng:

- Vãn bối nói rồi, đêm nay chưa đi được.

Lão khất cái tròn mắt kinh dị:

- Tiểu tử ngươi nói lú lẩn gì thế? Hay có chuyện mê tín kiêng kỵ gì đó chăng?

Lão chợt nhìn sang thấy bốn thiếu nữ đang lại gần đăm đăm nhìn Đồng Thiên Kỳ, vẻ mặt vô cùng lo lắng, liền sầm mặt nói:

- Lão ăn mày ta quên mất. Ngươi là một chàng trai trẻ, và họ quả thực rất đẹp Trong lời nói hàm chứa sự mỉa mai.

Đồng Thiên Kỳ bình thản nói:

- Đỗng mỗ ao ước được một gia đình yên vui đầm ấm, vì thế không muốn chứng kiến các thân

hữu để mất nó đi.

Lão khất cái cười nhạt đáp:

- Gia đình này nhất định đáng ao ước hơn gia đình người rồi!

Đồng Thiên Kỳ hết sức nén ép nỗi sầu thương trong lòng, ngẩng mặt nhìn ánh chiều tà đang phủ xám không gian, thở dài nói rất khẽ:

- Song thân xương gửi núi hoang, tổ phụ táng thân đất lạ, nếu nói Đồng Thiên Kỳ cũng có gia đình thì chỉ là một chốn hoang tàn đầy mưa gió mà thôi!

Lão khất cái hối hận nhìn thiếu niên, trầm giọng:

- Tiểu tử, nếu sớm biết thân thế của ngươi, lão ăn mày ta tuy là đệ nhất quái nhân trong Vũ Nội cũng không dám thốt ra lời khinh thị vừa rồi. Vì câu đó, lão phu nhất định sẽ tạo dựng cho ngươi một gia đình an lạc.

Đồng Thiên Kỳ lạnh nhạt trả lời:

- Tôi đã nói, vĩnh viễn chẳng bao giờ có.

Lão khất cái nhìn bốn người thiếu nữ vừa định nói câu gì đột nhiên từ tiền sảnh xuất hiện một lão ni cô tay chống bích ngọc trượng, tóc trắng như mây, mặt mũi từ hòa.

Bên mình lão ni cô có thêm một trung niên thiếu phụ vận áo tím, sắc diện duyên dáng, trang nhã.

Địa Sát Lệnh chủ nhìn chăm chú vào chiếc Bích ngọc trượng, thấy đầu gậy có khắc ba chữ:

"thuận thiên tâm", lập tức kinh ngạc thốt lên:

- Thiên Tâm Bích ngọc trượng!

Lúc này lão ni cô chậm bước đến gần lão khất cái, hai tay nâng cao chiếc Bích ngọc trượng, cung giọng nói:

- Vãn bối kính lễ!

Đột nhiên từ trong đám chúng nhân, Nhan Ngọc Vi kêu lên một tiếng:

- Sư phụ!

Rồi lao bổ tới trong lòng lão ni cô.

Vạn Thánh Nhất Tiên Nhan Ngọc Phong và Địa Sát Lệnh chủ" Thạch Tùng Linh cũng đến trước lão khất cái thi lễ.

Lão ni cô giữ Nhan ngọc Dung trong lòng, nhẹ giọng hỏi:

- Mẹ con đâu?

Lập tức Đảo Chủ phu nhân bước lại gần cúi đầu chào. Trong trường bắt đầu xôn xao hẳn lên. Nhan Ngọc Phong chắp tay nói với lão khất cái:

- Xin cung thỉnh Thiên Tâm tiền bối vào trong sảnh.

Lão khất cái- Chính là Thiên Tâm Quái Cái chậm giọng:

- Tiểu tử, cục diện tối nay ngươi định xử lý thế nào đây?

Quả không can gì danh hiệu "Đệ nhất quái nhân", lão khất cái nói với Đồng Thiên Kỳ mà không đếm xỉa gì tới lão Đảo Chủ.

Đổng Thiên Kỳ đáp:

- Trời đã tối rồi, bây giờ là lúc hành động của Nguyệt Hoa hội. Vãn bối muốn ra ngoài xem động tĩnh thế nào.

Thiên Tâm Quái Cái hỏi:

- Nếu chúng đến thì ngươi đủ sức đương nổi không?

Đồng Thiên Kỳ ngạc nhiên hỏi lại:

- Vậy thì vãn bối không nên đi nữa hay sao?

- Không phải thế, chẳng qua ta nói người cần lão ăn mày nãy giúp đỡ không. Thôi được, ngươi ra đi! Trên đời ta chỉ ưng ý có hai người, đó là lão hòa thượng và ngươi thôi.

Sợ rằng gọi ta là tiền bối sau này sẽ có chỗ phiền phức đó!

Lão đưa mắt trầm đục nhìn lên bầu trời tối sẫm, nói tiếp:

- Ngươi đi đi! Ta đã nói tạo dựng cho ngươi một gia. đình an lạc, việc ở đây cứ để ta giải quyết. Lão ăn mày ta tuy nghèo nhưng không có nói sai đâu!

Đồng Thiên Kỳ nhìn Nhan Kiếm Long nói:

- Dượng! Tiểu điệt ra ngoài xem, nếu gặp chuyện gì sẽ về báo ngay.

Nhan Ngọc Vi và Thần Châu Tam Tà đi theo nhưng Thiên Tâm Quái Cái ngăn họ lại, bảo rằng:

- Các ngươi đừng theo nó. Nếu gặp thiên binh hổ tướng thì không những chẳng giúp được gì mà còn làm liên lụy đến nó thôi.

Thần Châu Tam Tà dừng bước, nhưng Nhan Ngọc Vi lo lắng nói:

- Nhưng chàng lại muốn bỏ đị..

Thiên Tâm Quái Cái nghe nói vậy, nhìn mọi người ngơ ngác một lúc sau mới nói:

- Chắc là cái ngươi đối xử với nó tệ quá mà!

Trong giọng nói có vẻ trách cứ.

Nhưng nhìn lại bọn nữ nhân ai cũng chực khóc, lão khất cái như chừng hiểu ra cười:

- Hảo! Các ngươi khóc ta mới rõ chuyện. Nhưng đừng sợ, nó không chạy mất đâu, đã có ta

đây... Tuy nhiên sau này các ngươi đừng rời nó mới được!

Bốn thiếu nữ biết mình công lực không đủ, nghe lão khất cái nói vậy vững tâm hơn, đồng thanh nói:

- Chúng tôi quyết nghe lời lão tiền bối.

- Thôi được! Đứng cả đậy đi!

Lão nhìn bọn đệ tử và Nhan Kiếm Hồng trọn mắt nói:

- Chúng bay cũng vậy, hoạt động hoạt động đi!

Dứt lời lão vung tay giải khai huyệt đạo cho mọi người rồi theo Vạn Thánh Nhất Tiên đi vào đại sảnh.

Đồng Thiên Kỳ ra khỏi đại viện cứ thẳng hướng bờ biển đi chừng hơn trăm trượng mới dừng bước đưa mắt nhìn quanh. Chếch mé tay phải có một mỏm đồi khá cao, chàng liền sải bước đi về phía đó.

Đỉnh đồi là nơi quan sát hết sức thuận tiện, từ đây có thể bao quát một vùng rộng lóng từ tiền điện của trang viên cho tới tận ngoài khơi.

Lúc này ánh nhật quang đã nhường cho mảnh trăng đầu tháng chiếu xuống màu nhàn nhạt, ngoài tiếng sóng biển rì rào, không còn một âm thanh nào khác, tưởng chừng như nơi đây chỉ là một đảo hoang.

Đồng Thiên Kỳ nghĩ bụng:

- Nếu "Nguyệt Hoa hội" muốn nhập đảo, trước tiên phải cho người tới thám thính.

Nhưng sao lại yên ắng thế này?

Lát sau chàng đã tới trước đỉnh đồi.

Đỉnh đồi được tạo thành bằng những vách đá dựng đứng cả bốn phía, nhẵn như bức tường, cao đến hai ba trượng, tuyệt không có một chỗ nào có thể leo lên được Đồng Thiên Kỳ không đắn đo gì nhún mình nhảy vút một cái đã hiện thân trên đỉnh.

Chân chàng chưa kịp chạm đất đã nghe khắp xung quanh rộ lên một tràng cười Phía trước Đồng Thiên Kỳ có hai lão nhân tuổi đã thất tuần, ngực thêu một hình trăng lưỡi liềm màu trắng.

Hai lão nhân đang chăm mắt nhìn chàng.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Hóa ra ai cũng muốn nơi cao tọa, mà các vị đã chiếm chỗ trước rồi.

Lão nhân đứng đối diện "hừ" một tiếng rồi nói:

- Đã biết các đại gia sớm ở đây rồi sao tiểu tử ngươi còn lên tìm chết?

Đồng Thần Kỳ nhếch mép cười đáp:

- Tại hạ không tới thì biết lấy ai đưa các vị về chầu tổ đây?

Vết sẹo trên mặt lão nhân đứng bên mé tả chợt đỏ lựng, lão quát to:

- Chết đến đít còn dám khua môi múa mép. Tiểu tử, ngươi nhìn bốn phía xem Đồng Thiên Kỳ không thèm quay đầu, đủng đỉnh đáp:

- Bề mặt mỏm đồi này khá lớn, tám cái tử thi các vị không chiếm diện tích hết bao nhiêu. Chắc trước khi tại hạ lên đây các vị đều nằm thử cả rồi.

Phía sau lưng Đồng Thiên Kỳ đột nhiên có người rít lên:

- Tiểu bối, cái xác ngươi mới chiếm ít diện tích!

Tiếp theo là một luồng áp lực cực mạnh nhằm vào "Ngọc Chẩm huyệt" của Đồng Thiên Kỳ. Cứ theo áp lực đó mà phán đoán thì chưởng chỉ cách chàng có vài tấc, không còn tránh kịp nữa.

Nhưng nụ cười đắc ý trên môi hai lão nhân đứng trước Đồng Thiên Kỳ còn chưa kịp tắt thì đã nghe một tiếng rú thê thảm vang lên. Người vừa đánh lén đã ngã uỵch xuống, từ mũi, miệng máu trào ra hồng hộc, giãy mấy cái rồi tắt thở.

Cả bọn đứng xung quanh trân trân nhìn đối phương, không biết thiếu niên kia xuất thủ cách nào mà ngay cả thân cũng không thấy động.

Trên đỉnh đồi trở lại không khí tĩnh lặng nặng nề. Một lúc sau lão nhân mặt sẹo bước tới trước mặt Đồng Thiên Kỳ hỏi:

- Tiểu tử, ngươi có quan hệ thế nào với Vạn Thánh Đảo chủ?

Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng trả lời:

- Tại hạ có nói ra quan hệ đó các vị cũng không hiểu được. Hơn nữa cũng chẳng cần biết thêm việc vô ích đó trước khi xuống suối vàng. Chỉ cần các vị thấy vật này là đủ.

Nói xong chàng móc túi lấy ra chiếc Chấn Thiên Lệnh, vút một cái cắm phập xuống trước mặt hai lão nhân.

Cả bọn đồng thanh kêu lên kinh hoảng:

- Chấn Thiên Lệnh? Ngươi là Huyết Kiếp Thủ Đồng Thiên Kỳ?

Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng:

- Các bằng hữu! Trước khi Nguyệt Hoa phu nhân tự thân tới đây, tuy các vị chỉ là thứ chó săn đi do thám nhưng ít nhiều cũng đã từng bôn tẩu giang hồ mấy năm chắc gây không ít tội ác. Bây giờ cứ coi là các vị đã hết kiếp rồi!

Lão nhân mặt sẹo cố trấn tĩnh nghĩ thầm:

"Tên tiểu tử này quá lợi hại. Cục thế hôm nay xem ra bất lợi, chi bằng nhất tề liều mạng một phen may ra thoát được".

Nghĩ đoạn, lão hô to:

- Các huynh đệ đừng nghe hắn hù đọa. Chấn Thiên lệnh là do người sử dụng, tự nó không giết được người mà chỉ là vật vô dụng. Chúng ta dừng sợ, liều xông vào!

Dứt lời sấn lên, đúng là định liều mạng.

Ba chữ Huyết Kiếp Thủ đã khắc sâu vào trong lòng mọi người trong võ lâm. Mọi người đều cho rằng một khi Huyết.

Kiếp Thủ đã xuất hiện thì không còn người nào sống sót. Vì thế ý nghĩ vừa rồi của lão nhân mặt sẹo cũng là nghĩ suy của bảy người còn lại.

Vừa nghe hô, cả bọn lập tức trấn định tinh thần chực xông vào. Đúng lúc đó từ phía dưới vách đá vang lên một giọng trầm đục nhưng dội vào tai nhức buốt:

- Người nào bạo phổi dám chế nhạo lệnh phù của Ngũ Lão thế?

Vừa dứt lời dã thấy lóe lên một đạo bạch quang vẽ thành một vòng trên đầu mọi người rồi cắm phập xuống trước mặt Đồng Thiên Kỳ cách chừng ba thước. Chúng nhân vừa muốn động thân lao vào tử chiến chợt đứng sững nhìn lại, thấy đó là một thanh đoản kiếm cắm vào một tảng đá thanh thạch chỉ chừa lại cái chuôi, trên đó có khắc ba chừ "Vu Hồi Kiếm".

Tiếp theo là một bóng người thoắt một cái đã nhảy lên đỉnh, đáp nhẹ xuống mép bờ đá cách Đồng Thiên Kỳ chừng ba trượng.

Người mới đến lại nói:

- Vị nào vừa nói Chấn Thiên lệnh là vật vô dụng thì đứng ra trước mặt lão phu Mọi cặp mắt đổ dồn vào người mới đến. Đó là một lão nhân tóc râu bạc xóa, mặt tròn vành vạch, mắt sáng quắc như hai luồng điện, đang chậm bước lại gần.

Lão nhân mặt sẹo không ngờ câu nói vô tâm kia mang lại sự phiền phức như thế liền sợ sệt bước ra một bước, cúi thân nói:

- Ngài... lão nhân gia là "Vu Hồi Kiếm" lão tiền bối!

- Nghiệt chướng, ngươi đã biết danh hiệu lão phu ắt cũng biết rằng ta có góp phần chế ra "Chấn Thiên Lệnh" chứ?

Đồng Thiên Kỳ thoáng giật mình, thầm nghĩ:

- Người này vốn đã để mắt đến ta khi còn ở Phi Hà Đảo. Đồng Thiên Kỳ ta đang muốn tìm các ngươi trong Ngũ Lão, không ngờ ngươi đến tìm ta trước.

Lão nhân mặt sẹo vội vàng quỳ xuống đất run giọng:

- Tiểu nhân đâu dám to gan lớn mật phạm đến Chấn Thiên Lệnh... chẳng qua chưa nhận rạ.. hơn nữa bị người bức bách mới lỡ nói ra câu đó. Vạn mong lão tiền bối hải hà tha mạng.

Vu Hồi Kiếm quét mắt sang Đồng Thiên Kỳ nói:

- Tiểu tử, cầm lệnh đưa cho lão phu xem thật hay giả!

Đồng Thiên Kỳ cười khinh bỉ không đáp Một lão nhân đứng sau lão mặt sẹo khom mình bước lên hai bước cúi xuống định lấy Chấn Thiên Lệnh. Nhưng lão chưa kịp chạm vào nó thì nghe Đồng Thiên Kỳ đanh giọng bảo:

- Không được?

Chừng không biết nghe theo ai, nhưng lão nhân kia muốn lấy lòng Vu Hồi Kiếm hơn nên vẫn không ngẩng lên.

Đồng Thiên Kỳ "hừ" một tiếng rồi phất nhẹ tay. Lập tức lão nhân kia ngã lăn sang bên, thất khiếu trào máu tươi, chết không kịp ngáp.

Vu Hồi Kiếm nhíu mày, gằn giọng:

- Tiểu tử, ngươi định tạo phản ư?

Đồng Thiên Kỳ khinh khỉnh đáp:

- Lão cẩu không chịu nhận tuổi già sức yếu thật không biết lượng sức mình.

Vu Hồi Kiếm sầm mặt cố nén giận hỏi:

- Tiểu tử, ngươi nói gì?

Đồng Thiên Kỳ điềm tĩnh đáp:

- Vu Hồi Kiếm, cuối cùng ta và ngươi cũng đã gặp nhau.

- Lão phu nghe nói Chấn Thiên Lệnh ở trong tay ngươi nên tới đây xem thật hay giả vì lão phu là một trong những người làm ra nó.

Đồng Thiên Kỳ chỉ tay vào Chấn Thiên lệnh:

- Lệnh ở dưới đất, tôn giá cứ xem.

- Trước khi xác định rõ lệnh này là thật hay giả, lão phu không muốn sơ suất nên phải cầm tận tay xem nếu được ngươi đồng ý. Lão phu lấy danh dự của mình bảo đảm không lấy nó.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt:

- Tôn giá nếu tự tin lấy được lệnh thì cứ lấy. Còn danh dự, tôn giá cũng tự biết rằng danh dự mình đâu có đảm bảo được gì!

Câu vừa rồi của Đồng Thiên Kỳ rõ ràng xúc phạm đến vị tiền bối kia rất lớn. Bọn đệ tử Nguyệt Hoa hội bụng hơi mừng vì thấy có nhiều hy vọng được thoát thân.

Vu Hồi Kiếm hướng tia mắt lạnh băng nhìn chàng nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi sẽ hối hận!

- Ngược lại, Đồng mỗ cho rằng ngươi sẽ hối hận vi hôm nay hiện thân ở đây.

Vu Hồi Kiếm ngửa mặt cười một tràng cuồng liệt:

- Ha ha hạ.. Lão phu sống đến chừng này tuổi chưa từng hối hận bao giờ. Tin rằng lần này cũng không ngoại lệ.

Nói xong bước tới rút chiếc lệnh lên.

Đồng Thiên Kỳ nói:.

- Lâu ngày không bệnh, phát bệnh tất hiểm. Tôn giá có lẽ hối hận một lần sau chót.

Vu Hồi Kiếm quét mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ cố nén giận, sau dó cúi xuống xoay qua xoay lại Chấn Thiên Lệnh xem kỹ một hồi. Lão lại vận công vào các ngón tay xiết mạnh vào ba cái chĩa trên chiếc xiên thép, bóc ra một lớp mỏng không phải vàng cũng không phải sắt một lúc đã thấy chiếc xiên mâu hồng tím lúc trước nay óng ánh ngũ sắc.

Chuôi của cái chĩa có ba màu hồng, xanh và lam, hai răng chĩa hai bên màu trắng, giữa màu hồng. Một mặt chĩa hai răng bên khắc "Vu Hồi Kiếm" và "Cửu Dương Tử" rằng giữa khắc "Phật Tâm Thiền Sư, phía mặt bên kia cũng vậy, tuy nhiên có thể đoán rằng hai răng bên khắc tên hiệu hai người còn lại trong Ngũ Lão.

Vu Hồi Kiếm lại nhìn kỹ chuôi lệnh có ba chữ "Chấn Thiên Lệnh" lần nữa mới ngẩng nhìn Đồng Thiên Kỳ nói.

- Quả nhiên đây là Chấn Thiên Lệnh thật Đồng Thiên Kỳ lạnh nhạt nói:

- Chuyến đi này của tôn giá không đến nổi uổng công. Đồng Thiên Kỳ này tin rằng ngươi sẽ có cách giải quyết thỏa đáng.

Vu Hồi Kiếm không đáp, từ từ bước tới trước lão nhân mặt sẹo đang quỳ nói:

- Lệnh này là thật. Ngươi đi đi!

Lão mặt sẹo cơ hồ không dám tin vào tai mình sửng sốt giây lâu, cuối cùng mừng rỡ thốt lên:

- Đa tạ ân sâu của tiền bối không giết!

Sợ đối phương đổi ý, lão chắp tay vái một lần nữa rồi đứng lên quay người nhảy xuống khỏi đỉnh đồi chạy thẳng.

Thong thả đến rút thanh đoản kiếm cắm vào tảng đá lên, Vu Hồi Kiếm ngửa mặt nhìn trời rồi đột nhiên hỏi:

- Nó chạy xa chưa?.

Bọn đệ tử Nguyệt Hoa hội ngơ ngác, một trong số năm tên trả lời:

- Được chừng ba mươi trượng rồi.

Vu Hồi Kiếm lạnh lùng nói:

- Hai đứa trong số các ngươi đi đưa tử thi nó về đây!

Dứt tiếng quay người vung tay, thanh đoản kiếm bay vút đi loang loáng trong bóng đêm rồi mất hút.

Năm đệ tử kia đứng toát mồ hôi. Vừa định mở miệng hỏi xem tử thi nào thì chợt nghe vọng lại từ ba mươi trượng một tiếng thét hãi hùng, hai tên vội vàng chạy bổ xuống chân đồi.

Đồng Thiên Kỳ thần sắc vẫn bình thản. Vu Hồi Kiếm thỉnh thoảng liếc. nhìn thấy sự bàng quan ấy cũng phải chột dạ.

Không ai nói một lời. Hồi lâu hai tên hán tử khiêng tử thi lão nhân mặt sẹo tới, thanh đoản kiếm cắm sâu vào ngực.

Lão đã đoạn khí từ lâu nhưng từ miệng vết thương máu vẫn chảy không ngừng.

Vu Hồi Kiếm rút kiếm ra lau vào tử thi cho sạch vết máu rồi điềm nhiên tra vào vỏ. Lão lạnh lẽo quét mắt nhìn năm đệ tử Nguyệt Hoa hội nói:

- Lão phu muốn tha các ngươi, nhưng những gì Nguyệt Hoa hại đã làm khiến lão phu không thể tha mạng được.

Nói xong hữu chưởng hư không phát nhẹ. Năm tên kia đang đứng ngơ ngác chưa kịp đề phòng liền bị chưởng lực đánh chết tươi.

Vu Hồi Kiếm từ từ bước tới trước mặt Đồng Thiên Kỳ cất tiếng:

- Tiểu tử, ngươi hài lòng chứ?

Đồng Thiên Kỳ hờ hững đáp:

- Đồng mỗ không cần cảm tạ. Đó là việc của tôn giá.

- Ngươi cho đó là việc gì?

- Tôn giá là một trong Ngũ Lão, việc giữa chúng ta hôm nay dù diễn biến thế nào cũng quyết không được để lộ ra ngoài, như thế thanh danh Ngũ Lão sẽ không hay họ Lăng gì cho lắm.

Vu Hồi Kiếm biến sắc cố hỏi thêm:

- Ngươi đoán chuyện gì xảy ra giữa chúng ta chứ?

- Chấn Thiên Lệnh. Việc tranh chấplà không tránh khỏi. Trong thâm tâm, tôn giá vẫn đề phòng vạn nhất không khống chế được Đồng mỗ.

Vu Hồi Kiếm nhìn trân trân Đồng Thiên Kỳ lúc lâu mới thoát khẩu nói:

- Đồng Thiên Kỳ! Ngươi nói đúng. Lão phu không ngờ ngươi còn trẻ mà tâm cơ sắc sảo đến thế. Những tiên liệu về ngươi có thể đã sai lầm.

- Đồng mỗ lợi hại hơn tôn giá tưởng chăng?

- Dù thế thì vẫn chưa đủ năng lực thủ giữ Chấn Thiên Lệnh.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Tôn giá định xử trí thế nào?

Vu Hồi Kiếm nghiêm giọng:

- Sự thực ở ngay trước mắt, chúng ta không cần quanh co nữa. Đồng Thiên Kỳ!

Đây không phải là vấn đề cừu hận. Nhưng cũng là đại sự tồn vong. Với ngươi chỉ được chọn một trong hai con đường. Thứ nhất, cái chết. Thứ hai, đưa xuất Chấn Thiên Lệnh và truyền lại những bí quyết và toàn bộ tuyệt học Tiềm Long Thần Công. Lúc đó ngươi sẽ làm một thành viên trong Ngũ Lão. Đồng Thiên Kỳ ngươi nên biết vinh dự ấy võ lâm đều ao ước.

Đồng Thiên Kỳ nói giọng châm biếm:

- Xem ra thì tôn giá hạnh vận hơn ba vị còn lại trong Ngũ Lão nhiều đa!

Vu Hồi Kiếm không nhận thấy hàm ý châm biếm của chàng, nghiêm giọng:

- Ngũ Lão là một thể thống nhất, họa phúc cùng chia sẻ.

Vết chu sa trên mi tâm huyệt chàng đỏ ửng, Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng nói:

- Cái chết của Phật Tâm Thiền Sư và sau đó là việc lén lút ám hại Vân Không đại sư mà không ai dám truy cứu cũng nằm trong sự thống nhất đó?

Hồi 48 - Thương Mãnh Long Một Kiếm Về Trời

Vu Hồi Kiếm nghe xong biến sắc nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi biết vậy là quá đủ. Bây giờ thậm chí không còn con đường thứ hai nữa.

- Đúng thế, chúng ta không phải nhiều lời. Đồng mỗ chỉ nói một lời:

Dưới gầm trời này có Tứ Lão các ngươi thì không có Đồng Thiên Kỳ, trái lại nếu có Đồng Thiên Kỳ thì Tứ Lão các ngươi đừng hòng được sống yên.

Vu Hồi Kiếm phẫn hận rít lên:

- Đồng Thiên Kỳ tiểu bối! Nếu tối nay ta để sống ngươi thì từ nay trên giang hồ không còn nhân vật nào mang danh hiệu Vu Hồi Kiếm nữa! Ngươi xuất thủ đi!

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép cười nói:

- Ở đây không có người nào làm nhân chứng, dù tôn giá có xuất thủ trước cũng chẳng làm giảm thịnh danh của Ngũ Lão đâu?

- Ha ha hạ.. được lắm? Vậy thì tiếp lão phu một chưởng này!

Nói xong xuất chiêu ngay. Tay phải chầm chậm phóng ra một chưởng hư không nhầm vào trước ngực Đồng Thiên Kỳ.

Tuy Thiên Tâm Quái Cái chưa nói với Đồng Thiên Kỳ võ công của Ngũ Lão cao cường đến đâu, nhưng năm năm lão ẩn cư không dám báo cừu, và hiện tại công lực lão khất cái đã đạt trình độ cao như vậy mà còn chưa dám chắc thắng, thì dù biết công lực của bất cứ người nào cũng không dưới Thiên Tâm Quái Cái. Vì thế tuy trên mặt Đồng Thiên Kỳ vẫn giữ trấn tĩnh nhưng thâm tâm không khỏi căng thẳng.

Chàng liền đưa hữu chưởng nghênh chiêu, động tác cũng chậm chạp không có chưởng phong nhưng thế dời non chuyển núi như đối phương một dạng.

"Ầm!" một tiếng dữ dội. Hai vai Đồng Thiên Kỳ hơi khuỵu xuống, tay phải tê rần.

Vu Hồi Kiếm thoái lui một bước, lão không giấu được sự kinh hãi, đôi mắt nhìn chăm vào khuôn mặt tuấn tú lãnh đạm của đối phương. Lão không ngờ Đồng Thiên Kỳ có công lực cao như thế, đến vượt cả mình nữa. Lão tự biết rõ nếu vừa rồi đối phương dùng Tiềm Long Chưởng thì e lão khó toàn mạng.

Bước lên một bước Đồng Thiên Kỳ nói:

- Vu Hồi Kiếm! Đồng mỗ tin rằng ngươi bắt đầu hối hận là đã tới đây chỉ một mình.

- Ngươi cũng đâu có mang theo đồng bọn?

Vừa rồi, Vu Hồi Kiếm lùi sau nửa bước hai tay áp xuống đùi rồi chậm rãi đưa lên, cất giọng trầm

đục:

-Tiểu bối, ta và ngươi quyết định thắng bại bằng mạng sống đây Dứt lời chưởng xuất. Lão vừa xuất chiêu vừa quay người, phương vị không ngừng thay đổi, khắp nơi quanh người Đồng Thiên Kỳ đâu đâu cũng thấy chưởng ảnh thu vào phát ra, không biết đường nào mà đối phó.

Đồng Thiên Kỳ thất kinh phóng ra một chiêu "Tiềm Long Sơ động" đồng thời trong bụng nghĩ thầm:

"Người này công lực cao, chiêu thức lại kỳ dị, từ khi xuất đạo đến nay chưa gặp địch thủ nào lợi hại như thế. Xem lại uy danh Ngũ Lão chẳng phải hư danh đâu!".

Chiêu đầu tiên cả hai bên đều xuất thế thăm dò, chưa ai đưa hết công lực và sở học. Trước khi phát chiêu thứ hai, Vu Hồi Kiếm cũng nghĩ thầm:

"Giang hồ truyền ngôn quả không sai. Người này tuy lĩnh hội được Tiềm Long Thần Công nhưng chưa đạt tới trình độ hư không toái vật. Nếu lúc này không trừ hắn đi thì về sau bất kỳ ai trong số chúng ta đều khó khống chế được hắn".

Chưởng tiếp chưởng, chiêu tiếp chiêu, vẫn chưa ai vận hết tuyệt học, qua lại đã hơn hai mươi chiêu.

Thay đổi một phương vị mới, Vu Hồi Kiếm chợt nói:

- Tiểu bối! Giờ chết của ngươi đã đến!

Nói xong vẫn giữ nguyên chiêu hai lần công sang.

Đồng Thiên Kỳ cũng lại tiếp chiêu bằng "Tiềm Long sơ động".

Chàng vừa xuất chiêu thì đột nhiên thấy đầy trời vu hồi chưởng ảnh phiêu nhiên bất động. áp lực dồn vào chàng như khối đá nghìn cân. Đồng Thiên Kỳ kinh hoảng muốn biến chiêu cũng không kịp nữa buộc lòng phải thoái lui tới bảy tám thước.

Vu Hồi Kiếm thấy vậy cả mừng, cười nói:

-Tiểu bối, mạng ngươi ở trong tay lão phu rồi!

Lập tức lão sấn tới, chưởng thế rất gấp với áp lực mạnh kinh khủng.

Mắt Đồng Thiên Kỳ hiện sát cơ. Chàng lập tức đánh xuất ra hai chưởng, đồng thời di động sang bên phải một bước.

Vu Hồi Kiếm lúc này tự tin hơn trước, chưởng xuất ra như mưa gào gió táp liền một lúc phát bảy tám chiêu liền, chiêu nào cũng hiểm ác và đầy uy lực.

Đồng Thiên Kỳ lấy Tiềm Long Thần Công chống đỡ nên chưởng ảnh của Vu Hồi Kiếm dù dày đặc và mãnh liệt bao nhiêu cũng không thể đả thương chàng được Mặt trời đã tắt từ lâu. Ánh trăng non tỏa xuống mặt đất bàng bạc. Chừng đã giữa canh đầu.

Vu Hồi Kiếm đã giữ thế công mãnh liệt một trăm năm mươi chiêu. Do Đồng Thiên Kỳ chỉ lo chống đỡ nên lão không lo lắng gì nữa, chiêu pháp đổi khác, hầu như chỉ công mà không thủ.

Hiển nhiên lão đã tin chắc rằng đối phương không đủ năng lực tấn công.

Vừa tránh qua một chưởng, Đồng Thiên Kỳ buông giọng châm chọc:

- Công lực của tôn giá chỉ có thế thôi ư?

Vu Hồi Kiếm công xuất một lúc bảy ciêu nữa, cười nhạt nói:

- Đồng Thiên Kỳ! Lão phu xem ngươi còn tránh được bao lâu nữa?

Lúc đó từ mé bờ biển vang lại bốn tiếng hú dài chọc thủng sự tĩnh mịch của màn đêm thanh vắng. Đồng Thiên Kỳ vừa nghe xong, tránh qua một chiêu hiểm hóc của đối phương rồi đột ngột quay phắt người nói:

- Tôn giá cũng tiếp một chiêu này của Đồng Thiên Kỳ thử xem!

Dứt lời song chưởng đã vận đủ công xuất một chiêu "Thất hải phi long".

Vu Hồi Kiếm một tay co, một tay duỗi phát một chiêu "Thiên chuyển địa truyền".

rồi cười nói:

- Nghiệt chướng không tự lượng...

Lão còn chưa nói hết câu đã biến ngay sắc mặt, mọi chưởng ảnh lão phát ra đều bị đánh bạt đi hết, hai tay cảm thấy tê dại vội vàng thoái lui tới bảy tám bước.

Tiếng hú ở phía xa lại vang lên.

Đồng Thiên Kỳ thấy sốt ruột, mặt đầy sát khí. Khi chân Vu Hồi Kiếm còn chưa chạm đất thì chàng lao vút đến hét to:

- Thương Long cửu hiện!

Chưởng theo ảnh đánh ập sang.

Vu Hồi Kiếm chân còn chưa tiếp đất, nhảy người né tránh cũng không kịp nữa liền hét lên một tiếng, song chưởng đồng thời đánh ra một chiêu "Vu thiên hồi địa" cuối cùng!

Đồng Thiên Kỳ không dám kéo dài thời gian thấy đối phương xuất thủ, tay phải đưa về sau lắc một cái, tay trái vẫn xuất chưởng tiếp chiêu.

Giữa tiếng ầm ầm vang dội, đột nhiên Đồng Thiên Kỳ lại quát to:

- Hồi long kình tánh!

Hữu chưởng vừa thu về lại đánh bạt sang Vu Hồi Kiếm vừa hóa giải một chiêu "Thượng Long cửu hiện" không ngờ đối phương đổi chiêu nhanh đến thế chỉ còn biết trợn tròn đôi mắt, chỉ thấy một khối bàn long đã áp tới trước ngực, sợ đến dựng cả râu tóc, theo bản năng nhảy vút lên.

"Bình" một tiếng, thân thể đang lơ lửng trên không của Vu Hồi Kiếm bị bắn xa tới ba trượng rồi rơi xuống đất.

Đồng Thiên Kỳ thấy vậy kinh hoảng nghĩ thầm:

-Rõ ràng ta đã đánh trúng, vậy mà lão ta không những chưa chết mà ngay thương tích cũng không là cớ làm sao?".

Vu Hồi Kiếm đứng tĩnh lặng, hai tay hai kiếm, người toát mồ hôi. Lão hiểu ràng mình vừa thoát cái chết trong đường tơ kẽ tóc.

Nhìn lại Đồng Thiên Kỳ thấy đối phương có vẻ thất thần, trong lòng lão chợt nẩy gian kế. Lão nhếch mép nói:

-Tiểu bối! Hãy thử lão phu một kiếm này!

Nói xong tay trái phi ngay thanh đoản kiếm thành hình vòng cung. Thanh kiếm loáng đi như ánh chớp Đồng Thiên Kỳ dang đối phó với thanh đoản kiếm đang lao tới thì Vu Hồi Kiếm đã xuất luôn "Vu Hồi truy hồn kiếm" phóng ra.

Trong cơn nguy cấp theo bản năng Đồng Thiên Kỳ nghĩ ngay đến Thanh Long đầu kiếm bên mình, chàng vừa dè chừng đôi thanh kiếm đang lao tới rất gấp vừa rút thanh kiếm ra. Lập tức từ đôi nhãn châu của đầu rồng trên chuôi kiếm phát ra tia lửa đỏ rực.

Đôi xạ quang tuy không đủ sức làm đối phương đầu hoa mắt choáng nhưng cũng khiến Vu Hồi Kiếm chột dạ giật mình.

Giá lão cứ tiếp tục tấn công thì e tình trạng của Đồng Thiên Kỳ phải nguy ngập bởi thanh "Vu hồi truy hồn kiếm".

Vu Hồi Kiếm kinh ngạc thốt lên:

-Long đầu kiếm!

Rồi lão hoảng hốt quay đầu nhảy vút xuống khỏi mỏm đồi.

Đồng Thiên Kỳ đưa thanh long đầu kiếm đón Vu Hồi Kiếm của đối phương đang phóng lại. Choang một tiếng, thanh đoản kiếm gãy tan làm muôn mảnh.

Chàng quay người lại. Trên mỏm đồi đã không thấy Vu Hồi Kiến đâu nữa, chàng thở dài lẩm bẩm:

- Trừ phi bốn người các ngươi bay lên trời. Nếu không Đồng Thiên Kỳ sẽ có ngày tìm được thôi!

Chàng vừa định bỏ đi thì từ xa truyền lại giọng nói của chính Vu Hồi Kiếm:

- Đồng Thiên Kỳ! Nội trong tháng này, bọn chúng ta Tứ Lão sẽ chờ ngươi ở Trung Nguyên! Nếu quá hạn một tháng, lão phu sẽ lệnh xuất người đến đảo này. Đại trượng phu ân oán phân minh, chẳng nên lụy đến người khác!

Âm thanh xa dần rồi ngừng hẳn.

Đồng Thiên Kỳ đưa mắt nhìn mặt biển phía xa, nói thầm:

- Bốn người liên thủ, ta không dám chắc thắng. Nhưng đại trượng phu không nên lụy đến người khác. Lão nói đúng.

Từ xa lại vẳng đến một tiếng hú dài. Đồng Thiên Kỳ trấn định lại, khẽ thở dài rồi nhảy xuống đồi trở về trang viện.

Chàng mới đi hơn trăm trượng chợt nghe phía trước rất gần phát ra tiếng hú.

Tiếp đó ở mé trái không không xa, trên một phiến đá cao có bóng người.

Người đó đi nhanh về phía chàng. Đồng Thiên Kỳ chú mục nhìn, đối phương cách chừng năm thước đã cất tiếng:

- Đồng công tử, cuối cùng tôi đã tìm được...

Đồng Thiên Kỳ trầm giọng hỏi:

-Mãnh tiền bối tìm Đồng mỗ có việc gì?

Đúng người vừa đến là "Trác Kình" Mãnh Long gấp giọng:

- Khi tôi đi, nhân mã của Nguyệt Hoa hội đã đến trước trang viên. Sợ không tìm được công tử, tôi đã hú mấy lần. Nhanh đi thôi!

Đồng Thiên Kỳ ngạc nhiên hỏi:

- Ở trang viên có Thiên Tâm Quái Cái trấn giữ chẳng lẽ con chưa đủ sao?

"Trác Kình" Mãnh Long lắc đầu nói:

- Hai tay thì khó địch lại bốn. Một mình Thiên Tâm Quái Cái sợ không ứng phó nổi.

- Nguyệt Hoa hội có nhiều cao thủ đến thế hay sao?

- Nguyệt Hoa phu nhân còn chưa lộ diện. Nhưng tiền giá có bốn tên tôn giả và một đàn chủ. Tuy chúng ta đều không địch nổi bọn này nhưng chúng quyết không phải là đối thủ của Thiên Tâm Quái Cái. Nhưng trong bọn họ có một lão quái mà Mãnh Long này không nhận ra, Thiên Tâm Quái Cái chính úy kỵ lão đó.

Đồng Thiên Kỳ cắn môi hỏi:

- Người đó thuộc Ngũ Lão chăng?

"Trác Kình" Mãnh Long lắc đầu:

-Không phải! Tôi nghe Thiên Tâm Quái Cái gọi lão ta là "Hận Thiên Tiên" gì đó.

Lão cao chưa tới bốn thước, tóc râu bạc trắng...

- Sao ngôi biết Thiên Tâm Quái Cái húy kỵ lão ta?

- "Trác Kình" Mãnh Long tôi đâu có khiếu quan sát kỹ như vậy? Đó là Tà Bốc lão nhi nói rạ.. Lão kêu tôi và hai lão đệ Huyết Phán, Tiêu Thiên Sư ngầm đi tìm công tử.

Quả là Tà Bốc Tư Không Linh giỏi liệu việc. Đồng Thiên Kỳ hiểu ra, bụng thoáng kinh hãi nghĩ thầm:

"Đêm nay Vạn Thánh Đảo đã thành một trường long tranh hổ đấu mất rồi ".

Chàng chỉ nói:

-Chúng ta về nhanh!

"Trác Kình" Mãnh Long đột nhiên nói:

- Đồng cộng tử! "Trác Kình" Mãnh Long tôi có chút công lao từ xa tới báo tin...

Công tử lại thu nhận Mãnh Long này làm nô bộc chứ?

Đồng Thiên Kỳ không ngờ vào lúc này lão ta đột nhiên đề cập đến chuyện đó.

Chàng nén cười dừng bước, chợt nhìn thấy đôi mắt Mãnh Long đầy khẩn cầu và hy vọng liền nói:

-Tiền bối tuổi tác cao như vậy còn theo Đồng Thiên Kỳ bạt mạng giang hồ làm chi cho nhọc xác chứ?

"Trác Kình" Mãnh Long nhìn Đồng Thiên Kỳ giây lâu rồi đột nhiên cười to:

- Ha ha hạ.. Tưởng rằng công tử không cản ta, hóa ra chỉ sợ Mãnh Long này phải chịu vất vả... Ha ha hạ..chuyện cỏn con đó mà... "Trác Kình" Mãnh Long tuy già nhưng còn có chỗ dùng được.

Đúng lúc đó chợt lóe lên một ánh hàn quang hầu như không nghe tiếng động, chỉ có đôi tai rất thính của Đồng Thiên Kỳ mới phát hiện ra. Chàng kinh hoảng chỉ kịp thốt lên "Mãnh" thì đã thấy "Trác Kình" Mãnh Long "ái" một tiếng đưa tay ôm ngực. Máu tươi ở đó trào ra, dù trong đêm tối cũng thấy ghê cả mắt.

Từ rất xa vọng đến tiếng của Vu Hồi Kiếm:

- Đồng Thiên Kỳ! Lão phu nghĩ mãi mới thấy rằng trước khi trở về cần cho ngươi một ví dụ để biết nếu thất ước sẽ thế nào. Nội một tháng chúng ta chờ ngươi ở Trung nguyên.

Thanh âm xa dần không thể xác định được phương hướng nữa.. Nét mặt vốn trầm tĩnh của Đồng Thiên Kỳ chợt tái đi. Chàng vội vàng chạy tới đỡ lấy Mãnh Long đang lảo đảo chực ngã, lo lắng hỏi:

-Mãnh tiền bối thấy người thế nào? Mau vận công cầm máu, Đồng mỗ sẽ trợ lực.

Chỉ mới qua mấy giây mà sắc mặt của Mãnh Long đã trắng bệch như tờ giấy. Đôi mắt gần như thất thần nhìn hút vào Đồng Thiên Kỳ, lão khó nhọc nói:

-Lão phu tin rằng địch nhận là đệ nhất Phi kiếm thủ ở Vũ Nội. Vị trí vô cùng chuẩn xác.

Đồng Thiên Kỳ vội trấn an:

Đù chuẩn xác hay không, thầy thuốc không sợ bệnh. Đừng nói nữa, nhanh vận công đi!

Từ từ buông bàn tay đang ôm ngực, "Trác Kình" Mãnh Long cười thầm:

- Công tử... còn cho rằng với vị trí này... mà giữ được mạng sống ư?

Nhìn vào chuôi kiếm đúng giữa ngực trái Mãnh Long, Đồng Thiên Kỳ tái nhợt mặt. Chàng đưa tay sờ tới chuôi kiếm nhưng không đủ dũng khí rút nó ra.

Thở dài một tiếng, "Trác Kình" Mãnh Long gắng sức cười nói:

-Ta biết công tử không dám rút ra đâu... Đồng công tử! Ngươi... thân là Huyết Kiếp Thủ... đừng nên run tay như thế!

Nói tới đó, từ khóe miệng của Mãnh Long máu đã rỉ ra.

Nhìn da mặt trắng bệch của. Mãnh Long cố không lộ ra nỗi đau đớn, Đồng Thiên Kỳ dường như không trấn tĩnh được run giọng nói:

- Đồng mỗ xưa nay vốn biết bất cứ ai theo mình cũng phải chịu khổ nạn. Thế mà việc Đồng mỗ lo lắng đã phát sinh rồi. Nếu tiền bối có điềm nào sai, thì sai lầm ấy là đi theo Đồng mỗ mà thôi.

"Trác Kình" Mãnh Long bất lức dựa vây cánh tay của Đồng Thiên Kỳ, gượng nở một nụ cười thảm não:

- Sai rồi! Đồng công tử, người tri kỷ khó gặp... chết có gì ân hận đâu... chỉ tiếc không gặp bốn vi..... cô nương. Đồng công tử... nếu bỏ đị.. thì họ còn thống khổ... hơn cái chết của Mãnh Long...

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu thê thiết nói:

-Bằng hữu của Đồng Thiên Kỳ không nhiều, hôm nay lại mất đi một người rồi.

Ngươi không nên nghĩ nhiều đến người khác mà hãy nghĩ đến mình.

- Mãnh Long... không thân không thích... Mối thù nầy... ta tin công tử ghi nhớ...

Đồng Thiên Kỳ ngửa mặt nhìn trời nói:

- Thề có trời xanh, Đồng Thiên Kỳ ghi nhớ thù này.

Nhìn vẻ thống khổ của Đồng Thiên Kỳ, "Trác Kình" Mãnh Long gắng hết sức nói, giọng dứt quãng:

- Người tạ.. sống chết có số... chẳng nên đau buồn... xưa nay ta vẫn cho rằng người chết rồi vẫn có tri giác... Mãnh Long sẽ đợi... công tử... như khi còn sống...

Nói tới đó, "Trác Kình" Mãnh Long nhắm nghiền mắt, trút hơi thở cuối cùng, vĩnh viễn xa rời trần thế.

Ôm lấy cái xác mềm nhũn của Mãnh Long, Đồng Thiên Kỳ ngước mắt nhìn lên khoảng không tối đen nói lẩm bẩm:

- "Trác Kình" Mãnh Long... Đồng mỗ tin ngươi giữ lời của mình... Sau khi tìm được Vu Hồi Kiếm rồi, ta sẽ tìm đến Mãnh tiền bối! Thanh đoản kiềm này chẳng khác gì cứa vào thịt da tạ.. Xin hãy đợi!

Chàng quay phắt người gầm lên một tiếng đầy oán hận rồi gấp bước phóng về trang viện.

Hai tấm cửa sắt lớn của trang viện mở toang, trên đấu trường rộng đầy người đứng im phắc. Phía trong là những võ sĩ của Vạn Thánh Đảo đứng thành hàng lối nghiêm chỉnh, sắc mặt ai nấy đều nghiêm trang căng thẳng, đao kiếm đều đã xuất khỏi vỏ cầm lăm lăm trong tay.

Đối diện qua một khoảng đất trống là những đệ tử ngực thêu hình trăng lưỡi liềm, xếp thành trận thế. Ở chính giữa có một cỗ kiệu thêu hoa giát ngọc buông rèm kín. Bốn bên kiệu có bốn nữ nhân cao lớn, lại có bốn lão nhân trước sau kiệu đứng cúi đầu như những lão tăng đang nhập định.

Phía trước kiệu năm thước, một lão nhân đứng riêng ra. Mình lão cao chưa đầy bốn thước, tóc trắng như sương, hai mắt trũng sâu, mặt không có tí thịt nào y như một cái đầu lâu xương trắng. Lão nhân lùn tịt đứng đối diện với Thiên Tâm Quái Cái, khinh khỉnh nói:

- Hàn Tâm Ẩn. Cục thế hôm nay ngươi đã tính toán rồi chứ?

Thiên Tâm Quái Cái quét mắt nhìn bốn xung quanh, lạnh nhạt hỏi:

-Ngươi nói gì?

Lão lùn cười đáp:

-Theo ý lão phu thì ngươi được quyền rời khỏi đây.

Thiên Tâm Quái Cái cười nhạt:

- Bằng vào câu nói đó của ngươi?

- Hận Thiên Tiên không nói hai lời.

-Giả như lão ăn mày ta không đi thì sao chứ?

Hận Thiên Tiên ngửa mặt cuồng tiết:

-Ha ha hạ.. việc đó giải quyết cực dễ! Trước hết ta cùng ngươi phân cao hạ.

Thiên Tâm Quái Cái trầm giọng:

-Tang Thiên Khôi! Ngươi không phải là đối thủ của lão ăn mày ta đâu. Tự ngươi cũng biết rõ điều đó. Theo ý lão ăn mày ta thì ngươi nên sớm đi khỏi đây là hơn.

Hận Thiên Tiên Tang Thiên Khôi cười to:

-Lão hóa tử họ Hàn kia! Ngươi có giỏi cứ ra đây chúng ta hãy thử xem, không cần phải nhiều lời?

Thiên Tâm Quái Cái phát nộ vừa định bước ra nhưng chợt nhịn ngay lại, cười nói:

- Tang Thiên Khôi! Lão ăn mày ta biết ngươi dựa vào cái gì rồi! Qùy gối xưng thân, đó không phải việc mà thân phận như ngươi nên làm. Lão ăn mày ta nhớ rằng ngươi đã không dễ dựng nên một cơ nghiệp. Vì thế lão ăn mày ta khuyên ngươi lần nữa:

Hãy đi đi! Chờ hắn trở về thì ngay cả việc ngươi muốn sống mà rời khỏi nơi đây cũng không được theo ý đâu!

Hận Thiên Tiên nổi giận hét lên:

-Lão họ Hàn! Ngươi biết xưa nay lão phu chưa từng sợ ai, ngươi tự mình vô năng để người khác xuất đầu, cậy thế người khác để hù dọa người. Hừ! Hàn Tâm Ẩn! Ngươi tìm sai đối tượng rồi!

Thiên Tâm Quái Cái ngẩng đầu cười lớn:

- Thật là cái giống thất phu vô tri vô giác! Lão ăn mày ta nếu trước khi giết người không nghe ba điều khuyên bảo của Phật Tâm lão hòa thượng thì ngươi đã sớm đột tử ở đó rồi!

Hận Thiên Tiên cười khan nói:

- Đừng khoác lác nữa! Ngươi có giỏi hãy ra đây! Tốt nhất là gọi thêm người đỡ đầu của ngươi ra nữa!

Thiên Tâm Quái Cái lạnh giọng đáp:

-Nếu vị bằng hữu của lão ăn mày ta có ở đây thì thân ngươi đã bị xẻ làm muôn mảnh rồi!

Võ công của Hận Thiên Tiên Tang Thiên Khôi xác thực là không bằng Thiên Tâm Quái Cái, chỉ dựa vào sự hậu thuẫn của Nguyệt Hoa phu nhân. Nay nghe nói lão khất cái có bằng hữu thì cảm thấy vô cùng kinh sợ. Tuy nhiên lão cười khan cất tiếng thăm dò:

- Lão hóa tử ngươi xưa nay chỉ có con lừa trọc Phật Tâm là bằng hữu thôi. Ngoài ra còn có ai khác mà đem ra khoe khoang chứ?

Đúng lúc đó chợt nghe một âm thanh trầm lãnh thấu xương vang lên:

- Bằng hữu! Ngươi cuồng ngông thái quá mất rồi!

Hận Thiên Tiên vừa nghe đã biến sắc. Lão còn chưa kịp quay đầu lại nhìn đã nghe từ đám đông đồng thanh vang lên tiếng kêu kinh hoàng:

- Huyết Kiếp Thủ, Đồng Thiên Kỳ...

Hồi 49 - Hận Thiên Tiên Rắp Tâm Bày Chước Quỷ

Hận Thiên Tiên Tang Thiên Khôi nghe nói giật nẩy mình, bất giác quay sang nhìn. Theo ánh mắt mọi người, lão trông thấy đối phương và sững sờ ngơ ngác, bụng bảo dạ:

“Huyết Kiếp Thủ Đồng Thiên Kỳ vốn làm chấn động toàn cõi võ lâm rốt cuộc chỉ là một tên tiểu tử còn chưa ráo máu đầu thế này thôi ư?” Trên mặt lão lộ vẻ coi thường không giấu giếm.

Nốt chu sa ở mi tâm huyệt Đồng Thiên Kỳ ửng đỏ. Mặt chàng lúc này chỉ còn hiện vẻ sát cơ, không còn biểu thị nào khác.

Lạnh lùng đưa mắt nhìn Hận Thiên Tiên và chiếc kiệu, Đồng Thiên Kỳ từ từ bước ra giữa khoảng đất trống. Tà Bốc Tư Không Linh phi thân nhảy tới bên mình chàng giơ tay định đỡ lấy thi thể của "Trác Kình" Mãnh Long.

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu, trầm giọng:

- Mãnh tiền bối muốn lưu lại ở hiện trường để được chứng kiến diễn biến tiếp theo.

Nói xong cúi mình nhẹ nhàng đặt "Trác Kình" Mãnh Long xuống đất.

Thiên Tâm Quái Cái giương mắt nhìn chuôi kiếm còn cắm trên ngực Mãnh Long buồn bã lắc đầu than thầm:

"Chúng nó đã không nín nhịn được nữa rồi! Lão hòa thượng ở Tây Thiên có biết thì hãy cầu cho linh hồn được siêu thoát, đã đến lúc rồi!".

Tà Bốc Tư Không Linh buột miệng:

- Đồng công tử, thật là bất hạnh lớn, chúng ta mất đi một trợ thủ đắc lực rồi Đồng Thiên Kỳ nghiến răng đáp:

- Chúng giết Mãnh Long là vì chưa giết được Đồng Thiên Kỳ ta!

Lại đánh mắt sang Hận Thiên Tiên buông giọng:

- Bằng hữu! Ra đi!

Hận Thiên Tiên khinh khỉnh hỏi:

- Tiểu tử ngươi là Đồng Thiên Kỳ?

- Tôn giá chẳng lẽ còn nghi ngờ?

Hận Thiên Tiên Tang Thiên Khôi lướt mắt đánh giá Đồng Thiên Kỳ từ đầu tới chân rồi cười to nói:

- Ha ha hạ.. hoang đường! hoang đường! Có lẽ đồng đạo võ lâm đã mang bệnh hết rồi mới truyền hoang ngôn... Lão phu chỉ lấy làm lạ là tại sao Vu Hồi Kiếm lại có thể tha mạng ngươi, tự

hủy lời hứa của mình đi như vậy?

Đồng Thiên Kỳ giật mình buột miệng hỏi:

- Nói như vậy hắn cũng là một phần tử của Nhật Nguyệt Bang hay sao?

Thiên Tâm Quái Cái Hàn Tâm Ẩn cười nhạt nói:

- Nếu không có Tứ Lão nâng đỡ há Nhật Nguyệt bang cố thể tung hoành trên giang hồ, mà không ai dám công khai đối địch như vậy?

Hận Thiên Tiên cười tiếp lời:

- Cũng vì thế mà ngay cả lão hóa tử ngươi cũng co đầu rụt cổ không dám lộ diện đó mà!

- Ha ha hạ.. Tang Thiên Khôi! Lão ăn mày ta hiện đang ở trước mặt ngươi đây, hãy biết rằng lúc này Tứ Lão có muốn cứu ngươi cũng không đủ sức đâu!

Lão lùn Tang Thiên Khôi nổi giận quát:

- Tên hóa tử cái bang kia I Ngươi có giỏi hãy bước ra, chúng ta sẽ xem ai dựa vào ai!

Đồng Thiên Kỳ "hừ" một tiếng, nói:

- Lão lùn! Đừng nhặng lên nữa, bước ra đây!

Tang Thiên Khôi có biệt hiệu "Hận Thiên Tiên" để biểu thị nổi hờn oán đối với tạo hóa nên tối kỵ người nào gọi lão là "Lùn". Vừa nghe xong lão đùng đùng nổi giận, thoắt một cái đã nhảy xa hơn trượng tới trước mặt Đồng Thiên Kỳ, chỉ tay mắng:

- Thứ tiểu bối mù mắt? Lão phu hôm nay nếu không chặt mi ra mười khúc thì không còn ai nhắc tới ba chữ Tang Thiên Khôi nữa.

Lao lại day sang Thiên Tâm Quái Cái nói thêm:

- Hàn Tâm Ẩn! Lão phu thịt tiểu tử đó xong để xem ngươi còn rụt cổ bao lâu nữa.

Thiên Tâm Quái Cái đáp:

- Tang Thiên Khôi. Lão ăn mày ta cho rằng ngươi nên nói trước với thủ hạ để sau khi chết chúng tìm một ngôi chùa nào mà siêu độ cho ngươi!

Lời này lão thết lên một cách nghiêm túc không có vẻ gì giễu cợt.

Hận Thiên Tiên biết nói nhiều vô ích, mắt phát hung quang nhìn Đồng Thiên Kỳ nói:

- Tiểu bối! Động thủ đi! Lão phu chỉ giới hạn cho ngươi ba chiêu.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt đáp:

- Lão lùn! Ngươi nên biết Huyết Kiếp Thủ xưa nay giết người không bao giờ động thủ trước cả.

Lại một tiếng phạm húy làm Hận Thiên Tiên tức uất lên, mắt trừng trừng nẩy lửa gầm lên như sấm:

- Tiểu tạp chủng, ngươi chuẩn bị đi!

Bốn thiếu nữ trong Vạn Thánh Đảo chưa biết công lực của Hận Thiên Tiên nhưng vốn nghe danh đã lâu. Thấy tình thế đều vô cùng lo lắng đồng thanh gọi:

- Hàn lão tiền bối...

Thiên Tâm Quái Cái nhìn sắc diện bốn người liền hiểu ý nghiêm giọng:

- Hận Thiên Tiên võ công tuy cao nhưng không địch nổi bất cứ người nào trong Ngũ Lão. Vu Hồi Kiếm đã bại dưới tay Đồng Thiên Kỳ thì còn sợ gì lão lùn đó?

Nhan Ngọc Dung vẫn chưa yên tâm:

- Tiền bối làm sao biết được chàng đánh bại Vu Hồi Kiếm?

- Vu Hồi Kiếm đến đây mục đích thu nạp Đồng Thiên Kỳ, nếu không bị đánh bại thì làm sao Đồng Thiên Kỳ còn tới đây được nữa, trừ phị..

Thiên Tâm Quái Cái nói tới đó đột nhiên ngừng lời, mắt biến sắc nói thầm:

- Có lẽ Vu Hồi Kiếm muốn dụ Đồng Thiên Kỳ đến để Tứ Lão liên thủ đối phó nên mới ám toán một người có võ công tầm thường như Mãnh Long để cảnh cáo. Đúng rồi, thế thì nguy mất!

Bốn thiếu nữ nghe vậy vô cùng hốt hoảng cùng hỏi:

- Ba người kia võ công cũng cao như Vu Hồi Kiếm cả sao?

Thiên Tâm Quái Cái trầm giọng nói:

- Trong Ngũ Lão, nếu luận về võ công thì Phật Tâm đứng đầu, Vu Hồi Kiếm đứng cuối. Vì thế trong bốn người còn lại Vu Hồi Kiếm còn kém hơn cả. Cũng bởi lý do đó mà hắn được phái tới đây và chúng không ngờ Đồng Thiên Kỳ có võ công cao kinh người như vậy.

Nhan Ngọc Dung tái mặt hỏi:

- Vậy thì một mình chàng làm sao ứng phó nổi với bọn họ chứ?

Thiên Tâm Quái Cái gật đầu, lại lắc đầu:

- Nếu đơn chiến thì Đồng Thiên Kỳ không thua bất cứ người nào, nhưng nếu Tứ Lão liên thủ thì lão hóa tử ta tin rằng bất lợi rồi!

Nhan Ngọc Dung thở gấp hỏi thêm:

- Về thân phận Tứ Lão, chẳng lẽ họ có thể làm một việc vô liêm sĩ như vậy mà không sợ mất thể diện hay sao?

- Đạo nghĩa và danh dự đối với những công đạo chính trực trong giang hồ đều phải chịu ước thúc. Nhưng đối với bọn có dã tâm, hoài vọng xưng bá võ lâm thì chúng chẳng bị ước thúc chút nào. Sự tồn tại của Đồng Thiên Kỳ là một trở ngại lớn với dã tâm đó...

Cả bốn thiếu nữ nghe vậy đều biến sắc mặt. Mai phụng Linh run giọng nói:

- Vậy thì tính mệnh chàng nguy mất! Nếu chết làm sao tiền bối?

- Các ngươi yên tâm. Lão ăn mày ta có phải táng mạng cũng quyết không để chuyện đó xảy ra. Đến lúc đó các ngươi phải thay lão ăn mày ta làm một việc. Sau việc đó sẽ cố giữ hắn lại.

Mai Phụng Linh lặp lại:

- Giữ chàng lại ư?

Thiên Tâm Quái Cái nghiêm mặt nói - Nếu lão phu nhìn không sai người thì hắn thuộc loại ân oán phân minh quyết không vì mình mà làm liên lụy đến người khác. Mãnh Long chết, lòng hắn đã quyết rồi!

Lúc dó trong đấu trường, Hận Thiên Tiên đã bắt đầu di bước về phía Đồng Thiên Kỳ.

Quét mắt vào đấu trường, Nhan Ngọc Vi nói bằng giọng kiên quyết:

- Chúng ta nhất quyết phải giữ chàng lại, không thể để chàng chiến đấu đơn độc như vậy!

Thiện Tâm Quái Cái gật đầu, nhưng trong lòng thầm nghĩ:

"Chỉ sợ cả bốn người các ngươi không đủ sức giữ được hắn thôi!".

Nhưng cũng không biết làm cách nào lão cười nói:

- Nếu vậy ngươi không giữ nổi hắn thì cũng nên sớm phát hiện thời gian mà hắn ra đi.

Rồi lão chú mục vào đấu trường, không nói gì nữa.

Bốn thiểu nữ tuy lòng còn băn khoăn nhưng thời điểm này biết không tiện hỏi bèn cũng nhìn vào đấu trường.

"Hận Thiên Tiên" Tang Thiên Khôi lòng vẫn không coi Đồng Thiên Kỳ vào đâu.

Lão cứ thẳng bước đến trước mặt đối phương cách chừng ba thước mới chầm chậm đưa hữu chưởng lên, khinh mạn nói:

- Tiểu bối, ngươi biết một chưởng này của lão phu là thế nào không?

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép cười đáp:

- Đồng mỗ chỉ biết rằng chưởng này chưa xuất được một nửa, ngươi đã buộc phải thu về tự vệ.

Hận Thiên Tiên hét một tiếng vừa định phóng chưởng sang thì đột nhiên từ trong kiệu phát ra giọng nói của một nữ nhân:

- Tang tiền bối! Giết gà cần gì đến dao mổ trâu! Về đi, còn bốn trong số tám lực sĩ hãy đi bắt Đồng Thiên Kỳ vào đây.

Nửa đầu câu còn khách khí, còn nửa cuối là mệnh lệnh, vì thế Hận Thiên Tiên buộc phải thoái lui.

Vừa nghe lệnh, bốn trung niên võ sĩ trong số tám người đứng hai bên kiệu ứng thanh bước ra.

Tuy nhiên Hận Thiên Tiên vẫn còn do dự nói:

- Phu nhân chẳng lẽ cho rằng Tang mỗ khó hoàn thành nhiệm vụ?

Phụ nhân trong kiệu cười đáp:

- Tang tiền bối chớ hiểu lầm! Tiểu phụ nhân nói từ thành tâm, bốn lực sĩ liên thủ cũng không địch nổi tiền bối đâu Hận Thiên Tiên tuy biết lời nói kia không thực bụng đành cười một tiếng quay mình trở gót. Đến trước đám lực sĩ, lão nói:

- Ha ha hạ.. hảo hảo! Để các ngươi giáo huấn cho tiểu tử kia cũng được! Hắn có chết ta chịu trách nhiệm!

Địa vị của Bát lực sĩ còn dưới Tứ đại tôn giả, ngay cả Tứ đại tôn giả còn không dám trái lời Hận Thiên Tiên, huống chi Bát lực sĩ? Nghe vậy, chúng cúi người đáp.

- Tuân lệnh tiến bối!

Rồi rầm rộ đi về phía Đồng Thiên Kỳ.

Vạn Thánh Nhất Tiên thấy vậy giận dữ ra lệnh:

- Kiếm Long, Kiếm Hồng hãy ra tóm cổ chúng lại!

Nhan dân huynh đệ lòng cũng đang bất mãn, nghe lệnh vừa định xông ra thì Đồng Thiên Kỳ đã trầm tĩnh nói:

- Thời gian có hạn, hãy để cho vãn bối tiếp đón bốn vị bằng hữu này!.

Tiêu Thiên Sư Lỗ Dũng bụng ngay, miệng thẳng nói liền:

- Tiểu tử, hạng sâu kiến này đâu đáng sao ngươi động thủ?

Nói như vậy ắt ít nhiều chạm đến thể diện của Nhan gia huynh đệ. Tà Bốc Tư Không Linh trừng mắt nói:

- Tam đệ, ngươi vừa mới về còn chưa biết gì, bớt lời đi có được không?

Tiêu Thiên Sư Lỗ Dũng cự nự:

- Tôi nói thực ngôn. Người mình cả thảy còn giữ ý tứ gì...

Tà Bốc, Huyết Phán chỉ trừng mắt không nói nữa, sợ tam đệ lắm lời không ai ngăn nổi nên nhịn là hơn.

Thiên Tâm Quái Cái nói:

- Để một mình hắn đối phó đúng là tiết kiệm được nhiều thì giờ. Ài! Lão hòa thượng nằm dưới đất như còn tri giác ắt biết ý nghĩa của cái tên Huyết Kiếp Thủ sâu sắc biết bao!

Thiên Tâm Quái Cái đã nói thế không ai dám nói gì thêm. Huynh đệ họ Nhan đành đứng yên vị.

Quét mắt nhìn bốn lực sĩ, Đồng Thiên Kỳ chỉ xuống thi thể của "Trác Kình" Mãnh Long, lạnh

giọng nói:

- Bằng hữu! Vị này đã vì các ngươi mà lưu huyết. Từ giờ phút này các ngươi bắt đầu hối hận mình đã gia nhập Nhật Nguyệt Bang!

Bốn tôn giả và tám lực sĩ đều được tuyển chọn trong số những cao thủ nhất lưu.

Gã bên phải có mắt đỏ miệng to, hừ một tiếng đáp lời:

- Tên họ Đồng kia! Chớ khoác lác nữa! Bọn mạc hạng trong giang hồ còn bị ngươi dùng mấy câu hù dọa, chứ còn bốn người chúng ta thì xin miễn! Ngươi có bản lĩnh gì cứ thi thố hết ra!

Đồng Thiên Kỳ cười nói:

- Bốn vị các ngươi trong bát lực sĩ đại khái cũng có chút tiếng tăm trong võ lâm.

Tôn giá lưng đeo chùy lưu tinh, ắt là Lưu tinh truy hồn rồi! Còn vi đeo tử kim đao khả năng là Kim Phong Đao.

Chàng lại chỉ tay sang hai người đứng bên tả nói tiếp:

- Vị đeo song kiếm có phải là Liên hoàn kiếm? Còn như vị đeo thanh kiếm trong kia đích thị là Ngân Câu Kiếm rồi!

Đồng Thiên Kỳ nói vanh vách danh hiệu từng người, thần sắc hết sức trầm tĩnh và ít nhiều mang sắc thái châm biếm làm bốn lực sĩ ngơ ngác Ngô Câu Kiếm bĩu môi nói:

- Tiểu tử, ngươi nói đều đúng cả. Hay ngươi định thiết lập mối giao hảo với chúng ta chăng?

Đồng Thiên Kỳ không trả lời, chỉ cười nhạt nói:

- Bốn vị đây thịnh danh nhờ vào binh khí cả. Bây giờ xin rút binh khí ra đi!

- Ngươi cũng rút kiếm ra còn chờ gì nữa?

Đồng Thiên Kỳ đáp:

- Không sai! Xác thực là Đồng mỗ muốn rút kiếm vì nếu để các vị chết toàn thây sẽ mang tội với vị tiền bối nằm đây vì các người mà lưu huyết.

Bốn trung niên hán tử kia thịnh danh trên giang hồ đã nhiều năm, thấy sự bình tĩnh đến lạnh lùng của đối phương không khỏi dò chừng. Cả bốn người đều bớt đi sự khinh địch, tay hướng xuống sẵn sàng rút binh khí.

Hận Thiên Tiên trước sau không rời mắt khỏi Đồng Thiên Kỳ và đồng bọn Thấy vậy cười nói:

- Ai xuất thủ trước, đó là thủ pháp nhanh. Lão phu nhận làm người phát lệnh.

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép cười khẩy:

- Tôn giá không xứng...

Lập tức tiếng lão hô vang:

- Động thủ!

Hận Thiên Tiên vô cùng thâm hiểm. Thấy Đồng Thiên Kỳ mở miệng tất phải phân tán tư tưởng lão liền chớp thời cơ phát lệnh như vậy. Rõ ràng bọn lực sĩ chiếm được tiên cơ áp đảo rồi!

- Tiểu bối! Ngày này năm sau là ngày giỗ đầu của ngươi rồi.

Đồng thời binh khí khua lên loang loáng nhìn hoa ca mắt, kiếm, đao, chùy đều nhằm cả vào Đồng Thiên Kỳ vây bọc chàng vào giữa.

Thấy cảnh bất công như vậy, Tiêu Thiên Sư Lỗ dũng quát lên:

- Con mẹ nó, tên tạp chủng lộn giống kia. Ngươi là người phát lệnh cái chó đẻ gì vậy hả?

Bốn thiếu nữ Vạn Thánh Đảo cùng đồng thanh phản đối:

- Không công bằng! Bất công!

Hận Thiên Tiên đắc ý cười nói:

- Đã lâm trận đối địch tức là chuyện sống chết, há ai cũng như nhau! Trước khi phát lệnh lão phu đã nói rõ. Nếu Đồng Thiên Kỳ chạm chạp không kịp ra kiếm, thì còn trách lào phu sao được. Còn như các ngươi muốn vào cứu hắn thì... Ha ha hạ.. lão phu cũng khai ân trùng xuất một lần.

Thiên Tâm Quái Cái nhướng đôi mày bạc nói:

- Tang Thiên Khôi, ngươi dắc ý hơi sớm quá đó! Đồng Thiên Kỳ đã muốn ra kiếm thì bằng cái mẹo vặt của ngươi không làm hại hắn được đâu. Nhân tiện ta hỏi ngươi có biết tại sao khi lâm trận chủ ngươi lại phải đổi bốn cái mạng thúi ấy ra không?

Tang Thiên Khôi liếc mắt nhìn các thứ binh khí lấp loáng tung hoành khắp toàn thân Đồng Thiên Kỳ buông lời châm biếm:

- Trừ phi lão hóa tử ngươi có phép màu nào, chẳng lẽ Tang mỗ còn chưa rõ kết cục?

- Ta chẳng cần phải kiến giải làm gì, sự việc tự khắc sẽ rõ. Tuy nhiên chủ ngươi sáng suốt hơn nhiều, muốn đổi ngươi chẳng qua sợ ngươi nhập hoàng tuyền sớm quá, một mình bà ta không ứng phó nổi với chiến cuộc tối nay thôi!

Hận Thiên Tiện giận dữ quát lên:

- Cái thứ Đồng Thiên Kỳ vô danh tiểu bối ấy mà làm lão phu nhập hoàng tuyền được ư?

- Không những cho ngươi về chầu tổ mà cả Tứ Lão cũng không ngoại lệ!

- Ha ha hạ.. Hàn Tâm Ẩn! Ngươi khoác lác thế không sợ hàn phong quét vào lưỡi ư? Trước khi hai mắt ngươi vĩnh viễn khép lại, lão phu khuyên ngươi nhìn rồi hãy nói.

Thiên Tâm Quái Cái không chút băn khoăn cười bảo:

- Lão ăn mày ta chính cũng đang chờ xem kiếm xuất máu đổ đây!

Hận Thiên Tiên khinh khỉnh đáp:

- Lão phu lại cho rằng ngay cả cơ rút kiếm cũng không có.

Hận Thiên Tiên chưa nói xong thì trong vòng binh khí rợp trời dày đặc vang ra giọng nói trầm tĩnh của Đồng Thiên Kỳ:

- Lão quái họ Tang, ngươi có dũng khí gọi một tiếng Đồng mỗ rút kiếm không.

Tiếng nói trầm tĩnh mạch lạc giữa trùng vây hiển nhiên tỏ ra rằng Đồng Thiên Kỳ không cần tập trung thần lại vẫn đối phó được với bốn lực sĩ.

Nghe giọng nói trầm tĩnh đó, bốn thiếu nữ yên tâm thêm nhiều.

Hận Thiên Tiên lại chợt biến sắc, đôi mắt ti hí hõm sâu chăm chú nhìn vào đấu trường nhưng không dám gọi Đồng Thiên Kỳ rút kiếm.

Nhìn vẻ căng thăng trên mặt Hận Thiên Tiên, Thiên Tâm Quái Cái buông câu giễu cợt:

- Tang Thiên Khôi! Không phải ngươi bảo ta xem sự thực? Lão phu đang chờ nghe ngươi phát lệnh, chẳng lẽ họ Tang ngươi không đủ dũng khí thật?

Tiêu Thiên Sư Lỗ Dũng lúc này không nhịn được nói to:

- Lão lộn giống! Ngươi không có dũng khí thì để ta thay ngươi gọi cũng được!

Tà Bốc Tư Không Linh sợ Thiên Tâm Quái Cái bắt tội Lỗ Dũng lắm lời liền trừng mắt nói:

- Tam đệ! Chẳng lẽ cái miệng ngươi suốt đời cứ toang toác lên như thế?

Tiêu Thiên Sư Lỗ Dũng hấp háy mắt cự lại:

- Người ta sinh ra cái miệng ngoài việc dùng để ăn uống còn phải nói phô nữa.

Nếu chỉ có ăn mà không nói thì chẳng phí lắm hay sao?

Tà Bốc Tư Không Linh vừa nhin cười vừa nén giận nói:

- Ngươi bót đi vài câu không được à?

Tiêu Thiên Sư Lỗ Dũng vẫn chưa chịu thôi hẳn:

- Ài! cha mẹ sinh ta là người hoàn hảo, sao các người muốn ta trở thành người câm chứ?

Tà Bốc Tư Không Linh ngán ngẩm đành chịu phép, không lý đến lão nữa.

Hận Thiên Tiên bị Thiên Tâm Quái Cái giễu cợt đang tức đầy ruột nhưng chưa có cớ gì để cự lại, nay nghe Tiên Thiên Sư gọi mình là "Lão lộn giống" chẳng khác gì thêm dầu vào lửa liền gầm lên:

- Thứ tiểu bối chưa mở mắt ngươi dám sủa nhặng lên trước mặt lão phu à?

Thiên Tâm Quái Cái cười khẩy:

- Tang Thiên Khôi! Ngươi không dám phát lệnh thì lão hóa tử ta tìm người thay ngươi cũng được chứ gì?

Rồi quay sang Tiêu Thiên Sư Lỗ Dũng gật đầu bảo:

- Lỗ tiểu tử, ngươi phát lệnh đi!

Thái độ lão khất cái không có vẻ trách cứ Lỗ Dũng lắm lời cả.

Lão này ngơ ngác hỏi:

- Lệnh gì?

Tà Bốc vội nói:

- Gọi Đồng công tử tuốt kiếm ấy mà Tiêu Thiên Sư Lỗ Dũng nghe nói mừng rơn liền cao giọng gọi:

- Đồng công tử, tôi nói thế nào?

Tiếng Đồng Thiên Kỳ trong đám gươm giáo hỗn độn vẫn trầm tĩnh vang lên:

- Cứ nói kiếm xuất Huyết Kiếp khởi.

Tiêu Thiên Sư vừa định mở miệng thì Hận Thiên Tiên vội cướp lời:

- Không cần đến ngươi, lão phu gọi một tiếng xem ai rớt trước!

Thiên Tâm Quái Cái cười nhạt nói:

- Vậy thì bốn tên lực sĩ kia sẽ chết bởi miệng ngươi rồi! chỉ sợ rằng chủ ngươi...

Ha ha hạ..

Hận Thiên Tiên nghe vậy sinh lo, lão do dự một lúc không dám phát lệnh.

Tiêu Thiện Sư Lỗ Dũng vốn nóng tính liền hét to lên:

- Kiếm hiện Huyết Kiếp khởi!

Bao nhiêu ánh mắt theo tiếng hét đổ dồn cả vào trường đấu. Tình thế lúc này phần lớn đều cho rằng trong một thời gian ngắn Đồng Thiên Kỳ khó xoay chuyển được của Vạn Thánh Đảo cũng nghi ngờ khả năng một lúc chàng chế trụ được ngay bốn võ sĩ kia.

Tuy nhiên diễn biến lại vượt ra ngoài sự tính liệu của mọi người, cả Thiên Tâm Quái Cái Hàn Tâm Ẩn cũng không ngờ sự tình lại chuyển biến nhanh đến thế!

Tiếng khởi của Tiêu Thiên Sư Lỗ Dũng vừa dứt thì tiếp theo là thanh âm lạnh lẽo của Đồng Thiên Kỳ vang lên:

- Các bằng hữu, đến lúc rồi!

Tiếng binh khí chạm nhau nghe sởn óc, cái thứ đao kiếm bay tán loạn, tiếng kêu la hoảng loạn tạo thành một chuỗi âm thanh rùng rợn, rồi mọi người thấy những vòi máu bắn xối xả lên không

những kẻ yếu vía quay mặt không dám nhìn.

Chỉ sau một phút, khắp đấu trường hoàn toàn tĩnh lặng, cái yên lặng của mộ địa.

Cảnh tượng trước mặt làm mọi người rùng mình sởn gáy, cái yên lặng của Thiên Tâm Quái Cái dã năm mươi năm bôn tẩu giang hồ cũng không khỏi bàng hoàng.

Bốn võ sĩ đều bị chẻ làm hai mảnh suốt từ đỉnh đầu đến bẹn nằm rải rác quanh thi thể "Trác kình" Mãnh Long, máu chảy chan hòa mặt đất, binh khí tám lạc bốn phía.

ánh trăng chiếu xuống những đống máu thịt bầy nhầy khiến không dưới một trăm người vây quanh đấu trường phải lạnh sống lưng.

Kiếm đã cắm vào bao, Đồng Thiên Kỳ thong thả cúi xuống thi thể Mãnh Long thầm nói điều gì. Có lẽ toàn đấu trường giờ đây chàng là người bình tĩnh nhất.

Bốn thiếu nữ của Vạn Thánh Đảo cũng không giữ được cơn kinh sợ, còn Thiên Tâm Quái Cái thở dài nói:

- Huyết Kiếp! Huyết Kiếp! Cái tên này còn chưa mang ý nghĩa gì nhiều với lão Vân Không, mà trời xanh đã an bài vào bản thân nó...

Đảo Chủ phu nhân nhìn hai ái nữ lẩm bẩm:

- Có thể lúc đầu chúng mới nhìn thấy mặt bình thản và văn nhã của nó thôi.

Lão ni cô Thánh Tâm sư thái đứng cạnh, liếc sang Nhan Ngọc Vi đang ngước nhìn thân mẫu mình, nói nhẹ:

- Hiện tại thì chúng biết rõ toàn diện nó rồi!

Hận Thiên Tiên Tang Thiên khôi nhìn như dán mắt vào những tử thi, lòng run lên với ý nghĩ:

"Người này võ công kinh nhân. Lão hóa tử kia nói đúng rằng phu nhân gọi ta về vì sợ phải chết trước trong tay hắn. Xem ra thì võ lâm truyền ngôn về tiểu tử này không quá chút nào".

Mi tâm huyệt của Đồng Thiên Kỳ lại đỏ. Chàng quét tia mắt lạnh lẽo như tử thần nhìn Nguyệt Hoa hội phu nhân trong kiệu rồi từ từ ngưng chú trên mặt Hận Thiên Tiên, lạnh lùng nói:

- Tang Thiên Khôi, giờ thì đến lượt ngươi!

Nghe gọi tên mình, Hận Thiên Tiên bụng phát run nhưng cố trấn tĩnh nói cứng:

- Tên họ Đồng! Ngươi đừng cuồng ngạo, lão phu tóm cổ ngươi đây!

Tuy nói thế nhưng chân lão không bước lên được bước nào như thể đã mọc rễ rồi vậy Đồng Thiên Kỳ nói tiếp:

- Nói suông vô ích, hãy bước ra đi!

Trong thâm tâm, Tang Thiên Khôi biết rằng không phải là địch thủ của Đồng Thiên Kỳ bởi vì Thiên Tâm Quái Cái đã đề cao gã như thế không phải chỉ có hoang ngôn. Lão đột nhiên quát to:

- Người đâu! đi thu hồi những tử thi kia về!

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép nói:

- Thời gian không có nhiều, ngươi đừng chừng chình nữa, Đồng mỗ đã nói từ trước. Người ra nhặt xác sẽ bị thảm tử thế này!

Giọng chàng u ám bình thản như từ cõi chết vọng về khiến bốn tên đệ tử Nguyệt Hoa hội vừa động thân vội dừng bước lại nhìn vào mặt Hận Thiên Tiên chờ đợi.

Hận Thiên Tiên lại trừng mắt quát:

- Bốn lực sĩ! Ra thu lượm thi thể đồng bọn về!

Tuy bốn lực sĩ căm giận Đồng Thiên Kỳ đến khắc cốt ghi xương nhưng căn cứ vào trận chiến vừa qua chúng đều biết chuyến đi này là cầm chắc cái chết. Bởi ai không trân quý mạng sống của mình nên dù được lệnh nhưng không người nào dám động thân.

Hận Thiên Tiên giận phát điên không nhịn nổi quát lên:

- Đồ tham sinh úy tử lão phu lấy làm lạ rằng các người còn mặt mũi nào còn đứng trong trời đất nữa chứ?

Cả bốn vị tôn giả lẫn bốn tên lực sĩ nghe Hận Thiên Tiên mắng quá lời như vậy ai cũng có vẻ bất mãn nhưng không người nào dám phát tác.

Đồng Thiên Kỳ chậm rãi nói:

- Tang Thiên Khôi! Ngươi đã xứng đứng trong trời đất sao không tự mình đến lượm những tử thi kia về?

Hận Thiên Tiên thoáng chút bối rối nhưng trả lời ngay:

- Việc nhỏ này sao xứng với danh phận ta được?

- Tang Thiên Khôi, đó gọi là tìm người thế mạng! Ngươi có quyền gì mà tự đánh giá mình quá cao như thế?

Lời chàng vừa nói ra khiến bốn vị tôn giả và bốn lực sĩ nhẹ hẳn người "Địa Sát Lệnh chủ" Thạch Tùng Linh trầm nghĩ:

"Người này tuổi trẻ nhưng tâm cơ thật sắc sảo khiến người ta phải ngưỡng phục.

Lão kia dại dột đã bị sa bẫy mất rồi!".

Hận Thiên Tiên khí giận đầy đầu không nghĩ ngợi gì nữa, nói liều:

- Lão phu tự đánh giá mình như thế thì ngươi làm gì nào?

Đồng Thiên Kỳ nghe trả lời như vậy chỉ cười nhạt, lát sau lại hỏi:

- Tang Thiên Khôi, vì lý do gì ngươi không chịu xuất trường?

Hận Thiên Tiên buột miệng:

- Lão phu không muốn giẫm lên tử thi người mình.

Như đã định sẵn, Đông Thiên Kỳ liền vung tay lên. Tám mảnh tử thi bay lên cao rồi rơi xuống trước kiệu của Nguyệt Hoa phu nhân. Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng:

- Tang Thiên Khôi xuất trường!

Điều này Hận Thiên Tiên không hề liệu đến. Lão biến sắc, không biết đối đáp thế nào, cũng chưa chịu xuất trường.

Bốn vị tôn giả không giữ được nét mỉa mai biểu lộ trên nét mặt. Thùy Long Tăng nhìn ba đồng bọn nói:

- Không ngờ Đồng Thiên Kỳ thay chúng ta làm một việc.

Tịnh Sư Đạo Nhân nhìn Hận Thiên Tiên hỏi:

- Tang tiền bối! Có cần chúng tôi giáo huấn nó không?

Hận Thiên Tiên nào không hiểu ngầm ý châm biếm giễu cợt trong câu hỏi?

Lão hầm hầm nhìn hai vị tôn giả vừa nói, rít lên:

- Ý các ngươi thế nào lão phu còn chưa nghe ra?

Thùy Long cười đáp:

- Tang tiền bối chẳng lẽ quyết định tự mình chết trước?

Hận Thiên Tiên không chịu đựng thêm nữa gầm lên:

- Các ngươi cho rằng lão phu sợ chúng nó hay sao? Lại đây! Chúng ta trước tiên thử sức đã!

Bốn vì tôn giả sa sầm mặt vừa mở miệng miệng định nói thì đột nhiên từ trong kiệu tiếng Nguyệt Hoa phu nhân vang lên:

- Lâm trận mà tự loạn, tội ngang với tạo phản, các ngươi quên hết quy củ của bổn hội rồi sao?

Lại một khẩu lệnh ngắn:

- Khai kiệu!

Hồi 50 - Gặp Cường Địch, Phu Nhân Phải Hiện Mình

Vừa nghe Nguyệt Hoa phu nhân ra lệnh khai kiệu, chúng nhân Vạn Thánh Đảo ai nấy đều lộ vẻ khẩn trương, trái lại đệ tử Nguyệt Hoa hội tinh thần đều thêm phấn chấn.

Nhan Ngọc Vi biết lai lịch Nguyệt Hoa phu nhân, cũng hơi biết võ công của bà ta, nàng lo lắng liếc nhìn Thiên Tâm Quái Cái gọi nhỏ:

- Lão tiền bối!

Nét mặt Thiên Tâm Quái Cái vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng vẫn có chút khẩn trương. Tuy Nhan Ngọc Vi không nói gì nhưng qua giọng điệu đầy lo lắng của nàng lão đã hiểu ngay dụng ý. Lập tức trấn định lại bước lên, trầm giọng:

- Nữ nhân này tuy không được liệt vào hàng Ngũ Lão nhưng võ công không kém gì họ. Lại phiền hơn nữa là vì võ công do cổ nhân truyền lại nên rất ít người biết tường tận. Nha đầu, ngươi có biết qua võ công của bà ta không?

Nhan Ngọc Vi đáp:

- Năm xưa bà ta muốn thu nạp cháu làm nữ tì, cháu đã dùng kế giam bà ta lại, dù vậy chưa giao thủ. Sau bị bà ấy truy đến Phi Hà Đảo, cháu bị bại dưới tay bốn vị tôn giả. Không biết võ công tường tận của bà ấy được, bây giờ biết làm thế nào đây?

Ba thiếu nữ kia võ công kém Nhan Ngọc Vi, thấy nàng lộ vẻ căng thẳng như thế đều tỏ ra bất an. Bốn đôi mắt chăm chú nhìn vào bộ mặt già nua đầy nếp nhăn của Thiên Tâm Quái Cái.

Thiên Tâm Quái Cái tuy trong lòng căng thẳng nhưng dễ trấn tĩnh. Lão lược qua tình thế rồi cương quyết nói:

- Quân sang thì tướng chống, nước vào có đất ngăn. Đành phải xem xét tìm kế sách, nhưng các ngươi phải nghe ta sai bảo!

Vạn Thánh Nhất Tiên nghe nói vậy cả mừng nói:

- Chúng nhân của Vạn Thánh Đảo cũng đều do lão tiền bối sai khiến Thiên Tâm Quái Cái gật đầu đáp:

- Lão ăn mày ta chẳng cần khánh khí gì đâu!

Chợt nghe Tiêu Thiên Sư Lỗ Dũng chen lời:

- Ba huynh đệ chúng tôi cũng thế!

"Địa Sát Lệnh chủ" Thạch Tùng Linh:

- Vãn bối. xin góp một phần.

Đột nhiên từ phía địch nhân vang lên tiếng hô cung kính:

- Vân khai hiện băng luân, Nguyệt Hoa vạn cổ tồn!

Thiên Tâm Quái Cái đánh mắt nhìn sang, thấy đệ tử Nguyệt Hoa hội đứng thành hai hàng tề chỉnh, người nào người nấy đứng cúi đầu, khung cảnh hết sức trang nghiêm.

Từ trong kiệu từ từ hiện ra một thiếu phụ rất mỹ lệ, dáng vẻ thướt tha, vóc người mảnh dẻ trong bộ y phục màu hồng, tuổi nhìn ra chưa quá ba mươi.

Đồng Thiên Kỳ đã trông thấy Nhan Ngọc Vi giả trang làm người này. Tuy khuôn mặt rất giống nhưng xem lại người thật hôm nay thì biểu hiện sinh động hơn nhiều, nhất là đôi mắt vừa quyến rũ vừa lạnh lùng khiến người ta không dám phản kháng.

Thiên Tâm Quái Cái đã nhiều năm biệt tích giang hồ nên chưa gặp qua nữ nhân ấy, buột miệng hỏi:

- Nó là Nguyệt Hoa phu nhân đấy ư?

Nhan Ngọc Vi gật đầu, giọng đầy lo lắng:

- Chính là bà ta. Lão tiền bối đừng xem bà ta mảnh mai như thế... Thực rạ..

Thiên Tâm Quái Cái gật đầu trầm ngâm nói:

- Người tài không lộ tướng. Ta không lạ nó mảnh dẻ nhưng bản lãnh cao cường chẳng qua lo cho tiểu tử Đồng Thiên Kỳ...

Nhan Ngọc Dung cướp lời:

- Tiền bối lo chàng không chống nổi bà ta ư?

Thiên Tâm Quái Cái lắc đầu:

- Lão ăn mày ta dám chắc nó không phải là địch thủ của Đồng Thiên Kỳ nhưng nếu ta chưa hoa mắt nhìn đúng thì nữ nhân kia võ công thuộc tà phái. Lão phu lo cho định lực của Đồng Thiên Kỳ.

Nhiều giọng nói kinh hãi thốt lên:

- Định lực?

Thiên Tâm Quái Cái cúi đầu nghĩ ngợi một lát rồi nói với bốn thiêu nữ:

- Các ngươi thân là nữ giới nên không dễ phát hiện. Lạy trời... giá như Đồng Thiên Kỳ cũng có định lực cao cường khó lường như võ công của hắn...

Đây là lần đầu tiên Thiên Tâm Quái Cái buột miệng nói lên sự khâm phục võ công của Đồng Thiên Kỳ.

Giọng nói của Nguyệt Hoa phu nhân thốt ra, lả lướt và dịu dàng khó tả:

- Tiểu huynh đệ là Đồng Thiên Kỳ đấy ư?

Thiên Tâm Quái Cái và bốn nữ nhân đều chú mục về phía đấu trường. Hồng y nữ tử- tức Nguyệt Hoa phu nhân lướt đôi nhãn quang đầy quyến rũ say đắm vào khuôn mặt tuấn tú của Đồng Thiên Kỳ.

Thiên Tâm Quái Cái thấy chấn động trong lòng, còn bốn thiếu nữ trong lòng lại trào dâng nổi ghen hận.

Khi bốn tia mắt giao nhau, vẻ lãnh đạm cố hữu trên nét mặt Đồng Thiên Kỳ dường như biến đâu mất cả, vết chu sa ở mi tâm huyệt chàng vừa rồi đỏ ửng, nay cũng tan loãng dần. Chàng đứng tần ngần thẳng thốt hồi lâu không nói nên lời.

Nhan Ngọc Dung nhíu mày, lẩm bẩm:

- Thứ yêu phụ vô sỉ đó thì có gì mà nhìn hoài chứ! Thật là...

Ba thiếu nữ kia cùng chung ý nghĩ đó, nhưng chưa thốt ra lời mà thôi.

Thấy thần sắc Đồng Thiên Kỳ, Nguyệt Hoa phu nhân mừng thầm nghĩ bụng:

- Người này dung mạo so với phụ thân hắn còn mê ly hơn, nếu so với Kim Lệnh Công tử thì gã tuấn mỹ hơn nhiều. Nếu đã không được cha, nhưng lại được con thì cũng thỏa nguyện bình sinh!

Nghĩ đoạn, nữ nhân lại nở nụ cười mê đắm:

- Tiểu huynh đệ! Đừng nhìn ta chằm chằm như thế, hãy nói đi chứ!

Không nhịn được nữa, Nhan Ngọc Dung tức tưởi kêu lên:

- Đồng Thiên Kỳ! Ngươi không biết xấu hổ ư? Ngươi...

Nguyệt Hoa phu nhân lại phô hàm răng ngọc ngà nói:

- Tiểu huynh đệ xưa nay vẫn là người tự do mà! Đừng nghe nha đầu kia nói. Lại đây đi!

Mi tâm huyệt của Đồng Thiên Kỳ vừa tán ra nay dần dần dồn đỏ lại, lòng chàng dậy lên một tiếng gọi thê lương.

Đồng Thiên Kỳ cố chống lại mị lực, nhủ thầm:

"Đồng Thiên Kỳ! Làm đi! Đó là phương pháp duy nhất để tránh liên lụy cho bằng hữu, chỉ cần trí mi sáng suốt đừng trúng độc kế... làm đi!".

Nghĩ xong, chàng bắt đầu cứ bước về phía Nguyệt Hoa phu nhân.

Thiên Tâm Quái Cái quay lại chúng nhân Vạn Thánh Đảo nghiệm giọng:

- Không ai được cất tiếng gọi Đồng Thiên Kỳ, dù hắn có làm gì cũng nhịn!

Nghe giọng đanh thép đầy uy lực của Thiên Tâm Quái Cái, mọi người ai nấy im lặng gật đầu. Tuy nhiên Nhan NgọcVi tức tối đáp:

- Tiền bối yên tâm. Dù y có phản bội quay lại sát hại đệ tử chúng nhân bổn đảo chúng tôi cũng không gọi đâu!

Thiên Tâm Quái Cái nói nhỏ, nhưng âm vang:

- Các ngươi đã tiếp xúc với hắn lâu hơn lão ăn mày ta nhiều, mà sao còn chưa hiểu nó bằng ta là cớ sao?

Giọng Nhan Ngọc Vi đầy phẫn hận:

- Tôi trái lại giờ đây lại hiểu y hơn, đó chỉ là người tham sắc quên cừu, vô nhân vô nghĩa.

Thiên Tâm Quái Cái nghiêm giọng nói:

- Cô nương có tin rằng dù không ai gọi, hắn cũng sẽ tỉnh ngộ không?

Giọng Nhan Ngọc Vi gay gắt:

- Vãn bối lại cho rằng lúc này dù có người cầm tay kéo y về, y cũng không chịu trở lại nữa đâu!

Thiên Tâm Quái Cái nhìn ba nữ nhân còn lại:

- Ba vị cô nương cũng nghĩ như vậy?

Họ cùng cúi đầu, nghẹn ngào đáp:

- Chúng tôi cũng nghĩ như tỉ tỉ.

Những nếp nhăn trên trán Thiên Tâm Quái Cái nhiều thêm. Lão ngước mắt nhìn trời, thốt lên những lời não nuột - Nghìn vàng không mua được người tri kỷ. Đồng Thiên Kỳ ơi Đồng Thiên Kỳ hỡi!

Ngươi vì người mà chịu khổ, dằn xuống tấm tình sâu như bể nhưng nào đã mua được chút tình người! Có lẽ nào trên đời chỉ có ngươi hiểu được lòng mình thôi sao.

Cảm thán xong, nước mắt lã chã tuôn rơi trên đôi gò má nhăn nheo.

Một lát, lão lại nói thêm:

- Sự tình sẽ được chứng minh. Hãy nhớ rằng nếu kịp thời quay đầu thì đỡ phải ôm mối hờn ngàn thuở!

Nói xong lão quay nhìn vào đấu trường.

Lúc này Đồng Thiên Kỳ đã tới trước mặt Nguyệt hoa phu nhân cách chừng năm thước. Kim Lệnh công tử biết cá tính của Đồng Thiên Kỳ lo lắng nói:

- Phu nhân, hãy chú ý đến hắn! Mi tâm huyệt của hắn đỏ lên rồi, đó là biểu hiện trước khi giết người đó!

Bên này bốn thiếu nữ dán mắt nhìn sang với nỗi đau khổ và dằn vặt lo lắng không yên.

Nguyệt Hoa phu nhân cười lả lơi hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Hắn nói vậy đúng không?

Chúng nhân Vạn Thánh Đảo muống kêu lên ngăn trở Đồng Thiên Kỳ nhưng nhớ lời Thiên Tâm

Quái Cái nên không dám.

Đồng Thiên Kỳ dừng chân lại, cất giọng lạnh lùng:

- Nguyệt Hoa phu nhân, ngươi biết Đồng Thiên Kỳ từ đâu lại không?

Nghe thanh âm của đối phương, Nguyệt Hoa phu nhân chột dạ nghĩ thầm:

"Gã này còn trẻ mà đã có định lực thế kia, quả nhiên không phải là hạng dễ đối.

phó rồi!".

Bà ta vẫn giữ nguyên vẻ duyên dáng nói:

- Ta nghe gia đình tiểu huynh đệ Ở Đào Hoa Đảo mà!

- Phương giá nhất định biết ai là người phá hủy bổn gia, sát hại tổ phụ và song thân Đồng mỗ chứ?

Nguyệt Hoa phu nhân vẫn thản nhiên đáp:

- Ta quả thực có biết, nhưng việc qua rồi đã thành quá khứ, người chết không thể hồi sinh, còn nhà tan thì có thể trùng kiện, chỉ cần tiểu huynh đệ theo ta đi, ta sẽ đảm bảo...

Đồng Thiên Kỳ ngắt lời:

- Phu nhân có thể dám bảo không?

Nguyệt Hoa phu nhân cười mê đắm:

- Đương nhiên là có thể, nếu không ta nói với tiểu huynh đệ làm chi!

- Phu nhân thừa biết Đồng mỗ đã tra ra hung thủ rồi.

Nguyệt hoa phu nhân lúng liếng đôi mắt, cười nói:

- Vậy thì ta xin chúc mừng tiểu huynh đệ!

Đồng Thiên Kỳ đanh lại, giọng chàng lạnh như băng:

- Máu người thân chảy một vũng, máu thù thành hồ. Xác thân nhân một, địch nhân đổi bằng muôn mạng! Đó là là mục đích xuất đạo giang hồ của Đồng Thiên Kỳ này! Phu nhân, Đồng mỗ tìm ngươi không phải mới một ngày, tối nay gặp ta đây thật quá bất hạnh cho ngươi rồi!

- Đồng Thiên Kỳ! Ta lại cho rằng ngươi quá may mắn! Bởi vì trước khi gặp ngươi, ta đã quyết định giết ngươi rồi. Nhưng lúc này ta chợt đổi ý. Tuy nhiên điều may mắn hay bất hạnh lại do ngươi quyết định.

Tuy ngầm ý có chứa sự dâm đãng nhưng ngữ ngôn lại rất thành thực.

Kim Lệnh công tử nghe nói vừa giận vừa lo buột miệng kêu lên:

- Phu nhân, ngươi.. Nguyệt Hoa phu nhân quay lại cười lẵng lơ không giấu giếm:

- Cái gì? Ngươi sợ ta lãnh đạm với ngươi ư? Khách khách khách... Thật là tính trẻ con!

Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng nói:

- Nguyệt Hoa phu nhân, ngươi chuẩn bị đi. Nếu có di ngôn gì thì ta đợi thêm một chút cũng được.

Nguyệt hoa phu nhân thu liễm nụ cười, nghiệm mặt nói:

- Đồng Thiên Kỳ, vậy là ngươi quyết chọn con đường bất hạnh hay sao?

- Hừ! Đồng mỗ nói thêm một lần. Ngươi nên chuẩn bị. Cánh tay Huyết Kiếp đã vươn tới Nguyệt hoa hội ngươi rồi.

Nguyệt Hoa phu nhân sầm mặt lại, nhưng chỉ chốc lát, thị lại đưa mắt liếc nhìn khuôn mặt tuấn tú khôi ngô của thiếu niên, trong lòng thị trào lên nỗi khát khao nuối tiếc, thở dài than:

- Hình ảnh phụ thân ngươi ta nhờ năm tháng mà phôi pha, nay nình ảnh ngươi lại in đậm trong tim này... Người xưa đã khuất, người nay khó được.

Đồng Thiên Kỳ! Nươi làm ta khó xử mất rồi!

Thùy Long Tăng nghe vậy biến sắc, bước ra nói:

- A Di Đà Phật! Dám hỏi phu nhân khó xử chỗ nào, bần tăng ngỏ hầu chia sẽ nỗi lo?

Lòng rối bời, Nguyệt Hoa phu nhân phát bực cao giọng:

- Bổn nhân có chỗ nào khó xử cũng chẳng cần đến hư tâm giả ý của ngươi, người vẫn mang hai lốt!

Thùy Long Tăng và Tinh Sư Đạo nhân nghe lời này đều biến sắc nhưng trấn tĩnh lại ngay. Thùy Long Tăng đưa tay hợp thập nói:

- Bổn tòa nói từ thành ý, xin phu nhân chớ đa tâm.

Nguyệt Hoa phu nhân cười nhạt, hướng sang Đồng Thiên Kỳ:

- Liệt sĩ khó phục, ngựa hay khó trị. Đồng Thiên Kỳ, bổn phu nhân tối nay nói rõ tâm ý với ngươi:

Chức Hội chủ còn khuyết của Nguyệt hoa hội bổn phu nhân đã dành cho ngươi đó!

Đồng Thiên Kỳ không chút nao núng:

- Nếu phu nhân đã nói hết, xin bước ra đi!

- Đừng vội! Bổn phu nhân đã nhường ngươi ghế cao cỗ trọng chẳng qua là phục tín tâm cua ngươi thôi. Cục thế hôm nay ngươi yên tâm đi, ta quyết không đả thương ngươi đâu!

Đồng Thiên Kỳ cười đáp:

- Đa tạ! Tuy nhiên Huyết Kiếp Thủ ta lại không được như thế, khi ra tay chưa tha mạng sống cho ai bao giờ!

Nguyệt Hoa phu nhân vẫn cười tươi:

- Chỉ cần ngươi đắc thủ...

- Vậy xin mời phương giá xuất chiêu đi, Nguyệt Hoa phu nhân nói, nụ cười bất tuyệt vẫn chưa tắt trên môi:

- Trước mắt, còn nhiều đệ tử của bổn hội muốn lãnh giáo tuyệt học của ngươi.

Bổn phu nhân thân phận hội chủ, đương nhiên thay đệ tử nghĩ tới điều này.

Nói xong quay sang Thùy Long Tăng và Tinh Sư Đạo nhân hai người, cười nói:

- Hai ngươi là đệ tử tối trung thành của bổn hội, ta nói vậy đúng không?

Hai người tăng, đạo nghe nói giật mình biết đây là kế mượn dao giết người, nhưng thân là đệ tử đâu thể ra mặt chống đối? Vì thế hai ngươi chỉ nhìn nhau, một lát Tinh Sư Đạo nhân cúi mình đáp:

- Phu nhân nói đúng lắm!

- Đồng Thiên Kỳ! Bổn phu nhân nói có sai đâu?

Nguyệt hoa phu nhân lại quay sang hai người tiếp:

- Vậy thì trước hết hai vị hãy ra bồi tiếp Đồng công tử đây mấy chiêu vậy!

Hai vị tôn giá kia đã sớm liệu trước việc này. Lệnh vừa xuất, hai người nhìn nhau, đột nhiên Thùy Long Tăng lên tiếng:

- Đối phó với chỉ Đồng Thiên Kỳ, lão nạp tự tin một mình là đủ.

Nguyệt Hoa phu nhân cười nhạt rủa thầm:

"Tối nay hai lão tặc ngươi tiềm phục trong bổn hội coi là hết kiếp rồi!".

Nghĩ đoạn, lên giọng chất vấn:

- Hai ngươi tự so võ công với Phi Hà Nhị Thánh thì thế nào?

Thùy Long Tăng cung giọng đáp:

- Nếu chiến đấu đơn độc thì ngang sức.

- Các ngươi biết nguyên nhân vì sao Nhị Thánh tới Vạn Thánh Đảo mà không trở về chứ?

Tinh Sư Đạo trầm giọng đáp:

- Hai người đã bị chết dưới tay Đồng Thiên Kỳ.

- Vậy thì tại sao các ngươi tự cho rằng một mình có thể địch với Đồng Thiên Kỳ được?

Thùy Long Tăng cúi người đáp:

- A Di Đà Phật! Hai vị thí chủ của Phi Hà Đảo liên thủ còn chưa phải là đối thủ của Đồng Thiên Kỳ. Lão nạp hai người chuyến này chỉ là phụng mệnh, nhờ trời xanh thương xót, bớt đi một nhân mạng thì cũng tốt chứ sao?

Nguyệt Hoa phu nhân quắc mắt nói:

- Nhưng đó là mệnh lệnh thì hai ngươi tính sao?

Thùy Long Tăng rắn giọng hỏi lại:

- Phu nhân chỉ định dùng chúng tôi để khảo nghiệm thôi ư?

Nguyệt Hoa phu nhân sầm mặt nói:

- Thân là đệ tử của bổn hội mà các ngươi công nhiên phán kháng mệnh lệnh của Hội chủ thì các ngươi nghe lệnh ai đây?

Thấy sự tình đến nước này, Tinh Sư đạo nhân nhìn Thùy Long Tăng rồi đáp:

- Việc đó phu nhân tự nhiên biết rõ. Tuy nhiên xét tình thế trước mắt, để đối phó với Đồng Thiên Kỳ, chúng tôi hai người tất nhiên tận lực tương trợ phu nhân.

Nguyệt Hoa phu nhân là người vô cùng giảo hoạt, suy tư một lúc rồi gật đầu nói:

- Chỉ sợ không phải vì tương trợ ta thôi!

Thùy Long Tăng đáp:

- Phu nhân xét việc như thần, tất biết rõ bất cứ ai đã tới đây mà đối địch với Đồng Thiên Kỳ tất khó tồn tại dưới tay Huyết Kiếp Thủ. Trước mắt chẳng là bằng hữu.

Trong lòng Nguyệt Hoa phu nhân nảy ra độc kế liền nói:

- Vậy thì coi như chúng ta dã thành thế chân vạc rồi. Các ngươi nghĩ sao?

Thùy Lòng Tăng gật đầu đáp:

- Phu nhân nói đúng, nhưng chúng tôi muốn cùng Đồng Thiên Kỳ thảo luận.

Nguyệt Hoa phu nhân cười nhạt:

- Lập trường các ngươi đã biểu thị rõ. Hiện tại các ngươi là phần tử độc lập. Tuy vậy việc này bổn nhân đã rõ khi Hội chủ bổn hội bị ngươi ám toán kia! Ta chẳng lạ tấm lòng trung trinh của các ngươi... Nhưng đây là lần đầu các ngươi tự tuyên bố trước chúng nhân về thân phận độc lập của mình.

Thùy Long Tăng chỉ cười mát, liền hướng sang Đồng Thiên Kỳ chắp tay hợp thập nói:

- Đồng thí chủ, lão nạp xin có lời.

Vốn biết hai vị tăng, đạo này có sư mệnh khác, tiềm phục ở Nguyệt Hoa hội với mục đích thám thính mà thôi, nhưng Đồng Thiên Kỳ lại không có chút hảo cảm nào vì chàng biết đó cũng là địch nhân của mình liền lãnh đạm nói:

- Đồng mỗ vẫn luôn tôn kính người cửa Phật môn, đến bây giờ mới biết ở cửa thiền cũng có thứ thương luân bại lý tranh hùng đoạt lợi. Đại sư, chúng ta không có điều gì phải đàm luận. Đồng mỗ đã sẵn sàng để tống tiễn các vị sang Tây Thiên rồi!

Thùy Long Tăng không lộ vẻ giận chút nào, vẫn điềm nhiên nói:

- Anh tài trong thiên hạ ai cũng mong tranh hùng đoạt lợi. Tiểu thí chủ có võ công làm mọi người kinh sợ nhưng ai cũng thèm muốn, vì thế hiện nay trong võ lâm tiểu thí chủ chiếm địa vị đáng được trọng nể.

Đồng Thiên Kỳ lạnh nhạt đáp:

- Đại sư nếu biết rằng những lời tán tụng đó càng làm Đồng mỗ muốn giết người hơn, chắc rằng đại sư sẽ hối hận vì những lời nói đó.

Thùy Long Tăng vẫn cười diềm nhiên:

- Tiểu thí chủ nhất định biết rằng lão nạp đối với ngươi tịnh không có ác ý.

- Bản lãnh đội lốt của đại sư Đồng mỗ đã biết khi ở Mai Đảo rồi. Nếu Đồng mỗ không đoán sai thì nhị vị đã phụng mệnh chủ mình để tới đây đặt sẵn bẫy.

Hai người nghe nói phát run, không ngờ gã thiếu niên này có trí lực cao và đoán việc sáng suốt như vậy.

Thùy Long Tăng lạnh giọng nói:

- Tiểu thí chủ, tài nhân chết yểu, ngươi lộ tài năng quá sớm. Tuy nhiên lão nạp là người Phật môn nên có đức phóng sinh. Tiểu thí chủ, trước mặt ngươi sinh lộ có hai đường, tử lộ là một. Lão nạp khuyên ngươi chọn nhanh đi!

Nguyệt Hoa phu nhân cười khẩy chen lời:

- Ngươi nói sinh lộ có hai phải chăng hắn sẽ chọn gia nhập bổn hội hay tổ chức của các ngươi?

Thùy Long Tăng cười đáp:

- Do tiểu thí chủ đây quyết định, phu nhân thấy công bằng chưa?

Đồng Thiên Kỳ cất giọng lạnh băng:

- Đại sư, ngươi biết rõ Nhật Nguyệt bang đối với Đồng mỗ có mối gia cừu ắt nhập ngay vào tổ chức người, đúng vậy không?

Thùy Long Tăng thấy đối phương bóc trần cả tâm địa của mình ra như thế, biết nhiều lời cũng vô ích đành cười khan bảo:

- Nói như vậy, tiểu thí chủ không chọn đường nào trong hai sinh lộ đó?

- Đồng mỗ chỉ để cho các vị một con đường, các vị cũng đối với Đồng mỗ như vậy kể cũng công bằng rồi!

Thùy Long Tăng cười nói:

- Bây giờ thì chúng ta xem ai tống tiễn ai lên Tây Thiên đây?

- Đồng mỗ chính đang chờ các vị.

Thùy Long Tăng quay nhìn Nguyệt Hoa phu nhân nói:

- Phu nhân, hiện tại chúng ta nên liên thủ trừ hại rồi!

Nguyệt Hoa phu nhân đã định kế sẵn còn chưa kịp đáp thì Hận Thiên Tiên Tang Thiên Khôi không nhịn được liền bực tức nói chen vào:

- Tên lừa trọc kia thật là đồ chó mù! Ngươi coi chúng ta là đồ trẻ nít cả hay sao mà ai cũng lợi dụng được?

Thùy Long Tăng chưa đáp thì Nguyệt Hoa phu nhân vội cướp lời:

- Lùi một bước thường được rộng chỗ.

Tang tiền bối, có lẽ chúng ta phải nhịn họ rồi!

Hận Thiên Tiên nói gay gắt:

- Cần gì phải nhường cho hai lão đó!

Nguyệt Hoa phu nhân biết chắc rằng mình khống chế được lão lùn này liền mỉm cười vẻ trách móc:

- Nói vậy thì Tang tiền bối cũng muốn khai khỏi Nguyệt Hoa hội rồi!

Tuy tuổi tác đã bảy tám mươi nhưng tính khí lại chưa già. Thấy nụ cười mê đắm của Nguyệt Hoa phu nhân lão thấy mềm nhũn cả người vội trả lời lúng túng:

- Lão phu làm sao có thể để các người lại đây được?

Thùy Long Tăng vội chớp thời cơ hỏi:

- Như vậy phu nhân đã đồng ý liên thủ?

Nguyệt Hoa phu nhân cười đáp:

- Lẽ nào chúng ta quên đi tình nghĩa đã có được chứ?

Thùy Long Tăng tuy cũng hiểu sự châm biếm trong câu nói nhưng đành lờ đi, nói:

- Vậy thì phu nhân cứ ra lệnh, hai người chúng tôi cũng theo quyền chỉ huy của phu nhân.

Nguyệt Hoa phu nhân liền bước ra ba bước, cao giọng:

- Hai vị tôn giá, bốn tì nữ hộ kiệu và chúng đệ tử bổn hội chờ nghe lệnh!

Lại quay sang Đồng Thiên Kỳ hỏi:

- Đồng Thiên Kỳ, chúng ta nên giải quyết một lần hay chia từng cặp đấu?

Đồng Thiên Kỳ còn phân vân thì Thiên Tâm Quái Cái nói to:

- Cứ một lần giải quyết là xong!

Nguyệt Hoa phu nhân cười nhạt hỏi.

- Ngươi làm chủ được hay sao?

Vạn Thánh Nhất Tiên cao giọng:

- Người của Vạn Thánh Đảo đều do Hàn lão tiền bối chỉ huy.

Nguyệt Hoa phu nhân trầm ngâm giây lát rồi gật đầu:

- Thế là coi như đã quyết định.

Lại quay sang thủ hạ sai bảo:

- Trừ bộ phạn hộ kiệu phải yên vị, những người còn lại tự tìm đối tượng, giết địch không kể thủ đoạn. Bổn hội chủ không sai bảo gì thêm, mỗi cá nhân tự mình làm chủ!

Bà ta nhìn tăng, đạo hai người hỏi:

- Còn Đồng Thiên Kỳ sẽ do các vị đối phó hay do bổn hội chủ đối phó?

Thùy Long Tăng không cần nghĩ ngợi trả lời ngay:

- Trọng tâm cuộc chiến là Đồng Thiên Kỳ. Chúng ta liên thủ mục đích cũng vì hắn. Vậy hai chúng tôi cùng với phu nhân hợp lực xuất thủ, như vậy có công bằng không?

Ý tứ sâu hiểm của Thùy Long Tăng là Đồng Thiên Kỳ với Nguyệt Hoa phu nhân có mối thù bất động đái thiên nên bà ta sẽ vì bản thân và bổn đảo mà hết sức. Họ cũng nhân cơ hội này trừ hiểm họa lớn là Đồng Thiên Kỳ, đồng thời đề cao danh vọng của mình.

Nguyệt Hoa phu nhân đã tính sẵn liền cười nói:

- Bổn phu nhân có cần so đo công bằng hay không công bằng gì đâu!

Rồi quay sang Thiên Tâm Quái Cái hỏi:

- Các vị chuẩn bị rồi chứ?

Thiên Tâm Quái Cái Hàn Tâm Ẩn cười nói:

- Ngươi hạ lệnh đi!

Lập tức cả hai người chầm chậm đưa hữu thủ lên, tình thế trở nên căng thẳng đến nổi người ta tưởng chừng nghẹn thở.

Hồi 51 - Thắng Giặc Ngoài, Vạn Thánh Bình Yên

Hai người phát lệnh nhìn nhau chầm chầm, toàn đấu trường đệ tử đôi bên ai cũng vô cùng căng thẳng chờ đợi phút giây sinh tử sắp đến.

Đột nhiên Nguyệt Hoa phu nhân lanh lảnh hét lên:

- Đệ tử Nguyệt Hoa hội... Tiến!

Thiên Tâm Quái Cái cũng phất tay hô lớn:

- Người của Vạn Thánh Đảo, tiến!

Đó là sự khởi đầu của cuộc chiến tàn khốc với sự tham gia của hơn một trăm nhân mạng.

Đệ tử hai bên như thú được sổng chuồng, trong tiếng thét vang dậy lập tức lăn xả vào nhau, tự tìm cho mình mục tiêu để chém giết.

Địa Sát Lệnh chủ, Nhan Ngọc Vi, Thần Châu Tam Tà và Vạn Thánh Nhất Tiên từng đôi đấu với bốn người còn lại trong bát lực sĩ, Nhan dân huynh đệ và ba thiếu nữ phân tán quan sát và hỗ trợ cho các đệ tử tấn công chúng nhân Nguyệt Hoa hội.

Thập Điện Truy Hồn Yên Di Thánh, Thánh Tâm Sư thái cũng Đảo Chủ phu nhân đứng ở góc trận quan sát chờ bổ sung.

Thiên Tâm Quái Cái vốn đã định bụng sẵn. Vừa dứt lệnh, lão vênh râu xông sang đối diện với Hận Thiên Tiên Tang Thiên Khôi, lạnh giọng nói:

- Tang Thiên Khôi! Ngươi nghĩ rằng chủ ngươi sẽ rút ngươi sang đối phó với Đồng Thiên Kỳ ư? Ra đây, ra đây! Không ưng gặp lão ăn mày ta thì cũng phải gặp, và chủ ngươi càng khốn khó hơn không ứng cứu nổi đâu?

Hận Thiên Tiên vốn đang căm uất Thùy Long Tăng và Tinh Sư Đạo chưa có dịp phát tiết, nay cơn giận chợt bùng lên. Lão hét lớn:

- Hàn Tâm Ẩn! Lão phu sớm đã muốn lấy cái mạng đói của ngươi rồi!

Dứt lời xuất ngay một chiêu "Cô trụ cầm thiên" đánh sang hung khẩu của Thiên Tâm Quái Cái với áp lực kinh nhân.

Vung ngọc trượng sang bên hữu, Thiên Tâm Quái Cái mắng trả:

- Lão ăn mày ta cũng chẳng muốn để ngươi kéo dài cái mạng thừa nữa!

Nói rồi xuất chiêu "Hàn đàm ấn nguyệt" tiếp chiêu Hận Thiên Tiên.

"Uỳnh"! tiếng nổ của hai chưởng giao nhau làm đất lở đá bay bốc cao năm sáu trượng, tạo thành một cái hố sâu tới ba thước.

Hận Thiên Tiên bị thoái lùi một bước, vai đau ê ẩm, tay phải tê đi như không nhấc lên được.

Thiên Tâm Quái Cái phải lấy hết sức mới trụ vững, tuy nhiên hữu thủ cũng đau như dần.

Vừa tiếp chiêu, đôi bên đã biết công lực của đối phương. Thiên Tâm Quái Cái buông giọng châm biếm:

- Tang Thiên Khôi! Tuy ngày tháng qua công lực của ngươi tăng tiến không ít nhưng vẫn chưa phải là địch thủ của lão ăn mày ta đâu! Vạn Thánh Đảo là đất táng thân ngươi mất rồi!

Hận Thiên Tiên uất đầy bụng quát mắng:

- Cùng quy! Đừng vội khoác lác, đêm nay nhất định ta sẽ tế sống ngươi!

Lão lại nhảy xông tới, vận đủ mười thành công lực vào song chưởng đánh một lúc bảy tám chiêu.

Thiên Tâm Quái Cái "hừ" một tiếng, cũng xuất bảy tám chiêu nghênh địch, từ đó hai bên quấn chặt lấy nhau, xung quanh chưởng ảnh mịt mù không trong thấy ai nữa.

Quét mắt nhìn đấu trường, Đồng Thiên Kỳ lãnh đạm nói:

- Xem tình thế thì bên phía quí vị bất lợi rồi!

Tinh Sư Đạo nhân cười khẩy đáp:

- Đồng Thiên Kỳ, cứ chú trọng đến cái mạng ngươi. Xung quanh không phải là trọng tâm đâu.

- Trọng tâm là bốn người chúng ta ư?

Nguyệt Hoa phu nhân góp lời:

- Ngươi nói không sai.

Mấy tiếng kêu thảm vang lên, Đồng Thiên Kỳ nói:

- Nguyệt Hoa phu nhân, thủ hạ ngươi bớt đi ba người rồi!

Nguyệt Hoa phu nhân vận công vào song chưởng từ từ đưa lên, mặt trầm lại hằn học nói:

- Đồng Thiên Kỳ! Dù đệ tử của bổn hội đêm nay có chết hết nhưng gặp hồn ngươi dưới chín suối họ cũng ngậm cười!

- Đáng tiếc là hồn người gặp họ không phải của Đồng Thiên Kỳ mà la oan hồn của ba vị.

Nguyệt Hoa phu nhân làm như không để ý đến hai vị chiến hữu kia, chậm bước lại gần Đồng Thiên Kỳ hỏi:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi và ta ai xuất thủ trước?

Đồng Thiên Kỳ đáp:

- Huyết Kiếp Thủ trước khi giết người ít khi xuất thủ trước. Với Nguyệt Hoa phu nhân, Đồng mỗ cũng không coi ngoại lệ, phu nhân cứ tự nhiên.

Lúc này xung quanh đưa lại mấy tiếng la đau đớn nữa, Nguyệt Hoa phu nhân nghe ra trong đó có tiếng một võ sĩ, đột nhiên hét lên một tiếng:

- Tiếp chưởng!

Theo tiếng quát, hai tay đã đề khí liền phóng ra. Thoắt cái, từ đôi bàn tay nhỏ nhắn đã lấp lánh hai thứ binh khí, đó là hai chiếc nguyệt nha mũi nhọn hoắt nhanh như chớp đâm thẳng tới.

Động tác đã nhanh, bộ vị lại kỳ dị khiến Đồng Thiên Kỳ phải dùng thân pháp nhảy sang bên né tránh.

Đồng Thiên Kỳ qua chiêu đầu tiên biết đối phương không dễ đối phó. Chàng vừa nhảy sang thì Nguyệt Hoa phu nhân lại biến chiêu, một mũi nguyệt nha nhằm vào sườn trái của chàng, mũi kia đâm lên vai phải.

Đồng Thiên Kỳ xuất một chiêu "Tiềm long sơ động", Nguyệt Hoa phu nhân thấy bàn long cuồn cuộn tràn sang vội nhảy lui để tránh.

Thùy Long Tăng thìn Tinh Sư Đạo, thấp giọng:

- Thế nào?

Tinh Sư Đạo khẽ lắc đầu.

Lúc này Nguyệt Hoa phu nhân lại đánh tạt sang, đôi nguyệt nha múa như rồng cuốn khiến Đồng Thiên Kỳ chưa vội xuất chiêu lại lui về một bước tránh một lúc ba bốn chiêu hiểm ác của đối phương.

Thùy long Tăng nói nhỏ:

- "Long phún nha hoa" một tuyệt chiêu của Tân nguyệt chưởng.

Tinh Sư đạo nhân gật đầu nói:

- Nên động thủ.

Thùy Long Tăng liền quát to:

- Đồng Thiên Kỳ! Mạng ngươi chấm dứt ở đây rồi!

Nói xong, liền bổ vào vòng chiến, song chưởng hoa vun vút biến thành muôn mũi nhọn vô cùng sắc bén.

Thùy Long Tăng vừa xuất thủ thì Tinh Sư Đạo nhân cũng lao theo, chưởng pháp hoàn toàn giống Thùy Long Tăng.

Mới xuất chiêu thứ hai bị thân pháp tinh diệu của Đồng Thiên Kỳ tránh được, Nguyệt Hoa phu nhân mới rõ vì sao Vu Hồi Kiếm lại phóng thả một đối thủ nguy hiểm như thế? Đồng thời sự tự tin cũng dần dần giảm suất.

Cũng vừa lúc đó tăng, đạo hai người xuất thủ tấn công.

Vừa thấy chưởng pháp của hai người, Nguyệt Hoa phu nhân giật mình lẩm bẩm:

- "Kim Nhẫn chưởng"! Hóa ra chủ của chúng là Kim Nhẫn Phật ở Linh Sơn.

Nguyên Đồng Thiên Kỳ từ trước có chủ quan coi thường hai đối thủ này. Nhưng vừa nếm một chiêu, chàng đã sửng sốt không dám khinh thị nữa liền xuất chiêu "Thất hải du long" để đẩy lùi thế tấn công mãnh liệt của đối phương.

Tuy nhiên trong lúc hoang mang chàng đã để lọt một khoảng trống sau lưng mà đối phương có thể lợi dụng.

Nguyệt Hoa phu nhân không bỏ qua cơ hội đó. Bà ta vừa định phát chiêu đánh vào chỗ sơ hở của Đồng Thiên Kỳ, đột nhiên trong óc hiện lên dung mạo tuấn mỹ tuyệt vời của chàng, niềm phấn khích thừa cơ tấn công địch nhân đột nhiên tiêu thất Sau một phút khinh thị lỡ để mất thất cơ, Đồng Thiên Kỳ lập tức lấy lại thượng phong, chỉ một chiêu bức địch nhân lùi lại. Trên mặt sát cơ chợt hiện, chàng lạnh giọng quát lên:

- Hai vị tiếp Đồng mỗ chiêu này?

Nói vừa xong, chiêu "Hồi long chuyển phượng" đã xuất ra với uy mãnh tuyệt luân.

Hai vị đạo tăng tuy thân hoài tuyệt học Linh Sơn nhưng đâu thể sánh với Tiềm Long Thần Công và công lực được triết long nội đan làm tăng trưởng? Vì thế sau khi trấn định lại, chỉ trong chiêu tiếp theo Đồng Thiên Kỳ đã bức đối phương thoái lùi năm sáu thước, dù Thùy Long Tăng và Tinh Sư Đạo nhân có phát huy "Kim Nhẫn chưởng" thế nào cũng không xoay chuyển được tình thế.

Lúc đó vọng tới tiếng thét của Vạn Thánh Nhất Tiên:

- Nằm xuống!

Tiếp theo là một tiếng kêu thảm khốc. Trong ba người còn lại của bát lực sĩ lại thêm một người bị loại khỏi vòng chiến.

Tăng, đạo hai người tránh qua một chưởng của Đồng Thiên Kỳ chợt nhớ lại Nguyệt Hoa phu nhân vừa bỏ lỡ một cơ hội có thể đả thương đối thủ. Tinh Sư Đạo nhân lạnh giọng nói:

- Phu nhân vừa rồi đại lượng quá!

Rồi cùng Thùy Long Tăng mãnh liệt công sang. Hai người cho rằng chỉ cần cảnh cáo như vậy ắt bà ta lần khác không còn bỏ lỡ thời cơ nữa, có thể chỉ cần một chưởng là thành.

Nào ngờ Nguyệt Hoa phu nhân còn căm hận họ còn hơn cả Đồng Thiên Kỳ.

Quét mắt nhìn ba người đang xuất chưởng tung chiêu rất ác liệt, Nguyệt Hoa phu nhân nở nụ cười giảo hoạt nói thầm:

- Các ngươi đã nghĩ không sai, Nguyệt Hoa phu nhân ta vốn dùng kế mượn dao giết người, nhưng các ngươi tính đã sai lầm một điểm, trước mắt ta chưa định giết hắn.

Nếu giết hắn thì Nhật Nguyệt Bang chẳng cần gì Linh Sơn phái các ngươi giúp đỡ đâu.

Nói xong thị chậm bước trở về kiệu.

Toàn đấu trường đang hồi loạn đả căng thẳng không ai chú ý đến hành động của Nguyệt Hoa phu nhân.

Đến sát kiệu, bà ta định lên giọng gọi bọn đệ tử thủ hạ nhưng một ý nghĩ lóe lên trong dầu, bà liền đổi ý nhỏ giọng ra lệnh cho bốn tì nữ hộ kiệu:

- Trở về thuyền!

Một người trong hai vị tôn giả xưng là "Thôn Nhạc Hống" nghe lệnh ngạc nhiên thấp giọng hỏi:

- Khải bẩm phu nhân có cần thông báo cho chúng đệ tử một tiếng không?

Nguyệt Hoa phu nhân lạnh lùng đáp:

- Những người có năng lực nếu phát hiện chúng ta về thuyền ắt tìm cách đi theo, còn những kẻ vô năng không chịu xem xét sự việc xung quanh thì có theo hay không cần rút theo đối với bổn hội không can hệ gì... Về thuyền đi!

Nói xong cúi người bước vào kiệu.

Thôn Nhạc Hống liếc nhìn đồng bọn ở bên cạnh, một cơn ón lạnh chạy dọc sống lưng, lão chua chát nghĩ thầm:

"Thế gian độc địa nhất là lòng dạ nữ nhân! Thân ta đang ở Hội này nhưng sợ khó toàn mạng mà ra khỏi đó! ".

Thế rồi bốn tì nữ cao lớn khiêng kiệu, hai vị tôn giá đi đoạn hậu phóng như bay ra phía bờ biển. Lúc này lại vang lên tiếng kêu trong giờ hấp hối của nhân vật thứ ba trong bốn lực sĩ bị tử thương dưới tay của Nhan Ngọc Vi.

Đệ tử của Nguyệt Hoa hội lúc này đã bị thương vong gần hết, trừ một người cuối cùng trong bát lực sĩ đang vong mạng đấu với Thần Châu Tam Tà. Địa Sát Lệnh chủ, Nhan Ngọc Vi, ba thiếu nữ khác cũng như phần đông chúng nhân của Vạn Thánh Đảo đã buông binh khí nghỉ ngơi.

Mọi người vẫn hướng trung tâm chú ý của mình vào Đồng Thiên Kỳ. Nhan Ngọc Vi không thấy Nguyệt Hoa phu nhân trong vòng đấu, nàng ngạc nhiên đưa mắt tìm quanh rồi thảng thốt kêu lên:

- Nguyệt Hoa phu nhân đào tâu rồi!

Lời vừa vang ra, đám đệ tử của Nguyệt Hoa hội như rắn mất đầu, trong lúc hoảng loạn lại thêm ba người bị giết. Bọn còn lại đều quỳ xin tha mạng. Không khí đấu trường đã lặng đi nhiều.

Tăng, đạo hai người đấu với Đồng Thiên Kỳ do công lực và chiêu thuật đều thua kém đối phương nên phải dốc toàn lực vào cuộc đấu, tuy có băn khoăn là sao có cả Nguyệt Hoa phu nhân hợp lực vẫn bị Đồng Thiên Kỳ dồn vào bí thế như vậy, nhưng vẫn không còn lòng dạ nào nghĩ đến có Nguyệt Hoa phu nhân ở đó hay không.

Cả hai có mơ cũng không ngờ tới dã tâm của Nguyệt Hoa phu nhân lại bộc lộ một cách trắng trợn đến như vậy.

Biết rằng dù hai người hợp lực cũng không phải là địch thủ của Đồng Thiên Kỳ, ngay cả cú đánh

lén đầu tiên cũng không bức được chàng lùi vào thế hạ phong, lúc này chiêu thức của chúng lại càng rời rạc.

Đôi mắt lấp lánh hàn quang, trong khi hai người trong phút hoảng hốt thất cơ phải lùi về bảo vệ, Đồng Thiên Kỳ hét lên một tiếng:

- Muộn quá rồi!

Chỉ thấy mình chàng nhẹ nhàng lướt qua địch thủy, Thùy Long Tăng và Tinh Sư Đạo nhân buông thỏng hai tay đứng chết lặng giữa đấu trường, đương nhiên huyệt đạo đã bị Đồng Thiên Kỳ chế trụ Quét mắt nhìn hai người, Đồng Thiên Kỳ nói giọng lạnh tanh:

- Thật bất hạnh, xem ra Đồng mỗ đã chọn sẵn đường cho hai vị rồi!

Đối với cái chết ai mà không sợ hãi. Cũng như khi sắp lìa trần người ta cùng lưu luyến với cuộc sống. Tuy Thùy Long Tăng và Tinh Sư Đạo tuổi trời đã cao nhưng đối mặt với cái chết cũng không thể trấn áp nỗi kinh sợ biểu lộ lên nét mặt. Thân không cử động được nhưng miệng còn có thể mở, Thùy Long Tăng nói:

- Đồng Thiên Kỳ, người ta thường dành cho người khác một lối thoát cuối cùng.

Đồng Thiên Kỳ buông giọng châm biếm:

- Khi hai vị lao vào đánh lén Đồng mỗ đâu có nghĩ đến câu này?

Thùy Long Tăng gắng biện bác:

- Lão nạp hai người cùng Đồng thí chủ vốn không có thâm cừu đại hận gì.

- Giả sử tối nay Đồng mỗ chết bởi tay hai vị nhất định hai vị cũng không nghĩ tới điều này.

Chàng lạnh lùng nói thêm:

- Đồng mỗ đã nói qua, Huyết Kiếp thủ không có đức phóng sinh, hai vị sẽ rất bất hạnh nếu bại dưới tay Đồng mỗ, đúng thế chứ?

Cả hai nghe nói đều lạnh sống lưng, mặt tái mét. Thùy Long Tăng gắng gượng nói:

- Đồng Thiên Kỳ, hai chúng ta đã mất khả năng kháng cự mà ngươi cũng hạ thủ được sao?

Một thoáng do dự thoáng qua, Đồng Thiên Kỳ quay mình bước sang bên, chợt mắt chàng bắt gặp tử thi của "Trác Kình" Mãnh Long, vết chu sa trên trán chàng đột nhiên ửng đỏ.

Bốn thiếu nữ vừa nghe hết chuyện trao đôi giữa song phương, họ rụt rè tới gần nhưng chưa dám nói gì.

Nỗi sợ hãi trước cái chết đôi khi làm người ta quên đi lòng tự trọng.

Thùy Long Tăng nhìn Nhan Ngọc Vi đang bước lại gần, gấp giọng:

- Nữ thí chủ, ngày trước lão nạp từng là tôn giả ngự tiền hành khiển cho nữ thí chủ chắc vẫn chưa quên?

Nhan Ngọc Dung đáp:

- Ở Vạn Thánh Đảo hai vị đã bắt Nhan Ngọc Vi, tôi cũng chưa quên điều này Đồng Thiên Kỳ đã quay lại, tay đặt vào chuôi Long đầu kiếm.

Tinh Sư đạo trầm giọng nói:

- Cô nương, oan gia nên giải không liên kết. Hai người chúng ta là môn hạ Linh Sơn phái, danh hiệu Kim Nhẫn phật sau này cô nương nhất định sẽ nghe, Đồng Thiên Kỳ bây giờ đâu có cường địch, e rằng...

Mi tâm huyệt trên trán đỏ ửng, Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng ngắt lời:

- Tôn giá đem sư tổ ra đây làm gì?

- Đồng Thiên Kỳ! Nếu ngươi giết hai chúng ta, Linh Sơn phái nhất định sẽ biết sự tình tối nay, thức thời mới là anh hùng. Đồng Thiên Kỳ, bần đạo khuyên người nên nghĩ kỹ.

"Coong" một tiếng, Đồng Thiên Kỳ đã rút phắt Long đầu kiếm ra khỏi bao, đanh giọng:

- Tôn giá nhất định đã thấy rõ bốn lực sĩ chết như thế nào?

Tinh Sư Đạo nhân run giọng:

- Đồng Thiên Kỳ, Linh Sơn phái quyết không tha ngươi, trừ phị..

Đồng Thiên Kỳ đỡ lời:

- Trừ phi bây giờ Đồng mỗ tha các ngươi, đúng vậy chứ?

Giọng Nhan Ngọc Vi khẩn khoản:

- Đồng công tử, xin đừng...

Tinh Sư Đạo nhân thoáng chút hy vọng liền nhìn Nhan Ngọc Vi nói:

- Cô nương nên nghĩ tới Đồng Thiên Kỳ, bần đạo hy vọng cô nương thay hắn suy nghĩ...

Đột nhiên ánh hàn quang lóe lên, trong tiếng la hốt hoảng của bốn thiếu nữ là tiếng rú lên đứt đoạn của hai đệ tử phái Linh Sơn. Tinh Sư Đạo từ đầu đến đuôi bị xả thành hai nửa, còn Thùy Long Tăng bị chém cụt cánh tay phải, máu tuôn như suối đứng lặng thất thần.

Vung tay giải huyệt đạo cho Thùy Long Tăng, Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng nói:

- Đại sư, ngươi sở dĩ đêm nay không chết vì thân ngươi ở trong Phật môn.

- Đi đi! Ở Trung nguyên, Đồng mỗ sẽ tùy lúc chờ người của Linh Sơn phái.

Vận công cầm máu ở cánh tay, Thùy Long Tăng oán hận nhìn Đồng Thiên Kỳ.

- Lão nạp ra đi sẽ thỉnh cầu Linh Sơn... Đồng Thiên Kỳ, người sẽ hối hận vì cái giá phải trả cho việc hôm nay ngươi đã làm!

- Đại sư Đồng mỗ hy vọng ngươi không muốn mất thêm một cánh tay nữa. Thức thời vụ giả...

Ngươi cút đi.

Xem thủ đoạn sát nhân tàn khốc của Đồng Thiên Kỳ, Thùy Long Tăng biết rằng chàng đã nói ắt sẽ làm liền không dám nói gì thêm vội vã bỏ đi, phi thân ra ngoài ba trượng nói vọng lại:

- Lão nạp cầu Phật Tổ bảo hộ cho ngươi bình an đến được Trung Nguyên.

Lát sau đã mất hút trong bóng đêm.

Bốn thiếu nữ sửng sờ nhìn vẻ bình thản của Đồng Thiên Kỳ, Nhan Ngọc Vi thẫn thờ nói:

- Đồng công tử thay đổi mất rồi, không còn là người ngày trước nữa!

Đồng Thiên Kỳ thấy đau nhói trong tim nhưng cố trấn áp nỗi thống khổ, mỉm cười đáp:

- So với quá khứ tàn nhẫn hơn, nhưng với tương lai lại còn kém xạ..

Nhan Ngọc Dung chỉ tay vào những mảnh tử thi nằm vương vãi nói:

- Đồng công tử có cho rằng hoàn cảnh này thích hợp với chốn dân cư không?

Đồng Thiên Kỳ lãnh đạm trả lời:

- Tử thi, máu huyết tất nhiên không thích hợp với chốn quần cư nhưng tại hạ đã quen và cần phải quen với hoàn cảnh đó.

Mai Phụng Linh hỏi:

- Chàng cần thích ứng với nó ư?

Đồng Thiên Kỳ cười đáp:

- Người tất nhiên cần phải thích nghi với hoàn cảnh.

Nhan Ngọc Dung thấp giọng:

- Đồng công tử có tin rằng một số người không bao giờ thích nghi với hoàn cảnh đó hay không?

Đồng Thiên Kỳ lẳng Lặng gật đầu chừng như không muốn tiếp tục tranh luận về đề tài đó, chàng ngước mắt nhìn bầu trời tăm tối chỉ còn lác đác mấy vì sao cuối cùng nhìn những thi thể nằm khắp nới, trầm giọng nói:

- Nên thu lượm những tử thi này để khôi phục sự an lạc vốn có ở nơi đây.

Đột nhiên có tiếng nói:

- Có thích hợp với chốn quần cư hay không, nhưng bần ni tin rằng dù có thu nhặt chúng đi thì sẽ có những tử thi khác thay vào.

Mới rồi đã trấn tĩnh phần nào nỗi thống khổ trong lòng, nghe những lời vừa rồi, Đồng Thiên Kỳ quay phắt người lại, bắt gặp cái nhìn lạnh lùng trách móc của Thánh Tâm Sư thái và Vạn Thánh Đảo chủ phu nhân đang nhìn mình, nỗi đau lại trào lên không kiềm chế nổi, chàng lạnh lùng nói:

- Đúng như vậy. Bà là Thánh Tâm sư thái ư?

Thánh Tâm Sư thái gật đầu đáp:

- Đúng thế. Bần ni pháp hiệu là Thánh Tâm, võ công kém xa ngươi nhưng may có chút ít lòng từ bi của một lão ni cô.

Không nhìn vào người nào, Đồng Thiên Kỳ ngước nhìn bầu trời hắc ám não nùng nói:

- Sư thái! Những người nào không phải vì tôi mà đến... Lẽ ra tôi không nên xuất hiện ở thánh địa an lạc thanh bình này.

Dứt lời quay người bước tới thi thể của "Trác Kình" Mãnh Long quỳ xuống, từ đó mắt rơi xuống những giọt lệ nóng hổi.

Ở nơi đây, chàng đã mất những gì và được những gì? Chỉ là những lời trách mắng phủ phàng và thái độ lạnh lùng nơi đối với chàng còn những người thân duy nhất trong cõi đời này... Tuy nhiên, chàng không tìm thấy chút ấm áp nào.

Đồng Thiên Kỳ thận trọng rút từ ngực Mãnh Long ra thanh đoản kiếm, hai dòng lệ cứ để mặc lã chã lon tuôn rơi.

Tà bốc Tư Không Linh nhìn thiếu niên - người mà Thần Châu Tam Tà đem lòng ngưỡng mộ duy nhất trong đời hành hiệp giang hồ, lão không nén nỗi xúc động đưa tay lau nước mắt, lát sau ngửa mặt cười to một tràng lạnh lẽo.

- Ha ha hạ.. Tấm lòng từ bi của lão sư thái thật tuyệt biết bao! Giả sử Vạn Thánh Đảo hôm nay không có anh ta thì sẽ xảy ra cảnh tượng thế nào ngươi có nghĩ đến không? Người thân là đệ tử Phật môn mà không hiểu lý rằng phải cải ác trừ tà, lại buông ra những lời lẽ sai trái, giả từ giả bi như thế... Vì người thân, chàng ta đã lặn lội muôn trùng cách trở, cải trang giả dạng đến đây. Cũng vì họ, chàng đã bỏ mất bao nhiêu và thu lại được gì? Thương bằng hữu vì mình mà chết đứt từng khúc ruột biết giải bày cùng ai? Tiếc song thân chết thảm dưới tay cường địch, biết than khóc cùng ai? Từ thơ ấu tới giờ vai đã gánh nặng biết mấy đau thương và biết bao trách nhiệm nặng nề mà biết cùng ai chia sẻ? Cũng vì người thân, muốn để họ đoàn tụ chu toàn, tận hưởng an lạc, nén tình yêu xuống tận đáy tâm hồn, đem ái tình đổi thành tình hận nỗi đau khổ đó nào ai thấu hiểu? Để cuối cùng chàng ta đổi lấy cái gì? Một bài học về từ bi nhân nghĩa ư? Ha ha hạ.. Hai chữ nhân nghĩa trong thiên hạ. Tư Không Linh đã thấy rõ ở đây rồi!

Địa Sát Lệnh chủ nhìn Tà Bốc Tư Không Linh, trầm giọng nói:

- Tư Không Linh, nơi này không lưu người đã có chỗ khác lưu người. Ta và ngươi hãy vì tri kỷ mà dốc hết tấc lòng, hà tất phải thay nó bộc bạch những lời ấy? Công đạo là ở lòng người... Những nhân vật ở đây chẳng còn bé bỏng gì đâu.

Lời nói của Thạch Tùng Lỉnh cũng đầy xúc động!

Thánh Tâm Sư thái ngượng ngùng cúi thấp đầu, Đảo Chủ phu nhân không nén nổi, khóc như mưa, thổn thức nói:

- Ta vĩnh viễn mang tội với em gái ta và em rể ở dưới suối vàng mất rồi? Đúng thế? Các người phó thác cho ta nhiều lắm, nhưng ta nào đã làm được chút gì dâu? Ta đã nghĩ gì? Ta đã thấy gì?

Nói chưa xong bà đã chạy bổ tới Đồng Thiên Kỳ, nói trong nước mắt:

- Thiên Kỳ! Hài tử! Tha thứ cho dì Bốn thiếu nữ cũng lao ùa tới, mặt đầm đìa nước mắt, trong lòng đầy hối hận và thống khổ.

Thiện Tâm Quái Cái cùng với Hận Thiên Tiên đang đánh nhau kịch liệt. Hận Thiên Tiên lúc này đã nao núng vừa cố trấn tĩnh sau một chưởng mãnh liệt của Hàn Tâm Ẩn.

Đồng Thiên Kỳ lau thanh đoản kiếm rồi từ từ đứng lên, nghe tiếng la của Đảo chủ phu nhân chàng cũng không quay đầu lại Đúng lúc đó bóng nghe Thiên Tâm Quái Cái thét to:

- Lão quỷ chạy đâu? Đồng Thiên Kỳ...

Không nghe tiếng Thiên tâm Quái Cái, cũng không ngờ rằng Hận Thiên Tiên lao về phía mình, khi Đồng Thiên Kỳ phát hiện ra thì đã muộn, Hận Thiên Tiên Tang Thiên Khôi chỉ còn cách chàng có mấy tấc!

Trong tiếng ầm vang của hai thân thể va mạnh vào nhau vẳng ra hai tiếng kêu đau đớn.

Hồi 52 - Tình Sâu Dù Kéo Mơ Đoàn Tụ

Theo phản ứng bản năng, Đảo chủ phu nhân và bốn thiếu nữ dừng ngay lại.

Sau khi định thần họ đưa mắt nhìn sang nơi vừa rồi Đồng Thiên Kỳ đang đứng, cả năm cái miệng đều bật ra tiếng kêu thống thiết.

Lại nói, Đồng Thiên Kỳ phản ứng tuy nhanh nhưng không lường trước tình huống, lòng lại đang mang nỗi u buồn, chưa kịp vạn công đề tức trong khi Hận Thiên Tiên dốc hết tàn lực lao đến như một mũi tên.

Cả hai cùng ngã xuống sau một cú va chạm cực mạnh bắn xa nhau đến năm sáu thước, chưa rõ mức độ trầm trọng đến đâu.

Bốn thiếu nữ và Đảo Chủ phu nhân vừa cúi xuống định dìu Đồng Thiên Kỳ lên thì chàng lập tức đứng bật dậy nhảy phắt về phía Hận Thiên Tiên.

Hận Thiên Tiên chưa kịp đứng lên, công lực gần như tán lạc hết cả, nhưng thấy đối thủ chồm tới cũng gắng sức nhổm dậy.

Soạt một tiếng, thanh trường kiếm đã rút khỏi vỏ tỏa hàn quang lạnh ngắt trên tay Đồng Thiên Kỳ. Chàng quắc mắt chỉ mũi kiếm vào cổ họng Hận Thiên Tiên.

Sau giây lát nhợt nhạt, sắc mặt Hận Thiên Tiên lấy lại sắc thái bình thường. Lão tuyệt vọng buông thỏng đôi tay vừa định đưa lên để kháng, nhìn đối phương căm giận rít lên:

- Đồng Thiên Kỳ! lão phu không ngờ ngươi độc ác đến thế!

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép nói:

- Tang Thiên Khôi, ngươi nói đúng hôm nay Vạn thánh Đảo...

Vừa nói ba tiếng Vạn Thánh Đảo, nỗi lòng bi thương trong Đồng Thiên Kỳ lại dâng trào, ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn của chàng dần tiêu thất.

Hận Thiên Tiên không rời mắt khỏi Đồng Thiên Kỳ. Lão thấy sự do dự đọng lại trên khuôn mặt tuấn mỹ của đối phương liền hỏi:

- Đồng Thiên Kỳ sao ngươi không nói hết đi? Chắc có chuyện trọng đại gì chưa quyết định ngay được?

Đồng Thiên Kỳ lướt mắt nhìn những tử thi rồi nhìn ra mặt biển xa xăm. Từ khóe miệng chàng có những giọt máu ứa ra, chàng hờ hững nhìn đối phương nói:

- Không sai! Đồng mỗ đúng là vừa có một việc còn băn khoăn nhưng bây giờ thì đã quyết định rồi. Chắc rằng tôn giá không ngờ lúc này, ngay ở đây Huyết Kiếp Thủ Đồng Thiên Kỳ lại tha mạng sống cho tôn giá?

Bốn thiếu nữ nghe nói vậy lo lắng tới vây lấy Đồng Thiên Kỳ. Nhan Ngọc Dung nhìn thần sắc

ảm đạm trên gương mặt chàng, run giọng nói:

- Đồng công tử! Không được tha hắn!

Thiên Tâm Quái Cái Hàn Tâm Ẩn lúc này đã tới gần. Vừa rồi lão bị cuốn hút vào cuộc đấu nên không nghe chút gì cuộc bàn luận vừa rồi cũng như việc xảy ra. Nhưng thấy vẻ khác thường trên bộ mặt luôn trầm tĩnh của Đồng Thiên Kỳ, lão đoán rằng đã xảy ra chuyện gì đó.

Hận Thiên Tiên tin rằng mình chắc chết, nghe Đồng Thiên Kỳ nói chợt đổi sắc.

Một chút hy vọng lóe lên trong ánh mắt chợt tiêu thất, lão nói với vẻ châm biếm:

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu ngờ rằng mình đã nghe sai, nếu không chẳng nhẽ truyền ngôn trên võ lâm đã sai lầm? Lão phu không tin rằng ngươi có lượng bao dung như thế Hơi nặng nề, Đồng Thiên Kỳ thu lại Thanh Long đầu kiếm, gật đầu nói:

- Ngươi nói không sai. Huyết Kiếp Thủ Đồng Thiên Kỳ không có lượng bao dung, trừ trên mảnh đất này. Sau này Đồng mỗ gặp ngươi ở đâu thì ở đó là đất táng thân ngươi.

Sự căng thẳng trên mặt Hận Thiên Tiên lập tức biến mất. Lão nói:

- Đồng Thiên Kỳ. Bao nhiêu máu đã chảy hôm nay, ngươi không thể lấy gì mà trả hết được Lão cố đứng dậy nhưng chưa dám đi ra ngoài. Lão tự biết công lực của mình không còn bao nhiêu để có thể đối phó với những điều bất trắc.

Đảo Chủ phu nhân sấn bước lên nói:

- Thiên Kỳ! Cháu đừng thả hắn, quyết không được! hắn đã làm cháu bị thương.

Đồng Thiên Kỳ cười lạnh đùng đáp:

- Lão ta cũng có hơn gì đâu!

Thiên Tâm Quái Cái bước lên một bước, nhìn dán mắt vào khuôn mặt tuấn tú nhưng vô cùng lạnh lùng lãnh dạm của chàng hỏi:

- Oa nhi! Lão ăn này ta không tin rằng ngươi tự nhiên nẩy ra lòng từ bi như thế!

Đồng Thiên Kỳ bình tĩnh hỏi lại:

- Chẳng lẽ tiền bối không tin rằng sẽ có một ngày lòng từ bi sẽ xuất hiện ở Đồng Thiên Kỳ này?

Thiên Tâm Quái Cái thấp giọng như nói một mình:

- Việc hôm nay lão ăn mày ta không tài nào hiểu dược, trong đó hẳn có duyên cớ gì rồi...

Tà Bốc Tư Không Linh không nhịn được, chen lời:

- Vạn Thánh đảo là đất tôn nghiêm an lạc. Hôm nay nơi đó nhuốm huyết tanh nhiều quá Đồng Thiên Kỳ đã làm ô uế nó mất rồi!

Đôi mắt đục lờ của Thiên Tâm Quái Cái bỗng lóe lên như ánh điện, lão nhìn Tà Bốc lạnh giọng:

- ài phát ngôn những lời này? Ngươi ư?

Tà Bốc Tư Không Linh nhếch mép, cung giọng đáp:

- Vì tri kỷ, vì bằng hữu mà huynh đệ Tà Bốc ba người còn tiếc chưa thể liều chết đề tận lực phen này huống chi còn buông ra những lời đó?

Tính tình Thiên Tâm Quái Cái tuy cổ quái nhưng lão là người xem xét sự việc minh bạch. Nghe nói thế liền quay sang Đồng Thiên Kỳ hỏi:

- Oa nhi, lão ăn mày ta muốn nghe từ miệng ngươi thực tình câu chuyện thế nào?

Tuy giọng nói còn giữ được bình tĩnh nhưng ít nhiều ẩn chứa sự đe dọa.

Đồng Thiên Kỳ đáp:

- Cách xem xét sự việc có hai mặt mỗi người có cách của mình. Đối với địch nhân mới duy trì quan điểm, còn đối với bằng hữu hà tất phải tranh luận, tiền bối có cho thế là đúng không?

Thiên Tâm Quái Cái lắc đầu:

- Lão ăn mày ta không đồng ý.

- Vậy thì Đồng Thiên Kỳ không cần nói nữa không được sao?

Thiên tâm Quái Cái quắc mắt giận dữ:

- Nhưng lão ăn mày ta nhất định muốn biết!

- Như thế đủ chứng minh rằng chúng ta hiểu nhau còn quá ít...

Thái độ kiên quyết của Đồng Thiên Kỳ làm Thiên Tâm Quái Cái sửng sốt. Lão nhìn chăm vào mặt Đồng Thiên Kỳ hồi lâu rồi đột nhiên cười to:

- Ha ha hạ.. Oa nhi! Xem ra thì lão ăn mày ta phải nhịn rồi! Xưa nay tính tình lão ăn mày ta nóng như lửa, nhờ ngươi mà cải đổi được chút ít kể cũng hay?

Lão nói một cách thành khẩn, không hề có ác ý.

Vừa tra kiếm vào bao, Đồng Thiên Kỳ vừa nhẹ giọng nói:

- Đồng Thiên Kỳ xem ra không hợp với tiền bối rồi!

Giọng lão khất cái xa xăm:

- Xưa kia lão hòa thượng phần nào chiều ta, nay lão ăn mày này cố thích ứng với ngươi một chút cũng không sao! Oa nhi, sự việc này ngươi có thể làm chủ.

Nghe lão khất cái nói thế, chúng nhân có mặt đều bị bất ngờ, họ đã nghĩ tới những hậu quả không hay có thể đem lại.

Đảo Chủ phu nhân mắt long lanh lệ, nói:

- Thiên Kỳ, ngươi... dì biết nói gì đây? Nếu ngươi chịu tiếp thụ, ta nguyện ý với cháu...

Đồng Thiên Kỳ như đã hiểu ý Đảo Chủ phu nhân định nói gì liền quay lại ngắt lời bà:

- Dì! Qúa khứ đều đã qua hết rồi, Đồng Thiên Kỳ tuy độc ác tàn bạo nhưng cũng còn biết giữ phép tắc. Nếu chút đó cũng không còn thì đù cháu có tiếp thụ ân huệ của dì cũng chẳng ích gì.

Trên gương mặt chàng lúc đó bao phủ một màn sương đục.

Đảo Chủ phu nhân nói với giọng đau buồn:

- Thiên Kỳ, Dì nói không giữ lời chỉ vì cho rằng cháu còn là một hài tử vô tâm như lúc trước... Con không nhớ lỗi cha me.... Tuy dì không phải là thân mẫu cháu nhưng là chị ruột của mẹ cháu, dì cầu mong cháu hãy quên đị..

Từ từ quay người lại, Đồng Thiên Kỳ nói không cần nghĩ ngợi:

- Bá mẫu, Thiên Kỳ đã nói, quá khứ qua rồi.

Thiên Tâm Quái Cái giờ đã rõ ai làm thương tổn đến Đồng Thiên Kỳ nhìn thấy tình thế đó không biết xử trí thể nào. Chợt mắt lão bắt gặp Hận Thiên Tiên đang lúng ta lúng túng, lão giận dữ quát:

- Tang Thiên Khôi, nó đã thương cho cẩu mệnh của ngươi, chưa cút ngay đi còn đứng đó làm gì?

Hận Thiên Tiên biết lão khất cái nóng tính, tuy bị nhục nhưng không dám mở miệng vội vàng đưa mắt nhìn mọi người rồi quay người bước đi. Ra ngoài chừng ba mươi trượng mới ngoảnh lại nói:

- Lão hóa tử, ngươi có giỏi cứ đến Trung Nguyên xem Tang mỗ đối đãi với bằng hữu ngươi thế nào!

Nói xong quay người lủi thẳng.

Thiên Tâm Quái Cái tức anh ách nhưng không biết làm sao.

Hận Thiên Tiên đi rồi, không khí trong đấu trường tĩnh lặng hồi lâu, chợt Thập Điện Truy Hồn Y bước lên trước mặt Đồng Thiên Kỳ nói:

- Đồng công tử đang bị nội thương rồi.

Nghe xong, mọi người nhốn nháo mắt một lúc, Vạn Thánh Nhất Tiên cất tiếng làm mọi người yên lặng.

- Thiên Kỳ, cháu thấy mình ra sao?

Giọng lão dịu hiền đầy sự quan hoài.

Đồng Thiên Kỳ vừa định nói thương thế mình không nặng nhưng một ý nghĩ khác ngăn chàng lại, liền trả lời:

- Tôi... muốn nghỉ một lúc.

Thập Điện truy Hồn Y ngơ ngác, lão không ngờ hôm nay tính tình bướng bỉnh kiên cường của

thiếu niên kia lại trái đi như thế, lại muốn nghỉ ngơi.

Nhan Kiếm Long vội bước lên vỗ nhẹ vào vai Đồng Thiên Kỳ:

- Chúng ta đi!

Nhìn lần nữa thi thể "Trác Kình" Mãnh Long, Đồng Thiên Kỳ không nén được sầu thương, giọng chàng không ghìm hết nỗi xúc động:

- Xin bá phụ an táng cho Mãnh Long.

Nhan Kiếm Hồng vội đỡ lời:

- Nhất định rồi, ta sẽ chăm lo chu đáo. Thiên Kỳ, ngươi cứ yên tâm mà đi nghỉ, chỉ đến nửa đêm là mọi việc chu toàn.

Rồi lập tức sai thủ hạ bắt tay vào việc.

Đồng Thiên Kỳ cúi đầu trước thi thể Mãnh Long nói thì thầm:

- Xin vĩnh biệt Mãnh tiền bối! Hồn thiêng xin hãy minh chứng cho sự phục thù!

Nói xong nặng nề lê chân theo Nhan Kiếm Long vào hậu viện. Trừ những người lo việc chôn cất, tất cả đi vào đại sảnh.

Bốn thiếu nữ theo sau Nhan Kiếm Long và Đồng Thiên Kỳ vào đúng căn phòng bữa trước dành cho chàng.

Trong đại sảnh bàn ăn đã dọn chỉnh tề rượu bưng đến đủ nhưng hầu như không ai đụng đến đũa. Vạn Thánh Nhất Tiên vừa định giục mọi người ăn uống thì nghe Tà Bốc Tư Không Linh hỏi:

- Yên huynh cho rằng thương thế của Đồng Thiên Kỳ ra sao?

Thập Điện Truy Hồn Y Yên Di Thánh không cần suy nghĩ nói ngay:

- Nếu Đồng công tử vận công tự hành trị thương thì chưa đến một canh giờ sẽ phục nguyên lại như cũ.

Thiên Tâm Quái Cái nghi ngờ hỏi:

- Vậy là thương thế hắn tịnh không trầm trọng?

Yên Di Thánh gật đầu vừa định trả lời thì đột nhiên thấy Nhan Ngọc Dung gấp bước đi vào đại sảnh lo lắng nói:

- Thiên Kỳ hôn mê không tỉnh.

Hầu như cùng một lúc, mọi người đều đứng bật dậy đổ dồn mắt vào Thập Điện Truy Hồn Y Yên Di Thánh đang ngồi lặng một cách ngỡ ngàng.

Tiêu Thiên Sư Lỗ Dũng quát to:

- Yên Di Thánh, ngươi định lừa chúng ta sao?

Thiên Tâm Quái Cái lừ mắt nói:

- Đừng làm ồn!

Rồi đánh mặt sang Yên Di Thánh lạnh giọng:

- Thầy lang, giờ thì ngươi nói sao?

Thập Điện Truy Hồn Y nhíu mày, nghỉ ngợi giây lát rồi nói vẻ kiên định:

- Vãn bối dám chắc chỉ trong một canh giờ thương thế chàng ta sẽ khỏi.

Thiên Tâm Quái Cái nhếch mép cười nói:

- Đó là lời xuất từ miệng ngươi đó. Lão ăn mày ta đã nói rồi, trong đời chỉ còn mỗi hắn là bằng hữu thôi.

Ngôn từ không giấu sự đe dọa.

Thập Điện Truy Hồn Y thản nhiên cười đáp:

- Vãn bối dám đưa đầu ra đảm bảo.

Thiên Tâm Quái Cái gật đầu:

- Vậy thì tốt lão ăn mày ta quyết không để ngươi thiệt thòi.

Đột nhiên Thập Điện Truy Hồn Y Yên Di Thánh trầm giọng nói:

- Vãn bối sau khi an táng tiện thê sớm đã nguội lòng. Bây giờ có chút tâm huyết vì tiểu nữ mà xin bộc bạch, vãn bối không dám cầu xin lão tiền bối điều gì nhiều, chỉ mong tiền bối thương đến chút tình si của tiểu nữ đừng để nó đổi tình thành hận hủy mất một đời. Được như vậy, vãn bối dù có chết cũng được yên tâm dưới cửu tuyền.

Thiên Tâm Quái Cái trầm tư nghĩ ngợi một hồi rồi trịnh trọng đáp:

- Chỉ cần ngươi chữa chạy nó cho tốt, lão ăn mày ta nhận bảo đảm việc này.

Thập Điện Truy Hồn Y vốn tinh thông y lý chỉ cần quan sát vẻ mặt Đồng Thiên Kỳ đủ biết thương thế của chàng rồi. Lão liền cúi người nói:

- Vãn bối xin tạ đại ân của lão tiền bối trước.

Dứt lời theo chân Nhan Kiếm Long đi vào hậu viện.

Thiên Tâm Quái Cái nói với theo:

- Đừng quên trên thế gian lão ăn mày ta chỉ còn nó là bằng hữu thôi!

Trong căn phòng cũ, bốn thiếu nữ và Đảo Chủ phu nhân nước mắt đầm đìa.

Ngay từ đấu trường họ định giải bày lòng hối hận của mình với chàng nhưng chưa có dịp, không ngờ vừa vào đến đây chàng đã hôn mê.

Vừa cùng Nhan Kiếm Long vào phòng, vừa liếc mắt nhìn thần sắc của Đồng Thiên Kỳ dang nằm thiêm thiếp trên giường, Thập Điện Truy Hồn Y liền nghĩ:

- Ngươi đừng hòng che được mắt ta.

Lão đến gần đưa tay bắt mạch cho chàng vừa nói:

- Các vị tạm ra ngoài chờ một lúc?

Nhan Ngọc Vi lo lắng hỏi:

- Yên bá bá! Thương thế chàng có trầm trọng làm không?

- Không nặng lắm, chỉ một lúc là khỏi thôi. Các ngươi ra đi!

Mọi người không hiểu y lý, biết đâu điều kỳ diệu bên trong? Cả năm người ngoảnh nhìn Đồng Thiên Kỳ lần nữa rồi bước ra khỏi phòng.

Thập Điện Truy Hồn Y lại nhỏ giọng nói Nhan Kiếm Long:

- Đảo Chủ cũng xin ra một lúc.

Nhan Kiếm Long ngạc nhiên hỏi:

- Cả ta cũng phải ra ư?

- Phải, Đảo Chủ nên ra một lúc.

Nhan Kiếm Long cười nói:

- Yên huynh sợ tiểu đê.....

Nói tới đó, lão cũng quay người bước ra cửa.

Thập Điện Truy Hồn Y ra theo đến cửa, trịnh trọng nói:

- Ở lâu sẽ biết lòng người, sẽ có ngày Đảo Chủ biết rõ tiểu đệ không sợ người ta học mất nghề mình đâu!

Nói xong Yên Di Thánh quay đến bên giường, nhìn sắc diện trắng bạch của Đồng Thiên Kỳ nói:

- Đồng công tử hãy ngồi dậy mà trị thương đi. Lúc này trong phòng chi có một mình Thập Điện Truy Hồn Y ta thôi.

Ta đảm bảo không đem chuyện công tử giả vờ nói với mọi người đâu.

Chợt Yên Di Thánh thấy ngang lưng tê buốt, nhuyễn huyệt đã bị điểm. Theo bản năng lão nghiêng mình sang, đã thấy Đồng Thiên Kỳ nhẩy chồm dậy kéo lão ngồi xuống giường.

Đồng Thiên Kỳ cười vẻ có lỗi, nói với Yên Di Thánh:

- Tôi đã biết trước không che mắt được tiền bối vì thế đoán thế nào tiền bối cũng tới đây đưa họ ra khỏi phòng. Đó là cách Đồng mỗ có thể sớm rời khỏi nơi đây Thập Điện Truy Hồn Y chợt hiểu ra duyên cớ, hoảng hốt nói:

- Vậy ra công tử đã vạch sẵn kế hoạch, hèn gì hôm nay Yên mỗ không hiểu sao ngươi lại thay đổi tính nết đòi đi nghỉ.

Đồng Thiên Kỳ gật đầu cười:

- Trong võ lâm người ta bảo Đồng mỗ xảo trá mà!

Thập Điện Truy Hồn Y lắc đầu:

- Xảo trá, giảo hoạt chỉ dùng cho kẻ ích kỷ mà thôi, còn như công tử chỉ vì người khác, thì sao lại dùng từ dó? Đồng công tử, ngươi hãy nghĩ đến mình nhiều thêm chút nữa, cũng nghĩ đến những cô nương kiạ. - Tôi đều đã nghĩ đến, vì thế đó là con đường duy nhất. Đồng mỗ phải đi.

Thập Điện Truy Hồn Y lấy vẻ nghiêm chỉnh, trịnh trọng nói:

- Đồng công tử nói rằng đây là con đường duy nhất phải di. Vậy thì những vị cô nương kia đi theo con đường nào, công tử đã nghĩ đến chưa?

- Họ có nhiều đường để chọn. Trên đời còn nhiều nam tử hơn hẳn Đồng mỗ. Họ sẽ...

Thập Điện Truy Hồn Y Yên Di Thánh ngắt lời:

- Nhưng họ chỉ yêu một mình ngươi!

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu:

- Họ đều biết Đồng Thiên Kỳ này lòng dạ cay độc... Lão tiền bối, nhận xét vừa rồi của tiền bối hơi sớm quá.

- Ngươi vẫn còn giận họ vì những lời đã nói?

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu, chua chát nói:

- Nếu Đồng mỗ ghi hận thì cần gì phải vội vàng ra đi? Vì Đồng mỗ ở đây thêm một ngày thì lòng thù hận của Nhật Nguyệt Bang đối với Vạn thánh Đảo sẽ sâu thêm một bậc.

- Đã không ghi hận thì để họ tỏ bày sự hối hận rồi đi cũng không muộn.

Dõi mắt ra ngoài khung cửa sổ tối đen. Đồng Thiên Kỳ lắc đầu nói:

- Chẳng qua chỉ thêm một việc thừa vô ích mà thôi.

Thập Điện Truy Hồn Y tỏ vẻ bất bình buột miệng hỏi:

- Việc thừa vô ích ư? Sao lại thế? Nếu họ được giải bày, sau này gặp lại sẽ thanh thản hơn chứ?

Giọng Đồng Thiên Kỳ đượm vẻ xót xa nhưng đầy cương quyết:

- Chuyến này chia tay coi là vĩnh biệt Đồng Thiên Kỳ lần này tới Trung Nguyên.

dù không chết, sau khi phục cừu xong cũng sẽ không có ngày quay về đảo này nữa.

Chia ly đã khó, hà tất phải gặp lại!

Thập Điện Truy Hồn Y thấy lòng chấn động vội hỏi:

- Đồng Thiên Kỳ! Lẽ nào ngươi quên người trên Vạn Thánh đảo có quan hệ như thế này với mình? Đây là nhà ngươi mà!

Đồng Thiên Kỳ nghẹn ngào đáp:

- Thế gian này không có gia đình của Đồng Thiên Kỳ này nữa. Cốt nhục đã vùi sâu dưới đất, cỏ xanh phủ dày... Nếu gia đình có chăng chỉ ở Đào Hoa Đảo nay thành tiêu điều hoang phế mà thôi.

Thập Điện Truy Hồn Y Yên Di Thánh vẫn cố nài:

- Ngươi có thể cùng những cô nương kia trùng kiện lại...

- Đồng Thiên Kỳ không vội quyết định, nhưng khi đã quyết định việc gì thường không thay đổi. Giả sử tiền bối là bằng hữu của Vạn Thánh Đảo, tiền bối chắc biết nên nói với họ những gì...

Nói rồi chàng đi ra phía cửa sổ.

Thập Điện Truy Hồn Y vội la to:

- Đồng Thiên Kỳ...

Chàng quay phắt người lại trầm giọng:

- Tôi tin rằng tiền bối không định bức bách tôi chế trụ á huyệt...

Thập Điện Truy Hồn Y lo lắng nói:

- Đồng công tử, ta biết nói gì với họ bây giờ?

Với nét mặt thống khổ. Đồng Thiên Kỳ rút trong người một chiếc tín thủ đến bên mép giường viết một hồi. Chàng đã viết những gì lên tấm vải lót giường?

Tuy lòng đã hơi mừng nhưng Yên Di Thánh vẫn làm ra vẻ lo lắng nói:

- Ài! Ta thực tại không biết giải thích với họ thế nào đây! Đồng công tử sao không nghĩ xem?

Viết xong, Đồng Thiên Kỳ cố nén xúc động nói:

- Giải hận nên yêu, yêu do hận giết. Nếu tiền bối có lòng ưu ái họ thì giúp họ nuôi lòng... thù hận với Đồng mỗ này... như thế sẽ thảnh thơi hơn.

Dứt lời chàng vội quay đi lao mình ra cửa sổ, phút chốc tan nhòa trong màn đêm tăm tối.

Chỉ còn lại Yên Di Thánh trong phòng với tâm trạng rối bười. Lão than thầm:

"Hài tử! Nên biết rằng nhi nữ của ta cũng trao gửi cho ngươi mảnh tim của mình rồi! Vì bằng hữu, vì bản thân ta, ta nên dối lừa chúng để ôm hận với ngươi, quả thật điều này sẽ làm họ có lúc nào đó sẽ nguôi ngoai. Nhưng làm sao có thể bôi đen một tấm lòng cao cả? Hài tử! Ta đành làm ngươi thất vọng mất rồi.".

Lão ngước dôi mắt ươn ướt nhìn ra bóng đêm ngoài song cửa đà tĩnh lặng rồi lớn tiếng gọi:

- Các ngươi nhanh vào đây! Đồng Thiên Kỳ đã đi rồi.

Trong đêm thanh vắng, tiếng Yên Di Thánh vang mãi đến tận nơi xa.

"Choang!" một tiếng, cửa phòng bật mở, Nhan Kiếm Long cùng năm nữ nhân hớt hãi bước vào. Tuy nghe rõ lời Yên Di Thánh nhưng dường như họ chưa tin vào tai mình nên đưa mắt quan sát khắp phòng.

Khi đã tin chắc Đồng Thiên Kỳ không còn đây nữa, mọi người tuyệt vọng đứng im như hóa đá.

Giữa lúc mọi người còn bàng hoàng thì chợt thấy Thiên Tâm Quái Cái chạy xộc vào. Quét tia mắt như điện nhìn khắp phòng, lão tới bên Thập Điện Truy Hồn Y bất dộng vì bị chế trụ, lạnh giọng hỏi:

- Thầy lang, ngươi đã giao ước với ta thế nào?

Không chút lo lắng, Thập Điện Truy Hồn Y chỉ vào góc giường nơi Đồng Thiên Kỳ để lại lưu bút, bình tĩnh nói:

- Tiền bối, Yên Di Thánh không thể làm chủ được, tiền bối đọc xem Đồng Thiên Kỳ đã viết những gì.

Lão khất cái vội vàng đến cuối giường lướt mắt nhìn qua một lượt. Chợt thấy trên mặt lão hiện lên nỗi buồn thương vô hạn. Lão chép miệng thì thầm câu gì rồi bất chợt cao giọng đọc:

"Thời gian như như nước chảy, giang hồ hiểm bước khó đi. Cố hương đã thành hoang phế, mộ cha cỏ mọc xanh rì. Thù mang bên lòng giục giã, một đi không có ngày về! Cô kiếm ruổi rong khắp nẻo, quản chi núi thẳm thâm khê. Lòng đã trở thành tro nguội, trông vời mưa gió não nề.".

Thiên tâm quái đọc xong lời nói cuồn cuộn khí khái nhưng cũng chất chứa nỗi lòng u oán khiến người nghe ai cũng rơi nước mắt.

Lão khất cái hằn giọng nói:

- Hài tử, ngươi không nói sai, ta đã không hiểu ngươi! Nhưng vì ngươi, lão ăn mày ta sẽ gắng tìm được cái mà mình để mất sáu mươi năm nay!

Lúc này bốn thiếu nữ cũng đã đi tới bên góc giường, nhìn không chớp vào những hàng chữ rắn rỏi, nét mặt đều lộ vẻ tuyệt vọng.

Hồi lâu, Nhan Ngọc Vi cất giọng thê lương:

- Chàng đi rồi, vĩnh viễn đi rồi. Sao chàng không để chúng em bày giải một lời?

Chỉ để lại muôn ngàn sầu thương và hối hận! Chàng đã đánh mất trọn chúng em viễn cảnh tương lai cũng chấm dứt cuộc đời đau khổ, tuy nhiên chúng em chẳng hề oán hận chàng đâu!

Nhan Ngọc Dung nhìn ra ngoài bóng đêm hắc ám rầu rĩ nói:

- Xin trời xanh đoái thương đến chút tình si, kiếp sau đừng chia lìa chúng tôi nữa!

Nói xong nàng đưa tay đánh vào thiên linh cái của mình.

Thiên Tâm Quái Cái vẫn trừng mắt nhìn mọi người. Nghe hai thiếu nữ nói, nỗi căm giận Vạn Thánh Đảo đã tiêu biến đi nhiều. Thấy Nhan Ngọc Dung muốn tự tận, lão vội vàng vung tay điểm vào nhuyễn ma huyệt, đồng thời đề phòng bất trắc, lão khất cái cũng làm thế với ba thiếu nữ kia rồi ôn tồn nói:

- Chỉ cần các ngươi thực tâm yêu nó, hy vọng rằng sau này gặp lại hãy giải bày, an ủi và bảo hộ nó, lão ăn mày ta sẽ có cách giúp các ngươi tìm được nó.

Lão quay sang hỏi Thập Điện Truy Hồn Y Yên Di Thánh:

- Khi hắn đi đã nói lại những gì?

Cũng như người trong Vạn Thánh đảo, Yên Di Thánh đã hơi bớt chút căng thẳng khi nghe lời an ủi của lão khất cái giờ được hỏi liền thở dài đáp:

- Công tử khi đi chỉ dặn vãn bối rằng cố làm cho những cô nương này oán hận gã, còn lý giải rằng mối hận sẽ thay thế ái tình, điều đó sẽ làm họ có ngày thanh thản.

- Sao ngươi không vì ái nữ của mình mà làm việc đó?

- Vãn bối không dám, và biết cũng không thể bôi nhọ tấm lòng cao trọng nghĩa hiệp đó dược.

Thiên Tâm Quái Cái gật đầu nói:

- Được, được! Các ngươi cũng kể là người có tâm trường... nhưng khi nó đi thương thế ra sao?

Thập Điện Truy Hồn Y lo lắng lắc đầu nói:

- Nội thương còn chưa khỏi.

Thiên Tâm Quái Cái ngạc nhiên nghĩ ngợi giây lát rồi nhìn Nhan Kiếm Long nói:

- Đảo Chủ, lão ăn mày này cần ngươi giúp một tay, không biết có được không?

- Lão tiền bối cứ sai bảo.

- Sai bảo thì không dám... Tuy nhiên lão ăn mày ta muốn rời khỏi đây cùng bốn vị nha đầu này...

Lão chợt nhìn sang bọn Vạn Thánh Nhất Tiên, Thạch Tùng Linh và bọn Thần Châu Tam Tà vừa kéo đến, nói thêm:

- Xin các vì cứ ở đây giúp Vạn Thánh Đảo và chờ đợi. Đây sẽ chưa xảy ra chuyện gì đâu?

Nói xong giải ngay huyệt đạo cho Yên Di Thánh.

Vạn Thánh Nhất Tiên cũng muốn đi nhưng không tiện nài nên đành im lặng gật đầu.

Hồi 53 - Khách Lãng Du Gặp Kẻ Thiện Tâm

Đồng Thiên Kỳ rời khỏi tiểu lâu cứ đi miết ra bờ biển. Kế hoạch của chàng là cướp một con thuyền rời đảo, không ngờ gặp một chiếc thuyền con cách bến không xa liền lên tiếng gọi:

- Lão trượng có thể cho tiểu tử đi nhờ với không?

Tuy ông lão chèo thuyền đã cách bờ tới hai mươi trượng nhưng lời Đồng Thiên Kỳ vang tới vẫn nghe rất rõ.

Lão nhân nhìn lên bờ hồi lâu vẫn không thấy ai, ngạc nhiên hỏi:

- Tráng sĩ ở đâu thế?

Tiếng trả lời:

- Chỉ cần lão trượng neo thuyền lại,. tiểu tử sẽ đến.

Lão nhân vốn làm việc chở người nhiều năm qua lại từ Vạn Thánh Đảo tới Đại Lăng nên hiểu biết nhiều, nghe trả lời vậy biết khách là người trong võ lâm liền đáp:

- Lão hán neo thuyền đây!

Đồng Thiên Kỳ xác định phương hướng xong, hít vào một hơi sâu rồi lao mình xuống biển bơi đi. Nhưng khi chàng vừa nhảy lên chợt thấy trong ngực một cơn đau thắt, thực khí tiếp vào bị tán lạc mới nhớ ra mình bị nội thương.

Tuy vậy chàng vẫn cố bơi về phía thuyền. Khi lão nhân đưa tay định kéo chàng lên thì Đồng Thiên Kỳ đã bám vào mạn, chân đạp xuống nước nhún mình nhảy phóc lên thuyền.

Trong đêm tối mờ mờ, lão nhân không trông rõ mặt mũi của khách, chỉ tay vào khoang thuyền bảo chàng:

- Trên thuyền chỉ có một mình lão hán thôi. Tráng sĩ vào trong khoang nghỉ ngơi đi Đồng Thiên Kỳ chắp tay lễ phép nói:

- Dám phiền lão trượng!

Rồi không khách sáo nữa, chàng di thẳng vào khoang.

Đây là con thuyền nhỏ, dài chỉ chưa tới năm trượng nên khoang chỉ dài bảy tám thước, rộng độ bối năm thước cũng đủ chỗ cho vài người nằm. Trong khoang có một vài đồ đạc tiện dụng và một tấm nệm cỏ trải lên mặt ván. Đây là nơi sinh hoạt thanh bần của lão nhân.

Đồng Thiên Kỳ cứ để nguyên y phục nằm xuống tấm nệm rồi lập tức thiếp đi không biết trời đất gì nữa.

Mãi tới gần trưa, Vạn Thánh Đảo đã lùi xa về phía sau hút tầm mắt, nhìn tới trước thấy Đại Lăng Sơn hiện ra xanh thẫm, có lẽ thuyền đã đi được nửa đường.

Lão nhân dừng thuyền neo ngay giữa biển vừa giơ lương khô ra định ăn, bất giác lão hướng ánh mắt vào khoang.

Nhận ra khách là một thiếu niên khôi ngô tuấn tú, da dẻ trắng trẻo, lão ngạc nhiên lẩm bẩm:

- Tráng sĩ này giống như một thư sinh văn nhã, làm sao không mang theo nô bộc gì? Cũng lại không có bậc gia trưởng tùy hành, con nhà nào mà bất cẩn quá! Xem sắc mặt đỏ ửng thế kia dám chắc đã đổ bệnh rồi.

Nghĩ vậy trên khuôn mặt khắc khổ đầy nếp nhân của lão nhân hiện lên một nỗi xót thương. Lão nhón gót vào khoang, đến bên thiếu niên, cúi xuống sờ tay vào trán chàng.

Do phản ứng tự nhiên, khi lão nhân vừa sờ lên trán, Đồng Thiên Kỳ còn nửa mê nửa tỉnh vội choàng ngay dậy chộp lấy cổ tay đối phương.

Lão nhân giật nẩy mình nhưng trấn tĩnh ngay lại, cất giọng từ hòa nói:

- Hài tử, hình như con mang bệnh rồi!

Do mối thương cảm mà tự nhiên lão đổi cách xưng hô.

Nhìn nét mặt khắc khổ đầy nếp nhăn nhưng hiền từ của lão, Đồng Thiên Kỳ buông tay cười đáp:

- Lão trượng, không có gì đáng ngại đâu!

Lão nhân lắc đầu tỏ ý không đồng tình:

- Hài tử! Nhà con ở đâu? Hãy lót dạ cùng già đôi miếng rồi già này đưa con trở về Đồng Thiên Kỳ cười đáp:

- Xin lão trượng đừng bận tâm. Trên đời này tôi chẳng còn nhà cửa gì. Lão trượng cứ việc dùng bữa, tôi chẳng muốn ăn đâu.

Nói xong chàng liền nằm xuống nhắm mắt lại.

Lão nhân hồ nghi lắc đầu, lục tìm một tấm chăn rách đắp lên mình Đồng Thiên Kỳ rồi mới ngồi xuống ăn hết món lương khô, sau đó dong thuyền đi tiếp.

Ánh dương quang nhạt dần rồi tắt hẳn, mé trời tây đã lơ lửng mảnh trăng non.

Dọc bờ biển đèn đuốc được thắp lên. Giờ này đang đầu canh một.

Thuyền cập vào một vũng nhỏ, lão nhân neo buộc thuyền chắc chắn rồi vào khoang thắp lên ngọn đèn dầu le lói, tuy không sáng lắm nhưng cũng đủ cho lão nhân nhận thấy sắc mặt thiếu niên đỏ ửng và đôi mắt long lanh.

Lão nhân lo lắng buột miệng nói:

- Hài tử, con bị bệnh nặng rồi. Bần cư của lão hán gần đây thôi, tuy chật chội nghèo hèn nhưng yên tĩnh, hãy đến đó nghỉ tạm. Sau khi ăn tối, lão hán sẽ đi tìm thầy thuốc chữa chạy. Nào đứng dậy, lão hán dìu cháu đi.

Cảm kích tấm lòng nhân hậu của lão nhân, Đồng Thiên Kỳ nhìn lão mỉm cười vẻ biết ơn rồi lắc đầu nói:

- Lão trượng giúp tôi nhiều quá, xin đa tạ, nhưng tiểu tử không dám để lão trượng phải hên lụy vì mình. Xin cáo biệt!

Nói xong khó nhọc đứng lên.

Lão nhân vội bước tới can ngăn:

- Khi bước chân đi ai lường hết khó khăn sẽ gặp? Lão hán ta xưa nay không biết khách sáo đâu. Hài tứ, con bệnh nặng lắm, hãy theo ta đừng tờ chối nữa!

Đồng Thiên Kỳ vẫn lắc đầu đáp:

- Lão trượng không phải người trong võ lâm nên không nhận ra tôi là ai. Nếu tôi theo lão trượng ắt đem tới cho lão họa sát thân đó.

Lão nhân ngạc nhiên, nghi ngờ nhìn Đồng Thiên Kỳ một lúc cười nói:

- Hài tử, đừng dọa lão! Lão hán ta tuy không biết võ công nhưng tiếp xúc với những người trong giang hồ không ít, những cao thủ danh tiếng lão hán đều có nghe, nhưng không thấy ai nhắc đến một người trẻ tuổi như con đâu!

- Lão trượng đã nghe tên Đồng Thiên Kỳ bao giờ chưa?

- Đồng Thiên...

Đột nhiên lão nhân há hốc mồm kinh hãi, đôi mắt đăm đăm nhìn không chớp lên khuôn mặt tuấn tú của thiếu niên. Cuối cùng, lão khàn giọng:

- Huyết Kiếp Thủ Đồng Thiên Kỳ là ngươi ư?

Đồng Thiên Kỳ bình tĩnh hỏi:

- Lão trượng thấy tại hạ không có vẻ gì giống với người đó, đúng không?

Lão nhân gật đầu, rồi lại lắc đầu nói với vẻ hồ nghi:

- Nhưng theo lời họ đồn đại lại có chỗ khó tin. Người ta bảo rằng Huyết Kiếp Thủ tàn độc vô sĩ, giết người như ma, là đại địch của đồng đạo võ lâm hiện nay.

- Lão trượng cho rằng Đồng Thiên Kỳ tôi không giết nhiều người sao?

Lão nhân nhìn Đồng Thiên Kỳ từ đầu đến chân rồi nói không mấy tin tưởng:

- Lão hán xem ngươi không có vẻ gì ác độc.

- Miệng đời cay độc, tuy nhiên cũng chưa chắc vô căn cớ... Mà thôi, lão trượng không phải người trong cuộc, chẳng nên áy náy với điều đó làm gì. Trên biển phong tràn gian khó, lão trượng lại tuổi cao sức yếu, nghề này không thể mưu sinh. Có một viên ngọc châu này xin lão trượng cầm lấy đến một dược hiệu lớn mà bán đi, nói giá là hai vạn lạng vàng rồi lấy tiền đi ngay, chớ giao cho người trong võ lâm. Thôi đến đây Đồng Thiên Kỳ xin cáo biệt.

Nói xong lấy trong túi ra một viên "triết long châu" giao cho lão nhân.

Lão nhân ngơ ngác lấp bắp hỏi:

- Ngươi nói giá bao nhiêu?

- Tối thiểu là hai vạn lạng vàng.

Rồi không để ý đến nỗi sửng sốt của lão nhân, chàng nhảy lên bờ.

Đứng ngơ ngác hồi lâu, lão nhân sực tỉnh cầm viên ngọc rảo bước đuổi theo thiếu niên miệng gọi với theo:

- Tiểu ca! Lão hán thuận tiện chở giùm, không dám nhận trọng lễ này, xin...

Đồng Thiên Kỳ đã đi khá xa còn ngoái lại, chân thành nói:

- Công lao còn có thể mua, nhưng tấm lòng thiện lương nghìn vàng không mua được. Xin hãy nhớ lời tôi nói!

Tiếng chàng nhỏ dần trong đêm tối.

Lão nhân đứng lặng thẫn thờ. Hồi lâu lão cầm viên triết long châu mân mê trên tay, đầu lắc lắc nói:

- Viên ngọc đỏ hồng trông đến là thích mắt, nhưng nó bé xíu thế này làm gì đáng giá tới hai vạn lạng vàng? Người ta đều nói Huyết Kiếp Thủ chỉ nói một lời như đinh đóng, lẽ nào nó thật đáng giá bấy nhiêu tiền?

Lão đang lẩm bẩm một mình thì bỗng có thanh âm nữ nhân thánh thót vang lên:

- Lão trượng hãy cầm viên ngọc này về giữ gìn cẩn thận, ngày mai vào canh một sẽ có người cầm hai vạn lạng vàng đến mua. Hãy nhớ kỹ lời Đồng Thiên Kỳ, không được tiếc lộ.

Lão nhân nghe nói phát hoảng quay nhìn bốn bên nhưng tịnh không thấy bóng người nào liền đánh bạo hỏi:

- Cô nương là bằng hữu của Đồng Thiên Kỳ ư?

Giọng lanh lảnh khi trước đột nhiên biến đổi, thay vào đó là tiếng nói lạnh lùng:

- Ở đất Trung nguyên này, Đồng Thiên Kỳ chỉ có địch, làm gì có bằng hữu!

- Bổn cô nương chỉ đến mua đồ của người thôi, hãy về đi.

Lão nhân đã nhiều năm đưa thuyền trên biển đã rõ tính khí của người trên võ lâm, không dám nhiều lời, lòng thầm khấn:

"Xin trời xanh run rủi giúp cho kẻ côi cút tội nghiệp Đồng Thiên Kỳ!".

Rồi lão nhảy lên bờ, lập cập đi về nhà oo Rời khỏi thuyền, Đồng Thiên Kỳ cứ hướng tây đi miết tới năm mươi trượng mới dừng lại nghỉ dưới một gốc cây lớn.

Chàng ngửa mặt nhìn trời, thở dài một tiếng nghĩ thầm:

"Có vẻ như Đồng Thiên Kỳ ta không trụ nổi cơn bệnh này rồi ".

Chàng vừa định ngồi xuống thì chợt phát hiện phía xa thấp thoáng bóng người rồi mất hút sau những tảng đá lớn.

Đồng Thiên Kỳ chột dạ nghĩ thầm:

- Xem ra suốt vùng duyên hải, Nhật Nguyệt Bang bố trí tai mắt cả rồi, ta lại đang mang bệnh, thật chẳng đúng lúc tí nào?...

Một lúc sau chưa thấy động tĩnh gì thêm, chàng lại nghĩ:

"Bệnh ta đang nặng, khó cùng chúng giao đấu. Nếu lúc này vào trấn lỡ gặp ai trong số Ngũ Lão thì mình bất lợi, chi bằng tìm một nơi nào hẻo lánh tạm nghỉ cho đến khi bình phục rồi đi tìm chúng cũng chưa muộn".

Chàng chợt nhớ tới một ngôi thần miếu khi xưa mình đã từng dùng làm nơi tạm che mưa nắng, liền xác định phương hướng sau đó băng rừng gấp bước phóng đi.

Đồng Thiên Kỳ vừa trở gót phía sau tảng đá lập tức ló ra bảy tám người cấp tập đuổi theo nhưng chỉ trong nháy mắt đã không thấy chàng đâu nữa.

Ngôi thần miếu nhô lên giữa sườn đồi. ánh trăng chiếu xuống màu sắc của tường miếu khác hẳn với những tảng đá lô nhô bao quanh, nên từ xa cũng dễ nhận ra.

Từ chân đồi, Đồng Thiên Kỳ lao nhanh lên hướng thần miếu, chỉ chớp mắt đã vượt lên hơn ba mươi trượng. Chàng hít vào một hơi sâu, đưa mắt nhìn quanh cửa miếu đột nhiên đôi sắc mặt dừng ngay chân lại.

Trên các bậc thạch cấp phủ đầy bụi bặm có rất nhiều vết chân, chứng tỏ đã có người trong miếu. bất giác chàng thò tay cầm chuôi kiếm, bụng bảo dạ:

- Chuyến này phải liều rồi!

Nghĩ đoạn, chàng hướng vào miếu gọi to:

- Bằng hữu! Nếu các ngươi phục chờ Đồng Thiên Kỳ ta đến thì cứ ra đi!

Trong miếu không có phản ứng nào. Chàng bước lui ra mười trượng, chợt thấy sau lưng cũng có tiếng động.

Không quay người lại, Đồng Thiên Kỳ nói:

- Huyết Kiếp Thủ phiền các vị ra nghênh tiếp!

Phía sau chàng chừng mười trượng vang lên tiếng nói lạnh lùng:

- Đồng Thiên Kỳ! Đây gọi là "Thiên đường có lối không tìm đến, địa ngục không cửa lại chui vào"... Bổn đàn chủ phụng mệnh đợi ngươi ở đây đã lâu!

Đồng Thiên Kỳ quay ngoắt lại, đôi mắt sắc như điện nhìn thẳng vào người vừa nói. Đó là một

lão nhân tóc bạc mặt đầy nếp nhăn.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng Đồng Thiên Kỳ lên tiếng:

- Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ! Đồng Thiên Kỳ cảm tạ trời xanh có mắt, bảo hộ ta mệnh thọ đến hôm nay Lão nhân được gọi là Thiên Huyền Kiếm Tất vũ chừng không ghìm nổi cơn sợ hãi vội thoái lui một bước, đột nhiên trên mặt lão hiện ra nỗi tức giận điên cuồng, da mặt đỏ gay. Tất Vũ sảng giọng:

- Đồng Thiên Kỳ. Lão phu nhiều năm nay lung tìm thứ cho tang gia ngươi, may hoàng thiên không phụ kẻ khổ công, lão phu hôm nay đã tìm được ngươi rồi?

Nói rồi sấn bước lên, sau lưng tám tên đại hán cũng lừ mắt tiến theo.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt, lạnh giọng:

- Tất Vũ, Qúa Nam Bình chết như thế nào ngươi có nghe nói không?

Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ thấy lạnh sống lưng, nhưng cố trấn tỉnh đáp:

- Lão chết như thế nào là cái gương cho tiểu tử ngươi soi đó!

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười nói:

- Đối với ba các ngươi, Đồng mỗ có phần chiếu cố. Trước khi ngươi lâm tử, Đồng mỗ đã gia ân cho biết trước ngươi sẽ chết ra sao.

Chàng lại chỉ vào mặt Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ nói thêm:

- Tất Vũ! Còn đối với ngươi, Đồng mỗ sẽ điểm bảy yếu huyết, tiện đứt tứ chi cho ngươi ngắc ngoải ba ngày mới chết!

Tất Vũ quay nhìn tám tên đại hán đứng quanh đột nhiên cười to nói:

- Ha ha hạ.. Đồng Thiên Kỳ. Tất Vũ ta hành cước giang hồ xưa nay chưa bị ai dọa mấy câu đã sợ. Ngươi lầm rồi!

Vừa lúc đó, từ sau thần miếu vốn từ trước tĩnh lặng như tờ chợt nhảy ra hai tên hán tử tuổi trạc tứ tuần người bận hắc y, tay cầm binh khí sáng loáng mặt mũi dữ dằn giương mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ Chàng nhếch môi cười nói:

- Tất vũ, ngươi không ra đây tự mình thử vài chiêu sao?

Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ cười giảo hoạt:

- Nếu lão phu còn chưa hoa mắt không nhìn sai, thì ngươi lúc này đang mang bệnh trong người, lão phu xưa nay chưa từng đánh chó đã rơi sông Lão quay sang bốn tên đại hán ra lệnh:

- Chúng bay bắt tên tiểu tử này cho ta!

Bốn tên thủ hạ ứng thanh dạ một tiếng rồi rút nhanh binh khí sấn xổ đi tới.

Khi chúng vừa rời chân, Đồng Thiên Kỳ chưa kịp nói câu gì thì đột nhiên từ trên một mỏm đá

có hai trung niên hán tử khác, cùng bận hắc y, không nói không rằng lao bổ xuống thẳng đỉnh đầu Đồng Thiên Kỳ. Cứ xem thân pháp chúng thì không phải hạng vô danh trên giang hồ.

Hai tên đều sử dụng đơn đao, bổ thẳng xuống đầu đối thủ.

Mi tâm huyệt của Đồng Thiên Kỳ chợt đỏ. Tuy nhiên nét mặt chàng rất bình tĩnh, không để lộ chút cảm xúc nào.

Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ thấy vậy cả mừng, thầm nghĩ:

"Sớm biết tình trạng hắn thế này, hà tất phải nhọc công... ".

Lúc đó hai chiếc đơn đao của hai hán tử chỉ cách đỉnh đầu Đồng Thiên Kỳ chưa được năm tất mà thôi Đột nhiên nghe bịch bịch hai tiếng nặng nề tiếp theo là hai tiếng thét thất thanh chọc thủng bầu không khí tĩnh lặng của trời đêm. Hai xác người bắn tít lên không rồi rơi xuống hai bên tả hữu Đồng Thiên Kỳ. Lúc đó máu me còn tán lạc nhuốm ướt cả người chàng.

Trừng mắt nhìn Tất Vũ và bọn hán tử chưa kịp động thủ đứng như trời trồng với vẻ mặt vô cùng hoảng hốt. Đồng Thiên Kỳ buông giọng:

- Tất Vũ! Ngươi không nhìn sai, nếu không các ngươi đừng mong tới đây sớm hơn Đồng Thiên Kỳ một bước thế này đâu mà hẳn bỏ mạng từ trước rồi!

Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ ngầm hít vào một hơi sâu, cười nói:

- Đồng Thiên Kỳ! Lão phu cho rằng chỗ này lúc này lẽ ra ngươi không nên xuất hiện mới phải... Hừ! bây giờ đây ở trước miếu này là đất táng thân ngươi đó!

- Chúng ta không phải nhiều lời. Ngươi cứ vào đi!

Tám tên đại hán liếc nhìn chủ với ánh mắt lo lắng. Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ bắt gặp cái nhìn đó, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão cũng hiện nỗi lo sợ.

Tuy nhiên lão cố định thần cười nói:

- Đồng tiểu nhi, ngươi cho rằng lão phu sợ ngươi sao?

- Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ ngươi đứng chôn thây không chịu ra tay, tưởng nơi đó được yên ổn hay sao?

Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ không nhịn được hét lên:

- Các ngươi cùng xông vào đi!

Tiếng hô vừa dứt thì từ khu vực thần miếu lại có thêm bảy tám hán tử bận hắc y, tên nào tên nấy lăm lăm đao kiếm hùng hổ lao xuống.

Đồng Thiên Kỳ không quay người lại, chỉ cười nhạt nói:

- Các vị nên nhất loạt động thủ đi!

Đột nhiên từ xa ngoài năm mươi trượng mé bên phải sườn núi vẳng lại một tiếng hú rùng rợn nghe điếc cả tai. Nghe âm thanh này, Đồng Thiên Kỳ kinh hãi nghĩ bụng:

"Nguyên chúng nó đợi mệnh lệnh của Vu Hồi Kiếm, thế là số mệnh ta được định đoạt vùi thây ở đất này rồi! Tiếc rằng ta ta vừa nhập Trung nguyên có một đêm đã mắc trọng bệnh!" Tuy nhiên trong lòng xiết bao căm hận và buồn thương nhưng chàng không để lộ ra ngoài mặt, chỉ lạnh lùng quét mắt nhìn đối phương nói:

- Chủ các ngươi đã ra lệnh, động thủ đi!

Nỗi sợ hãi trong lòng Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ chợt tan biến. Lão phi thân đến trước mặt Đồng Thiên Kỳ cách chàng năm sáu bước, giọng không giấu được sự đắc ý:

- Đồng Thiên Kỳ! Lão phu thành toàn cho ngươi đây!

Sau lưng lão, tám tên đại hán cũng hùng hổ xông lên.

Lúc này dường như Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ lại tranh thủ thời gian không chần chừ như trước nữa. Lão hét to một tiếng:

- Chuẩn bị!

Trước sau Đồng Thiên Kỳ cả thảy mười lăm hán hán tử đã lăm lăm binh khí trong tay ngưng thần đợi lệnh, không khí trở nên vô cùng căng thẳng.

Đồng Thiên Kỳ đưa tay cầm chuôi kiếm, giọng vẫn lạnh tanh:

- Trong chiêu đầu, Đồng mỗ sẽ xin năm mạng trong số các vị!

Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ biết có hậu thuẫn không sợ nữa, lão cầm chếch mũi kiếm lên, hô lớn:

- Nhất tề tiến lên!

Đồng thời lão múa kiếm xuất một chiêu "Thiên Huyền kiếm phiêu linh" mũi kiếm loang loáng như những cánh hoa bay vờn trong gió, thế lả lướt nhưng vô cùng huyền ảo nhằm sườn phải của Đồng Thiên Kỳ đâm vào. Kiếm thế nhanh, chiêu thức ảo diệu, đủ biết uy danh kiếm pháp Vũ Nội chẳng phải hoang ngôn.

Bọn đại hán lúc này khí thế bừng bừng, ai cũng cố xông tới trước tranh công, không muốn tụt hậu. Kiếm của Tất Vũ vừa xuất, cả mười lăm tên không chút chậm trễ gào lên như điên loạn cùng xuất tuyệt chiêu vây bọc lấy Đồng Thiên Kỳ.

Cảnh tượng vừa tàn bạo vừa bi tráng!

Ánh trăng non chiếu xuống sườn đồi tỏa hàn quang loang loáng, trên dưới trước sau kiếm thế đều nhằm vào giữa vòng vây chọn yếu huyệt của đối phương mà đâm mà chém chỉ cần Đồng Thiên Kỳ trúng một đao một kiếm cũng đủ mạng vong.

Đồng Thiên Kỳ biết rõ mình sẽ phải đương đầu với tình thế vô cùng nguy hiểm, hơn nữa với thương thế trầm trọng không thể duy trì chiến cuộc được lâu, chàng đã hình thành sẵn một ý niệm là phải tốc chiến tốc thắng.

Mi tâm huyệt chàng đỏ lên màu máu, mắt đỏ sát cơ, chàng quét nhìn những kẻ bao vây nói gằn giọng:

- Đến lượt tại hạ tiếp chiêu!

Lời vừa dứt, Thanh long đầu kiếm đang chếch trước ngực vung mạnh, đồng thời tả chưởng đã vận đủ công lực từ dưới đẩy lên. Một chiêu "Thất hải phi long".

Đồng thời từ miệng chàng thốt ra những lời đanh lạnh:

- Huyết Kiếp Thủ đã nói là làm. Bỏ lại năm mạng.

Bọn hán từ bao vây không ngờ kiếm thế của chúng đan dày đến mức con ruồi còn khó thoát, vậy mà chỉ một cú phản chiêu, hầu như khí giới của chúng đều bị đánh giạt cả đi, trong không gian cuồn cuộn một đám bàn long chưởng ấn tràn đến không gì ngăn nổi.

Những tiếng kêu đầy kinh hoàng:

- Ôi! Tiềm Long Chưởng!

- Tiềm...

Tiếp theo là tiếng rú thảm thiết, tiếng kêu hoảng loạn, thây người văng xa, máu tuôn xối xả. Chỉ có điều rằng không phải là năm người bị giết mà chỉ ba tên bỏ mạng.

Tuy nhiên Đồng Thiên Kỳ dường như đã dốc hết sức cho cuộc chiến điêu tàn.

Chàng khó nhọc giữ chếch thân kiếm, buồn bã nghĩ thầm:

"Đêm nay xem ra ta chỉ làm chủ được một nửa bản thân mình mà thôi!".

Bị đánh bật ra ngoài vùng chiến tới hơn ba trượng, chúng nhân mới dám hoàn hồn dừng lại. Đưa mắt nhìn ba tử thi nằm rải rác trong đám loạn thạch, Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ kinh hoàng nghĩ:

"Tiểu tử này thân mang trọng bệnh mà còn hung hãn như thế, nếu để nó qua đêm nay thì quyết không thể yên thân với nó được rồi... Có lẽ đây là lần gắng sức cuối cùng, xem ra hắn chẳng còn bao nhiêu sức hơi nữa. Ta nên nhân lúc này trừ khử tránh hậu họa!".

Đắc ý với cao kiến vừa rồi, Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ liền sải bước dấn lên.

Chống mũi kiếm xuống đất, Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng nói:

- Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ! Ngươi không được hưởng phúc phần như chúng đâu!

Chàng chỉ tay xuống những tử thi dưới đất.

Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ nhếch môi cười gian trá:

- Đồng Thiên Kỳ! Miệng động không bằng tay động, tối nay nếu lão phu để sống cái cẩu mệnh của ngươi thì trên giang hồ không còn ai nhắc đến danh hiệu Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ nữa.

Nói xong lão thận trọng từng bước từng bước bức Đồng Thiên Kỳ lùi lại.

Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ vừa tiến lên, bọn hán tử thấy đối phương có vẻ như đang núng thế, cơn sợ tan dần, lòng tham tranh công lại khởi, không ai chịu nhường bước xông lên như lần

trước.

Đồng Thiên Kỳ cười khan nói:

- Tên họ Tất kia, trong lòng ngươi đã bắt đâu hoảng sợ rồi. Ngươi nói đúng, nếu đêm nay ngươi không đắc thủ thì không còn ngày sống yên nữa, đúng không.

Lời Đồng Thiên Kỳ đúng tim đen Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ. Nó vừa kích động nỗi sợ hãi lẫn căm giận trong lòng lão. Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ hét lên:

- Đồng Thiên Kỳ. Ngươi không thoát được đâu!

Nói dứt câu, từ khoảng cách năm sáu thước lão nhảy bổ tới đối phương, ánh kiếm sáng ngời vẽ những vòng lấp lánh của chiêu thức "kiếm chuyển như luân" là một tuyệt chiêu ở Vũ Nội.

Bọn mười hai tên hán tử còn lại cùng lao vào một lúc với Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ, nhưng võ công kém xa lão nên dù cùng xuất phát, nhưng chúng tới đích muộn hơn.

Với nụ cười lạnh lẽo trên môi, Đồng Thiên Kỳ ngầm vận đủ công lực, tay phải cầm Long đầu kiếm hướng chếch lên, tay trái tụ một chiêu "Tiềm Long sơ động" nhưng chưa đánh ra vội.

Do sợ hãi từ trước nên khi thấy Đồng Thiên Kỳ chuẩn bị xuất thế Tiềm long Thần Công từ trên không Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ phần nào do dự nên công thế có chậm lại.

Trong phút chốc Đồng Thiên Kỳ hét to một tiếng, Long đầu kiếm vạch một vòng dưới thấp, đồng thời chân điều chuyển sang phải hai hước thoát khỏi thế kiếm của Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ, thừa thế công vào đám hán tử.

- Trước hết mời các vị thượng lộ!

Kiếm thế bốn phía tung hoành với tuyệt chiêu "Hồi long chuyển phượng" đồng thời thân pháp nhanh nhẹn xoay tít mấy vòng.

Chỉ thấy kiếm ảnh như những sắc cầu vồng cùng với thây rơi máu đổ, tiếng thét làm kinh động một vùng. Chỉ trong vài giây cả mười hai tên hán tử không còn ai sống sót.

Người đầm đìa máu đối phương, Đồng Thiên Kỳ vận hết chút công lực cuối cùng, vẫn thi triển một chiêu "Hồi long chuyển phượng" nhằm vào Thiên Huyền Kiếm đang lơ lửng trên không.

Đồng Thiên Kỳ biết sinh tử ở phút giây này nên không thể kéo dài thời gian thêm nữa.

Tuy không biết thủ hạ sống chết ra sao nhưng nghe tiếng gào thét, Thiên Huyền Kiếm đoán chúng còn sống chẳng bao nhiêu, ý chí hừng hực lúc đầu nhụt hẳn. Khi hai chân vừa chạm đất, lão đã định thoái lui trong khi mũi kiếm của Đồng Thiên Kỳ cũng vừa áp sát đến trước ngực.

Thiên Huyền Kiếm trợn tròn mắt kinh hoàng, không kịp xoay kiếm chống đỡ lão chếch người về bên trái một bước né tránh.

Động tác của Thiên Huyền Kiếm tuy nhanh thế nhưng thế liếm của Đồng Thiên Kỳ lại gấp, chàng quyết tâm dứt điểm trận đánh đề tìm chỗ nghỉ ngơi chốc lát trước khi đại địch xuất hiện.

Thanh Long đầu kiếm không chút do dự bổ thẳng xuống, tuy Thiên Huyền Kiếm tránh được

khỏi tử vong nhưng tay phải đứt lìa cùng thanh bảo kiếm rơi phịch xuống đất.

Máu từ vết thương phụt ra như suối chảy.

Một tiếng kêu thảm rền vang như tiếng hổ gầm lúc bị thương, sau đó màn đêm khôi phục lại sự tĩnh lặng của mình, tuy nhiên sự yên tĩnh chứa đầy chết chóc.

Hồi 54 - Chốn Miếu Hoang Hổ Rồng Quần Tụ

Đồng Thiên Kỳ định xoay người chuyển thế kiếm nhưng không còn chút sức lực nữa, chàng nặng nề ngồi phịch xuống đất, cảm thấy khí huyết toàn thân đảo lộn, đầu óc chao đảo như bị say sóng, chân tay không còn cất nhắc được nữa.

Đồng Thiên Kỳ nặng nề thở dài một tiếng, khó nhọc tra kiếm vào bao, chép miệng:

- Người hành thiện không được đeo đuổi tới cùng, kẻ tác ác sẽ tận cùng tác ác xem ra trời xanh khéo trớ trêu rồi!

Thiên Huyền Kiếm sau khi bị thương nhảy lùi về hơn trượng, còn thuận đà lao thêm mấy bước nữa mới dừng lai. Quay lui nhìn không thấy đối phương truy đuổi, ngược lại lão phát hiện ra Đồng Thiên Kỳ ngồi bệt xuống đất mới vận công bế huyệt cầm máu.

Tuy trong lúc quẩn bách nhưng một ý nghĩ lóe lên trong đầu Thiên Huyền Kiếm, lập tức trên bộ mặt đầy nếp nhăn, nỗi sợ hãi được thấy bằng vẻ đắc thắng.

Lão lập tức quay lại, nhìn sắc mặt trắng xanh của Đồng Thiên Kỳ hầm hè:

- Tiểu tặc! Ngươi biết thái gia định xử trí ngươi thế nào không?

Quét mắt nhìn mười bảy tử thi nằm la hệt, Đồng Thiên Kỳ cười nhạt đáp:

- Lão họ Tất, nếu bây giờ ngươi giết được Đồng Thiên Kỳ này là may phúc lắm, không thì qua hôm nay Đồng mỗ đã có kế hoạch hành sự rồi!

Quan sát kỹ Đồng Thiên Kỳ hồi lâu Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ đột nhiên lùi lại cúi xuống nhặt thanh "Thiên Huyền Kiếm" nằm chỏng chơ bên cạnh cánh tay phải co quắp của mình, tiến một bước tới trước mặt Đồng Thiên Kỳ, miệng cười cay độc:

- Giết ngươi ư? Đâu dễ dàng thế được! Hắc hắc... lão phu lời to rồi... trước hết bắt ngươi trả giá cánh tay của mình, sau mới trị ngươi bằng cách tàn độc nhất mà con người có thể nghĩ ra! Ha ha hạ..

Đồng Thiên Kỳ cười khinh thị:

- Đêm dài nhiều mộng, ngươi biết câu đó chứ?

Thiên Huyền Kiếm cười hắc hắc, nói:

- Lão phu nói rồi! Cần phải có lợi nhuận. Trước hết hãy trảm tứ chi ngươi đã, sau sẽ liệu...

Lão liền hoa kiếm xông tới chuẩn bị động thủ.

Vừa lúc đó có một âm thanh trầm đục vang tới:

- Tất đàn chủ, dừng tay!

Thiên Huyền Kiếm biết thượng cấp Vu Hồi Kiếm xuất hiện, sau một thoáng suy nghĩ, lão thấy mình không thể bỏ lỡ cơ hội phục thù cũng như chấm dứt mối hiểm họa sau này. Thiên Huyền Kiếm làm như không nghe mệnh lệnh, quát to một tiếng át đi:

- Đồng tiểu bối, mạng ngươi tới rồi!

Lời vừa dứt, kiếm liền bổ xuống đỉnh đầu đối phương, lúc này lão không bận tâm đến chuyện phải thực hiện cách báo thù nữa.

"Chong!" Bỗng chốc thanh kiếm của Thiên Huyền Kiếm bị đánh bật khỏi tay rơi xuống đất. Lão còn kịp nhìn thấy một thanh đoản kiếm rơi xuống bên cạnh.

Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ hoảng hốt đánh mặt sang bên phải, chính ở đó Vu Hồi Kiếm đang lạnh lùng đưa mắt nhìn lão.

Thiên Huyền Kiếm cố trấn tĩnh, cúi. mình nói:

- Đệ tử cung nghênh Ngũ chủ đại giá, vốn không biết Ngũ chủ thân đến nên trót mạo phạm, dám xin Ngũ chủ xá tội!

Vu Hồi Kiếm cười nham hiểm, cất giọng lạnh như băng:

- Tất đàn chủ tự cho mình tuổi cao sức yếu nên thính lực cũng kém rồi, đến nổi lão phu nói to như vậy mà không nghe được ư?

Nói xong chậm bước lại gần.

Thiên Huyền Kiếm biến sắc, run giọng biện bác:

- Đệ tử vừa rồi quá kích động...

Vu Hồi Kiếm cắt lời:

- Tất dàn chủ còn điều gì muốn nói nữa không?

Sắc mặt Thiên Huyền Kiếm xám ngắt như tro, lão run giọng:

- Đệ tử không dám!

Vu Hồi Kiếm từ từ bước tới bên Đồng Thiên Kỳ, vẻ mặt lạnh lùng của lão bỗng nhiên biến đi, giọng nói của lão bỗng trở lên thân thiết:

- Xin bỏ lỗi đã làm Đồng tiểu ca kinh động!

Đồng Thiên Kỳ liếc xéo đối phương, lạnh giọng:

- Vu Hồi Kiếm, chúng ta không phải gặp phau lần đầu, khách khí thế làm chi?

Vu Hồi Kiếm vẫn ôn tồn:

- Đồng tiểu ca không được khỏe cho nên lời nói có phần nóng nảy...

- Đúng thế, Đồng Thiên Kỳ lúc này. mình không tự chủ, lực bất tòng tâm, tôn giá chẳng cần phải lo lắng.

- Đồng tiểu ca tuy bệnh nặng nhưng hà tất phải lo lắng làm gì? Người ta thường nói:

Thầy thuốc không sợ bệnh, Phật độ người có duyên, câu đó tiểu ca cho đúng chứ?

Đồng Thiên Kỳ lướt mắt nhìn đối phương, giọng vẫn không kém gay gắt:

- Tôn giá cho rằng giữa Đồng mỗ và Tứ Lão các ngươi, ngoài duyên liều mạng, một mất một còn, còn duyên gì nữa?

Vu Hồi Kiếm chợt nghiêm mặt nói:

- Tương phùng cũng là một duyên. Đồng tiểu ca, nhập vào bổn bang cùng thống trị Trung nguyên, hơn nữa lão phu gặp tiểu ca vừa đúng dịp tiểu ca đang gặp sự khó, thế không phải thiên duyên là gì?

Đồng Thiên Kỳ ngửa mặt cười lớn:

- Chỉ sợ Nhật Nguyệt Bang các ngươi muốn thống trị võ lâm ở Trung nguyên này nhưng lực bất tòng tâm mà thôi!

Vu Hồi Kiếm chột dạ, buột miệng hỏi:

- Ngươi dựa vào đâu mà suy đoán như vậy?

Đồng Thiên Kỳ bình thản đáp:

- Đồng mỗ dựa vào thực tế.

Vu Hồi Kiếm cười khẩy:

- Lão phu biết ngươi tối nay mới đặt chân tới Trung nguyên.

- Nhưng sự thực Đồng mỗ lại biết từ lúc còn ở Vạn Thánh Đảo.

Vu Hồi Kiếm tuy quan tâm nhưng vẫn làm ra vẻ thờ ơ hỏi:

- Ngươi tin tự mình không gặp sai lầm khi võ đoán như thế chứ?

- Đồng mỗ không võ đoán. Chỉ cần nói ra một cái tên, tôn giá đủ biết rằng đó là hiện thực.

Vu Hồi Kiếm vội hỏi:

- Tên nào?

- Kim Nhẫn Phật, người đứng đầu Linh Sơn phái.

Vu Hồi Kiếm biến ngay sắc mặt. Lão dán mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ hồi lâu, bất giác phá lên cười.

- Ha ha hạ.. Đồng Thiên Kỳ! Nếu lão phu nói ngay ngươi đã phán đoán một cách sai lầm, hẳn ngươi không chịu tin đâu!

Đồng Thiên Kỳ chếch môi cười đáp:

- Nhưng nếu Đồng mỗ nói rằng Linh Sơn phái hiểu tường tận Nhật Nguyệt Bang như lòng bàn tay mình thì tôn giá phai tin rồi!

Vu Hồi Kiếm thấy lòng chấn động, lão nghĩ ngợi hồi lâu rồi nhìn Đồng Thiên Kỳ hỏi:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi biết hôm nay lão phu cứu ngươi với mục đích gì không?

Đồng Thiên Kỳ trả lời ngay:

- Để liên thủ với Đồng mỗ, trước tiên tiêu diệt Kim Nhẫn Phật.

Vu Hồi Kiếm phá lên cười lớn:

- Hô hô hộ.. Những người trong võ lâm có dịp tiếp xúc với ngươi đều nói ngoài võ công ra, trí huệ ngươi cũng hại không kém khiến ai cũng chờn mặt.

- Tuy nhiên tôn giá cũng nên biết rằng ngươi tối nay đã nhọc công vô ích.

Vu Hồi Kiếm lắc đầu cười bảo:

- Đồng Thiên Kỳ, những lời ngươi nói đều đúng cả, nhưng lão phu tin rằng công lao mà lão phu đã bỏ ra tối nay không hề uổng phí.

Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng nói:

- Đồng mỗ đã nói trước, chúng ta chẳng cần khách sáo làm gì, cũng không nên vòng vo tam quốc. Tôn giá cứ đem kế hoạch nói ra thử xem!

- Ngươi bức bách lão phu hay sao?

Đồng Thiên Kỳ buông giọng châm biếm:

- Tôn giá thấy chắc ăn rồi. Đồng mỗ tôi còn bức bách sao được?

Chợt Vu Hồi Kiếm nhìn đối phương với ánh mắt đe dọa:

- Ngươi nên biết lúc này không còn khả năng kháng cự nữa.

Đồng Thiên Kỳ lẳng lặng gật đầu, bình thản nói:

- Nếu Đồng mỗ sống thì có một ngày sẽ phục hồi công lực.

Vu Hồi Kiếm cũng gật đầu, giọng có phần dịu lại:

- Lão phu sẽ tìm cách cho ngươi nhanh chóng phục hồi nó, với điều kiện Đồng Thiên Kỳ ngươi phải theo sự chỉ huy của Nhật Nguyệt Bang.

Đồng Thần Kỳ cười khinh bỉ hỏi vặn lại:

- Tôn giá dám cầm chắc không?

Vu Hồi Kiếm nhếch môi cười nham hiểm:

- Lão phu tin rằng ngươi nhất định đã nghe nói tới thứ kỳ dược trên đời có thể làm người ta

hoàn toàn quên đi quá khứ...

Đồng Thiên Kỳ thoáng giật mình, nhưng ngoài mặt vẫn điềm nhiên. Chàng nói:

- Đồng mỗ tin quả thực có thứ dược vật đó, nhưng dù sao Đồng mỗ cũng làm tôn giá phải thất vọng.

Vu Hồi Kiếm biến sắc thốt lên:

- Ngươi muốn tự tận hay sao?

Đồng Thiên Kỳ vẫn trầm tĩnh:

- Khi các vị còn chưa chết, Đồng mỗ hiểu rằng mình cần phải sống. Huyết Kiếp Thủ chưa bao giờ hai lời, Đồng mỗ chẳng hề nghĩ đến tự tuyệt.

Vu Hồi Kiếm trấn an cười nói:

- Ngươi nói thế làm lão phu yên tâm rồi! Bây giờ lão phu muốn thỉnh ngươi đến phân đàn của bổn bang một chuyến.

Nói xong không đợi Đồng Thiên Kỳ trả lời, lão quay người gọi vọng xuống chân núi:

- Bay đâu?

Nhưng bốn phía hoàn toàn vắng lặng không nghe thấy động tĩnh nào.

Vu Hồi Kiếm bỗng nhiên biến sắc, cất tiếng gọi gay gắt pha lẫn lo lắng:

- Bay đâu cả rồi?

Xung quanh vẫn lặng ngắt, không thấy bóng người nào.

Vu Hồi Kiếm thấy lòng chấn động biết có chuyện không hay rồi. Lão chợt đánh mặt sang bên, đanh giọng hỏi:

- Vị bằng hữu nào dám giỡn mặt lão phu đó? Có thể vui lòng hiện thân gặp lão phu không?

Không có tiếng trả lời.

Đối phương có thể chế trụ thủ hạ của mình mà ma quỷ đều không hay biết, Vu Hồi Kiếm không khỏi lo sợ đoán rằng bản lĩnh của người đó không phải tầm thường, đồng thời hành động ắt có mục đích. Rõ ràng hắn chưa đi khỏi nơi này, Vu Hồi Kiếm liền trầm giọng:

- Bằng hữu muốn tự lão phu đích thân mời ngươi ra hiện thân ư?

Câu nói dó quả nhiên hữu hiệu. Cách đó hai mươi trượng sau một khối đá lớn vẳng ra một tiếng nói già nua:

- Việc xấu khó làm, đạo trời luân chuyển, phục ứng không sai. Cùng hòa thượng ta gặp cảnh cơ hàn mới buộc phải động thủ định cướp đi tiền tiêu, ngờ đâu mới gom được vài mươi lạng bạc vụn đã bị chủ nhân phát giác... Xem ra hòa tượng ta cũng vẫn hoàn cùng rồi!

Đồng Thiên Kỳ liếc mắt trông sang, thấy người này vóc dáng thấp bé gầy guộc, hai mắt ti hí như

hai hạt đậu, mặt mũi cáu bẩn, mi dày rũ xuống, mình mặc tấm áo cà sa rộng thùng thình như một cái túi vải, chân mang đôi giày cỏ, quần chẳng ra quần và không biết trước nó là màu gì nữa. Cứ theo đầu tóc trắng xóa mà phán đoán thì lão nhân này tuổi đã ngót nghét tám mươi.

Vu Hồi Kiếm vừa thấy người đó đã biến sắc, bụng bảo dạ:

"Thì ra là hắn? Việc tối nay e không xong rồi!".

Lão hắng giọng nói to:

- Nguyên là Vô Duyên Tăng giá lâm, lão phu thất nghênh!

Cùng hòa thượng hay là Vô Duyên Tăng nhướng đôi mày bạc nói:

- Quả thực ta là hòa thượng vô duyên, mới một lần gắng gỗ làm càn đã bị phát giác. Vạn mong thí chủ ngươi không nể mặt ma cũng xem mặt Phật mà tha cho Cùng hòa thượng ta lần này...

Lão nói xong chấp tay hợp thập hành lễ.

Vu Hồi Kiếm ngạc nhiên hỏi:

- Vô Duyên, ngươi nói nể mặt Phật nào thế?

Vô Duyên Tăng nói một cách bí hiểm:

- Sao lại mặt Phật nào? Nếu không lão hòa thượng ta nửa đêm khuya khoắt mò tới đây làm chi? Thí chủ ngươi làm người thông tuệ thì cần gì hỏi Cùng hòa thượng ta nữa?

- Vô Duyên Tăng, ngươi đừng dông dài nữa. Lão phu biết rõ ngươi tới đây mấy ngày nay rồi.

Không đợi Vu Hồi Kiếm nói hết, Vô Duyên Tăng vội cướp lời:

- Ừ phải, kể cũng có sớm thật! Cùng hòa thượng ta không tin mình xúi quẩy mãi muốn tìm được người hữu duyên cho nên lặn lội tìm đến đây mấy ngày rồi.

Lão nói tới đó liếc mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ.

Vu Hồi Kiếm cười nhạt hỏi:

- Nếu nói vậy, ngươi cũng vì Đồng Thiên Kỳ mà tới?

- Chưa sao? ở đây ngoài thí chủ ngươi chỉ còn vị tiểu thí chủ đó có duyên với cùng hòa thượng ta thôi...

Lão lại nhìn Đồng Thiên Kỳ nói tiếp:

- ài! Tiểu thí chủ thần sắc không được bình thường ý chừng mang bệnh rồi Nhưng không sao! Thầy thuốc không sợ bệnh, Phật độ người có duyên... Cùng hòa thượng ta bất tài nhưng cũng giúp tiểu khí chủ một phen!

Đồng Thiên Kỳ nãy giờ chưa lên tiếng bây giờ mới cười nhạt hỏi:

- Tôn giá chắc từ Linh Sơn phái tới?

Vô Duyên Tăng đưa tay hợp thập, trả lười lấp lửng:

- Tiểu thí chủ nói gì hòa thượng ta đâu dám phân đối.

Đồng Thiên Kỳ lại nhếch môi cười khinh khỉnh:

- Tôn giá cho rằng Đồng mỗ và Linh Sơn phái của ngươi có duyên ư?

- Thiện tâm thoát tục, Phật môn lại vô ân oán. Đồng thí chủ không gây ân oán gì với nhà Phật, ắt với Linh Sơn cũng thế, can gì không có duyên?

Vu Hồi kiếm tức giận chen vào:

- Vô Duyên Tăng! Ngươi cho rằng Đồng Thiên Kỳ lúc này có thể tự mình làm chủ được ư?

Vô Duyên Tăng đáp:

- Cùng hòa thượng ta xưa nay vốn vô duyên. Đêm nay khó khăn lắm mới kết được thiện duyên, e rằng không được thí chủ ngươi tán thành thì không xong rồi!

Vu Hồi Kiếm lạnh giọng:

- Vô Duyên Tăng, ngươi chẳng cần giả ngây giả đần với ta nữa. Mục đích của ta và ngươi đến đây làm gì đã rõ. Muốn được người trước hết phải thắng lão phu đã.

Vô Duyên Tăng biến sắc nói:

- Ngăn cản hòa thượng kết thiện duyên ấy là đối địch với Phật ta rồi? Hòa thượng ta có liều cái mạng này cũng là bảo hộ Đức Phật đó!

Vu Hồi Kiếm liếc xéo Vô Duyên Tăng nói:

- Ngươi định đưa Kim Nhẫn Phật ra mà dọa lão phu đấy ư?

Vô Duyên Tăng đưa tay hợp Phật đáp:

- A Di Đà Phật! Dù Phật không khai sát giới nhưng tăng lại được Hộ pháp!

Vu Hồi Kiếm phẫn uất bốc cao, dằn giọng:

- Rất tốt! Ta và ngươi cần tranh chấp sinh tử tồn vong trước đã.

- Phật nói:

Ta không xuống địa ngục thì ai xuống địa ngục. Lão thí chủ chẳng lẽ giúp hòa thượng ta việc đó?

Vu Hồi Kiếm thấy lão tăng kia quyết không nhân nhượng liền tỏ ra do dự.

Lão do dự chẳng phải vì sợ võ công thua kém đối phương mà chủ yếu vì Nhật Nguyệt Bang chưa có quyết định cụ thể đối phó với Linh Sơn phái. Lão thầm tính:

"Phải tìm phương pháp để giải quyết, trước mắt không nên gây xung đột".

Nghĩ thế, Vu Hồi Kiếm liền hỏi:

- Vô Duyên Tăng, ngươi thực muốn đối địch với Nhật Nguyệt Bang chúng ta ư?

Vô Duyên Tăng cười đáp:

- Thí chủ cản trở cùng hòa thượng ta kết thiện duyên, ta không còn đường nào khác để đi nữa rồi!

- Vô Duyên Tăng ngươi chớ biện bạch làm gì. Lão phu dã tới sớm hơn ngươi một bước nên hắn là sở hữu của lão phu là chuyện đương nhiên.

Vô Duyên Tăng đủng đỉnh nói:

- Thiện duyên trong thiên hạ ai cũng có thể kết, cũng như bảo vật thì vô chủ, người nào trông thấy đều có phần.

Vu Hồi Kiếm vặn lại:

- Người đâu phải là tiền tài mà có thể phân chia được?

- Vậy ngươi cho rằng duyên này do ngươi kết hay sao?

- Chỉ cần Linh Sơn phái các người đề xuất được một biện pháp hợp lý, lão phu không kết duyên này cũng được.

Vô Duyên Tăng nói:

- Biện pháp thì cũng có biện pháp. Tuy nhiên cùng hòa thượng ta muốn hỏi Đồng thí chủ vài câu xem đã.

Không chờ Vu Hồi Kiếm trả lời, lão quay sang Đồng Thiên Kỳ:

- Tiêu thí chủ ngươi có ý cùng hòa thượng ta kết thiện duyên không?

Đồng Thiên Kỳ hỏi lại:

- Tôn giá cho rằng có khả năng đó không?

- Chính câu này cùng hòa thượng ta hỏi thí chủ ngươi mà!

Đồng Thiên Kỳ không đáp, lại hỏi:

- Đại khái tôn giá đã gặp Thùy Long Tăng chưa đã?

- Gặp thì gặp rồi. Nhưng tục ngữ có câu:

Ta khi này, mày khi khác. Phật ta không nhớ chuyện đã qua.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt, lại hỏi:

- Chẳng lẽ Đồng mỗ so với hai người kia có lợi cho Linh Sơn phái hơn ư?

- Cùng hòa thượng ta nói chuyện đã qua là xong, lợi hay không thì cũng thế, chẳng nên nhắc lại

làm gì.

Vu Hồi Kiếm giận dữ quát lên:

- Vô Duyên hòa thượng, sao ngươi không đưa biện pháp hợp lý nào đi còn nói lằng nhằng gì mãi?

Vô Duyên Tăng vẫn cười điềm nhiên:

- Biện pháp này có gì mà không hợp lý? Linh Sơn phái đã mất hai cao thủ, còn thí chủ ngươi đã mất gì mà đòi người này chứ?

Vu Hồi Kiếm chỉ mười bảy tử thi nằm la liệt trên mặt đất cất giọng:

- Mất gì ư? Chẳng lẽ những kẻ nằm đây là người của Linh Sơn phái?

Vô Duyên Tăng cười nói:

- Giả sử thí chủ ngươi xuất thủ sớm thì đâu đến nổi xảy ra hậu quả này?

Nghe lời này, Vu Hồi Kiếm chợt im bặt. Bởi vì lão không thê thừa nhận rằng nếu Đồng Thiên Kỳ không mang bệnh thì lão không phải là địch thủ của chàng.

Vô Duyên Tăng thấy vậy chỉ cười thầm, rồi quay sang Đồng Thiên Kỳ nói:

- Tiểu thí chủ, bây giờ vận mạng ngươi ở trong tay ngươi đó!

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt hỏi:

- Tôn giá giúp Đồng Thiên Kỳ ắt phải có điều kiện gì chứ?

Vừa nghe lời này, Vu Hồi Kiếm ngầm vận công lực vào song chưởng.

Quét mắt nhìn Vu Hồi Kiếm, Vô Duyên Tăng cùng ngầm vận công lực, trầm giọng:

- Hòa thượng ta muốn hỏi tiểu thí chủ đây một câu nữa.

Đồng Thiên Kỳ cười lành lạnh cướp lời:

- Tôn giá định hỏi xem Đồng mỗ có chịu trung thành với Linh Sơn phái không chứ gì?

- Tiểu thí chủ quả nhiên là trí huệ hơn người, đọc được ý nghĩ kẻ khác.

- Giả sử Đồng mỗ lúc này làm tôn giá thất vọng, chắc tôn giá không ngờ tới việc này?

Vô Duyên Tăng sửng sốt buột miệng:

- Con sâu cái kiến cũng còn tham sống, tiểu thí chủ...

Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng nói:

- Cách nhìn của tôn giá không giống Đồng mỗ rồi!

Vu Hồi Kiếm đến đây thấy nhẹ cả người liền chêm lời:

- Vô Duyên Tăng, ngươi thật đúng với danh hiệu, không thể có duyên phận với bất kỳ ai.

Do ngượng mà thành oán, đôi mắt ti hí của Vô Duyên Tăng hiện sát cơ. Lão cố trấn tĩnh nói thêm:

- Lão thí chủ, hòa thượng ta còn một biện pháp nữa.

Vu Hồi Kiếm biết Đồng Thiên Kỳ bất khuất liền cười bảo:

- Vô Duyên Tăng ngươi cứ nói!

Lão hòa thượng cười nham hiểm:

- Thí chủ đã nói, con người không phải tiền tài nên không thể phân chia được, bất kỳ ai được thì đối phương đều cho là không công bằng. Đúng thế chứ?

Vu Hồi kiếm ngơ ngác, không đoán ra ý đối phương ra sao vội hỏi:

- Vậy thì ngươi có cách xử lý nào cho công bằng đây?

Mắt Vô Duyên Tăng lại hiện sát cơ. Lão nói chầm chậm:

- Có thì cũng có, không thì cũng không.

Thiên Huyền Kiếm đang sợ Đồng Thiên Kỳ được sống. Lão hiểu ra thâm ý của lão hòa thượng liền không nhịn được cất lời phụ họa:

- Xem ra đó là cách duy nhất có thể thực hiện.

Vu Hồi Kiếm trừng mắt quát:

- Tất đàn chủ không được lắm lời!

Vô Duyên Tăng cười hỏi:

- Chẳng lẽ thí chủ không đồng ý với quan điểm này?

Vu Hồi Kiếm do dự hồi lâu, cuối cùng biết không thể khuất phục được Đồng Thiên Kỳ liền đáp:

- Được, lão phu tán thành biện pháp của ngươi, nhưng ai xử lý hắn?

Lão đưa mắt về phía Đồng Thiên Kỳ.

Vô Duyên Tăng chỉ Thiên Huyền Kiếm nói:

- Vị thí chủ bị mất một cánh tay kia nhất định giúp chúng ta giải quyết vụ việc này!

Thiên Huyền Kiếm nghe nói mừng rơn liền đáp không cần suy nghĩ:

- Đệ tử nguyện làm thay nhị vị tiền bối!

Dứt lời lại nhặt thanh trường kiếm lên sấn sổ đi về phía Đồng Thiên Kỳ.

Cách chàng chỉ một thước, lão dừng lại đắc ý cười nói:

- Đôi mắt lão vằn những tia sáng thâm độc, lão vung kiếm hướng vào cổ họng Đồng Thiên Kỳ.

Chàng vẫn ngồi yên, mắt không hề nhắm, sắc mặt không biểu lộ tí sợ hãi nào, chỉ hiển hiện nỗi căm hận.

Trong khi ánh kiếm lóe lên, lưỡi kiếm sắp phạt đứt yết hầu của Đồng Thiên Kỳ thì Vu Hồi Kiếm và Vô Duyên Tăng cùng trông thấy một đạo hồng quang bay thẳng tới.

"Keng" một tiếng, thanh "Thiên Huyền Kiếm" bị bắn bay giạt đi rơi xuống cách Đồng Thiên Kỳ có tới năm sáu thước, còn bản thân lão Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ cũng bắn đi xa tới ba bốn thước. Lão chưa kịp chạm chân xuống đất đã thấy trước mặt xuất hiện một bông cúc màu hồng.

Vu Hồi Kiếm và Vô Duyên Tăng không kịp nhìn ra thương thế của Tất Vũ ra sao, bốn con mắt cùng nhìn chằm chằm vào bông cúc nằm dưới đất. Cả hai cái miệng đồng thanh thốt lên đầy vẻ kinh hoàng:

- Sứ giả của Vạn Hoa Cốc...

Hồi 55 - Hãm Vạn Hoa Cốc, Hổ Ốm Vẫn Dương Uy

Bây giờ bọn Vu Hồi Kiếm và Vô Duyên Tăng nghe tiếng thét kinh hãi thì trong ánh mắt cả hai đều ẩn hiện nét vui.

Mọi người không ai chú ý đến thương thế của Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ, Đồng Thiên Kỳ nhìn nhanh gã chỉ thấy máu tươi thành dòng chảy ra bên khóe môi, phải cật lực lắm gã mới gượng đứng lên được. Chàng thầm nghĩ:

"Không hiểu Vạn Hoa Cốc là bang phái nào mà chỉ một gã sứ giả cũng đã có công lực cao thâm như vậy?".

Vừa nghĩ đến đó chàng đã nghe một giọng the thé trầm lãnh vang lên:

- Bổn Cốc cần người này!

Chỉ thấy một lão thái bà vận hồng bào tóc trắng như cước, bước về phía Đồng Thiên Kỳ, hữu thủ xuất chỉ cách không hấp vật thâu lấy đóa Cúc dược.

Mặc dù không không nhìn thấy mặt người này, thế nhưng chỉ bằng vào mái đầu bạc trắng chàng cũng có thể đoán ra niên kỷ người này quyết không dưới bảy mươi.

Vu Hồi Kiếm nghe câu này thì nét mừng lộ ra mặt, nhưng chưa kịp lên tiếng thì đã bị Cùng Tăng cướp lời:

- Ngã Phật thuyết:

người xuất gia không tranh cùng thế chúng, Cùng Tăng tôi không dám nghịch lại lời Phật huấn, xin chấp tay nhượng bước.

Vu Hồi Kiếm nghe vậy thì lại càng mừng, thầm nghĩ trong bụng:

"Chẳng lẽ Linh Sơn phái đã biết được mối quan hệ giữa Nhật Nguyệt Bang và Vạn Hoa Cốc?" nghĩ thế bèn nói:

- Vô Duyên Tăng, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, hẳn ngươi cũng muốn làm kẻ tuấn kiệt?

Cùng Tăng cười nhạt đáp:

- Chẳng lẽ thí chủ không muốn được coi là kẻ thức thời?

Vu Hồi Kiếm đưa mắt nhìn nhanh lão thái bà hồng y một cái, cười đáp:

- Ta và ngươi đều không đắc thủ, bổn bang cũng không nhỏ mọn.

Cùng Tăng nghe vậy thì nhất thời ngớ người, lại nghĩ:

"Lẽ nào mối quan hệ bổn phái với Vạn Hoa Cốc đã bị Nhật Nguyệt Bang biết rồi?", nghĩ vậy

trong đầu có chủ ý bên nói:

- Thí chủ không định đòi lại nợ này?

- Hà,... chỉ cần Vô Duyên Tăng ngươi nhượng thủ người này, món nợ lão phu kể như đã lấy lại được một nửa rồi. Một nửa còn lại ta với ngươi có ngày thanh toán hết với nhau.

Cùng Tăng cười lớn:

- Người xuất gia lấy từ bi làm tâm, phương tiện làm môn, Cùng Tăng ta thân không một vật báu, nhưng phương tiện môn thì luôn tùy thời rộng mở với ngươi. Nếu như thí chủ không còn vấn đề gì nữa, thì Cùng Tăng xin cáo từ!

Cuối câu lão chấp tay xá dài một cái rồi tung người vọt nhanh xuống núi, phút chốc mất dạng.

Vu Hồi Kiếm sãi một bước về hướng lão thái bà, đột nhiên chợt nghĩ Cùng Tăng có thể chưa rời khỏi đây, bèn ghìm lời định nói vào lòng, quay người vẫy tay cho Thiên Huyền Kiếm một cái rồi cùng nhau chạy xuống núi.

Lão thái bà chờ cho bọn người kia đi hết rồi, khi ấy mới quay lại nhìn Đồng Thiên Kỳ, giọng ôn hòa nói:

- Chàng thanh niên, ngươi nên cảm tạ lão thân xuất hiện kịp thời mới phải?

Đồng Thiên Kỳ từ từ mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt già nua với những nếp nhăn chằng chịt theo năm tháng, hố mắt sâu hoắm cộng với chiếc mũi khoằm khiến cho khuôn mặt choắt của bà ta càng tăng phần kỳ quái, chàng trầm tĩnh nói:

- Đồng mỗ xưa nay vốn không có bằng hữu, tất nhiên cùng với người của Vạn Hoa Cốc cũng không quen biết, hôm nay tại đây tôn giá xuất hiện quả thực là có chút đột ngột!

Lão thái bà hoát miệng gượng cười nói:

- Giữa đường thấy bất bình bát đao tương trợ ấy là nghĩa khí của ta, chẳng lẽ phải chờ đến quen biết hay sao?

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười nhạt:

- Hàng nghĩa hiệp có lẽ không thể là người có tướng mạo như tôn giá!

Nụ cười trên khuôn mặt cổ quái của lão thái bà liền vụt mất, thay vào đó là cổ sát khí giọng lạnh như băng:

- Tiểu tạp chủng, ngươi cho rằng lão nương không dám bổ hai ngươi ư?

Vừa nói bà vừa từ từ giơ tay lên, thế nhưng Đồng Thiên Kỳ vẫn cười điềm tĩnh như không:

- Tôn giá không đủ tư cách để quyết định số mệnh của Đồng mỗ đâu!

- Hừ, tiểu tạp chủng, ngươi tự đánh giá ngươi quá cao đấy.

- Ha ha hạ.. Đồng mỗ xưa nay chưa khoa ngôn quá lời bao giờ, tôn giá không gánh nổi trọng trách này đâu. Vì hễ Đồng mỗ chết thì chủ nhân các người nhất định sẽ điều tra, đến lúc ấy cả

ba người có mặt đêm nay khi đối chất, chỉ e tôn giá phải thường cái mạng già của mình.

Lão thái bà đưa đôi mắt cực nộ, cực giận nhìn chăm vào mặt chàng hồi lâu, tợ hồ như chực cười sinh tiếu, lão cười gằn mấy tiếng trong họng:

- Khục, khục... Đồng Thiên Kỳ, người trên giang hồ đồn đãi quả không ngoa, ngươi nhỏ người mà gian trá xảo quyệt như hồ ly. Hừ, lần này lên đến Vạn Hoa cốc rồi, để xem người có cánh bay lên trời nữa hay không?

Đồng Thiên Kỳ thấy đối phương nhất thời chưa làm gì được mình, cười điềm nhiên nói:

- Nếu quả thực vì nghĩ cho chủ, tôn giá tốt nhất không nên mang Đồng mỗ lên Vạn Hoa Cốc.

- Hừ, Đồng Thiên Kỳ, Vạn Hoa Cốc sẽ dùng đại lễ đến nghênh tiếp ngươi.

- Xưa nay người ta chỉ nghênh đón Tàn thần, phúc thần, chứ chẳng ai lại nghênh đón Sát thần bao giờ. Qúy cốc đón nhầm người rồi đấy!

Lão thái bà cười nhạt giọng châm biếm:

- Đồng Thiên Kỳ, tình cảnh của ngươi hiện giờ mà còn đủ gan để buông những lời làm run lòng người khác ư?

- Huyết Kiếp Thủ xưa nay chưa nói hai lời tôn giá cứ làm nhiệm vụ.

Lão thái bà ngửa cổ cười dài:

- Vạn Hoa Cốc cách đây không xa, lão thân chờ trời sáng sẽ nghênh đón một Sát thần có thể khiến cho vài người Vạn Hoa Cốc nghe đến rùng mình, Ha ha ha.

Trong tiếng cười dài, bà ta cúi người xuống cắp nổi Đồng Thiên Kỳ lên, rồi như thiên mã vân hành phóng vút đi, phút chốc hòa vào trong màn đêm.

Trước ngôi miếu hoang bên dốc núi, một trường náo loạn giờ đây nhường lại cho sự tĩnh mịch cố hữu, ngoại trừ vài ba xác chết cứng ngắt và mùi máu tanh tưởi, tịnh nhiên không còn gì hơn.

Đồng Thiên Kỳ nghe gió bên tai vù vù, bằng vào tốc độ phi thân của lão thái bà cũng đủ thấy bà ta công lực thâm hậu phi thường, chỉ trong nháy mắt đã chạy được ba bốn mươi dặm. Chàng nhìn địa thế càng lúc càng lên cao, hiển nhiên bà ta đang mang chàng nhầm hướng núi chạy lên.

Đang lướt nhanh, bỗng nhiên Đồng Thiên Kỳ cảm thấy tốc độ giảm lại rõ rệt, liếc nhanh thấy sắc mặt lão thái bà thoạt biến, tợ hồ như bà vừa phát hiện ra điều gì không ổn. Phút sau, bà ta dừng chân hẳn lại, đặt Đồng Thiên Kỳ xuống, lúc này mới hay đã ở dưới chân một vách núi cao, lão thái bà giọng lạnh lùng:

- Không ngờ Huyết Kiếp Thủ danh chấn thiên hạ cũng có ngày đổ mồ hôi lạnh!

Vừa nói bà ta vừa đưa ánh mắt quét nhìn sau gốc cây đại thụ lớn cách đó chừng năm trượng.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt đáp một cách hết sức điềm tĩnh:

- Máu so với mồ hôi còn quý hơn nhiều, mỗi khi Đồng mỗ đổ mồ hôi thì Vạn Hoa Cốc chỉ e

phải dùng không biết bao nhiêu máu của mình để hoàn lại!

Lão thái bà nghe câu này nhất thời không khỏi ngớ người, nhưng liền cười ha hả nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi cuồng ngạo quả nhiên khiến người ta phải giật mình ngươi hẳn nghĩ rằng có thể sống rời khỏi Vạn Hoa Cốc đó chăng?

- Hừ, tôn giá hẳn cũng không dám tin rằng Đồng mỗ sẽ bỏ mạng lại trên Vạn Hoa Cốc chứ?

Lão thái bà mắt đột nhiên hằn sát khí, sấn lên một bước, nói:

- Lão nương chực chắn lấy được mạng chó của ngươi!

Đồng Thiên Kỳ nhếch thôi cười khinh bỉ:

- Đồng mỗ cũng tin rằng tôn giá không có được dũng khí đó!

- Hừ, ngươi xem lão phu dám hay không?

Dứt lời, đột nhiên bà ta thét lớn:

- Mau ra đây cho lão thân!

Lời dứt chưởng vung, thế như vũ bão nhằm ngay gốc cây kia đánh tới.

"Bùm" một tiếng, tiếp theo là một tiếng rên nhỏ, trong nháy mắt liền thấy một bóng người từ sau gốc cây phóng ra dáng lảo đảo chạy về hướng đám loạn thạch. Vừa lúc ấy thân hình lão thái bà đã đến bên gốc cây, thét lớn:

- Chạy đi đâu!

Bóng bà ta nhanh như cắt bổ đuổi theo, vừa lúc ấy thì gốc cây to lớn cũng từ từ đổ ầm xuống.

Đồng Thiên Kỳ không ngờ sự tình xảy ra vừa nhanh vừa đột ngột như vậy, chàng quay đầu nhìn theo thầm nghĩ:

"Quả là một mụ già nham hiểm!".

Chàng vừa nghĩ thế, đột nhiên phía trước mình một giọng nói nữ nhân nhẹ nhàng vang lên:

- Đồng công tử, công tử không thấy đây là một cơ hội thoát thân tốt nhất ư?

Giọng người này không lớn lắm, nhưng trong đêm tối thì nghe rất rõ, chàng quay đầu nhìn lại bất thần ngớ người, không thể tin nổi trên đời này lại có một người đàn bà xấu xí đến như vậy.

Chỉ thấy đó là một phụ nữ mặt vàng như nghệ, miệng rộng mũi hểnh lên trời, mặt sần sùi vì ung nhọt, thật gớm ghiếc chưa từng thấy.

- Cô nương cho rằng như thế sao?

Nữ nhân xấu xí nghiêm túc gật đầu; - Chẳng lẽ công tử chờ đợi sự giúp đỡ?

Nhìn vẻ nghiêm túc của nữ nhân này tợ hồ như không phải cố làm như vậy, nhưng Đồng Thiên Kỳ vẫn chưa hiểu được tâm ý của đối phương, bèn nói:

- Cô nương đến đây có kế hoạch gì chăng?

Nữ nhân không phủ nhận, đáp:

- Cho nên tôi mới nói đây là cơ hội tốt nhất.

Đồng Thiên Kỳ cười điềm nhiên nói:

- Cô nương từng nghe câu nói "Vừa thoát đầm rồng, lại vào huyệt hổ" chứ?

- Nói như vậy Đồng công tử không định nhận lấy sự giúp đỡ?

- Điều này cô nương cũng thừa nhận ra, lúc này không cần phải trưng cầu sự đồng ý của Đồng mỗ!

Nữ nhân lắc đầu, cười đáp:

- Bổn cô nương xưa nay chưa làm việc gì cưỡng ép người khác.

- Nói vậy phương giá đêm nay không phải giúp không tại hạ?

Nữ nhân trầm mặc lắc đầu, rồi lấy từ trong áo ra một chiếc hộp gỗ vuông nhỏ đưa đến trước mặt chàng, nói:

- Bổn cô nương đêm nay đến đây, mục đích là cái này!

Nói đến đó, đột nhiên nghiêm nét mặt, tiếp:

- Đồng Thiên Kỳ, đây là một cuộc mua bán!

Vừa nói nữ nhân vừa mở chiếc hộp ra đưa ngay trước mặt chàng.

Đồng Thiên Kỳ liếc nhanh qua chiếc hộp, bất giác mặt biến sắc:

- Triết long châu! Các người đã làm gì lão thuyền phu?...

Nữ nhân vẫn nghiêm sắc mặt:

- Cuộc mua bán này sư đồ chúng ta đã định giá rồi!

- Hừ, Đồng mỗ muốn hỏi là lão thuyền. phu?

- Chúng ta đã trả đủ số cho lão ấy, đúng như số tiền mà Đồng đại hiệp đã định, một vạn lượng vàng!

Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng chắc nịch:

- Thế nhưng đáng tiếc Đồng mỗ không tận mắt nhìn thấy lão ta còn sống đứng trước mặt.

Nữ nhân chỉ cười nói:

- Giả sử người mua không phải là sư đồ chúng ta, thì giờ đây chỉ e lão ta chỉ là cái xác không hồn ngoài Xuyên sơn trấn rồi. Đồng đại hiệp dám tin một người phàm phu tục tử như lão ta lại có thể thoát khỏi tay của đám giang hồ võ lâm hay không?

- Hừ, phương giá hẳn cũng là một nhân vật trong giang hồ võ lâm?

Nữ nhân không chối cải, chỉ đóng hộp gỗ lại trao cho chàng, nói tiếp:

- Đồng Thiên Kỳ, giả sử tôi nói người ấy hiện tại vẫn còn sống ẩn trong một nơi bí mật thì công tử hẳn cũng không tin, thế nhưng viên trân châu này hiện tại nằm trong tay công tử thì lại là sự thực Đồng Thiên Kỳ hơi ngớ người, nhưng rồi cười nhạt nói:

- Đồng mỗ tin rằng sư đồ các người phí tận tâm huyết mua được vật này không để tặng không cho Đồng mỗ.

- Vậy Đồng đại hiệp cho thế nào?

- Trước hết cứ nói thẳng cuộc mua bán này?

- Nói thế Đồng đại hiệp không tin nổi sư đồ chúng tôi?

Đồng Thiên Kỳ thoáng chút trầm ngâm, rồi đanh giọng nói:

- Nếu đã thật lòng đem châu tặng, thì lời Đồng mỗ cũng phải cân nhắc. Do vậy mà Đồng mỗ chỉ nói rằng, lời phương giá là có thể tin được vài phần.

- Giả sử hoàn toàn không thể tin thì sao?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt:.

- Giả sử Đồng mỗ không thể sống rời khỏi Vạn Hoa Cốc thì sư đồ các người kể như gặp nhau, còn ngược lại Đồng mỗ an nhiên ra khỏi dây thì sư đồ các người kể như không có đất lập thân trên thế gian này!

Mặt nữ nhân biến sắc, từ vàng trở thành xám xanh, giọng thé lên:

- Sư phụ ta nói quả không sai, thế gian này hiếm có hạng người như ngươi!

Đồng Thiên Kỳ chỉ nhún vai, đáp:

- Cô nương thấy có thể tiến hành chứ?

Nữ nhân chăm mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ một cách sửng sờ, hồi lâu gật đầu đáp:

- Đồng công tử trước hết nhận lấy hạt châu này.

- Cô nương cứ nói ra việc cần Đồng mỗ làm!

- Công tử sao không nhận châu trước cho!

Đồng Thiên Kỳ kiên quyết nói:

- Cô nương trước hết cứ nói ra hết điều kiện, Đồng mỗ mới nhận.

Trên khuôn mặt xấu xí của nữ nhân ẩn hiện chút uẩn khúc, ngưng mắt nhìn chàng rất lâu mới nói:

- Đồng công tử, có le công tử chỉ nghĩ rằng giữa người và người chỉ có hai chữ "ân cừu" mà

không... ài, thôi được, tôi nói ý gia sư muốn công tử đem viên trân châu này trao cho Vạn Hoa Cốc chủ uống lúc bà ta gặp phải đại nạn.

Đồng Thiên Kỳ nghe câu này không khỏi sửng người la lên:

- Vạn Hoa Cốc chủ? Gặp đại nạn?...

Giọng nữ nhân lúc ấy cũng không giữ được tự nhiên:

- Đúng vậy, Vạn Hoa Cốc chủ, một mỹ nhân mà thế gian vĩnh viễn khó tìm thấy.

Gia sư nói viên trân châu này uống vào thì khử được bách độc, lại còn nói cho công tử biết Vạn Hoa Cốc tuy khí thế hùng mạnh, các môn phái trên võ lâm khó có ai địch nổi, thế thưng không phải có sự đoàn kết như công tử tưởng tượng đâu. Vì thời gian có hạn, nữ tử không lưu lại lâu được, công tử xin nhận cho!

Đồng Thiên Kỳ đưa ánh mắt nghi ngại nhìn thiếu nữ xấu xí một cái, hai tay tự nhiên đón lấy chiếc hộp, lại nghe thiếu nữ nói câu cuối cùng:

- Đồng công tử, vây quanh công tử bất cứ lúc nào cũng là những thiếu nữ như tiên sa giáng trần, có lẽ trong trí ức của công tử vĩnh viễn không bao giờ lưu lại một người xấu xí như tôi?

Nói đến cuối câu, chừng như sợ Đồng Thiên Kỳ nhận ra hai hạt lệ châu chực trào trong khóe mắt, thiếu nữ quay nhanh người phóng vào màn đêm, thoáng mắt Đồng Thiên Kỳ cố nhìn cũng không còn thấy nữa. Chàng ngẩng người nhìn theo hướng thiếu nữ vừa khuất, trong lòng bao nhiêu mối hoài nghi khiến chàng giây lát quên bẵng hàm ý trong câu nói cuối cùng của thiếu nữ xấu xí này.

Nữ nhân đi chưa bao lâu thì phía sau lưng chàng lão thái bà đã thấy quay trở lại vừa nhìn thấy Đồng Thiên Kỳ ngồi lên dựa vào vách núi bà ta thầm thở ra nhẹ nhỏm, bước đến bên chàng hỏi:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi cũng phát hiện ra gì sao?

Đồng Thiên Kỳ lúc này đã cất chiếc hộp vào trong người, ngước mắt nhìn bà ta trấn tĩnh đáp:.

- Đồng mỗ chỉ phát hiện tôn giá không chiếm được chút lợi nào!

Một câu trúng đích khiến khuôn mặt nhăn nheo của bà lão biến sắc, đanh giọng:

- Đồng Thiên Kỳ, người không nên đắc ý quá lâu!

Nói rồi khoát tay kẹp Đồng Thiên Kỳ bên người, tung thân bay lên vách núi cao có đến hai mươi trượng, cười lãnh một tiếng, nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi ngủ một tý nhé!

Vừa nói bà ta vừa xuất thủ điểm vào "Thùy miên huyệt" khiến Đồng Thiên Kỳ rơi vào hôn mê, hiển nhiên nơi đây đã rất gần Vạn Hoa Cốc, cho nên bà ta không muốn chàng biết được đường đi nước bước vào cốc.

Không biết qua bao nhiêu lâu thời gian khi Đồng Thiên Kỳ tỉnh lại chỉ thấy mình nằm trong một gian phòng thoáng rộng cực kỳ sang trọng, mùi hương thoang thoảng xộc vào mũi khiến chàng

tỉnh hẳn. Chàng cố gượng ngồi dậy, đưa mắt nhìn quanh một vòng, chàng không khỏi ngạc nhiên vì nhận ra khắp căn phòng rộng có đến hai mươi trượng vuông này đâu đâu cũng là những giá hoa, trên giá có đến trăm loài hoa đang đua nhau nở rộ, trăm sắc nghìn hương như đua nhau khoe tài. Tận đầu hoa phòng là bốn giá hoa nhân tạo tượng trưng cho tứ quí:

"xuân đào hoa", "Hạ liên hoa", "Thu cúc hoa" và "Đông mai hoa", tuy là hoa nhân tạo thế nhưng thoạt nhiên mịn màng tinh xảo không thua gì thiên tạo. Dưới bốn giá hoa đại diện cho bốn mùa này là bốn chiếc án gỗ hồng đào, lúc này chỉ thấy hai chiếc án dưới giá Liên hoa và Cúc hoa có hai lão bà bà tóc trắng như cước đang tĩnh tọa.

Lão bà bà ngồi sau Hà hoa án niên kỷ đã ngoài bát tuần, mắt dài mày rậm, vẻ mặt âm trầm khó thân. Lão bà ngồi ở Cúc hoa án thì mặt tròn mũi gãy, mắt chột mày sắc, trên mặt ẩn hiện vẻ tàn bạo thô kệch.

Hai bên hoa giá là hai hàng thiếu nữ xiêm y củn cỡn để lộ gần như nửa thân hình mơn mởn tuổi xuân ra ngoài, bọn họ tuổi tác xem ra chỉ chừng trên dưới hai mươi, hiển nhiên không có chút gì là đoan trang.

Đồng Thiên Kỳ đưa ánh mắt lãnh đạm quét nhìn một vòng đối phương, rồi trầm giọng hỏi hai lão bà bà:

- Nhị vị nói xem muốn đem Đồng mỗ đến đây với mục đích gì?

Lão bà Cúc hoa án nghe vậy liền vẫy tay cho lão bà vận hồng y đang đứng bên cạnh, nói:

- Ngô tuần sát, ngươi đi nghỉ đi!

Nói rồi mới nhìn Đồng Thiên Kỳ, tiếp:

- Đến Vạn Hoa Cốc xưa nay chỉ có tốt đẹp chứ không có hại gì, lão thân có nói Đồng công tử có lẽ cũng khó tin. Người đâu, mời Nhạc công tử "Nhạc Gia Bảo" ra đây!

Chỉ nghe từ trong phòng khách một tiếng dạ ra, lát sau liền thấy từ dưới giá hoa bên tả một thiếu nữ áo vàng đẩy ra một thiếu niên thanh y, tuổi chừng hai hai hai ba, mặt mày hiện vẻ tức giận.

Thanh y thiếu niên vừa ra đến giữa phòng liền tức giận nói với hai lão bà bà:

- Nhị vị lão dường chủ khỏi phiền hà, Nhạc Thanh Tùng tôi dù có đẩy ra trăm lần nữa cũng vậy mà thôi, Nhạc mỗ giờ chỉ thích chết?

Lão bà Cúc Hoa án chỉ mỉm cười không chút tức giận:

- Lần này khác với lần trước, lão thân muốn ngươi xem xem?

Nhạc Thanh Tùng lạnh giọng:

- Hừ, có xem trăm lần nữa cũng vậy.

Lão bà trên Cúc hoa án không nói gì, chỉ vỗ tay hai cái, toàn hoa phòng lập tức yên ắng không một tiếng động.

Chỉ mấy giây, bỗng nghe tiếng chuỗi ngọc khua leng keng Đồng Thiên Kỳ đưa mắt nhìn về cánh phải hoa phòng liền thấy hai thiếu nữ xinh đẹp đang thướt tha uyên chuyển thân hình tiến ra. Tuy so với tỷ muội họ Nhan không sánh kịp, nhưng cũng dã là hạng quốc sắc thiên hương thiên hạ khó thấy.

Chàng lại quay nhìn Nhạc Thanh Tùng, bất giác trên mặt chàng hiện chút khinh bỉ. Thì ra lúc này trên mặt Nhạc Thanh Tùng chút khí khái vừa rồi biến đâu mất, thay vào đó là ánh mắt thèm thuồng sờ sửng nhìn hai thân hình thiếu nữ đang từ từ lướt ra.

Hai thiếu nữ đến trước hoa án, liếc nhìn nhanh về phía Nhạc Thanh Tùng một cái, khép người bẩm:

- Cung hầu Đường chủ!

Lão bà sau Cúc hoa án nhìn Nhạc Thanh Tùng lần nữa, nói:

- Nhạc công tử nhìn xem hai vị này thế nào?

Nhạc Thanh Tùng nghe hỏi như sực tỉnh, mặt ửng đỏ lên lắp bắp:

- Xuân lan, thu cúc, mỗi người một vẻ!

Từ thanh điệu ngữ khí của gã tợ như với chính gã vừa rồi là hai người hoàn toàn khác nhau!

Lão bà Cúc hoa án quét nhanh ánh mắt lên mặt Đồng Thiên Kỳ, bỗng cười:

- Hai người này đều hiến cho công tử, thì công tử nghi sao?

Nhạc Thanh Tùng nhìn sửng hai thiếu nữ đang nở nụ cười lẳng lơ không chút thẹn thùng, tiếng nói như nghẹn lại trong cổ họng:

- Xin nguyện nghe bệnh tiền bối!

Đồng Thiên Kỳ bỗng không nhịn nổi buông tiếng cười nhạt, nói:

- Song thân các hạ thực vô cớ sinh ra người con như thế này, thực đáng thẹn!

Nhạc Thanh Tùng vốn cũng đã cảm thấy có chút lúng túng, không ngờ bị giội một câu này thì càng thẹn đến đỏ mặt tía tai, đột nhiên thẹn quá hóa giận, gã lạnh giọng gằn từng tiếng:

- Tiểu bối, ngươi dám nói lời ấy với bổn thiếu gia đó ư?

Đồng Thiên Kỳ điềm nhiên gật đầu:

- Giả như nơi này ngoài các hạ ra còn có một con chó, thì có lẽ Đồng mỗ thà rằng nói với nó còn hơn!

Nhạc Thanh Tùng cực nộ, chỉ tay chửi ầm lên:

- Thứ nhà ngươi ba phần giống quỷ, bảy phần không giống người mà dám xuất ngôn trịch thượng, đến đây, đến đây... Bổn thiếu gia cho ngươi bài học!

Nguyên là lúc này Đồng Thiên Kỳ từ mặt cho đến áo quần đều dính đầy máu cho nên gã mới

buông lời nhiếc mạ như vậy. Bây giờ hai hàng nữ nhi không ai biết chân mạo của chàng thế nào, cho nên nghe vậy ngỡ thật đều cho rằng Đồng Thiên Kỳ xấu xí không bằng Nhạc Thanh Tùng, lại thấy Nhạc Thanh Tùng tỏ ý thích thú vời hai thiếu nữ kia thì cả bọn đem lòng ganh tỵ, những mong được lọt vào mắt xanh của gã, nên đều để mắt chăm nhìn gã, hy vọng gã có thể giáo huấn cho Đồng Thiên Kỳ một bài học.

Lão thái bà sau Liên hoa án đột nhiên xua tay lên tiếng:

- Trong Vạn hoa phòng, tuyệt đối không được náo loạn.

Nói rồi lại nhìn Đồng Thiên Kỳ tiếp:

- Người trong võ lâm đồn đãi Huyết Kiếp Thủ mỹ mạo tuấn tú không kém gì nữ lưu, Đồng Thiên Kỳ, lão thân muốn tận mắt nhìn thấy chân mạo của ngươi?

Vừa nghe lời này, đám thiếu nữ đang nhao nhao bỗng im bặt, rồi như vô cùng bất ngờ đây đó xầm xì la lên:

- Chàng ta là "Huyết Kiếp Thủ" Đồng Thiên Kỳ ư?

Hai lão thái bà nghe vậy thì mặt tức giận, hầm hầm gằn giọng:

- Kẻ nào dám huyên náo, không giữ phép tắc khi vào Vạn hoa phòng?

Nghe câu nãy dám thiếu nữ im thin thít, không ai còn dám mở miệng.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Đồng mỗ thấy nhị vị chỉ thêm phí thời gian, nếu như nhị vị đã từng nghe đồn về Đồng mỗ thì nên biết Đồng mỗ chỉ luôn sanh niệm sát nhân, không khi nào sanh niệm thành thân!

Lão bà sau Cúc hoa án trầm giọng nói:

- Đồng Thiên Kỳ, lão thân tin chắc ngươi không khi nào thích người khác giúp ngươi rửa mặt!

Nói rồi bà đánh mắt cho một phụ nhân hầu bên cạnh, người này hiểu ý bỏ chạy ra khỏi phòng, chỉ lát sau mang vào một chậu nước sạch đặt trước mặt Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ không chút đắn đo, tự nhiên như nhiên lấy khăn nhúng nước lau sạch vết máu trên mặt, rồi ngước lên nhìn hai lão bà bà hỏi:

- Giờ thì nhị vị hài lòng rồi chứ?

Vết máu được lau sạch để lộ ra khuôn mặt trắng xanh vì bị thương tích, tuy vậy vẫn không sao che lấp nổi anh tuấn thoát tục của chàng, không riêng gì hai lão thái bà mà đám nữ nhi toàn phòng nhất thời ánh mắt không tự chủ ngưng lại nhìn chăm trên mặt chàng.

Lão bà sau Cúc hoa án sau thoáng sửng người, cười lên thành tiếng:

- Ha ha hạ.. Không sai, lão thân rất hài lòng. Đồng Thiên Kỳ, ngươi rất thức thời!

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười nhạt:

- Đồng mỗ tuy thức thời, thế nhưng không phải với ai cũng dễ dàng mãn ý, nhị vị nên hiểu rằng Đồng mỗ hôm nay quyết không khoa ngôn.

Nhạc Thanh Tùng từ khi vừa nhìn rõ chân mạo của Đồng Thiên Kỳ, thì thừa hiểu mình không sao sánh bằng được chàng, lòng gã ghen tức thành hận:

- Lang sói dã tâm, hạng người này để lại vô ích!

Nói dứt lời gã định bổ nhào về phía Đồng Thiên Kỳ, nhưng liền bị hai thiếu nữ hai bên giữ chặt lại.

- Thanh Tùng, ngươi tạm thời lùi lại!

Nhạc Thanh Tùng đã lụy vào sắc, không dám cải lại lời hai lão bà bà, bấy giờ nghe tiếng liền ngoan ngoãn bước lui.

Lão bà sau Liên hoa án lúc ấy mới nhìn Đồng Thiên Kỳ, tiếp:

- Đồng Thiên Kỳ, nếu như ngươi cảm thấy tỷ muội bọn chúng được mắt thì lão thân sẽ thành toàn cho ngươi!

Lại nói hai ả thiếu nữ từ khi nhìn thấy chân mạo của Đồng Thiên Kỳ thì lòng đã mê mệt, cả hai không muốn bị chị em khác chiếm mất, bất tri bất giác đưa bốn ánh mắt ngây dại pha chút dâm đãng nhìn chàng không dứt.

Đồng Thiên Kỳ chỉ cười nhạt:

- Tôn giá tâm kế quả hoàn mỹ đấy, thế nhưng với Đồng mỗ chỉ phí tâm lực mà thôi!

Lão bà sau Liên Hoa án mặt biến sắc, rồi cười lớn thành tiếng, nói:

- Đồng Thiên Kỳ, người thực thông minh nhìn thấy tâm ý lão thân, nhưng lão thân quyết không giận người. Ngược lại lão thân nhất định thâu phục. Ha ha hạ..

Ngươi từng nghe câu nói "Ván đã đóng thuyền, gạo đã thành cơm" chứ?

Tuấn diện của Đồng Thiên Kỳ nhất thời đã thấy biến sắc, hai thiếu nữ kia ngược lại vui mừng ra mặt.

Lão bà sau Liên hoa án nói rồi lại nhìn hai thiếu nữ căn dặn:

- Hắn không được khỏe không nên đứng đây lâu, hai người dìu hắn vào trong, nhớ chăm sóc cho chu đáo!

Hai ả thiếu nữ vốn đã khấp khởi trong lòng, nghe vậy thì mừng quýnh lên, không tiện ở đây lâu dễ có cơ hội bị kẻ khác cướp mất mồi ngon, liền gật đầu dạ lia lịa, đồng thời hai ả hai bên cắp nách Đồng Thiên Kỳ dìu đi.

Đồng Thiên Kỳ vừa bị chạm đến người thì bất giác giật mình thoái lui, mặt lạnh như tiền nói:

- Hai vị cô nương nếu như còn quý cái mạng của mình thì Đồng mỗ khuyên tốt nhất không nên vọng động!

Có lẽ do sát cơ hiện đầy mặt chàng, hoặc có thể do ba tiếng "Huyết Kiếp Thủ".

chấn động võ lâm, nên hai thiếu nữ vừa nghe giọng nói lạnh buốt người bất thần dừng chân tay lại.

Hai lão bà sau án không khỏi ngớ người, lão bà sau Liên hoa án nói:

- Hổ đói vẫn hùng uy. Đồng Thiên Kỳ, ngươi lúc này đã mất hết công lực mà vẫn còn oai nghi kinh người như vậy, thực đáng để người khâm phục.

Tuy nói vậy, nhưng hàm ý muốn mách với thiếu nữ lúc này chàng chỉ như con hổ đói đã bị lột hết móng vuốt, quyết không thể thương hại được ai nữa.

Hai thiếu nữ nghe vậy thì nhìn nhau cười, rồi ẻo lả cứ bước định sấn đến, vừa lúc ấy từ phía cánh phải hoa phòng một giọng cười cao sảng vang lên:

- Ha ha hạ.. Trời vừa sáng mà nhị vị tỷ tỷ đã đến Vạn hoa phòng, tiểu muội đoán là có chuyện, quả không sai!

Đồng Thiên Kỳ đưa mắt nhìn thì thấy một phụ nhân trạc tuổi bốn mươi thân vận hồng y, mắt dài mày liễu, luống tuổi nhưng vẻ thanh xuân vẫn phơi phải, đằng sau bà còn có một thiếu nữ tuổi cũng chừng đôi mươi, dung mạo sắc nước xem ra không thua kém gì hai thiếu nữ này.

Trung niên phụ nhân bước đến sau Đào hoa án, ngồi xuống ghế rồi nhìn Đồng Thiên Kỳ nói:

- "Huyết Kiếp Thủ" Đồng Thiên Kỳ danh chấn tứ hải, uy chấn thiên hạ, Vạn Hoa Cốc hữu hạnh nghênh tiếp quý khách, cần phải dùng đại lễ tiếp đãi!

Nói rồi liền quay nhìn hai lão bà bà, cười tiếp:

- Nhị vị tỷ tỷ đều tận tâm vì bổn cốc, tiểu muội như khoanh tay bàng quan há chẳng phải là không tận tâm tận ý với Bổn cốc đó sao?

Từ khi xuất hiện trung niên phụ nhân này, hai lão bà bà sắc mặt và thái độ hoàn toàn thay đổi, tợ hồ như giữa hai lão và phụ nhân có khúc mắc.

Lão bà sau Cúc hoa án cười đáp:

- Xuân Đào đường chủ mới thính tai làm sao! Khả năng đoán việc cũng khiến người ta khâm phục, chưa thấy người mà đã biết Đồng Thiên Kỳ đến, còn biết bọn lão thân cho thủ hạ tâm phúc phục vụ!

Trung niên phụ nhân chính là Xuân Đào đường chủ cười cười đáp:

- Tỷ muội chúng ta đều tận tâm vì Vạn Hoa Cốc, tiểu muội thân phận "Xuân Đào đường chủ" cùng tịnh lập với nhị tỷ "Hạ Liên đường" và "Thu cúc đường", tuy tài hèn sức mọn nhưng tâm thành phụng chủ, ngày đêm nào dám lơ đểnh. Trong Vạn Hoa phòng huyên náo thế này, lý nào tiểu muội lại không hay biết gì được?

Thu Cúc đường chủ tính vốn nóng nảy, nghe vậy "hừ" một tiếng, nói:

- Xuân Đào đường chủ nói thật thấu Lý đạt tình, nếu như lời này xuất tự chân tâm thì Vạn Hoa

Cốc ấu chủ quả thực là tam sinh hữu hạnh!

Xuân Đào đường chủ không nhượng bộ, đốp lại:

- Tiểu Muội cùng nhị vị tỷ tỷ hoàn toàn giống nhau, duy nhất một điểm bất đồng đó là con đường chúng ta chọn có khác nhau!

Hạ Liên đường chủ cười âm trầm nói:

- Xuân Đào đường chủ như đã nhận ra điểm này thì hay, chúng ta tâm đầu bất thông, ai có đường nấy. Tỷ muội ta xưa nay chưa hề nhúng tay vào chuyện của người khác Xuân Đào đường chủ đảo nhanh mắt cười nhạt nói:

- Tiểu muội chỉ vô ý quấy nhiễu lạc sự nhị vị tỷ tỷ, cũng chẳng qua chỉ như nhị vị tỷ tỷ tiểu muội đến đây tìm vận may mà thôi!

Hàm ý trong câu này.đã rõ, bà ta khẳng định quyết không nhượng bộ rút lui.

Thu Cúc đường chủ nghe vậy thì phát nộ, vụt đứng dậy cười lạnh:

- Không biết Đồng Thiên Kỳ do ai tìm về đây nhỉ?

Xuân Đào đường chủ không chút lúng túng, cười thoải mái đáp:

- Đương nhiên là thủ hạ của tỷ tỷ tìm về!

- À! biết vậy há ngươi còn định manh tâm tỷ thí cao hạ?

Xuân Đào đường chủ quét nhanh ánh mắt lên mặt đối phương, cười đáp:

- Lão Cốc chủ quá cố chưa đến hai năm, ấu chủ tuy tuổi nhỏ non người nhưng võ công quyết không phải tầm thường, tỷ muội chúng ta cần phải hiểu được điều này. Thu Cúc đường chủ nên nghĩ lại hậu quả, tiểu muội thì rất sợ gánh trách nhiệm!

Thu Cúc đường chủ vừa lúc nãy tức giận đùng dùng, vậy mà vừa nghe nhắc đến ấu chủ thì nét giận tiêu tan, không dám manh động.

Hạ Liên đường chủ thấy không thắng thế, lại sợ chuyện đến tay ấu chủ thì mang họa, bèn đánh mắt cho Thu Cúc đường chủ:

- Vậy theo ý Xuân Đào đường chủ thì sao?

- Tiểu muội vốn đã nói nhờ vào vận khí, lấy hai đối một hẳn nhị vị tỷ tỷ có nhiều cơ may hơn, cứ để Đồng Thiên Kỳ tự ý mình lựa chọn!

Hạ Liên đường chủ trầm ngâm suy nghĩ một lúc mới nói:

- Nếu như hắn chịu chọn lựa?

Xuân Đào đường chủ nheo mắt lơ đãng nói:

- Vậy thì đủ chứng thực cả ba chúng ta không có vận may, người này được ấu chủ chọn trúng thì hậu hoạn khôn lường, nhưng người thì không thể cắt làm ba, do vậy tiểu muội ý là...

Hạ Liên đường chủ như hiểu được ý đối phương, la lên:

- Phế bỏ hắn ư?

Lời bà vừa dứt, bỗng nhiên nghe một giọng nói lanh lảnh như chuông ngân từ trong vọng ra:

- Phế bỏ ai?

Hồi 56 - Vào Tay Cốc Chủ, Nguy Hóa An

Toàn chúng nữ nhân vừa nghe giọng lanh lảnh như chuông ngân thì liền nghiêm túc đứng cúi đầu, ba vị Đường chủ cũng nhanh chân ra đứng trước án của mình, sắc mặt biến đổi thì thầm với nhau:

- Cốc chủ đến!

Hạ Liên đường chủ đột nhiên thấp giọng nói với một ả hầu đứng trước mặt:

- Nhanh vào trong đem Nhạc Thanh Tùng ra đây!

Thấy ả hầu kia gật đầu chạy đi, Xuân Đào đường chủ cũng hiểu ra tâm ý lão bà bà, liền vẫy tay cho thiếu nữ theo hầu mình hành động, bấy giờ liền thấy cả ba thiếu nữ liền chạy đến bên người Đồng Thiên Kỳ, hiển nhiên bọn họ muốn mang chàng bỏ chạy đi trốn.

Nhưng khi cả ba vừa đến bên Đồng Thiên Kỳ, thì bỗng nhiên thấy cửa có bóng người xuất hiện, kèm theo tiếng tung hô:

- Cốc chủ giá lâm!

Ba thiếu nữ lập tức dừng tay, thiếu nữ chạy đầu tiên cũng vừa lúc đẩy được Nhạc Thanh Tùng ra đến giữa phòng.

Đồng Thiên Kỳ đưa mắt nhìn nhanh ba vị đường chủ, chỉ thấy bọn họ đứng nghiêm túc cúi đầu hô vang:

- Cốc chủ vạn an!

Một giọng cười mê hồn vang lên, tiếp là giọng nói ngân như nhạc:

- Miễn lễ!

- Đa tạ Cốc chủ, thỉnh tọa!

Giọng Cốc chủ lại vang lên:

- Không cần, ta đi ngay.

Đồng Thiên Kỳ lúc này mới từ từ quay lại, ánh mắt chành vừa chạm vào người kia bất thần ngưng mậu bất chuyển.

Nguyên khúc này ngay tại cửa Vạn Hoa phòng giữa hai ả nữ hầu linh lợi chính đang đứng một thiếu nữ mặt ngọc mày ngài, toàn thân trắng muốt như thạch bích tợ hồ như lộ hẳn ra ngoài bộ xiêm y ngắn ngủn, đôi môi son chín mọng mấp máy như lúc nào cũng lộ nụ cười hàm tiếu. Thiếu nữ niên kỷ chừng trên dưới hai mươi, quả là một tòa thiên nhiên tuyệt đẹp chưa từng thấy.

Ánh mắt mỹ nhân vừa chạm ánh mắt Đồng Thiên Kỳ, bất giác thương tâm cũng xao động,

nhưng nàng không để lộ ra sắc mặt, chỉ trầm nghĩ:

"Nếu như người này là Đồng Thiên Kỳ, thì trong võ lâm bất kể người nào dù luận nhân phẩm, công lực, chỉ e cũng không thể sánh nổi.

Đồng Thiên Kỳ điều chuyển ánh mắt.

Mỹ nhân cũng thay đổi hướng nhìn về phía ba vị đường chủ cười tự nhiên nói:

- Vừa rồi ba vị rói muốn phế ai vậy?

Giọng mỹ nhân nói hồn nhiên, chừng như không có chút tâm kế.

Hạ Liên dường chú chỉ liếc mắt nhìn nhanh Xuân Đào đường chủ, cung kính nói:

- Là Nhạc Thanh Tùng, vì hắn không nguyện quy thuận!

Xuân Đào đường chủ cười nhạt trong lòng, thầm nghĩ:

"hừ, chỉ e ngươi không qua mắt nổi tiểu yêu tinh này, trước khi chưa có chuyện gì xảy ra ta cũng nên tặng các người một chút nhân tình".

Từ khi thấy mỹ nhân xuất hiện, ánh mắt thèm muốn của Nhạc Thanh Tùng không rời thân hình Cốc chủ, đến lúc này nghe câu phán của Hạ Liên đường chủ thì giật thót mình, buột miệng la lên:

- Cốc chủ, Nhạc Thanh Tùng nguyện lòng quy phục, vĩnh viễn hầu hạ Cốc chủ, quyết không hai lòng. Nhạc Thanh Tùng này thề trước trời đất!

Nói rồi, quả nhiên gã tự động quỳ sụp xuống trước mặt mỹ nhân.

- Thật vậy sao?

Cốc chủ buông hỏi mấy tiếng, rồi nhìn về phía Đồng Thiên Kỳ, thấy mặt chàng thoáng nộ thì phương tâm đột nhiên cảm giác ngọt ngào.

Nhạc Thanh Tùng hươ tay phân bua:

- Người không chịu quy thuận không phải là tôi, mà chính là Đồng Thiên Kỳ.

Tợ hồ như sợ lời mình vừa nói không đủ rõ ràng, gã nhấn mạnh:

- Huyết Kiếp Thủ, Đồng Thiên Kỳ!

Ba vị đường chủ không ngờ chuyện bại lộ chính do miệng gã, tuy lòng tức anh ách nhưng không ai dám lên tiếng:

Cốc chủ đảo mắt phụng nhìn Đồng Thiên Kỳ, cười nói:

- Ta cũng nghe nói Đồng Thiên Kỳ đã đến đây, quả thực là vậy ư?

Vừa nói Cốc chủ vừa đưa ánh mắt dò hỏi ba vị đường chủ.

Đồng Thiên Kỳ cũng theo bản năng tự nhiên đưa mắt nhìn ba vị đường chủ, chỉ thấy Thu Cúc

đường chủ và Hạ Liên đường chủ sắc mặt thoáng run, bốn ánh mắt lấm lét nhìn về thiếu nữ sau lưng cốc chủ phía bên trái.

Theo ánh mắt của hai vị Đường chủ, Đồng Thiên Kỳ nhận ra ả thị nữ này đưa mắt nháy nháy lại đồng thời tay xua xua nhẹ.

Hạ Liên đường chủ có chút nhẹ người, cung kính nói:

- Chúng ty chức vốn định bẩm báo Cốc chủ, thế nhưng thấy trời còn chưa sáng nên không dám quấy nhiễu giấc ngọc Cốc chủ. Bởi vậy mới dám mạo muội làm chủ, trước hết thuyết phục hắn.

Cốc chủ cười tự nhiên không chút hoài nghi, nói:

- Hắn chịu quy thuận Bổn cốc chứ?

Không đợi ba vi Đường chủ kịp đáp, Đồng Thiên Kỳ lãnh đạm nói ngay:

- Đồng mỗ còn sống đây, há không thể tự đáp, Cốc chủ sao không trực tiếp hỏi Đồng mỗ?

Cốc chủ đưa ánh mắt lưu tình nhìn Đồng Thiên Kỳ, cười nhẹ nhàng nói:

- Vậy thì hiện tại ta hỏi được chứ?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt đáp:

- Trước lúc hỏi, Đồng mỗ nhắc lại một câu mà Đồng mỗ đã tuyên bố với quý Sứ giả trước khi đặt chân vào Vạn Hoa Cốc này!

- Vậy ư ngươi thử nói nghe xem!

Đồng Thiên Kỳ giọng lạnh như băng:

- Mồ hôi của Huyết Kiếp Thủ còn quý hơn máu của kẻ thù!

Phấn diện mỹ nhân thoáng chút run lên, nhưng vẫn nụ cười hồn nhiên:

- Ta nghĩ ngươi nhất định đổ không ít mồ hôi?

Đồng Thiên Kỳ đưa ánh mắt lãnh bạo nhìn lên trần Hoa phòng, buông rõ từng tiếng:

- Bởi vậy quý cốc cũng sẽ đổ không ít máu, nếu như Qúy cốc xử trí không thích đáng.

Tuy nói chuyện với cô ta, nhưng từ nãy đến giờ chàng không hề nhìn cô ta thêm lần nào nữa.

Mỹ nhân chừng như bị xúc phạm vì thái độ của chàng, trong lòng khởi nộ nhưng vẫn không dễ để người khác nhận ra, chỉ đưa mắt nhìn ba vị Đường chủ nói:

- Lời hắn là ý thế nào?

Xuân Đào đường chủ biết Đồng Thiên Kỳ rất lợi hại, nên tranh đáp:

- Khải bẩm Cốc chủ, ý hắn muốn nói chỉ cần còn một hơi thở cũng quyết đối đầu với Bổn cốc.

Sắc mặt Cốc chủ đã thấy khẩn trương, liền quay nhìn Đồng Thiên Kỳ gặng hỏi:

- Ý ngươi đúng như thế sao?

Đồng Thiên Kỳ lành lạnh gật đầu đáp:

- Do vậy Đồng mỗ mới khuyến cáo quý cốc nên xử trí đắc pháp.

Mỹ nhân phấn diện hiện sát cơ, cười nhạt nói:

- Đồng Thiên Kỳ, bổn cốc xưa nay thâu phục không biết bao nhiêu nhân vật hào kiệt ngoan cường còn gấp trăm lần ngươi, ngươi tin không?

Tuy ra mặt như vậy, nhưng tinh tê lắm mới có thể nhận được cô ta cố giả trang là vậy. Đồng Thiên Kỳ nhún vai lạnh giọng đáp:

- Đối với Đồng mỗ, chỉ e Cốc chủ thất vọng!

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi đoạn ngôn quá sớm đấy!

Dứt lời liền quay người nhìn thiếu nữ đứng hầu sau lưng, quát hạ lệnh:

- Tâm Lan, mang hắn về nhốt trong Khê Hoa phòng ở Mẫu Đơn viên cho ta.

Thị nữ tên Tâm Lan "Dạ" một tiếng, khoát bộ về phía Đồng Thiên Kỳ, đưa tay định bắt chàng.

Đồng Thiên Kỳ thoái lùi một bước, lạnh giọng nói:

- Cô nương xin dẫn đường, Đồng mỗ tự di được!

Vừa nói vừa sãi bước đi ra hướng Hoa môn, thị nữ cũng liền cất bước đi sát theo.

Thấy cả hai đã đi khuất, Cốc chủ khi ấy mới quay nhìn thiếu nữ theo hầu còn lại, nói:

- Sương Mai, chúng ta đi!

Trong câu nói có chút hàm nộ khí. Ba vị Đường chủ thấy vậy thì trầm giọng quát lớn:

- Liệt đội tiễn Cốc chủ!.

Cốc chủ phất tay cản lại, nói:

- Miễn tống?

Dứt lời cùng Sương Mai bước ra khỏi phòng.

Nhạc Thanh Tùng thấy vậy thì hoảng hốt định chạy theo Cốc chủ, nhưng Hạ Liên đường chủ đã cười nhạt nói:

- Tiểu tử, đứng lại cho ta.

Vừa dứt lời liền xuất thủ điểm "á môn huyệt" trên người gã.

Thu Cúc đường chủ nhìn ra hướng cửa phòng, thấy đã khuất Cốc chủ, cười nhạt nói:

- Đồng Thiên Kỳ lần này khó thoát chết!

Xuân Đào đường chủ thì nhạt giọng nói:

- Tiểu muội cho rằng hắn không chết được!

Thu Cúc đường chủ nãy giờ dằn cơn tức giận, lúc này vừa nghe vậy quay phắt người lại, lớn tiếng:

- Căn cứ vào đâu ngươi dám nói vậy?

Hạ Liên đường chủ nghe thế cũng phụ vào nói:

- Xuân Đào đường chu hẳn cho rằng Cốc chủ là một tiểu nữ tử thiên chất ngây ngô, không chút tâm cơ gian giảo?

Xuân Đào đường chủ cười nhạt nói:

- Với công lực của Cốc chủ quyết không thể không nghe câu chuyện giữa chúng ta, vậy mà Cốc chủ không chút phản ứng.

Thu cúc đường chủ biến sắc, buột miệng la lên:

- Các người nói đại cục trong bổn cốc, Cốc chủ đều nắm hết?

Hạ liên đường chủ trầm giọng:

- Chỉ mong là không phải vậy, bằng không chỉ cần nó liên thủ với Đồng Thiên Kỳ thì đại họa lâm đầu là chúng ta chứ không phải là nó!

Xuân đào đường chủ chấn động trong đầu, nói:

- Chẳng lẽ chúng ta chết đống ở đây để chờ đợi một sự thực sắp đến?

Thu Cúc đường chủ tức giận nói:

- Xuân Đào đường chủ hẳn thấy quá lẻ loi chăng?

Xuân Đào đường chủ cười nhạt:

- Như luận công lực thì nhị vị tỷ tỷ có hợp lại cũng chưa phải là đối thủ của tiểu nữ đó, nếu nói tiểu muội lẻ loi thì chỉ e nhị vị tỷ tỷ vô phương đối phó. Nước xa không cứu nổi lửa gần, chẳng bằng chúng ta chịu nhịn nhau?

Hạ Liên đường chủ nghe vậy gật đầu đáp ngay:

- Lời Xuân Đào đường chủ quả có lý, hợp thì sinh, phân thì tử, vì hoàn cảnh đã quá cấp bách, chúng ta không thể không liên kết với nhau để đối phó. Còn sau này thì...

Xuân Đào đường chủ vừa nghe đến đó, cười nhạt cắt ngang:

- Thắng làm vua, thua làm mọi, chuyện về sau cứ để về sau hẳn tính, trước mắt cả ba chúng ta cần chuẩn bị đối phó!

Nói rồi tự mình rời khỏi vạn Hoa phòng trước, hai vị Đường chủ còn lại đưa mắt nhìn nhau một cái đầy hàm ý, rồi cùng xuất lĩnh chúng nhân thuộc hạ rời khỏi Hoa phòng.

oo Trầm mặc đối diện với nhau hồi lâu mà chưa ai lên tiếng mở lời trước. Đồng Thiên Kỳ từ khi bước chân vào hoa cát này, khung cảnh u nhã giản dị, mọi cái thuần khiết quý phái nhưng không xa hoa đã gây cho chàng một ấn tượng chủ nhân ở đây quyết không phải là người phóng túng phù phiếm.

Các lâu nằm lọt thỏm giữa một rừng hoa muôn sắc muôn hương, làn xuân phong thoảng qua đưa hương khiến người ta càng phải ngây ngất trước phong cảnh tịch tĩnh trang nhã này.

Vị Cốc chủ xinh đẹp kiều diễm ngưng đôi mắt long lanh nhìn tuấn diện của chàng hồi lâu, đôi môi hạnh đào máy máy một lúc mới hỏi:

- Đồng công tử có thấy hoa cỏ ở đây trồng dưỡng không tồi chứ?

Đồng Thiên Kỳ vẫn ngưng ánh mắt bên khoảng không ngoài ô cửa sổ:

- Hoa lạ nhã thất, quý mà không xa hoa, Đồng mỗ thực không ngờ chủ nhân cư trú ở đây lại là Cốc chủ.

Nét cười chợt biến mất trên hồng diện mỹ nhân nàng thốt lên thất thanh:

- Ngươi cảm thấy ta không xứng để ở đây sao?

Đồng Thiên Kỳ vẫn không quay đầu lại, giọng điềm nhiên như không:

- Đồng mỗ chính nghĩ vậy.

Phấn diện đột tái sạm lại, mỹ nhân không kiềm nổi cơn giận vung tay chộp mạnh vào cổ tay của Đồng Thiên Kỳ lúc ấy đang để thỏng trên bàn, gằn giọng:

- Đồng Thiên Kỳ, ở đây mà dám buông cuồng ngôn, chỉ e tay chân ngươi không đủ cứng!

Cổ tay tuy bị bóp kêu răng rắc đau điếng, thế nhưng Đồng Thiên Kỳ sắc mặt vẫn không đổi, thản nhiên quay đầu nhìn lại quét nhanh ánh mắt lên mặt mỹ nhân:

- Cốc chủ dễ nổi nóng như vậy, thực là một điều ngoài sự suy nghĩ Đồng mỗ.

- Hừ, vậy trong suy nghĩ của ngươi có lẽ bổn cô nương không dám giết ngươi?

- Ừm, chí ít thì trước mắt Cốc chủ chưa thể giết Đồng mỗ.

Mỹ nhân chấn động trong đầu, bất giác buông lơi tay chàng cười nhạt nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi nói đúng, thế nhưng ngươi có biết duyên cớ là đâu không?

Đông Thiên Kỳ lại thả ánh mắt ra ngoài song cửa, lãnh đạm nói:

- Vạn hoa Cốc chủ mặt ung dung mà lòng rối ren, đã đến hồi quyết liệt mà Cốc chủ vẫn chưa biết chỗ dùng Đồng mỗ!

Mỹ nhân nghe vậy thì càng chấn động, lại cười nhạt:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi nghĩ chỉ bằng vào mấy câu mà có thể khiến bổn cốc bất hòa sao?

Đồng Thiên Kỳ cười điềm nhiên không chút đổi sắc:

- Bậc đại trí như người ngu, Cốc chủ tâm kế hơn người, ba vị Đường chủ trí lực quả còn kém xa Cốc chủ. Thế nhưng không đến nổi ngu muội chết đến thân mà không biết, bọn họ sở dĩ đã lâu mà chưa manh động đó là điều sai lần đầu tiên, họ đã lấy tuổi tác của Cốc chủ để đánh giá trí lực của Cốc chủ!

Mỹ nhân sửng sờ nhìn chàng hồi lâu, đột nhiên cười vui nói:

- Đồng Thiên Kỳ, trước đây người trên võ lâm kính nể ngươi ta thực không tin, hiện tại ta cảm thấy sự đánh giá của bọn họ còn chưa đủ thấu đáo - Cốc chủ quá khen, nhưng Đồng mỗ chỉ chú trọng việc Cốc chủ giải Đồng mỗ đến đây hẳn không để nói những chuyện phiếm này?

Mỹ nhân chau mày, nhìn chàng cười hỏi lại:

- Ngươi sợ không đủ thời gian sao?

Đồng Thiên Kỳ nhún vai cười nhạt:

- Sự thực thì Cốc chủ mới là người cảm thấy thời gian không đủ, như Đồng mỗ đã nói, ba vị Đường chủ dù trí lực có kém xa Cốc chủ, nhưng quyết không thể tử nạn lâm đầu mà chẳng hay!

- Ạ. ngươi lo dùm Bổn Cốc chủ đấy?

- Cốc chủ thấy có khả năng đó không?

Nghe hỏi ngược lại, mỹ nhân không chút đắn đo gật đầu đáp:

- Ồ, ta thấy có khả năng, bởi vì chính ta cũng lo dùm ngươi.

Câu nói vừa buột khỏi cửa miệng, phấn diện hồng lên, nàng thẹn quay nhanh đầu vờ gọi lớn:

- Tâm Lan, mang rượu ngon lên!

Chừng như đã chờ từ lâu, chỉ nghe từ sau hậu các một giọng thanh tao ứng đáp, Tâm Lan thướt tha hai tay bưng mâm rượu ra đặt trên bàn, rồi lặng lẽ rút lui.

Vẫn hai người mặt đối mặt, mỹ nhân khéo léo đưa đôi tay ngà rót rượu đầy hai chung, nâng một chung đưa đến cho chàng, nói:

- Đồng Thiên Kỳ, chúng ta vào chính đề vậy!

Đồng Thiên Kỳ từ từ quay đầu lại nhìn thiếu nữ một cái, cười nói:

- Cốc chủ nói đi.

Mỹ nhân lại đưa tay vào trong lần áo lấy ra một chiếc bình ngọc xanh nhỏ bằng ngón tay, đưa đến cho chàng, nói:

- Đồng công tử mở ra đi.

Đồng Thiên Kỳ đón lấy bình ngọc, mở nút đậy ra, thiếu nữ giục:

- Đổ ra đi!

Đồng Thiên Kỳ nhất nhất nghe theo lời mỹ nhân, vừa đổ ra bàn chàng ngớ người vì duy nhất chỉ có một viên tợ sáp trắng trong như tuyết, tuyệt không có viên thứ hai.

Mỹ nhân với lấy viên kỳ dược thả vào trong chén rượu, lập tức chén rượu sôi lên một lúc, rượu lập tức trở màu thành xanh cánh trà.

- Ngươi dám uống vào chứ?

Đồng Thiên Kỳ nghe câu hỏi khích chỉ mỉm cười rồi đưa tay nắm lấy chung rượu ngửa cổ nốc một hơi cạn sạch.

- Í, công tử không sợ tôi dụng kế gì sao?

Đồng Thiên Kỳ chỉ cười điềm nhiên:

- Nếu để Cốc chủ lệnh cho thuộc hạ đè Đồng mỗ ra đổ vào mồm, há chẳng phải Đồng mỗ là không biết thức thời sao?

Mỹ nhân ngửa mặt cười khanh khách một hồi, rồi nhìn Đồng Thiên Kỳ nói:

- Hiện tại chúng ta nói đến cuộc trao đổi.

- Đồng mỗ giúp cô nương thanh toán gia sự, đúng không?

- Đúng, nhưng chỉ mới là một nửa.

Đồng Thiên Kỳ giật mình, buột miệng nói:

- Chẳng lẽ còn một nửa là Đồng mỗ trọn đời giữ kín chuyện này?

Mỹ nhân lắc đầu, mặt phấn hồng bỗng chốc ửng đỏ lên, ấp úng nói:

- Có lẽ nửa còn lại phải do tôi nói cho công tử...

Nói đến đó nàng ngừng lại trầm ngâm một lúc mới ngập ngừng nói tiếp:

- Nếu như.. nếu như..

Lắp bắp một lúc nàng vẫn không sao thốt được hết câu.

Đồng Thiên Kỳ ngớ người không hiểu là sao, bèn đoán:

- Hay là vì dược lực chưa phát tác, nên chưa đến lúc Cốc chủ nói ra?

Mỹ nhân hít vào một hơi dài, trấn tĩnh hỏi thẳng ra:

- Công tử có biết vừa rồi uống vào là thứ gì không?

Đồng Thiên Kỳ giật thót mình, thất thanh nói:

- Đồng mỗ xưa nay không rành dược vật - Vạn Niên Tuyết Liên Tử?

Mỹ nhân buông từng tiếng vô cùng trang trọng.

Đồng Thiên Kỳ ngưng mắt kinh ngạc, chàng nhìn chăm vào khuôn mặt mỹ nhân hiện giờ rất nghiêm túc tợ hồ như không có chút gì giả dối. Thế nhưng lòng chàng vẫn băn khoăn tợ hồ như khó tin được, làm sao cô ta có thể đánh đổi bằng một cái giá đắt như vậy được?

- Vạn Niên Tuyết Liên Tử là loại hạt sen tuyết ngàn năm hiếm có, thế gian thuộc hạng thượng phẩm, uống vào không những trừ bệnh khử độc, mà còn kéo dài tuổi thọ.

Người luyện công phu uống vào có thể tăng chân lực đến sáu mươi năm công phu, Cốc chủ...

Mỹ nhân không đợi chàng nói hết, cắt ngang nói:

- Với tôi chẳng có gì đáng gọi là thượng phẩm hiếm lạ, bởi vì tôi đã từng uống đến bốn hạt.

- Nhưng... Đồng mỗ vẫn thấy Cốc chủ phí một cái giá quá đắt.

Mỹ nhân lắc đầu:

- Không đắt, bởi vì...

Mặt phấn lại ửng hồng, nàng với vội chén rượu còn lại trên bàn uống cạn như để lấy dũng khí, mới buột miệng nói:

- Bởi vì trong tương lai hai ta liên thủ hành đạo giang hồ, công tử chân lực càng cao càng tốt, lúc ấy chúng ta có thể xưng bá toàn võ lâm Trung nguyên.

Dù đã biết mỹ nhân cho mình uống đúng thực "Vạn Niên Tuyết Liên Tử" nhưng trên mặt Đồng Thiên Kỳ vẫn không lộ nét vui, trầm lãnh nói:

- Đồng mỗ vẫn cảm thấy Cốc chủ phí một cái giá quá cao. Cốc chu chừng như côn có nhiều vấn đề chưa nghĩ tới.

Mỹ nhân cười ngọt ngào:

- Hẳn công tử sợ sau khi chúng ta liên thủ rồi, ai sẽ nghe ai đây?

Nói đến đó mặt nàng đỏ gay, cúi đầu thẹn thùng nói:

- Hai ta có thể kết... duyên... phu thệ..

Đồng Thiên Kỳ nghe câu này sửng người đến một hồi lâu, đột nhiên lạnh lùng nói:

- Vì lý tưởng và dã tâm mà chọn người bằng võ công, Cốc chủ làm vậy không thấy quá uẩn khúc dày vò mình sao?

Mỹ nhân không ngờ Đồng Thiên Kỳ coi hành động của mình chỉ vì mục đích dã tâm, mặt phấn đanh lại, vụt đứng lên rồi đột nhiên nàng vung tay tát "bốp" một cái vào mặt chàng. Khi tát xong, nàng đứng khựng người không ngờ mình lại nóng nảy đến thế, cứ trân mất nhìn chăm vào má chàng còn in hằn năm dấu tay của mình.

Đồng Thiên Kỳ từ từ dưa tay lên xoa xoa một bên má, giọng lạnh nhạt:

- Với một người như Cốc chủ đủ làm điên đảo bao anh hùng hào kiệt, sao không chọn mặt người cam tâm tình nguyện phủ phục dưới gấu mình!

Nói hết câu đột nhiên chàng cảm thấy một cỗ nhiệt khí khởi phát từ đan điền, chàng biết dược vật bắt đầu có tác dụng, chú nhìn lạnh lạnh thiếu nữ lần nữa, rồi từ từ ngồi tĩnh tọa điều tức trị liệu thương thế.

Mỹ nhân ngồi phịch xuống thừ người thở ra nhìn Đồng Thiên Kỳ, thầm nghĩ:

- Ngươi chỉ uổng phí công lực, "Ngưng tuyết tán công độc" của Vạn Hoa Cốc xưa nay chưa từng có thuốc giải. ài, bậc trí trăm suy nghĩ cũng có lúc sơ thất, không ngờ Hoa Ngọc Phụng ta lại có ngày tán thân dưới tay con hầu tâm đắc của mình Nàng nghĩ đến đó, lại nhìn Đồng Thiên Kỳ thở dài thổn thức trong lòng cho chàng nghe. Chàng có biết chăng từ khi nghe danh chàng, tuy chưa diện kiến nhưng Đồng Thiên Kỳ, ba tiếng ấy đã ăn vào tâm thức của ta. Ài... có lẽ ta cần phải chỉnh đốn lại cách phục trang lẫn thái độ đối xử mới hy vọng có ngày chàng nhận thấy chân tâm của ta, quyết không phải chỉ vì dã tâm mà đánh mất đi ái tình nam nữ! ".

Nghĩ rồi, nàng thờ thẩn đưa ánh mắt nhìn ra song ngoại, ngưng mắt xa xăm tợ như hồn rời khỏi xác.

Công dụng của Vạn Niên Tuyết Liên Tử quả nhiên thần hiệu tốc độ, chỉ trong giây lát khuôn mặt tái xanh của Đồng Thiên Kỳ lập tức hồng nhuận hữu thần.

Lại nói, chính trong lúc này từ bên trong khe cửa một đôi mắt đang nhìn ra theo dõi, đó chính là ả hầu tâm đắc nhất của Cốc chủ - Tâm Lan.

Vừa rồi, chính mắt ả nhìn thấy Cốc chủ uống chén rượu độc vào, thế nhưng vì oai nghi thường ngày của Cốc chủ, cho nên lúc này ả vẫn chưa dám vọng động ra mặt.

Trong trầm tịch, thời gian tợ hồ như trôi qua rất chậm...

Đồng Thiên Kỳ từ từ mở mắt ra, chàng cảm thấy tinh thần sảng khoái kỳ lạ, chân lực sắc diện hoàn toàn hồi phục như xưa, thậm chí còn uy nghi tuấn tú hơn trước là khác.

Chàng đưa mắt nhìn Cốc chủ vẫn ngồi đối diện, điềm nhiên nói:

- Cốc chủ chờ lâu!

Hoa Ngọc Phụng vẫn không quay dầu lại nói giọng xa xăm:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi và ta hiện tại liên thủ cũng không có khả năng Đồng Thiên Kỳ khựng người nhưng rồi cười nói:

- Có câu "Đạo bất đồng, bất tương vi mưu" Cốc chủ chớ lo Đồng mỗ thay tâm chuyển ý, trong chuyện này chúng ta ai có phần nấy.

Hoa Ngọc Phụng nghe vậy cười lên khanh khách:

- Ngươi nghĩ rằng có thể rời được khỏi đây?

Đồng Thiên Kỳ mặt biến sắc:

- Cốc chủ giờ mới nói câu này, chẳng thấy chậm đó sao?

- Có lẽ sớm nữa là khác!

Hoa Ngọc Phụng vừa dứt câu nói, đột nhiên một giọng nói vang như chuông:

- A Di Đà Phật, lão nạp không mời mà vào, thực quấy nhiễu Cốc chủ, ngưỡng mong hải hà!

Hoa Ngọc Phụng không chút kinh ngạc, đầu cũng không quay lại, mắt vẫn ngóng ngoài song cửa. Đồng Thiên Kỳ ngược lại, nghe có tiếng người vào liền nghiêng đầu ghé mắt nhìn, mới thấy đó là Thùy Long Tăng và Tâm Lan đứng sóng vai nhau ngay ngạch cửa.

Đồng Thiên Kỳ mặt trầm lại, chính vừa định đứng lên thì đã nghe Hoa Ngọc Phụng lạnh giọng nói:

- Người Linh Sơn phái đã đến, không cần khách sáo, Vạn Hoa Cốc chủ đã bại trong tay các ngươi!

Đồng Thiên Kỳ không khỏi sửng người, bất giác quay đầu nhìn nàng, chợt thấy trong đôi mắt thâm đen của nàng lộ nét oán độc, thế nhưng thần sắc vẫn trấn tĩnh và trên khóe môi vẫn nụ cười thản nhiên, chàng thầm nghĩ:

"Nếu như cô ta đã trúng ám toán mà vẫn còn trấn định bình thản như vậy, đủ thấy tính khí của cô ta quật cường thế nào rồi".

Nghĩ thế chàng bèn nén sát khí vào lòng, không để lộ ra mặt.

Thùy Long Tăng lúc ấy cười lớn nói:

- Ấy chỉ là Cốc chủ có lòng nhượng bộ!

Đến lúc này Hoa Ngọc Phụng mới từ từ quay đầu nhìn lại, cười nhạt:

- Đại sư sao không vào đây, hay là không tin lắm vào "Ngưng huyết tán công độc"? Hay là một trong hai bọn ta đây có người chưa bị uống?

Thùy Long Tăng quét nhanh ánh mắt về phía Đồng Thiên Kỳ, nói:

- Lão nạp là người xuất gia nào dám phân biệt khinh trọng bỉ thử, trước đây Cốc chủ tức giận mà tát một cái lão nạp đã biết là nhận được khoan nhượng, nếu như Cốc chủ đã có thịnh tình thì lão nạp sẽ vào!

Nói rồi lão khoát chân bước đến. Đồng Thiên Kỳ lúc này đã ngầm vận chân lực thấy thông suốt mười hai kinh thì rất mừng, biết dược vật đã tác dụng khử độc thông mạch.

Hoa Ngọc Phung quét ánh mắt lạnh lùng nhìn Tâm Lan một cái, cười nói:

- Tâm Lan, ngươi đã bán chủ, nhưng hiện tại vẫn còn chịu sự sai kiến của ta, hãy vào trong mang áo khoát dài cho ta.

Có lẽ do từ trong tiềm thức ăn sâu sự kính nể lẫn sợ hãi đối với chủ mình, cho nên vừa nghe Cốc chủ ra lệnh, Tâm Lam vội vàng chạy vào trong. Chỉ lát sau đã thấy trở ra với chiếc áo khoát choàng hồng trên tay trao cho Hoa Ngọc Phụng.

Hoa Ngọc Phụng nhìn Đồng Thiên Kỳ, rồi nhìn Thùy Long Tăng nói:

- Trước mặt khách thay mặc áo quần thật bất nhã, nhưng Hoa Ngọc Phụng chỉ còn cách này, xin lượng thứ.

Nói rồi nàng bình tĩnh khoát chiếc áo choàng ngoài vào, nét đẹp kiều diễm của nàng phút chốc trở nên kiêu sa diễm lệ, nàng nhìn Đồng Thiên Kỳ nói:

- Bởi vì chàng không thích thấy tôi ăn vận lộ liễu như thế này!

Khoát xong chiếc áo dài, nàng từ từ ngồi xuống nhìn chàng cười hỏi:

- Như vậy được rồi chứ?

Đồng Thiên Kỳ nhìn thấy nàng cười thế nhưng thầm biết trong lòng cô ta hiện tại đang thổn thức khóc. Chàng điềm nhiên nói:

- Tòa lâu các ưu nhã này hiện tại đã có chủ nhân chính thức của nó.

Hoa Ngọc Phụng chớp mắt hỏi lại:

- Câu tán thưởng thành tâm đấy chứ?

- Đồng mỗ nói thực lòng.

Trong đôi mắt nàng đã thấy long lanh ngấn lệ, nàng cười ngọt ngào nói:

- Có lẽ ít người con gái nào nhận được câu tán thưởng của chàng!

Nói rồi nàng quay mặt nhanh nhìn ra ngoài cửa sổ như muốn giấu đi hai hạt lệ châu lăn dài trên má phấn.

Thùy Long Tăng đưa đôi mắt cú nhìn chăm vào người Hoa Ngọc Phụng, đột nhiên cười tràng dài man dại nói:

- Lão nạp quấy nhiễu mỹ mộng nhị vị, thế nhưng lão nạp giờ đây cứ thích chiêm ngưỡng đôi tay trắng muốt và đôi chân ngọc ngà của Cốc chủ, không biết Cốc chủ có chịu ban ân cho?

Hoa Ngọc Phụng nghe vậy thì tái mặt thất thanh la lên:

- Đại sư là người xuất gia?

Thùy Long Tăng liếc nhìn nhanh cánh tay lần trước bị đánh gãy trên Vạn Thánh Đảo, lão lại nhìn Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Đồng thí chủ hận không muốn nhìn thấy cô ta tự thoát y, thế nhưng lão nạp thực không nhịn nổi món ấy đâu! Ha ha hạ..

Đồng Thiên Kỳ quét ánh mắt sắc lạnh như băng lên mặt lão, cười gằn:

- Đại sư, Đồng mỗ nhớ đã nói qua với ngươi lần sau gặp lại trên đất Trung nguyên thì kể như ngươi tới kỳ tuyệt mệnh, hiện tại Đồng mỗ muốn thay đổi thêm một tí!

- Hừ, hay là ngươi định gia hạn thời gian?

- Không, chỉ là cách chết không giống trước mà thôi, chặt làm ba khúc!

Thùy Long Tăng cười tít mắt tợ hồ như không chút run sợ:

- Hi hị.. Vậy thì Đồng thí chủ chỉ sợ đợi đến kiếp sau, hiện tại lão nạp trước hết lấy lại cánh tay thí chủ, sau đó xem ta và ngươi ai hữu hạnh được thay Cốc chủ cởi xiêm y? Hi hị..

Đồng Thiên Kỳ cất tiếng cười cuồng bạo:

- Ác tăng ngươi chỉ e kiếp này đã hết cơ hội?

Tợ hồ như đã tính toán kỹ trong đầu, Thùy Long Tăng khẳng khái cử bước đi đến bên bàn, đưa tay chộp lấy cổ tay Đồng Thiên Kỳ, cười nhạt nói:

- Đồng Thiên Kỳ, có lẽ ngươi chưa từng thấy qua người uống phải "Ngưng huyết tán công độc"?

Nói đến đó tay lão đã thấy chộp tới. Đồng Thiên Kỳ tay để hờ trên bàn, đột nhiên nhanh như chớp, chỉ bằng một cái trở tay, cả cổ tay của lão hòa thượng nằm gọn trong bàn tay như kiềm sắt của chàng, một tiếng cười lạnh lùng:

- Ha ha hạ.. Có lẽ ngươi chưa biết rằng Đồng mỗ đã uống Triết Long nội đan?

Hồi 57 - Vừa Phục Hồi Trừng Trị Ác Tăng

Sự tình đột biến không những nằm ngoài suy nghĩ của Thùy Long Tăng, mà ngay cả Hoa Ngọc Phụng và Tâm Lan cũng bị bất ngờ. Trên mặt Hoa Ngọc Phụng nét mừng hiện rõ, ngược lại ả hầu Tâm Lan thì lo sợ không giấu được.

Chỉ sau mấy giây đã thấy từng hạt mồ hôi lớn như hạt đậu rịn ra trên trán lão ác tăng, có lẽ cổ tay bị bóp đau điếng khiến cho lão cảm thấy như nghẹt cả hơi thở.

Huyệt Mi tâm trên trán Đồng Thiên Kỳ đã thấy ửng đỏ như máu, chàng cười gằn từng tiếng:

- Mạng cẩu ngươi có lẽ chấm dứt tại đây!

Nói rồi từ từ nâng cánh tay đối phương lên, song chỉ đã thấy vung ra chuẩn bị điểm đến lấy đôi mắt lão.

Thùy Long Tăng ngửa đầu lui phía sau theo bản năng miệng la lớn:

- Đồng Thiên Kỳ, thừa lúc người không phòng tấn công, không phải bản sắc kẻ anh hùng.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Thừa lúc người không phòng mà tấn công, câu này thoát ra từ miệng ác tăng ngươi kể cũng đáng ngạc nhiên đấy. Nhưng được, Đồng mỗ cũng muốn cho ngươi một cơ hội tranh sống cuối cùng?

Nói rồi chàng thả mạnh tay ra, khiến cả người lão ta lảo đảo chúi về sau đến mấy xích.

Tâm Lan nhìn thấy tình hình, biết Thùy Long Tăng mà chết rồi thì sẽ đến lượt mình, lúc ấy trong đầu ả bỗng nghĩ đến Hoa Ngọc Phụng giờ đã bị trúng độc.

Bất giác lấm lét nhìn nhanh phía Đồng Thiên Kỳ, rồi chân từng bước lại gần Hoa Ngọc Phụng.

Thùy Long Tăng đã đứng lên, vẫn thấy Đồng Thiên Kỳ ngồi yên trên ghế, mặc dù lão cách cửa ra vào chưa đầy tám xích, thế nhưng lão tợ hồ như không đủ can đảm để bỏ chạy thoát thân.

Đồng Thiên Kỳ quét mắt nhìn lão một cái lạnh lùng, nói:

- Đại sư, ngươi thời gian có hạn, hiện tại mau hạ quyết tâm đi!

Đôi mắt cú của Thùy Long Tăng đảo quanh phòng một vòng, bất chợt lão nhận ra Tâm Lan chính đang điều chuyển lại gần Hoa Ngọc Phụng, trong lòng lão chợt rộn lên, buột miệng nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi đứng lên đi, Phật gia lần này quyết lấy mạng ngươi!

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười lãnh bạo, nói:

- Hễ Đồng mỗ đã, đứng lên rồi thì đại sư ngươi phải trả giá đắt đấy.

Trong lòng khẩn trương, Thùy Long Tăng cười nói:

- Đồng Thiên Kỳ, chỉ cần ngươi có đủ khả năng đó, lão nạp sẽ chờ hầu ngươi!

Đồng Thiên Kỳ lại cười nhạt tiếng nữa, vịn tay vào thành ghế vừa định đứng lên, đột nhiên nghe giọng Tâm Lan the thé quát lớn:

- Đồng Thiên Kỳ, nếu như ngươi cảm thấy mạng hai chúng ta đắt hơn mạng tiểu thư thì ngươi cứ đứng lên đi!

Đồng Thiên Kỳ không quay người lại thế nhưng chàng như đã hiểu ra chuyện gì, từ từ buông tay khỏi thành ghế, lạnh giọng nói:

- Bán chúa cầu vinh là hạng mạc lưu, cô nương thế nào cũng có ngày rơi vào tay Đồng mỗ.

Nét khẩn trương lo lắng trên mặt Thùy Long Tăng giãn ra, lão cười kha khả nói:

- Đồng Thiên Kỳ, lần này thì lão nạp đắc thủ đấy nhé?

Nói rồi lão bước đến phía sau người Tâm Lan về phía trái, nói tiếp:

- Đồng Thiên Kỳ, hiện tại chúng ta phải nói rõ điều kiện với nhau.

Đồng Thiên Kỳ đưa ánh mắt nhìn nét hoa dung của Hoa Ngọc Phụng thấy nàng chừng như đang cố đè nén nỗi căm hận trong lòng, lạnh giọng nói:

- Ngươi nói đi!

- Chuyện ngày hôm này, chấm dứt tại đây Đồng Thiên Kỳ không chút suy nghĩ, gật đầu đáp:

- Thả cô ấy ra!

Hoa Ngọc Phụng lúc này mới nở nụ cười chua chát nhìn Đồng Thiên Kỳ nói:

- Phải chăng vì sợ tòa nhã lâu này không có được chủ nhân thích đáng?

Nàng nói trong nụ cười, thế nhưng nghe ra người ta cũng thấy nước mắt cô độc đang chảy ngược trong lòng nàng.

Có lẽ đồng bệnh tương lân, Đồng Thiên Kỳ thay đổi thái độ và cách nghĩ của mình về Hoa Ngọc Phụng trước đây, trầm giọng nói:

- Chỉ sợ câu tán thưởng của tại hạ là vô công Nói rồi chàng từ từ đứng lên.

Hoa Ngọc Phụng đầu cúi thấp, không biết tự lúc nào hai hạt lệ châu lại rơi trên má nàng Tùy Long Tăng cười nhạt nói:

- Lão nạp muốn rút khỏi đây an toàn - Đồng mỗ đã chấp nhận là không đả thương đến hai vị.

- Hừ, nhưng lão nạp mà chết coi như thí chủ bội tín, việc ấy có ai làm chứng đây?

Đồng Thiên Kỳ quét ánh mắt lên khuôn mặt nham hiểm của lão ta, hỏi:

- Vậy ý đại sư thế nào?

- Vị nữ thí chủ kia phải tiễn chân lão nạp rời khỏi đây an toàn.

- Đồng mỗ không thể đồng hành sao.

Thùy Long Tăng gật đầu nói ngay:

- Đồng thí chủ mà đồng hành, thì có lẽ sự an toàn của lão nạp vĩnh viễn không có được - Hừ, đại sư ngươi được nước lấn sang hử?

Thùy Long Tăng cười hiểm trá:

- Nếu thí chủ thấy được thì chúng ta bắt đầu hành động, trời cũng đã sắp trưa, lão nạp cần đi!

Hoa Ngọc Phụng ngước mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ cười xót xa, nói:

- Đồng Thiên Kỳ, Hoa Ngọc Phụng này có ở đây cũng chỉ thêm làm hoen ố tòa nhã thất này, có lẽ nên rời khỏi đây mới hy vọng xóa hết mọi chuyện.

Nói rồi nàng định đứng lên, đột nhiên Tâm Lan quát:

- Không được động!

Từ sâu trong lòng Hoa Ngọc Phụng, lửa giận tợ hồ như không kìm hãm được nữa, mắt hạnh quát lên:

- Tâm Lan, ngươi nói với ai đấy chứ?

Tâm Lan nhìn thấy chủ nổi giận, bất giác trong ý thức vốn ăn sâu của ả, khiến ả giật mình thoái lùi một bước.. Đồng Thiên Kỳ thấy thế lóe lên một quyết định rất nhạy bén, người chàng tựa như vụ lăn vút qua mặt bàn, hai tay ôm ngang eo lưng Ngọc Phụng, rồi lại tung người lăn trở về bên này...

Sự việc xảy ra cực nhanh, thế nhưng Thùy Long Tăng phản ứng cũng nhạy, vừa thấy Đồng Thiên Kỳ lăn qua mặt bàn, hữu chưởng lão tung ra một chiêu nhằm người chàng đánh tới.

Đồng Thiên Kỳ ôm thân ngọc trong lòng sợ hại đến nàng, lại vướng víu khó xoay xở, cho nên thấy đối phương tấn công, bất đắc dĩ ra một chưởng "Tiềm Long khởi thức".

chống trả.

Bình... một tiếng, bóng người hoảng động, Đồng Thiên Kỳ mượn sức địch, cả chàng lẫn Ngọc Phụng tung nhanh ra khỏi cửa. Có lẽ nàng không hề thấy sợ là gì chỉ duy nhất từ sâu trong ý thức của nàng bảo nàng hai tay ôm cứng lấy người chàng.. Đồng Thiên Kỳ khi chân đã chạm đất, thấy an toàn bèn buông tay đang ôm nàng ra, thấp giọng nói:

- Làm cô sợ.

Ngọc Phụng cũng nới tay, cười nói:

- Người sợ phải là công tử mới đúng chứ?

Nhìn thấy mắt nàng ửng hồng, Đồng Thiên Kỳ nghiêm túc nói:

- Cốc chủ có lẽ nên khóc một trận cho nhẹ lòng!

Trong lòng nàng chua xót, nỗi hận tình dâng trào, thế nhưng nàng cố ghìm nén lại, bước tránh xa chàng lạnh giọng nói:

- Đồng Thiên Kỳ, có lẽ ngươi tìm nhầm người muốn khóc! Ngọc Phụng ta tuy công lực hoàn toàn bị thất tán, thế nhưng không đến nổi yếu mềm như ngươi tưởng!

Đồng Thiên Kỳ ngầm thở dài trong lòng, chàng thò tay vào áo lấy ra chiếc hộp có viên "Triết long châu" trao đến trước mặt Ngọc Phụng, nói:

- Đây là Triết Long châu, Cốc chủ uống nó vào thì phút sau hồi phục lại công lực.

Nhìn chiếc hộp đựng Triết Long châu trên tay Đồng Thiên Kỳ, Ngọc Phụng mặt không hề lộ nét vui nào, lạnh lùng nói:

- Triết Long châu đích thực là thánh dược khử độc trừ tà, thế nhưng Ngọc Phụng lúc này không muốn uống nó!

- Tại sao? Đồng Thiên Kỳ ngạc nhiên hỏi.

- Nếu như ta uống vào thì giữa chúng ta không ai còn nợ ai, ta muốn Đồng Thiên Kỳ vĩnh viễn nợ một món nợ mà không bao giờ trả được!

Đồng Thiên Kỳ từ từ cất lại hộp Triết Long Châu, cười cười nói:

- Có lẽ Cốc chủ nói đúng, Đồng mỗ vĩnh viễn không bao giờ trả hết món nợ này.

Nói rồi chàng từ từ đưa mắt nhìn Thùy Long Tăng đang đứng chết lặng người nói:

- Đại sư thật không may, ngươi lại thất thủ!

Thùy Long Tăng thấy con tin Ngọc Phụng thoát khỏi tay thì biết thế đã chuyển nguy, lão thấy vô phương hành động, ben bấm bụng gằn giọng nói:

- Tâm Lan, chúng ta lên đi!

Tâm Lan từ lúc này đến giờ đã tính kế tháo thân, thấy đồng bọn nói vậy liền vờ thét lớn một tiếng, chân làm như nhảy vào tấn công.

Thùy Long Tăng ngỡ là thật, trong mắt hiện sát khí, vung thủ nhảy bổ vào tấn công Đồng Thiên Kỳ. Trong tiếng quát dài lão ra chiêu "Lôi Điện chuyển thiên" như vũ bảo, nhưng khi đã sát người Đồng Thiên Kỳ lão mới hay duy nhất một mình mình là lao vào cuộc chiến, còn Tâm Lan vẫn đứng yên như cũ.

Lão chẳng ngờ mắc lừa tiểu nha đầu này, thế đã cưỡi lưng cọp, lão gầm lên:

- Đồng Thiên Kỳ, hôm nay một là ngươi chết, hai là ta chết!

Đồng Thiên Kỳ "hừ" một tiếng lạnh lùng, hữu thủ xuất chương nghênh tiếp chưởng thức đối phương. Cũng chính trong tích tắc này, lập tức thấy bóng Tâm Lan nhanh như sóc vọt ra khỏi cửa sổ chuồn mất.

Thùy Long Tăng thấy Tâm Lan đã tháo thân, trong lòng càng nôn nóng hơn, cho nên chưởng thế đã đến mà tinh thần không ổn định, bởi vậy lão vừa có ý định chuyển hướng bỏ chạy thì...

"Bình" một tiếng, cả người lão như con vụ xoay tròn đến mấy vòng.

Tuy nhận đủ một chưởng, nhưng ý thức sinh tồn vẫn trỗi mạnh trong người Thùy Long Tăng chấm chân tung người định phóng ra cửa sổ.

- Ác tăng, chạy đi đâu!

Tiếp theo tiếng thét, Đồng Thiên Kỳ ra một chưởng Tiềm Long sơ khởi, trong tiếng chưởng xé gió chỉ kịp nghe lão ác tăng rú dài một tiếng, thân hình vừa rời khỏi đất mấy thốn tung lên cao rồi rơi phịch trên nền hoa thạch.

Đồng Thiên Kỳ định bồi tiếp một chưởng kết liễu đời lão, bỗng giọng Ngọc Phụng lạnh lùng nói:

- Đồng Thiên Kỳ, nơi này chưa từng lưu lại một oan hồn nào!

Đồng Thiên Kỳ liếc nhanh nhìn Thùy Long Tăng đang đau đớn gượng đứng lên, đột nhiên chàng thét lớn một tiếng, cả người nhanh như chớp lao tới, song chỉ tung rạ..

Trong tiếng thét dài thảm thiết, lão ác tăng ôm lấy đôi mắt giờ đây đã bị phế bỏ vì đòn chỉ vừa rồi của Đồng Thiên Kỳ, lão chửi ầm ĩ:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi thật ác độc!

- Hừ, ác tăng, giờ đây ngươi đã trở thành kẻ vô dụng, cứ đi thẳng chính là cửa, Đồng mỗ không cần cái cẩu mệnh của ngươi đâu!

Cố kìm nỗi đau đớn, Thùy Long Tăng gượng đứng lên sờ sẫm xưng quanh, giọng đầy phẫn hận:

- Đồng Thiên Kỳ, lão nạp chúc cho ngươi có thể rời khỏi Vạn Hoa Cốc!

Nói rồi lão xông được ra cửa, vừa chạy vừa rú như điên, lát sau mất hẳn trong rừng hoa.

Hoa Ngọc Phụng mãi một lúc mới bước đến, nhẹ giọng nói:

- Tại sao người lại hạ độc thủ như thế? Chẳng lẽ chỉ vì lão ta muốn ngắm tấm thân của tôi?

Đồng Thiên Kỳ không ngờ bị hỏi một câu như thế, đột - nhiên quay phắt người trên mặt chàng lạnh lùng chưa từng thấy:

- Cốc chủ? Cộ..

Hoa Ngọc Phụng vẫn cười tiếp?

- Nợ người thực khó chịu, đến trong lòng có lời muốn nói ra mà ngươi cũng không nói được sao?

Nói đến đó nàng cố tình dừng lại giây lát như quan sát chàng, rồi tiếp:

- Giờ đây chỉ còn chúng ta hai người, giả như ngươi muốn giết ta thì có lẽ cũng không ai hay biết đâu!

Đồng Thiên Kỳ buông thỏng người, từ từ bước đến bên cửa sổ nói như vô lực:

- Cốc chủ, cô muốn Đồng mỗ thế nào, nói đi!

Ngọc Phụng ngầm than dài một tiếng trong lòng, lãnh đạm nói:

- Trước đây khi ta chưa bị thất tán công lực có thể sẽ nói muốn ngươi vĩnh viễn ở lại đây, thế nhưng hiện tại đã quá muộn, ngươi sẽ cho rằng ta vì tham sinh húy tử mà mong luôn bám theo bên ngươi!

Lòng như đã quyết, nàng buông câu cuối cùng:

- Nếu như ngươi thấy ở đây đã quá đủ, thì cứ tùy tiện ra đi!

Nói rồi nàng quay người bỏ đi vào trong, Đồng Thiên Kỳ từ từ quay mình lại đưa mắt nhìn theo tấm thân ngọc ngà của nàng khuất dần sau rèm hồng. Trù trừ một lúc chàng mới quyết định bước theo nàng vào bên trong, thế nhưng vừa định cất bước bỗng nhiên nghe một giọng nói vẻ cố sức lắm mới thốt thành lời:

- Tiểu thư, câu chuyện giữa hai người tôi đã nghe hết, từ khi vừa thấy tôi đã biết chỉ có người này mới xứng với tiểu thư. Tiểu thư, không nên ngang ngạnh như vậy, hãy theo anh ta!

Không nghe thấy Ngọc Phụng nói gì, chỉ nghe giọng nữ kia gắng nói tiếp:

- Không muộn đâu tiểu thư, từ khi tiểu thư quyết định vận trường y vào, chàng đã nhận ra tiểu thư thực lòng yêu thích chàng.

Cũng không nghe được tiếng Ngọc Phụng.

- Chàng ta không nghe được chúng ta nói gì đâu, tiểu thư chớ quá lo.

Tợ hồ như Ngọc Phụng không cho người kia nói tiếp, thế nhưng giọng nữ ấy vẫn vang lên:

- Tiểu thư quên lời trăn trối của lão Cốc chủ trước lúc lâm chung rồi sao? Nữ nhân không nên vọng tưởng xưng hùng xưng bá, điều đó chỉ đem đến sự đơn độc tẻ nhạt. Vả lại tiểu thư cũng từng nói muốn chọn một vị ý trung nhân mà lòng tiểu thư thực sự rung động đó mà, chính vì vậy mà "Đông Mai Đường chủ" đã bôn ba giang hồ chỉ vì chuyện này!

Phần cuối câu thế nào không còn nghe rõ nữa.

Đột nhiên trong phòng vọng ra tiếng la thất thanh của Hoa Ngọc Phụng - Sương Mai, Sương Mai, ngươi... ngươi không thể ra đi như thế này được, ngươi...

ngươi cần phải nhìn thấy ngày bọn chúng đền tội!

Lần đầu tiên chàng nghe Ngọc Phụng nói với một vẻ đầy bi phẫn như vậy, chàng vội vàng chạy vụt vào trong phòng lúc này mới thấy trên chiếc giường thanh khiết chỉnh tề Sương Mai đang nằm bất động máu đầy cả người. Chỉ nhìn thấy ngực cô ta không còn nhô động cũng đủ biết cô ta đã chết, chàng thở ra một hơi.

- Cốc chủ, mối thù này do ai báo?

Hoa Ngọc Phụng cố nén cơn đau khổ, ngước mắt lên nhìn chàng, buông giọng lãnh đạm:

- Ngươi!

Đồng Thiên Kỳ không hề phát nộ, chỉ lắc đầu nói:

- Cốc chủ tìm nhầm đối tượng rồi.

- Đương nhiên là có điều kiện, chỉ cần ngươi báo thù cho cô ta thì món nợ giữa ta và ngươi xem như xóa sạch.

- Cô tự mình cũng có đủ sức lực, cần...

Hoa Ngọc Phụng cười nhạt, cắt lời:

- Chỉ cần ta uống Triết Long Châu chứ gì?

- Điều ấy cũng không hề đánh mất tự tôn của Cốc chủ!

- Đồng Thiên Kỳ ngươi chỉ thêm lời vô ích thôi, Hoa Ngọc Phụng này nói rõ cho ngươi biết là không bao giờ khẩn cầu ngươi đâu.

Đồng Thiên Kỳ tuấn diện biến sắc, chừng như không nhẫn nại được, nói - Là tôi tự nguyện vậy!

- Hoa Ngọc phụng này không lĩnh phần tình của ngươi, mời!

Thật trớ trêu, lần đầu tiên Đồng Thiên Kỳ xuống nước trước một người vậy mà vẫn bị người ấy cự tuyệt, chàng mím chặt môi, đột nhiên quay phắt người bước đi ra hướng cửa, thế nhưng vừa đến ngạch cửa thì chàng dừng chân, quay người lại tựa vào thành cửa nhìn Ngọc Phụng nói:

- Trước khi Đồng mỗ rời khỏi đây, có một câu chuyện muốn nói với Cốc chủ Trong nơi sâu kín nhất của trái tim nàng đã luyến ái chàng, cho nên lúc này nàng nàng hiểu tình thế nghiêm trọng, bởi thế nàng không còn dũng khí để từ chối chuyện ấy, chỉ đứng trầm ngâm im lặng - Câu chuyện xảy ra trên Đào Hoa Đảo giữa đại dương mênh mông.. Rồi chàng chậm rãi lãnh nhiên kể ra thân thế của mình, cuối cùng nói thêm:

-...Hắn tự bao giờ chưa từng mong muốn ai biết về lai lịch của mình, bởi vì hắn không muốn người khác biết hắn thế cô lực bạc mà thương cảm để giúp đỡ.

Hoa Ngọc Phụng đứng lặng cúi đầu, trong đôi mắt nàng đã long lanh ngấn lệ, hiển nhiên nàng thừa hiểu "hắn" kia chính là ai?

Nhìn thấy cô ta không có phản ứng gì.

Đồng Thiên Kỳ vẻ thất vọng đứng thẳng người lên, trầm giọng nói:

- Cốc chủ. tôi đã kể hết!

Nói rồi nàng quay người định bước đi, đột nhiên Ngọc Phụng ngước đôi mắt ngấn lệ lên, giọng tha thiết:

- Ngươi còn chưa nói cho ta biết người kia tên gì?

Đồng Thiên Kỳ dừng chân, cười lãnh đạm nói:

- Đồng Thiên Kỳ!

Ngọc Phụng rời khỏi giường bước về phía chàng, nói:

- Ngươi tại vì sao mãi lo cho ta, phải chăng vì ngươi còn thiếu nợ ta. Ngươi không muốn bất cứ một ai biết về thân thế của mình, cho dù đó là bằng hữu, cho nên người trên giang hồ chỉ biết ngươi là một kẻ cuồng. Vậy mà tại sao trước mặt ta ngươi chấp nhận đánh mất sự tôn nghiêm cố hữu của mình? Tại sao?

Đồng Thiên Kỳ hít dài vào hơi thật sâu, cố trấn tĩnh nói:

- Bởi vì Đồng mỗ cảm thấy tình cảnh cô nương vào lúc nãy có gì giống với tình cảnh Đồng mỗ năm xưa.

Vừa nghe đến đó, Ngọc Phụng chừng như quá xúc động không làm chủ mình được nữa, nàng bổ người vào lòng chàng khóc nức lên:

- Chàng... chàng thực sự đồng tình với ta, thương hại ta?

Đồng Thiên Kỳ trấn tĩnh an ủi:

- Tôi chỉ hy vọng Cốc chủ có thể chấn hưng thanh thế, tẩy sạch gia cừu.

Ngước khuôn mặt dàn dụa nước mắt nhìn chàng, Hoa Ngọc Phụng nói trong tiếng khóc:

- Nói đi, có phải chàng đồng cảm với ta chàng yêu thương ta! Nói đi? Đồng Thiên Kỳ, em chỉ muốn chàng làm thế, chàng biết tại sao em muốn chàng nợ em? Bởi vì em không muốn chàng xa em, hu hụ.. Chàng hiểu vì sao vừa rồi em cương quyết cự tuyệt như vậy bởi vì em sợ chàng coi thường em...

Đôi tay của chàng bất tri bất giác vuốt ve mái tóc của nàng, rồi hôn nhẹ lên làn tóc hương của nàng, chỉ trong nháy mắt chàng bỗng dưng biến thành con người khác, mới mềm yếu đầy tình cảm?

Hồi lâu, Đồng Thiền Kỳ lấy chiếc hộp đựng ngọc Triết Long châu ra, mở hộp lấy viên ngọc đặt vào đôi môi đào của nàng, nhỏ nhẹ nói:

- Nuốt xuống đi!

Nàng chóp chóp đôi mắt còn ngấn lệ, giọng nức nghẹn nói:

- Sau khi em hồi phục công lực rồi, chàng... chàng đừng bao giờ bỏ xa em, em...

em sơ.....

Đồng Thiên Kỳ không đáp, chỉ nói:

- Cốc chủ, cô thay đổi nhanh quá!

- Không, hãy gọi em là Hoa Ngọc Phụng.

Đồng Thiên Kỳ trấn tĩnh nói:

- Hoa cô nương, nhanh nuốt vào đi, thời gian chúng ta có hạn.

Hoa Ngọc Phụng áp má vào ngực chàng thì thầm:

- Chàng sẽ không đột nhiên xa em chứ?

Đồng Thiên Kỳ chưa kịp đáp, thì đột nhiên từ bên ngoài hoa viên giọng "Cùng Tăng" Vô Duyên ồm ồm vang lên:

- Đồng Thiên Kỳ, công lực ngươi đã hồi phục, Cùng Tăng ta đến tiếp ngươi đây!

Đồng Thiên Kỳ tuấn diện đanh lại, thấp giọng nói:.

- Hiện tại chỉ e ta khó ra khỏi đây được Hoa Ngọc Phụng vẫn không yên tâm, nói:

- Một lão Cùng Tăng này không cản được chàng.

- Đương nhiên một mình Cùng Tăng không khi nào dám ra mặt, hiện tại có lẽ bọn chúng đã biết đối phó không phải chỉ mình tôi mà còn Cốc chủ nữa, bởi vì Thùy Long Tăng nhất định đà báo cho chúng biết trên người tôi có "Triết Long châu " có thể giải độc cho Cốc chủ.

Hoa Ngọc Phụng nghe vậy thì trên nét mặt đã khẩn cấp, nói:

- Nếu vậy, xem ra bọn chúng đến đây không chỉ là người của Linh Sơn phái.

Đồng Thiên Kỳ thấy thời gian đã rất gấp vội nói; - Cốc chủ, bây giờ mau...

Hoa Ngọc Phụng trề môi phụng phịu:

- Lại gọi người ta là Cốc chủ ư?

Đồng Thiên Kỳ ngớ người, đã đến nước này chàng đành xuống nước:

- Ngọc Phụng...

Hai chữ "cô nương" tiếp theo chưa kịp nói ra thì Ngọc Phụng đã nhướng mặt lên khiến đôi môi chín mọng của mình vừa khéo chạm vào môi chàng cắt ngang câu nói, nàng thì thầm:

- Em chỉ cần nghe hai tiếng ấy là đủ!

Nói rồi, nàng hé đôi môi để cho Đồng Thiên Kỳ đặt viên Triết Long châu vào miệng, rồi nuốt xuống.

Lúc này bên ngoài cửa giọng Cùng Tăng lại vang lên:

- Đồng Thiên Kỳ, lão nạp chúc mừng ngươi...

Đồng Thiên Kỳ liếc nhanh mắt ra bên ngoài ô cửa, chân vừa định bước đi thì cánh tay trái đột nhiên bị đôi tay mềm mại của Ngọc Phụng giữ lại.

Chàng quay đầu nhìn mới thấy khuôn mặt nàng vừa ửng hồng vừa pha lẫn nét hoảng hốt, bèn cười nói:

- Cô không thấy tôi không ra tiếp khách thì thất thố đó sao?

Ngọc Phụng cúi thấp đầu, ấp úng:

- Có lẽ tôi hơi nghĩ nhiều về bản thân mình.

Nói rồi nàng buông tay chàng ra, Đồng Thiên Kỳ ngó người lúc này chàng mới hiểu rằng nàng vẫn chưa hồi phục lại công lực để một mình tự vệ, chàng cười vẻ xin lỗi, nói:

- Tôi thật không phải, chúng ta cùng ra ngoài. Cô nên lợi dụng lúc đang còn thương lượng với chúng để vận hành chân khí.

Nàng gật nhẹ đầu nói:

- Hiện tại em cảm thấy mình chừng như không còn chút khí lực.

Nghe ra giọng nàng có chút hỗ thẹn, chàng cười động viên:

- Không lâu thì có lẽ sẽ hồi phục lại chân khí và lòng tự tin.

Nói rồi chàng cất bước đi ra hướng cửa.

Hồi 58 - Trong Hoa Viên Uuyên Ương Bị Hãm

Hoa Ngọc Phụng đứng nhìn bóng sau lưng chàng, bỗng nói theo:

- Em lại hy vọng mình từ nay về sau không đủ sức bảo vệ!

Vừa nói nàng cùng cất bước theo chân chàng.

Nghe câu này Đồng Thiên Kỳ ngạc nhiên, dừng bước quay người hoài nghi, hỏi:

- Tại sao?

Hai má nàng lập tức ửng đỏ, nàng vội vàng né tránh ánh mắt hoài nghi của chàng, thẹn thùng nói:

- Vì... vì chàng!

Trên mặt Đồng Thiên Kỳ càng lộ vẻ mơ hồ khó hiểu:

- Là vì tôi?

Đôi má nàng giờ đây đỏ gay như ráng chiều ngượng ngùng nói:

- Nói không đúng cũng bằng thừa, nếu như có thể thì sau này nhất định chàng sẽ biết hết sự thực, nếu không có khả năng... ài, chàng có biết cũng như không!

Nàng nói cuối câu giọng nghe u buồn, Đồng Thiên Kỳ càng trở nên bất an, nhìn chăm nàng hỏi:

- Tôi thực chỉ mong đủ thông minh để đoán xem cô đang định nói gì?

Nàng đã nhận ra vẻ thành khẩn chân thực trên khuôn mặt tuấn tú của chàng chỉ cười nói:

- Tâm trí của chàng thực ra đã để hết vào chuyện mà trong lòng chàng muốn làm, cho nên căn bản không còn phân tâm cho việc khác. Thôi, chúng ta trước hết ra đón khách đi!

Đồng Thiên Kỳ trong lòng vẫn đọng hoài nghi, nhưng đành bước ra hướng cửa.

Vừa đặt chân đến sau tấm bình phong trước cửa, đã nghe giọng Cùng Tăng gay gắt chừng như không nhẫn nại chờ đợi:

- Đồng thí chủ hẳn thấy lão nạp quá bần cùng nên không muốn tiếp?... Hắc hắc... Lão nạp biết số mình hẩm hiu gặp chuyện gì thì mười phần hết tám chín phần là Vô Duyên, thế nhưng vốn bản tính "chưa thấy quan tài chưa rơi lệ" nên quyết làm bằng được mới thôi. Hắc hắc... Đồng thí chủ không định để lão nạp tự vào trong hậu tiếp đấy chứ?

Đồng Thiên Kỳ thấy lão ta định bước chân vào các thì kéo vội tay Ngọc Phụng, phi thân vọt ra ngoài chặn lão ta lại. Cùng Tăng vừa định đi thấy có bóng người lướt ra thì dừng chân lại, đến lúc này lão đưa đôi mắt lươn dài ti hí nhìn Đồng Thiền Kỳ và Ngọc Phụng, cười nói:

- Người ta thường nói "Phước bất trùng lai, họa vô đơn chí" xem ra hơi nhầm.

Đồng thí chủ phải nói là "họa vô trùng lai, phước vô đơn chí" mới đúng? Cùng tăng ta thân bần mà miệng bất bần, trước hết chúc mừng thí chủ thân thể bình phục, lại chúc mừng thí chủ lần này đủ đôi đủ cặp lạc vào ái ân!

Hoa Ngọc Phụng vốn định theo lời Đồng Thiên Kỳ định tâm điều hòa chân lực thế nhưng nghe câu này cũng ngước mắt nhìn lão tăng. Trước đây hễ nhìn cái dáng cú vọ của lão ta nàng cảm thấy ghét cay ghét đắng, thế nhưng lúc này cảm thấy lão ta cũng dễ trông đấy chứ, hẳn vì lão ta đã nói giúp điều nàng thầm kín ôm ấp trong lòng.

Đồng Thiên Kỳ ngược lại cười lạnh lùng đáp:

- Mục đích tôn giá đến đây chỉ để nói những lời này thôi sao?

Cùng Tăng híp đôi mắt, cười gật đầu nói:

- Hẳn thí chủ muốn Lão nạp nói lại lần nữa?

Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng:

- Nên nói nhanh mục đích tôn giá đến đây?

Cùng Tăng quét nhanh ánh mắt giảo hoạt lên hai người, nói:

- Thí chủ thực là người quý trọng thời gian!

- Ừm, Đồng mỗ nhận thấy giữa hai chúng ta không có không khí thân giao để phải nhiều lời lắm chuyện.

Cùng Tăng không phát nộ, cười đáp:

- Vậy Đồng thí chủ thấy giữa chúng ta phải có không khí thế nào?

Đồng Thiên Kỳ ánh mắt lộ hàn quang, lạnh giọng nói:

- Thẳng thừng mà nói, trong lòng Đồng mỗ suy nghĩ điều hành động xem ra không khác gì các vị đâu!

Cùng Tăng vờ làm không hiểu hết ý đối phương, nói:

- Có lẽ không có khả năng ấy? Ngã Phật thuyết rằng:

"Phật môn đệ tử cần phải lấy tôn chỉ giải thoát chúng sinh ra khỏi bể khổ làm chân pháp".

Đồng Thiên Kỳ chỉ nhếch môi cười lạnh lùng:

- Không có gì khác nhau, có chăng chỉ là cách dùng chữ mà thôi, cái mà các người gọi là "giải thoát" thì Đồng mỗ gọi là...

Chàng bất chợt bỏ lửng câu nói, trong ánh mắt Cùng Tăng hiện sát cơ, vội hỏi dồn:

- Thích gọi là gì?

- Huyết Kiếp!

Cùng Tăng mặt biến sắc, quét đôi mắt lạnh lùng lên mặt Đồng Thiên Kỳ, rồi lại nhìn Ngọc Phụng bấy giờ đang nhắm hờ mắt mặc nhiên vận khí nói:

- Đồng thí chủ chưa từng làm điều sai nhưng một câu này thì hoàn toàn không đúng.

- Hừ, đại sư nói có vẻ thành thực!

Giọng Cùng Tăng trở nên trịnh trọng:

- A Di Đà Phật, Cùng Tăng ta tuy thường ngày nói lời ít đứng đắn, nhưng lần này đến đây mỗi câu nói đều xuất từ tâm huyết.

Đồng Thiên Kỳ cười khinh bỉ:

- Tôn giá nên nói là mỗi câu nói đều do phụng mệnh!

- À... Phật môn đệ tử cần phải tuân theo Phật chỉ, Ngã Phật thấy Đồng thí chủ là bậc anh hùng hào kiệt đời nay mà thân vướng vòng vây ma đồ ác đạo, đương nhiên lòng không nhẫn được. Cùng Tăng ta lần này đến đây cũng coi như là hành động theo tôn chỉ Phật huấn, cũng không có gì là không đúng.

- Ô, tôn giá như đã đến theo phật chỉ, vậy không biết định thế nào?

Cùng Tăng lúc ấy chấp tay trước ngực hành lễ, cao giọng nói:

- Lão nạp nguyện chống thuyền từ bi đưa thí chủ đăng Linh Sơn!

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy mắt hiện sát cơ lạnh giọng:

- Linh Sơn phái làm vậy không thấy rằng tự mình rước sát tinh lên núi đó sao?

- A Di Đà Phật, Ngã Phật tâm từ bi, bất phân thiện ác, tất thảy đều phổ độ.

Tuy nói chuyện với đối phương, nhưng chàng luôn theo dõi Hoa Ngọc Phụng, thấy nàng lúc này vẫn chưa có động tĩnh gì nên không dám vội hành động, mới nhẫn nại nén lửa giận trong lòng, nói:

- Đại sư không thấy hôm nay mượn Phật chỉ để đánh giá cao mình?

Cùng Tăng nghe vậy vẫn không phát nộ, nói:

- Đồng thí chủ như cảm thấy lão nạp thân phận còn nhỏ, vậy còn có người nào thân phận lớn hơn đón tiếp thí chủ?

Đồng Thiên Kỳ cười khẩy nói:

- Giả như Nhật Nguyệt Bang chẳng hạn?

- Nhật Nguyệt Bang với bổn phái căn bản không hề có dây mơ rễ má, họ chỉ là một trong những lực lượng dùng để khuyến cáo Đồng thí chủ cải tà quy chính.

Đồng Thiên Kỳ nhún vai, cười nói:

- Thử nói ra tên vài nhân vật, xem không chừng dọa nổi thiên hạ!

Nhìn Ngọc Phụng vẫn chưa hoàn tỉnh, trong lòng chàng hơi nôn nóng.

Cùng Tăng quét nhanh ánh mắt vào hai người, lại đáp:

- Vu Hồi Kiếm và Cửu Dương Tử, hai người này có lẽ Đồng thí chủ không lạ gì!

Đồng Thiên Kỳ vừa nghe hơi giật mình, nhưng không để lộ ra mặt, cười cười đáp:

- Tôn giá xem ra quen thuộc Nhật Nguyệt Bang?

Cùng Tăng nghe là hiểu thâm ý của chàng, mặt bóng láng của lão sạm lại, trầm giọng:

- Cùng Tăng ta cũng rất hiểu rõ tính tình của Đồng thí chủ.

- Nếu thế thì tôn giá không nên đến một mình.

Xem tình thế, Cùng Tăng biết khó có thể dùng lời để thuyết được Đồng Thiên Kỳ, thay đổi nét mặt nói:

- Đồng Thiên Kỳ, hòa thượng ta hiểu ngươi, vậy mà ngươi không hiểu ta. Lão nạp còn sống đến hiện tại thì Đồng Thiên Kỳ ngươi nên hiểu rằng lão nạp xưa nay chưa từng làm gì điều mạo hiểm bao giờ!

- Ồ nhưng đây có lẽ là lần đầu tiên trong đời tôn giá mạo hiểm, nhưng chỉ bằng một lần mạo hiểm này thôi cũng đủ để cái mạng tôn giá không còn!

Đôi mắt lươn kéo dài ra nhìn Hoa Ngọc Phụng, mặt lão đã thấy hiện sát khí, cười gằn:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi thực là người tự tin quả cảm, nhưng lão nạp lần này có mạo hiểm hay không, ngươi sẽ lập tức biết mình đoán đúng hay không?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Tôn giá cũng khéo dụng kế nghi binh đấy chứ!

Cùng Tăng nghe vậy bỗng nhiên cất tiếng cười lớn:

- Ha ha hạ.. Đồng Tiền Kỳ, ngươi hôm nay mới thật nhẫn nại làm sao! Lão nạp tin rằng chẳng phải tính tình ngươi thay đổi, mà là... ngươi có lo lắng gì trong lòng, cho nên chưa dám hành động!

Đồng Thiên Kỳ không phủ nhận, chỉ cười hỏi lại:

- Chẳng lẽ tính kiên nhẫn của tôn giá hôm nay không bền sao?

Cùng Tăng bỗng nhiên thoái lùi một bước, cười ha hả nói:

- Lão nạp bình sinh rất kiên nhẫn, thế nhưng không vì quen tính mà hỏng đại sự.

Các người đâu! ra đây! Đồng Thiên Kỳ ngươi sẽ thấy?

Lời lão vừa dứt đột nhiên từ hai cánh bình phong vô thanh vô động, xuất hiện hai lão hòa thượng giá có đến ngoài thất tuần, cùng với Cùng Tăng tạo thành thế chân kiềng vây Đồng

Thiên Kỳ và Ngọc Phụng vào giữa.

Đồng Thiên Kỳ đảo nhanh ánh mắt sắc bén, nhìn hai người vừa xuất hiện, cười nhạt nói:

- Tôn giá nghĩ chỉ có thêm hai người này mà đủ làm nên chuyện ư?

- Hắc hắc... Đồng Thiên Kỳ, luận võ công thì bọn họ có lẽ không bằng ngươi, nhưng tình hình trước mắt khi Hoa Cốc chủ còn chưa phục hồi chân lực, không được quấy nhiễu tinh thần, thì có lẽ công lực của họ đủ thắng thiên binh vạn mã!

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy không khỏi chột dạ, liếc nhìn nhanh Hoa Ngọc Phụng, nói:

- Tôn giá quả là người biết nắm thời cơ.

- Hà, chính vì vậy mà lão nạp hiện tại chờ sự trả lời của Đồng thí chủ, quyết định chọn con đường nào?

Nói cuối câu lão quắc mắt lên thị ý không thể cho phép chàng kéo dài thời gian nữa.

Đồng Thiên Kỳ đảo nhanh đôi nhãn châu, dằn rõ từng tiếng:

- Hừ, lấy một đổi ba, xem tôn giá quyết định thế nào?

Vừa nói tay chàng ấn mạnh lên đốc Thanh long kiếm.

Trên khuôn mặt vốn thản nhiên hồng nhuận của Hoa Ngọc Phụng bỗng chốc lướt qua một nét thê lương ảm đạm.

Cùng Tăng vừa nghe vậy không chút suy nghĩ, đáp:

- Nếu như Đồng Thiên Kỳ ngươi nghĩ là vậy thì lão nạp không còn gì để nói, Ngã Phật thuyết rằng:

"ta không vào địa ngục thì ai vào".

Đồng Thiên Kỳ không ngờ đối phương thi gan như vậy, giật mình buột miệng nói:

- Tôn giá đã quyết định vậy.

Cùng Tăng chỉ cười lạnh lùng, quát:

- Chuẩn bị.

Nói rồi song chưởng từ từ đưa lên trước ngực.

Sát cơ trên mặt Đồng Thiên Kỳ phút chốc tiêu tan, hiển nhiên chàng đang nghĩ về Hoa Ngọc Phụng, cười điềm nhiên nói:

- Tôn giá nói điều kiện đi?

Nét ảm đạm trên mặt Hoa Ngọc Phụng vừa lúc ấy cũng biến thành nét hoan hỷ, hai hạt lệ châu cũng theo đó mà lăn xuống trên má phấn.

Cùng Tăng lườm mắt nhìn chàng, gằn giọng:

- Lên đường về Linh Sơn phái!

- Nhưng chí ít Đồng mỗ phải đợi sau khi cô ta phục hồi nguyên khí mới có thể đi.

Đôi ngươi chuyển động nhanh trong cặp mắt lươn của lão, cười nói:

- Cũng có thể, nhưng lão nạp phải có điều kiện.

- Xin nói đi!

- Lão nạp nếu như nói điểm vài huyệt đạo có lẽ ngươi không chấp nhận, cho nên lão nạp nghĩ ra một cách đôi bên vẹn toàn, lão nạp sẽ đặt một cánh tay mình trên lưng Đồng Thiên Kỳ ngươi.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Vậy thì có khác gì là điểm vài huyệt đạo?

- ài, cũng không còn cách nào khác khiến lão nạp yên tâm, ngươi phải hiểu thời gian đã rất gấp!

Đồng Thiên Kỳ thấy lão nói xong đã đánh mắt ra hiệu cho hai lão hòa thượng kia chuẩn bị ra tay, thì trong lòng càng nôn nóng lo lắng hơn, bèn cắn răng nói:

- Được, tôn giá qua đây!

Sợ để lâu sinh chuyện, Cùng Tăng thấy chàng đã chấp nhận thì cười lên mấy tiếng đắc chí, rồi nhún người lướt về phía sau lưng chàng...

Chính lúc lão chỉ còn cách sau lưng chàng dộ chừng hai xích, thì một giọng thét the thé vang lên:

- Thiên Kỳ, không để lão lại gần!

Vừa dứt lời, bóng hồng chuyển động, trong hoa viên đã nghe thấy tiếng rên hừ hự.

Lại nói, Đồng Thiên Kỳ chính đang lúc vô phương thi thủ, thấy đột biến thì tung người theo bản năng phóng về phía trước chàng bảy tám bộ, bằng một thế quay người ngoạn mục, hữu chưởng vung ra vừa tầm đón nhận một chưởng đang truy bổ tới của Cùng Tăng.

"Bình" một tiếng, thân hình nhỏ thó, áo cà sa tả tơi, cả người Cùng Tăng bị đẩy bật lùi năm sáu bộ, hai tay lão tê dại.

Đồng Thiên Kỳ cũng vì trong lúc nguy cấp lại quá bất ngờ, nên ra chưởng không thể phát huy toàn lực, cũng bị đẩy lùi thêm ba bộ, chàng giật mình thầm nghĩ:

"Người này không ngờ công lực thâm hậu như vậy!".

Gần như cùng lúc một chưởng chạm nhau của Đồng Thiên Kỳ và Cùng Tăng, trong hoa viên thêm một tiếng rú dài rồi tất cả trờ lại im ắng.

Đồng Thiên Kỳ vừa đẩy lùi Cùng Tăng, nỗi lo cho Ngọc Phụng khiến chàng không nghĩ gì nữa, tung người nhảy đến bên cạnh nàng.

Lần thứ hai nhìn thấy Đồng Thiên Kỳ xả thân vì mình, Ngọc Phụng mới thầm hiểu chàng đã để tâm ưu ái mình, bất giác trong lòng một nỗi sung sướng ngọt ngào dâng trào, cười nói:

- Để chàng lo lắng!

Cùng Tăng sau phút sửng sờ vì tình hình đột biến, lão đưa mắt quét nhìn toàn trường mới hay hai lão hòa thượng đồng bọn của lão giờ chỉ còn lại hai cái thây không hồn, máu me đẫm cà sa, lão giật thót mình nghĩ:

"Một mình Đồng Thiên Kỳ ta đánh còn không thắng nổi, giờ thêm người này công lực cũng kinh hồn thì chỉ có nước bỏ mạng..." Vừa kịp nghĩ đến đó thì không ai xui khiến, chân lão nhún mạnh trên đất người phóng ra ngoài đúng theo kế thứ ba mươi sáu!

Đồng Thiên Kỳ sát cơ đầy mặt, vừa thoáng thấy Cùng Tăng đánh bài tẩu, chàng vụt định truy theo, bỗng cánh tay phải bị Ngọc Phụng giữ lại, nói:

- Thiên Kỳ, tha cho lão ta!

- Tại vì sao? Chàng hỏi vẻ vô cùng ngạc nhiên.

Nàng như sợ chàng giận, thế nhưng tay vẫn không buông ra, buột miệng nói:

- Lão ta tuy gian ác, tội thực đáng chết, thế nhưng lão ta đã nói một câu rất dễ nghe!

Đồng Thiên Kỳ ngớ người không hiểu nàng muốn nói gì, nhưng hậm hực nói:

- Cô nương tin vào những lời của lão ta ư?

Hoa Ngọc Phụng trầm mặc thở dài, lẩm nhẩm tự nói với mình:

- Tuy biết rằng lời chúc lào ta là không thực lòng, thế nhưng chí ít lão ta cũng đã thay Ngọc Phụng nói lên những điều thầm kín nhất trong lòng mình. Lão ta hiểm ác, chàng lại hy sinh dẫu biết chỉ có chàng là người duy nhất cho Ngọc Phụng một câu trả lời chính xác, thế nhưng Ngọc Phụng làm sao vẫn không dám hỏi?

Đồng Thiên Kỳ nghe những lời tự bạch của nàng khiến cơn giận trong lòng vơi mất, thay vào đó là sự bàng hoàng sờ sửng, chàng tợ hồ như ngây người không biết nên trả lời thế nào đấy.

Cả hai đứng lặng người một lúc, Đồng Thiên Kỳ đưa tay lên vuốt nhẹ cánh tay ngọc của nhận định, tha thiết nói:

- Đến tôi cũng không biết ngày mai sống hay chết đây, biết trả lời thế nào đây với cô nương?

Nàng thở dài một tiếng não ruột:

- Có lẽ em không nên đón nhận câu trả lời của chàng, vì em sơ..... đó là câu trả lời khiến lòng em tan nát. ài... Có lẽ ngày mai, và rồi lại ngày mai qua đi, câu trả lời mà em thầm mong và hy vọng nghe được sẽ khó thành hiện thực. Nhưng... đó cũng chỉ là có lẽ!

Nàng nói đến cuối câu thì nước mắt đã rơi lả chã trên má phấn, chàng quay người lại giúp nàng lau khô những dòng nước mắt nóng bỏng, tợ hồ như muốn xin lỗi cùng nàng, chàng nói:

- Nàng trước đây hẳn là người không dễ gì rơi nước mắt, vậy mà giờ sao lại thay đổi thế này,

không phải...

Chàng nối chưa hết câu, nàng đã sà vào lòng chàng khóc lớn lên tức tưởi:

- Chẳng phải chàng đã bảo em khóc một trận cho hả dạ sao? Em sẽ nghe lời chàng, chàng không thích em làm điều gì thì em nhất định sẽ không làm. Em chỉ hy vọng có một ngày, chàng sẽ cho em một câu trả lời mà như lòng em luôn hằng mong.

Nước mắt nhòe cả mặt, nàng ngước mắt lên nhìn chàng như muốn ánh mắt ấy thay cho những gì lòng nàng còn muốn.

Đồng Thiên Kỳ cúi xuống định hôn lên má nàng an ủi, nhưng đúng ngay lúc ấy từ bên ngoài hoa viên mất giọng nói sang sảng vọng vào:

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu ở đây chờ ngươi đã lâu, ngươi mau ra đây hay chờ lão phu vào trong đó?

Vừa nghe tiếng đã biết là ai, Đồng Thiên Kỳ nhíu mày nói:

- Vu Hồi Kiếm, quả nhiên Đồng mỗ nghĩ không sai, ngươi nhất định sẽ đến đây.

Đồng Thiên Kỳ nhẹ nhàng đẩy nàng ra khỏi lòng mình, vừa định cất bước đi ra, bỗng nhiên chàng dừng chân lại. Ngọc Phụng nghĩ chàng lo cho mình, bèn nói:

- Thiên Kỳ, chúng ta cũng ra, sợ gì lão ta chứ?

Đồng Thiên Kỳ điềm nhiên lắc đầu nói:

- Ngoài Vu Hồi Kiếm nhất định còn có thêm Cửu Dương Tử.

- Chúng ta liên thủ đối phó với chúng, chẳng lẽ thua sao chứ?

- Không, chỉ e có kẻ thứ ba đứng khoanh tay thủ lợi.

Ngọc Phụng nhíu đôi mày liễu hỏi:

- Là Linh Sơn phái ư?

Đồng Thiên Kỳ gật đầu. Ngọc Phụng cười nói tiếp:

- Cùng Tăng dù đứng ngoài thủ lợi, cũng e không nắm nổi trong tay đâu!

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu, nói:

- Linh Sơn phái tất nhiên không khi nào chỉ phái một mình Cùng Tăng đến đây, đằng sau nhất định còn có chủ mưu quan trọng hơn.

- Chẳng lẽ chàng lại tin vào lời lão ta?

Đồng Thiên Kỳ nói nghiêm túc:

- Nhật Nguyệt Bang, Linh Sơn phái và Vạn Hoa Cốc hiện đang là Tam Đại chủ lưu. Nhật Nguyệt Bang và Linh Sơn phái cấu kết nhau, không biết đã hao tốn bao nhiêu tâm lực mới mua chuộc được những nhân vật chủ chốt tay chân cô nương, giờ đến kỳ thâu hoạch thì không bao

giờ chúng chịu bỏ lỡ.

Hoa Ngọc Phụng nghe vậy thì mặt hoa thất sắc, la lên hỏi:

- Nói vậy, hiện tại Vạn Hoa Cốc trở thành nơi phong vân tụ hội?

- Không sai, thế ba chân vạc, duy nhất chúng ta là nhân số ít nhất.

Ngọc Phụng nói rất khí khái:

- Nhưng chúng ta không sợ chúng, Thiên Kỳ, muội thấy hay chúng ta cứ xông ra, bọn chúng tuy đông nhưng nhất định không thể cầm chân nổi bọn ta.

Đồng Thiên Kỳ cười cười nói:

- Bỏ qua một cơ hội tốt ngày bôm nay, kể ra cũng đáng tiếc!

- Cơ hội ư? Cơ hội gì?

Trong ánh mắt Đồng Thiên Kỳ lóe lên một tia hàn quang, trầm giọng:

- Nhật Nguyệt Bang để Linh Sơn phái vào trước, ấy là hy vọng chúng ta sẽ cùng Linh Sơn phái quyết một trận sống mái, lúc ấy chúng chỉ khoanh tay ngư ông đắc lợi.

Ngược lại Linh Sơn phái sở dĩ mạo hiểm xông vào ấy là định mượn áp lực của Nhật Nguyệt Bang buộc chúng ta quy thuận Linh Sơn phái, nếu chúng ta dễ dàng để chúng lợi dụng thì tỏ ra quá yếu nhược Ngọc Phụng chen vào tiếp:

- Linh Sơn phái hẳn thừa hiểu cá tính của chàng. Thùy Long Tăng không phải chỉ một lần bại dưới tay chàng, hắn phải biết không thể nào thuyết phục nổi.

- Nhưng Thùy Long Tăng biết trên người nàng độc chưa giải, công lực chưa hồi phục, điều này chỉ mình Linh Sơn phái biết.

Nàng nhẹ nhàng ngã tựa vào lòng chàng, giọng ngọt ngào:

- Suýt nữa thì hỏng đại kế của chàng.

- Đại kế vẫn thành, nhưng trước hết cần tìm một lối ra mà không không nhìn thấy.

Ngọc Phụng ngạc nhiên nghiêng đầu nhìn chàng hỏi:

- Chúng ta tháo chạy sao?

Đồng Thiên Kỳ cười bí mật:

- Tất nhiên sau đó sẽ quay lại xem chúng quyết đấu.

Ngọc Phung càng mơ hồ không hiểu, hỏi:

- Chúng ta bỏ đi, bọn chúng lại có thể đánh nhau ư?

Đồng Thiên Kỳ cười giải thích:

- Nếu đoán không sai thì lúc nào Linh Sơn phái và Nhật Nguyệt Bang đã phân ra bao vây hai mặt của hoa viên này, nếu chúng ta tìm được lối thoát mà chúng cả hai phe không nhìn thấy, lúc ấy nhất định cả hai đều nghĩ rằng chúng ta đã đầu hàng đối phương. Do nghi ngờ nhau mà nhất định xảy ra động chiến.

Ngọc Phụng nhìn Đồng Thiên Kỳ vẻ kinh ngạc, một lúc mới nói; - Thảo nào mà bọn chúng đều sợ chàng, đến bây giờ muội mới hiểu!

Nói rồi nàng đảo mắt nhìn quanh một vòng, đột nhiên thấp giọng reo lên.

- Có dường thoát rồi, Thiên Kỳ theo muội.

Vừa nói vừa quay người sãi bước chạy nhanh vào trong tịnh các, Đồng Thiên Kỳ cũng nhanh chân theo sát nàng, vừa lúc ấy từ bên ngoài giọng Vu Hồi Kiếm lại vọng vào châm chọc:

- Đồng Thiên Kỳ lão phu biết người là người thức thời, không khi nào mượn một khoảnh hoa viên nho bằng lỗ mũi ấy làm chỗ ẩn nấp?

Đồng Thiên Kỳ chỉ cười nhạt, không ngoái đầu lại, cứ chạy theo Ngọc Phụng.

Đến trong nhà, nhưng dùng hai tay điều chuyển một chiếc tủ kê sát tường ra một bên, ngay dưới chân đường lộ ra một miệng hang nhỏ tối đen.

Đồng Thiên Kỳ đến bên nàng cười nói:

- Đường hầm này thông đến đâu?

- Vạn Hoa phòng.

Đồng Thiên Kỳ vừa nghe vậy bỗng nhiên hiểu ra hết vấn đề thầm nghĩ:

- Vạn Hoa phòng là nơi nghị sự của Cốc chủ, từ đây mà đi quyết không có ai hay biết, đã vậy thuộc hạ nhỏ to bàn luận sau lưng Cốc chủ quyết cũng chẳng qua mắt được.

Thảo nào mà thời dưới tay lão Cốc chủ cai quản, không có một người nào dám thờ chúa hai lòng.

Nghĩ đến đó đã thấy Ngọc Phụng thúc giục:

- Chúng ta nhanh xuống!

Thấy Đồng Thiên Kỳ cười gật đầu, nàng liền xuống trước dẫn đường, Đồng Thiên Kỳ theo chân xuống bậc cấp đầu tiên.

Khi thấy chàng đã xuống đường hầm Ngọc Phụng quay người với tay ấn một nút điều khiển, đường hầm lập tức bị một tấm thạch phiến đậy lớn lại như cũ.

Trong đường hầm rất tối, thế nhưng với những người công lực thâm hậu như họ thì không mất hẳn nhãn quang. Đồng Thiên Kỳ thấy đường hầm xuống sâu chừng hai mươi bậc cấp thì đường mới bằng phẳng, đường hầm cao có đến tầm hai trượng, nhưng hẹp chỉ đủ hai người sóng vai đi, hai bên vách lát đá phiến nhẵn bóng, đủ thấy lúc ban sơ xây dựng cứ địa đã đổ ra không biết bao công sức.

Đồng Thiên Kỳ vừa đi được mấy bước bỗng lại nghe giọng Vu Hồi Kiếm văng vẳng nhỏ tru tréo bên ngoài:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi còn chưa chịu ra, hẳn là muốn tắm trong biển lửa.

Đồng Thiên Kỳ giật mình, Hoa Ngọc Phụng thì thất sắc, nàng chạy quay lại, ấn vào nút điều khiển nắp hầm hé ra, quả nhiên thấy lửa đã cháy từ bên ngoài hoa viên.

Mặt hoa phút chốc đanh lại căm giận:

- Vu Hồi Kiếm, ta với ngươi quyết thù không đội trời chung!

Lúc này lại nghe giọng Vu Hồi Kiếm nói tiếp:

- Đồng Thiên Kỳ, Hoa Cốc chủ, cuộc chiến ngày hôm nay Nhật Nguyệt Bang chúng ta tạm thời gát lại, hẹn ngươi một ngày khác. Lời lão phu là đại diện cho Nhật Nguyệt Bang, bổn bang quyết không nhân lúc người nguy mà chờ thủ lợi!

Đồng Thiên Kỳ vừa nghe vậy buột giọng nói:

- Vậy là không phải Nhật Nguyệt bang phóng hỏa.

- Chàng nói là Linh Sơn phái?

Đồng Thiên Kỳ gật đầu, bất chợt như chàng nhớ ra điều gì, hỏi vội:

- Hai nữ hầu của cô có biết mật đạo này không?

Thấy chàng thần sắc thay đổi, Ngọc Phụng cũng quýnh lên đáp ngay:

- Chúng đều biết.

Đồng Thiên Kỳ giật thót người, không kịp nói thêm lời nào, chàng kéo tay nàng chạy nhanh xuống địa đạo rồi cứ thế mà chạy.

- Chúng ta tính sai rồi!

Đồng Thiên Kỳ chỉ buông được mấy tiếng, Hoa Ngọc Phụng tát mặt không dám hỏi gì thêm.

Vào sâu mật đạo chừng hai ba trượng đột nhiên dưới đường lát đá thấy dầu từ đây chảy vào như nước, Đồng Thiên Kỳ vừa ngửi thấy mùi dầu đã biến sắc, thốt lên:

- Nguy rồi!

Chạy thêm một lúc nữa thì mực dầu đã dâng lên quá mắt cá, nhưng la lên:

- Dầu dính hết cả áo quần người ta!

Đồng Thiên Kỳ quay đầu lại hỏi qua hơi thở:

- Từ đây đến miệng ra còn xa không?

- Qua khúc ngoặc trước mặt, chạy thêm mười trượng nữa.

Đường mật đạo quá hẹp lại thấp nên không thể thi triển khinh công, Đồng Thiên Kỳ chỉ còn biết kéo tay Ngọc Phụng mà chạy như ma đuổi. Vừa qua khỏi khúc ngoặc, chạy thêm chừng năm trượng nữa thì cả hai khựng người đứng lại đưa mắt nhìn nhau lo lắng.

Hồi 59 - Dụng Kế Thoát Thân Lại Trúng Kế

Bấy giờ bọn họ khựng người đứng lại nhìn nhau chừng như bất lực, bởi vì phía cuối mật đạo cửa đã mở toang ra, một nữ nhân đứng án ngực ở đó, trên tay nắm một bó đuốc cháy rực, chính ánh sáng hắt vào chiếu sáng cả mật đạo.

Lấm lét nhìn Đồng Thiên Kỳ một cái, Ngọc Phụng run giọng nói:

- Thiên Kỳ, chúng ta còn nước lùi lại Đồng Thiên Kỳ lúc đầu nói:

- Lùi cũng chỉ vậy thôi, Linh Sơn phái nhất định cũng đã tìm được miệng mật đạo, huống gì lúc này lửa hẳn đã cháy bén đến tịnh các.

- Chẳng lẽ chúng ta thúc thủ chịu trói?

Đồng Thiên Kỳ mặt trở nên thản nhiên, cười nói:

- Không còn con đường thứ hai, có lẽ bị bắt rồi chúng ta hy vọng nghĩ được kế khác thoát thân.

Hoa Ngọc Phụng không nghĩ thế, bèn nói:

- Chàng tin Linh Sơn phái sẽ khoan hồng quảng đại?

- Đương nhiên chúng ta tự mình tìm lấy thời cơ Hoa Ngọc Phụng lắc đầu vẻ không tự tin:

- Cứ nhìn tình cục đủ thấy Linh Sơn phái không phải chỉ là hạng đơn giản, mới lo lần này thất thủ chỉ e không còn cơ hội.

Đồng Thiên Kỳ trong lòng lúc này đã lo lắng, nhưng chàng không để lộ ra ngoài, hiển nhiên chàng sợ Ngọc Phụng càng thêm bất an, trầm ngâm một lúc nói:

- Bậc trí trăm nghĩ, có lúc cũng sơ suất, chúng ta chỉ còn chờ lúc chúng thất cơ để thoát thân.

Chàng vừa nói đến đó, đột nhiên đầu đường hầm nữ nhân kia đã lên tiếng:

- Thuộc hạ Ở đây chờ Cốc chủ và Đồng công tử đã lâu!

Đồng Thiên Kỳ quay đầu nhìn thấy đó chính là Đào Hoa Đường chủ, nói:

- Lúc này mà tôn giá còn tự xưng là thuộc hạ, chẳng thấy quá khiêm tốn sao?

Đào Hoa Đường chủ nhướng mày hỏi lại:

- vậy theo Đồng công tử thì sao?

- Ừm, tôn giá đã chiếm thượng phong!

- Sự bình tĩnh của Đồng công tử khiến bổn tòa căn bản không nhận ra điều đó, thế nhưng thực tế thì có lẽ đã là vậy!

Đồng Thiên Kỳ cười điềm nhiên nói:

- Nói vậy thái độ của Đồng mỗ nằm ngoài suy nghĩ của tôn giá?

Đào Hoa Đường chủ cười lên khanh khách:

- Bôn tòa vốn không nghĩ Đồng công tử như những lời giang hồ truyền ngôn, nhưng hiện tại sự thực cho thấy suy nghĩ của bổn tòa là sai!

Đồng Thiên Kỳ nhún vai đáp:

- Sự thực chung quy vẫn là sự thực, chẳng hề quan hệ gì đến chuyện đoán nghĩ sai đúng.

- Ồ, nói vậy bổn tòa hiện đang chiếm thế thượng phong?

- Thắng thua là chuyện thường tình của binh gia, lúc này giữa hai chúng ta chưa thể nói ai thắng ai thua, mà chỉ có thể nói tôn giá chiếm ưu thế mà thôi.

- Nói vậy Đồng công tử cho rằng bổn tòa đắc ý hơi sớm chứ gì?

Nói đến đó mặt thị bỗng chốc đanh lại, gằn giọng:

- Đồng công tử, đêm dài nhiều mộng, không thể rầy rà, hiện tại chỉ hỏi ngươi thắng thua thuộc về ai?

Thấy đối phương nhứ nhứ ngọn đuốc như muốn hành động, Đồng Thiên Kỳ giật mình, ngầm vận công lực vào song thủ, lạnh giọng nói:

- Tôn giá nên tránh đường!

Đào Hoa Đường chủ trở giọng như băng:

- Đồng đại hiệp nên biết dầu vốn vô tình, người không cản nổi, bây giờ bổn tòa phái người xuống tiếp hai vị lên đây!

Nói rồi quay qua nói với Ngọc Phụng:

- Cốc chủ bổn tòa mạo phạm Cốc chủ lần này!

Hoa Ngọc Phụng cố nén cơn giận trong lòng, nói:

- Ngươi và ta tình chủ tớ đã đoạn tuyệt ngươi cứ tự nhiên hành động.

Nói cuối câu nhỏ giọng rỉ tai Đồng Thiên Kỳ:

- Thiên Kỳ, chúng ta thực sự kháng cự sao?

Đồng Thiên Kỳ gật đầu đáp:

- Đồng Thiên Kỳ từ nhỏ đã chịu sự bài bố của người khác, nếm đủ vị chua chát đắng cay, quyết không thể để có lần thứ hai.

Ngọc Phụng ngớ người, nói:

- Chẳng phải vừa rồi chàng đã nói...

Đồng Thiên Kỳ cười tiếp lời nàng:

- Tôi không muốn vì mình mà lụy đến người khác.

Mặt hoa phút chốc ủ dột, nàng u uất nói:

- Chàng vẫn coi muội là người lạ? Lẽ nào nhưng chỉ vì tiếc tính mạng mà bỏ chàng? Chàng...

Đồng Thiên Kỳ nét mặt hơi biến sắc, trầm giọng nói:

- Tôi cũng hy vọng như vậy, thế nhưng sự thực đã khiến tôi thất vọng.

- Chàng muốn em phải xa chàng?

Đồng Thiên Kỳ cười bất đắc dĩ, nói:

- Lý trí bảo tôi phải xa rời cô, thế nhưng tình cảm...

Nét ủ dột lướt qua trên khuôn mặt hoa của nàng, nàng cười nói:

- Em chán ghét cái lý trí của chàng, chỉ quý cái tình cảm của chàng?

Giọng nàng vui lên sung sướng, tợ hồ như đã quên hẳn nguy cơ trước mắt.

Bấy giờ đã thấy hai thiếu nữ tay nắm đuốc từ từ bước xuống mật đạo, Đào Hoa đường chủ nói:

- Đồng Thiên Kỳ, nếu như ngươi còn quý cái mạng của mình và mạng của Cốc chủ thì hiện tại phải nghe sự điều khiển của hai thủ hạ ta, tình hình hiện giờ cũng đã cho ngươi thấy rõ bổn tòa không hề hăm dọa, bổn Đường chủ cũng không cần phải nói thêm gì nhiều nữa.

Mắt cứ chú ý đến hai thiếu nữ đang xuống gần, Đồng Thiên Kỳ nhạt giọng nói:

- Tôn giá yên tâm. Đồng mỗ nhất định làm tôn giá mãn ý.

Đào Hoa Đường chủ cười nhạt nói:

- Bổn tòa nghiêm kính chờ đón nhị vị Đồng Thiên Kỳ ngầm hiểu bà ta muốn cảnh cáo chàng bên ngoài đã chuẩn bị đầy đủ lực lượng ứng phó, chàng nhìn hai thiếu nữ nắm đuốc chăm chăm, nói:

- Đồng mỗ sẽ không hại ai!

Đào Hoa Đường chủ cười lên khanh khách, buông giọng đày thị uy:

- Lửa gặp dầu thì phát cháy kinh người, bổn tòa hy vọng Đồng công tử phải hết sức cẩn thận!

Ngọc Phụng nhìn Đồng Thiên Kỳ chỉ thấy khuôn mặt chàng trấn tĩnh như thường, điều đó khiến nàng cũng cảm thấy tự tin hơn, đôi môi cánh đào mấp máy định nói với chàng diều gì, đột nhiên ngay lúc bên tai nghe một giọng nói rất nhỏ mà lạ:

- Hoa Cốc chủ, sau này có lối thoát, mau lùi lại!

Hoa Ngọc Phụng ngớ người, đảo mắt nhìn quanh bốn phía chẳng phát hiện được gì, đang lúc còn hoài nghi, giọng nói người kia lại vẳng lên bên tai:

- Hoa Cốc chủ cứ lùi lại chỗ ngoặc, tiểu sinh chờ Cốc chủ ở đó.

Lần này thì nghe quá rõ, nàng quay nhìn Đồng Thiên Kỳ thấy chàng mắt vẫn chăm nhìn hai thiếu nữ đang xuống gần, biết người kia dùng "Truyền âm nhập mật" để nói với mình. Nàng vừa định mở miệng bàn bạc với Đồng Thiên Kỳ, giọng người kia lại vẳng bên tai:

- Cốc chủ không nên nói với người khác, bằng không đối phương đốt lửa thì lúc ấy muốn chạy cũng không kịp.

Ngọc Phụng mặt tái xanh, nàng nhìn Đồng Thiên Kỳ vẫn trầm tĩnh bất động tự nhiên ý niệm thoát chạy vừa khởi lên trong đầu nàng tiêu tan, nàng nhìn hai thiếu nữ gằn giọng:

- Địa đạo chỉ cần cháy bùng lên thì tính mạng hai ngươi cũng khó thoát.

Ai lại không sợ chết? Vừa nghe vậy hai thiếu nữ giật mình, bất thần bước chân cũng chậm lại.

Đào Hoa Đường chủ thấy vậy, lạnh giọng nói:

- Cốc chủ, ai cũng sợ chết, cho nên tôi nghĩ Cốc chủ cũng không muốn mình nhảy vào lò lửa. Bởi vậy tôi nghĩ tính mạng của họ không chút nguy hiểm.

Nghe một câu này của chủ nhân, hai ả thiếu nữ như được cổ lệ tinh thần, bước chân đã thấy nhanh trở lại như cũ.

Người lạ kia chừng như thấy được Hoa Ngọc Phụng không chịu một mình thoát chạy, bèn chuyển qua truyền âm nhập mật nói với Đồng Thiên Kỳ:

- Dụng binh quan trọng biết tiến thoái đúng tiết, xin mau cùng Cốc chủ trở lại vào trong chỗ ngoặc mật đạo, tiểu đệ chờ nhị vị Ở đó.

Đồng Thiên Kỳ không ngờ trong mật đạo lại còn kẻ thứ ba, nhưng chàng không hề đổi sắc mặt, chỉ liếc nhanh Ngọc Phụng, dùng truyền âm hỏi:

- Mật đạo này còn lối thoát khác chứ?

Hoa Ngọc Phụng ban đầu ngạc nhiên, nhưng chợt hiểu ra ngay, cũng truyền âm hỏi lại:

- Có người vừa nói với chàng chủ?

Đồng Thiên Kỳ nhìn hai thiếu nữ đã đến gần, chỉ còn cách ngoài một trượng nói với nàng:

- Không sai, nhất định có đường thông lộ khác Hoa Ngọc Phụng truyền âm nói:

- Gia mẫu chỉ từng nói cho muội biết con đường thông này!

Trong đầu Đồng Thiên Kỳ chuyển một ý nghĩ, bèn truyền âm hỏi:

- Lệnh tôn là ai?

Mặt nàng ửng dỏ lên, lắp bắp đáp:

- Muội... muội...

Chừng như hiểu ra vấn đề, Đồng Thiên Kỳ truyền âm đỡ lời:

- Lẽ ra tôi không nên hỏi những điều cô nương không tiện nói ra, nhưng tình thế lúc này rất gấp cho nên mới hỏi.

- Không... không phải muội không muốn nói, thực sự thì bản thân muội cũng không biết gia phụ là ai, chỉ nghe mẫu thân bảo rằng người xuất thân Nam Hải.

Đồng Thiên Kỳ giật mình, truyền âm hỏi tiếp:

- Cô từ nhỏ cũng không từng gặp mặt người ư?

- Gia mẫu nói thời gian muội chưa biết gì, người vẫn thường đến.

- Nói vậy, cốc này thành lập đã hơn hai mươi năm?

Hoa Ngọc Phụng không hiểu chàng sao lại hỏi những chuyện này đúng vào lúc đại nạn lâm đầu, tình thế rất gấp, nhưng không nỡ cự tuyệt, nàng đáp:

- Bổn cốc thành lập đã hơn bốn mươi năm.

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy thì càng giật mình, thầm nghĩ:

"Đúng rồi, muốn đào mật đạo này tất phải có đất thừa chuyển ra ngoài, vậy mà sao đệ tử trong cốc đến cả ba vị Đường chủ thân phận rất cao mà mãi đến hiện tại mới biết là có mật đạo này?

Phải chăng đã có một con đường thông khác đê vận chuyển đất đào ra ngoài theo một hướng khác?" Nghĩ vậy, chàng bèn truyền âm nói tiếp:

- Xem ra chúng ta thực sự có đường thoát khác đấy!

Bấy giờ hai ả thiếu nữ chỉ còn cách họ chừng năm xích. Hoa Ngọc Phụng lo lắng truyền âm hỏi:

- Chàng tin vào lời của người kia nói - Tôi tư khi xuất đạo tin rất ít, nhưng hiện tại người này chính đang cùng ở trong địa đạo với ta!

- Không sợ người kia lừa? Ngọc Phụng hỏi vẻ bất an.

Đồng Thiên Kỳ quay mặt nhìn nàng cười khích lệ nàng hãy yên tâm, hai thiếu nữ đã trước mặt bọn họ, người bên trái lên tiếng trước:

- Xin nhị vị quay mắt lại, từ từ đi ra khỏi mật đạo.

Chưa kịp nói gì, bên tai Đồng Thiên Kỳ vang tiếng người kia truyền âm:

- Đồng đại hiệp, thời gian rất gấp, xin nhanh quay vào trong!

Đồng Thiên Kỳ lòng hơi rộn lên chàng quét mắt nhìn hai ả thiếu nữ, nói:

- Hai vị cô nương đứng gần như vậy, Đồng mỗ chỉ vung tay một cái hai vị liệu có tránh kịp không?

Ả bên phải cười nhạt nói:

- Vấn đề không phải là chúng tôi có thể tránh được hay không, mà chính là sau khi công tử hành động thì cái giá phải trả thế nào? Đồng công tử, Cốc chủ, xin nhanh quay mặt lại đi ra.

Ánh mắt của Đồng Thiên Kỳ long lên chàng hươ tay chỉ ra ngoài, nói:

- Nhị vị xin đứng đó cho!

Vừa nói dứt làm như định theo lời, nhưng bất thần vung tay một cái, rồi nắm lấy tay Ngọc Phụng chạy sâu vào bên trong mật đạo.

Đừng nói hai ả thủ hạ của Xuân Đào đường chủ mà ngay cả bản thân Đường chủ cũng không đáng là địch thủ một chiêu của Đồng Thiên Kỳ. Vả lại bọn họ chủ quan là chàng không dám hành động, nên vừa vung tay một cái Đồng Thiên Kỳ đã phong bế huyệt đạo của hai ả, khiến cả hai đứng yên như hai pho tượng.

Xuân Đào đường chủ từ nãy giờ đứng bên ngoài miệng mật đạo quan sát kỹ tình hình, bấy giờ vừa thấy Đồng Thiên Kỳ hươ tay biết không ổn, cứ ngỡ chàng định xông ra ngoài, bèn quát lớn:

- Châm lửa!

Lệnh vừa hạ xuống, tất cả mấy ả thuộc hạ còn lại nhất loạt, ném đuốc xuống đại đạo, dầu gặp lửa lập tức bùng cháy lên ngay, nháy mắt thế lửa như triều lan nhanh vào bên trong.

Nói thì chậm, thực tế những tình tiết này xảy ra chỉ trong tích tắc, khi Đồng Thiên Kỳ kéo Ngọc Phụng vào đến chỗ ngoặc thì sau lưng lửa đã bùng cháy dữ dội.

Qua khỏi chỗ ngoặc, Đồng Thiên Kỳ vận nhãn thần đảo nhìn quanh chỉ thấy trống hoác, không một bóng người, bất giác cả hai mặt chùng lại. Ngọc Phụng buồn rầu nói:

- Thiên Kỳ, chúng ta mắc bẫy rồi!

Đồng Thiên Kỳ cố trấn tĩnh nói:

- Nếu muốn hại ta thì người kia không cần phải dụng đến hạ sách này, cứ chạy sâu vào trong xem!

Vừa nói dứt, chưa kịp nhấc chân, đột nhiên liền thấy trong địa đạo cách họ chừng năm trượng nhảy phắt ra một gã thiếu niên vận ngân y, niên kỷ chừng hai mươi hai, hai mươi bốn, cười lớn nói:

- Đồng đại hiệp tính việc thực khiến người ta bội phục, thủy hỏa vô tình, nhị vị xin nhanh chân vào đây!

Thế lửa cháy đã vào tận chỗ ngoặc, Đồng Thiên Kỳ không tính gì nữa nắm tay Ngọc Phụng chạy vào.

Đến lúc vừa chạy vào trong, chàng mới có thời gian nhìn người kia, chỉ thấy người này mặt trắng như ngọc, mày cong lưỡi liềm, miệng vuông mũi thẳng, áo bạc đai hồng, thật uy nghi đỉnh đạc khiến người ta vừa nhìn thấy đã nể phục. Duy nhất một điều làm người ta nghi ngại đó chính là đôi mắt láo liên ẩn chứa chút gì gian tà.

Hai người vừa đến bên ngân y thiếu niên, chưa kịp nói gì thì gã đã nhảy tót vào trong một lối

thoát khác bên vách động, lúc này Đồng Thiên Kỳ mới kịp nhận thấy trên vách đúng là còn một lối thông bí mật.

- Nhị vị theo tôi!

Đồng Thiên Kỳ không đợi đối phương nói xong, lập tức kéo tay Ngọc Phụng chạy vào theo, sau lưng lửa đã cháy tới gần kề.

Ngân y thiếu niên cứ đi trước dẫn đường không nói thêm một lời nào, con đường mật đạo lẻ này tuy nhỏ hẹp hơn, nhưng cũng đủ cho một người chạy thoải mái.

Chạy được một đoạn, ngân y thiếu niên bỗng cười hỏi lại:

- Đồng đại hiệp thực không sợ tiểu sinh mang lòng hại nhị vị?

Đồng Thiên Kỳ Thản nhiên đáp:

- Lúc này thì chúng ta cơ hội như nhau.

- Đồng đại hiệp muốn nói là cơ hội thoát thân ư - Cũng là cơ hội sống còn.

Trong đôi mắt ngân y thiếu niên hiện sát cơ, lạnh giọng hỏi:

- Đến lúc ấy không biết Hoa Cốc chủ giúp ai?

Hoa Ngọc Phụng bực tức dằn giọng:

- Ngươi nghĩ là ta giúp ngươi ư?

- Tiểu sinh dẫu sao cũng đã cứu mạng Cốc chủ một lần.

- Còn chưa thoát khỏi chỗ hiểm này mà ngươi bảo là đã cứu được ta?

Ngân y thiếu niên cười lớn nói:

- Giả sử đã đến được nơi an toàn thì sao?

Ngọc Phụng không chút do dự, đáp:

- Nếu ngươi lòng dạ chính trực, thì ta và Đồng công tử sẽ kết làm bạn tri tâm.

Ngược lại ngươi mang tâm tà ác, thì ta sẽ tha cho người một lần.

Nghe giọng nàng xưng hô với Đồng Thiên Kỳ thân thiết như vậy, trong ánh mắt gã hiện chút tà quang, vừa lúc này từ hướng trước mặt một làn gió mát lạnh thổi lại hiển nhiên cách miệng địa đạo đã không còn xa.

Ngân y thiếu niên đầu lóe lên ý niệm, quét mắt chỉ tay ra trước, nói:

- Ra khỏi chỗ ngoặc này đã là miệng địa đạo.

Chính ngay lúc gã đưa tay lên chỉ thì từ tay áo rơi ra một chiếc lệnh bài bạc trắng, tợ hồ như không hề hay biết, gã cứ chạy tới trước, nháy mắt đã qua chỗ ngoặc.

Ngọc Phụng chạy giữa hai người, nên cứ tiếp tục theo chân gã, căn bản không nhìn thấy. Chỉ duy nhất Đồng Thiên Kỳ kịp phát hiện, chàng hơi dừng chân, mắt nhìn nhanh tấm lệnh bài thấy mặt trên ghi hai chữ "Nhật Nguyệt", chàng chấn động trong đầu, cúi người xuống vừa định nhặt lên thì ngay lúc ấy phía trước lại một tiếng "ầm".

Đồng Thiên Kỳ giật thót mình dừng chân hẳn lại, đưa mắt nhìn tới trước mới hay chính ngay chỗ ngoặc đã bị một tấm cương thạch chấn mất lối, lúc này chàng mới hiểu ra mình đã trúng kế địch.

Chàng tức giận thét lớn một tiếng, rồi vận đủ thập thành công lực vòng song chưởng nhằm thẳng vào tấm cương thạch đánh tới. Sau tiếng nổ long trời lở đất, chỉ thấy đất đá vỡ vụn bay tứ tán mù mịt thế nhưng tấm cương thạch vẫn không hề suy suyển, đủ thấy nó dày đến chừng nào rồi.

Đồng Thiên Kỳ chấn động cả người, ngầm nghĩ đến khi lửa cháy đến đây có lẽ không làm sao ra khỏi đây được, bất giác chàng nghiến răng ken két:

- Chỉ cần ngày hôm nay Đồng mỗ không chết thì thế gian này không còn chỗ cho ngươi dung thân!

Đồng Thiên Kỳ lại vung chưởng đánh vào bức tường bên phải đến ba chưởng, thế nhưng vẫn không có chút gì hy vọng.

Bây giờ thế lửa đã cháy đến gần, chỉ cách chàng chừng hai trượng.

Chính lúc nguy ngập thế nghìn cân treo sợi tóc hình ảnh Ngọc Phụng và bao nhiêu thâm cừu đại hận của gia đình hiển hiện lên trong đầu chàng rõ mồn một.

Lửa vẫn vô tình lan cháy đến gần, chỉ còn cách chàng chừng năm xích, Đồng Thiên Kỳ bỗng ngửa mặt cười lên tràng man dại:

- Ha ha hạ.. Sinh hữu hạn, tử vô kỳ, Đồng Thiên Kỳ thân này xem ra trả lại cho thiên địa tại đây!

Nói rồi nhắm mắt thản nhiên chưa từng có, bình tĩnh chờ đợi cái chết.

Thế lửa hừng hực cháy đã thấy chỉ còn cách chàng chừng ba xích. Đột nhiên "ầm" một tiếng, phiến đá trước mặt chàng lọt thỏm sâu biến mất, một giọng nói cao vang vọng vào:

- A Di Đà Phật, Đồng thí chủ nhanh ra đi!

Vừa mở mắt, lửa táp đến người, Đồng Thiên Kỳ không nghĩ gì nữa, tung người phóng nhanh qua chỗ ngoặc, sau lưng "ầm" một tiếng phiến cương thạch lập tức trồi lên đóng lại như cũ.

Hai mắt chăm nhìn phía trước, bấy giờ chàng mới nhận ra đó là một lão hòa thượng tầm ngũ tuần, mày rậm mắt lớn, dáng người tầm thước uy nghi, đứng chỉ cách chàng chừng năm trượng. Chàng chau mày, lúc này không còn nghĩ gì tình hình sau lưng nữa, mắt chàng như dán chặt vào mặt vị hòa thượng này, bởi vì trong trí ức của chàng cảm giác mặt vị này rất quen, chừng như đã gặp đâu một lần.

Đưa cặp mắt hiền hòa nhìn khắp một lượt trên người Đồng Thiên Kỳ, lão hòa thượng hết gật

đầu rồi lại lắc đầu chép miệng nói:

- Thiện tai! Thiện tai! Chỉ tiếc sát nghiệp quá nặng nề.

Trong lòng chàng giờ đầy lại lo lắng cho sự an nguy của Ngọc Phụng, vội chấp tay thi lễ nói:

- Đồng mỗ mạo muội xin được biết pháp hiệu đại sư?

Lão hòa thượng cười hiền từ, nói:

- Tiểu dàn việt định ngày sau báo ân đấy ư?

- Nếu thực sự đại sư có ý cứu Đồng mỗ.

- Ài, tiểu đàn việt chừng như rất ít tin người?

- Đại sư nói không sai.

- Trực ngôn là thực tâm, sự thẳng thắng thành thực của tiểu đàn việt khiến người ta phải hoan hỷ.

Lão hòa thượng hơi dừng lời một lát, lại nói tiếp:

- Nếu như lão nạp bảo rằng có ý đến đây cứu Tiểu đàn việt thì sao?

Đồng Thiên Kỳ lần nữa chấp tay thi lễ hỏi:

- Đồng Thiên Kỳ xin thỉnh giáo Pháp hiệu đại sư?

Trên nét mặt từ bi của lão hòa thượng bỗng chốc quét qua một tia hàn quang, trầm giọng buông hai tiếng:

- Niệm Cừu!

- Đồng mỗ một này còn sống, quyết không quên hai tiếng này!

Nói rồi cử bước định đi ra khỏi địa đạo bỗng lão hòa thượng đưa tay cản lại nói:

- Tiểu đàn việt không cảm thấy pháp hiệu này cổ quái đó sao?

Đồng Thiên Kỳ ngớ người, buột miệng nói:

- Đồng mỗ nghĩ đại sư dùng hai tiếng này làm Pháp hiệu hẳn có thâm ý.

- Vậy Tiểu đàn việt cố muốn nghe hàm ý trong pháp hiệu này không.. Đồng Thiên Kỳ hơi giật mình, nói:

- Nếu rồi thì Đồng mỗ nhất định rất thích nghe, có điều đáng tiếc hiện tại có cấp sự, Đồng mỗ không thể lưu lại đây lâu!

- Phải chăng Tiểu dàn việt lo lắng cho vị cô nương kia?

Đồng Thiên Kỳ càng giật mình, đảo nhanh ánh mắt quét qua mắt lão hòa thượng nói:

- Đại sư nói đúng, cứu người như cứu hỏa, Đồng mỗ xin cáo từ!

Vừa nói xong chàng lại định đi, lão hòa thượng lắc đầu, tiếp:

- Tiểu đàn việt định đi như thế này sao?

Đồng Thiên Kỳ ngớ người, lắp bắp hỏi:

- Chẳng lẽ đại sư có ý cản trở Đồng mỗ?

- Ừm, thí chủ cho rằng lão phu không dám?

Ánh mắt chàng hiện sát cơ, gằn giọng:

- Vậy thì đại sư chuẩn bị!

- Trong lòng thí chủ hẳn đang rất nôn nóng?

Đồng Thiên Kỳ lòng nóng như lửa không kiên nhẫn được nữa, chàng vừa quát lớn "Đại sư lại đoán đúng" vừa thoái lùi một bước, đồng thời chưởng xuất ra.

Lão hòa thượng như cố ý lĩnh giáo võ nghệ của nhân vật chấn danh trên giang hồ bấy lâu nay thế nào, nên nói lớn:

- Lão phu tiếp ngươi!

Gần như cùng lúc Đồng Thiên Kỳ ra chiêu, lão hòa thượng cũng dựng hữu chưởng, chừng ấy đủ thấy lão đã ngầm chuẩn bị từ trước.

"Bình" một tiếng kinh hồn, đất đá bay mù mịt, cả thạch đạo như lung lay muốn đổ, dư phong còn ập lại khiến người ta nghẹt thở.

Lão hòa thượng hai tay tê dại, khí huyết trước ngực như ngưng lại mấy giây, lão chấn động thầm nghĩ:

"Ba tiếng Huyết Kiếp Thủ thảo nào mà nhanh chóng chấn hưng thanh thế trong võ lâm, công lực tiểu tử này quả thực kinh người. Phụng nhi thật là có mắt, chọn đúng hắn!".

Đồng Thiên Kỳ cũng bị thoái lùi hai bộ, chàng xuất mười thành công lực đối địch, đây là lần đầu tiên bị đẩy lùi xa như thế. Bất giác cũng giật thót mình thầm nghĩ lão hòa thượng không ngờ công lực thâm hậu đến bực thặng thừa.

Một hồi sau đấy đá lắng xuống, Đồng Thiên Kỳ đưa mắt nhìn lão hòa thượng, gằn giọng hỏi:

- Đại sư nghĩ là có thể cản được Đồng mỗ?

Lão hòa thượng đột nhiên sắc mặt trở nên nghiêm nghị, nói:

- Tiểu đàn việt nên biết lão nạp còn lo lắng cho cô ta nhiều hơn nữa?

Đồng Thiên Kỳ lúc này trong đầu hoài nghi lão hòa thượng là người của gã Ngân y thiếu niên phái đến cản đường chàng, cười nhạt nói:

- Phải nói là lo lắng cho chủ của lão mới đúng?

Giọng lão hòa thượng trở nên nặng nề:

- Vì vong thiếp mà lo cho nó!

Đồng Thiên Kỳ trong đầu vẫn nghĩ lão là người của địch, nên không suy nghĩ câu này của lão hòa thượng, bèn gằn giọng:

- Lo cho con trai của tôn giá?

Không ngờ lão hòa thượng lắc đầu, giọng u uất nói:

- Lo cho con gái ta, Phụng nhi!

Đồng Thiên Kỳ khựng người lắp bắp:

- Con gái?

Đột nhiên lúc này chàng mới ngộ hiểu ra vì sao lúc đầu vừa nhìn thấy lão hòa thượng chàng đã có cảm giác lão ta quen quen, thì ra là vì lão ta giống với Ngọc Phụng.

Hồi 60 - Vì Đại Kế Nén Lòng Cố Nhẫn

Bấy giờ Đồng Thiên Kỳ ngưng mắt ngẩn người nhìn lão hòa thượng hồi lâu mới nói được:

- Đại sư nghĩ sau khi giao thủ một chiêu rồi mới nói, Đồng mỗ sẽ tin sao?

Lão hòa thượng cười điềm nhiên nói:

- Nếu lão nạp nói rằng đã nhìn thấy gã và nhi nữ bị người bắt đi, có lẽ Tiểu đàn việt càng không tin?

Đồng Thiên Kỳ lại ngớ người thêm, chàng vốn thông minh mẫn đạt, thế nhưng lúc này đây thần tình bấn loạn vì lo cho nàng, nên căn bản không sao nghĩ ra lão hòa thượng tại sao lại nói toàn những chuyện bất ngờ với chàng. Sau phút trầm ngâm, chàng nói:

- Như đại sư có đầy đủ lý lẽ thì Đồng mỗ nên tin, nhưng chỉ e không được như vậy!

Lão hòa thượng nói ngay:

- Đương nhiên là có, bởi vì lão nạp người Nam Hải, mà bọn người bắt nhi nữ đi cũng là Nam Hải phái!

- Thân phận và võ công người ấy cao hơn cả Đại sư sao?

Lão hòa thượng không chút suy nghĩ đáp:

- Không bằng lão nạp Đồng Thiên Kỳ kinh ngạc nói:

- Đại sư nói ra xem có chút mâu thuẫn?

Lão hòa thượng lắc đầu nói:

- Thực tế là vậy, vì lão nạp không nên ra mặt tranh một thiếu nữ với chưởng môn Nam Hải phái, càng không thể thắng hắn!

Đồng Thiên Kỳ như đã hiểu ra ít nhiều, ngưng mục nhìn lão hòa thượng phán đoán:

- Chính vì điều này mà đại sư danh chẳng những không vang trong Nam Hải phái, mà đến đất Nam Hải cũng không có một mảnh nương thân, cho nên mới vào đây...

Lão hòa thượng lắc đầu đáp:

- Ở đây cũng không có đất lão nạp dung thân.

Đồng Thiên Kỳ hơi ngớ người, lẩm nhẩm hỏi:

- Nữ nhân đại sư sở đắc phải là Vạn Hoa Cốc chủ?

Trong ánh mắt lão hòa thượng ẩn hiện chút oán hận:

- Chưởng môn sư huynh ngược lại mãi không nhận thất bại, cho nên đã đặt người ở đây giám sát

lão nạp, khiến lão nạp vô phương lưu ẩn lại đây.

- Vì thế nên đại sư đành xa bà ta?

Lão hòa thượng lắc đầu nói:

- Không, mà vì điều này lão nạp đã cùng ái thê hợp lực ngầm thực hiện mật đạo này, thời gian đó là thời gian từng gặp nhau, cũng vừa khéo nửa năm để thực hiện địa đạo này!

Nhìn vẻ phẫn nộ xen lẫn uất hận của lão hòa thượng, Đồng Thiên Kỳ cẩn thận hỏi tiếp:

- Lệnh sư huynh phát hiện được?

Lão hòa thượng gật đầu nói:

- Có lẽ Tiểu đàn việt cảm thấy kỳ quái tại sao chúng ta không cao bay xa chạy đến ẩn dật trong thâm sơn cùng cốc, thực sự đây là điều đáng tiếc nhất của lệnh ái.

Bởi vì bà ấy có một địa vị quá cao cho nên căn bản không tự do hành động được.

Có lẽ Tiểu đàn việt cũng lấy làm lạ tại sao chúng ta lại chấp nhận qua những năm tháng khổ ải thế này? ài, tất cả chỉ là vì nhi nữ vừa rồi bị bắt đi!

Đồng Thiên Kỳ không nhẫn nại được, nói:

- Hiện tại đại sư không còn thù hận gì sao?

Lão hòa thượng lúc đầu cười khô đáp:

- Có lẽ ngươi cho lão nạp quá nhân từ, thực ra hạnh phúc chúng ta bi hủy trong tay hắn, lão nạp đã quyết trí mệnh với hắn. Tuy biết khả năng sẽ thắng thế nhưng lão nạp biết hận sâu thù dày không dễ giải quyết trong nháy mắt, cho nên lão nạp mới cản chân ngươi lại... Hài tử! Hiện tại ngươi không thể hại đến hắn ta!? Nếu không...

Đồng Thiên Kỳ không nhịn được, cười nhạt, nói:

- Để hắn lại cho đại sư giải hết hận lòng?

Lão hòa thượng lắc đầu:

- Không, ngươi là người thông minh cần biết rằng người của Nhật Nguyệt bang và Linh Sơn phái lúc này tìm không ra ngươi, tất sẽ lưu lại lân cận đây chờ đợi. Ngươi và Phụng nhi không thể nào cùng lúc đối phó cả ba mặt, huống gì người này mà mệnh hệ gì thì cả Nam Hải phái thế như dốc thành kéo rốc đến đây, như thế chẳng phải vô tình ngươi gieo thêm một mối địch gia mà người trên giang hồ ít ai dám đụng tới!

- Nhưng chỉ vì sợ điều này mà phải hủy lệnh ái, tôn giá không thấy đánh đổi một cái giá quá đắt đấy sao?

- Không, lão nạp tin rằng trong thời gian này tiểu nữ không nguy gì đâu.

- Đại sư chỉ tưởng tượng mà tin thôi ư?

- Cứ rời khỏi đây ngươi tức khắc thấy được sự thực, lão nạp nghe đồn đãi ngươi thủy công rất giỏi, đi! Lão nạp sẽ chỉ cho ngươi con đường rất gần.

Nói hết, lão quay người đi trước dẫn đường ngay.

Đồng Thiên Kỳ theo chân đại sư ra khỏi mật đạo, trước mặt là một vách núi dựng thẳng đứng như cắt, cúi đầu nhìn xuống mới hay đó là một con sông sâu thăm thẳm.

Chàng chợt nghĩ lại câu chuyện thương tâm của đôi phu phụ gặp hoạn nạn, phải đào mật đạo này lánh thân, bất giác trong lòng khởi đồng tình với họ, đồng thời đối với Nam Hải phái càng tăng thêm oán hận.

Lão hòa thượng chỉ tay xuống lòng sông, nói:

- Từ đây xuống đến mặt nước có đến trượng, cần cẩn thận!

Đồng Thiên Kỳ gật đầu lĩnh ý, chấp tay nói:

- Cáo biệt đại sư.

Nói rồi định nhún mình nhảy xuống, nhưng bị lão hòa thượng kéo tay lại:

- Vì thâm cừu đại hận mà ta phải xuống tóc ẩn danh, mục đích cũng chỉ là tiêu diệt Nam Hải phái. Bốn mươi năm lão nạp đã nhẫn nhịn, hài tử, trước lúc chưa đủ lông đủ cánh, tốt nhất ngươi không kết thêm thù địch, phải nhẫn nại!

- Trong phạm vi khả năng cho phép, Đồng mỗ nhất định không để đại sư thất vọng!

Nói rồi chàng tung người nhảy xuống sông.

Nước tuy chảy xiết, thế nhưng không cản được tốc độ lặn của Đồng Thiên Kỳ, lát sau chàng đã qua được bờ bên kia.

Đến lúc này chàng mới nhớ ra là quên hỏi lão hòa thượng phương hướng để đi, lòng nôn nóng tìm Ngọc Phụng nên vừa lên bờ quyết định ngay nhằm hướng ngọn núi thấp đầy cây cao chạy lên.

Vừa tới đỉnh, đưa mắt định tìm quanh, bỗng nhiên nghe từ hướng hẻm núi cách ngoài ba trượng vọng lại tiếng binh khí chạm nhau xen lẫn tiếng quát ầm ĩ.

Đồng Thiên Kỳ nhíu mày, nghĩ nhanh trong đầu, rồi tung người chạy về hướng đó.

Khi đến bên vách núi, ghé mắt qua tảng đá lớn vừa nhìn chàng đã khựng người lại. Bởi vì trong một khoảnh đất rộng tạo thành một bãi chiến trường, chín người đang vây đấu với một nam một nữ, trên đất còn có ba nữ nhân khác nằm yên bất động, hẳn là bọn họ bị điểm huyệt.

Ngọc Phụng mà Đồng Thiên Kỳ nôn nóng tìm kiếm chính là một trong ba nữ nhân kia, nhân vì chàng đã nhận ra hai người đang bị vây đấu kia là ai, nên nhất thời ngần ngại chưa dám lộ diện, chuyện trước đây trên Vạn Thánh Đảo phút chốc hiện lên mồn một trong đầu chàng.

Ngưng mục theo dõi trận đấu, Đồng Thiên Kỳ thầm nghĩ:

"Nếu họ đến đây mục đích tìm ta thì lẽ ra ta phải giúp sức. Nhưng gặp mặt không bằng giấu

mặt, nếu gặp rồi sau đó ta phải thế nào đây?".

Chàng theo dõi trận đấu một lúc vẫn chưa có quyết định.

Lúc này trong trận đấu, đột nhiên Ngân y thiếu niên la lên:

- Thiên Tâm Quái Cái, biết điều thì mau rút đi, còn cứ ngoan cố thì... Hắc hắc...

bổn công tử chỉ e ngươi sẽ hối hận!

Thiên Tâm Quái Cái là một trong chín người đang vây đấu, quát lớn:

- Tiểu tử, có giỏi thì cứ giở hết tài năng xem Nam Hải phái các ngươi võ công cao mình đến đâu, hay là xem chiếc gậy đập chó lão ăn mày này lợi hại? Chứ đừng ỷ vào trận thế này mà dọa người!

Ngân y thiếu niên cười lớn:

- Muốn bổn công tử thi thố hết sở học cũng không khó, chỉ cần có điều kiện.

Thiên Tâm Quái Cái cười nhạt nói:

- Lão ăn mày này muốn nhượng ngươi mười chiêu!

- Hắc hắc..., Bổn công tử lẽ nào cần một lão ăn mày nhường chiêu!

Nói rồi gã chỉ tay vào một thiếu nữ đang đối đầu là Nhan Ngọc Vi, cười hềnh hệch nói:

- Chỉ cần chịu để mỹ nhân này theo chân bổn công tử, thì bổn công tử mới có thể xếp trận này cũng quyết thắng phụ với ngươi.

Thiên Tâm Quái Cái nôn nóng trong lòng, nghe vậy chửi đổng nói:

- Con mẹ nó, mày là cái thứ gì hả?

Ngân y thiếu niên bản tính âm trầm nham hiểm, nghe vậy vẫn không nổi nóng, chỉ cười lớn nói:

- Ngươi khỏi phải bận tâm bổn công tử là cái thá gì, cứ chờ lát nữa bổn công tử cùng bọn họ ngao điều dã ngoại thành thân, ngươi sẽ làm chứng.

Thiên Tâm Quái Cái mặc dù hành cước giang hồ đã nhiều năm, thế nhưng cá tính nóng nảy vẫn không thay đổi được tí nào, lúc này vừa bị gã thiếu niên chọc giận một câu là đã nổi đóa lên vung ngọc trượng xuất liền mười chiêu thế như bài sơn đảo hải, nhưng vẫn không làm sao phá nổi trận thế kỳ diệu của Nam Hải phái.

Vừa thấy lão khất cái phát nộ khí, trong đầu Ngân y thiếu niên bỗng lóe lên một kế, cười kha khả nói lớn:

- A, đúng rồi, chỉ vì một mỹ nhân mà ta phải để ba vị cô nương này nằm chờ thì thực không hiểu nhân tình. Hắc hắc...

Nói rồi gã cao giọng hỏi đám thuộc hạ:

- Bổn công tử nóng lòng ở với giai nhân, các ngươi giữ được hắn chứ?

Đồng Thiên Kỳ nghe đến đây thì cơn giận trong lòng trổi lên, đã thấy huyệt Mi tâm giữa trán ửng đỏ, ánh mắt lạnh lùng quét ngang mặt gã thiếu niên một cái rồi chàng quyết định bước ra.

Bấy giờ đám thuộc hạ nghe hỏi vậy thì đồng thanh đáp ran:

- Công tử cứ yên tâm hưởng thú, bọn đệ tử nhất định cầm chân chúng lại đây.

Ngân y thiếu niên cười cố tình nói lớn:

- Đừng làm thương hại đến chúng, bổn công tử trong giờ phút thành thân muốn có cả nam lẫn nữ làm chứng, như vậy mới tránh được thiên hạ nghị luận là giả hợp.

Nói rồi gã quả nhiên cử bước ra khỏi đấu trường đến bên ba thiếu nữ đang nằm bất động trên đất.

Thiên Tâm Quái Cái gầm lên một tiếng phát trượng tấn công liên hoàn mười tám chiêu vẫn không đột phá được vòng vây, tức giận thét lớn:

- Chó lộn giống, ngươi đã nghe qua cái danh "Huyết Kiếp Thủ" Đồng Thiên Kỳ hay chưa hử?

Ngân y thiếu niên quay người, cười nhạt:

- Chẳng những nghe mà bổn công tử còn tận mắt nhìn thấy!

- Vậy ngươi có biết những vị cô nương này là gì của anh ta không?

- Hử? Điều này thì hắn chưa từng nói với ta.

- Vậy thì lão phu nói cho ngươi biết, những cô nương này đều là vị hôn thê của anh ta.

Vừa nghe vậy nét đố kỵ ganh ghét hiện lên trong mắt gã, cười gằn nói:

- Hắc hắc... bao nhiêu nữ nhân trong thiên hạ bị vướng bẫy tình của hắn, xem ra bổn công tử cần phải cảm tạ hắn!

Thiên Tâm Quái Cái tức khí quát lớn:

- Hôm nay ngươi lớn gan dám động đến những vị cô nương này thì lão ăn mày ta lo cho Nam Hải phái ngươi có ngày hủy danh trên giang hồ!

- Hắc hắc..., Thiên Tâm Quái Cái bổn công tử dẫu sao cũng cám ơn lão đã có lòng quan tâm đến bổn bang, nhưng hiện tại nhân lúc không có mặt Đồng Thiên Kỳ, bổn công tử thay hắn hưởng chút nghĩa phu thê!

Gã vừa nói xong, chưa kịp quay người bỗng nghe một tiếng cười lãnh bạo, một giọng nói lạnh băng băng cất lên:

- Có qua có lại, hiện tại là lúc tôn giá thu hoạch đây!

Ngân y thiếu niên giật mình quay phắt lại, gã bỗng khựng người khi phát hiện ai đang đứng đối diện với mình, trố mắt la lên:

- Là ngươi ư? Đồng Thiên Kỳ?

Đúng là Đồng Thiên Kỳ, chàng cười nhạt một tiếng, nói:

- Với tôn giá thì Đồng mỗ phải gọi bằng ngoại hiệu Huyết Kiếp Thủ.

Nhan Ngọc Vi không ngờ đúng vào lúc này Đồng Thiên Kỳ lại xuất hiện đột ngột như từ trên trời rơi xuống, nàng vui mừng tột độ reo lên:

- Thiên Kỳ, là chàng?

Nói rồi định chạy đến với chàng tợ hồ như nàng đang không phải đối địch.

Vừa lúc ấy Thiên Tâm Quái Cái thét một tiếng "Cẩn thận", vừa kịp ngọn ngọc trượng của lão đỡ một kiếm của một trong tám tên ngân y vừa chém tới người Nhan Ngọc Vi, lão nói lớn:

- Nha đầu, đã tìm thấy nó, còn nôn làm gì chứ?

Tuy lão cứu được Nhan Ngọc Vi một kiếm, nhưng bản thân lão tay trái trúng thương.

Nhan ngọc Vi kịp hiểu nình nhất thời để thất thố, nhưng trong lòng nàng giờ đây nỗi u sầu lập tức biến mất thay vào đó là niềm sung sướng hứng khởi, thét dài một tiếng, kiếm múa như lạc hoa, thế như thác đổ.

Ngân y thiếu niên lúc ấy đã trấn định tâm thần, thầm nghĩ nhanh trong đầu cười nhạt nói mỉa:

- Đồng đại hiệp mạng thật lớn!

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười khinh bỉ:

- Đồng mỗ mạng lớn, tôn giá hẳn mạng rất ngắn ngủi!

- Hừ, ngươi có thể quyết định được số mệnh bổn công tử ư?

Đồng Thiên Kỳ từ từ chìa hai bàn tay ra trước mặt, gằn giọng hỏi:

- Tôn giá có nhận ra đôi tay này không, nhưng trên giang hồ gọi nó là Huyết Kiếp Thủ!

- À, vậy mà bổn công tử ngược lại chẳng thấy có gì là đặc biệt!

Đồng Thiên Kỳ cử bước tiếp lên hai. bộ, trầm lãnh nói:

- Vậy thì tôn giá sẽ lập tức thấy chỗ khác nhau của nó với những đôi tay của người khác, và đó cũng là điều bất hạnh với tôn giá Ngân y thiếu niên chừng như trong đời chưa từng gặp đối thủ cùng trang lứa với mình, cho nên chung quy coi thường Đồng Thiên Kỳ, cười nói:

- Ngươi nói lời ấy với bổn công tử đấy ư?

- Không sai, chính là nói với các hạ.

Nói rồi thâu song thủ lại, quay người đi về hướng ba nữ nhân.

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi định giải khai huyệt đạo cho bọn họ à?

- Chẳng lẽ các hạ phản đối?

- Hắc hắc... bổn công tử chỉ sợ ngươi uổng mạng vô ích, đã đến Diêm vương còn chưa chịu cúi đầu báo danh!

Đồng Thiên Kỳ liếc mắt lạnh lùng:

- Đồng mỗ chỉ coi ngươi là thứ chó cậy nhà, ỷ vào trận thế của đám thuộc hạ làm càn mà thôi!

Nói rồi tợ hồ như không chú ý đến đối phương, từ từ đưa tay lên định cách không điểm chỉ giải khai huyệt đạo cho ba thiếu nữ kia.

Lại nói, Ngân y thiếu nên thừa biết võ công của Hoa Ngọc Phụng cao thâm, bản thân gã không bằng, nếu nàng được giải khai huyệt đạo thì trận thế kia khó lòng duy trì được. Bởi vậy vừa thấy Đồng Thiên Kỳ định ra tay xuất chỉ, gã thét lớn một tiếng:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi muốn chết!

Tiếng cuối cùng vừa dứt, song chưởng thế như vũ bão ập tới sau lưng Đồng Thiên Kỳ.. Đồng Thiên Kỳ thừa biết gã ta sẽ ra tay cản trở, cho nên hữu thủ xuất chỉ định giải huyệt đạo chẳng qua là hư chiêu dụ địch, lúc này thấy gã đã ra chiêu, cả người chàng lập tức quay ngoắc lại như cái vụ, đồng thời tả thủ còn lại ra một chiêu "Tiềm Long Sơ động".

Ngân y thiếu niên công tới thấy đã sắp đắc thủ, bỗng nhiên "bình" một tiếng trong dư phong, gã kịp hoa lên trong mắt ảo ảnh Tiểu long.

Cỏ lá xen lẫn đất đá tung bay một lúc mới lắng xuống, lúc này gã Ngân y thiếu niên bị đẩy văng người lùi sau xa đến tám chín xích, khí huyết như ngưng lại trước ngực, hai tay tê dại, mắt trố nhìn Đồng Thiên Kỳ không thốt lên được một tiếng nào.

- Tôn giá hẳn thất vọng.

Đồng Thiên Kỳ buông một tiếng mỉa mai rồi xuất chỉ nhanh như chớp giải khai huyệt đạo ba thiếu nữ.

Nháy mắt ba nữ nhân từ từ ngồi dậy, họ đưa mắt nhìn nhau có chút bỡ ngỡ xen lẫn ngạc nhiên chưa nói được gì.

Sau một hồi trầm lặng, Hoa Ngọc Phụng đưa ánh mắt nhìn chàng, rồi nhìn hai thiếu nữ còn lại vẻ xin lỗi:

- Đồng công tử đã có lần cứu mạng tôi, nhị vị thư thư xin.. xin chớ hiểu lầm, tôi tôi... ài.

Nàng không làm sao nói hết câu, tính tình vốn kiên cường nhưng lúc này nàng cũng phải rụt rè, hẳn là vì chàng. Nàng tợ như đã hiểu Đồng Thiên Kỳ không chỉ riêng một mình nàng yêu thương, mà còn bao nhiêu nữ nhân khác.

Hai thiếu nữ còn lại là Nhan Ngọc Dung và Mai Phụng Linh, cả hai trong đầu đều không mong muốn trong đám bọn họ còn lại còn có thêm người gia nhập để chia bớt tình cảm của chàng. Thế nhưng có một điều là không ai dám đoán chắc chàng thuộc về mình?

Chính vì thế, mà ai cũng chỉ mong khoảng cách giữa chàng và mình ngày càng kéo gần là đủ lắm rồi.

Lặng nhìn nhau một lúc, Nhan Ngọc Dung mới nhẹ giọng ôn hòa hỏi:

- Thư thư phương danh là gì?

Hoa Ngọc Phụng thân mật đáp:

- Tiểu muội họ Hoa, gọi là Ngọc Phụng.

Nhan Ngọc Dung thấp giọng nói:

- Hoa thư thư tha lỗi cho tiểu muội vừa rồi có cầu xúc phạm, nhưng tiểu muội mạo muội hỏi một câu, thư thư thực tình không thích Đồng đại hiệp sao?

Hoa Ngọc Phụng ngầm hít dài một hơi, nén tình cảm chực dâng trong lòng, nói:

- Cô không sợ phải thất vọng vì câu trả lời của tôi sao?

Mai Phụng Linh chen vào nói:

- Không!

Hoa Ngọc Phụng điềm nhiên nói:

- Tôi đáp là chẳng những thích chàng, mà còn... mà còn...

Nhan Ngọc Dung mặt hoa biến sắc, sự ghen kỵ trong lòng nổi dậy, nàng cảm thấy nữ nhân này cao ngạo kênh kiệu, cười nhạt nói:

- Mà còn yêu thương chàng?

Hoa Ngọc Phụng không phủ nhận, chỉ nói:

- Thư thư buộc tôi nói ra những lời này thấy không tiện đó sao? Tốt nhất không nên nói chuyện này nữa.

Nhan Ngọc Dung nói:

- Cản trở Hoa thư thư sao?

- ài, đặt trường hợp cô nương, chỉ ngu ngốc mới phủ nhận!

Nhan Ngọc Dung lắc đầu nói:

- Chúng ta không phải người ngu, thế nhưng vẫn phủ nhận hai tiếng "cản trở" này, chúng ta chỉ hy vọng không bị bỏ rơi mà thôi?

Hoa Ngọc Phụng thở dài một hơi sóng sượt nói:

- Nếu thế xem ra tôi phải rút lui!

Mai Phụng Linh thành thực nói:

- Chỉ cần Hoa thư thư không để bỏ rơi chúng tôi là được.

Hai giọt lệ châu sung sướng xen lẫn hứng khởi lăn dài trên má Ngọc Phụng, nàng nói:

- Nói vậy là các vị thư thư chấp nhận tiểu muội.

Ngọc Dung và Phụng Linh đưa mắt nhìn vẻ đồng cảm với thiếu nữ xinh đẹp mà họ vừa chấp nhận để nhập bọn này. Bất giác trong lòng họ sự ghen kỵ biến mất, khoảng cách giữa họ cũng khép gần lại.

Đến lúc này gã Ngân y thiếu niên khí huyết mới thông sướng lại, gã đảo mắt nhìn tình thế, rồi quyết kế đối phó, lạnh giọng nói:

- Đồng Thiên Kỳ, xem ra ngươi định gây thù kết oán với Nam Hải phái ta?

Đồng Thiên Kỳ thừa hiểu gã đem Nam Hải phái ra để hù mình, chỉ cười nhạt nói:

- Các hạ không thấy mình bước đến sơn cùng thủy tận đó sao?

- Hừ, bổn công tử chỉ hạ lệnh một tiếng, thì Đồng Thiên Kỳ ngươi chẳng còn mạng đâu?

Đồng Thiên Kỳ đưa ánh mắt khinh bỉ nhìn tám gã ngân y, cười nhạt:

- Chỉ bằng vào tám tên này thôi ư?

- Vậy ngươi thử xem!

Ánh mắt chàng lập tức lộ sát cơ, tay từ từ đặt lên thanh long thủ kiếm, lạnh giọng nói:

- Hảo, Đồng mỗ đang muốn thử đây, các hạ bảo chúng chuẩn bị đi.

Ngân y thiếu niên biết với tay địch thủ như Đồng Thiên Kỳ, hễ đối đầu với chàng chỉ e khó lòng bày thành trận thế như lúc này, nên bấy thời còn trù trừ chưa quyết.

Hoa Ngọc Phụng từ khi trong Vạn Hoa Cốc thân trúng độc cho đến giờ lòng chất đầy oán hận, lúc này nghe vậy thì bước lên nói:

- Đồng huynh, chàng xem chừng hắn, để chúng tôi đến xử trí bọn kia.

Nói rồi nàng bổ người phóng tới trận địa ngay, bọn Nhan Ngọc Dung vốn lên đây để tìm chàng, lúc này đã gặp thì lòng hết lo âu. Bấy giờ thấy Ngọc Phụng đã lao đi, thì cũng liền thét lớn, rồi song song nhảy vào trận chiến.

Bọn họ vừa phóng người tới thì từ trong trận chiến mọt tiếng rú thảm vang lên.

Ngân y thiếu niên giật mình đảo nhanh mắt đã thấy một tên thủ hạ vừa trúng chieu của Ngọc Phụng, gã trong lòng bắt đầu lo.

Đồng Thiên Kỳ đã nhận ra nét lo trong mắt đối phương, cười nhạt nói.

- Hiện tại thì đến lượt các hạ!

"Ái" lại một tiếng la lớn đầy đau đớn, vừa lúc ấy giọng ồm ồm như chuông vỡ của Thiên Tâm Quái Cái quát lên:

- Lũ cẩu tạp chủng, chết này!

"Bình" kèm theo là một tiếng rú dài khác hiển nhiên vừa có thêm sự trợ lực của ba vị nữ nhân, bọn Thiên Tâm Quái Cái và Nhan Ngọc Vi đã phút chốc trở thế, nên đánh thêm hăng.

Đồng Thiên Kỳ quét ánh mắt lạnh lùng lên mặt gã Ngân y thiếu niên những hạt mồ hôi rịn ra trên trán gã, chàng cười gằn nói:

- Giờ thì các hạ có nhảy vào giúp chúng thì cũng không còn đủ tám người mà bày trận thế!

Ngân y thiếu niên bất thần thoái lùi hai bước lúc ấy đã nghe thêm một tiếng rú khác. Không cần nói thì gã ta cũng thừa biết thủ hạ của mình đã tổn thất nặng nề, ý nghĩ chạy tháo thân lập tức hiện lên trong đầu, gã tính nhanh một bài đào tẩu. Thét dài một tiếng, đồng thời tả thủ xuất chưởng nhằm Đồng Thiên Kỳ đánh tới.

Có điều gã cũng không ngờ mọi ý nghĩ của gã đều nằm in trong đầu Đồng Thiên Kỳ, cho nên chỉ vừa chạy được mấy trượng đã thấy Đồng Thiên Kỳ như bóng nhạn lướt xuống chắn ngang trước mặt.

Chàng cười nhạt nói:

- Công tử chạy đi đâu nhỉ?

Vừa định xuất chưởng, đột nhiên chính ngay lúc ấy từ trên mỏm vách đá một giọng cười sang sảng vang lên rung chuyển cả khu rừng:

- Ha ha hạ.. Đồng Thiên Kỳ, lão phu tìm ngươi muốn hụt hơi!

Đồng Thiên Kỳ vừa nghe giọng người đã biết ngay là Vu Hồi Kiếm, chính tại lúc này lại thêm một giọng khác vang lại tử trên mỏm núi đối diện:

- Vu hồi lão nhi, Linh Sơn phái ta không nói dối đấy chớ?

Hồi 61 - Lập Kế Hại Nhân, Nhân Hại Lại

Ngân y thiếu niên bấy giờ tình thế đã rơi vào tuyệt lộ, chẳng ngờ có đồng minh xuất hiện kịp thời, khuôn mặt lo lắng bỗng giãn hẳn ra, nhìn Đồng Thiên Kỳ cười ngạo nghễ nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi có lẽ chẳng ngờ bọn họ lại xuất hiện nhanh như vậy?

Nghe ra tự hồ như sự xuất hiện của hai lão già này là nằm trong kế hoạch đến trợ giúp cho gã, Đồng Thiên Kỳ chỉ cười nhạt nói:

- Tôn giá phải biết tình cảnh của mình vào lúc này chứ?

Ngân y thiếu niên nghiêng đầu nhìn Đồng Thiên Kỳ vẻ bỡn cợt:

- Bổn thiếu gia nghĩ tình cảnh của ta có lẽ còn tốt hơn Đồng Thiên Kỳ ngươi rất nhiều.

- Thật không may, tôn giá hiện tại đang nằm trong tay Đồng mỗ, cho nên câu này lẽ ra không nên thốt từ miệng tôn giá!

Lại nói, Thiên Tâm Quái Cái bấy giờ nghe giọng hai người vừa xuất hiện cũng đã biết là ai, lão tuy nóng tính nhưng lão luyện giang hồ, cho nên thấy tình hình thay đổi liền thầm nghĩ:

"Nếu ta giết sạch đám thủ hạ của Nam Hải bang thì trúng kế của Nhật Nguyệt bang và Linh sơn phái, kết thêm một đại địch thì thực không nên ". nghĩ vậy, lão liền thâu binh khí, vị cô nương thấy Thiên Tâm Quái Cái ngừng đấu thì cũng lập tức thu chưởng.

Bốn gã ngân y thủ hạ Nam Hải tợ hồ chết đi sống lại, thấy đối phương tự dưng ngưng chiến tha cho họ thì còn lòng dạ nào chiến đấu, vừa thoát được vòng hiểm lập tức không hẹn mà đều chạy như bay đến bên người Ngân Y thiếu niên.

Ngân Y thiếu niên đưa mắt nhìn bốn tên thuộc hạ còn lại của mình, "hừ" một tiếng lạnh lùng, rồi nhìn Đồng Thiên Kỳ nói:

- Họ Đồng kia, bổn công tử vốn mang đến đây tám tên thuộc ha.....

Gã nói chưa xong Đồng Thiên Kỳ đã tiếp lời nói ngay:

- Giờ chỉ còn lại bốn tên!

- Không sai, ngươi đoán xem món nợ này ta sẽ đòi ai?

- Hừ, Đồng mỗ chỉ nghĩ hiện tại tôn giá lo lắng không biết trong tương lai ai là người sẽ đến giúp tôn giá đòi mạng lại Ngân Y thiếu niên tính tình thâm trầm giảo hoạt, biết Đồng Thiên Kỳ hiện tại bốn phương đều là địch, cho nên nhẩm tính nhanh rồi cười ngạo nói:

- Họ Đồng kia, bổn thiếu gia e rằng người lo bỏ mạng không phải là ta!

Đồng Thiên Kỳ lúc này mới ngước mắt lên quét nhìn mỏm núi bên trái chàng thoáng giật mình vì nhận ra bên trái Vu Hồi Kiếm là một lão già ước chừng chín mươi có thừa, người thấp lùn,

mặt đỏ như máu, mi bạc như tuyết, mắt lộ hung quang. Tuy chàng chưa từng gặp qua người này, nhưng chỉ bằng vào tướng mạo cổ quái của lão ta chàng cũng đoán được lão là Cửu Dương Tử như lời đồn đãi trên giang hồ.

Hai cánh trái phải của hai ông già còn có thêm tám lão nhân khác tuổi chỉ chừng ngũ tuần, người nào cũng mắt sáng rực chứng tỏ nội công hỏa hầu của họ đều không kém.

Mặc dù trong lòng có lo, nhưng chàng vẫn không để lộ thần sắc, chỉ cười điềm tĩnh nói vọng lên:

- Tôn giá không quản mấy mươi dặm theo đến đây, giờ ở xa cả chục trượng như thế chẳng thấy bất tiện đó sao?

Vu Hồi Kiếm giọng khách khí:

- Đương nhiên, đương nhiên, chỉ có điều Đồng công tử hiện tại đang bận tiếp quý khách, cho nên lão phu không tiện nghe tự sự nhị vị, đành ở đây đợi một lúc vậy?

Ngân y thiếu niên nghe khẩu khí của Vu Hồi Kiếm tợ như lão ta không hề quen biết mình, lại còn cho mình là khách quý của Đồng Thiên Kỳ thì trong lòng đã bực, tuy vậy tình hình lúc này quá cấp bách cho nên gã cố bấm bụng làm lành. Quay người chấp tay thi lễ, nói:

- Không biết Vu tiền bối quang lâm, vãn bối thi lễ có muộn, mong tiền bối hải hà!

Vu Hồi Kiếm "hừ" một tiếng, nhưng chưa kịp nói thì Cửu Dương Tù đã lên tiếng:

- Hiền điệt miễn lễ, từng nghe Nam Hải thế huynh có người con như chân long, nay được diện kiến quả nhiên danh bất hư truyền. Chẳng hay hiền điệt vào Trung nguyên bao giờ?

Ngân Y thiếu niên "hừ" một tiếng trong bụng thầm nghĩ:

"Chết tiệt, đã biết còn hỏi, ngươi giả vờ hay lắm!", tuy vậy bên ngoài vẫn làm cung kính lễ độ, chấp tay nói:

- Vãn bối chỉ vừa vào Trung nguyên mấy ngày, cho nên còn chưa kịp đến vấn an lão tiền bối.

- À, không dám, không dám, chẳng hay lệnh tôn vẫn khỏe?

Ngân Y thiếu niên chưa kịp đáp, bỗng nhiên nghe từ trên một mỏm núi khác, giọng nói Cùng Tăng ồm ồm như khuông vỡ vang lên:

- Í! Lúc này là lúc nào mà các ngươi hàn huyên thăm hỏi gia sự? Cùng tăng ta tính vốn bộ trực, có gì là nói ngay chứ không để trong lòng. Thời điệt nhi, ngươi có gì cần Cùng Tăng ta làm giúp không?

Ngân Y thiếu niên họ Thời, tên là Thường Vũ, nghe vậy trong đầu lóe lên một suy nghĩ:

"Nhật Nguyệt bang và Linh Sơn phái vốn bất hòa, nếu ta chọn một bên thì bên còn lại nhất định sẽ giúp Đồng Thiên Kỳ. Chẳng biết dùng một tên trúng hai đích, tạm thời lợi dụng chúng!".

Nghĩ vậy bèn quay người, chấp tay:

- Vãn bối đa tạ đại sư.

Vu Hồi Kiếm thấy vậy "hừ một tiếng, rồi quay mặt nói với Cửu Dương Tử:

- Nhị ca, xem ra chúng ta chỉ thêm mất mặt!

Cửu Dương Tử cười nhạt thấp giọng nói:

- Cần phải lôi Thời Chấn Ngọc ra, có lẽ không thể không hạ thủ với hắn!

- Ý nhị huynh định cứu tiểu tử này, lão ta vì ấn đồ báo mà dốc toàn lực?

Cửu dương Tử lắc đầu nói:

- Cứu hắn ư? ha hạ.. ngươi nhầm, Thời lão nhi đâu phải là người mang ân cầu báo.

Nói đến đó mặt lão đanh lại, mắt lộ hàn quang, tiếp:

- Hổ độc không ăn thịt con, đó là thiên tính, ý ta muốn nói lôi Thời lão nhi ra mặt là vì lão không chịu nổi đau đớn mất con.

Vu Hồi Kiếm tợ hồ như đã hiểu ra thâm ý của nhị ca mình, bèn nói:

- Có nghĩa là cướp xác của tiểu tử này đem đến Nam Hải, nói là Đồng Thiên Kỳ hạ độc thủ, chúng ta không cứu kịp!?

- Ừm... hay hơn nữa là phải nói Linh Sơn phái đã cản chúng ta cứu nó!

Vừa nhắc đến Linh Sơn phái, Vu Hồi Kiếm chau mày nghĩ nhanh, rồi nói:

- Linh Sơn phái vốn cũng muốn lôi kéo Nam Hải, hiện tại bọn chúng có mặt chứng kiến, chỉ sợ kế mượn đao giết người của chúng ta khó thành!

Cửu Dương Tử chỉ nhếch mép cười nhạt, lắc đầu nói:

- Điều ta lo chỉ là sợ bọn chúng nhanh tay cướp mất cát thây tiểu tử này, lúc ấy thì chúng ta bị rơi vào cảnh người cản trở chúng cứu người.

- Hả, nhị ca muốn nói bọn Linh Sơn phái cũng nghĩ kế như ta?

- Sao lại không? Chúng rất hiểu rõ tính tình của Thời lão nhi, đừng nói là Linh Sơn phái, mà ngay Đồng Thiên Kỳ chỉ e cũng đã thấy được kế này!

Vu Hồi Kiếm mắt vẫn không rời Thời Thường Vũ đang nói chuyện với Cùng Tăng, vẻ không tin lắm, bèn nói:

- Lão già thô tục này mà cùng nghĩ được kế này sao?

Vừa lúc ấy, bên kia giọng Cùng Tăng lại vang lên:

- Điệt nhi, có lẽ ngươi nghĩ một mình lão ăn mày ta làm sao đối phó nổi với bao nhiêu người kia? Ha hạ.. vậy thì điệt nhi cứ yên tâm lão ăn mày này có đến trăm vạn binh mã ngầm mai phục chờ lệnh!

Thấy lão đệ của mình không tin câu này của Cùng Tăng, Cửu Dương Tử gật đầu khẳng định:

- Hắn không quá lời đâu, bao nhiêu cao thủ chủ chốt của Linh Sơn phái đều đã tập trung, chỉ có điều chưa phải lúc lộ diện.

Vu Hồi Kiếm nghe vậy thì giật mình, nói:

- Nếu hôm nay không có đại ca đi theo thì có lẽ đệ đã bị người ta lợi dụng.

Cửu Dương Tử chỉ mỉm cười, bấy giờ mới nhìn Ngân Y thiếu niên cao giọng khẳng khái hỏi:

- Thời hiền điệt đã quyết định chọn bên nào cứu viện?

Thời Thường Vũ đã có kế trong đầu, nghe hỏi bèn quay đầu nói ngay:

- Vãn bối mong rằng được sự ưu ái bảo hộ của hai vị, chung thân khắc cốt ghi tâm, thịnh tình của cả hai bên khiến vãn bối nào dám chọn bên nào bỏ bên nào?

Cửu Dương Tử nghe vậy vờ hừ một tiếng, như chợt nghĩ ra điều gì, trầm giọng nói:

- Thôi được, lão phu thà người bất nhân chứ quyết không để mình bất nghĩa, để vẹn cái tình với cố nhân hiện tại lão phu ở đây nguyện làm ngôi chủ!

Cùng Tăng nghe vậy vội vàng lên tiếng:

- Cùng tăng ta bình sinh có chết cũng không thay lời điệt nhi cứ yên tâm!

Thời Thường Vũ nghe vậy cứ ngỡ cả song phương mắc kế mình đắc ý nghĩ thầm:

""Các ngươi cứ tưởng Thời thiếu gia ta trẻ con, tốt! cứ để đến khi về Nam Hải, quỷ sẽ nói với các người tất cả?".

Nghĩ vậy gã chấp tay thi lễ cả song phương, nói:

- Vãn bối xin đa tạ các vị tiền bối.

Đồng Thiên Kỳ từ nãy giờ chỉ mặc nhiên nghe bọn họ nói chuyện, bấy giờ mới cười nhạt lên tiếng:

- Tôn giá lẽ ra phải đa tạ bọn họ lát nữa sẽ giúp tôn giá đưa xác về cho lệnh tôn!

Thời Thường vũ vốn đắc ý cho nên chỉ nghĩ Đồng Thiên Kỳ khoa ngôn, cười lạnh nói:

- Ha hạ.. bổn công tử chờ xem bọn họ xé xác ngươi ra, bấy giờ xem họ Đồng ngươi xương thịt cứng chừng nào?

Thiên Tâm Quái Cái trong lòng khâm phục Đồng Thiên Kỳ, lão đưa mắt nhìn Thời Thường Vũ nói lạnh lùng:

- Tiểu tử, ngươi chết đến nơi mà còn không biết ư? Theo ý lão phu thì ngươi nhanh chân cút khỏi đây, có vậy may ra Đồng công tử tha cẩu mệnh cho ngươi lần này!

Thời Thương Vũ vừa nghe không khỏi ngớ người, nhưng đột nhiên cười lớn nói:

- Đi ư? Ha hạ.. lão ăn mày, Thời mỗ đâu phải là trẻ lên bađđể ngươi dễ đuổi bổn công tử chưa ăn mày ngày nào, không phải là hạng nhận được vài chén cơm là dễ bị người ta đuổi lúc nào

cũng được!

Thiên Tâm Quái Cái trầm mặt lại gằn giọng quát:

- Tiểu tử, ngươi thức thời thì mau cút!

- Hừ, muốn bổn thiếu gia đi cũng không khó thế nhưng…

Cuối câu gã cố kéo dài giọng nhưng vẫn không nói ra hết ý.

Thiên Tâm Quái Cái đã giận tím người, thế nhưng nghĩ không nên để Đồng Thiên Kỳ gây thêm đại địch, cho nên nhẫn nhịn xuống giọng:

- Có gì thì cứ nói mau, chớ bày trò úp mở Thời Thường Vũ liếc nhìn nhanh Thiên Tâm Quái Cái một cái, nhún vai tỏ vẻ không bận tâm, rồi nhìn Đồng Thiên Kỳ nói:

- Muốn tại hạ đi cũng không khó, thế nhưng Đồng đại hiệp phải chất nhận một điều kiện.

Đồng Thiên Kỳ vốn không hề sợ gì Nam Hải phái, chỉ có điều chàng biết phải kiên nhẫn mới không bị đối phương lợi dụng, bèn nói:

- Tôn giá đột nhiên đổi cách xưng hô với Đồng mỗ khiến người ta hơi bị bất ngờ!

- Hắc hắc… Tại hạ không những đổi cách xứng hô, chỉ cần Đồng đại hiệp đáp ứng yêu cầu của tại hạ, thì tại hạ sẽ giúp Đồng đại hiệp giải tỏa vòng vây hôm nay!

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép cười khinh bỉ:

- Tôn giá cho rằng Đồng mỗ đã vô phương ứng phó với bọn họ đấy à?

- Chớ nghe những lời quỷ của hắn, hạng tâm địa đen tối ngầm hại người ấy thì có lời nào đáng tin!

Hoa Ngọc Phụng chừng như không nhịn được la lên, tuy nghe vậy nhưng Thời Thường Vũ vẫn thản nhiên như không, nói:

- Cô nương đây là con đường sinh tồn, chỉ cần một điểm này đủ thấy bổn công tử giúp các ngươi tìm được điều tốt rồi!

Hoa Ngọc Phụng mày liễu nhíu chặt, ánh mắt hiện sát cơ lạnh giọng nói:

- Thời Thường Vũ ngươi nghĩ nhầm rồi đấy, bổn cô nương sẽ chứng minh cho ngươi thấy ngay.

Lời vừa dứt, thân hình nàng như tên thoát khỏi cung vọt vào người Thời Thường Vũ, đồng thời song chưởng vung ra thế như mưa sa bão táp.

Bốn tay thủ hạ của Thời Thường Vũ chính vừa rồi sống lại từ trong cõi chết, đã tận mắt chứng kiến Hoa Ngọc Phụng ra tay như thế nào, cho nên lúc này vừa nhìn thấy bóng nàng lướt tới thì cả bốn tên không ai bảo ai phân ra chạy tứ tán.

Lại nói, Thời Thường Vũ không ngờ tới Hoa Ngọc Phụng chỉ nói dứt một câu là đã ra tay ngay, lại càng không ngờ đám đệ tử của mình lâm trận đào tẩu, gã trong cơn nguy cấp vội vàng gắng gượng đưa song chưởng lên trấn hộ trước ngực.

"Bình" một tiếng, cả người Thời Thường Vũ theo cỏ cây bay loạn xạ thoái lùi về sau đến sáu bảy bước, khí huyết trong người gã như ngưng trệ, hai tay tê dại tợ hồ như không phải tay của mình nữa rồi!

Sau một chưởng, chừng như chưa trút hết cơn giận, Hoa Ngọc Phụng lạnh lùng buông lời:

- Thời Thường Vũ nộp mạng!

Nàng, quả nhiên là một mỹ nhân như cửu thiên tiên nữ, thường ngày thùy mị đoan trang là thế, nhưng giờ đây giọng nói của nàng lạnh lùng pha lẫn mùi tử khí, đối với Thời Thường Vũ thì tợ như tiếng khuông ru hồn, khiến người nghe sởn cả gai ốc.

Hai tay không còn làm chủ được nữa, Thời Thường Vũ còn can đảm đâu để xuất chiêu nghênh tiếp, gã cũng chẳng còn biết giữ thể diện là gì ngã người trên đất rồi cứ thế lăn tròn ra ngoài đến bảy tám xích.

Tuy gã vừa tránh được một chiêu trí mạng, thế nhưng người chưa kịp đứng dậy đã hứng trúng một đá nhanh như chớp của Hoa Ngọc Phụng vừa truy theo đến, cả người gã lại bị hất bắn thêm mấy xích Hoa Ngọc Phụng chừng như vẫn chưa hả cơn giận, lạnh giọng nói:

- Thời Thường Vũ bây giờ thì ngươi đã được chứng minh đầy đủ đây!

Vừa dứt lời, song cước tung lên định kết liễu đời gã, thì đột nhiên Đồng Thiên Kỳ trầm giọng quát lại:

- Tha cho hắn đứng lên.

Hoa Ngọc Phụng vừa nghe giọng chàng thì người khựng lại, quay đầu ngạc nhiên hỏi:

- Chàng muốn tha cho hắn à?

- Đúng!

Đồng Thiên Kỳ gật đầu đáp:

- Chuyện trong mật đạo chẳng lẽ nàng quên rồi sao?

- Ta không bao giờ quên.

Tuy trong lòng còn nhiều hồ nghi, thế nhưng với chàng giờ đây như là thần tượng của nàng, cho nên không dám hỏi dồn cũng không dám kiên ngạnh như trước. Chỉ ném một cái nhìn đầy khinh bỉ về phía Thời Thường Vũ, rồi tung người trở lại cùng ba vị cô nương kia.

Vừa thấy Ngọc Phụng tha cho Thời Thường Vũ, cả Vu Hồi Kiếm lẫn Cùng Tăng ở phía dối diện, chẳng ai bảo ai đều nhún người phi hạ thấp xuống có đến bảy tám trượng, hiển nhiên cố làm cho Thời Thường Vũ thấy vậy.

Thời Thường Vũ lúc này lồm cồm đứng lên với khuôn mặt tím tái, chín ngượng vì nhục nhã, trong ánh mắt đầy hận thù của gã hằn sát khí, gã đảo nhanh toàn trường rồi bất chợt nhìn lên hướng hai mỏm núi. Vừa khéo lúc ấy trong nhãn tuyến của gã nhận ra bọn Vu Hồi Kiếm và Cùng Tăng vừa đổ xuống thấp, chừng như sắp ra tay.

Trong đầu gã, ý định chạy thoát thân vừa rồi đột nhiên biến mất, gã thầm nghĩ:

"Hừ, họ Đồng ngươi bảo cô ta tha ta chẳng qua là thấy bọn họ đã xuống mà thôi, xem ra ngày hôm nay thì ngươi phải táng mạng tại đương trường".

Nghĩ vậy, trong đầu gã kế hoạch vẫn như cũ, ngầm cười nhạt rồi bước đến trước mặt Đồng Thiên Kỳ cách ngoài ba xích, vẻ đắc ý cười nói:

- Đồng huynh, bây giờ chúng ta thương lượng điều kiện vậy?

Đồng Thiên Kỳ trong đầu hơi chấn động vì thói ngông cuồng ngu dốt của gã, cười khinh miệt nói:

- Tôn giá vừa lấy được cái mạng của mình đấy.

- Ồ, Đồng huynh thừa biết Thời mỗ không thể chết?

Sắc mặt Đồng Thiên Kỳ đột nhiên đanh lại sau câu nói ấy, buông từng tiếng:

- Tôn giá mới thật là tự đại ngông cuồng.

Thời Thường Vũ đưa mắt nhìn bốn tên thủ hạ của mình đã đứng tụm lại một chỗ gằn giọng thị uy:

- Lâm trận bất úy tử, giới quy của Nam Hải phái các ngươi dám quên hử?

Nói rồi chẳng thèm biết bọn thuộc hạ lúc này trên mặt còn đong lại nét khiếp hãi, gã quay mặt nhìn Đồng Thiên Kỳ nói tiếp:

- Đồng huynh hiện tại muốn nghe điều kiện bổn công tử đưa ra chứ.. Đồng Thiên Kỳ cười mỉa:

- Tôn giá quả là người chỉ thích tự biên tự diễn một mình.

- Ha hạ.. Đồng huynh khéo đùa!

Nói đến đó gã đanh mặt lại, giọng lạnh lùng:

- Điều kiện của bổn công tử, Đồng huynh tuyệt không thể từ chối, nếu không.. cục diện hôm nay, có lẽ Đồng huynh cũng tự thấy rồi.

Vừa hết câu, không đợi Đồng Thiên Kỳ kịp nói, gã đưa ánh mắt giảo hoạt tham dục liếc nhìn về phía bốn mỹ nhân tứ tiếp lời:

- Nữ nhân trong thiên hạ không thể đều thuộc về Đồng huynh, bởi vậy bổn công tử muốn Đồng huynh chia bớt lạc thú, tại hạ cần hai trong bốn vị kia!

Đồng Thiên Kỳ sắc mặt không chút thay đổi, lạnh giọng nói:

- Đồng mỗ đã nói tôn giá thích tự biên tự diễn một mình.

- Ồ, tạt hạ nói là thật lòng, Đồng huynh có lẽ sẽ nghĩ ai có chí nấy, nhưng bọn họ có thể vì sinh mạng của Đồng huynh mà hy sinh thân mình?

Vừa nghe xong câu này, huyệt Mi tâm giữa trán chàng đột nhiên ửng lên như máu gằn giọng:

- Tôn giá nói xong rồi chứ?

Thiên Tâm Quái Cái thấy vậy thì hoảng lên, vội vàng nói:

- Họ Thời kia, nếu ngươi còn muốn cái mạng mình thì cút đi!

- Cút! Chưa đến lúc.

Thời Thường Vũ nhún mình nói mỉa mai.

Đồng Thiên Kỳ mắt lộ sát khí, giọng lạnh băng băng.

- Trời đất tuy bao la, thế nhưng có lẽ đã hết đất sống cho tôn giá, Đồng mỗ sở dĩ kiên nhẫn được như vậy, quyết không phải là sợ Nam Hai phái phục thù, cũng quyết không phải sợ đám người này mà chỉ là vì không muốn thiên hạ lợi dụng, không muốn trúng vào kế mượn đao giết người, thế nhưng tôn giá ngược lại không thức tỉnh...

Thời Thường Vũ nghe vậy thì càng nhận định Đồng Thiên Kỳ đã sợ, chẳng qua nói để giữ thể diện, vả lại bọn Nhật Nguyệt bang và Linh Sơn phái đều muốn lôi kéo Nam Hải phái, thì quyết khi nào bọn họ thấy mình nguy không ra tay trợ giúp để lấy lòng Nam Hải bang chủ, nghĩ thế gã ngửa cổ cười dài cuồng ngạo nói:

- Đồng Thiên Kỳ, hiện tại đây không phải là lúc để giữ thể diện, đại trượng phu biết ẩn hiện co giãn đúng tiết, vài ả mỹ nữ là cái gì, theo ý huynh đệ thì...

Ánh mắt đã đằng đằng sát khí, không đợi Thời Thường Vũ nói hết câu, Đồng Thiên Kỳ đột nhiên cắt ngang:

- Thời Thường Vũ, ngươi chuẩn bị ngươi vốn không xứng để Đồng mỗ ra tay trước, nhưng hôm nay Đồng mỗ quyết phá lệ!

Thiên Tâm Quái Cái thấy chàng nói xong đặt tay lên đốc thanh Long thủ kiếm, lão hoảng hốt la lên:

- Đồng Thiên Kỳ, nhỏ không nhịn thì hỏng đại kế, chúng ta lẽ nào mở mắt mà chui vào bẫy của người khác?

Thời Thường Vũ gật đầu cười đắc ý:

- Chí lý! Đồng huynh. Thời mỗ cũng nghĩ như thế.

Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng nói:

- Bọn ngươi ai ra tay trước?

Thời Thường Vũ mặc dù đã nhận ra sát khí đầy mặt Đồng Thiên Kỳ, thế nhưng gã vẫn tin rằng chàng không bao giờ dám động thủ, cười nhạt nói:

- Có lẽ Đồng huynh lúc này thế cỡi lên cọp khó xuống! Huynh đệ chỉ muốn khuyên Đồng huynh hãy suy nghĩ cho kỹ rồi hãy quyết định!

Lúc này bốn gã thuộc hạ của Thời Thường Vũ, thấy chủ mình vẫn bình tĩnh gan dạ như vậy, lại

nhìn thấy bọn Vu Hồi Kiếm và Cùng tăng đã xuống gần thì tin chắc chủ đã có kế sách, bốn gã như dũng khí trỗi dậy, không ai bao ai nhất loạt nhảy ra trước mặt Đồng Thiên Kỳ nói:

- Từng nghe Đồng đại hiệp võ công cái thế, bọn ta bốn người nguyện thay mặt công tử chúng ta lĩnh giáo Đồng đại hiệp vài chiêu.

Đồng Thiên Kỳ quét ánh mắt lên bốn gã đại hán cười gằn nói:

- Hay lắm vậy thì mời bốn vị rút binh khí ra.

Thời Thường Vũ thấy vậy châm biếm nói:

- Đồng huynh cần cẩn thận, bọn họ bốn người tính khí không tu dưỡng được như Thời mỗ!

Bốn gã đại hán nghe vậy thì như được cổ vù thêm, lại thấy chủ mình không chút sợ hãi thì càng mừng nhất tề rút kiếm.

Thiên Tâm Quái Cái tái mặt lại, la lên:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi thật không nghĩ đến hậu quả ư?

Thời Thường Vũ cười nham hiểm nói; - Đồng Thiên Kỳ, ngươi còn có cơ hội cuối cùng để giữ được tính mạng đấy!

Đồng Thiên Kỳ đưa mắt nhìn Thiên Tâm Quái Cái, điềm tĩnh nói:

- Đồng mỗ nghĩ Hàn đại hiệp lo lắng ấy chỉ sợ không phải của mình!

Thiên Tâm Quái Cái trầm giọng nói:

- Nếu đã biết lão ăn mày ta nghĩ thế nào tốt nhất Đồng Thiên Kỳ ngươi nên bình tĩnh lại một tí.

- Như Đồng mỗ đã đoán không sai, thì Hàn đại hiệp chớ nên nhiều lời nữa.

Thời Thường Vũ chen vào kích:

- Đồng Thiên Kỳ, Thời mỗ nghĩ Hàn đại hiệp nói rất đúng.

Không để ý đến gã, Đồng Thiên Kỳ quét mắt nhìn bốn gã đại hán, nói:

- Bốn vị đã chuẩn bị rồi chứ?

Cả bốn gã đại hán chừng như tin tưởng Đồng Thiên Kỳ quyết không dám hạ thủ nên nhất loạt khẳng khái đáp:

- Bọn đại gia ta chờ đã lâu!

Thời Thường Vũ ngưng ánh mắt trên mặt Đồng Thiên Kỳ với nụ cười tự tin:

- Đồng huynh, hiện tại chúng ta nói vào chính vấn đề, đừng để ý đến bọn chúng.

Thì ra mãi đến nước này mà gã ta vẫn tin Đồng Thiên Kỳ chỉ là hư trương khí thế.

Gã nói tiếng cuối cùng chưa xong, đột nhiên nghe giọng Đồng Thiên Kỳ lạnh băng thét lớn:

- Bốn vị gặp huyết kiếp!

Gần như cùng lúc với tiếng quát, chỉ thấy trong ánh kiếm loáng lên một cái rồi vụt tắt, kèm theo là những tiếng rú thảm tắt nghẹn trong cổ họng, máu đỏ phun lên thành vòi..... Thời Thường Vù trố mắt chết khựng cả người, gã tợ hồ như không thể tin được Đồng Thiên Kỳ ra tay nhanh như vậy, chỉ trong cái chớp tắt không đầy cả bốn gã đại hán giờ trở thành bốn cái xác không hồn nằm lăn trên đất.

Nhìn khuôn mặt ngây dại kinh ngạc tột độ của Thời Thường Vũ, chừng như giờ đây gã nhận ra được điều suy tính của mình là hoàn toàn sai. Đồng Thiên Kỳ kiếm đã tra vào vỏ tự lúc nào, tay còn đặt trên chuôi, cười lạnh lùng:

- Họ Thời kia, giờ thì đến lượt ngươi Thời Thường Vũ giật thót mình tỉnh lại, sự thực khiến gã bàng hoàng trong chốc lát, giờ đây gã đưa ánh mắt đầy lo lắng pha lẫn thù hận quét nhìn quanh một vòng hiển nhiên gà chỉ.nhận được những cái nhìn khinh miệt tử các thiếu nữ, duy nhất chỉ có Thiên Tâm Quái Cái là tỏ vẻ lo lắng Ánh mắt gã lại đưa xa hơn nhìn về các dốc núi, rồi ngừng lại trên mặt Đồng Thiên Kỳ gằn giọng:

- Đồng Thiên Kỳ, Nam Hải ta bằng hữu tứ phương rất nhiều, chỉ cần ngày hôm nay ta còn sống sót thì họ Đồng ngươi có mọc cánh bay lên trời cũng không thoát khỏi Nam Hải và bằng hữu chúng ta truy sát!

Trong cuối câu hiển nhiên gã muốn nhắc nhở bọn Vu Hồi Kiếm và Cùng tăng chớ quên sự an nguy của gã.

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép cười nhạt:

- Tôn giá quả thực là người nghĩ về mình quá ư chu đáo!

Lúc này Vu Hồi Kiếm chừng như đã thấy đúng thời điểm hành động, liền phóng người chạy xuống, bên triền núi bên kia Cùng tăng cũng đã bắt đầu chạy xuống, không khí phút chốc bỗng trở nên vô cùng khẩn trương.

Thời Thường Vũ liếc mắt nhìn thấy cả hai cũng đã bắt đầu chạy xuống, lo lắng trong lòng gã lập tức tan biến, rạng mặt cười kha khả nói:

- Đồng Thiên Kỳ, giờ là lúc ngươi trả nợ.

Tuy không quay đầu lại, nhưng Đồng Thiên Kỳ cũng đoán được bọn Vu Hồi Kiếm và Cùng Tăng đã bắt đầu chạy xuống, chỉ cười lạnh lùng nói:

- Giờ này mà tôn giá còn có đủ thời gian để lo cho Đồng mỗ?

Thời Thường Vũ nhẩm nhanh trong đầu cố ý kéo dài thời gian nói:

- Đồng Thiên Kỳ, Thời mỗ nói vậy không có nghĩa là lo lắng cho ngươi, mà chỉ khuyên ngươi nhanh nhanh tỉnh trí chấp nhận điều kiện của ta.

Lúc này Vu Hồi Kiếm đã chạy xuống chỉ còn cách sau lưng Đồng Thiên Kỳ chừng mười trượng không hiểu hữu ý hay vô tình, vừa lúc ấy lão vấp ngã người trên một phiến đá lớn đủ để Đồng Thiên Kỳ nhận ra phương vị của lão.

Phía đối diện Cùng Tăng cùng chạy xuống chỉ còn cách sau lưng Thời Thường Vũ mười trượng, bất thần lão cũng dừng chân giữ cự ly đúng như khoảng cách của Vu Hồi Kiếm.

Bọn Thiên Tâm Quái Cái và bốn vị cô nương thấy địch nhân có đồng minh kéo đến thì khẩn trương lên, chẳng ai bảo ai chạy lại vây quanh Đồng Thiên Kỳ.

Đôi nhãn châu chuyển nhanh, trong đầu Đồng Thiên Kỳ chợt lóe lên một ý, bèn dùng truyền âm nhập mật nói với Hoa Ngọc Phụng:

"Các cô không nên cản trở Vu Hồi Kiếm.".

Hoa Ngọc Phụng chưa kịp hỏi nguyên nhân, thì đã nghe giọng Thời Thường Vũ lạnh lùng nói:

- Họ Đồng kia một ngươi sống, hai ta sống!

Dứt lời, nhân lúc Đồng Thiên Kỳ quay người nói với Hoa ngọc Phụng, gã đánh một chiêu "thương hải khởi đình".

Đồng Thiên Kỳ chỉ cười nhạt tợ hồ như chuyện Thời Thường Vũ ra tay đúng vào lúc này là nằm trong dự liệu của chàng, chỉ đến khi chưởng kình đã gần đến người, chàng đột nhiên quay phắt người tung mình lên, đồng thời một chiêu "Hồi long chuyển phụng" đánh ra như thu phong tảo diệp.

Thời Thường Vũ tuy công lực cũng thuộc hạng nhất lưu, thế nhưng so với Đồng Thiên Kỳ thì gã chẳng thấm vào đâu, lúc uy thế ra tay trước, nhưng chiêu "Hồi long chuyển phụng" của Đồng Thiên Kỳ cực nhanh, khiến gã chưa kịp nhận ra thế chưởng là gì, thất thanh la lớn:

- Tiềm long chưởng, các người nhanh vào.

Nghe tiếng la này, cả bọn Vu Hồi Kiếm và Cùng Tăng đều ngờ Đồng Thiên Kỳ đã ra tay hạ tên họ Thời, nên gần như cùng lúc cả hai quát lớn:

- Đồng Thiên Kỳ, xem chưởng!

Hai bóng lão nhân tiếp theo lời nói, từ hai phía phóng vào với hai thế hung mãnh Nào ngờ Đồng Thiên Kỳ không để trúng kế bọn họ, chàng khi thấy Thời Thường Vũ hoảng loạn thất thanh không còn tinh thần đối đầu, chỉ đứng lại nhắm mắt chờ chết, chàng chuyển thế từ chưởng thành trảo chộp trúng vào cổ tay gã ta.

Nên biết lúc này Vu Hồi Kiếm và Cùng tăng phóng nhanh xuống với một chưởng phong cuồng mạnh quyết không phải để đối đầu với Đồng Thiên Kỳ, mà chẳng qua là muốn nhanh chân hơn đối phương, cướp được cái thây của Thời Thường Vũ.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt trong lòng, mắt nhìn thấy hướng trước Cùng Tăng bổ đến chỉ còn cách mình bảy tám xích, chàng đoán chác Vu Hồi Kiếm cũng ở khoảng cách ấy. Bất thần quay ngoắc người lại, thuận tay với một thế ném điêu luyện, chàng tung cả người Thời Thường Vũ lúc này đã mất hết sức đề kháng về phía Vu Hồi Kiếm.

Khoảng cách đã quá gần, lại thế ném của Đồng Thiên Kỳ rất mạnh, nên Vu Hồi Kiếm chợt nhận ra tình thế chuyển. biến, muốn ngừng tay cũng không còn kịp.

Bình... một tiếng, cả người Thời Thường Vũ như quả bóng văng cao lên không bay trở ngược lại

vừa khéo đúng tầm bổ tới của Cùng Tăng.

Vu Hồi Kiếm khựng cả người không thể nào ngờ được Đồng Thiên Kỳ mượn một chưởng của mình để kết liễu Thời Thường Vũ, càng không thể ngờ cái thây vốn muốn được lại bị chính một chưởng của mình đẩy văng xa, và cành bất hạnh hơn là chính rơi trúng vào tay Cùng Tăng.

Cùng Tăng cũng như Vu Hồi Kiếm không thể ngờ được Đồng Thiên Kỳ mưu cao lại nham hiểm như vậy, chỉ có điều lão may mắn hơn là còn đủ thời gian để kịp xoay trở.

Lão mắt vừa ngó thấy thi thể Thời Thường Vũ bị chưởng lực của Vu Hồi Kiếm đẩy ngược lại về phía mình, vội vàng thu hồi chưởng thế, vừa kịp rụt tay lại thì đón trúng thi thể của Thời Thường Vũ Ôm được cái xác Thời Thường Vũ trong tay, chẳng kể thế nào là máu me tanh tưởi, lão mừng khôn xiết cúi người nói nhanh:

- Lão Cùng Tăng này cảm tạ!

Vừa dứt lời, người quay phắt lạt phóng chân chạy như bay về hướng sông.

Thấy kế mượn đao giết người của mình không thành, ngược lại trở thành kẻ sát nhân, Vu Hồi Kiếm giận tím gan tím ruột, phẩn hận trút hết vào người Đồng Thiên Kỳ.

Hồi 62 - Nghĩ Đại Cục Song Phương Phản Chiến

Vu Hồi Kiếm đưa ánh mắt hiểm độc thù hận nhìn Đồng Thiên Kỳ, bỗng rút phắt hai thanh đoản kiếm bên người ra gằn giọng:

- Đồng Thiên Ky, ngươi với ta lại gặp nhau.

Đồng Thiên Kỳ chỉ nhếch mép cười nhạt:

- Không may tôn giá là gặp xui!

Vu Hồi Kiếm vung ngọn đoản đao quát:

- Lão phu thấy ngươi nói hơi sớm đấy - Thứ tôn giá mà đủ tư cách nói lời này?

Vu Hồi Kiếm chừng như căm hận đầy bụng, không nhịn được nữa, lão thét lên một tiếng, rồi vung hai ngọn đoản kiếm loang loáng định nhảy vào tấn công.

Chính lúc ấy một giọng oang oang vọng lại:

- Ngừng tay!

Tiếng quát chính là từ lão mặt đỏ trên triền núi, theo bước chân của lão, mấy lão già hai bên cũng liền bước theo.

Đồng Thiên Kỳ đưa ánh mắt thản nhiên ngước nhìn một lượt nói:

- Nếu Đồng mỗ đoán không sai thì tôn giá là Cửu Dương Tử đứng thứ nhì trong hàng Ngũ Lão?

- À, ngươi đoán không sai, lão phu nghĩ rằng thêm lão nữa thì có đủ tư cách nói câu ấy không?

Thiên Tâm Quái Cái lúc ấy chen vào tiếp lời:

- Lấy hai đối một thực không công bằng, lão ăn mày này muốn vào một phần!

Cửu Dương Tử cười lớn một tiếng, nói - Lão phu đoán Hàn huynh sẽ gia nhập phía Đồng Thiên Kỳ!

- Ha hạ.. can gì phải đoán điều này, chúng ta xưa nay vốn thủy hỏa bất tương dung, lão ăn mày này khi nào lại về phía các người?

- Vậy thì thực công bình, có điều...

Cửu Dương Tử dừng lời đưa mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ nói tiếp:

- Đồng Thiên Kỳ, ta với ngươi hiện tại sẽ phân thắng bại chứ?

Đồng Thiên Kỳ như hiểu ngầm ý của lão bèn nói:

- Lẽ nào tôn giá còn lời muốn nói?

Cửu Dương Tử nghe vậy thì không cần úp mở, nói thẳng:

- Lão phu nghĩ trận đấu giữa ngươi với ta là võ lâm khó thấy, chúng ta ước định một thời gian cụ thể!

- Tôn giá định lợi dụng thời gian truy đoạt cái xác ấy??

- Đồng đại hiệp cho rằng lão phu cần thiết đến thế sao?

Đồng Thiên Kỳ gật đầu điềm tĩnh nói:

- Cái xác quả vô dụng, nhưng tác dụng của nó chính là trong tương lai Nam Hải sẽ liên kết với ai?

Cửu Dương Tử bị nói trúng tim đem thì đã giật mình, thế nhưng không để lộ ra ngoài sắc mặt, nói:

- Cho dù tương lai Nam Hải phái liên kết với ai thì đối với Đồng đại hiệp vẫn bất lợi.

Đồng Thiên Kỳ nhún vai cười đáp:

- Đồng mỗ ngược lại chẳng coi lực lượng Nam Hải phái vào đâu, nếu không thì khi nào Đồng mỗ đem tặng cái thây của Thời Thường Vũ cho Linh Sơn phái?

Vu Hồi Kiếm bấy giờ "hừ" một tiếng, chen vào nói:

- Sẽ có ngày Linh Sơn phái liên minh với Nam Hải truy đuổi ngươi không đất dung thân.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt:

- Giả như Nam Hải phái có khả năng ấy thì có một ngày chẳng tìm thấy người nào của Nhật Nguyệt bang, bởi vì người giết Thời Thường Vũ không phải là Đồng mỗ Vu Hồi Kiếm nghe nhắc chuyện ấy, tức giận quát:

- Ngươi đúng là thứ giá họa cho người?

- Ồ, chính vì vậy mà Đồng mỗ nói quý bang cần phải cướp lại tử thi.

- Hừ, còn ngươi khoanh tay thủ lợi?

- Đồng mỗ dẫu có ý đó, thì quý bang cũng vô phương cải đổi một chuyện có tính tự nhiên!

Cửu Dương Tử nghe vậy hỏi dồn:

- Đồng đại hiệp có thể nói rõ lý do không?

- Lý do rành rành trước mắt tôn giá vừa nhìn thấy. Bởi vì Đồng mỗ thế cô đơn độc, không khi nào Nam Hải phái nghĩ là Đồng mỗ mà phải nghĩ là quý bang.

Đồng Thiên Kỳ tuy nói ra vẻ thoải mái đơn giản, thế nhưng với bọn Cửu Dương Tử và Vu Hồi Kiếm thì nghe giật bắn cả người lên, thực tình bọn họ đều là hạng lão bối giang hồ, không khi nào nghĩ một thiếu niên như Đồng Thiên Kỳ lại có cái đầu đáng sợ như vậy.

Cửu Dương Tử đưa ánh mắt sắc như dao nhìn Đồng Thiên Kỳ nói:

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu hiện tại nhận ra sự tồn tại của ngươi còn có sức uy hiếp bổn bang hơn cả Linh Sơn phái và Nam Hải phái liên kết lại.

Đồng Thiên Kỳ đưa ánh mắt lạnh lùng quét nhìn lên mặt hai lão già buông từng tiếng:

- Đáng tiếc, hiện tại hai vị sức lực không đủ!

Cửu Dương Tử liếc nhìn cục diện hai bên biết Đồng Thiên Kỳ nói không sai, thế nhưng lão chợt lóe lên một ý nghĩ, cười ha hả nói:

- Đồng Thiên Kỳ ngươi có biết đất này thuộc địa phận của ai không.

Đồng Thiên Kỳ cười điềm nhiên nói:

- Có lẽ tôn giá muốn trước lúc rời khỏi đây lấy lại chút thể diện!

Cửu Dương Từ đã nghe ra ngầm ý trong câu nói của Đồng Thần Kỳ không muốn cuộc ước đấu của họ là ngày hôm nay, trong lòng lão nhẹ nhỏm, cười nói:

- Lão phu lấy lại thể diện hay không, Đồng Thiên Kỳ ngươi không có tư cách truy vấn. Giả sử ngươi tự tin mình không đoán sai thì cứ xuất thủ.

Đồng Thiên Kỳ cười lắc đầu, đáp:

- Đồng mỗ nghĩ hiện tại không phải lúc.

- Vậy thì lão phu cáo biệt!

Nói rồi Cửu Dương Tử quay đầu nhìn Vu Hồi Kiếm nói:

- Chúng ta đi!

Vu Hồi Kiếm tuy trong lòng tức tím ruột, thế nhưng nhận thấy tình hình hiện tại động binh bất lợi, cho nên đàng nén hận trong lòng, lạnh lùng nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi với ta ngày tái ngộ chẳng xa đâu!

Nói rồi cùng với Cửu Dương Tử nhằm hướng sông phóng đi.

Đồng Thiên Kỳ không cản chân, chỉ cười nhạt nói:

- Nhị vị còn chưa ước định thời gian?

Cừu Dương Tử không quay đầu lại, nói:

- Đồng Thiên Kỳ, với lão phu thì các ngươi như chim lồng cá chậu, chẳng nhất thiết phải ước định thời gian gì nữa!

Đồng Thiên Kỳ cười mỉa mai nói:

- Không biết chiếc lồng ấy lớn hay nhỏ?

Bọn Cửu Dương Tử đã lên lưng triền núi còn vọng lại nói:

- Chu vi không qua một trăm dặm vuông đâu.

Cuối câu cả hai lão già đã khuất sau các khối quái thạch, đám thủ hạ phút chốc cũng mất dạng.

Thiên Tâm Quái Cái thở phào một hơi nhẹ nhỏm, lão vừa xem lại vết thương trên cánh tay trái, vừa trầm giọng nói:

- Một trận phong ba xem như đã qua, chỉ có điều lão khất cái ta tiếc cho tiểu tử ngươi bỏ lỡ một cơ hội!

Đồng Thiên Kỳ bình tĩnh hỏi:

- Tiền bối nghĩ cần phải giữ chúng lại sao?

Thiên Tâm Quái Cái gật đầu đáp:

- Đương nhiên, tình thế vừa rồi chúng ta chiếm thượng phong tuyệt đối, trừ phi tiểu tử ngươi còn có tính kế gì lợi hơn?

- Vãn bối nhận thấy chúng ta tuy chiếm thượng phong, thế nhưng không có nghĩa là giữ chúng được, chỉ cần kích nộ nhị lão kia thì ca một vùng Triết đông, bao nhiêu hảo hán, hào kiệt nhất định sẽ kéo đến tìm chúng ta thanh toán, lúc ấy Linh Sơn phái chỉ khoanh tay mà thủ lợi.

Thiên Tâm Quái Cái giật mình, bất thần ngửa cổ cười lên đắc chí, nói:

- Quả hậu sinh khả úy, lão ăn mày ta thực tại hoàn toàn khâm phục tiểu tử ngươi, ha hạ..

Lão cười thêm một tràng dài nữa, đột nhiên ngừng lại trầm giọng nói:

- Rồi có điểm ngươi xử trí sai đấy!

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy thì ngớ người, suy nghĩ giây lát buộc miệng hỏi:

- Phải chăng là chuyện giết Thời Thường Vũ?

Thiên Tâm Quái Cái gật đầu:

- Hắn tuy tội đố kỵ hiền tài cần xử lý, thế nhưng lấy đại cục mà nói thì ngươi lẽ ra không nên gây thêm một đại địch.

Đồng Thiên Kỳ mặt biến sắc:

- Ý tiền bối là nên chấp nhận điều kiện của hắn?

Thiên Tâm Quái Cái không trả lời mà cứ nói quanh:

- Cứ nhìn dại cục mà nói, chúng ta chừng như không nên lấy tính mạng của hắn, Nam Hải bang võ công bá đạo, không dễ đối phó. Gây thù với chúng thực là một chuyện phải hết sức bất đắc dĩ!

Ngầm ý trong câu nói này thực khiến người ta khó hiểu, nhưng trên mặt bốn nữ nhân kia đều tỏ ra đồng ý với lão ta, chỉ có điều họ không tiện nói thành lời.

Đồng Thiên Kỳ tính khí cao ngạo tuy nhiên người chàng đã coi là thân thiết thì rất tôn trọng

trưởng ấu tôn ty, cho nên dù trong lòng bất mãn, chàng vẫn nén lại trong lòng chỉ điềm tĩnh hỏi lại:

- Vậy tiền bối thấy nên thế nào?

Thiên Tâm Quái Cái chau mày suy nghĩ, nói:

- Theo thiển ý của lão phu thì địch man ta trá, không bằng cứ tạm thời liên thủ với Nam Hải, sau đó mượn lực nó để đối phó với hai phái kia.

Nói đến đó lão đưa mắt thăm dò Đồng Thiên Kỳ rồi nói tiếp:

- Tuy vậy hiện tại cũng không phải là cấp thiết lắm, vì sự thực tiểu tử ngươi không tự tay giết Thời Thường Vũ, điều này Linh Sơn phái nhất định cũng kể rõ. Theo chủ ý lão phu thì trước hết chúng ta đi Nam hải một chuyến nhân lúc bọn chúng chưa kịp đến, cứ đem chuyện kể hết ra, có thể thuyết phục được Nam Hải hoặc chí ít cũng tránh gây thêm một đại địch.

Đồng Thiên Kỳ nghĩ nhanh lắc đầu đáp:

- Vãn bối đã từng nói chuyện của mình quyết không mượn tay người khác.

- Sao? Vậy ngươi tự tin một mình có thể ứng phó nổi?

- Cho dù vãn bối một mình ứng phó không nổi, cũng chẳng khi nào mượn tay Nam Hải.

Nghe giọng nói và thái độ của chàng kiên quyết, sắc mặt lão khất cái trầm lại, lạnh giọng nói:

- Ngươi đúng là cố chấp, ngươi có biết tình hình trên giang hồ hiện tại thế nào không?

Hoa Ngọc Phụng một lòng với Đồng Thiên Kỳ, lúc ấy thấy tính khí chàng bất khuất, nàng thầm thán phục, bèn chen vào giọng gay gắt:

- Người có chí riêng, tiền bối tuy hàng trưởng lão, thế nhưng không nên ép buộc.

hậu sinh vào thế khó xử!

Nhan Ngọc Vi tự lúc nghe lão ta bảo chàng chấp nhận yêu sách của gã họ Thười thì trong lòng cũng đã bất mãn, khi ấy thấy Ngọc Phụng đã lên tiếng, nàng cũng chen vào nói thêm:

- Huống gì tiền bối bình sinh không hề cúi đầu trước người, bây giừ chỉ vì chuyện này mà cúi dầu trước Nam Hải kể lể giải thích, há không thương tổn đến thanh danh?

Thiên Tâm Quái Cái bị nói dồn ú ớ không đáp được, mặt lão sạm lại bỗng tức giận quát lớn:

- Các ngươi chớ chỏ mồm vào chuyện người khác, các ngươi biết gì!

Nói rồi bỗng lão quắc mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ, gằn giọng hỏi dồn:

- Đồng Thiên Kỳ! Ngươi có đi hay không?

Đồng Thiên Kỳ mặt biến sắc, lúng túng một lúc mới đáp được:

- Tiền bối, Đồng Thiên Kỳ thực sự khó mà trả lời!

Cả bốn nữ nhân nhìn thấy Đồng Thiên Kỳ bị quẫn bách bất an như vậy phương tầm ai cũng phát nộ với lão khất cái, tuy vậy nhìn thấy chàng một mực kính nể lão, cho nên không ai dám mở miệng lên tiếng.

Thiên Tâm Quái Cái lại trầm giọng:

- Nếu như ngươi còn coi lão ăn mày ta là hàng trưởng bối, thì ngươi phải nghe lời ta!

Đồng Thiên Kỳ mặt mày méo mó, nhìn Thiên Tâm Quái Cái vẻ thành khẩn:

- Tấm lòng vãn bối quỷ thần đều chứng giám, từ khi xuất đạo tới giờ chỉ có lão nhân gia là người mà vãn bối xưng "tiền bối"!

- Vậy thì tốt, chúng ta mau khởi trình đến Nam Hải!

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy, không chút nghĩ gợi lắc đầu nói:

- Vãn bối không đi.

Thiên Tâm Quái Cái mặt sa sầm:

- Vừa rồi ngươi nói thế nào hử?

Đồng Thiên Kỳ thành tâm nói:

- Nếu như tiền bối cho rằng vãn bối khẩu thị tâm phi, tiền bối cứ ra tay giết chết vãn bối, văn bối nguyện không chống trả.

Thiên Tâm Quái Cái mắt lộ hàn quang, từ từ giơ tay lên:

- Ngươi cho rằng lão ăn mày ta không dám?

Hoa Ngọc Phụng thấy vậy thấp giọng nói:

- Hoa Ngọc Phụng cho rằng lão thực sự không dám!

Thiên Tâm Quái Cái nghe vậy thì giận dữ quay phắt lại, chợt lão bắt gặp tám ánh mắt đầy sát khí khiến lão không khỏi giật mình. Sự thực thì lão chẳng coi Nhan Ngọc Dung và Mai Phụng Linh vào đâu, lão chỉ chột dạ chính là Ngọc Phụng và Ngọc Vi.

Lão từ từ buông tay xuống, thở dài nói:

- Thôi được, vì tình thâm giao với cố nhân lần này lão ăn mày đành đến Nam Hải một chuyến. Hài nhi, nếu như lão phu giải bày hết mọi sự hiểu nhầm mà sau đó ngươi vẫn còn xuống tay giết chết người của Nam Hải, thì ngươi và lão phu kể như đứt tình đoạn nghĩa!

Nói rồi lão quay người lại nhìn Đồng Thiên Kỳ bàn giao:

- Hài nhi, ba oa nữ này lão phu mang đến cho ngươi đấy!

Dứt lời đầu không ngẩng lên, cứ thế lão lủi thủi đi lên hướng mỏm núi.

Đồng Thiên Kỳ không tự chủ được, bất giác nhảy tới một bước, la lên:

- Tiền bối...

Thiên Tâm Quái Cái hoảng hốt vội tung người phóng vút lên núi, đồng thời nói lại với giọng lưu luyến:

- Cẩn thận gian kế của Nhật Nguyệt bang, lão phu sau khi đi Nam Hải sẽ trở lại tìm người.

Ánh mắt chàng cứ nhìn cho đến khi hình bóng của Thiên Tâm Quái Cái khuất trong núi, trên mặt chàng nét trấn tĩnh thường ngày biết mất, thay vào đó là sự lo lắng và hối hận.

Từ lần đầu gặp Thiên Tâm Quái Cái trên Vạn Thánh đảo đến giờ, tuy lão ta chưa từng làm cái gì đáng gọi là "vì cố nhân", đối với lão ta chàng cũng chưa hề có hảo cảm.

Nhưng chỉ vì một điểm Thiên Tâm Quái Cái là bằng hữu thâm giao với Phật Tâm lão thiền sư, điều này thì võ lâm đều biết, do vậy mà chàng luôn tôn kính lão.

Hoa Ngọc Phụng thấy chàng lặng người, nàng tiến lên trước, nói:

- Chàng buồn khổ vì chuyện này đó sao?

Bỗng Thiên Kỳ buộc miệng nói:

- Lẽ ra ta nên nghe lời lão, chí ít hiện tại chỉ có lão là hàng trưởng bối duy nhất có cùng mục đích với ta.

Lúc này Nhan Ngọc Vi cũng đã đến bên cạnh, Hoa Ngọc Phụng lắc đầu nói tiếp:

- Chàng trước đây rất ít tin người khác, sao lần này lại tin lão ta đến thế?

Đồng Thiên Kỳ nghe hỏi vậy bất giác quay người lại, ngưng ánh mắt lãnh đạm trên mặt phấn của nàng, buông từng tiếng:

- Bởi vì cô không hiểu lão ta, cho nên cô không tin?.

- Vậy chàng hiểu lão ta nhiều không?

Ngọc Phụng kiên quyết hỏi lại.

Ánh mắt Đồng Thiên Kỳ đã lộ nộ khí, thấy nàng cứ khích bác Thiên Tâm Quái Cái thế nhưng chàng nhìn thấy dung diện thần sắc của nàng không gợn chút riêng tư, có gì đó rất chân thành là khác. Bất giác khiến cơn giận trong lòng chàng khó phát tác được, nhất thời trầm mặc không nói được.

Hoa Ngọc Phụng thấy vậy, nói tiếp:

- Thử nghĩ xem chàng hiểu lão ta được bao nhiêu bất quá cũng chỉ biết rằng lão ta là một nhân vật cổ quái nhất trong võ lâm đương đại, ấy cũng chỉ là những lời đồn đãi trên chốn giang hồ. Ngoài ra chàng còn hiểu lão ta được gì nữa?

Đồng Thiên Kỳ nghĩ lại thấy lời này không sai tý nào, thế nhưng chàng không cam lòng thay đổi một ý nghĩ ăn trong đầu chàng bấy lâu, bèn nói:

- Có lẽ cô chưa từng nghe nói lão ta cô bằng hữu?

- À, người trong võ lâm chỉ biết rằng lão ta có duy nhất một vị bằng hữu là Phật tâm lão thiền sư.

Đồng Thiên Kỳ ngớ người, không biết nói gì thêm.

Hoa Ngọc Phụng thấp giọng thân thiết nói:

- Nhìn thấy chàng quá tin người như vậy, thực sự muội rất lo lắng cho chàng.

Đồng Thiên Kỳ vẫn lắc đầu lãnh đạm:

- Có lẽ cô có cách nhìn của mình, nhưng tôi hy vọng sẽ giúp lão ta tránh khỏi sự hiểu lầm này!

Hoa Ngọc Phụng nhìn ba nữ nhân như kiếm đồng minh, rồi nói:

- Chúng tôi đều là người bàng quang, tuy hiện tại còn chưa nhận ra lão ta có ý gì thù nghịch, thế nhưng thiên kiến của tôi chừng như lão ta có mục đích gì bất chính với chàng.

Ba thiếu nữ kia vì lo cho Đồng Thiên Kỳ, nên cũng có dự cảm ấy, bây giờ bèn đồng thanh nói:

- Chúng tôi cũng cảm thấy như vậy.

Chừng như bất ngờ trước chuyện ba nữ nhân được Thiên Tâm Quái Cái mang đến Trung Nguyên vậy mà đối với lão ta họ cũng có cách nghĩ như vậy, Đồng Thiên Kỳ đưa mắt nhìn ba thiếu nữ ngơ ngác hồi lâu mới nói được:

- Chuyện trên Vạn Thánh đảo các cô đều tận mắt thấy, sao lại còn nghĩ về lão ta nữa vậy?

Ba vị nữ nhân thấy chàng hỏi chỉ là vì muốn giải tỏa mối hoài nghi cho Thiên Tâm Quái Cái, chừng như chàng không còn giận họ chuyện trước đây, nên cả ba đều nhẹ nhỏm không ít. Bấy giờ Nhan Ngọc Vi lên tiếng:

- Vừa rồi lúc Kỳ đệ nói chuyện với lão, ta liền nghĩ lại mọi chuyện xảy ra trước đây trên Vạn thánh đảo. Lão vốn nghĩ Kỳ đệ và ta võ công cao hơn lão, sau đó khi người Nguyệt Hoa hội xâm phạm Vạn Thánh đảo, lão ta đợi lúc Kỳ đệ quay trở lại mới chịu ra tay, nhưng tuyệt đối không hề đả thương nhân vật chủ chốt nào của Nguyệt Hoa hội!

Tuy nàng nói có lý, thế nhưng vẫn không sao lay chuyển được lòng tin của chàng với Thiên Tâm Quái Cái, chàng lắc đầu nói:

- Lão ta nếu như muốn lấy tính mạng của Đồng Thiên Kỳ này, có lẽ giờ đây ta không còn tồn tại!

Nhan Ngọc Dung nhẹ giọng xen vào - Nếu lão ta muốn làm hại chàng, có. lẽ cũng không khi nào tốn nhiều công sức như vậy. Đồng Thiên Kỳ đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn bốn thiếu nữ hồi lâu nói:

- Ngoài điều này ra, Đồng Thiên Kỳ không thấy có điều gì đáng để cho lão ta phải tốn nhiều tâm huyết!

Nhan Ngọc Vi tiến nửa bước giọng hòa dịu:

- Kỳ đệ, luận võ công hỏa hầu thì có lẽ trên thiên hạ đương thời tìm không được mấy người cùng

đệ đọ tài nổi, mà người chết thì võ công có cao siêu đến đâu cũng không dụng được. Chính vì thế mà có lẽ lão ta cần đệ phải sống, và tin tưởng lão ta tuyệt đối?

Đồng Thiên Kỳ bắt đầu chấn động mạnh, nhất thời ẩn hiện trong suy nghĩ một ý niệm khác, nhưng rồi cười nói:

- Các cô theo chân lão ta đến Trung nguyên, nếu như lão ta muốn khống chế Đồng mỗ thì có lẽ chỉ cần giữ các cô lại làm con tin là xong!

Đồng Thiên Kỳ nói một cách hết sức tự nhiên xuất phát từ nghĩa khí, thế nhưng với ba nữ nhân thì một câu này như là một tin báo hỷ, cho biết rằng chàng thâm tâm luôn nghĩ về họ. Bấy giờ sáu ánh mắt ngưng trên mặt chàng xúc động đến ngấn lệ lưng tròng.

Hồi lâu Nhan Ngọc Vi mới đè nén được xúc động và phấn chấn trong lòng, nói:

- Giả sử lão ta là người tâm hồn ác niệm, bất nhân bất nghĩa, chàng có cho rằng lão ta sẽ nghĩ chàng vì bọn tôi mà phục tùng mình hay không.

Đồng Thiên Kỳ tuy nghe những lời các vị cô nương này nói đều hợp lý, thế nhưng trong mắt chàng chẳng thấy Thiên Tâm Quái Cái có gì bất lợi cho mình. Nhưng không tìm được lời nào để thuyết phục họ, chàng đành lắc đầu nói:

- Đây chỉ là suy đoán của các cô mà thôi, sẽ có ngày thực tế chứng minh các cô nghĩ sai.

Hoa Ngọc Phụng vội nói:

- Không chỉ là suy đoán mà còn là một lỉnh tính, dự cảm Mai Phụng linh lúc ấy cũng họa vào, nói:

- Thiên Kỳ chàng không nhớ lão đã từng nói trên Vạn Thánh đảo, lão nói không muốn dùng tiếng "tiền bối" để xưng hô, vậy mà lúc nay lão dùng thân phận "tiền bối".

để ép bức chàng đó sao?

Đồng Thiên Kỳ sẵng giọng nói:

- Người ta khi bực tức thì lời nào chẳng nói ra được?

Mặc dầu quen Đồng Thiên Kỳ chưa lâu, thế nhưng Nhan Ngọc Vi linh mẫn thông minh nàng thầm hiểu rõ tính khí của Đồng Thiên Kỳ. Dầu có nói thế nào mà không có thực tế chứng minh thì khó lòng thuyết phục nổi chàng cải đổi chủ kiến, nàng trầm mặc suy nghĩ một lúc bất giác thở dài rồi ngước nhìn thiên sắc, nói:

- Thiên Kỳ trời đã chiều rồi, chúng ta nhanh rời khỏi đây kiếm chỗ nghỉ ngơi.

Nói đến đó nàng nhìn chàng thành khẩn nói:

- Thiên Kỳ hãy tin chúng tôi, đây không chỉ là sự suy đoán mà còn là một dự cảm đáng sợ. Trước mắt tuy chưa được chứng cớ gì xác thực, thế nhưng nếu chàng tin tưởng chúng tôi thì từ nay trở đi lúc nào gặp lão ta thì hết sức đề phòng.

Đồng Thiên Kỳ nhìn bốn gương mặt hoa ủ đột nét lo xen lẫn sự cầu khẩn bất giác chàng thấy

mình thật bất nhẫn, bèn gật đầu nói:

- Được. sau này tôi sẽ cẩn thận.

Nói rồi ánh mắt chàng chuyển lên nhìn sắc trời, bất giác bắt gặp một đàn quạ đen từ trong cánh rừng rậm trên đỉnh núi đối diện vụt bay ra, mặt chàng biến sắc buộc miệng nói:

- Đã là lúc quạ về rừng, nơi ở những đàn quạ này có lẽ không phải là nơi này!

Nói xong bên khóe môi ẩn hiện một nụ cười lạnh lùng.

Bốn vị nữ nhân vì đứng đối diện với chàng, lưng quay về hướng núi cho nên căn bản không thấy những tình tiết này.

Hoa Ngọc Phụng hỏi:

- Hiện tại chúng ta đến đâu nghỉ lại?

Đồng Thiên Kỳ nhìn hướng núi trước mặt nói:

- Từ đây cách Xuyên Sơn trấn không xa.

Hoa Ngọc Phụng không chút suy nghĩ nói:

- Gần thì gần thật, thế nhưng ở đó có phân đàn của Nhật Nguyệt bang.

Đồng Thiên Kỳ mắt lộ hàn quang, nói:

- Cứ đến nơi gần nhất nghỉ lại, đã một ngày bôn ba, chẳng cần phải tìm khách điếm xa cho nhọc thân!

Cả bốn nữ nhân thừa hiểu chàng không phải vì chuyện giản lược đoạn đường, nhưng không ai còn dám lên tiếng bàn gì thêm, Hoa Ngọc Phụng cười hồn nhiên nói:

- Vậy chúng ta lên đường!

Nói rồi liền phóng người đi trước dẫn đường, bọn Đồng Thiên Kỳ liền theo chân nhau bám theo.

Bọn Nhan Ngọc Dung ba người bấy giờ có thể nói là nỗi sầu lo trong lòng như được giải tỏa, bọn họ chừng như phải cảm tạ Thiên Tâm Quái Cái đã bỏ rơi họ lại đây, bằng không Đồng Thiên Kỳ dễ nào lại chóng quên sự hiểu lầm trước đây.

Địa thế ở đây đối với Hoa Ngọc Phụng thuộc như lòng bàn tay, chỉ sau chốc lát bọn họ đã lên đến gần đỉnh núi, trước mặt bọn họ hiện ra một cánh núi dựng đứng, thế núi tuy không cao thế nhưng cây cối mọc loạn xạ um tùm, xem ra không dễ vượt qua.

Hoa Ngọc Phụng dừng chân lại, chỉ tay về trước nói:

- Qua vách núi này là một con sông. nếu ta không vượt sông thì phải đi vòng qua đến ba mươi dặm.

Đồng Thiên Kỳ trong đầu nghĩ nhanh, hỏi:

- Sông rộng chừng nào?

Hoa Ngọc Phụng thoáng chút suy nghĩ, đáp:

- Khoảng chừng bốn mươi trượng.

Đồng Thiên Kỳ nhìn bốn thiếu nữ, nói:

- Chúng ta cứ theo đường thẳng mà đi!

Khoảng cách ba bốn mươi trượng đối với bọn họ võ công cao thâm thì không đáng gọi gì là trở ngại, chỉ có điều lúc này cả bốn thiếu nữ không ai dám nói là mình không vượt qua được.

Bấy giờ Hoa Ngọc Phụng lại tiếp tục chạy trước dẫn dường, chỉ sau một lúc nữa cả bọn đã vượt qua vách núi, phía dưới sâu là một con sông tuy không rộng, thế nhưng nước chảy rất xiết đạp vào vách đá ầm ầm dữ dội.

Bọn Nhan Ngọc Dung ba người không ngờ con sông này nước lại chảy xiết như thế, đến dùng gỗ mượn lực mà qua chỉ e không thể được, bất thần cả bọn đứng ngó người.

Hoa Ngọc Phụng ngược lại như quá quen thuộc con sông này, chỉ cười hồn nhiên hỏi:

- Chúng ta làm sao mà qua đây được?

Đồng Thiên Kỳ quay nhìn cánh rừng phía sau lưng, nói; - Tạm nghỉ chân một lát rồi hãy tính.

Nhan Ngọc Dung tính chân chất, nhìn thấy trời đã ngã tối thì nhíu mày liễu nói:

- Trời thì đã tối, nước lại chảy xiết, chàng thử nói cách qua sông thế nào đây Đồng Thiên Kỳ lại liếc mắt về phía cánh rừng, nói:

- Cô dừng nôn nóng, có người còn nôn nóng hơn chúng ta!

Cả bốn thiếu nữ nghe vậy thì khựng người, bất giác đồng thanh la lên:

- Có người?... Ai?

Đồng Thiên Kỳ không trả lời bọn họ, từ từ quay người đối diện với cánh rừng cười nhạt nói:

- Bằng hữu đã đến đầu sông còn chưa ra mặt, đợi Đồng mỗ qua sông rồi, chẳng hóa ra tôn giá đưa người qua sông, thấy nước quay về?

Bốn thiếu nữ ngạc nhiên cùng lúc quay người đứng kề vai với Đồng Thiên Kỳ mắt chăm chú nhìn vào cánh rừng.

Chính lúc ấy từ trong cánh rừng cách chừng bốn năm trượng một giọng cười lành lạnh trỗi lên, rồi một tiếng nói âm vang như sét:

- Nhị gia tiễn ngươi xuống sông, thấy chết mới về! Hắc hắc...

Hồi 63 - Sóng Cuồn Cuộn Cản Trở Hành Trình

Cả bốn nữ nhân bây giờ nghe giọng nói người này chỉ cách mình chừng bốn năm trượng thì đều thất sắc, tuy bọn họ chưa phải là hạng võ công thượng thừa, thế nhưng có người tiếp cận chỉ còn năm trượng mà không hay biết đủ thấy người này công lực thế nào rồi.

Lời nói chưa dứt, trước mặt năm người một bóng trắng bạc xuất hiện chỉ cách ngoài một trượng, người này đáp xuống vừa nhanh vừa nhẹ như một cánh nhạn, khinh công thật bất phàm.

Đồng Thiên Kỳ lúc ấy mới nhận ra đấy là một thanh niên tuổi ước chừng hai bốn hai lăm, mắt to mày rậm nối liền với bộ râu quai nón cứng như rễ tre chìa ra ngoài lởm chởm như quả cầu, khuôn mặt và hai cánh tay để trần màu đồng hung, hoàn toàn tương phản với bộ kình phục trắng bạc khiến người ta thoạt nhìn không có thiện cảm.

Đồng Thiên Kỳ quét mắt nhìn đối phương một lượt, cười cười nói:

- Các hạ phụng mệnh đến đây ư?

Gã áo bạc nói:

- Nhị gia vì ai đến đây, không can gì đến ngươi.

Đồng Thiên Kỳ gật đầu điềm nhiên nói:

- Các hạ từ dưới chân núi mãi theo chân bọn ta, không hiểu có can hệ gì mà lai cùng một hành trình?

Không riêng gì gã Ngân y thanh niên, mà cả bốn nữ nhân đều kinh ngạc, thì ra trước khi khởi trình Đồng Thiên Kỳ đã phát hiện ra có người theo gót.

Ngân y thanh niên đảo mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ một lượt, hất hàm hỏi:

- Ngươi là ai?

Đồng Thiên Kỳ nhướng mày nhìn đối phương cười ngạo nghễ:

- Ta là ai?

- Hừ, nhị gia muốn hỏi tên họ nhà ngươi?

- Nếu trước đây các hạ quen nói chuyện lối này, thì tại hạ khuyên các hạ lần này nên thay đổi!

Trong ánh mắt ngân y thanh niên lộ hàn quang, sấn lên một bước gằn giọng:

- Ngươi có biết nhị gia là ai không?

Đồng Thiên Kỳ ngước mắt nhìn trời lơ đãng:

- Các hạ là ai thì có can hệ gì với ta nhỉ?

Nghe giọng nói khẩu khí khinh bỉ, gã ngân y thanh niên mắt lộ sát cơ, trầm giọng quát:

- Tiểu tử, có lẽ ngươi muốn chết?

- Câu này lẽ ra phải để Đồng mỗ nói mới đúng chớ?

Ngân y thanh niên giận cực độ, mắt long lên, hai tay từ từ giơ lên định xuất chưởng. Rồi chợt như nghĩ lại điều gì gã hạ tay xuống, nhưng cơn giận trong lòng tợ hồ không có chỗ phát tác, gã cúi nhanh người hai tay nâng một tảng đá lớn tung lên không, rồi tung người lên tung chiêu "Nhất cước phá sơn". Bình..... một tiếng, cả tảng đá lớn có đến hai trăm cân bị đá vỡ toát bay tung xuống sông.

Chính lúc ấy Hoa Ngọc Phụng chau mày, đột nhiên như nhớ ra gã ta là ai, buộc miệng la lên:

- A, ngươi có phải là "Ngân Giáp Long" trong "Kim Ngân Nhị Giáp Long" không?

Đá vỡ tảng đá xong, nổi giận trong lòng gã tợ hồ như đã vơi đi nhiều, nghe nói vậy gã quay nhìn Hoa Ngọc Phụng, nói:

- Xem ra ngươi có mắt, nhận ra nhị gia là ai!

Nói rồi gã lại quay nhìn Thiên Kỳ tiếp:

- Thái độ của ngươi vừa rồi thật khó tha. Nhưng bổn nhị gia xưa nay không hề giết người vô tội, bây giờ ngươi đứng sang bên kia!

Gã lại nhìn Hoa Ngọc Phụng, chỉ tay tiếp như ra lệnh:

- Ngươi cũng đứng qua bên kia với hắn!

Đồng Thiên Kỳ không nhịn được, bật cười thành tiếng:

- Các hạ nhầm người rồi!

Ngân y thanh niên tính nóng nảy, nghe vậy thì ngớ người, hất hàm hỏi:

- Ngươi làm sao biết bổn nhị gia tìm nhầm người?

- Muốn tìm người Nhật Nguyệt bang là Đồng Thiên Kỳ, mà muốn tìm Đồng Thiên Kỳ cũng chính là người của Nhật Nguyệt bang.

Hoa Ngọc Phụng chen vào nói:

- Nếu vậy các hạ như không thuộc Linh Sơn phái, hẳn là người của Nam Hải?

Ngân Giáp Long chừng như không kiên nhẫn nổi, quát lên đáp:

- Nhị gia không thuộc bang phái nào cả.

Đồng Thiên Kỳ ngớ người:

- Không thuộc bang phái nào ư? Chẳng lẽ tôn giá theo chân bọn ta đến đây chỉ là đề thông báo nhã hiệu của mình mà thôi?

- Nhị gia không muốn nói nhiều lời, ta đến đây chỉ là vì một lão khất cái.

Đồng Thiên Kỳ chấn động trong đầu, buộc miệng hỏi:

- Là Thiên Tâm Quái Cái?

- Ngươi cũng biết lão ta sao? Có quan hệ thế nào?

Ngân Giáp Long hỏi rất gấp, trong lời nói pha chút oán hận.

Đồng Thiên Kỳ điềm tĩnh đáp:

- Đồng mỗ không những quen biết, mà lão ta còn là trưởng bối của Đồng mỗ.

Mặt Ngân Giáp Long lộ sát khí, gằn giọng:

- Tiểu bối, ngươi hình như quan hệ thân thiết với lão khất tặc ấy thì hôm nay ta tính với ngươi, đánh con chẳng lo cha không ra mặt!

Nói đến đó ánh mắt gã quay nhìn Hoa Ngọc Phụng, gằn giọng hỏi tiếp:

- Ngươi cũng có quan hệ với lão ta chứ?

Ngọc Phụng lúc ấy trong đầu cứ nghĩ mãi về Thiên Tâm Quái Cái, nghe vậy liền chộp lấy cơ hội, không đáp thẳng mà hỏi:

- Các hạ hẳn là có ân oán gì với lão ta?

Ngân Giáp Long không kiên nhẫn được quát lớn:

- Nhị gia chỉ hỏi ngươi có quan hệ gì với lão ta?

Hoa Ngọc Phụng không khéo hỏi dồn:

- Trước hết các hạ phải nói vì chuyện gì mà kết oán với lão ta?

Ngân Giáp Long cười gằn mấy tiếng, nói:

- Hắc hắc... Nhị gia xưa nay không muốn nhiều lời, ngươi đã đi cùng với bọn chúng thì quyết cũng chẳng là người tốt, nhị gia sẽ thành toàn cho các ngươi!

Nói rồi gã nhổ mạnh một gốc cây lớn trên đường định xông vào tấn công, Hoa Ngọc Phụng vội vàng nói:

- Chậm tay, các hạ nói người tốt với người xấu, vậy lấy tiêu chuẩn nào đánh giá?

- Hừ, lấy nhân, lấy nghĩa làm tiêu chuẩn!

Ngọc Phụng tranh thủ cơ hội hỏi dồn ngay:

- Nói thế các hạ cho rằng Thiên Tâm Quái Cái là người bất nhân, bất nghĩa, dám hỏi các hạ có chứng cứ gì chứng minh không?

- Hừ! điều này thì các ngươi đi tìm diêm vương mà hỏi!

Đồng Thiên Kỳ đột nhiên vụt bước lên một bước trầm giọng nói:

- Đồng mỗ định nhờ tôn giá đi gặp diêm vương để hỏi đây!

Ngân Giáp Long đảo tròng mắt quanh một vòng, cười gằn nói:

- Được chúng ta xem ai phải đi hỏi?

Vừa dứt lời, gã chỉ bằng một cái vung tay cả cây to dài có đến sáu xích vù vù tung cao lên rồi nhắm Đồng Thiên Kỳ đánh xuống.

Từ khi thấy gã thô lỗ này nhổ cây bên đường, Đồng Thiên Kỳ thầm hiểu gã ta luyện ngoại công đạt đến đỉnh cao, cho nên đã ngầm phòng bị, vừa thấy gã ra chiêu, quát dài một tiếng:

- Chiêu hay lắm!

Dứt tiếng quát, ánh thép lóe lên, chỉ nghe những tiếng xào xào, bao nhiêu lá cành cùng bay mù mịt cả bầu trời...

Bốn nữ nhân đứng bên ngoài nhìn thấy vậy không khỏi lo lắng cho Đồng Thiên Kỳ, thế nhưng sự việc diễn ra chỉ trong cái nháy mắt. Nỗi lo của bọn họ chưa dâng cao, đã thấy gã Ngân Giáp Long đứng thừ người bất động, trong tay cả thân cây lớn bây giờ cành lá đều bị chém trụi, chỉ còn lại một thân cây trọc Lại nói Đồng Thiên Kỳ thân hình trở lại vị trí cũ, tựa hồ như chàng chưa hề rời khỏi nơi này, thanh Long thủ kiếm vừa ra chiêu giờ đây đã nằm gọn trong vỏ.

Ngân Giáp Long mặt tái xám, có lẽ gã không thể nghĩ ra một thiếu niên tướng mạo trông nho nhã như vậy mà lại tiềm chứa võ công siêu tuyệt như vậy, Đồng Thiên Kỳ nhếch mép nhìn gã hỏi:

- Tôn giá sao lại ngừng tay?

- Hừ, tiểu tử, ngươi giỏi lắm, giờ xem chiêu.

Bao nhiêu cơn giận trong lòng như trút vào một chiêu này, gã hai tay nắm ngang thân cây định tới một chiêu như trời giáng.

Đồng Thiên Kỳ căn bản chỉ nghĩ gã ta luyện ngoại công, nhưng lúc này thấy thân cây trong tay của gã đánh tới, những cành còn lại cứng lên như chiếc dùi thì giật mình.

Thì ra gã ta không chỉ luyện thành ngoại công mà nội công cũng luyện đến trình độ thâm hậu.

Bốn nữ nhân bấy giờ đứng bên ngoài thấy vậy thì rất lo lắng cho chàng, bởi vì gã ta ra chiêu đã nhanh mà khoảng cách giữa hai người lại rất gần, bất thần cả bốn người buộc miệng "oái" lên một tiếng.

Chính tại lúc ấy, Đồng Thiên Kỳ biết kiếm ngắn không thể đỡ được thương dài, liền tung người nhanh như chớp lên không trung vừa kịp tránh một chiêu hiểm ác.

Ngân Giáp Long ra một chiêu quá sức, khi thấy đối phương vọt lên không tránh chiêu, gã hoảng hốt định thu chiêu về biến thế, đồng thời thét lớn:

- Chết...

Gần như cùng lúc với tiếng thét của gã, bên ngoài nhìn thẳng vào chỉ kịp nhận ra trong màn đêm một ánh thép sáng loáng lên rồi vụt tắt.

Ngân Giáp Long hai tay bỗng bị bị hẫng một đầu, dẫu nhát kiếm vô hình vô tức, nhưng bằng vào cảm giác gã cũng biết thân cây trong tay lần nữa bị phạt ngắn.

Theo bản năng, Ngân Giáp Long không tự chủ được nhảy lùi về sau, nhưng vừa lúc ấy đã nghe tiếng nói của Đồng Thiên Kỳ:

- Tôn giá tiếp chiêu!

Trong tiếng quát, từ trên không một vật to lớn bổ xuống, Ngân Giáp Long không ngước mặt lên cũng biết đó là vật gì,gã hét dài một tiếng, thân cây trong tay giờ đây sử dụng như là một thanh thiết côn. Chỉ nghe những tiếng rắc rắc, rào rào... tứ phía là cành cây lẫn lá đổ như mưa.

Nguyên là Đồng Thiên Kỳ muốn trả chiêu như đối phương đã sử dụng, cho nên bằng một nhát kiếm đã chém ngã một thân cây lớn đổ xuống người gã.

Hai lần giao thủ, song phương chưa thể phân thắng phụ, thế nhưng họ càng hiểu nhau sâu hơn, chừng như mọi đánh giá ban đầu về đối phương đều là nông thiển.

Đồng Thiên Kỳ giật mình thầm nghĩ người này chẳng những giỏi cả nội ngoại công mà tuyệt nghệ cũng tinh thâm...xem ra truyền nhân phải là một nhân vật không nhỏ trong võ lâm.

Ngân Giáp Long cũng có ý nghĩ tương tự, gã thầm nghĩ không biết thiếu niên được hấp thụ võ công từ cao nhân nào mà tinh thâm như vậy, gã nghĩ:

"Cứ như cha nói thì Thiên Tâm Quái Cái quyết không thể có được sở học như vậy, đáng tiếc là không có đại ca, nếu không thì thế nào cũng đoán được lai lịch của hắn. à, nhưng đại tẩu kiến thức cũng rất sâu rộng nếu có chị ấy chắc cũng biết được vài phần về hắn!". Nghĩ đến đó bất chợt gã lại nhớ một điều, bèn quyết định chủ ý:

"Nhưng đàng nào thì hắn cũng có liên quan mật thiết với lão quái cái kia thì cũng chẳng là người tốt, cứ giết phứt hắn rồi tính".

Nghĩ rồi gã trầm giọng nói:

- Tiểu bối, đây là chiêu thứ hai, sự bất quá tam!

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Đồng mỗ cũng nghĩ như thế, sự bất quá tam, lần này thì ta với ngươi nhất định có kẻ gục!

- Ngươi muốn chúng ta đấu pháp thế nào?

- Ồ, khách phải theo chủ, Thiên Thai sơn như đã là nơi trú ngụ của các hạ thì coi như các hạ là chủ, các hạ cứ tự tiện quyết định đấu pháp.

Ngân Giáp Long nhìn chàng, cười cười nói:

- Tiểu bối, ngươi còn chút hào khí võ lâm đấy, thôi được! Vậy thì nhị gia ra đấu pháp vậy.

Nói rồi, nhưng sau một hồi trầm ngâm suy nghĩ gã vẫn chưa nghĩ ra đấu pháp nào hay nhất.

Sắc trời đã tối đen, nhất là trong sơn lâm cậy rậm thì càng đen mịt, Đồng Thiên Kỳ ngước nhìn sắc trời, rồi nhìn Ngân Giáp Long vẫn còn đang trầm ngâm, nói:

- Phải chăng các hạ đang đợi người?

Ngân Giáp Long tính người cương trực thẳng thắn, vốn trong đầu không hề có ý dụng kế hoãn binh, nghe hỏi thì ngó người hỏi lại:

- Đợi ai?

- A, nếu như Đồng mỗ đoán không sai thì Ngân Nhị Giáp long ở chung với nhau!

Nghe câu này thì Ngân Giáp Long đã hiểu ra ý của Đồng Thiên Kỳ, tính gã nóng nảy thẳng thắn, vốn trầm ngâm là vì nhất thời chưa nghĩ ra đấu pháp, không ngờ bị Đồng Thiên Kỳ cho là chờ đại ca mình đến chi viện, tức giận chửi đổng:

- Đúng con mẹ nó!

Đồng Thiên Kỳ mặt lạnh lại, nói:

- Các hạ còn nghĩ đến bao lâu? Đồng mỗ không có đủ kiên nhẫn chờ đợi, các hạ nhanh quyết định.

- Nhị gia vốn nghĩ ra dấu pháp chỉ bằng một chiêu giết chết ngươi, thế nhưng nơi đây rộng quá, chỉ sợ ngươi bỏ…

Gã nói chưa hết ý, bỗng như trong đầu đã nghĩ ra điều gì, vỗ tay nói lớn:

- Hảo, nhị gia nghĩ ra cách tỷ đấu rồi!

Đồng Thiên Kỳ lãnh nhiên nói:

- Tôn giá nói đi.

Bốn nữ nhân trong lòng đã lo lắng, bọn họ nghĩ tính tình thô lỗ như Ngân Giáp Long thế nào cũng nghĩ ra cách quyết đấu tàn bạo, bấy giờ bốn cặp mắt đều dán chặt trên mặt gã.

Ngân Giáp Long lúc ấy dùng đoạn cây vạch một vòng tròn rộng trên đất, chỉ vào đó nói:

- Đây là phạm vi tỷ đấu.

- Ai bị đăng ra ngoài là thua?

Ngân Giáp Long gật đầu cười ngạo nói:

- Cũng đủ rộng để cho ngươi né tránh đấy!

- Hừ, chỉ e vòng tròn này sẽ là tử địa của các hạ?

- Nhị gia muốn tuyệt sinh kế ngươi thì có!

Đồng Thiên Kỳ vốn nôn nóng tìm đến phân đàn của Nhật Nguyệt bang khi ấy thấy không nên kéo dài thời gian, bèn nói:

- Ai tuyệt mệnh đến đó sẽ biết, các hạ chừng như còn chưa nói hết đấu pháp Ngân Giáp long cười âm hiểm:

- Ngươi và ta ở trong vòng đấu, ai ra ngoài trước kể như thua, mọi sử trí về người thắng!

- Tất cả chỉ có thế?

Ngân Giáp long cười nhạt nói:

- Hay ngươi thấy chu vi quá hẹp?

- Điều này, Đồng mỗ nghi tôn giá còn lo ngại nhiều hơn!

Ngân Giáp Long đưa ánh mắt giảo trá nhìn Đồng Thiên Kỳ, cười hỏi:

- Ngươi có biết nhị gia dụng binh khì gì không?

Đồng Thiên Kỳ nhún vai cười thường nói:

- Điều đó căn bản không có gì đáng Đồng mỗ quan tâm.

Ngân Giáp Long cười hềnh hệch, đưa khúc cây dài to lớn trong tay lên nói:

- Chính là đoạn cây này đây.

Gã vốn nghĩ Đồng Thiên Kỳ nghe vậy sẽ kinh hoảng, nhưng không ngờ chàng vẫn ung dung bình thản. Thế nhưng với bốn thiếu nữ đứng bên ngoài thì trở nên lo cho chàng, bởi vì trường đấu chỉ hạn chế trong phạm vi hai trượng mà gã ta dùng trường mộc tất nhiên là chiếm ưu thế rồi bèn la lớn:

- Như vậy không công bằng!

Ngân Giáp Long đảo mắt nhìn bốn thiếu nữ, cười hỏi:

- Thế nào là không công bằng?

Hoa Ngọc Phụng đáp ngay:

- Cây gỗ đủ quét một vòng kín cả phạm vi đấu trường, như vậy có tránh cũng bằng không.

Ngân Giáp Long không ngờ xảo diệu trong đấu pháp của mình bị mấy thiếu nữ này phát hiện, gã định lên tiếng nói nhưng Đồng Thiên Kỳ lúc ấy đã ngạo nghễ cười một tiếng, phát tay vẻ bất chấp, nói:

- Cứ theo ý tôn giá!

Bốn thiếu nữ không ngờ Đồng Thiên Kỳ thuận theo ý đối phương, đồng thanh buộc miệng la lên:

- Thiên Kỳ...

Ngân Giáp Long sợ Đồng Thiên Kỳ đổi ý, bèn cướp lời nói ngay:

- Các người nếu như không phục thì cứ vào đây!

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Đồng mỗ vốn không muốn chiếm ưu thế đâu!

- Được đến lúc ấy ngươi sẽ ân hận.

Đồng Thiên Kỳ ung dung đi vào trong vòng đấu, cười nhạt nói; - Đến lúc ấy người hối hận có lẽ là tôn giá, vì đấu pháp này do tôn giá đề ra.

- Hắc bắc... bổn nhị gia xưa nay chưa làm điều gì mà ân hận.

Đồng Thiên Kỳ gật đầu nói:

- Bởi vậy Đồng mỗ e rằng đây là lần đầu và cũng là lần cuối trong đời tôn giá phải ân hận.

Bốn thiếu nữ biết tính khí của Đồng Thiên Kỳ, giờ có nhiều lời ngăn cản chàng cũng chỉ vô dụng bấy giờ người này nhìn người kia, ngầm ý bảo nhau chuẩn bị, nếu Đồng Thiên Kỳ có gì sơ suất thì bọn họ sẽ lập tức nhảy vào trợ thủ.

Ngân Giáp Long mắt long lên, gằn giọng; - Nhiều lời vô ích, ngươi xuất thủ đi!

Đồng Thiên Kỳ tay từ từ đặt lên đốc kiếm, trầm giọng nói:

- Cường khách không áp chủ, hay tôn giá cứ động thủ trước!

Vừa rồi hai chiêu giao thủ, Ngân Giáp Long thầm biết hôm nay gặp phải tay kỳ phùng địch thủ nên không dám khinh địch.

Bấy giờ nghe vậy, nghĩ mình ra tay trước dẫu sao vẫn có lợi thế hơn, cứ thắng hơn là thua!

Nghĩ vậy gã quát lớn; - Tiểu tử, nộp mạng Dứt lời thân cây trong tay vù vù xé gió, kình phong chuyển động như sóng cồn đột khởi, ập đến trước người Đồng Thiên Kỳ.

Hồi 64 - Trường Binh Xảo Kế Vẫn Thủ Bại

Trường binh đoản khí vốn mỗi thứ có sở trường của nó, trường binh thiện viễn chiến, đoản khí lại cận chiến tối ưu. Người luyện võ nghệ đương nhiên đều biết kiến thức cơ bản này, bởi vậy từ lúc Ngân Giáp Long đưa ra đấu pháp và sử dụng đoạn cây dại này thì đã hiểu tâm ý đối phương là dùng trường binh khí chiếm ưu thế.

Cho nên, lúc ấy chàng đã tính toán trong đầu, chỉ thấy gã vừa động binh khí là thân hình nhanh như tia chớp vừa xoay tròn vừa lao vào đối phương, đồng thời ánh kiếm lóe lên sáng rợn người Ngân Giáp Long ra tay trước nhưng chiêu chưa kịp đến người đối phương thì đã thấy đối phương bằng thuật khinh thân tuyệt diệu bổ vào mình, ánh kiếm lại thấy đến bên người rồi, trong lòng gã kinh hãi la lên một tiếng, đoạn cây trên đà đánh tới liền chống nhanh xuống đất cả người gã nương theo đà đó mà tung cao lên trời vừa kịp tránh một chiêu kiếm hiểm ác của Đồng Thiên Kỳ. Gã tức giận thét lớn:

- Tiểu tử ngươi chết!

Ra chiêu nhanh, biến chiêu giỏi, mà trở thế còn huyền diệu hơn. Nói thì chậm lúc ấy lại rất nhanh, đúng lúc gã tung người lên không để thoát chiêu kiếm hiểm, thì tả thủ kịp tung ra một chưởng từ trên đánh xuống đúng ngay Thiên Linh Cái của Đồng Thiên Kỳ.

Lại nói Đồng Thiên Kỳ một kiếm xuất thủ như thần quyết chiếm thế thượng phong khống chế trường binh của đối phương, thoạt trông đã thấy kiếm thép chém tới vừa khéo tiện ngọt đoạn cây của Ngân Giáp long.

"Soạt" một tiếng, nhưng vừa lúc ấy một cổ kình lực ập xuống khiến chàng giật mình, biết gặp phải kỳ phùng địch thủ Đồng Thiên Kỳ không dám chậm trễ, vội vàng tung mình nhào ngửa lui sau vừa kịp tránh một chưởng như thiên giáp áp địa...

"Ầm".. một tiếng, bụi cát tung bay đầy trời, một bóng người theo làn gió bụi rời từ trên không xuống.

Khi gió bụi tan, bỗng nghe tiếng cười đắc thắng của Ngân Giáp long vang lên:

- Ha ha hạ.. tiểu tử, ngươi thua rồi!

Vừa lúc này Đồng Thiên Kỳ quay người lại cười nhạt nói:

- Tôn giá cũng không thắng!

Ngân Giáp Long nhìn xuống chân mình, nụ cười đắc ý vụt biến mất, nguyên là vừa rồi gã quay người lại thấy một chân của Đồng Thiên Kỳ đã đạp mé ngoài vòng tròn nên mới cười khoái chí như vậy. Nhưng không ngờ lúc này nhìn lại chân mình thì thấy chân trái phía sau cũng đã ở bên ngoài vòng tròn.

- Hừ, tiểu tử, ngươi quyết không phải là đệ tử của lão ăn mày kia, lão ta làm gì đủ bản lĩnh để đào tạo được một nhân tài như ngươi!

Đồng Thiên Kỳ nhìn đối phương cười nhạt:

- Hẳn tôn giá muốn điều tra thân thế tại hạ?

- Hừ, ngươi thực không xứng để ta quan tâm đến lai lịch, chẳng qua nhị gia muốn biết rõ xem để quyết định ngươi đáng sống hay phải chết?

Huyệt mi tâm giữa trán Đồng Thiên Kỳ bỗng chốc ửng lên như huyết, chàng trầm tĩnh nói:

- Hiện tại thì Đồng mỗ quyết đinh giết ngươi!

Ngân Giáp Long cười khẩy một tiếng nhạt giọng đáp:

- Tiểu tử, đó là chí của ngươi, hiện tại hay trả lời nhị gia.

- Tôn giá muốn hỏi gì? Phải chăng vẫn chỉ là lai lịch Đồng mỗ?

Đôi ngươi của Ngân Giáp Long chuyển động mấy vòng trong hố mắt:

- Đáp câu hỏi của nhị gia là ngươi có quan hệ với lão ăn mày kia hay không?

- Hừ, Đồng mỗ đã nói ngay từ đầu rồi.

Giọng Ngân Giáp Long trở nên gay gắt - Nhị gia muốn ngươi nói lại lần nữa, bởi vì ban đầu ngươi còn chưa biết nhị gia ngươi lợi hại như thế nào?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt:

- Tôn giá tự đánh giá mình quá cao đấy, bây giờ thì Đồng mỗ đáp lại lần nữa, ngươi hãy nghe cho rõ Thiên Tâm Quái Cái cùng Đồng mỗ là người đồng đạo.

Hoa Ngọc Phụng nghe vậy thì giật mình chưa kịp lên tiếng đã thấy Ngân Giáp Long mặt mày tức giận thét lớn:

- Tiểu tử, vậy thì ngươi đáng chết!

Dứt lời, ngọn cây trong tay múa tít lên, lần này ra chiêu mới thật huyền diệu, khắp trời như thiên lâm trỗi dậy, thế ồ ạt như hải đảo bài sơn.

Đồng Thiên Kỳ biết lần này đối phương chỉ chuyên xuất tuyệt học chứ không dụng kế, bây giờ phát động kiếm ra chiêu "Tiềm long sơ động".

Bốn thiếu nữ đứng bên ngoài giờ đây mắt hoa mày nhíu, thấy cả hai một kiếm một trượng quấn lấy nhau không còn nhận ra đâu là đâu.

Trời càng lúc càng tối hẳn, gió núi rít lên hòa vào tiếng nước ghềnh vỗ đã không chỉ phá tan màn đêm tĩnh mịch mà còn như gào thét cuồng điên khiến không gian càng trở nên tàn khốc đáng sợ.

Chớp mắt cả hai đã đấu với nhau được năm mươi chiêu. Đồng Thiên Kỳ thấy cứ đấu thế này thì kéo dài thời gian, trong lòng phút chốc nôn nóng. Bấy giờ ngầm vận Tiềm Long Công chú vào thanh trường kiếm, ngọn kiếm rắn như cương thạch chém liền mấy phát vào ngọn cây đối phương.

Ngân Giáp Long vốn cũng quán chú nội công vào ngọn cây, thế nhưng phải biến thanh Long thủ kiếm trong tay Đồng Thiên Kỳ vốn đã là ngọn kiếm báu, chém sắt như chém bùn, giờ đây được chàng vận Tiềm Long công vào nữa thì uy lực phát huy gấp trăm lần. Bởi vậy trong nháy mắt ngọn cây trong tay Ngân Giáp Long co ngắn dần theo từng nhát kiếm của Đồng Thiên Kỳ, những đoạn cây ngắn khúc chém đứt cứ tung bay lên tợ hồ như lá thu rụng.

Ngân Giáp Long từ đầu đến giờ đều không tìm được chỗ hở của Đồng Thiên Kỳ để công vào, giờ đây ngọn cây trong tay càng lúc càng ngắn đi thì trong lòng bắt đầu phát hoảng, vừa đánh vừa phải thụt lùi để bảo toàn, bị ép đến lúc ngọn cây trong tay chỉ còn chừng ba xích, mồ hôi đã thấy từng giọt to tướng lăn trên trán.

Chỉ giây lát gã ta đã lui đến một vòng ngọn cây trong tay chỉ còn lại chưa đầy hai xích. Trong đầu gã bỗng nghĩ nhanh:

"Nếu đoạn cây bị hắn chém ngắn thêm chút nữa thì ta tuyệt đối thủ bại dưới kiếm của hắn nếu như không nhanh tay thì e không có cơ hội..." nghĩ đến đó trong lòng gã bỗng lóe lên một kế, cười thầm tự nói:

"Để tự cứu mình cũng không cần phải nghĩ nhiều như thế!".

Vừa nghĩ xong, đột nhiên gã giật ngọn cây về, thâu chiêu, đồng thời thét lớn:

- Ngừng tay!

Đồng Thiên Kỳ tuy trong lòng đã động sát cơ nhưng lúc này đột nhiên thấy đối phương thâu thế ngừng chiến thì bất giác cũng thu kiếm về dừng người lại chỉ cách gã ta chừng ba xích.

Ngân Giáp Long cố ý đưa đôi mắt nhìn xuống chân Đồng Thiên Kỳ cười lên kha khả nói:

- Tiểu tử, lần này thì ngươi mắc lừa rồi.

Cả bốn thiếu nữ giật thót mình, tám ánh mắt bất giác đều đưa nhìn vào chân của Đồng Thiên Kỳ Theo bản năng Đồng Thiên Kỳ cũng nhìn xuống chân mình, bốn thiếu nữ nhìn trước Đồng Thiên Kỳ không thấy có gì khác lạ dưới chân chàng, lúc ấy đang từ từ ngước mắt nhìn lên.

Đúng tại khoảng thời gian này, Ngân Giáp Long theo kế đã định trong đầu, tay phải nắm đoạn cây còn lại vung lên giáng mạnh xuống đầu Đồng Thiên Kỳ, lúc này đang cúi xuống nhìn chân. Đồng thời gã cười gằn:

- Tiểu tử, ngươi mắc lừa rồi.

Bốn thiếu nữ lúc này đã hiểu ra vấn đề "mắc lừa gì", hốt hoảng đồng thanh la lên:

- Thiên Kỳ, trên đầu.

Đồng Thiên Kỳ vẫn không ngờ Ngân Giáp Long quyết dụng xảo kế ra tay sát thủ, nghe tiếng cười gằn của gã chàng vốn không để tâm, đến khi bốn thiếu nữ thất thanh la lên Đồng Thiên Kỳ mới hiểu mọi chuyện. Lúc này đoạn cây đã cách đầu chàng không đầy ba thốn, nếu chống đỡ thì không còn kịp, phản xạ tự nhiên cả người chàng ngã ngửa về sau thế nhưng vẫn không hoàn toàn tránh kịp.

"Bộp" một tiếng, ngọn cây trúng đích vào ngực, cả người chàng lộn nhào về sau ngã sấp trên mặt đất, đã thấy máu từ miệng phun ra cả búng.

Ngân giáp Long thấy một chiêu đắc thủ, thế nhưng không làm cho đối phương tử mệnh, gã liền nhảy bổ theo vung cây lên đánh tiếp.

Bốn thiếu nữ thấy chàng trúng đòn ngã người xuống nằm bất tỉnh nhân sự thì cho rằng chàng bị trọng thương tất cả đều thét lên sững sờ cả người.

Chính điều này khiến Ngân Giáp Long cũng ngỡ chàng đã thụ trọng thương nên mới không chút động đậy như vậy, vì thế ngọn cây đã đánh tới bỗng khiến gã ngớ người, bất giác thế đánh cũng giảm lực và chậm lại.

Chính trong tích tắc này, bỗng nhiên Đồng Thiên Kỳ bật phắt người dậy, tả chưởng vung ra, quát lớn; - Hồi long chuyển phụng!

Chưởng phong cuồn cuộn như thiên chuyển địa xoay trùm hết cả người Ngân Giáp Long. Ngân Giáp Long còn đang bất ngờ thì chưởng lực đã trúng ngực, gã chỉ kịp hự một tiếng rồi cả người văng ra xa đến mấy xích, may mà kịp ôm lấy một gốc cây lớn mới không đổ người xuống, thế nhưng máu từ miệng đã tuông ra thành vòi đủ thấy thương thế không nhẹ.

Chính lúc Ngân Giáp Long trúng chưởng văng đi, thì Đồng Thiên Kỳ cũng nhanh như chớp tung người nhào theo Long thủ kiếm trong tay hoa lên một vòng rồi ngưng lại trên yết hầu Ngân Giáp Long, cười nhạt nói:

- Lần này tôn giá mắc lừa!

Ngân Giáp Long mắt nhắm lại, ngầm hít vào một hơi sâu, lắc đầu gắng giọng nói:

- Tiểu tử, thương thế của ngươi thế nào?

Đồng Thiên Kỳ cười gằn nói:

- So với tính mạng của tôn giá hiện tại, thì chút thương tích của Đồng mỗ không đáng kể vào đâu.

- Hừ, Ngân Giáp Long ta bình sinh chưa hề bại trong tay ai, không ngờ lần này bại vào tay ngươi.

- Ồ, vậy thì trong đời Đồng mỗ, bại dưới tay đều là những người suốt đời chưa từng thất bại, thế nhưng chưa từng có người nào sống sót.

Ngân Giáp Long gật đầu lạnh lùng nói:

- Hiện tại thì ta đã biết tại sao mà lão ăn mày kia dám bén mãng vào Trung nguyên. Tiểu tử, ngươi chớ vội đắc ý, động thủ đi! Ông ngươi ở dưới cửu tuyền chờ ngươi, tin chắc rằng nội trong ba ngày ngươi và ta sẽ lại quyết một trận sống mái.

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép cười nhạt:

- Tôn giá định uy hiếp Đồng mỗ?

Ngân Giáp Long tròn mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ hồi lâu, bỗng nhiên cười phá lên ha hả nói:

- Tiểu bối ngươi coi Ngân Giáp Long ta là người yếu nhược chăng? Hảo mau nói ra tính danh, đẻ khi gặp nhau dưới hoàng tuyền tránh ta không biết tên ngươi mà gọi.

Đồng Thiên Kỳ vừa định mở miệng đáp, đột nhiên một giọng nói sang sảng vang lên:

- Lão nhị, đánh nhau nửa ngày, vậy mà đến nhân vật lừng tiếng "Huyết Kiếp Thủ".

Đồng Thiên Kỳ mà ngươi vẫn không nhận ra?

Giọng nói phát ra đúng phía sau lưng bốn thiếu nữ.

Nghe tiếng, Đồng Thiên Kỳ giật thót mình, đồng thời chàng lập tức hiểu ra tại sao vừa rồi cả bốn cô không ai chạy đến xem thương thế của mình ra sao.

Tuy không quay đầu lại nhìn, thế nhưng Đồng Thiên Kỳ vẫn biết người vừa xuất hiện này công lực còn cao hơn Ngân Giáp Long một bực. Bởi vì bốn thiếu nữ công lực không phải tầm thường. Ngân Giáp Long cho dù thế nào cũng không thể trong cùng một lúc mà khống chế đông họ mà tuyệt chẳng gây tiếng động nhỏ:

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt mấy tiếng, nói:

- Tôn giá hẳn là Kim Giáp Long?

Người kia cười lớn đáp; - Đồng huynh thật bình tĩnh.

Đồng Thiên Kỳ vẫn không quay người, lạnh giọng nói:

- Tôn giá cung không hề hốt hoảng.

- Ha hạ.. Đồng huynh cho rằng hoàn cảnh hiện tại của ta so với Đồng huynh đáng để hốt hoảng hay sao?

- Hoàn cảnh chúng ta khác nhau lắm Người kia cười nói ngay:

- Đồng huynh còn chưa quay đầu lại nhìn xem kia mà.

Đồng Thiên Kỳ bình tĩnh đáp:

- Chỉ là bốn vị bằng hữu của tại hạ bị khống chế trong tay tôn giá.

- Ha ha hạ.. cao minh, cao minh! Bốn đổi một, Đồng huynh thấy hoàn cảnh ai éo le hơn?

- Dẫu thế nào thì hoàn cảnh chúng ta cũng chẳng khác gì nhau.

- Hừ, ta tin rằng Đồng huynh phải biết con số lớn nhỏ nói lên điều gì?

- Phải, và Đồng mỗ tin rằng tôn giá biết tình huynh đệ thủ túc thiêng liêng như thế nào?

- Ồ thế gian này vì tình mà huynh đệ trở mặt nào là chuyện hiếm thấy!

- Nhưng Đồng mỗ tin rằng tôn giá không phải là người xử sự như phàm nhân - Sao? Ta là ngoại lệ ư? hẳn ngươi nhầm!

Đồng Thiên Kỳ hít vào một hơi thật sâu trấn tĩnh hỏi thẳng:

- Tôn giá ra điều kiện?

- Một đổi một.

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép cười nhạt:

- Tôn giá thật lãng phí thời gian - Ồ, hay Đồng huynh muốn trả giá?

Đồng Thiên Kỳ vẫn nụ cười nhạt cố hữu, nói:

- Tôn giá nếu như không coi tình huynh đệ thủ túc là trọng, vậy sao chẳng đợi một lúc nữa đến khi lệnh đệ chết dưới lưỡi kiếm của Đồng mỗ rồi lên tiếng, như vậy chẳng phải là bớt lãng phí một đoạn thời gian đấy sao.

Nói rồi chàng từ từ quay đầu nhìn lại, quả nhiên bốn thiếu nữ bị khống chế huyệt đạo, đứng hai đầu là một nam nữ lạ mặt. Nam ăn vận trang phục hoàn toàn giống với Ngân Giáp Long, chỉ khác chăng là y phục màu vàng, mặt trắng mày rậm, niên kỷ ước chừng hai lăm, trông người tuấn tú thông minh. Nữ lại là một mỹ nhân sắc nước hương trời, mặt ngọc mày ngài, mũi thẳng môi son, tuổi chừng hai mốt hai hai.

Một nam một nữ, bốn ánh mắt lúc này cũng đều ngưng nhìn trên mặt Đồng Thiên Kỳ, có lẽ bọn họ bị bất ngờ vì không nghĩ nhân vật nổi danh "Huyết Kiếp Thủ" đi đến đâu là gieo rắc huyết vũ đến đó lại có một khuôn mặt khôi ngô tuấn tú thế này cho nên trong ánh mắt họ lộ lên vẻ kinh ngạc lẫn hoài nghi.

Đảo nhan mắt nhìn tiểu đệ của mình lúc này mặc trắng như tờ giấy Kim y thiếu niên không khỏi lộ vẻ lo lắng nhìn Đồng Thiên Kỳ nói:

- Người trên giang hồ truyền ngôn "Huyết Kiếp Thủ" cơ trí hơn người, lần hạnh ngộ quả nhiên không ngoa tí nào xem ra ngươi đã thắng.

Đồng Thiên Kỳ bình tĩnh cười nói:

- Tôn giá nên đổi hai tiếng cơ trí thành xảo trá mới đúng.

Kim y thiếu niên cười đáp:

- Ngươi đã thay tại hạ nói rồi, tại hạ bất tất nói lại, hiện tại chúng ta đổi người.

Dứt lời gã vung tay giải huyệt đạo cho bọn Hoa Ngọc Phụng bốn người, cả bốn vừa được buông thoát lập tức chạy ào lại bên người Đồng Thiên Kỳ.

Chừng như không ngờ gã ta hành động dứt khoát như vậy, Đồng Thiên Kỳ giật mình, Đồng thời quay người thu hồi thanh kiếm, nói:

- Kể như tôn giá thoát được lần này!

Ngân Giáp Long trừng mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ một lúc, gắng sức gằn từng tiếng:

- Họ Đồng kia, Ngân Giáp Long ta hôm nay không chết, thì ngươi kể như bất hạnh, một ngày

không xa ta sẽ lấy mạng ngươi.

Nói rồi từng bước nặng nề đi về hướng huynh tỷ của mình.

Nhận được cái gật đầu của Kim Y thiếu niên, nữ nhân kia liền nhanh chân chạy lên đỡ lấy người Ngân Giáp Long, đoạn lấy viên dược hoàn đã chuẩn bị sẵn trong tay nhét vào miệng gã, sau đó dìu gã ta trở lại đặt ngồi tựa vào một gốc cây.

Kim Y thiếu niên thấy tiểu đệ mình đã an ổn, khi ấy nhìn Đồng Thiên Kỳ nói:

- Đồng huynh, chuyện chúng ta hôm nay đến đây coi như kết thúc, Đồng huynh có cấp sự thì xin cứ tự nhiên, miễn cho huynh đệ không tiễn được.

Đồng Thiên Kỳ chỉ nhẹ gật đầu, nhưng hỏi lại:

- Tôn giá hẳn là Kim Giáp long?

- Đồng huynh đoán không sai, không biết Đồng huynh còn điều gì muốn hỏi?

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu nói:

- Những chuyện chưa biết khác, ngày sau chúng ta nhất định có ngày hiểu hết, trong lòng tôn giá hẳn biết rất rõ, hôm nay coi như chúng ta song phương sơ ngộ, chứ không phải là kết thúc!

Kim Giáp Long cười lớn nói:

- Đồng huynh đáng gọi là tri âm của tại hạ, sao không thử đoán xem ngày nào chúng ta có thể trùng phùng.

Đồng Thiên Kỳ cũng cười lớn trấn tĩnh, nói:

- Ngày sau trùng phùng thì rất nhiều cơ hội, thế nhưng lần sinh tử tương phùng thì duy nhất chỉ có một ngày.

Kim Giáp Long nghe vậy sắc mặt không khỏi biến đổi, buộc miệng hỏi dồn:

- Đồng huynh thử phán đoán lần cuối cùng chừng bao lâu thời gian?

Đồng Thiên Kỳ cười điềm nhiên nói:

- Kẻ thông đấu trí, người ngu đấu lực, nếu như Đồng mỗ đoán không lầm thì ngày ngươi ta quyết định sinh tử cũng chính là ngày toàn võ lâm thay đổi diện mạo.

Nét cười trên mặt Kim Giáp Long biến mất, đồng thời thấy vào đó là vẻ nhợt nhạt vì kinh ngạc xen lẫn đố ky, nhìn chằm vào mặt Đồng Thiên Kỳ hồi lâu gã mới đè nén được sự căm tức trong lòng vì tâm kế đều bị Đồng Thiên Kỳ nói trúng đich.

- Đồng huynh có biết tại sao ngu huynh đệ lại theo đến đây tìm ngươi không?

Đồng Thiên Kỳ không chút do dự đáp:

- Nhị vị có mối thù bất cộng đái thiên với Thiên Tâm Quái Cái, Đồng mỗ tin rằng đây là nguyên nhân lệnh đệ Ngân Giáp Long đến tìm tại hạ, thế nhưng quyết không phải là mục đích chủ yếu

của tôn giá.

Kim Giáp Long nói rõ từng tiếng:

- Ta và nó là huynh đệ ruột thịt.

- Ồ, thế nhưng có điểm không giống là lệnh đệ chẳng có hùng tâm xưng bá võ lâm.

Kim Giáp Long giật thót mình, sững người hồi lâu, đột nhiên ngửa cổ cười dài một tràng:

- Ha ha hạ.. Đồng huynh đã suy tưởng như vậy há chẳng thấy sự tồn tại của tại hạ là sự uy hiếp của Đồng huynh sao?

Câu hỏi ngược lại rất tinh khôn, gã đã chẳng những không thừa nhận sự suy đoán của Đồng Thiên Kỳ mà cũng chẳng phủ nhận chàng đoán sai, hiển nhiên là muốn thử xem Đồng Thiên Kỳ hiểu biết đến đâu.

- Ồ, tôn giá phải nói là trợ lực lớn với Đồng mỗ mưới đúng.

Kim Giáp Long đã bị chấn động mạnh trong lòng, thế nhưng vẫn cố làm như không hiểu nói:

- Huynh đệ thực không hiểu ý Đồng huynh.

Đồng Thiên Kỳ ngước mắt nhìn sắc trời, nói:

- Tôn giá đơn thân độc mã thế chỉ e khó đương nổi với quần hùng võ lâm.

Sững người nhìn Đồng Thiên Kỳ hồi lâu, Kim Giáp Long làm ra vẻ hiểu hết mục đích của Đồng Thiên Kỳ, bèn cười lớn nói:

- Kiến giải của Đồng huynh thật cao minh, tại hạ thực bội phục, sau này giữa hai ta có lẽ sẽ có một đoạn thời gian hợp tác với nhau.

- Và sau đó sẽ xem thành quả cuối cùng thuộc về ai?

- Ha hạ.. Đương nhiên, đương nhiên! Đồng huynh thấy vậy là công bằng chứ?

ha hạ..

Trong tiếng cười hào phóng của gã không khỏi ẩn chứa giảo hoạt.

Đồng Thiên Kỳ không đáp lời gã, chỉ nhìn Ngân Giáp Long lúc này thần sắc đã hồi phục rất nhiều, rồi cuối cùng nói với bốn thiếu nữ:

- Chúng ta đi!

Nói rồi chàng quay người bước đi trước về hướng bờ sông, bốn thiếu nữ cũng lập tức bám theo.

Kim Giáp Long chì đưa ánh mắt sáng lạnh pha chút âm hiểm tiễn chân bọn họ, trên khóe môi thấy ẩn hiện nụ cười giảo hoạt.

Tuy lòng sông có rộng, thế nhưng không cản trở lắm chuyện bọn Đồng Thiên Kỳ độ thủy qua sông.

Đến bờ bên kia, Nhan Ngọc Vi lên tiếng trước hỏi:

- Kỳ đệ, bây giờ chúng ta tìm đến phân đàn Triết Đông sao?

- Không sai! - Đồng Thiên Kỳ đáp.. Hoa Ngọc Phụng nói:

- Giờ đã canh ba, từ đây đến đó có lẽ trời sáng hẳn, chúng ta phải thật nhanh chân mới được.

Đồng Thiên Kỳ gật đầu nói:

- Phải, chúng ta nhanh chân tồi!

Cả bọn năm người vừa phóng đi chưa được xa, bỗng nhiên từ phía sau ngọn núi cánh phải vọng lại một giọng nói tuy nhỏ nhưng đanh sắc có thể nghe rõ ràng:

- Thiên Huyền Kiếm, ngươi thật tình bỏ mặc đàn chủ để vào ẩn trong thâm sơn cùng cốc này sao?

Đồng Thiên Kỳ vừa nghe giọng nói này đã giật mình vì nó rất quen, nhưng nhất thời chàng không để tâm suy nghĩ là ai, chỉ có điều cái tên "Thiên Huyền Kiếm" đã làm chàng kinh động chú ý.

Đôi nhãn quang của chàng sáng như hoa tinh, tuy trăng hạ tuần yếu ớt, nhưng với người có công lực siêu phàm như chàng thì chỉ cần một tia sáng nhỏ trong đêm tối cũng đã là quá đủ. Ánh mắt chàng lướt tới hướng men chân núi, nơi có nhiều đám quái thạch thì bất chợt một bóng người đang phóng như bay theo hướng ngược lại.

Mặc dù người này lưng quay về hướng chàng, nhưng cái dáng thấp lùn và thanh bảo kiếm "Thiên Huyền" trên lưng cũng đủ để chàng nhận ra đó chính là "Thiên Huyền Kiếm" Tất Vũ.

Mắt chàng đột nhiên lóe sáng lên, nỗi thù hận dâng trào trong lòng, sát cơ ẩn hiện khóe mắt, chàng không còn đắn đo gì nữa, gằn từng tiếng:

- Họ Tất kia, đến giờ ngơi nộp mạng.

Chừng như sợ bỏ lỡ cơ hội, chàng vừa dứt lời là chân chấm đất cả người vút đi như một cánh nhạn đêm, chỉ nháy mắt đã ra xa ngoài mười trượng.

- Thiên Kỳ chậm chân!

Bốn thiếu nữ thất thanh cùng la lên cản lại, thế nhưng Đồng Thiên Kỳ giờ đây toàn tâm toàn lực quyết bắt cho được Thiên Huyền kiếm, cho nên như không nghe thấy tiếng bọn họ, cả người cứ phóng vun vút, thoáng chốc mất dạng trong rừng cây.

Nhan Ngọc Dung hốt hoảng la lên:

- Phải làm sao bây giờ?

Hoa Ngọc Phụng vốn kinh nghiệm giang hồ, trấn tĩnh đưa mắt quan sát cũng đã nhận ra bóng người trong đám loạn thạch, thấp giọng nói:

- Không quá lo, chúng ta đuổi theo.

Mai Phụng Linh bối rối hỏi:

- Biết chàng chạy đường nào mà đuổi theo?

Nhan Ngọc Vi vẫn không có tiếng nào như đang suy nghĩ điều gì.

Hoa Ngọc Phụng lại nói:

- Chàng đuổi theo bóng người đang chuyển trong đấm nham thạch kia, chúng ta nhắm hướng đó mà đuổi theo quyết không sai.

Nhan Ngọc Dung nghe vậy vội giục:

- Vậy chúng ta đi thôi!

Đến lúc này Nhan Ngọc Vi đột nhiên chen vào nói:

- Chư tỷ nghe giọng người nói giống ai không?

Cả bọn Hoa Ngọc Phụng không hiểu vào lúc cấp bách này mà Ngọc Vi còn hỏi điều này làm gì, Mai Phụng Linh vội giục, hỏi:

- Mặc cho hắn là ai, chúng ta nhanh theo chàng.

Nhưng Hoa Ngọc Phụng bỗng như nhận ra, bèn thốt lên:

- Hình như là Thiên Tâm Quái Cái!

Nhan Ngọc Vi gật đầu:

- Tôi cũng nghĩ vậy thế nhưng lão ta vừa biết "Vũ Nội Tam kiếm" có mối thù cộng đái thiên với chàng, tại sao lão ta không ra tay giữ hắn lại?

Hoa Ngọc Phụng nghe vậy thì giật mình, mắt ngóng nhìn về phía trước lần nữa nói:

- Lúc này có lẽ nghĩ cũng không ra, trước hết cứ truy theo Thiên Kỳ rồi mọi chuyện sẽ rõ, đi!

Nhan Ngọc Vi nghe ra có lý, bấy giờ cả bốn thiếu nữ theo nhau chạy đi.

Hồi 65 - Tiền Long Ẩn Ngỡ Phúc Hóa Họa

Bấy giờ Đồng Thiên Kỳ sau một hồi chạy theo Bóng Thiên Huyền Kiếm xuống đến bát quái thạch, thì lão ta cũng đã lên đỉnh núi bên kia.

Lại nói, Thiên huyền kiếm cứ như không hề hay biết có người đang đuổi theo, tuy vậy tốc độ của lão lúc này cũng không phải là chậm, chính vì vậy mà đến lúc này Đồng Thiên Kỳ vẫn chưa đuổi kịp lão.

Đồng Thiên Kỳ hơi hậm hực trong lòng, hít sâu một hơi đề tụ chân khí vào hai chân rồi phóng đuổi tiếp như phi tiễn.

Khi chàng lên đến đỉnh núi thì phía trời đông đã thấy ửng ráng hồng, hiển nhiên đã gần hết canh năm.

Đồng Thiên Kỳ đưa mắt đảo quanh một vòng, nhưng kỳ lạ thật chẳng còn nhìn thấy bóng dáng của Thiên Huyền Kiếm đâu nữa.

Đưa ánh mắt do dự giây lát bất chợt nhìn thấy mấy khối đá lớn nổi hẳn lên, chàng nghĩ tốt nhất lên đó quan sát thì hơn. Nghĩ là hành động ngay thân hình như cánh nhạn đêm tung lên đứng trên một phiến đá lớn đưa mắt nhìn bốn phía thầm nghĩ:

" Lão ta nhất định chưa chạy được xa, hay là cứ nhằm phía trước truy thêm một đoạn nữa xem!".

Nghĩ rồi vừa định nhấc chân phóng đi tiếp bỗng nhiên từ phía bên trái xa ngoài mười trượng vọng lại một giọng ngân nga:

"Thế nhân thường thán tuế nguyệt nhanh,.

Bao giờ mới thoát khỏi bụi trần.

Thong dong tự tại dứt phiền não.

Oán hận yêu thương chẳng bận lòng.

Người vì danh lợi thân gia tán.

Chim vì tham thực sớm mạng vong.

Khuyến quân tay thõng quay đầu ngóng.

Sau lưng mê thủy cuồn cuộn qua.

Mới hay anh hùng bang quốc định.

Nửa đường ngoảnh mặt chợt bàng hoàng.

Dẫu người dựng được trăm gian xá.

Một thân cũng khó ngủ lưỡng sàng.

Nhất thế công danh tam thế nghiệp.

Nữa đời phú quý nửa đời bần.

Sao bằng sớm ẩn non ngàn cội.

Cứ mặc hồng trần tất tả quạ.. ".

Từng tiếng, từng tiếng như rót vào tai, như khuyên người ta ẩn thân tỵ thế, vứt hết phú quý công danh thong dong cùng trời đất non nước Đồng Thiên Kỳ nghe song nhíu mày suy nghĩ:

"Người này tợ hồ như là một cao tăng thoát tục, nếu như lời này chủ yếu nói cho Đồng Thiên Kỳ ta nghe thì phí quá ".

Nghĩ rồi chàng định chạy đi tìm Thiên Huyền kiếm, nhưng bỗng trong đầu lại lóe lên một suy nghĩ khác:

"Nhưng người này ở đây đã lâu. không chừng nhìn thấy Thiên Huyền Kiếm, sao ta không đến ông ta hỏi thử xem?".

Nghĩ vậy liền quay người phóng về bên trái, chỉ sau mấy cái nhún nhẩy cả người chàng đã đứng trên một phiến đá lớn khác cách chỗ cũ chừng mười trượng.

Đồng Thiên Kỳ chỉ vừa đưa mắt quét nhìn đã lập tức nhận ra đứng tựa người trên một phiến đá khác đối diện là một thiếu nên vận trường y trắng trạc tuổi trên dưới hai mươi.

Vừa thấy thiếu niên này chàng đã giật mình thầm nghĩ:"Không ngờ trên đời này lại có một thiếu niên đẹp như thế?".

Quả vậy, thiếu niên mặt trắng như ngọc, mày kiếm mắt hạnh, mũi dọc môi đào, trên môi như lúc nào cũng chực một nụ cười tươi như hải đường trong nắng thực tuyệt đối không thua kém một trang quốc sắc thiên hương nào trên đời...

Đồng Thiên Kỳ vì trong lòng nôn nóng đuổi theo Thiên Huyền Kiếm nên không dám chậm trễ, sau giây sững người, chàng liền ôm quyền xá lễ đúng khách giang hồ nói:

- Huynh đài, mời!

Bạch Y thiếu niên thẳng người lên chấp tay hoàn lễ, cười nói:

- Đồng huynh, cứ tự nhiên!

Đồng Thiên Kỳ ngạc nhiên thốt lên:

- Huynh đài biết danh tánh của tại hạ Bạch Y thiếu niên nhìn Đồng Thiên Kỳ cười cười nói:

- Đồng huynh có đủ thời giờ đề nghe tại hạ nói ra nguyên do tại sao biết được danh tánh Đồng huynh ư?

Vừa nói gã vừa nheo mắt cười rất có duyên, nhưng không khỏi hàm ý đùa cợt.

Đồng Thiên Kỳ lại giật mình nghĩ:

"Người này tại sao biết lúc này mình không có thời gian nhỉ?", nghĩ vậy bèn nói:

- Huynh đài đã biết Đồng mỗ không. có thời gian, hẳn cùng biết Đồng mỗ tìm huynh đài vì mục đích gì?

- Đúng, người giang hồ thường nói Đồng huynh trí tuệ hơn người, Đồng huynh đến đây nhất định đã nghĩ rất kỹ.

Đồng Thiên Kỳ đưa ánh mắt nôn nóng nhìn quanh một lượt, lại nói:

- Huynh đài quá khen, Đồng mỗ hiện tại rất nóng lòng tìm người vừa chạy lên đây không biết huynh đài có nhiệt tâm giúp đỡ không, nói cho biết không?

Bạch Y thiếu niên ngưng ánh mắt trên khuôn mặt của Đồng Thiên Kỳ, than dài:

- Đồng huynh, vừa rồi mấy câu ngâm của ta, chẳng biết Đồng huynh có nghe không?".

Đồng Thiên Kỳ gật đầu nói:

- Đồng mỗ đã nghe rõ, vừa rồi tôi cũng có nghĩ giả sử như lời ấy là nói với Đồng mỗ thì chỉ phí công vô ích!

Bạch Y thiếu niên mặt đã thấy biến sắc:

- Đồng huynh thực tình mang tâm tranh bá nghiệp võ lâm?

- Ừm... "Sao bằng sớm ẩn non ngàn cội cứ mặc hồng trần tất tả qua", thực tình ta rất hâm mộ nhã chí của huynh đài.

Trên mặt hoa của Bạch Y thiếu niên nét vui:

- Hiện tại Đồng huynh có thể làm được mà!

- Ồ, nếu như huynh đài biết rõ lai lịch Đồng mỗ hẳn cũng biết điều đó là không thể.

- Chỉ vì cái danh Huyết kiếp Thủ ư?

- Vì mục đích Đồng mỗ tồn tại trên thế gian này!

- Tôi thực không hiểu ý Đồng huynh?

- Giả sử Đồng mỗ tự nói mình sinh ra trên dời này là vị sát kiếp có lẽ huynh đài hiểu được ít nhiều.

Sững người, ngưng mát nhìn Đồng Thiên Kỳ hồi lâu, Bạch Y thiếu niên mới nói:

- Tại hạ cáo từ!

Nói rồi chực bước, thế nhưng Đồng Thiên Kỳ thấy không thể bỏ lỡ cơ hội này, liền nóng vội khoa chân bước nhanh lên trước chộp lấy cổ tay thiếu niên nói:

- Huynh đài cần phải trả lời Đồng mỗ một vấn đề!

Thoạt trông đã thấy chàng chộp được cổ tay thiếu niên, vậy mà thực tế chàng chộp trượt, thiếu niên vẫn đứng trước mặt chàng tuyệt không hề lộ chút tức giận, tròn mắt nhìn vào chàng hồi lâu, lạt giọng thốt:

- Cánh tay Huyết Kiếp Thủ của Đồng huynh định vươn đến tôi đấy ư?

Đồng Thiên Kỳ lắc dầu nói:

- Huynh đài dừng sợ!

- Đây là lý do!

Đồng Thiên Kỳ ngước nhìn lên sắc trời, lúc này đã ửng sắc hồng, bình thản nói:

- Đồng mỗ không muốn lấy đây làm cái cớ để vươn cánh tay Huyết Kiếp đến người huynh đài.. Nói rồi quay người muốn đi ngay, Bạch Y thiếu niên thầm thở dài nghĩ:"Đây mới chính là lý do duy nhất của ngươi", nghĩ rồi bỗng gọi lại:

- Đồng huynh!

Đồng Thiên Kỳ dừng chân trên phiến đá thế nhưng người không quay lại:

- Huynh đài còn muốn nói gì?

- Đồng huynh phải mau rời khỏi nơi đây càng xa càng tốt.

Đồng Thiên Kỳ giật mình nói:

- Phải chăng ý huynh đài muốn nói là Đồng mỗ đã bị người ta bao vây?

- Nói đúng hơn, hiện tại Đồng huynh đã rơi vào cái bẫy mà người ta đặt sẵn!.

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy bỗng nhiên trỗi lên tràng cười lạnh, khẳng khái nói:

- Huyết Kiếp Thủ xưa nay không biết chạy trốn?

- Ồ, ngươi sẽ phải hối hận.

Vẫn nụ cười nhạt Đồng Thiên Kỳ nói:

- Người này nhất định uy chấn võ lâm?

Bạch y thiếu nên chừng như không kìm được tình cảm trong lòng, cuối cùng than dài thành tiếng:

- Đáng sợ nhất là không thể giết người này, Đồng huynh giả sử Đồng huynh không nghi ngờ tại hạ thì nên nhanh chóng rời khỏi nơi này!

- Ha hạ.. huynh đài nên biết Đồng mỗ xưa nay ít tin người?

Chừng như lời này của Đồng Thiên Kỳ làm thương tổn đến lòng tự tôn của Bạch Y thiếu niên, mặt gã ta biến sắc, lạnh giọng nói:

- Đồng Thiên Kỳ nếu như không phải đối phương thủ đoạn quá thâm độc thì ta quyết không khi

nào phí lời với ngươi như thế này, ta cáo từ!

Dứt lời Bạch Y thiếu niên quay người bước đi ngay, thế nhưng vừa được mấy bước bất chợt dừng lại, nghiêng đầu nhìn chàng nói tiếp:

- Đại trượng phu có lúc xem cái chết tựa bông hồng, nhưng cũng có lúc xem cái chết như Thái Sơn. Nếu như ngươi gặp lúc hiểm nghèo thì hãy nhớ lấy, từ đây đi về hướng chính đông chừng một dặm sẽ gặp một tiên đài nham, dưới chân vách đá có hai tử thi. Ngọn độc châm dưới nách tử thi sẽ biện minh cho ngươi!

Dứt lời Bạch Y thiếu niên tung người chạy đi ngay.

Đưa ánh mắt nhìn theo bóng Bạnh y thiếu niên đến khi mất hút sau những phiến đá, trong lòng Đồng Thiên Kỳ trỗi lên bao nỗi hoài nghi, chàng không biết thiếu niên kia là bạn hay thù? Là truyền nhân của ai mà đủ bản lĩnh tránh được cú chộp nhanh như chớp của chàng? Những lời người này nói là thật hay giả...?

Một loạt nghi vấn xuất hiện trong đầu khiến Đòng Thiên Kỳ đứng sững người suy nghĩ hồi lâu mới trở lại vấn đề chính hiện tại chàng đưa mắt quét nhìn chung quanh một lượt, bất giác trong tầm mắt chàng nhìn thấy một bóng người xuất hiện đúng hướng vừa rồi chàng chạy đến đây.

Ban đầu chàng ngỡ là Thiên Huyền kiếm, thế nhưng khi định mắt nhìn kỹ mới nhận ra chính là "Tà Bốc" Tư Không Linh, vừa thấy gã linh tính báo rằng không chỉ một người, di động ánh mắt chỉ nhìn thấy bên phải cách ngoài năm trượng liền bắt gặp "Huyết Phán" Lãnh Vân Tiêu thế nhưng tìm tiếp vẫn không nhìn thấy "Tiêu Thiên Sư" Lỗ Dũng đâu.

Đồng Thiên Kỳ nhíu mắt ngạc nhiên nghĩ:

"Bọn họ đến đây làm gì nhỉ? Chẳng lẽ bọn họ biết được ta đang ở đây?", đảo mắt quan sát tiếp chàng lại còn phát hiện Nhan Kiếm Long cùng đám thủ hạ, cách Nhan Kiếm Long không xa chính là bốn thiếu nữ.

Những người này không biết vô tình hay hữu ý mà vị thế cua họ tạo thành một vòng vây nhỏ, từ dưới chân núi đi lên khiến vòng càng lúc càng khép nhỏ lại.

Đồng Thiên Kỳ quan sát một lúc thầm nghĩ:

"Bọn họ vây ai nhỉ? Hay là Hoa Ngọc Phụng đã nói cho bọn họ biết Thiên Huyền Kiếm đang chạy lên đây? Thế nhưng bọn họ chỉ vây được một mặt còn mặt kia bỏ trống, hừ... hay là để ta quan sát mặt này, tránh lão tặc kia chạy thoát!" Nghĩ rồi chàng quay người nhìn lại phía sau lưng, bất chợt nhận thấy bọn "Địa Sát Lệnh Chủ" Thạch Tùng Linh và "Thập Điện Truy Hồn Y".

Vân Phong Di Thánh xuất dẫn hơn hai mươi tay võ sĩ của vạn Thánh Đảo tạo thành nửa vòng cung khác đanh tiến lên. Hai tay Vân Phong Di Thánh đang ôm một bọc gì rất dài, vì bọc kín cho nên không biết được bên trong đựng gì.

Đồng Thiên Kỳ thấy vậy thì cả mừng, thầm nghĩ:"Nếu như Thiên Huyền Kiếm chưa kịp rời khỏi đây, thì lần này quyết không thoát nổi". Nghĩ rồi cao hứng gọi lớn:

- Thạch tiền bối và các vị chú ý, Tất Vũ ở sau núi!

Đồng Thiên Kỳ vừa dứt lời, đột nhiên mọi ngươi dừng hẳn lại, đồng thời cùng tuốt binh khí ra cầm tay như gặp phải đại địch.

Đồng Thiên Kỳ ngạc nhiên quay đầu nhìn lại phía trước thì thấy cảnh tượng giống như vậy, bất giác thầm nghĩ:

"Chỉ một mình Tất Vũ mà lại khẩn trương khủng hoảng đến vậy sao?".

Chính vào lúc này, giọng "Địa Sát Lệnh Chủ" Thạch Tùng Linh la lớn:

- Chúng ta xông lên!

Vừa dứt tiếng quát, đã thấy mọi người hùng hổ nắm chắc binh khí trong tay dựa thế vào mà xông lên núi. Đồng Thiên Kỳ thấy thế thì ngỡ bọn họ đã phát hiện ra tung tích của Tất Vũ, lập tức nhảy xuống khỏi trụ đá chạy đi tìm kiếm, khi ấy từ dưới nghe giọng Thạch Tùng Linh kêu lên:

- Đừng để hắn chạy thoát, lên!

Đồng Thiên Kỳ một mình chạy lục khắp đỉnh núi vẫn không thấy tăm dạng Thiên Huyền Kiếm, vừa khéo bọn người kia cũng kịp lên đỉnh, gặp phải Nhan Kiếm Long, mặt mày tức giận thét lớn:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi đến đây!

Đồng Thiên Kỳ tuy nghe giọng quát có gì khác lạ, thế nhưng không kịp suy nghĩ vội vàng chạy lại, vừa đúng lúc này toàn bộ quần hùng xuất hiện bao vây thành một vòng tròn đưa chàng vào giữa, ai nấy binh khí lăm lăm trong tay.

Đồng Thiên Kỳ đảo mắt nhìn quanh một vòng thấy những khuôn mặt đằng đằng sát khí, bất giác giật mình thất thanh hỏi:

- Dượng, chuyện này là thế nào?

Nhan Kiếm Long "hừ" một tiếng lạnh lùng, nhưng chưa kịp khai khẩu thì Thập Điện Truy hồn Y đã cười lạnh nói:

- Chẳng gì cả, Đồng Thiên Kỳ, ngươi xem ta đem đến cho ngươi vật gì đây?

Trong tiếng cười gằn, lão mang cái bao dài đến đặt trước chân Đồng Thiên Kỳ.

Chỉ lúc này Đồng Thiên Kỳ mới hay đó phải là một xác chết, tình hình thay đổi đột ngột báo cho chàng biết vừa rồi chàng suy nghĩ là nhầm, bất giác chàng đưa mắt nhìn bốn thiếu nữ từng theo mình.

Vẫn chính là bốn khuôn mặt hoa ngọc yêu kiều kia, nhưng giờ đây ngây ngây như mất hồn, cả bốn nàng không chút biểu cảm gì tợ hồ như không nhận biết chàng là ai nữa là đằng khác.

Lại nhìn những khuôn mặt khác, bất giác trên mặt chàng hiện nụ cười lạnh nhạt vốn có, thầm nghĩ:

"Chừng như họ đến đây vì ta!".

Nghĩ rồi, chàng ngồi xuống từ từ giở chiếc bọc xác chết kia ra, bất thần buột miệng la lên:

- Vân Phong cộ..

Chưa kịp nói xong thì "Bình" một tiếng, cả người Đồng Thiên Kỳ như chiếc bóng tung bật lên lăn mấy vòng rồi đánh ầm vào một trụ đá.

Đồng Thiên Kỳ gượng đứng lên, đưa tay chùi vết máu bên khóe môi, chàng như không hề để ý đến ai vừa đánh mình, đôi mắt dán chặt vào khuôn mặt tử thi bê bết máu thịt, đó là một nữ nhân.

Thập Điện Truy Hồn Y nhìn khuôn mặt tử thi, bỗng ngửa cổ cười dài một tràng lanh lảnh nói:

- Đồng Thiên Kỳ đây là lần đầu tiên trong đời lão phu đánh lén người, thực tình lão phu không hề phủ nhận, lão phu quyết không phải là đối thủ của ngươi.

Địa Sát Lệnh Chủ lạnh giọng chen vào:

- Vân Phong huynh hành động rất đúng, nếu chúng ta không làm thế, chỉ e tất cả hợp lực chưa chắc làm gì nổi hắn!

Đồng Thiên Kỳ đã nhận ra nét căm thù trên mặt mọi người, bình tĩnh nói:

- Chuyện gì tất cũng có nguyên nhân, một chưởng này Đồng Thiên Kỳ tin rằng cũng có đủ lý do của nó, chỉ có điều Đồng mỗ chưa biết?

Tà Bốc cười nhạt nói:

- Họ Đồng kia dù ngươi giả vờ không biết, nhưng hôm nay chúng ta cũng nhận ra bộ mặt thật của ngươi, hãy nộp mạng đi!

- Bộ mặt thật ư? Đồng Thiên Kỳ ngạc nhiên la lên.

Huyết Phán giọng âm trầm:

- Ngươi chớ có giả vờ.

- Hừ, Đồng mỗ giả vờ gì chứ?

Nhan Kiếm Long trợn mắt nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ta hỏi ngươi định tự quyết như thế nào đây?

Đồng Thiên Kỳ đưa mắt nhìn quanh mọi người, hỏi lại:

- Tại hạ có gì phải tự quyết? Hay là vì để các vị hoàn thành sứ mạng Nhật Nguyệt Bang giao phó? Thì ra các vị đã dựa theo Nhật Nguyệt Bang!

Nhan Kiếm Long lạnh giọng nói:

- Thiên Kỳ, múa rìu không qua mắt thợ, hay ngươi định còn chạy tội?

Đồng Thiên Kỳ thực tế không hiểu nguyên nhân mọi người tự nhiên kéo nhau đến đây đối phó với mình, ngước mắt lên hỏi:

- Dượng, cho dù chuyện có thế nào đi nữa thì tôi luôn coi dượng là hàng trưởng bối, hãy nói nguyên nhân vì sao mọi người kéo lên đây?

Nhan Kiếm Long cười nhạt nói:

- Thật hiếm được ngươi coi là hàng trưởng bối, có lẽ sẽ bất lợi cho ngươi khi ngươi còn nhận ta là hàng trưởng bối. Thế nhưng hôm nay nếu ta không lấy mạng ngươi, thì cũng sẽ có người khác lấy mạng ngươi.

- Dượng, dượng vẫn chưa nói mục đích lên đây!

- Hừ, ta tìm đến đây vì ba mạng người:

Lỗ Dũng, Vân Phong cô nương và Nhan Kiếm Hồng.

Nói đến cuối câu lão gằn từng tiếng, khiến người nghe phải phát khiếp.

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy biến sắc la lên:

- Bọn họ đều chết?

Tà Bốc rít qua kẻ răng:

- Sao, ngươi nghĩ dưới Tiềm Long chưởng của ngươi có người sống nổi ư?

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy thì giật mình kinh hãi:

- Tiềm Long chường?

Địa Sát quắc mặt lên gằn giọng:

- Hay ngươi định nói là Tiềm Long Chưởng không chỉ có một mình ngươi sử dụng?

Đông Thiên Kỳ lắc đầu phủ nhận:

- Đồng mỗ tin rằng chỉ có một mình Đồng mỗ biết sử dụng tiềm Long chưởng.

Thập điện Tuy Hồn y đột nhiên ngồi thụp xuống, giở bàn tay phải của thi thể ái nữ, nói:

- Đồng Thiên Kỳ ngươi nhìn xem?

Trong lòng bàn tay nữ nhi, quả nhiên ẩn hiện hình bàng long, bất giác chàng khựng người thốt lên:

- Tiềm long ấn!

Cả người Thập Điện Truy Hồn Y đột ngột bật lên như lò xo, song chưởng nhắm ngực chàng đánh tới.

Đồng Thiên Kỳ lúc này chừng như không có ý né tránh lãnh trọn một chưởng, máu từ miệng tuôn ra thành vòi thấm ướt cả ngực áo.

Thập Điện Truy Hồn Y lòng thống thiết trước cái chết của ái nữ, thấy hai chưởng không đánh

gục được chàng thì lửa hận dâng lên cực điểm, thu song chưởng về định bồi tiếp chưởng thứ ba.

Hoa Ngọc Phụng la to lên:

- Hãy tha cho chàng! Tha cho chàng...

Thập Điện Truy Hồn Y nghe vậy thu chưởng, quay người lại mắt long lên.

- Hắn có tha cho con gái ta không?

Đồng Thiên Kỳ bám vào vách đá đứng lên, nén cơn đau nói:

- Lệnh ái tuyệt không phải chết bởi tay Đồng mỗ!

Thập Diện Truy Hồn Y gằn giọng:

- Đồng Thiên Kỳ, thì ra ngươi cũng biết sợ chết!

Đồng Thiên Kỳ nói tiếp:

- Những người kia cũng không phải do Đồng mỗ hạ thủ.

Tà Bốc cười nhạt:

- Họ Đồng kia, ngươi tuy giảo trá ma mãnh, chỉ đáng tiếc lúc ấy ngươi nghĩ không thấu đáo mà sử dụng Tiềm Long chưởng.

Quay mặt nhìn Tà Bốc, Đồng Thiên Kỳ nói:

- Đến Tư Không huynh cũng cho là Đồng Thiên Kỳ ra tay?

- Hừ, phải chăng ngươi biết tình cảnh hiện tại vô phương thoát vây nên mới nói ra những lời nhu nhược này?

- Tư Không huynh, chẳng ngờ ngươi chỉ hiểu bấy nhiêu, quả thật "nghìn vàng khó đổi lấy người tri âm".

Nói rồi chàng quay lại nhìn Nhan Kiếm Long, tiếp:

- Dượng, dượng cũng tin như vậy chứ?

Nhan Kiếm Long lạnh giọng:

- Đồng Thiên Kỳ, Vạn thánh Đảo như bao che cho ngươi thì thực không phải với những oan hồn nơi chín suối.

Đồng Thiên Kỳ thản nhiên gật dầu:

- Đắc thời thiên hạ đều kết bạn, mạt vận anh em cũng thành thù, ha hạ..

Cuối câu chàng cười dài rồi quay nhìn bốn thiếu nữ, thản nhiên hỏi:.

- Bốn vị cô nương cũng tin đó là hành động của Đồng mỗ chứ?

Cả bốn thiếu nữ nước mắt dàn dụa nhưng không ai nói được, chỉ cúi mặt khóc thành tiếng.

Thở dài một hơi sóng sượt, Đồng Thiên Kỳ ngao ngán nói:

- Giang hồ hiểm ác, xưa nay thành luật, bốn cô nương có lẽ từ nay trở đi không nên hành cước giang hồ nữa, đây là câu tâm huyết của Đồng mỗ. Có lẽ một ngày nào đó bốn vị sẽ hiểu...

Thập Điện Truy Hồn Y bỗng gằn giọng quát:

- Tiểu tử ngươi lải nhải xong rồi chứ?

- Xong! Đồng Thiên Kỳ mắt ngưng lại xa xôi đáp gọn.

Thập Điện Truy.Hồn Y lại định xuất thủ, bỗng Nhan Kiếm Long lại cản:

- Đồng Thiên Kỳ ngươi có kiếm?.

Đồng Thiên Kỳ hờ hững đặt tay lên chuôi Long Thủ kiếm.

Bỗng chính ngay lúc ấy, Đồng Thiên Kỳ đột nhiên nhớ lại lời nói của Bạch y thiếu niên:

"Đại trượng phu có lúc xem cái chết nhẹ tợ lông hồng, cũng có lúc nặng như núi Thái Sơn, dưới tòa tiên đài nham kia có thể rửa hết ô nhục.".

Đồng Thiên Kỳ như bừng tỉnh, chàng hít một hơi, nói:

- Chư vị từ đây theo hướng chính đông chừng một dặm, trên tiên đài nham chờ Đồng mỗ!

Dứt lời chàng nhún chân phóng vọt về sau, Thập Điện Truy Hồn Y đứng gần chàng nhất thấy vậy hét lớn:

- Đồng Thiên Kỳ ngươi chạy đi đâu!

Vừa thét tả chường vung lên định đánh theo, không ngờ vừa nhấc tay lên bỗng thấy "Ma huyệt" dưới nách tê dại.

Quần hùng thấy vậy cũng ngỡ là Đồng Thiên Kỳ định chạy thoát thân, đồng loạt vung tay nhưng hầu như cùng lúc trúng phải tình trạng như Thập Điện Truy Hồn Y duy chỉ có bốn thiếu nữ là không ra tay nên vô sự.

Khi bóng Đồng Thiên Kỳ khuất trong đám loạn thạch, thì đám quần hùng nghe văng vẳng bên tai tiếng người vừa rồi:

- Yên Di Thánh, đến thiên kim ái nữ của ngươi mà ngươi cũng không nhận rõ, chỉ thấy người giống xiêm y thì bảo là con. Bổn nhân nếu đến chậm một bước thì việc các ngươi làm hôm nay chỉ e vĩnh viễn không bao giờ nhận được sự tha thứ của Thiên Kỳ.

Cả bốn thiếu nữ cả kinh, lặng người hồi lâu mới sực tỉnh chạy lại bên xác chết hốt hoảng nói:

- Con gái ông có đặc điểm gì?

Thập Điện Truy Hồn Y chưa kịp đáp bỗng lại nghe giọng người kia vọng lại:

- Yên Di Thánh, ngươi tự xem đi!

Vừa dứt lời huyệt đạo trên người Yên Di Thánh liên được giải khai, thế nhưng chung quy lão cũng không hề biết được chỉ lực được phát ra từ đâu.

Lão cũng không còn kịp xem người kia từ đâu nói lại, chỉ nhào đến nâng lấy cánh tay phải của tử thi vén tay áo lên xem, đột nhiên giật mình cười lên:

- Ha hạ.. không phải là con ta, không phải là con tạ..

Giọng kia vọng lại lạnh lùng; - Yên Di Thánh, nhi nữ của ngươi tuy không chết nhưng so với chết cũng chẳng khác gì, bởi vì nhiều đã kéo cô ta ra khỏi Thiên Kỳ...

Bốn thiếu nữ nước mắt nhìn vào Thập Điện Truy Hồn Y, ngơ nhẫn một lúc rồi đồng thanh la lên:

- Không phải chàng, không phải chàng, các người lừa chúng ta, các người lừa chúng ta!

Giọng nói của bọn họ vang lên thất thanh rồi cuối cùng tắt nghẽn lại. Chừng như vẫn chưa thật tin, Địa Sát Lệnh Chủ giọng vẫn lạnh lùng:

- Ngươi là ai, tại sao lại muốn biện minh cho Đồng Thiên Kỳ?

Giọng người kia trầm lãnh:

- Ta là ai quan trọng gì, cái chính là các ngươi ngoài việc hùa nhau bức hiếp một người mà biết rõ không thể hại các ngươi, tuyệt không công việc gì khác!

Địa Sát Lệnh Chủ lòng hậm hực gặng hỏi:

- Ngươi có chứng cứ gì không?

- Hừ, Thạch Tùng Linh, muốn chứng cứ ư? Ngươi đã khiếp đảm à?

Thạch Tùng Linh nói:

- Nói suông chỉ bằng không, nếu ngươi muốn biện minh cho Đồng Thiên Kỳ sao không đưa ra chứng cứ xác thực?

- Được, các người sẽ lập tức thấy chứng cứ, và cũng sẽ nhanh chóng biết rõ mọi việc!

Người kia vừa dứt tiếng, tất cả quần hùng huyệt đạo bị phong bế đột nhiên được giải, quả là một cảnh tượng chưa từng thấy.

Đám quần hùng nhìn nhau thở dài, rồi lục tục theo hướng đông kéo đến Tiên đài nham.

Hồi 66 - Trên Tiên Đài Anh Hùng Gặp Nạn

Lúc này trời đã sáng hẳn, Đồng Thiên Kỳ dốc toàn lực gắng sức lắm mới đến được Tiên đài nham, có lẽ nỗi oán hận trong lòng đã làm tăng khí lực trong người chàng.

Trên Đài Nham chỉ là một mỏm núi nhô hẳn ra ngoài thiên không, phía trong là một vách núi dựng đứng như mặt cắt đài chi rộng chừng hai trượng vuông mà cũng không thật bằng phẳng, cứ nhấp nhô như gợn sóng.

Đến Tiên đài, Thiên Kỳ thở dài một hơi, lẩm bẩm:

- Cứ theo thiếu niên kia nói thì hai thi thể phải ở dưới chân thạch đài, chà... chỉ một khoảng cách chừng này mà giờ đây với ta e cũng khó khăn!

Đồng Thiên Kỳ nói xong, đột nhiên từ phía sau lưng một giọng nói rất quen vang lên:

- Phải chăng Đồng huynh sợ xuống rồi lên không được?

Từ từ quay lại, Đồng Thiên Kỳ đã nhận ra cách sau lưng mình chừng ba trượng chính là Kim Giáp Long.

Chàng không hề hốt hoảng, cười nói:

- Tôn giá tìm đúng cơ hội đấy!

Kim Giáp Long nhún vai cười lớn:

- Đồng huynh thật đa tâm, chúng ta chẳng phải là đã giao ước với nhau là trước khi giang hồ bạo loạn chưa yên, thì chúng ta phải hợp tác hay sao?

Đồng Thiên Kỳ điềm nhiên nhìn đối phương nói:

- Hiện tại hợp tác với Đồng mỗ, tôn giá không thấy thiệt thòi sao?

- Tục ngữ có câu thả dây dài câu cá lớn, Đồng huynh nói vậy e hơi sớm!

Đồng Thiên Kỳ chùi vết máu bên khóe môi đáp:

- Tôn giá vẫn chưa nói mục đích đến đây!

- Ồ, chỉ là giúp Đồng huynh làm việc mà Đồng huynh đang lo!

- Tôn giá biết Đồng mỗ đang lo gì?

Kim Giáp Long chỉ xuống vực núi:

- Chẳng phải Đồng huynh đang lo vực núi này quá sâu?

Đồng Thiên Kỳ giật mình, nhưng bình tĩnh lại ngay, gật đầu nói:

- Nói như vậy tôn giá định tiễn chân Đồng mỗ.

Kim Giáp Long nghiêm sắc mặt đáp:

- Mục đích Đồng huynh đến đây là để thanh minh một việc, nếu như tại hạ đưa Đồng huynh xuống rồi đưa Đồng huynh lên, như vậy không mất nhiều thời gian sao?

Việc Đồng huynh muốn làm, tại hạ đã làm thay Đồng huynh rồi!

Nói rồi không đợi Đồng Thiên Kỳ đáp gã quay người chạy vào trong một hốc đá lôi ra hai tử thi, đó chính là Nhan Kiếm Hồng và Lỗ Dũng, trên trán của hai người đều ửng lên một hình bàng long không rõ lắm.

Đồng Thiên Kỳ chạy lại nhìn hai tử thi trong lòng chua xót.

Kim Giáp Long nói:

- Đồng huynh quá nặng tình cảm, cho nên thâm tâm bị dày vò nhiều.

Đồng Thiên Kỳ đột nhiên ngửng đầu lên, nhầy lại nói:

- Bằng hữu, ngươi hơi nhiều lời đấy!

Kim Giáp Long không hề giận, lớn tiếng nói:

- Nếu như chúng ta ít lời, có lẽ Đồng huynh cũng không hiểu nên trông vào đâu để làm minh bạch chuyện này!

Trong đầu chàng bỗng nghĩ đến một việc bèn hỏi ngay:

- Người ngầm chỉ thị cho Đồng mỗ nhất định có quan hệ với tôn giá?

Cố ý trù trừ một lúc, Kim Giáp Long đáp giọng mơ hồ:

- Nếu như tại hạ nói không liên can gì với người kia, có lẽ Đồng huynh sẽ không tin Hơi bị bất ngờ, Đồng Thiên Kỳ nói:

- Đồng mỗ tin rằng tôn giá với người kia không quen biết nhau.

Kim Giáp Long ngưng mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ, cười nói:

- Tính việc như Đồng huynh thật khiến cho người ta phải khâm phục.

Một câu hai ý, đã không thừa nhận mà cũng chẳng phủ nhận, quả cơ trí không thua kém gì Đồng Thiên Kỳ. Nghe xong Đồng Thiên Kỳ còn chưa kịp nói gì thì từ hướng trước mặt rất xa vọng lại một tiếng hú dài của nữ nhân, sắc mạt Kim Giáp Long hơi biến đổi, vội ôm quyền thi lễ nói:

- Đồng huynh tại hạ xin cáo từ trước!

Không đợi Đồng Thiên Kỳ kịp phản ứng cả người gã đã vọt trở lại hướng dốc núi.

Đồng Thiên Kỳ nhìn theo, nói một mình:

- Gã này tương lai sẽ là một cường địch của ta đây!

Kim Giáp Long đi không lâu thì từ sau lưng Đồng Thiên Kỳ một giọng nói già nua vang lên:

- Hài nhi, sao ngươi lại ở đây?

Nghe tiếng đã biết người, chàng quay đầu lại mặt không lộ nét xúc động.

Người vừa đến trong lòng mừng khấp khởi, thế nhưng cố làm vẻ tức giận quát:

- Ai đánh ngơi bị thương đến nước này? Hãy nói đi, lão ăn mày này sẽ thay ngươi trị nó?

Lão nói vẻ hùng hổ, tợ hồ như cơn giận đã đến cực độ. Lão ta không ai khác ngoài Thiên Tâm Quái Cái.

- Tiền bối, những người ấy sắp đến đây, họ đều là những người mà chúng ta không thể đả thương được, vãn bối chỉ mong lấy sự thực để chứng minh nỗi oan của mình thôi.

Thiên Tâm Quái Cái la lên:

- Người nào mà ta không giết được, ngươi nói thử xem?

- Là người Vạn Thánh đảo.

- Ha ha hạ.. Hài nhi, họ là trưởng bối của Đồng Thiên Kỳ ngươi chứ đâu có phải là trưởng bối của ta, mà bảo ta không thể giết được?

- Nhưng tiền bối làm sao lại muốn giết họ?

- Ồ, ngươi quên là ta đã nói trên đời này chỉ còn ngươi là người duy nhất làm bạn tới ta?

Đồng Thiên Kỳ nhìn lão ăn mày bằng ánh mắt cảm kích nói:

- Nếu tiền bối thật lòng vì Đồng Thiên Kỳ, thì hy vọng tiền bối không bao giờ làm tổn thương đến họ.

Thiên Tâm Quái Cái vung tay la lớn:

- Sao, ngươi định xen vào chuyện của lão ăn mày này hở?

Đồng Thiên Kỳ giọng lạnh lại:

- Nếu tiền bối gây oán với họ, Đồng Thiên Kỳ hôm nay tuy vô lực ngăn cản, thế nhưng nếu Đồng Thiền Kỳ hôm nay không chết thì có ngày sẽ tìm đến tiền bối!

Thiên Tâm Quái Cái tức giận dậm chân lên mấy cái:

- Ngu ơi là ngu, ngu như không còn ai ngu hơn! Người ta dùng thủ đoạn đê hèn để hại ngươi, mà ngươi...

Nói cuối câu như không trút được giận lão vung tay đánh ầm một chưởng khiến nền đá thủng một lỗ sâu, gằn giọng:

- Thôi được ta nghe theo ngươi!

Cả hai im lặng hồi lâu, trong đầu Thiên Tâm Quái Cái nộ khí như đã tiêu tan, hòa giọng nói:

- Bọn họ tại sao lại muốn giết ngươi?

Đồng Thiên Kỳ lúc ấy mới chỉ tay vào hai tử thi nằm sau hốc đá cách đó ba trượng, nói:

- Tiền bối nhìn hai xác chết này thì rõ.

Thiên Tâm Quái Cái quay người đi đến hai cái xác chết, vừa cúi đầu nhìn, lão la lên một tiếng, nhìn chăm chăm vào Đồng Thiên Kỳ hồi lâu mới thét lên:

- Là ngươi giết?

- Tiền bối cũng tin vậy sao?

Thiên Tâm Quái Cái lắc nhẹ đầu nói:

- Lão ăn mày ta tuy không tin, thế nhưng dấu Tiềm Long chưởng ấn này thì duy nhất một mình ngươi thi thủ được, chẳng quạ..

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt hỏi:

- Chẳng qua thế nào?

- Ta tin không phải ngươi giết những người này thế nhưng sự thực mười mươi trước mắt không thể minh biện gì nổi, theo ý lão ăn mày ta nếu như ngươi không có ý đối đãi với họ thì tốt nhất ngươi cùng ta sớm chạy tránh khỏi đây.

- Chạy trốn? Đồng Thiên Kỳ chau mày hỏi lại - À, ta đương nhiên không nói chạy trốn họ vĩnh viễn, cứ chờ đến khi bọn họ lôi được hung thủ ra ánh sáng, lúc ấy ngươi nói gặp họ chứng thực cho mình, há chẳng lơn lúc này phí nhiều hơi sức với họ sao?

Đồng Thiên Kỳ vừa định nói tiếp, Thiên Tâm quái Cái đã tiếp lời:

- Hài nhi, trên giang hồ hiểm ác, ngươi đã dấn thân vào thì cần phải thích nghi mới tồn tại. Bởi vậy tối hôm qua khi ta nói ngươi tạm thời hợp tác với Nam Hải chỉ là để mượn sức của chúng trừ khử cường địch mà thôi.

Đồng Thiên Kỳ gật đầu đáp:

- Tiền bối nói đúng, thế nhưng...

Thiên Tâm Quái Cái vừa nghe có cơ lay chuyển chàng, vội vàng cắt lời ngay:

- Đúng, hài nhi, đại trượng phu hành sự phải biết lúc cương lúc nhu, chúng ta nên đi ngay bây giờ!

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu:

- Nhưng hiện tại tôi có thể chứng minh mình không phải là người giết họ.

Thiên Tâm Quái Cái giật mình, trong ánh mắt ẩn hiện sát cơ, buột miệng; - Làm sao chứng minh?

Đồng Thiên Kỳ nhấc chân định đến bên tử thi, Thiên Tâm Quái Cái đã cản lại nói tiếp:

- Ngay trên hai tử thi này?

- Đúng vậy!

Thiên Tâm Quái Cái liền trở lại bên hai tử thi, nói; - Ta kéo đến cho ngươi xem.

Vừa nói lão vừa kéo hai xác chết ra hướng bờ đá, lại nói tiếp:

- Xác chết đã hai ba ngày sình thối, đem ra ngoài bờ đá này có gió đỡ nặng mùi hơn.

Miệng nói tay hành động, hai xác chết được kéo ra ngoài bờ đá chỉ cách bờ chừng ba xích.

Đồng Thiên Kỳ không chút hoài nghi, theo chân đến bên bờ đá cúi xuống từ từ cởi áo hai tử thi ra, vạch cánh tay lên thì liền phát hiện dưới nách mỗi người đều có một vết đen bằng đồng tiền, chừng như bọn họ trúng phải một chất kịch độc mà bỏ mạng.

Thiên Tâm Quái Cái hỏi:

- Có phát hiện được gì không?

Đồng Thiên Kỳ ngửng đầu lên nhìn Thiên Tâm Quái Cái lúc này đã lùi sau đến ba xích, nói:

- Đã tìm thấy vết thương khiến nạn nhân tử mạng.

- Vết thương gì? Lão vừa nói vừa cất tiếng cười nghe đến quái dị.

- Dưới nách nạn nhân có một vết tròn như đồng tiền, chừng như trúng phông một loại kịch độc nào đó!

- À, ngươi quan sát cho kỹ xem ở giữa vết đen có một ngọn kim châm rất nhỏ Đồng Thiên Kỳ y lời cúi đầu quan sát kỹ quả nhiên đã phát hiện ra ngay giữa vết thâm đen là một ngọn kim châm mảnh như cọng lông màu lục, nên căn bản rất khó phát hiện ra ngay.

- Đúng như vậy, tiền bối có biết hung thủ là ai không?

Thiên Tâm Quái Cái cười thâm trầm nói:

- Độc châm này có tên là "Thất bộ truy hồn mang", Đồng Thiên Kỳ ngươi từng nghe nói có ai trong võ lâm dùng độc chân này không?

Đồng Thiên Kỳ ngước mắt lên nhìn lão tuy thấy sắc mặt có thay đổi thế nhưng chàng không mảy may hoài nghi, nói:

- Vãn bối thực chưa từng nghe qua.

- Ha hạ. ha hạ.. đó chính là độc châm mà năm mươi năm trước Thiên Tâm Quái Cái dụng nó thành danh, Đồng Thiên Kỳ, ngươi chắc cảm thấy kinh ngạc?

Đồng Thiên Kỳ vừa nghe vậy thì giật thót mình, hỏi:

- Người ấy chẳng lẽ cùng danh với tiền bối?

Thiên Tâm Quái Cái lạnh giọng nói:

- Hắn cũng có tên là Hàn Tâm Ẩn.

Đồng Thiên Kỳ bị chấn đông mạnh trong lòng tợ như đã hiểu hết, mắt ngưng lại trên mặt lão khất cái hồi lâu nói:

- Tiền bối không phải diễn kịch đấy chứ?

- Hắc hắc... Đồng Thiên Kỳ, vừa rồi lão ăn mày ta nói giang hồ hiểm ác, ngươi muốn tồn tại thì cần phải thích nghi, ngươi cần phải biết vậy?

Huyệt Mi tâm giữa trán Đồng Thiên Kỳ phút chốc đỏ ửng lên như máu, hoàn toàn trái ngược với khuôn mặt trắng xanh lúc này của chàng. Đôi mắt nẩy lửa nhìn thẳng vào khuôn mặt đang đắc ý của lão khất cái:

- Hàn Tâm Ẩn, thì ra ngươi cũng biết Tiềm Long chưởng?

- Ha hạ.. Thiên Kỳ, ngươi quá khen đấy thôi, thực tế lão ăn mày ta chưa được vậy.

Năm mươi năm trước ta chỉ vì môn võ công này mà chịu phục trước lão trọc Phật Tâm, mục đích cũng chỉ là để học được nó, nhưng người giang hồ cứ lầm tưởng ta với Phật tâm là đôi tri kỷ...ha hạ..

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Nhưng thật bất hạnh, vì ước mộng của ngươi chưa thành?

- Đúng, lão ăn mày ta thần phục lão trọc Phật Tâm bấy nhiêu năm cũng chỉ học được bấy nhiêu, chỉ có thể sau khi dụng độc môn Thất Bộ Truy Hồn Mang hạ đối phương xong, mới thi thủ ấn nhưng cũng phải mất thời gian khoảng nửa canh giờ đấy.

Đồng Thiên Kỳ cười nhẹ nói:

- Tôn giá thật nhẫn nại.

- Lão ăn mày ta trước nay làm việc gì cũng rất nhẫn nại, thế nhưng nhẫn nại chưa bao gồm phí không. Năm xưa nếu ta không nhẫn nại thì thiên hạ làm sao có thể coi ta và Phật tâm là tri kỷ của nhau? Hôm nay nếu ta không nhẫn nại thì làm sao khiến cho thân hữu của ngươi phản mặt thành thù? ha hạ..

Đồng Thiên Kỳ cố nén cơn giận trong lòng nói:

- Đồng mỗ lẽ ra phải hoài nghi một người bạn có tri kỷ vong mệnh, tại sao ẩn mình trong vỏ đến sáu năm không lộ diện Thiên Tâm Quái Cái cười đắc ý:

- Bấy giờ lão ăn mày ta chính bận truy lùng di bảo của Phật tâm, mãi đến khi biết nó rơi vào tay người khác, ta mới tái hiện giang hồ!

- Hừ, trên Vạn Thánh đảo tôn giá biểu diễn thiên tài, thực khiến người ta bội phục - Nếu như trước lúc ngươi còn chưa biết sự thực mà lão ăn mày ta trộm được bí kíp tuyệt học, thì có lẽ ngươi còn bội phục hơn.

- Đáng tiếc tôn giá đã thất bại.

Thiên Tâm Quái Cái cười gằn:

- Trước khi lên tiên đài nham này lão ăn mày ta đã linh cảm chuyện không thành công, phát hiện có người ngầm phá hoại kế hoạch cho nên ta đã sắp xếp trước một bước rồi!

- Ồ, chỉ e một bước này cũng không thành!

Giọng Thiên Tâm Quái Cái tự tin:

- Lão ăn mày ta nghĩ khác ngươi, Đồng Thiên Kỳ, ta biết ngươi không bận tâm sống chết, nhưng ngươi hẳn rất bận lòng đến vấn đề danh dự, bởi vậy ta tin tưởng ta thành công!

- Tôn giá tin chắc không tính nhầm đấy chớ?

Thiên Tâm Quái Cái cất tiếng cười lớn:

- Ha hạ.. Đương nhiên, đương nhiên. Thế nhưng... ta vẫn có một điều kiện ân huệ tối hậu cho ngươi, chỉ cần ngươi truyền cho ta ba chiêu thì ta tha ngươi hôm nay!

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép cười nhạt:

- Đến khi Đồng mỗ chết, chỉ cần ba chiêu đầu của Tiềm Long chưởng cũng đủ tôn giá làm vốn tung hoành ngang dọc trên giang hồ, đúng không?

Thiên Tâm Quái Cái vội nói:

- Đồng Thiên Kỳ, lão ăn mày ta xưa nay chưa từng nói hai lời.

- Hừ, Hàn Tâm Ẩn, từ lúc xuất đạo giang hồ đến nay, ngươi là người đầu tiên tính kế thành công với Đồng mỗ, hiện tại coi như ngươi chiếm ưu thế tuyệt đối!

Thiên Tâm Quái Cái nghe vẫn không tức giận, trầm giọng nói:

- Mục đích chính của lão ăn mày ta không phải là lấy mạng ngươi!

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Năm xưa lão thiền sư không truyền Tiềm Long công cho ngươi, đủ chứng minh một đời ngơi chỉ là hoang tưởng!

- Hừ, chính vì vậy mà lão ta nhận lấy cái chết thảm.

Đồng Thiên Kỳ nghĩ vậy thì phát nộ, buột miệng la lên:

- Lão thiền sư chết trong tay ngươi?

- Chỉ đáng tiếc là ta không tìm thấy tử thi của lão.

- Phải chăng đây cũng chính là nguyên nhân khiến ngươi ẩn mình sáu năm không lộ diện?

Thiên Tâm Quái Cái lắc đầu đáp:

- Thế nhưng hôm nay lão ăn mày ta đã đến được Thiên Đài nham này.

Đồng Thiên Kỳ giật mình hỏi dồn:

- Lão thiền sư chết tại Thiên Đài nham?

Thiên Tâm Quái Cái lạnh giọng:

- Chính vì vậy mà ta khuyên ngươi không nên theo gót lão ta!

Đồng Thiên Kỳ cười lạnh lùng:

- Họ Hàn kia, ngươi đoán thử xem nếu hôm nay ta không chết thì hậu vận của ngươi sẽ thế nào?

Thiên Tâm cái Cái nhíu mày như suy nghĩ rồi nói:

- Có lẽ ta và ngươi sau này cũng sẽ là đôi bằng hữu.

- Ồ, là bằng hữu khiến ngươi sống dở chết dở?

- Chuyện đó về sau hãy tính, Đồng Thiên Kỳ bọn họ sắp đến, hiện tại nói vào chính đề đi!

- Đêm dài nhiều mộng, họ Hàn ngươi không biết câu này sao?

Thiên Tâm Quái Cái ngước nhìn sắc trời cười gằn:

- Đồng Thiên Kỳ có lẽ trên Thiên Đài nham này chúng ta trao đổi không thành, ngươi chưa được uống rượu kính!

Đồng Thiên Kỳ nhún vai cười nhạt:

- Tôn giã chuẩn bị rượu đón Đồng mỗ đấy ư?

- Không sai, Nam Hải có một loại dược, người ta uống vào sẽ lập tức như hóa trở lại thời trẻ con, rất ngoan ngoãn nghe theo lời người lớn.

Đồng Thiên Kỳ không khỏi thót mình tay bất giác sờ vào đốc kiếm nói:

- Có phải đấy là mục đích ngươi muốn Đồng mỗ đến Nam Hải?

Thiên Tâm Quái Cái cất tiếng cười nham hiểm:

- Đó cũng chính là rượu kính, bởi vì lão ăn mày đã nói nếu ngươi không uống rượu mời thì uống rượu phạt.

- Hừ, muốn Đồng mỗ đến được Nam Hải, ngươi tốn nhiều công sức đấy!

Thiên Tâm Quái Cái đưa mắt nhìn tay phải của Đồng Thiên Kỳ đang đặt trên đốc kiếm không khỏi thoáng ngại ngần, tuy lão biết hiện tại Đồng Thiên Kỳ như cây khô nến tàn. Thế nhưng lão vẫn ngại trong lòng.

Ngầm vận chân lực vào song chưởng lão ta cười gằn nói:

- Đồng Thiên Kỳ, lão ăn mày ta ra tay chưa từng bị ai uy hiếp.

Đồng Thiên Kỳ cất tiếng cười lớn:

- Phải nói rõ hôm nay là cơ hội cuối cùng của họ Hàn ngươi, ra tay đi.

Thiên Tâm Quái Cái lòng đã quyết hạ cho được Thiên Kỳ, lão ta bắt đầu từ từ tiến tới, mắt không ngừng nhìn vào mặt chàng.

Đồng Thiên Kỳ không rút kiếm, cũng không thoái lui, cả người bất động, mắt ngưng tròng bình thản kỳ lạ, trong lòng chàng sống chết không phân biệt chính điều này toát lên một uy lực khiến người ta vừa nhìn đã phải giật mình khiếp sợ.

Dừng chân trước mặt Đồng Thiên Kỳ cách chừng một xích, Thiên Tâm Quái Cái cười lạnh lùng nói:

- Đồng Thiên Kỳ có cần lão ăn mày ta đỡ không?

- Tôn giá còn chờ gì nữa?

Đồng Thiên Kỳ chưa dứt lời thì Thiên Tâm Quái Cái đã vung tay chộp mạnh vào cổ tay phải của chàng đang đặt trên đốc kiếm quát lớn:

- Thử ngươi còn sức chống trả không?

Chính lúc ấy chỉ nghe một tiếng cười nhạt lạnh lùng của Đồng Thiên Kỳ, tay lão chộp đã nhanh, thế nhưng tay trái của Đồng Thiên Kỳ còn nhanh hơn nữa, ra tay trước nhưng ngược lại chợt thấy tay mình bị chộp, Thiên Tâm Quái Cái giật nảy mình, theo bản năng, tay vòng qua nửa vòng rồi đưa lên thủ hộ trước ngực, tay còn lại cũng tiện đà đưa lên.

"Bình" một tiếng cả người Thiên Tâm Quái Cái theo tà áo tả tơi phất phất, thoái lùi đến ba bộ, mặt lão cái không còn một giọt máu.

Đồng Thiên Kỳ trút tàn lực vào một chưởng, tuy không làm tổn thương đối phương, thế nhưng một chưởng này cũng đủ làm đối phương khiếp vía, tuy vậy người chàng đảo về sau hai bộ, máu từ trong miệng phún ra thành vòi.

Sau phút chết lặng người, Thiên Tâm Quái Cái phủi bụi trên người nhìn lại Đồng Thiên Kỳ, lão cười đắc chí thét lớn:

- Đồng Thiên Kỳ, mau nộp mạng!

Dứt lời, cả người như con diều hâu bổ tới, cánh tay với những ngón dài ngoằn như vuốt chộp vào cổ tay Đồng Thiên Kỳ.

Hồi 67 - Rút Độc Châm, Chúng Kiệt Giải Oan

Chưởng vừa rồi tuy có làm Thiên Tâm Quái Cái kinh sợ nhưng vẫn chưa đả thương được lão. Đồng Thiên Kỳ biết rằng bây giờ mà rút kiếm thì không thể nào nhanh bằng đối phương nhưng ngoài cách đó ra không còn biện pháp nào khác.

Khi tay phải cua Đồng Thiên Kỳ vừa chụp lấy chuôi kiếm thì tay phải của Thiên Tâm Quái Cái cũng vừa chộp tới huyệt mạch môn của chàng với bộ móng sắc cứng như thép làm Đồng Thiên Kỳ đau buốt.

Trên khuôn mặt cáu bẩn hiện lên nụ cười gian trá tự đắc, lão vươn ngũ trảo của tay trái ra.

Đột nhiên Thiên Tâm Quái Cái rên lên một tiếng. Tay trái sắp tóm được uyển mạch của Đồng Thiên Kỳ thì chợt lão khất cái nghe vai phải mình tê buốt, công lực ở tay phải hoàn toàn tiêu thất. Rõ ràng huyệt kiên tĩnh đã bị điểm rồi.

Lúc đó Đồng Thiên Kỳ vừa rút được một nửa thanh kiếm ra ngoài bao.

Thiên Tâm Quái Cái kinh hãi la lên một tiếng, nhưng lão là người giảo hoạt có nhiều kinh nghiệm, dù hai lần bị thiệt rất tức giận nhưng trí óc lão vẫn còn tỉnh táo, lão liền đảo người định dùng chân phải tấn công.

Khi lão khất cái vừa chùng người xuống chuẩn bị phóng chân trái lên thì lão chợt thấy trước mặt một đạo ngân quang lấp lánh. Lão từ bỏ ngay ý định tấn công lao người sang bên tả đề tránh. Tuy động tác lão rất mau lẹ nhưng vẫn bị mũi kiếm của Đồng Thiên Kỳ vạch một đường dọc theo cánh tay dài ước chừng một thước sâu đến tận xương. Nếu thân pháp của lão không nhanh tất đã bỏ mạng.

Đồng Thiên Kỳ xuất chiêu vừa rồi coi như chiêu trí mạng, công lực đã gần cạn kiệt. Chàng thất vọng thở dài.

Tuy Thiên Tâm Quái Cái hiểu tình cảnh của Đồng Thiên Kỳ, vết thương làm lão căm hận ghê gớm nhưng không dám khinh suất tấn công đối phương vì biết rằng nhân vật ngầm tương trợ Đồng Thiên Kỳ có công lực không những hơn lão rất nhiều mà vị tất Đồng Thiên Kỳ dù không bị thương đã thắng nổi người đó.

Chân vừa chạm đất Thiên Tâm Quái Cái hét to một tiếng rồi quay người phóng nhanh vào đám loạn thạch.

Máu tươm từ trán chảy xuống đã ướt đẫm ngực áo, Đồng Thiên Kỳ cảm thấy trước mặt mình một màu mờ đục. Chàng lắc đầu giụi mắt nhìn lại vẫn thấy như cũ, Đồng Thiên Kỳ biết rằng chẳng phải nguyên nhân do thần trí mà chính là thị lực đã kém hẳn rồi.

Đồng Thiên Kỳ biết sức mình đã hết, chẳng khác ngọn đèn khô dầu.

Quay đầu nhìn lại vách đá dựng đứng ở phía sau lưng, phía dưới là lực sâu thẳm làm chàng đầu váng mắt hoa suýt nữa ngã nhào xuống.

Đột nhiên chàng nghe một thanh âm trầm đục vẳng đến:

- Có lẽ ở vách đá trước mặt kia.

Đồng Thiên Kỳ nhận ra đó chính là giọng nói của Thập Điện Truy Hồn Y, chàng đang định ngồi xuống chợt gạt phang ý nghĩ đó đi quyết không biểu lộ sự nhu nhược của mình trước mặt họ.

Đồng Thiên Kỳ mơ hồ trông thấy sau mỏm đá hiện ra một người, đó là Nhan Kiếm Long. Lão đang bế Nhan Ngọc Dung trên tay, tiếp đó xuất hiện Tà Bốc, Huyết Phán, Thập Điện Truy Hồn Y, mỗi người đều bế trên tay một thiếu nữ. Theo sát bốn người là Địa Sát Lệnh Chủ Thạch Tùng Linh và hai mươi tên võ sĩ của Vạn Thánh Đảo.

Miệng mấp máy nhưng Nhan Kiếm Long thấy mình không nói được ra lời, đúng hơn không tìm được lời nào để nói.

Đoàn người cứ thế đi tiếp đến trước mặt Đồng Thiên Kỳ, cách chàng bốn năm thước, hai xác chết nằm chắn lối đi mới giữ chân họ lại.

Nhan Kiếm Long mở miệng hỏi:

- Thiên Kỳ...cháu... cháu..... bị thương nặng..... Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng nói:

- Đối với các vị, hiện tại Đồng mỗ không còn ân oán gì nữa.

Nhan Kiếm Long gật đầu giọng đầy hối hận:

- Thiên Kỳ... ta đây biết cháu..... Không chờ Nhan Kiếm Long nói hết chàng vội ngắt lời:

- Trước tiên các vị hãy tìm trên mình họ ắt nhận ra vết thương trí mạng.

Thập Điện Truy Hồn Y lên tiếng:

- Chúng ta đã biết bị người lời dụng, họ không phải bị công tử giết.

Đồng Thiên Kỳ nói tiếp:

- Tôn giá có biết ai giết họ không chứ.

Đồng Thiên Kỳ lại tiếp:

- Nếu Thạch đại hiệp cũng biết thì sao không thử tìm chúng xem?

Thạch Tùng Linh hoang mang gật đầu, bước đến thi thể Nham Kiếm Hồng quỳ xuống vạch người lão xem xét một hồi, cuối cùng buông tay phải của xác chết xuống "à" lên một tiếng.

Thập Điện Truy Hồn Y hỏi:

- Phát hiện được điều gì?

Địa Sát lệnh Chủ Thạch Tùng Linh đáp:

- Thiên Tâm Quái Cái Hàn Tâm ẩn... Phải, đúng là hắn! Lão phu thật là ngụ..

muội quên mất rằng lão nhiều năm đã có mối tương giao với Phật tâm đại sư.

Chúng nhân không ngờ rằng Thiên Tâm Quái Cái lại có thể làm chuyện táng tận lương tâm đến thế, cùng thốt lên:

- Thiên Tâm Quái Cái ư?

Địa Sát Lệnh Chủ Thạch Tùng Linh chậm chạp đứng lên nói một cách khó nhọc:

- Phải chính lão ta, Thất Bộ Truy Hồn Mang chỉ có lão dùng loại độc châm này, chúng ta phải nhanh tay mới được.

Mọi người đều lo lắng nhìn sắc mặt trắng bệch của Đồng Thiên Kỳ, Thập Điện Truy Hồn Y nói:

- Đồng công tử, để lão xem thử vết thương..... Đồng Thiên Kỳ ngắt lời:

- Điều quan tâm duy nhất của Đồng Thiên Kỳ lúc này không phải là vết thương mà là hai vị đã vì Đồng mỗ mà bỏ mạng nơi này, giúp Đồng mỗ trừ một kẻ gian cừu.

Đó cũng là mối bận tâm cuối cùng trong đời...

Nhan Kiếm Long biến sắc vội nói:

- Cháu đừng bi quan như thế...

Thập Điện Truy Hồn Y cũng nói:

- Thương thế cũng chưa đến nỗi nào, lão phu sẽ...

Yên Di Thánh chưa nói xong câu thì Đồng Thiên Kỳ đã vận hết sức lực vung kiếm chém vào hòn đá trước mặt đứt làm hai mảnh, lạnh giọng nói:

- Mối cảm tình của các vị đối với Đồng mỗ hôm nay nên thu lại. Mối quan hệ giữa chúng ta từ đây cũng ví như hòn đá này! Đồng mô không dám nhận mối thịnh tình của các vị! Xin vĩnh biệt.

Nói xong chàng quay người lao ra khỏi vách đã mất tích dưới vực sâu.

Không ai ngờ Đồng Thiên Kỳ lại có ý hủy mình, họ không kịp làm gì chỉ giương mắt nhìn một hồi lâu rồi cùng đến ngay chỗ Đồng Thiên Kỳ vừa lao xuống, chỉ thấy vực sâu đen tối.

Ngửa mặt nhìn ánh dương đang tỏa sáng gay gắt, Nhan Kiếm Long buông giọng thẫn thờ:

- Thôi xong, chúng ta nên đi vậy!

Nghe mấy lời này, Địa Sát Lệnh Chủ Thạch Tùng Lỉnh quắc mắt nhìn Nhan Kiếm Long hỏi:

- Ngươi nói gì?

Nhan Kiếm Long vẫn đáp bằng giọng hững hờ như thế:

- Chúng ta nên đi rồi!

Thạch Tùng Linh chỉ tay xuống vực hỏi:

- Ngươi biết nó chết thế nào không, và tại sao nó làm thế?

Nhan Kiếm Long lặng lẽ gật đầu.

Địa Sát Lệnh Chủ Thạch Tùng Linh hỏi bằng giọng gay gắt:

- Ngươi định đi đâu? Lên thiên đàng hay xuống địa ngục?

Không chút tức giận Nhan Kiếm Long chỉ lãnh đạm trả lời:

- Lão phu trở về bàn giao việc nhà một lúc.

Nét tức giận trên mặt Thạch Tùng Linh thay bằng sự ngạc nhiên, lão thốt lên:

- Bàn giao việc nhà...?

Nhan Kiếm Long gật đầu nói, giọng não nùng:

- Gia đình thê muội gặp bất hạnh, lão phu không những giương mắt ngồi nhìn mà bây giờ còn bức tử con họ nữa, Thiên Kỳ chết đi, lão phu biết mình không địch nổi Tứ Lão, vì thế chỉ có con đường duy nhất là tìm chốn thiền môn mong độ vong hồn cho họ và sám hối tội lỗi của mình.

Giọng nói và vẻ mặt của Nhan Kiếm Long vô cùng thê thiết khiến ai cũng động lòng.

Thập Điện Truy Hồn Y, Tà Bốc và Huyết Phán cùng thốt lên:

- Hay lắm, chúng ta sẽ theo ngươi.

Trong số hai mươi hán tử cũng có người muốn theo đảo chủ.

Thạch Tùng Linh thất vậy quát lên:

- Các ngươi nghĩ gì như đàn bà vậy? Thật là ngu ngốc hết chỗ nói!

Nghe nhắc đến đàn bà, Thập Điện Truy hồn y chợt nghĩ ngay tới con gái nhưng chưa nói gì thì Địa Sát Lệnh Chủ lại buông lời chì chiết:

- Đừng có nghĩ quẩn nữa! Lão phu tuy tướng lý không giỏi, nhưng cũng biết một vài cái Đồng Thiên Kỳ không phải tướng chết yểu, chúng ta cứ xuống núi xem sao đã.

Nếu quả nó chưa chết thì còn phương cứu chữa. Đi nhanh thôi!

Nhan Kiếm Long lúc này dường như đã tuyệt vọng lắc đầu nói:

- Nội phủ nó bị trọng thương người chỉ như ngọn đèn sắp tắt, hơn nữa vách đã này cao như vậy, dù người mạnh khỏe rơi xuống cũng khó lòng mà sống nổi.

Thập Điện Truy Hồn Y đang nghĩ đến nữ nhi, ý định xuất gia sớm đã tiêu thất, vội nói:

- Chúng ta xuống dưới nhanh đi! Cứu người như cứu lửa, Thạch tiền bối nói phải lắm!

Mọi người có thêm hy vọng đều nhao nhao tán thành. Nhan Kiếm Long tuy vô cùng tuyệt vọng nhưng cũng như người chết vớ được cọng rơm liền sai mấy tên thủ hạ khiêng hai tử thi cùng mọi người xuống núi.

Tuy vách đã cao tới vài mươi trượng nhưng cũng có chỗ bám tay leo xuống được.

Đối với những cao thủ này việc đó không khó lắm, chỉ một lúc sau mọi người đã xuống đến đáy vực.

Nhan Kiếm Long đi sau cùng vì sợ rằng phải tận mắt nhìn thấy tử thi nát bét của Đồng Thiên Kỳ. Tuy nhiên hai mươi mấy con người tìm tòi hồi lâu vẫn không thấy xác chàng đâu. Địa Sát Lệnh Chủ Thạch Tùng Linh ngửa mặt nhìn lên đỉnh dốc xác định phương vị rồi khoanh vòng cho mọi người tìm kiếm.

Vẫn không phát hiện được gì, sự căng thẳng trong lòng chúng nhân ít nhiều tiêu thất, ít ra điều này cũng chứng minh rằng Đồng Thiên Kỳ không chết ở dưới núi này.

Địa Sát Lệnh.Chủ Thạch Tùng Linh là người đầu tiên nói lên điều đó:

- Đồng Thiên Kỳ không chết đâu.

Giọng Tà Bốc vẫn hoài nghi,:

- Có thể chúng ta tìm chưa kỵ..

Thạch Tùng Linh khẳng định; - Nếu nó rơi xuống ắt đúng ngay chỗ này, chúng ta tìm như vậy là đã quá kỹ rồi.

Nhan kiếm Long vẫn chưa dám tin, rụt rè hỏi:

- Thương thế của nó rõ ràng là quá nặng, nó thật tình khó có thể thoát được.. Thạch Tùng linh quắc mắt Nhìn lão:

- Chẳng lẽ ngươi muốn nó chết ư?

Nhan kiếm long ngửa mặt lên trời nói thống thiết:

- Trời xanh sẽ thấu hiểu nỗi lòng lão phụ..

Chừng như những lời này làm Thạch Tùng Linh dịu lại. Lão thấp giọng:

- Chuyện này nhất định phải có người sắp đặt. Chính Đồng Thiên Kỳ cũng không biết vết thương trí mạng hại người ở đâu, làm sao biết thi thể họ đặt ở đây được? Lão phu ngờ rằng hai thi thể này không phải do Đồng Thiên Kỳ đưa tới.

Tà bốc Tư Không Linh buột miệng hỏi:

- Tiền bối cho rằng có người cứu công tử ư?

Địa Sát Lệnh Chủ gật đầu:

- Nó rơi xuống chưa chạm đất đã có người đón đỡ rồi.

Tà Bốc lại hỏi:

- Người đó có thể là bằng hữu được không?

Địa Sát Lệnh Chủ đang mãi nghĩ không nghe rõ câu hỏi nên hỏi lại:

- Ngươi nói gì?

Tà Bốc đáp:

- Không biết mọi người nghĩ sao, nhưng lão phu cho rằng người cứu Đồng Thiên Kỳ là bằng hữu.

Thạch Tùng Linh chất vấn:

- Làm sao có thể biết được?

Tà Bốc Tư Không Linh đáp:

- Ngoài Đồng Thiên Kỳ. Lực lượng chúng ta chiếm rất ít nếu so với toàn võ lâm nhưng cũng là trợ lực duy nhất của Nhật Nguyệt Bang lúc này. Nếu người kia là địch nhân ắt bỏ mặc Đồng Thiên Kỳ chết đi, chúng ta sẽ mang tiếng là kẻ bất nghĩa rồi nhân đó mà diệt trừ chúng ta đi vậy là nhất cử lưỡng tiện, chúng há không làm?

Địa Sát Lệnh Chủ Thạch Tùng Linh có cách nghĩ của mình, liền hỏi:

- Thiên Kỳ võ công cái thế, kẻ thù cũng lắm nhưng người muốn thu nạp cũng nhiều, đây chẳng phải là một cơ hội thuận tiện!

Tà Bốc tư Không Linh gật gật đầu, lại lắc lắc đầu đáp:

- Các phái tuy muốn thu nạp nhưng thương thế của Đồng Thiên Kỳ nặng như thế biết có cứu được không? Lại nữa, nếu cứu sống được chưa chắc đã hoàn nguyên công lực. Mặt khác nếu phái này được Đồng Thiên Kỳ ắt làm phái khác sinh mâu thuẫn sớm muộn gì cũng động can qua, như vậy lợi bất cập hại rồi!

Địa Sát Lệnh Chủ chừng như hiểu ra gật đầu nói:

- Có lý! Thảo nào thiên hạ gọi ngươi là Tà Bốc.

Dừng giây lát lão lại nói:

- Việc sau này chúng ta nên xử lý như thế nào?

- Đồng Thiên Kỳ chưa chết ắt có ngày trùng hiện võ lâm. Lão phu muốn hỏi sau khi hắn trùng hiện rồi chúng ta nên có biện pháp gì?

Nhan Kiếm Long chợt thở dài chen lời:

- Thiên Kỳ tất không thù hận gì chúng ta đâu, lão phu bây giờ mới nhận ra điều đó thì đã qua muộn rồi!

Tà Bốc Tư không Linh nói; - Chúng ta đành phải ngầm tìm cách giúp đỡ chàng ta thôi, không thể trực tiếp đi tìm được... Rồi đến ngày chúng ta bỏ mạng cũng kể như không phí hoài đâu.. Coi như chúng ta đã trả được cái giá ngày hôm nay..

Huyết Phán từ nãy giờ không nói gì giờ chợt lên tiếng:

- Trong Thần Châu Tam Tà đã chết mất một người, hai mạng còn lại có chết vì Đồng công tử

cùng đáng lắm!

Địa Sát Lệnh Chủ cười to:

- Ha ha hạ. hay lắm! lão phu hôm nay mới thấy nhiệt huyết của Tam tà các ngươi. Bây giờ lão phu có cấp sự, sau này sẽ định kỳ tự hội, có việc gì thương lượng sau.

Thập Điện Truy Hồn Y đồng tình:

- Phải, lão phu nhất định sẽ có mặt Nhan Kiếm Long nhìn bốn thiếu nữ đang nằm mê man, thở dài nói:

- Huynh đệ trước khi xác định rõ Đồng Thiên Kỳ chết sống ra sao cũng trở về đảo, chúng ta nên cùng nhau đi.

Nói rồi sai đám thủ thủ hạ khiêng hai tử thi về Vạn Thánh đảo mai táng Chờ cho bọn đệ tử đi khuất, Nhan Kiếm long nhìn bốn thiếu nữ nói với Tà Bốc:

- Sau khi chúng tỉnh lại, chúng ta biết giải thích cách nào đây?

- Trước khi họ tỉnh, tốt nhất chúng ta nên đi khỏi đây, Tà Bốc ta cũng như Thần châu Tam Tà xưa nay chưa giả ngôn với bằng hữu bao giờ nhưng nay vì sự an nguy của họ mà phá lệ một lần vậy!

Mọi người ngượng ngùng và hối hận rồi cùng nhau rời bước.

oo Trên dãy núi hùng vĩ này có một nơi cao ngất và hiểm trở gồm vách đá đứng cheo leo kề bên vực thẳm. Không thấy màu xanh thực vật, ngoại trừ mấy đám song mây cằn cỗi nhưng lại có vô số những hang động lớn nhỏ không biết đã hình thành từ mấy nghìn năm.

Dưới chân một vách đá cao vút tới ba mươi trượng có một thạch động lớn, hôm đó mưa to, những giọt nước đập mạnh vào vách đá như những ngọn roi quất, có một thiếu niên vận bạch y ngồi bó gối trước cửa động nhìn ra.

Dung mạo thiếu niên vô cùng tuấn mỹ, đôi mắt long lanh dưới cặp mi dài nhìn ra những giọt nước thánh thót từ trên động nhỏ xuống. Bên phải Bạch Y thiếu niên có một người khác đang nằm trên một chiếc đệm cỏ, mặt và ngực người này máu khô bết lại thành từng đám lớn, mắt nhắm nghiền, chừng như hôn mê chưa tỉnh.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Y thiếu niên đượm vẻ sầu bi, không biết vì xót thương người nằm bất động hay vì trời mưa làm gợn nỗi sầu?

Chợt phía xa có tiếng hú làm Bạch y thiếu niên sực trở về với hiện tại, chàng hơi nhíu đôi mày thanh tú, hú lên đáp lại, tiếng hú sao nghe thật thánh thót êm tai.

Bạch Y thiếu niên vừa dứt tiếng hú thì từ trong động có một tiếng rên rất khẽ đến nỗi khó phân biệt giữa tiếng mưa rào rào. Nhưng Bạch Y thiếu niên vẫn nghe thấy, chừng như chàng đã tập trung toàn thân lực cho nạn nhân đang nằm li bì kia vậy.

Như bị điện giật, thiếu niên đang tư thế ngôi bó gối bỗng xoay người nhảy mấy bước đến bên nạn nhân.

Trong ký ức của Bạch Y thiếu niên, sắc mặt tái ngắt, nhợt nhạt của nạn nhân đây dần hồi phục lại.

Bạch y thiếu niên thoáng nở nụ cười phô hai hàm răng trắng nõn đều đặn nói nhỏ một mình:

- So với thời gian ta dự tính thì võ công người này quyết không kém ta.

Gần ba ngày đêm mê man, đây là lần đầu tiên nạn nhân hé mở đôi mắt. Cái đập vào mặt chàng trước hết không phải là trần thạch động gồ ghề nham nhở mà chính là khuôn mặt tuyệt đẹp của Bạch Y thiếu niên đang nhìn mình với vẻ quan hoài.

Thiếu niên nở nụ cười lạnh lùng trên khuôn mặt đầy máu, thoáng ngơ ngác vài giây rồi từ từ ngồi dậy.

Bạch Y thiếu niên cười hỏi:

- Ngươi thấy trong người khỏe chưa?

Nạn nhân ngồi dịch sang trái một chút đối mặt với Bạch Y thiếu niên hờ hững đáp:

- Tại hạ cho rằng mình đã hoàn toàn bình phục.

Câu nói lãnh dạm đó làm Bạch Y thiếu niên cau mày. Nhưng chàng không tin rằng đối phương có thể thờ ơ khi biết sinh mạng mình vừa được cứu thoát khỏi tay tử thần, liền nói:

- Đồng Thiên Kỳ, vừa rồi có thể nói ngươi vừa từ quỷ môn quan trở về đó.

Nạn nhân chính là Đồng Thiên Kỳ nhìn ra ngoài màn mưa giăng mắc ngoài cửa hang rồi nhìn Bạch Y thiếu niên trả lời giọng vẫn không có gì thay đổi:

- Chính huynh đài vừa giúp Đồng mỗ thoát chết đó ư ư Giọng không chút vui nào, nét mặt cũng không lộ vẻ gì cảm kích, Bạch y thiếu niên ngơ ngác hỏi:

- Ngươi còn nhớ tình cảnh của mình ba hôm trước không?

Đồng Thiên Kỳ thoáng chút ngạc nhiên hỏi lại:

- Ba ngày! Đã ba ngày qua rồi ư?

Chàng trở lại thái độ lạnh lùng đáp:

- Có, tình cảnh ba ngày trước tại hạ nhớ rất kỹ.

Thái độ này làm Bạch Y thiếu niên hết sức phật ý. Chàng cau mày nói:

- Đồng Thiên Kỳ ngươi cho rằng thái độ của ngươi lúc này như thế có thích đáng không?

Vừa lúc ấy từ cửa động hiện ra một thanh niên mi kiếm mặt thanh mắt sáng, dáng điệu đường hoàng anh tuấn, tuổi chừng hăm ba hăm bốn, đặt chiếc lẵng đầy trái cây xuống nền động mắt chăm chú nhìn Đồng Thiên Kỳ.

Thanh niên vận y phục bằng vải tơ dệt lưng đeo kiếm, cả người ướt sũng.

Đồng Thiên Kỳ đưa mắt nhìn người mới vào, cũng nói bằng giọng lạnh lùng như trước:

- Huynh đài nhận thấy thái độ của Đồng mỗ có chỗ nào không thỏa đáng?

Thanh niên bận áo vải tơ mới vào nghe Đồng Thiên Kỳ nói thế phát nộ chưa để Bạch Y thiếu niên kịp nói liền quát lên:

- Thật là hạng tiểu bối không coi ai ra gì! Gã họ Đồng kia ngươi có biết sư muội...

sư đệ ta vừa cứu mạng ngươi không? Hay chỉ cho rằng đó chỉ là nghĩa vụ?

Nhìn vẻ phật ý lộ trên mặt Bạch Y thiếu niên, Đồng Thiên Kỳ lắc đầu bình tĩnh đáp:

- Tại hạ không nghĩ thế, lẽ ra tại hạ nên nói mấy câu cảm tạ, nhưng dù có nói ngàn vạn câu thì các vị nào được gì?

Bạch Y thiếu niên nghe nói biến sắc, nhưng thanh niên vẫn chưa chịu cam lòng, nói tiếp:

- Người trong võ lâm phải biết ân oán phân minh, một lời nói ra là nặng nghìn vàng, đó là việc đương nhiên phải làm chứ!

Dường như sợ Đồng Thiên Kỳ hiểu lầm Sư huynh mình nói thế là kể công, Bạch Y thiếu niên vội bổ sung:

- Tuy người trong võ lâm không ai thi ân mà mong báo đáp nhưng về lễ số thì không nên phụ lòng người ta mới phải.

- Hai vị cho rằng Đồng Thiên Kỳ này có đáng tin không?

Thanh niên cười nhạt đáp:

- Đáng được tín nhiệm hay không thì quan hệ gì chứ!

- Nếu nhị vị cho rằng Đồng mỗ là người đáng tin thì Đồng mỗ xin nói lời cảm tạ tuy chưa hẳn đà có ngày báo, nhưng nếu nhị vị thấy Đồng mỗ không đáng được tín nhiệm thì dù có nói lời đó bằng tâm can mình thì nhị vị cũng chỉ cho rằng đó là lời nói khách sáo ngoài miệng mà thôi,phỏng có ích gì?

- Trừ phi ngươi bụng một đàng nói một nẻo thì mới thế!

Nhìn ra ngoài trời, Đồng Thiên Kỳ vẫn cứ nói bằng giọng lạnh lùng:

- Đồng nó từng gặp nhiều người tri ngộ, vậy mà có khi dùng Kiếm báo ân. Đó là đối với người tri kỷ, huống chi hai vị mới sơ ngộ cùng Đồng mỗ, lấy gì đảm bảo có thể tín nhiệm Đồng mỗ hoàn toàn?

Trên đôi mắt đẹp của Bạch y thiếu niên thoáng hiện nét đồng tình, chàng thở dài một tiếng rồi nói nhỏ:

- Sai rồi, nhưng không phải do ngươi mà do ở mấy vị nữ nhân kia không biết xem người xét việc. Nhưng ngươi có thể tin rằng trên đời này còn có người chân chính có thể chứng giải cho ngươi không?

Vẻ mặt của Đồng Thiên Kỳ vẫn không có chút gì biến đổi. Tuy nhiên ở thanh niên thì trái lại

trong ánh mắt lại có chút ghen tỵ rất khó nhận ra.

Ngoài trời vẫn mưa xối xả, qua một hồi im lặng Đồng Thiên Kỳ cất tiếng:

- Huynh đài động viên Đồng mỗ đấy ư ư?

Bạch Y thiếu niên trịnh trọng gật đầu đáp:

- Con người chỉ cần phải sống, vì thế nên hy vọng vào nhiều mặt Không cần nghĩ ngợi Đồng Thiên Kỳ trả lời ngay:

- Đồng mỗ lại chỉ có một thôi?

- Nếu đã chỉ có một hy vọng thì nhất định sẽ có phạm vị rất lớn...

Lời nói của thanh niên chừng như trở lại với sự bực tức lúc đâu, đồng thời mang vẻ châm biếm.

Đồng Thiên Kỳ cười đáp:

- Huynh đài đoán sai rồi.

Thanh niên lại cười khẩy đáp; - Vậy thì hy vọng đó rất khó thực hiện. có thể là mười năm cũng có thể là suốt đời mình...

Đồng Thiên Kỳ vẫn lãnh đạm trả lời:

- Nói suốt cuộc đời cũng chẳng sai, nhưng có người suốt cuộc đời ấy cũng chỉ mấy năm thôi.

Bạch Y thiếu niên chừng như hiểu ra nghĩa của câu này, than thầm trong lòng rồi đưa mắt nhìn ra ngoài cửa động.

Thanh niên lại không biết chút gì về Đồng Thiên Kỳ thì làm sao hiểu được những gì hàm chứa trong lời nói đó? Vì thế vẫn tiếp tục truy vấn:

- Hy vọng có thể được thực hiện hay không thì phải xem người đó có bỏ thời gian và tâm lực thế nào. Tại hạ có điều không hiểu rõ ý của Đồng huynh.

Câu này lại thực tâm không chút châm biếm. Đồng Thiên Kỳ đứng dậy nói:

- Tại hạ muốn nói hy vọng của mình có thể thực hiện được hay không, thời gian chỉ trong vòng một năm phải kết thúc rồi.

Thanh niên sửng sốt cúi đầu suy nghĩ hồi lâu rồi mới nói:

- Huynh đài vừa nói mình chỉ có một hy vọng thôi mà! Nếu một năm mà hy vọng này được thực hiện rồi thì Đồng huynh quyết định thế nào? Lại phải quyết định một phương hướng mới sao?

Đồng Thiên Kỳ cười cay đắng - Giả sử đến lúc đó mà Đồng mỗ vẫn còn sống thì có thể nói trên đời lại dư ra một con người vô vọng vậy!

Trong đầu ngổn ngang trăm mối trầm tư phiền muộn, Bạch Y thiếu niên vẫn hướng đôi mắt vô hồn nhìn ra cửa động.

Còn thanh niên bận y phục bằng tơ dệt thì mơ màng chẳng hiểu đầu đuôi xuôi ngược ra sao.

Lại thêm một hồi trầm mặc, trong thạch động chỉ có âm thanh não nề của những giọt nước rơi thánh thót.

Hồi 68 - Nguyện Kết Cỏ, Ngậm Vành Báo Đáp

Nhìn Bạch Y thiếu niên đứng chôn chân dưới đất, thanh niên cúi xuống lấy trong giỏ ra hai trái cây chín đỏ đưa cho hai người, cất tiếng phá tan cảnh im ắng nặng nề:

- Huynh đài ba ngày qua chưa ăn tí gì chắc đã đói lắm. Ở rừng sâu núi thẳm không có cao lương mỹ vị gì, hãy gắng ăn tạm quả này vậy!

Đưa tay đón lấy Đồng Thiên Kỳ cười, nói:

- Đa tạ huynh đài!

Thanh niên đưa trái kia cho Bạch y thiếu niên nhưng chàng lắc đầu từ chối.

Lại ăn thêm mấy trái nữa sau đó Đồng Thiên Kỳ đưa tay lau miệng rồi trịnh trọng hỏi:

- Đồng mỗ có thể biết quý tính đại danh của nhị vị hay không?

Bạch Y thiếu niên không quay đầu lại.

Còn thanh niên liếc nhìn chàng mới lắc đầu đáp; - Chí đông bốn bể đều là anh em, biết hay không chẳng quan trọng gì, Đồng huynh nhất trí vậy không?

Đồng Thiên Kỳ cười gật đầu.

- Huynh đài nói có lý lắm.

Chàng chợt ngước đầu nhìn hai người, hỏi:

- Hiện tại vào giờ nào rồi?

Bạch Y thiếu niên vội quay đầu lại hỏi:

- Đồng huynh định đi ư.

Tuy sắc mặt chàng vẫn lạnh tanh nhưng giọng nói lại lộ vẻ quan hoài.

Sau một lúc do dự, thanh niên vốn mong Đồng Thiên Kỳ sớm rời khỏi nơi đây liền buột miệng:

- Theo cước trình của huynh đài mà đoán thì từ đây về hướng đông đến trấn Xuyên Sơn chỉ chập tối là tới nơi, chẳng hay có phải huynh định đến đó không?

Đồng Thiên Kỳ chưa kịp đáp thì Bạch Y thiếu niên vội tiếp lời:

- Đồng huynh muốn đi đâu?

Đồng Thiên Kỳ cười đáp:

- Vị huynh đài này đoán đúng!

Bạch Y thiếu niên lắc đầu nói:

- Không đúng! bởi vì phân đàn Triết Đông đóng ở đó mà!

Thanh niên ngơ ngác hỏi:

- Đồng huynh có mối tương giao với Nhật Nguyệt Bang ư?

Bạch Y thiếu niên tiếp lời:

- Phải chăng đó là hy vọng duy nhất mà Đồng huynh đã nói?

- Lần này huynh đài đoán đúng Bạch Y thiếu niên lại nhìn ra ngoài cửa động nói thầm:

- Ta đã sớm đoán ra mà.

Giương mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ hồi lâu, thanh niên chợt buột miệng hỏi:

- Phải chăng Đồng huynh đã hẹn đồng bạn chờ ở đó?

Đồng Thiên Kỳ không trả lời chỉ nói:

- Huynh đài nhất định rất ít đi lại võ lâm Trung Nguyên này, vì thế không biết rằng Nhật Nguyệt Bang muốn đối phó có một mình Đồng mỗ.

Thanh niên cất giọng nghi ngờ:

- Nhật Nguyệt Bang hùng hậu thế mà chỉ đối phó với mình ngươi thôi sao?

Chậm bước đến cửa động, Đồng Thiên Kỳ quay lại nhìn hai người rồi trang nghiêm nói:

- Đồng mỗ lúc này chợt hy vọng rằng chuyện kết cỏ ngậm vành của người xưa có thật để còn mong báo đáp ơn sâu hai vị. Đến đây xin cáo biệt!

Nói rồi chấp tay cúi đầu chào, sau đó quay người đi ra ngoài. Chỉ sau mấy cú nhảy, tà áo trắng đã mất hút trong màn mưa Bất giác bước theo mấy bước, thanh niên dừng lại ở ngay cửa động kinh dị nhìn theo bóng Đồng Thiên Kỳ nghĩ bụng:

- Không ngờ người này trẻ tuổi như thế mà công lực không những hơn ta, có lẽ chẳng kém gì sư muội.

Lại nghĩ thêm:

"Kết cỏ ngậm vành... đó là tích xưa nói chuyện báo ân ở kiếp sau, chẳng lẽ hắn biết trước mình không còn sinh lộ nữa? Người này bị ám toán thực là đáng tiếc!".

Nghĩ đoạn. chàng quay sang Bạch Y thiếu niên hỏi:

- Sư muội, người này thân thế ra sao muội có biết không?

Theo cách xưng hô đủ biết Bạch Y thiếu niên là nữ giả trang.

Bạch y thiếu niên không đáp mà hỏi lại:

- Sư huynh cho rằng người đó thế nào?

Một thời gian không hiểu ý tứ sư muội, thanh niên lúng túng cười đáp:

- Lạnh lùng, bình tĩnh, công lực cao cường, thật là một người đáng phục.

- So với tiểu muội thì thế nào?

Thanh niên ngơ ngác nói:

- Nam nữ bất đồng, không thể so sánh Nếu luận về võ công thì hắn không thể nào bằng sư muội được.

Thiếu nữ không tỏ vẻ vui, chỉ buột miệng nói:

- Làm sao sư huynh biết được?

- Sư muội là tôn nữ của Vạn Kiếm Vương. Trên võ lâm hiện này ai có thể sánh võ công với "Vạn kiếm Công Chúa được?

Thiếu nữ lắc đầu vẻ không tán thành:

- Sư huynh quên rằng Vân Không sư bá nổi danh tạ thế như thế nào ư? Huynh quên rằng gia gia ta hiện đang nằm trong tình huống ra sao ư?

Thanh niên buông lời an ủi:

- Sư muội lại phiền lụy rồi! Những việc đó tiểu huynh không những đều biết, cũng nhớ thêm rằng gia gia khen muội tư chất thông minh lại được kỳ duyên, công lực so với sư gia gia đã không kém, cũng có thể đem so với Vân Không sư bá nữa.

Thiếu nữ trầm mặc nói - Nhưng sư gia gia vẫn không cho phép ta xuất đạo thay người báo cừu mà!

- Sư muội! Sư gia gia không phải sợ võ công của sư muội không đủ, chỉ lo muội đơn độc dễ sa vào cạm bẫy của địch nhân. Chỉ cần chúng ta tìm được đệ tử tái truyền của lão nhân gia lúc đó mới có thể báo thù cho sư môn được!

Thiếu nữ vẫn nói với vẻ sầu muộn:

- Ai biết đến lúc nào mới tìm được người đó? Hơn nữa thật có vị đệ tử đó không?.

Thanh niên nói một cách tin tưởng:

- Sư muội! người có chí ắt việc phải thành. Sư gia gia nói ắt không sai. Huống chi người còn nói vị đó võ công không kém sư muội đâu, lại thân hoài tuyệt học "Tiềm Long Công" cái thế. Thiết nghĩ người như vậy mỗi khi xuất đạo chỉ cần chưa tới một năm đủ làm chấn động võ lâm rồi, hẳn bây giờ danh tiếng người đó đã vang khắp võ lâm rồi, chỉ tại chúng ta chưa hạ sơn nên không biết đó thôi.

Thiếu nữ gật đầu, chợt nàng thay đổi đề tài:

- Sư huynh nhận thấy Đồng Thiên Kỳ hình như có vẻ đơn độc không?

Bạch Y thiếu niên tức Vạn Kiếm Công Chúa đề cập đến Đồng Thiên Kỳ khiến thanh niên thấy

không vui, hơn nữa trong giọng nói và thái độ hình như nàng đồng tình với thiếu niên đó. Thanh niên liền nói giọng hơi bất bình:

- Hắn cô đơn hay không, chúng ta làm sao...

Thanh niên nói tới đó liếc nhìn thấy thân tình của Vạn Kiếm Công Chúa tỏ ra không hài lòng đành im lặng.

Vạn Kiếm Công Chúa lảnh đạm nói tiếp lời:

- Với chúng ta không quan hệ chứ gì?

Thanh niên thở dài đáp:.

- Sư muội, bản tính sư huynh vốn khẳng khái và bộc trực, trong đầu nghĩ gì đều không giấu giếm được.

Vạn Kiếm Công chúa gật đầu, giọng nói phần nào đã dịu đi:

- Sư huynh có biết tiểu muội định nói gì không?

Thanh niên đáp với vẻ cương quyết:

- Sư muội có phải muốn sư huynh ngầm tương trợ Đồng Thiên Kỳ hay không?

Vạn Kiếm công Chúa nhìn vị sư huynh trung hậu của nình, chỉ thốt lên:

- Sư huynh!

- Sư muội. Việc của muội, ngu huynh chỉ sợ lực bất tòng tâm. Chỉ cần đủ sức thì dù chết ngu huynh cũng không oán hận...

Giọng Vạn Kiếm Công Chúa dịu dàng:

- Đừng nói thế!

Thanh niên trầm giọng:

- Sư gia gia đã nói, sư muội bản tính thông minh, còn ngu huynh thì lại trì độn.. ta và muội... Ài!

Nét mặt không vui, Vạn Kiếm Công Chúa nói:

- Tiểu muội tự biết mình có lỗi với sư huynh. Nhưng... tuy nhiên...

- Ngu huynh đã hiểu rõ... việc này chẳng phải chỉ theo ý mình. Ngu huynh định không gạc nhiên về chuyện Đồng Thiên Kỳ xuất hiện.

Vạn Kiếm Công Chúa chống chế:

- Sư huynh, việc này với Đồng Thiên Kỳ vô can, cho nên căn bản hắn không biết muội là nữ nhi. Còn ta cứu bởi vì thấy hắn sử dụng tiềm Long chưởng mà thôi.

Sự thực, lần ấy thấy Đồng Thiên Kỳ nàng tuyệt nhiên không biết chàng có Tiềm Long chương, chỉ thấy rất nhiều bằng hữu và người thân thích của chàng vây đánh chàng mà thôi.

Thanh niên dường như nhớ ra chuyện gì, kinh dị nghĩ thầm:

"Long đầu kiếm, Tiềm Long chưởng, lại thêm Phượng Vĩ kiếm của sư muội nữa, hắn cái gì cũng hơn ta, người... trời xanh quả thật bất công quá.".

Rồi to giọng:

- Sư muội, ngu huynh chuyến này đi giúp hắn, coi như cuối cùng tìm được vị ấy rồi! Sự gia gia đã nói:

chỉ cần Long đầu Phượng vĩ song kiếm, lại thêm Tiềm Long chưởng tương phù ắt đối địch được với Tứ lão. Ta đi báo cho hắn biết đây!

Nói xong quay người định đi.

Vạn Kiếm Công Chúa lo lắng gọi:

- Sư huynh...

Thanh niên quay đầu lại:.

- Sư muội, còn gì nữa?.

Vạn Kiếm Công Chúa bỗng cúi đầu nói khẽ:

- Không có gì đâu!

Thanh niên chợt thấy lòng trống rỗng, buồn bã thở dài, một lúc gượng cười nói:

- Sư muội, ngu huynh tuy trì độn nhưng cũng hiểu rằng vận mạng mình do trời định, sức người không thể cải đổi được. Chuyến đi này sư muội yên tâm, ngu huynh nhất định không làm cho Đồng Thiên Kỳ bất lợi đâu. Huynh chỉ có thể nói vậy thôi!

Vạn Kiếm Công Chúa nhỏ giọng nói với vẻ hối hận:

- Sư huynh, tiểu muội sai rồi!

Biết mình đã liệu việc không sai, thanh niên chép miệng thở dài rồi phi thân ra khỏi động biến mất trong màn mưa.

Dõi mắt theo sư huynh, Vạn Kiếm Công Chúa u oán than:

- Trời xanh an bài thật quá bất công! Than ôi! Hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình...

Nàng đứng nghĩ ngợi không đầu không cuối thêm một lúc nữa rồi cũng cất bước ra đi. Trong gian thạch động rêu mốc chỉ còn lại giỏ quả rừng và tiếng mưa rơi tí tách.

oo Ở đông nam trấn Xuyên Sơn có một tòa trang viện lớn. Tuy kiến trúc không được như các đại gia vương hầu khanh tướng nhưng không kém những bậc đại phú cự thương.

Cư dân trong Xuyên Sơn trấn chỉ biết đó là gia sản của trang chủ đại gia, tịnh rất ít người biết đó là phân đàn Triết Đông của Nhật Nguyệt Bang. Lúc đó mời đố đầu canh hai, trên con đường lớn dẫn tới trang viện có một thiếu niên mặt mũi tuấn tú nhưng lạnh lùng, áo thấm đẫm mưa đã

đông kết lại hướng tới cửa lớn trang viện đi vào. Chàng bước chậm rãi, đĩnh đạc như vào chỗ không người.

Hai bên cánh cổng bằng sắt, to lớn có hai gã đại hán đứng cạnh. Gã đứng bên phải dáng điệu ngất ngưỡng, hai mắt đỏ quạch, miệng thở răng toàn hơi rượu. Tiếng gã đứng bên trái càu nhàu:

- Lão Hồ! Sao ngươi đến nỗi này? ta thật không sao chịu nổi ngươi. Nếu chủ nhân phát hiện thì hỏng quá, chỉ e khi đó ta không còn biện bác gì cho ngươi được.

Giọng người được gọi là lão Hồ lè nhè đáp lại:

- Thôi mà. Lão tiền, hôm nay bổn trang mở hội ăn mừng gã họ Đồng về chầu tiên tổ, ta uống chút đỉnh thôi mà. Vả lại ngoài gã họ Đồng đó ra có ai dám phạm vào đây chứ? Xem ra chúng ta từ đây đỡ khổ nhiều rồi!

Lão Tiền vẫn nghiêm nghị, nói:

- Ngươi chớ nên khinh thị như vậy! Nếu lỡ đàn chủ thân đi kiểm tra mà thấy ngươi thế này thì đừng trách.

Lão vừa nói tới đó bỗng đưa mắt nhìn ra ngoài cổng. Lão ngạc nhiên không tin vào mắt mình, đưa tay giụi mắt nhìn lại thì vẫn như cũ, quả nhiên từ phía ngoài có một nhân ảnh màu trắng đang từ từ đi tới cổng.

Lão liền buông một câu chửi đổng:

- Con mẹ nó! Đi đâu giờ này...

Lão Hồ giương cặp mắt say ngơ ngác hỏi:

- Thấy quỷ vì thế?

Vừa nói xong lão kinh hãi nhìn ra cửa.

Lúc này người bận bạch y đã tới cách cánh cổng sắt chừng hai trượng, dưới ánh trăng trông rõ là một thiếu niên.

Thiếu niên vẫn không dừng bước, mặc dù lúc đó hai đại hán bước ra chận ở cửa.

Lão Tiền buông giọng hách dịch hỏi:

- Tiểu tử, ngươi tim ai mà ngông nghênh thế hử?

Bạch y thiếu niên dừng lại cách hai người chừng ba thước hỏi lại:

- Hai vị nói gì?

Lão Hồ trừng mắt quát:

- Tiểu tử ngươi có việc gì sao không đến sớm? Chúng ta vốn tính bất hảo, không cút đi thì liệu đó!

Bạch y thiếu niên gật gật đầu lạnh giọng:

- Chờ khi xuống gặp Diêm Vương rồi, có thể hai vị cải đổi tính của mình cho tốt hơn một chút.

Hai trang hán nghe vậy mặt đều biến sắc. Gã họ Tiền ngửa mặt cười nói:

- Hắc hắc... Tiểu tử! Ngươi định tới đây quậy phá đó ư? Có biết đây là nơi nào không chứ?

Bạch y thiếu niên cười nhạt cất giọng lạnh lùng:

- Đồng mỗ đang đêm tới đây, nếu không biết đây là nơi nào thì còn tới làm gì?

Lão Tiền vội nói:

- Ngươi nói ngươi họ gì? Họ Đồng ư?

Lão Hồ nghe hơi biến sắc liền hỏi dồn:

- Cái gì? Lão Hồ, hắn họ Đồng ư?

Lập tức hơi rượu tiêu mất làm lão tỉnh hẳn.

Bạch y thiếu niên vẫn nói bằng giọng lạnh như băng:

- Đồng mỗ như nói ra tên mình là Đồng Thiên Kỳ hẳn hai vị biết mục đích của Đồng mỗ tới đây làm gì chứ?

Hai gã tráng đinh nghe xong bất giác lùi sau ba bước mình toát mồ hai, lão Tiền cố làm ra vẻ táo gan vội hỏi:

- Thế nào? Ngươi... ngươi là Đồng Thiên Kỳ.

Lão Hồ đưa mắt cho đồng bọn ra hiệu như muốn vào trong thông báo, nhưng lão Tiền ngăn lại:

- Lão Hồ đừng đi!

Đồng Thiên Kỳ lãnh bạo cười nói:

- Đồng mỗ tìm được đến dày rồi khỏi phiền hai vi đi bẩm báo nữa... sinh có chỗ, tử có nơi. Tử địa của hai vị chính là chỗ này rồi!

Tuy chưa gặp Đồng Thiên Kỳ nhưng cả hai đều biết mình không phải là địch thủ của đối phương. Họ còn biết thêm Huyết Sát Thủ đã nói quyết không hai lời Hai trang hán đưa mắt nhìn nhau một lúc rồi lão họ Tiền gắng gượng nói:

- Lão Hồ! Chúng ta khó thoát, chi bằng liều chết một phen, nào tiến!

Lão Hồ thấy có lý liền hét to một tiếng xông vào.

Tuy nhiên lão Tiền đã sắp sẵn mưu gian từ trước. Thấy lão Hồ xông vào, hắn liền quay người bỏ chạy.

Ngờ đâu mới được ba bước lọt vào cổng thì đã thấy thân ảnh lướt tới. Chính Đồng Thiên Kỳ đang chặn trước mặt.

Lão Tiền khựng lại lùi sau hai ba bước ngoảnh lại thì đã thấy lão Hồ nằm ngửa mặt lên trời

không động dậy, chắc hẳn đã tuyệt khí rồi. Lão chợt có cảm giác có một cơn lạnh chạy dọc sống lưng, tay chân hầu như đông cứng lại không nhấc nổi.

Đồng Thiên Kỳ khinh bỉ nhìn hắn nói:

- Gặp nguy bỏ bạn, tôn giá sống trên đời này vậy là đã nhiều lắm!

Biết không sao chạy toát, lão Tiền vội vàng quỳ sụp xuống van lơn:

- Tiểu gia gia. tiểu tổ tông... xin...

Lão tiền chưa kịp nói hết thì Đồng Thiên Kỳ đã phóng một chưởng kết liễu đời một kẻ đê hèn.

Đồng Thiên Kỳ không nhìn hai tử thi, tiếp tục đi vào cửa trang viện.

Tin rằng Đồng Thiên Kỳ đã chết, Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ không bố phòng kỹ càng như trước. Suốt từ cửa lớn đến tận đại sảnh không thấy bóng người nào.

Đến trước sân, Đồng Thiên Kỳ đưa mắt nhìn quanh rồi tiếp tục đi thẳng.

Trong sảnh đèn sáng trưng, Đồng Thiên Kỳ đứng ở hòn giả sơn trước sảnh nhìn vào. Suốt từ hai cánh cổng bằng gỗ lim lớn đến thạch cấp, sau đó là bức bình phong màu xanh lục tuyệt không có người nào canh giữ.

Chàng thản nhiên bước tới thạch cấp.

Vừa định bước lên thêm thì đột nhiên từ trong sảnh có một trung niên hán tử chừng bốn mươi tuổi đang vừa bước ra.

Hán tử chừng như không ngờ có người lạ thâm nhập vào tận trong đây nên không chút đề phòng.

Đồng Thiên Kỳ thản nhiên bước lên thạch cấp.

Trung niên hán tử vừa định bước xuống thềm thì chợt phát hiện ra Đồng Thiên Kỳ, gã ngơ ngác đứng sững, bụng nghĩ:

"Hai đứa tiểu cẩu họ Tiền và họ Hồ thật đáng đánh đòn lắm! Dù là người quen cũng phải đưa vào bẩm báo, huống chi người lạ? Thế mà để hắn tự tiện vào tận đây, may mà gặp ta nếu không hắn đi thẳng vào để tổ sư sư và khách nhân bắt gặp trách tội thì ai cứu được!".

Nghĩ đoạn, trung niên hán tử đến trước mặt Đồng Thiên Kỳ, giơ tay ngăn chàng lại hỏi:

- Vị bằng hữu đến tìm ai ở đây thế?

Đồng Thiên Kỳ mới đi chừng được mười bậc, ngẩng đầu lên nói:

- Tìm các vị!

Trung niên hán tử tử nhíu mày hỏi tiếp:

- Kể cả bốn hương chủ nữa ư?

- Tôn giá đã là hương chủ thì không ở ngoài.

Trung niên hán tử chợt cảnh giác lùi lại một bước nói:

- Bằng hữu! Họ phương ta tuy trí nhớ không tốt lắm nhưng không tin rằng đã gặp qua ngươi. Trước hết hãy nêu danh tánh ra!

- Không sai. tôn giá quả thật chưa từng gặp qua tại hạ, vì thế nên mới sống được đến tận bây giờ... Tại hạ muốn một thứ mà đến đây, hỏi danh tánh chẳng hóa ra làm một việc thừa ư?

Trung niên hán tử thấy việc không ổn liền ngầm vận công phòng bị, miệng hỏi:

- Các hạ muốn tới đây quấy nhiễu đó ư ư? Cần thứ gì?

Đồng Thiên Kỳ thấp giọng:

- Cần cái mạng của các vị.

Trung niên hán tư biến sắc, sau một thoáng trấn tĩnh, gã cười nói:

- Khẩu khí của các hạ ghê thật. Trừ phi đến sai chỗ hoặc tới đây tìm cái chết, cứ theo khẩu khí mà phán đoán thì các hạ tịnh không phải là kẻ muốn thay danh đổi họ.

Đồng Thiên Kỳ chậm rãi nói:

- Vì phải nghe danh tánh của tại hạ mà hai vị ngoài kia đã bỏ mạng rồi!

Trung niên hán tử cười gằn đáp:

- Thật cuồng ngông! Ngươi dám đến đây náo loạn. Trước khi tiểu tử ngươi đền mạng, ta quyết bắt ngươi nói rõ danh tánh mới được Đồng Thiên Kỳ cười lạnh hỏi:

- Tôn giá chuẩn bị xong chưa?

Trung niên hán tử công lực không kém, lại cậy thế nhà. Gã cho rằng nếu núng thế có thể gọi to một tiếng ắt sẽ có người tiếp ứng ngay, nghĩ đoạn buông giọng khinh thị:

- Ưng Nhãn Thần ta đợi lâu rồi.

Mi tâm huyệt của Đồng Thiên Kỳ ửng đỏ, Ưng Nhãn thần nhận thấy chợt nghĩ đến một đặc điểm của sát thần được truyền ngôn trên giang hồ vội buột miệng hỏi:

- Ngươi là Đồng Thiên Kỳ?

Mắt hiện sát cơ, Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng:

- Tôn giá tới số rồi!

Lời vừa dứt Đồng Thiên Kỳ đã áp sát đối thủ chỉ một cái vung tay nhẹ, Ưng Nhãn thần đã ngã người xuống bậc đá, miệng thổ huyết tươi chết không kịp kêu một tiếng.

Chàng quay người định bước vào đại sảnh chợt nghe từ trong có tiếng vọng ra:

- Xem như phía ngoài có tiếng người nào bị ngã.

Đúng là thanh âm của Thiên Tâm Quái Cái.

Tiếng Vu Hồi Kiếm đáp:

- Hàn huynh yên tâm, Nhật Nguyệt Bang tuy không dám nói là vô địch thiên hạ nhưng huynh đệ tự tin chưa có ai dám mạo phạm.

Đồng Thiên Kỳ mê hoặc nghĩ thầm:

"Làm sao Thiên Tâm Quái Cái và Vu Hồi Kiếm xưng huynh gọi đệ thế này?

chẳng lẽ chúng cùng một giuộc?" Lúc này lại nghe Thiên Tâm Quái Cái Hàn tâm ẩn cười nói:

- Huynh đệ lại cho rằng không nên dùng mấy chữ dám hay không dám, chỉ nên nói đủ tư cách đến phân cục Triết Đông hay không.

Giọng Vu Hồi Kiếm đầy châm biếm:

- Hàn huynh nói thế lộ liễu quá.

Thiên Tâm Quái Cái đáp:

- Cần gì mà không lộ liễu? nói ngay được rằng lão ăn mày ta không đến để động can qua gì, mà chỉ theo cam kết tới đây đòi giá.

Vu Hồi Kiếm hơi thấp giọng:

- Nhưng Nhật Nguyệt Bang chưa thấy tử thi Đồng Thiên Kỳ!

Thiên Tâm Quái Cái cười khẩy:

- Chuyện cũ khó gặp, về việc Vạn Kiếm Vương. lão phu đã được giáo huấn rồi, chuyện cũ chưa quên lại sinh chuyện mới. Các người cho rằng lão ăn mày ta dễ bị lừa gạt thế sao?

Vu Hồi Kiếm nói một cách trịnh trọng:

- Hàn huynh chỉ nhớ tới công lao của riêng mình thôi thì không đúng rồi! Thất Bộ Truy Hồn Mang kia là do bốn huynh đệ chúng ta hợp lực mới dụng được độc vật đó, chẳng lẽ việc ấy Hàn huynh lại quên?

Thiên Tâm quái Cái cười to:

- Hô hô hộ.. chưa trừ được Vạn Kiếm Vương. Tứ Lão các ngươi sẽ vĩnh viễn hãm thân được hắn, hắn sống hay chết thì lão phu ta chẳng quan tâm làm gì, điều đáng nói là vì bốn người các ngươi mà lão ăn mày ta phải làm nô bộc cho hắn suốt mười lăm năm đằng đẳng.

Đồng Thiên Kỳ nghe xong chột dạ nghĩ thầm:

"Chẳng lẽ Vạn Kiếm Vương lại chính là vị đứng đầu Ngũ Lão Phật tâm Thiền Sư?" Lại nghe Vu Hồi Kiếm cười nói:

- Chẳng lẽ trong suốt thời gian đó Hàn huynh không tìm được một cơ hội nào?

Hay Hàn huynh... đang nuôi ý đồ gì khác?

Thiên Tâm Quái Cái bị đánh trúng tim đen, nhưng vẫn còn cố chống chế:

- Lão ăn mày ta còn có ý đồ gì chứ?

Vu Hồi kiếm nghiêm giọng:

- Hàn huynh, chúng ta đều đã già rồi, trên giang hồ đã lặn lội không ít. Trước Hàn huynh theo Vạn Kiếm Vương mười lăm năm, sau lại liên hợp với Đồng Thiên Kỳ.

Với người trước thì không có cơ hội, với người sau lại cũng ngẫu nhiên ư?

- Lão ăn mày ta liên hợp với hắn thì có liên quan gì đến Nhật Nguyệt Bang các ngươi nào?

Vu Hồi Kiếm cười to đáp:

- Người ta đều biết xưa nay Hàn huynh đã từng gia ân cho ai bao giờ? Kết hợp với Đồng Thiên Kỳ chẳng qua không ngoài việc hắn nắm được công phu Tiềm Long công của Vạn Kiếm Vương đó thôi!

Đến đây Đồng Thiên Kỳ đã tin chắc mười mươi Vạn Kiếm Vương chính là Phật tâm thiền sư rồi.

Thiên Tâm Quái Cái giận dữ nói:

- Ngươi định mượn cớ đó để nuốt lời hứa, chạy làng ta phải không?

- Hàn huynh Tứ Lão chúng tôi đâu thất hứa với Hàn huynh hồi nào? Lại đây chúng ta bình tĩnh đàm luận.

Thiên Tâm Quái Cái cười nhạt:

- Chúng ta đã đàm luận cả buổi mà có kết quả gì đâu? Nếu các ngươi giữ lời hứa thì hãy đưa lão ăn mày ta xem vật gì ở trong chín chiếc đỉnh đó!

Với lời này có thể đoán rằng lão ăn khất cái mưu hại Đồng Thiên Kỳ để đổi lấy chín chiếc đỉnh kia.

Đồng Thiên Kỳ ngùn ngụt căm thù nghĩ bụng:

"Quân vô loài này muốn bức ta truyền thụ Tiềm Long công, không được mới giết ta để đổi Tàng Long Cửu đỉnh, thật mưu mô thâm độc!".

Vu Hồi Kiếm cười đáp:

- Hà tất Hàn huynh phải vội vã thế!

Thiên Tâm Quái Cái hầm hầm nhìn đối phương gằn giọng:

- Lão ăn mày ta đi chuyến này là phải được. Nếu các ngươi cho rằng trong lúc này đủ tư cách cùng Nam Hải dấy động can qua thì lão ăn mày ta đành quay về thượng môn để chuẩn bị đề phòng vậy.

Giọng lão khất cái không giấu sự hăm dọa.

- Nếu dấy động can qua thì cả hai phái, đều thất lợi, Hàn huynh đã nghĩ đến hậu quả thế nào chưa?

Thiên Tâm Quái Cái nói bằng giọng kiên quyết:

- Lão ăn mày ta đã nói, làm là phải được!

Vu Hồi Kiếm phá lên cười lớn:

- Hô hô hộ.. Hàn huynh nói vậy làm huynh đệ khó nghĩ quá. Nếu Tứ Lão chúng ta lúc này mà đem Cửu đỉnh trao cho Hàn huynh thì chẳng sợ thiên hạ chê cười rằng Nhật Nguyệt Bang chịu lép trước Nam Hải ư?

Thiên Tâm Quái Cái lạnh giọng:

- Lão ăn mày ta cáo biệt!

Vu Hồi Kiến vội ngăn lại:

- Khoan đã.

Thiên Tâm Quái Cái cười nhạt hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi muốn lưu giữ lão ăn mày ta lại?

Vu Hồi kiếm cười to:

- Hai phe giao binh không lưu tín sứ. Tuy nhiên lão phu muốn biểu lộ đầy đủ tấm lòng cung ngưỡng, mời Hàn huynh uống thêm ba chén rượu nhạt, thế nào?

Thiên Tâm Quái Cái cười khẩy đáp:

- Lão ăn mày ta xưa nay chưa từng uống rượu say mà chết, huống chi ba chén thì có làm sao?

Vu Hồi kiếm cười khoái chí:

- Hô hô hộ.. huynh thật là người hào sảng.

Lão liền quay đầu vào trong sai:

- Tất đàn chủ! ngươi đi xem Phương hương chủ đi làm gì mà suốt buổi vẫn chưa đem đồ ra thế?

Một giọng khác ứng thanh đáp ngay:

- Dạ, đệ tử xin ra ngay!

Lập tức từ phía sau bức rèm phía hậu sảnh bước ra một người. Đó chính là Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ.

Hồi 69 - Giữa Sảnh Đường Hội Ngộ Oan Gia

Lúc này Đồng Thiên Kỳ cũng bước tới sát cửa đại sảnh rồi.

Mới bước ra thấy người, Thiên Huyền Kiếm không cần nhìn kỹ nói ngay:

- Phương Tự Thanh, ngươi làm gì mà lâu thế?

Chợt lão nhớ ra Ưng Nhãn Thần không phải bận bạch y vội vàng nhìn lại.

Lão kinh hoàng đến nỗi cứng lưỡi lắp bắp được vài tiếng:

- Ngươi... là ngươi...

Hai chân không còn tự chủ lùi trở vào đại sảnh.

Vu Hồi Kiếm trầm giọng hỏi:

- Tất đàn chủ, ai thế?

Thiên Huyền Kiếm quay lại, miệng líu ríu:

- Là... là...

Thấy Thiên Huyền Kiếm kinh hoàng đến tột độ, Vu Hồi Kiếm liền đứng dậy quát to:

- Tất đàn chủ! Ngươi thân là một đàn chủ mà còn như thế... Ai ngoài đó vậy?

Thiên Tâm Quái Cái cười giọng châm biếm:

- Tất đàn chủ có điều gì bất tiện nói trước khách đó mà!

Hiểu ý châm chọc của lão khất cái, Vu Hồi Kiếm gầm lên:

- Tất đàn chủ, ngươi có nhớ bang quy không?

Thiên Huyền Kiếm hơi trấn tỉnh trả lời:

- Đồng Thiên Kỳ!

Vu Hồi Kiếm biến sắc, còn Thiên Tâm Quái cái đứng bật lên như phải bỏng, nói với vẻ nghi hoặc:

- Nói bậy!

Chợt một giọng trầm lạnh vang lên:

- Nói bậy chỉ là thứ gian hiểm lão hóa tử ngươi thì có!

Dứt lời đã thấy Đồng Thiên Kỳ nhảy vào đứng giữa sảnh với bộ mặt lạnh lùng và ngực áo đầy máu khô.

Cả Vu Hồi Kiếm và Thiên Tâm Quái Cái cùng bật ra một tiếng:

- Đồng Thiên Kỳ!

Đồng Thiên Kỳ chầm chậm đưa tay cầm chuôi kiếm, nói:

- Rất may là có ba vị cùng ở đây!

Vu Hồi Kiếm tự biết chỉ dựa vào sức mình thì không ứng phó được với Đồng Thiên Kỳ liền cười nói:

- Oan có đầu, nợ có chủ. Đồng Thiên Kỳ ngươi định hỏi ai?

Thiên Huyền Kiếm nghe vậy thất kinh run giọng kêu lên:

- Tổ sư gia!

Thiên Tâm Quái Cái đã nghe được ẩn ý trong lời kêu cứu thống thiết đó liền hỏi:

- Nhật Nguyệt bang đối với hắn chẳng lẽ không có quan hệ gì.

Quét mắt nhìn ba người, Đồng Thiên Kỳ đanh giọng:

- Trong ba người, ai tiến lên trước!

Thiên Tâm Quái Cái hỏi một câu đầy ẩn ý:

- Ngươi định tính sổ cả hai nhà ư?

Đồng Thiên Kỳ nhắc lại:

- Cả ba vị ai cũng được. Nhưng ai muốn ra tay trước đây?

Vu Hồi Kiếm hấp háy đôi mắt, chợt nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi đã tìm đến thượng môn thì việc này do ngươi tự chọn lấy!

Nói xong đưa mắt liếc nhìn Thiên Tâm Quái Cái.

Tuy giận đến phát điên nhưng lão khất cái cố nhịn nói:

- Môi hở thì lăng lạnh. Lão ăn mày ta đồ rằng Nhật Nguyệt Bang sẽ qua được đêm nay.

Lời nói hiển nhiên biểu lộ ý muốn liên hợp.

Vu Hồi Kiếm quét mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng nói; - Ý Hàn huynh định thế nào?

Lão khất cái không đám tự phụ cười đáp:

- Hợp thì cả hai nhà cùng có lợi, chia ra tất gặp hại.

Vu Hồi kiếm cười nhạt:

- Huynh đệ cũng có một quy định là không gia ân cho ai bao giờ!

Lão khất cái không nhịn được đáp:

- Gia ân ư? Hừ. Vậy thì khỏi phải bàn rồi!

Vu Hồi Kiếm nhìn Đồng Thiên Kỳ giục:

- Đồng Thiên Kỳ ngươi chọn nhanh đi!

Thiên Huyền Kiếm lo cuống cuồng lại van vỉ:

- Tổ sư gia..

Mi tâm huyệt đỏ ngầu như máu, Đồng Thiên Kỳ phóng cặp mắt như tia điện nhìn thẳng Thiên Huyền Kiếm. Lời của chàng làm Tất Vũ có cảm giác như từ địa phủ vọng về:

- Họ Tất kia! đã đến lúc ngươi đền tội rồi.

Thiên tâm Quái Cái nghe Đồng Thiên Kỳ chọn người đầu tiên không phải mình đã mừng thầm nghĩ bụng:

- Càng giao thủ lâu ta càng có nhiều cơ may.

Vu Hồi Kiếm là người ranh ma giảo hoạt, thấy thần sắc lão quái cái đã đoán ra bụng lão nghĩ gì liền cười nói:

- Hàn huynh thấy có cơ hội nào thoát thân không?

Thiên Tâm Quái Cái vừa định cự lại thì đã nghe Thiên Huyền Kiếm run rẩy nói:

- Tổ sư gia! Đệ tử vì bổn môn tận lực...

Vu Hồi Kiếm lạnh lùng ngắt lời:

- Người đã lập thân trong võ lâm ai cũng bán mệnh cầu danh, ngươi còn nghĩ ngợi gì cho lắm?

Thiên Huyền Kiếm thấy lạnh sống lưng, gấp giọng:

- Nhưng đệ tử..... - Tất Vũ! Nhật Nguyệt Bang này nếu đệ tử nào cũng như ngươi thì ở phân đàn Triết Đông này ngươi còn chỉ huy gì nừa chứ?

Thiên Huyền Kiếm biết không lay chuyển được lòng nhẫn tâm của chủ liền cúi đầu nói:

- Đa tạ tổ sư gia dã chỉ rõ!

Lại sang Đồng Thiên Kỳ gắng lên giọng:

- Đồng Thiên Kỳ ta và ngươi ra tiền viện phân cao hạ!

Đồng Thiên Kỳ cười khinh miệt đáp:

- Tất Vũ ngươi có nhớ cuộc chiến mà ngươi bị mất nhột cánh tay đó mất hết bao nhiêu thời gian không?

Nhắc đến cánh tay bị mất Thiên Huyền Kiếm tức giận gầm lên:

- Ngươi chớ ngông cuồng, đây là nơi chôn xác của ngươi đó.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt:

- Bằng vào cái thân tàn phế của ngươi ư?

Thiên Huyền kiếm cười gian giảo:

- Ngươi muốn biết bằng vào ai không?

Dứt lời lão ngửa mặt hú lên ba tiếng, có lẽ đó là tín hiệu báo động.

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười nói:

- Tất Vũ? Phân đàn Triết Đông của Nhật Nguyệt Bang đêm nay hồn ma của ngươi không bị đơn độc rồi!

Sau khi Thiên Huyền Kiếm phát ra tiếng hú chưa được bao lâu thì chợt thấy trước thạch cấp dẫn vào đại sảnh quần tập đến hai ba chục võ sĩ già trẻ bất đồng, người nào tay cũng lăm lăm binh khí:

- Tất Vũ ngươi định trông vào bọn đó thôi sao?

Thiên Huyền Kiếm thấy thế người đông nên tinh thần vững thêm không ít, vững giọng nói; - Chớ nhiều lời, chúng ta ra đây phân cao hạ!

Đồng Thiên Kỳ bước ra cửa rồi quay lại nhường cho Thiên Huyền Kiếm ra trước nói rằng:

- Đồng mỗ nhường ngươi ra, nhưng chỉ sợ không kịp đến thạch cấp đâu.

Thiên Huyền Kiếm thấy vậy không dám rời chân, vội hỏi; - Đồng Thiên Kỳ chẳng lẽ ngươi sợ đám thủ hạ của lão phu ư?

- Đồng mỗ có ý nói rằng ngươi sẽ chết trước khi ra đến đó!

Thạch cấp trước sảnh có hai mươi bậc đá. Người có võ công chỉ cần nhảy một bước là xuống đến sân rồi. Thiên Huyền Kiếm thầm ước lượng rồi nói:

- Đồng Thiên Kỳ lần này thì ngươi nói khoác rồi!

- Huyết kiếp thủ từ khi xuất đạo đến nay chưa nói khoác câu nào cả!

Thiên Huyền Kiếm hướng xuống chúng nhân thủ hạ đứng dưới sân hét to một tiếng ra lệnh:

- Đưa Thiên Huyền Kiếm lại đây cho ta!

Đám võ sĩ đứng dưới kia còn chưa biết chuyện gì xảy ra. Được lệnh có một thiếu niên chừng hai mươi tuổi cầm Thiên Huyền Kiếm đi vào đại sảnh hai tay cung kính dâng lên cho Tất Vũ.

Đưa tay nhận kiếm xong, Tất Vũ sải bước ra khỏi sảnh hướng thẳng đến trước thạch cấp.

Đồng Thiên Kỳ nhìn đối phương nói bằng giọng hết sức bình tĩnh:

- Tất Vũ, việc gì ngươi vội chết đến thế, bởi vì nỗi thù hận trong lòng Đồng mỗ vẫn chưa tan, trước hết Đồng mỗ sẽ chặt hai chân của ngươi, sau đó để mặc cho tử thần đón rước.

Thiên Tâm Quái Cái chứng kiến cảnh đó nghĩ thầm:

"Người này trước khi giết gia cừu vẫn trấn tĩnh được như vậy, nếu mình vô phúc rơi vào tay hắn...".

Lão không dám nghĩ tiếp nữa.

Dừng bước ở bậc thềm đá Thiên Huyền Kiếm nhìn xuống sân chỉ còn hơn một trượng nhưng lại không đủ dũng khí nhảy xuống. Lão có cảm giác lúc này Đồng Thiên Kỳ đang theo sát sau lưng mình, chỉ cần động thủ là Đồng Thiên Kỳ sẽ đoạt ngay mạng của lão.

Càng nghĩ càng lạnh sống lưng. Khá lâu sau mới thét to một tiếng nhanh như chớp xuất một chiêu "Đào Xuyên Trân Châu" quét về phía sau lưng, đồng thời thuận thế xoay hẳn người lại.

Không ngờ chiêu kiếm vừa rồi không đạt được hiệu quả nào, Thiên Huyền Kiếm nhìn kỹ lại thì thấy Đồng Thiên Kỳ vẫn đứng nguyên vị trí ban đầu.

Nhìn vẻ lạnh lùng của Đồng Thiên Kỳ, Thiên Huyền Kiếm đột nhiên toát mồ hôi.

Hồi lâu Đồng Thiên Kỳ thủng thẳng nói:

- Tất Vũ, ngươi không đủ can đảm nhảy xuống ư?

Đưa tay quệt mồ hôi lấm tấm trên trán, Thiên Huyền Kiếm gầm gừ:

- Tiểu bối, ngươi có giỏi thì xông vào đi!

Lúc này trong đám chúng nhân đứng dưới bậc thềm cùng ồ lên một tiếng. Đến bây giờ họ mới hiểu vì sao đêm nay đàn chủ của mình tỏ ra không bình thường như thế.

Đồng Thiên Kỳ gật đầu nói:

- Vậy là tôn giá không đủ dũng khí nhảy xuống rồi!

Thiên Huyền Kiếm chỉ tay vào mặt Đồng Thiên Kỳ nói:

- Ngươi dừng hòng thừa cơ đánh lén lão phu? Hô hô hộ..

Vu Hồi Kiếm nhìn trạng thái đó nghĩ bụng:

- Rõ ràng Tất Vũ đã bị hắn làm cho phát điên mất rồi! ".

Thiên Tâm Quái Cái nhìn quang cảnh rùng rợn đó,nỗi khiếp sợ lại tăng thêm.

Đồng Thiên Kỳ trầm mặc gật gật đầu nói:

- Tất Vũ! Chắc ngươi còn nhiều lưu luyến với nhân gian nhỉ! Thôi đừng nghĩ ngợi nhiều, đợi khi nào nằm xuống bậc thềm kia sẽ có thời gian nhàn hạ, lúc đó muốn nghĩ ngợi bao nhiêu cũng được.

Thiên Huyền Kiếm tức giận đến nổi đôi tròng mắt lòi ra. Lão chỉ kiếm thét lên:

- Cẩu tặc, ngươi sao không nhanh lên một chút?

Đồng Thiên Kỳ vẫn thong thả nói:

- Kể từ đêm nay "Vũ Nội Tam Kiếm" chỉ còn lại một người, Tất Vũ ngươi là người thứ hai.

Vừa nói xong chàng đã tới trước mặt đối phương cách chừng bốn năm thước.

Dường như không đủ nhẫn nại thêm nữa, Thiên Huyền Kiếm gầm lên một tiếng điên dại, kiếm chếch ngược lên, tiếp đó nhanh như nhớp thi triển một chiêu "Thiên Vũ Ngân Châu", mũi kiếm biến hóa liên tục tới tấp nhằm vào các yếu huyệt trên người Đồng Thiên Kỳ công sang.

Thế kiếm căng thẳng, khẩn trương như đánh một trận liều mạng.

Hơi ngửa người về phía sau Đồng Thiên Kỳ đã thoát khỏi thế kiếm của đối phương, chàng rút phắt thanh Long Đầu kiếm ra.

Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ sau một chiêu không đạt kết quả lại càng nóng tiết biến chiêu thành "Thiên Hà Đảo Hải" khí thế vô cùng mãnh liệt, chiêu thức lại nhanh.

Quả là hôm nay chúng nhân mới thấy rõ bản lãnh cao cường của "Vũ Nội Tam Kiếm".

Đột nhiên giữa màn kiếm ảnh mịt mờ dày đặc của Tất Vũ tưởng chừng con ruồi bay vào không lọt, lão vẫn nhận ra mũi kiếm của đối phương không biết tận dụng sơ hở ở đâu đâm thẳng vào vai trái.

Tất Vũ cả kinh, bấy giờ thâu kiếm về để tự bảo vệ không còn kịp nữa. Lão chỉ còn cách ngửa người ra sau tránh, nhưng vô hiệu.

Xoẹt một tiếng, cánh tay trái duy nhất còn lại của Tất Vũ cùng thanh Thiên Huyền Kiếm rơi bịch ngay xuống bậc thềm.

Lão loạng choạng lui sau hai ba bước, mặt trắng bệch như tờ giấy, chỗ vết thương ngay sát vai máu phun xối xả như suối.

Đồng Thiên Kỳ gật đầu nói:

- Thiên Huyền kiếm! uy phong năm xưa của ngươi khi tàn sát ở Đảo Đào hoa đâu mất cả rồi?

Vừa nói chàng vừa lừ lừ bước tới trước mặt Tất Vũ.

Kiếm pháp kinh nhân của Đồng Thiên Kỳ dường như có sức thôi miên làm cho Thiên Tâm Quái Cái quên mất ý đồ tẩu thoát của mình, chỉ đến khi Đồng Thiên Kỳ bước tới trước mặt Tất Vũ, lão khất cái mới ý thức trở lại nguy cơ trước mắt của mình.

Tuy nhiên khi Thiên Tâm Quái Cái vừa định cất bước thì Vu Hồi Kiếm đã nhìn lão cười nói:

- Lúc này là thời cơ tốt nhất để thoát thân đây, Hàn huynh xin lượng thứ tiểu đệ không tiện tiễn chân Bị Vu HồI kiếm nhìn thấu ruột gan, Thiên Tâm Quái Cái biết không còn cách thoát thân đó nữa, đôi mắt của lão đảo liên tục, lão khất cái lấy giọng bình tĩnh nói:

- Ngươi cho rằng lão ăn mày ta sợ ư?

Vu Hồi kiếm khinh khỉnh đáp.. - Cái đó trong lòng Hàn huynh tự biết Thiên Tâm Quái Cái cười nhạt trả miếng:

- Vu Hồi kiếm ngươi từng bại dưới tay tiểu tử đó rồi mà - Lão phu tự biết không địch nổi hắn, chẳng lã Hàn huynh cho rằng tự mình có thể kháng cự được hắn ư?

Thiên Tâm Quái Cái quắc mắt nhìn đối phương đáp:

- Dù không kháng cự được cũng chẳng cần tới tay Nhật Nguyệt Bang các ngươi.

- Lão phu cũng biết Hàn huynh đến đây tất có cường lực yểm trợ Ở ngoài. Chỉ sợ Nam Hải võ công tuy tinh diệu nhưng dù có tiêu diệt được Đồng Thiên Kỳ cũng thương tổn rất nhiều nguyên khí, chẳng hay Hàn huynh có nghĩ vậy không?

Thiên Tâm Quái Cái thấy lòng chấn động, nhưng vẫn không lộ ra ngoài mặt chỉ cười nhạt nói:

- Nói vậy thì Nhật Nguyệt Bang các ngươi ở ngoài thủ lợi được rồi?

Vu Hồi kiếm cười gian giảo:

- Hàn huynh quên mất là còn Linh Sơn phái nữa ư ư?

Thiên Tâm Quái Cái sợ người ta phác giác ra lão ở Nam Hải chỉ là vỏ ngoài, nghe Vu Hồi Kiếm nói vậy chợt động tâm liền nhìn thẳng vào mặt Vu Hồi Kiếm hỏi:

- Hóa ra Nhật Nguyệt bang còn có đối địch khác nữa?

Vu Hồi Kiếm đáp:

- Vì thế huynh mới nghĩ đến chuyện liên thủ. chẳng quạ..

- Chẳng qua sao nữa?

Vu Hồi Kiếm nghiêm giọng:

- Chuyện Cửu đỉnh mong Hàn huynh sớm quên đi, vì Đồng Thiên Kỳ còn sống.

Thiên Tâm Quái Cái đanh giọng:

- Lão ăn mày ta đã nói rồi, đi chuyến này là phải thu được kết quả.

Vu Hồi Kiếm trừng mắt đáp:

- Hóa ra chuyến này Hàn huynh rắp tâm đến cướp ư?

Thiên Tâm Quái Cái nói một cách trân tráo:

- Lão ăn mày ta biết rằng các ngươi không có chuẩn bị mà!

Quả thật Vu Hồi Kiếm không phòng bị gì cả, bởi vì Nhật Nguyệt bang hết sức giữ kín tin tức về Cửu đỉnh được giấu ở phân đàn Triết Đông. Lão cố giữ bình tĩnh cười nói:

- Lão phu không chuẩn bị thực. Nhưng lúc này Đồng Thiên Kỳ tạm thời là một trợ thủ đắc lực.

- Ngươi có biết Nam Hải phái tới đây người như thế nào không?

Vu Hồi Kiếm cười nhạt đáp:

- Bất kể là người như thế nào thì lão phu dám tin chắc rằng không cự nổi với Đồng Thiên Kỳ. Hơn nữ lão phu cũng tin Đồng Thiên Kỳ quả thực có bị thương, chỉ không rõ người nào đã cải tử hoàn sinh cho hắn. Chưa biết chừng người đó còn đến đây giúp hắn nữa.

Thiên Tâm Quái Cái nghe xong liền sực tỉnh. Không sai! Tuy Nam Hải phái đến đây hơn một nửa số cao thủ, nếu đấu với Đồng Thiên Kỳ không biết chiếm được ít nhiều tiện nghi. Nhưng nếu Đồng Thiên Kỳ còn có thêm trợ thủ, Nam Hải chưa đánh đã bại là cái chắc.

Nghĩ thế Thiên Tâm Quái Cái bắt đầu do dự Thời gian hai người đối đáp rất ngắn. Lúc này Đồng Thân Kỳ đã bức Thiên Huyền Kiếm đến sát góc tường. Đệ tử phân đàn Triết Đông không ai dám liều mạng xông vào cứu.

Không còn chỗ lùi nữa, Thiên Huyền Kiếm nhìn Đồng Thiên Kỳ đang tiến tới mỗi lúc một gần, run giọng nói:

- Đồng Thiên Kỳ i Giết người thường mạng là cùng. Lão phu hy vọng ngươi cho được chết nhanh chóng.

Giọng nói có vẻ khiếp sợ và khuất phục.

Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng nói; - Phương pháp xử trí Vũ Nội Tam Kiếm các ngươi, tịnh không phải cho đến bây giờ Đồng mỗ mới nghĩ ra!

Thiên Huyền Kiếm kêu lên đầy khiếp nhược:

- Đồng Thiên Kỳ! Ngươi... ngươi độc ác như sói lang vậy ư?

- Đồng mỗ độc ác, sói lang mọi người đều biết. Tất Vũ, ngươi nói thừa mất rồi!

Ngầm rút đổi đoản kiếm từ thắt lưng, Vu Hồi Kiếm nhìn Thiên Tâm Quái Cái nói nhỏ:

- Chúng ta động thủ thôi chứ?

Thiên Tâm Quái Cái nhướng mày hỏi:

- Ngươi nói sao?

Vu Hồi Kiếm đáp:

- Lão phu phát kiếm trước. Sau đó nhân lúc đối phương hoang mang hai chúng ta đánh lén!

Lão khất cái nói:

- Đánh lén ư?

Vu Hồi kiếm gật đầu:

- Đó là cách chắc ăn nhất.

Thiên tâm Quái Cái vốn không ưa Đồng Thiên Kỳ, nghe nói vậy gật đầu biểu thị sự tán đồng.

Vừa thấy Đồng Thiên Kỳ nâng kiếm, Thiên Huyền Kiếm sợ đến toát mồ hôi, đôi mắt tuyệt vọng nhìn đám thủ hạ đệ tử thét lên thất thanh:

- Các ngươi tiến lên chứ!

Chúng nhân đứng dưới bậc thềm vừa rồi chứng kiến Đồng Thiên Kỳ chỉ hạ chiêu kiếm chém cụt tay Tất Vũ nên ai nấy đều khiếp vía, nghe kêu vẫn làm lơ không dám động.

Thiên Huyền kiếm vừa giận vừa sợ quay sang Vu Hồi Kiếm giọng cầu khẩn:

- Tổ sư gia!

Vu Hồi Kiếm sợ Đồng Thiên Kỳ quay đầu liền giấu hai thanh đoản kiếm ra sau lưng, trầm giọng bảo:

- Sau khi ngươi chết chúng ta tất sẽ vì ngươi mà báo thù.

Thấy chủ không còn để ý đến mình nữa, Thiên Huyền Kiếm thở dài nói:

- Lão phu không chịu hối, lão phu bị Nhật Nguyệt Bang lợi dụng rồi.

Đưa cặp mắt thất thần nhìn Đồng Thiên Kỳ, run giọng:

- Đồng Thiên Kỳ! Nếu trong lòng ngươi còn chút nhân từ, thì hãy giết chết ta ngay đi.

Nói xong hai chân mềm nhũn, lão ngã mọp xuống đất.

Đồng Thiên Kỳ cười lạnh lùng:

- Đồng mỗ có lòng nhân từ cũng không dành cho Vũ Nội Tam Kiếm các ngươi đâu!

Dứt lời, chàng vung kiếm. Thiên Huyền Kiếm lập tức bị tiện cụt cả hai chân nằm giẫy giụa trong vũng máu.

Cũng trong lúc kiếm Đồng Thiên Kỳ vừa chém xuống, từ trong đại sảnh bắn ra hai đạo hàn quang nhằm vào hai vai chàng. Gần như đồng thời, hai tiếng thét vang rền, Vu Hồi Kiếm và Thiên Tâm Quái Cái lao ra khỏi sảnh môn.

Hồi 70 - Một Kiếp Làm Thương Thần Quái Cái

Hai bóng người lao ra khỏi đại sảnh chính là Thiên Tâm Quái Cái và Vu Hồi Kiếm.

Tuy cùng mục tiêu là Đồng Thiên Kỳ nhưng trên mặt mỗi người biểu lộ sắc thái khác nhau. Trong ánh mắt của Vu Hồi Kiếm chứa sự giảo hoạt và mưu mô thâm độc, còn trên mắt lão khất cái lại đầy sát cơ.

Sau khi tiện đứt đôi chân Thiên Huyền Kiếm, Đồng Thiên Kỳ không thu kiếm lại mà xoay người vung kiếm một vòng tạo thành một đường sáng lóe.

Hai tiếng binh khí chạm nhau loảng xoảng chói tai. Hai thanh đoản kiếm bị đứt làm bốn đoạn tán lạc rơi xuống, cũng vừa lúc chưởng phong của Thiên Tâm Quái Cái ồ ạt công vào.

Đồng Thiên Kỳ không kịp thu kiếm về chống đỡ nữa, chàng liền dùng tả chưởng vội vàng ngưng tụ công lực phát ra chiêu nghênh tiếp.

"Bình" một tiếng, tuy thanh âm không lớn nhưng cũng đủ làm những đệ tử đứng dưới bậc thềm chao đảo. Thiên Tâm Quái Cái bị bức lùi tới ba bốn bước. Người chưa kịp trán định lão đã liếc sang bên không tin được rằng Vu Hồi Kiếm vẫn không hề xuất thủ.

Đôi mắt sắc như dao chém của Đồng Thiên Kỳ nhìn thẳng vào mặt lão khất cái, chàng buông giọng khinh miệt:

- Lão hóa tử! Hôm nay nhà ngươi không bảo vệ được tính mạng của mình.

Chàng tra Long Thủ Kiếm vào bao, và nói:

- Vì Tiềm Long công mà suốt đời ngươi không từ thủ đoạn nào dể được nó. Chắc ngươi không ngờ chẳng những không thể đem nó tung hoành trên giang hồ mà ngược lại chính vì nó mà táng mạng!

Vốn đã sợ, giờ đây Thiên Tâm Quái Cái không còn chút tự tin nào vào công lực của mình. Ngay cả đến chuyện bỏ trốn để thoát thân cũng không cầm chắc. Tuy là căm hận Vu Hồi Kiếm đến khắc cốt ghi xương nhưng do tình thế bức bách nên không dám biểu lộ ra mặt.

Không trả lời Đồng Thiên Kỳ, lão khất cái rũ đôi mi bạc xuống nhìn thân thể cụt lũn của Thiên Huyền Kiếm rồi quay sang Vu Hồi kiếm cười nói:

- Lão phu không ngờ phân đàn Triết Đông có hôm nay.

Vu Hồi Kiếm cũng cười to nói:

- Hàn huynh! Huynh đệ nghĩ đi nghĩ lại mãi chưa biết nên đi theo con đường nào đây?

Thiên Tâm Quái Cái liếc nhìn Đồng Thiên Kỳ hừ lên một tiếng rồi nói:

- Ngươi nói vậy đã rõ rồi. Định dùng kế dụ hổ nuốt sói chứ gì!

Đương nhiên lão nói cốt cho Đồng Thiên Kỳ nghe.

Vu Hồi kiếm không phủ nhận, cũng không trực tiếp thừa nhận chỉ cười nói:

- Đồng Thiên Kỳ có cừu địch khắp thiên hạ, công bên nào trước cũng như nhau cả...

Lão khất cái vội ngắt lời:

- Ngươi cho rằng đêm nay hắn công lão ăn mày ta trước ư?.

- Hàn huynh, huynh đệ cũng chưa chắc chúng ta đành chờ xem vậy!

Thiên Tâm Quái Cái theo khẩu khí cũng như hàng động của Vu Hồi Kiếm biết rằng đêm nay không có khả năng liên thủ với lão liền sầm mặt cười nhạt nói:

- Lão nhi! ngươi đừng quên Nhật Nguyệt Bang đối với Đồng Thiên Kỳ có mối thù đốt nhà giết cha mẹ!

Vu Hồi kiếm vốn giảo hoạt, lão không biện bạch mà cười nói:

- Hàn huynh, chuyện này Đồng Thiên Kỳ biết rõ hơn ngươi nhiều!

Thiên Tâm quái cái nhìn chằm chằm vào bộ mặt lãnh đạm của Đồng Thiên Kỳ hồi lâu rồi chợt nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi định tính sổ với ai trong hai chúng ta trước đây?

Vu Hồi Kiếm hiểu ngay thâm ý của lão khất cái, liền chen vào hỏi:

- Nếu hắn chọn Nhật nguyệt Bang chúng ta thì Hàn huynh định trợ giúp hắn ta một tay chăng?

- Không sai! lão ăn mày ta sẽ xuất thủ tuy nhiên không phải để giúp hắn mà chỉ là cho lão nhi thất tín ngươi chút phục ứng thôi.

Vu Hồi Kiếm cười to:

- Hô hô hộ.. Hàn huynh thật tâm cơ linh mẫn!

Không thèm lý đến lão Thiên Tâm Quái Cái bảo Đồng Thiên Kỳ:

- Tiểu tử ngươi chọn đi.

Sau khi biết Thiên Tâm Quái Cái đầy thâm mưu độc kế quan điểm của Đồng Thiên Kỳ liền thay đổi. Chàng nghĩ thầm:

- Người này thâm hiểm tàn bạo lại không có tín nghĩa gì, Chỉ nghĩ đến lợi cho riêng mình. Nếu tối nay không trừ được, chỉ sợ sau khi thoát thân rồi hắn không bỏ qua Tiềm Long Cửu đỉnh, lợi dụng lúc ta và Vu Hồi kiếm giao thủ mà đoạt mất. Sau đó hắn không xuất đầu lộ diện cho đến khi thành tựu. Khi đó không những thù riêng chưa biết khi nào trả được mà tác hại cho võ lâm cũng không nhỏ. Còn Vu Hồi Kiếm thì trong khoảng thời gian ngắn chưa thể rời khỏi nơi đây được!".

Nghĩ vậy xong chàng nhìn Thiên Tâm Quái Cái nói:

- Hàn Tâm ẩn! Đêm nay đại hạn của ngươi tới rồi.

Lão khất cái rất hy vọng Đồng Thiên Kỳ chọn Vu Hồi kiếm giao thủ trước, lúc đó lão sẽ thừa cơ thoát thân rồi cướp lấy Cửu đỉnh, thấy Đồng Thiên Kỳ không bị mắc lừa lão biết rằng cuộc chiến đêm nay khó tránh liền hiện sát cơ cố trấn tỉnh cười nói:

- Ta và ngươi đấu chưởng được chứ?

Đưa mắt nhìn Thiên Tâm Quái Cái luồn tay vào ống tay áo, Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Tôn giá đã tự mình quyết định thôi!

- Lão khất cái ta sớm đã nghĩ cách đối phó với ngươi nhưng cho đến nay vẫn chưa có cơ hội. Đêm nay ta và ngươi sẽ ra tiểu viện đấu với nhau ba trăm hiệp được chứ?

Nói xong chỉ xuống quang trường dưới thạch cấp.

Vu Hồi Kiếm chừng như hiểu mưu mô của lão khất cái liền hướng xuống chúng nhân đứng dưới thạch cấp phất tay một cái ra lệnh:

- Các ngươi tránh ra!

Không biết lão vô tình hay cố ý nhưng tay phất một cái khi rút xuống vừa vặn đặt đúng chuôi thanh đoản kiếm ở thắt lưng.

Hành động đó không lọt khỏi tầm mắt Đồng Thiên Kỳ.

Chàng quay sang lão khất cái nói:

- Ba trăm hiệp... chỉ sợ tôn giá không xứng.

Trong lòng đã nảy ý đồ, lão khất cái không dám chọc giận Đồng Thiên Kỳ để chàng động thủ vào lúc ấy, chỉ cười nói:

- Tiểu tử ngươi chớ đại ngôn? Ai xứng ai không sẽ biết ngay thôi!

Đồng Thiên Kỳ đã sớm liệu việc nên cũng nói gọn:

- Vậy thì Đồng mỗ xuống trước đây!

Nói xong quay người, tay phải cũng đặt vừa tầm chuôi kiếm, chàng đi tới thạch cấp.

Thiên Tâm Quái Cái cả mừng, hai tay đột nhiên phất mạnh. Cùng lúc ấy, hữu thủ của Vu Hồi Kiếm cũng lắc cổ tay một cái.

Làm như không hay biết gì động tác của hai người sau lưng, Đồng Thiên Kỳ vẫn điềm nhiên bước tới bậc cửa. Nhưng khi vừa đặt chân sắp nhảy xuống thạch cấp đầu tiên, Đồng Thiên Kỳ chợt quay người lại vung kiếm lên quay tít quanh người tạo thành một bức tường chắn bất khả xâm phạm.

Chỉ trước đó một cái chớp mắt hai tay Thiên Tâm Quát Cái vung phất ra không một tiếng động, từ hai ống tay áo phát xuất vô số mũi độc châm như một chùm ánh sáng nhằm vào Đồng Thiên Kỳ.

Đồng thời với lão khất cái phát độc châm, Vu Hồi Kiếm cũng phóng thanh đoản kiếm ra, nhưng không phải nhằm vào Đồng Thiên Kỳ mà mục tiêu là Thiên Tâm Quái Cái Hai người không ai ngờ rằng Đồng Thiên Kỳ đã phòng bị trước khi vừa thi hành xong độc kế của mình, thấy Đồng Thiên Kỳ đối phó được, cả hai đều sững sờ hối hận mình đã tính nhầm.

Thiên Tâm Quái Cái hối hận vì lão dùng Thất Bộ Truy Hồn Mang quá sớm đã một lần vô tác dụng để đối phương cảnh giác thì khi giao thủ khó tìm được cơ hội để ám toán.

Vu Hồi Kiếm thì hối hận vì đinh ninh rằng cú đánh của Thiên Tâm Quái Cái ắt thành công. chỉ cần trong một chốc lát lão cao hứng vì đối phương trúng kế thanh đoản kiếm sẽ kết thúc đời lão ta, như vậy Nhật Nguyệt bang đã loại được hai đại địch, thế là một phát tên giết được ai con thỏ.

“Viu víu vịu..” một loạt thanh âm liên tiếp. Dưới bậc thềm có nhiều đệ tử của phân đàn Triết Đông bị độc châm tán lạc từ tay Thiên Tâm Quái Cái cũng có, do Đồng Thiên Kỳ gạt bay ra cũng có cắm vào người, chỉ trong chốc lát gào lên thất thanh, mặt đen bầm lại ngã xuống chết tức khắc.

Ngẩn người nhìn Đồng Thiên Kỳ gạt hết những mũi độc châm của mình, Thiên Tâm Quái Cái lại không ngờ rằng mình cũng bị ám toán. Lão chợt phát hiện sau lưng một luồng hàn phong vừa kịp né tránh sang bên trái đã thấy thanh đoản kiếm sượt qua vai phải đứt một đường dài ước chừng vài tấc.

Lão biến sắc quay nhìn Vu Hồi kiếm nghiến răng rít lên:

- Vu Hồi lão nhi! Hàn Tâm ẩn ta có ngày sẽ nhai sống tim mi!

Nói xong lão hú dài một tiếng phóng xuống quảng trường phi thân biến mất.

Đồng Thiên Kỳ không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, vừa khua bạt hết độc châm của Thiên Tâm Quái Cái xong, chàng vừa dừng kiếm đã thấy lão cái co chân phóng xuống quảng trường.

Đồng Thiên Kỳ nói:

- Lão họ Hàn kia định thoát khỏi tay Đồng mỗ nữa ư?

Chàng vội phi thân rời khỏi hành lang đuổi theo.

Vu Hồi Kiếm thấy tình thế biến chuyển ngoài dự tính của lão thì sững sờ đứng lặng, nhưng tư lự một hồi đột nhiên lão lấy làm đắc ý thốt lên:

- Hàn Tâm ẩn chuyến này tất dụ Đồng Thiên Kỳ vào cạm bẫy của Nam Hải rồi.

Đồng Thiên Kỳ khó có khả năng thoát hiểm, tuy vậy Nam Hải cũng sẽ tổn thất không ít.

Một mũi tên được hai con thỏ, ha hạ.. Nhật Nguyệt Bang ắt sẽ hưng thịnh hơn nhiều!

Lão nghĩ ngợi như vậy rồi truyền lệnh cho chúng đệ tử từ nãy giờ vẫn giương mắt ngơ ngác đứng dưới thạch cấp:

- Các ngươi bảo hộ phân đàn cho tốt, ta về tổng đàn đây!

Lát sau bóng lão đã khuất trong màn đêm oo Thiên Tâm Quái Cái rời khỏi phân đàn Triết Đông rồi chạy thục mạng một lúc nữa mới dám chậm bước suy tính. Thoạt đầu lão định về nơi tụ tập của chúng nhân Nam Hải ở phía Đông. Nhưng vừa quay đầu nhìn lại lại đã thoáng thấy một nhân ảnh màu trắng đang phóng nhanh tới. Lão biết ngay đó chính là Đồng Thiên Kỳ đang đuổi theo.

Lúc còn chưa bị thương lão còn sợ Đồng Thiên Kỳ như thế, huống gì lúc này lão đã bị trúng một vết kiếm của Vu Hồi Kiếm đau nhức khó chịu thì còn bụng dạ nào mà đối địch với chàng?

Không cần đắn đo gì lão cứ nhắm hướng nào xa Đồng Thiên Kỳ mà chạy.

Vậy là Thiên Tâm Quái Cái bị Đồng Thiên Kỳ bức bách phải chạy theo hướng tây nghĩa là càng lúc càng xa thêm nơi tập trung của người Nam Hải phái.

Chừng ba bốn dặm đột nhiên lão khất cái phát hiện thấy phía trước mặt có bóng người vận ngân y. Lão hốt hoảng lùi lại nấp sau một gốc cây lớn.

Đến gần cách Thiên Tâm Quái Cái chừng một trượng lão nhận thấy đó là một thanh niên chừng hăm bốn hăm lăm tuổi, thần thái đạo mạo, bận y phục bằng tơ dệt màu bạc.

Ngân y thanh niên dừng bước cười nói:

- Tôn giá có phải là Thiên Tâm Quái Cái đó không? Đừng trốn nữa!

Lão khất cái nghe hỏi biến sắc nhưng không biết làm thế nào đành bước ra.

- Ngươi là ai? Có phải đến tìm Hàn Tâm ẩn ta không?

Ngân y thiếu niên gật đầu:

- Không sai! ngươi đoán đúng.

Thiên Tâm Quái Cái cố giấu vẻ lo lắng nói:

- Lão ăn mày ta nhớ chưa hề gặp ngươi ở đâu cả.

Ngân y thanh niên trả lời:

- Bổn công tử cũng chưa gặp ngươi. Chuyến này tới đây là do việc của Đồng Thiên Kỳ.

Còn chưa biết dụng ý của đối phương thế nào, Thiên Tâm Quái Cái buông một câu hỏi thăm dò:

- Vậy thì ngươi tới đây theo lệnh của Đồng Thiên Kỳ rồi.

Trên mặt ngân y thanh niên hiện vẻ bực tức. Chàng ta lạnh giọng nói:

- Bổn công tử chẳng qua đến đây giúp hắn.

Tuy trong lòng hoảng hốt nhưng lão khất cái vẫn không đổi sắc mặt. Lão cười nhạt nói giọng châm chọc:

- Giúp hắn ư? Hô hô hộ.. Các hạ không thấy tự đánh giá mình quá cao sao?

Đồng Thiên Kỳ từ khi xuất đạo tới nay, lão ăn mày ta chưa hề nghe nói hắn cần ai giúp đỡ bao giờ! Chắc rằng thấy Đồng Thiên Kỳ có nhiều danh vọng mà ngươi đến cầu thân đó thôi!

Ngân y thanh niên chính vì sư muội mà tới, trong bụng có phần bất mãn, nghe Thiên Tâm Quái Cái nói khích liền quát lên:

- Nói bậy, bổn công tử là người nào mà thèm cầu thân với hắn? Ta đến đây chỉ vì nể mặt sự.. vị bằng hữu thôi.

Thiên Tâm Quái Cái biết có ẩn tình nghĩ thầm:

“Vị bằng hữu có lẽ là sư huynh sư thừa gì đó, nếu không việc gì hắn ấp a ấp úng như thế, ta nên lợi dụng cơ hội này".

Lão liền nhấp nháy cặp mắt ti hí nói:

- Vì người mà không sợ hại đến mạng mình... tiểu tử ngươi kinh nghiệm giang hồ còn quá ít, chẳng bù cho lão phụ..

Ngân y thiếu niên thoáng chấn động, liên tưởng đến sự việc vừa qua rồi cười nói:

- Bổn công tử tuy kinh nghiệm giang hồ còn ít nhưng không đến nỗi bị người xỏ mũi đâu!

Thiên Tâm Quái Cái là người vô cùng giảo hoạt, thì chỉ cần nhìn thái độ thần sắc là có thể đoán được suy nghĩ của đối phương rồi, lão vội cười nói:

- Ngươi chỉ tưởng thế thôi, hiện tại ngươi đang bị người xỏ mũi đấy thôi Ngân y thanh niên lại bực dọc nói:

- Ngươi nói gì? Chẳng lẽ sự. vị bằng. hữu lại xỏ mũi ta ư?

Thiên Tâm Quái Cái đến lúc này hầu như đã rõ chuyện rồi liền ngửa mặt cười to:

- Hắc hắc hắc... mỗi người đều có chí riêng không thể ép buộc được... chờ khi Đồng Thiên Kỳ báo cừu phục hận xong, ngươi chỉ việc ôm hận trong lòng mà giương mắt nhìn hắn đắc ý với hạnh phúc cùng người khác... hô hộ.. đáng phục! đáng phục!

Lão khất cái đã chọc đúng nỗi đau khổ và ghen tỵ trong lòng ngân y thanh niên.

Chàng ta nghĩ đến vị sư muội tươi tắn hoa nhường nguyệt thẹn mà không nén được sự tị hiềm và uất hận.

Không rời mắt khỏi thanh niên lão khất cái như đã đọc hết diễn biến nội tâm đối phương, liền cố nén cơn đau nhức trên vai nghiêm giọng nói:

- Lão ăn mày ta vốn ghét sự bất công nên có thể giúp ngươi một tay, ngươi hãy đến ngay trấn thành phía đông gần đây thông tri cho người của Nam Hải phái nói rằng ta và Đồng Thiên Kỳ chờ họ Ở Vọng Nguyệt đài ở phía tây cách trấn năm mươi dặm, nói chúng lập tức lên đường.

Lão lại rút từ thắt lưng ra một chiếc ngọc phù đặt xuống đất nói thêm:

- Ngươi cứ đưa chiếc lệnh phù này ắt họ sẽ tin!

Dứt lời lão phi thân về hướng tây.

Đưa mắt nhìn chiếc ngọc phù, ngân y thanh niên không ngăn trở cứ để mặc lão khất cái đi mất rồi bước đến nhặt nó lên lẩm bẩm:

- Đồng Thiên Kỳ ta và ngươi chưa có mối thâm giao nào nên ta không có nghĩa vụ phải làm vật hy sinh cho ngươi được.

Ngân y thanh niên nói đoạn cất chiếc ngọc phù vào túi đưa mắt nhìn quanh thấy trước mặt chừng mười trượng, Đồng Thiên Kỳ đang chạy tới.

Ngân y thanh niên giấu nổi ghen tức lên tiếng hỏi:

- Đồng công tử tìm ai thế?

Đồng Thiên Kỳ ngơ ngác mất một lúc, chợt nhận ra ngân y thanh niên chàng bình tâm trở lại hỏi:

- Huynh đài có thấy Thiên Tâm Quái Cái qua đây không?

Tránh nhìn vào mắt Đồng Thiên Kỳ, ngân y thanh niên hỏi lại:

- Có phải một lão già ở cái bang không?.

Đồng Thiên Kỳ gật đầu:

- Phải, chính lão, tại hạ mới đuổi theo lão ta từ phân đàn Triết Đông lại đây, mới qua bức tường viện thì lão biến đâu mất.

Ngân y thanh niên liếc nhìn Đồng Thiên Kỳ nói:

- Tiếc rằng tại hạ không biết Đồng công tử truy đuổi hắn, không thì đã giúp công tử giữ hắn lại rồi...

Đồng Thiên Kỳ vội nói:

- Không dám phiền huynh đài chuyện đó, chỉ hỏi huynh đài có biết lão chạy đường nào không?

Thanh niên trả lời:

- Lão vừa hỏi huynh đệ đường tới Vọng Nguyệt đài, chắc đang chạy lên đó.

Đồng Thiên Kỳ không thuộc địa hình vùng này liền gấp giọng hỏi:

- Huynh đài biết dường tới đó chứ?

Ngân y thanh niên gật đầu làm ra vẻ nhiệt tình:

- Huynh đệ có thể đưa Đồng công tử tới đó Đồng Thiên Kỳ lắc đầu nói:

- Không dám, tại hạ chỉ phiền huynh đài chỉ giúp đường đã lấy làm cảm kích lắm rồi!

Thanh niên xua tay cười nói:

- Đồng huynh chớ khách khí, huynh cứ theo hướng tây mà đi đến thẳng Thiên Đài Sơn, đỉnh cao đầu tiên chính là Vọng Nguyệt Đài chỉ cần theo hướng chính tây là thế nào cũng tìm được.

Đồng Thiên Kỳ buông câu cảm tạ rồi phi thân thẳng hướng tây lao đi.

Dõi theo Đồng Thiên Kỳ một lúc ngân y thanh niên quay người đi nhanh về phía trấn.

Thanh niên đi chưa bao lâu thì cách đó chừng mười trượng sau một phiến đá lớn vẳng ra một tiếng thở dài phiền muộn, lát sau hiện một nhân ảnh vận y phục màu trắng đi theo hướng Đồng Thiên Kỳ vừa mất dạng.

oo Theo sự hướng dẫn của ngân y thanh niên, Đồng Thiên Kỳ cứ hướng tây đi được chừng bốn mươi dặm quả nhiên tới được một dãy núi lớn, nhưng đứng dưới nhìn lên lại thấy cây mọc nhấp nhô, đồi này tiếp liền núi khác, không thể nhận ra đỉnh nào cao hẳn lên. Đồng Thiên Kỳ lo lắng nghĩ thầm:

- Đây có hai lối rẽ, vừa rồi ta quá vội nên không kịp hỏi tới chân núi rồi theo hướng nam hay hướng bắc nữa.

Sợ chần chừ làm Thiên Tâm Quái Cái đi mất nên chàng vội thi triển khinh công nhằm hướng bắc mà chạy. Qua gần một canh giờ đi được ước chừng hai mươi dặm Đồng Thiên Kỳ thấy núi càng thấp biết mình đà nhầm đường liền vội vàng quay lại.

Lần này Đồng Thiên Kỳ đi về hướng nam, chỉ hơn mười dặm đã thấy hiện ra một đỉnh núi hình tháp bút nhô cao. Tuy chưa tin chắc lắm nhưng chàng cũng nhanh chóng phóng tới chân núi.

Đỉnh tháp bút cao lên gần như thẳng đứng tới năm sáu mươi trượng, trên sườn lởm chởm đá tai mèo và những vách núi dựng đứng. Nếu người đó không biết võ công có lẽ phải đi mất một buổi mới tới đỉnh.

Đồng Thiên Kỳ nhớ lại lộ tình một lúc rồi quả quyết phi thân lên núi. Chỉ cần nửa thời khắc đã lên tới đỉnh.

Từ dưới chân nhìn lên tấy đỉnh núi nhọn hoắc, nhưng không ngờ đến nơi lại thấy nó bằng phẳng như một võ đài, diện tích có tới sáu bảy trượng vuông, ở giữa trống rãi nhưng chung quanh có cây mọc lúp súp như một bức tường bao quanh màu xanh thẫm.

Có lẽ đây chính Là Vọng Nguyệt đài? Còn lão khất cái đang ở đâu? Hay lão đã đi mất rồi Đồng Thiên Kỳ vừa nghĩ xong thì chợt nghe trước mặt có tiếng cười trầm đục rồi một giọng nói quen thuộc vang lên:

- Đây đúng là Vọng Nguyệt đài, lão ăn mày ta đợi ngươi đã lâu rồi!

Chính giọng nói của Thiên tâm quái Cái Hàn Tâm ẩn.

Dưới ánh trăng mờ nhạt, sắc mặt lão khất cái hiện ra trắng bạch đủ thấy thương thế lão không phải là là nhẹ. Chỉ có lúc này trên khuôn mặt đầy nếp nhăn không còn nỗi sợ hãi nữa.

Căng mắt nhìn lão khất cái đứng cách mình chừng bốn trượng, Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng nói:

- Hàn Tâm ẩn! Gọi đồng bọn ra đây!

Thiên Tâm Quái Cái làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi lại:

- Tiểu bối, ngươi bảo gọi ai?

Đồng Thiên Kỳ buông giọng khinh miệt:

- Lão ăn mày nếu như chỉ một mình thì ngươi đã bỏ chạy lâu rồi, ai chẳng biết ngươi có người tiềm phục? Gọi chúng nhanh đi nếu không ngươi sẽ hối hận đấy!

Thiên Tâm Quái Cái cười to:

- Ha ha hạ. quả là ngươi cũng có trí tuệ đấy! Nhưng tiếc rằng bây giờ thân ngươi đã ở trong lồng rồi có mọc cánh cũng không ra thoát!

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt đáp:

- Tôn giá nói cứng như vậy chẳng qua dựa vào đám phục binh, dám hỏi ngươi có bao nhiêu đồng bọn?

Đúng là dưới những tán cây có người ẩn nấp, họ chính là những người ở trấn được ngân y thiếu niên thông báo tới đây để giết Đồng Thiên Kỳ. Trong lúc chàng lạc đường họ đã tới trước đợi sẵn, đó là cái may lớn cho Thiên Tâm Quái Cái.

Đồng Thiên Kỳ vừa nói xong thì nghe xung quanh phát xuất ba tiếng cười, tiếp theo từ hướng chính nhưng chếch hai bên tả hữu hiện ra hai lão nhân râu tóc bạc trắng, một lão bận áo màu lục, một lão màu hồng. Tuy không quay đầu lại nhưng Đồng Thiên Kỳ cũng biết rằng sau lưng chàng còn có một người nữa.

Hồng bào lão nhân nhìn Đồng Thiên Kỳ một lúc rồi hỏi:

- Ngươi là Đồng Thiên Kỳ?

Thanh âm tuy không cao nhưng nghe đến nhức tai.

Tuy Đồng Thiên Kỳ có cảm thấy lo lắng nhưng không biểu lộ ra, chỉ cười đáp:

- Tuy tôn giá có biết Đồng Thiên Kỳ nhưng Đồng mỗ lại không nhận ra được tôn giá.

Hồng bào lão nhân nghe câu nói móc rất tức giận nhưng cố nhịn nói:

- Chỉ vì tiểu tử ngươi kiến thức nông cạn Thiên Tâm Quái Cái vội tiếp lời:

- Đồng Thiên Kỳ! Ngươi chỉ làm bộ, lẽ nào không biết Nam Hải Tam Thần?

Tuy lòng đã thấy chấn động nhưng Đồng Thiên Kỳ vẫn bình tĩnh đáp:

- Tên họ Hàn! Nếu ngươi không nói lai lịch họ ra thì làm sao Đồng mỗ biết được?

Thiên Tâm Quái Cái cảm thấy cầm chắc phần thắng nên cười đắc ý:

- Phái Nam Hải, trừ hai vị trưởng lão ra thì Tam thần giữ địa vị tối cao, trước khi chết ngươi còn gì chưa rõ thì cứ hỏi hết đi?

Lục bào lão nhân đột nhiên ngắt lời:

- Thiên Tâm Quái Cái ngươi nói quá nhiều đó!

Thiên Tâm Quái Cái đang cao hứng nhưng nghe vậy vội im bặt không dám nói thêm nữa.

Thấy tình thế đó, Đồng Thiên Kỳ hơi lo nên cố đề phòng. Võ công của Thiên Tâm Quái Cái tuy không bằng chàng nhưng bọn Tam Thần chắc cao thâm hơn lão nhiều, có thế lão khất cái mới xuất đại ngôn như vậy, đủ biết lão cầm chắc rồi.

Lục bào lão nhân quát Thiên Tâm Quái Cái xong rồi bèn quay sang Đồng Thiên Kỳ nói:

- Thiếu niên! Đêm nay trước mắt ngươi chỉ có hai con đường để chọn.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Có phải hai con đường đó do ba vị sắp đặt cho Đồng mỗ?

Lục y lão nhân gật đầu; - Lão phu danh xưng là "Lục Đả Thần", vị này là "Liệt Hỏa Thần", còn vị sau lưng ngươi là "Kim Giáp Thần".

Tuy không quay đầu nhưng Đồng Thiên Kỳ đoán chắc lão nhân sau lưng vận hoàng bào, chàng bình thản nói:

- Tôn giá cứ bàn vào chính đề!

Lục bào lão nhân đều giọng:

- Ngươi nói đúng, ba người chúng ta đã an bài cho ngươi hai con đường, tự bản thân ngươi hãy chọn một.

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười nói:

- Ba vị có xứng đáng làm việc đó không? Đồng mỗ chưa nói trước, tuy nhiên để giữ lễ mạo, Đồng mỗ vẫn nên hỏi trước đó là ba vị còn đợi gì.

Hồng bào lão nhân tức Liệt Hỏa thần thấy thái độ của Đồng Thiên Kỳ không coi bọn họ vào đâu liền quát vang:

- Một là quy thuận Nam Hải,tội sát hại đệ tử bổn bang sẽ được bỏ qua và bổn phái sẽ trọng dụng ngươi.

Đồng Thiên Kỳ quét mắt nhìn Thiên tâm Quái Cái hỏi:

- Nếu Đồng mỗ gia nhập Nam Hải thì vị này sẽ ra sao?

- Bỏ hết mọi ân oán, ai có công lớn hơn thì sẽ được trọng nhiệm.

Đồng Thiên Kỳ hỏi tiếp:

- Còn con đường thứ hai?

Lục dã thần nói với giọng đe dọa:

- Đưa đầu ngươi về Nam Hải.

Đồng Thiên Kỳ gật đầu cười nói:

- Trên thế gian này, người muốn lấy thủ cấp của Đồng mỗ ở nơi đâu cũng có, nhưng người nào mơ mộng nói rằng muốn lấy, có khả năng bảo vệ thủ cấp của mình không mới là vấn đề!

Lục Dã Thần nghe xong cười lên một tràng dài:

- Hô hô hộ.. Đồng tiểu tử! Ngươi cho rằng lấy câu nói đó mà dọa được ba chúng ta ư?

Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng:

- Nếu tôn giá cho rằng Đồng mỗ buông giọng dọa người thì cứ dùng sự thực chứng minh, không cần nói nhiều vô ích.

Lục Dã thần cười kha kha nói:

- Vậy thì ngươi lựa chọn cách thức!

Đồng Thiên Kỳ nói giọng tỉnh khô:

- Đài phong rộng ước chừng sáu trượng vuông chính là một trường đấu lý tưởng.

Ai chết thì bị hạ đài để khỏi làm ô uế Vọng Nguyệt Đài này. Nhưng…

Đồng Thiên Kỳ không nói hết câu, Lục Dã Thần quát:

- Còn gì nữa?

- Nhưng không biết ba vị có thấy ngợp quá không?

Lục Dã Thần ngửa mặt cười lớn:

- Ha ha hạ.. tiểu tử? Ngươi là hạng ếch ngồi đáy giếng chẳng biết trời cao đất dày gì cả, ngươi tự đánh giá mình quá cao đấy!

Nói rồi đến trước Đồng Thiên Kỳ cách một trượng - Lão phu nhường ngươi công trước hai chưởng.

Đồng Thiên Kỳ cười nói:

- Đồng mỗ lại muốn nhường tôn giá hai chưởng.

Lục Dã thần giận dữ quát:

- Ngươi dám ư Mi tâm huyệt của Đồng Thiên Kỳ đỏ rần lên, Thiên Tâm Quái Cái trông thấy thốt lên:

- Coi chừng hắn!

Đồng Thiên Kỳ từ từ bước tới lạnh giọng:

- Chờ tôn giá biết rõ Đồng mỗ dám hay không thì tôn giá sẽ rất hối hận vì nói ra những lời đó!

Lục Dã Thần trừng mắt nói:

- Tiểu tử, đêm nay lão phu sẽ cho ngươi thấy những người không cần đại ngôn có thể làm gì, xuất thủ đi!

Cự ly của hai người chỉ có năm thước, Đồng Thiên Kỳ hừ một tiếng rồi nói:

- Tôn giá tiếp chiêu!

Dứt lời hữu chưởng vung ra rồi rụt ngay về, tả chưởng lúc đó đã tụ đủ công lực.

Thấy tốc độ xuất thủ của đối phương, Lục Dã Thần đã hoảng, nhưng không thấy chưởng phong thì lão lấy làm ngạc nhiên hơn. Lão không dám khinh địch vội tụ đầy công lực vào hữu chưởng, nhanh như chớp đánh thốc ra, chưởng phong nghe vù vù như vũ bão uy mãnh vô cùng.

Hồi 71 - Bị Mắc Lừa Quái Cái Mạng Vong

Giữa hai người khoảng cách không chỉ có năm thước, xuất thủ lại nhanh nên sau một tiếng nổ ầm vang, đất đá từ mặt đất vỡ vụn bắn lên rào rào mịt mù trời đất.

Giữa đám hổn mang dó chợt vang lên tiếng nói dõng dạc của Đồng Thiên Kỳ:

- Hãy thử một chưởng này của ta?

Lục Dã Thần chưa kịp định thần thì chợt thấy giữa mịt mù cát bỗng hiện ra một hình bàng long chưởng ấn đã tới sát ngực mình.

Tuy công lực cua lão so với Đồng Thiên Kỳ không thua kém bao nhiêu nhưng trước đó đã có lòng khinh địch, lại chưa vận đủ công lực, ngay chưởng đầu tiên đã bị bức thoái lùi đến bốn bước, người chưa kịp ổn đã thấy Tiềm long công phát ra rồi, tuy chưa trông thấy Tiềm Long công bao giờ nhưng cũng đã từng nghe đồn đại, trong trường hợp đó còn lòng dạ đâu mà đối địch?

Lão thất kinh vội vàng nhảy lùi lại hơn mười thước đến tận bức tường cây mới dừng lại.

Hai lão nhân khác là Liệt Hỏa Thần và Kim Giáp thần đứng ngoài quan chiến thấy Đồng Thiên Kỳ trong chớp mắt đã xuất liền hai chưởng tuy thấy đại ca bị khốn cũng không kịp đến tương trợ.

Đồng Thiên Kỳ xuất tả chưởng vẫn chưa đả thương được đối thủ thì bụng cũng hơi kinh hãi, vừa định đuổi theo chợt trông thấy Thiên Tâm quái Cái đứng cách chàng chỉ bảy tám thước liền sấn tới trước mặt lão.

Vào lúc ấy Liệt Hỏa Thần và Kim Giáp Thần đã vận đủ công lực, hai người bốn chưởng cùng xông tới.

Đồng Thiên Kỳ tuy không quay đầu lại nhưng nhận thấy một luồng áp lực phía sau lưng cũng đoán ra cả hai đối thủ đang cùng công tới.

Đồng Thiên Kỳ thét to lên một tiếng rồi nhảy vút lên không lao xuống khỏi đỉnh núi.

Vốn lo lắng sợ Đồng Thiên Kỳ đêm nay trốn thoát thì sau này tất có ngày mang họa sát thân, bởi vậy vừa thấy Đồng Thiên Kỳ rời khỏi đại phong, Thiên Tâm Quái Cái quên hẳn vết thương đang đau nhói, hét to một tiếng lao theo.

Tuy nhiên lão khất cái là người cơ trí biết Đồng Thiên Kỳ thấy mình đuổi theo tất chờ ở dưới tranh thủ khi lão lơ lững trên không sẽ xuất chưởng, vì thế trước khi lao xuống lão đã vận đủ mười thành công lực vào song chưởng rồi.

Tam Thần thấy Thiên Tâm Quái Cái đuổi theo địch thủ thì đứng nhìn nhau, Lục Dã Thần trầm giọng nói:

- Chúng ta cùng xuống đi!

Thế rồi cả ba cùng theo nhau xuống núi.

Ở giữa dốc Đồng Thiên Kỳ nghe tiếng hét của lão khất cái liền cười thầm vận vào hữu chưởng một chiêu Tiềm Long Thăng Thiên rồi tiếp tục lao xuống ép chân vào dốc chờ đợi.

Lúc này Thiên Tâm Quái Cái đã lao xuống gần tới chân dốc. Lão bất giác nghĩ ra Đồng Thiên Kỳ hoài tuyệt học Tiềm Long công, trong lòng vô cùng hối hận thì đã thấy đối phương cách mình có năm bước.

Song chưởng của Đồng Thiên Kỳ cùng xuất.

Lão khất cái thất kinh vội vàng đưa song chưởng ra tiếp chiêu.

"Bình" một tiếng dữ dội, Đồng Thiên Kỳ lùi lại một bước lưng dựa vào vách đá, còn Thiên Tâm Quái Cái bị bắn trở ngược lên không chừng một trượng mới rơi xuống bên cạnh chàng, miệng mũi rỉ máu nhưng vẫn chưa chết.

Đồng Thiên Kỳ cúi xuống lạnh lùng nhìn vào đối thủ.

Chợt Thiên Tâm Quái Cái chớp chớp đôi mắt đã đục lờ, miệng đầy máu mấy máy nói:

- Không sai... ta đã vì... Tiềm Long công mà..... mất suốt cả cuộc đời...

Môi lão nở nụ cười thiểu não, mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ nói tiếp:

- Tiểu tử... kiếp này... Hàn mỗ không... tuy nhiên ta..... muốn nói với ngươi..... ngân y thanh niên... bán rẻ ngươi... cần đề phòng... tiểu nhân.

Lời của lào khất cái nhẹ dần rồi tắt hẳn. Đồng Thiên Kỳ hầu như không nghe rõ nhưng lời cuối cùng. Thiên Tâm Quái Cái nấc lên một tiếng rồi đoạn khí.

Lúc này Đồng Thiên Kỳ chợt thấy không còn thù hận con người đầy thâm độc và tàn ác đã không từ một thủ đoạn nào để đạt mục đích của mình. Chẳng qua bản tính tham lam đã biến hóa lão thành người như vậy, thậm chí đến lúc chết vẫn còn ôm ấp hy vọng vào một thứ hư danh huyền hoặc...

Càng thở dài, trong lòng ngực một cơn sầu muộn dâng lên.

Tam thần lúc ấy theo nhau phòng hết ở chân đồi, Lục Dã thần đưa mắt quan sát tử thi của Thiên Tâm Quái Cái một hồi bằng ánh mắt không chút tiếc thương rồi nhìn Đông Thiên Kỳ lạnh lùng bảo:

- Ngươi phải trả giá Đồng Thiên Kỳ hờ hửng nhìn xác chết hỏi:

- Vì lão ta ư?

Liệt Hỏa Thần hét lớn.

- Vì thiếu bảo chủ của Nam Hải.

Đồng Thiên Kỳ lại hỏi:

- Không quan hệ gì đến người này sao?

Kim Giáp thần từ trước đến tới giờ chưa nói câu nào, đột nhiên mở miệng:

- Nó không đáng để ba người chúng ta rời Nam Hải tới đây Trên mặt Đồng Thiên Kỳ bỗng hiện sát cơ, chàng đưa tay vào chuôi kiếm, đanh giọng:

- Đồng mỗ lại thấy rằng tối nay ba vị phải vì lão ta mà phơi xác tại đây.

Lục Dã thần cười gằn:

- Sợ rằng người phơi xác chính là ngươi?

Đồng Thiên Kỳ đáp:

- Không cần phải nói dài dòng. Tối nay nhất thiết phải có một bên phơi xác ở đây, bên nào thì sẽ rõ ngay thôi!

Liệt Hỏa thần gằn giọng:

- Tiểu tử, ngươi có giỏi thì đừng chạy - Tôn giá nói rất đúng, ba vị rút binh khí ra đi.

Nam Hải Tam Thần biết bản lĩnh của tiểu niên không dễ đối phó, nghe nói cùng rút Cư ảnh kiếm ra, nhờ vào kiếm đó mà ba người đã thành danh hiển hách.

Trong phút chốc, Nam hải tam thần đã hình thành thế chân vạc, mỗi người cách Đồng Thiên Kỳ chừng năm thước.

Không chút sợ hãi, Đồng Thiên Kỳ nói:

- Vị nào lên trước đây?

Chàng vẫn chưa rút kiếm ra khỏi vỏ.

Lục Dã thần đã bị nhục trước đó, liền quát lên:

- Lão phu trước hết phải đòi cái mạng của ngươi đã!

Dứt lời sấn tới một bước rồi mới phi thân xuất chiêu.

Không ngờ chỉ trong nháy mắt, Đồng Thiên Kỳ đã rút Long Đầu kiếm, khởi phát một thế "Cánh bằng lấp thiên", kiếm khí bao trùm cả không gian đến nỗi Lục Dã Thần thất kinh lùi lại không thi triển hết chiêu đầu tiên của mình.

Đồng Thiên Kỳ cười nói:

- Kiếm và chưởng bất đồng, nếu tôn giá vẫn còn khinh xuất thỉ là người đầu tiên phơi xác ở đây đó.

Lục dã thần giận đến tái mặt, không nói không rằng lại lao vào đối thủ phát một chiêu "Lăng ba kình ảnh" kiếm quang loang loáng, kiếm khí phát ra ràn rạt như muôn lưỡi dao sắc vây kín tiền diện Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ cười gằn một tiếng dùng chiêu thức "Phi long xuyên vân" " vừa đánh giạt kiếm ảnh của đối phương đồng thời thừa cơ đâm tạt sang.

Cùng lúc Đồng Thiên Kỳ xuất chiêu, Liệt Hỏa thần và Kim Giáp Thần vẫn đứng bàng quang đột ngột xông vào vòng chiến, đồng thời đâm tới hai vai Đồng Thiên Kỳ.

Chiêu xuất cực kỳ dũng mãnh và thần tốc.

Bên này Lục Dã Thần cũng lập tức biến chiêu, lão thừa cơ đối phương rút kiếm về sau chống trả hai vị sư đệ mà công vào rất gấp.

Thế trận giờ đây biến đổi hẳn, ba thanh Cự ảnh kiếm như vân vũ quần tập liên tục biến chiêu thượng hạ, tả hữu không nơi nào là không có kiếm ảnh, cứ vây bọc lấy Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ bị dồn vào thế hạ phong, chỉ còn cầm cự để khỏi bị thương.

Ba thanhkiếm như hút chặt vào thanh Long Thủ kiếm khiến chàng không có cách nào mà chuyển sang công thế nữa.

Thấy rõ tình thế kéo dài thì chuyện bị thương là không tránh khỏi, Đồng Thiên Kỳ hét to một tiếng rồi quét thanh Long đầu kiếm thấp xuống.

Ba thanh Cư ảnh kiếm lập tức bám theo.

Đồng Thiên Kỳ vội vàng nhún chân nhảy phắt lên chếch hướng đông chút ít về bên tả Lục Dã thần.

"Soạt" một tiếng, thanh kiếm của Liệt Hỏa Thần đã kịp di kiếm theo. Tuy Đồng Thiên Kỳ nhảy thoát ra khỏi vòng chiến nhưng ống quần chàng bị rách toạc một miếng lớn.

Nam Hải Tam Thần vội vàng phi thân tiến theo đối thủ, sau chốc lát ba người lại hình thành thế chân vạc bao vây chàng vào giữa.

Nỗi ác độc của Lục Dã Thần chưa tiêu mất, lão nhìn Đồng Thiên Kỳ gằn giọng:

- Đồng Thiên Kỳ! Lão phu chờ xem ngươi nhảy thoát được mấy lần!

Tuy biết rằng khó thắng, nhưng Đồng Thiên Kỳ không chút sợ hãi vẫn giữ nụ cười lạnh lùng trên môi nói:

- Tại hạ và tôn giá coi như hòa vậy!

Liệt Hỏa Thần chen lời:

- Thủ thắng ở chiêu sau là có lợi nhuận rồi!

Từ từ nâng kiếm lên, Đồng Thiên Kỳ cảnh giác nhìn ba đối thủ nghi thầm:

"Cần chủ động tấn công trước, nếu không khó thoát hiểm được như vừa rồi".

Nam Hải Tam Thần lại giữ khoảng cách với chàng như trước.

Đồng Thiên Kỳ chợt hét to một tiếng nhảy phắt tới, mũi kiếm chầm thẳng vào Lục Dã Thần.

Vừa thấy đối phương động thủ lục Dã Thần vội lách sang bên phải để nhờ thêm sự yểm hộ của Liệt Hỏa Thần.

Tuy nhiên đó chỉ là hư chiêu, Đồng Thiên Kỳ quay ngoắt lại công sang Kim Giáp Thần.

Thấy tam đệ đang ở thế nguy, Liệt Hỏa Thần nhanh như chớp nhún mình chỉ nhảy một bước là đã đến sau lưng Đồng Thiên Kỳ.

Lục Dã Thần cũng không chậm trễ xuất luôn một chiêu "Du quang tán ảnh" chầm vào vai đối phương. Không ngờ ba người phản ứng một cách thần tốc đến thế, thanh Long Đầu kiếm vừa kịp tiếp xúc với thanh Cư ảnh kiếm thì Đồng Thiên Kỳ chợt cảm thấy hai thanh kiếm đang công ở phía sau, chàng lại nhún mình nhảy phắt lên.

Nếu chỉ cần chậm một giây nữa là mạng sống của Đồng Thiên Kỳ coi như chấm dứt.

Lại "Soạt" một tiếng, lần này dùi chân phải của Đồng Thiên Kỳ đã bị trúng một kiếm dài chừng ba tấc.

Vẫn như lần trước chân Đồng Thiên Kỳ vừa chấm đất thì đã bị vây vào giữa.

Kim giáp thần cười nham nhở nói:

- Đồng Thiên Kỳ! Vậy là chúng ta có lợi nhuận rồi. Lần tiếp theo Tam Thần sẽ hoàn tất sứ mạng tới đây.

Biết rằng đêm nay dữ nhiều lành ít, Đồng Thiên Kỳ vẫn chẳng hề nao núng - Xưa nay Đồng mỗ đối địch chưa hề chịu thiệt thòi. E rằng đêm nay cái giá của chúng ta phải trả cũng đều như nhau thôi.

Liệt Hỏa Thần cười nhạt nói:

- Chỉ bằng vào sức của ngươi thôi à?

Chưa đợi Đồng Thiên Kỳ trả lời, Lục Dã Thần cười phá lên:

- Hô hô hộ.. đương nhiên là bằng vào một con thú bị giam là hắn rồi!

Kim Giáp thần nói thêm:

- Đúng lươn là con thú bị lạc bầy.

Liệt hỏa Thần tỏ ý không đồng tình - Tam đệ ngươi còn chưa biết đó thôi! Xưa nay ai lạ gì Đồng Thiên Kỳ là con thú lạc loài!

Mi tâm huyệt đỏ lựng, Đồng Thiên Kỳ cố sức trấn tỉnh nói:

- Khi Đồng mỗ còn chưa ngã gục xuống thì ba vị chớ nên đắc ý sớm như vậy!

Lục Dã Thần cười nói:

- Chẳng lẽ ngươi cho rằng kẻ ngã gục là ba chúng ta sao?

Đột nhiên trong tiếng cười man trá của Lục Dã Thần chợt xen vào một thanh âm lạ, tuy êm dịu nhưng đầy uy lực:

- Không sai! Tại hạ cho rằng người phải nằm lại chính là ba vị!.

Thanh âm phát ra phía sau Đồng Thiên Kỳ.

Như theo hiệu lệnh, cả ba lão nhân trong Nam Hải Tam Thần đều quay về phía phát ra tiếng nói.

Riêng Đồng Thiên Kỳ lại thấy bất ngờ hơn vì đã nhận ra giọng nói ấy. Chàng quay người lại thấy cách chừng năm trượng, dưới ánh trăng mờ nhạt một người thong thả bước ra, đó chính là vị thiếu niên dã từng cứu mình thoát khỏi tay tử thần, thiếu niên vẫn bận y phục trắng như trước chỉ có khác là ở thắc lưng đeo thanh trường kiếm khắc hình con chim phượng.

Vừa trông thấy thanh kiếm, gần như cả ba vị Nam Hải Tam Thần cùng đồng thanh kêu lên:

- Phượng vĩ kiếm! Cô nương phải chăng là tôn nữ của Vạn Kiếm Vương danh xưng Vạn Kiếm Công Chúa?

Bạch y thiếu niên gật đầu đáp:

- Ba vị đoán đúng đó!

Không muốn đắc tội với Vạn Kiếm Vương, tuy giờ đây Tam Thần đều cho rằng vị đó đã thành người thiên cổ vẫn không dám biểu lộ ra. Lục Dã Thần chắp tay cung giọng nói:

- Cô nương chắc ngẫu nhiên tới đây gặp chuyện muốn tìm người kiến chứng chăng?

Chú mục vào bạch y thiếu niên, Đồng Thiên Kỳ kinh ngạc nhủ thầm:

"Hóa ra người này là nữ nhân, chẳng trách giọng nói thánh thót như thế!".

Chợt chàng nhớ tới câu nói không đầu không đuôi của Thiên Tâm Quái Cái trước khi từ giã cõi đời:

"cần đề phòng tiểu nhân...".

Lúc này Vạn Kiếm Công Chúa nói:

- Cứ cho ta là người kiếm chứng cũng được. Nhưng ba vị đều là những nhân vật có tiếng tăm trong võ lâm hẳn phải biết nguyên tắc quyết đấu chớ?

Nam hải Tam thần nghe nói thì đều biến sắc lúng túng nhìn nhau, lúc sau Lục Dã Thần lên tiếng:

- Mỗi phái có đấu pháp riêng của mình. Lão phu không thể chấp nhận trong trường hợp này lại xảy ra cuộc đơn chiến, mong cô nương lượng thứ.

Vạn Kiếm Công Chúa cười nhạt nói:

- Vậy thì bổn cô nương cũng không thể làm người kiếm chứng được.

Liệt Hỏa Thần cả mừng vội nói:

- Nếu thế chẳng chám phiền cô nương phải bận tâm!

Vạn Kiếm công Chúa lạnh lùng nói:

- Nhưng bổn cô nương muốn duy trì quy định đấu pháp của võ lâm Trung Nguyên!

Nam Hải Tam Thần đều lộ vẻ bất mãn, Lục Dá Thần thay lời nói:

- Nói như vậy thì cô nương muốn nhúng tay vào chuyện này chăng? Đao kiếm vô tình, lão phu hy vọng cô nương nên suy tính kỹ để khỏi tổn thương đến hòa khí của Vạn Kiếm Vương và đảo Nam Hải.

- Vạn Kiếm Vương và đảo Nam Hải xưa nay đau có giao tình gì! Vì thế chẳng nên nói tới hòa khí hay không hòa khí...

Liệt Hỏa Thần sầm mặt nói:

- Cô nương đừng cho rằng Nam Hải phái chúng ta sợ Phượng vĩ kiếm của Vạn Kiếm Vương đâu nhé:

Vạn Kiếm Công Chúa "hừ" một tiếng, rồi hỏi:

- Vậy thì có thể nói như vị Lục bào kia, ta nhúng tay vào được chứ?

Liệt Hỏa Thần ấp úng:

- Điều này...

Vạn Kiếm Công Chúa hỏi dồn; - Ba vị muốn tự xem rằng "Kỳ ảo trận pháp" của Nam Hải Tam Thần là thiên hạ vô địch, chẳng lẽ bây giờ lại sợ nó không còn hiệu quả nữa ư?

Lời nói khích quả nhiên có công hiệu, Lục Dã Thần bước sang phải một bước trầm giọng:

- Xin mời cô nương!

Vạn Kiếm Công Chúa bước lên thì nghe Đồng Thiên Kỳ kêu lên:

- Cô nương cho rằng có cần phải như vậy không?

Vạn kiếm Công Chúa thấp giọng nói:

- Đối với những người bất chấp quy tắc như thế này thì cần gì phải suy tính đáng hay không đáng.

Dứt lời, bước vào trận sát cánh với Đồng Thiên Kỳ.

Nàng nhìn thanh Long Đầu kiếm trong tay Đồng Thiên Kỳ nói nhỏ.

- Đồng công tử nên lấy chưởng làm chủ, kiếm là phụ. Nên dùng tay phải sử dụng kiếm thì hơn.

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy rất ngạc nhiên. Chàng nghĩ đến những lời nói của Thiên Tâm Quái Cái và Vu Hồi Kiếm ở phân đà Triết Đông liền nói:

- Cô nương nhất định biết rằng bên trong có lý do nào...

Vạn Kiếm Công Chúa ngắt lời:

- Thời gian không cho phép giảng giải tường tận đâu.

Đồng Thiên Ky liền cười nói:

- Đáng tiếc tại hạ chỉ quen đùng kiếm tay trái. _ Vạn Kiếm Công Chúa quan sát Nam Hải Tam Thần một lúc rồi gật đầu có vẻ miễn cưỡng:

- Cũng được, chỉ có điều là ba người này không được như Tứ lão nên công tử muốn dùng sao cũng được.

Dứt lời nàng rút kiểm ra, lại nói với Đồng Thiên Kỳ:

- Công tử xuất thủ trước.

Đồng Thiên Kỳ hỏi:.

- Cô nương định bổ sung sự sai sót. trong kiếm pháp của Đồng mỗ chăng?

Vạn Kiếm Công Chúa hiểu ngay sự châm biếm hàm chứa trong đó liền cười nói:

- Công tử đừng hiểu nhầm tôi... Long đầu, Phượng vĩ nguyên là một đôi song kiếm, chỉ căn cứ vào đó cũng đủ biết ai chính ai phụ. Chẳng qua công tử còn chưa biết kiếm chiêu, nhưng ắt với sự thông tuệ của công tử thì chuyện này sẽ không khó khăn gì!

Nam Hải Thần sở dĩ nhẫn nại được là vì muốn biết sự tình ra sao, nay nghe nói Đồng Thiên Kỳ chưa biết kiếm chiêu cả ba đều yên tâm hơn. Lục Dã Thần thấy nên chấm dứt ở đây là vừa nên cất tiếng:

- Hai vị thương lượng xong rồi chứ?

Đồng Thiên Kỳ còn hỏi thêm:

- Vậy là tại hạ công trước ư!

Vạn Kiếm Công Chúa mỉm cười gật đầu.

Nhìn ba lão nhân đang từ từ tiến lại gần, Đồng Thiên Kỳ chếch thanh Long Đầu kiếm lên, còn quay sang nói với Vạn Kiếm Công Chúa:

- Cô nương chú ý sau lưng.

Rồi ngầm vận thần công vào hữu chưởng, tay trái cầm kiếm thi triển một chiêu công tới Lục Dã Thần.

Vừa thấy đối phương tấn công vị đại ca, Liệt Hỏa Thần vội di bước sang phải định tiếp ứng. Lúc này Vạn kiếm công Chúa còn chưa động thủ.

Nhưng Đồng Thiên Kỳ lại tấn công sang mé phải Lục Dã Thần, nếu Liệt Hỏa Thần định tiếp ứng cho đại ca tất phải qua mặt Vạn kiếm Công Chúa. Còn chưa biết ý tứ đối phương ra sao nên lão chưa dám vọng động.

Trong lúc đó thì Kim Giáp Thần ở vị trí gần đại ca lươn, lão vội quay mình sang.

Chợt nghe Vạn Kiếm Công chúa quát:

- Chạy đi đâu?

Vừa dứt lời đã thấy kiếm tới. Đó là chiêu "Phượng vĩ tác triển", mũi kiếm hoa lên thành một màn dày đặc tầng tầng lớp lớp giống như hàng vạn cánh hoa tung bay chặn ngang đường Kim Giáp Thần.

Lão tam không dám liều mạng nhào sang nữa, vội vàng thu kiếm về tự vệ, Cư ảnh kiếm tạo thành một bức tường chắn phía tiền diện.

Sau khi bức lùi Kim Giáp thần, Vạn Kiếm Công Chúa liền nhằm Liệt Hỏa Thần công sang.

Lão nhị thấy Đồng Thiên Kỳ đang áp đảo đại ca đồng thời lão tam đã bị Vạn Kiếm Công Chúa chế ngự vội vàng nhảy bổ sang vung kiếm đâm vào sườn trái Đồng Thiên Kỳ nhưng vừa gặp ngay Vạn kiếm Công Chúa Lúc Dã Thần vừa thấy kim Giáp Thần bị khốn chỉ còn mong vào sự trợ giúp của nhị đệ, không ngờ mới quay lại nhìn chợt kinh hãi thấy liệt Hỏa Thần đang giao đấu với Vạn kiếm Công Chúa, tinh thần lão giảm sút hẳn đi.

Đồng Thiên Kỳ tiếp tục công tới, thế càng lúc càng mãnh liệt Lục Dã thần đưa kiếm lên đỡ, đồng thời hơi di động sang mé trái, đột nhiên mắt lão vần tia máu, lão nhảy phóc lên đến thẳng trước mặt Đồng Thiên Kỳ bằng một chiêu hiểm ác gọi là "Kình ngư thôn thổ", xem kiếm thế và động tác thì đây hẳn là một chiêu liều mạng.

Hai kiếm giao nhau nghe chát chúa. Trong lúc Lục Dã Thần định thu kiếm về biến chiêu thì nghe Đồng Thiên Kỳ quát lớn:

- Đỡ chưởng!

Lập tức Lục Dã Thần nhảy lùi lại một bước để né tránh, nhưng chân còn chưa chạm đất thì bị một chưởng của Đồng Thiên Kỳ đánh bật tới, lui lại tới bốn năm bước.

Đồng Thiên Kỳ bám theo đối thủ vung kiếm chém tới Thấy thế nguy Lục Dã thần đành phải giương kiếm đỡ, chỉ một chiêu thanh kiếm của lão đã bị đánh bạc đi, Lục Dã Thần thấy cánh tay phải tê buốt định chuyển kiếm sang tay trái thì đã không còn kịp nữa...

Sau khi đánh giạt kiếm đối phương, Đồng Thiên Kỳ thuận thế vẫn giữ đà từ trên chém phập xuống. cánh tay phải của Lục Dã thần bị tiện ngang trên khuỷu rơi bịch xuống đất, máu chảy thành vòi.

Gào lên một tiếng thảm thiết, Lục Dã thần lạng người sang bên trái nhưng không đứng vững nữa, đổ nhào xuống.

Lưng lão còn chưa chạm đất thì thấy lóe lên một ánh hào quang, tiếp theo chiếc thủ cấp cùng mớ tóc bạc lăn lông lốc trên mặt đất.

Vạn Kiếm Công Chúa đứng cạnh cái xác không đầu của Lục Dã thần nhìn lưỡi kiếm Phượng vĩ dính máu trong tay.

Như vậy là chỉ trong vài phút, Vạn Kiếm Công Chúa vừa chế trụ được Kim Giáp Thần và Liệt Hỏa Thần, đồng thời vẫn có thời gian kết thúc Lục Dã Thần, thân thủ vô cùng thần tốc!

Hồi 72 - Cứu Tổ Phụ Song Kiếm Hợp Ý Tiên

Liệt Hỏa Thần và Kim Giáp Thần đang liên thủ đấu với Vạn Kiếm Công Chúa bỗng nhiên thấy đối phương băng mình bỏ đi vội vã truy theo thì chợt trông thấy đại ca bị một kiếm bay đầu. Hai người cùng thốt lên một tiếng kêu kinh hoàng rồi đứng sững lại, mắt mở to dán chặt vào chiếc thủ cấp vẫn tiếp tục lăn đi.

Đồng Thiên Kỳ đã dừng kiếm đứng bên cạnh nói:

- Thân thủ cô nương tuyệt hảo.

Van Kiếm Công chúa nước mắt nhìn chàng, tỏ ra luống cuống:

- Đây là lần đầu tiên tôi giết người...

Đồng Thiên Kỳ bình tĩnh nói:

- Những việc làm đầu tiên trong đời thường khó mà quên được.

Lúc đó Kim Giáp Thần đưa đôi mắt vằn tia máu nhìn Vạn Kiếm Công chúa hét lên:

- Lão phu liều mạng với ngươi.

Nói rồi chực xông vào động thủ.

Tuy trong lòng vẫn vô cùng căm giận nhưng Liệt Hỏa Thần vẫn ghìm lại được.

Thấy tam đệ định xuất thủ lão liền ngăn lại:

- Chậm tay!

Dứt lời kéo tay Kim Giáp Thần quay người phóng nhanh khỏi chân núi. Cách xa bốn năm trượng mới quay đầu lại nói:

- Nha đầu! Chỉ một ngày gần đây Nam Hải phái sẽ dốc toàn lực quyết trả món nợ máu đêm nay!

Kim Giáp Thần liền hiểu ra ý đồ nhị ca, cả hai song song lao vào bóng đêm khuất dạng.

Nhìn theo bóng hai người, Vạn Kiếm Công chúa nói nhỏ:

- Vậy là xong.....

Đồng Thiên Kỳ hỏi:

- Cô nương muốn truy theo chúng không?

Vạn Kiếm Công Chúa cười đáp:

- Nhưng ngươi đâu muốn ra tay truy đuổi.

Vừa tra kiếm vào bao, Đồng Thiên Kỳ nhìn đối phương ngơ ngác:

- Cô nương không thấy mình nói thế là võ đoán hay sao?

Vạn Kiếm Công chúa lắc đầu:

- Tôi tin mình không liệu sai. Mối hận đêm nay ngươi muốn tự mình đòi Tam Thần trả giá nhưng ta đã giết mất một người rồi.

Đồng Thiên Kỳ ngỡ ngàng nhìn khuôn mặt kiều diễm của thiếu nữ, thốt lên:

- Cô nương! Từ khi Đồng mỗ xuất đạo đến nay, cô là người đầu tiên hiểu thấu tâm ý Đồng mỗ.

Vạn Kiếm Công chúa mỉm cười nói sang chuyện khác:

- Vết thương của... công tử phải băng bó mới được.

Chỉ nghe nhắc đến Đồng Thiên Kỳ mới thấy chỗ bắp đùi đau nhức liền đi tới chỗ một tảng đá phẳng cách đó chừng năm thước.

Chàng ngồi xuống tảng đá quan sát vết thương, thấy nó đã đỏ tấy lên.

Chàng xắn quần lên. lấy trong túi ra một chiếc khăn tay nhưng chợt nhận thấy mình không có thuốc. Chàng ngập ngừng giây lát rồi muốn băng lại.

Chợt thấy một bàn tay nhỏ nhắn kéo chiếc khăn đi, tiếp đó là giọng thiếu nữ ngọt ngào và thương cảm:

- Công tử nên rịt thuốc vào trước đã?

Vạn Kiếm Công chúa đã tới đứng bên Đồng Thiên Kỳ, lấy từ trong túi ra chiếc lọ nhỏ bằng bạch ngọc mở nắp, hành động rất tự nhiên thanh thoát.

Thiếu nữ một tay cầm khăn, tay kia cầm thuốc định đắp vào vết thương cho Đồng Thiên Kỳ thì chàng hoảng hốt ngăn lại:

Thiếu nữ dịu dàng hói:

- Vì sao vậy?

Đồng Thiên Kỳ cúi đầu nhìn vết thương đáp:

- Máu... dây bẩn tay cô nương mất!

Vạn Kiếm Công Chúa lắc đầu cười nói:

- Đó không phải là nguyên nhân chủ yếu.

Thấy Đồng Thiên Kỳ không đáp, thiếu nữ chợt nghiêm mặt hỏi:

- Đồng huynh! Có người chỉ cho huynh tới đây đúng không?

Đồng Thiên Kỳ nhìn đăm đăm vào vết thương một lúc mới trả lời:

- Tôi tự đến.

Thiếu nữ lắc đầu:

- Không đúng... tôi biết, sư huynh tôi bảo chàng đến...

Đồng Thiên Kỳ ngạc nhiên quay lại nhìn vào đôi mắt buồn bã của thiếu nữ, cuối cùng nhỏ giọng:

- Cô nương nói đúng. Nhưng tại hạ không trách giận anh tạ.. cô nương nên biết tình cảm mà anh ta dành cho mình... Còn tôi... không đáng là người được cô nương lưu luyến.

Lời Đồng Thiên Kỳ đà biểu lộ rõ cảm xúc của mình.

Vạn Kiếm Công chúa cười nói:

- Trừ gia gia ra, chàng là người đầu tiên hiểu thấu tâm ý tôi... Tuy nhiên không vì thế mà tôi có thể bỏ qua cho sư huynh mình được.

Thấy Đồng Thiên Kỳ vẫn im lặng hồi lâu không nói gì, Vạn Kiếm Công chúa lại nhìn chàng nói tiếp:

- Ngày xuân chén rượu thành bè bạn, muốn tìm tri kỷ khó vạn lần. Đồng công tử có tin vào câu đó không?

Đồng Thiên Kỳ máy móc gật đầu:

- Phải, cô nương nói đúng...

Thiếu nữ cúi xuống nhẹ tay rắc thuốc và băng vết thương lại cho Đồng Thiên Kỳ.

Nhưng lần này chàng không ngăn cản nữa.

Thiếu nữ ngước nhìn chàng nói:

- Vì song kiếm phải hợp đấu, một thời gian chúng ta không thể rời nhau...

Đồng Thiên Kỳ trầm ngâm nói:

- Đó là một thời gian quý báu...

Thiếu nữ dừng tay ngước nhìn chàng hỏi:

- Đối với công tử ư?

Đồng Thiên Kỳ thấp giọng:

- Cả cô nương nữa!

Vạn kiếm Công chúa nói mơ màng:

- Có những khoảng thời gian ngắn ngủi có ý nghĩa như cả cuộc đời.. Đồng Thiên Kỳ gật đầu không đáp.

Băng vết thương xong, Vạn Kiếm Công Chúa gỡ tấm khăn buộc tóc trên đầu mình xuống xé một băng nhỏ lau sạch vết máu xung quanh vết thương cho Đồng Thiên Kỳ.

Chàng ngoảnh mặt sang nhìn mớ tóc óng ả mềm mại bay phất phơ của thiếu nữ.

Vạn kiếm công chúa lau xong đưa mảnh còn lại cho Đồng Thiên Kỳ bảo:

- Chàng lau sạch tay đi!

Đồng Thiên Kỳ không nhận, lau tay vào ống quần rồi hỏi:

- Sao cô nương biết tại hạ Ở đây?

Thiếu nữ ngồi xuống bên cạnh Đồng Thiên Kỳ nhỏ giọng trả lời:

- Khi chàng và sư huynh nói chuyện với nhau, thiếp cũng ở gần đó.

- Cô nương đoán việc thật giỏi!

- Vì chàng chưa nghe câu chuyện giữa Thiên Tâm Quái Cái và sư huynh thiếp nên mới nói thế.

Đồng Thiên Kỳ chợt nói:

- Cô nương muốn gặp vị sư huynh đó không?

Vạn Kiếm Công chúa hỏi lại:

- Chàng không nghi rằng bọn chúng đã giữ hắn lại sao?

Đồng Thiên Kỳ gật đầu:

- Nam Hải phái không dễ gì tin vào một lời nói, ắt giữ lại kiểm chứng. Đêm nay kế hoạch của chúng thất bại ở đây khi nhị thần trở về quyết không tha anh ta đâu.

Chúng ta cần di nhanh tới đó.

Vạn Kiếm Công chúa nói:

- Nếu sư huynh liệu việc chỉ cần bằng một phần nhỏ cua chàng thì không đến nỗi hỏng chuyện.

- Nhưng tôi lại không đáng tin cậy như sư huynh đó được Vạn Kiếm Công chúa mỉm cười:

- Phải, đáng tin cậy! Đương nhiên là chàng không bằng... tỷ như phản phúc lại sư môn, ngầm đưa tin cho địch nhân.. vừa chủ yếu nhất là thiếp không thích hắn.

Đồng Thiên Kỳ đột nhiên quay sang nói:

- Cô nương không định đi cứu sư huynh hay sao?

Thiếu nữ gật đầu:

- Cũng có định, nhưng bị người ta phỗng tay trên mất rồi!

Đồng Thiên Kỳ thất kinh hỏi:

- Khi nào?

- Thiếp vốn định đuổi theo sư huynh chợt nghĩ lại rằng có thể hắn bị người chế trụ mà đi, liền lui

lại tìm nhưng đến khách điếm thì hắn đã bị người bắt đi mất.

- Ai thế cô nương biết không?

- Theo lời bọn tùy tùng của Nam Hải phái thì chính là Vu Hồi Kiếm và một lão nhân khác.

Đồng Thiên Kỳ lẩm bẩm:

- Vu Hồi kiếm ư ư? Lão bắt anh ta làm gì chứ?

Đột nhiên chàng biến sắc, gấp giọng hỏi:

- Cô nương biết tổ phụ mình đâu không?

Vạn Kiếm Công chúa từ đầu vẫn bình tĩnh. Chừng như thái độ khẩn trương và lo lắng của Đồng Thiên Kỳ tác động đến nàng. Nàng nhìn Đồng Thiên Kỳ cũng hỏi bằng giọng cấp bách như thế:

- Chàng cho rằng hai lão kia bức sư huynh đi bắt lão nhân gia ư?

- Nhật Nguyệt Bang quyết không để người khác làm việc gì bất lợi cho mình. Biết quan hệ giữa vị sư huynh của cô nương với Vạn Kiếm Vương, chúng quyết không để lọt khỏi tay mình, mục đích chỉ là Tiềm Long Chưởng.

Vạn Kiếm Công chúa hoảng hốt nói:

- Chàng nói rất có lý. Vậy đúng là sư huynh thiếp dẫn chúng đi rồi!

Đồng Thiên Kỳ vội hỏi:

- Từ đây đến chỗ lão nhân gia mất bao nhiêu thời gian?

- Ước chừng trăm dặm.

Đồng Thiên Kỳ nghĩ ngợi một lát rồi nói:

- Trăm dặm đường đi tới trưa mai mới đến. Chúng có muốn đi cũng chưa chắc đã khởi hành ngay được. Chúng ta đi bây giờ có thể đến sớm hơn chúng cũng chưa biết chừng.

Vạn Kiếm Công chúa nhíu đôi mày đen láy, lo lắng nói:

- Nhưng chân chàng còn bị thương mà!

Đồng Thiên Kỳ gạt đi:

- Thương thế đâu đáng kể gì! Đừng chần chừ nữa, sợ không kịp mất!

Vạn Kiêm Công chúa nhìn vào mắt Đồng Thiên Kỳ hồi lâu, cuối cùng thở dài nói:

- Thôi chúng ta đi vậy.

Nàng chợt cầm tay thiếu niên kéo chàng nhắm hướng tây phóng đi.

oo Những tia nắng đầu tiên chiếu xuống những dãy núi trùng điệp không dấu chân người của Thiên Đài sơn hoang dã. Tuy nhiên nói không dấu chân người thì chưa đúng vì sáng hôm đó đã

thấy xuất hiện hai người. Đó là Đồng Thiên Kỳ và Vạn Kiếm Công Chúa.

Họ vẫn gấp bước đi tiếp về hướng tây. Giữa buổi sáng, họ chợt phát hiện phía trước thấp thoáng bóng người. Từ trên đỉnh cao, họ vội vàng nhắm hướng đó đưa hết thân thủ ra truy đuổi.

Tuy thấy mục tiêu chỉ là ba chấm nhỏ nhưng từ đỉnh đồi nhìn thì phát hiện được, vậy mà đuổi mãi vẫn không thấy vết tích đâu.

Đúng ngọ, trên trán hai người đã đẫm mồ hôi.

Vượt qua một đỉnh đồi nữa, Vạn Kiếm Công Chúa chỉ tay xuống chân núi nói:

- Lão nhân gia ở kia rồi.

Cả hai nhanh chóng tiến về phía đó.

Đây là khu rừng tùng mọc dày đặc che kín tầm mắt từ vài chục trượng cũng khó nhìn rõ cảnh tượng ở dưới thung lũng. Mới đến mép một con suối, hai người chợt nghe tiếng nói:

- Hai vị băng ngàn vượt suối, chịu gian khổ đến đây chỉ muốn hỏi lão phu có thế thôi ư?

Một tiếng khác trả lời, Đồng Thiên Kỳ nhận ra thanh âm của Vu Hồi Kiếm ".

- Với rồng hổ thì có đường nào khó đi đâu? Tới đây...

Giọng nói già nua lúc trước ngắt lời Vu Hồi Kiếm:

- Ngươi xem lão phu đã tàn phế thế này còn làm gì được nữa?

Một thanh âm khác cất lên:

- Chỉ cần có mặt đại ở đó là đủ. Những việc khác đều do huynh đệ chúng tôi phụ trách.

Lúc sau giọng già nua chợt hỏi:

- Long nhi! Các ngươi đã tìm được người có Long thủ kiếm và biết Tiềm Long Công chưa?

Tiếp đó là tiếng của ngân y thiếu niên:

- Khải bẩm sư gia, tìm được rồi.

Giọng già nua cất lên tiếng cười:

- Hô hô hộ.. nói như thế thì ngươi dẫn chúng tới đây bắt lão phu rồi!

Ngân y thanh niên ấp úng:

- Sư gia làm sao.. làm sao...

Lại giọng già nua rắn đanh:

- Ngươi còn nói gì nữa? Đúng thế! Từ Tùng Long! Lão phu biết trước người có tiểu long công tất hơn người, lòng ngươi vốn hắc ám, lắm tỵ hiềm! Lão phu thấy rõ tôn nữ và ngươi làm gì hợp đôi chứ? Vì thế, khi đã gặp người đó, sớm muộn rồi sẽ có ngày ngươi dẫn họ tới bắt lão phu mà!

Một giọng khác tiếp lời:

- Đại ca nói sao về lời đề nghị vừa rồi?

- Cửu Dương Tử! hắn đã dẫn các ngươi tới đây tất nhiên cũng đã kể tường tận những gì biết về lão phu cho các người nghe rồi. Nếu không ta dám chắc hai ngươi đâu dám đến đây tìm "Trung nguyên đệ nhất lão"?

Vu Hồi Kiếm nói:

- Huynh đệ chúng tôi đến đây chỉ có hảo ý. Đại cạ..

Lúc này hai người đã tới mé rừng sát thung lũng. Đồng Thiên Kỳ ngước nhìn quanh cảnh trước mặt, thấy một khoảng bình nguyên mênh mông có tới mấy chục mẫu cây cối tươi tốt hoa quả xum xuê, bốn bên núi cao bao bọc có một thác nước ở sườn núi đối diện chảy xuống thung lũng thành một vật trắng xóa cao tới ba bốn chục trượng trông rất hùng vĩ. Cách chỗ chàng chừng vài mươi trượng có một gian nhà nhỏ hơi khuất trong vườn cây ăn quả, sau một vườn hoa rực rỡ. Trông cảnh sắc ở đây chẳng khác gì nơi bồng lai tiên cảnh.

Lúc này, trên một khối thanh thạch phẳng lỳ ở trước gian nhà lá có một lão nhân tóc trắng như cước, râu dài phơ phất dáng từ hòa đang ngồi. Hai chân lão nhân bị cụt tới ngang bắp vế. Đứng đối diện với lão nhân là ngân y thanh niên Từ Tùng Long, bên trái hắn là Vu Hồi Kiếm, bên phải có một lão nhân béo lùn, tóc râu đỏ như lửa ắt là Cữu Dương Tử.

Lại nghe bạch phát lão nhân cười nói:

- Hảo ý ư? Giết con trai, con dâu ta, giết đệ tử Vân Không của ta, triệt hạ toàn gia và chúng nhân đệ tử Đào Hoa Đảo, hủy diệt thế gia Mai Đảo. Tất cả những người có giao lưu với lão phu đều bị tận diệt, dã man ác bá vô cùng, hoành hành toàn cõi Trung nguyên, đó là cũng là hảo ý ư?

Chừng bị bất ngờ, cả Vu Hồi Kiếm và Cửu Dương Tử đứng sững mất một hồi mới phá lên cười nói:

- Nói thế thì chúng ta đành lật con bài ra vậy!

Giọng bạch phát lão nhân đầy châm biếm:

- Hai vị tới đây đã có tính toán kỹ rồi, cần gì phải quanh co úp mở nửa.

Cửu Dương Tử gật đầu nói:

- Hay lắm! Phật Giác! Chúng ta đành nói rõ ra vậy! Ngươi bây giờ võ công đã mất hết, nhưng không biết trí nhớ vẫn còn được như xưa không?

Bạch phát lão nhân cười khinh miệt:

- Không sai! Tuy Tiềm Long Thần Công ta không dùng được nữa nhưng khẩu quyết thì vẫn còn nhớ rõ. Nhưng...

Cửu Dương Tử ngắt lời:

- Bất tất phải nói nữa. Chúng ta tới đây chính vì việc đó.

Bạch phát lão nhân buông lời khinh bỉ:

- Các ngươi mà xứng ư?

Vu Hồi Kiếm đáp:

- Xứng hay không là việc của bổn huynh đệ chúng ta. Nhưng khẩu quyết này...

Hắc hắc... ngươi chỉ được phép công bố với bốn chúng ta thôi.

Cửu Dương Tử tiếp lời:

- Chọn văn hay võ, tự ngươi quyết định đi!

Xuyên qua rừng cây ăn quả, Đồng Thiên Kỳ và Vạn Kiếm Công Chúa từ từ tiến đến sau lưng chúng.

Bạch phát lão nhân cười to:

- Hô hô hộ.. Dù văn hay võ, hai vị cũng đừng hy vọng! Tuy khẩu quyết không nhiều chữ lắm nhưng dù một chữ hai vị cũng đừng mong đem được trở về!

Vu Hồi Kiếm cười nhạt:

- Chỉ cần ngươi làm chủ được...

Lúc này hai người đã đến sau lưng cách bọn Vụ Hồi Kiếm chừng ba trượng. Đồng Thiên Kỳ ghé vào tai Vạn kiếm Công chúa nói khẽ:

- Cô nương hãy đến hộ vệ cho tổ phụ mình. Còn hai người kia do tại hạ đối phó, chờ ta mở lời là cô nương nhảy ra ngay.

Vạn kiếm Công chúa cúi xuống xem xét thương thế trên đùi Đồng Thiên Kỳ, thấy máu cứ liên tục chảy xuống. Nàng lo lắng và thương xót ghé vào tai chàng nói:

- Chân chàng bị nặng thêm rồi, hãy qua bảo vệ cho tổ sư gia để thiếp đối phó với bọn chúng cho!

Đồng Thiên Kỳ cười đáp khẽ:

- Ta còn Tiềm Long Thần Công bổ sung cho kiếm. Đừng nói nhiều nữa, chờ khi ta đối phó không nổi, nàng đưa tổ sư gia đến chỗ an toàn xong lại trợ giúp ta.

Thiếu nữ nắm chặt tay Đồng Thiên Kỳ, nhìn vào mắt chàng hồi lâu rồi mới lặng lẽ gật đầu.

Tiếng bạch phát lão nhân lại lạnh lùng cất lên:

- Lão phu là hòa thượng. Hai vị đã biết rõ định lực của lão phu rồi.

Cửu Dương Tử cười nhạt nói:

- Được, cứ thử xem sao!

Nói xong định tiến lại gần.

Đúng lúc này Đồng Thiên Kỳ từ trong vườn trái cây rước ra, cất giọng lanh lùng nói:

- Hai vị không nên bỏ bầy bỏ bạn, đơn thân hãm vào chốn hiểm địa này.

Vừa nghe giọng nói, Vu Hồi Kiếm hoảng hốt quay phắt lại. Cửu Dương Tử thấy vậy cũng ngoảnh lại nhìn. Vạn Kiếm Công chúa thừa cơ nhẹ chân nhảy đến cạnh bên ông nội.

Thấy bóng người tới, Cửu Dương Tử thất kinh quay lại định nhảy tới chỗ bạch phát lão nhân nhưng một luồng áp lực mạnh đẩy lão đứng yên tại chỗ.

Cửu Dương Tử nhướng đôi mày đỏ quạch hét lên:

- Lùi này.

Đồng thời song chưởng đánh ra.

Uỳnh!

Một âm thanh rất lớn vang dội vào vách đá. Ngay dưới chỗ giao chưởng tạo thành một hố sâu tới hai thước, đất cát tung bay mù mịt. Vạn Kiếm Công Chúa bị bức lùi hai bước. Cửu Dương Tử cũng phải lùi lại một bước mới lấy được thăng bằng.

Lão định thần nhìn lại thấy đối phương chỉ là một nha đầu chưa đến hai mươi tuổi, trong lòng vừa xấu hổ vừa tức giận vận công định xuất thủ tiếp thì nghe Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng nói:

- Tôn giá không sợ Đồng mỗ đánh tập hậu ư?

Do tiếp chưởng vừa rồi mà Cửu Dương Tử biết rằng không dễ khống chế đối phương để chế trụ bạch phát lão nhân Phật Giác được, nghe Đồng Thiên Kỳ nói vậy liền quay lại nhìn chăm vào mắt chàng hỏi:

- Ngươi là Đồng Thiên Kỳ sao?

Đồng Thiên Kỳ quan sát đối phương, thấy người này lông mày, tóc râu đều đỏ như lửa, mắt cú, mũi diều, tướng mạo như hung thần ác quỷ liền cười đáp:

- Tên hai vị từ hôm nay được xóa trên Chấn Thiên Lệnh rồi!

Cửu Dương Tử cũng quan sát chàng một lúc rồi phá lên cười lớn:

- Hô hô hộ.. Ta tưởng Huyết Kiếp Thủ từng tẩy huyết giang hồ là nhân vật ba đầu sáu tay nào, hóa ra là một tiểu tử còn chưa ráo máu đầu như thế. Hô hô hộ..

Cười chán, lão quay sang Vu Hồi Kiếm ra lệnh:

- Tứ đệ tóm lấy nó!

Vu Hồi Kiếm thừa biết bản lĩnh của Đồng Thiên Kỳ rồi. Lão run giọng ấp úng:

- Tam cạ..

Cửu Dương Tử ngơ ngác hỏi:

- Cái gì?

Vu Hồi Kiếm không dám tự nhận mình không địch nổi Đồng Thiên Kỳ, lại không dám trái lệnh liền nghĩ ra một kế, nói rằng:

- Việc ở đây không cần vội làm ngay một lúc. Chúng ta trước hãy trị tên tiểu tử này để trừ đi một đại địch của bổn phái rồi sẽ liệu việc kia.

Cửu Dương Tử nhìn thấy sự ngượng ngùng trên mặt Vu Hồi Kiếm cũng đoán ra phần nào sự thực liền gật đầu nhìn Đồng Thiên Kỳ nói:

- Lão phu lâu nay nghe nói tiểu bối ngươi không coi ai ra gì, hôm nay tiện gặp tay xin lãnh giáo vài chiêu.

Đồng Thiên Kỳ khinh mạn quét mắt nhìn Vu Hồi kiếm đáp:

- Không dễ gì có cơ hội tới đây. Tôn giá chuẩn bị đi, kẻo chết đi thành ma cô hồn đó!

Cửu Dương Tử phát nộ, gầm lên:

- Tiểu bối im miệng. Ngươi coi Tứ Lão chúng ta thế nào?

- Đồng mỗ thực ngôn đấy chứ.

Cửu Dương Tử muốn dương uy trước Phật Giác liền hét lên:

- Tiểu bối! Lão phu không thừa hơi cùng ngươi đấu khẩu. Chuẩn bị đi, lão phu đưa ngươi về chín suối!

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt:

- Nên sửa lại là Đồng mỗ đưa tôn giá vềchín suối thì đúng lươn. Mời!

Cửu Dương Tử không còn nhẫn nại được nữa, quát to:

- Tiếp chiêu?

Lập tức song chưởng phóng ra. Từ chưởng tâm màu đỏ như lửa, chưởng xuất liên tục chín lần giống chín vầng thái dương. Danh hiệu "Cửu Dương Tử" hẳn là do chưởng thức này mà có.

Chưởng xuất không có chưởng phong nhưng lại có một luồng nhiệt lực như muốn tức thở với áp lực rất mạnh.

Đồng Thiên Kỳ sớm đã phòng bị. Đối phương vừa ra chiêu, song chưởng của chàng cũng vừa xuất cùng với tiếng thét:

- Hồi long chuyển phụng!

Tiếp theo bàn long chưởng ấn ập sang, cũng không nghe tiếng chưởng phong.

Vừa nghe Đồng Thiên Kỳ gọi tên chiêu thức "Hồi long chuyển phụng" bạch phát lão nhân liền chú mục vào song chưởng của chàng. Chiêu phát xong, lão gật gật đầu thở dài nói:

- Kỳ tài! Kỳ tài! Đủ thấy trời đất đã có an bài cả rồi! Lão phu học đã nhiều năm nhưng không được như nó!

"Ầm!" một tiếng long trời lở đất làm cây cối xung quanh đổ ào ào. Từ Tùng Long bị chưởng phong đẩy lùi ba bốn bước chỉ cách bạch phát lão nhân chỉ độ bốn thước.

Vạn Kiếm Công chúa "hừ" một tiếng muốn hạ thủ, nhưng bạch phát lão nhân liền ngăn tôn nữ lại:

- Tiểu tử kia không muốn ngươi giết hắn đâu? Hắn bất nhân nhưng chúng ta không thể bất nghĩa. Từ nay môn hạ chúng ta không tính có hắn nữa, thế là đủ rồi.

Từ Tùng Long không đủ can đảm quay đầu, hổ thẹn bước nhanh về phía trước.

Cát bụi tan dần, Cửu Dương Tử bị thoái lui tới bốn thước, lão nhận rõ đối phương chỉ lùi có nửa bước.

Vừa kinh ngạc, vừa nhục nhã. Cửu Dương Tử há hốc mồm nhìn Đồng Thiên Kỳ hồi lâu không nói lời nào.

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười nói:

- Các hạ đoán ai tiễn ai nào?

Vu Hối Kiếm chen lời:

- Tam ca! Trước hết chúng ta liên thủ trừ hắn mới được!

Lần này, Cữu Dương Tử không phản đối.

Lập tức hai người chia đứng hai bên tả hữu Đồng Thiên Kỳ chuẩn bị tấn công.

Hồi 73 - Đa Mưu Một Tiếng Lừa Nhị Lão

Đôi ánh mắt của Vạn Kiếm Công Chúa bất giác đưa nhìn chiếc chân bị trúng thương của Đồng Thiên Kỳ, lúc này máu đỏ chẳng những nhuốm đẫm cả ống quần mà còn thấm ướt xuống cả vạt đất dưới chân chàng, tự nhiên ánh mắt của nàng phút chốc lộ vẻ lo lắng bất an.

Bạch Phát lão nhân thấy vậy cũng đột nhiên lớn tiếng nói:

- Phong độ lâm đại địch trầm tĩnh như hài tử này, quả không hổ danh của nhất đại tôn sư!

Vạn Kiếm Công Chúa vừa nghe vậy nhiên nhớ lại lời của Thiên Kỳ, liền vội quay người đỡ lấy lão già nói:

- Con đưa gia gia vào trong.

Bạch Phát lão nhân mắt vẫn không rời Đồng Thiên Kỳ nghe thế ngoái đầu lại nhìn thiếu nữ cười lớn:

- Đây là do hài tử kia căn dặn ngươi?

Vạn Thánh Công Chúa thấy không nên chần chừ, bèn nói nhanh:

- Gia gia chúng ta phải tranh thủ thời gian.

Bạch Phát lão nhân như đã tính sẵn trong lòng, lại cười lớn nói:

- Ngươi định đi giúp nó ư?

Vạn Kiếm Công Chúa như lĩnh hội được thâm ý của tổ phụ, mặt ửng hồng lên, nói:

- Chàng ta đến đây vì chúng ta, chẳng lẽ chúng ta khoanh tay bàng quang nhìn chàng bị nguy khốn?

Bạch Phát lão nhân không chút nôn nóng, cười nói:

- Theo ta thấy, hài tử này dẫu không thâu thập được hai lão ma đầu này thì cũng không đến nổi nguy khốn đâu.

Ngược với thần sắc bình thản an nhàn của Bạch Phát lão nhân, Vạn Kiếm Công Chúa lo lắng nhìn chiếc chân của Đồng Thiên Kỳ, nói:

- Chân phải chàng ta bị thương!

Bạch Phát lão nhân đột nhiên quay mặt nhìn cháu gái, hỏi:

- Ta chính đang muốn hỏi con đó là vết thương gì?

Lúc này hai lão ma dầu đang tiến tới từ hai cánh tả hữu chỉ còn cách Đồng Thiên Kỳ chừng năm xích, ba người tạo thành một tam giác không cân xứng.

Vạn Kiếm Công Chúa thấy vậy thì càng hốt hoảng:

- Gia gia, những chuyện đó để về sau con sẽ nói cho nội biết, được chứ?

Bạch Phát lão nhân đôi mày bạc hơi nhướng lên nhìn cháu gái và nói:

- Cho dù con không nói thì ta cũng đã nhìn ra vết thương phải do kiếm pháp của Nam Hải Tam Thần!

Vạn Kiếm Công Chúa gật đầu đáp:

- Đúng vậy nội ạ. Bây giờ con đưa nội vào trong.

Bạch Phát lão nhân trầm giọng nói:

- Không vội gì, ta tuy già nhưng thần trí ẫn chưa lú lẫn. Nam Hải Tam Thần sơ dĩ đả thương được nó không phải là vì kiếm thuật cao siêu, mà chính là dựa vào một thế trận cổ quái của Nam Hải Bang. Điều này cũng đủ để ta biết, hài tử này dụng Tiềm Long chưởng làm chủ, kiếm chỉ là thứ. May mà chưa gặp bọn Tứ lão liên thủ, bằng không thì chỉ e lúc này hắn không còn tồn tại để báo thù cho hắn, và giúp cả ta báo thù?

Nói đến câu cuối giọng lão nhỏ lại tựa hồ như nói với chính mình.

Chính tại lúc này, Cửu Dương Tử đánh mắt cho Vu Hồi Kiếm rồi thét lớn:

- Tiếp chưởng!

Trong tiếng quát đã thấy lão ta vung song chưởng đánh ra. Gần như cùng lúc với Cửu Dương Tử, Vu Hồi Kiếm cũng dốc toàn lực xuất chiêu "Phong khởi chuyển vân".

đánh tới người Đồng Thiên Kỳ, tuyệt nhiên không hề phát ra tiếng động.

Đồng Thiên Kỳ lấy một đối hai, người lại trúng thương, nên bên ngoài thản nhiên bình tĩnh, nhưng trong lòng hết sức thận trọng. Lúc này thấy Cửu Dương Tử phát song chưởng đánh tới thì tả thủ lập tức hoa lên phát chiêu "Tiềm long thăng thiên" định lấy công chế công nhằm chiếm tiên cơ.Nào ngờ, một chưởng phát ra tuyệt nhiên không hề có trở lực nào, bất giác giật thót người thầm nghĩ:

"Nguy, con cáo già này dụng hư chiêu lừa ta, ta mất tiên cơ rồi".

Đầu không hề quay lại, Đồng Thiên Kỳ thét dài một tiếng cả người vọt lên không trung, đồng thời song chưởng kịp thâu lại phất về sau.

Một chưởng của Vu Hồi kiếm mạnh như vũ bão vừa lúc ập tới chỉ kịp quét ngang qua dưới chân chàng, nếu như chậm một tích tắc thì một chưởng ấy trúng phải không chết cũng khiến chàng trọng thương như chết.

Cửu Dương Tử hư chiêu phát ra, thực chiêu đã chực đánh tới. Bấy giờ chẳng ngờ Đồng Thiên Kỳ kịp ứng biến nhanh như vậy, thấy người chàng lơ lững trên không, lão hậm hực gắt giọng:

- Trừ phi tiểu tử ngươi có thuật đứng giữa không trung, bằng không thì chân ngươi chưa chạm đất lão phu đã cho ngươi về chầu diêm vương rồi.

Lại nói Đồng Thiên Kỳ lúc biết trúng kế địch liền đằng không tiên tẩu, lại dự tính sau khi hư chiêu là thức chiêu sẽ bồi tới nên chàng đã tụ chân khí vào lưỡng thủ định đón lấy chưởng đối phương rồi mượn lực đối phương đẩy mình ra xa đấu trường.

Nào ngờ Cửu Dương tử cũng là một con cáo già lão luyện giang hồ, thấy chàng tung lên không đã không vội đánh bồi mà tính kế hãm chàng trên không.

Thấy Cửu Dương tử không ra tay, Đồng Thiên Kỳ giật mình, đoán định làn này lành ít dữ nhiều.

Bạch phát lão nhân từ đầu theo dõi trận đấu không sót một chi tiết, lúc ấy bỗng nhiên nghiêm mặt đanh giọng ra lệnh:

- Phụng nhi, chính diện công thẳng cho hài tử kia một chưởng, xuất chiêu "Phượng vĩ cửu toàn" đánh thẳng vào Vu Hồi Kiếm đi.

Từ nhỏ đến lớn học với tổ phụ, Vạn Kiếm Công Chúa chưa bao giờ nghe tổ phụ ra lệnh mình bằng giọng nghiêm trang đầy uy lực như vậy. Bấy giờ tuy chưa biết hết dụng ý của tổ phụ, thế nhưng nàng chỉ như một cái máy nhảy vọt vào đấu trường, tả hữu xuất chưởng đánh thẳng lên vừa kịp lúc người Đồng Thiên Kỳ đang từ từ rơi xuống. Tiếp đó nàng xoay người, thanh "Phượng Vĩ Kiếm" hươi lên tạo ra trăm ngàn kiếm ảnh trùm hết cả không gian đổ ập vào người Vu Hồi Kiếm.

Đồng Thiên Kỳ chính đang lúc lâm nguy, lo người rơi xuống đất sẽ bị hai lão ma áp lại công ngay thì vô phương chống trả, bỗng thấy Vạn kiếm Công Chúa đánh lên một chưởng, tinh thần chàng phấn chấn hẳn lên thầm khen:

"Cô nương này thật thông minh".

Đương nhiên chàng không biết rằng Vạn Kiếm Công Chúa đến lúc này còn chưa biết tại sao tổ phụ của cô ta bảo cô ta đánh chàng một chưởng.

Cửu Dương Tử và Vu Hồi Kiếm bấy giờ đang mừng khấp khởi, chỉ chờ Đồng Thiên Kỳ rơi xuống là áp lại nhất loạt tấn công đòn trí mạng. Hai lão nằm mộng cũng không ngờ nổi Vạn Kiếm Công chúa dám rời khỏi Phật Giác lúc này không còn chút sức đề kháng để nhảy vào vòng chiến tham gia một chưởng này. Chỉ đến khi thấy Đồng Thiên Kỳ đang rơi xuống bỗng nhiên tung mạnh lên vọt qua đầu Vu Hồi kiếm, hai lão ma "á" lên một tiếng kinh ngạc, đứng khựng cả người ra.

Chính ngay trong khoảnh khắc ấy, Vu Hồi Kiếm kịp sực tỉnh khi ngay kiếm thép ập đến lạnh cả người, bằng linh tính và bản năng tự nhiên lão đoán định nguy hiểm kề thân, đầu vừa quay lại đã la hoảng lên:

- Phụng Vĩ Cửu Toàn.

Trong tiếng la hốt hoảng người lao uốn về sau đầu chạm gót chân tạo thành một vòng tròn rồi lăn ra ngoài, vừa kịp thoát chết trong đường tơ kẽ tóc.

Nói thì chậm, thực tế mọi chuyện chỉ xảy trong chớp mắt. Khi người Vu Hồi Kiếm kịp lăn ra ngoài, thì trong ánh kiếm còn dư một đám tóc bạc trắng bị chém nát tung bay trong gió như tơ trời, chỉ cần Vu Hồi Kiếm ngửa người về sau chậm một giây thì có lẽ lúc này tung bay trong gió

không phải là tóc vụn mà phải là máu với não.

Đồng Thiên Kỳ lúc này chân đã đáp xuống đất cách đấu trường ngoài ba trượng, kịp nhìn ra chiêu kiếm của Vạn Kiếm Công Chúa, bất giác quên cả mối nguy vừa thoát, reo lên:

- Tuyệt kiếm!

Cửu Dương Tử thấy Vu Hồi Kiếm thoát chết thì thở phào nhẹ nhõm, tuy nhiên thấy chiêu đầu lão ta tóc dài giờ đây bị hớt mất một mảng thì không khỏi buồn cười.

Vạn Kiếm Công Chúa xuất tuyệt chiêu trong "Phụng Vĩ Kiếm Pháp" thấy không đắc thủ thì hậm hực trong lòng, bản tính quật cường nữ nhi nổi lên, nàng thốt một tiếng rồi bổ người theo Vu Hồi Kiếm ra tiếp một chiêu "Phụng Vĩ Cửu Toàn".

Vu Hồi Kiếm hồn phách còn chưa lại, bỗng thấy chiêu kiếm ập đến người đúng như chiêu vừa rồi thì hồn xiêu phách tán, không kịp nghĩ gì nữa, cả người vọt lên bắn ra xa bốn năm trượng tránh đòn, mặt vẫn chưa hết hoảng sợ.

Cửu Dương Tử thấy Vu Hồi Kiếm là một trong Vũ Nội Tứ lão từng được võ lâm tuân thủ tôn kính, vậy mà giờ đây chạy dài trước một tiểu nha đầu thì vừa bực tức vừa buồn cười. Lão định tung người chạy đến cứu viện, nhưng trong đuôi mắt bỗng nhận ra lúc này Bạch Phát lão nhân ngồi đơn độc một mình, trong đầu lão bỗng lóe lên một ý nghĩ độc ác, cười gằn mấy tiếng thét lớn:

- Ha hạ.. Phật Giác, để xem ngươi chạy đâu cho thoát!

Dứt lời, cả người lão bổ tới như diều hâu, tay trảo chộp vào ngực Phật Giác Cứ ngỡ đắc thủ là cầm chắc trong tay, không ngờ tay trảo của lão chỉ còn cách người Phật Giác chưa đầy ba xích, bỗng một luồng kình phong trực diện từ hướng trước mặt đánh tới cản lại.

Thoáng thấy nguy lão định nhảy lùi né tránh, nhưng đã không còn kịp, "bình" một tiếng, người lão bị đẩy lùi mấy bộ, khi hoàn hồn mới nhận ra Đồng Thiên Kỳ đứng ngạo nghễ bên cạnh Phật Giác tự bao giờ.

Phật Giác sắc diện trước sau không đổi, cười nói:

- Lão hữu ngươi lại thất bại.

Cố định thần lại, Cửu Dương Tử nói:

- Lão phu rất biết nhẫn nại, hai lần thất bại chưa đáng gọi là gì.

Phật Giác điềm nhiên nói:

- Lão phu cũng rất nhẫn nại với lão hữu, chỉ có điều e rằng những người trẻ tuổi này không có lòng nhẫn nại như chúng ta.

Cửu Dương Tử cười nhạt nói:

- Không can hệ gì, lão phu sẽ giúp ngươi đánh đuổi chúng đi.

Phật Giác cười mỉa, gật đầu nói:

- Lấy chưởng lực, công phu mà nói thì ta và ngươi đều là những người có tuổi, tất chiếm lợi thế. Do vậy lão phu nghĩ nó sẽ sử dụng kiếm đối phó với song chưởng của ngươi vài chiêu, như vậy song phương đều được thể diện. Nếu ngươi nghĩ lão phu không công bằng, thì ngươi có thể dụng binh khí.

Cửu Dương Tử vừa rồi nếm một chưởng của Đồng Thiên Kỳ thầm biết công lực của mình không vượt được chàng, bây giờ vừa nghe vậy thì mừng khấp khởi. Thế nhưng lão thoạt nghĩ lại thấy có vấn đề trong lời này, bèn nghĩ:"Lão ta thừa biết tiểu tử này có công lực vượt hẳn ta, cớ sao lại xa trường thủ đoản, lấy kiếm đấu chưởng? Con cáo già này quỷ kế đa đoan, ta phải thật thận trọng, không để rơi vào bẫy của hắn".

Cửu Dương Tử nhân suy tính dè dặt trong lòng cho nên nhất thời quên cả đáp lời đối phương.

Đồng Thiên Kỳ cũng có cùng suy nghĩ như Cửu Dương Tử, chàng thực không hiểu thấu tại sao Phật Giác lại nói như vậy, bởi vì chàng thừa hiểu kiếm thuật của chàng không qua được chưởng lực.

Phật Giác ngược lại mắt như đóng đinh lên mặt Cửu Dương Tử, gắt giọng thúc giục:

- Lão bằng hữu sao tự nhiên hôm nay trở nên do dự cẩn thận đến thế?

Vừa nói, ánh mắt cố tình đưa tầm nhìn lùi phía sau lưng Cửu Dương Tử rất xa, nhìn đến mấy lần.

Cửu Dương Tử vẫn chưa có được đáp án, mắt lão cũng không rời khuôn mặt già nua không chút biểu lộ của Phật Giác, bất chợt bắt gặp ánh mắt của Phật Giác cứ đưa nhìn lùi phía sau lưng mình, lão bỗng bật cười "hắc hắc" hai tiếng lạnh bạo, rồi ngoái đầu nhìn về phía trận đấu giữa Vu Hồi Kiếm và Vạn Kiếm Công Chúa, lúc này chỉ thấy Vu Hồi Kiếm thủ nhiều công ít, vất vả lắm mới tránh khỏi thiệt mạng bởi những chiêu kiếm tuyệt diệu của nàng. Bất giác mặt lão biến sắc, chừng như hiểu ra tất cả, thầm nghĩ:

"Hừ, đúng rồi... Phượng Vĩ Kiếm Pháp tinh diệu đến thế thì Long Thủ Kiếm Pháp nhất định không kém, nếu như tiểu tử này dụng kiếm thì Long Phụng kiếm pháp liên hoàn, khi ấy chỉ e ta và lão đệ khó lòng đối phó! Đúng, quyết không sai, bằng không thì khi nào con cáo già kia đã biết họ Đồng kia công lực hơn ta, mà lại còn bảo hắn dụng kiếm!

Càng nghĩ càng đúng, càng nghĩ càng sợ, bất giác lão thụt lùi hai bước, cố giữ trầm tĩnh nói:

- Lão phu chỉ cần dùng đôi tay trần này cũng đủ hạ hắn, có điều...

Chưa nói hết câu, cả người lão bỗng nhanh như cắt vọt nhanh nào khu rừng đào, bên kia Vu Hồi Kiếm đang đấu bỗng thấy đồng bọn đánh bài chuồn thì cũng phát kiếm công hờ một chiêu rồi tung người vọt theo.

Đồng Thiên Kỳ cũng đuổi theo nhưng liền bị Phật Giác giữ tay lại.

Phật Giác cười thầm trong lòng, nghĩ:

"Lão phu thừa hiểu bản tính ngươi đa nghi, cho nên bày kế này, quả nhiên ngươi trúng kế!" Tuy nghĩ vậy, nhưng vẫn cố ý khích thêm:

- Nhị vị cố nhân đến thật bất ngờ, cớ sao ra đi cùng đột ngột như vậy? Chẳng lẽ bị hai đứa hậu sinh làm cho khiếp vía?

Cửu Dương Tử từ xa trong rừng cười lớn nói vọng ra:

- Phật Giác, tâm cơ của ngươi không qua nổi mắt lão phu đâu, có điều lão phu bỗng nhớ ra một chuyện phải làm ngay, cho nên cáo từ hẹn ngày khác đến viếng, ngươi bảo trọng!

Dứt lời, trong rừng chỉ thoáng thấy hai bóng người vọt đi, phút chốc biến mất dạng trong cây lá.

Từ Tùng Long bấy giờ thấy hai lão ma là chỗ dựa duy nhất đột nhiên bỏ đi thì hốt hoảng, đi chẳng đặng mà ở thì mặt mũi nào nhìn người thân, tay chân luýnh quýnh không biết xử trí thế nào.

Phật Giác chừng như không để ý đến gã chỉ nghiêng đầu nhìn Thiên Kỳ đứng bên cạnh mình hỏi:

- Ngươi tên gì?

Tử Tùng Long thấy Phật Giác chừng như quên hẳn mình thì mừng thầm len lén gót chân lùi dần rồi khuất người sau một gốc cây lớn, đoạn cúi thấp người chuồn mất sau một căn nhà lá nhỏ.

Những chuyện này thì tuyệt không lọt khỏi mắt Đồng Thiên Kỳ, thế nhưng chàng không lên tiếng. Chàng có lẽ thầm hiểu Phật Giác có ý tha cho hắn.

- Vãn bối là Đồng Thiên Kỳ.

Phật Giác gật đầu nói:

- Vậy thì không sai, lai lịch của ngươi lão phu đều biết rõ.

- Tiền bối là...

Đồng Thiên Kỳ trố mắt hỏi.

- Lão phu vốn bổn hiệu là "Vạn Kiếm Vương", sau xuất gia pháp hiệu là "Phật Giác", nhưng hiện tại thì đã hoàn tục. Có lẽ ngươi cảm thấy kỳ quái lão phu sao phản phúc bất thường như vậy, những chuyện này về sau ta sẽ nói cho ngươi biết. Phụng nhi đến kìa, chúng ta không nói chuyện này nữa!

Vạn Kiếm Công Chúa từ đầu chỉ đứng nhìn cho đến khi hai lão ma mất hút trong rừng cây rồi mới quay trở lại, cho nên căn bản không hề nhìn thấy Từ Tùng Long chuồn mất, buột miệng hỏi:

- Tùng Long đâu, gia gia?

Phật Giác nhường mày cười nói:

- Cũng may con chưa phải là người của hắn, nếu không một câu hỏi này cũng đủ gây cười cho thiên hạ!

Mặt Vạn Kiếm Công Chúa ửng đỏ lên, bất giác nhớ lại câu nói của tổ phụ:

"Thà cứ để cho hắn bất nhân, nhưng chúng ta không thể bất nghĩa", nghĩ rồi nàng nén lòng, gượng nói:

- Nội cứ chọc con!

Phật Giác xua tay, nói nghiêm túc:

- Thôi, thôi, không đùa nữa, Thiên Kỳ, vết thương trên chân ngươi thế nào?

Vừa nghe nhắc đến vết thương của Thiên Kỳ, Vạn Kiếm Công Chúa mặt trở lên lo lắng.

Đồng Thiên Kỳ mỉm cười bình thản, nói:

- Một vết thương nhỏ không đáng lo lắm.

Phật Giác trịnh trọng nói:

- Tuy vết thương là cơ nhục, nhưng để lâu mất máu nhiều thì tổn hại đến thể lực nguyên khí, chính vì nguyên nhân này mà ta dụng kế dọa đuổi hai lão tặc kia bỏ chạy Vạn Kiếm Công Chúa còn chưa hiểu chuyện gì, bèn hỏi:

- Dụng kế? dụng kế gì?

Phật Giác nhìn Thiên Kỳ hỏi:

- Ngươi nhất định biết rõ?

Đồng Thiên Kỳ lúc này chừng như đã hiểu ra hết, gật đầu nói:

- Vãn bối tự biếc kiếm thuật không tinh bằng chưởng pháp.

Phật Giác gật đầu định giải thích thêm, thế nhưng Vạn Kiếm Công Chúa đã lo lắng giục:

- Bây giờ thì nhanh vào trị vết thương.

Phật Giác "à" một tiếng nói:

- Đúng, đúng, còn nhiều chuyện chúng ta cần bàn bạc, cứ vào trong hẳn hay, Phụng nhi, lại đỡ ông!

Vạn kiếm công Chúa chạy đến đỡ cánh tay trái tổ phụ. Đồng Thiên Kỳ cũng vội vàng đến đỡ bên tay phải ba người cùng nhau bước vào trong nhà.

Đồng Thiên Kỳ đưa mắt nhìn một lượt căn nhà, thấy bố trí gia cụ rất đơn giản, ngay chính giữa là một chiếc trường kỷ bằng đá xanh, trên phủ tấm da hổ, kê sát tường là một chiếc bàn và bốn chiếc ghế khác, tất cả đều bằng đá.

Bày bố chỉ có vậy khiến Đông Thiên Kỳ không khỏi ngạc nhiên, thầm nghĩ:

"Nhà chỉ có vậy, không có cửa thông lui sau, thật cùng lạ!".

Tuy nghĩ vậy nhưng chàng không tiện hỏi ra Phật Giác chỉ tay vào bộ bàn cao, nói:

- Ta ngồi ở kia.

Hai người đưa lão đến ngồi trên chiếc ghế bên chiếc bàn cao, Phật Giác lại nói tiếp:

- Thiên Kỳ ngươi ngồi ở trường kỷ!

Đồng Thiên Kỳ cười nói:

- Vãn bối không mệt, cô nương mời ngồi!

Phật Giác giọng không vui:

- Không được khách khí, ngươi mất máu nhiều cú ngồi nghĩ. Phụng nhi còn việc phải làm.

Đồng Thiên Kỳ thấy không thể từ chối tiếp, bèn ngồi lên chiếc trường kỷ phủ da hổ, Phật Giác nhìn Vạn kiếm Công Chúa nói:

- Phụng nhi, việc trị thương cần con lo liệu Trước mặt tổ phụ, nàng không thể xử sự như lúc chỉ ở một mình với chàng, mặt ửng đỏ lên không biết đáp thế nào.

Thiên Kỳ vội nói ngay:

- Vãn bối tự làm lấy cũng được, nếu có thuốc trị thương xin tiền bối cho vãn bối một ít cũng đã cảm kích lắm rồi!

Phật Giác lắc đầu nói:

- Thuốc hay tính mạnh, ngươi không chịu nổi đau đâu!

- Vãn bối có lẽ không đến nổi làm tiền bối thất vọng.

Phật Giác đưa mắt nhìn Vạn Kiếm Công Chúa, cố làm do dự nói:

- Thuốn thì có, vậy thì ngươi...

Vạn Kiếm Công Chúa nghe vậy cứ ngỡ tổ phụ định để Đồng Thiên Kỳ tự trị liệu vết thương, hoảng lên trong lòng vội nói:

- Còn phải chuẩn bị những gì, ông chưa nói cho người ta biết!

Phật Giác cười lớn nói:

- Nói thế, con chịu giúp nó trị thương?

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy, cũng phát hoảng, nói:

- Chuyện này... hà tất cô nương nhọc công!

Phật Giác không cần biết Thiên Kỳ nói gì, đã cười lên hô hố.

- Phụng nhi, mau đi chuẩn bị nước nóng đến!

Vạn Kiếm Công Chúa như gỡ được rối, "dạ" một tiếng rồi chạy biến ra ngoài.

Nhìn theo bóng cháu gái mất hút ngoài cửa, Phật Giác cười hể hả, lắc đầu nói với Thiên Kỳ:

- Hài nhi, ngươi là người đầu tiên nó coi trọng, ngươi thấy cháu gái ta thế nào hử?

Đồng Thiên Kỳ vốn không hiểu hết thâm ý của lão già, suy nghĩ rồi nói thật tình:

- Lệnh nữ tôn từng cứu mạng vãn bối hai lần...

Phật Giác lắc đầu cắt ngang nói:

- Lão phu muốn hỏi là trong lòng ngươi nghĩ như thế nào về nó?

Đồng Thiên Kỳ ngơ ngác nhìn vào khuôn mặt nghiêm trang của phật Giác không đáp được lời nào.

Chừng như hiểu hết tâm ý của Đồng Thiên Kỳ, Phật Giác thở dài nặng nề nói:

- Phụng nhi mồ côi song thân từ thuở nhỏ, lão phu mang về nuôi dưỡng lớn thành người, thương yêu chiều chuộng nó còn hơn bản thân mình. Phàm làm chuyện gì cũng có kỳ vọng, có lẽ vì vậy mà hình thành một tính khí ương bướng ở nó... không chừng trở lại làm hại nó!

Đồng Thiên Kỳ vốn trù trừ không đáp được, nguyên nhân hoàn toàn không phải vì điều này. Khi ấy nghe lão già nói vậy, biết mình không thể im lặng được, bèn nói:

- Lệnh nữ tôn thông minh trí tuệ, làm việc gì cũng có sở kiến độc đáo, cách nghĩ của tiền bối thực khác với vãn bối.

Lão già ngẩn người nhìn chằm chằm vào mặt chàng, hỏi:

- Lời này ngươi nói thật tâm chứ?

Lời Đồng Thiên Kỳ nói từ tình thực, lão già đương nhiên nhìn vào mắt chàng cũng đọc được điều đó, nhưng chàng vẫn trân trọng nói:

- Lời vãn bối nói từ tận đáy lòng mình?

Lão già ngưng mắt nhìn chàng thêm hồi lâu, mới thở dài một hơi:

- Như vậy kể như lão phu đã trút được một gánh nặng trong lòng.

Đồng Thiên Kỳ ngược lại ngay lúc ấy cảm thấy lòng mình như vừa đặt vào một khối đá, hỏi lão già vẻ hoang mang không mục đích:

- Vãn bối không hiểu hết ý của tiền bối - Có lẽ ngươi hiểu nhưng vì trong lòng ngươi gia cừu quá nặng, thường có những phiền não vô cớ hiện lên chiếm hết tâm trí, cho nên căn bản ngươi không còn để ý đến những chuyện phát sinh tương tự như chuyện này!

Đồng Thiên Kỳ không phủ nhận suy nghĩ của lão già, chỉ cười nói:

- Vãn bối giờ đây chỉ nghĩ đến một chuyện chưa làm được - Gia cừu!

Phật Giác lắc đầu nói:

- Không sai, ngươi muốn mượn lửa hận trong lòng để thiêu đi tất cả, thế nhưng thực tế là không thể. Có lẽ ngươi ngạc nhiên khi thấy lão phu biết hết mọi chuyện của ngươi, nhưng nếu ngươi

biết rằng họ đã từng qua đây thì có lẽ ngươi không còn ngạc nhiên nữa!

Đồng Thiên Kỳ sững người thốt lên:

- Họ qua đây?

- Ừm. Đã đến, chính Kim Giáp Long chỉ cho họ đến!

Phật Giác cười nhạt mấy tiếng, nói:

- Hừ, đương nhiên Kim Giác Long có mục đích của nó, nhưng hắn không nghĩ rằng trên đời này có nhiều chuyện vượt ra khỏi suy nghĩ của con người. Thôi, chúng ta không nên nói những chuyện này nữa, lão phu còn một chuyện muốn bàn với ngươi.

Đồng Thiên Kỳ tuy lúc này trong lòng có rất nhiều nghi vấn, thế nhưng thấy lão già không muốn nói nữa cho nên cũng không tiện hỏi, nghiêm túc nói:

- Tiền bối xin cứ nói, nếu nằm trong khả năng của vãnbối, thì quyết không chối từ.

Phật Giác thẳng thắng nói ngay:

- Lão phu muốn truyền thụ cho ngươi tuyệt học "Long Thủ Kiếm Pháp!

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy mặt không biểu lộ chút mừng, trầm tĩnh nói:

- Long Thủ Kiếm Pháp là độc môn kiếm thuật xưa nay hiếm có, tiên bối lần này tự dưng đem truyền thụ cho vãn bối hẳn không phải là vô cớ, vãn bối nguyện được nghe tường tận?

Phật Giác ngưng đôi mắt già nua nhìn Đồng Thiên Kỳ hồi lâu, mới nói vẻ nặng nề:

- Lão phu thầm biết ngươi không phải thấy lợi quên nghĩ, cho nên khi ngươi đến đây, lão phu đã nghĩ nên thỉnh cầu ngươi như thế nào...

Đồng Thiên Kỳ vội xua tay nói:

- Tiền bối không nên đối với vãn bối trân trọng như vậy, chỉ là...

Lão già gật đầu, không chờ Đồng Thiên Kỳ nói hết đã tiếp lời:

- Đây chính là chỗ ngươi không giống với thường nhân, đồng thời cũng chứng tỏ được ngươi là bậc quân tử chính nhân không vội vàng coi nhẹ lời hứa. Nhưng lão phu tin rằng sau khi ngươi nghe xong, ngươi nhất định sẽ nhận lời.

Lão hơi ngừng lời, mắt quan sát nét mặt chàng rồi nói tiếp:

- Pho kiếm pháp này luyện thật không dễ, lão phu ngoại hiệu là "Vạn Kiếm Vương" vậy mà cũng phải mất ba năm còn chưa dám nói là lĩnh hội thấu triệt. Lão phu e rằng chỉ trong ba tháng ngươi không lĩnh hội hết, nếu như trong thời gian này mà bọn Tứ Lão kéo đến, thì chúng ta không ứng phó nổi!

Đồng Thiên Kỳ không cho là vậy, bèn nói:

- Vãn bối còn chưa nhận lời, tiền bối sao lại khẳng đinh như vậy, chừng như là vãn bối đã nhận

lời rồi?

Lúc này Vạn Kiếm Công Chúa vừa bưng chậu nước vào, chính tại cùng lúc ấy thì Đồng Thiên Kỳ bỗng nghe từ phía sau nhà có tiếng áo lướt gió.

Mắt chàng nhíu lại, chưa kịp mở miệng, đã nghe phật Giác hỏi:

- Phải ngươi nghe thấy gì?

- Vừa rồi có người nghe trộm.

Vạn kiếm Công Chúa lúc này vừa đặt chậu nước uống, nói ngay:

- Để tôi đi xem.

- Chỉ sợ lúc ấy người đã chạy xa.

Phật Giác nghe Thiên Kỳ nói vậy cười nhạt nói:

- Là Từ Tùng Long, vừa rồi những lời ta nói chính là để cho hắn nghe. Như thế, khi ngươi luyện thành "Long Thủ Kiếm Pháp" thì không cần mất công đi tìm Tứ lão, thì bọn chúng cũng tự mình kéo đến trước cửa.

Đồng Thiên Kỳ ngớ người, hỏi:

- Tiền bối nói gã ta sẽ đem những lời vừa rồi nói lại cho Tứ Lão biết?

- Từ Tùng Long đã ở thế cưỡi hổ tất phải phản sư tới cùng, mà muốn phản sư thì hắn không còn cách nào hươn là dựa vào Tứ Lão mới mong sống sót. Nếu không thì trong tương lai ngươi và Phụng nhi nhất định sẽ tìm hắn lấy mạng. Tứ Lão hiện tại sợ nhất là hợp bích "Long Thủ kiếm" và "Phụng Vĩ kiếm pháp", khi nghe được tin này thì nhất định sẽ kéo đến để trừ đi hậu họa về sau.

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy thì giật nảy mình, thầm nghĩ:

"Thì ra từ đầu lão ta cố tình tha cho Từ Tùng Long là đã nằm trong tính toán, con người này quả thật tâm kế siêu nhân!".

Nghĩ giây lát chàng nói:

- Nói như thế tiền bối đã cố tình nói thời gian dài hơn thực tế?

Phật Giác gật đầu cười nói:

- Long Thủ kiếm pháp chỉ có bảy chiêu, mà ngươi đã luyện thành Tiềm Long Công thì chẳng còn gì khó khăn nữa, chỉ nội trong bảy ngày là luyện thành. Có điều, ngươi còn chưa nói là chấp nhận thọ giáo hay không?

Nói đến đó lão nhìn cháu gái của mình rồi nói tiếp:

- Phụng nhi, rửa vết thương thật sạch rồi nghiền nhỏ "Sinh Cơ Đan" rắc lên là được!

Vạn Kiếm Công Chúa nghe vậy thì ửng mặt hỏi lại:

- Dùng Sinh Cơ Đan?

- Ha hạ.. ta nghĩ hài nhi này chịu đựng được, có như vậy chúng ta mới tranh thủ được thời gian hai ba ngày.

Vạn kiếm, Công Chúa không nói gì thêm, nàng lấy khăn tay ra nhúng nước vắt khô, rồi mới bắt đầu giúp Đồng Thiên Kỳ cởi đai lưng ra.

Đồng Thiên Kỳ thấy tay nàng vừa chạm vào lưng quần mình, thì la lên:

- Tôi tự làm được!

Phật Giác thấy vậy nghiệm mặt nói:

- Đã là người trong võ lâm không nên câu chấp tiểu tiết nam nữ như vậy. Thôi để tranh thủ thời gian, lão phu trước hết sẽ nói rõ thân thế và hành trạng mấy mươi năm của lão phu, và cả những chuyện bí mật trong giang hồ, ngươi cần phải lắng nghe cho rõ, sau đó trả lời là chịu học hay không.

Lúc này Vạn Kiếm Công Chúa đã cởi ống quần bên bị thương của Đồng Thiên Kỳ ra, bắt đầu rửa vết thương.

Hồi 74 - Vì Đồng Cừu Quyết Truyền Long Thủ Kiếm

Đồng Thiên Kỳ nghe Phật Giác nói vậy đưa mắt nhìn lão hồi lâu cười nói:

- Người trong thiên hạ mơ học được pho kiếm pháp này nhiều như lá rừng, tiền bối sao lại chọn đúng Đồng Thiên Kỳ để truyền thụ?

Phật Giác không chút do dự, nói:

- Bởi vì sau khi ngươi hấp thụ được pho kiếm pháp này thì ngươi không những vì ngươi mà còn vì lão phu để giải quyết những việc mà lão phu suốt đời chưa làm xong, những điều này những tưởng ngơi đã biết?

Không phủ nhận Đồng Thiên Kỳ thành khẩn nói:

- Lão tiền bối nói không sai, đây chính là điều mà vãn bối thận trọng suy nghĩ và không dám thụ nhận. Vãn bối không khi nào quên được ân cứu mạng của tiền bối và lệnh tôn nữ, có điều vãn bối e rằng tiền bối phó thác không phải người thì sẽ hỏng đại sự của tiền bối.

- Tại vì sao? Vì một chữ "cừu"?

Đồng Thiên Kỳ chỉ im lặng, lão già tiếp:

- Hay là ngươi không nắm chắc phần thắng?

Đồng Thiên Kỳ không phủ nhận mặc nhiên gật nhẹ đầu.

Trên mặt lão già thoáng nét cười, không phải nụ cười vui mà là một nụ cười chua chát, hồi lâu ánh mắt lão đưa dần nhìn cháu gái mình đang rửa vết thương cho Đồng Thiên Kỳ, trầm giọng nói tiếp:

- Đây là nguyên nhân ta tìm ngươi, bởi vì ta và ngươi có chung mục đích.

- Cùng chung mục đích ư?

Đồng Thiên Kỳ ngớ người hỏi lại.

Lão già gật đầu nói:

- Đúng cùng chung mục đích, ấy là cùng một kẻ thù!

Tợ hồ như có chút gì khó tin, Đồng thiên Kỳ cứ đưa mắt nhìn trân trối vào mặt lão già, hồi lâu mới nói:

- Tiền bối muốn nói là Tứ lão?

- Không chỉ là Tứ lão, ngay cả Nam Hải cũng có trong đó, có lẽ ngươi không nghĩ rằng Nam Hải có quan hệ gì đến gia thù của ngươi?

Lúc này Vạn Kiếm Công Chúa đã rửa sạch vết thương cho chàng bắt đầu rắc bột Sinh Cơ Đan vào.

Lão già ngước cặp mắt nhìn trần nhà, hồi lâu thả giọng nói nặng nề:

- Lúc lão phu xuất đại giang hồ thì vừa đúng hai mươi tuổi, trong hai mươi năm hành cước chỉ bằng vào pho "Vạn biến kiếm pháp" mà đắc ngoại hiệu "Vạn Kiếm Vương", được võ lâm đồng đạo tôn kính. Chính cùng lúc này lão phu kết được bốn người bạn tốt, chí đồng đạo hợp giao hữu với nhau đến ba mươi năm, nên được người trong giang hồ cộng xưng là Trung Nguyên Ngũ Lão. Lão phu một mực chí thành giao hữu, nhưng thật không ngờ bốn vị bằng hữu kia ngấm ngầm đố kỵ với địa vị thủ lĩnh tối cao võ lâm, cho nên bọn họ đã sớm liên kết với Nam Hải bang, dã cài bên cạnh lão phu một tay sát thủ, Thiên Tâm Quái Cái!

... Nguyên là, võ công lão phu so với bọn họ không đáng gọi là cao thấp khác nhau lắm, nhưng trong một cơ hội ngẫu nhiên, lão phu cứu được một người bị giam cầm trên Phổ Đà Sơn, Nam Hải. Người này vì cảm ân cứu mạng của lão phu mà tặng cho một tờ mật đồ, lão phu từ chối không nhận, nhưng người kia thành khẩn nói thân mang võ công có hạn, giữ nó trong người chẳng những vô ích mà còn rước họa vào thân, mong muốn lão phu sau khi nhận được mật đồ này thì công bố trước võ lâm, để giải mối hoài nghi của võ lâm đối với toàn gia của lão. Vì vậy lão phu mới tiếp nhận, và nó chính là pho "Long Thủ Kiếm Pháp" và phó bản của pho "Tiềm Long Công" do Phật Giác thiền sư sáng tạo. Sau đó không lâu lão phu đem nó công nhiên tuyên bố trước võ lâm, cũng là lúc võ công của lão phu đã cao vượt một bậc so với bốn vị bằng hữu.

Lúc này Vạn Kiếm Công Chúa đã rịt thuốc xong, Đồng Thiên Kỳ cảm thấy đau buốt kinh khủng, thế nhưng chàng cố chịu cơn đau mặt không một chút đổi sắc. Tuy vậy, những giọt mồ hôi vẫn lăn dài trên trán, chàng cố quên cơn đau nói:

- Ngươi tặng mật đồ kia là ai, tiền bối còn chưa nói?

- Người ấy ở trên Đào Hoa đảo!

Chớp mắt, cơn đau từ chân dâng lên buốt cả lòng chàng, buộc miệng la lớn:

- Đào Hoa đảo?

- Đúng, đó chính là tổ phụ của ngươi!

Ánh mắt Đồng Thiên Kỳ ngưng lại trên mặt lão già hồi lâu, lắp bắp tự nói một mình:

- Tôi đã hiểu, tôi đã hiểu... Gia gia, ông tuy đã biết tội mang ngọc trong người, nhưng cuối cùng vẫn không sao bảo toàn được tính mạng toàn gia!

- Ài, giả như lão phu không quá nhân từ thì có lẽ Đào Hoa đảo và Mai đảo không bao giờ gặp phải đại họa diệt đảo đó, cũng không mang lại cho võ lâm huyết vũ tinh phong như hiện nay!

Rịt chặt vết thương cho Đồng Thiên Kỳ rồi, Vạn Kiếm Công Chúa đến ngồi trên chiếc ghế bên bàn với ông mình.

Đồng Thiên Kỳ trấn định lại tinh thần, trầm giọng nói:

- Vãn bối cầu khẩn tiền bối kể lại hết tình hình năm xưa!

Lão già gật đầu nói:

- Năm lão phu sáu mươi ba tuổi vợ mất thì xuất gia, vì lúc ấy vừa luyện thành pho Tiềm Long chưởng, trong lòng bội phục vị thủy tổ "Phật Giác" đã khai sáng pho mật công này nên lấy pháp hiệu là "Phật Giác", lúc này, Thiên Tâm Quái Cái vẫn theo bên người, và mười năm sau khi lão phu bảy mươi ba tuổi thì ngay trong núi này bị hắn dùng "Thất Bộ Truy Hồn Mang" ám toán, bấy giờ từ miệng hắn lão phu mới biết hết mọi bí ẩn âm mưu của bọn chúng. Lão phu phải cật lực lắm mới thoát khỏi tay hắn, thế nhưng đôi chân và công lực toàn thân đều mất hết...

Về đến nhà, việc quan trọng đầu tiên phải làm, lão phu sai phái con và dâu phân làm hai đi thông báo cho Đào Hoa đảo và Mai đảo biết mọi chuyện, bởi vì lão phu suy tính một ngày lão phu ngã xuống thì Nam Hải sẽ hợp với Tứ Lão tiêu diệt hết bằng hữu của lão phu, cho nên nhanh chóng thông báo cho họ tránh đi. Chà... tuy lão phu tính không sai, nhưng đã chậm một bước, cả Đào Hoa đảo và Mai đảo đều bị san bằng, đến song thân của Phụng nhi năm ấy một đi không trở lại?

Nói đến đó lão nhìn Vạn Kiếm Công Chúa mặt hiện thống khổ nói tiếp:

- Đau khổ đến cực điểm, nhưng lúc ấy chỉ vì nghĩ đến Phụng nhi cô độc bơ vơ một mình cho nên lão phu còn chưa dám cự tuyệt. Những năm tháng buồn khổ căm hận cứ trôi qua, may vị đệ tử duy nhất là Vân Không một lần mang lại hy vọng cho lão phu, báo rằng đã tìm được nơi tàng chứa chính bản của Tiềm Long công, đồng thời đã đưa được hậu duệ duy nhất của họ Đồng đến dó, từ đó mới dấy một động lực mạnh thôi thúc lão phu kỳ vọng một ngày rửa hết mối hận này. Nhiều năm qua, lão phu không ngừng nghiên cứu và tu sửa "Long Thủ kiếm" rồi truyền thụ cho Phụng nhi, chính nó sẽ làm tăng thêm uy lực cho "Long Phụng" hợp bích kiếm.

Nói đến đó lão ngừng lời, không khí trở nên trầm lắng lạ lùng, chỉ còn nghe những tiếng thổn thức của Vạn Kiếm Công Chúa.

Hồi lâu, lão già là người đầu tiên đánh tan không khí nặng nề ấy, hỏi:

- Hiện tại ngươi tiếp nhận pho kiếm pháp đó chứ?

Đến đây thì Đồng Thiên Kỳ không còn do dự gì nữa, cảm kích trong lòng đã thôi thúc chàng, không để phụ lòng lão nhân, chàng gật đầu đáp.

- Vãn bối nguyện tiếp nhận.

Lão già khuôn mặt giãn ra cười ha hả nói:

- Pho kiếm pháp này vốn có từ dòng họ ngươi, bây giờ trở lại với ngươi là hợp đạo, lão phu chỉ xem như người cất giữ mấy mươi năm nay mà thôi.

Vạn Kiếm Công Chúa lau khô nước mắt, đứng lên định đi dẹp chậu nước, nhưng lão già bỗng nói:

- Phụng nhi, mau vào lấy pho Long Thủ kiếm pháp ra đây!

Vạn Kiếm Công Chúa ngớ người, la lên:

- Ông nội định ngay hôm nay..

- Ừm, bắt đâu ngay bây giờ!

- Nhưng vết thương trên chân Đồng công tử?

Lão già làm như sực tỉnh nói:

- À, may ngươi nghĩ cẩn thận, ta thì quên khuấy.

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy nói ngay:

- Thâm thù tợ biển, khắc cốt ghi tâm, có giờ nào quên được, một chút thương tích này thì đáng kể gì, tiền bối chúng ta nên bắt đầu ngay bây giờ!

Lão già nhìn Vạn Kiếm Công Chúa, nhưng nói tợ hồ như để cho Đồng Thiên Kỳ nghe:

- Phụng nhi nghĩ cũng đúng, có vội cũng không thể một vài giờ vài ngày, cứ chờ khi nào vết thương ở chân ngươi lành thì chúng ta bắt đầu.

Đồng Thiên Kỳ hoảng hốt la lên:

- Địch nhân ngày đêm ráo riết truy kích chúng ta, chúng ta tranh thủ được phút nào hay phút đấy, lẽ nào lại ngồi an nhàn chờ chết!?

Lão già dương nhiên cũng nghĩ như chàng, chỉ có điều nói vậy để tỏ rằng cháu gái của lão lo lắng cho chàng mà thôi, khi ấy cười nói:

- Ừm, ừm... Thiên Kỳ nói cũng đúng, Phụng nhi con mau mang ra đây!

Vạn Kiếm Công Chúa quả thực lo cho vết thương của chàng chưa lành bấy giờ trong lòng tức giận nói dỗi:

- Miệng vết thương rách lại, để xem ai bị đau!

Nói rồi quay người bỏ đi vào trong.

Như lĩnh hội được tâm ý, tình cảm của thiếu nữ đối với mình, Đồng Thiên Kỳ ngầm thở dài trong lòng nghĩ:

" Cô nương hiểu được tâm tình của tôi, thì tôi cũng hiểu được tình cảm của cô, nếu như chúng ta đều không mang mối cừu giết song thân trong lòng thì có lẽ chúng ta là một đôi hợp xứng nhất thế gian ".

Lát sau Vạn Kiếm Công Chúa hai tay mang một chiếc hộp bằng thạch bích ra trao cho lão già, rồi bưng chậu nước đi ra ngoài.

Lão già hai tay trân trọng mở chiếc hộp thạch bích ra, lấy một cuộn giấy lụa có in hình rồng nổi cuộn phong kín trao cho Đồng Thiên Kỳ nói:

- Trước hết ngươi cứ xem qua kiếm quyết, nếu như hiểu thì tốt, không hiểu thì sáng mai lão phu sẽ giảng giải cho ngươi.

Đồng Thiên Kỳ cẩn thận mở dấu niêm ra, giở trang đầu thấy viết hai hàng cổ tự:

"Long thủ vạn kiếm tôn Chiêu xuất phục quần ma".

Lật tiếp trang đầu, đọc lướt qua thấy đó là khởi thức Long Thủ kiếm với chiêu "Tiềm Long Dương Thủ", bốn chữ này khiến Đồng Thiên Kỳ liên tưởng đến chiêu đầu trong Tiềm Long chưởng là "Tiềm Long Sơ Động", xem kỷ thì quả nhiên có nhiều chỗ rất tương đồng. Nửa trang trên là khẩu quyết, nửa trang dưới là đồ hình nhiều chỗ càng đọc càng suy nghĩ thì thấy ảo diệu khiến cuốn hút cả tinh thần chàng vào đó, bất giác quên hẳn cả, giở tiếp trang thứ hai xem qua.

Lão già ngồi gật gù nhưng không mở miệng lên tiếng.

Không biết chàng ngồi tập trung vào chiêu đầu trong trang mật đồ bao lâu, đột nhiên chàng vung tay vỗ vào thành thạch kỹ, la lên:

- Thì ra là vậy!

Lão già sững người một phút, cất giọng hỏi vẻ tin tưởng:

- Thiên Kỳ, xem ngươi lĩnh hội được chăng?

Lão già lên tiếng lập tức chàng sực tỉnh trở về với thực tại, biết mình nhất thời đánh mất thần thái, mặt liền ửng đỏ ngước mắt nhìn lên trần nhà, lúc này chàng mới phát hiện ra trong nhà đã đốt đèn, Vạn Kiếm Công Chúa không biết tự bao giờ cũng đã ngồi bên lão già.

Đồng Thiên Kỳ từ từ đặt cuộn bí kíp lên bàn nói:

- Vãn bối chỉ mới xem được chiêu thứ nhất, có điều không biết đúng hay không?

Lão già chừng như không tin lắm, hỏi:

- Ngươi xem hết rồi, mau nói thử xem!

Vạn Kiếm Công Chúa ở bên chàng khi ấy cũng xen vào nói:

- Gia gia, đã tối rồi chúng ta nên ăn gì đi chứ!

Lão già cười tít mắt nói:

- Đúng, đúng, chúng ta trước hết nên ăn gì đã?

Đồng Thiên Kỳ thấy không thể phụ lòng tốt của thiếu nữ bấy giờ cùng họ ăn buổi cơm tối.

Xong buổi cơm đạm bạc, hàn huyên giây lát, lão già mới nói:

- Thiên Kỳ, bây giờ con hãy thử múa chiêu đầu trong Long Thủ Kiếm pháp ta xem.

Đồng Thiên Kỳ ứng thanh một tiếng rồi không chút khách khí, chàng tự nhiên đứng lên cởi thanh Long thủ kiếm đeo bên mình nắm chắc trong tay, nhưng vỏ không tuốt ra. Bấy giờ lần lược nhớ lại trình tự chiêu đầu chàng vừa đọc qua, tay phải múa kiếm nhất nhất đúng như khẩu quyết, tay trái đồng thời đánh chiêu đầu trong Tiềm Long chưởng vừa khéo phối hợp với tay kiếm, thực khéo phối hợp vô cùng, chỉ có điều chàng múa rất chậm cho nên căn bản chưa phát ra uy lực mà thôi.

Lão già ngưng mục nhìn chàng múa không chớp mắt hồi lâu bỗng vỗ tay đánh đét một cái cười

lên ha hả nói:

- Tốt lắm... thực còn vượt xa thời gian suy tính của ta, trí nhớ của ngươi thực phi thường!

Đồng Thiên Kỳ mặt ửng đỏ, khiêm tốn nói:

- Tiền bối quá khen!

Lão già vui mừng thêm một lúc nữa mới nói:

- Hôm nay vậy là quá đủ, các ngươi vất vả một ngày, bây giờ nên đi nghỉ sớm.

Nói rồi lão căn dặn Vạn Kiếm Công Chúa chuẩn bị phòng của lão cho lão và Thiên Kỳ nghỉ chung, thế nhưng Thiên Kỳ đã xin nghỉ lại ngay trong phòng khách này.

Chừng như hiểu được tâm ý của chàng, lão già không từ chối, chỉ khuyên chàng đi ngủ sớm.

Khi chỉ còn một mình trong phòng, Đồng Thiên Kỳ ngồi một lát rồi bắt dầu nắm kiếm múa lại chiêu đầu tiên vừa học được trong Long Thủ Kiếm pháp. Thế nhưng chỉ vừa múa một vòng, bỗng nghe ngoài cửa có tiếng của Vạn Kiếm Công Chúa vẻ tức giận:

- Vết thương trên chân ngươi như thế nào rồi?

Đồng Thiên Kỳ vừa nghe liền thâu kiếm quay đầu nhìn, thấy Vạn Kiếm Công Chúa đã đứng ở cửa tự bao giờ, mặt nàng lộ vẻ lo lắng xen lẫn bực tức.

Đồng Thiên Kỳ cười nói:

- Khá hơn nhiều rồi?

- Hừ! Ngươi nhìn xuống chân xem!

Đồng Thiên Kỳ bất giác cúi đầu nhìn xuống vết thương trên chân phải của mình, chỉ thấy máu đã thấm ướt một vạt nhất thời khựng người không đáp được.

- Hừ, hay ngươi cho rằng người ta thích băng bó cho ngươi?

Đồng Thiên Kỳ trở lại ngồi trên ghế lắc đầu đáp:

- Có lẽ không cần phải băng bó nữa!

Vạn Kiếm Công Chúa tức giận "hừ" một tiếng, nói:

- Ngươi đâu có là con trẻ, sao không biết tiếc thương thân mình?

Nói hết câu, nàng cứ bước đi hẳn vào bên trong căn phòng.

Đồng Thiên Kỳ lần thứ hai nghe những câu trách móc như thế này, nhưng chàng không cảm thấy giận, vì Vạn Kiếm Công Chúa lo lắng cho chàng cho nên mới tìm đến đây.

- Cô nương nên đi nghỉ đi, thiết nghĩ không nên phiền đến cô nương nữa, cứ để thuốc lại tôi tự mình lo liệu.

Vạn Kiếm Công Chúa lấy lọ thuốc trong áo ra, nói:

- Tôi sẽ lấy đèn đi ngay, làm sao để ngươi tự mình lo liệu được?

Nói rồi nàng ngồi xuống, hai tay chộp lấy chân phải bị thương của chàng, chuẩn bị làm thuốc tiếp.

- Cô nương, cô nương đã làm quá nhiều, nên phải đi nghỉ. Nhưng không nên lấy đèn đi, cô từng nói hiểu hết tôi, vậy thì cô cũng biết thời gian tôi rất có hạn, dù một giây một phút cũng cần phải tranh thủ!

Vạn Kiếm Công Chúa tay vẫn nắm chân chàng, cúi đầu xem, nói:

- Ngươi cũng từng nói hiểu ta!

- Đúng vậy! Cho nên tôi hiểu ý cô nương trở lại đây...?

- Vậy thì công tử cho rằng tôi có thể đi nghỉ hay sao?

Đồng Thiên Kỳ chỉ biết thở dài trong lòng, nói:

- Thế thì cô nương cứ đem đèn lên đi.

Vạn Kiếm Công Chúa không nói gì, chỉ từ từ cởi miếng băng vết thương ra, lau chùi bớt vết máu rồi thay miếng khác.

Đồng Thiên Kỳ thấy cô ta đã làm xong, nói:

- Cô cứ mang đèn đi.

Vạn Kiếm Công Chúa chỉ đứng yên nhìn chàng rất lâu, đột nhiên nàng kích động nói:

- Chàng muốn tôi thuộc về hắn sao?

Đồng Thiên Kỳ từ đầu cố kềm nén tình cảm dâng trào trong lòng, thế nhưng lúc này một câu của nàng như kích động mạnh tình cảm của chàng. Bất giác chàng choàng tay ôm lấy lưng nàng, ôm nàng vào lòng, cúi đầu xuống bốn cánh môi áp vào nhau.

Ánh đèn lòe loẹt cứ chập chùng cháy soi tỏ đôi tình nhân quấn quít lấy nhau.

Rất lâu hai đôi môi còn rực lửa tình mới rời khỏi nhau, Đồng Thiên Kỳ hôn lên mắt nàng, nàng nhỏ nhẹ nói:

- Nàng giận tôi?

Vạn Kiểm Công Chúa chỉ lắc nhẹ đầu, lẳng lặng bước đến bên bàn nắm cây đèn lên, bước ra đến cửa mới quay đầu lại nói:

- Em biết chàng không muốn em thuộc về người khác!

Dứt lời nàng cúi đầu bước nhanh ra khỏi cửa, như cố giấu đi khuôn mặt ửng đỏ và nụ cười tươi như đóa hoa hàm tiếu đêm xuân.

.. Đồng Thiên Kỳ ngồi thừ trên thạch kỷ, rất lâu chàng mới nằm xuống, nhưng không làm sao ngủ được. Phần vì chuyện Vạn Kiến Công Chúa, nhưng quan trọng nhất vẫn chính là vì chiêu

kiếm chàng vừa luyện được.

Khi tiếng gà rừng báo đầu canh năm, Đồng Thiên Kỳ choàng tỉnh dậy, bên ngoài sơn phong lành lạnh, nhưng chàng cảm thấy sảng khoái vô cùng.

Biết trời sắp sáng, chàng liền trở dậy rút thanh kiếm báu rồi bắt đầu luyện lại chiêu kiếm vừa học hồi đêm. Lần này đường kiếm uyển chuyển hơn, thêm phần vết thương ở chân liền miệng, không còn đau đớn nhiều cho nên thuận lợi cho chàng luyện tập.

Khi múa đã thành thục, chàng nghỉ tay thì trời cũng vừa hừng sáng.

Cất kiếm vào vỏ, vào nhà ngồi lên ghế điều tức, Vạn Kiếm Công Chúa bước khẽ vào nhà, chàng làm như vừa tỉnh nói:

- Cô nương dậy thật sớm!

Vạn Kiếm Công Chúa đến ngồi bên bàn, hỏi lại:

- Còn huynh?

- Vừa dậy.

Ánh mắt nàng đưa ra bên ngoài sân giọng đượm buồi:

- Huynh ít khi nói dối, thậm chí cả đối với kẻ thù, vậy sao lại nói dối với em?

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy biết chuyện mình vừa luyện kiếm đã bị cô ta nhìn thấy giọng chàng thành khẩn nói:

- Không phải hồi đêm nàng đã nói ta không muốn nàng thuộc về người khác?

Mặt nàng ửng hồng, nói:

- Em không muốn chàng phải lo lắng vì em!

Nàng quay đầu nhìn chàng, trên khuôn mặt không còn nét ủ dột, thế nhưng ánh mắt nàng vừa bắt gặp ánh mắt chàng nàng vội cúi đầu nói:

- Đêm qua chàng không ngủ?

Đồng Thiên Kỳ không dám nói dối, gật đầu nói:

- Bằng trực giác, bởi vì đêm qua em cũng không ngủ.

- Tại vì sao?

Trong ánh mắt nàng thoáng chút lúng túng ấp úng nói:

- Không biết, nhưng nghĩ chàng không ngủ được nên em cũng không sao ngủ được. Mặc dù biết chuyện ấy với chàng không giúp ích được gì, nhưng vẫn không thể ngủ.

Nói rồi nàng nhìn xuống chân phải chàng, hỏi:

- Vết thương thế nào rồi?

- Rất tốt.

Nàng đứng lên bên chàng, nói:

- Em xem!

Đồng Thiên Kỳ vội vàng giúp nàng cởi mảnh vải buộc ngoài để lộ ra vết thương đã liền miệng, nàng nhẹ gật đầu nói:

- Bây giờ thì em đi xem gia gia.

- Ta đi cùng nàng.

- Không cần.

Đồng Thiên Kỳ ngớ người:

- Chẳng lẽ tôi không thể đi vấn an lệnh tổ phụ?

Đồng Thiên Kỳ vừa dứt lời, bỗng nghe từ vách bên kia vọng lại giọng già nua của Phật Giác:

- Không phải không thể, có điều ngươi mà đến vấn an thì chứng tỏ Phụng nhi đã từng đến phòng ngươi!

Đồng Thiên Kỳ giật bắn mình, sực nhớ câu "tai vách mạch rừng".

Nhờ vậy Vạn Kiếm Công Chúa biết ông nội đã thức, không dám nói tiếp, mặt ửng đỏ lên liếc nhìn Đồng Thiên Kỳ một cái, rồi vội vàng đi về phòng ông.

Đồng Thiên Kỳ ngẫm nghĩ giây lát rồi cũng theo chân nàng đến phòng lão già nghỉ.

oo Một ngày qua mau, Đồng Thiên Kỳ được sự hướng dẫn chỉ giáo tận tình của Phật Giác cho nên một ngày qua đã luyện thành thục hai chiêu kiếm.

Vạn Kiếm Công Chúa ngoài lo việc cơm nước ra, thường ở bên cạnh xem chàng luyện kiếm. Nàng bản thân cũng tinh thông kiếm pháp, cho nên khi hợp bích "Phụng vĩ, Long thủ" nhị kiếm pháp.

Bắt đầu từ ngày thứ ba, Đồng Thiên Kỳ và Vạn Kiếm Công Chúa đã hợp luyện kiếm, cả hai phút chốc thành đôi song kiếm hợp bích phát huy uy lực trông tiến bộ rất rõ.

Với người quý từng phút từng giây, thì bảy ngày qua rất nhanh.

Sáng hôm ngày thứ tám, lúc Đồng Thiên Kỳ cùng Vạn Kiếm Công Chúa vừa luyện xong một vòng kiến, Vạn Kiếm Công Chúa nương tay lại bỗng hỏi:

- Gần đây sao gia gia chỉ nói những lời chẳng lành?

Đồng Thiên Kỳ tra kiếm vào vỏ, an ủi nàng:

- Có lẽ lão nhân gia chỉ nói đùa mà thôi - Nhưng trước đây có bao giờ gia gia nói như vậy đâu?

Đồng Thiên Kỳ tuy trong lòng cũng cảm thấy như vậy, thế nhưng để trấn an nàng nên mới nói

vậy, bấy giờ suy nghĩ giây lát hỏi:

- Từ sau khi gia gia bị phế võ công có bao giờ nói những gì không?

Vạn Kiếm Công Chúa nghĩ ngợi một lúc, nói:

- Gia gia từng nói người không luyến tiếc võ công, thế nhưng chỉ ngại bản thân không chút đề kháng sẽ liên lụy đến em.

Đồng Thiên Kỳ mặt biến sắc, buột miệng la lên:

- Gì?

Vạn Kiếm Công Chúa bị Đồng Thiên Kỳ làm giật mình, bèn vội hỏi lại:

- Chàng nghĩ tới chuyện gì vậy?

Đồng Thiên Kỳ cố trấn định tinh thần nói:

- Không có gì, chúng ta đi vấn an lão nhân gia!

Nói rồi chàng quay người định đi, Vạn Kiếm Công Chúa hốt hoảng nắm tay chàng kéo lại hỏi:

- Chàng nhất định nghĩ chuyện gì trong đầu tại sao không nói cho em biết?

Đồng Thiên Kỳ quay lại nắm chắc bàn tay đang run rẩy của Vạn Kiếm Công Chúa, trầm tĩnh nói:

- Hy vọng chỉ là ta quá lo lắng, nào chúng ta hãy nhanh tiến vào phòng của lão nhân gia.

Nghe vậy Vạn Kiếm Công Chúa càng lo sợ hơn, thúc giục:

- Em muốn chàng nói nhanh cho em biết?

- Phải nhanh chân không thể chậm trễ.

Vừa nói chàng vừa kéo nhanh tay thiếu nữ đi về phòng lão già.

Linh cảm báo cho thiếu nữ điều bất an, nàng chạy nhanh, miệng gọi lớn:

- Gia gia, ông tỉnh rồi chứ?

Trong phòng không còn vọng ra tiếng cười của lão già như mọi khi, Đồng Thiên Kỳ bất chợt bên tai vẳng lại tiếng lão già đêm hôm qua nói với chàng một câu hàm ý:

- Hiện tại thì ngươi đã dụng kiếm như ý, sau này khi xuất đạo giang hồ chỉ cần hai ngươi không rời nhau thì tuyệt không còn đối thủ, trọng trách này kể như ta đã làm xong!

Hồi 75 - Phó Thác Trọng Trách Già Quy Tiên

Không nghe thấy tiếng ông mình đáp lại, Vạn Kiếm Công Chúa càng thêm lo lắng, giọng nàng cứ lạc đi:

- Gia gia? Gia giạ..

Vẫn không có tiếng trả lời, Vạn Kiếm Công Chúa chạy đến dùng tay định đẩy cửa, nhưng bị Đồng Thiên Kỳ giữ tay lại, chàng như đã lường được chuyện xảy ra, trấn an nàng:

- Có sinh có tử, trước tình cảm bị đánh mất chúng ta cần phải hết sức bình tĩnh.

Câu nói này khiến cho Vạn Kiếm Công Chúa dự cảm chuyện chẳng lành, nàng xô cửa chạy vào.

Cửa không cài, trong phòng không có gì thay đổi, lão già nằm trên giường thản nhiên như ngủ chỉ có diều không khí trong phòng lạnh hơn thường ngày.

Vạn Kiếm Công Chúa đến bên giường đưa tay sờ lên vầng trán xạm xanh của lão già, bất giác nàng rụt tay về giọng lạc hẳn:

- Không thể như vậy, không phải sự thực...

Mặc dù ngay ngoài cửa chàng đã liệu được chuyện xảy ra, thế nhưng chàng vẫn không tin đó là sự thực. Nhưng hiện tại lão già nằm trên giường người đã lạnh cứng khiến chàng không thể phủ nhận.

Nhìn thấy Vạn Kiếm Công Chúa đứng chết trân người mắt ráo hoảnh như ngây dại. Đồng Thiên Kỳ không biết phải nên nói gì đây.

Trong phòng im phăng phắt, không khí trở nên lạnh lẽo nặng nề, khiến người ta ngột ngạt khó thở. Đồng Thiên Kỳ khựng người nhìn thiếu nữ, chàng cứ ngỡ nàng sẽ gào thét lên lúc đánh mất đi người thân nhất trong đời nàng. Nhưng không, nàng đứng đó ngây dại, mê man, như không còn hay biết thực tại.

Hồi lâu, thiếu nữ bỗng quỳ xuống trước giường thốt lên nấc nghẹn:

- Ông, cuối cùng ông bỏ Phụng nhi mà đi, ông từng nói ông là người thân duy nhất trong đời Phụng nhi, vậy mà... Phụng nhi hiện tại cô độc một mình!

Nói đến cuối câu, nâng gục bên giường, nước mắt tuôn trào theo tiếng khóc ai oán.

Đồng Thiên Kỳ cổ như khô đắng không nói được câu nào, một lúc chàng mới kêu lên:

- Cô nương, cộ..

Vạn Kiếm Công Chúa tiếng khóc bỗng im bặt, nàng như trấn tịnh lại được, cố gượng nụ cười thê lương, nói:

- Không cần an ủi tôi, tôi hiểu lời huynh định nói, hiện tại là lúc cần dụng đến lý trí.

Nói rồi đột nhiên nàng đứng lên quay mặt nhìn chàng tiếp:

- Đồng công tử, xin lượng thứ tôi tự nhiên thay đổi xưng hô, nhưng tôi không thể theo chân công tử rời khỏi nơi đây!

Trong lòng tuy đã có rối, nhưng chàng không để lộ ra mặt, chỉ trầm mặc gật đầu rồi thấp giọng nói:

- Mối cừu hai nhà, chỉ cần Đồng mỗ còn một hơi thở cũng quyết báo trả, cô nương ở lại giữ trọn chữ hiếu không cần phải ra đi.

Vạn Kiếm Công Chúa bỗng quỳ xuống vái chàng một vái nói:

- Bạch Vân Phụng xin tạ trước công tử một lạy!

Đồng Thiên Kỳ né người, vội nói:

- Cô nương không nên làm như vậy.

Nàng đứng lên cất giọng bất an hỏi:

- Công tử lần này hy vọng thắng chúng không?

- Đồng Thiên Kỳ chỉ nguyện dốc hết sức còn chuyện ấy thì không dám loạn ngôn.. Bạch Vân Phụng cười nói:

- Bạch Vân Phụng lòng đã thuộc về chàng, một đời này chỉ nguyện ở đây chờ chàng, quyết không bao giờ đổi thay.

Đồng Thiên Kỳ cảm thấy nặng lòng, nói:

- Cô nương vừa rồi đã nói chúng ta cần vận dụng lý trí hành sự, sao lại còn nói lời này? Chúng ta hiện tại trước hết lo hậu sự cho lão nhân gia, những chuyện khác sẽ bàn sau.

Bạch Vân Phụng trấn tỉnh lại nói:

- Bạch Vân Phụng hiện tại lý trí toàn vẹn, những lời nói đều suy nghĩ kỹ, thôi chúng ta trước hết lo hậu sự cho gia gia.

Nói rồi nàng quay người định thu xếp phòng ốc lo hậu sự bỗng phát hiện trên bàn có thư, nàng vội cầm lên xem bên ngoài, mới hay đó là hai bức di thư của tổ phụ mình, một bức viết lại cho nàng, còn một bức chính là để lại cho Thiên Kỳ.

Nàng trao thư cho Thiên Kỳ, rồi tự mình bóc phong thư của mình ra xem.

Lúc này Đồng Thiên Kỳ cũng xúc động nắm phong thư trong tay bóc ra xem, chàng như đã linh cảm được trong bức thư lão già viết gì.

"Thiên Kỳ trọng trách lớn nhất trong đời ta đã bàn giao rõ ràng, ta có sống thêm chỉ là một gánh nặng lo cho ngươi và Phụng nhi, bởi vì Tứ Lão đã biết nơi ẩn cư của ta và biết hết mọi chuyện. Cuộc sống với ta không còn gì lưu luyến, điều duy nhất ta còn ưu tư trước khi chia tay với cuộc đời đó chính là Phụng nhi. Do vậy mà ta quyết đem Phụng nhi giao cho ngươi. Phụng nhi mất

cha mẹ từ nhỏ, hiện tại ta ra đi coi như không còn người thân nào ở trên đời, do vậy mà lời cầu mong cuối cùng của ta là ngươi hãy yêu thương và chăm sóc nó. Nếu như người chết có linh hồn thì lúc này đây ta đang chờ câu trả lời của ngươi".

Đọc đến đó, bất giác chàng rùng mình buông phong thư rơi xuống đất, quỳ gối bên cạnh giường lão nhân cúi đầu nói:

- Tiền bối đã không nhận lầm vãn bối, xin hãy yên lòng, xin người hãy yên nghỉ!

Đồng Thiên Kỳ nguyện làm hài lòng lão tiền bối nơi chín suối.

Chàng thâu lại bức thư cho vào trong áo.

Lúc này thiếu nữ cũng vừa đọc xong lá thư mình, khóc rấm rứt thốt lên:

- Ông, con chấp nhận!

Vất vả một ngày bọn Đồng Thiên Kỳ mới lo xong hậu sự cho lão gia, thi thể lão được an táng trên một khoảng đất bằng phẳng có địa thế tiền thủy hậu sơn rất thoáng đẹp. Sau một hồi khấn vái, cả hai ngồi xuống bên cạnh mộ lão già nghỉ ngơi, bấy giờ trời đã về đêm.

Đồng Thiên Kỳ ngước mắt nhìn mảnh trăng hạ tuần mờ nhạt nói:

- Cô nương định từ nay thế nào?

Thiếu nữ không quay đầu, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào mộ phần của ông mình, nói:

- Không phải tôi đã nói với công tử?

- Nhưng..., hiện tại tôi thay đổi chủ ý?

- Thì có liên quan gì đến tôi?

Đồng Thiên Kỳ trầm giọng dứt khoát:

- Cô nương phải đi cùng tôi.

Đột nhiên quay phắt người lại, Bạch Vân Phụng gằn giọng:

- Công tử định ép tôi đấy à?

- Tôi đã nhận lời gia gia!

Chàng gọi lão già bằng hai tiếng "gia gia" rất tự nhiên khiến Bạch Vân Phụng cảm thấy bất ngờ nàng ngưng mắt nhìn chàng hồi lâu nói:

- Gia gia bảo tôi theo công tử?

Đồng Thiên Kỳ gật đầu:

- Trên thư của cô viết thế nào?

- Nhưng tôi dã quyết...

Không đợi nàng nói hết, đột nhiên Đồng Thiên Kỳ nắm lấy cổ tay nàng, trầm giọng hỏi:

- Làm thế mới là tận hiếu ư?

- Ngươi không quyết được Nàng vừa nói vừa giật tay lại, nhưng Đồng Thiên Kỳ đã giữ chắc tay nàng, đồng thời kéo nàng sát vào lòng mình, tay ôm đôi vai gầy của nàng nhỏ giọng nói:

- Vân Phụng, nàng nếu như hiểu được ta tại sao lại thay đổi cách xưng hô với tổ phụ của nàng, thì có lẽ nàng không còn coi ta là người ngoài.

Tình cảm nén sâu kín trong lòng rồi cuối cùng cũng bộc phát, nàng không kiềm chế nổi quay người lại ôm chầm lấy chàng khóc nức nở.

Đồng Thiên Kỳ không an ủi khuyên nhủ gì, chàng như cứ để nàng khóc cho vơi cơn đau khổ. Hồi lâu Bạch Vân Phụng mới ngưng khóc, nàng buông tiếng thở dài nói:

- Niềm vui chưa trọn sao gia gia sớm đi.

Đồng Thiên Kỳ lúc này mới lên tiếng:

- Hữu sinh hữu tử, có hợp có tan, có lẽ nàng nên hiểu hết cái lý này mới bớt khổ đau.

- Vâng em hiểu.

Đồng Thiên Kỳ cười với nàng rất tươi:

- Nàng nên đi nghỉ một lát.

Vân Phụng nhìn chàng vẻ âu yếm:

- Chàng không mệt ư?

Đồng Thiên Kỳ ánh mắt bỗng rực sáng lên, hỏi vẻ quan tâm:

- Hiện tại nàng có thể vận khí hành công chứ?

Vân Phụng không hiểu tại sao lúc này chàng lại muốn mình vận khí, bèn hỏi:

- Để làm gì?

- Cần nhanh chóng phục hồi thể lực.

Bạch Vân Phụng nghe vậy chừng như đã hiểu ra chuyện, định ngước đầu khỏi vai chàng, nhưng liền bị chàng giữ đầu lại, thì thầm:

- Mặc chúng, những hành động của chúng đều không qua khỏi mắt ta, nàng cứ nhanh tĩnh tâm điều tức vận khí lấy lại chân lực.

Trong mắt Vân Phụng đã lộ sát cơ, hỏi - Là người Nhật Nguyệt Bang?

- Không rõ lắm, nhưng dù địch hay bạn cũng không thành vấn đề, nàng trước hết phải nhanh vận khí.

Bạch Vân Phụng nhẹ gật đầu, sửa lại tư thế ngay ngắn trong vòng tay chàng, rồi cứ vậy hít thở

đều đặn vận hành chân lực.

Đồng Thiên Kỳ làm như không hề hay biết gì, chàng cứ vòng tay ôm hờ nàng như đôi tình nhân đang say hạnh phúc, thế nhưng đôi mắt của chàng không ngừng chuyển động theo dõi mọi động tĩnh chung quanh, đồng thời đôi tay đã ngầm vận nội lực chuẩn bị đối phó.

Lại nói, trong lúc này có hai bóng vàng sau khi vào trong căn nhà lá không tìm thấy gì, thì phát hiện ra bọn Đồng Thiên Kỳ ngồi bên ngôi mộ mới này, hai bóng vàng liền nhẹ nhàng tiến tới đây từ sau, lưng Đồng Thiên Kỳ.

Mặc dù bọn người này chạy đi rất khẽ nhưng vẫn không làm sao lọt qua khỏi thính lực của Đồng Thiên Kỳ.

Phút chốc, chàng nhìn sắc mặt của Bạch vân Phụng cảm thấy nhẹ nhỏm, rồi vận chưởng chờ đợi.

Vân Phụng sau mấy vòng vận khí người khỏe hẳn ra thì vừa lúc phát hiện hai bóng người kia đã đến sau lưng Thiên Kỳ chỉ còn cách chừng bốn năm trượng, nàng định bật dậy tấn công. Nhưng Đồng Thiên Kỳ như biết được ý nàng, vội vàng giữ người nàng cố ghé sát tai nàng thì thầm:

- Cứ để chúng tới gần hơn rồi ra tay.

Trong đuôi mắt Vân Phụng phát hiện hai người kia chỉ còn cách Thiên Kỳ chừng non một trượng, tuy không biết đó là ai nhưng tiếng bước chân đã dừng lại chứng tỏ người đó sắp ra tay.

Chàng bấm nhẹ ra hiệu chú ý cho Vân Phụng, thì một cổ kình phong đã nghe ập tới trên đầu.

Chỉ cười nhạt một tiếng, Đồng Thiên Kỳ cùng Bạch Vân Phụng như đôi nhạn đêm phóng vút lên không...

"Ầm" một tiếng, đúng nơi bọn họ vừa ngồi bị trúng một chưởng đất bụi cỏ cây tung bay mù mịt, loáng thoáng trong ánh trăng cũng đã nhận ra hai lão già cấp kíp nhảy đến nơi vừa đánh chưởng. Chừng như bị hẩng hụt quá bất ngờ, nên chỉ thấy hai lão già ngớ người khựng lại bên nhau, nhưng phản xạ buộc cả hai binh khí rút sẵn cầm tay.

Thoạt thấy rõ hai người này là ai, Đồng Thiên Kỳ không khỏi ngạc nhiên, rồi cất tiếng cười lên một tràng dài, nói:

- Ha hạ.. quả thực trái đất tròn, từ khi cáo biệt nhị vị trên vọng nguyệt phong, tại hạ cứ sợ nhị vị thân vong biệt xứ!

Thì ra hai người vừa tập kích này chính là hai trong bọn Nam Hải Tam Thần. Sau phút sững sừ, Kim Giáp Thần trầm tĩnh nói:

- Hừ, tiểu bối, lão phu cũng nghĩ ngươi bỏ mạng trong tay người khác, phí một chuyến vào trung nguyên!

Đồng Thiên Kỳ mắt hiện sát cơ, nói:

- Chỉ bằng vào một chút thân thủ của nhị vị mà dám quay trở lại Trung nguyên hay sao?

Liệt Hoa Tần mắt lộ hung quang, gằn giọng:

- Tiểu tử, người thực có mắt như mù, chẳng phải bọn lão phu đang đứng trước mặt ngươi đây sao?

Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng:

- Nhị vị dám đứng trước mặt Đồng mỗ quyết không phải là vì có đủ dũng khí mà vì có chỗ dựa ngầm bên trong.

Hai lão già thấy một đòn tập kích không thành thì đã thẹn, giờ đây bị nói vậy thì thẹn quá thành giận, Liệt Hỏa Thần quát lớn:

- Tiểu cẩu, ngươi chết!

Dứt lời, kiếm thép thoát bao hoa lên không trung, nhưng đúng ngay lúc ấy một giọng cao vang vọng lại:

- Dừng tay!

Hai lão già nghe tiếng quát này tợ hồ như nghe phải thánh lệnh đứng im phăng phắt, cúi đầu rất cung kính. Đồng Thiên Kỳ ngược lại tợ hồ như không nghe thấy, đến đầu cũng không quay lại, chỉ có Vạn Kiếm Công Chúa hơi bất ngờ nên quay dầu nhìn lại.

Chừng như thái độ của Đồng Thiên Kỳ khiến người vừa xuất hiện khó xử, chỉ nghe giọng ấy quát lên hỏi:

- Tiểu tử, lời lão phu vừa rồi ngươi nghe rõ chứ?

Đồng Thiên Kỳ từ từ quay lại, bấy giờ nhận ra dó là hai lão già thân vận hoàng bào, lão bên phải râu năm chòm dài quá ngực, mắt nhỏ dài trông rất nham hiểm, lão già bên trái gầy như que củi, mặt choắt, miệng dẩu trông quái dị vô cùng.

Đồng Thiên Kỳ đứng nhìn hai lão già vừa xuất hiện ngạo nghễ nói:

- Đây không phải là đất Nam Hải, nhị vị tốt nhất nên bớt thịnh khí uy nhân ấy, Đồng mỗ không dễ bị uy hiếp đâu!

Lão già râu năm chòm trước nay ngôn xuất như sơn, chưa ai dám nghịch phạm, vậy mà lần này bị Đồng Thiên Kỳ nói đến bẽ mặt, bất giác năm chòm râu rung lên giần giật, phẫn nộ hét lớn:

- Khéo một tên tiểu tử không biết tôn trọng tôn trưởng, hôm nay lão phu không bửa sống ngươi thì chớ kêu...

Lão nói chưa dứt lời, bỗng lão già gầy nhỏ trầm giọng cản lại:

- Đại ca, chúng ta cần nhất làm được chuyện, tuyệt không phải lúc trút giận đoạt khí.

Nói đến đó lão quay nhìn Đồng Thiên Kỳ chấp tay thi lễ, cười nói:

- Tiểu ca hẳn là danh chấn Trung nguyên- Huyết Kiếp thủ- Đồng Thiên Kỳ?

Đồng Thiên Kỳ đưa mắt quan sát lão ta một lúc, rồi chấp tay hoàn lễ:

- Đồng mỗ từng nghe trong Nam Hải nhị lão có một vị gọi là "Thần Cơ Tử", hẳn là tôn giá?

Lão già gầy nhỏ cười tít mắt:

- Tiểu ca nhãn lực tinh thông!

- Ồ. Không phải là nhãn lực Đồng mỗ tinh thông mà chính ngữ khí và thái độ của tôn giá khiến Đồng mỗ liên tưởng đến ba chữ "Thần Cơ Tử".

Lão già gầy nhỏ mặt trở lãnh nhiên hỏi:

- Lời lão phu chẳng lẽ có gì đặc thù!

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt đáp:

- Những tay gian hùng hiểm độc, thường miệng phật lòng đao, tôn giá chính đúng là hạng này.

Hai lão già nghe vậy thì tức giận vô cùng, Kim Giáp Thần quát lớn:

- Tiểu tử, ngươi nói gì?

Lão già gầy nhỏ ngược lại cất tiếng cười lớn:

- Hắc hắc... Nhìn mặt biết người, tiểu ca quả không phải tầm thường, tất đối nhân xử thế cũng không phải như thường nhân, càng dụng đại lễ.

- Ồ, không hiểu ý "đại lễ" này của tôn giá là...

- Lão phu không cần giấu diếm quanh co, lần này đến đây mục đích không phải tầm thù, chỉ muốn tìm lấy một pho mật kíp tuyệt học "Long Thủ Kiếm Pháp"!

Đồng Thiên Kỳ mặt không chút biểu hiện, nói:

- Tôn giá có biết nó nằm ở đâu không?

- Không những nằm tại đây, mà chính ngay trên người tiểu ca!

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép cười nhạt, thầm khen cho lão già ma mãnh mà khí phách, nói:

- Tôn giá nói đúng, chỉ có điều không biết tính thế nào bây giờ?

Lão già nghiêm túc nói:

- Đánh đổi bằng một điều kiện.

- Phải chăng là mạng của Đồng mỗ?

Lão già gầy nhỏ tít mắt cười gật gù:

- Ngươi quả suy đoán tinh tường lắm lắm! Biết điều thì nên chấp nhận.

Hồi 76 - Vừa Táng Gia Gia Phùng Đại Địch

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy chỉ cười nhạt nói:

- Nhị vị đang tỉnh hay đang mê sảng vậy?

Lão gầy nhỏ mắt lộ hưng quang, gằn giọng:

- Rượu thưởng không uống đòi uống rượu phạt, đến đó thì bí kíp mất mà người ngươi cũng không còn!

- Hắc hắc... chỉ e bỏ mạng tại đây. không phải là Đồng mỗ, mà chính là các vị!

- Cuồng ngôn, ngươi chết!

Cả hai lão già gần như tức giận đến cực điểm, người nhảy bổ vào Đồng Thiên Kỳ đầu tiên không phải là lão già râu năm chòm mà chính "Thần Cơ Tử", tay lão vung ra như định chộp vào cổ tay chàng.

Đồng Thiên Kỳ đứng yên bất động tợ hồ như không hề nhìn thấy hành động của lão, bất ngờ "Thần Cơ Tử" rụt tay lại, đứng chỉ cách chàng chưa đầy ba xích, gật đầu nói:

- Chỉ bằng tuổi ngươi mà đã có một định lực như vậy quả thật đời nay hiếm thấy, lão phu bất ngờ đấy!

Đồng Thiên Kỳ chỉ cười đáp:

- Đồng mỗ liệu trước tôn giá sẽ không hạ thủ!

Nhất thời "Thần Cơ Tử" không hiểu hết ngầm ý trong câu nói của Thiên Kỳ, lão ngớ người tròn mắt nhìn chàng một lúc, mới nói:

- Đồng Thiên Kỳ, lần này ngươi lại đoán dúng, với thân phận và danh vọng như lão phu lẽ nào lại ra tay trước với hàng tiểu bối!?

Đồng Thiên Kỳ lạnh nhạt lắc đầu nói:

- Đồng mỗ từ khi xuất đạo giang hồ chưa từng thấy chính nhân quân tử chịu nhượng trước địch, Đồng mỗ liệu trước tôn giá không dám hạ thủ là vì tôn giá không có đủ dũng khí ấy mà thôi!

Nộ hỏa như bốc lên tận đầu, "Thần Cơ Tử" mặt giật liên hồi, bất giác lão ngửa cổ cười dài:

- Hắc hắc... Đồng Thiên Kỳ, cuồng ngạo như ngơi thì thực lão phu chưa từng thấy, ngươi suy đoán như vậy căn cứ và đâu hử?

- Chính bằng vào sự trấn tĩnh của Đồng mỗ.

- Hừ, Thiên Kỳ, ngươi không khoa trương uy lực đấy chứ?

- Đồng mỗ có khoa trương hay không tôn giá cứ thử hạ thủ sẽ biết!

"Thần Cơ Tử" không ngờ Đồng Thiên Kỳ ứng khẩu nhanh như vậy, lão nhất thời khựng miệng không nói thêm được câu nào, nhưng mắt nhìn đối phương chăm chăm hồi lâu, bất giác lại ngửa cổ cười dài một tràng lanh lảnh.

Bọn Liệt Hỏa thần và Kim Giáp Thần đã lăm lăm hai thanh đao răng cưa trong tay chờ lệnh.

"Thần Cơ Tử" vốn là con người nham hiểm mưu mô, cho nên tuy giận cực điểm, lão vẫn giữ vững lý trí, bấy giờ trong tiếng cười dài lại giữ chặt tay đại ca mình không cho động thủ, trong đầu lại nghĩ nhanh:

"Tiểu tử này cứ kích ta hạ thủ, chẳng lẽ hắn đã luyện thành Long Đầu kiếm pháp?".

Nghĩ đến đó lão giật thót mình, nhưng rồi lại nghĩ:

"Không thể nội trong một tuần lễ mà hắn làm được điều đố? Hay là hắn lại trá lừa ta?" Đầu óc nghĩ rất lung, cho nên hết tràng cười lão ta vẫn chưa nhất định chủ trương.

Nhưng cuối cùng lão cũng mớm một câu:

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu nếu tính không sai thì ngươi chưa luyện thành Long thủ kiếm pháp, nên tâm kế cưỡng nhân đoạt chí lần này của ngươi là uổng công!

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Tôn giá khỏi phải mất công thả đá dò giếng, trong tràng cười vừa rồi Đồng mỗ đoán chắc tôn giá vẫn chưa quyết định dứt khoát!

Tuy bị Đồng Thiên Kỳ nói trúng tim đen, thế nhưng mặt lão vẫn không chút đổi sắc, cười lạnh lùng mấy tiếng, nói:

- Nói vậy ngươi nghĩ bọn lão phu lúc này nhanh rút khỏi đây?

- Hắc hắc... Quả có vậy, nhưng cần phải hỏi ý Đồng mỗ có chấp nhận hay không?

"Thần Cơ Tử" giận tím gan gần giọng:

- Ngươi cuồng ngạo quá độ, tiểu tử...

Đồng Thiên Kỳ mắt lộ hàn quang cắt ngang:

- Bốn vị đến đây có lỗi, ra về không đường!

Lão già râu năm chòm giận tím gan tím ruột, giật khỏi tay lão đệ của mình. xỉa tay vào mặt Thiên Kỳ nói:

- Ngươi dám nói lại lần nữa lão phu xem?

"Thần Cơ Tử" vẫn còn gờm chưa biết Đồng Thiên Kỳ hư thực thế nào, sợ đại ca mình lãnh phần bại nên cười gằn, cản ngang đại ca nói:

- Họ Đồng kia, ngươi đã nói xong hết những lời khoa ngôn, với hạng vô danh tiểu tốt như ngươi thực không xứng để hai lão phu ra tay.

Nói đến đó mắt lão đưa nhìn bọn Nam Hải Nhị Thần cao giọng:

- Nhị vị Hộ pháp đâu?

Lời lão vừa dứt, Nam Hải Nhị Thần liền cung kính ứng thanh:

- Đệ tử đang hầu lệnh.

"Thần Cơ Tử" chỉ tay vào Đồng Thiên Kỳ nói:

- Thâu thập tên này?

Lão già râu năm chòm thấy vậy cũng không muốn tranh công cùng đệ tử trầm giọng nói:

- Sống chết gì cũng được, các ngươi cứ yên tâm ra tay, có lão phu ở đây thì đừng sợ.

Trong mắt Nam Hải Nhị Thần thì Nhị Lão Nam Hải là những nhân vật nhất lưu võ lâm, xưa nay hiếm thấy đối thủ, cho nên nghe nói vậy thì trấn định tinh thần ứng thanh đáp:

- Đệ tử tuân mệnh.

Dứt lời cả hai lập tức phân làm hai cánh tả hữu vây đến Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Dũng khí của nhị vị thực đáng khâm phục!

Kim Giáp Thần liếc mắt đánh nhìn Liệt Hỏa Thần một cái, rồi nói:

- Tiểu tử, năm sau ngày này là ngày kỵ của ngươi!

Vạn Kiếm Công Chúa đứng bên Đồng Thiên Kỳ, bấy giờ thấy vậy tay đặt lên đốc thanh Phụng Vỹ Kiếm định ra sức trợ thủ cho chàng, nhưng đã bị chàng cản lại, nói:

- Hai vị cao thủ này cốt tìm đến ta, nếu như muội rút kiếm trợ giúp, thì mối hận trên Vọng Nguyệt phong của nhị vị này chỉ e vĩnh viễn đã bị không rửa được.

Vốn biết tính khí của Đồng Thiên Kỳ, Vạn Kiếm Công chúa chỉ thấp giọng nói:

- Huynh phải cẩn thận!

Rồi tự động đi ra ngoài cách bảy tám xích đứng xem.

Đồng Thiên Kỳ quét ánh mắt nhìn Nhị Thần, lạnh giọng nói:

- Nhị vị có thể xuất thủ.

Liệt Hỏa Thần "hừ" một tiếng, định lên tiếng chửi thầm vài câu nứa, nhưng bỗng nghe tiếng lão già râu năm chòm quát lớn:

- Lấy mạng hắn cho ta.

Không dám nói thêm nhiều lời, Kim Giáp Thần thét lên:

- Tiểu tử, nộp mạng đây.

Dứt tiếng, thanh cự đao trong tay hươ lên ra chiêu "Bình bộ thanh vân" như mây cuồng, gió giật phóng đến yết hầu Đồng Thiên Kỳ.

Gần như cùng lúc với Kim Giáp Thần ra chiêu, Liệt Hỏa Thần cùng vung kiếm phóng tới chiêu "Lôi Điện vân tảo" nhằm hạ đẳng Đồng Thiên Kỳ.

Thoáng thấy hai thanh kiếm đã ập đến người Đồng Thiên Kỳ, chàng chỉ cười nhạt một tiếng, trước mắt hai lão già bóng người hoa lên, cả người Đồng Thiên Kỳ như ngã thoái về sau rồi vụt biến mất.

Nhị Thần đều là những nhân vật lịch duyệt giang hồ, có kinh nghiệm trong chiến đấu, thấy chiêu đầu thất thủ mà đối phương biến mất thì lập tức biến công thành thủ, cả hai ngọn kiếm vòng về trấn ngang trước ngực đồng thời đứng tựa vào nhau.

Bọn họ đoán không nhầm, Đồng Thiên Kỳ đã ở sau lưng bọn họ tự bao giờ, chỉ quét ánh mắt đầy hàn quang nhìn hai lão già, chàng nói:

- Nhị vị thật thất vọng.

Nhị Thần quay người tuy biết mình vì không biết Đồng Thiên Kỳ đã sử dụng thân pháp nào mà tránh được hai chiêu kiếm của họ nhanh như chớp, nhưng thấy có chỗ dựa nên không ai hoảng hốt. Kim Giáp Thần cười gằn nói:

- Tiểu tử, ngươi chớ vội đắc ý.

Dứt tiếng, cả hai thanh kiếm cùng xông lên tấn công, vẫn một thượng một hạ như chiêu đầu, nhưng xem ra chỉ là hư chiêu, có lẽ vì kinh nghiệm từ chiêu kiếm đầu.

Vẫn như lần đầu, Đồng Thiên Kỳ ngửa người lui sau, nhưng không lập tức phóng người lên.

Nhị Thần ngỡ chàng vọt người qua đầu, lập tức hai kiếm biến chiêu "Thiết thụ ngân hoa" quay nửa vòng phóng chộp lên không trung, đầy trời chỉ thấy là kiếm ảnh.

Lại nói, Đồng Thiên Kỳ ngửa người lui sau, chân trái chấm đất rồi tiện đà phóng luôn về sau bốn xích, cười mỉa nói:

- Nhị vị lại thất vọng!

Một lần thì có thể nói bất ngờ sơ ý, đến bị lừa lần thứ hai thì chẳng phải ngẫu nhiên. Nam Hải Nhị Thần trong lòng vừa thẹn vừa giận cực độ, đồng thời cũng có chút khiếp sợ, bọn họ không thể hiểu được chỉ không gặp Đồng Thiên Kỳ chưa đầy một tháng mà thân pháp của chàng thăng tiến nhanh đến thế.

Lão già râu năm chòm thấy thế thì bực tức lẩm bẩm trong miệng:

- Hai con lừa già này không biết giữ mặt, bại dưới tay thằng nhóc mà còn dám gạt ta!

"Thần Cơ Tử" nghe vậy thì ngẩng người, thấp giọng hỏi:

- Đại ca, bọn chúng gạt ta gì chứ?

- Hừ, bọn chúng bảo tiểu tử họ Đồng kia quyết không thắng nổi bọn chúng liên thủ, vậy mà

trước mắt ngươi thấy bị tiểu tử kia đùa cợt như không.

- Đại ca không nên tức giận, chính vì điều này mà lúc đầu tiểu đệ không muốn đại ca động thủ ngay!

Lão đại vẫn không nghĩ thế nói:

- Chẳng lẽ ngươi nói chỉ trong vòng hơn tuần lễ, thằng nhóc kia võ công thăng tiến vượt bực? Ngươi chỉ ngốc si nằm mộng thôi!

"Thần Cơ Tử" quay mặt lại nhìn đại ca mình, trịnh trọng nói:

- Không phải ngu ngốc nằm mộng đâu, thực tình mà nói đệ lo rằng hắn đã luyện thành công Long thủ kiếm pháp.

Lão đại bất giác bật cười thành tiếng, nói:

- Lão nhị, ngươi không thấy suy nghĩ của ngươi quá huyễn hoặc ư?

Lúc này chiêu thứ ba của Nam Hải Nhị Thần cũng vừa công vào Đồng Thiên Kỳ.

"Thần Cơ Tử" quét nhanh mắt về phía đấu trường, nói:

- Long thủ kiếm pháp xưa nay khó luyện đối với người trong võ lâm đều nghĩ như vậy, thế nhưng tiểu tử họ đồng này ngoại lệ!

Chiêu thứ ba của Nam Hải Nhị Thần cũng bị Đồng Thiên Kỳ đùa bỡn né tránh dễ như chơi, chàng thủy chung vẫn chưa ra chiêu. Chừng như cũng khiến cho lão già râu năm chòm bắt đầu để tâm đến câu nói của tiểu đệ mình, thế nhưng vẫn chưa tin lắm, nói:

- Nhưng cho dù hắn đã luyện thành Long Thủ kiếm pháp, chẳng lẽ chúng ta không khống chế nổi hắn?

"Thần Cơ Tử" trầm tĩnh nói:

- Đây không phải là lúc đánh cuộc, đại ca nên nhớ Vạn Kiếm Công Chúa thầm luyện "Phụng Vỹ kiếm" chỉ cần Long Thủ Phụng Vỹ hợp bích thì đương kim thiên hạ chỉ e không có đối thủ. Đại ca thử nghĩ chúng ta chừng này đủ thắng không, huống gì quyết đấu trí mạng, thì lưỡng bại câu thương khi ấy Nhật Nguyệt Bang và Linh Sơn phái chỉ khoanh tay hưởng lợi.

Nghe "Thần Cơ Tử" nói thuận lý thuận tình, lão đại tuy không còn cải vào đâu được nhưng cơn bực tức trong lòng vẫn còn bèn nói:

- Vậy thì trước hết diệt con nha đầu kia, để coi chúng còn hợp bích được không Vừa nghe ý này, "Thần Cơ Tử" thoáng nghĩ nhanh trong đầu, mắt lão giảo hoạt đưa nhìn về phía Vạn Kiếm Công Chúa chính đang để hết tâm trí quan sát trận đấu.

Trong ánh mắt "Thần Cơ Tử" thoáng hiện nụ cười hiểm, lão thấp giọng nói:

- Muốn đoạt được Long Thủ kiếm thì phải có con nha đầu này trong tay, tuyệt đối không nên giết hắn, chỉ bắt sống.

Lão đại không ngờ tiểu đệ mình đề xuất giải pháp hay như vậy, mặt rạng hẳn lên, vội nói:

- Động thủ thế nào bây giờ?

- Đại ca cứ nhìn tiểu đệ ra tay thế nào thì trợ giúp theo.

"Thần Cơ Tử" thì thầm bên tai đại ca mình, tồi tay với lui sau lưng như định rút kiếm.

Lão đại không biết đó là động tác giả, bèn đưa tay lên lưng rút thanh Cự kiếm lưỡi răng cưa ra nắm lăm lăm trong tay.

Lúc này Nhị Thần đang đấu với Đồng Thiên Kỳ thấy thượng nhân của mình ra kiếm ngỡ trợ giúp, phấn chấn la lên:

- Đệ tử tuân mệnh!

Nói rồi định nhảy vào tấn công tiếp.

Đồng Thiên Kỳ nhượng đã ba chiêu, bấy giờ tay đặt trên đốc thanh Long Thủ kiếm mắt lộ sát cơ, huyệt Mi tâm ửng đỏ lên như rỉ máu, giọng lạnh băng:

- Sự bất quá tam, đến lúc nhị vị ra rồi đấy!

"Thần Cơ Tử" nhẹ giật tay áo lão đại rồi dùng ngón tay viết giữa lòng đại ca mình một chữ "bất" đoạn rút thanh kiếm trên lưng ra làm như chuẩn bị xuất thủ.

Thấy hai vị thượng nhân của mình kiếm đã cầm tay thì Nam Hải Nhị Thần mở lòng, đánh mắt nhìn nhau gần như cùng lúc lớn giọng:

- Chúng ta lên!

Tiếng cuối cùng vừa dứt, hai thanh kiếm múa tít lên, cả không gian ngập kiếm ảnh ập đến người Đồng Thiên Kỳ.

"Thần Cơ Tử" giảo hoạt đa đoan, bởi lần này Đồng Thiên Kỳ nhất định hạ sát thủ, cho nên vung thanh Cự kiếm trong tay lên vờ quát lớn:

- Chúng ta thâu thập tiểu tử này Nói rồi kéo áo đại ca mình, người bổ tới trước tợ như thực sự xông vào tấn công.

Lão đại ca tính nóng nảy thô lỗ, xưa nay hành sự ít dụng đầu não, mặc dù đã nhận một chữ "bất" trong tay, vậy mà lúc này thấy tiểu đệ mình người bổ tới thì ngỡ thực, gật đầu nói:

- Thâu thập thằng nhóc này trước cũng được!

Miệng thét tay vung kiếm, thân hình nhưư tên thoát khỏi cung bổ vào vòng chiến.

"Thần Cơ Tử" mục đích tuyệt không phải là Đồng Thiên Kỳ, thân hình bổ tới trước nhưng chân vừa chạm đất liền dụng lực bật ngược ra hướng trái nhằm đúng người Vạn Kiếm Công Chúa phóng tới.

Vạn Kiếm Công Chúa mắt nhìn hai lão già định nhảy vào vòng chiến thì cũng ngầm đề tụ chân lực, tay áp chuôi kiếm chuẩn bị trợ thủ cho Thiên Kỳ. Thế nhưng nàng không ngờ hai lão già chỉ vờ hư công Đồng Thiên Kỳ mà mục đích là công vào mình.

Khi nàng giật mình vì thấy "Thần Cơ Tử" thay đổi hướng tấn công thì ngọn kiếm của lão ta đã nhầm ngay yết hầu nàng đâm tới. Qúa bất ngờ nên căn bản đỡ không kịp, theo bản năng nàng ngửa người lui sau thành vòng cung vừa kịp để mũi kiếm đối phương lướt qua trước mặt.

"Thần Cơ Tử" một chiêu không đắc thủ thì vừa giật mình vừa hậm hực, lão không ngờ một thiếu nữ trẻ như Vạn Kiếm Công chúa lại ứng biến nhanh cực kỳ như vậy. Lại càng không ngờ hơn lão đại ca mình đầu não ngu đặc, không hiểu hết kế sách của mình, bằng không thì Vạn Kiếm Công chúa khó thoát nổi một chiêu đầu này.

Nói thì dài, thực ra những ý nghĩ này chỉ là cái lóe nhanh trong đầu lão, khi Vạn Kiếm Công Chúa kịp tránh chiêu đầu, bật người về sau sáu bảy xích, thì thanh kiếm trong tay "Thần Cơ Tử" cũng như hình với bóng, bồi thêm một chiêu "Phong chuyển ba đào" đâm tới người Vạn Kiếm Công Chúa.

Lại nói phía bên kia, Đồng Thiên Kỳ vốn không xem bọn Nam Hải Nhị Thần vào đâu, thế nhưng khi thấy lão già râu năm chòm nhập vòng chiến thì mặt hơi biến sắc.

Thanh Long Thủ kiếm như Thanh Long xuất động lóe lên sáng ngời vung tới tiếp chiêu lão già.

Chiêu kiếm của lão già râu năm chòm bay ra sau bọn Nhị Thần thế nhưng lại đến trước, từ tốc độ uy lực cho đến thế kiếm đều vượt hẳn bọn Nhị Thần một bực.

"Keng" một tiếng kèm theo là ánh lửa xanh phát ra, hai kiếm chạm nhau rồi bật ra, cả tay lão già cảm giác ê ê, nhất thời sửng người vì kinh ngạc.

Trong lúc này thì hai thanh Cự kiếm của bọn Nhị Thần cũng vừa kịp công tới.

Đồng Thiên Kỳ cười "Hắc hắc" lên hai tiếng, thanh kiếm vừa đỡ một chiêu thuận đà khoát một vòng từ tả sang hữu, chỉ nghe tiếp hai tiếng "koong koong" rồi ánh thép vụt mất sau khi kịp nghe mấy tiếng "ối" la hoảng.

Bóng người phân ra hai hướng, bọn Nhị Thần tay phải chống kiếm đứng gượng trên đất, tay trái đặt trên vai đã thấy máu rướm ra ướt đẫm, thanh Cự kiếm trong tay đều bị tiện đứt bớt một đoạn.

Lão già râu năm chòm vừa qua giây kinh ngạc thì mắt chứng kiến cảnh tượng của bọn Nhị Thần, bất giác trên mặt kinh sắc lại trùm lên một lớp nữa. Đến lúc này thì lão ta chợt hiểu hết kế dương đông kích tây của lão đệ mình, nhưng giờ thì đã chậm một bước.

Sau chiêu này ý chí chiến đấu với Đồng Thiên Kỳ trong người lão bị nhụt đi nhiều, lão ngẫm nghĩ chỉ còn cách trợ giúp cho lão đệ của mình trước hết khống chế thiếu nữ kia mới là thượng sách, dẫu chậm còn hơn?

Lão tính vậy, nhưng không lộ ra mặt cười nhạt nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi thật gặp may!

Đồng Thiên Kỳ ngưng kiếm liếc mắt nhanh nhìn về trận đấu của Vạn Kiếm Công chúa, cười nhạt nói:

- Nhưng ba vị thì không mong tìm thấy may mắn đâu?

Lão già cố làm như giận cực độ, thét lớn:

- Con mẹ nó, lão phu xưa nay làm chuyện gì đâu cần may mắn.

Đồng Thiên Kỳ lắc nhẹ đầu, giọng lạnh băng:

- Ngày hôm nay tôn giá toàn mạng rời khỏi đây, coi như là gặp may!

Ánh mắt lão già quắc lên, vung thanh Cự kiếm hình răng cưa, thét:

- Lão phu cho ngươi nếm độc môn Nam Hải Tam kiếm!

"Nam Hải Tam kiếm" là ba tuyệt chiêu trong Nam Hải kiếm pháp, đến những nhân vật thân phận không nhỏ như bọn Nhị Thần, vậy mà trong Nam Hải vẫn chưa đủ tư cách để luyện ba chiêu kiếm này. Bấy giờ nghe thượng nhân mình định dùng ba tuyệt chiêu này đối phó với Đồng Thiên Kỳ, cả Nhị Thần vốn tinh thần tiêu tán trước chiêu kiếm vừa rồi của Đồng Thiên Kỳ, giờ cũng phấn chấn hẳn lên, cả hai thả tay ra khỏi vai ý như muốn xông vào tiếp.

Lão già thấy Nhị Thần đã hưng phấn hẳn lên, không để chúng kịp suy nghĩ nhiều liền thét lớn ra lệnh:

- Lên!

Thoạt trông thấy lão vung kiếm nhảy vào, Nhị Thần cũng không dám chần chừ liền cổ động tinh thần vung ngọn kiếm cụt nhảy vào tử chiến.

Đến khi sáp mặt với Thiên Kỳ bọn Nhị Thần mới biết thượng nhân của mình trở gót tung người phóng nhanh về hướng Vạn Kiếm Công Chúa và "Thần Cơ Tử". Vào đã không có tinh thần, ra lại càng không khả năng, cả hai khựng người "á" lên một tiếng.

Thoáng nhận ra lão già râu năm chòm không công vào mình mà trở hướng xông về phía Bạch Vân Phi biết, nàng không chống cự nổi hai lão già, trong lòng Thiên Kỳ rộn lên, quyết định giải quyết nhanh Nhị Thần.

Ánh kiếm thép ngợp kiếm, một chiêu "Long Phi Cửu Thiên" phát ra, thế kiếm kỳ ảo, uy lực hung mãnh, tợ hồ như bốn hướng Đông Tây Nam Bắc đều là kiếm.

Hai chữ "Long Thủ" kịp tắt lại trong họng bọn Nhị Thần, mắt trố trừng kinh hoàng, đến chuyện nhảy người né tránh cũng không còn kịp nghĩ tới, hai linh hồn đã rời trần gian.

Đảo nhanh ánh mắt về hướng trận đấu bên kia, thấy Vạn Kiếm Công chúa đang vất vả chống đỡ với hai thanh Cự kiếm của hai lão già. Đồng Thiên Kỳ không cần để ý đến bọn Nhị Thần vừa chết như thế nào, tung người chạy về hướng nàng, đồng thời nói lớn:

- Vân Phụng, hãy nhớ kỹ Phụng Vỹ kiếm quyết Hai lão già không ngờ Đồng Thiên Kỳ giải quyết bọn Nhị Thần chỉ trong cái nháy mắt, bất thần thế công bị chậm lại hẳn do tinh thần xao động nhiều.

Đồng Thiên Kỳ người vừa nhập cuộc, quát lớn:

- Long du cửu thiên, Phụng phi lục hợp!

Kiếm chưa đến nhưng nghe Thiên Kỳ đọc hợp chiêu này, hai lão già đã quýnh lên trong lòng, nhất thời chưa biết ứng phó thế nào, do vậy thế công chậm hẳn.

Bạch Vân Phụng thấy vòng nguy đã mờ, liền múa thanh Phụng Vỹ kiếm ra chiêu "Phụng phi lục hợp" như Đồng Thiên Kỳ nói, quyết thoát trùng vây.

Lúc này thì hai lão già đã thấy từ trên không Đồng Thiên Kỳ múa tít kiếm đánh xuống, màn kiếm kín như đông tiết vần vụ, biết đối phó là chuyện khó. Đã vậy, Vạn Kiếm Công chúa cũng thoát vây trở lại công kích một chiêu hiểm, "Thần Cơ Tử" lúc này trong đầu nghĩ nhanh, thét lớn:

- Đại ca, chúng ta tựa lưng nhau, tôi trên, đại ca đối dưới.

Lão già râu năm chôm đang quýnh nghe lão đệ mình nói vậy thì gật đầu ứng thanh đồng ý ngay, lão xoay người nửa vòng vừa khéo đấu lưng với lão đệ của mình.

Lúc này màn kiếm từ trên ập xuống đã thấy gần, mà chiêu kiếm của Bạch Vân Phụng cũng vừa ập đến, hai lão già vốn định như vậy nên ai chú ý mục tiêu nấy.

Thế nhưng không ngờ khi hai màn kiếm vừa đến nơi thì như quyện lấy làm một vây kín hai người không chỉ trên dưới mà hầu như bốn phương tám hướng, không ai còn nhận ra đâu chính là mục tiêu của mình.

Vừa thấy tình hình, "Thần Cơ Tử" trong đầu chấn động, biết Đồng Thiên Kỳ đã luyện thành Long Thủ kiếm pháp, thất kinh la lớn:

- Đại ca, cứ đúng hướng phòng thủ!

Vừa quát kiếm thép vung Lên một chiêu "Thiết thụ ngân hoa" trùm lấy trên đầu hai người chống đỡ.

Lão già kia cũng ra chiêu "Bát phượng phong vũ" thân hình chuyển động nhanh theo chiêu kiếm, màn kiếm che kín hết cả một vòng chung quanh.

Chỉ kịp nghe mấy tiếng loảng xoảng do binh khí chạm nhau, "Thần Cơ Tử" tay tê dại chừng như chưa kịp nhận cảm giác thì bỗng nghe vai trái lạnh buốt, lão "á" lên một tiếng, gần như đồng thời lão cũng kịp nghe đại ca mình rú dài một tiếng, hiển nhiên lão không biết rằng đại ca của lão cũng chịu chung số phận.

Trong lòng tuy giờ này tràn đầy bi thống phẫn hận, thế nhưng nỗi khủng hoảng và ý cầu sinh lớn hơn rất nhiều đã áp chế nỗi căm giận, "Thần Cơ Tử" la thất thanh:

- Đại ca, chạy!

Lão già râu năm chòm chừng như cũng đã sẵn có ý đó, cho nên lời lão đệ vừa dứt, nhân khi Đồng Thiên Kỳ đáp người xuống đất, hai lão già tung vọt lên không trung phóng sâu vào rừng, rải trên cây cỏ là hai dòng máu tươi xối xả, cùng hai cánh tay trái bị tiện đứt tới tận vai.

Đến bản thân Đồng Thiên Kỳ cũng hơi bất ngờ, chàng lặng người mấy giây, buột miệng nói:

- Hai lão già này ứng biến thật mau lẹ Bạch Vân Phụng chạy đến bên chàng vội vàng nói:

- Chúng ta truy theo chứ?

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu nói:

- Cứ để chúng chạy, hai lão già này chưa phải là nhân vật đầu não của Nam Hải.

- Ủa sao chàng lại biết được?

- Ồ, chỉ vì bọn họ chỉ biết sử dụng "Đoạn hồn tam kiếm" đủ thấy chưa phải là nhân vật tối cao.

Bạch Vân Phụng cảm thấy lo hơn, nói:

- Như vậy càng không nên tha chúng, chẳng phải thả hổ về rừng sao?

Đồng Thiên Kỳ chỉ cười nói:

- Giết chúng thì Nam Hải phái đầu não cũng không tìm đến đâu, đằng này để hai lão ta trở về coi như là một lời báo tin.

- Ý chàng là...

Không đợi nàng nói hết, Đồng Thiên Kỳ cười tiếp lời:

- Cứ để chúng tụ hội lại một nơi, lúc ấy ba phe bốn phái chúng ta càng dễ có cơ thắng lợi.

Hồi 77 - Long Thủ Kiếm Luyện Thành Xuất Đạo

Sau khi trở lại nhà thu dọn ít đồ đạc vào một tay nải, cả hai bên nhau lên đường với lòng quyết cùng nhau tâm đầu hiệp lực tầm thù rửa hận cho gia đình.

Một ngày đi đường vẫn chưa ra khỏi sơn khu, nơi nào có sơn thôn thì bọn họ mới nghỉ lại ăn uống qua loa, rồi lên đường ngay.

Bấy giờ trời đã xế bóng, Đồng Thiên Kỳ ngước mắt nhìn trời như một thói quen cố hữu lẩm nhẩm:

- Trời thật chóng tối...

Bạch Vân Phụng tựa người bên chàng, âu yếm nói:

- Vượt qua ngọn núi trước mặt nữa là ra khỏi khu rừng núi này.

Đồng Thiên Kỳ suy nghĩ nhanh, rồi nói:

- Có lẽ trước lúc mặt trời lặn hẳn thì chúng ta đến được sơn trấn, nàng phải nghỉ cho lại sức, ngày mai...

Chàng chưa nói hết, đột nhiên trong đuôi mắt phát hiện điều gì, lắc đầu thay đổi câu nói:

- Có lẽ trước lúc mặt trời lặn, chúng ta không ra khỏi đây.

Bạch Vân Phụng nghe người yêu đột nhiên thay đổi câu nói thì ngước mắt nhìn chàng, ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Đồng Thiên Kỳ cười điềm nhiên chỉ tay lên ngọn núi trước mặt nói:

- Nàng nhìn lên mà xem?

Bạch Vân Phụng ngước mát nhìn lên dãy núi, rồi thuận hướng quay nhìn một vòng mới hay có đến bảy tám ngọn tinh kỳ màu hồng từ nhiều hướng, mà mũi cờ đều chìa về hướng bọn họ.

Bạch Vân Phụng nhíu mày hỏi:

- Bọn người nào vậy?

- Lát nữa chúng ta sẽ biết ngay.

Vân Phụng vẫn hỏi:

- Chẳng lẽ bọn người này biết trước chúng ta ngang qua đây, cho nên mới bày bố sẵn trận thế?

- Ừm, hẳn phải vậy!

- Làm sao bây giờ?

Đồng Thiên Kỳ bật cười nhìn người yêu luýnh quýnh, hỏi:

- Nàng sợ à?

Bạch Vân Phụng lay mạnh tay chàng cười nói:

- Chàng không sợ gì cả, thì em cũng không sợ.

- Tốt, vậy thì chúng ta cứ ngồi xuống nghỉ chốc lát.

Nói rồi kéo nàng ngồi xuống dưới một góc cây bên đường.

Bọn họ vừa ngồi xuống, tám ngọn hồng ký đột nhiên chỉa thẳng lên trời một cái rồi nhất loạt chỉa mũi về hướng bọn họ như cũ Ước chừng tuần trà trôi qua, chung quanh bọn Đồng Thiên Kỳ cách chừng năm trượng, đột nhiên khởi lên một tiếng hú dài như hiệu lệnh, rồi lập tức có đến ba mươi gã đại hán nhảy ra.

Bạch Vân Phụng thấy vậy bản năng khiến nàng định đứng bật dậy, thế nhưng Đồng Thiên Kỳ đã kéo nàng ngồi im, cứ nhìn thấy chàng bình chân như vại, không chút hoảng loạn thì nàng cũng trấn định lại được tinh thần.

Lúc này từ hướng bên kia bờ suối một lão già cất giọng oang oang hạ lệnh:

- Rút binh khí!

Một loạt tiếng binh khí rút ra khỏi vỏ, bọn Đồng Thiên Kỳ vẫn như không nghe thấy gì, điều này có lẽ khiến cho bọn người vừa kéo đến bị bất ngờ nên đã thấy người nào cũng ngơ ngác nhìn nhau.

Lão già thấy vậy, khuôn mặt từ bạc trắng biến thành đỏ gắt vì tức giận, thét lớn:

- Để ta lên!

Ba mươi gã đại hán nghe vậy cũng sấn lên thủ thế chuẩn bị ra tay, nhưng đúng lúc ấy một tiếng quát lớn:

- Ngừng tay!

Chẳng những ba mươi tay đại hán, mà ngay cả lão già năm mươi kia, vừa nghe giọng quát này tợ như nghe thánh lệnh, lập tức đứng nghiêm túc cúi đầu.

Bạch Vân Phụng kinh ngạc đưa mắt tìm nhìn về hướng vừa phát ra tiếng quát, chỉ thấy đi trước là hai lão già trạc tuổi bảy mươi tóc trắng như cước, tiếp đó thêm một lão già khác tuổi ngoài bát tuần, rồi bốn nữ nhân thân thể tráng kiện gánh một chiếc kiệu trúc xuất hiện. Trước rèm kiệu thêu hình trăng lưỡi liềm, vừa nhìn thấy Bạch Vân Phụng chợt hiểu ra, buột miệng la lên:

- Thì ra là Nguyệt Hoa hội chủ!

Đồng Thiên Kỳ vừa nhìn thấy hai lão già xuất hiện thì biết ngay là Nguyệt Hoa phu nhân đến, vì hai lão già kia chính là trong bốn vị sứ giả mà đã thiệt mạng hai người. Nhưng lão già tuổi bát tuần kia thì chàng chưa thấy qua.

Bấy giờ đã nghe từ trong kiệu phát ra:

- Giở rèm!

Hai ả hầu đứng trước liền vén rèm hoa lên, Nguyệt Hoa phu nhân cúi thấp đầu bước ra khỏi kiệu, hướng về phía Đồng Thiên Kỳ hơi nghiêng người chào, rồi cười tươi nói:

- Mấy tháng không gặp, tiểu huynh đệ anh phong vẫn như cũ, thực khiến người ta tâm hỷ.

Đồng Thiên Kỳ từ từ đứng lên, khách khí chào lại:

- Nguyệt Hoa phu nhân, chúng ta hôm nay lại trùng phùng.

Nguyệt Hoa phu nhân cười tự nhiên nói:

- Chẳng phải sao? Chúng ta chia tay cũng không phải là ngắn!

Nói cười tươi tắn tự nhiên cứ như là bằng hữu lâu ngày gặp lại.

Bạch Vân Phụng cảm thấy cay cay trong lòng, đột nhiên cũng đứng phắt dậy.

Làm như bị bất ngờ, Nguyệt Hoa phu nhân "Oái" lên một tiếng, nói:

- Tiểu huynh đệ mấy thắng không gặp nhau, ngươi làm sao lại có được một vị tiểu cô nương xinh như hoa ngọc theo bên mình vậy?

Hai lão già vầng trán nhíu lại chừng như không mãn ý, nhưng tuyệt nhiên chẳng dám mở lời.

Đồng Thiên Kỳ mặt không biểu hiện, chỉ lạnh giọng nói thẳng:

- Nguyệt hoa phu nhân, ngươi và ta chớ phải lắm lời, ngươi định động thủ thế nào thì cứ hạ lệnh!

Nguyệt Hoa phu nhân mặt không chút nộ, vẫn cười tươi:

- Chẳng lẽ chúng ta hễ gặp mặt là phải động thủ?

- Hừ, đây là lần cuối cùng!

- Ồ, làm sao biết được?

- Vì ngày hôm nay là ngày cuối cùng của ngươi trên thế gian!

Nguyệt Hoa phu nhân cất tiếng cười lanh lảnh:

- Tiểu huynh đệ, ngươi sao tự tin đến thế hử?

Tiếng cười vụt tắt, bà ta quét mắt nhìn hai lão già một cái, rồi tiếp tục nói:

- Nói vậy chẳng lẽ võ công của ngươi hôm nay khác xa với lần trước trên Vạn Thánh Đảo? Hắc hắc... Nếu quả thực như vậy thì tiểu huynh đệ ngươi từ nay không tìm ra được đối thủ trên võ lâm đương đại.

Một trong hai lão già mặt đen như đít nồi nghe vậy thì tức giận, ánh mắt long lên, sải bước tiến

lên trước một bước, lớn giọng:

- Phu nhân, tại sao lại đề cao hắn để tăng chí khí của hắn, mà lại tự diệt uy phong của mình? Chẳng lẽ phu nhân quên mục đích của chúng ta hôm nay đến đây là gì?

Nguyệt Hoa phu nhân mặt phấn hơi biến sắc, trầm giọng nói:

- Vậy thì làm gì bây giờ?

Lão già mặt đen không chút do dự, nói:

- Cứ hành động đúng như kế hoạch.

Sắc mặt Nguyệt Hoa phu nhân sa sầm lại:

- Nói vậy cả Nguyệt Hoa hội này là ngươi làm chủ?

Vừa nghe thấy vậy, lão già mặt đen đang hùng hùng hổ hổ tợ hồ như quả bóng xẹp hơi, cúi đầu đứng nghiêm, nói:

- Lão phu thề chết với lòng trung, nào dám nghịch thượng.

Nguyệt Hoa phu nhân sắc mặt hòa hoãn trở lại, nói:

- Ta không trách ngươi vượt quá trách nhiệm, chỉ lo ngươi không phải là đối thủ của Đồng Thiên Kỳ.

Lão già nghe vậy thì khí tiết trong người lại trổi lên, cao giọng nghiêm túc nói:

- Lão phu tung hoành ngang dọc trên giang hồ mấy mươi năm không biết sợ ai, chỉ cần phu nhân hạ lệnh thì lão phu có chết cũng sẽ lấy mạng hắn.

- Chết không nói, chỉ là...

Không đợi Nguyệt Hoa phu nhân nói xong, lão già mặt đen tiếp:

- Tính tình lão phu nóng nảy thô lỗ, nhưng không khi nào quên mục đích chúng ta đến đây, trước khi mục đích chưa đạt được lão phu khi nào chấp nhận khoanh tay?

Thấy lão cương quyết mà trung trinh, Nguyệt Hoa phu nhân ngầm thở dài rồi nói:

- Cũng được, nhưng phải hai người cùng liên thủ.

Lão già mặt đen mặt đỏ gay lên, hậm hực:

- Trong vòng trăm chiêu nếu lão phu không lấy được mạng tên tiểu tử này, thì xin đem đầu chịu tội.

Dứt lời, không đợi Nguyệt Hoa phu nhân nói thêm tiếng thứ hai, thân hình lão ta tợ phi tiễn vọt quạ khỏi con suối nhỏ chỉ mặt Thiên Kỳ quát lớn:

- Tiểu tử, mau ra đây ta hỏi tội.

Đồng Thiên Kỳ Cười thản nhiên hỏi lại:

- Tôn giá phải chăng là Hắc kiêu trong "Trường Bạch Nhị Kiêu?

Lão già mặt đen nghe Thiên Kỳ kêu đích danh mình ra thì đắc ý cười lên kha khả nói:

- Đã biết được đại danh của lão phu thì kể như ngươi cũng có mắt đấy, thông minh tý nữa thì khỏi phải lão phu ra tay, có vậy mới tránh nếm khổ đau!

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói tự nhiên:

- Đồng mỗ và người thân trong bổn gia vốn không có dây mơ rễ má gì với tôn giá!

Hắc Kiêu nghe thế chỉ nghĩ là Đồng Thiên Kỳ đã khiếp sợ, lại càng cười tợn:

- Ha ha hạ.. Đồng Thiên Kỳ, ngươi như đã biết danh "Nhị Kiêu" thì hẳn cũng phải biết tình trạng của Nhị Kiêu xưa nay chỉ hỏi mục đích bất vấn thân sơ.

- Ồ, tôn giá dấn thân gia nhập Nhật Nguyệt Bang hẳn thăng quan hưởng lộc?

- Hắc hắc... Tiểu tử, ngươi chỉ đoán đúng một nửa.

Lão già thứ hai cùng xuất hiện một lần mặt trắng như bột, lúc này như lờ đi không để ý đến Nguyệt Hoa phu nhân, chạy đến nói:

- Lão Nhị, ngươi lải nhải với hắn làm gì hử?

Hắc Kiêu nghe vậy chỉ liếc nhanh đại ca mình một cái rồi chỉ về phía Đồng Thiên Kỳ, hét lớn:

- Tiểu tử, ngươi còn chưa qua đây chịu trói, đợi gì chứ?

Đồng Thiên Kỳ mặt lạnh đanh lại:

- Đồng mỗ còn chờ nghe lý do thứ hai của tôn giá.

- Hắc hắc... Tiểu tử, ngươi sao nghĩ đơn giản vậy? Điều này lão phu không muốn nói ra, thì ngươi chớ tưởng sẽ biết được.

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười nhạt, nói:

- Người nghĩ đơn giản quyết không phải là Đồng mỗ mà chính là tôn giá, thứ nhất tôn giá cứ tưởng Đồng mỗ uy khiếp trước đại danh của Trường Bạch Nhị Kiêu, thứ nhì tôn giá cứ tưởng Đồng mỗ không biết mục đích đến đây của các ngươi.

- Hừ, ngươi không sợ, sao không dám đến đây?

Mặt Đồng Thiên Kỳ lạnh như băng, phút chốc sát cơ ẩn hiện, nói:

- Đồng mỗ còn chưa đến là vì căn bản Đồng mỗ nghĩ với ngươi không hề thù oán, nhưng hiện tại thì đã khác, ngươi có bỏ mạng cũng chỉ vì mục đích ngươi đến đây!

Nguyệt Hoa phu nhân nghe vậy đã giật mình, thế nhưng không biểu hiện ra ngoài mặt, giọng lanh lảnh:

- Tiểu huynh đệ, ngươi biết mục đích chúng ta đến đây ư?

Từ từ cho tay vào trong áo, đột nhiên chàng lút phắt ra, đưa cuộn da sơn dương vàng rộm lên cao, nói:

- Chính là vì "Long Thủ kiếm pháp" này.

Bao nhiêu cặp mắt phút chốc đổ dồn trên cánh tay phải của Thiên Kỳ, nếu như những ánh mắt có đủ hấp lực thì có lẽ những ánh mắt tham lam kia đã xé toang cuộn da dê ra rồi.. Vẻ tham lam trong ánh mắt Nguyệt Hoa phu nhân trong chốc lát liền bị nét khủng hoảng che lấp, bởi vì cuộn da dê trong tay chàng đúng là pho "Long Thủ kiếm pháp" mà người trên võ lâm đều mơ tưởng. Chỉ có điều lúc này nằm gọn trong tay Đồng Thiên Kỳ, thì chẳng khác gì tấm thiên mệnh lệnh phù.. Nguyệt Hoa phu nhân tự dưng cử bước đến bên tai lão già, rồi thấp giọng nói với "Thôn Ngục Hống":

- Chuẩn bị rút!.

Thôn Ngục Hống ngơ ngác nhìn bà ta, mơ hồ nói:

- Sao? Đó... Không phải thật ư?

Nguyệt Hoa phu nhân trầm giọng nói:

- Đích thị là thật.. - Vậy sao tự nhiên lại...

- Ồ, chúng ta đến chậm mất rồi, pho Long Thủ kiếm pháp trong tay Đồng Thiên Kỳ giờ đây chẳng khác gì chiếc "Thiên mệnh lệnh phù".

Thôn Ngục Hống vẫn không hiểu:

- Chúng ta đông người thế này!....

- Nhưng Đồng Thiên Kỳ cũng không phải chỉ một mình.

- Bọn chúng chỉ có hai người?

Nguyệt Hoa phu nhân chừng như không kiên nhẫn được:

- Tuy là hai, nhưng chính là "Long Thủ, Phụng Vỹ" song kiếm hợp bích.

Chừng như nghe ra hiểu vấn đề, thế nhưng Thôn Ngục Hống nhìn thấy pho kiếm phổ trên tay Đồng Thiên Kỳ thì không đành đoạn từ bỏ, quay nhìn Nguyệt Hoa phu nhân thấp giọng nói:

- Long Thủ, Phụng Vỹ, song kiếm hợp bích quả thực có uy lực đáng sợ vậy sao?

Nguyệt Hoa phu nhân nặng nề gật đầu:

- Đến Tứ Lão mà vẫn còn sợ hãi hai pho kiếm này hợp bích, huống gì chúng ta.

Tuy ta chưa hề nhìn thấy uy lực của nó thế nào, nhưng chẳng lẽ lấy tính mạng ra để thử?

- Phu nhân, nhưng... có lẽ chúng chưa luyện thành, nếu chúng ta bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một này thì không tiếc lắm sao?

Nguyệt Hoa phu nhân vốn cơ trí hơn người, làm việc gì cũng đắn đo cẩn thận, nhưng lúc này bị

Thôn Ngục Hống nói một câu như vậy thì lòng tham lập tức trỗi dậy trở lại, ậm ừ một tiếng nói:

- Được, vậy thì chúng ta thử xem hư thực thế nào?

Lúc này Đồng Thiên Kỳ đã hạ tay xuống, nhìn lão già mặt đen nói:

- Tôn giá đã nhìn thấy mắt của mình rồi chứ?

Hắc Kiêu không làm chủ được nuốt một bụm nước bọt, vừa định khai khẩu đáp lại, bỗng nhiên từ xa ngoài hai mươi trượng, trên mỏm núi một giọng nói sang sảng vọng lại:

- Ha ha hạ.. Lâm địch bình tĩnh, liệu sự như thần, Đồng công tử quả là võ lâm kỳ tài đời nay.

Đồng Thiên Kỳ vừa nghe giọng người này đã giật mình, quay đầu nhìn liền thấy một lão già có đến thất tuần, mặt trắng mắt dài, mũi khoằm tai vểnh, chỉ nhìn cũng đủ biết đó là con người nham hiểm.

Hai bên lão già là hai thanh niên, đó chính là Kim Giáp Long và Ngân Giáp Long.

Nguyệt Hoa phu nhân và Hắc Bạch Nhị Kiêu mặt cũng biến sắc, có lẽ họ không ngờ người này còn sống đến bây giờ.

Nguyệt Hoa phu nhân đảo nhanh đôi nhãn châu nhìn toàn trường như lượng sức, rồi cất tiếng cười khanh khách nói:

- Cửu biệt nhiều năm, không ngờ Du huynh vẫn an khang mạnh khỏe đáng mừng lắm lắm!

Bạch diện lão nhân cất tiếng cười bình nhiên, nói:

- Phu nhân sáng lập Nguyệt Hoa hội nhiều năm tiếng tăm không nhỏ, những tưởng sớm được hoàn thường, Đồng Thiên Kỳ trên Đào Hoa Đảo có sao không thấy đến?

Vừa nghe câu này Nguyệt Hoa phu nhân biết lão ta kích lại mối hận trong lòng Đồng Thiên Kỳ, bà ta cười nhạt nói:

- Người trong cuộc thì Đồng công tử thừa tường tình mọi việc, Du huynh nhiều lời vậy chẳng thấy phí hơi sao?

Bạch diện lão nhân cười điềm nhiên, nói:

- Nói thế, tình cảnh của phu nhân hôm nay là vô cùng nguy hiểm?

Nguyệt Hoa phu nhân cười lạnh lùng:

- Không đúng vậy sao? May mắn là Du huynh đến thật đúng lúc?

- Ồ, phu nhân chớ hiểu lầm, lão phu hôm nay đến đây có mục đích riêng của mình. Nhưng phu nhân chẳng lẽ mục đích không phải là để trả món nợ năm xưa cho Đồng gia?

Nguyệt Hoa phu nhân chuyển động nhãn châu nhìn nhanh Đồng Thiên Kỳ rồi đáp:

- Vừa khéo tương phản!

- Ừm, nhưng nếu mục đích chúng ta tương đồng thì có lẽ lão phu cùng nhị hài tử đây giúp phu

nhân một tay.

Nguyệt Hoa phu nhân chẳng biết lão ta có ý lợi dụng mình giúp sức hay không, chỉ thấy mắt bà ta hơi sáng lên, nói:

- Nhưng tiểu muội cũng chưa biết mục đích đến đây của Du huynh?

Bạch diện lão nhân vuốt râu cười ha hả nói thẳng:

- Nói thực, lão phu đến đây là vì pho "Long Thủ kiếm pháp".

Nguyệt Hoa phu nhân quét nhanh ánh mắt về hướng Đồng Thiên Kỳ, cười tự nhiên, nói:

- Mục đích của tiểu muội quả không tương đồng, thế nhưng... Ở đây còn có nhị vị mục đích tương đồng với Du huynh.

Bạch diện lão nhân cười nói:

- Không biết là hai vị nào?

Nguyệt Hoa phu nhân đưa nhanh mắt về hướng Hắc Bạch Nhị Kiêu đầy ngụ ý, thế nhưng vẫn không lên tiếng.

Bạch diện lão nhân chỉ nhìn là đã hiểu, gật gù rồi nói:

- Nhị vị từ Trường Bạch đến đây hẳn quyết chí tất đắc?

Bạch Kiêu khi ấy mới cười nhạt nói:

- Một vật khó ở hai chủ, không biết Du huynh có diệu pháp giải quyết nào?

Bạch diện lão nhân cười lên kha khả, nói:

- Bạch huynh nói chí phải, theo ngu ý lão phu thì có hai cách.

- Hai cách nào?

- Thứ nhất chúng ta trước hết quyết định xem ai hiện tại được quyền động thủ, thứ hai thì chúng ta hợp lực đoạt bảo vật vào tay, sau đó sẽ quyết định nó thuộc về ai?

Bạch Kiêu chau mày suy nghĩ, rồi nói:

- Du huynh thấy cách nào hay nhất? Mục đích chưa đạt mà mất hòa khí thì là hạ sách, không bằng hợp lực trước hết đắc thủ vẫn là thượng sách.

Hắc Kiêu chen vào nói:

- Lão phu cũng thấy cách thứ hai là hay nhất.

Bạch diện lão nhân ngầm cười nhạt trông bụng, đưa mắt nhìn Nguyệt Hoa phu nhân nói:

- Trong thuộc hạ của phu nhân không biết còn vị nào có cùng mục đích với lão phu không?

Nguyệt Hoa phu nhân cười tươi đáp:

- Thủ hạ của tiểu muội đều nghe lệnh của tiểu muội, đương nhiên là không có ai cùng mục đích với Du huynh.

Bạch diện lão nhân vờ "ồ" một tiếng, rồi như hiểu ra, quay nhìn huynh đệ Hắc Bạch Nhị Kiêu nói:

- Lão phu vốn cẩn thận cho nên mới hỏi lời đáng cười này, mong nhị vị bằng hữu hải hà.

Bạch Kiêu cười điềm nhiên nói:

- Du huynh nói thật khéo.

- Ồ chẳng lẽ...

Bạch Kiêu cười nhạt cắt ngang ngay:

- Du huynh, chúng ta vốn sớm tối không cùng tồn tại, những chuyện trước mắt tạm gác lại, xin đi vào vấn đề chính chủ.

Bạch diện lão nhân nói:

- Bạch huynh nói thực đúng, lão phu và nhị vị tiểu tử xin vào đầu trận.

Nói rồi liền dẫn Ngân, Kim nhị Giáp xuống núi, chính lúc ấy từ đâu trên tiểu khê cách ngoài ba mươi trượng một giọng âm vang như chuông vọng lại:

- A Di Đà Phật, chư vị thí chủ xin mời!

Hồi 78 - Quần Hùng Tụ Hội Quyết Chiến Khởi

Bạch Vân Phụng từ đầu đến giờ đứng bên người yêu chứng kiến mọi việc, mặt nàng không khỏi lộ nét lo lắng khẩn trương. Đồng Thiên Kỳ ngược lại mặt thản nhiên như không, cứ tợ hồ như những người này hiện diện ở đây không can hệ gì đến chàng.

Lúc này bỗng nhiên nghe tiếng niệm Phật hiệu cao sảng như chuông, Đồng Thiên Kỳ giật mình quay đầu lại nhìn, liền thấy bên bờ suối nhỏ hai vị Đại Đầu đà mập ú.

Bạch diện lão nhân vừa cất bước chạp xuống, nghe tiếng người này mặt cũng biến sắc, lát sau mới cất tiếng cười lớn:

- Ha ha hạ.. Nhị vị Đại sư đến thật vừa khéo.

Đại đầu đà bên phải tóc vàng óng cười ha hả nói:

- Cũng vừa khéo như thí chủ!

Nguyệt Hoa phu nhân lên tiếng:

- Linh Sơn phái xưa nay làm việc gì cũng rất khéo mà!

Hoàng phát Đầu đà cười nói:

- Phu nhân nói đúng!

Nguyệt Hoa phu nhân cười đáp:

- Linh Sơn Nhị Đầu đà địa vị chí cao, lần này hạ sơn đến đây nghĩ chuyện quan hệ lớn đến Linh Sơn phái!

Bạch diện lão nhân bỗng chen vào nói:

- Nguyệt Hoa hội đến chỉ vì một mạng người!

Lão Đầu đà bên trái tóc như cước, nói:

- Vậy Du huynh thì sao?

- Lão phu đến chỉ vì võ công, thế nhị vị?

Bạch diện lão nhân hỏi ngược lại đầy thâm ý.

- Linh Sơn phái đến vì cả hai mục đích.

Hắc Kiêu nghe vậy thì trợn tròn mắt, rồi ngửa cổ cười ngất nói:

- Linh Sơn phái chỉ dựa vào "Thiên Tàn, Thiên Thương" nhị Đầu đà mà tưởng rằng có thể tùy tâm sở dục ư?

Lão Đầu đà tóc vàng chính là Thiên Tàn Đầu Đà, nghe vậy nhe hàm răng không đều nhau vàng

khè, nói:

- Chẳng lẽ thí chủ thấy lực lượng không đủ?

Hắc Kiêu "hừ" một tiếng, nói:

- Thật xin lỗi, quả thực lão phu nghĩ thế.

Thiên Tàn đầu đà cất tiếng cười lớn:

- Hắc hắc... Vậy thì thí chu nghĩ phải làm thế nào?

Hắc Kiêu không chút do dự nói:

- Lão phu nghĩ nhị vị nên trở về!

Lão Đầu đà bên trái là Thiên Thương Đầu đà lạnh giọng nói:

- Nếu chúng ta không về thì sao?

Hắc Kiêu gằn giọng:

- Vậy thì lão phu phải thử nắn gân hai ngươi xem!

- Hô hộ.. Bọn Phật gia cũng chính muốn nắn gân ngươi đây, sao không thử nhỉ!

Dứt lời lão ta cử bộ đi về hiện trường ngay.

Bạch Vân Phụng thấy đối phương muốn thanh toán lẫn nhau thì trên mặt tự nhiên lộ nét vui, nhưng Động Thiên Kỳ vẫn thản nhiên như cũ.

Hắc Kiêu lúc ấy cũng muốn động thân xông lên, Bạch diện lão nhân bỗng nói:

- Chớ quên mối quan hệ của chúng ta hiện tại.

Bạch Kiêu kéo tay Hắc Kiêu lại hỏi:

- Vậy ý Du huynh là thế nào?

Bạch diện lão nhân gật đầu nói:

- Còn chờ xem quyết định của Linh Sơn phái.

Linh Sơn Nhị Đầu đà thừa biết lai lịch của Bạch diện lão nhân, lúc này thấy Bạch diện lão nhân vẻ thân cận với Hắc Bạch Nhị kiêu thì biết mình ở thế bất lợi, Thiên Thương Đầu đà ngữ khí hòa hoãn, nói:

- Du huynh là người ở giữa. sao không nói cho một lời công bằng?

Bạch diện lão nhân trong đầu nghĩ nhanh, nói:

- Chúng ta chỉ có một mục đích, mà Nhị vị có đến hai mục đích, ngẫm nghĩ cũng thấy có chút không công bằng rồi!

Nhị Đầu đà nghe vậy thì sắc diện thoạt biến, Bạch diện lão nhân tiếo lời ngay:

- Thế nhưng trí mệnh khó tránh thương thân, theo ý lão phu thì lão phu không cần để ý nhị vị có lợi thế nào, đằng nào thì tính mệnh cũng chỉ có một mà thôi?

Đồng Thiên Kỳ nghe đến lời này của lão ta thì thầm cười nhạt trong lòng, nghĩ:

"Quả là một con cáo già giảo hoạt".

Bạch Kiêu thấy thái độ nước đôi của Bạch diện lão nhân thì lòng tức anh ách, thế nhưng thấy không tiện lộ ra mặt bèn nén giận nói:

- Thôi thì cứ như vậy!

Hắc Kiêu thì hậm hực định lên tiếng phản đối, nhưng đã bị Bạch Kiêu kéo tay cản lại.

Bạch diện lão nhân cười nói tiếp:

- Sơ bộ coi như là nhất trí, phần còn lại xem các vị động thủ thế nào?

Nguyệt Hoa phu nhân cũng đã nhận ra thâm kế của Bạch diện lão nhân, bây giờ chen vào nói:

- Một chuyện há phiền đến hai chủ, Du huynh sao không thử nói cao kiến khác xem?

Bạch diện lão nhân cười như không:

- Hiện tại mọi người quyền lợi như nhau, chẳng ai có nhiệm vụ phải nghe ai lão phu chỉ e nhiều lời không tiện.

Bạch Kiêu thấy Nguyệt Hoa phu nhân là người đồng bọn với mình có ý đưa đẩy cho Bạch diện lão nhân, thì liền phụ họa theo:

- Bọn huynh đệ lão phu cũng nguyện nghe theo cao kiến của Du huynh!

Bạch diện lão nhân cười cười, rồi đưa mắt nhìn Nhị Đầu đà hỏi:

- Ý nhị vị thế nào?

Thiên Thương đầu Đà thấy hai phe kia đã thuận tình với nhau, nghĩ mình đứng riêng là điều bất lợi, đằng nào thì cứ nghe lời lão ta xong vẫn tính đường còn kịp, bèn cười nói:

- Đương nhiên Linh Sơn phái cũng không ngoại lệ Bạch diện lão nhân cười lên kha khả:

- Hảo, hảo... Như thế thì phần thứ hai chúng ta coi như cũng thuận tiện thông qua.

Nói rồi lão nghiêm mặt trịnh trọng tiếp:

- Tiểu nhi trước đây từng có lần cùng Đồng Thiên Kỳ kết duyên, hiện tại lão phu muốn chính bản thân Tiểu nhi đến nói chuyện cùng Đồng Thiên Kỳ quyết định đấu pháp!

Nguyệt Hoa phu nhân linh trí hơn người, vừa nghe chừng như đã hiểu ra ý đồ của lão, bèn chen ngang hỏi:

- Giả sử Đồng Thiên Kỳ tình nguyện giao "Long Thủ kiếm pháp" ra thì Du huynh sẽ giúp bên nào?

Chừng như đã liệu trước câu hỏi này, Bạch diện lão nhân đáp ngay:

- Mục đích đã đạt được, đương nhiên lão phu thay đổi lập trường.

Câu cuối cùng này lão cố ý nói lớn cho Đồng Thiên Kỳ nghe.

Linh Sơn Nhị Đầu đà mặt đổi sắc nhưng không lên tiếng, Nhị Kiêu cũng im lặng.

Bạch diện lão nhân đảo mắt nhìn quanh một vòng như xem phản ứng, rồi tiếp:

- Nhưng nếu trường hợp không thuận lợi…

Nguyệt Hoa phu nhân tiếp lời ngay:

- Thì chúng ta liên thủ?

- Ha ha hạ.. Phu nhân đoán việc như thần, quyết không sai.

Nguyệt Hoa phu nhân cười đáp:

- Nói vậy mục đích của Du huynh và tiểu muội chẳng phải tương đồng sao?

Bạch diện lão nhân vuốt râu cười nham hiểm:

- Mục đích đến đây mọi người trong lòng tự biết, phu nhân hà tất phải hỏi quanh co!

Nguyệt Hoa phu nhân đương nhiên biết thâm ý trong câu nói của lão ám chỉ bà ta đến đây cũng là vì pho kiếm phổ, bèn cười lớn nói:

- Du huynh muốn nói tiểu muội đến đây là vì Long Thủ kiếm pháp?

Bạch diện lão nhân bị Nguyệt Hoa phu nhân bức hỏi một câu không dám cải lời bèn cười ha hả nói:

- Phu nhân thực nhanh miệng nhanh mồm!

Nói rồi lão ta quay nhìn Kim Giáp Long đang đứng bên phải mình gật nhẹ đầu, Kim Giáp Long liền nhận lệnh đi về hướng Đồng Thiên Kỳ. Đứng cách nhau con suối, Kim Giáp Long lên tiếng trước:

- Đồng huynh, tại hạ có thể qua chứ?

Đến lúc này Đồng Thiên Kỳ mới lên tiếng:

- Núi này đâu phải là thuộc quyền sỡ hữu của Đồng mỗ mà dám cản trở bước các hạ?

Kim Giáp Long trịnh trọng nói:

- Đồng huynh ý nói là lúc huynh đệ vượt suối sẽ không…

Gã cố tình bỏ lửng câu nói, Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười khinh thị:

- Các hạ tự đánh giá mình hơi cao đấy!

Nhất thời chưa hiểu hết ý Đồng Thiên Kỳ, Kim Giáp Long nhíu mày hỏi lại:

- Ý Đồng huynh là thế nào?

- Ồ, Đồng mỗ muốn nói là các hạ còn chưa đủ tư cách để Đồng mỗ phải ra tay đánh lén!

Kim Giáp Long mặt đổi sắc, nhưng nén lại cơn giận, cười lớn thành tiếng nói:

- Huyết Kiếp Thủ xưa nay xuất ngôn như sơn, tại hạ kể như yên tâm, thế nhưng Bạch cô nương thì sao?

Bạch Vân Phụng nghe động đến mình, cười nhạt nói:

- Bổn cô nương muốn giết ngươi thì chỉ là cái trở tay!

- À, nếu vậy thì tại hạ yên tâm qua!

Nói rồi gã đế khí nhún mình nhảy qua suối đứng cánh Đồng Thiên Kỳ ba trượng lớn tiếng hỏi:

- Đồng huynh, vừa rồi Đồng huynh hẳn nghe hết mọi lời?

- Ừm, đương nhiên mà thế nào nhỉ?

- Tại hạ nghĩ Đồng huynh là người thông minh nên giao nó ra.

Đồng Thiên Kỳ quét ánh mắt lãnh bạo nhìn khắp một vòng quần hùng, nói:

- Chỉ bằng vào bấy nhiêu người ư?

- Đồng huynh, hảo hán không chịu nhận thiệt, hiện tại không phải là lúc khoa ngôn đại ngữ, bởi vì...

Đồng Thiên Kỳ tiếp lời gã nói ngay:

- Bởi vì những người có mặt ở đây đều là nhân vật thành danh, không dễ bị hù dọa?

- Ha ha hạ.. Đồng huynh nói đúng.

Đồng Thiên Kỳ bỗng cất tiếng cười lên khanh khách:

- Đồng mỗ hữu hạnh mới được vị bằng hữu quan tâm thế này, nhưng có một chuyện Đồng mỗ còn chưa rõ.

- Đồng huynh cứ nói.

Đồng Thiên Kỳ bình thản nói từng lời:

- Trước dây khi chúng ta nhất thời phải hợp tác Đồng mỗ từng nói giữa chúng ta sẽ có ngày đối mặt với nhau, phải chăng là hiện tại?

Kim Giáp Long lại cất tiếng cười gằn:

- Đồng huynh lại đoán đúng Sắc mặt Đồng Thiên Kỳ dần dần lạnh lại:

- Nói như vậy các hạ từng nghĩ pho kiếm phổ này sẽ có ngày vào tay Đồng mỗ Bạch Vân Phụng

nghe đến đó không nhịn nổi chen vào nói:

- Nào chỉ có biết, cha con chúng ba người chỉ vì pho kiếm phổ này mà bỏ công việc cả nửa tháng truy bắt muội.

Kim Giáp Long mặt vẫn như thường, cười nói:

- Vấn đề Đồng huynh hỏi, Bạch cô nương đã thay tại hạ phúc đáp, chỉ có một điều còn thiếu là chưa nói mục đích thứ hai tại hạ truy bắt cô ta, đó là cũng như Đồng huynh, tại hạ phải lòng cô ta!

Gã vốn nghĩ Đồng Thiên Kỳ nghe những lời này thì phát nộ, không ngờ chàng vẫn cởi điềm nhiên như không:

- Kim Giáp Long, thời gian ngươi và ta hợp tác có lẽ đến đây là chấm dứt.

- Ồ, Đồng huynh chớ vội nôn nóng, lấy danh nghĩa bằng hữu, tại hạ khuyên Đồng huynh nên tỉnh táo suy xét tình hình hiện tại.

Đồng Thiên Kỳ không đáp thẳng, chỉ nói:

- Đồng mỗ nhớ không lầm là trong thời gian hợp tác, các hạ từng giúp Đồng mỗ đem mấy tử thi lên khỏi Tiên Đài phong, ngoài ra Đồng mô không còn nhớ các hạ giúp gì thêm.

Không đoán ra tại sao Đồng Thiên Kỳ lại nói những điều này, Kim Gí.áp Long cứ trương mắt nhìn chàng hồi lâu, hỏi:

- Đồng huynh nói đúng, ngoài điều này ra tại hạ không còn nhớ giúp thêm gì nữa không?

Mặt Đồng Thiên Kỳ lạnh lại như băng, gằn rõ từng tiếng:

- Vậy là đủ, bây giờ các hạ nên trở về coi như Đồng mỗ tha mạng ngươi lần này.

Kim Giáp Long vốn người cao ngạo, nghe ra câu này thì cuồng tiếu một tràng dài:

- Kha khạ.. Đồng Thiên Kỳ, ngươi đại ngôn khoa trương vậy là đủ, bổn nhân quyết cho ngươi bài học.

- Hừ, các hạ chỉ vì pho kiếm phổ này mà phí tận tâm cơ bấy lâu nay, hôm nay Đồng mỗ để nó giữa đất, chỉ cần các hạ lấy được nó trong tay thì chẳng những kiếm phổ thuộc về các hạ mà tính mạng Đồng mỗ cũng thuộc quyền sinh sát của các hạ.

Lời vừa dứt cả người chàng như bóng nhạn vụt tới nhanh như chớp đến gần Kim Giáp Long, dù hắn có ý định tập kích cũng không kịp nghĩ. Chàng đặt tập kiếm phổ dưới một cục đá rồi trở gót lùi về sau đến năm xích, vừa khéo bằng khoảng cách của đối phương:

- Các hạ có thể xuất thủ bất cứ lúc nào!

Kim Giáp Long không ngờ Đồng Thiên Kỳ hành động như vậy, mắt hết nhìn tập kiếm phổ đầy hấp dẫn kia, rồi lại nhìn Đồng Thiên Kỳ bình thản như không. Bất giác trên trán gã rịn ra từng giọt mồ hôi to tướng, đủ thấy sự căng thẳng trong đầu gã như thế nào rồi.

Hiển nhiên chỉ bằng một màn thi triển khinh công vừa rồi của Đồng Thiên Kỳ, gã cũng lường

được tốc độ khinh công của chàng nhanh hơn gã rồi!

Lại nhìn Bạch Vân Phụng đứng đằng xa, phấn diện thản nhiên, đủ thấy nàng không hề lo lắng cho Đồng Thiên Kỳ. Như vậy, nàng tự tin Đồng Thiên Kỳ võ công phải cao hơn gã.

Đồng Thiên Kỳ chờ một lúc thấy gã cứ tần ngần không quyết bèn cười nhạt nói:

- Đồng mỗ đã nói là tha ngươi lần này!

Kim Giáp Long dùng lưỡi liếm đôi môi khô cháy, ngưng tụ công lực, muốn hành động nhưng vẫn còn ngại.

Đột nhiên nghe tiếng Bạch diện lão nhân gọi lớn:

- Hài nhi, trở lại!

Ngân Giáp Long đứng bên cạnh thẳng tính, nói:

- Cha, đằng nào thì tính mạng ca ca không nguy hiểm, sao không thử xem biết đâu lại thành công?

Bạch diện lão nhân quát lớn:.

- Câm miệng, Du gia lẽ nào chiếm phần thắng của người khác nhượng cho, mau trở lại.

Nguyệt Hoa phu nhân thấy vậy không kìm được, chen vào nói:

- Du huynh tính việc thật chu đáo, vạn nhất lệnh nhi thất thủ, chẳng phải bẻ mặt với thiên hạ sao?

Trong lòng rất giận vì bà ta nói trúng tim đen mình thế nhưng Bạch diện lão nhân vẫn không để lộ ra mặt, chỉ cười nhạt nói:

- Phu nhân đã nói trúng tư sự của lão phu, lão phu nguyện mang Tiểu nhi, ba người xuất trận đầu.

Nói rồi dẫn Ngân Giáp Long đi xuống bờ suối, khi ấy Kim Giáp Long cũng trở lại qua bên này suối.

Nguyệt Hoa phu nhân thấy lão ta như vậy thầm nghĩ:

"Họ Du này lẽ nào khẳng khái như vậy, bên trong tất có âm mưu. À, hay là thấy pho bí kíp nằm ngon lành kia rồi!".

Nghĩ vậy bèn lớn tiếng nói:

- Du huynh, chuyện là chuyện chung của mọi nhà, nếu chỉ Du gia ba người xuất trận đầu, chẳng lẽ thành công chúng tôi chỉ khoanh tay chia phần?

Bạch diện lão nhân thầm mừng khấp khởi trong lòng, từ từ quay người hỏi:

- Phải chăng phu nhân không yên tâm về ba chúng ta?

Linh Sơn Nhị Đầu đà cũng có cảm nghĩ như Nguyệt Hoa. phu nhân, Thiên Thương Đầu Đà lên

tiếng:

- Chúng ta cũng đồng ý, chuyện chung mọi người lẽ nào để một mình Du gia đốc lực?

Quay đầu ra hiệu cho hai con trai mình, Bạch diện lão nhân quay trở lại hai trượng, nói:

- Vậy theo chư vị chúng ta làm gì bây giờ?

Nguyệt Hoa phu nhân đã có chủ ý, bèn lên tiếng trước:

- Theo ý tiểu muội, chúng ta bốn nhà mỗi bên cử một người là công bình.

Linh Sơn Nhị Đầu đà tán thành ngay. Hắc Bạch Nhị Kiêu cũng lên tiếng hưởng ứng:

- Chúng ta cũng đồng ý.

Bạch diện lão nhân cười thầm trong bụng nói:

- Lão phu có lý nào lại phản đối.

Bấy giờ mỗi phương chọn ra một người, Bạch phát lão nhân ra hiệu cho Ngân Giáp Long tham dự, phía Linh Sơn Nhị Đầu đà thì Thiên Thương tham gia, Hắc Bạch Nhị Kiêu thì Hắc Kiêu dự đấu.

Nguyệt Hoa phu nhân trong đầu có tính toán nên chỉ để cho lão sứ giả Giả Nghi tham dự.

Cả bọn bốn người liền theo nhau nhảy qua bờ suối vây lấy Đồng Thiên Kỳ bốn góc trước mặt.

Hồi 79 - Cơ Trí Hơn Người Nguyệt Hoa Tẩu

Bấy giờ cả bọn đã vây thành vòng cung trước mặt Đồng Thiên Kỳ, Thiên Thương Đầu Đà nóng nảy nhất lên tiếng trước:

- Đồng Thiên Kỳ, hiện tại thì ngươi vẫn không thay đổi ý kiến đấy chứ?

Đồng Thiên Kỳ đưa ánh mắt thản nhiên nhìn bốn tay anh hùng võ lâm, cười nhạt nói:

- Dù bốn vị, chứ bốn mươi vị thì Đồng mỗ ngôn xuất bất cải!

Thiên Thương Đầu Đà ngửa cổ cười ngất, nói:.

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi thật cuồng ngạo đấy, trước mặt bần tăng ngươi vẫn dám ngông cuồng thì thực là không biết người biết ta tí nào!

Ngân Giáp Long cũng tính tình thô lỗ, chen vào quát lớn:

- Khỏi phải nhiều lời, chúng ta nhất loạt xông vào đoạt kiếm phổ!

Bấy giờ khoảng cách từ năm người đến pho kiệm phổ nằm trên đất tạm coi là tương đương nhau, đương nhiên với bọn Thiên Thương Đầu Đà liên thủ nhau trong thế bất đắc dĩ, nên ai cũng muốn người khác ra tay trước, khi ấy sẽ có cơ đoạt lấy kiếm phổ về phần mình.

Thiên Thương Đầu Đà đảo nhanh ánh mắt, nghĩ kế trong đầu rồi nói:

- Đồng Thiên Kỳ, bần tăng hôm nay đến đây nói là chỉ vì pho kiếm phổ, nhưng trừ khử ngươi thì cũng có nghĩa là trừ một đại họa cho toàn võ lâm!

Đồng Thiên Kỳ quét ánh mắt lên mặt bốn đối thủ, nhếch môi cười nhạt:

- Cũng đúng thôi, nếu không thì các vị chớ hòng đoạt được kiếm phổ.

Một câu này khiến đối phương đều thót mình, cũng chẳng sai. Đồng Thiên Kỳ như còn một hơi thở thì bọn họ hiển nhiên khó lòng với tay đến pho kiếm phổ.

Thiên Thương Đầu Đà không ngờ Đồng Thiên Kỳ buông một câu này, trong lòng mừng thầm vì Đồng Thiên Kỳ vô tình giúp lão chọc giận ba người kia, bấy giờ gật đầu nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi nói không sai!

Ánh mắt gian giảo của lão ta không thể qua mắt Đồng Thiên Kỳ, chàng "hừ" một tiếng lạnh lùng nói:

- Thế nhưng còn một điểm chính xác hơn vừa phát triển mà Đồng mỗ chưa nói ra thôi!

Thiên Thương Đầu Đà chưa biết ý tứ Đồng Thiên Kỳ thế nào, nhưng pho kiếm phổ dưới đất là miếng mồi ngon hấp dẫn lão khiến lòng lão rộn lên, vội hỏi:

- Điểm nào nữa?

- Hừ chỉ cần Đồng mỗ động thủ, trong lúc mọi người bận đối đầu nhau tôn giá chỉ một cái bật người hẳn pho kiếm phổ đã nằm gọn trong tay. Khá khen đầu óc tôn giá tính toán như thần!

Một câu trúng phóc, khiến lão ta giật mình, ba người còn lại và những người bàng quan cũng không khỏi phát hoảng. Bấy giờ đã thấy bọn Ngân Giáp Long, Hắc Kiêu và Giả Nghi tay chân máy động như muốn tranh lên.

Thiên Thương Đầu Đà vội la lớn:

- Nhị vị xin dừng tay, chớ nghe một lời của hắn mà phân tán tư tưởng.

Hiện tại khoảng cách giữa bọn họ đến pho kiếm phổ đều không hơn kém gì nhau, Hắc Kiêu khi ấy cười kha khả nói:

- Đồng Thiên Kỳ, đằng nào thì lão phu cũng cảm tạ ngươi đã nói thực ra điều này?

Đồng Thiên Kỳ nhướng mày cười nhạt nói:

- Đồng mỗ còn phải nói thực cho các vị nghe một điều nữa.

Chàng cố dừng lại quét mắt nhìn một lượt bốn người, mới tiếp:

- Long Thủ kiếm pháp là tuyệt học vô thượng tối cao trong võ lâm, nhưng các vị vô phúc thừa hưởng!

Thiên Thương Đầu Đà lòng tức giận Đồng Thiên Kỳ phá hoại mưu kế của mình, khi ấy nghe vậy hậm hực nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi định hù chúng ta sao?

Lão cố nói hai tiếng "chúng ta" rất lớn, tợ hồ như có ý coi lão cùng ba người kia đứng về một phía.

Đồng Thiên Kỳ cười cười nói:

- Đồng mỗ xưa nay không biết khoa ngôn Hắc Kiêu lần đầu gặp Thiên Kỳ cho nên còn nghi ngờ những lời đồn đãi trong giang hồ về chàng, khi ấy cười lên "Hắc hắc" nói:

- Nói vậy, tiểu tử ngươi tiếc rẻ cho tính mạng mọi người toàn trường đây sao?

Hơi cảm thấy bất ngờ, Đồng Thiên Kỳ lắc đầu rồi bỗng cất tiếng cười vang:

- Ha ha hạ.. tiếc rẻ! Thật khéo dụng ngôn từ, nhưng tiếc một điều là tôn giá dùng sai. Đồng mỗ nếu như có tiếc rẻ thì cũng tiếc rẻ chó, lợn chứ chưa đến các vị đâu!

Một câu này chọc Hắc Kiêu giận tía tai đỏ mặt lão nghiến răng trèo trẹo:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi phải trả giá đắc cho câu ngông cuồng này!

Nói rồi, không làm chủ được bản thân gã khoát chân sấn tới Đồng Thiên Kỳ.

Đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn Hắc Kiêu, Đồng Thiên Kỳ trầm tĩnh nói:

- Muốn vào thì vào, mặt mũi tôn giá như vậy há tưởng Đồng mỗ tiếc rẻ?

Một câu này chẳng khác gì lửa cháy thêm dầu, Hắc Kiêu mặt đỏ rần thét lớn:

- Tiểu cẩu ngươi chết!

Trong tiếng quát, cả người lão như tên thoát khỏi cung nhào vào người Đồng Thiên Kỳ với đôi chưởng ra chiêu "Tuyết linh ngưng không" ập đến ào ào như núi băng sụt lở.

Đồng Thiên Kỳ bình thản như không trong đầu lóe lên ý nghĩ "tiên thanh đoạt nhân", bấy giờ liền ngửa người lui sau cứ như không biết chống đỡ thế nào định thoái lùi.

Quan điểm "đến trước là chủ" khiến Hắc Kiêu mắt thấy thế nghĩ là lời đồn trên võ lâm chỉ là hư ngôn, trong lòng đại hỷ cười lên kha khả, trong tiếng cười song chưởng biến thành song trảo, mười ngón tay co lại như mười móng vuốt chộp vào ngực và tiểu phúc của Đồng Thiên Kỳ Với cự ly gần mà tốc độ tấn công nhanh như vậy, người ta nghĩ Đồng Thiên Kỳ khó lòng tránh khỏi, Bạch Vân Phụng đứng ngoài tuy tin tưởng tuyệt đối vào chàng nhưng lúc ấy cũng buột miệng la lên:

- Ái! Thiên Kỳ Tiếng kêu của nàng chưa dứt, Hắc Kiêu tợ hồ như nhận ra tình hình thay đổi khác lạ lão "ái" lên một tiếng, rồi song trảo đang thuận đà chộp tới bỗng lập tức thu về thân hình cũng đồng thời bắn ngược về sau.

Gần như cùng lúc với lão ta thu tay về, chỉ thấy không gian lóe sáng lên một cái rồi vụt tắt, cả người Hắc Kiêu đã trở lại đúng nguyên vị trí ban đầu.

Trên mặt Bạch Vân Phụng rạng một nụ cười tự hào, có lẽ tại trường chỉ có nàng là người nhận ra Đồng Thiên Kỳ đã dụng thủ pháp ra tay thế nào.

Hắc Kiêu đứng trố mắt ngơ ngác nhìn Đồng Thiên Kỳ cố nghĩ xem vừa rồi chàng ra tay trở công mình như thế nào, nhưng vẫn không sao hiểu ra, chỉ thấy hai tay gã cứ xoa xoa cổ tay, chừng như cổ tay lão tê dại vậy Quét nhanh ánh mắt nhìn nắm tóc muối tiêu rối bời trên đất Đông Thiên Kỳ "hừ".

một tiếng lạnh lùng, mắt ngưng lại trên khuôn mặt trắng bệt ngây dại của Hắc Kiêu, nói:

- Hắc Kiêu, ngươi biết tại sao Đồng mỗ còn chưa giết ngươi không?

Câu hỏi của chàng như làm lão ta giật tỉnh mình, hoác miệng cười hềnh hệch nói:

- Bởi vì ngươi không có đủ bản lĩnh đó!

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười nhạt:

- Hẳn ngươi cũng cảm thấy kỳ lạ làm sao lại bảo tồn được đôi trảo của ngươi?

Một câu hỏi đúng, nhưng Hắc Kiêu không dám thừa nhận, lão lại cười lớn như để trấn tĩnh, nói:

- Đồng Thiên Kỳ, cặp song trảo này của lão phu, ngươi bươn chải giang hồ từng nghe nói đến Hắc Bạch Nhị Kiêu, chưa được phép thì không ai dám động đến:

Đồng Thiên Kỳ đột nhiên dùng mũi chân trái hất mạnh đám tóc trên đất vào người lão ta, lạnh

giọng:

- Ngươi xem của ai đây!

Hắc Kiêu thấy Đồng Thiên Kỳ tung cước cứ ngỡ chàng đột nhiên tập kích thoạt thấy đám xạm đen kia đã đến trước ngực, bất đắc dĩ đành đưa hai tay lên chống đỡ, nào ngờ đôi tay ê dại bất lực như không phải là của lão nữa.

Lúc này đám tóc rối rơi ngay trước mặt lão, lão như chợt hiểu ra điều gì, mặt trắng xanh không giọt vết máu, hồi lâu tái tím răng nghiến chặt lại, rít lên:

- Tiểu tạp chủng, ngày hôm nay lão phu không xé tươi ngươi ra thì không phải là người.

Nói rồi đôi cước định phóng tới, nhưng lại cảm thấy vô lực.

Đồng Thiên Kỳ nén cái nhìn khinh bỉ về phía lão, nói:

- Hắc Kiêu, ngươi quên là đến hiện tại ngươi còn chưa biết tại sao ta không giết ngươi?

Nghe chàng nhắc lại câu này lần thứ hai, lại thêm ánh mắt lão bắt gặp ánh mắt sắc lạnh đầy uy lực của chàng bất giác dũng khí trong lòng lão nhụt đi ít nhiều, lão vội quay đầu gọi lớn; - Đại ca qua đây!

Bạch Kiêu nhân giữ lời giao ước mỗi bên một người xuất thủ, cho nên chỉ đứng bên kia suối nhìn, lúc này nghe vậy hỏi lại:

- Chuyện gì?

- Mau sang đây?

Hắc Kiêu lớn giọng hơn.

Bạch kiêu ngớ người, nhưng vẫn đứng yên:

- Lão nhị, ngươi điên à?

Thấy đại ca mình không sang, Hắc Kiêu tức giận:

- Đại ca, như còn nghĩ tình huynh đệ thì mau sang đây bằng không chúng ta đoạn tuyệt nghĩa huynh đệ!

Bạch Kiêu giật mình, nhưng nghĩ hắn có vấn đề quan trọng, bèn nói:

- Lão nhị, nhỏ không nhịn thì hỏng đại mưu, ngươi quên mục đích chúng ta đến đây rồi sao?

Nghe nhắc lại mục đích đến đây, lại nghĩ sau khi đạt mục đích còn dài chuyện, lão cố nuốt cơn hận trong lòng mà im miệng.

- Hảo, tiểu tạp chủng, hận này có ngày lão phu đòi ngươi.

Đồng Thiên Kỳ nhún vai cười bật thành tiếng:

- Hết ngày hôm này thì ngươi không còn ngày thứ hai ở trên nhân gian này đâu, vừa rồi Đồng mỗ còn chưa giết ngươi chẳng phải nói vì tiếc rẻ, mà cũng chẳng phải vì sợ chỉ là vì muốn để

ngươi có cùng một cơ hội như bọn kia.

Thiên Thương Đầu Đà là cao thủ võ lâm đương đại, thế mà vừa rồi Đồng Thiên Kỳ ra tay thế nào lão ta không hề nhìn thấy nổi, tự lượng mình biết chưa xứng là đối thủ của Đồng Thiên Kỳ lão quét mắt nhìn ba người kia một cái rồi nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi không thấy sự việc làm thật tuyệt?

- Ồ, nhưng Đồng mỗ thấy càng tuyệt hơn vì Đồng mỗ chưa nhúng tay?

Ngân Giáp Long chen vào hỏi:

- Vậy lúc nào ngươi mới chính thức ra tay?

- Đương nhiên là cả bốn vị cùng vào!

Hắc Kiêu biết một mình không thể là đối thủ của Đồng Thiên Kỳ, nhưng không có cớ để khích ba người kia cùng liên thủ, bấy giờ nghe vậy chộp nói:

- Họ Đồng kia, ngươi thật ngạo mạn!

Vẫn nụ cười khinh bỉ, Đồng Thiên Kỳ nói:

- Đối với bốn vị, nói như vậy không có gì là đại ngôn.

Thiên Thương Đầu Đà lại nhìn ba người kia lần nữa, nói:

- Đồng Thiên Kỳ ngươi chớ coi thường lớp người trước như bọn ta, có lẽ ngày hôm nay ngươi phải trả giá đắc cho những lời này.

Hắc Kiêu thấy có cơ tiến tới, bèn phụ họa nói:

- Lão phu cũng thấy thế.

Thiên Thương Đầu Đà lại nhìn Ngân Giáp Long và Giả Nghi hỏi:

- Hai vị tiểu huynh đệ thấy sao?

Giả Nghi trước khi vào trận đã nhận lệnh của Nguyệt Hoa công chúa cho nên chỉ im lặng chờ cơ, Ngân Giáp Long thì nói:

- Hiện tại chúng ta nên tạm hợp tác, chỉ cần ba vị xuất thủ thì họ Du tôi không khi nào khoanh tay nhìn.

Đồng Thiên Kỳ ngước mắt nhìn thiên sắc theo thói quen cố hữu, nói:

- Các vị đến đây mục đích giống nhau, nhiều lời chỉ phí thời gian, sao không cùng xông vào một lượt cho tiện!?

Chàng nói thản nhiên như chỉ là một câu đùa, chính thái độ càng trấn định bình tĩnh của chàng càng khiến cho đối phương ngần ngại không dám động thủ.

Không khí lắng xuống nặng nề, hồi lâu như trấn áp chút khiếp hoảng trong lòng, Thiên Thương Đầu Đà từ từ tiến lên một bước.

Thấy Thiên Thương Đầu Đà tiến lên một bước, ba người kia cũng đồng loạt tiến lên một bước, tỏ ý hợp lực cùng lão.

Đồng Thiên Kỳ vẫn thản nhiên, không có chút gì chứng tỏ là phòng bị, chính điều này làm cho bọn người kia hơi yên tâm.

Thiên Thương Đầu Đà ho khan một tiếng, nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi thật trấn tĩnh khiến người ta khâm phục!

Hắc Kiêu tiếp lời nói:

- Trấn định tinh thần cũng không phải là vũ khí thắng lợi...

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Vậy nguyên nhân các vị còn trù trừ chưa ra tay là vì đâu?

Nói rồi chàng vờ như vô tình quay dầu lại nhìn Bạch Vân Phụng nói lớn:

- Vân Phụng, giúp ta trông coi kiếm phổ, những chuyện ở đây không phải bận...

Chữ "tâm" cuối câu chưa kịp thốt ra, bất chợt sau hậu chẩm cảm thấy kình phong lành lạnh, chàng cười nhạt một tiếng, đầu đột nhiên cúi thấp rồi cả người xoay tròn nửa vòng, một chiêu "Hồi long chuyển phụng" đánh ra vừa khéo đón bốn chưởng tập kích của đối phương.

Ai cũng không ngờ Đồng Thiên Kỳ quay người đón chiêu nhanh như vậy, thực ra Đồng Thiên Kỳ quay đầu nói với Bạch Vân Phụng chỉ là một cái kế tạo cơ hội tập kích cho đối phương mà thôi.

"Bình, bình, bình, bình" liên tiếp bốn tiếng vang lên dữ dội, kèm theo bốn bóng người bắn bật về sau đúng phương vị ban đầu.

Thân hình Đồng Thiên Kỳ cũng trong bóng chưởng dao động nhanh.

Tám ánh mắt còn dư nét hoảng loạn nhìn chăm vào Đồng Thiên Kỳ, lúc này tay phải chàng buông thỏng, trong tay trái không biết tự bao giờ đã nắm gọn thanh "Long Thủ kiếm".

Tay trái nắm kiếm, thực là chuyện lần đầu bọn họ nhìn thấy, nhưng càng không hiểu được Đồng Thiên Kỳ định giở kế gì đây?

Nguyệt Hoa phu nhân tuy đứng bên kia suối, nhưng lúc này vừa nhìn thấy Đồng Thiên Kỳ tay trái nắm kiếm mặt hoa bỗng biến sắc, ghé tai nói nhỏ với Thôn Ngục Hống:

- Chuẩn bị rút!

Cũng như những người khác, Thôn Ngục Hống nhìn thấy Đồng Thiên Kỳ nắm kiếm bằng tay trái thì không biết chàng định giở trò gì, bấy giờ nghe nói vậy thì ngưng mắt nhìn Nguyệt Hoa phu nhân ngạc nhiên nói:

- Phu nhân, tại sao?

- Không cần phải hỏi, nhanh chuẩn bị!.

Lệnh là lệnh của phu nhân, nhưng trong lòng gã bất phục Đồng Thiên Kỳ, nói:

- Phu nhân, đây là lần thứ hai Nguyệt Hoa hội chúng ta né tránh họ Đồng kia!

Nguyệt Hoa phu nhân không hề giận, chỉ thở dài nói:

- Đúng vậy lần thứ hai!

Thôn Ngục Giống vốn nghĩ thế nào phu nhân cũng vì giận và thẹn mà đổi ý, không ngờ phu nhân trở nên ôn hòa khiến gã thay đổi nếp nghĩ, cúi đầu nói:

- Đệ tử nhiều lời mạo phạm phu nhân!

Nguyệt Hoa phu nhân lắc đầu nói:

- Không có gì, hôm nay cứ nói hết sự thực ra càng tốt, bởi vì sau này chúng ta ở thế phải tránh Đồng Thiên Kỳ!

Thôn Ngục Hống ngờ người, quay đầu nhìn Đồng Thiên Kỳ với nụ cười ngạo nghễ trên môi, khiến gã chột dạ hỏi lại:

- Nhưng vì sao?

Nguyệt Hoa phu nhân chỉ vào thanh Long thủ kiếm trên tay Đồng Thiên Kỳ nói:

- Bởi vì hắn đã luyện thành Long thủ kiếm!

Thôn Ngục Hống mặt biến sạm lại:

- Chẳng lẽ chiêu kiếm vừa rồi chém đứt đầu tóc của Hắc Kiêu chính là Long Thủ kiếm pháp?

- Ừm... chiêu kiếm vừa rồi quyết không phải là chiêu kiếm phổ thông, nếu không bằng vào võ công của Hắc Kiêu quyết không thể không né tránh được. Còn như có phải là Long thủ kiếm chiêu hay không thì ta không rõ, có điều Long thủ kiếm chiêu thường dụng tay trái là sự thực!

- Nhưng... hắn vào núi chưa đầy một tháng, cho dù hắn có công lực thông thiên đạt địa cũng không thể trong chừng ấy thời gian lại luyện thành. Có lẽ... hắn định hù chúng ta?

Nghĩ đến điều này gã thấy yên tâm hơn, nhưng Nguyệt Hoa phu nhân lắc đầu nói:

- Ấy là bởi vì người trong võ lâm không biết sự tương quan giữa "Tiềm Long Công".

và "Long thủ kiếm", nếu là chúng ta thì đừng nói trong vòng ba mươi ngày, chứ đến ba mươi năm chưa chắc luyện thành tuyệt môn kiếm pháp này.

Thôn Ngục Hống chừng như hiểu ra ít nhiều, gật gù nói:

- Bởi vì hắn thân hoài Tiềm Long Thần Công?.

- Không sai.

- Như đã không cách nào luyện thành, vậy chúng ta còn định đoạt nó làm gì?

Nghe câu nói bất ngờ của thuộc hạ, Nguyệt Hoa phu nhân trầm giọng đáp:

- Ấy là vì không muốn để Đồng Thiên Kỳ luyện thành pho kiếm này, bởi vì trong giang hồ hiện nay hắn là nhân vật trực tiếp uy hiếp đến Nguyệt Hoa hội chúng ta, đáng tiếc chúng ta đến quá muộn!

Nói đến đó bà thở dài sườn sượt, rồi tiếp:

- Ài! Hắn để pho kiếm phổ trên đất người ta thấy đó là võ lâm chí bảo, nhưng ta ngược lại như thấy tấm "Chiêu mệnh bài". Ai đưa tay với đến thì người đó nhận lấy cái chết!

Từ khi theo phò Nguyệt Hoa phu nhân đến giờ chưa bao giờ Thôn Ngục Hống nghe phu nhân nói vẻ khiếp sợ như vậy, bất giác cả người lão mất tự chủ, nói:

- Phu nhân không nên nói bi quan như vậy, nếu như chúng ta dốc toàn lực hợp với ba phái kia thì có thể trừ đi một đại họa lớn ngay trong đêm nay.

Nguyệt Hoa phu nhân không kìm được, bật cười:

- Ngươi không phải là người vừa xuất đạo giang hồ, vậy có biết tại sao Tứ Lão không tự đến mà kêu chúng ta đến không?.

Một câu hỏi này khiến lão khựng người nhất thời không dám đáp, suy nghĩ phán đoán hồi lâu, mơ hồ nói:

- Chẳng lẽ bọn họ sơ.....

Nói ra rồi lại thấy không ổn lão bèn thôi, nhưng Nguyệt Hoa phu nhân đã cười lớn nói:

- Không sai, bọn họ sợ Đồng Thiên Kỳ và Bạch Vân Phụng tuy tuổi còn trẻ, thế nhưng hai kiếm thủ, "Long Thủ, Phụng Vỹ" hợp lại thì đủ lấy đầu bốn lão già đó.

Thôn Ngục Hống không ngờ nghe chuyện nghiêm trọng đến thế, hoảng hốt hỏi:

- Như đã biết Tứ Lão còn không phải là đối thủ của bọn họ, vậy sao phu nhân lại..... Lại nói ra rồi lão thấy không ổn, nên tiếp tục bỏ lửng câu nói.

- Đúng vậy, ta cũng không phải là dối thủ của Đồng Thiên Kỳ.

Thôn Ngục Hống đã bắt đầu khủng hoảng:

- Vậy đương kim võ lâm, ai có thể là địch thủ của hắn?

- Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, tuy không ai địch nổi hắn nhưng không có nghĩa hắn là kim cương bất hoại, đương nhiên có lúc sẽ có người thâu thập hắn.

Sắc mặt khủng hoảng của Thôn Ngục Hống có chút bình tĩnh trở lại.

- Phu nhân chúng ta lúc này bỏ về, chẳng lẽ để sắp đặt...

Gã nói chưa dứt bỗng thấy Nguyệt Hoa phu nhân ngửa mặt cười lên khanh khách:

- Ta nghĩ đã có người sắp đặt sẵn hết rồi, chúng ta đến đây chỉ là cái kế hoãn binh mà thôi,

không những chúng ta mà cả những người này vô tình trợ giúp một tay cho Tứ Lão, Hắc hắc...

Tràng cười cuối câu bất tận, thế nhưng nghe ra không có chút vui mà chỉ là phẫn hận căm thù.

- Phu nhân, nói vậy nghĩa là sao?

- Tứ Lão giao lưu với Pháp Giáp đại sư lâu năm lẽ nào không biết "Long thủ kiếm pháp" là khó luyện thành, nếu không thì khi nào để cho người khác vào đây?

Thôn Ngục Hống nghe vậy ngẫm nghĩ giây lát, định nói gì nhưng đã nghe Nguyệt Hoa phu nhân lên tiếng tiếp:

- Chúng ta thoái lui, họ sắp động thủ.

- Vậy đi ngay bây giờ?

- Chờ họ ra tay là ta rút!

- Vậy còn Giả sứ giả và đám đệ tử?

Nguyệt Hoa phu nhân lắc đầu nói:

- Cho dù Đồng Thiên Kỳ có phát hiện ra bọn chúng rút thì cũng không kịp hành động Lúc này bên kia suối, bốn người vây quanh Đồng Thiên Kỳ sau một hồi suy nghĩ cho rằng Đồng Thiên Kỳ nắm kiếm trong tay trái chín phần là hư một phần thực, chẳng qua có mưu mô gì đấy. Thiên Thương Đầu Đà cười nhạt nói:

- Họ Đồng kia, ngươi có lẽ không biết dụng kiếm thế nào nhỉ?

Dứt lời tay phải án ở thắt lưng, lập tức một tiếng "soạt", rút phắt một ngọn nhuyễn tiên bạc sáng loáng.

Ba người kia thấy vậy cung liền rút binh khí ra cầm tay chuẩn bị xuất thủ.

Đồng Thiên Kỳ quét ánh mắt lạnh băng quét nhìn bốn đối thủ nói:

- Đây là cơ hội sống còn cuối cùng của bốn vị!

Nghe một câu này ai cũng tức tím gan, Thiên Thương Đầu Đà nghĩ nếu mình không ra tay thì ba tên kia cũng sẽ chần chừ, liền vung ngọn roi lên quát lớn:

- Đồng Thiên Kỳ, sang năm ngày này là ngày kỵ ngươi!

Dứt lời ngọn roi bạc hươ lên phát ra ánh hồng đánh một chiêu "Trực Đảo Hoàng Long" nhằm ngay ngực Đồng Thiên Kỳ mà tới.

Ba người kia thấy Thiên Thương Đầu đà đã ra tay thì cũng nhất loạt thét lên lấy dũng khí, rồi vung binh khí vun vút xông vào tấn công.

Chỉ thấy Đồng Thiên Kỳ tay trái nắm kiếm rút về tuyệt chưa dụng đến, người chuyển nhanh một vòng, hữu chưởng phát chiêu "Hồi long chuyển phụng" bàn long ẩn hiện đầy trời khiến cả bọn bốn người kia bất giác giật mình "á..." lên kinh hoàng.

Lại nói Thiên Thương Đầu đà là người cơ trí, khi thấy Đồng Thiên Kỳ lưng vừa quay về hướng mình thì ngọn roi lập tức vận kình lực như ngọn trường thương đâm thẳng tới ngay sau lưng chàng vô cùng lung mãnh.

Đứng ở ngoài Bạch Vân Phụng nhìn thấy rất rõ, nhất thời nàng buột miệng thét lên:

- Thiên Kỳ, sau lưng!

Đồng Thiên Kỳ cười thầm trong bụng, khi người vừa quay trở lại thì thanh kiếm trong tay trái phát một chiêu "Long thủ hải sơn" nhanh như chớp phạt ngang ngọn roi vừa khéo đúng ngay cổ tay lão.

Thiên Thương Đầu Đà rú lên một tiếng, bọn ba người kia thì đã khiếp hãi thoái lùi sau, để lại trên đất là ngọn roi bạc cụt và bốn lóng tay đầy máu tươi.

Một chiêu đầu này đủ khiến cho bọn Ngân Giáp Long, Hắc Kiêu và Giả Nghị khiếp sợ, nhất thời ai nấy nắm binh khí tự động thoái lùi xa hơn.

Đồng Thiên Kỳ nhìn khuôn mặt trắng xanh của Thiên Thương Đầu Đà cười nhạt hỏi:

- Đồng mỗ dụng kiếm tay trái, tôn giá nhìn thấy rồi chứ?

Cúi đầu nhìn ngọn roi cụt mất và mấy ngón tay của mình tím dần, Thiên Thương Đầu Đà mặt tái mét không còn giọt máu, nhất thời chẳng nói được tiếng nào.

Vừa lúc ấy nghe tiếng Bạch Vân Phụng thét lớn:

- Ai dám manh động!

Chỉ thấy trong tiếng quát, bóng nàng lướt khỏi bệ đá phóng xuống.

Hồi 80 - Bên Tiểu Khê Huyết Kiếp Đột Khởi

Bấy giờ Thiên Thương Đầu Đà như quên đi cơn đau trên tay phải gằn giọng nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi dùng tà thuật.

Đồng Thiên Kỳ cười khinh bỉ:

- Ấy cùng chỉ vì các vị muốn đoạt được rương da dê chứa tà thuật kia mà thôi!

Thiên Thương Đầu Đà theo ánh mắt của Đồng Thiên Kỳ nhìn chăm lên pho kiếm phổ vẫn còn nằm trên đất, gắng sức lắm mới thốt được thành lời:

- Long thủ kiếm chiêu?

Bấy giờ bên kia quần hùng đã tràn cả về bên này tạo thành một trận đấu khác với Bạch Vân Phụng, Kim Giáp Long vừa nghe mấy tiếng "Long thủ kiếm chiêu" thì giật thót mình, thầm nghĩ:

"Ta đến đây mục đích cũng chỉ để đoạt pho kiếm phổ, chỉ cần ba cha con ta liên thủ cũng có thể thành công " nghĩ rồi liền lập tức nhún người tung vọt ra a ngoài trận.

Hắc Kiêu và Giả Nghị thấy thế cũng đồng thời thoái lui, nhưng Thiên Thương Đầu Đà tợ như cơn giận tận đầu thành ra quên cả sống chết, chỉ thẳng tay vào Đồng Thiên Kỳ chửi đổng:

- Cẩu tạp họ Đồng kia, lão phu ngày hôm nay có chết thì Linh Sơn phái quyết không tha cho ngươi đâu.

Tay trái còn lại theo câu chửi tung chưởng, chừng như là đòn trí mệnh.

Đồng Thiên Kỳ cười lạnh lùng:

- Đồng mỗ tiễn tôn giá sớm lên đường.

Chữ cuối cùng vừa dứt chỉ thấy ánh thép lóe lên, tiếng rú thảm của Thiên Thương Đầu Đà vừa thoát ra khỏi cửa miệng thì tắt nghẽn lại. Đồng Thiên Kỳ tung cước đá một cái, chỉ thấy một thân hình tung lên cao kéo theo vòi máu tươi rồi rơi ùm xuống suối để lại trên đất là ngọn roi bị tiện hai và chiếc đầu roi lăn lóc.

Đồng Thiên Kỳ từ từ quay người lại nhìn khắp toàn trường một vòng, sắc mặt chàng bỗng biến đổi, chàng hoàn toàn không kinh hoảng vì bọn Ngân Giáp Long biến trận, mà chính là vì phíg bên kia bờ suối chẳng còn thấy tông tích Nguyệt Hoa phu nhân đâu nữa.

Suy nghĩ nhanh trong đầu, rồi quay trở lại với thực tế, chàng bỗng di động về hướng trận đấu bên kia, bỗng vung kiếm thét lớn:

- Long khởi Thương Hải!

Lại nói, Bạch Vân Phụng khi thấy quần hùng từ phía bên kia bỗng nhất loạt tràn sang thì rút thanh Phụng Vỹ kiếm bắt đầu đấu kịch liệt, tuy chiêu thức kiếm pháp của nàng biến diệu kỳ ảo,

thế nhưng độc đấu vẫn không sao thoát nổi trùng vây của họ.

Bấy giờ nghe Đồng Thiên Kỳ đã ra chiêu phát huy Long thủ kiến trợ lực, thì phấn chấn hẳn lên, hét dài một tiếng:

- Phụng Triển Vân Thiên!

Đó là hai chiêu kiếm đầu trong "Long Thủ, Phụng Vỹ" song kiếm hợp bích, Bạch diện lão nhân đang huy động quần hùng vây chiến nghe vậy thì biến sắc, tay kiếm tự dưng cũng lỏng ra, chính vì thế mà Bạch Vân Phụng có thời cơ thi triển kiếm pháp, cả người nàng vọt lên không trung.

Bạch diện lão nhân là người từng trải giang hồ, kinh nghiệm chiến trường lại càng phong phú, khi ấy nhìn thấy đang đánh nhau mà Bạch Vân Phụng tự dưng phóng vọt lên không trung mà hoàn toàn không sợ lúc rơi xuống trở lại sẽ bị quần hùng truy kích, thì trong đầu lão thoáng xao động mạng. Đột nhiên lão suy nghĩ:

"Quái, chẳng lẽ Đồng Thiên Kỳ đã luyện thành Long thủ kiếm pháp, nếu không khi nào Bạch Vân Phụng lại chọn tử lộ?".

Chỉ nghĩ đến đó lão đã thấy ớn lạnh sống lưng, nhưng không dám lên tiếng đánh động mọi người sợ mất đi cơ hội chuồn thoát thân. Khi ấy thấy Ngân Giáp Long ở gần bên mình liền nắm cổ tay gã kéo mạnh rồi tung người phóng vọt về sau đến ba trượng, vừa khéo Đồng Thiên Kỳ cũng đang công đến.

Ngược lại, trong đấu trường quần hùng thấy Bạch Vân Phụng phóng vọt lên không trung thì mừng khấp khởi, ai nấy chỉ đứng chờ nàng hạ người xuống là công một đòn tuyệt mệnh.

Ngân Giáp Long bị cha kéo ngược ra ngoài thì bực tức càu nhàu:

- Cha sao lại bỏ lở một cơ hội tốt như thế này?

Bạch diện lão nhân lòng đang còn lo cho Kim Giáp Long chưa thoát khỏi vòng chiến, khi ấy nghe nói vậy cũng không để tâm, chỉ gọi lớn:

- Kim Long nhi, mau...

Nhưng đã quá muộn!

Đúng ngay lúc ấy chỉ thấy đầy trời là kiếm ảnh, trong màn kiếm những tiếng rú kinh thần động quỷ, theo đầu rơi tay đứt là máu tuôn xối xa, những mảnh thân hình cứ như từ trong chiếc máy xay người văng ra tứ tán, thật là một cảnh huyết kiếp chưa từng thấy.

Cả cha con lão già họ Du đứng chết khựng người há hốc mồm miệng, một lúc lão ta mới nói thành lời:

- "Long Thu, Phụng Vỹ" song kiếm hợp bích không ngờ uy lực còn hơn ta tưởng, Ài... đại họa này chỉ e không còn lực lượng nào cản nổi, đừng nói đến chỉ riêng nhà họ Du chúng ta. Kim Long nhi chỉ sợ lành ít dữ nhiều rồi!

Nói đến đó lão bỗng lại chộp tay Ngân Giáp Long nói lớn:

- Chạy!

- Ca ca đâu?

Ngân Giáp Long hỏi lại.

Lúc này trong chiến trường tiếng thét la vẫn còn, thây người vẫn tiếp tục gục xuống, lão già lòng đã quyết, gắt giọng:

- Chớ lắm lời, đi!

Dứt lời, không để con mình kịp thêm tiếng nào, lão nắm lấy tay gã tung mình biến mất vào khu rừng trước mặt.

Khi bóng cha con Bạch diện lão nhân vừa khuất trong khu rừng, thì trên đấu trường cũng vừa im ắng trở lại. Pho Long thủ kiếm phổ vẫn nằm dưới viên đá, chỉ khác là chung quanh bây giờ trên đất đá dính đầy máu.

Giả Nghị và một số đệ tử của Nguyệt Hoa hội đều không thấy bỏ xác ở đây, đúng như sự tính toán của Nguyệt Hoa phu nhân, bọn họ dễ thấy chủ biến chạy thì nhất định không khi nào lại tham gia chiến đấu tiếp.

Chỉ còn lại một mình Kim Giáp Long đứng chết khựng trước mũi kiếm của Đồng Thiên Kỳ, hồi lâu gã mới lấy hết sức bình sinh nói:

- Đồng huynh sao còn chưa ra tay?

Đồng Thiên Kỳ mặt đanh lạnh như tử thi, sắc giọng nói:

- Đồng mỗ đã nói là đêm nay tha mạng các hạ một lần.

- Đồng huynh ngôn xuất như sơn, giữa chữ tín quyết không hai lời khiến người ta khâm phục, thế nhưng tại hạ vẫn chưa hiểu tại vì sao lại tha cho tại hạ?

- Ừm, nguyên nhân thì Đồng mỗ đã nói qua một lần, các hạ đã biết còn cố hỏi!

Kim Giáp Long cười nhạt:

- Chỉ đơn giản vậy thôi sao?

- Các hạ cho là thế nào?

Kim Giáp Long bỗng cất tiếng cười lớn:

- Ha ha hạ.. Đồng huynh chớ trách tại hạ trực ngôn, Đồng huynh và Bạch cô nương dụng "Long Thủ, Phụng Vỹ" song kiếm hợp bích tuy là đương kim võ lâm chỉ e khó có đối thủ, thế nhưng lực lượng thì phải nói là quá ít ỏi!

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt hỏi lại:

- Cho nên các hạ nghĩ rằng Đồng mỗ cần phải mời các hạ hợp tác.

- Được vậy thì chúng ta song phương cùng có lợi, cha con chúng tôi ba người tuy võ công không bằng nhị vị, nhưng trong võ lâm thì chiếm một vị trí không nhỏ.

- Ồ, các hạ cho rằng chúng ta có thể hợp tác với nhau?

Kim Giáp Long gật đầu đáp ngay:

- Đương nhiên, vì giữa chúng ta thực ra không hề có thâm cừu đại hận, huống gì...

hắc hắc...

Gã ngưng lời không nói hết câu, Đồng Thiên Kỳ nói:

- Hình như cách hạ chưa nói hết câu?

- Đúng là chưa nói, hết tại hạ chỉ nghĩ rằng có thêm một kẻ thù không bằng có thêm một người bạn. Đồng huynh nghĩ như vậy chứ?

- Bằng hữu hợp tác cùng có lợi, nhưng sự giúp lực của các vị, Đồng mỗ phải lấy gì để trả đây?

Kim Giáp Long đảo nhanh ánh mắt nói:

- Trước khi chưa giúp nhau chuyện gì tốt nhất không nên nói ra điều này.

- Nhưng Đồng mỗ nghĩ khác, chuyện gì cứ nói thẳng ra từ đầu là hay hơn.

Kim Giáp Long nghĩ Đồng Thiên Kỳ đã bị gã lung lạc, bèn cười hỏi lại:

- Đồng huynh có biết cha con chúng tôi đêm nay đến đây vì mục đích gì không?

- Chẳng lẽ không phải vì Long thủ kiếm phổ.

- Đúng là vậy.

Đồng Thiên Kỳ cười điềm nhiên nói:

- Các hạ nghĩ rằng đó là vật võ lâm kỳ bảo?

- Có lẽ với Đồng huynh thì nó hiện giờ không còn là gì!

- Ồ, nhưng với Đồng mỗ nó còn là một vật có chỗ dụng khác!

Kim Giáp Long trong đầu chấn động, mơ hồ hỏi:

- Tại hạ nguyện nghe ý hay này?

Đồng Thiên Kỳ mắt phút chốc lộ hàn quang, lạnh giọng nói rõ từng tiếng:

- Đó còn là tấm "Chiêu hồn lệnh" của võ lâm đồng đạo.

Tia hy vọng vừa lóe lên trong lòng Kim Giáp Long phút chốc biến mất, gã dằn lòng tham, chấp tay nói:

- Đã vậy thì tại hạ xin cáo từ!

Đồng Thiên Kỳ cất tiếng cười lãnh bạo:

- Hy vọng các hạ nhớ kỹ lời Đồng mỗ nói đêm nay, dưới kiếm Đồng mỗ chỉ tha các hạ một lần.

Kim Giáp long quay lưng bỏ đi ngay nhưng khi đã xa ngoài năm trượng gã ta mới quay lại cười ngạo nói:

- Đồng huynh, tại hạ cũng có lời nói cho ngươi rõ, cha con họ Du xưa nay làm gì đạt mục đích mới thôi, để đạt được mục đích thì không trừ một thủ đoạn nào, cáo từ!

Nói xong, không chờ Đồng Thiên Kỳ kịp lên tiếng đáp lại, thân hình gã phóng nhanh như bay vào rừng.

Đồng Thiên Kỳ đi đến nhặt cuộn kiếm phổ lên cất vào người, quét mắt nhìn chiến trường một lần cuối, rồi đi đến bên người Vân Phụng, vừa nhìn nàng chàng phát hiện sắc mặt nàng trắng bệt đến đáng sợ, bất giác la lên hỏi:

- Nàng sao vậy?

Trầm mặc lắc đầu, nàng đưa mắt nhìn quanh một vòng bao nhiêu tử thi trên đất, thất thanh hỏi:

- Họ đều đáng chết sao?

Ngó người mấy giây, Đồng Thiên Kỳ cười phá lên nói:

- Nàng cảm thấy sợ?

Không đáp thẳng vào lời chàng, nàng hỏi lại:

- Còn chàng?

Đồng Thiên Kỳ cười thản nhiên nói:

- Không có cảm xúc.

Bạch Vân Phụng giật mình, buột miệng hỏi:

- Chàng không cảm thấy quá tàn bạo?

Tránh tiếp xúc với ánh mắt trách oán của nàng, chàng lắc đầu nói:

- Ta đã từng chứng kiến cảnh tàn bạo hơn.

- Nhưng em...

Nàng như lỡ lời, không nói tiếp được.

Đồng Thiên Kỳ ngước mặt thở dài trong bụng, nói:

- Chỉ là mới bắt đầu cảnh khác, không biết còn có bao nhiêu người nữa sẽ chết dưới kiếm của ta, cũng như không biết bao nhiêu người đã chết dưới chưởng của ta, ta không biết nói với nàng thế nào đây?

Giọng nàng trở nên u oán:

- Khuyên em trở về phải không?

- Có lẽ ta nên khuyên nàng, từ bi và tàn bạo, thần phật và ma quỷ là hai cực chỉ cách nhau

mành tơ!

Bạch Vân Phụng ngước mắt nhìn chàng:

- Đương nhiên là vậy nhưng em luôn, mong chúng ta hành động có lý trí?.

- Đúng, hành động cần có lý trí, nếu không sẽ không bao giờ nhận ra đâu là từ bi đâu là tàn bạo!

- Em hy vọng như vậy, Ài... có lẽ chúng ta nên rời khỏi đây.

Đồng Thiên Kỳ nghe đi mới nhớ đến bọn người Nguyệt Hoa hội tẩu thoát sớm gật đầu nói:

- Đi!

Bây giờ hai người sát vai nhau rời khỏi chiến trường, vượt con suối nhỏ trước mặt rồi nhằm cánh rừng chính Đông mà đi.

Vào đến giữa rừng thấy cây cối um tùm bất giác Bạch Vân Phụng nhíu mày nói:

- Hình như chúng ta lạc hướng?

Đồng Thiên Kỳ hỏi:

- Không phải đường đến trấn Đông Sơn sao?

Bạch Vân Phụng ở vùng rừng này khá quen thuộc, nàng ngẫm nghĩ rồi nói:

- Không phải, trước mặt là dãy núi cao với nhiều vách núi hiểm trở chúng ta rất khó vượt qua, muốn đến trấn Đông Sơn thì phải đi về hướng này!

Vừa nói nàng vừa đưa tay chỉ hướng bên phải, Đồng Thiên Kỳ nghe vậy nói:

- Thế thì chúng ta đi!

Nắm tay nàng định bước đi, nhưng bất chợt chàng dằn tay kéo nàng đứng lại, nói:

- Hãy chậm?

Bạch Vân Phụng còn đang ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì đã nghe chàng cao giọng nói:

- Các vị bằng hữu, hãy xuống đây?

Vân Phụng nghe vậy giật thót mình, quay đầu tay định rút trường kiếm ra, nhưng liền bị chàng cản lại nói:

- Không cần, bọn chúng đến còn đứng không vững, chẳng nhọc đến chúng ta ra tay đâu!

Đồng Thiên Kỳ vừa dứt lời, đột nhiên từ trên đầu vọng xuống một tiếng quát lớn:

- Đánh!

Mệnh lệnh vừa phát ra, hàn quang như mưa xối xả ập xuống đầu bọn họ, Đồng Thiên Kỳ mặt đanh lại, "hừ" một tiếng lạnh lùng, đồng thời hữu chưởng phát hết tám thành công lực vào một chiêu "Bát phương phong vũ"...

Ào ào... những ngọn ám khí đến đã nhanh mà đi còn nhanh hơn, bị chưởng lực đánh bật trở lại bay vèo vèo vào những tán cây.

Trong tiếng rên hừ hự, có bốn năm thân hình từ trên cây rơi xuống đất "bịch bịch", bấy giờ mới nghe một tiếng thét "rút" lập tức nghe tiếng áo xé gió ào ào, phút chốc cả khu rừng trở lại yên tĩnh.

Đồng Thiên Kỳ không cần đuổi theo, chàng khoát bước đến bên một gã đại hán vừa bị trúng thương nằm rên trên đất, chộp cổ áo hắn lôi lên, gằn giọng hỏi:

- Bằng hữu, ngươi biết ra là ai chứ? Nếu thông minh thì mau khai ra chủ ngươi là ai?

Gã đại hán nén đau, lạnh giọng đáp:

- Họ Đồng kìa, chúng ta đến đây tìm ngươi trừ hại cho võ lâm, cần gì đợi người khác xúi giục?

Vừa lúc áy bỗng một trong năm tên bị thương vùng dậy bỏ chạy, nhưng Đồng Thiên Kỳ đã nhanh tay phóng chỉ điểm tới, chỉ nghe gã "hự" một tiếng rồi ngã lăn trên đất.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Nếu ngươi đã không chịu khai thì ta đành phải đến hỏi vị bằng hữu kia vậy Nói rồi chàng giáng tay lên tợ hồ như định kết liễu hắn, gã ta thấy vậy hoảng hốt xua tay la lớn:

- Vâng, vâng, chính là... Thiên Sát Kiếm bảo chúng tôi đến.

Đồng Thiên Kỳ chấn động cả người, cố gắng dằn lửa hận trong lòng, chàng hỏi:

- Vậy người nhất định biết nơi ở của lão ta?

Gã đại hán chỉ gật đầu không nói thành tiếng.

- Tốt, vậy phiền ngươi dẫn đường.

Gã ta nghe vậy mắt đảo quanh láo liên, nói:

- Chẳng lẽ tại hạ dẫn đi suông thế này sao?

- Hừ, lấy cái mạng ngươi để đổi, xem ra cũng là đắc giá lắm rồi!

Gã đại hán cũng chỉ mong có thế, khi ấy vui mừng nói:

- Từng nghe Huyết Kiếp thủ lời xuất như sơn, tại hạ yên tâm!

Gã vừa bị trúng chỉ tuy bất đồng nhưng còn nghe thấy được, bèn lên tiếng:

- Đồng công tử tha luôn cho tôi?

Đồng Thiên Kỳ nghĩ những tên này đều chỉ là tay chân linh tinh không đáng bận tâm, bèn gật đầu nói:

- Cũng được, nhưng nhớ là phải dẫn đường ta đến đó!

Nói rồi chàng xuất chỉ giải khai huyệt đạo cho hắn, cả hai tên mừng rơn khúm núm kề vai nhau

đi trước dẫn đường.

Bạch Vân Phụng cùng Đồng Thiên Kỳ theo sau bọn chúng, nàng khẽ giọng nói:

- Thiên Kỳ, đến Nguyệt Hoa hội còn không dám động đến chàng, Thiên Sát Kiếm há lại phái những tên vô danh tiểu tốt này theo ám toán chàng?

Đồng Thiên Kỳ nhíu mày suy nghĩ rồi nói:

- Để sinh tồn, tuy biết đến là chết nhưng cũng không thể không thử, vả lại lão ta có sai khiến thì cũng chỉ là những tên mạt lưu như thế này mà thôi.

Vân Phụng không nghĩ vậy, thấp giọng nói:

- Em nghĩ rằng bên trong tất có âm mưu khác, nếu không thì chỉ một mình Thiên Sát Kiếm không khi nào tự dám gây hấn với chàng.

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy thì giật mình, nghiêng đầu nhìn nàng:

- Vậy ý nàng nghĩ?

Vân Phụng nghĩ giây lát, nói:

- Ồ có lẽ đây là sự sắp đặt của Nguyệt Hoa phu nhân, mục đích dùng những tên mạt lưu tiểu tốt này dụ chàng đến đó.

Đồng Thiên Kỳ gật đầu cười nói:

- Nàng thật thông minh.

- Ư, chàng cười người ta đấy à?

Đồng Thiên Kỳ chưa kịp nói gì thêm, bỗng thấy hai tên đi trước dẫn đường đột nhiên tản ra hai bên, nói lớn:

- Thiên Sát Kiếm ở đàng kia!

Bấy giờ bọn họ bốn người đang ở trong dốc núi thoai thoải, Đồng Thiên Kỳ nghe nói vậy đưa mắt nhìn theo hướng tay chỉ của bọn họ, vừa nhìn đã phát hiện ra trước một miệng cốc nhỏ có một lão già tóc bạc như cước đang ngồi uống rượu cùng với ba người khác vận áo đen.

Chuyện tuy đã xảy ra hơn mười năm, nhưng hình Vũ Nội tam kiếm như ăn khắc vào tâm khảm của chàng, cho nên vừa nhìn thấy bóng người ấy với thanh trường kiếm đặt thù trên lưng, trong đôi mắt Đồng Thiên Kỳ bỗng hằn lên lửa hận, lạnh giọng buông mấy tiếng:

- Hai vị không còn can hệ gì!

Dứt lời chân nhún mạnh trên đất, cả người như tên thoát khỏi cung vọt tới.

Bạch Vân Phụng trong đầu linh tính chuyện đêm nay không đơn giản, nên nhìn thấy chàng nhào người phóng tới, không chút suy nghĩ thì kinh hoảng, buột miệng la lên cản lại:

- Thiên Kỳ không nên nóng nảy!

Nói rồi, người nàng cũng như cánh én vọt theo chàng, khi hai chân chạm đất thì thanh Phụng Vỹ kiếm cũng đã nằm gọn trong tay nàng.

Bóng Đồng Thiên Kỳ đã vọt hơn hai mươi trượng, khi ấy còn cách cốc môn không xa thì chân chàng vừa khéo đạp xuống trên một bãi lách cao, bỗng nghe một tiếng thét lớn:

- Lên!

Lập tức trong đám lách um tùm bảy tám gã đại hán vụt đứng lên cùng trường thương nhất loạt đâm tới.

Thế rất nguy, thế nhưng chỉ thấy Đồng Thiên Kỳ cười nhạt một tiếng lạnh như băng, mắt chàng hỉ chú ý đến Thiên Sát Kiếm tợ hồ như sợ lão ta chuồn vào trong cốc thì khó tìm kiếm. Song đôi tay vung lên một vòng, chỉ nghe tiếng chưởng ầm ầm... theo sau những tiếng rú là những thây người đổ nhào trong bãi lách, nháy mắt người Đồng Thiên Kỳ đã không còn ở đó nữa.

Lúc này vừa khéo Bạch Vân Phụng cũng kịp đến, thấy vậy nàng chỉ thở dài than:

- Chàng đúng là sát thủ vương!

Đồng Thiên Kỳ ra tay sát thủ nhưng đầu không hề quay lại nhìn những con quỷ không hồn chết dưới tay mình thế nào, sau hai cái nhảy nữa chàng đã đến trước bàn rượu của đối phương chỉ còn cách chừng năm xích.

Thiên Sát kiếm vẫn ngồi uống rượu bình tĩnh, thế nhưng ba gã áo đen đã đứng vụt dậy, quát lớn:

- Chúng tôi quyết một trận với hắn, Đàn chủ mau chạy!

Dứt lời cả bọn đồng loạt rút kiếm nhảy bổ vào người Đồng Thiên Kỳ tấn công.

Lại nói bấy giờ Vân Phụng đang lo lắng cho Đồng Thiên Kỳ, nàng trong tay đã nắm sẵn thanh Phụng Vỹ kiếm chạy đuổi theo, vừa đến nơi thì thấy ba tên áo đen tấn công chàng, nàng tức giận thét dài một tiếng rồi xuất chiêu "Phụng phi lục hợp" chỉ thấy kiếm ảnh như tuyết rơi, ba gã hán tử tấn công Đồng Thiên Kỳ chưa đến nơi thì đã trúng chiêu của Bạch Vân Phụng, ba tiếng rú thảm, ba thân hình đổ xuống trên những vũng máu đỏ tươi.

Đồng Thiên Kỳ chỉ liếc mắt nhìn nhanh nàng một cái rồi bước nhanh đến trước mặt Thiên Sát Kiếm, chỉ cách ngoài một xích, lạnh giọng nói:

- Hoa Vân Phong, từ khi cách biệt trên Đào Hoa Đảo đến nay đã bao nhiêu năm hẳn ngươi nhớ chứ?

Thiên Sát Kiếm Hoa Vân Phong tay phải nâng chén rượu trong tay đỏ sánh như máu, cười hềnh hệch nói:

- Ha ha hạ.. ngày dài như thế kỷ cũng qua, chuyện lớn như thiên cũng mặc, Đồng Thiên Kỳ lại đây uống một chén rượu!

Nói rồi lão ngửa cô nốc cạn một hơi, khà một tiếng ra vẻ sảng khoái, tay với lấy bình rượu rót tiếp chén khác, nhưng Đồng Thiên Kỳ không đợi lão uống tiếp, lạnh giọng hỏi ngay:

- Hoa Vân Phong, ngươi nghĩ say khướt rồi thì không có thể giải quyết chuyện giữa chúng ta

sao?

Thiên Sát Kiếm từ từ ngẩng mặt lên nhìn Đồng Thiên Kỳ, khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn, ánh mắt hung ác thực không thua kém gì bọn Thiên Huyền Kiếm và Thiên La Kiếm. Lão ngưng mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ hồi lâu mới chậm rãi nói:

- Ta muốn say nhưng không say nổi, bởi vì thằng nhãi năm xưa từng bị ta lấy da của cha nó cột chặt lên phiến đá bên biển kia mãi mãi quay tít trong đầu ta!

Bạch Vân Phụng vừa nghe vậy thì giật mình, ánh mắt nàng bắt gặp khuôn mặt chàng giờ đây đằng sát khí, huyệt Mi tâm giữa trán chàng đỏ rần lên như tươm máu, có lẽ nàng đà hiểu ra tại sao chàng từng nói câu "tôi đã chứng kiến qua những cảnh tàn bạo...".

Đồng Thiên Kỳ lặng người hồi lâu, mắt đỏ lên, rồi bỗng ngửa cổ cười gằn thành tiếng:

- Hắc hắc... Ngươi hẳn rất thất vọng, vì thằng bé ấy năm xưa đã không chết trên Đào Hoa Đảo.

Thiên Sát Kiếm ngửa cô dốc ực chén rượu vào miệng, cười lớn như cuồng nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi đoán sai rồi, lão phu cảm thấy vạn hạnh vì ngươi đã không chết!

Đồng Thiên Kỳ không khỏi ngạc nhiên trước câu nói này:

- Hai người kia đã trả giá, ngươi biết chứ?

Đến lúc này lao già mới đứng lên, vẫn nụ cười ngạo nghễ:

- Ha ha hạ. lão phu chúc cho họ gặp may, vì bọn họ đã không phải trả cái giá trong lương tâm!

- Sao? Các người mà cũng có lương tâm ư?

- Ô hô! Nói ra đến bản thân lão phu cũng khó tin nổi, thế nhưng nếu không dùng hai tiếng "lương tâm" thì không biết dùng từ gì để nói lên cảm cảm nghĩ ấy!

- Hừ, Hoa Vân Phong, ngươi thông minh hơn hai tên kia đấy!

Thiên Sát Kiếm lắc đầu cười đáp:

- Lão phu cho rằng mình không thông minh như chúng, vì lão phu còn cái hận gia thất.

Đồng Thiên Kỳ cười khinh bỉ nói:

- Do đó ngươi cảm thấy tiếc tính mạng của mình, ngươi có thể nói là vì họ nên đành phải vậy?

Thiên Sát Kiếm bỗng thở dài một tiếng, lắc đầu nặng nề nói:

- Ài! Nhưng lão phu cũng phải trả nợ.

- Hoa Vân Phong, hôm nay nếu như ngươi gặp phải một người hay động lòng trắc ẩn thì có lẽ ngươi còn tính mạng đấy, đáng tiếc là ngươi gặp phải Đồng Thiên Kỳ.

Hoa Vân Phong lại lắc đầu nặng nề nói:

- Đồng Thiên Kỳ ngươi lại đoán sai, đêm nay lão phu đến đây là để trả nợ, lão phu không muốn

để món nợ đó trong lòng nữa!

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Hoa Vân Phong có vậy mới đáng gọi là ngươi thông minh, ngươi hẳn biết hai người kia chết như thế nào?

Thiên Sát Kiếm ngửa mặt cười dài một tràng dài nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi còn trẻ người quá nên không hiểu hết được lão phu đến đây là thành tâm trả nợ.

- Hừ, chính vì vậy mà Đồng mỗ bảo ngươi thông minh hơn họ - Ngươi lại sai, nên bảo rằng lão phu ngu hơn chúng, bởi vì cái giá lão phu phải trả đắc hơn.

- Sao? Chẳng lẽ cái mạng ngươi quý hơn mạng chúng?

Giọng lão già trở nên kích động:

- Lão phu không nói mạng lão quý hươn mạng chúng, mà đêm nay theo chân lão phu còn có ba đứa con của lão, hai nam một nữ.

- Hừ, phải chăng lão cho rằng Đồng mỗ nhổ cỏ tận gốc?

- Hắc hắc... Đồng Thiên Kỳ, không cần tay ngươi, đêm nay đã có người qua đây làm thay ngươi rồi.

Đồng Thiên Kỳ ngớ người la lên:

- Đã ở trong tay Nhật Nguyệt bang?

- Không sai, do vậy mà Nhật Nguyệt Bang muốn lấy mạng chúng chỉ như lấy đồ trong túi.

Nói đến đó lão thở dài, rồi không đợi chàng lên tiếng, lão tiếp:

- Ngươi nhất định nghe là hiểu ra ngay, thử nghĩ đến Tứ Lão còn phải ngán sợ ngươi, vậy thử hỏi lão phu dám phái những tên vô danh tiểu tốt đến ám toán ngươi không?

Bạch Vân Phụng từ nãy giờ chỉ chờ nghe điểm này, bèn buột miệng hỏi:

- Vậy là ai?

Thiên Sát Kiếm hất mái tóc dài trên đầu ra sau nhìn Bạch Vân Phụng hỏi:

- Cô nương có biết đây là nơi nào không?

Bạch Vân Phụng theo cánh tay lão già nhìn vào trong bỗng giật mình la lên:

- Là một tử cốc?

- Đúng, có thể có người từ bên trong vọt ra không?

- Không thể, nhưng chẳng lẽ..... Thiên Sát Kiếm giọng kích động mạnh:

- Ha ha hạ.. bên trong động chính là cái bẫy táng mạng ba chúng ta theo kế hoạch ban đầu của chúng, lão phu trả giá này chỉ để cứu lấy ba đứa con của mình.

Huyệt Mi tâm trên trán Đồng Thiên Kỳ mờ nhạt hẳn đi, khựng người hồi lâu chàng nói:

- Nhưng vừa rồi lão quyết định đổi chủ ý?

- Bởi vì vậy mới nói lão phu đền ba mạng người kia!

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt:

- Ngươi biết rằng chỉ cần ngươi phóng chạy vào trong thì Đồng mỗ cũng vào theo ngay, như thế thì chẳng những ngươi cứu được ba người con mình mà còn trở thành một đại anh hùng trong võ lâm thiên hạ, thế nhưng đáng tiếc ngươi không có được cơ hội đó!

Thiên Sát Kiếm nghe vậy đột nhiên cười lên một tiếng thê lương:

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu đã thiếu một món nợ quá lớn với Đồng gia mà không thể không trả, do vậy nếu ngươi nghĩ được rằng đây là "nhân quả" thì cứ coi kết cục ngày hôm nay là nhân quả vậy!

Trên rán chàng lấm tấm mồ hôi, cánh tay từ từ đưa lên đầu Long thủ kiếm nhưng tỏ ra rất vất vả.

Đột nhiên "soạt" một tiếng, ánh thép loáng lên một cái rồi ngưng lại, mũi Long thủ kiếm vừa khéo chạm vào ngực lão già.

"Á...” một tiếng, Bạch Vân Phụng như bị bất ngờ định cản "đừng giết lão ta", nhưng nghĩ lại năm xưa lão từng tham gia tàn sát gia đình Đồng Thiên Kỳ nên lại im lặng, ánh mắt thê lương của Thiên Sát Kiếm cứ nhìn chằm vào mũi kiếm đang rung lên của Đồng Thiên Kỳ, bất giác lão thở dài trong lòng nghĩ:

"Hiệp nghĩa và tà ác khoảng cách chỉ là đây, năm xưa nếu như ta cũng có chút thiện lương như hắn lúc này thì có lẽ ta không thể nào hạ thủ tàn sát hết cả nhà họ Đồng! Ài, thật tàn ác!".

Nghĩ đến đấy lão bất giác cảm thấy hổ thẹn vô cùng, nhắm nghiền hai mắt lại.

Đồng Thiên Kỳ trán toát mồ hôi vậy mà vẫn không làm sao có đủ dũng khí để hạ sát con người với chàng và cả Bạch Vân Phụng là kẻ thù không đội trời chung nhưng cũng không có lý lo gì để tha mạng cho lão.

Không khí trở nên nặng nề đến khó thở, hồi lâu đột nhiên Đồng Thiên Kỳ thâu kiếm lại lạnh giọng nói:

- Hoa Vân Phong. Đồng mỗ vốn không tin lời nói và hàng động của ngươi là một, do vậy mà muốn tận mắt xem bên trong Tử cốc này thực ra tiềm phục cái gì?

Hoa Vân Phong nghe vậy thì mở mắt ra, chỉ vào hướng cốc môn nói:

- Dưới phiến đá trắng bên phải cốc khẩu có một dây dẫn hỏa.

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy liền bước đến bên phải cốc khẩu, nhấc phiến đá trắng lên thì phát

hiện ra ngay một dây dẫn hỏa hai màu trắng đen, đường dây quả nhiên chạy thẳng vào trong tử cốc.

Bạch Vân Phụng bấy giờ chạy lại bên chàng thấp giọng nói:

- Thiên Kỳ, chẳng lẽ chàng để cơ hội cho lão ta thoát thân?

Đồng Thiên Kỳ không đáp, cứ đứng nhìn vào đoạn dây dẫn hỏa đến xuất thần.

Bạch Vân Phụng thở dài u oán, rồi chộp vào tay chàng nói lớn:

- Thiên Kỳ, chàng không phải là ma quỷ, nhưng chàng vốn không muốn cho người khác nhìn thấy chút mềm lòng này của chàng mà?

Đồng Thiên Kỳ cười đạm bạc:

- Nàng không nên đoạn ngôn sớm như vậy.

Chính tại lúc này phía sau lưng bỗng nghe Thiên Sát Kiếm "Hự" một tiếng, hai người lập tức quay người lại thì thấy Thiên Sát Kiếm vẫn đứng yên bất động, Bạch Vân Phụng nói:

- Phải nói là em nói ra chỉ e đã muộn!

Đồng Thiên Kỳ bước đến bên người Thiên Sát Kiếm:

- Giả như nàng biết rằng lão ta vẫn phải chết dưới kiếm của ta thì có lẽ nàng không nói ra câu này?

Bạch Vân Phụng thở ra nói:

- Nhưng hiện tại em đã biết chủ mưu tàn độc hơn trong chuyện năm xưa là ai rồi, chàng không thể tha hắn!

Lúc này Đồng Thiên Kỳ bỗng vung kiếm lên nói lớn:

- Đúng chính vì vậy mà hiện tại ta quyết lấy mạng hắn!

Dứt lời đã thấy kiếm thép lóe lên đâm đến ngực Thiên Sát Kiếm.

Hồi 81 - Đến Bước Cùng Thiên Sát Hướng Thiên

Mắt vẫn trầm tĩnh nhìn Đồng Thiên Kỳ, Thiên Sát Kiếm cật lực nói:

- Đồng Thiên Kỳ, vốn ngươi định tha cho lão phu phải không? Nhưng lần này cho dù ngươi không hạ thủ nổi thì vẫn có người thay ngươi làm chuyện đó rồi!

Đồng Thiên Kỳ vốn định hạ kiếm đoạn mệnh lão ta, nhưng thấy thái độ của lão ta thản nhiên rất khác với những kẻ thù trước đây chàng gặp, lại nói khi nãy nghe nói thế thì khựng người, bấy giờ đã phát hiện dưới chân lão ta máu tươi chảy xuống thành vũng, chàng hỏi:

- Ai?

Thiên Sát Kiếm vất vả nói:.

- Vu Hồi kiếm, nhưng ngươi hiện tại giết ta vẫn còn kịp.

Nói đến đó đã thấy người lão chao đảo, Đồng Thiên Kỳ đảo mắt quét nhìn quanh một vòng chẳng phát hiện gì ngoài sơn cốc tịch mịch lạnh giọng hỏi:

- tổng đàn của Nhật Nguyệt Bang ở đây?

Thiên Sát kiếm lắc đầu nói:

- Ngươi không nên đến đó. Vợ con lão phu đều ở trong đấy?

Sắc mặt Thiên Sát Kiếm trắng bệt ra:

- Lão phu đã nói rồi, Nhật Nguyệt Bang đã thay ngươi làm chuyện này.

Đồng Thiên Kỳ khẳng khái nói:

- Món nợ của Đồng gia ngươi đã trả, thì Đồng mỗ cũng không muốn thiếu ngươi.

Thiên Sát Kiếm đưa đôi mắt già nua ngơ ngác nhìn chăm vào chàng hồi lâu bất giác từ trong đôi mắt nhăn nheo ấy hai hạt lệ nóng lăn dài ra trên mắt, cả người lão phút chốc đổ khụy xuống, lão cật lực nói:

- Đồng Thiên Kỳ, tấm lòng... ngươi, thực khiến cho lão phụ.. hổ thẹn, lão phu thiếu Đồng gia rất nhiều, vậy mà... trả được rất ít, không... ngươi không... nên đến... đó Nói đến đó như trút hết hơi tàn, cả người lão đổ ập trên mặt đất, lúc này mới phát hiện ra trên lưng lão một thanh đoản kiếm cắm sâu đến chuôi, kết liễu một con người bao nhiêu năm kiêu hùng trên giang hồ.

Đứng lặng nhìn thi thể cừu nhân, mối trách nhiệm nặng nề trong lòng chàng bất giác cảm thấy nhẹ đi rất nhiều. Bạch Vân Phụng bỗng nhiên lên tiếng nói:

- Thiên Kỳ, Vu Hồi Kiếm khả năng nấp bên ngoài chờ chúng ta bị dụ vào bên trong tử cốc rồi phóng hỏa thiêu sống, hiện tại khả năng lão ta vẫn còn ở lân cận đây thôi, chúng ta không thể truy tìm hắn?

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu nói:

- Vu Hồi Kiếm, kiếm phát ra không định được vị trí, chúng ta biết truy tìm hắn hướng nào.

Bạch Vân Phụng trong đầu bỗng lóe lên một kế, thấp giọng nói:

- Nếu thế thì chúng ta nên đi ngay lão ta nhất định sẽ phóng kiếm tập kích khi ấy há lại không thể phát hiện ra hướng nấp của lão ta?

Đồng Thiên Kỳ cười đáp:

- Nàng đánh giá quá thấp con cáo già ấy, nếu như tập kích được thì vừa rồi là một cơ hội tốt, dễ gì lão ta bỏ qua, chính vì biết Vu Hồi đoản kiếm khi bay đến gần thì chúng ta sẽ phát hiện ra ngay, cho nên lão ta mới không hành động.

Bạch Vân Phụng nhíu đôi mày liễu lại, nói:

- Nhưng nếu không thâu thập lão ta, chỉ cần lão ta về báo tin được thì vợ con Thiên Sát Kiếm nhất định bỏ mạng trong tổng đàn Nhật Nguyệt Bang.

Đồng Thiên Kỳ gật đầu tỏ ý đồng tình, nói:

- Ta đã nghĩ ra một kế khiến hắn phải lộ diện, có điều hơi mạo hiểm.

- Kế gì?

Đồng Thiên Kỳ không đáp ngay, hỏi lại:

- Trong tiếng động hỗn loạn, nàng có thể phân biệt đợc tiếng ám khí hay không?

Bạch Vân Phụng hơi lúng túng trước câu hỏi này, nghĩ một lúc nói:

- Có lẽ phải vận công tập trung lắm mới nghe được, nhưng chàng nói để làm gì?

- Thật sự nghe phân biệt được chứ?

- Ừm.. Sắc mặt Đồng Thiên Kỳ mới giãn ra nói:

- Bây giờ chúng ta phóng hỏa đốt cháy vào cốc, Vu Hồi kiếm sẽ nghĩ rằng chúng ta không nghe thấy tiếng ám khí, nhất định sẽ tập kích.

- Thế nhưng chúng ta làm sao biết được hướng hắn phóng ám khí?

- Sẽ có cách khiến hắn tự tìm đến chúng ta.

Bạch Vân phụng trố mắt hỏi lại:

- Hắn tự tìm đến?

- Ừm, Vu Hồi Kiếm, con người nham hiểm nhưng rất tự phụ, hắn mỗi khi phát kiếm thì không sai bao giờ, ta sẽ có cách lợi dụng thói tự phụ này của hắn.

Bạch Vân phụng như hiểu ra ý chàng, cười hỏi:

- Giả trúng thương, để hắn tự tìm đến?

Nhưng rồi nàng chợt chau mày nói tiếp:

- Nhỡ ra hắn nghĩ là chúng ta đã chết thật rồi mà không cần tìm xuống xem thì sao?

- Ồ, nhất định hắn phải tìm xuống, vì trên người ta mang một bảo vật!

- Phải rồi! Thiên Kỳ, chàng quả thật là người tính toán việc gì cũng thấu đáo, thảo nào mà người trong gian hồ đều bảo chàng là.. - Âm hiểm giảo trá chứ gì?

Bạch Vân Phụng cười phá lên:

- Em cảm thấy bọn họ nói rất đúng, chỉ có điều dùng từ không chính xác lắm.

Nói rồi nàng giục:

- Chúng ta hành động ngay bây giờ!

Đồng Thiên Kỳ gật đầu:

- Hành động ngay bây giờ, sau khi lửa cháy lớn chúng ta chạy ra đằng sau đứng trong đám khói mù, có vậy thì Vu Hồi Kiếm không thể nhìn được ám khí của hắn phóng trúng ta hay không?

Nói rồi bọn họ đến bên cốc môn, Đồng Thiên Kỳ dùng hai viên đá cuội đánh lấy lửa rồi đốt vào dây dẫn hỏa, phút chốc lửa cháy lên vào sâu trong cốc bùng cháy lên dữ dội.

Trong đám khói tỏa ra chỉ còn nhìn thấy bọn Đồng Thiên Kỳ là hai bóng người mờ mờ. Đồng Thiên Kỳ lay tay Bạch Vân Phụng nói:

- Hết sức đề phòng!

Đồng Thiên Kỳ vừa dứt lời, bỗng nhiên một tiếng nổ rung trời lở đất phát ra từ bên trong thạch cốc rồi tiếp đó là những tiếng nổ nhỏ liên hồi, đất đá cũng theo nhau rơi nghe ầm ầm, tuy đứng ở bên ngoài xa nhưng bọn Đồng Thiên Kỳ cũng không khỏi giật mình chấn động.

Bạch Vân Phụng không dám nghĩ ngợi nhiều, tập trung tư tưởng lắng nghe.

Chính ngay tại lúc ấy trong dám tiếng động hỗn tạp ấy bỗng nghe hai tiếng xé gió rít lên, từ ngoài cánh rừng hai vệt sáng loáng phút chốc chìm ngập trong đám khói mù.

Nói thì chậm, lúc ấy chỉ thấy Đồng Thiên Kỳ kẹp người bạch Vân Phụng ngồi thụp xuống thấp chỉ kịp tránh hai ngọn đao bay ngang qua đầu rồi rơi hút vào trong cốc, đồng thời người Vân Phụng ngã lăn ra, Đồng Thiên Kỳ cũng tung người chạy ra ngoài thêm vài bước nữa rồi cũng ngã nằm soài trên đất tợ hồ như trúng thương.

Đồng Thiên Kỳ vừa ngã người bất động, liền nghe một tràng cười dài đắc ý từ cánh rừng bên phải vang lên.

Khói trong cốc tuôn ra càng lúc càng dày đặc, đứng trước mặt nhau còn không nhìn rõ, nếu như bọn Đồng Thiên Kỳ không có võ công thâm hậu thì có lẽ đã bị khói làm ngạt mà chết rồi.

Qua chừng một tuần hương thì tiếng nổ trong cốc mới dứt hẳn, đủ thấy người của Nhật Nguyệt

Bang đã đặt sẵn chất nổ trong hang đầy ắp.

Khi đám khói tản dần, Đồng Thiên Kỳ ghé mắt nhìn lén mười nhận ra có một bóng người đứng cách mình chừng năm xích, đó chính là Vu Hồi Kiếm.

Lão ta chần chừ một lúc như để khẳng định đối phương đã tuyệt mệnh, rồi mới chép miệng nói như thương tiếc:

- Đáng tiếc một tay quỷ tinh làm khiếp đảm cả giang hồ, mà giờ phải tuyệt từ nhân gian!

Nói rồi bất giác lão đắc ý cười một tràng dài gật gù tiếp:

- Đồng Thiên Kỳ à, ngươi tuy công lực uy hồn khiếp chúng, thế nhưng trí tuệ ngươi không đủ qua ta, ta tuy công lực không bằng ngươi, nhưng ngươi ngược lại bỏ mạng trong tay ta! Hắc hắc...

Vừa cười đắc chí vừa bước đến bên người Đồng Thiên Kỳ, lại cao hứng quên hết mọi chuyện, lẩm nhẩm:

- Long thủ kiếm, long thủ kiếm phổ. Hắc hắc.. cả hai từ đêm nay thuộc về ta. Hắc hắc... chỉ mười năm sau, võ lâm độc tôn là tạ..

"Í... " Đột nhiên lão khựng người đứng lại cách Đồng Thiên Kỳ chừng hai xích, chau mày vẻ hoài nghi nói:

- Ta phóng trúng sau lưng hắn, làm sao không thấy đao? Chẳng lẽ ta nhìn nhầm không thể có, mà cung không thể trúng hắn ở trước ngực!

Vừa nghĩ đến đó lão cảm thấy ớn lạnh cả người, liền quay ngoắc người định phóng chạy. Nhưng ngay lúc ấy từ sau lưng lão một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Vu Hồi Kiếm, ngươi định chạy đâu?

Như không tự chủ được Vu Hồi Kiếm quay người lại mặt lão biến sắc, buột miệng la lên:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi...?

Đúng vậy, Đồng Thiên Kỳ chẳng những không chết mà đứng sừng sững trước mặt lão ta cách chừng ba xích, đến Bạch Vân Phụng cũng đã đứng lên cách sau lưng chàng chừng bốn xích.

Nhìn khuôn mặt trắng xanh méo mó của Vu Hồi Kiếm, Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Hẳn tôn giá rất bất ngờ?

Nhìn tình thế, lão ta chừng biết mình không phải là đối thủ của họ, thế nhưng đã lỡ thế này thì cứ làm bạo bèn cười nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi cơ trí giảo hoạt thực khiến lão phu bất ngờ, thế nhưng...

Lão ta cố tình bỏ dửng câu nói.

- Ngươi có biết Đồng mỗ định thế nào không?

Vu Hồi Kiếm cố cười thản nhiên nói:

- Ngươi định thế nào cũng chẳng liên can đến lão phu.

Bạch Vân Phụng đã đến bên Đồng Thiên Kỳ đanh giọng nói:

- Ngược lại là khác, vì quyết định của chàng sẽ liên quan đến cả mạng sống của ngươi.

Vu Hồi Kiếm cười lớn nói:

- Mạng sống ta ư? Ha ha hạ.. Các người nhầm tưởng mạng sống của ta đã ở trong tay các ngươi hẳn?

Bạch Vân Phụng liếc nhìn Đồng Thiên Kỳ một cái, nói:

- Ngươi tự cho rằng có thể kéo dài mạng sống ư?

- Ồ, đương nhiên, đương nhiên, không còn cơ hội sống chính là các ngươi đấy.

Hắc hắc...

Bạch Vân Phụng thấy Vu Hồi Kiếm từ đầu đến giờ vẫn trấn tĩnh thì sinh nghi, bèn hỏi:

- Do đâu ngươi dám...

Đồng Thiên Kỳ ngược lại cười nhạt, cắt ngang lời nàng:

- Vân phụng, không cần hỏi hắn, ai có cơ hội sinh tồn nhiều bằng vào lời nói suông là không thể tin được, mà phải bằng vào thực tế!

Vu Hồi Kiếm nghe vậy đã giật thót mình nhưng vẫn cố làm bình tĩnh, cười dài nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi không định chạy trốn thực tại chứ?

- Chạy trốn phải là ngươi bởi vì tình thế lúc này ngươi thừa biết rõ trong lòng.

Vu Hồi Kiếm đã cảm thấy lo trong bụng buột miệng nói:

- Ấy là vì ngươi còn chưa biết tình thế hiện tại ra sao, cho nên mới dám nói thế - Ha ha hạ.. chính vì ngươi biết quá rõ, cho nên mới tìm mọi cách để thoát mạng trong đêm nay!

Thấy mọi suy nghĩ của mình đều bị Đồng Thiên Kỳ nói trúng lão đã phát lo, nhưng bên ngoài sắc diện cố làm tĩnh:

- Không sai, lão phu hiện tại ở vào hiểm cơ, nhưng tuyệt không phải là hiểm cơ do hai vị đặt ra.

Đồng Thiên Kỳ cười lên hai tiếng, lạnh giọng nói:

- Vu Hồi Kiếm, ngươi thật bình tĩnh, thế nhưng đêm nay không qua nổi Đồng Thiên Kỳ ta đâu, bình tĩnh đã không còn cứu được ngươi!

Sắc mặt đã thấy biến, nhưng lão vẫn cố trấn định tinh thần cười dài nói:

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu công lực tuy không bằng ngươi thế nhưng tự tin có thể ung dung rời

khỏi đây. Lão phu lo lắng cho ngươi là Linh Sơn "Kim Đao Phật" hiện đang thống lĩnh vòng vây thứ hai!

Ba tiếng "Kim Đao Phật" đã khiến cho sắc mặt Đồng Thiên Kỳ đột biến, Vu Hồi Kiếm cứ đưa ánh mắt ngưng lại trên mặt chàng theo dõi biến đổi.

Đột nhiên đã thấy huyệt Mi tâm giữa trán Thiên Kỳ ưng đỏ lên, cười mấy tiếng lãnh bạo, nói:

- Vu Hồi Kiếm, hiện tại thì Đồng mỗ muốn xem ngươi rời khỏi đây ung dung như thế nào?

Chừng như biết đã không còn lối tháo thân, Vu Hồi Kiếm đưa hai tay lên thắt lưng rút phắt ra sáu ngọn đoản đao còn lại cười gằn nói:

- Hắc hắc... Đồng Thiên Kỳ, ngươi quá tự tin.

Bạch Vân Phụng vừa thấy vậy liền rút thanh Phụng Vỹ kiếm lăm lăm trong tay.

Vu Hồi Kiếm vừa thấy thì giật mình, la lên:

- "Long Thủ, Phụng Vỹ" nhị kiếm hợp bích sức mạnh vô cùng không ai địch nổi, hôm nay lão phu muốn lĩnh giáo, lĩnh giáo!

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Vậy thì đêm nay ngươi tìm đúng người rồi đấy!

Vu Hồi Kiếm ban đầu định dùng kế hoãn binh tìm cơ tháo chạy, sau lại định khích Đồng Thiên Kỳ để chỉ một mình chàng ra độc chiến, không ngờ chàng lại quyết định song kiếm liên thủ khiến cho cơ hội thoát thân của lão thật mong manh.

- Hừ, Đồng Thiên Kỳ, ngươi ngoại hiệu Huyết Kiếp Thủ vậy ngươi có dám cùng ta độc chiến không hử?

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười khinh bỉ:

- Chẳng phải tôn giá định lĩnh giáo "Long Thủ, Phụng Vỹ" song kiếm hợp bích hay sao?

Vu Hồi Kiếm tức giận quát:

- Lão phu chỉ hỏi ngươi có dũng khí hay không mà thôi?

- Hừ, Vu Hồi, kiếm mỗ thừa biết ngươi không có được dũng khí để nói ra câu này, nhưng ngơi đã nói thì kể như đêm nay ngày tại trước tử cốc này là nơi chôn xương của ngươi!

Nói rồi chàng đánh mắt cho Vân Phụng, tiếp:

- Vân Phụng, nàng tạm thời lánh ra ngoài.

Bạch Vân Phụng lo ngại cho chàng, cự lại:

- Không.. Đồng Thiên Kỳ cười nói; - Ta không tự tay giết hắn đâu, nàng yên tâm!

Bạch Vân Phụng còn định phản đối tiếp, thì Đồng Thiên Kỳ đã lên tiếng cắt ngang:

- Lời của gia gia, ta không thể quên.

Bạch Vân Phụng nghe vậy đành phải thoái ra ngoài u uất nói:

- Chớ quên chàng đã chấp nhận lời thiếp.

Đồng Thiên Kỳ gật đầu:

- Đề phòng lão ta quỷ quyệt, trúng phải ám toán của lão.

Đồng Thiên Kỳ cố nói lớn để Vu Hồi Kiếm cũng nghe, hiển nhiên báo cho lão ta biết dù dụng kế dương đông kích tây cũng chỉ là vô ích.

Vu Hồi Kiếm sắc mặt trắng ra, tức giận cực độ nói:

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu đêm nay không giết chết ngươi thề không xuất hiện giang hồ.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Vu Hồi Kiếm, nhiều lời vô ích, động thủ đi!

Vu Hồi Kiếm tâm cơ độc địa, tuy tức giận cực độ thế nhưng tâm trí vẫn tĩnh táo, đột nhiên thét lớn một tiếng:

- Chết!

Theo tiếng quát hai tay lão vung lên..

Hồi 82 - Tay Thụ Thương Mãnh Long Tử Chiến

Đồng Thiên Kỳ thầm tính trong đầu Vu Hồi Kiếm không khi nào dám ra tay, cho nên thấy lão ta vung tay lên biết chỉ là hư chiêu, nhưng chàng đã có tính toán trong đầu cho nên vẫn ngửa người cúi thấp đầu xuống làm như định tránh ngọn đoản đao của lão ta.

Vu Hồi Kiếm là tay lão luyện giang hồ nên chừng như cũng đoán ra được tính toán trong đầu của Đồng Thiên Kỳ, tự nhiên lão có quỷ kế của mình. Bấy giờ tay vờ dương lên nhưng không phóng đao, khi thấy Đồng Thiên Kỳ cúi người né tránh thì thân hình lão cũng tung lên không, phóng ra ngoài cốc.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt gằn giọng:

"Đúng như ta nghĩ " lập tức chàng tung người phóng đuổi theo.

Vu Hồi Kiếm chân vừa chạm đất, đột nhiên cười gằn một tiếng, quay ngoắc người.

Chính trong khoảnh khắc quay người nhỏ ấy, sáu ngọn đoản đao trong tay lão bay ra phân theo thượng hạ nhị bộ nhằm đúng người Đồng Thiên Kỳ lúc này đang còn ở trên không.. Đột biến này không những Vạn Kiếm Công Chúa Bạch Vân Phụng cũng bị bất ngờ, mà ngay Đồng Thiên Kỳ cũng chẳng liệu tới.

- A, Thiên Kỳ! Coi chừng...

Trong tiếng la lớn của Bạch Vân Phụng, ba ngọn kiếm thượng bộ tạo thành hình chân kiền đến trước ngực Đồng Thiên Kỳ rồi. Ba ngọn của hạ bộ cũng đã đến từ phía dưới.

Đồng Thiên Kỳ không ngờ lão ta ra tay giảo quyệt như vậy, bấy giờ người đang ở trên không, nên né tránh là điều rất khó, chàng không kịp nghĩ gì nữa, cả người cuộn tròn lại rồi bằng thuật tá không đăng tẩu nhào ra ngoài.

Tuy tránh được khỏi thiệt mạng, nhưng trên cánh tay trái của chàng đã thấy máu tươi chảy ròng ròng.

Vu Hồi Kiếm biết mình không phải là đối thủ của Đồng Thiên Kỳ, nên lúc ấy thấy chàng vừa trúng một kiếm, nhưng lão không dám tấn công tiếp, lợi dụng giây phút cơ hội ấy cả người phóng ra ngoài bỏ chạy.

Bấy giờ Bạch Vân Phụng thấy Đồng Thiên Kỳ trúng thương chỉ liền chạy đến định chăm sóc cho chàng, thế nhưng Đồng Thiên Kỳ lòng đầy căm hận Vu Hồi Kiếm nên khi vừa thấy lão tung người bỏ chạy thì gạt tay nàng ra rồi tung người phóng đuổi theo.

- Vu Hồi Kiếm, ngươi định chạy thoát thân ư?

Vu Hồi kiếm vừa rồi thâu hồi được ba ngọn đoản đao còn lại thế nhưng biết lần này Đồng Thiên Kỳ đã có sự đề phòng cho nên không dám ra tay lần nữa. Lại tính Đồng Thiên Kỳ thân bị thương nhất định đuổi theo không kịp, cho nên quay đầu chạy tiếp.

Thế nhưng chạy chưa đầy mười trượng bỗng lão thấy mắt hoa lên một bóng trắng lướt ngang qua đầu, phản xạ tự nhiên khiến lão bất thần khựng chân đứng lại.

Quay đầu nhìn thì đã thấy Đồng Thiên Kỳ chỉ cách mình mấy trượng, lại định thoái lui, nhưng bỗng nghe giọng Bạch Vân Phụng đầy sát khí:

- Ngươi còn định chạy tiếp à?

Cố trấn định lại tinh thần, Vu Hồi Kiếm nhìn Đồng Thiên Kỳ nói:

- Đồng Thiên Kỳ, bây giờ ngươi tính thế nào?

Đồng Thiên Kỳ mắt sắc lạnh đầy sát khí:

- Đồng mỗ tính thế nào, trong lòng ngươi thừa hiểu rõ.

Vu Hồi kiếm đảo đôi ngươi giảo hoạt nói:

- Vừa rồi rõ ràng là lão phu chiếm thế thượng phong, ngươi chẳng thấy sao?

Nhìn thấy tình hình, Bạch Vân Phụng sợ Đồng Thiên Kỳ bị lão ma đầu kích bác độc chiến như vừa rồi, nên liền chen vào, nói:

- Đã ngầm ám toán hại người mà còn đại ngôn, thật khéo khen ngươi giảo quyệt.

Vu Hồi Kiếm không quay đầu lại, mắt cứ dán chặt vào Đồng Thiên Kỳ:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi cũng nghĩ như vậy chứ?

Đồng Thiên Kỳ cười lạnh bạo:

- Binh bất yếm trá, chỉ là...

Vu Hồi Kiếm thừa biết mỗi khi "Long Thủ, Phụng Vỹ" liên thủ tấn công thì lão vô phương thoát thân, cho nên tranh lời, nói ngay:

- Chỉ là thế nào?

Huyệt mi tâm giữa trán Đồng Thiên Kỳ như bật máu, gằn giọng:

- Chỉ là Đồng mỗ hiện tại còn chưa gục xuống.

Vừa nghe chàng nói vậy, Bạch Vân Phụng lòng lo lên, buột miệng nói:

- Thiên Kỳ, với hạng người này cần gì phải bàn đến giang hồ đạo nghĩa?

Vu Hồi Kiếm ngửa cổ cười lớn:

- Kha khạ.. Đồng Thiên Kỳ, có lẽ cô ta nói đúng, ngươi tuy bị thương một tay, thế nhưng cần phải "Long Thủ, Phụng Vỹ" song kiếm hợp bích, thì quyết không ai thắng nổi...

Đồng Thiên Kỳ mặt không chút biến đổi, lạnh giọng nói:

- Vu Hồi Kiếm, ngươi còn ba ngọn đoản kiếm trong tay, Đồng mỗ hy vọng ngươi dùng hết

chúng trước khi hồn lìa khỏi xác!

Bạch Vân Phụng vội lớn tiếng:

- Thiên Kỳ, chàng không nên nghe những lời quỷ của hắn.

Đồng Thiên Kỳ đưa mắt qua khỏi người đối phương nhìn Vạn Kiếm Công chúa nói bình tĩnh:

- Vân Phụng, chúng ta bất tất thất tín với một người sắp chết!

Bạch Vân Phụng vừa giận vừa sợ, "hừ" một tiếng rồi quay ngoắc người lại tợ như không màn gì đến chàng nữa.

Cuối đuôi mắt, Vu Hồi Kiếm đã nhận ra thái độ của Vân Phụng, lão cười mừng trong lòng, rồi nói với Đồng Thiên Kỳ:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi nên đổi kiếm vào tay phải thì hơn!

Đồng Thiên Kỳ bỗng cười lên một tràng dài chói tai:

- Hắc hắc... Tôn giá lo cho Đồng mỗ dụng kiếm bằng tay trái đấy à?

- Long thủ kiếm phổ đúng là dùng kiếm bằng tay trái, thế nhưng hiện tại tay trái ngươi trúng thương, chẳng lẽ ngươi không thấy trở ngại đến múa kiếm phát chiêu đó sao?

Thì ra trong thâm tâm lão cũng thầm tin rằng Đồng Thiên Kỳ đã luyện thành Long thủ kiếm pháp.

- Hừ, Đồng mỗ tự lượng được mình!

Vu Hồi Kiếm đánh giá tình hình hiện tại rồi vờ dương ba ngọn tiểu kiếm lên hỏi lớn:

- Ai ra tay trước đây?

- Hừ, mời tôn giá!

Vu Hồi Kiếm đảo ánh mắt, liệu tình thế rồi thét lớn:

- Vậy thì lão phu thất kính!

Lần này lão vung hai tay lên với ngọn đoản kiếm trong tay nhằm vào hai huyệt "kiên tỉnh" trên vai Đồng Thiên Kỳ đâm tới, chừng như trong đầu lão muốn thử xem có thực Đồng Thiên Kỳ dụng kiếm bằng tay trái thành thục hay không?

Thoạt trông thế kiếm song phi của lão hung mãnh mà rất nhanh đã đến gần kề, Đồng Thiên Kỳ vẫn đứng yên bất động.

Vu Hồi Kiếm thấy đối phương không có chút phản xạ né tránh gì thì đã ngầm lo, vừa định biến chiêu thì bỗng trước mắt hoa lên vạn kiếm ảnh lóa cả mắt, bên trong như ẩn hiện hình long đầu. Lão ta khựng người la lớn:

- Long Thủ kiếm pháp, Long thủ kiếm pháp!

Đồng thời, theo bản năng của người lão tung nhào trở lại về phía sau.

Thực ra Đồng Thiên Kỳ còn chưa muốn ra tay lấy mạng lão, cho nên chàng thâu kiếm ngay, đúng khi lão ta tung người thoái lui sau thì ánh kiếm cũng biến mất.

Nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Vu Hồi Kiếm, hai ngọn kiếm vừa rồi vuột luôn khỏi tay lão bay mất hút vào trong lùm cây, Đồng Thiên Kỳ cười gằn nói:

- Vu Hồi Kiếm, ngươi vẫn còn một ngọn kiếm, đây là cơ hội sống cuối cùng của ngươi.

Vu Hồi Kiếm đưa tay áo lên chùi mồ hôi lạnh trên trán, lão chợt nhớ lại cảnh Thiên Huyền Kiếm bị Đồng Thiên Kỳ vờn đến chết như thế nào khi ở Phân đàn Triết đông. Bất giác lão rùng mình hiểu ra lý do tại sao vừa rồi chàng chưa ra tay giết mình.

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu chẳng sợ gì ngươi đâu!

Đồng Thiên Kỳ gật đầu cười hắc hắc:

- Đúng, có gì phải sợ, người ta ai rồi cũng phải chết, có điều cái chết của ngươi có lẽ không giống với mọi người.

Nghe đến câu này mắt, lão long lên, gân xanh nổi cao trên trán, từ từ cử bước tiến về phía Đồng Thiên Kỳ:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi không uy hiếp nổi lão phu.

Đồng Thiên Kỳ vẫn đứng yên không chuyển động theo bước chân của lão, Vu Hồi Kiếm vừa cất từng bước rảo quanh người Đồng Thiên Kỳ vừa tính kế. Lão thừa biết lúc này có tấn công cũng không thắng, mà bỏ chạy thì cũng không còn cơ hội. Bất giác trong đầu lóe lên một ý nghĩ táo bạo:

"Ài, đã hơn tám mươi tuổi, có chết chẳng gọi là yểu mệnh, thân tuy mất nhưng danh vẫn lưu thì tuyệt quá! Hay bằng ta cùng hắn đồng quy tận mệnh!".

Nghĩ rồi lão vừa bước chân đến trước mặt Đồng Thiên Kỳ, vờ hỏi:

- Mấy vòng thì ngươi hạ thủ?

Nhất thời Đồng Thiên Kỳ không nhận ra thần sắc thay đổi của Vu Hồi kiếm, đáp ngay:

- Hai vòng!

Chữ "vòng" vừa dứt, bỗng thấy Vu Hồi Kiếm thét lớn:

- Ra tay bây giờ!

Trong tiếng quát, chỉ thấy lão phóng ngọn đoản kiếm cuối cùng vào người Đồng Thiên Kỳ, đồng thời song chưởng vung lên đánh ra một chiêu "Ngọc thạch câu phần", thế như vũ bão. kiếm chưởng cùng công.

Đồng Thiên Kỳ không hiểu được dụng tâm của lão ta là liều cùng tận tuyệt, cho nên bấy giờ khi thấy kiếm phóng đến chỉ ngỡ như ban đầu đến khi cả chưởng cũng ập vào người mới hiểu ra.

Lại nói, Vu Hồi Kiếm ôm lòng đồng quy với địch nhân cho nên coi thường cái chết, bấy giờ lão

lao vào với tốc độ kinh hồn mà không còn khiếp trước thanh Long thủ kiếm của Thiên Kỳ.

Trước tình thế nguy hiểm đột biến nhanh như vậy, nhưng Đồng Thiên Kỳ vẫn không nao núng, tay trái vung kiếm lên nhanh như chớp "keng" một tiếng đánh bật ngọn đoản kiếm văng ra ngoài, đồng thời hữu chưởng phát chiêu "Tiềm Long sơ động".

thét lớn:

- Lão tặc, ngươi chết!

Chỉ nghe ầm ầm mấy tiếng, ánh kiếm vụt tắt, chưởng phong cuồn cuộn cả người Vu Hồi kiếm như tấm giẻ rách văng về phía sau đến năm trượng miệng hộc ra máu tươi.

Đồng Thiên Kỳ mặt lạnh lại như băng ngưng mục nhìn vào đối phương đang ngã trên đất, hằn học nói:

- Vu Hồi Kiếm, không ngờ ngươi có bản lĩnh đến thế!

Vu Hồi Kiếm gắng gượng mãi vẫn không đứng dậy nổi, kể ra lão ta nhận lấy một chiêu Tiềm Long Chưởng mà chưa bỏ mạng thì cũng đã thuộc hạng võ công cao tuyệt.

Đồng Thiên Kỳ quay người bước đến bên Bạch Vân Phung khi nàng vẫn còn đang quay mặt đi nơi khác, chừng như nỗi tức giận người yêu vẫn còn.

- Vân Phụng, nàng phải tự tay kết liễu lão ta để rửa gia thù!

Vân Phụng chỉ "hừ" một tiếng, rồi quay ngoắc người bước về phía Vu Hồi Kiếm, tuyệt nhiên không thèm để mắt đến chàng.

Khi đến trước mặt lão già, nàng rút thanh Phụng Vỹ kiếm ra cầm tay, nỗi căm thù dâng nên hằn học nói:

- Vu Hồi Kiếm, ngày báo ứng của ngươi đã đến!

Vu Hồi Kiếm há miệng còn chưa kịp nói câu nào đã thấy ánh thép lướt đến bên người, chỉ nghe thấy hai cánh tay ê dại rồi như không còn là của mình nữa, quả nhiên một chiêu kiếm đã tiện ngọt mất hai cánh tay vốn tàn sát không biết bao nhiêu nhân mạng.

Vu Hồi kiếm đau đớn nhưng không rên lên tiếng nào, lão cười gằn trong đau khổ, chỉ mong làm sao chết thật nhanh:

- Bạch cô nương, không ngờ cô nương tâm trường cũng tàn độc như vậy!

Bạch Vân Phụng mặt nhợt nhạt vì tức khí, rít lên:

- Ngày xưa khi ngươi tàn sát cả nhà ta, ngươi có từng nghĩ vậy hay không?

Vu Hồi Kiếm biết để cho đối phương càng hành hạ thì càng khổ thân sát, đằng nào cũng một lần chết, bèn cười khinh thị nói:

- Đằng nào khi cô nương cũng chỉ là một vị tiểu thư đài các, lão phu nghĩ không nên...

Bạch Vân Phụng vừa rồi bực tức trong lòng vì người yêu, bây giờ hỏa giận như trút hết vào kẻ

thù, nên không đợi lão ta nói hết câu, thét lớn:

- Câm mồm chó, ngươi chết.. Trong tiếng quát đã thấy thanh Phụng vỹ kiếm hoa lên...

Đồng Thiên Kỳ ở ngoài xa, thấy vậy thì phóng tới, đồng thời la lớn:

- Không nên giết vội!

Nghe thấy tiếng Đồng Thiên Kỳ thì Bạch Vân Phụng càng thêm nổi sân si, gào lên:

- Mặc tôi!

"Phụp" một tiếng, thanh Phụng Vỹ kiếm cắm đúng ngực Vu Hồi Kiếm khiến lão ta không kịp kêu lên tiếng cuối cùng, một vòi máu tuôn xối xả.

Bấy giờ Đồng Thiên Kỳ vừa kịp đến kề bên lắc đầu chặc lưỡi nói:

- Lão gian tặc này không thể để chết nhanh như thế!

Bạch Vân Phụng vẫn còn tức chàng trong lòng, liếc xéo chàng một cái thâu hồi thanh kiếm lại rồi phóng người bỏ đi ngay.

Đồng Thiên Kỳ dẫu cảm thấy để Vu Hồi kiếm chết như vậy là quá nhẹ nhàng, thế nhưng đằng nào thì lão ta cũng đã chết, vả lại lúc này người yêu đã bỏ đi nên chàng cũng đành phải phóng người đuổi theo.

Vân Phụng cắm đầu chạy một hồi đến hai ba trượng, bấy giờ thấy Đồng Thiên Kỳ không đuổi kịp thì bất giác tốc độ của nàng có chậm lai, ra khỏi cánh rừng nàng cố tình đi thật chậm, nhưng vẫn chưa thấy Đồng Thiên Kỳ lên tới. Nàng dừng hẳn người quay đầu nhìn.

Bấy giờ vừa ra khỏi cánh rừng, trời đêm tối nhờ nhợ nhưng không cản trở nhãn tuyến của họ, nàng nhận ra Đồng Thiên Kỳ đi không chậm lắm thế nhưng cánh tay chàng trĩu xuống, chừng như không còn nhấc lên nổi nữa.

Thấy dáng chàng như vậy bất giác trong lòng nàng xót xa, nàng tự nhủ:

"Ta từng nói là hiểu hết chàng, chẳng lẽ làm vậy là để chứng minh cho lời nói ấy!".

Như không cưỡng lại nổi tình cảm trào dâng trong lòng mình, nàng chạy ngược trở lại đón chàng.

Khi hai người chỉ còn cách nhau chừng hai trượng thì không ai bảo ai đột nhiên đều dừng lại, đưa mắt nhìn nàng vẻ thản nhiên, Đồng Thiên Kỳ nói:

- Lẽ ra nàng không cần quay lại!

Bạch Vân Phụng hãm được nỗi giận với chàng, liền đi đến bên người chàng đưa tay sờ vào tay trái bị thương của chàng quan sát tuyệt không nói tiếng nào.

Đồng Thiên Kỳ lên tiếng:

- Tôi đã băng tạm!

- Không bôi thuốc sao?

Vẫn thái độ bình thản, Đồng Thiên Kỳ đáp:

- Thật khéo không có thuốc bên người nhưng chẳng sao vì vết thương chỉ ở phần mềm, chẳng động vào xương.

Bạch Vân Phụng nhìn chàng trìu mến, thở dài một tiếng nói:

- Từ trước giờ chúng ta không cải nhau, chẳng lẽ hôm nay..

Đồng Thiên Kỳ cười điềm nhiên nói:

- Việc gì phải cãi nhau chứ?

Bạch Vân Phụng ngẩng đầu lên, giọng kiên quyết:

- Vậy thì em phải xem vết thương cho chàng.

Đồng Thiên Kỳ biết tính tình của nàng, vả lại nàng cũng chỉ vì chàng mà làm vậy?

Bấy giờ không nói gì thêm chàng ngồi xuống trên một tảng đá bên đường để yên cho nàng xem xét vết thương.

Vừa gỡ mảnh vải băng qua loa ra, máu từ vết thương tuôn ra xối xả, Bạch Vân Phụng vội vội vàng vàng dùng thuốc cầm máu rắc vào, vừa băng bó lại mà nước mắt rơi lả chả trên mặt.

Đồng Thiên Kỳ thấy tình cảm của nàng như vậy mà bất giác xót xa, cảm thấy mình thật có lỗi với nàng, lẽ ra phải nên nghe lời nàng, vì tất cả những gì nàng làm nàng nói là đều lo đến tính mạng của mình.

Chàng đưa tay vuốt những sợi tóc mây của nàng rủ xuống trên mắt lấm tấm mồ hôi, nhỏ giọng nói:

- Vân Phụng, ta thật có lỗi với nàng!

Vân Phụng thắt xong nuột băng cuối cùng, nước mắt lên nhìn chàng với nét vui trước mắt, nói:

- Lẽ ra em phải chăm sóc cho chàng tốt hơn!

Đồng Thiên Kỳ như không nén nổi cảm tình trong lòng mình, chàng ôm nhẹ nàng vào lòng thì thầm:

- Từ nay chúng ta phải biết tôn trọng và nghe lời nhau.

- Ừm.

Trầm tình bên nhau hồi lâu, Đồng Thiên Kỳ ngước mắt nhìn sắc trời bàng bạc nói:

- Chúng ta lên đường thôi.

Không ngước đầu lên, nàng hỏi:

- Đi đâu?

Đồng Thiên Kỳ không suy nghĩ buột miệng nói:

- Đến hồ Động Đình, núi Quan Sơn.

Bạch Vân Phụng thừa biết đó là sào huyệt của Nhật Nguyệt Bang, thế nhưng nàng vẫn không chút hoảng sợ khi nghe chàng nói vậy, bởi vì nàng thầm hiểu nguyên nhân tại sao chàng đến đó.

- Đến kịp chứ?

Đồng Thiên Kỳ như đã nghĩ trong đầu, đáp:

- Kịp hay không còn xem chúng ta có thể đến trước Nguyệt Hoa phu nhân không, bằng không thì cần phải phí nhiều sức đấy!

Bạch Vân Phụng hơi ngơ ngác, nhưng rồi như hiểu ra, nói:

- Chàng cho rằng Nguyệt Hoa phu nhân vẫn còn ở lân cận đâu đây?

Đồng Thiên Kỳ gật đầu nói:

- Sự thực trước mắt rành rành, mọi chuyện đêm nay đều do một tay bà ta dàn đạt.

Vân Phụng nghe vậy thì đứng vụt lên dứt khoát nói:

- Nếu vậy thì chúng ta sao không khử bà ta trước?

Đồng Thiên Kỳ lắc dầu nói:

- Nguyệt Hoa phu nhân giảo hoạt như con hồ ly, đến Vu Hồi Kiếm còn bỏ mạng trong tay ta thì bà ta há dám xuất đầu lộ diện? Mà bà ta không chui đầu ra thì ta biết tìm đâu đây?

- Vậy thì chúng ta đi thế nào đây?

- Đương nhiên tranh thủ thời gian, cân chọn đường ngắn nhất.

Vân Phụng chợt nghĩ lại vết thương của Đồng Thiên Kỳ chẳng nhẹ chút nào, trong một thời gian ngắn chỉ e không động thủ được, bèn nói:

- Ừm, vậy chúng ta không thể đi theo đường thẳng, theo sơn lộ?

Đồng Thiên Kỳ ngẫm nghĩ, rồi nói:

- Có thể, nhưng ăn ở thế nào?

Vân Phụng bật cười thành tiếng:

- Chàng sợ đói?

Đồng Thiên Kỳ cũng cười tiếp lời nói:

- Sợ đói thì không đến nổi, nhưng chỉ e nàng không quen sống thế này.

Vân Phụng bỉu môi nhe răng cười trêu chọc:

- Ê, xấu, xấu mình sợ đói lại còn đổ cho người ta!

Nàng pha trò trong ngộ nghĩnh tươi tắn, thêm vào những hạt lệ châu còn đọng lại trên khóe mi càng tăng vẻ ủy mỵ yêu kiều.

Đồng Thiên Kỳ hít vào một hơi, đưa mắt xa xăm nói:

- Nàng không sợ vậy thì chúng ta theo sơn lộ mà đi!

Vân Phụng trong lòng mừng thầm, mày liễu dương lên:

- Nhưng đêm nay thì không thể đi, chúng ta tạm nghỉ lại đến sáng, em biết có thể nghỉ lại ở đâu.

Đồng Thiên Kỳ bất giác đưa tay sờ lên vết thương trên tay trái của mình, nói:

- Nàng lo cho vết thương của ta?

Bạch Vân Phụng quay đầu lại nhìn chàng, u buồn:

- Không đáng lo sao?

Nói rồi nàng thở dài, nói:

- Thôi, chúng ta đi!

Rồi hai người dìu nhau đi, phút chốc khuất hẳn trong rừng cây.

Hồi 83 - Trong Hoang Thôn Tình Xưa Chợt Dậy

Chỉ mới vào đông mà đã rát buốt, trời xám thâm tịt, hàn phong kéo về như xoi xỉa vào tận gân xương muôn vật khiến chúng co rúm lại. Đến như một dãy từ Tiểu Cô sơn kéo dài đến dãy núi Đại Cung hồ cũng như rút thắt lại, cây cối xơ xác, chỉ còn lại những cành khẳng khiu run rẩy trong gió rét.

Hướng Sơn tiểu tập là trung điểm mà lữ khách từ Đại Cung hồ đi Dương Tử Giang tất phải ngang qua, đây là một điểm buôn bán phồn vinh, ngày thường khách thương lẫn hào khách tứ xứ thường đổ dồn về buôn bán lẫn thưởng ngoạn phong cảnh. Tuy chỉ có vài trăm hộ, nhưng toàn trấn đã có hơn mấy mươi khách sạn tửu điếm.

Thế nhưng mỗi cuối năm đông về, giá rét căm căm, thì đây chính là lúc vắng khách nhất trong năm.

Hôm ấy vừa quá ngọ, thực bất ngờ khi người ta nhìn thấy trước cửa một tửu điếm có tên "Lưu Tiên" là một trong những tửu điếm nổi tiếng nhất ở vùng này lại xuất hiện hai vị khách lạ. Bọn họ là một đôi nam thanh nữ tú, tuổi chưa ngoài hai mươi, dẫu ăn vận rất phong phanh nhưng sắc mặt họ vẫn hồng nhuận, tợ hồ như họ đang ở vào mùa hạ hay xuân, tuyệt nhiên không có vẻ gì là lạnh cả.

Thiếu niên nghiêng đầu sang thiếu nữ bên cạnh mình, nói:

- Từ khi thay áo quần ở Phù Lương, dễ có gần tháng nay không vào trấn!

Thiếu nữ nở nụ cười ngọt ngào:

- Ở đây chỉ sợ tìm không ra nơi bán áo quần.

Nói rói cả hai nắm tay nhau bước vào quán.

Quán rộng rãi, bàn ghế sơn son ngay ngắn chỉnh tề thực không kém gì một tửu quán lớn cỡ các thị trấn khác, chỉ có điều lúc này đến một tửu khách cũng không có.

Hai gã tiểu nhị đang đứng trước quầy chuyện phiếm, chợt thấy có khách vào chừng như hơi đột ngột, cho nên cả hai ngơ ngác nhìn nhau tỏ ra lúng túng.

Thấy vậy, thiếu nữ lên tiếng trước:

- Đây là tửu quán chứ?

Hai gã tiểu nhị ấm ớ mấy tiếng, gã bên trái mặt vàng vội chấp tay thi lễ ấp úng - Dạ, da..... đây là Lưu Tiên tửu quán, thiếu gia.. quán chúng tôi thực tình không có... không có nữ hầu...

Thiếu nữ vừa nghe vậy mặt ửng đỏ lên, chau mày nói:

- Thiếu gia vào đây ăn uống, các người lộn xộn gì chứ?

Hai gã tiểu nhị mặt mới giãn ra, gã mặt vàng tiếp:

- Thiếu gia chẳng phải là đầu thôn...

Lão chưởng quầy chừng như nhận ra chuyện không ổn, vội bước ra khỏi quầy chấp tay thi lễ nói:

- Đám tiểu nhị không biết chuyện, mong lượng thứ. Thiếu gia, tiểu thư, mời!

Vừa nói vừa khoát bộ dẫn đầu mời khách vào ngồi bàn, bấy giờ mới bồi một nụ cười vốn có của kẻ phục vụ, nói:

- Nhị vị dùng gì?

Thiếu niên nhìn thiếu nữ ngồi đối diện nói:

- Xem có gì ngon dọn lên một bàn, thêm một bình rượu hâm.

Lão chưởng quầy gật đầu dạ lia lịa rồi lui ra.

Bọn họ ngồi trong một gian nhỏ có che. rèm châu ngăn với bên ngoài, thiếu nữ đưa mắt quan sát quanh một vòng, nói:

- Thiên Kỳ, chàng đoán xem thường ngày bọn chúng đón khách cũng đều nói những lời như vậy chứ?

Hiển nhiên hai vị khách này là Đồng Thiên Kỳ và Vạn Kiếm Công Chúa.

Đồng Thiên Kỳ điềm nhiên lắc đầu:

- Đương nhiên không thể, nàng cảm thấy bên trong có gì khác thường?

- Em nghĩ, chỉ cần đến đầu thôn tất biết rõ chuyện.

Lúc này đã thấy tên tiểu nhị mặt vàng lúc nãy hai tay bưng khay trà lên với nụ cười trên mặt, Vân Phụng làm như không có chuyện gì xảy ra, vui vẻ hỏi:

- Này, tiểu nhị ca, sơn thôn của các người lớn nhỏ?

Tiểu nhị cười xoa tay đáp:

- Bẩm tiểu thư, bổn thôn không lớn, chỉ chừng hơn trăm hộ.

Bạch Vân Phụng nhìn Đồng Thiên Kỳ cười nói:

- Trong lúc chờ rượu thịt dọn lên, sao chúng ta không đi dạo một vòng nhỉ?

Đồng Thiên Kỳ còn chưa đáp đã thấy tên tiểu nhị mặt đổi sắc, tay xua lia lịa nói:

- Tiểu thư, thiên vạn không nên ra ngoài.

Vân Phụng cố trọn mắt vặn hỏi:

- Tại sao?

Tiểu nhị ngó người ấm ớ, một lúc mới nói giả lả:

- Không có gì, không có gì, tiểu nhân chỉ nghĩ tốt cho tiểu thư.

Vân Phụng nhìn Đồng Thiên Kỳ nói:

- Thiên Kỳ, chúng ta đoán không sai.

Đồng Thiên Kỳ nhún vai thờ ơ:

- Xem ra nàng định xen vào?

- Hừ, rõ ràng là có chuyện hãm hiếp phụ nữ, chàng không nhúng tay vào thì em cũng nhúng tay vào!

Đồng Thiên Kỳ chưa đáp thì đã nghe bên ngoài có tiếng la lớn:

- Vì sao không cho vào?

Giọng một tên tiểu nhị:

- Không có thức ăn thừa, các người đi nơi khác!

Chỉ nghe cũng biết kẻ vừa định vào là hành khất.

- Thối mồm, ai cần ăn cơm thừa cá cặn, các ngươi chớ thấy chúng ta ăn vận rách rưới mà xem thường, nhìn mặt bắt hình dong, chỉ sợ các người đuổi thân tài ra cửa rồi!

- Ê, ệ.. đừng đi nữa, trong này có...

Vừa nói đến đó, đã thấy rèm cửa vén lên, bước vào là một lão một thiếu, thì ra không đợi tên tiểu nhị mời hết câu thì bọn họ đã bước vào trong quán.

Bọn họ ngồi bên bàn bát tiên đối diện với bàn của bọn Đồng Thiên Kỳ, thiếu niên nhìn gã tiểu nhị đứng tựa bên quầy trố mắt nhìn, la lớn:

- Nhìn gì chứ, mau mang lên một khay trà ngon, sau đó dọn một con gà nướng, thêm mười hai món gì ngon nhất, nhớ bốn bầu hảo tửu! Nhanh! Nhanh!

Khách đã vào chẳng thể lấy tiền trước khi ăn, gã tiểu nhị bất đắc dĩ đành gật đầu rồi lui ra. Đồng Thiên Kỳ đã nhìn kỹ hai vị khách vừa vào, lão già tuổi chừng thất tuần, người mặc áo vá có đến mấy trăm mảnh, tóc râu bạc trắng, thân hành gầy guộc nhưng mắt trông rất tinh anh.

Thiếu niên ăn vận không khác gì lão già chỉ có điều tuổi chỉ chừng mười bốn mười lăm, mặt mày khôi ngô, giọng nói cao sảng, xem ra cả hai nhân vật này có lai lịch không tầm thường tí nào.

Bấy giờ nghe tiểu hành khất lên tiếng:

- Lão gia gia, chuyện ở đây chúng ta giải quyết hay là đi lại Cung hồ?

Lão khất cái liếc nhanh mắt nhìn về phía bàn Đồng Thiên Kỳ, thấp giọng nói:

- Ai bảo chúng ta giải quyết chuyện ở đây?

Tiểu hành khất giọng vẻ ngạc nhiên:

- Ủa, nếu vậy chúng ta đến đây làm gì?

- Kha khạ.. thằng cháu ngốc ạ, đã là ăn mày, không lưu lạc bốn bể, chẳng lẽ ngươi muốn có chốn lạc cười?

Tiểu hành khất như hơi bất mãn với câu này trách móc:

- Lão gia gia, tính tình của ông gần đây sao khác hẳn trước dây?

- Thằng nhóc, ngươi sao càng ngày càng ngốc nhỉ? Chẳng lẽ không nghe câu "Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời" ta làm sao lại khác trước đây được chứ?

- Gần đây ông nghĩ ngợi gì, cháu đương nhiên biết được "Cung Hồ quỷ tiêu" Tề Minh Viễn công lực cao thâm, chúng ta chỉ e đấu không lại hắn, do vậy ông nghĩ để giúp Huyết Kiếp Thủ một tay mới ngầm bảo vệ cho tỷ muội họ Nhan. Nhưng lại sợ bại dưới tay Tề Minh Viễn thì một đời thân liệt danh hại, cho nên ông nghĩ có nên gióng trống hạ cờ hay không?

Lão khất cái mặt bỗng đỏ phừng lên, cơn giận như phát tác, nhưng rồi nén lại trong lòng trầm giọng nói:

- Thằng cháu ngốc, ngươi quên rằng lúc đầu chúng ta có hảo ý khuyên họ đừng đi, nhưng họ đã nói những gì à.

Tiểu hành khất cãi lại:

- Nhưng lúc ấy họ chưa biết ông là ai?

- Ngươi rốt ráo cũng chỉ vì bọn họ ư?

- Không, mà vì khâm phục một người.

- Khâm phục bọn họ?

- Không, khâm phục Huyết Kiếp Thú!

- Ài, cháu à! ngươi biết Huyết Kiếp Thủ là ai chứ? Ngươi gặp người ấy bao giờ chưa?

- Chưa, nhưng chỉ biết tên là Đồng Thiên Kỳ, một kiếm trong tay vùng vẫy Trung nguyên, khiến bọn ác bá tà đạo nghe danh bạc vía!

Nói đến đó gã bỗng vỗ đùi đánh đét một tiếng rồi đưa ngón tay cái lên cười ha hả nói:

- Ông ạ, chỉ có như vậy mới đáng gọi là đại anh hùng hào kiệt!

Hai người nói chuyện đến đó thì dừng lại.

Bạch Vân Phụng ngưng mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ, chàng ngược lại mắt ngóng xa xăm ngoài khung cửa sổ như đang tư lự gì, nàng chừng như cũng hiểu ra tâm sự của chàng lúc này. Nhưng nàng không đố kỵ ganh ghét, hình như trong thâm tâm nàng từ lâu đã nghĩ sẽ có một ngày thế này.

Đột nhiên bên ngoài lại nghe giọng lão hành khất vang lên:

- Hài nhi, ngươi nghĩ đến hậu quả chưa?

Tiểu hành khất giọng khẳng khái:

- Ông ạ! Ông từng nói làm việc bằng hết lương tâm trong sạch, giao lưu bằng hữu với đấng anh hùng, thì có chết cũng không kể!

- Ha ha hạ.. hài nhi khá lắm, ta vốn nghĩ để ngươi lại làm giống không ngờ ngươi trúng độc quá nặng. Ha ha hạ.. từ nay về sau, thế gian chỉ e tuyệt mất giống này!

Tiểu hành khất la lên:

- A thì ra ông định lừa cháu, may mà cháu kiên quyết đi, bằng không thì trúng kế rồi!

Nói đến đó bỗng mặt xịu lại:

- Chỉ đáng tiếc chúng ta chưa gặp người ấy.

- Hài tử, đó mới gọi là thần giao!

Tiểu hành khất tợ hồ như hiểu ra, gật đầu nói:

- Đúng, các phân đàn của Nhật Nguyệt Bang bị nhóm người của Vạn Thánh đảo vào Trung Nguyên đánh phá không ít, chúng ta chưa động thủ nhưng sẽ có ngày nhúng tay vào. Ông này, những người của Vạn thánh đảo đều rất giỏi sao đến một trong tám đại phân đàn của Nhật Nguyệt bang là thái Hồ phân đà mà cũng bị đánh?

- Người của vạn Thánh Đảo có thể nói Thạch Tùng Linh là công lực cao nhất, so với ngươi thì trên một bậc, đương nhiên họ không làm gì nổi Thái Hồ phân đà đâu, đây gọi là kế bức hổ nuốt sói mà thôi.

Tiểu hóa tử ngạc nhiên trố mắt hỏi:

- Chẳng lẽ ông cho rằng đánh Thái Hồ phân đà là người Linh Sơn phái?

- Ừm, mà cũng có thể là Nam Hải!

Đến đó đã thấy tiểu nhị bưng cơm nước lên, lão nói:

- Ài, tranh thủ ăn uống rồi đi Quả vậy, lúc này kể cả bàn của Đồng Thiên Kỳ cũng đã dọn đầy thức ăn và rượu, Đồng Thiên Kỳ tay nắm lấy bình rượu định rót nhưng bỗng bị bàn tay của Vân Phụng cản lại, nàng ngưng mắt nhìn sâu vào mắt chàng nói:

- Chuyện trước đây trên Thiên Đài nham chẳng lẽ chàng còn để hận trong lòng với họ sao?

Đồng Thiên Kỳ chừng như hơi bất ngờ trước câu hỏi này của nàng nhưng trầm mặc không đáp.

Thiên Kỳ, có lẽ bọn họ chỉ nhất thời hiểu lầm chàng mà hành động như vậy, chung thủy cũng chỉ vì quá yêu chàng, lúc này lẽ nào chàng bỏ mặc họ?

Đồng Thiên Kỳ ngầm thở dài một hơi lắc đầu nói:

- Chẳng lẽ tôi đi giúp họ?

Bạch Vân Phụng hơi ngớ người, rồi kiên định nói:

- Cần phải gặp được họ, nếu không thì em sẽ mang họ đến tìm chàng.

Đồng Thiên Kỳ không tranh cải gì, chỉ lẳng lặng gắp thức ăn.

Bạch Vân Phụng bỗng chợt xao động trong lòng, nói:

- Trừ phi đến cả em chàng cũng từ bỏ!

Đồng Thiên Kỳ giật mình, ngưng đũa thức ăn nửa chừng, nói:

- Nàng nói vậy là ý gì?

Bạch Vân Phụng giọng u oán nặng nề:

- Nếu không thì em không bao giờ an lòng sống bên chàng, bởi vì tính mạng của họ đều nằm trong tay em.

Đồng Thiên Kỳ nghe đến đó đau rối như tơ, lòng lại xót xa cay đắng, nhất thời không nghĩ ra giải đáp, lắc đầu nói trầm giọng:

- Hiện tại không nên nói những điều này.

Bạch Vân Phụng biết một ý niệm ăn trong đầu chàng thì không thể vài ba câu nói là sửa đổi được, bèn thở ra nói:

- Thôi được, tạm gát chuyện này vậy.

Vân Phụng vừa nói xong, đột nhiên bên ngoài nghe giọng lão già gắt lên:

- Hài nhi, chớ xen chuyện người, chúng ta rách rưới thế này không vào chốn tao nhã hoa lệ được đâu, người ta tìm là các vị cô nương xinh đẹp. Thôi mau ăn đi kẻo nguội.

Tiểu hành khất chỉ "hừ" một tiếng tỏ ra bực tức, nhưng không nói gì.

Đồng Thiên Kỳ vốn nghe có tiếng người vào, chỉ có điều lúc này trong lòng buồn phiền nên không để ý. Bấy giờ nghe tiếng lão già thì đưa mắt nhìn ra ngoài, mới biết vừa có thêm ba vị khách nữa bước vào, một già hai trẻ đều vận áo đen, mặt sáng mày hung xem chừng không phải là thường nhân.

Lúc này lão già mắt ti hí quét nhìn hai người hành khất một cái nói:

- Chúng ta đến đây chờ Đồng Thiên Kỳ, chẳng rảnh hơi để kiếm chuyện, chớ gây rắc rối.

Tiểu hành khất vừa nghe vậy định vụt đứng lên, nhưng bị lão khất cái giữ tay lại nói:

- Hài nhi, ngươi điếc à? Người ta đến đây tìm Đồng Thiên Kỳ, ngươi nên xem xem, nếu không có đủ bản lĩnh há dám tìm đến nhân vật danh chấn võ lâm Trung nguyên? Ngồi ăn đi, chưa đến lúc ngươi múa tay múa chân.

Tiểu hành khất hậm hực ngồi yên, nhưng bực mình nói:

- Đến lúc cần động chân tay thì ông nhớ báo nhé!

Bấy giờ lão già kia đánh mắt cho hai gã trung niên áo đen một cái, rồi nhìn về phía bàn Đồng Thiên Kỳ như ra hiệu.

Nhận được cái nhìn, hai gã hắc y trung niên liền sải bước hùng hổ tiếng đến bên bàn Đồng Thiên Kỳ, không đợi chàng phản ứng cả hai liền kéo ghế ra ngồi phịch xuống, bốn ánh mắt hau háu cứ nhìn lấy người Bạch Vân Phụng, bất giác cuốn cổ chạy xuống như vừa nuốt một bụm nước bọt.

Gã ngồi bên trái bỗng đưa mắt nhìn lại Đồng Thiên Kỳ, nheo nheo mắt trịch thượng,nói:

- Ê, tiểu tử! Hướng Sơn tiểu tập này đất rộng người thưa tìm đâu ra vị cô nương tươi nõn thế này Ánh mắt sắc bén của Đồng Thiên Kỳ bỗng quắc lên khiến lời gã ta bị chẹn lại trong họng, chàng nói:

- Bằng hữu, ngươi đến tìm Diêm vương đấy hẳn?

Người đã dược phân đến đây tìm đón Đồng Thiên Kỳ hiển nhiên không phải hạng tầm thường nên căn bản hai gã trung niên áo đen này chẳng coi Đồng Thiên Kỳ vào đâu. Khi ấy vì nghe vậy, gã ngồi bên trái bỗng quát:

- Tiểu cẩu không biết tôn ty trật tự Lời chưa dứt, cả bàn tay to bè của gã như bàn chông chộp vào cổ tay phải đang nắm đũa của Đồng Thiên Kỳ nhanh không tưởng.

Đồng Thiên Kỳ bình thản như không, chỉ có khi tay trảo gã ta đến nơi thì cổ tay hơi lắc nhẹ một cái. "ầm..." một một tiếng, cả bàn tay trảo đều cắm phập xuống mặt bàn, đủ thấy một trảo vừa rồi của gã ta uy lực thế nào.

Gã ngồi bên phải bỗng phát hiện ra trên tay trái Đồng Thiên Kỳ có băng bó, bất giác cười gằn một tiếng nham hiểm nói lớn:

- Tiểu tử, ngươi chịu trói đi!

Dứt lời, song thủ của lão nhằm đúng tay trái đang gát trên bàn chộp tới. Gã bên phải vừa rồi một chiêu thất thủ, thấy đồng bọn ra tay cũng lập tức vung song thủ bắt vào tay phải của chàng.

Bàn bên kia lão hành khất đã ngừng đũa, tiểu hành khất vụt đứng lên vẻ rất tức giận.

Đồng Thiên Kỳ vẫn ngồi trấn tĩnh như không, khi thấy cả hai bên công tới, chỉ thấy chàng hơi nhướng người lui, tay trái rụt lại, đồng thời tay phải vung lên như chớp...

Chỉ nghe "ầm, ầm..." mấy tiếng kèm theo những tiếng rú dài vẻ đau đớn, đến như đứng ở ngoài là lão khất cái và cả lão già áo đen cũng không hề nhận rõ Đồng Thiên Kỳ ra tay như thế nào. Chỉ thấy hai gã trung niên chồm người trên bàn, hai bàn tay mắc cứng trên bàn bởi trên mỗi bàn tay bị hai chiếc đũa cắm phập xuống sâu có đến năm thốn.. Lão già áo đen đứng chặn ở cửa mặt biến sắc, thực sự lão không thể tưởng tượng nổi tình thế có thể xảy ra như vậy.

Đồng Thiên Kỳ mặt thản nhiên như không, đưa tay lấy trong ống ra thêm sáu chiếc đũa khác, nhìn hai gã trung niên khinh bỉ hỏi:

- Vừa rồi cái ngươi nói ở đây chờ ai?

Cả hai không hẹn mà đồng thanh đáp:

- Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt hỏi:

- Các ngươi biết hắn ta chứ?

Lão già đứng ở cửa giật mình, như định thần lại rồi tự liệu không thắng nổi thiếu niên này, bên hắng giọng hỏi:

- Tiểu tử, ngươi là gì Đồng Thiên Kỳ?

Đầu không ngẩng lên, Đồng Thiên Kỳ hỏi lại:

- Ngươi thử nói xem?

Đã khiếp nhưng vẫn cố làm bạo, lão già cười nói:

- Chẳng lẽ ngươi định bảo lão phu đoán ngươi chính là Đồng Thiên Kỳ?

Đồng Thiên Kỳ cười bật thành tiếng gật gật đầu nói:.

- Bằng hữu, ngươi tuy trong lòng không muốn nghĩ vậy, nhưng thực tế ngươi đoán đúng.

Một câu này đừng nói đến lão già áo đen khó tin, mà ngay ông cháu lão khất cái cũng cảm thấy hoài nghi.

Lão già đưa cặp mắt cáo nhìn đối phương một lượt, nói:

- Tiểu bối, ngươi như đã dám to gan mạo xưng tất cũng có liên quan với Đồng Thiên Kỳ, có giỏi thì ở đây chờ lão phu!

Nói rồi lão quay người định bước đi. Đồng Thiên Kỳ đột nhiên ngẩng phắt đầu lên, huyệt Mi tâm giữa trán ửng đỏ lạnh giọng nói:

- Đứng yên, bằng hữu ngươi từng nghe nói gặp Huyết Kiếp Thủ toàn mạng bao giờ chưa?

Lão già giật thót mình quay ngoắc người lại, bất giác trợn mắt nhìn chăm vào mặt Thiên Kỳ, tai như ù lên miệng lẩm nhẩm:

- Nốt son, Đồng Thiên Kỳ!

Cả người lão như không tự chủ được thoái lui sau hai bước, chỉ nghe tiếng cười lạnh lẽo của Đồng Thiên Kỳ vang lên:

- Hắc hắc... Ngươi hẳn muốn xem hai vị bằng hữu này siêu thoát thế nào?

Hai gã trung niên hán tử vừa nghe đến câu ấy chừng như quên hết đau đớn, hiện tại giật phắt tay ra, bấy giờ mới rút tay khỏi mấy chiếc đũa quái ác được, cả hai thân hình ngã nhoài về sau vì mất đà, nhưng đúng lúc ấy bỗng cả hai rú lên thê thảm, hai thân hình đổ ầm xuống sàn, trên trán mỗi người nhận đủ ba chiếc đũa ghim sâu vào óc thành hình tam giác.

Lão già giật thót cả người run sợ, bản năng sinh tồn khiến cả người lão vụt quay ra cửa định

chạy đi, nhưng đúng ngay lúc ấy một xâu hạt rèm nhằm đúng mặt lão bắn tới, tuy rằng cao thủ nhưng quá bất ngờ, lại đang khi khiếp hãi cho nên lão tránh không kịp.

Mặt lão nhận đủ một xâu hạt máu chảy bết be.

Khi nhướng mắt lên nhìn mới thấy Đồng Thiên Kỳ đã đứng chẹn ngoài cửa rồi.

Lão nằm mơ cũng không thể nghĩ ra thân pháp của Đồng Thiên Kỳ như xuất quỷ nhập thần như vậy, biết ngày hôm nay hung nhiều cát ít, lào hằn học nói:

- Đồng Thiên Kỳ, nếu là hảo hán, ngươi ở đây chờ lão phu gọi người muốn gặp ngươi đến!

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười lạnh lùng:

- Hừ... các người ba tên đến đây chẹn cửa lục soát, bắt gái cho hắn, đi ba mà giờ về một, chẳng lẽ ngươi không thấy đơn độc lắm sao?

Chỉ nghe một câu này cả người lão đã sởn gai óc, bất giác thoái lùi mấy bước vấp phải một chiếc ghế đổ kềnh.

- Họ Đồng kia, ngươi... ngươi định thế nào đây?

Đồng Thiên Kỳ mặt lạnh như tiền chỉ tay vào hai cái xác kia, nói:

- Dẫn bọn chúng đi!

Lão già tức giận rút phắt ngọn nhuyễn tiên ở thắt lưng ra, quát lớn:

- Đồng Kỳ, ngươi tưởng Dã Hồ ta sợ ngươi chắc?

- Ồ, bằng hữu, bọn chúng cả hai đều không kịp báo danh, ngươi có hơn chúng đấy!

Nói rồi cứ bước tiến vào, lão già khẩn trương hơn lại thụt lùi một bước, nhưng va phải chiếc bàn bát tiên, xem chừng đã hết đường thoái. Dã Hồ liền hất ngọn roi ra sau chuẩn xuất thủ, nào ngờ đầu roi vừa khéo rơi đúng dưới chân tiểu hành khất.

Tiểu hành khất dùng chân đạp mạnh lên đầu ngọn roi, rồi vờ như không có chuyện gì xảy ra, tay nắm đùi gà lên nhai ngồm ngoàm.

Đồng Thiên Kỳ đương nhiên nhìn rõ mọi chuyện đánh mắt về phía ông cháu ăn mày kia mỉm cười.

Từ cự ly sáu xích giờ chỉ còn bốn xích, đây là cự ly tối ưu để sử dụng nhuyễn tiên, Dã Hồ không dám để Đông Thiên Kỳ tiến gần hơn nữa, liền thét dài một tiếng rồi vung roi lên...

Nhưng "bộp" một tiếng, ngọn roi vuột khỏi tay lão rơi xuống sàn, cũng may Đồng Thiên Kỳ không nhân cơ hội nhảy vào tấn công.

Lão già quay đầu nhìn lại mới hay chính gã tiểu hành khất đạp chân lên đầu ngọn roi của mình, tay vẫn nắm đùi gà ăn như không có gì xảy ra.

Thấy chuyện mình bị gã thiếu niên này chơi khăm, bất giác bao căm hận trong lòng lão như trút hết vào đây, lão chửi ầm lên:

- Quân cẩu tạp chủng!

Rồi nhảy bổ cả người đến, hai tay trảo chộp vào người tiểu hành khất, nào ngờ tiểu hành khất đã chuẩn bị đón sẵn tay trái nhưng như chớp chộp bát canh còn nóng vung thẳng vào mặt lão, đồng thời cả người lộn nhanh ra ngoài chộp lấy, ngọn roi la lớn:

- Lão cẩu thối tha, ngươi chết!

Đồng Thiên Kỳ không ngờ thiếu niên hành khất này ra tay và thân pháp nhanh như vậy, bất giác ngầm la lên "Chẳng lẽ là nó? ".

Lão già áo đen vừa rồi mặt trúng thương, bây giờ nguyên cả tô canh đầy mắm muối úp vào mặt thì cay rát tận xương, mắt còn mở chưa ra, bỗng nghe "bốp" một tiếng, cả ngọn roi quấn chặc trên cổ, rồi...

"Bình" một tiếng, cả người lão đổ kềnh lên sàn, chỉ nghe thiếu niên thét lớn:

- Chết này!

Cả hai gót giầy của thiếu niên hành khất nhảy lên rồi nhầm đúng đầu lão dẫm xuống, một tiếng kêu thống thiết nhanh chóng tắt lịm trong họng lão già.

Lão khất cái thấy cháu mình ra tay mà không kịp cản, khi ấy đứng vụt dậy la lớn:

- Hài nhi, lần này thì ngươi gây họa lớn.

Hồi 84, 85 - Anh Hùng Quân Tử Dễ Biết Nhau

Tiểu hành khất tợ hồ như xưa nay chưa nghe ông mình nói đến hai tiếng "gây họa" cho nên cảm thấy hứng thú một lúc hỏi lại:

- Lão gia gia cháu gây họa gì?

Lão hành khất lắc đầu chặc lưỡi:

- Đại họa đại họa!

- Lớn chừng nào!

- Ái dà nếu có lớn chừng nào thì nó lớn chừng ấy!

Nghe một lão một tiểu hành khất đối đáp với nhau những lời này Bạch Vân Phụng bất giác phì cười.

Tiểu hành khất cúi đầu nhìn xác chết dưới chân mình nói:

- Lão gia gia ạ đừng ấp úng nữa chỉ mới mấy chén rượu chưa đủ hứng đã bị tên này làm cụt mất.

- Í đại họa lâm đầu mà ngươi còn tiếc mấy giọt rượu kia ư?

Tiểu hành khất "ồ" một tiếng nhún vai nói:

- Chỉ mấy con rùa này đáng gì sao ông đem chuyện hạt mè xem bằng cái vung?

- Ái dà ta không nói bọn chúng.

Nghe đến dây tiểu hành khất cảm thấy bất ngờ trố mắt nhìn lão hành khất hỏi:

- Vậy ai chứ?

Lão già quay đầu nhìn Đồng Thiên Kỳ nói:

- Lần này thì đắc tội lớn với vị danh chấn Trung nguyên- Đồng Thiên Kỳ!

Đồng Thiên Kỳ ngớ người không ngờ bọn họ nói chuyện hồi lâu rồi đổ lên người mình. Tiểu hành khất thì giẫy nảy lên la lớn:

- Không có nha cháu giúp Đồng đại hiệp bớt một tay mà.

Lão hành khất không đợi Đồng Thiên Kỳ lên tiếng đã nói:

- Thế cừu tại cục người ta tự tính ai bảo ngươi giúp bao giờ chứ?

Lần này thì tiểu hành khất chừng như hiểu ra nên không nói gì cứ đưa mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ không dứt.

Lúc này Bạch Vân Phụng chừng như sợ Đồng Thiên Kỳ bất mãn chàng tiểu hành khất này bèn

bước đến bên cạnh nói:

- Toàn Phong đại hiệp khéo đùa!

Lão hành khất mặt biến sắc quả nhiên cái biệt danh "Toàn Phong cái" đã từ lâu bị quên lãng không ngờ lần này bị một tiểu cô nương nhận ra.

- Cô nương nhận ra tôi là Toàn Phong Cái ư?

Đồng Thiên Kỳ chen vào cười nói:

- Đương nhiên chẳng riêng gì cô ta mà ngay tại hạ cũng biết được!

- Do đâu?

- Chính bằng vào thân pháp của lệnh đồ!

Vừa nói Đồng Thiên Kỳ vừa chỉ tay vào gã tiểu hành khất.

Toàn Phong Cái gật đầu nói:

- Vân Không sư huynh nhất định từng nhắc đến lão ăn mày ta.

Đồng Thiên Kỳ gật đầu đáp:

- Toàn Phong đại hiệp du thế ngoại cảnh không tranh cùng thế nhân Vân Không đại sư từng nức lời khâm phục.

Toàn Phong Cái quay người vớ lấy chén rượu uống ực một hơi nói:

- Chớ nhắc chớ nhắc năm xưa nếu lão phu không tỵ thế sớm thì chỉ e không có ngày như hôm nay cố hữu đều vong tận!

- Nhưng Toàn phong đại hiệp vẫn khỏe mạnh ở thế gian…

Đôi mắt sắc dài bỗng quắc lên Toàn Phong Cái đột nhiên vung tay đánh ầm một cái vỡ mặt bàn nói:

- Ngươi châm chọc lão ăn mày ta đấy ư?

Đồng Thiên Kỳ xua tay cười nói:

- Đồng mỗ không dám chỉ là cảm thấy lần này Toàn Phong đại hiệp trung nhập giang hồ thị phi có điều thất thường!

- Ồ chẳng lẽ ngươi nhập cuộc được lão ăn mày ta thì lại không thể?

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu buồn buồn nói:

- Giang hồ thị phi vào dễ ra khó tôn giá giữ thân thanh khiết được đến giờ này thực hiếm thấy ngôn bất tận ý Đồng mỗ chỉ nói bấy nhiêu.

Toàn Phong Cái trầm ngâm hồi lâu thở dài nói:

- Thực ra cách nghĩ và nhìn đời của lão ăn mày ta đã thay đổi từ mấy mươi năm lại đây.

Thấy lão già dã ngoan cố vậy Đồng Thiên Kỳ bất đắc dĩ cười hỏi:

- Vậy Toàn Phong đại hiệp đặt định kế hoạch thế nào?

Từ đầu đến giờ lắng nghe bấy giờ tiểu hành khất bỗng chen vào nói:

- Sư phụ tôi định sau khi gặp được Đồng đại hiệp thì sẽ liên thủ hành động.

Đồng Thiên Kỳ khựng người đưa mắt nhìn Toàn Phong Cái chàng nghĩ một câu này làm tổn thương vinh dự tôn trưởng của lão ta nhất định sẽ nổi giận. Nào ngờ chuyện nằm ngoài suy nghĩ của chàng lão già gật đầu nói:

- Không sai Đồng Thiên Kỳ hẳn ngươi thừa nhận! Ài sóng trường giang lớp sau xô lớp trước lão ăn mày ta lực già trí suy một mình đảm đương không nổi lão ăn mày có giúp được cho Đồng đại hiệp cũng chỉ là kinh nghiệm mà thôi!

Đồng Thiên Kỳ không ngờ lão ta nói ra những lời tự khiêm quá mức như vậy bất giác nghiêm mặt nói:

- Toàn phong đại hiệp không nên quá khách khí Toàn Phong Cái lắc đầu đáp:

- Lão ăn mày ta bình sinh chẳng biết khách sáo là gì luận về võ công thì ta không thua kém gì Vân Không đại sư nhưng chẳng thể nào bì kịp Tứ Lão và Đồng thiếu hiệp.

Nghe thế Đồng Thiên Kỳ không biết nói thêm gì lão hành khất tiếp ngay:

- Do vậy lão ăn mày ta cùng ngươi hành sự lấy trí lực của ngươi cộng với kinh nghiệm của ta thì mới có thể trừng thanh giang hồ hỗn trọc này.

Bạch Vân Phụng thấy tình thế lúc này mà có thêm một người giàu kinh nghiệm giang hồ làm đồng bạn thì càng hay bèn nói:

- Vậy thì phải phiền nhiều tiền bối bôn ba.

Toàn Phong Cái tuy không biết thân thế của Bạch Vân Phụng thế nhưng thấy nàng có thể thay Đồng Thiên Kỳ nhận lời thì đủ thấy giữa nàng và Đồng Thiên Kỳ tất có mối quan hệ sâu khác thường rồi. Bấy giờ lão vui mừng nói:

- Nhất định là vậy?

Bạch Vân Phụng đã nhận lời thì Đồng Thiên Kỳ không thể cải lại bèn cười cười nói:

- Thế thì mời Toàn Phong đại hiệp dùng rượu tiếp những chuyện còn lại sau buổi cơm chúng ta bàn tiếp.

Tiểu hành khất chừng như nóng nảy không kiên nhẫn được chen vào nói:

- Lão gia gia ông còn ăn nữa sao?

Toàn Phong Cái nhe răng cười hỏi:

- Ngươi không chờ được sao?

Tiểu hành khất hơi lúng túng ngượng ngập nhìn Đồng Thiên Kỳ nói:

- Thực tình tôi không chờ đợi được trời hôm nay lạnh quá cần phải động tay chân may ra mới khỏi chết cóng!

Đồng Thiên Kỳ thực ra cũng không muốn ăn nữa bèn nói:

- Tôi định trước hết xử lý chuyện ở đây rồi đi Đại Cung hồ gặp "Cung Hồ quỷ tẩu".

không biết nhị vị Ở đây hay là cùng đi?

Không đợi Toàn Phong Cái mở lời tiểu hành khất đã nói:

- Nếu ở lại đây thì đâu công bằng nói thực người ta vào chỗ nguy hành sự mình an nhàn ở đây coi sao được!

Vừa nói chàng ta vừa nhướng mày làm điệu rất vui mắt Đồng Thiên Kỳ cảm thấy mến thiếu niên khôi ngô tư chát tuấn mẫn này bèn cười nói:

- Vậy chúng ta cùng đi.

Toàn Phong Cái đột nhiên lên tiếng:

- Chúng ta không thể cùng đi.

Tiểu hành khất là người cảm thấy bất ngờ nhất đôi mắt mở lớn nhìn lão sư phụ mình hỏi:

- Lão gia gia như vậy không được cháu phải tranh lắm mới có được quyền bình đẳng này ông sao lại vứt bỏ?

Toàn Phong Cái nhe răng cười hì hì:

- Ngươi biết gì chứ?

Nói rồi quay nhìn Đồng Thiên Kỳ tiếp:

- Bọn chúng đã sớm có sự chuẩn bị mỗi bước chân của ngươi đều bị chúng ngầm cản trở chúng ta không thể không thận trọng hành sự.

Đồng Thiên Kỳ chau mày nói:

- Ý Toàn Phong đại hiệp nói chúng ta cùng đi nhất định ứng phó không lại chúng?

- Ừm cũng có thể nói như vậy nhưng vấn đề không phải là võ lực.

Đồng Thiên Kỳ suy nghĩ một hồi vẫn nghĩ không ra ngầm ý trong câu nói của lão mê hoặc nói:

- Ý Toàn Phong đại hiệp thực tình Đồng mỗ không hiểu!

- Khà khà... đương nhiên đương nhiên! Chỉ hỏi thế này ngươi có biết mục đích chúng bắt gom phụ nữ lại làm gì không?

Đồng Thiên Kỳ ửng mặt lên gật đầu nói:

- Chính vì nguyên nhân này mà Đồng mỗ quyết khử bọn chúng.

- Ừm bọn chúng vì sao không vào thôn trang mà chỉ ở đầu thôn?

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu nói:

- Điều này thì tại hạ không biết.

Toàn phong Cái cười khanh khách:

- Í vậy thì ngươi mà đi thì nhất định trúng kế chúng!

Tợ hồ như nghĩ Toan Phong Cái nói hơi quá chàng cười cười nói:

- Đồng mỗ vẫn chưa hiểu ra hết.

- A vậy ngươi có dũng khí để giết người vô tội?

Đồng Thiên Kỳ chừng như hiểu ra vấn đề nhíu mày hỏi:

- Chẳng lẽ chúng dùng những phụ nữ vô tội kia làm bia đỡ tên?

Nào ngờ Toàn Phong Cái gật đầu nói:

- Có lẽ vì ngươi đánh giá thấp mình cho nên không biết rằng trong võ lâm có nhiều người khiếp sợ mình thử nghĩ xem Tứ Lão còn không dám xuất diện đối đầu với ngươi thì Nhật Nguyệt Bang có lý nào dám cùng ngươi động chiến. Bọn chúng đã phân đội đón đầu tập kích ngươi thì còn thủ đoạn bỉ ổi nào không dám hành động?

- Nhưng... bọn chúng ở đầu thôn làm sao đoán được chúng ta sẽ ngang qua đó?

Toàn Phong Cái cười nói:

- Thế nhân có ai không sợ chết các người. không đi ngang qua đó lại càng là một chuyện chúng cầu cũng không thấy!

Bạch Vận Phụng khi ấy chen vào hỏi:

- Cầm đầu bọn kia là nhân vật nào tiền bối biết chứ?

- Chính là "Cô Sơn Giao" Thôi Minh.

Đồng Thiên Kỳ gật đầu nói:

- Đến chủ trì phân đà Bạch Dương mà cũng điều động đến đây Nhật Nguyệt Bang đưa tin nhanh thật.. Toàn Phong Cái cười lớn nói:

- Bồ câu đưa tin tốc độ đương nhiên nhanh hơn người rồi thế nhưng để điều động được nhân thủ trong bốn tháng này các phân đàn lớn nhỏ của Nhật Nguyệt Bang hầu như đều bị náo động.

- Ừm như vậy cũng được.

Đồng Thiên Kỳ gật đầu đồng ý rồi nói với Toàn Phong Cái:

- Tiền bối thấy chúng ta nên làm thế nào?

- Chia hai mà đi ngươi thấy thế nào?

- Đồng mỗ cũng đồng ý vậy chúng ta chính diện dụ dịch Toàn Phong đại hiệp và lệnh đồ vòng sau lưng giải cứu những ngươi kia.

- Hô hô chính trúng ý lão ăn mày ta!

Tiểu hành khất nôn nóng xoa tay giục:

- Bàn bạc rồi chúng ta đi thôi.

Toàn Phong Cái cản lại:

- Hãy chậm.

- Còn gì nữa?

Toàn Phong Cái chỉ vài ba cái xác:

- Đem thứ thối tha này vứt sông sau lưng tửu điếm cho hà bá ăn!

Tiểu hành khất không muốn chậm trễ thời gian chẳng nói tiếng nào liền động thủ đem ba cái xác lụi sau bờ sông hậu quán xong đâu đó phủi tay nói:

- Rồi!

Toàn Phong Cái đến trước mặt bai gã tiểu nhị co ro trong xó cửa nói:

- Tính tiền toàn bộ cả ba hai bàn.

Tên tiểu nhị run rẩy đáp:

- Ngài chưởng quầy có dặn không... không tính tiền xin... các vị khách giạ.. tự nhiên...

Đồng Thiên Kỳ hỏi:

- Vậy chưởng quầy các ngươi đâu?

- Bẩm thiếu gia chưởng quầy... đi vào trong thôn báo tin vui.

- Tin vui ư?

Toàn Phong Cái cười ha hả nói:

- Không sai Đồng Thiên Kỳ ngươi giờ đã trở thành vị cứu tinh của ho....

Nói rồi cũng móc tiền ra đặt lên bàn hai lạng thúc giục:

- Chúng ta đi thôi.

Dứt lời liền lướt người ra cửa nhanh như lưu tinh.

Tiểu hành khất cũng liền phóng theo Đồng Thiên Kỳ lấy ra một nén bạc đặt tiếp trên bàn rồi giục:

- Vân Phụng chúng ta đi!

Hai gã tiểu nhị vội la lên:

- Khách gia quá nhiều!

Nhưng bọn Đồng Thiên Kỳ đã vọt người ra cửa biến mất.

Bên ngoài hàn phong vẫn rít qua nhưng cảnh quang có khác ở trước cửa mỗi nhà giờ đây có vài ba người đều ngóng mắt nhìn về hướng "Lưu Tiên" tửu điếm.

Bạch Vân Phụng nhíu mày quay nhìn Thiên Kỳ hỏi nhỏ:

- Bọn họ chờ gì vậy?

Không đáp lời Đồng Thiên Kỳ nói:

- Chưởng quầy đưa tin thật nhanh.

Như hiểu ra Bạch Vân Phụng ửng hồng hai má nói:

- Bọn họ cứ nhìn vậy thực ngượng chết!

Đồng Thiên Kỳ cười cười đáp:

- Giết người nàng không sợ sao lại sợ họ nhìn? Chớ quên trong lòng họ đang kỳ vọng vào chúng ta.

Nói rồi cả hai sát vai nhau phóng chạy về hướng đầu thôn Trước một cửa nhà câu đầu tiên bọn họ nghe lọt:

- Thiếu niên tuấn nhã phong nho như vậy mà có thể giết người sao?

Lại một giọng khác già nua vang lên:

- Này không nghe Vương chưởng quầy nói sao anh ta đến động cũng chẳng buồn động tay vậy mà hai tên ác bá đều bị đũa cắm tay lên bàn. ái dà ta xem chỉ có tiên thuật!

Giọng trung niên lúc đầu nói:

- Đại thúc à chẳng phải tiên thuật gì đâu đó chỉ là môn võ công tuyệt học. Năm ngoái thôn ta có tên mãi võ bán thuốc đến đây từng nói trên giang hồ có nhân vật tên là Huyết... Huyết. A à! Đúng rồi Huyết Kiếp Thủ võ công xuất thần nhập hóa.

- Ừm ừm mà Vương chưởng quầy hình như cũng nói người này chính là Huyết Kiếp Thủ ngươi có biết anh ta bao nhiêu tuổi không?

- Hình như chừng hai mươi í... nhìn thiếu nữ bên cạnh anh ta xinh đẹp như tiên kìa!

Bạch Vân Phụng nghe lọt những lời này thì mặt ửng đỏ đến mang tai nép người bên cạnh người yêu cả hai phút chốc đã đến đầu thôn.

Cách ngoài hai mươi trượng là một dãi đất cao chạy nằm ngang thôn trang trồng đầy bách tùng xanh rì nổi cao lên tren hết lại là một tòa lầu nguy nga với biển hiệu "Thần Tinh lâu" đây chính là tửu lầu lớn nhất và nổi tiếng nhất của vùng này.

Dưới bậc thềm lúc này có bảy tám hán tử tuổi tác không đồng nhau người nào tay cũng lăm lăm gươm đao mắt nhìn chăm vào bọn Đồng Thiên Kỳ như phùng đại địch.

Đứng trên bậc thềm lại là một lão già tuổi có đến thất tuần tóc râu bạc trắng nhưng chính chiếc thẹo đỏ ửng nhô cao ở tráng đã làm mất hết vẻ phương phị quắc thước vốn có lão khoanh tay ngạo nghễ đứng nhìn về hướng Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ vừa nhìn thấy vậy cười nhạt nói nhỏ:

- Bọn chúng đưa tin nhanh thật!

Bạch Vân Phụng nhỏ giọng nói:

- Không biết Toàn Phong Cái đã ra tay chưa chúng ta cứ đi tiếp chỉ sơ.....

- Nhưng nếu cứ lừng khừng lại đây thì chúng tất sinh nghi cứ đi!

Nói rồi chàng kéo tay Bạch Vân Phụng đi tiếp.

Thoáng chốc bọn họ đã đến trước tửu lầu chỉ cách bậc thềm chừng một trượng Đồng Thiên Kỳ dừng chân lại thản nhiên lên tiếng trước:

- Thực phiền các vị chờ lâu!

Lão già trán thẹo "hừ" một tiếng lạnh lùng nói:

- Đồng Thiên Kỳ ngươi không thấy ngươi tự tìm đường đăng môn là một hành động ngu xuẩn sao?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt. đáp:

- Tôn giá trước khi buông câu này hẳn từng cân đo lực lượng của mình nặng bao nhiêu cân?

Lão già ngửa mặt cười lên kha khả vẻ tự tin nói:

- Ha ha hạ.. Đồng Thiên Kỳ nếu luận võ công thì "Cô Sơn Giao" Thôi Minh xác thực không phải là đối thủ của ngươi thế nhưng...

Đồng Thiên Kỳ không đợi lão tiếp nói ngay:

- Cánh tay Huyết Kiếp Thủ vươn đến đây thì ở đây không tồn tại sự sống nếu tôn giá là người sáng suốt hẳn không chờ đợi Đồng mỗ!

- Ha ha hạ.. Đồng Thiên Kỳ lời lão phu còn chưa nói hết kia mà? Công lực lão phu tuy không bằng ngươi nhưng nói dụng thủ đoạn thì e ngươi kém xa lão phu đấy!

Nói rồi lão đắc chí cười lên hắc hắc mấy tiếng tiếp:

- Ngươi thử xem xem!

Chỉ lo Toàn Phong Cái chưa đắc thủ cho nên Đồng Thiên Kỳ không vội động thủ nhất thời chưa đáp lời lão ta.

Cô Sơn Giao thấy thế thì tưởng chàng sợ bèn cười lớn đắc ý:

- Ha ha hạ.. Đồng Thiên Kỳ hẳn ngươi đã biết rồi nhỉ? Thế nhưng lão phu vẫn muốn cho ngươi xem trước thử xem sao?

Nói rồi lão trầm giọng quát lớn:

- Đẩy chúng ta!

Bạch Vân Phụng nghe vậy thì mặt biến sắc cứ chăm nhìn ngay cửa ra vào tửu môn nhưng một hồi vẫn không thấy bóng người nào xuất hiện.

Cô Sơn Giao mặt thoạt biến sắc:

- Đẩy chúng ra bây nghe không chứ?

Bên trong tửu lầu vẫn tuyệt nhiên không một động tĩnh.

Đồng Thiên Kỳ nhếch mắt cười một nụ cười lãnh bạo từ từ cởi bỏ tràng bào bên ngoài ra (thiếu đoạn) Cô Sơn Giao đã thụt lùi mấy bước bất chợt nhận ra từ sau lưng đã xuất hiện hai người hành khất biết bọn người này chính vừa rồi đã ngầm lén vào trong tửu lâu phá hoại âm mưu của mình. Lòng lão tức anh ách nhưng tình thế đã rất gấp có muốn thoái lui cũng không còn được nữa lão gầm lên:

- Đồng Thiên Kỳ lão phu phải nhắc ngươi câu "chớ bức chó đến đường cùng!".

Đồng Thiên Kỳ khóe mắt ánh lên sát cơ cười gằn nói:

- Ngươi định đem thói chó cắn càn ra dọa Đồng mỗ đấy ư?

Cô Sơn Giao giận tái mặt nói:

- Lão phu xưa nay chưa hề để ai bức bách nếu ngươi còn bức tới thì lão phu quyết một phen sống mái với ngươi!

Đồng Thiên Kỳ ngửa mặt cười gằn mấy tiếng:

- Hảo vậy thì để Đồng mỗ thử xem!

Dứt lời chàng sấn lên mấy bước nữa thoạt trông chỉ thấy chàng còn cách lão ta chừng mấy bộ thế nhưng vẫn chưa ra tay thực ra Đồng Thiên Kỳ chỉ bức lão tới khiến lão ta phái động thủ trước mà thôi.

Cô Sơn Giao thấy bí đường bèn tức giận thét dài một tiếng:

- Họ Đồng kia ngươi chết!

Dứt lời ngọn cửu hoàn đao của lão vung lên loang loáng ra chiêu "thu phong tảo diệp" đao ảnh thành rừng chộp đến người Đồng Thiên Kỳ.

Thực tình Đồng Thiên Kỳ hơi khinh địch cho nên khi thấy lão ta ra chiêu cao tuyệt như vậy thì bất ngờ định "ái" lên một tiếng khen:

- Tuyệt chiêu!

Trong lời nói cả người chàng nhanh như chớp tung lên không vừa kịp ngọn đao lướt qua dưới chân. Đúng trong tích tắc ấy thanh Long thủ kiếm lóe sáng lên rờn rợn hoa lên không trung một vòng rồi nhằm đúng hậu chẩm của Cô Sơn Giao phóng xuống.

Cô Sơn Giao là lão giang hồ giàu kinh nghiệm vừa thấy bóng Đồng Thiên Kỳ vút lên không là nghĩ đến nguy "Chết rồi!" nghĩ thầm trong bụng vậy là cả người theo thế đao chém hụt vừa rồi ngã nhào tới trước lộn hai vòng mới thoát chiêu kiếm của Đồng Thiên Kỳ trong kẽ tóc.

Thế nhưng khi lão đứng được dậy thì đã thấy mồ hôi tháo ra như tắm hiển nhiên kiếm khí rít ngang qua gáy cũng đủ làm lão hồn tiêu phách tán.

Đảo mắt láo liên như tìm kế thoát thân thần thái của lão ta không qua nổi mắt Đồng Thiên Kỳ chàng cười gằn nói:

- Cô Sơn Giao đao pháp của ngươi cũng tuyệt thật đấy tránh được một kiếm của Đồng mỗ kể ra ngươi xứng danh cao thủ đấy! Nhưng giờ thì ngươi xem chiêu?

Đột nhiên chàng đổi kiếm sang tay trái rồi hoa lên một vòng người theo kiếm lướt tới chỉ thấy đầy trời kiếm ảnh ẩn ước bên trong hình Long thủ dương phi.

Cô Sơn Giao vừa thấy chàng ra chiêu thì định đưa đao lên chống đỡ thế nhưng chợt phát hiện ra chiêu kiếm quái lạ thì khựng người rồi la lên thất thanh:

- Long thủ kiếm...

Chữ "kiếm" vừa kịp thoát ra khỏi miệng lão thì "phụp" một tiếng cả lưỡi kiếm của Đồng Thiên Kỳ đã cắm đúng vào yết hầu của lão ta cắt đứt lời lão.

Cô Sơn Giao trợn mất tuyệt khí chừng như vừa kịp hiểu ra Đồng Thiên Kỳ xuất chiêu chính là tuyệt học "Long Thủ kiếm pháp".

Bấy giờ tám gã đại hán đứng dưới thềm tận mắt chứng kiến Đồng Thiên Kỳ ra tay thì đã khiếp vía thế nhưng biết tình thế hm nay lành ít dữ nhiều cả tám tên dựa người vào nhau cứ lấm lét nhìn Đồng Thiên Kỳ.

Sư đồ Toàn Phong Cái đã ra đến thềm Toàn Phong Cái đưa mắt nhìn tám tên đại hán rồi quay lại thấy đệ tử của mình khoanh tay huýt gió thì tức giận.

Toàn Phong Cái đột nhiên lớn tiếng nói:

- Hài tử ngươi còn ngồi ngâm thơ đấy ư còn chưa chịu tẩy chúng đi?

Tiểu hành khất nheo mắt cười hi hi nói:

- Lão gia gia đến lúc rồi sao?

Vừa nói dứt cả người gã như cánh phi yến vút vào giữa tám tên đại hán đang chuyển động chỉ

thấy đám người tung loạn lên kèm theo những tiếng rú dài thảm thiết rồi tám thân hình đổ xuống trên đất nhanh như chớp chuyện xảy ra cực nhanh tợ hồ chỉ là cái chớp mắt mà thôi?

Khi mọi cái trở lại yên lặng chỉ thấy tám gã hán tử giờ đây trở thành tám cái xác không hồn trên ngực mỗi gã đều đẫm máu tươi ngược lại trong tay tiểu hành khất nắm một ngọn trủy thủ đoản đao sắc lạnh như băng gã cười cười nhìn lão hành khất Toàn Phong Cái nói:

- Lão gia gia. không tồi chứ?

Toàn Phong Cái nhe răng cười nói:

- Hài tử ngươi thực không làm xấu mặt lão phu Thâu ngọn thất chùy trong người xong tiểu hành khất nói:

- Cùng với Huyết Kiếp Thủ hành động hay lại để thẹn mặt người!

Đồng Thiên Kỳ khi ấy cười xen vào nói:

- Qúa lời!.

Rồi lại hỏi lão hành khất:

- Giải quyết xong bọn này rồi chúng ta đi đâu tiếp?

Toàn Phong Cái hai tay xoa xoa đầu nói:

- Đại Cung hồ.

- Hồ chủ là ai tiền bối biết chứ?

Toàn Phong Cái gật dầu nói:

- Cung Hồ quỷ tẩu Đồng thiếu hiệp hẳn cũng biết rõ!

- Ừm chỉ có điều không biết đường đến đó - Từ dây đi Đại Cung hồ chỉ có một đường thế nhưng muốn vào Cửu Cô lĩnh thì có hai đường thủy bộ không biết lão đệ chọn đường nào?

Đồng Thiên Kỳ hỏi lại:

- Nhị vị sư đồ không biết định đi thế nào?

Toàn Phong Cái lại xoa đầu theo thói quen:

- Sư đồ lão ăn mày ta xưa nay quen trên bộ nên đi đường vòng ra hậu sơn Cửu Cô lĩnh.

Đồng Thiên Kỳ gật đầu quay nhìn Bạch Vân Phụng lại hỏi:

- Nàng thì sao?

Bạch Vân Phụng chớp chớp mắt nói:

- Thủy công em cũng không tệ lắm nhưng chẳng muốn tách riêng mọi người!

Đồng Thiên Kỳ nói:

- Ta định dùng thủy công lặn đột nhập đến tiền diện sơn đảo của chúng nàng có lẽ không theo được.

Bạch Vân Phụng cự lại:

- Sao lại không được chỉ cần một chiếc thuyền nhỏ em yểm trợ cho chàng xâm nhập sao lại không được chứ?

Đồng Thiên Kỳ đưa mắt nhìn Toàn Phong Cái thấy Toàn Phong Cái gật đầu đồng ý chàng bèn nói:

- Vậy thì tuyệt chúng ta xâm nhập sào huyệt của chúng theo thủy bộ hai hướng tiền hậu!

Đại Cung hồ là trung điểm trên dường đến Dương Tử Giang có địa hình hiểm yếu hợp với Long Cung hồ và Bạc hồ tạo hành hình chữ "tâm" chính giữa chính là Cửu Cô lĩnh ba mặt là nước chỉ có con đường độc đạo hướng tây là thông đến cốc. Đây chính là hiểm địa tự cổ chí kim trong Dương Tử Giang này.

Nhật Nguyệt Bang đã dùng nơi này để làm bình phong trấn giữ cho Quần Sơn Động Đình. Hai nơi ấy tạo hình thế ỷ dốc cho nhau.

Trời vừa hừng sáng trên mặt hồ làn hơi nước quyện với sương mai mờ mịt nhưng trong làn sương ấy tinh mắt lắm cũng có thể nhận ra một chiếc thuyền đơn đang rẽ nước tiến sâu vào hồ.

Đội thuyền chấn giữ hồ của Nhật Nguyệt Bang vừa phát hiện ra có thuyền lạ thì lập tức khẩn trương hẳn lên bọn họ tuy chưa biết thuyền kia là của ai thế nhưng tin tức Huyết Kiếp Thủ sắp đến Cửu Cô lĩnh thì chúng đã nhận được. Do vậy một mặt bắn pháo hiệu báo động mặt khác lại thổi tù và giục thuyền dàn hàng ngang nghênh tiếp.

Khi còn cách chừng mười trượng thì bọn họ đã thấy trên chiếc thuyền đơn duy nhất là một thiếu nữ quần là áo lĩnh phất bay trong gió mai dáng vẻ mảnh mai đào liễu tợ như tiên xa thế trần.

Đội thuyền tuần tra của Cung Hồ bảo cả thảy ba chiếc phân làm ba mũi chính diện và tả hữu vây lại thiếu nữ trên thuyền vẫn đứng trước mũi thuyền thần thái tự nhiên phơi phới tợ hồ như không có gì khác lạ. Phút chốc đã đến gần cả đội thuyền Cung Hồ bảo gần như ngẩn ngơ trước sắc đẹp tuyệt thế của thiếu nữ bọn họ ngơ ngác chừng như không hiểu sáng tinh mơ làm sao lại có một thiếu nữ đơn thân độc mã vào hồ này?

Chỉ có một điều bọn họ không suy nghĩ đến mà thôi dó chính là thuyền của thiếu nữ không mái chèo mà vẫn lướt về trước nhẹ nhàng?

Đương nhiên nếu như bọn chúng hiểu rằng thiếu nữ chính là Vạn Kiếm Công chúa Bạch Vân Phụng cùng vị danh chấn thiên hạ - Huyết Kiếp Thủ thì có lẽ bọn chúng không khi nào dám tiến lại gần!

Một gã đứng dầu mũi thuyền mặt mày hung tợn thấy thuyền chỉ còn cách một trượng bèn quát tiếng lớn hỏi:

- Ê! Tiểu cô nương ngươi làm gì vào đây?

Bạch Vân Phụng chớp chớp đôi mắt cười:

- Chơi hồ!

Gã đại hán ngó người giây lát rồi ngửa cổ cười kha khả:

- Chơi hồ ư?... Nha đầu ngươi muốn chết nội trong năm trăm dặm vuông ai không biết hồ đây là đâu mà dám tùy tiện vào chơi hử?

Bạch Vân Phụng vờ ngạc nhiên; - Nhưng tôi đã ngao du vào đây chẳng lẽ bỏ ra hay sao?

Gã đại hán đưa mắt nhìn nàng từ đầu đến chân chừng như lên tiếng cười sàm sỡ trong họng khục khục mấy tiếng nói:

- Ngươi không trở ra thì ta cũng không muốn đuổi...

Bạch vân Phụng tròn mắt la lên:

- Vậy ngươi định làm gì?

- Ồ giữ ngươi lại đây.. Gã ta vừa nói vậy thì cả đám hán tử trên thuyền đồng hùa theo cười la:

- Phải phải... giữ nó lại Phân đàn chủ chúng ta chẳng phải có lệnh tìm mỹ nữ các phương đem về bay sao chứ? Nó tự tìm đến lẽ nào không giữ lại?

Đám phàm phu tục tử cười vậy mỗi tên mỗi câu cười đùa nham nhở nghe đến chối tai Bạch Vân Phụng tuy là giang hồ nhi nữ thế nhưng nghe những lời này cô ta cũng thẹn đỏ cả mặt lên. Cơn thẹn thành nổi giận đột nhiên nàng vận công lực xuống hai chân khiến chiếc thuyền nàng bỗng vọt phóng lao vào thuyền lớn của chúng.

Thuyền tuy nhỏ thế nhưng Bạch Vân Phụng vận nội công đẩy thuyền đi như bay tạo nên một sức mạnh kinh người Bọn người Nhật Nguyệt Bang thấy đột biến đều "á" lên thất kinh chúng định trở tay ứng biến nhưng không còn kịp chỉ nghe ầm một tiếng chiếc thuyền nhỏ đâm ngang vào chiếc thuyền cánh trái cả hai lập tức vở tan thành nhiều mảnh.

Chính lúc thuyền chuẩn bị đâm vào thuyền địch thì cả người Bạch Vân Phung mượn sức thuyền tung người vọt lên không rồi nhằm một chiếc thuyền khác đạp mạnh xuống.

Nàng thi triển thiên cân trụy sức đến thiên cân đám hán tử trong cơn hỗn loạn vừa lo cứu người bị rơi xuống hồ vừa khiếp đảm cho nên căn bản không biết ứng phó thế nào. Đến khi thấy cả người thiếu nữ rơi mạnh xuống thuyền. ầm một tiếng cả thuyền chao đảo mạnh rồi nước ập vào chìm nghỉm.

Cứ vậy Bạch Vân Phụng lại tung người lên vọt đến chiếc thuyền thứ ba lúc này trên thuyền bọn chúng gần chục tên đã rút binh khí ra cầm tay Bạch Vân Phụng vung thanh Phụng vỹ lên ra chiêu "Bách hoa lạc địa" chỉ thấy ánh thép ngời ngời xen vào dó là những tiếng rú kinh hoảng.

Vân Phụng chỉ chờ có thế đạp chân nhấn thuyền chìm nghỉm rồi tá lực tung người vọt lên cao bay vào bờ.

Chính ngay lúc này từ dưới mặt hồ vọt lên một cột nước cao có đến năm trượng đứng trên cột nước là một thiếu niên vận bạch y người vừa rời khỏi mặt nước hai tay vung lên phát chưởng đánh ầm ầm. Trong tiếng la thét thảm thiết đã thấy cả người thiếu niên vọt thẳng vào bờ cùng hướng với Bạch Vân Phụng.

Bấy giờ Vân Phụng vừa vào bờ thì gặp một toán quân khác nàng như giận đến cực độ nên tay kiếm tay chưởng tả xung hưu đột chỉ thấy đầu rơi máu chảy một cảnh huyết chiến kinh hồn.

Đồng Thiên Kỳ vừa vào đến bờ thì xuất Tiềm Long Chưởng đánh ầm ầm trợ lực cho Vân Phụng rồi la lớn:

- Vân Phụng xông vào!

Vừa dứt lời không đợi Vân Phụng đáp lại cả người chàng vọt thẳng lên núi nhưng chính lúc ấy bỗng nghe một tiếng quát lớn:

- Dừng lại!

Vừa dứt tiếng quát từ sau một khối đá lớn bên đường vọt ra một lão già mặt mày hung ác tiếp đó là một loạt tiếng xé gió hơn mấy mươi tay đao thủ vọt ra theo. Chính ngay lúc này từ phía sau lưng cũng nghe thấy tiếng quát tháo tình hình trước mắt khiến Đồng Thiên Kỳ giật mình chàng không ngờ đối phương chuẩn bị từ trước bao vây lấy cả người chàng.

Lão già mặt âm hiểm vượt lên trước chỉ tay vào mặt Đồng Thiên Kỳ quát hỏi:

- Ngươi có phải là tên Cuồng đồ Đồng Thiên Kỳ không?

Bạch Vân Phụng đã ở bên người Đồng Thiên Kỳ nàng hơi lo trong lòng thế nhưng Đồng Thiên Kỳ vẫn cứ thản nhiên nói:

- Còn ngươi? thân phận thế nào?

Lão già cười vang lên khiến cả chòm râu sơn dương rung liên hồi:

- Cung Hồ Tổng quản? "Tuần Tá truy hồn" Hào Nhất Đức.

- Ừm ngươi bao vây Đồng mỗ giờ định thế nào đây?

Hào Nhất Đức vẫn chưa ngớt tiếng cười:

- Ta trước hết hỏi ngươi xâm nhập vào Cung Hồ làm gì?

- Tìm người?

- Khi chưa đến đây ngươi có hỏi dò rồi chứ - Thăm hỏi gì?

- Cung hồ xưa nay vào dễ ra khó chẳng lẽ ngươi không biết điều này?

Đồng Thiên Kỳ nhướng mày cười cợt hỏi:

- Đây là quy luật "Cung Hồ quỷ tẩu" đặt ra sao?

Hào Nhất Đức nghe gọi đúng tên Hồ chỉ thì phát nộ quát lớn:

- Không cần biết là quy định của ai tiểu tử ngươi đã chui vào đây thì chớ nghĩ chuyện ra huynh đệ đâu cho hắn nếm mùi!

Lão vừa hạ lệnh lập tức hơn hai mươi tên đại hán từ ba hướng bổ vào.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt rồi ghé đầu nói với Bạch Vân Phụng:

- Vân Phụng chúng ta tiễn chúng lên đường!

Dứt lời bốn chưởng cùng vung ra Đồng Thiên Kỳ một chưởng "Tiềm Long sơ động" hớp tới một chưởng "Đan Phụng Triều dương" của Bạch Vân Phụng thế uy mãnh như trời long đất lở.

Chỉ nghe trong tiếng chưởng đám hán tử vừa nhảy vào có kẻ đã vung gươm có kẻ đã hươ đao có kẻ tung chưởng.. Nhưng chung quy bọn chúng đều không đáng là hạng mạt lưu đệ tử của Đồng Thiên Kỳ. Chỉ nghe những tiếng rên la hự hự gần hai mươi thân hình cùng bay ra ngoài lả tả như giấy.

Bọn Đồng Thiên Kỳ vừa ra một chưởng đầu là đánh tan đội quân gần hai mươi tên tơi tả nhu giấy vụn thấy cảnh này Hào Nhất Đức không khỏi lạnh người co rúm.

Nhưng phút chốc khiếp sợ biến thành căm phẫn lão thét như cuồng:

- Cuồng tử ngươi chết!

Rồi phất tay ra hiệu cho cả đám đệ tử cùng xông lên.

Bấy giờ bốn phương tám hướng địch nhân ồ ạt xông vào như vỡ bờ Đồng Thiên Kỳ mặt lạnh lại huyệt Mi tâm bỗng đỏ ửng lên như nhỏ máu giọng lạnh như băng:

- Cánh tay Huyết Kiếp Thủ vươn đến đâu ở đó không còn sự sống đại hạn các vị đã đến Trong tiếng quát hai tay vung lên quét chưởng song thi cả người chàng tợ như chiếc vụ trong đám bụi lốc chẳng còn nhận ra đâu đâu nữa.

Bạch Vân Phụng cũng không chịu khoanh tay thanh Phụng Vỹ kiếm trong tay nàng hoa lên bao nhiêu sở học như có cơ hội để thi triển ánh kiếm vù vù lướt đến đâu là ở đó máu chảy đầu rơi.

Trên một khoảnh đất rộng cây cối xanh tươi giờ đây biến thành một trường huyết sát bao nhiêu tiếng rú thảm là bấy nhiêu oan hồn vất vưởng rời khỏi thân xác về cõi vô minh.

Người đông mà lực yếu thì chẳng khác những tấm bia thịt phút chốc cả chiến trường là một cảnh đầu bay óc phụt thực đến cả trên đất nhìn thấy cũng rướm cả huyết lệ.

Đám người bổ vào tấn công bọn Đồng Thiên Kỳ càng lúc càng vơi đi thì đám thây người trên chiến trường càng lúc càng cao lên.

Cuộc đại đồ sát chưa đầy khoảnh khắc đã giết hết hai phần ba số quân của Cung hồ.

Hào Nhất Đức thấy vậy thì khiếp sợ phát hoảng la lớn:

- Rút lui bảo toàn lực lượng!

Đám cuồng đồ lao vào trận như thiêu thân vốn cũng đã ngán sợ tận xương nhưng vì Cung hồ quy nghiêm ngặt cho nên biết có tự động rút lui thì chết càng thảm hơn lúc ấy vừa nghe lệnh rút như vớ được phao không ai bảo ai nhào ra ngoài cuộc chiến tháo chạy tứ tán.

Bản thân Hào Nhất Đức vừa phát lệnh xong cũng co giò chạy thục mạng nhưng lão vừa chạy chưa được hai ba trượng bỗng bên tai nghe tiếng cười lạnh lẽo nói:

- Ngươi định chạy đi đâu? Để những oan hồn này ai dẫn đạo cho chúng Hào Nhất Đức nghe vậy thì rụng rời tay chân nhưng thấy Đồng Thiên Kỳ đã chặn án trước mặt thì không còn đường chạy bèn khựng người làm bạo nói:

- Đồng Thiên Kỳ hôm nay ngươi dám vào tận Cung Hồ làm loạn ngươi sẽ bị băm sống!

Đồng Thiên Kỳ cười mỉm:

- Chỉ bằng vào ngươi mà dám buông câu ấy ư? Bị băm sống phải là ngươi.

- Hừ ngươi tin chắc lấy nổi mạng lão phu chứ?

- Dẫu ta cho ngươi chạy ra ngoài mười trượng chỉ e cũng không thoát nổi cái chết Cự ly mười trượng không phải là gần đối phương dù công lực thân pháp cao tuyệt đến đâu cũng khó đuổi kịp Hào Nhất Đức nghe vậy thì nghĩ nhanh nói:

- Đồng Thiên Kỳ ngươi nói thực chứ?

- Hắc hắc... Huyết Kiếp Thủ xưa nay chưa nói hai lời bao giờ!

"Tuần Giang truy hồn" Hào Nhất Đức không nói thêm tiếng nào liền quay người phóng chạy ngay vừa chạy vừa đếm bước chân đồng thời vừa nghĩ kế thoát thân.

Mỗi bước ba xích mười trượng có đến ba mươi bốn bước nhảy Hào Nhất Đức nhảy một bộ thì càng xa Đồng Thiên Kỳ nhưng ngược lại càng cảm thấy trầm trọng vì khoảng cách hạn định càng đến gần. Khi nhảy đến bước thứ ba mươi ba thì gã bỗng khựng người dừng lại mồ hôi trên trán đã thấy lấm tấm đủ thấy lão rất căng thẳng vì chỉ cần nhảy thêm một bộ nữa thì ranh giới sinh tử được quyết định.

Lão còn khựng người chưa quyết thì bỗng sau lưng giọng Đồng Thiên Kỳ lành lạnh vọng lại:

- Hào Nhất Đức nhanh nhảy bước cuối cùng!

Hào Nhất Đức bỗng nghiến răng nói:

- Giỏi ngươi chờ xem!

Chữ "xem" vừa dứt bỗng lão quay phắt người co giò phóng chạy.

Hồi 86 - Vì Cửu Đỉnh Quyết Vào Huyệt Hổ

Chính đúng ngay khi Hào Nhất Đức vờ quay người thì thân hình Đồng Thiên Kỳ như lưu tinh điện chớp, thời gian đúng là cái nháy mắt đã lướt đến trên đầu lão ta thanh Long thủ kiếm vung lên sáng xanh...

Chỉ nghe Hào Nhất Đức thét lên một tiếng đau đớn cả cánh tay phải bị thanh Long thủ kiếm tiện ngọt ngang vai, gã khựng người mặt méo thổ chửi ầm ĩ:

- Họ Đồng kia, ngươi thật tàn bạo?

Đồng Thiên Kỳ dừng chân trước mặt lão cách ngoài ba xích, cười gằn nói:

- Nơi nào có bàn tay Huyết Kiếp Thủ vươn đến thì không có người sống mà toàn vẹn! Đồng mỗ tha mạng ngươi một lần, mau về báo cho chủ ngươi biết!

Hào Nhất Đức không ngờ Đồng Thiên Kỳ chỉ lấy đi của lão một cánh tay rồi tha sống, lấm lét tay trái ôm vai phải rồi lủi mất.

Lại nói, trong lúc Đồng Thiên Kỳ còn dây dưa với Hào Nhất Đức thì Bạch Vân Phụng đã một mình một kiếm chạy thẳng vào Cung hồ bảo không như ban đầu cẩn thận do dự, lần này nàng khẳng khái hiên ngang đi xăm xăm vào bảo môn.

Đồng Thiên Kỳ chính khi định cử bước theo nàng thì bỗng từ trong lùm cây rậm một bóng đen vọt ra rồi phi về hướng bảo môn.

Trời chưa sáng hẳn, trong khoảng tối sáng mờ mờ chỉ thấy đó là một bóng người nhỏ thó nhưng rất nhanh nhẹn. Đồng Thiên Kỳ chau mày quát hỏi:

- Ai?

Nhưng người ấy vẫn phóng chạy, bất chợt ngạo khí trong người chàng bị kích thích, chàng liền nhún người cho thi triển thân pháp chiêu tuyệt đuổi theo.

Những tưởng chỉ vài cái nhảy là có thể kéo ngắn khoảng cách hoặc có thể truy kịp, thế nhưng đã hơn nửa dặm vậy mà chàng không thể nào kéo ngắn được khoảng cách chút nào, đủ thấy người kia công lực không kém chàng tí nào.

Bấy giờ phóng thêm được chừng năm trượng nữa thì hóng người kia bỗng biến mất dạng. Đồng Thiên Kỳ còn đang ngớ người thì trước mặt cảnh tượng khiến chàng bất ngờ.

Một cổng tam môn cao lớn bề thế đứng sừng sững được sơn son đỏ chót, hai bên tam môn chính là hai vách núi dựng đứng như ngăn cách với bên ngoài và bên trong, trên tam môn là một hàng bảy chữ đại tự thiếp vàng ghi "Nhật Nguyệt Cũng Chiếu".

Cung Hồ Bảo.

Hai bên bảo môn là hai gã tráng hán tay chấp đao thủ giữ, lại cứ cách chừng vừa bước có một gã

tráng hán khác cũng chấp vũ khí nghiêm trang.

Đồng Thiên Kỳ căn bản không để tâm đến đám cảnh binh này, cho nên cứ khẳng khái bước về hướng chính môn Nhưng khi đến gần hơn thì bất giác chàng "á" lên kinh ngạc, bởi vì những người này, không những đã không chút ngăn cản mà cùng đứng yên bất động, mặt trắng nhợt như một xác chết, thì ra bọn người này đều bị trúng chỉ lực.

- Í, chẳng lẽ là người của Linh Sơn phái hạ thủ?... Bọn chúng muốn gì nhỉ?..... Chính lúc chàng còn đang phân vân suy nghĩ thì bỗng nhiên "cót két" mấy tiếng khiến chàng sực tỉnh, hai cánh cửa Bảo môn mở ra, chưa thấy người đã nghe tiếng niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật, tiểu thí chủ, chúng ta lại tái ngộ.

Đồng Thiên Kỳ vừa nghe tiếng đã biết là ai, quả nhiên ngẩng đầu lên thì bắt gặp Cùng tăng Vô Duyên, người của Linh sơn phái, chàng lạnh lùng "hừ" một tiếng đáp lại:

- Ngươi hiệu là Vô Duyên, nhưng thực lại là hữu duyên!

Cùng Tăng híp mắt cười hi hi nói:

- Ngã Phật thuyết Vô duyên chính là hữu duyên, trong thiên hạ không có gì là không thể hóa độ!

- Ồ, nhưng ta và Phật vô duyên!

- Linh Sơn phái định tâm rất cao, vẫn luôn muốn hóa độ cho thí chủ cải tà quy chính, di giá lên Linh Sơn.

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười nhạt:

- Ngươi không thấy nói vậy là đánh giá thấp Đồng mỗ ư?

Cùng Tăng nghe vậy thì mặt thịt sa sầm, nói:

- Tiểu thí chủ, hòa thượng ta rất hiểu tính tình của ngươi, cho nên đã không quản giúp ngươi nhiều chuyện.

- À, nhưng Đồng mỗ đâu phiền đến các người giúp đỡ?

- Ha ha hạ.. đằng nào chuyện cũng đã làm, ngươi có muốn nghe những chuyện chúng ta làm giúp ngươi không?

- Hừ ta không có ý định nghe đâu!

Cùng Tăng lại him mắt cười hi hí ra vẻ rất đắc ý:

- Chúng ta giúp ngươi làm náo cả mười hai phân đàn của Nhật Nguyệt Bang.

- Đó là chuyện các ngươi tranh thế đoạt quyền với nhau. Đồng mỗ không nhận món nợ này.

- Í, nhưng chúng ta chính là giúp cho nhà họ Nhan!

Đồng Thiên Kỳ quắt mắt lạnh giọng:

- Nếu muốn báo thù công lao thì các ngươi nên đi tìm người Vạn Thánh Đảo, với Đồng mỗ vô can.

Cùng Tăng đưa hai tay lên xoa xoa chiếc đầu trọc bóng:

- Hảo, cho qua chuyện này. Thế nhưng trên Cung hồ này, chúng ta giúp ngươi mở đường thì sao?

Đồng Thiên Kỳ vẫn lạnh lùng như cũ:

- Người xuất gia vì thế gian mà trừ họa thì cũng là một việc làm công đức, vả lại chuyện này kể như giúp chính Linh Sơn phái trừ được một cường địch, lẽ ra phải đáng mừng chứ!

Cùng Tăng hơi ngớ người:

- Tiểu thí chú, ngươi nói vậy là ý gì hử?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt:

- Linh Sơn phái và Nhật Nguyệt bang xưa nay cơm không ngọt canh không mặn, còn. chả biết mà đợi nói?

Cùng Tăng mặt xam lại bỗng cười gằn thành tiếng, nói:

- Tiểu thí chủ bớt những chuyện này, chúng ta bây giờ thương lượng!

- Có chuyện gì đáng thương lượng chứ?

- Ừm, chỉ cần ngươi chấp nhận một yêu cầu của ta thì toàn Linh Sơn phái sẽ vì ngươi mà dốc lực ra sức ứng phó với Nhật Nguyệt Bang - Ồ chuyện Đồng mỗ vốn không muốn phiền đến ai thế nhưng Đồng mỗ cũng muốn nghe xem yêu cầu kia thế nào?

Cùng tăng đảo mắt láo liên rồi nói:

- Tạm mượn Long thủ kiếm quyết xem quạ..

Đồng Thiên Kỳ cười mỉa nói:

- Đại sư, ngươi xuất gia cần giữ giới, không nên có ý bần niệm như thế mới phải.

- Ê, tiểu thí chủ không nên nhiều lời, chỉ cần ngươi chấp nhận thì Linh Sơn phái sẽ dốc toàn lực vì ngươi, nếu không thì ngươi từ đây thêm một cường địch.

Đồng Thiên Kỳ vẫn rất bình tĩnh, nói:

- Đại sư, thiện ác cũng chỉ trong nhất niệm, đại sư nên suy nghĩ cho kỹ...

Cùng Tăng mặt trầm lại quát:

- Chớ loanh quanh, thực ra ngươi chấp nhận hay không chứ?

- Đại sư trong lòng thừa biết há cần phải hỏi?

Cùng Tăng kinh ngạc:

- Sao? Ngươi chấp nhận chứ?

- Ồ, đại sư thất vọng rồi, tại hạ không chấp nhận.

Cùng Tăng bỗng cười rít qua kẽ răng:

- Hắc hắc... Nói vậy thì lão nạp cáo từ!

Dứt lời lão quay người định bước đi, đột nhiên Đồng Thiên Kỳ trầm giọng nói:

- Đại sư, tại hạ hy vọng chúng ta không còn lần gặp nhau nữa!

Tại sao? Cùng Tăng ngớ người hỏi:

Đồng Thiên Kỳ "hừ" một tiếng nói:

- Gặp nhau lần nữa thì coi như đại sư viên tịch Cùng tăng trừng mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ tức giận, nhưng không thốt lên được tiếng nào quay đầu đi thẳng.

Đồng Thiên Kỳ quay đầu lại tìm xem nhưng vẫn chưa thấy bóng Bạch Vân Phụng đâu chàng ngần ngừ giây lát rồi cử bước tiến vào trong Cung hồ bảo.

Bên trong bảo là những đài các nguy nga khí thế, quả nhiên Nhạt Nguyệt Bang đa kiệt lập các phân đàn khắp Trung nguyên này không ít đủ thấy khí thế của chúng mạnh đến chừng nào rồi.

Đồng Thiên Kỳ đảo mắt quan sát nhanh rồi cử bước khẳng khái tiến sâu vào trong, lúc này có thể nói chàng đơn thân nhập huyệt hổ, tuy vậy với chàng thì không chút gì khiếp sợ.

Vừa xuyên qua một dãy lầu, đột nhiên trên không truyền lại một tiếng quát lớn.

- Ai?

Thanh âm còn vang vang chưa tuyệt đã thấy hai bóng người vọt xuống, người chưa đến thì chưởng phong vù vù đến trước rồi.

Đồng Thiên Kỳ theo bản năng phản xạ thủ thế, rồi phát chiêu "Tiềm Long sơ động" đánh ra nghênh tiếp.

Ba chưởng chạm nhau chỉ nghe "bình" một tiếng dữ dội, hai thân hình vừa lướt đến bị dội lùi sau đến bảy tám bộ, bản thân Đồng Thiên Kỳ cũng đẩy thoái một bước.

Quả thực chàng không ngờ trong này lại có cao thủ như vậy, mặt hơi biến sắc nói:

- Chẳng ngờ hai vị có thể đỡ nổi một chưởng của Đồng mỗ.

Lúc này đã thấy rõ hai người kia là hai lão già chừng ngũ tuần, mặt đều đen thui, cả hai trấn áp khí huyết đảo lộn trong ngực, tức giận nói:

- Có gì đáng làm lạ chứ, hễ là cao thủ nhất lưu trong Nguyệt Hoa hội thì đều được Giáo chủ tự thân truyền thụ cho ba chiêu "Xí mục chiêu thức" nếu như đủ bảy người liên thủ thì có thể khống chế nổi Tiềm Long chưởng của ngươi.

Đồng Thiên Kỳ vừa nghe vậy thì giật mình thầm nghĩ:

"Năm xưa Vân Không đại sư từng nói chín cổ đỉnh trên mỗi chiếc đều có ký tải lại một môn kỳ công, đều là tuyệt học được lưu lại bởi những kỳ nhân dị sĩ thời Xuân Thu, đó là:

Tiềm Long, Hống Sư, Ẩn Báo, Hổ Bồn, Phi Phụng, Ưng Dương, Xí mục, Yên tường và cao tuyệt nhất là Vũ Vương đỉnh, bên trên ký tải môn. "Long Thủ, Phụng Vỹ" cái thế. Chẳng lẽ Nguyệt Hoa phu nhân đã luyện thành môn Xí trảo võ công...?" Từ chuyện này chàng bất chợt liên tưởng lại chín chiếc cửu đỉnh hiện đang nằm trong tay Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ, thuộc phân đường Triết Đông, Nguyệt Hoa hội, Tất Vũ tuy đã chết nhưng Cửu đỉnh thì chưa hẳn đã được đưa đến Quần Sơn...

"Đây là một chuyện không thể coi nhe.....".

Đồng Thiên Kỳ bụng nghĩ trong đầu như vậy.

Lại nói hai cao thủ hiện đang cản chân Đồng Thiên Kỳ là nằm trong Thập bát lực sĩ của Nguyệt Hoa hội, bọn họ là Trường Giang nhị quỷ, lão đại là "Quỷ vô thường" Hạ Minh, lão nhị là "Quỷ táng mệnh" Hạ Lượng, bọn họ lúc này nhìn thấy Đồng Thiên Kỳ đứng lặng trầm ngâm thì ngỡ rằng chàng đã lo sợ, bèn cười lên nói:

- Huyết Kiếp Thủ Đồng Thiên Kỳ, ngươi mà cũng có lúc khiếp đảm sao?

Đồng Thiên Kỳ trở lại với thực tại, nghe vậy cười nhạt nói:

- Nếu như Đồng mỗ nói ra thì kể như giờ hai vị lìa trần thế đã đến.

Quỷ Vô Thường cười lên kha khả nói:.

- Tiểu tử, ngươi có cuồng ngạo thì cũng phải chọn chỗ, đây là Cung hồ...

Huyệt mi tâm trên trán Đồng Thiên Kỳ bỗng ửng đỏ lên, gằn giọng:

- Cung Hồ bảo thì sao chứ?

Quỷ Táng Mệnh nói:

- Là nơi chôn thây ngươi!

Đồng Thiên Kỳ cười lạnh lùng nói:

- Hai ngươi nói quá nhiều rồi, chuẩn bị để ngoại thế!

Trường Giang nhị quỷ nghe vậy thì tức giận, mặt đằng đằng sát khí, quát:

- Tiểu tử, ngươi chết!

Vừa dứt tiếng quát, cả hai đều vung binh khí lên nhảy vào tấn công.

Quỷ Vô Thường sử dụng là ngọn Khốc Tang trượng, Quỷ Táng Mệnh thì lại sử dụng thanh Táng Môn đao, trượng đao rít lên vù vù rồi bổ trùm xuống người Đồng Thiên Kỳ bằng một sức mạnh uy hồn.

Vừa chính ngay lúc ấy bỗng nghe một tiếng quát khác:

- Độc Thủ Ma Thập ta cũng có một phần!

Theo tiếng thét là một bóng ngươi gầy như que sậy, thập trảo vun ra chộp vào người Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ mặt lạnh lại đầy sát khí, huyệt Mi tâm như rỏ máu, đột nhiên chỉ thấy thần kiếm ra khỏi vỏ. Trong ánh ngân quang lóa mắt, chỉ nghe mấy tiếng binh khí chạm nhau loảng xoảng, rồi kèm theo mấy tiếng rú kinh người.

Trên mặt đất đã thấy mấy cánh tay bị chém đoạn rơi lăn lóc, những ngón tay vẫn còn nắm chặt lấy binh khí, máu nhuộm đỏ một vùng. Không biết tự bao giờ thanh Long thủ kiếm của Đồng Thiên Kỳ lại đã được tra vào vỏ.

Độc Thủ Ma Thập do tấn công đến sau nên khoảng cách xa ngoài tầm kiếm mới thoát nạn, thế nhưng một chiêu kiếm vừa rồi đủ làm lão khiếp hồn, đứng trợn mắt há miệng la oai oải:

- Long thủ kiếm...?

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi gằn giọng:

- Ngươi biết quá muộn, đỡ lấy:

Lão chưa kịp hoàn hồn lập tức bị một cơn kình phong ập tới cuốn vất ra ngoài hai trượng rơi ầm trên đất.

Vừa lúc này từ ngoài bảo môn bỗng có giọng nữ nhi réo lên:

- Thiên Kỳ..... Đồng Thiên Kỳ quay đã nhìn lại mới hay đó chính là Bạch Vân Phụng nàng vừa phóng đến bên người chàng vừa trách móc:

- Sao không đợi người ta?

- Ồ, ta nghĩ nàng đã đến trước rồi?

Bạch Vân Phụng cười "hì hì...":

- Em báo cho chàng một tin mừng.

- Tin gì? nếu là Nguyệt Hoa phu nhân tự sát thì là là một điều bất hạnh, ta phải tự tay giết chết con hồ ly đó!

Bạch Vân Phụng xịu mặt nói:

- Sao lúc nào chàng cũng nhớ đến cừu hận, em nói là Cửu đỉnh đấy?

Đồng Thiên Kỳ vừa nghe đến Cửu đỉnh thì giật mình, tròn mắt hỏi:

- Cửu đỉnh thế nào?

- Một trong Cửu đỉnh chỉ cần lọt vào tay của phái khác trong giang hồ, thì kể như gây đại họa.

- Điều này thì ta biết, nhưng Cửu đỉnh thế nào?

- Cửu đinh đã rơi vào tay Nguyệt Hoa phu nhân!

Đồng Thiên Kỳ suy nghĩ rồi nói:

- Cửu đỉnh nằm trong tay Thiên Huyền Kiếm ở Triết Đông phân đàn.

Bạch Vân Phụng hồ hởi nói nhanh:

- Nhưng hiện giờ đã được bí mật đưa đến Cung Hồ bảo này.

Đồng Thiên Kỳ giật mình nói:

- Ái, đã được đưa đến đây ư? Nhưng cất ở đâu? Nói nhanh xem?

- Chàng nôn nóng gì chứ?

- Chuyện quan hệ đến sự an nguy toàn võ lâm, sao lại không nôn nóng?

- Ừm, cứ coi như được cất giấu trong một sơn động...

Đồng Thiên Kỳ bỗng nhiên bật cười nói:

- Vân Phụng, nàng không nên mắc lừa người khác, nên biết giang hồ đa đoan hiểm ác, kẻ nào dễ tin thì thua thiệt...

Chàng nói chưa hết lời, đột nhiên từ xa thấy xuất hiện bốn gã tuần la võ sĩ đang chạy đến. Đồng Thiên Kỳ nói vội:

- Vân Phụng, coi chừng mắc bẫy, không được tùy tiện tin người, nếu ta đoán không nhầm thì Cung Hồ bảo này hôm nay sẽ là một cái bẫy lớn!

Bạch Vân Phụng thấp giọng đáp:

- Thiên Kỳ, em hiểu ý chàng.

- Tốt, chúng ta cẩn thận đối phó với chàng.

Nói rồi cả hai liền sát vai chạy lại hướng ngược bọn người kia, phút chốc song phương đã sáp nhau, bốn gã võ sĩ quát hỏi:

- Ai kia?

Bọn Đồng Thiên Kỳ chưa kịp lên tiếng, bỗng nghe hai cánh tả hữu "vù vù" vọt ra hai bóng người, thét lớn:

- Tử thần đến lấy mạng ngươi!

Gã võ sĩ vừa phát hỏi còn chưa kịp phản ứng. "hự" lên một tiếng, trúng chưởng ngã lăn ra trên đất chết tốt.

Lúc này bọn Đồng Thiên Kỳ đã nhận ra hai người kia chính là sư đồ lão hành khất, bất giác cười thầm trong lòng.

Tiểu hành khất cười hì hì, nói:

- Lão gia gia, ông giỏi thật!

Miệng nói tay xuất chưởng, bình... một tiếng, cũng lấy mạng một gã khác rồi.

Hai gã còn lại thấy tình thế bất lợi thì liền quay người co giò chạy.

- Chạy đi đâu!

Đồng Thiên Kỳ nhanh như chớp tung người vọt theo chỉ nghe "bộp, bộp" hai tiếng, hai gã võ sĩ còn chưa bước được một bước, thiên linh cái trúng chưởng vỡ toát văng não ra ngoài.

Tiểu hành khất thấy Đồng Thiên Kỳ xuất thủ cực nhanh, bất giác cười lên hi hi, nói:

- Đồng công tử, chúng ta hội sư.

Đồng Thiên Kỳ cười, gật đầu đáp:

- Phải, chúng ta hội sư, nhị vị phát hiện gì không?

Toàn Phong Cái nói:

- "Cung Hồ quỷ tẩu" lúc này chính đang hội đại yến quần ma, nghe đâu những nhân vật võ lâm đến đây không ít.

- Tiền bối có biết đó là những phái nào không?

Toàn Phong Cái đáp:

- Tám vị phân đàn chủ hai vùng Xuyên, Tương, hai vị Tổng đàn tôn giá. Ngoài ra khả năng còn có một số tay chân của Linh Sơn phái Tiểu hành khất đột nhiên xen vào nói:

- Nghe đâu chúng hộ tống Cửu đỉnh mà đến đây.

Toàn Phong Cái trừng mắt quát:

- Tiểu hài tử, ngươi quên rằng nhiều lời mang họa ư?

Tiểu hành khất lấm lét định tìm lời cải lại nhưng Đồng Thiên Kỳ đã cười nói:

- Tin này tôi đã có nghẹ..

Tiểu hành khất nói:

- Đúng là chuyện này nha!

Đồng Thiên Kỳ ban đầu còn hồ nghi, nhưng lúc này có vẻ tin, bèn hỏi:

- Có biết chúng giấu Cửu đỉnh ở đâu không?

Bạch Vân Phụng nói:

- Chỉ nghe là trong "Thông thiên động".

Đồng Thiên Kỳ chau mày suy nghĩ, lẩm bẩm:

- Thông thiên động? Nằm ở đâu nhỉ?

Toàn Phong Cái bỗng nói:.

- Cung Hồ bảo này năm xưa lão ăn mày ta từng đến hai lần, đại để còn chưa đến nổi quên!

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy thì mừng khấp khởi nói:

- Tiền bối biết đường thì hay quá, chuyện khẩn cấp chúng ta không nên chậm chân phải đoạt lấy Cửu đỉnh.

Bấy giờ cả bọn theo chân Toàn Phong Cái tìm đến Thông thiên động.

Trên một bãi loạn thạch với cây cỏ um tùm tuyệt nhiên chẳng thấy gì khác lạ, thế nhưng khi Toàn Phong Cái xộc chân vách núi vạch đám lau lách ra thì để lộ rõ một miệng hang nhỏ hẹp, lão nói:

- Đây là đường sau Thông thiên động, cũng chính là mật đạo của bọn chúng, tiền môn thông đến trung tâm Cung Hồ bảo lại còn một đường khác thông lên đến đỉnh núi, do vậy mới có tên gọi là "Thông thiên".

Bạch Vân Phụng gật đầu cười tán thưởng:

- Trí nhớ tiền bối tuyệt vời.

Đồng Thiên Kỳ nghĩ nhanh, rồi cản lại nói:

- Đường hang nhỏ hẹp xông vào tất nguy hiểm, theo ý Đồng mỗ thì chỉ để một mình tôi vào hang, nhị vị sư đồ thì làm cách nào khuấy động lôi kéo sự chú ý của địch, còn Vân Phụng thì giữ ngoài cửa hang. Tiền bối thấy thế nào?

Toàn Phong Cái gật gù, rồi cười ha hả nói:

- Tuyệt kế, chúng ta nhất trí như vậy, mọi người cần cẩn thận. Chúng ta động thân trước đây!

Nói rồi quay người nắm tay tiểu hành khất lôi đi.

Tiểu hành khất trong lòng không vui, nói:

- Lão gia gia, ông làm gì vậy chứ?

- Đi là đi chuyện gì nói sau!

Tiểu hành khất tuy không dám kháng cự lại, chần bước theo nhưng vẫn càu nhàu:

- Ông thuộc đường, chúng ta phải vào thông thiên động thám thính mới phải chứ?

- Ai, mày cũng để mắt dòm ngó Cửu đỉnh ư?

- Cháu không thèm!

- Vậy thì tại sao...

- Chỉ vì để Đồng công tử mạo hiểm vào đó không nên, võ lâm chính đạo cần phải có Đồng công

tử hộ trì...

Tuy đã đi xa rồi, thế nhưng những lời này cũng lọt vào tai Đồng Thiên Kỳ, chàng chỉ mỉm cười lắc đầu, rồi cúi người bắt đầu chui vào hang.

Bạch Vân Phụng thấy còn lại một mình, bỗng nhiên đổi chủ ý nói:

- Thiên Kỳ, em cũng vào chứ?

Không sợ Đồng Thiên Kỳ phản ứng, nàng cũng đã chui vào theo, quả nhiên cũng chẳng thấy Đồng Thiên Kỳ đáp lại.

Trong động vừa tối vừa hôi cho nên bọn họ tay phải bịt mũi mà tiến vào, địa thế lúc lên cao lúc xuống thấp, lúc rộng hẹp khác nhau, khi thì thấy đất lở nhưng có đoạn lại trơn ướt, qua chừng nửa tiếng đồng hồ thì dộng đạo bỗng mở rộng ra, nhưng cuối đường bỗng bị một vách núi chặn ngăn.

Đồng Thiên Kỳ khựng người đứng lại, nhưng ngẫm nghĩ nếu đã là động đạo thì phải có lối thông, khả năng đây là một động môn điều khiển bằng cơ quan bí mật.

Nghĩ rồi chàng đến bên vách đá quan sát một hồi, quả nhiên tìm thấy một chiếc vòng sắt đã rỉ, liền cầm lấy nó dùng sức kéo mạnh một cái.

Sau một loạt tiếng động ì ầm, cả vách đá to lớn khổng lồ được treo lên cao để ló ra một đường ngầm rộng rãi.

Hai người vọt qua khỏi cửa hang, Đồng Thiên Kỳ điều khiển cho cửa hang đóng lại rồi bỗng rút kiếm chém đứt dây xích điều khiển.

Bạch Vân Phụng chau mày liễu hỏi:

- Sao chàng làm vậy?

- À, ta trước hết chặn một đường rút bí mật của Cung Hồ quỷ tẩu.

Hai người tiếp tục đi theo đường hầm, đường ngoằn ngoèo khúc khuỷu, không biết đi qua bao nhiêu lâu bỗng trước mặt họ là một bậc cấp lên cao.

Hai người cẩn thận theo lên hết bậc thang thì trước mặt bỗng sáng ra, một khoảng động cao sáng rộng rãi được trải ra trước mắt, bốn phía đèn đuốc sáng trưng.

Đồng Thiên Kỳ đưa mắt quét nhìn đã phát hiện ra ngay ở giữa là chín chiếc Cửu đỉnh.

Mười hai tên võ sĩ tay chấp binh khí đi rảo tuần tra rất nghiêm ngặt, khi vừa thấy cuối đường hầm có bóng người xuất hiện, bốn tên gần nhất liền nhảy đến quát hỏi:

- Ai? đến đây làm gì?

- Đến lấy mạng các ngươi!

Đồng Thiên Kỳ mặt đầy sát khí, miệng vừa nói tay vung lên chiêu đầu "Tiềm Long sơ động" chỉ thấy bốn gã võ sĩ vung đao nhảy đến chưa kịp ra chiêu đã nhận lấy một chưởng rú lên văng ra đất chết tốt.

Bấy giờ đã nghe những tiếng la lên thất thanh:

- A! Huyết Kiếp Thủ Đồng Thiên Kỳ!

- Đồng Thiên Kỳ!

Đồng Thiên Kỳ cười gằn:

- Phải, cánh tay Huyết kiếp Thủ đã vươn đến đây, các ngươi ngũ bộ tiên huyết.

Dứt lời lại thêm một chưởng thứ hai "Long phi vân tùng" chỉ thấy trong không trung ẩn hiện hình bàn long như vân như vũ ụp đến tám gã đại hán còn lại...

Hồi 87 - Nhất Thời Sơ Ý Rơi Bẫy Địch

Chính trong tiếng rú thảm của tám tên đại hán, Đồng Thiên Kỳ thân hình đã phi lên đứng trên một trong tám chiếc hòm gỗ, chàng vừa định mở một hòm ra xem thì đột nhiên phía động môn một tiếng quát lớn:

- Ai? To gan xâm nhạp vào nơi tàng chứa Cửu đỉnh?

Chỉ thấy xuất hiện ở động khâu hai lão già vận hồng y, mặt mày hung dữ, Đồng Thiên Kỳ quét mắt nhìn rồi nói:

- Nhị vị muốn gì?

Lão già đứng bên trái tức giận nạt lớn:

- Câu này ta phải hỏi tiểu tử ngươi, nói nhanh.. Đồng Thiên Kỳ nhún vai cười nhạt:

- Hai vị không biết thì càng tốt, nếu ta nói ra tính danh chỉ sợ hai vị hối hận.

Lão già bên phải cười lên hắc hắc khiến bộ râu rung mạnh:

- Tiểu tử, ngươi thật cuồng ngạo đấy, chẳng lẽ ngươi là Đồng Thiên Kỳ!

- Ngươi đoán đúng, hiện tại thì hai ngươi ra đi!

Lão già bên phải nghe vậy thì giật thót mình, dướn người hỏi lại:

- Gì? Ngươi là... Huyết Kiếp Thủ Đồng Thiên Kỳ?

- Không sai, mau báo tính danh đi?

Lão già bên trái thấy thần thái của chàng trầm tĩnh ngạo nghễ thì đã có phần tin, vả lại khi quét mắt nhìn thấy mười hai gã võ sĩ nằm chết lăn lóc thì càng tin hơn. Bấy giờ cố trấn tĩnh, mạnh dạng nói:

- Bọn lão phu là người trên Thần Lực đảo Nam Hải!

- A, thì ra là Nam Hải phái!

Đồng Thiên Kỳ có chút hơi bất ngờ.

Bạch Vân Phụng bỗng chen vào nói:

- Các người còn chưa báo tính danh?

Lão già bên phải tiếp lời đáp:

- Ngươi từng nghe qua uy danh "Chấn Hà ngũ quái" chứ? Lão phu là "Tứ quái".

Hải Anh Đồng Thiên Kỳ chừng như không để ý đến tánh hiệu của lão ta, nói:

- Nam hải không thù không oán với Đồng mỗ, Huyết Kiếp Thủ lu tình lần này, nhị vị cứ tự nhiên đi cho!

"Tứ Quái" Hải Anh bỗng cười ngất lên tràng dài:

- Hắc hắc... Tiểu tử ngươi thật lớn mồm, dám đuổi bọn lão phu đi!

- Ồ, vậy các người định thế nào đây? Hay định tự thân Đồng mỗ tiễn chân?

"Tứ Quái " Hải Anh ngưng tiếng cười, nói ngay:

- Bọn lão phu phải mang chín chiếc hòm gỗ kia đi!

- Hừ vậy thì phải còn xem nhị vị đủ bản lĩnh không?

Lão già bên phải là "Ngũ Quái" Hải Hùng nghe vậy thì tức giận thét lên:

- Vậy thì ngươi coi đây, đủ bản lĩnh hay không?

Dứt lời song chưởng vung lên, hai cổ kình phong dữ dội như thiên sơn áp đảo cuồn cuộn đến người Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt một tiếng, rít lên:

- Thử nếm Tiềm Long chưởng này...

Trong tiếng quát hữu chưởng tung chiêu "Tiềm Long sơ động" thoạt trông nhu nhược vô lực nhưng khi chạm phải luồng kình phong hung mãnh của đối phương thì uy lực phát tác kinh người.

" Bình" một tiếng, cả hang động rộng lớn như vậy mà tựa hồ như rung động mạnh, "Ngũ Quái" Hải Hùng thét dài một tiếng, cả người văng ngược về sau có đến tám trượng, rơi phịch trên đất chết tốt.

"Tứ quái" Hải Anh vừa thấy vậy biết mình không phải là đối thủ của Đồng Thiên Kỳ rồi quay người chuyển thân định đánh bài tẩu, nhưng Bạch Vân Phụng đã thét lớn:

- Lão cẩu, chạy đâu cho thoát!

"Vù" một tiếng, một chưởng đánh ra nhanh không tưởng.

"Tứ Quái" Hải Anh vừa chạy được mấy bước thấy nguy liền quay người đưa chưởng lên chống đỡ, bình một tiếng cả người lão văng lộn ra mấy vòng.

Vừa khéo lúc ấy từ động môn lại xuất hiện hai bóng người, một người kịp đón lấy người "Tứ Quái" Hải Anh bị thương không nặng lắm, dậm chân tức giận la lên:

- Á, đại ca, nhị ca, hai anh đến vừa khéo, lão ngũ đã bị hắn giết rồi.

Một lão già người gầy như que củi, vênh mỏ diều lên tức giận quát:

- Bọn chúng là ai?

"Tứ Quái" Hải Anh nói:

- Huyết Kiếp Thủ Đồng Thiên Kỳ.

Lão già gầy như que củi kia chính là "Đại Quái" Hải Cương, nghe vậy thì kinh ngạc la lên:

- Đồng Thiên Kỳ ư?...

Lão ta trầm mặc giây lát, đột nhiên sấn lên ba bước nói:

- Ngươi là Đồng Thiên Kỳ sao?

Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng:

- Chẳng lẽ ngươi không tin?

"Đại Quái" Hải Cương nói:

- Phải chăng khi ở Vạn hoa Cốc, ngươi giết chết thiếu gia chúng ta là Thời Thường Vũ?

Đồng Thiên Kỳ thản nhiên nói:

- Hung thủ phải nói chính xác là Vu Hồi Kiếm, người của Nhật Nguyệt Bang.

"Đại Quái" Hải Cương gật đầu nói tiếp:

- Điều này thì ta biết, thế nhưng ngươi cũng cần phải nói cho công bằng.

- Hừ, Đồng mỗ xưa nay cư xử đều công bằng, không có gì phải lẫn tránh.

"Đại Quái" Hải Cương tức giận "hừ" một tiếng lạnh giọng nói:

- Tiểu tử, ngươi thật cuồng ngạo, thế nhưng hiện tại chúng ta không có nhiều lời cùng ngươi, ngươi mau đem mấy đồ vật trong chín chiếc hòm kia đưa đây!

- Ủa, sao các người không tự đến đây mà lấy?

"Nhị Quái" Hải Đường đại nộ, nói:

- Ngươi nghĩ chúng ta không dám hẳn?

Đồng Thiên Kỳ cười khinh thị;:

- Chỉ cần đến gần đây một bước là bỏ mạng.

"Nhị Quái" Hải Đường tức giận thét lên:

- Tiểu tử, ngươi xem đây!

Dứt lời cả người lão ta đã bổ nhào đến bằng một chưởng mạnh kinh người.

Đồng Thiên Kỳ lần nữa vung tay lên phát chiêu "Tiềm Long sơ động" chỉ một chưởng này cũng đủ đẩy bật "Nhị Quái" Hải Đường văng ngược lại, lão ta cố gượng lắm mới không ngã rồi trên đất thế nhưng không nén nổi khí huyết thượng, phún ra một bụm máu tươi miệng la lảm nhảm:

- Tiềm Long Chưởng!

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Ngươi tiếp nổi một chưởng Tiềm Long Thần Công mà bỏ mạng kể ra công lực cũng khá đấy.

"Đại quái" Hải Cương tợ hồ như không biết sợ tiềm Long Chưởng, thấy lão đệ mình trúng thương, tức giận thét lớn:

- Tiểu cẩu, lão phu tiếp ngươi một chiêu!

Hai tay lão theo tiếng quát múa lên một vòng rồi phát chưởng, chỉ nghe kình phong vu vu rít lên bên tai, đủ thấy người này công lực bất phàm.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Chỉ e ngươi tiếp không qua một chiêu!

Chỉ thấy tay phải chàng vung lên phát chiêu thứ hai "Phi Long tiếp vận, "Bình".

một. tiếng, lão đại Hải Cương cũng chịu chung một số phận như lão đệ của mình văng ngược ra ngoài.

Tiềm Long Chưởng, bọn họ tuy lịch duyệt giang hồ thường nghe truyền thuyết nhiều về nó nhưng chưa từng tận mắt chứng kiến, máu giang hồ nổi lên nên mới lao vào như thiêu thân như vậy. Lúc này đã tự thể hồi được sức mạnh của Tiềm Long Chưởng thì cả ba lão già mặt tái xanh không còn giọt máu.

Lão đại căn bản vừa tự đại vừa coi thường, lúc này trúng một chưởng đã biết mùi, bèn hớt hãi la lớn:

- Lão nhị, lão tứ, mau chạy!

Người lão còn lảo đảo trên đất sau chưởng vừa rồi, vừa la lớn vừa tung người chạy trở ra hướng động môn.

Bạch Vân Phụng thấy ba lão già bỏ chạy thì định truy theo nhưng Đồng Thiên Kỳ đã cản lại:

- Vân Phụng, không cần đuổi theo.

- Tại sao?

Bạch Vân Phụng khựng người đứng lại ngơ ngác hỏi:

- Đến đây, chúng ta trước hết mở chín chiếc hòm này ra chiêm ngưỡng Cửu đỉnh!

Vừa nói chàng vừa hí hửng mở lấy chiếc hòm gần nhất, đột nhiên là lên thất thanh:

- Chết rồi!

Nghe tiếng la của Đồng Thiên Kỳ, Vân Phụng chạy lại bên cạnh đứng nhìn vào trong hòm thì nào thấy Cửu đỉnh gì đâu, mà chỉ là một khối đá xanh. Đến cẩn thận như Đồng Thiên Kỳ nhưng lần này cũng bị mắc mưu địch nhân, chàng đã sơ suất vội vàng dấn thân vào thám thính Thông thiên động.

Vân Phụng trong cơn kinh ngạc cũng vội vàng chạy mở tám chiếc hòm kia thì đều là đá xanh, tuyệt nhiên chẳng thấy dấu tích Cửu đỉnh nào!

Bạch Vân Phụng tức anh ách dầm chân la lối nhưng liền bị Đồng Thiên Kỳ giữ lại, nói gấp qua hơi thở dồn dập:

- Mau chạy!

Bạch Vân Phụng như sực tỉnh, hai người thân pháp cực nhanh vụt ra hướng cửa hang như lưu tinh, vậy mà đáng tiếc vẫn chậm một bước...

"Rầm... rầm..." mấy tiếng, cửa hang lập tức bị một bức tường đá đổ xuống chắn ngang lại.

Đồng Thiên Kỳ lanh trí, vội kéo tay Vân Phụng thoái lui!

Bọn họ hành dộng rất nhanh, nhưng chỉ vừa nhấc chân thì phía sau cũng đã thấy một khối đá xanh đổ xuống chắn mất lối, tiếp đó trong động như rung lên vì những tiếng đá đổ xuống rầm rầm, phút chốc xung quanh bọn họ bốn phương tám hướng đều là những hức tường đá cao ngất, vây lại thành một thạch ngục rộng chưa đầy trượng vuông.

Bạch Vân Phụng người nhạy cảm mau bi quan thút thít nói:

- Thiên Kỳ, lẽ ra em không nên bảo chàng đến thám thính Thông thiên động này.

Đồng Thiên Kỳ mắt lạnh lùng đưa nhìn quanh tám bức tường đá, tuyệt nhiên không lên tiếng đáp nàng nửa câu.

Cử chỉ thái độ này của chàng bất giác khiến Bạch Vân Phụng chua xót, nàng bật khóc lên thành tiếng:

- Thiên Kỳ, chàng hận em...

Đồng Thiên Kỳ trầm giọng cắt lời:

- Đừng nói nhảm, hiện tại trước mắt cần nhất là tự cứu mình ra khỏi đây, ta hận nàng ích gì?

Vừa nói đến đó, đột nhiên trong nhãn tuyến của chàng nhận ra một khối đá lớn khác từ trên không rơi xuống, chàng vừa kéo nàng vừa thốt:

- Lui!

Tuy thét vậy, nhưng chàng thừa biết có muốn chạy cũng chẳng biết chạy đâu!

Thực tế, bọn họ như bị nhốt trong một cái giếng đá hình bát quái phiến đá từ trên rơi xuống vừa khéo lớn bằng miệng giếng thì cho dù bọn họ luyện được thuật ép xác thì cũng vô phương tránh né. Chỉ có điều phiến đá rơi xuống tốc độ rất chậm, đủ thấy bên trong tất có người điều khiển.

Khi thấy phiến đá lớn đã ép xuống đến đầu, chỉ còn cách vận chân lực nâng đỡ chống cự lại, thế nhưng phiến đá nặng có đến hàng vạn cân, vẫn từ từ áp mạnh xuống, phút chốc chàng cảm thấy lhi tay ê ẩm.

Mồ hôi lạnh trên đầu thoát ra, sức lực gần như sắp cạn kiệt!

Cả hai chống đỡ một hồi thấy không còn đủ sức, bất giác chân họ chùng dần xuống.

Đồng Thiên Kỳ bình sinh cuồng ngạo bất khuất, cho nên trong tình thể này vẫn ra sức chống đỡ, tuyệt nhiên không thốt lên một tiếng.

Thế nhưng Bạch Vân Phụng thân nhi nữ dầu sao kiên định không bằng chàng, nàng mồ hôi như tắm, nói qua hơi thở dồn dập:

- Thiên Kỳ, chúng ta vậy là hết...

Lời nàng chưa dứt, đột nhiên từ trên đầu vọng xuống giọng một lão già:

- Ha ha hạ.. Không sai, các người hôm nay có trăm mạng cũng không còn, trừ phi đáp ứng một yêu cầu của lão phu!

Đồng Thiên Kỳ mặt đỏ rần lên vừa dốc toàn sức, tuy sinh tử chỉ còn nằm trong kẽ tóc nhưng ngạo khí vẫn còn:

- Ngươi là ai?

- Ha ha hạ.. Lão phu chính là "Cung Hồ quỷ tẩu" Bùi Lâm.

- Hừ, ngươi có điều kiện gì, nếu cần Đồng mỗ tha mạng thì có thể thương lượng Cung Hồ Quỷ Tẩu gằn giọng:

- Tiểu cẩu, chết đến nơi mà còn cuồng ngạo - Quỷ Tẩu, ngươi còn chưa nói ra điều kiện - Ồ, chỉ cần trao ra Long thủ kiếm phổ trên người ngươi thì có thể đổi lấy mạng ngươi đấy!

Đồng Thiên Kỳ im lặng, phiến đá vẫn tiếp tục áp xuống từng thốn.

Cung Hồ Quỷ Tẩu đột nhiên phát ra tràng cười dài như quỷ sứ:

- Hắc hắc... hắc hắc... hắc hắc...

Đồng Thiên Kỳ bấy giờ lợi dụng một khe hở nhỏ đưa mắt nhìn lên mới nhận ra khuôn mặt của Cung Hồ Quỷ Tẩu, chỉ là một lão già mặt choắc miệng hú, mũi khoằm râu ba chòm trông vô cùng nham hiểm.

Nhìn thấy người lão ta, mà còn nghe tiếng cười nham hiểm âm trầm quái dị này nữa thì người lớn gan nhất cũng e phải kinh tâm động phách.

Phiến đá vẫn không ngừng đè xuống xem ra Đồng Thiên Kỳ sắp bị khuất phục, bởi vì thế tấn của chàng chống đỡ lại phiến đá đã thấy càng lúc càng thấp xuống, hai chân bạnh ra thành hình chừ bát.

Hơi thở của chàng như nghẽn lại, khí huyết thì như ngưng lưu thông, đầu óc ù lên như một khối đá khác đang đè nặng trong đầu!

Lần này thì quả thực chàng tuyệt vọng, tử thần tợ hồ như đưa tay chiếu gọi linh hồn họ.

Tuyệt vọng!

Đau đớn!

Căm phẫn!

Bao chuyện quá khứ, cừu hận tân cừu, lần lượt hiện lên như in trong đầu chàng!

Đã thấy cả người chàng gần như không còn là đứng nữa, phải nói chính xác là ngồi xuống trong thế trụ tấn!

- Dừng!

Đột nhiên giọng Cung Hồ Quỷ Tẩu vang lên ra lệnh, phiến đá bấy giờ mới ngừng đè xuống.

Đồng Thiên Kỳ lúc ấy lưới có thời gian kịp nhìn qua khe đá nhận ra đứng ở bên cạnh động khẩu là một gã hắc y hán tử tay nắm chặt một sợi xích dài, nghĩ hắn là người điều khiển cơ quan Giọng Cung Hồ Quỷ Tẩu âm trầm lại vang lên:

- Đồng Thiên Kỳ ngươi nghĩ kỹ rồi chứ?

Đồng Thiên Kỳ khẳng khái đáp ngay:

- Đã nghĩ từ sớm kia!

- Đáp ứng điều kiện của ta chứ?

- Ngược lại, Đồng mỗ chết cũng không khuất phục!

Cung Hồ Quỷ Tẩu tức tím gan thét lớn.

- Tiểu tử, ngươi không chấp nhận!?

- Phế ngôn, nhiều lời vô ích?.

- Hừ, vậy là ngươi đã quyết chết!

- Giả sử ta hôm nay không chiến thì thật bất hạnh cho ngươi và Cung hồ bảo này, tất cả phải tắm máu!

Cung hồ Qùy Tẩu nghe vậy thì càng tức giận:

- Tiếp! Đè chết hắn cho tạ..

Chính tại lúc lệnh vừa phát ra chưa hết, thì bỗng một tiếng thét dài, rồi một bóng người vọt vào động môn, người hiện chưởng tới nhằm trúng gã hán tử tay nắm dây xích.

"Bốp" một tiếng khô khốc, gã đại hán lĩnh trọn một chưởng chết không kíp ngáp.

Người kia liền nắm lấy dây xích dùng sức kéo mạnh một cái, đột nhiên "Rầm rầm....." mấy tiếng vang lên, phiến đá trên đầu bọn Đồng Thiên Kỳ lập tức nâng cao lên một xích, vừa thấy thế Đồng Thiên Kỳ thở phào nhẹ cả người, chàng nghiêng đầu nhìn người yêu lúc này mặt mày bơ phờ, mày hoa ủ rủ gượng cười ghé dầu nhìn lên chàng đã nhận ra vị cứu tinh kia chính là Toàn Phong Cái.

Lúc này Toàn Phong Cái tiếp tục kéo giây xích điều khiển phiến đá cao lên, đột nhiên một giọng như phèn la vỡ vang lên:

- Lão ăn mày, ngươi dám đến phá đám!

Chỉ nghe bên ngoài tiếng chưởng phong chạm nhau ầm ầm, đủ biết Toàn Phong Cái đang đối địch. Chỉ nghe Toàn Phong Cái tức giận thét:

- Cút!

Bình... bình...

Đồng Thiên Kỳ đang lo không biết Toàn Phong Cái đối đầu với ai, nhưng cười thấy lối đánh cấp bách cũng đủ hiểu lão muốn chóng kết liễu đối phương để còn cứu lấy mình.

Sau mấy chưởng chỉ nghe một tiếng hét thảm, rồi chưởng phong im lặng, trên đầu dã thấy phiến đá tiếp tục được nâng lên.

Bỗng nghe tiếng cười gằn của Cung Hồ Quỷ Tẩu:

- Ăn mày già, lão phu không ngờ Toàn Phong Cái ngươi lại tái xuất giang hồ, hẳn võ công tạo chỉ thâm hậu hơn năm xưa nhiều?

Toàn Phong Cái cười ha hả:

- Quỷ Tẩu, ngươi chớ lắm lời, muốn biết thì mau hạ thủ!

Cung Hồ Quỷ Tẩu "hừ" một tiếng nói:

- Vậy thì để ta thử xem xem!

Tiếp theo lời, lão vung chưởng đánh tới một chưởng thế như ba đào đại hải.

Toàn Phong Cái đành phải dương chưởng nghênh tiếp, sau mấy chiêu lão phải giữ vị trí thủ bộ sợi dây xích.

Nếu luận võ công thì Cung Hồ Quái Tẩu phải kém hơn Toàn Phong Cái một bực có điều lúc này Toàn Phong Cái tinh thần không được tập trung vì đang lo cho bọn Đồng Thiên Kỳ, cho nên để mất tiên cơ.

Cung Hồ Quỷ Tẩu nắm dược điểm này không bỏ lỡ thời cơ tấn công liên tục, một chưởng từ sau đánh tới khiến Toàn phong Cái đành phải quay người tiếp chiêu.

Sau một chưởng thứ ba, cả người Toàn Phong Cái bị đẩy lùi một trượng, nhưng Cung Hồ Quỷ Tẩu cũng bị đánh văng ngược về sau hai bước, lão ta cười ngất nham hiểm nói:

- Lão ăn mày hôi hám, ngày hôm nay ngươi phải trả giá!

Dứt lời lão hung mãnh vung luôn song chưởng dồn hết thập thành công lực đánh tới.

Toàn Phong Cái lúc này trên người đã thọ thương, người còn đứng chưa vững thì đã thấy chưởng kình đến ào ào, thoạt xem có lẽ lão ta phải táng mạng dưới tay của Cung Hồ Quỷ Tẩu.

Chính tại lúc ngàn cân treo sợi tóc này, đột nhiên nghe một tiếng quát lớn:

- Lão tặc, chớ vội đắc ý!

Tiếng phát là chưởng tưới, Cung Hồ Quỷ Tẩu công địch đã gấp mà tự bảo toàn tính mạng lại gấp hơn, song chưởng đánh tới đành phải chuyển hướng vung lên không trung nghênh tiếp.

"Bình, bình" hai tiếng, cả người Cung Hồ Quỷ Tẩu loạng choạng trụ không vững thoái liền về sau mấy bước:

Người kia cũng nhân lúc ấy đáp xuống cách đối phương ngoài bảy xích.

Toàn Phong Cái ngạc nhiên không biết nhân vật nào xuất hiện kịp lúc cứu mình mà lại có võ công cao thâm như vậy khi vừa nhìn lại thì reo lên:

- Nhan đảo chủ...

Đồng Thiên Kỳ vừa nghe vậy thì giật mình không ngờ người vừa xuất hiện lại là đảo chủ Vạn Thánh Đảo, Nhan Kiếm Long.

Bấy giờ thấy Cung Hồ Quỷ Tẩu sấn lên mấy bước, thét lớn:

- Nhan đảo chủ, Cung Hồ bảo chúng ta với người có hiềm khích gì chứ?

Nhan Kiếm Long "hừ" một tiếng lạnh lùng, nói:

- Nhưng ta với Nhật Nguyệt Bang thì có mối thù!

Cung hồ Quỷ Tẩu thét lớn:

- Nhan Kiếm Long, biết thức thời mới là tuấn kiệt, ngươi chớ nên gây thêm cường địch.

Nhan Kiếm Long dứt khoát.

- Họ Bùi, chớ nhiều lời, lấy công phu một phen phân cao hạ!

Nói rồi lão quay nhìn Toàn Phong Cái tiếp:

- Lão hóa tử, nhanh đi cứu người, lão quỷ đầu này để ta thanh toán.

Toàn Phong Cái vội mừng nói:

- Vậy thì phiền đến Đảo chủ!

Dứt lời lão định chạy đến cứu bọn Đồng Thiên Kỳ tiếp.

Đột nhiên có tiếng quát lớn:.

- Lão ăn mày hôi hám, ngươi chạy được à?

Trong tiếng thét đã thấy hai bóng người tiếp nhau xuất hiện, đây chính là nhị Hộ pháp của Nhật Nguyệt Bang, niên kỷ đều trên dưới ngũ tuần.

Vừa vọt đến là liên tục ra chiêu vây lại tấn công Toàn Phong Cái, cả hai chiêu thức thâm hậu mà lại ăn ý với nhau, cho nên chưa đầy mười chiêu đã bức Toàn Phong Cái vào thế lúng túng.

Bên này vạn thánh Đảo chủ Nhan Kiếm Long và Cung Hồ Quỷ Tẩu tạo thành trận đấu khác, lần này thì Cung Hồ Quỷ Tẩu chiêu thức bí hiểm, dần dần bức thoái Nhan Kiếm Long.

Lúc này đám thuộc hạ Nhật nguyệt Bang đã vây lại khá đông, bao nhiêu cặp mắt chăm chú vào hai trận đấu, bọn chúng cảm thấy hứng khởi reo hò lên khi thấy thượng cấp của chúng đắc thủ. Toàn trường tợ hồ như quên mất Đồng Thiên Kỳ và Bạch Vân phụng đang bị giam khốn trong thạch tỉnh.

Khối đá giờ đây tuy đã được kéo lên cao, bọn Đồng Thiên Kỳ tuy không còn thống khổ như lúc nãy, thế nhưng nguy cơ khối cương thạch kia rơi xuống lúc nào cũng không thể lường trước được.

Vừa lúc ấy đột nhiên nghe Toàn Phong Cái rú dài một tiếng, liếc mắt qua khe hở chỉ thấy lão ta vừa trúng một chiêu của đối phương, miệng phún ra một bụm máu tươi.

Giọng một gã hộ pháp cười lên cuồng ngạo:

- Hắc hắc.. Toàn Phong Cái một đời vang thiên hạ, hôm nay cùng phải quy tiên!

Vừa dứt lời gã vung chưởng lên định tấn công. Vạn Thánh đảo chủ Nhan Kiếm Long đang đánh nhau thấy Toàn phong Cái gặp nguy thì la lớn:

- Tư ư Không huynh đệ, mau ra tay!

Lập tức nghe đúng tiếng của Tà Bốc Tư Không Linh vọng lại:

- Ta đến đây!

Tiếng chưa dứt đã thấy bóng Tư Không Linh lướt đến nhanh như chớp.

Gã hộ pháp thứ hai thấy có kẻ nhảy vào vòng chiến thì thét lớn một tiếng lao ra chặn lại, thế nhưng đúng lúc ấy thì từ phía sau Huyết Phán Lãnh Vân Tiêu xuất hiện, một chưởng ập đến đúng thượng bộ của gã ta.

"Bình" một tiếng gã Hộ pháp tợ hồ như không ngờ còn có người tập hậu, "á..." lên một tiếng, cả người văng ập xuống đất, máu hộc ra đầy miệng. Toàn Phong Cái kể như được cứu thoát trong đường tơ kẽ tóc.

Cung Hồ Quỷ tẩu thấy vậy thì tức giận tím gan, nghiến răng hạ lệnh:

- Thập Nhị phân đàn chủ!

- Có chúng đệ tử!

Cung Hồ Quỷ Tẩu tợ hồ như điểm tướng duyệt binh, lớn giọng quát:

- Nhị tôn giá, Tứ đại hộ pháp, mọi người cùng nhất tề xông lên, quyết không để một tên nào thoát khỏi Cung Hồ bảo này!

Quần ma đồng thanh "dạ " ran một tiếng, Cung Hồ quỷ tẩu gầm lên:

- Sát!

Bấy giờ quần ma toàn bộ ra tay..

Nên biết cũng tại vào lúc này, từ một chân vách núi khác trên Cung hồ bảo xuất hiện ba bóng người một nam hai nữ. Bọn họ chính là "Thập điện truy hồn y" và Hoa Ngọc Phụng, Mai Phụng Linh Trên trường đấu, Cung Hồ Quỷ Tẩu vòng tay quan sát với nụ cười đắc chí trên môi, một lúc lão ta bỗng như sực nhớ đến Đồng Thiên Kỳ còn đang bị nhốt trong thạch tỉnh, ánh mắt lóe lên tia nhìn độc ác. hắn thấp giọng hạ lệnh:

- Mau điều khiển cho tấm cương thạch rơi xuống đè chết Đồng Thiên Kỳ đi!

Lãnh Diện Thần Hồ, một trong Nhị tôn giả ứng thanh nói:

- Bảo chủ yên tâm, chuyện này cứ để cho tôi!

Dứt lời lập tức tung người nhảy vọt đến bên sợi dây xích.

Tay lão còn chưa kịp nắm lấy sợi xích, bỗng hai bóng người một lão một thiếu như trên trời rơi xuống, lão nhân chính là "Địa Sát Lệnh chủ" Thạch Tùng Linh, thiếu niên chính là tiểu hành khất.

Tiểu hành khất vừa xuất hiện trước tiên, bắt gặp sư phụ của mình nằm trên đất liền bước tưới gào lên hỏi:

- Lão gia gia, sao lại nằm vậy?

Bên kia Thạch Tùng Linh đã đến trước mặt Lãnh Diện Thần, cười gằn:

- Tiểu cẩu, ngươi muốn chết!

Lời xuất là chưởng tới, Lãnh Diện Thần không ngờ trong động còn có người khác, khi quay người lại thì đã thấy chưởng phong như cuồng mãnh đến trước ngực, đành miễn cưỡng giơ song chưởng lên nghênh tiếp. Một chưởng của "Địa Sát Lệnh chủ".

Thạch Tùng Linh thực ít có người đỡ nổi chứ đừng nói đến một gã tôn giả. Lãnh Diện Thần còn chưa kịp định thần thì một chưởng đã đến trước ngực, chỉ kịp vung chưởng lên, nhưng "bình" một tiếng, cả người đã như quả cầu lăn nhào về sau mấy vòng.

Địa Sát Lệnh chủ xưa nay có tiếng ra tay tàn độc, đối phương chưa kịp đứng lên đã phải nhận tiếp của lão một chưởng thứ hai, lần này cả người Lãnh Diện Thần tung lên cao với vòi máu tươi xối xả, rơi bịch trên đất hồn quy chín suối.

Địa Sát Lệnh chủ đắc thủ, vừa nhảy đến bên giây xích, nhưng lập tức bị Cung Hồ Quỷ Tẩu cản lại thét lớn:

- Thạch Tùng Linh, ngươi mà cũng chen chân vào vũng trọc thủy này?

Địa Sát Lệnh chủ đảo mắt nhìn quanh toàn trường một vòng, trầm giọng hỏi:

- Tại sao lại không được chứ?

Cung Hồ Quỷ Tẩu nói:

- Ngươi chẳng lẽ đổi quan niệm trước đây, quên rằng đất ở trên trời?

Địa Sát lệnh chủ hiểu ra, cười ha hả nói:

- Đã thay đổi rồi, trời mãi vẫn là ở trên đất chứ!

- Hừ, theo lão phu thấy, tốt nhất ngươi nên rời khỏi đây.

- Ha ha hạ.. Vậy mà bổn lệnh chủ lại nghĩ ngươi cần phải chết.

Cung Hồ Quỷ Tẩu "hừ" một tiếng đầy tức giận:

- Lão phu xưa nay không nói hai lời!

Địa Sát Lệnh chủ lại cười lên kha khả:

- Bổn Lệnh chủ ngôn xuất như sơn!

Hồi 88 - Phong Vân Cuồng Tập Vân Hồ Bảo

Cung Hồ Quỷ Tẩu thấy Địa Sát Lệnh chủ không chịu nhượng lui tức giận nói:

- Thạch Tùng Linh, ngươi chớ cho rằng lão phu bợ ngươi!

Địa Sát Lệnh chủ cười lên ha hả nói:

- Ngươi không sợ ta thì sao chứ, muốn thì ra tay đi!

Lão nói là làm ngay, Địa Sát Lệnh chủ xưa nay là nhân vật thành danh nhất nhì trong võ lâm cho nên Cung Hồ Quỷ Tẩu nào dám khinh thường. Vừa thấy đối phương sấn tới vung chưởng, thì lão ta cũng vung liền song chưởng lên chống đỡ.

Lại nói, lúc này trong góc động tối lại có một bóng nữ nhân khác vọt ra, chừng như đã có tính toán trong đầu, người ấy vọt đến bên dây xích.

Nào ngờ đúng khi người ấy ra tay chưa kịp chạm vào dây xích thì đã thấy có một bàn tay khác nhanh hơn chộp giằng lấy sợi dây, người kia la lên:

- Ai?

Người vừa chộp dây xích chừng như hơi ngạc nhiên nói:

- Ái "Vạn Hoa Cốc" Xuân Đào đường chủ cũng đến đây tham dự cuộc chơi?

Thì ra nữ nhân kia chính là một trong bốn vị Đường chủ của Vạn Hoa Cốc, Xuân Đào đường chủ tức giận ré lên the thé:

- Thì ra tôn giá là Tư Không lão đại trong Trung nguyên Tam Tà, chẳng phải người cũng đến đây tham gia đó sao?

Tà Bốc u Không Linh cười nhạt nói:

- Đúng, nhưng không nên để rơi vào vòng vây của bọn chúng, phải khổ không nhỉ?

Lúc này Vạn Thánh Đảo chủ Nhan Kiếm Long đấu nhau với hai lão đàn chủ, "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh thì đấu với một lão tôn giả, Huyết Phán Lãnh Vân Tiêu thì quần nhau với một lão Hộ pháp, Địa Sát lệnh chủ thì thi thủ với Cung Hồ Quỷ Tẩu, toàn trường tạo thành một cuộc hỗn chiến.

Phía xa hơn Hoa Ngọc Phụng và Mai Phụng Linh phải đối đầu với Lục gia đàn chủ, chỉ có tiểu hành khất đang chăm sóc cho Toàn Phong Cái.

Tà Bốc Tư Không Linh và Xuân Đào đường chủ Hoàng Tam Nương gườm nhau một lúc, Hoàng Tam Nương thé giọng hỏi:

- Tà Bốc, thực ra ngươi định làm gì chứ?

Tà Bốc cười cười hỏi lại:

- Vậy ngươi cũng định làm gì?

Đương nhiên Hoàng Tam Nương không hiểu rằng Tà Bốc đang muốn cứu bọn Đồng Thiên Kỳ lên, khi ấy nói:

- Chuyện của tay không liên can gì đến ngươi?

- Ồ, vậy thì ta cũng có chuyện của ta, không liên can gì đến bà!

Hoàng Tam Nương quắc mắt đanh giọng:

- Xem ra chúng ta phải đối đầu với nhau đấy?

Tà Bốc cười nhạt nói:

- Đối đầu thì đã sao chứ? Đằng nào thì bà cũng không còn cơ hội nắm được dây xích này đâu?

- Hừ, vậy thì bà cho ngươi nếm mùi!

Dứt lời, chưởng tung nhanh như chớp.

Khoảng cách giữa bọn họ rất ngắn, nên chưởng ra là đến người rồi.

Tà Bốc thực ra trong lòng đã tính trước đối phương sẽ ra tay, cho nên khi vừa nghe tiếng đối phương định ra chiêu là đã ngầm vận công lực vào hữu chưởng vung lên nghênh tiếp.

"Bình..." hai bóng người dội ngược lại hai hướng, chưa phân thắng phụ, thế nhưng Tà Bốc lúc này tay đã buông khỏi sợi dây, kể như Hoàng Tam Nương có phần hơn.

Tà Bốc cười gằn nói:

- Con mẹ kia, xem lại ngươi chẳng có chút đạo hạnh nào?

Hoàng Tam Nương tức giận ré lên:

- Tà Bốc ngươi thật hồ đồ! Đúng là lão thối khắm mất nết.

Hai bên miệng chửi tay đánh, chốc lát tạo thành một trận đấu khác vô cùng ngoạn Bấy giờ, trong Thông thiên động lập tức trở thành một trường đấu ác liệt, càng lúc càng tàn khốc, không ai ra tay lưu tình. Chưởng chỉ vù vù kiếm phong rít lên, nhưng qua cả trăm chiêu mà vẫn chưa phân định rõ ai thắng ai thua.

Chỉ có một điều thấy rõ là song phương đấu vẫn đấu nhưng không lúc nào tranh cơ hội để vọt đến gần bên sợi dây xích, người của Vạn Thánh Đảo vừa định phóng đến chiếm lấy sợi dây thì lập tức bị người của Cung hồ bảo xông lên ngăn lại. Người của Cung Hồ bảo định chiếm ưu thế giằng lấy sợi dây thì cũng liền bị người Vạn Thánh Đảo trí mạng chống lại.

Cuộc chiến càng khốc liệt chừng nào thì tính ngoạn mục càng tăng chừng ấy.

Lúc này đột nhiên từ ngoài động khẩu vọt vào một bóng người nhanh như lưu tinh, người này thân hình phóng đến đâu là ở đó thấy có tiếng người rú lên thảm khốc. Đủ thấy công lực sở học

người này tuyệt luân chừng nào.

Chớp mắt, bóng người kia đã vọt đến bên thạch tỉnh, tay chộp lấy sợi dây dễ như chơi.

Bấy giờ đã nhận rõ đó là một lão già vận áo xám, mũi ưng mỏ nhọn, mắt lớn mày thô, đầu tóc rối bời, hàng hậu thế có thể không nhận ra nhân vật này, thế nhưng hàng tiền bối tất đã thận ra lão ta là một trong Ngũ Lão, có ngoại hiệu "Hoàn Hải Vô Địch chưởng" Âm Thiên Hành.

Lão ta khi ấy nắm lấy được sợi dây xích thì chừng như không còn để ý đến đấu trường, chỉ nhìn vào trong cười dài, nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ở dưới ấy thấy thế nào. Chịu được chứ!?

Đồng Thiên Kỳ hơi nghếch đầu lên nhìn qua kẽ hở, hỏi lại:

- Ngươi là ai?

- Hắc hắc... Họ Đồng, ngươi đoán thử xem.

Đồng Thiên Kỳ trầm ngâm giây lát, nói:

- Đầu tóc rối bời, mắt lớn mày thô, mũi ưng mỏ két. A hạ.. Tôn giá hẳn phải là một trong Ngũ Lão- "Hoàn Hải Vô Địch chưởng" Âm Thiên Hành?

Âm Thiên Hành ngửa cổ cười kha khả nói:

- Tiểu hài tử, nhãn lực ngươi khá đấy.

- Đồng mỗ còn đoán ngươi đến đây tất mục đích không tốt?

- Hà, ngươi đoán đúng đấy!

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Ngươi dựa vào Nhật Nguyệt Bang?...

Âm Thiên Hành lắc dầu nói:

- Lần này thì ngươi đoán sai, lão phu chỉ đứng trên Tiềm Long Chưởng mà thôi!

- Ngươi nói vậy là ý thế nào?

Âm Thiên Hành tít mắt cười dài một tràng - Ngươi biết lão phu bình sinh lấy chưởng chấn dương võ lâm, thế nhưng vẫn thua Tiềm Long Chưởng. Chỉ cần ngươi chịu truyền môn Tiềm long Chưởng cho lão phu, thì lão phu sẽ cứu ngươi lần này!

- Ồ.. nếu tại hạ không chấp nhận?

- Vậy thì có biện pháp thứ hai!

- Tôn giá nói thử xem?

Âm Thiên Hành đảo nhanh ánh mắt, nói:

- Ngươi phải quy thuận Nam Hải phái!

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt trong lòng, hỏi lại:

- Giả sử tại hạ cũng không chấp nhận?

Âm Thiên Hành đanh giọng nói:

- Chỉ chọn một trong hai điều kiện đó.

- Hừ, tại hạ đã không chấp nhận thì chẳng cần chọn điều kiện nào cả!

Âm Thiên Hành đột nhiên ngửa mặt cười:

- Hắc hắc... Vậy thì lão phu đành tuyệt tình với ngươi ngay bây giờ.

Đồng Thiên Kỳ khẳng khái nói:

- Có phúc có họa, đã họa thì muốn tránh cũng không được.

- Hừ, tiểu tử chớ làm anh hùng, thực ra ngươi chọn điều kiện nào hử.

Đồng Thiên Kỳ nói như đinh đóng cột:

- Tôn giá không thấy hỏi thêm một câu thừa sao?

Âm Thiên Hành tức giận "hừ" một tiếng, nói:

- Ngươi muốn chết!

Đồng Thiên Kỳ im lặng không nói gì thêm nhưng chàng ngầm vận công lực đề phòng bất trắc.

Âm Thiên Hành không nghe tiếng Đồng Thiên Kỳ trả lời gắt hỏi:

- Hừ, tiểu tử lão phu không tin ngươi luyện thành kim cương bất hoại...

Nói rồi lão từ từ điều khiển sợi dây xích, thế nhưng còn chưa kịp thực hiện thì từ đâu một cổ kình phong ập tới đẩy bật lão ta ra xa hai ba bộ, lão thét toáng lên:

- Kẻ nào?

Một giọng già nua vang lên:

- Bần đạo đã quên cả tính danh, thí chủ hẳn nhớ ra chứ?

Âm Thiên Hành ngưng mục nhìn mới thấy đó là một lão đạo sĩ, đầu đội đạo quang, áo quần lếch thếch, lão kinh ngạc la lên:

- Ngươi... Linh Ẩn... ngươi còn sống Người vừa xuất hiện chính là Linh Ẩn chân nhân, nguyên là chưởng môn phái Côn Luân về sau truy tìm Huyết Kiếp Thủ Vân Không cùng với Toàn Phong Cái. Bọn họ từng gặp nhau qua một lần trên Đào Hoa Đảo, không ngờ hôm nay lại gặp nhau ngay trong Cung Hồ bảo này.

- Ta chưa chết hẳn khiến ngươi run sợ?

Âm Thiên Hành đột nhiên ngửa cổ cười cuồng dại:

- Nào thế được, nhưng ta biết rõ nguyên nhân ngươi đến đây, nào chúng ta thương lượng chứ?

- Thương lượng gì hử?

- Chúng ta tạm thời liên thủ cùng tiến cùng thoái, ta chỉ cần Tiềm Long Chưởng, pho Long Thủ kiếm phổ về phần ngươi, những hận thù năm xưa coi như bỏ hết!

Linh Ẩn đưa mắt nhìn xuống bọn Đồng Thiên Kỳ một cái, rồi cười lớn:

- Ha ha hạ.. Âm lão nhi, ngươi nói hay đấy thế nhưng vì ngươi nghĩ tiểu tử này đã luyện thành Long thủ kiếm pháp, cho nên ăn không ngon ngủ không yên chứ gì?

Âm Thiên Hành mặt biến sắc:

- Linh Ẩn chớ vòng vo nhiều lời, nói một câu, ngươi đồng ý không?

- Hi hi..... ngươi thừa biết trong lòng, sao còn phải hỏi?

- Nói vậy ngươi đồng ý?

- Ngược lại!

Âm Thiên Hành đại nộ, quát lớn:

- Sao? Ngươi...

Linh Ẩn chân nhân không đợi lão ta nói hết câu, tiếp lời ngay:

- Ta muốn xem ngày báo ứng của ngươi!

Dứt lời cả người lão tung đến chộp sợi dậy xích định cứu bọn Đồng Thiên Kỳ, Âm Thiên Hành tức giận thét lên:

- Linh Ẩn, đừng dễ dàng đắc thủ, trước nhi ngươi chưa chịu chấp nhận lời ta thì chớ hòng hành động nổi!

Vừa nói, lão ta cũng lướt người đến không chịu nhường bước Linh Ẩn chân nhân, bấy giờ hai người lại trở thành cặp đấu kỳ phùng địch thủ khác, chớp mắt chưởng chì tương giao đã ngoài mười hiệp, bất phân thắng phụ.

Sự tình cứ diễn biến như vậy, hết nguy đến hiểm khó lường trước nổi khiến bọn Đồng Thiên Kỳ và Bạch Vân Phụng rối cả đầu.

Trong đấu trường tình thế đã có chuyển biến, bên kia Địa Sát Lệnh chủ đấu với Cung Hồ Quỷ Tẩu đã thấy chiếm thượng phong nhưng "Thập Điện Truy Hồn Y" ngược lại bị bức đến quýnh tay quýnh chân chống đở vất vả.

Bên này Vạn Thánh Đảo chủ càng đấu càng thấy đuối sức, hai ví cô nương Hoa Ngọc Phụng và Mai Phụng Linh bị bọn lục gia đàn chủ vây khốn, may vừa lúc này được gã tiểu hành khất nhảy vào tham chiến trợ thủ.

Trận đấu giữa tà Bốc Tư Không Linh và Hoàng Tam Nương thì vẫn vừa đánh vừa chửi nhau om sòm, phía Huyết Phán đấu với một gã đại hộ pháp thì xem chừng vất vả hơn nhiều, công ít lui thì nhiều.

Bấy giờ trong trận của hai vị cô nương, hai nàng đều để hết tâm trí vào sự an nguy của Đồng Thiên Kỳ, cho nên vừa lúc thấy tiểu hành khất nhảy vào trợ thủ, Mai Phụng Linh chợt lóe ra một ý, cả người đang đấu đột nhiên tung cao lên không, khi đối phương còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì, thì cả người nàng tợ cánh én vọt về hướng chiếc dây xích.

Cung Hồ Quỷ Tẩu đấu gần đó, thoáng thấy thì biến sắc, vung một chưởng trí mệnh đẩy lùi Địa Sát Lệnh chủ, đồng thời thét lớn:

- Nha đầu, ngươi muốn chết!

Mai Phụng Linh chẳng thèm để ý đến lão ta, hai tay bám chắc vào sợi dây, rồi dùng lực cộng với sức nặng toàn thân kéo mạnh sợi dây xuống.

"Rầm, rầm..." một loạt tiếng động mạnh chỉ thấy toàn khối đá nhanh chóng nâng lên cao quá thạch tỉnh.

Lại nói Đồng Thiên Kỳ từ lúc nãy tới giờ luôn để tâm tụ khí chờ thời cơ thoát hiểm, khi ấy vừa thấy vậy thì không để lở cơ hội. Chàng tay trái ôm ngang người Bạch Vân Phụng tung người phóng vọt lên cao quá năm trượng vừa khéo thoát ra ngoài thạch tỉnh, cùng lúc la lớn:

- Phụng Linh, nhanh lùi! Nhanh...

Không may cho Mai Phụng Linh, khi nàng kịp nhận ra chuyện gì thì hứng trọn một chưởng của Cung Hồ Quỷ Tẩu văng ra ngoài mấy trượng, nằm trên đất bất động.

Địa Sát Lệnh chủ khi thấy Cung Hồ Quỷ Tẩu vọt ra khỏi trường đấu, cũng liền phóng theo nhưng không kịp, khi này định xông vào tấn công, đột nhiên thấy Đồng Thiên Kỳ lao tới nói lớn:

- Lệnh chủ, để tên Quỷ Tẩu này cho Đồng mỗ.

Địa Sát Lệnh chủ quay nhìn thấy chàng mặt đằng sát cơ huyệt Mi tâm đỏ lựng thì biết khí phẫn tam trượng cười gắt lên nói:

- Tiểu hành hiệp, lần này kể như tái sinh cho ngươi, phải, Bó rọ đã lâu cần phải hoạt động, lấy mạng ló con quỷ này đi!

Khi chuyện Đồng Thiên Kỳ thoát khỏi thạch tỉnh khiến toàn đấu trường đang tàn khốc phút chốc ngưng lại, Nhan Kiếm Long vui mừng phóng tới reo lên:

- Kỳ nhi, ngươi...

Nhưng Đồng Thiên Kỳ liền cản tay lại nói nhanh:

- Dượng, không cần nói!

"Thập Điện Truy Hồn Y" chen vào nói:

- Đồng công tử còn giận chúng tôi sao?

Đồng Thiên Kỳ điềm nhiên lời:

- Tôi chẳng giận ai, mà cũng chẳng hận ai Hoa Ngọc Phụng đã chạy đến kề bên:

- Thiên Kỳ, chàng...

Đồng Thiên Kỳ liền cắt ngang lời nàng:

- Cô nương tạm thời đến chăm sóc cho Mai cô nương, chuyện ở đây cứ để Đồng mỗ xử lý.

Linh Ẩn chân nhân cũng tiến lại cười hi hi, nói:

- Tiểu tử, đại nạn không chết tất gặp hậu phúc, Vân Không quả nhiên không nhìn nhầm người.

Đồng Thiên Kỳ cúi:người cung kính, nói:

- Tiền bối phiền người đến lo liệu cho Toàn Phong tiền bối.

Linh Ẩn chân nhân bị bất ngờ tròn mắt ngạc nhiên:

- Sao? Đến ta ngươi cũng sợ làm hỏng chuyện ngươi?

- Đồng mỗ không dám, thực tế thương thế của Toàn Phong Cái tiền bối rất nặng Linh Ẩn chân nhân lúc ấy mới gật đầu nói:

- Vậy thì được, kể ra từ khi Vân Không thất tích đến nay chúng ta bằng hữu mấy mươi năm chưa gặp mặt Nói rồi lão quay người đi về hướng Toàn Phong Cái.

Đột nhiên lúc ấy nghe Cung Hồ Quỷ Tẩu quát lớn:

- Xuyên, Tương bát đàn chủ, vây lấy tiểu tử này cho ta!

Lão đàn chủ vừa rồi đấu nhau với "Thập Điện Truy Hồn Y" tợ hồ như đấu còn chưa thỏa sức, nghe vậy lập tức ứng thanh nói ngay:

- Bảo thủ! "Xích mục Tôn giả" Hoa Thanh cũng xin một phần!

Nói rồi liền khoát bộ tiến lên trước chúng, những vị đàn chủ khác thấy thế cũng liền xông lên vây lấy Đồng Thiên Kỳ vào giữa.

Bỗng nghe Âm Thiên Hành lớn giọng nói:

- Đồng Thiên Kỳ, chỉ cần ngươi chấp nhận hợp tác với lão phu, thì lão phu giúp ngươi thâu thập bọn Cung hồ bảo này ngay!

Đồng Thiên Kỳ khẳng khái đáp:

- Ngươi chớ phí không tâm cơ!

- Hừ, vậy thì ngươi chớ trách sao lão phu lại đi giúp Cung Hồ bảo?

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười nhạt:

- Thiện ác tự ngươi tìm lấy, họa phúc cũng tự ngươi chọn lấy!

Cung Hồ Quỷ Tẩu thấy vậy có cơ kích nộ đối phương, bèn chen vào:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi tự gây thêm cường địch thì chết đến nơi!

- Đồng mỗ cũng đã nói rồi, nếu hôm nay thoát khỏi khốn này, thì sẽ nhuộm máu Cung Hồ bảo này. Ngươi nhiều lời vô ích, thử tưởng tượng xem Cung hồ bảo này sắp diễn ra gì đây.

Lời chàng đanh gọn lạnh lùng như quỷ phán, bất giác khiến toàn trường phải rúm người, Cung Hồ Quỷ Tẩu tái mặt giận dữ nói:

- Tiểu tử ngươi thật cuồng ngạo, lão phu trương mắt xem ngươi tẩy huyết bổn Cung Hồ bảo thế nào?

- Đồng Thiên Kỳ mặt bỗng lạnh như băng, huyệt Mi Tâm ửng đỏ lên, rồi đột nhiên thò tay vào trong ngực áo rút ra một vật mà năm xưa từng làm chấn động giang hồ- Chấn Thiên Lệnh!

- Ngươi nhận ra vật này chứ?

- Chấn Thiên Lệnh!

Cung hồ Quỷ Tẩu còn chưa kịp đáp thì đã nghe trong trường đấu nhiều tiếng thất thanh kêu lên.

Âm Thiên Hành bỗng cất tiếng cười kha khả, nói:

- Đồng hài nhi, đồ chơi này của ngươi hù nổi lão phu ư?

Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng nói:

- Đồng mỗ không có gì cần phải giả Chấn Thiên Lệnh, kể từ hôm nay, Chấn Thiên Lệnh vinh nhục do bổn nhân gánh trách nhiệm, Lệnh xuất mệnh vong, quyết không để hủ nhục ngươi hiểu rõ chữ!

Dứt lời chỉ nghe "bát" một tiếng, chiếc Chấn Thiên Lệnh vụt bay nhanh như phi tiêu cắm phập sâu vào động môn. Âm Thiên Hành cười gằn nói:

- Đồng hài nhi ngươi lên nhớ rằng Chấn Thiên Lệnh vốn là vật sở hữu của Trung nguyên Ngũ Lão, nếu cắm lệnh vô nhân thì chúng ta có thể thâu hồi lại!

Đồng Thiên Kỳ ưỡn ngực tuyên bố rõ:

- Ta tuyên bố kể từ ngày hôm nay Ngũ Lão bị trừ danh trên Chấn Thiên Lệnh.

Nghe một câu này toàn trường quần hùng ai cũng giật mình, chỉ có Linh Ẩn thì cười lên kha khả nói:

- Tiểu tử, ngươi thực khá đấy, lão phu lấy làm khâm phục!

Cung Hồ Quỷ Tẩu đột nhiên quát lớn:

- Chấn Thiên Lệnh đã không còn uy lực như năm xưa, chúng ta bất tất phải sợ.

Nào xông lên.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Hừ, Đồng mỗ sẽ chấn hưng lại uy vũ của Chấn Thiên Lệnh, các ngơi vào đi!

Cung Hồ Quỷ Tẩu cười gằn nói:

- Lão phu muốn xem ngươi chấn hưng nổi uy lực của Chấn Thiên Lệnh năm xưa hay không?

Nói rồi lão đưa mắt nhìn dám thuộc hạ quát lớn ra lệnh:

- Lên!

Trong tiếng quát, bỗng thấy trong tay lão nắm chắc một chiếc ngân can tẩu sáng xanh, hươ lên một vòng rồi tung chiêu ra nhằm vào ngươi Đồng Thiên Kỳ đánh tới.

Lão ta vừa ra chiêu cũng liền thấy Xích Mục tôn giả hét một tiếng nói:

- Xích Mục ta cũng dự một phần?

Một chiêu "Cuồng phong tạo lãng" thế như sóng cuộn nhằm vào người Đồng Thiên Kỳ đánh tới.

Cùng lúc với Cung Hồ Quỷ Tẩu và Xích Mục tôn giả, tám vị đàn chủ khác mỗi người cũng đều bằng vào binh khí của mình phát ra một chiêu tập trung tấn công Đồng Thiên Kỳ từ bốn phương tám hướng.

Đồng Thiên Kỳ đảo nhanh mục quang quét một lượt quần ma, huyệt Mi tâm bất giác ửng đỏ lên như máu rồi tay trái đột nhiên đặt mạnh lên đốc thanh Long thủ kiếm, chân phải khoát trái trước một bộ.

Chính ngay phút giây ấy, quần ma đang vây lại tấn công không ai bảo ai mà đều ngưng tay thâu thế nửa chừng, Đồng Thiên Kỳ quắc mắt trầm giọng hỏi:

- Chẳng lẽ các vị khiếp đảm rồi sao?

Cung Hồ Quỷ Tẩu cầm đầu quần ma đành phải lên tiếng trước:

- Tiểu tử, sao ngươi không chịu xuất chiêu?

Đồng Thiên Kỳ ngạo nghễ nói:

- Huyết Kiếp Thủ xưa nay chưa từng xuất chiêu trước, xuất thủ thấy huyết đổ!

Cung Hồ Quỷ Tẩu cười gằn nói:

- Hảo, vậy ngươi cẩn thận, mọi người cùng lên!

Bấy giờ quần ma lại lập tức loạn động, chưởng, chỉ, kiếm đao nhất nhất ra chiêu tấn công Đồng Thiên Kỳ.

Bên ngoài quần hùng mắt đều tập trung vào trận đấu, mỗi người có một suy nghĩ khác nhau. Tuy vậy lo lắng nhất vẫn chính là các vị cô nương.

Bạch Vân Phụng nét mặt lo âu hiện hẳn ra tay đặt lên thanh Phụng Kỹ kiếm, bất giác bước lên

như muốn nhảy vào trợ thủ cho Đồng Thiên Kỳ. Nhưng lúc ấy liền bị Tà Bốc Tư Không Linh cản lại:

- Cô nương, cô không nên vào, nếu không sẽ hại anh ta!

Hiển nhiên Tà Bốc từng chứng kiến một mình Đồng Thiên Kỳ phá "Thiên La Kiếm" trận trên Mai Hoa Đảo, cho nên mới nói vẻ tự tin như vậy.

Bạch Vân Phụng gật đầu nói:

- Tôi hiểu, thế nhưng nếu tôi ra kiếm trợ chàng thì uy lực "Long Thủ, Phụng Vỹ".

song kiếm hợp bích sẽ rất lớn.

Tà Bốc cười nói:

- Cô nương, cô nương chớ quên hôm nay anh ta quyết đấu là để tự chấn hưng lại uy danh năm xưa của Chấn Thiên Lệnh, chứ không phải tư thù!

Bạch Vân Phụng nghe rồi chỉ u buồn lặng lẽ không nói.

Bấy giờ trong trường dấu đã trở lên kịch liệt một chọi mười thực là hiếm thấy, vòng vây lúc giãn ra lúc khít chặt lại, chưởng phong ầm ầm đao thanh vun vút...

Đột nhiên ngay giữa vòng vây vù vù người, tiếng như cuồng phong nổi dậy, chỉ thấy đầy trời ẩn hiện hình bàn long đỏ như máu...

- À, Tiềm long ấn... Ai!....

Từ trong vòng vây nhiều tiếng la lên thất thanh kèm theo vài tiếng rú thảm thiết quần hào bên ngoài phải giật mình kinh tâm.

Đứng ở bên ngoài, Âm Thiên Hành trố mắt há miệng quan sát trận đấu, trong ánh mắt lão hàm chứa tham vọng lẫn nét nham hiểm chưa từng có.

Trên đấu trường đã thấy nhiều mạng người ngã xuống, đột nhiên lại thêm nhiều tiếng rú tắc nghẽn trong họng, có tiếng la lên thất thanh:

- Ái, Long thủ... kiếm...!

Theo những tiếng rên la, tay chân đứt đoạn, đầu lìa máu phun, chiến trường đã trở thành một cuộc đẫm máu... Chiến trường chợt im ắng một cách đột ngột mà lạ thường.

Quần hùng lặng người trương mắt không ai dám thở mạnh, còn một người di chuyển đó chính là kẻ sống sót duy nhất- Cung Hồ Quỷ Tẩu.

Đồng Thiên Kỳ mặt như đóng băng, mắt như nhìn vào một nơi rất xa xăm, chàng đứng ngay giữa vũng máu lớn, tay nắm thanh Long thủ kiếm vẫn còn đang rỏ những giọt máu đọng lại trên kiếm.

Chừng như hồi lâu, chàng mới từ từ đưa ánh mắt đầy sát khí nhìn Cung Hồ Quỷ tẩu, rồi di động đến khuôn mặt tái nhợt của Âm Thiên Hành lạnh giọng băng băng:

- Hiện tại hai vị được chứng thực, Huyết Kiếp Thủ ngôn xuất bất cải, Chấn Thiên Lệnh hùng phong vĩnh viễn trường tồn.

Hoàn Hải Vô Địch chưởng Âm Thiên Hành "hừ" một tiếng tức giận nói:

- Họ Đồng ngươi so với Vân Không còn tàn độc hơn nhiều!

Đồng Thiên Kỳ chẳng để ý gì đến lời lão giọng vẫn lạnh như băng:

- Trước khi quá ngọ, thì ngươi sẽ là người duy nhất sống sót trong Cung Hồ bảo này, ngươi thử tưởng tượng sau ngọ cảnh tượng ở đây thế nào?

Âm Thiên Hành chỉ nghe thêm một câu lạnh lùng tàn khốc này của Đồng Thiên Kỳ thì biết tình hình khốc liệt chừng nào rồi bất giác không thốt lên thêm được câu nào.

Cung Hồ Quỷ Tẩu thì từ lúc nãy đến giờ người như hồn tiêu phách tán, chỉ đưa đôi mắt đầy khủng hoảng nhìn chăm vào Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ huyệt mi tâm càng lúc càng đỗ ửng tợ hồ như rỏ máu:

- Bùi Lâm, trước lúc tay thâu hồi lệnh lại, tốt nhất ngươi không nên để ta ra tay!

Hồi 89 - Lấy Lòng Nhân Độ Cơn Mê Mộng

Đột nhiên nghe Cung Hồ Quỷ Tẩu Bùi Lâm cười lên một tràng cười cuồng bạo, chừng như lão ta không còn bị uy hiếp trước Huyết Kiếp Thủ nữa, nói:

- Đồng Thiên Kỳ, đã vậy thì lão phu thành toàn cho ngươi!

Dứt lời, bỗng lão ta vung tay lên đánh vào Thiên linh cái của mình.

Nhưng chính vừa lúc ấy, tiểu hành khất la lên:

- Quỷ tẩu lão nhị, chậm chân, còn có chuyện muốn nói với ngươi?

Cung Hồ Quỷ Tẩu không còn sợ sệt với cái chết, bất thần vung tay nhưng nghe có người cản thì dừng lại, hỏi:

- Tiểu hóa tử, ngươi có chuyện gì muốn nói hử?

Tiểu hành khất đưa mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ một cái, rồi nói:

- Nhị vị tỷ muội họ Nhan bị ngươi bắt giam vào đây, chỉ cần ngươi thả họ ra thì ta sẽ xin Chấn Thiên lệnh chủ tha mạng ngươi lần này.

Cung Hồ Quỷ Tẩu cười khổ nói:

- Tiểu huynh đệ, ngươi nói chậm mất rồi trước khi trời sáng, nhị vị Nhan tiểu thơ đã được người của các ngươi cứu đi rồi.

Tiểu hành khất lắc đầu than dài:

- Vậy thì biết làm thế nào hơn, ngươi chết đi.

Thế nhưng con người thì ai không cầu sinh yếm tử, chính trong giây phút này thì sự cầu sinh trong đầu Cung Hồ Quỷ Tẩu càng lớn hơn bao giờ cả. Đột nhiên trong đầu lão lóe lên một độc kế, nói:

- Đúng, thế nhưng trước khi ta chết cần phải có sự bàn giao...

Lời lão nói chưa dứt, bỗng nhiên giống như một phi tinh vọt tới đám thủ hạ của lão tung chưởng đánh ầm ầm liên tiếp năm sáu chưởng, chỉ nghe những tiếng kêu la thống thiết một cảnh tượng tàn sát trông đến kinh tâm động phách khiến nhiều người không chịu nổi phải quay mặt đi Nào ngờ chính lúc ấy, nghe giọng Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng quát lớn:

- Bùi Lâm chạy đâu cho thoát!

Người vọt theo lời nói, chưởng "Tiềm Long sơ động" cuồn cuộn như ba lãng cuồng phong, chỉ nghe Bùi Lâm rú lên một tiếng rồi văng người nằm trên đất hộc máu tươi:

Đến lúc này quần hùng giật mình sực tỉnh mới hiểu ra vấn đề.

Cung Hồ Quỷ Tẩu hạ độc thủ với thuộc hạ của mình chỉ là một cái cớ khiến mọi người ngỡ lão định tự quyết toàn môn, nhưng ngay khi mọi người sơ hở thì lão ta vọt phóng ra hướng động môn định thoát thân. Nào ngờ lão ta chỉ lừa được người người khác nhưng không thể qua nổi mắt Đồng Thiên Kỳ.

Chính lúc Cung Hồ Quỷ Tẩu ngã người hộc máu chết tốt, thì Đồng Thiên Kỳ đã tung người lên nhổ bật thâu lại chiếc chấn Thiên Lệnh, khẳng khái lớn tiếng tuyên bố:

- Huyết Kiếp Thủ xuất hiện, Chấn Thiên lệnh phát uy, thâu lệnh!

Rồi chàng sấn lên mấy bước về hướng Hoàn Hải Vô Địch chưởng nói:

- Hiện tại đến lượt tôn giá?

Âm Thiên Hành giật mình, bỗng nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi nên nhớ lão phu là người có phần trong đó khi chế định ra nó!

Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng nói:

- Ta biết, thế nhưng ta cũng không quên là vừa. rồi đã tuyên bố từ nay Trung Nguyên Ngũ Lão trừ danh trên Chấn Thiên Lệnh.

Âm Thiên Hành tức giận thở phì phì, mắt chăm nhìn Đồng Thiên Kỳ, nói:

- Tiểu tử, ngươi thật mục vô tôn trưởng ngươi định tạo phản võ lâm đồng đạo hay sao mà dám trừ danh bọn lão phu hử?

- Hừ, trừ Phật tâm còn lại Tứ Lão đã không xứng để hưởng danh dự của Chấn Thiên Lệnh.

Âm Thiên hành ngớ người, trố mắt nhìn chàng hồi lâu mới nói:

- Họ Đồng kia, ngươi dám nói vậy hẳn định đối địch với bọn Tứ lão chúng ta?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt:

- Ngươi không dám ứng chiến ư?

- Hừ, thật cuồng ngạo, ai dám nói không dám, chỉ có điều ta không muốn trí mạng cùng ngươi.

- Tại sao?

- Giữ thanh danh cho Trung nguyên Ngũ Lão.

Đồng Thiên Kỳ bật cười khinh bỉ:

- Muộn rồi!

- Nhưng ta ngược lại thấy không muộn, nên nhớ trừ Phật tâm thiền sư ra, Tứ Lão chúng ta tâm đều ý hợp.

- Ồ, vậy ư? thế nhưng tâm ý của các người Vu Hồi Kiếm đã nói cho Đồng mỗ biết rồi.

- Vậy thì tốt lắm, chăng lẽ ngươi không tiếp nhận danh dự ấy?

Đồng Thiên Kỳ nhún vai cười mỉa:

- Vừa rồi Đồng mỗ đã nói, muộn rồi, bởi vì Vu Hồi Kiếm tuyệt mệnh dưới Thanh Long thủ kiếm của Đồng mỗ.

Âm Thiên Hành giật mình, thất thanh hỏi:

- Tại sao? Ngươi dám giết bọn Tứ Lão chúng ta?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạo:

- Đáng tiếc còn sót ba lão, thế nhưng từ ngày hôm nay thì khó thoát nổi!

Âm Thiên hành nghe vậy, thì giận tím ruột, nghiến răng trèo trẹo, nói:

- Phản, phản... Đồng Thiên Kỳ, ngươi dám mạo phạm đến Tứ lão chúng ta.

- Hừ trong võ lâm có Tứ Lão thì không có Đồng Thiên Kỳ, bằng không thì các người chớ tưởng ăn ngon ngủ yên.

- Hảo, hảo, ngươi dám tuyên bố không đội trời chung với bọn lão phu Đồng Thiên Kỳ đọt nhiên cười lên mấy tiếng "Hắc hắc..." rồi bỗng rút chiếc Chấn Thiên Lệnh trong áo ra lại giơ lên cao nói:

- Tôn giá sẽ là vong hồn khi Chấn Thiên Lệnh tái hiện!

Âm Thiên hành bất giác giật mình thoái lùi nửa bước, la lên:

- Tiểu tử, ngươi tìm đến lão phu?

- Cánh tay Huyết kiếp Thủ giờ này vươn đến tôn giá!

Dứt lời "vút" một tiếng, chiếc Chân Thiên Lệnh bay vọt khỏi tay chàng cắm phập trên đất ngay trước mặt Hoàn Hải Vô Địch chưởng cách chừng ba thốn.

Hoàn Hải Vô Địch chưởng giật thót mình, trọn mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ hồi lâu, đột nhiên lão nghiến răng thét lớn:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi tiếp chưởng này của lão phu.

Dứt lời chưởng tới, thế chưởng vô thanh vô sắc thế nhưng bên trong ngầm chứa một công lực kinh người. Đồng Thiên Kỳ vốn khinh địch nhưng lúc này thấy lão ta phát chưởng ra như không có gì thì chau mày nghĩ nhanh:

"Nếu không khác thiên hạ thì lão ta sao có biệt hiệu Hoàn Hải vô địch chưởng", tâm đầu thoáng động nhanh, chàng liền vung tay ra chiêu thứ hai trong Tiềm Long Chưởng "Long phu Vân tùng" với thập thành công lực.

"Bình"... một tiếng như trời long đất lở, cát đất bay mù trời, đến đứng bên ngoài đều là quần hùng cao thủ mà vẫn bị dư phong đẩy bật ra ngoài một bộ, mặt biến mày nhăn.

Khi đám cát bụi tản dần mới nhận ra Đồng Thiên Kỳ bị chận thoái đến hai bộ thế nhưng Hoàn Hải Vô Địch chưởng Âm Thiên Hành cũng bị đánh bật lùi đến năm bước.

Đồng Thiên Kỳ lên tiếng trước:

- Hoàn Hải Vô địch chưởng quả nhiên danh bất hư truyền, chưởng lực kinh nhân!

Hoàn Hải vô địch chưởng quả nhiên năm xưa từng bằng vào chưởng lực mà uy chấn giang hồ, trên võ lâm ngoại trừ Phật Tâm thiền sư ra, không có người nào đỡ nổi lão ta ba chưởng.

Vậy mà hôm nay mới chưởng đầu đã bị Đồng Thiên Kỳ đánh bật lùi, khiến lão không khỏi thót mình, hồi lâu mới cười gằn nói:

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu thầm hiểu uy lực của Tiềm long Chưởng, đồng thời cũng hiểu rõ chân lực của ngươi, thực tình lo lắng cho ngươi đấy!

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Vậy thì ngươi chuẩn bị lo cho hậu sự của mình là vừa!

Âm Thiên Hành tự hiểu đơn chiến độc dấu với Đồng Thiên Kỳ, lão ta quyết không phải là đối thủ của chàng, thế nhưng tình thế hiện tại lão đơn thân độc thế không còn một người nào chi viện, thực vô kế khả thi.

Lão trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu, rồi chừng như nghĩ được một kế thoát thân, trước hết cứ đấu một trận trí mệnh với Đồng Thiên Kỳ, khi lực kiệt sức yếu, tùy cơ thoát thân.

Nghĩ vậy, đột nhiên lão lấy lại tinh thần ngửa cổ cười đài nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi không thấy nói vậy là quá khoa ngôn đoạn ngữ?.

Đồng Thiên Kỳ đanh giọng nói:

- Huyết Kiếp Thủ xưa nay chưa hề hư ngôn.

Nghe Đồng Thiên Kỳ nói khẳng khái kiên quyết như vậy, Âm Thiên Hành khựng cả người, rồi đột nhiên một ý niệm tàn độc lóe lên trong đầu, lão thét lớn một tiếng, tiếp đến song chưởng vung ra với thập thành công lực.

Đồng Thiên Kỳ mặt lạnh lại, huyệt Mi tâm ửng đỏ lên như máu, cười gằn một tiếng, nói:

- Ngươi lên đường?

Lời dứt chưởng tung, chỉ thấy từ tả chưởng ẩn hiện hình bàn long đỏ như huyết, chiêu xuất "Long phi tam độ hải"...

"Bình..." một tiếng kinh động toàn trường, lần này cả người Âm Thiên Hành bắn bật về sau miệng hộc máu tươi đỏ cả ngực áo.

Đồng Thiên Kỳ chừng như xuất hết chân lực nội tàng, chỉ thấy người chao nhẹ, mặt đỏ gay, chứng tỏ chàng hao tổn công lực cũng không phải là ít. Thế nhưng lúc ấy Âm Thiên Hành trúng thương lảo đảo còn đứng chưa vững, thì thân hình chàng như bóng chớp lướt tới thanh Long thủ kiếm điểm đúng hậu chẩm của lão ta.

Kiếm chưa đâm mà chỉ mới kiếm khí đủ làm cho Âm Thiên Hành lạnh rúm cả người, lão run rẩy

la lên:

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu và ngươi có oái thù gì hử?

Đồng Thiên Kỳ mặt ửng gay, huyệt Mi tâm thì như rỏ ra máu, gằn từng tiếng:

- Nếu ngươi chưa lẩm cẩm thì hẳn ngươi nhớ rõ ba chuyện, một là cuộc tắm máu trên Đào Hoa Đảo năm xưa, hai là vụ mất tích của Phật Tâm thiền sư, và ba là cái chết bí ẩn của Vân Không.

Hoàn Hải Vô Địch chưởng Âm Thiên Hành hai tay ôm ngực, lắc đầu nói vội:

- Lão phu hoàn toàn không biết.

- Hừ chớ giả ngẩn ngơ, trong lòng ngươi biết rất rõ những chuyện này, hôm nay phải chịu báo ứng.

Đột nhiên Âm Thiên Hành run giọng lên nói như bật khóc:

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu đã ngoài tám mươi, ngươi... ngươi chẳng lẽ không lượng... tình...

Đồng Thiên Kỳ mặt lạnh như băng, chợt cất tiếng cười gằn lên mấy tiếng:

- Nơi mà Huyết Kiếp thủ vươn tay tới thì không có lưu tình, ngươi phải chết!

Dứt lời chỉ một chút lực nhỏ chú vào kiếm, lưỡi kiếm sáng bén phập sâu từ sau hậu chẩm ra trước cổ họng, cả người Âm Thiên Hành đổ vật lên trên đất không kịp kêu lên một tiếng nào nữa.

Chính ngay tại lúc ấy bỗng một giọng nữ đanh lạnh vọng vào:

- Khá thay cho một kẻ trẻ tuổi lang độc.

Lại nói, toàn trường quần hùng bấy giờ bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn vào xem Đồng Thiên Kỳ ra tay xử trí với bon quần ma nên căn bản không ai chú ý đến đại môn thạch động. Khi ấy vừa nghe thấy tiếng người thì đều quay mặt nhìn ra, mới phát hiện một toán người tạo thành hình cánh nhạn từ từ tiến vào.

Ngay chính giữa là bốn ả thị hầu vạm vỡ như võ sĩ gánh một chiếc kiệu trúc buông rèm trên rèm thêu hình mặt trăng lưỡi liềm sáng bạc.

Tống kiệu có lưỡng đai Hộ pháp Tứ tôn giả và Bát võ sĩ, cả đoàn nghiêm trang khí thế tiến vào thạch động.

Khi còn cách quần hùng chừng năm trượng thì kiệu dừng lại từ trong kiệu lệnh phát ra:

- Khai kiệu!

Hai ả thị hầu ở trước vén rèm kiệu lên, từ trong bước ra hiển nhiên là vị nữ lưu danh vang thiên hạ- Nguyệt Hoa phu nhân.

Nguyệt Hoa phu nhân mày liễu nhướn lên, mắt ngài ngưng lại nhìn Đồng Thiên Kỳ một lúc lên tiếng:

- Một thời gian ngắn không gặp, Đồng huynh đệ tợ hồ như đẹp trai hẳn ra Đồng Thiên Kỳ giọng điềm nhiên:

- Nguyệt Hoa phu nhân, lần thứ ba gặp nhau, thủ đoạn hẳn cao hơn!

Nguyệt Hoa phu nhân đánh mắt lẳng lơ cười yểu điệu hỏi tự nhiên:

- Bao nhiêu người trong Cung Hồ bảo đều bị ngươi giết?

- Ồ, bà chẳng lẽ không nhận ra, bao cái chết Đồng mỗ đều lưu dấu hiệu.

Bao nhiêu lực sĩ, tôn giả cho đến Hộ pháp của Nguyệt Hoa phu nhân nghe câu này đều phẫn nộ, thế nhưng chưa có lệnh thì không dám lên tiếng.

Nguyệt Hoa phu nhân tỉnh bơ, cười:

- Chúng ta lẽ ra nên sớm quyết định một phen sinh tử!

- Thật sự cần phải như vậy sao?

Đồng Thiên Kỳ quắc mắt lãnh bạo nói:

- Đồng mỗ đã có lòng giết người rửa thù từ lâu.

Nguyệt Hoa phu nhâu quả nhiên là con hồ ly giảo hoạt, vẫn nụ cười ẻo lả nói:

- Vậy mà ta hôm nay không có lòng động thủ với ngươi!

- Tại sao?

- Ồ, ta vẫn hy vọng có ngày ngươi hồi tâm chuyển hướng, hiện tại bổn bang chức vị Phó bang chủ vẫn còn khuyết vị!

Đồng Thiên Kỳ cười mỉa nói:

- Ngươi không thấy là tìm sai người đó ư?

- Dẫu sao thì ta vẫn hy vọng có ngày ngươi chấp nhận.

Đồng Thiên Kỳ cười bật thành tiếng:

- Ngươi nằm mộng đấy à, Đồng mỗ muốn giết ngươi không giây phút nào quên.

Nguyệt Hoa phu nhân chẳng những không khiếp sợ mà bỗng cất tiếng cười lên khanh khách:

- Cho dù ngươi nói thế nào, thì hôm nay ta vẫn không muốn cùng ngươi động thủ.

Đồng Thiên Kỳ cảm thấy hơi khó chịu trước bà ta, hồi lâu nói:

- Vậy chẳng lẽ ngày hôm nay bà đến đây chỉ là để thâu thập tử thi đệ tử của bà?

- Ồ cũng có thể nói vậy, nhưng ta vốn không nghĩ bọn chúng gặp ngươi trước, đồng thời cũng là để tuyên bố với ngươi một chuyện.

- Chuyện gì?

- Nhật Nguyệt Bang phải đối mặt với Linh Sơn phái và Nam Hải Nhị phái bên trong còn gia thêm Đồng Thiên Kỳ ngươi.

- Sao? Bà cảm thấy Đồng mỗ xuất hiên đột ngột lắm ư?

Nguyệt Hoa phu nhân cười cười nói:

- Nhân cơ tập kích, đâu phải là bản sắc anh hùng Đồng Thiên Kỳ bật cười nói:

- Bà định nói Đồng mỗ chờ khi bà đối phó xong với Linh Sơn phái, Nam Hải Nhị pháp xong mới bắt đầu cùng Đồng mỗ thanh toán?

- À, tiểu huynh đệ ngươi thật đoán ý người như thần!

Đồng Thiên Kỳ nhún vai cười mỉa nói:

- Ý hay đấy, thế nhưng Đồng mỗ không thể ngồi chờ bà lớn mạnh!

Nguyệt Hoa phu nhân như không đê ý đến lời chàng, nói tiếp:

- Ta định trước hết chỉnh đốn lại Đào Hoa đảo, khôi phục lại uy xưa của nó.

Đồng Thiên Kỳ nghe nhắc lại Đào Hoa Đảo thì lạnh giọng nói:

- Người đã thương tâm không nguyện thấy lại mảnh đất đau lòng ấy.

Mặt phấn của Nguyệt Hoa phu nhân bất chợt thay đổi, nhưng trấn tĩnh nói:

- Huyết kiếp Thủ, Chấn Thiên Lệnh, chẳng lẽ không để tâm đến hai chữ uy tín?

- Ồ Đồng mỗ không tự hổ thẹn vì đối xử!

Nguyệt Hoa phu nhân giọng trở nên hơi gay gắt:

- Vậy đợi đến khi ta tiêu diệt Linh Sơn phái, Nam Hải Nhị phái thì ngươi vô phương đấu nổi Nhật Nguyệt Bang.

Đồng Thiên Kỳ bỗng ngã cổ cuồng tiếu một tràng dài:

- Ha ha hạ.. Nguyệt Hoa phu nhân, lần này thì ngươi phí không tâm cơ rồi, cánh tay Huyết Kiếp Thủ sẽ đồng thời vươn tới cả bốn môn phái các ngươi.

Nguyệt Hoa phu nhân lạnh giọng nói:

- Hy vọng ngươi có đủ hùng tâm đó, thế nhưng chỉ sợ khi bốn môn phái chúng ta liên thủ với nhau, thì cơ hội thành công của ngươi rất mong manh!

- Đồng mỗ quyết tâm triệt hạ cả bốn phái.

- Hảo, nhất định một lời!

- Lúc nào?

Chừng như đã có tính toán trước, Nguyệt hoa phu nhân nói ngay:

- Đêm trung thu mười lăm tháng tám.

- Ở đâu?

- Động Đình Quân Sơn, kẻ thắng sẽ là người sở hữu Cửu đỉnh.

Nguyệt Hoa phu nhân nói xong, miệng lại tươi cười như cũ, quay người phất tay nói:

- Hồi tổng đàn!

Bấy giờ đoàn binh mã của Nguyệt Hoa hội lục tục rút lui nghiêm trang như lúc đến đây, phút chốc không còn thấy bóng người nào trong Cung Hồ bảo Khi người của Nguyệt Hoa hội đi khuất hẳn, Linh Ẩn là người đầu tiên tiến đến bên Đồng Thiên Kỳ, cười kha khả nói:

- Đồng hài nhi, xem ra ngươi cao minh hơn Vân Không năm xưa nhiều.

- Tiền bối quá khen không biết thương thế của Toàn Phong tiền bối thế nào rồi?

Từ đằng kia vọng lại tiếng trả lời của Toàn Phong Cái.

- Đồng nhi, ngươi yên tâm, lão phu chỉ cần nghỉ dưỡng hai ngày là hồi phục hoàn toàn.

Bấy giờ lại có người cứu tỷ muội họ Nhan đưa ra, toàn trường chỉ duy nhất Mai Phụng Linh là trúng thương nặng nhất bất tỉnh nhân sự còn lại mọi người đều bình an vô sự.

Đồng Thiên Kỳ sau một hồi chào mọi người lấy lệ, rồi bước đến bên người Mai Phụng Linh ngồi xuống vuốt tóc nàng, thở dài nói:

- Các vị sao hà tất phải vậy, có đáng vì một con người cô độc như Đồng Thiên Kỳ này sao?

Mai Phụng Linh sau một hồi mới từ từ mở mắt ra, rồi từ khóe mắt nàng lăn ra hai hạt lệ châu, sung sướng gượng cười nói:

- Thiên Kỳ, chàng... không.. nên bỏ mặt chúng tôi...

Đồng Thiên Kỳ cười khổ, cúi thấp nói:

- Nên tịnh dưỡng, chuyện thật khó nói!

Mai Phụng Linh cố đưa tay lên vuốt mặt chàng nhưng không nổi, hổn hển nói:

- Thiên Kỳ, tại sao...?

- Phụng Linh, nàng không thấy ta còn nhiều chuyện phải làm sao?

Phụng Linh thở dài sóng sượt, bất giác nước mắt lại lăn dài, nàng khóc thành tiếng:

- Thiên Kỳ, em... hối hận, tại sao em lại không... hiểu hết chàng?

- Thôi, nàng không nên nghĩ ngợi nhiều chỉ có hại cho sức khỏe.

- Thiên Kỳ, tha thứ... tha thứ cho em, từ nay về sau... chàng đừng xa em.. Thiên Kỳ lần nữa lại thở dài, như chưa bao giờ lòng chàng buồn rười rượi như lúc này, hồi lâu mới lên tiếng an ủi

nàng nói:

- Phụng Linh, nghe lời ta, phải kiên trì, nhất định chúng ta khôi phục Mai Đảo.

Lúc này Bạch Vân Phụng cũng đã đến bên cạnh, nàng khẽ hỏi:

- Thiên Kỳ, thương thế của Mai cô nương thế nào?

Đồng Thiên Kỳ ửng mặt, cười nói:

- Không đáng lo lắm... Vân Phụng, ta nhờ nàng một chuyện.

Vân Phụng ngồi xuống bên chàng, nhíu mày lo lắng hỏi:

- Chuyện gì mà nghiêm trọng vậy?

- À, nhờ nàng chăm sóc mai cô nương cẩn thận, thân thế của nàng đáng thương không kém gì Đồng Thiên Kỳ này đâu.

Bạch Vân Phụng gật đầu nói ngay:

- Chuyện này có gì quan trọng, em nhất định chăm sóc cho cô ta Lúc này, đột nhiên bên tai chàng nghe tiếng Tà Bốc gọi:

- Đồng công tử.

Đồng Thiên Kỳ giật mình ngước mắt nhìn lên, cảm kích nói:

- Tư Không huynh Đồng Thiên Kỳ làm..lụy đến các vị nhiều quá, Lỗ huynh đã vì Đồng mỗ mà chết, thực tình tôi không hiểu tại sao các vị nguyện theo giúp tôi.

Tà Bốc trịnh trọng nói:

- Đồng công tử. giữa người và người khó tránh được có lúc hiểu nhầm, chỉ cần hiểu ra là không còn hiểu nhầm nữa Còn chuyện ai phiền lụy đến ai, chúng tôi đều là tự nguyện theo công tử, có chết cũng không từ!

Đồng Thiên Kỳ trầm mặc nhìn vào khoảng không trước mặt, hồi lâu, trầm ngâm nói:

- Qúa khứ cứ để nó trôi qua, Tư Không huynh, chúng ta vẫn là hảo bằng hữu.

Đồng mỗ không muốn thiếu ai, mà cũng không muốn ai thiếu mình.

Tà bốc nói:

- Thế nhưng chúng tôi nợ công tử quá nhiều Đồng Thiên Kỳ lắc đầu nói:

- Chúng ta không ai thiếu ai, đúng không? Chúng ta mãi mãi là bằng hữu.

Tà Bốc than dài nói:

- Công tử còn hận chuyện trên Tiên Đài nham chứ? Chỉ là một chuyện hiểu lầm tồi tệ, mấy vị cô nương lòng như si dại...

Đồng Thiên Kỳ nghe nhắc lại chuyện đó lắc đầu thở hắc ra, nói vội:

- Thôi, tất cả chỉ là cái họa không tránh được của Đồng Thiên Kỳ, các vị hà tất phải khổ tâm!

Tà Bốc khẳng khái nói ngay:

- Kẻ sĩ chết vì tri kỷ!

Lúc này, Nhan Kiếm Long cũng đã đến một bên, giọng ân hận pha lẫn hổ thẹn nói:

- Thiên Kỳ, ta không biết nên nói với cháu thế nào bây giờ?

Trên mặt Đồng Thiên Kỳ hiện vẻ xúc động, nhưng chỉ là thoáng qua rồi trầm tĩnh lại ngay:

- Tiền bối không nên nói nữa thì tốt hơn!

Nhan Kiếm Long nói:

- Thiên Kỳ... cháu không coi ta là.. Đồng Thiên Kỳ hít sâu một hơi, nói:

- Thân thích với Đồng mỗ chỉ có hại chứ không có lợi, các vị trở về thì hay nhất.

Tà Bốc thấy căng thẳng bèn chen vào nói:

- Đồng công tử bọn họ nghìn dặm đến đây chỉ là theo công tử...

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt, nói:

- Tôi hy vọng họ trở về bình an, chỉ vì Đồng mỗ mà các vị phải trả giá đắc là không nên.

Nhan Kiếm Long nghe vậy thì khựng cả người không biết nên nói thế nào đây, hồi lâu mặt lão bỗng đanh lại, nói gắt:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi không lượng thứ cho ta?

- Dượng à, tình thân luôn tồn tại, chỉ tiếc gia thù của Đồng Thiên Kỳ quá lớn, thân này còn chưa biết kết thúc thế nào đây, để tránh liên lụy đến các vị, chúng ta ai làm việc nấy thì hơn Linh Ẩn chừng như nghe không lọt tai quát lớn:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi không thấy mấy lời này quá tuyệt tình ư?

Đồng Thiên Kỳ lãnh mạn nói:

- Tiền bối, giữa chúng ta nếu không có ân oán, tốt nhất tránh phiền đến nhau.

Linh Ẩn nói:

- Người chứ đâu phải gỗ đá mà vô tình, ngươi một mực dùng ân oán để cân lượng từng người, thực khiến người ta khiếp sợ.

- Ồ vậy thì cứ để họ hận Đồng mỗ!

Nói đến đó đột nhiên chàng thay đổi ngữ khí tiếp:

- Tiền bối, hiện tại tạm thời không nói những chuyên này, quan trọng thất lúc này là trị thương,

đúng không?

Linh Ẩn không để ý dén lời chàng, nói tiếp:

- Ta cảm thấy lo lắng cho sự suy nghĩ của ngươi.

"Thập Điện Truy Hồn Y" cũng lên tiếng chen vào nói:

- Linh Ẩn chân nhân nói thật thấu lý thấu tình. Đồng công tử nên nghĩ lại.

Đồng Thiên Kỳ im lặng, rồi bỗng quay phắt người liền nhìn quanh bọn Hoa Ngọc Phụng và tỷ muội Nhan Ngục Dung, Nhan Ngọc Vi, đoạn khẳng khái cử bước đi nhanh ra hướng động môn.

Hoa Ngọc Phụng đột nhiên la lên:

- Thiên Kỳ, hãy đứng lại!

Đồng Thiên Kỳ hơi khựng người, quay đầu lại ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương có chuyện gì muốn nói?

Hoa Ngọc Phụng nói:

- Ngươi nói ra một lời đã nghĩ kỹ chưa?

Đồng Thiên Kỳ có chút kinh ngạc, nhưng liền trầm giọng nói:

- Lời Đồng mỗ như đinh đóng cột, ân oán phân minh.

Hoa Ngọc phụng cười nhạt nói:

- Vậy thì được, khi còn ở trên Cửu U Đảo, ngươi từng đáp ứng lời Mai cô nương, cô ta không khóc nữa, ngươi cũng không rời khỏi cô ta, đúng chứ?

Một câu hỏi này khiến Đồng Thiên Kỳ chết lặng cả người nhất thời không đáp được, Hoa Ngọc Phụng liền tiếp:

- Hiện tại cô ta chỉ vì cứu ngươi mà thân trọng thương, vậy ma ngươi nhẫn tâm bỏ ra đi sao?

Đồng Thiên Kỳ càng lặng người hơn, chừng như trong đây chàng đã thay đổi suy nghĩ.

Người ta thường nói "rèn sắt khi nung chín", Địa Sát Lệnh chủ thấy vậy liền chen vào nói:

- Đúng, đúng... Đồng tiểu tử, khi trên Cửu U Đảo ngươi thiếu ta cứu mạng một lần.

Tiểu hành khất chừng như cũng có không muốn chàng rời khỏi đây lên tiếng:

- Đồng công tử, lão gia gia tôi cũng chỉ vì công tử mà thọ thương nha!

"Thật Điện Truy Hồn Y" cũng liền phụ họa nói:

- Họ Đồng kia nếu ngươi nói ân oán phân minh, thì hẳn nhớ khi ở trên phi hà đảo, họ Yên ta cũng từng trị thương cho ngươi chứ?

Bạch Vân Phụng từ đầu đến giờ ở bên chàng lắng nghe, khi ấy nhẹ giọng nhắc nhở chàng:

- Thịnh tình của Hoa cô nương khi ở cùng chàng trong Vạn Hoa Cốc, chàng cũng không the xem nhẹ!

Địa Sát Lệnh chủ chen vào tiếp:

- Tiêu Thiên Sư Lỗ Dũng đoản mệnh khiến Thần Châu Tam Tà khuyết một cánh, lại thêm Vạn Thánh đảo chủ Nhan Kiếm Hồng cũng chỉ vì ngươi mà tử mệnh, ngươi hẳn dám quên?

Đồng Thiên Kỳ chỉ đứng chết lặng chừng như không còn lời nói nói được.

Hồi 90 - Lạc Nhạn Hữu Thiên Hồi Cố Quận

Linh Ẩn bây giờ thở dài lắc đầu nói:

- Ân oán, ân oán... Ài, tiểu tử, ngươi há có thể biện minh ân oán mà đền trả ư?

Mỗi người một câu cứ tiếp nhau mà nói khiến Đồng Thiên Kỳ đứng lặng không nói được tiếng nào, hồi lâu chàng mới trầm trầm lên tiếng.

- Đồng mỗ chỉ còn biết phân thây đồ báo.

Linh Ẩn cười tiếp.

- Thiện kiến, thiện kiến! Ngươi cho dù phân thây trăm mảnh thì có ích gì, vả lại cường địch trước mắt, chúng rất mong ngươi chết, nếu ngươi nhược khí thì không thể thoát lời của Huyết Kiếp Thủ, ngươi hiểu chứ?

Đồng Thiên Kỳ bất giác cúi thấp đầu, giọng như tắt nghẹn trong cổ:

- Tiền bối, lòng Đồng Thiên Kỳ vô cùng bấn loạn Tà Bốc chen vào nói:

- Đồng công tử, nếu ngươi đã không biết tiếc thân mình thì ngay tại bây giờ ngũ bộ tiễn huyết!

Đồng Thiên Kỳ giật thót mình ngước mắt lên kinh ngạc hỏi:

- Các người định làm gì?

Tà Bốc cười nhạt nói:

- Mọi người có mặt tại đây sẽ vì ngươi tuẫn tiết tình nghĩa tuyệt diệu trong Cung Hồ bảo này, tinh ma hưng khởi ở Quân Sơn, sinh linh tàn đoạn vạn kiếp không khôi phục nổi, tội đó toàn là ở ngươi mà ra.

Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng hỏi:

- Vậy theo ý các vị thế nào?

Vẫn giọng Tà Bốc:

- Cố niệm đại lễ, chủ trì chính nghĩa quét sạch quần ma, có thế cũng phải chết vì thiên hạ an nguy, vậy mới nói ngươi không nợ ta, ta không nợ ngươi, tâm an lý đắc, cùng nhau hưởng lạc Những lời tâm huyết như vậy chừng như đã làm cho Đồng Thiên Kỳ tỉnh ngộ, thế nhưng tính khí chàng hiếu thắng ngoan quật cường, cho nên nhất thời vài câu chưa thể chuyển biến được.

Bỗng nghe Mai Phụng Linh gượng dạy nói:

- Thiên Kỳ... chàng xem, em không khóc.. chàng đừng bỏ đi!

Đồng Thiên Kỳ vừa nghe vậy trong lòng ảm đạm sầu tư, bất thần chàng vọt người trở lại ngồi bên nàng, vuốt tóc thốt lên:

- Phụng Linh...

Khuôn mặt trắng xanh của Phụng linh phớt hiện một nụ cười sung sướng:

- Thiên Kỳ, chàng nhìn... em không khóc nũa!

Lúc ấy Tà Bốc vẫy tay ra hiệu cho mọi người tạm lánh ra ngoài, chỉ còn lại bọn Vân Phụng, Ngọc Phụng và tỷ muội họ Nhan vây đến bên chàng.

Hoa Ngọc Phụng nhẹ giọng nói:

- Thiên Kỳ, tha thứ em đã dùng lời bức bách chàng, thực chỉ là chuyện bất đắc dĩ.

Bạch Vân Phụng chen vào nói:

- Thiên Kỳ, thiếp đã thương lượng cùng họ, bọn thiếp nguyên sống chung cùng nhau.

Lần đầu tiên trên khuôn mặt vốn lãnh đạm cố hữu của Đồng Thiên Kỳ hiện một nụ cười tươi:

- Ta hiện tại mới thể hội được thế nào là ấm cúng!

Bạch Vân Phụng cười ngọt ngào nói:

- Nhân gian ở đâu cũng có ấm cúng, chỉ có điều chàng không chịu dang tay chào đón.

Đồng Thiên Kỳ lai cười lên sung sướng hạnh phúc như trong đời chàng chưa từng có.

Lúc này người của Vạn Thánh Đảo còn có hai mươi tay võ sĩ tùy tùng, bọn họ dọn dẹp sạch sẽ chiến trường, rồi mang Toàn Phong Cái vào trong đại phòng.

Đồng Thiên Kỳ cũng bế Mai Phụng Linh lên, đưa về đại phòng để trị thương, chàng giờ đây như thay đổi thành một con người khác, chàng ngộ ra thế gian không đen tối mờ mịt như bấy lâu nay vẫn quan niệm, quanh chàng bao nhiêu người thân, đều chỉ vì cầu mong hạnh phúc hòa bình mà nổ lực.

Mọi người tổ chức yến tiệc quây quần bên nhau vui thú, họ tạm thời chiếm lấy Cung Hồ bảo làm nơi trú quân.

Trời chiều bàng bạc, Đồng Thiên Kỳ đứng trên sơn phong ngước mắt nhìn những đám phù vân, lòng chàng lâng lâng tận hưởng những giây phút thanh thản nhàn hạ mà đời chàng chưa từng có.

Bỗng nhiên trong đôi mắt chàng bắt gặp một bóng người từ phía sườn núi phía sau vọt lên nhanh như cánh nhạn chiều, suy nghĩ nhanh trong đầu, chàng tung người phóng ngược trở lại chặn đường.

Khi đến gần đối phương, chàng khựng người đứng lại la lên:

- Yên cô nương...

- Đồng công tử, là ngươi...?

Cả hai ngỡ ngàng ngạc nhiên, Đồng Thiên Kỳ cười lớn hỏi:

- Yên cô nương đến đây làm gì?

Yên Lăng không đáp ngay đưa mắt quan sát chung quanh, rồi nói:

- Bọn người theo tôi đến kìa!

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy nhíu mày ngước nhìn ra xa, quả nhiên đã phát hiện thấy hai bóng người ẩn hiện trong đám cây um tùm trên khóe môi chàng hiện nụ cười nhạt:

- Yên cô nương yên tâm, để xem tôi đánh đuổi chúng.

Thiên tính bất di bất dịch, vừa mới đó chàng còn cao sảng thư thái nhưng khi bắt gặp bọn người này thì thái độ lãnh ngạo tàn bạo của chàng lại hiện ra nét mặt, chờ đối phương đến gần, chàng bỗng đanh giọng quát lớn:

- Dừng lại!

Tiếng quát tuy không lớn nhưng ẩn tàn công lực khiến hai người kia giật thót mình khựng chân dừng lại, họ đưa mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ ra vẻ kinh ngạc.

Một gã đại hán mặt choắc mất một tai, đưa mắt nhìn chăm vào Thiên Kỳ hồi lâu, bỗng quay đầu nhìn gã bên cạnh ngạc nhiên hỏi:

- Đại ca, tiểu tử này có phải là Đồng Thiên Kỳ không?

Người còn lại là một lão già độc nhãn, nói:

- Ta xem chừng không phải, Đồng Thiên Kỳ nghe nói có một nốt son huyết Mi tâm, nhưng người này không có.

Độc nhỉ hán tử nói:

- Vậy thì tốt, tiểu đệ chỉ lo gặp hắn, nếu không phải thì trước hết dẹp thằng nhãi này để xem con ranh kia chạy đâu cho biết?

Đồng Thiên Kỳ nghe rõ hết lời chúng, ghé đầu hỏi Yên Lăng:

- Bọn chúng là ai?

Yên Lăng thấp giọng đáp nhanh:

- Người của Nam Hải phái, hai tên trong Bát mạng tứ quỷ, có ngoại hiệu là "Đoạt mệnh quỷ" Hào Diệp và "Hấp huyết quỷ" Ngô Lương.

Bọn họ nói với nhau mấy câu đã thấy Nhị quỷ Ngô Lương xông đến cười lên tràng dài như quỷ sứ nói:

- Nha đầu, mau sớm ngoan ngoãn theo chúng ta trở về?

Đồng Thiên Kỳ trầm giọng hỏi:

- Nhị vị định làm gì?

Hấp huyết quỷ cười hắc hắc, nói:

- Ngươi muốn biết đại danh chúng ta, trước hết cần biết quy luật của chúng ta.

- Quy luật gì?

- Khi chúng ta nói ra tính danh thì coi như lúc ngươi chết đến nơi.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Có quy luật bá đạo vậy sao, chỉ sợ các người không có được cơ hội hành động.

Hấp Huyết quỷ tức giận thét:

- Tiểu tử ngươi không sợ chết?

Đồng Thiên Kỳ nhướng mày rậm, hất hàm nói:

- Mau nói đi, kẻo đến lúc các người lên đường, Diêm vương gọi nhầm.

Đoạt Mệnh quỷ tức giận nói:

- Tiểu tử, ngươi từng nghe nói đến trong Nam Hải phái có Tam Thần, Tứ Quỷ chứ?

- Ồ vậy tại hạ đoán không nhầm nhị vị liệt danh trong đám tứ quỷ ấy?

Hấp Huyết quỷ phẫn nộ quát:

- Tiểu tử, ngươi thật dám buông lời không tôn trưởng, ngươi muốn chết.

Dứt lời lão quay nói với lão đệ:

- Lão nhị, ngươi mau bắt con nhau đầu kia, tiểu tử này để ta thâu thập.

"Soạt" một tiếng, ngọn đao to bản sáng loáng ra khỏi vỏ...

"Chết!" lão ta quát lớn một tiếng, rồi vung đao ra chiêu "Lôi điện áp địa", đao quang trùm lấy cả một vùng, trông đến rợn người, đủ thấy đao pháp của lão ta không phải tầm thường.

Đồng Thiên Kỳ mặt hiện sát cơ, phút chốc huyệt Mi tâm ửng đỏ lên như máu, chính tại giây phút này thì Hấp Huyết quỷ chợt nhận ra điều này, chiêu đao của lão ta đã đến trước ngực Đồng Thiên Kỳ, bỗng khựng lại la lên:

- Ngươi... Huyết Kiếp Thủ..?

"Kẻng" một tiếng, kèm theo tiếng rú chợt tắt trong họng, cả người lão ta đổ ập xuống trên vũng máu, mắt trợn lên trừng nhìn Đồng Thiên Kỳ vẻ chưa hết kinh ngạc.

nhưng thực ra lão ta đã tuyệt khí từ lúc nào.

Ra kiếm, xuất chiêu, thâu kiếm, ba động tác chỉ trong một cái nháy mắt khiến Đoạt Mệnh quỷ đứng ngoài nhìn cũng không kịp, chỉ khi nghe lão đại la lên mấy tiếng "Huyết Kiếp Thủ", gã ta giật thót mình.

Bấy giờ thấy đại ca mình nằm chết trên vũng máu, mặt gã tái nhợt thất thanh nói:

- Ngươi... ngươi là Huyết Kiếp Thủ... Đồng Thiên Kỳ?

Đồng Thiên Kỳ gằn giọng:

- Đoạt Mệnh quỷ, uy lực của ngươi vừa rồi biến mất đâu rồi?

Đoạt Mệnh Quỷ đang còn phát run, chợt tức giận thét lên:

- Ông trí mạng với ngươi!

Dứt lời gã ta vung song chưởng với hết sức bình sinh như quyết một chiêu trí mạng, Đồng Thiên Kỳ chỉ cười nhạt, người không cần tránh, hữu chưởng phát chiêu "Tiềm Long sơ động".

"Bình..." một tiếng, chỉ nghe Đoạt Mệnh quỷ la lên thất thanh dưới Tiềm Long Chưởng, rồi ngã người chết tốt, trên trán còn ẩn ước hình bàn long đỏ như máu.

Yên Lăng mặt còn chưa hết kinh ngạc, vừa lúc ấy bỗng nghe từ xa có tiếng Bạch Vân Phụng gọi vọng lại:

- Thiên Kỳ... Thiên Kỳ!

Đồng Thiên Kỳ quay đầu nhìn Yên Lăng nói:

- Yên cô nương, chúng ta đi, lệnh tôn chính đang ở trong Bảo, cô nương và lệnh tôn nên đoàn viên vui vầy.

Trong khách phòng lớn, dưới ánh đèn sáng rực, hơn ba mươi anh hùng già có trẻ có vây lại vừa ăn uống vừa nghe Yên Lăng thuật lại những chuyện nàng bị mất tích.

Nguyên là khi Thiên Tâm Quái Cái rời Vạn Thánh Đảo vào Trung nguyên lần thứ hai, vô tình nàng lén nghe được câu chuyện bí mật giữa Thiên Tâm Quái Cái và Nam Hải Nhị lão, bọn họ âm mưu truy tầm Long thủ kiếm phổ và thâu phục Đồng Thiên Kỳ.

Nào ngờ hành tung của nàng bị phát hiện, tự nhiên nàng không thể nào địch nổi bọn họ, do vậy mới bị Thần Cơ Tử một trong Nam Hải Nhị lão bắt đi.

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh ôn tồn hỏi con gái:

- Oa nhi, bọn họ mang con đến đâu?

Yên Lăng cố nhớ lại, nói:

- Hình như là Bách Trượng phong, Thiên Mục Sơn.

Linh Ẩn chân nhân mắt ngước nhìn trần nhà, tay nắm chắc bình rượu, từ từ hỏi:

- Cô nương làm sao mà trốn được khỏi đó?

Yên Di Thánh nghe hỏi vậy thì lòng không vui bèn nói:

- Lão đạo trưởng, nó là con gái của tôi, chúng ta không thể nghi ngờ.

Linh Ẩn chân nhân cười nói:

- Ta không phải là hoài nghi, thế nhưng cũng thực khó mà tin được - Tại sao?

Yên Di Thánh hỏi ngược lại.

Linh Ẩn chân nhân nói:

- Ông là danh y mà cũng là độc y, hẳn biết rõ Nam Hải phái có một biệt dược chỉ cần để người ta uống vào thì gần như cải biến trí óc trở thành hài đồng, sai bảo dễ dàng.

Yên Di Thánh nghe vậy thì khựng người, quay nhìn con gái hỏi vội:

- Lăng nhi, con có uống thuốc gì của chúng hay không?

Yên Lăng tròn xoe mắt ngạc nhiên, ngây ngô hỏi lại:

- Thuốc gì chứ? Sao lại nghe lời hồ đồ của lão đạo trưởng...

Lời có ta chưa dứt, đột nhiên thấy Đồng Thiên Kỳ đứng bật người dậy, rồi nhanh như chớp phóng chỉ lực điểm liền ba đại huyệt trên người Yên Lăng.

Yên Di Thánh hoảng hốt la lớn:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi làm gì?

Dứt lời lão ta liền xuất thủ đánh một chưởng.

Nếu như cách đây một ngày, khi Đồng Thiên Kỳ lòng còn đầy thù hận ân oán bất phân, thì có lẽ lại xảy ra một trường ngộ nhận trầm trọng, thế nhưng chàng bây giờ đã khác, chỉ mỉm cười lách người tránh một chưởng.

Bỗng nghe Địa Sát Lệnh chủ cười lớn, vỗ tay tán thán:

- Đồng Thiên Kỳ, đến hôm nay lão phu mới thật nể phục ngươi.

Một câu đột ngột này thực ra không mấy người lĩnh hội, chỉ thấy Bạch Vân Phụng nhìn chàng cười nhẹ, nhưng "Thập Diện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh thì tức giận thét lớn:

- Thạch Tùng Linh, sao ngươi vui mừng họa hoạn.

Địa Sát Lệnh chủ lại cười ngất nói:

- Ta xem ngươi như ngưu mã ngu ngốc, đã sai lại không sửa sai nữa, khiến ta hoài nghi ngươi không phải ăn cơm mà lớn thành người!

Nghe Địa Sát Lệnh chủ chửi bồi thêm một câu như vậy thì Tà Bốc như hiểu ra, chen vào nói:

- Yên lão, chớ nên nông nổi, Đồng công tử hạ thủ tất có nguyên nhân.

Yên Di Thánh hỏa giận tam trượng, thở phì phì nói:

- Hảo, để hắn nói ra xem!

Đồng Thiên Kỳ không hề có chút giận khiến mọi người đã ngạc nhiên, bấy giờ chàng cười nói:

Trên người lệnh ái có viên "Tiết Long châu" tốt nhất cứ cho cô ta nuốt xuống, sau đó giải khai huyệt đạo rồi tự miệng cô ta nói ra thì hơn.

"Thập Điện Truy Hồn Y" nghe nói vậy thì chừng như tỉnh ra, bèn vội tìm viên Tiết Long châu trên người Yên Lăng, rồi được Hoa Ngọc Phụng giúp đỡ cho viên thần châu giải độc vào miệng cô ta nuốt xuống, đoạn mới giải huyệt đạo.

Qua chừng tuần trà, Yên Lăng từ từ tỉnh lại, nàng ngơ ngác nhìn quanh toàn phòng một hồi, bỗng nhiên la lên:

- Ai da, tôi có lẽ đã gây hại!

Linh Ẩn chân nhân ôn tồn hỏi:

- Yên cô nương, có phải thâm tâm cô thầm yêu Đồng công tử?

Một câu hỏi vừa đột ngột vừa hết sức bất ngờ, với nữ nhi mà hỏi câu này thì thực càng khó trả lời chỉ thấy mặt nàng ửng đỏ lên.

"Thập Điện Truy Hồn Y trừng mắt nạt lớn:

- Lão ngưu tử, ngươi hỏi cái gì vậy chứ?

Linh Ẩn chân nhân cười ha hả nói:

- Ngươi chớ nóng, lệnh ái nếu như thực lòng yêu Đồng công tử thì tự nhiên sẽ nói ra, bằng không thì không yêu, ngươi có nóng cũng vô ích!

Trong tình thế này thì Yên Lăng càng thẹn hơn, mặt hoa ửng đỏ gay, hồi lâu ấp úng nói:

- Vâng... khi ở trên Phi Hà Đảo, tôi đã... tôi đã...

Ấp úng mãi vẫn không sao nói ra được chữ "yêu", Linh Ẩn chân nhân cười lên kha khả:

- Hảo, hảo... Nhưng lần này cô đến đây có phải để đối phó với anh ta?

Yên Lăng đưa mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ ngồi bên nàng, hồi lâu lấy bình tĩnh nói:

- Tôi nghĩ tôi đã bị uống phải một loại mê dược sao lại tự nhiên nghe theo lời của bọn chúng răm rắp!

Linh Ẩn chần nhân nói:

- Yên cô nương, lời tôi hỏi cô còn chưa đáp?

Yên Lăng bỗng trên khóe mắt chảy ra hai hạt nhiệt lệ, gật đầu nói:

- Vâng, tôi phụng mệnh đến đây hại chàng. cho uống độc dược.

- Uống thuốc gì? Linh Ẩn lại hỏi:

- Phản lão hoàn đồng đan, bọn chúng đáp ứng tôi, chỉ cần tôi hạ độc thành công thì họ chấp

nhận mọi điều kiện của tôi!

Linh Ẩn chân nhân quay đầu nhìn "Thập Điện Truy Hồn Y" cười lớn, nói:

- Ngươi nghe rõ rồi chứ, ta hoàn toàn không chửi oan ngươi!

"Thập Điện Truy Hồn Y" bỗng giáng tay lên tự tát vào má mình liền ba tát tai, chừng như còn giận thét chửi:

- Yên Di Thánh, ngươi sao càng già càng hồ đồ hỗn độn chứ?

Yên Lăng thấy vậy thì xót xa liền vội chạy lại bên cha, nói:

- Cha cha hà tất phải khổ sở như vậy, cũng may con còn chưa hạ độc thủ chàng, cho dù vì chuyện này mà chàng ghét bỏ con, thì cũng đành chịu vậy!

Vừa nói nàng vừa đưa đôi mắt hổ thẹn pha lẫn u buồn nhìn Đồng Thiên Kỳ một cái.

Địa Sát Lệnh chủ chỉ đột nhiên nói:

- Sự việc còn chuyển hồi được, chưa nghiêm trọng lắm đâu.

Mọi người nghe vậy thì đều tập trung chú ý lắng nghe, nhưng lão bỗng quay nhìn Đồng Thiên Kỳ nói:

- Thế nhưng còn tùy xem ý kiến của Đồng Thiên Kỳ thế nào?

Đồng Thiên Kỳ giờ ngượng ngùng không nói thành lời được. Bạch Vân Phụng nhanh miệng xen vào nói:

- Chúng tôi tỷ muội năm người làm chủ được chuyện này, Thiên Kỳ nhất định chấp nhận.

Đồng Thiên Kỳ nộ mục trừng nhìn Bạch Vân Phụng, thế nhưng không ngờ bốn thiếu nữ còn lại đều chăm nhìn chàng ý tình tha thiết, khiến chàng đành nhượng bộ lắc đầu mà cười.

Địa Sát Lệnh chủ vỗ tay cười lên ha hả:

- Hay lắm, hay lắm, mọi chuyện thuận buồm xuôi gió, hiện tại chúng ta bắt đầu lắng nghe Yên cô nương nói vài điều bí mật về Nam Hải phái.

Mọi người "ồ" lên một tiếng, không ngờ Địa Sát Lệnh chủ tính toán sâu như vậy, Yên Lăng nghe thế suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tôi biết rất ít, vả lại bọn họ cố giấu không cho tôi biết.

- Ừm, cứ nói những gì mà cô biết?

- Bọn chúng đã nhận được võ lâm thiếp từ Nhật Nguyệt Bang, và đã điều động binh mã, đồng thời chúng còn hay tin có một đoàn người ngựa phát xuất từ Xuyên Sơn trấn vận chuyển gì đó. Nghe đâu là Cửu đỉnh, cho nên cũng đã cho thuộc hạ đi chặn đường.

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy giật mình hỏi:

- Bọn chúng lên đường mấy ngày rồi?

Yên Lăng nghĩ ngợi giây lát, nói:

- Có lẽ chừng ba bốn ngày rồi Đồng Thiên Kỳ trầm mặc suy nghĩ một lúc, nói:

- Vậy thì đúng là Cửu đỉnh, nguyên nó nằm trong tay "Thiên Huyền Kiếm" Tất Vũ, Thiên Tâm Quái Cái và Vu Hồi Kiếm đều tranh đoạt, chỉ có đều bọn chúng phận mỏng tài bạc, chúng ta không thể bỏ qua cơ hội này.

Toàn Phong Cái cười xen vào nói:

- Đúng, chuyện này không thể chậm trễ chúng ta cần phái ngươi đi thám thính trước một bước.

Sau khi ăn uống xong, thương lượng một hồi quyết định kéo nhau đi hết, chỉ để lại Toàn Phong Cái và cha con "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh trấn thủ Cung Hồ bảo.

Qua một đêm thám thính trở về, người cuối cùng chạy vào Cung Hồ bảo lại là tiểu hành khất, gã ta chưa vào đến cửa, miệng đã la inh ỏi:

- Mọi người mau đi xem một trường kịch nhộn lầm lắm Toàn Phong Cái chạy ra quát lớn:

- Tiểu hài tử, ngươi điên đấy hả, chuyện gì mà ầm ĩ hữ?

Tiểu hành khất vội nói:

- Người của Nam Hải phái và Nhật Nguyệt Bang đã chạm trán nhau trên bãi sông Giang khẩu.

Toàn Phong Cái nghe vậy thì hứng thú, vỗ tay nói:

- À vậy thì tuyệt, chúng ta phải đi thôi!

Mọi người nghe vậy thì liền nai nịt gọn gàng rồi kéo nhau rời khỏi Cung hồ bảo, theo chân tiểu hành khất leo lên đến đỉnh Cửu Cô lĩnh, xa trông trên bãi sông quả nhiên có một đám người đang đánh nhau loạn xạ.

Linh Ẩn chân nhân vuốt râu đứng nhìn một lúc đột nhiên lên tiếng - Đi, chúng ta phải đến gần chúng xem cho rõ, sự tình xem ra không đơn giản.

Toàn Phong Cái cũng gật đầu nói:

- Đúng, tôi cũng cảm thấy kỳ lạ, bọn chúng đánh nhau chỗ nào không được, sao lại chọn đúng gần Cung Hồ bảo này?

Khi ấy cả bọn rời Cửu Cô đỉnh, theo đường núi xuống bãi sông.

Khi bọn họ đến gần chiến trường, đột nhiên trên cây vọt xuống một bóng người cười nói:

- Chư vị quan sát cẩn thận, bên trong có danh đường đấy!

Thì ra người này chính là Bạch Vân Phụng, có người quan tâm vội hỏi:

- Thiên Kỳ đâu?

Bạch Vân Phụng cười đáp:

- Ở dưới chân núi Dương Mã đối diện kia, ở đó càng ngoạn mục hơn, một trường nữ huyết máu giữa người của Vạn Hoa Cốc và yêu nữ Nguyệt Hoa hội!

Linh Ẩn chân nhân ngạc nhiên, chau mày bạc hỏi lại:

- Cô nương bảo chúng tôi quan sát ở đây cái gì chứ?

Bạch Vân Phụng thấp giọng nói:

- Một chiếc thuyền tiềm thủy bên trong ẩn chứa Cửu đỉnh do ba bốn mươi tên đại hán giỏi thủy công đẩy đi, bọn chúng định dùng kế "che trời quá hải", thật là diệu kế tránh tai mắt của người khác! Từ đó chúng vận chuyển Cửu đỉnh đến Quân Sơn một cách an toàn.

Toàn Phong Cái vội hỏi:

- Còn chưa đến chứ? cứ an tâm, đến là chúng ta hạ thủ!

Bạnh Vân Phụng nói:

- Khi đến thì sắc nước đổi khác, Đồng Thiên Kỳ căn dặn hiện tại chưa được ra tay.

- Tại sao? Toàn Phong Cái lại hỏi:

Bạch Vân Phụng đáp:

- Chàng sợ dẫn đến Linh Sơn phái và Nam Hải kéo đến đối phó với chúng ta như vậy không phải trúng kế của Nhật Nguyệt Bang ư?

Nàng nói dứt, rồi như rất gấp, tung người lên như một cánh nhạn đạp ba đằng thủ vượt hồ qua phía bên kia.

Hồi 91 - Che Trời Vượt Biển Chuyển Cửu Đỉnh

Lúc này tưới bãi sông Giang khẩu, song phương hỗn chiến một trận trời hồn đất ám, đã nửa ngày trời vẫn chưa phân thắng bại.

Thỉnh thoảng chỉ nghe trong đám tiếng động binh khí chạm nhau loảng xoảng rú lên từng tiếng dài thảm thiết, lại một thây người đổ xuống làm quỷ không hồn.

Địa Sát Lệnh chủ đứng trong khu rừng quan sát một hồi thấy cảnh chém giết nhau mà cũng không khỏi nhíu mày, hồi lâu chừng như phát hiện ra điều gì bèn vẫy tay gọi Linh Ẩn chân nhân:

- Lão mũi trâu, bọn người đến kia không phải là Nguyệt Hoa hội mà là Nhật Liệt bang nhé?

Linh Ẩn chân nhân gật đầu nói:

- Ta đã nhận ra rồi, ngươi không thấy hình mặt trời trên cờ của chúng sao?

Toàn Phong Cái đột nhiên thất thanh "á" lên một tiếng, nói:

- Nam Hải Nhị lão cũng xuất đầu, toàn là hạng cao thủ nhất lưu.

Nhan Kiếm Long cũng chen vào nói một câu:

- Nhật Liệt bang cũng không phải tầm thường, đến Võ Đương Tam Anh cũng quy thuận theo chúng.

Chính tại lúc này, bỗng tiếng Đồng Thiên Kỳ vọng lại:

- Các vị, hãy chú ý đến mặt nước trên Giang khẩu?

Không biết tự lúc nào mà Đồng Thiên Kỳ đã trở lại sau lưng họ, Địa Sát Lệnh chủ nghe vậy vội hỏi:

- Tình hình bên kia hồ thế nào?

Đồng Thiên Kỳ cười đáp:

- Đánh nhau loạn xa như chó tranh xương!

Tiểu hành khất chen vào nói:

- Ồ, vậy thì xem hay lắm nha?

Đồng Thiên Kỳ cười đáp:

- Ta thì không dám nhìn Địa Sát Lệnh chủ ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao? Huyết Kiếp Thủ Đồng Thiên Kỳ mà cũng nói được câu này sao?

- Ồ, chỉ sợ Địa Sát Lệnh chủ vừa nhìn thì đã úp mặt quay đi:

Địa Sát Lệnh chủ lấy làm hiếu kỳ, hỏi dồn:

- Í! thật là ly kỳ, ngươi nói xem bọn chúng đánh nhau thế nào mà đến ta nhìn cũng phải quay mặt?

- Song phương giao chiến một bên là nương tử quân của Vạn Hoa Cốc, có điều bây giờ bọn họ đã quy thuận Linh Sơn phái, còn phía kia chính là yêu nữ trận của Nguyệt Hoa hội.

Địa Sát lệnh chủ cười nói:

- Thì ra là đàn bà đánh nhau!

Đồng Thiên Kỳ nói tiếp:

- Hai bên đánh nhau áo quần rách bươm, nhất là Hạ Liên và Thu Cúc nhị vị yêu phụ đánh đến áo quần không còn một mảnh trên người, đám nữ tướng thấy vậy cũng cởi bỏ xiêm y ra mà đánh, trần như nhộng nhưng trên mình đều mang thương tích, máu me đầm đìa, thật là một cảnh xưa nay chưa từng nhìn thấy!

Mọi người nghe vậy thì không nhịn được cười ầm lên:

- Đúng là võ lâm kỳ sự, thực khiến người ta không dám nhìn.

Tiểu hành khất đột nhiên la lên:

- Nhìn kia, vừa rồi trên mặt hồ trồi lên một đầu người.

Đồng Thiên Kỳ gật đầu nói:

- Thuyền tiềm thủy đã tới nơi.

Huyết Phán Lãnh Vân Tiêu liền với tay nắm lấy ngọn phán quan bút nói:

- Đi, chúng ta cản chúng lại?

Đồng Thiên Kỳ xua tay nói:

- Chúng ta không nên vội giật dây động rừng, trước hết phân làm hai toán, một toán giám sát hai bên bờ sông một toán thì đi quấy nhiễu chúng một trận.

Toàn Phong Cái nhíu mày bạc hỏi:

- Ý Đồng công tử là...?

- Trước hết làm cho bọn chúng rối đầu rối óc...

- Mau nói rõ hơn một tí đi chứ?

Đồng Thiên Kỳ cười giải thích:

- Trước hết giúp Nam Hải phái đánh đuổi Nhật Liệt bang, sau đó lại quay đầu đánh Nam Hải phái một trận khiến cho chúng nghi ngờ lẫn nhau, bấy giờ chúng ta mới bắt đầu hạ thủ!

Địa Sát Lệnh chủ cười lên kha khả nói:

- Huyết kiếp thủ khá thật, chỉ một chiêu này cũng đủ thấy cao minh hơn Vân Không năm xưa nhiều.

Bấy giờ lão, thiếu anh hùng có đến gần ba mươi người đồng thanh thét lớn một tiếng rồi nhảy vọt ra chỉ có một mình Đồng Thiên Kỳ là không xuất đầu lộ diện, bởi vì bọn chúng phái nào cũng đều biết chàng.

Cuộc hỗn chiến đang ở hồi quyết liệt tàn khốc nhất bỗng nhiên thấy một đám quần hùng ô hợp từ trong rừng phóng ào ra xông đến cả song phương không hiểu là bạn hay địch, đột nhiên nghe thấy Địa Sát Lệnh chủ thét lớn:

- Bằng hữu Nhật Liệt bang chớ chạy, bọn ta đến lấy nợ đây!

Người của Nam Hải phái nghe vậy thì phấn chấn hẳn lên. Thần Cơ Tử cười lớn, nói:

- Nhật Liệt bang các ngươi đến giờ báo ứng rồi, anh em lên!

Chỉ nghe vậy, người của Nhật Liệt bang ý chí chiến đấu tiêu tan, thấy người của Nam Hải chí khí thế xông tới, cộng thêm đám người vừa xuất hiện ào ào lướt đến, tên nào tên nấy trong long lòng khiếp hãi quay giáo bỏ chạy.

Nam Hải phải chỉ chờ có vậy là ra sức chém giết, trong chiến trường bao nhiêu tiếng la hét thảm khốc, người của Nhật Liệt bang thực ra chỉ chạy thoát được năm ba người mà đều là những cao thủ có khinh công thân pháp cao thâm mới thoát nổi.

Thần Cơ Tử thắng thế cười lên ha hả, vuốt râu ngạo nghễ nói:

- Ta biết mà, Địa Sát lệnh chủ rồi thế nào cũng quy thuận Nam Hải phái, trận này ngươi ra tay khá lắm, trở về thế nào tệ bang Bang chủ cũng trọng dụng ngươi.

Địa Sát Lệnh chủ cười phá lên tràng dài nói:

- "Thần Cơ Tử ", ngươi mừng vội quá!

"Thần Cơ Tử" ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Chẳng lẽ ngươi không nguyện quy thuận bổn phái?

- Hừ, ta xưa nay chưa từng nghĩ đến điều ấy!

- Vậy sao ngươi vừa rồi... chẳng lẽ không phải ra tay trợ giúp bổn phái tiêu diệt Nhật Liệt bang?

- Đúng vậy?

- Ủa, sao bây giờ ngươi lại...

- Ồ, bây giờ thì chúng ta đến lượt thanh toán bọn ngươi.

"Thần Cơ Tử" ngó người nói:

- Thạch huynh chớ đùa nữa.

Địa Sát Lệnh chủ từng mắt quát:

- Ông đùa với ngươi ư? Huynh đệ lên!

"Thập Điện Truy Hồn Y" nghe vậy ứng thanh một tiếng rồi vung đao lên nhảy bổ vào tấn công ngay, Vạn Thánh đảo chủ Nhan Kiếm Long cũng lập tức dẫn hai mươi võ sĩ nhào ra đánh.

Nam Hải phái nằm mộng cũng không ngờ tới chuyện trở như bàn tay này, bọn chúng vừa rồi đánh nhau với Nhật Liệt bang hơn nửa ngày sức tàn lực kiệt, giờ đụng đầu với một lực lượng hùng hậu mà tinh thần thể lực đều sung mãn thì làm sao chống cự nổi.

"Thần Cơ Tử" tuy công lực không tồi, thế nhưng tình thế lúc này thủ hạ mệt mỏi, tinh thần không có, vừa thấy đối phương xông vào thì đã rối loạn lên khiến lão cũng phát hoảng, tức giận la lớn:

- Bình tĩnh thí mạng với chúng!

Rồi lão chỉ kiếm vào Địa Sát Lệnh chủ thét dài một tiếng, chửi:

- Chó già họ Thạch kia, lão phu ngày hôm nay quyết một trận sống mái với ngươi!

Thế nhưng khi lão quay người lại đã thấy đám thủ hạ không ai bảo ai đã lấm lét thoái lùi rồi, lão nghiến răng gầm lên:

- Thạch Tùng Linh, được lắm, nợ này chờ ngày sau ta sẽ thanh toán với ngươi!

Chưa đánh đã chạy, hẳn lão ta cũng lường trước hậu quả rồi lệnh xuống.

Vừa thét ra lệnh, bỗng nhiên bên tai nghe một giọng lạnh như băng:

- "Thần Cơ Tử", ngươi chạy thoát sao?

Vừa nghe giọng nói này lão ta đã hồn tiêu phách tán, lắp bắp la lên:

- Ngươi... Đồng Thiên Kỳ...

Lời lão vừa buông, không kịp phòng thủ bị Địa Sát Lệnh chủ xuất chưởng đánh một chiêu "Vạn lý phong bạo" đánh văng lùi sáu bảy bước, gắng lắm mới không khỏi ngã nhào trên đất.

Lão còn đứng chưa vững thì bên tai đã nghe giọng lạnh lùng:

- "Thần Cơ tử", biết chuyện thì tự quyết đi!

Lão nghe vậy giật mình đưa mắt nhìn lui thấy đám thuộc hạ số bỏ chạy tán loạn, số khác thì đã bỏ mạng đương trường, bản thân lão lúc này cũng đã bị vây kín.

Đừng nói ra tay kháng cự, mà đến đột vây bỏ chạy cũng không có đủ tinh thần, còn đang run rẩy bỗng lại nghe giọng Đồng Thiên Kỳ cười nhạt bên tai:

- Không ngờ Nam Hải Nhị Thần mà cũng có ngày run như chuột ướt, các vị tiền bối xin hạ thủ lưu tình, tự để cho lão ta lấy lại chút thể diện.

Nghe mấy câu này chẳng khác gì gươm đao đâm vào tim đau nhói "Thần Cơ Tử".

giận tái người đầu hôi thần ám. Chưa nói gì được, lão lại nghe giọng Đồng Thiên Kỳ tiếp:

- "Thần Cơ Tử", ngày hôm nay ngươi chưa chết đâu, trở về báo cho Thời lão đầu biết, Huyết Kiếp Thủ hỏi thăm sức khỏe.

"Thần Cơ Tử" đến lúc này mới lấy lại được tinh thần, gằn giọng hỏi:

- Đồng Thiên Kỳ, tại sao ngươi không giết lão phu?

- Ồ, chỉ vì có cuộc thương lượng sòng phẳng trước với Linh Sơn phái cho nên Đồng mỗ mới tha ngươi lần này?

"Thần CƠ Tử" kinh ngạc trọn mắt hỏi:

- Sao? Ngươi về phe với Linh Sơn phái?

- Ồ ta đã nói rồi, chỉ là một cuộc mua bán sòng phẳng!

- Mua bán?

- Đúng, Vũ Vương Cửu đỉnh!

"Thần Cơ Tử" "hừ" một tiếng, tức giận nói:

- Linh Sơn phái tư cách gì lấy Cửu đỉnh trao đổi với ngươi?

Giọng Đồng Thiên Kỳ từ trong rừng vọng ra:

- Vậy Nam Hải phái các ngươi có quyền gì xen vào chuyện này?

"Thần Cơ Tử" không đáp, chỉ đảo đôi mắt, ruột nghĩ nhanh, rồi hỏi:

- Vậy ngươi được gì trong cuộc trao đổi này chứ?

- Linh Sơn phái giúp ta tìm diệt Nhật Nguyệt Bang báo cừu, ta giúp họ tiêu diệt Nam Hải phái chiếm lại Cửu đỉnh, sau đó chia theo luật lệ ba sáu, ngươi thấy được chứ?

Nghe lời này thì "Thần Cơ Tử" giật mình hỏi vội:

- Lời ngươi, nói là thật?

Bên trong rừng, giọng Đồng Thiên Kỳ do dự giây lát, nói:

- Tin hay không là tùy ngươi.

"Thần Cơ Tử" không hỏi nữa, lão nghĩ đến tình hình hiện tại lo lắng hỏi:

- Ngươi tha cho ta lần này thật ư?

- Ha ha hạ.. Huyết Kiếp Thủ xưa nay chưa nói hai lời "Thần Cơ Tử" nghe vậy thì đã yên tâm, thế nhưng còn lo bọn Địa sát Lệnh chủ cười mỉa nên lấm lét rồi hậm hực nhún chân bỏ chạy như bay.

Lát sau từ trong rừng Đồng Thiên Kỳ phóng ra, mọi người cười vang lên vui vẻ tán tụng chàng

vừa rồi diễn một màn khiến cho Nam Hải phái điên đầu điên óc.

Địa Sát Lệnh chủ bỗng nhíu mày hỏi:

- Hiện tại chúng ta tiếp tục làm gì?

Đồng Thiên Kỳ nói:

- Chúng ta cùng nhau kéo về Tầm Dương giang khẩu.

Địa sát lệnh chủ hai tay xoa đầu nói:

- Kế hoạch thế nào, nói rõ ra đi chứ.

- Vạn Thánh đảo chủ và mấy mươi võ sĩ tạm thời lưu lại trong rừng này, phát hiện dấu hiệu gì trên mặt hồ thì khoan ra tay vội, chờ đến khi chúng qua rồi mới ra tay truy sát. Đồng mỗ tin rằng người của Vạn Thánh Đảo thủy công không tầm thường Toàn phong Cái hỏi:

- Chúng ta cũng có chỗ dụng chứ?

- Mọi người còn lại phải phân làm hai, án ngữ hai bên bờ giết tàn quân, tuyệt đối không để một tên nào chạy thoát.

Nhan Kiếm Long bỗng hỏi cặn kẽ:

- Khi chiếm được tiềm thủy thuyền rồi thì làm gì?

- Huynh đệ Vạn Thánh đảo tìm cách chuyển Cửu đỉnh về đến Cung hồ bảo.

Nhan Kiếm Long nghe vậy ngạc nhiên nói:

- Làm vậy chẳng khác nào đốt lửa vào người?

Đồng Thiên Kỳ nói:

- Tôi biết dưới Cửu Hồ bảo có một thạch động bí mật, cất Cửu đỉnh vào đó rất an toàn.

Nhan Kiếm Long vẫn cảm thấy không yên, nói:

- Ta vẫn thấy có điều không ổn.

Đồng Thiên Kỳ bước đến bên người Nhan Kiếm Long nhỏ giọng nói mấy câu, đột nhiên Nhan Kiếm Long cười lên kha khả:

- Ha ha hạ.. có vậy mới gọi là thượng sách chứ!

oo Mặt trời đã dần dần ngã về tây,bên bờ sông ở Giang Nam, Cùng Tăng Vô Duyên đã ở đó suốt một ngày chờ đợi mà vẫn không thấy trên mặt sông có chút động tĩnh gì, trong lòng bắt đầu nôn nóng xen lẫn lo âu.

Bên cạnh lão ta còn có Nhật Giác hòa thượng người của Thiếu Lâm, cũng sốt ruột không kém, bèn lên tiếng hỏi:

- Sư thúc, sao chẳng thấy động tĩnh gì cả?

Cùng Tăng hít sâu một hơi trấn an:

- Đẩy tiềm thủy dưới nước không nhanh như đi trên bộ, chỉ sợ đợi thêm một tiếng đồng hồ nữa cũng chưa đến được!

Thì ra bọn họ đang chờ ngóng chiếc tiềm thủy thuyền chở Cửu đỉnh đến. Nhất Giác hòa thượng nói:

- Nhật Nguyệt Bang thi thủ kế này thực là tuyệt diệu, nếu đi trên bộ thì nguy hiểm rình rập khắp nơi.

Ánh tà dương đã đỏ chếch trên mặt sông, trên quan đạo người qua lại thưa dần, phần lớn đều là người hương thôn ở đây đi làm ăn trở về.

Cùng Tăng bỗng phát hiện trong đoàn người có hai gã hán tử giả trang làm hương dân, chỉ tay nói với Nhất Giác hòa thượng:

- Nhìn kìa, người của Nam Hải phái cũng đến quan sát động tĩnh.

Nhất Giác hòa thượng cười nói:

- Nhật Nguyệt Bang cũng chẳng ngu ngốc, bọn họ đã phái người cảnh giới trên bộ.

Cùng Tăng bỗng cười lên mấy tiếng giảo hoạt nói:

- Thuyền có lẽ còn xa, đi! Chúng ta trước hết thanh toán hai tên Nam Hải phái này, lúc này người của Nhật Nguyệt Bang bên bờ kia hoảng lên, thế nào cũng đánh động đám Nam Hải phái còn ở bờ bên đó Nhất Giác hòa thượng hỏi:

- Như vậy có khéo không?

- Ồ sao lại không chứ. Làm thế này sẽ bức bọn người Nam Hải xuất đầu lộ diện.

Nói rồi hai người liền sãi bước đón chặn đường hai gã hán tử. Nhất Giác hòa thượng chấp tay nói:

- A Di đà phật, bằng hữu các người đi đâu?

Một trong hai gã đại hán ngạc nhiên hỏi:

- Đại sư, chúng tôi đi có chuyện của chúng tôi!

Nhất Giác hòa thượng cười lớn nói:

- Nam Hải đường xa không đi tới đâu, ngã phật từ bi, khuyên hai vị quay đầu bờ giác!

Gã đại hán giật mình thất sắc nói:

- Đại sư chớ hiểu nhầm, chúng tôi là người vùng này!

Nhất Giác hòa thượng nheo mắt cười nói:

- Nghe nói trên ngực của đệ tử Nam Hải phái đều có xăm hình thủy quái, vậy các ngươi có chịu

cởi áo ra cho ta xem không?

Hai gã đại hán bị bức đến thế thì tức giận trừng mắt nộ khí, tay đã thấy rút binh khí cầm sẵn.

Nhất giác hòa thượng cười ha hả nói:

- Bằng vào các ngươi mà dám qua mắt ta sao?

Hai gã đại hán chừng như nhận lệnh không được tự ý động thủ, cho nên khi ấy quay người định bỏ chạy, nào ngờ Cùng Tăng đã chặn phía sau, cười lớn nói:

- Nhị vị thí chủ, sao lại không nhằm hướng trước mà đi?

Một gã đại hán tức giận thét lớn:

- Quan lộ, ta muốn đi thì đi, can hệ gì đến các vị?

Cùng Tăng cưới kha khả nói:

- Ta thấy đường trước mặt thông hơn đấy?

- Đại hòa thượng ngươi không thấy vậy là quá ép người sao?

- Ha ha hạ.. Ngã Phật từ bi, các ngươi tốt hơn nên đi hướng trước này chớ để lão nạp ra tay!

Hai gã đại hán thấy khó thoát liền đánh mắt nhìn nhau một cái, rồi lập tức gã bên phải phóng kiếm nhanh như chớp đâm tới người Cùng Tăng như định đoạt lộ đào tẩu. Nào ngờ Cùng Tăng đã lường trước, chưởng xuất nhanh như chớp, đẩy bật gã ta văng ra một bên.

Cùng lúc, bên kia Nhất Giác hòa thượng lướt người truy theo gã đại hán còn lại vừa bỏ chạy:

- Hắc hắc... cho các ngươi sống các ngươi không muốn sống, vậy chết chớ trách bần tăng Dứt lời, trong tay sáng lóe lên ngọn thất chủy đao "phụp" một tiếng, kèm theo tiếng rú dài, gã đại hán lảo đảo thêm mấy bước rồi ngã đùng xuống sông, trên lưng còn ghim ngọn thất chủy đao.

Chính khi thân hình gã dại hán chưa kịp chìm xuống nước thì Nhất Giác hòa thượng bằng một chiêu "Đăng bình độ thủy" khinh thân phóng xuống xuất thủ thâu hồi lại ngọn thất chủy đao, rồi tung người trở lại bờ. Đứng bên cạnh Cùng Tăng rồi, ông ta mới hỏi:

- Sư thúc, tên kia thế nào?

Cùng Tăng cười cười đáp:

- Theo đồng bọn trôi về xuôi Nhất Giác hòa thượng giật mình nói:

- Định để cho hắn sống trở về báo tin ư?

- Đúng, khiến cho chúng tưởng là người của Nhật nguyệt bang hạ thủ, lúc ấy ta đỡ công rất nhiều.

Nhất Giác hòa thượng cười ha hả nói:

- Đây là kế di họa Giang Đông, tôi làm sao lại quên mất nhỉ!

Nói đến đô bỗng nhiên lão chỉ sang bờ bên kia, hứng khởi nói:

- Xem kìa hai tên của Nhật Nguyệt bang xong rồi, người của Nam Hải phái xuất hiện không ít!

Cùng Tăng mặt đột biến sắc nói:

- Có lẽ tiềm thủy thuyền đã gần lắm rồi, mau phát hỏa lệnh, báo tin.

Lão ta nói chưa dứt lời đã thấy bờ bên kia từ trong lau lách vụt lên không hai đóm hỏa tiễn, hiển nhiên người của phái khác cũng đã nhận ra điều này.

Đã thấy Nhất Giác hòa thượng bắn vọt lên không trung một ngọn phi tiễn mang theo đuôi lửa màu xanh lè khác hẳn hai ngọn hỏa tiễn kia.

Phút chốc, hai bên bờ Trường giang đã thấy quần hùng các phái xuất hiện theo từng địa điểm mà họ dự định trước, mọi cặp mắt đều tập trung trên mặt sông Người của Linh Sơn phái ở dưới hạ lưu, khi thấy có dấu hiệu thuyền đến liền có mấy mươi tay võ sĩ nai nịt chỉnh tề đồng loạt theo hiệu lệnh lặng lẽ xuất nước rồi nhắm hướng tiềm thủy thuyền lặn tới.

Khi áp được với thuyền điều bọn họ bất ngờ nhất là thấy thuyền vẫn còn dập dềnh trôi, thế nhưng tuyệt nhiên không thấy có bóng người nào của Nguyệt Hoa hội.

Tuy nhiên dưới nước chỉ ra hiệu chứ không nói chuyện gì dược với nhau, vả lại đằng nào thì bọn họ cũng đã tiếp quản được thuyền, vui mừng cùng nhau tiếp tục đẩy thuyền ngược hướng thượng lưu mà đi tiếp.

Hai bên bờ, võ sì cả ba phái không ai nghi ngờ có điều khác lạ bên dưới mặt nước, cứ theo mặt nước thay đổi mà đi dọc theo bờ sông hộ tống con thuyền lên đến Tiểu Trì khẩu.

Đoạn sống này rất hẹp, hai bên lại là vách núi dựng đứng, nước chảy khá mạnh.

Đây cũng chính là địa điểm Linh Sơn phái quyết định dỡ hàng.

Đám võ sĩ dưới nước theo hiệu lệnh đưa thuyền cập vào bờ, người của Linh Sơn phái trên bờ đã vây lại bảo vệ.

Đến lúc này thì người của Nhật Nguyệt Bang phát hiện ra có điều gì khác thường, một mặt kéo quân đến, mặt khác cho người về báo cáo lại với Tổng đàng.

Chính tại lúc này "Nam Hải vương" Thời Chấn Ngục ngồi ở trong một tửu điếm Điền Gia trấn chờ ngóng tin tức về chiếc tiềm thủy thuyền, bỗng thấy Chí Tôn Ông quay trở lại, liền đứng lên vồn vã hỏi:

- Có tin tức gì chăng?

"Thần Cơ Tử" vội nói:

- Xem tình hình chừng như xảy ra chuyện rồi!

Nam Hải Vương nhíu mày quan tâm hỏi:

- Là chuyện gì xấu sao?

Lúc này Chí Tôn Ông đã vào đến, nói ngay - Đông chủ, chúng ta uổng công chờ đợi!

Nam Hải Vương vội hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Chí Tôn Ông xoa tay vào nhau, thở hắt ra, nói:

- Tiềm thủy thuyền vào đến Tiểu Trì, khẩu thì bị cướp.

- Ai? Chẳng lẽ là Đồng Thiên Kỳ? Nam Hải Vương hỏi vội Chí Tôn Ông nhìn Nam Hải Vương nói:

- Đồng Thiên không thấy có mặt, mà chính Linh Sơn phái động thủ trước.

Nam Hải Vương vừa nghe vậy thì tức giận "hừ" một tiếng lạnh lùng truyền lệnh:

- Mau truyền lệnh Thất giao Thập tam long chuẩn bị, chúng ta phải đuổi theo, Vũ Vương cửu đỉnh quyết không để mất.

Bấy giờ người của Nam Hải phái tợ hồ như khuynh thành xuất quân, nhằm hướng Tiểu Trì khẩu dốc đến.

Lại nói, phía Nhật Liệt bang nghe tin này, bản thân bang chủ "Xưởng Nhật Cư Sĩ".

Đường Tiểu Kỳ và Xích Dương Tử dốc toàn lực lượng Bát ma Cửu yêu kéo đến Tiểu Trì khẩu chi viện.

Linh Sơn phái thì Kim Chưởng Phật và thủ hạ Thập Bát La Hán cũng đã chuẩn bị sẵn sàng chờ đợi bên bờ Tiểu Trì khẩu.

Có thể nói, lần này cả ba phải đều phát động toàn chủ lực, huyết vũ tinh phong xem ra trùm lấy bãi Tiểu Trì khẩu chưa đầy thập trượng vuông này, một trường ác chiến thần khốc quỷ sầu xem chừng khó tránh khỏi.

Hồi 92 - Bên Tiểu Khẩu Cuồng Phong Đột Khởi

Cứ nhìn tình hình xảy ra lúc này trên Tiểu Trì khẩu cũng thấy được Đồng Thiên Kỳ là một người trí tuệ vô song, chỉ một kế nhỏ đủ khiến cho cả ba đại dịch xuất đầu lộ diện.

Đương nhiên cả ba phái, trong đó ngay Linh Sơn phái là người trực tiếp quản tiềm thủy thuyền một cách dễ dàng mà cũng không hiểu ra trong thuyền vẫn như cũ, nhưng bên trong tất cả hoàn toàn không như cũ rồi!

Chính mấy mươi tay võ sĩ của Vạn Thánh Đảo dưới sự chỉ huy của Vạn Thánh Đảo chủ Nhan Kiếm Long đánh cướp thuyền rồi sau đó mới thi kế đúng theo sách lược của Đồng Thiên Kỳ đưa ra. Chín chiếc Cửu đỉnh đương nhiên giờ đây đã nằm ở trong một thạch động bí mật dưới đáy Cung Hồ bảo.

Vậy còn bên trong thuyền?

Bấy giờ trời đã tối hẳn, Kim Chưởng Phật đứng ở trên bờ, một bên là Tiếu hòa thượng, một bên là Cùng Tăng, chỉ huy thuộc hạ đưa thuyền lên bờ giở hàng.

Thế nhưng chỉ thấy mấy tên võ sĩ đầu tiên lặng xuống chui vào trong khoang thuyền, rồi vội vã trở lên hốt hoảng la lớn:

- Lão Phật gia, chúng ta mắc lừa rồi!

Cùng Tăng nghe vậy thất kinh hỏi:

- Cái gì? Chẳng lẽ trong thuyền không phải là Cửu đỉnh Gã võ sĩ nói:

- Cửu đỉnh đâu chẳng thấy chỉ có hơn ba mươi cái xác...

Cùng Tăng giật mình thất kinh, vội nói:

- Ngươi nói gì?... ba mươi cái xác?

- Dạ, thuộc hạ không đếm rõ lắm, thế nhưng có lẽ chừng hai bảy hai tám xác gì đó?

- Trừ xác chết ra, không có gì nữa sao?

Tên võ sĩ lắc đầu:

- Không còn gì.

Cùng Tăng Vô Duyên quay đầu nhìn Kim Chưởng Phật nói:

- Lão Phật gia, chúng ta mắc lừa rồi.

Kim Chưởng Phật sắc mặt sạm lại, trầm giọng nói:

- Ngươi xem chuyện này bàn tay ai nhúng vào có phải thằng nhóc họ Đồng không?

Cùng Tăng lắc đầu, nhíu mày nói:

- Tôi nghĩ là không phải?

- Tại sao?

- Họ Đồng công lực tuy địch trăm người, thế nhưng chuyện này quyết không thể một người mà làm nổi, trừ phi hắn mọc ba đầu sáu tay!

Kim Chưởng Phật nói:

- Chẳng lẽ ngươi bảo hắn không có đồng bọn?

- Theo ty chức, họ Đồng bản tính xưa nay trầm lặng lãnh bạo cô độc, ít kết thân với ai chứ đừng nói là hợp đầu liên thủ, nếu có chăng thì cũng chỉ là một vị cô nương cháu gái của "Vạn Kiếm Vương" tên là Bạch Vân Phụng. Bọn họ tuy là dôi "Long Thủ, Phụng Vỹ" song kiếm hợp bích, uy thế vô song, nhưng hai người thì quyết cũng không thể thực hiện được chuyện này.

Tiểu hòa thượng xen vào nói:

- Hay là người của Nhật Nguyệt Bang ra tay?

Cùng Tăng lắc đầu nói:

- Không có khả năng, nếu muốn lừa chúng ta thì chỉ cần cho vào thuyền đất đá là đủ, không cớ gì phải hạ thủ huynh đệ của mình đến ba mươi người!

Kim Chưởng Phật gật đầu như đã hiểu, nói:

- Nói thế chỉ còn Nam Hải phái ra tay trong chuyện này.

Cùng Tăng gật đầu nói:

- Đệ tử không dám loạn ngôn, thế nhưng chỉ còn Nam Hải phái là khả nghi nhất!

Kim Phật Chưởng trầm ngâm suy nghĩ một hồi đột nhiên phất tay nói:

- Thôi, ở đây lâu bất lợi chúng ta lui...

Nào ngờ lão ta nói còn chưa hết câu, bỗng nghe một giọng già nua vọng lại:

- Phật giới sát sanh và tuyệt tham niệm. không ngờ cao tăng Linh Sơn lại phá giới luật. Ngã Phật từ bi nhìn mà không khỏi phát hoảng!

Kim Chưởng Phật nghe vậy thì giật mình, quát hỏi:

:

- Ai?

- Ha hạ.. Cửu Dương Tử đạo môn mạt lưu!

Kim Chưởng Phật ngửa cổ cười lên tràng dài nói:

- Í, Trung Nguyên Ngũ lão không ngờ cũng xuất đầu, phải chăng vì chiếc tiềm thủy thuyền kia?

Cửu Dương Tử đã lướt người đến trước mặt bọn Linh Sơn phái, đi theo còn có Bát Ma Cửu Yêu, lão quét mắt một vòng rồi nói:

- Thân khoát cà sa mà tay cầm đao đồ tể, chẳng lẽ đây cũng là phật gia?

Kim Chưởng Phật chấp tay nói:

- Cửu Dương đạo trưởng thật khéo đùa, bần tăng chỉ vì tiêu diệt Huyết kiếp võ lâm mà đến đây, không ngờ bỏ công không.

- Ồ, bần đạo đùa gì đâu nào?

Kim Chưởng Phật chỉ tay xuống bến sông nói:

- Vấn đề xuất phát từ tiềm thủy thuyền.

- À, trên thuyền chở Cửu đỉnh là điều bần đạo không phủ nhận, có điều nếu tăng huynh định chiếm nó một mình đêm đi thì e trả giá đắc!

- Đáng tiếc, trên thuyền hoàn toàn không có Cửu đỉnh nào cả, mà chỉ là ba mươi cái xác!

Cửu Dương Tử nghe thì ngớ người, nhưng rồi đột cười ngất lên nói:

- Cướp của giết người, đây hẳn đâu phải là chuyện người xuất gia làm được?

Kim Chưởng Phật thuận lời, nói theo:

- Chặn cướp Cửu đỉnh cũng chỉ vì Thiên hạ thương sinh, nhưng giết người thì chúng ta phật môn đệ tử không thể hạ thủ!

Cửu Dương tử cười nhạt nói:

- Cửu đỉnh đã bị người quý bang mang đi, chẳng lẽ lại không dám thừa nhận giết người, ta không tin Phật Tổ sẽ không giáng tội các người Kim Chưởng Phật biết chuyện rắc rối to, thở dài nói:

- Đạo huynh, Kim Chưởng Phật này xưa nay chưa hề vọng ngôn, chúng ta chẳng những không nhìn thấy Cửu đỉnh mà những người này bị chết thế nào cũng không biết rõ.

Cửu Dương tử đột nhiên ngửa mặt cuồng tiếu:

- Hắc hắc... Nói như vậy ngươi cho rằng Nhật nguyệt Bang chúng ta bày ra trò này chỉ là quả hoa mù? Chỉ e lời ngươi khó được ai tin.

- Thế nhưng sự thực bọn họ không phải bị người của Linh Sơn phái hạ thủ.

- Hừ, xưa nay hung thủ giết người có tên nào dám thừa nhận chứ?

- Á, nói như vậy đạo huynh nhất định cho rằng bổn phái hạ thủ?

Cửu Dương Tử lạnh giọng nói:

- Ta không nghĩ ra chứng cứ nào có thể chứng minh ngươi không phải là hung thủ?

Cùng Tăng bắt đầu phát nộ, lớn giọng:

- Hừ, cứ cho những người kia bị bổn phái giết thì sao chứ?

Cửu Dương Tử gằn giọng:

- Giết người đền mạng, đó là công đạo xưa nay.

Kim Chưởng Phật tức giận trừng mắt nhưng rồi niệm Phật hiệu nói:

- A Di Đà Phật, Cửu Dương đạo huynh không thấy làm thế là quá áp bức người ta sao?

Cửu Dương Tử cười phá lên ha hả, nói:

- Nhật Nguyệt bang xưa nay chưa bức hiếp ai trừ trường hợp bất đắc dĩ, trước mắt tệ bang xin nhượng một bước.

Tiểu hòa thượng chen vào nói:

- Tất có điều kiện chứ.

- Không sai, người đã chết không truy cứu hung thủ cũng không báo cừu nhưng Cửu đỉnh thì phải trả lại!

Cùng Tăng nói ngay:

- Hảo, lão nạp tuyệt đối không nhìn thấy Cửu đỉnh.

Cửu Dương tử cười nhạt nói:

- Thuyền bị các ngươi cướp, người thì bị các ngươi giết, vậy mà bảo Cửu đỉnh mất đâu không biết, lời này chỉ e lừa không qua nổi đứa trẻ lên ba!

Kim Chưởng Phật ngầm than dài, nói:

- Đạo huynh không tin, thì lão nạp cũng vô phương...

- Ồ, muốn ta tin cũng không khó, trừ phi đưa Cửu đỉnh ra!

Kim Chưởng Phật biết tình hình đến hồi gay go, dù có trăm lời ngàn lời giải thích thế nào cũng không thuyết phục nổi đối phương, chỉ còn cách động võ. Bấy giờ cười nhạt nói:

- Xem tình hình này, Linh Sơn phái chúng ta dù nhảy sông Hoàng Hà cũng không rửa được thanh bạch!

Lão ta vừa nói dứt lời, đột nhiên từ trên mỏm đá một giọng âm sang sang sảng vọng lại:

- Kim Chưởng Phật là nhất đại cao thủ, vậy mà bị bức đến nhảy sông thì thực là một chuyện võ lâm đại sự!

Kim Chưởng Phật quay đầu nhìn lên thì nhận ra chính là Nam Hải vương Thời Chấn Ngục, cao giọng tuyên Phật hiệu:

- A Di Đà Phật! Thời thỉ chủ giá lâm đến Trung nguyên mới đáng coi là võ lâm đại sự!

Thời Chấn Ngục cười vang lên kha khả nói:

- Trung nguyên vốn là cố quận của Thời mỗ, chuyện Thời mỗ trở lại Trung nguyên không có gì đáng lấy làm kỳ lạ.

- Ồ, nhưng chuyến này Thời thí chủ trở lại Trung nguyên tất có chuyện?

Thời Chấn Ngục đảo mắt nhìn toàn trường, nói:

- Cũng như các vị, chỉ khai nhãn giới, một lần được chiêm ngưỡng Vũ Vương Cửu đỉnh mà thôi!

Cửu Dương Tử tiếp lời nói:

- Thời huynh đến chậm mất một bước!

Thời Chấn Ngục khựng người nhíu mày hỏi:

- Chẳng lẽ các người đã chia chác nhau rồi? Không sao,. chỉ cần chia lại, quy luật xưa nay có mặt có phần mà!

Kim Chưởng Phật nói:

- Thời thí chủ, chúng ta đều bị mắc lừa, trong thuyền tuyệt đối không có Cửu đỉnh nào mà chỉ là ba mươi xác chết!

Cửu Dương Tử nhanh miệng chêm một câu ngay:

- Chính là Kim Chưởng đại sư siêu độ cho chúng, đồng thời di chuyển Cửu đỉnh đi mất rồi!

Thời Chấn Ngục vừa nghe vậy thì tức giận "hừ" một tiếng lạnh lùng nói:

- Đại hòa thượng, ngươi định nuốt một mình Cửu đỉnh ư? Động họ Thời này thì không làm nổi đâu!

Kim Chưởng Phật ở trong thế bị lưỡng phương bức ép, thực không còn cách nào biện bạch, lòng tức giận phát cuồng tiếu, nói:

- Nói suông cũng vô dụng, chúng ta sao không phái người lặn xuống thuyền xem hư thực thế nào?

Cửu Dương Tử cười nhạt nói:

- Có gì đáng xem chứ, đàng nào thì người chết cũng là huynh đệ Nhật Nguyệt Bang.

Tiểu hòa thượng đột nhiên ngửa cổ cười dài, nói:

- Cửu Dương đạo huynh nói thật đúng, nên biết Linh Sơn phái trong võ lâm không phải hạng mạt lưu, làm sao vô cớ lại có thể giết huynh đệ Nhật Nguyệt bang các người.

Cửu Dương Tử nói:

- Để đoạt Cửu đỉnh, giết người không đáng sao?

Tiểu tăng vô Nhân cười nói:

- Chúng ta đã ra mặt cướp Cửu đỉnh, thì cũng dám ra mặt giết người cần gì phải giết rồi đem bỏ lại trong thuyền để gây thêm rắc rối!

Kim Chưởng Phật như vớ được phao, nói ngay:

- Đúng, đúng cho nên ta mới nhận định đây là trò lừa của Nhật Nguyệt Bang!

Cửu Dương Tử nói:

- Nhật Nguyệt bang tuy không dám gọi là cao minh gì, thế nhưng chẳng khi nào bày một kế ngu xuẩn thế này!

Cùng tăng Vô Duyên bỗng chen ngang nói:

- Nhưng cũng không loại trừ kẻ thứ ba nhúng tay vào!

Kim Chưởng Phật và Cửu Dương Tử vừa nghe vậy gần như đồng thanh la lên:

- Kẻ thứ ba?

Vừa la xong, bất giác không ai bảo ai đều chăm nhìn vào Nam Hải Vương.

Cùng tăng liếc nhanh mắt toàn trường, rồi nói tiếp:

- Luận thủy công, thử hỏi trong giang hồ ai có thể thi thủ?

Mặc dù lão ta không nói toạt ra, thế nhưng người trong giang hồ ai cũng đều biết thủy công thì Nam Hải phái đứng đầu rồi nói, tự nhiên câu này ngầm ám chỉ Nam Hải Vương.

Nam Hải Vương Thời Chấn Ngục thừa hiểu, nói:

- Ngươi dám bảo là Nam Hải ta dụng thủy công hạ thủ?

Kim Chưởng Phật có cơ giải nạn, cười lên ha hả nói:

- Thời thí chủ dựng màn hay thật, may tí nữa là ta ôm trọn chuyện này!

Cửu Dương Tử bấy giờ rơi vào do dự, thế nhưng lão ta nghĩ đằng nào thì cũng phải ôm lấy Nam Hải để làm hậu thuẫn, trước khi chuyện còn chưa rõ ràng không nên hồ đồ mà gây mất hòa khí. Nghĩ rồi bèn nói:

- Chúng ta đứng đây cãi nhau cũng chỉ vô ích, sao bằng cứ theo như lời Kim Chưởng đại sư phái người xuống đưa thuyền lên cạn khám xét cho rõ?

Vô Nhân tăng cười nói:

- Cửu Dương đạo trưởng sao tự nhiên nghĩ thông chuyện nhỉ? Chẳng lẽ bây giờ vớt lên xem không phải là đê tử Nhật Nguyệt Bang?

Cùng Tăng chen vào cười hềnh hệch nói:

- Tiểu sư huynh, huynh không nghe nói:

Viễn phương hòa thượng giỏi tụng kinh?

Vô Nhân cười lên khoái trí, nói:

- Đúng, người ta từ viễn phương đến nha!

Cửu Dương Tử không để ý đến những lời châm chọc của hai lão quái tăng, chỉ phái mấy tên thuộc hạ xuống khám thuyền. Linh Sơn phái cũng cho người xuống, chỉ có Nam Hải phái là không cho người xuống. Bởi vì Nam Hải Vương Thời Chấn Ngục nghĩ đây là chuyện giữa bọn họ hai phái khúc mắc với nhau, mình nhúng vào chỉ e mắc lừa.

Qua một hồi, đám người của hai phái đưa được chiếc tiềm thủy thuyền lên bờ, bọn họ hợp nhau cởi bỏ khoan ván để lộ khoan thuyền bên trong ra, chỉ thấy ba mươi cái xác chết ngồi bên nhau trong tư thế tay chân bị trói, trên người tuyệt đối không có chút thương tích nào, chứng tỏ họ bị uống nước chết ngạt.

Cửu Dương Tử nhìn một lúc, đột nhiên cười lên ha ha nói:

- Cùng đại sư, ngươi nói thật chí lý, chỉ có người thủy công cao siêu mới có thể hạ thủ một lúc ba mươi cao thủ Nhật Nguyệt Bang dưới nước một cách dễ dàng như thế này... thử hỏi trong võ lâm môn phái nào đủ bảnh lĩnh này chứ?

Lão ta vừa nói vậy thì đã thấy thuộc hạ của lão ta là Bát Ma Cửu Yêu nhảy phắt ra dàn thành trận, mắt hung hung chầm nhìn người Nam Hải phái, ý thù địch rõ ràng.

Linh Sơn phái Thập bát La hán cùng đều thấy di chuyển, ý chuẩn bị ra tay.

Nam Hải Vương Thời Chấn Ngục không ngờ tình hìnhthay đổi nhanh thế này, "hừ" một tiếng lạnh lùng nói:

- Xem ra các người định vu khống cho Nam Hải chúng ta cướp Cửu đỉnh.

Kim Chưởng phật nói:

- Thời thí chủ, chẳng lẽ định không thừa nhận?

Thời Chấn Ngục nói:

- Các vị chớ vội võ đoán, chỉ vì Nam Hải phái chúng ta thủy công đệ nhất võ lâm đã vội vu cáo cướp của giết người, thì thật thiếu công bằng.

Cùng Tằng cười nhạt nói:

- Vậy chẳng lẽ các ngươi nuốt trọn Cửu đỉnh thì lại công bằng?

Cửu Dương Tử nghe vậy cũng chen vào họa theo:

- Đúng nhé, không ai được độc chiếm Cửu đỉnh.

Nam Hải Vương sinh tính cao ngạo tự phụ, không dễ gì cúi đầu trước người, lần này vào Trung nguyên không hoàn toàn vì cửu đỉnh mà còn vì báo cừu cho con trai mình. Có thể nói là ôm hận vào Trung nguyên, không ngờ lúc này rơi vào tình thế hất lợi, bất giác cười gằn lên nói:

- Các vị không thấy thế này là quá khi hiếp người khác ư?

Cửu Dương Tử phát nộ nói:

- Hừ, nếu Cửu đỉnh không đưa ra thì Nhật Nguyệt bang không tiếc động chiến.

Kim Chưởng Phật chen vào nói:

- Cửu đỉnh chín chiếc, chúng ta ba nhà chia nhau mỗi nhà ba chiếc mới gọi là công bằng.

Nam Hải Vương ngửa cổ cười dài:

- Ha ha hạ.. Công bằng? Ta xem chỉ bằng vào lực lượng phân tranh mới là công bằng.

Nói rồi liền vung tay ra hiệu, lập tức Nam Hải Thất Giao Thập Tan Long lao tới lập trận, Thời Chấn Ngục nói tiếp:

- Cứ xem như Nam Hải đã cướp Cửu đỉnh, người nào muốn chia phần thì nhảy vào, còn bàng quan thì vô can.

Kim Chưởng Phật cười lên mấy tiếng nói:

- Cửu Dương dạo huynh nghe rồi chứ, Thời lão đầu đã thừa nhận!

Cửu Dương Tử tức giận thét lớn:

- Nhật Nguyệt Bang trước hết đòi mạng ba mươi huynh đệ, sau mới đòi Cửu đỉnh!

Nói rồi lão phất tay một cái, Bát Ma Cửu Yêu đã chuẩn bị sẵn sàng vừa được lệnh lập tức hét lớn rồi xông vào tấn công người Nam Hải.

Linh Sơn phái cũng không chịu bị bỏ rơi, liền động binh vây tròn lại, phút chốc trên Tiểu Trì khẩu tạo thành một cuộc hỗn chiến trời long đất lở.

Chính lúc này, trong một lùm cây lớn ven núi, Đồng Thiên Kỳ chăm mắt theo dõi trường huyết chiến giữa ba phe này.

Sau một lúc loạn đả, người của Nam Hải yếu thế rõ ràng, trong Thất Giao Thập Tam Long đã thấy sáu bảy người bỏ mạng tại trường, nên bọn còn lại đã thấy vừa đánh vừa thoái lùi.

Bấy giờ Cửu Dương Tử nhìn tình hình trong lòng bỗng sinh kế độc, thấp giọng nói với Kim Chưởng Phật; - Đại sư, đại sư phát hiện ra đối phương có phục binh không?

Kim Chưởng Phật nghe vậy thì giật mình, bất giác đưa mắt nhìn quanh, nói:

- Đạo huynh, phục binh ở đâu?

Cửu Dương Tử trịnh trọng nói:

- Nếu tôi đoán không sai, thì phục binh phải tại nơi giấu Cửu đỉnh.

Kim Chưởng phật trong tình tức cấp bách cũng không nghi ngờ đối phương hạ độc kế, vội hỏi:

- Đạo huynh nói nơi nào chứ?

Cửu Dương Tử làm vẻ bí mật, thấp giọng:

- Ài, huynh nhìn bên vách đá cao kia xem có vẻ khả nghi không chứ?

Kim Chưởng Phật theo hướng chỉ của Cửu Dương Tử quay người nhìn, chính trong khoảnh khắc này đủ để lão ta ra tay, chỉ thấy Cửu Dương Tử nhanh như chớp phóng song chỉ tay phải điểm ngay huyệt Kỳ môn dưới nách phải của Kim Chưởng Phật Cứ bằng vào võ công của Cửu Dương Tử là một trong Trung Nguyên Ngũ lão thì một chỉ lực này điểm trúng vào kỳ môn tử huyệt, dù Kim Chưởng Phật nội công có cao đến đâu cũng tắt tử.

Thế nhưng không ngờ Kim Chưởng Phật chỉ thấy người đảo nhanh về trước rồi vòng tay ra sau phất một chưởng đẩy bật người Cửu Dương Tử lùi xa, lão ta cười lên hắc hắc nói:

- Cửu Dương lão dạo, ngươi quên rằng ta có luyện Kim Cương giáp, độc kế của ngươi phí không!

Vừa nói lão ta vừa sấn tới chưởng vung lên tấn công ngược lại. Cửu Dương Tử một kế không thành thì thẹn thành giận thét lớn rồi vung chưởng lên nghênh tiếp, phút chốc bọn họ tạo thành một cuộc đấu.

Đệ tử cả Linh Sơn phái thấy thủ lĩnh của mình động chiến với Cửu Dương Tử thì lập tức giải chiến với Nam Hải, mà quay sang tấn công Nhật nguyệt bang.

Chỉ chốc lát cuộc chiến tình hình đã thay đổi, Nhật Nguyệt bang rơi vào thế một chọi hai.

Nam Hải Vương Thời Chấn Ngục thấy vậy thì cười lên đắc chí, nói với Kim Chưởng Phật:

- Kim Chưởng đại sư, giờ thì ai bạn ai thù đạo huynh đã rõ.

Kim Chưởng Phật vừa đẩy một chưởng đánh bật Cửu Dương Tử ra, nghiêng đầu nói:

- Thời thí chủ hợp lực trừ khử Nhật Nguyệt Bang, lão nạp nguyện chia đều Cửu đỉnh.

Thời Chấn Ngục nghĩ nhanh trong đầu phần lợi, bèn nói lớn:

- Ta nghĩ phải chia ba sáu, nếu chịu thì ta lập tức ra tay ngay!

- Thời thí chủ nói vậy không thấy thiếu công bình sao?

- Ồ, nếu ngươi không đồng ý thì chúng ta khỏi phải liên thủ!

Kim Chưởng phật nghe vậy thì nghĩ ngay:

"Đằng nào thì vẫn chưa nằm trong tay ta tương lai nó thuộc về ai còn khó đoán được, chi bằng trước hết cứ chấp thuận mượn lực lượng hắn ta tiêu diệt Nhật Nguyệt Bang, sau này khi đã thấy Cửu đỉnh thì tiếp tục thanh toán Nam Hải phái, vẫn còn chưa muộn!".

Nghĩ vậy, lão ta vội nói:

- Hảo, vậy cũng được, lão nạp chấp nhận lời thí chủ!

Thời Chấn Ngục còn nói thêm:

- Chúng ta một lời nhất định, sau này không được đổi ý!

- Đương nhiên, đương nhiên người xuất gia khi nào lại nói hai lời, huống gì thanh danh của lão nạp đây trong Trung nguyên cũng không nhỏ mà!

Nam Hải vương Thời Chấn Ngục nghe vậy, gật đầu nói:

- Được lão phu tin ngươi!

Dứt lơi, lão ta phất tay một cái đám thuộc hạ Nam Hải phái còn lại lập tức xông lên tấn công người Nhật Nguyệt Bang, bản thân Thời Chấn Ngục cũng xông vào liên thủ Kim Chưởng Phật vây công Cửu Dương Tử.

Cửu Dương Tử vừa rồi một mình đánh nhau với Kim Chưởng Phật kể ra cũng gượng lắm rồi, bây giờ thêm một tay cao thủ như Thời Chấn Ngục nhảy vào tấn công nữa thì dứt khoát không thể chống nổi. Bấy giờ, nhảy lùi sau mấy bước, lớn tiếng quát:

- Thời Chấn Ngục, ngươi ngù ngờ thật đáng thương Thời Chấn Ngục tròn mắt nói:

- Cửu Dương tử, ta ngù ngờ gì chứ, mà ngươi bảo là đáng thương?

Cửu Dương Tử cười "hắc hắc" mấy tiếng, nói:

- Trên giang hồ ai lại không biết Kim Chưởng Phật giảo hoạt ma mảnh như con cáo già mà ngươi lại đi tin lời hắn?

Nam Hải Vương Thời Chấn Ngục nghe vậy thì dừng tay lại đưa mắt nhìn Kim Chưởng Phật suy nghĩ.

Kim Chưởng Phật thấy thế thì sợ Nam Hải Vương tự nhiên đổi ý, bèn vội nói:

- Lão thí chủ chẳng lẽ ngươi lại đi tin lời của Cửu Dương Tử?

Nam Hải Vương bỗng lắc đầu nói:

- Ta không tin ai hết.

Nói rồi đột nhiên lão quay người hạ lệnh cho đệ tử:

- Người của Nam Hải thoái lui ba trượng, chúng ta chỉ bàng quan xem trận thôi.

Kim Chưởng Phật "hừ" lạnh một tiếng, nói:

- Ngươi định chiếm thế "ngư ông đắc lợi" hẳn?

Nam Hải Vương cười lớn nói:

- Ha ha hạ.. Chỉ nên nói là "ngồi xem hổ đấu".

Chỉ nói vậy, áp lực đè lên Nhật Nguyệt Bang được giải tỏa, Bát Ma Cửu Yêu phấn chấn hẳn lên, phía Linh Sơn phái Thập Bát La Hán thoạt trông thất thế thấy rõ.

Kim Chưởng Phật bất giác hoảng lên, nói:

- Thời Chấn Ngục, chẳng lẽ ngươi quên mối thù giết con?

Nam Hải Vương vừa nghe vậy thì mặt đanh lại, Cửu Dương Tử lo lắng lên tiếng ngay:

- Ai không biết Thời công tử bị chết dưới tay Đồng Thiên Kỳ. Kim Chưởng Phật, ngươi tính gây chuyện thị phi hử?

Kim Chưởng Phật nói:

- Cửu Dương Tử, ngươi thật khéo biện hộ, khi Thời công tử chết dưới kiếm Vu Hồi Kiếm thì có ngươi tại trường mà!

Hồi 93 - Trấn Hải Tam Hoàn Đấu Ngọc Tiêu

Nam Hải Vương Thời Chấn Ngục bấy giờ vừa nghe vậy thì mặt biến sắt, đanh giọng quát:

- Kim Chưởng Phật, lời này của ngươi thật chứ?

Kim Chưởng Phật cười nói:

- Bổn phái đệ tử là lCùng Tăng từng đưa thi hài Thời công tử đến Nam Hải, chẳng lẽ lão thí chủ lại quên chỉ nhìn vết thương đả tử trên thi thể Thời công tử cũng đủ để nhìn ra ai hạ thủ rồi.

Nam Hải vương nghe thế, trầm ngâm suy nghĩ một lúc, đột nhiên mày râu dựng ngược trừng mắt thét lớn:

- Kim Chưởng Phật, ngươi tránh lui ra ngoài. Cửu đỉnh có thể bỏ qua, nhưng thù con quyết không thể không báo?

Kim Chưởng Phật chính đắc chí khi thấy Nam Hải Vương quyết định ra tay, cười lên ha hả nói:

- Đây là chuyện giải quyết ân oán tư sự giữa hai nhà, Kim Chưởng Phật ta nguyện không nhúng tay vào!

Nói rồi lão bước ra ngoài, đồng thời hạ lệnh cho Thập Bát La Hán lui ra.

Chính trong lúc ba phái nhân mã loạn động thay đổi, thì trong trường đấu còn xuất hiện thêm bóng một thiếu niên bạch y, chỉ có điều người này lãnh đạm thờ ơ với chuyện trước mắt, tợ hồ như không hề hay biết đến.

Nam Hải Vương quay nhìn chăm vào mặt Cửu Dương Tử đanh giọng:

- Cửu Dương Tử, ngươi còn lời gì để nói nữa không?

Tình hình hiện tại tuy bất lợi, thế nhưng Cửu Dương Tử không chịu để đối phương coi thường, bèn cười lên ha hả nói:

- Đã hiểu nhầm thế này thì có thêm trăm lời cũng vô ích, Thời huynh nếu muốn thì cứ xin vạch lối cho!

Nam Hải Vương nghe vậy thì giận cực độ, chính lúc định mở miệng chửi tiếp, thì bỗng nghe "Thần Cơ Tử" thất thanh la lên:

- Ái! Đồng Thiên Kỳ!

Tiếp theo tiếng la của lão ta, đã nghe thấy có nhiều tiếng là khác:

- Đồng Thiên Kỳ, Huyết Kiếp Thủ!

Đồng Thiên Kỳ khẳng khái ngạo nghễ, thế nhưng khuôn mặt thì lãnh đạm vô cùng. Cửu Dương Tử quét mắt nhìn toàn trường một lượt, nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi đến thật khéo, ngươi đã là truyền nhân của Tiềm Long Thần công, vì sao nghe chuyện Cửu đỉnh bị cướp mà không hỏi?

Đồng Thiên Kỳ đảo mắt nhìn lão, nói:

- Ai cướp?

Cửu Dương Tử nói:

- Bọn họ vừa rồi hai phái liên thủ tấn công lão phu, định ăn chia sáu ba!

Đồng Thiên Kỳ mỉm cười, nói:

- Ồ, thì ra Kim Chưởng Phật và Nam Hải Vương!

Nam Hải Vương nghe thì ngớ người, bỗng cười lớn nói:

- Thằng nhóc, ngươi sao lại nhận ra lão phu hử?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Chỉ nhìn hai vị bằng hữu cụt tay bên cạnh ngươi thì đủ nhận ra chủ nhân của họ là ai rồi.

Nam Hải Vương nghe nhắc lại chuyện Nam Hải nhị lão bị chàng chém cụt tay, thì phẫn nộ quát:

- Thằng nhóc, ngươi khá lắm, nghe nói ngươi sát hại thuộc hạ của ta là Tam Thần, và chặt cụt tay Nhị lão, đúng chứ?

- Không sai, bọn họ đã không đồn nhảm!

- Hảo, ngươi giỏi lắm, đứng sang một bên chờ khi lão phu đuổi bọn đạo nhân mặt khỉ này đi rồi thì ta sẽ tiếp ngươi vài chiêu!

Đồng Thiên Kỳ hỏi lại:

- Tôn giá chỉ Cửu Dương Tử sao. Nếu vậy thì không được giết lão ta - Tại sao?

- Quân tử không cướp đường, cái mạng chó của lão ta, Đồng mỗ định trước rồi, ngoài Đồng mỗ ra không ai được hạ thủ sát hại lão ta.

Nam Hải Vương trừng mắt:

- Thằng nhãi, ngươi dám nói vậy với lão phu ư? Ngươi nghĩ đến hậu quả chưa?

- Hừ, Đồng mỗ xưa nay xuất ngôn như sơn, quyết không thay đổi.

"Thần Cơ Tử" khi ấy chen vào nói:

- Đông chủ, công tử cũng có thể nói là chết dưới tay hán Nam Hải Vương ngưng mắt tức giận nhìn Đồng Thiên Kỳ hồi lâu nói:

- Vậy trước hết thâu thập thằng nhãi này cũng được!

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười nhạt:

- Động thủ cùng ta ư ư? Ngươi sẽ hối hận!

Nam Hải Vương mắt long lên sòng sọc, gằn giọng:

- Thằng nhóc, đấu pháp thế nào ngươi tự chọn đi!

- À.. các người cùng xông lên một lần đi, Đồng mỗ không coi là lấy đông hiếp ít đâu mà sợ!

Nói rồi liền rút ngọn roi "Ly huyết nhuyễn ngọc tiên" trên thắt lưng ra mà không dùng đến Long thủ kiếm, đủ thấy chàng không có ý lấy mạng Nam Hải Vương Thời Chấn Ngục Nam Hải Vương thấy kiếm chàng vẫn còn đeo trên lưng, dị thỏa hỏi:

- Thằng nhóc, sao người không dụng kiếm?

- Ồ vì ta không muốn lấy mạng ngươi.

Nam Hải Vương ngửa cổ cười lên kha khả:

- Nói vậy thì ta phải cảm tạ lòng nhân từ của ngươi trước, Ha ha hạ..

- Hừ, Đồng mỗ không lấy mạng ngươi không phải vì lòng nhân, mà chỉ vì cái mạng ngươi Đồng mỗ đã hứa dành lại cho một người?

Nam Hải Vương nghe người ta lấy cái mạng mình ra nhượng nhau như đồ chơi, thì vô cùng tức giận:

- Thằng nhãi, ngươi nghĩ thắng nổi lão phu hử?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt, nói:

- Chí ít cũng phải để lại vài dấu thương tích trên người ngươi khi rời khỏi đây.

Nam Hải Vương Thời Chấn Ngục tuy không gọi là Trung nguyên đệ nhất cao thủ, thế nhưng một vùng Nam Hải lão ta là vua, trước nay chưa từng có người nào đối với lão dám ngạo mạn khi thường như vậy, bấy giờ trợn mắt phát cuồng, liền rút binh khí "Chấn Hải Tam hoàn" ra.

Chấn Hải tam hoàn là một thứ binh khí độc đáo gồm ba vòng tròn sáng bạc có đường kính chừng một xích, mảnh như giấy, thế nhưng mỗi một chiếc thực tế nặng có đến ba bốn mươi cân, bén có thể chém đứt sắt thép không ai biết được nó đúc bằng loại kim thuộc nào?

Nam Hải Vương từ khi sử dụng "Chấn Hải tam hoàn" này đã bỏ ra hàng chục năm khổ luyện, sau khi xuất đạo thành danh vì nó, lão sử dụng nó thành thục như chính là một bộ phận trên cơ thể của mình.

Lão ta vừa rút "Trấn Hải tam hoàn" ra, cong ngón tay búng một cái, chỉ nghe "keng, keng, keng" ba tiếng vang lên chói tai, rồi cả ba vòng thép sau khi xoay tròn mấy vòng dừng lại trên ngón trỏ, cười gằn nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi phải biết đã từ lâu lão phu không dùng đến món đồ chơi này?

Đồng Thiên Kỳ lãnh đạm cười nói:

- Trừ phi, ngươi thay đổi chủ ý mau trở lại Nam Hải, bằng không thì hôm nay sẽ là lần cuối cùng

ngươi sử dụng "Chấn Hải tam hoài"!

Nam Hải Vương cười ngất lên, nói:

- Họ Đồng, ngươi cuồng ngạo thực khiến lão phu bất ngờ vô cùng.

- Nam Hải Vương, mau xuất thủ đi, nói nhiều vô ích?

- Hừ, được! Thằng nhóc, ngươi cẩn thận!

Dứt tiếng quát, chỉ nghe "vù vù vù" ba tiếng, ba vệt sáng trắng từ tay lão ta vọt cao lên không trung, thoạt dừng lại mấy giây rồi bỗng nhanh như chớp nhằm người Đồng Thiên Kỳ chộp xuống.

Đồng Thiên Kỳ vừa nhìn thấy món binh khí lạ thường của Nam Hải Vương, tuy ngoài giọng nói vậy nhưng trong lòng đã ngầm có sự chuẩn bị, cho nên khi vừa thấy lão ta xuất chiêu lập tức vung ngọn roi ngọc quất lên không, chính vừa kịp đánh bật chiếc vòng thứ nhất vọt qua đầu.

" Koong" nhột tiếng rồi " kọ..ong" một tiếng thứ hai, tả chưởng thuận thế đánh tiếp một chưởng đẩy bật chiếc vòng thứ hai, nhưng bỗng "koong" một tiếng chói tai, chừng nghe sau vai phải rát buốt lên, từ trên vai áo xuống lưng đã thấy máu đỏ ướt đẫm.

Thì ra, chàng đánh bật được hai chiếc vòng đầu, nhưng không qua khỏi chiếc đòng thứ ba chém trúng vai, tuy vật rất may là trên lưng chàng bấy giờ có mang thanh bảo kiếm Long thủ kiếm nên mới cản lại chiếc vòng quái ác, bằng không thì có thể vai phải lẫn cánh tay chàng không còn nguyên trên người.

Chính ngay tại khi chiếc vòng thứ ba trúng vào vai Đồng Thiên Kỳ thì nghe quần hùng toàn trường reo hò vang dội:

- "Chấn hải tam hoàn" thật tuyệt chiêu...

- Đồng Thiên Kỳ trúng thương rồi.

- Lần này thì Huyết Kiếp Thủ bỏ mạng tại trường...

Đồng Thiên Kỳ nén cơn đau trên vai, quét sắc mặt đỏ ngầu lên nhìn quanh một vòng toàn trường, lạnh giọng như băng:

- Các vị mừng hơi sớm. Đồng mỗ còn chưa gục mà!

Nam Hải Vương thắng một chiêu đắc chí cười lên kha kha khả, vuốt râu nói:

- Đồng Thiên Kỳ, bây giờ thì ngươi đã biết sự lợi hại của "Chấn Hải tam hoàn ".

rồi chứ?

- Hừ, "Chấn hải tam hoàn" của ngươi thực không tồi, thế nhưng ngươi tin có thể đả thương Đồng mỗ ần thứ hai chứ?

- Ồ, lão phu xưa nay rất tự tin võ khí của mình Đồng Thiên Kỳ trầm giọng quát:

- Vậy thì xuất thủ đi!

Nam Hải vương tuy một chiêu trúng chàng, thế nhưng trong lòng lão cảm thấy mình đã nhầm khi đánh giá chàng, bởi vì từ khi xuất đạo đến giờ lão ít khi sử dụng đến "Chấn Hải tam hoàn" đối địch mà hể đã ra chiêu thì chưa từng dụng đến lần thứ hai bao giờ.

Bấy giờ nhìn Đồng Thiên Kỳ mặt lạnh băng, huyệt Mi tâm ửng lên đầy sát khí thì trong lòng lão đã rúng động nhưng lẽ nào đến nước này còn hạ mã.

"Vù" một tiếng, đột nhiên thấy một chiếc vòng thép từ trong tay lão đã bị chưởng lực đẩy ra, không như lần trước vọt thẳng lên không trung, mà chiếc vòng bay ngang tới khi lên cao khi xuống thấp thực là một môn công phu hiếm thấy.

Đồng Thiên Kỳ lập tức vung ngọn "Lý huyết nhuyễn ngọc tiên" lên thủ thế, chính lúc này thì chiếc vòng thứ hai vọt ra khỏi tay Nam Hải Vương đuổi theo chiếc vòng thứ nhất hợp làm một, rồi bỗng hai vòng đổi hướng phân làm tả hữu công tới, vẫn đường bay khi thấp khi cao như ban đầu.

Trong tình hình này, bên ngoài đã nhận ra chiếc vòng thứ ba của Nam Hải Vương xuất ra, chỉ nghe lão ta thét một tiếng cả người vọt lên không từ tay bắn ra một đạo ngân quang, chiếc vòng thứ ba như lưu tinh bay thẳng tới người Đồng Thiên Kỳ.

Nên biết, hôm này động phải Đồng Thiên Kỳ tuy là lần đầu nhưng nam Hải Vương gặp phải kỳ phùng địch thủ, cho nên lão ta xuất thủ đều phải là tuyệt chiêu.

Lần này, chiếc vòng thứ ba tuy phát xuất sau nhưng với tốc độ kinh hồn nên thoạt trông đã thấy đến trước ngực Đồng Thiên Kỳ, thực là một điều đáng kinh. Đồng Thiên Kỳ vốn hai mắt tập trung hai chiếc vòng đầu đang công đến từ hai phía không ngờ thoáng thấy một vệt sáng bắn tới trước ngực, theo bản năng chàng vung tay trái lên phất một chưởng, đồng thời cả người nhào ra ngoài kịp tránh tiếp hai chiếc vòng sau.

Quả là chàng vừa thoát một chiêu bí hiểm trong đường tơ kẽ tóc, tuy lãnh ngạo ngông cuồng, nhưng lần này gặp phải Nam Hải vương chàng cũng không khỏi giật mình.

Lại nói, người Nam Hải Vương như chong chóng lướt nhanh một vòng thâu hồi lại ba chiếc vòng, vừa nắm chúng trong tay, lão không bỏ lỡ cơ hội khi thấy Đồng Thiên Kỳ còn chưa ổn định thân hình. "Vù vù..." hai chiếc vòng lập tức vút lên không tiếp tục nhằm Đồng Thiên Kỳ tấn công...

Toàn trường đứng bên ngoài xem, thực tình chỉ có bọn cao thủ Cửu Dương Tử, hoặc Kim Chưởng Phát may ra còn theo dõi kịp trận đấu còn lại không ai nhận rõ xuất chiêu, chống đỡ thế nào. Chỉ thấy hai bóng người vọt như thoi, ba vệt sáng hết lóe lên rồi vụt tắt, ngọn roi trong tay Đồng Thiên Kỳ thì rít lên ào ào, thật là một trận long tranh hổ đấu!

Thực tế, mọi người thừa nhận ra một điều, nếu như Đồng Thiên Kỳ dụng thanh Long thủ kiếm thì phần thắng có thể thấy rõ, bởi vì kiếm vận dụng vừa nhanh vừa linh hoạt hơn nhuyễn tiên, nhưng Đồng Thiên Kỳ vì một lời đã nói từ đầu cuộc đấu, cho nên thủy chung vẫn không ra kiếm.

Trong chớp mắt, song phương đã đấu với nhau hơn mười chiêu mà bất phân thắng bại.

Nam Hải vương thấy đấu lâu bất lợi, bỗng thét lớn một tiếng, rồi ba chiếc vòng cùng lúc vọt khỏi

tay lão bay vọt lên. Lần này cả ba vòng hợp làm một cùng bay, tốc độ rất chậm, thế nhưng cả ba chiếc vòng xoay tít như cái vụ, từ đó phát ra một kình lực đủ đẩy lùi người nào đứng trong vòng năm xích.

Mọi người nhận đoán ra lần này lão ta xuất độc chiêu, bất giác thè lưỡi rụt cổ.

Quả vậy chỉ thấy khi ba chiếc vòng bay từ từ còn cách Đồng Thiên Kỳ chừng năm xích bỗng cả người Nam Hải Vương lướt nhanh tới, tung chưởng bồi một chiêu...

Chỉ nghe "kọ..ong" một tiếng vang dài, cả ba chiếc vòng lập tức phân thành ba vị thế thượng, trung, hạ phóng nhanh vào người Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ huyệt Mi tâm đỏ lên như máu khi nhận ra lão ta đã xuất độc chiêu cuối cùng, "hừ" một tiếng lạnh lùng, ngọn roi thâu vào thắt lưng tự lúc nào, song chưởng vung lên, chỉ thấy trước người chàng ẩn hiện một bình phong huyết bàn long, rồi bỗng một huyền ảnh bạch long vọt lên không nhằm đúng người Nam Hải Vương...

"Keng, keng, keng" ba tiếng liền nhau, kèm theo là tiếng rên "hừ" của Nam Hải Vương, chỉ thấy cả người lão bắn tung lui sau...

Toàn trường kinh hãi la lớn:

- Tiềm Long Chưởng!

Khi Nam Hải Vương hiểu ra chuyện gì thì mọi chuyện đã chấm dứt, bàn long biến mất cùng với mấy đạo bạch quang, ba chiếc vòng thép bị đánh văng ra ngoài rơi lăn lóc trên đất.

Đồng Thiên Kỳ không biết tự bao giờ đã đứng sừng sững bên cạnh người Nam Hải Vương lúc này lão ta khụy gối gượng đứng, hiển hiện lão thụ thượng không nhẹ.

- Thời Chấn Ngục, vận mệnh của ngươi đã được quyết định!

Nam Hải Vương chẳng ngờ một chiêu cuối cùng của mình thoạt trông đắc thế trong tay, lại bị phá tan tành, bản thân còn trúng chưởng thảm hại thế này, lão lắc đầu, cười gằn nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi muốn giết thì cứ hạ thủ đi!

- Đồng mỗ đã nói tính mạng của ngươi Đồng mỗ dành lại cho một người, ngươi sinh tử thế nào cứ chờ người này đến quyết định!

- Ai?

Đồng Thiên Kỳ lãnh bạo nói rõ từng tiếng:

- Nếu ngươi trí nhớ tốt, thì tất biết một đôi luyến ái bị ngươi hành khổ trong Vạn Hoa Cốc!

Nam Hải Vương vừa nghe vậy giật mình la lên:

- Hoa Tự Thanh!

- Đúng, chính là sư đệ của ngươi, Hoa Tự Thanh, nay là Niệm Cừu đại sư, ngoài ra còn vị ái nữ độc nhất của ông ta là Hoa Ngọc Phụng.

Nam Hải Vương bỗng thở dài một hơi, nói:

- Năm xưa lẽ ra ta nên giết phứt hắn!

Đồng Thiên Kỳ cười lạnh lùng:

- Đáng tiếc ngươi lực bất tòng tâm, năm xưa không giết được, thì nay cũng hết khả năng Nam Hải Vương giọng trở nên oán độc:

- Hừ, trừ phi hôm nay ngươi giết chết ta, bằng không ta chỉ còn một hơi thở thì quyết không để hắn giết chết một cách dễ dàng!

Đồng Thiên Kỳ mắt bỗng hiện sát cơ, lãnh bạo nói:

- Ta không giết ngươi, thế nhưng cũng không tha ngươi một cách dễ dàng!

Vừa dứt lời, đột nhiên chàng xuất chỉ lực điểm trúng vào huyệt Khí Hải, phế bỏ hoàn toàn võ công của Nam Hải Vương Thời Chấn Ngục.

Đám thuộc hạ của Nam Hải thấy vậy đều muốn xông đến cứu chủ, nhưng chỉ nhìn cái liếc mắt sắc bén của Đồng Thiên Kỳ thì đã nhụt nhuệ khí.

Bấy giờ nghe Nam Hải Vương "hừ" một tiếng, cả người lão run lên, thần sắc trong ánh mắt bỗng mờ đục lại, thế nhưng nổi oán độc hận thù vẫn tồn tại, lão nghiến răng hằn học nói:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi là một con người quá tàn. dốc!

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Ta đã nói trước là ta không nhân từ đâu!

Nam Hải Vương rơi vào kết cục này thì coi như uy phong một đời tiêu tán tận, không biết trong lòng lão lúc này hàm chứa hận thù hay hối hận, chỉ thấy lão ta cúi gục đầu thê thảm.

Đồng Thiên Kỳ đảo nhanh mắt nhìn Nam Hải Nhị lão, lạnh giọng nói:

- Các ngươi nhanh đưa chủ của các ngươi về Nam Hải, mong trời phù hộ cho các người để không bao giờ gặp lại ta nữa!

Nam Hải Nhị lão trong lòng còn hận mối hận bị chặt cụt tay, giờ đây lại thêm mối hận phế bỏ võ công của chủ, nhưng Nhị lão tự hiểu không phải là đối thủ của Đồng Thiên Kỳ đành phất tay ra hiệu cho thủ hạ đến khiêng Nam Hải Vương đi, Nam Hải khi đến uy phong khí thế chừng nào thì giờ đây thất thểu thảm bại đến tội nghiệp.

Đồng Thiên Kỳ đưa ánh mắt lãnh đạm tiễn chân bọn người Nam Hải, bất chợt cười lên một tràng lạnh lẽo khiến người nghe đến rúm người lại. Hồi sau chàng mới đưa ánh mắt quét nhìn Cửu Dương Tử, nói:

- Cửu Dương Tử, nhờ ngươi báo lại cho "Xưởng Nhật Cư Sĩ" Đường Tiểu Kỳ rằng:

các ngươi chuẩn bị lo hậu sự cho mình là vừa, Phật Tâm đã phái người đến lấy mạng các ngươi, ngay đêm Trung thu mười lăm tháng tám này sẽ là đêm các ngươi tận mệnh!

Nói rồi lại chuyển sang nhìn Kim Chưởng Phật, tiếp:

- Lão thiền sư, các người làm chuyện xấu cũng không ít, đêm nay thiện ác thế nào tùy các người lựa chọn, nhưng ta nguyện Phật Tổ độ trì cho các ngươi vượt qua nạn kiếp?

Dứt lời chàng không để cho đối phương nói được tiếng nào, liền quay người khẳng khái bỏ đi vào đám loạn thạch.

Trên bãi sông, đám người của Linh Sơn phái và Nhật Liệt bang cứ đứng như trời trồng, bọn họ như tượng gỗ cứ chăm mắt nhìn theo bóng Đồng Thiên Kỳ đến xuất thần.

Hồi lâu, đột nhiên nghe tiếng Kim Chưởng Phật thở dài sóng sượt, nói:

- Thằng nhãi này mà không trừ đi, thì sau nảy chỉ e chúng ta không còn chỗ lập thân trên võ lâm!

Cửu Dương Tử tiếp lời:

- Trừ khử hắn không khó, nhưng chúng ta trước hết cần phải đồng tâm hiệp lực.

Kim Chưởng Phật vừa nghe xong bỗng cười lên kha khả nói:

- Nhật Nguyệt Bang mà cũng có lòng kết hợp đồng đạo?

- Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại thành hòn núi cao. Tăng huynh hẳn hiểu rõ câu này?

Kim Chưởng Phát lạnh lùng im lặng một lúc nói:

- Linh Sơn phái đã không có lòng tranh bá, cũng chẳng có ý đồ vương, lão nạp định lần này trở về bế môn tịnh chúng!

Cửu Dương Tử "hừ" lên một tiếng, nói:

- Đến lúc họa lâm đầu thì một mình kêu ai chứ?

- A Di Đà Phật, Linh Sơn phái với Đồng Thiên Kỳ không thù không oán, lão nạp nghĩ cánh tay Huyết Kiếp Thủ sẽ không vươn đến La Hán phong!

- Ồ, nhưng chỉ là khi ngươi chịu đầu xưng thần.

- Xem ra như vậy vẫn còn hơn là giao hảo với Nhật Nguyệt bang?

Cửu Dương Tử nghe câu này thì tức giận cười gằn nói:

- Linh Sơn phái không ngờ bỏ qua Cửu đỉnh!

Kim Chưởng Phật nghe vậy thì nhìn Cửu Dương Tử tức giận, nói:

- Người ta đồn đãi Cửu Dương đạo huynh âm hiểm giảo hoạt, quả thật không ngoa tí nào, không cần nói cũng đoán được kế "che trời vượt biển" này nhất định là do chủ ý của đạo huynh.

Cửu Dương Tử cười lắc đầu nói:

- Đại sư nhầm rồi, bần đạo làm sao có thể nghĩ ra kế này nổi!

- Vậy là kế của ai?

- Chính là Ngũ đệ của bần đạo "Xưởng Nhật cư sĩ" Đường Thiếu Kỳ Kim Chưởng Phật vẻ quan tâm hỏi:

- Vậy Cửu đỉnh hiện tại ở đâu?

Cửu Dương Tử mắt đảo nhanh biết đối phương đã trúng dự kế của mình cười lớn nói:

- Đương nhiên là đã được chuyển vận trở lại Quân Sơn, Động đình.

Kim Chưởng phật là thủ lĩnh một phái tất không phải là kẻ ngu xuẩn mà để trúng kế, lão ta nghe vậy thì nghĩ nhanh:

"Con cáo già này đa đoan lắm kế, không chừng đây chỉ là quả lừa ta để hợp tác với hắn thôi. Hắc hắc...".

Nghĩ vậy nhưng chợt lão ta lại nghĩ khác "Nhưng nói không chừng Cửu đỉnh đã ở tại Quân Sơn thì sao? Chẳng bằng trước hết ta cứ đi Quân Sơn một chuyến, rồi tương kế tựu kế hành sự, đã vậy thì ta phải chấp nhận lời hắn ngay, bằng không hắn sẽ sinh nghị..".

Nghĩ rồi lão gật đầu nói:

- Hảo, lão nạp tin ngươi lần này, cáo từ!

Dứt lời quay người phất tay, xuất dẫn đệ tử trở về.

Cửu Dương Tử lớn tiếng hỏi:

- Đại sư định đi đâu?

- Trở lại Linh Sơn.

- Đại sư chẳng lẽ bỏ qua Cửu đỉnh?

- Ha ha hạ. đợi đến khi Động Đình, Quân Sơn bị Đồng Thiên Kỳ đánh tan tác, lão nạp tự nhiên dẫn Linh Sơn phái đến lấy!

- Môi hở rang lạnh, chỉ e đến lúc đó Linh Sơn phái cũng không tự bảo vệ được mình, theo ngu ý bần đạo không bằng chúng ta hợp tác ngay từ đầu.

Kim Chưởng Phạt cười lớn nói:

- Đệ tử Linh Sơn phái thọ lãnh thập phương cúng đường bố thí, khi nào lại đi làm công không cho người khác?

Cửu Dương Tử cao giọng sảng sái nói:

- Nhật Nguyệt Bang xin lấy ba chiếc đỉnh dâng tặng!

Kim Chưởng Phật nghe vậy thì đã động tâm, liếc mắt nhì nhìn đối phương hỏi:

- Đạo huynh hứa lời chắc chắn chứ?

- Nguyệt Hoa hội, Nhật Liệt bang, xưa nay chưa từng thất ngôn bội tín.

Kim Chưởng Phật Như đã quyết định, cười ha hả nói:

- Cửu Dương đạo huynh, lão nạp tin ngươi lần nữa!

Bấy giờ giữa hai phái tạm thời gọi là hợp tác thế nhưng trong lòng người nào cũng dè dặt đề phòng đối phương, thực chất chỉ là lợi dụng lẫn nhau.

Lại nói, Nam Hải phái đệ tử dìu chủ của chúng trở lại Điền Gia trấn, sau đó ra bến sông định dùng thuyền của mình trở về Nam Hải.

Thế nhưng chính khi bọn ho vừa định xuống thuyền thì bỗng thấy trên thuyền đã có một lão hòa thượng và một thiếu nữ ngồi sẵn đó tự bao giờ rồi Nam Hải nhị lão vừa thấy có người thì dừng chân lại, nhưng chỉ mấy giây đã nhận ra vị hòa thượng kia chính là Niệm Cừu đại sư, bất giác ngớ người ú ớ trong miệng không nói được thành lời.

- Nam Hải Vương Thời Chấn Ngục cũng đã nhận ra hòa thượng kia là ai, trong lòng hoảng sợ run giọng gọi lên:

- Phải Hoa sư đệ không?

Lão hòa thượng từ từ ngước mắt nhìn lên lạnh giọng nói:

- Bần tăng Niệm Cừu, đến hỏi thăm sức khỏe chưởng môn sư huynh!

Nam Hải Vương gượng cười nói:

- Đa tạ sư đệ, ta đoán rằng mọi chuyện hôm nay do ngươi sắp đạt.

Niệm Cừu chấp tay trước ngực nói:

- Bần tăng hoàn toàn không biết, chỉ nhân đến tìm tiểu nữ mới biết Nam Hải Vương đưa ánh mắt oán độc nhìn Niệm Cừu:

- Ngươi giả vờ khéo lắm!

- A Di đà Phật, sư huynh không tin thì bần tàng cũng đành chịu.

Nam Hải Vương cất tiếng cười lạnh nhạt:

- Hiện tại bổn phái tam thần bỏ mạng trên Tiên Đài nham, nhị lão thì mỗi người cụt mất một cánh tay, bản thân ngu huynh cũng bị phế bỏ võ công. Thất Giao Thập Tam Long thì thiệt hại quá nửa, Nam Hải phái kể như tan, gia bại nghiệp, ngươi có lẽ hài lòng chứ!

Niệm Cừu đại sư lãnh đạm nói:

- Bần tăng thân cận với Nam Hải, tình như thủ túc, phải nói là xót xa chứ không thể mãn lòng?

- Vậy ngươi đến đây vì chuyện gì?

- Chỉ vì làm thỏa tâm nguyện của tiểu nữ.

Vừa nói lão vừa đưa mắt nhìn thiếu nữ bên cạnh mình.

Nam Hải Vương hỏi:

- Đây là lệnh ái sao?

Bấy giờ Hoa Ngọc Phụng mới từ từ quay người lại, đưa đôi mắt long lanh chứa đầy căm hận nhìn Nam Hải Vương, nói:

- Đúng, ta chính là Hoa Ngọc Phụng từng bị cha con ngươi bức đến tuyệt lộ, các người bức hại mẹ ta, ép cha ta không nơi ẩn thân. Lão tặc, giờ thì ngươi còn lời nào để nói!

Nam Hải Vương Thời Chấn Ngục giờ đây uy phong không còn, lại chạm phải đôi mắt sắc lạnh chứa đầy oán hận của Hoa Ngọc Phụng khiến lão phải cúi đầu run giọng nói:

- Ài! Gieo gió gặt bão, gây oán báo oán, chỉ có điều chậm hay sớm thôi, giờ báo ứng của ta đã đến?

Hốt nhiên lão ngẩng đầu lên nhìn Niệm Cừu mạnh dạn nói:

- Đại sư, Thời Chấn Ngục hiện tại binh cũng không, mà thân thì bị phế bỏ toàn bộ võ công, mạng này giao cho đại sư tùy nghi xử trí.

Niệm Cừu đại sư bong nhiên quắc mắt lên, lanh giọng:

- Ta không có ý định giết ngươi đâu, vì như vậy chẳng ích gì!

Hồi 94 - Huyết Kiếp Thủ Vương Đến Động Đình

Nam Hải Vương Thời Chấn Ngục bấy giờ nghe Niệm Cừu nói không giết mình thì trong ánh mắt mờ đục bỗng rực sáng lên tia hy vọng, nói vội:

- Sư đệ lượng thứ tội xưa cho ngu huynh ư?

Niệm Cừu đột nhiên lắc đầu, nói:

- Bao năm tháng dài sống trong cô độc, hạnh phúc một đời của vợ chồng ta đểu bị hủy trong tay ngươi, ngươi thử nghĩ ta lại có thể nhân từ đến thế sao?

Nam hải Vương trố mắt kinh ngạc, hỏi:

- Vậy ngươi định làm gì ta?

- Trước hết ta cho ngươi tận mắt nhìn thấy đám tiểu đồ của ngươi chấp cánh cho hùng này phải chết như thế nào!

Nói rồi lão quay đầu nhìn Hoa Ngọc Phụng, trầm giọng lại:

- Phụng Nhi, ra tay đi!

Hoa Ngọc Phụng nghe vậy, chỉ "soạt" một tiếng, thanh Phụng Vỹ kiếm đã nằm gọn trong tay nàng, mắt nhìn trừng bọn Nhị Lão và Thất Giao Thập Tam Long nói:

- Các ngươi cùng vào đi, ta tiễn chân một lần cho tiện!

Dứt lời, cả người nàng nhún vọt khỏi thuyền đứng trên bãi sông lập thế chờ nghênh địch.

Chí Tôn Ông và Thần Cơ Tử không biết bản lĩnh của vị tiểu cô nương này như thế nào, nên cũng liền sấn tới. Bọn họ trên giang hồ đều thuộc hàng nhất lưu cao thủ chỉ có điều lần trước bị Đồng Thiên Kỳ lấy mất mỗi người một cánh tay, cho nên cũng bị khiếm khuyết không ít.

Hoa Ngọc Phụng thấy vậy, lòng căm hận giết mẫu thân tràn dâng đầy lòng thét lớn:

- Ta tiễn các ngươi lên đường!

Chỉ thấy thanh kiếm trong tay nàng hoa lên một vòng, đầy trời ngập kiếm ảnh, người Thần Cơ Tử bổ tới còn chưa kịp ra chiêu đã thấy khựng lại. Khi kém ảnh biến mất thì thấy thanh kiếm trong tay nàng cắm sâu vào người lão ta quá nửa. Chính vì lòng căm hận mà ra một chiêu vừa tuyệt vừa nhanh lại vừa quá lực nên kiếm mới cắm sâu như vậy.

Lúc nàng còn rút liếm ra khỏi người đối phương chưa được, đã thấy Chí Tôn Ông chẳng bỏ lò cơ hội nhào tới tung một chưởng nhằm vào người nàng đánh tới.

Niệm Cừu Đại Sư thấy nhi nữ bị nguy liền tung người nhanh như bóng chớp đứng sau lưng Chí Tôn Ông trong tiếng thét dài đã thấy ngũ trảo của đại sư nhằm đúng thiên linh cái của Chí Tôn Ông chộp xuống.

Chí Tôn Ông tuy ra tay trước, thế nhưng vẫn chậm hơn Niệm Cừu đại sư, chỉ nghe "bộp" một tiếng khô khan, lúc này Hoa Ngọc Phụng đã rút kiếm ra khỏi người của Thần Cơ Tử, thế nhưng nàng không nhảy tránh kịp máu và não của Chí Tôn Ông bắn vào người.

Hoa Ngọc Phụng vốn cũng muốn giữ sạch sẽ, nhưng lòng căm hận báo thù cho mẫu thân dâng cao, nên máu địch dính vào người càng khiến nàng thêm say máu. Chỉ thấy nàng thét dài lanh lảnh rồi vọt người lao vào bọn Thất Giao Thập Tam Long tấn công thế như chẻ lạt.

Thất Giao Thập Tam Long tuy đều là cao thủ hàng nhất nhì Nam Hải phái thế nhưng vừa rồi bại trận trên Tiêu Trì Khẩu đã khiếp vía, giờ đây nhìn thấy hai cái xác chết của Nhị lão nữa thì hồn xiêu phách tán. Chỉ thấy ánh kiếm của Hoa Ngọc Phụng lướt đến đâu là đầu rơi máu chảy đến đó, thoáng chốc đám thủ hạ Nam Hải bị nàng thanh toán sạch.

Khi diệt xong tên cuối cùng, nàng tựa hồ như chưa hả giận, nhảy phất đến trước mặt Nam Hải Vương Thời Chấn Ngục chỉa kiếm vào ngực lão ta la lớn:

- Cha, tên tội đồ cầm đầu này tính thế nào đây, cho hắn chết chứ?

Niệm Cừu quay mặt nói:

- Như vậy thì quá nhẹ nhàng cho hắn?

- Hay chặt hắn ra làm bốn khúc?

Niệm Cừu lại lắc đầu:

- Tuyệt đối không để hắn chết!

Nam Hải Vương lúc này chỉ mong sao chóng chết, nghe Niệm Cừu nói vậy thì hoảng loạn la lên nói:

- Sư đệ ngươi định xử trí ta thế nào chứ?

Niệm Cừu lạnh giọng nói:

- Hẳn ngươi biết ta mười tám năm nay sống như thế nào chứ?

Nam Hải Vương nói:

- Phải chăng ngươi ẩn cư trên Địa Ngục đảo, Nam Hải?

- Không sai! Địa Ngục Đảo đúng như tên gọi của nó, ngoài cát vàng ra tuyệt đối không có bóng cây ngọn cỏ nào, tuy nhiên vẫn có cái cho con người tồn tại, đó chính là lũ kên kên và đám quạ đen!

Nam Hải vương nghe vậy lại càng hốt hoảng hơn:.

- Chẳng lẽ giờ ngươi...

- Ha hạ.. ngươi đoán dúng, mười tám năm qua ta là chủ nhân của Địa Ngục Đảo, mỗi năm vài lần ta mới lén trốn về Vạn Hoa cốc thăm vợ con. Giờ đây Địa Ngục đảo phải được thay chủ.

Nam Hải Vương sợ toát mồ hôi la lên:

- Sư đệ mong ngươi cho ta được chết, không thể.. - Hừ, nếu năm xưa ngươi nghĩ lại chút tình huynh đệ, thì làm sao có ngày báo ứng hôm nay?

- Nhưng bây giờ ta đã là người tàn phế võ công, làm sao có thể...

- Thời Chấn Ngục, con người tự nó có đủ bản năng sinh tồn, chỉ cần ngươi thông minh để trộm được trứng lũ quạ thì cũng sống được đấy, máu của chúng cũng thay được nước mà uống. Nhưng làm sao đừng để chúng trở lại tấn công ngươi lúc đói mồi là được.

Trứng quạ, máu quạ tuy không làm người phục hồi công lực, thế nhưng cũng giúp ngươi khỏe mạnh!

Nói rồi như lòng đã quyết, lão quay nhìn Hoa Ngọc Phụng nói:

- Phụng nhi, giờ con nhanh trở về báo cho Đồng công tử biết chuyện của ta đã hoàn tất, sau khi đưa tên tội đồ này giam tại Địa Ngục đảo xong ta sẽ lập tức quay trở lại gặp hắn ngay!

Vừa nói vừa lao tới kẹp ngang người Nam Hải Vương như diều hâu cắp mồi. Nam Hải Vương giờ đây một tí sức lực cũng không có làm sao cự lại nổi, chỉ còn biết than trời trách đất.

Hoa Ngọc Phụng đứng bên bờ sông đưa mắt nhìn thuyền cha mình xuôi nước hướng ra biển đông, lát sau đã khuất cuối chân trời.

Chớp mắt, đã đến ngày trung thu mười lăm tháng tám.

Trước đó một ngày, quần hùng các phương đều đã tề tập đến Quân Sơn nằm giữa hồ Động Đình.

Địa Sát Lệnh Chủ suất đầu một toán anh hùng đến tọa vị, thế nhưng bọn họ còn chờ một người nữa.

Trong Nguyệt Hoa Điện rộng lớn bày có đến trăm mâm tiệc, trước mặt chính diện là một quảng trường rộng rãi có đến hơn trăm dặm vuông, đây chính là trường tập võ thường ngày của Nguyệt Hoa hội, giờ đây nó sẽ trở thành đấu trường giao tranh của các phái quần hùng rất lý tưởng.

Dưới ánh trăng vằng vặc, có thể nhận ra bóng Nhan Kiếm Long chấp tay sau lưng đi lại trên hành lang, xem ra ông suy nghĩ rất lung. Hiện tại ông chỉ trong cho ngày cuối cùng này chóng qua, bởi vì trong lòng ông đã có một quyết định mà phải đến đêm mười lăm mới thực hiện. Nhưng ngày vốn dài với người chờ mong, một ngày chừng như cả năm, từng giây trôi qua chậm chưa từng thấy!

Địa Sát Lệnh Chủ Thạch Tùng Linh cũng có cùng tâm trạng tương tự nhưng trong lòng lão còn nôn nóng hơn nhiều lão cứ chạy lui chạy tới chẳng khác gì kiến trên miệng lò. Bởi vì người lão chờ đợi chẳng ai khác ngoài Đồng Thiên Kỳ. Thế nhưng giờ đây lão đã nắm bắt được âm mưu của Nhật Nguyệt Bang.

Bọn chúng tranh thủ trước lúc Đồng Thiên Kỳ đến, thâu thập anh hùng các phương để tập trung đối phó với Đồng Thiên Kỳ. Đã vậy, từ Quân Sơn đại trại cho đến hồ Động Đình khắp nơi đều bố phòng nghiêm mật, lệnh xuống chỉ cho vào chứ không cho ra, nhưng tuyệt đối với Đồng Thiên Kỳ thì cản trở bằng được.

Đây chính là điểm khiến cho Địa Sát Lệnh Chủ lo lắng, lão ta vô phương cho người trở ra báo cáo với Đồng Thiên Kỳ để chuẩn bị đối phó, nên ngày cuối cùng này với lão là dài vô tận.

Bọn họ giờ đây ở thế chim lồng cá chậu, nếu như Đồng Thiên Kỳ không vào được đây an toàn thì kể như bọn họ vĩnh viễn khó rời khỏi Quân Sơn này.

Nhưng thời gian luôn vẫn là thời gian, trôi mãi không ngừng!

Cuối cùng, đêm trung thu vẫn đến.

Trăng tròn vành vạnh như chiếc đĩa ngọc treo lơ lững trên không trung tỏa ánh sáng vàng lấp láng như muôn vàn nén bạc kéo dài bất tận. Người ta đứng bên hồ Động Đình trong đêm trung thu này mà ngắm trăng rãi mặt hồ gợn sóng, không biết là hư hay thực, cảnh trở nên huyền ảo đến nên thơ.

Thế nhưng hồ Động Đình đêm nay không như thường đêm, nghe được tiếng ngư ca, thấy những ánh đèn câu tỏa sáng, mặt hồ yên tĩnh đến lạ lường, thỉnh thoảng bỗng nghe trong không trung thốt lên vài tiếng quạ ăn đêm xé tan màn đêm yên tĩnh, khiến khung cảnh vốn nên thơ ấy ẩn chứa chút gì bí hiểm rùng rợ.

Nếu quan sát kỹ thì vẫn có thể nhận ra khuất trong những đám lau lách nổi trôi trên hồ một chiếc thuyền nan nhỏ nhắm hướng Quân Sơn phóng như bay. Đứng trước mũi thuyền là một thiếu niên thân vận bạch y, mày rậm mắt sáng, lưng đeo trường kiếm, khí độ hơn người. Chàng ta hiển nhiên là Đồng Thiên Kỳ, người từng làm cho hắc đạo quần hùng nghe danh khiếp vía. Cuối thuyền là một ngư phủ đầu đội nón lá, che lấp mặt nắm chầm chèo thuyền đi.

Khi thấy thuyền còn cách bờ chừng non dặm, đột nhiên từ trong bờ là một gã đại hán vận đồ đen, trên ngực thêu hình mặt trời, chỉ nhìn cũng đoán ra là đệ tử Nhật Nguyệt Bang.

Khi hai chuyền còn cách nhau chừng vài trượng, gã đại hán lớn tiếng hỏi:

- Ê, ngơi làm gì đây?

Đồng Thiên Kỳ cao giọng đáp:

- Đến phó hội, chẳng lẽ tôn giá định cản khách?

Một gã đại hán khác vừa xuất hiện, mặt bự mày thô, giọng ồm ồm hỏi:

- Trong Quân Sơn đại trại, khách đã tề tựu, chính tiệc đang mở, ngươi đến chậm chân rồi, trở về đi!

Đồng Thiên Kỳ chau mày nói:

- Đến sớm cũng là khách mời, đến trễ cũng là khách mời, sao ngươi chẳng giừ lễ mà dám đuổi khách?

- Ha hạ.. tiểu tử ngươi biết điều thì quay thuyền về, bằng không…

Gã ta nói chưa dứt, Đồng Thiên Kỳ huyệt Mi tám ửng đỏ lên, gằn giọng:

- Bằng không thì phải đưa các ngươi về chầu diêm vương chứ gì?

Hai gã đại hán nghe vậy thì tức giận, một gã mày thô nắm ngọn giáo dài sấn lên trước mũi thuyền một bước, lúc này hai thuyền chỉ còn cách nhau tầm trượng, gã thét lên:

- Tiểu tử, ngươi thật có mắt không ngươi nên mới dám chọc giận đến "Tuần Hồ Nhị Sát" này! Chết.. Sau tiếng thét dài, ngọn thương gã vung lên...

Thế nhưng gã chưa kịp xuất chiêu, chỉ thấy Đồng Thiên Kỳ phất tay một cái gã hự một tiếng, cả người lẫn thương rơi tõm xuống hồ.

Gã đại hán còn lại thấy vậy vừa phất tay ra hiệu quày thuyền vừa la lớn:

- Có kẻ cướp thuyền.

Chỉ sau tiếng kêu đó, từ trong đám lau lách ven bờ tợ như một đợt sóng dậy, "ào...

ào..." gần ba mươi chiếc thuyền lướt tới như tên bay, phút chốc vây kín bốn phương tám hướng thuyền của Đồng Thiên Kỳ.

Bấy giờ đã thấy ngư phu nãy giờ ngồi tựa mạn thuyền nhìn chuyện đứng lên, lật chiếc nón ra mới nhận rõ chính là Linh Ẩn Chân Nhân.

Đồng Thiên Kỳ liếc nhanh về sau một cái, thấp giọng nói:

- Tiền bối tìm cơ hội cướp thuyền qua hồ, tôi sẽ dẹp bọn này!

Dứt lờt, cả người chúng vọt lên không trung, song chưởng múa tròn rồi dùng thần công chưởng lực đáp xuống mặt hồ từng đợt, nước bị chưởng lực đẩy bằng một sức mạnh phi thường thì cuộn lên thành những cột nước có đến vài trượng, rồi từ đó đổ xuống ầm ầm chẳng khác gì một trận bão biển, cứ từng chiếc một bị nước nhấn chìm.

Chỉ riêng thuyền của Linh Ẩn Chân Nhân nhẹ nhàng lướt sóng nhằm Quân Sơn phóng vào.

Đồng Thiên Kỳ sau khi dẹp tan đoàn thuyền chiến của Nhật Nguyệt Bang, cả người chàng như cánh thủy nhạn, đạp ba đằng lãng chạy trên mặt nước vào bờ.

Khi Đồng Thiên Kỳ hội với Linh Ẩn Chân Nhân bên bờ, nhìn tình hình vừa rồi Linh Ẩn Chân Nhân hỏi:

- Chúng ta đăng sơn lấy lễ phó hội hay xông vào?

Đồng Thiên Kỳ nhíu mày:

- Cứ bằng chuyện chúng dùng chiến thuyền cản chân ta vừa rồi cũng thấy bên trong tất có sắp đặt sẵn âm mưu, nếu như chúng ta dùng lễ phó hội e gặp nạn, chẳng bằng xông náo vào một trận!

Linh Ẩn gật đầu nồi:

- Phải, xông vào!

Đường lên núi theo bậc tam cấp cao lên dần, bọn Đồng Thiên Kỳ kề vai nhau mà đi, nhưng hết sức cảnh giác.

Đi được chừng mười trượng, bỗng nhiên trời đang sáng vằng vặc, bị một đám mây đen che khuất, không gian phút chốc trở nên ám tối. Thế nhưng không vì thế mà cản trở bước chân của bọn họ.

Xem ra đi đã được lưng núi, Linh Ẩn chân nhân đột nhiên dừng chân lại, thấy thái độ lão ta do dự như đang lắng nghe gì, Đồng Thiên Kỳ hỏi:

- Tiền bối phát hiện gì sao?

Linh Ẩn Chân Nhăn nhăn mày nghĩ ngợi, rồi lắc đầu đáp:

- Không phát hiện ra gì, thế nhưng ta cảm thấy có chuyện không ổn.. Đồng Thiên Kỳ tin rằng bằng vào bản lĩnh và kinh nghiệm võ trường như Linh Ẩn Chân Nhân thì có giác quan thứ sáu, tuyệt đối không bao giờ sai lệch. Bấy giờ chàng ngóng tai lắng thần nghe một lúc, gật đầu nói:

- Tiền bối nói đúng, hiện tại chúng ta đã bị vây kín!

Linh Ẩn Chân Nhân tuy dự cảm được điều này, thế nhưng nghe chàng phán một câu như vậy cũng không khỏi kinh ngạc, nhíu mày hỏi lại:

- Sao, chúng ta bị vây?

- Đúng vậy, nhìn kìa! Bọn chúng đã xuất hiện.

- Hừ, bọn Nhật Nguyệt Bang này thật không biết giữ thể diện, đã phó ước mà lại còn cản trở chân người ta.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Bọn họ không phải là người của Nhật Nguyệt Bang!

- Vậy là người của phái nào?

- Chính là Linh Sơn Thập Bát La Hán!

Đồng Thiên Kỳ nói đến đó đã thấy nhiều bóng người áp sát bọn họ rồi, trong bóng đêm tối nhờ nhợ, tà áo bay trong gió núi chẳng khác gì những vong hồn vất vưởng.

Linh Ẩn Chân Nhân bỗng nhiên la lên:

- A, sáu gã hòa thượng!

Quả đúng như vậy, đám người vừa xuất hiện là sáu vị hòa thượng vận áo xám, khi đến trước mặt Đồng Thiên Kỳ còn cách chừng chín xích thì bọn họ dừng chân lại xếp thành hàng ngang đứng yên bất động.

Linh Ẩn Chân Nhân bỗng quay đầu nhìn bên trái, bất giác lại la lên tiếp:

- Bên này cũng có sáu gã hòa thượng khác!

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Còn sáu gã bên phải nữa!

Linh Ẩn Chân Nhân quay nhanh đầu nhìn lại bên phải quả nhiên có thêm sáu gã hòa thượng nữa, bọn họ đều ăn vận áo xám giống nhau.

Đồng Thiên Kỳ đưa mắt nhìn quanh một vòng, rồi thấp giọng nói với Linh Ẩn Chân Nhân:

- Tiền bối thối lui ra ngoài ba trượng, một mình Đồng mỗ thâu thập bọn này!

Linh Ẩn Chân Nhân không yên tâm, nói:

- Bọn chúng là Linh Sơn Thập Bát La Hán, ngươi một mình đấu sao nổi?

- Tiền bối yên tâm, đêm nay là đêm bọn chúng hồn quy Tây thiên!

Linh Ẩn Chân Nhân thừa biết công lực Đồng Thiên Kỳ so với Vân Không năm xưa chẳng những cao hơn nhiều bậc, mà trí huệ còn siêu việt hơn, nói ra là đã có tính phần chắc thắng trong tay rồi, cho nên lúc ấy mới gật đầu thoái lui ra ngoài.

Thập Bát La Hán phân làm ba hướng vây lấy Đồng Thiên Kỳ, thế nhưng bọn họ chỉ trừng mắt, bất động nhìn chàng không hề chớp mắt, đến nửa câu cũng không nói.

Đồng Thiên Kỳ cũng không nôn nóng, chàng đứng yên ngưng khí tụ thần bất động.

Thời gian từng giây chầm chậm trôi qua, chỉ có một mình Linh Ẩn chân nhân đứng ngoài nhìn thấy hai bên đứng yên bất động như mười chín pho tượng đá thì mới nôn nao nhất.

Bấy giờ, mây lướt qua hết, ánh trăng sáng lại tỏa xuống, mười tám cây thiền trượng nắm bên tay phải lúc này mới thấy rõ phản chiếu ánh bạc quang, tỏa ra một hàn khí lạnh toát người.

Một hồi lâu nữa, cuối cùng đám Thập Bát La Hán như không nhẫn nại được nữa, một giọng nói lạnh lùng mà quen thuộc lại vang lên:

- Đồng Thiên Kỳ chúng ta lại gặp nhau!

Chỉ nghe tiếng, không nhìn người, Đồng Thiên Kỳ cũng biết là ai:

- Kim Chưởng Phật, ta đã sớm đoán là ngươi cũng có mặt!

Quả vậy, đã thấy Kim Chưởng Phật từ xa lướt tới, lão dừng chân bên ngoài, cười nói:

- Bởi vậy nên ngươi không kinh hoảng, đúng không?

Đồng Thiên Kỳ không đáp, chỉ hỏi lại:

- Đồng mỗ không biết dụng ý lão thiền sư vì sao chận đường Đồng mỗ?

Kim Chưởng Phật mỉm cười nói:

- Ta muốn thương lượng trao đổi cùng ngươi.

- Thiền sư nói thử xem?

- Nhận lấy sự hóa độ của lão nạp, quy ẩn Linh Sơn?

Đồng Thiên Kỳ dứt khoát nói:

- Đồng mỗ không muốn bị ai sai xử, cũng không muốn quy thuận bất cứ môn phái nào.

Kim Chưởng Phật cười tràng dài, lạnh lùng:

- Ưng thuận thiên đạo, nên lão nạp không thể không hóa độ cho ngươi.

Đồng Thiên Kỳ "hừ" lạnh một tiếng, nói:

- Chỉ e thiền sư không có đủ bản lãnh lẫn đức độ!

- Ồ, Đồng thí chủ, ngươi nghĩ có đủ bản lĩnh để vượt qua Tháp Bát La Hán trận ư?

- Kim Chưởng lão thiền sư một câu này đủ để cho lão hối hận đấy!

Nói rồi bỗng nhiên chàng thò tay vào trong áo lấy chiếc "Chấn Thiên Lệnh" ra phóng mạnh cắm phập trên nền đá, nói:

- Kể từ giờ phút này cánh tay Huyết Kiếp thủ vươn đến Linh Sơn phái, ngã Phật từ bi hóa độ siêu sanh cho các ngươi!

Kim Chưởng Phật liếc mắt nhìn "Chấn Thiên Lệnh" một cái đột nhiên cuồng tiếu thành tràng dài, nói:

- Chỉ một cây Chấn Thiên Lệnh nhỏ bé ấy mà đủ để dọa chúng ta ư?

Đồng Thiên Kỳ giọng trở nên lạnh lùng:

- Ngươi có biết người phạm tội làm nhục Chấn Thiên Lệnh xử tội thế nào không?

Kim Chưởng Phật mặt hơi biến sắc, nhưng vẫn cười lạnh lùng nói:

- Ngươi cũng nên biết Thập Bát La Hán trận của Linh Sơn phái lợi hại như thế nào!

Đồng Thiên Kỳ không nói thêm lời nào nữa, chàng đứng lặng, mắt ngưng nhìn đối phương hồi lâu, bỗng nhiên cất bước tiến lên trước.

Lúc này mặt trăng bỗng nhiên lại bị mây đen che kín, trời trở nên hôn ám như lúc nãy, không khí phút chốc trở nên nặng nề khẩn trương.

Kim Chưởng Phật bỗng thối lùi một bước, cao giọng nói:

- La Hán Trận dự thức...

Lập tức sáu gã hòa thượng đứng trước mặt thét lớn:

- Hài?

Kim Chưởng Phật lại nói lớn:

- Mong Phật trợ uy, ma lai ma trảm, vì tác nghĩa lợi Thập Nhị Tôn Xoa tướng, thủ đắc như nguyện!

Lời lão vừa dứt, mười tám vị La Hán đồng thanh thét lớn:

- Trảm ma hộ pháp, sát.. "Sát" một tiếng làm chấn động cả Quân Sơn, màn đêm tịch mịch như bị xé tan thành trăm mảnh, lúc ấy cũng đã thấy mười tám vị la hán từ mười tám phương vị khác nhau động thân bổ tới.

Huyệt Mi tâm trên trán Đồng Thiên Kỳ phút chốc bỗng đỏ lên, chỉ nghe chàng hét lớn một tiếng kèm theo là hàn quan lóe lên, Long Thủ Kiếm rời khỏi vỏ, tiếp liền một chiêu long phi tại thiên phát xuất.

Trong khoảnh khắc rất nhỏ nghe liên tiếp mười mấy tiếng binh khí chạm nhau, bóng thiền trượng bật ra ngoài kèm theo những bóng tăng nhân di động nhanh thay đổi vị trí một chiêu đầu tiên Đồng Thiên Kỳ đã đánh bật được Thập Bát La Hán Trận.

Thế nhưng, bóng tăng vừa chuyển đổi xong vị trí, lập tức mười tám cây thiên trượng cùng hoa lên nhảy vào tấn công tiếp chiêu thứ hai.

Đồng Thiên Kỳ lần này tả chưởng hữu kiếm, tả chưởng một chiêu "Tiềm Long sơ động", hữu kiếm một chiêu "Du long quá hải", thi triển tuyệt học trong hai môn tuyệt nghệ thành danh của chàng.

Chỉ thấy bóng tăng nhân loạn động, hết ùa vào rồi bật ra, ra rồi lại đổi vị trí nhảy vào tấn công tiếp. Cứ vậy một chọi mười tám, tạo thành một trường huyết chiến kinh thiên động địa, đến như Kim Chưởng Phật đứng ngoài nhìn Đồng Thiên Kỳ độc phá La Hán Trận cũng phải chấn động cả người.

Hồi 95 - Sát Khí Trùng Trùng Quân Sơn

Đã qua mười hiệp mà trận đấu vẫn chưa thấy rõ ai thắng ai bại, tuy thế Thập Bát La Hán Trận sau mỗi chiêu lá thay đổi thế trận mỗi lúc càng hiểm ác hơn.

Nhất là lúc này trong mười tám vị la hán, thì có sáu vị tách ra thành sáu hướng, bọn họ tấn công không vào trực diện mà lại từ trên không bổ xuống. Bọn họ hễ vào công là tung người lên không theo thế thiên trượng mà thi thủ, cứ vọt qua vọt về thay đổi vị trí liên tục mà chân tợ hồ như không hề chấm đất.

Đồng Thiên Kỳ thấy đánh càng lâu càng bất lợi, bấy giờ thấy đối phương càng lúc càng tấn công quyết liệt hơn, trong lòng chàng tự nhiên sát cơ trổi dậy Chính lúc này chỉ thấy mười tám vị la hán lại xông vào tấn công một chiêu khác, bỗng nghe trong đám người loạn xạ ấy tiếng Đồng Thiên Kỳ thét lên:

- Long độ thiên môn! Tiềm long thăng thiên!

Đây là hai tuyệt chiêu trong hai môn võ công của chàng hấp thụ là Long thủ kiếm pháp và Tiềm Long chưởng. Chỉ thấy khắp trời ẩn hiện hình bàng long giơ vuốt chộp lấy mọi nơi, rồi từ giữa vọt cao lên một bóng trắng, từ đó kiếm ảnh thành rừng trùm xuống cả khoảng không.

Đứng ở bên ngoài quan sát trận đấu, Kim Chưởng Phật không khỏi buộc miệng la lên:

- Nguy rồi, cẩn thận!

Thế nhưng đã muộn, chỉ nghe trong rừng kiếm ảnh là những tiếng rú dài, liên tiếp có sáu bóng người đổ bật ra trên đất theo sáu hướng khác nhau, khắp người họ đã thấy máu me ướt đẫm, đó chính là sáu vị la hán bị tấn công từ trên không trung xuống.

Trận đấu lúc này mới bị dừng hẳn lại, mười hai vị la hán còn lại mặt còn dư khiếp hãi, chỉ đứng ra xa nhìn Đồng Thiên Kỳ đầy căm thù.

Đồng Thiên Kỳ người tĩnh lập giữa đấu trường, mặt lạnh như băng, cất tiếng nói:

- Kim Chưởng Phật, hẳn ngươi đã cảm thấy hối hận!

Kim Chưởng Phật tận mắt chứng kiến Đồng Thiên Kỳ đơn thân phá La Hán trận, một thế trận Linh Sơn phái lấy làm trấn môn trận tối quan trọng, mặt lão biến sắc hồi lâu mới nói được thành lời!

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi thật tàn bạo?

- Ồ, đáng tiếc ngươi nhận ra điều này quá muộn.

Kim Chưởng Phật nhìn tình thế tự đánh giá không thể địch nổi Đồng Thiên Kỳ, nếu cứ đánh nhau thì có lẽ Thập Bát La Hán không còn một mạng sống sót, trong lòng có ý rút lui bèn nói:

- Hôm nay ta thừa nhận thua ngươi trận này, thế nhưng ngươi có dám ước đấu cùng ta một ngày

khác không?

- Hừ, Huyết Kiếp Thủ đã vươn ra thì xưa nay chưa có người nào nào rút lui toàn vẹn!

Kim Chưởng Phật nghe vậy thì biến sắc:

- Nói vậy ngươi định bức ta phải thí mạng?

- Trừ phi ngươi chịu quỳ xuống chân ta xin tha mạng!

Linh Sơn phái từng xưng hùng xưng bá võ lâm mấy mươi năm nay, người trên giang hồ rất kính nể, chứ đâu phải hạng tầm thường. Bây giờ lý nào một vị chưởng môn Linh Sơn phái lại đi quỳ gối xin tha mạng, Kim Chưởng Phật nghe vậy thì tức giận vô cùng, thét lớn:

- Linh Sơn phái dẫu tuẫn tiết giữ thanh danh, ta cùng ngươi trí mạng, lên!

- Giết!

Mười hai vị la hán còn lại đồng thanh thét lớn một tiếng dội trời dội đất, mười hai cây thiền trượng lập tức vung lên rít gió vun vút, trượng ảnh thành rừng chộp vào người Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ nhìn bọn hòa thượng đang vây quanh mình gằn giọng:

- Kim Chưởng Phật, ngươi không động thủ ư?

Kim Chưởng Phật cười lạnh lùng:

- Ta muốn nhìn thấy ngươi ngã gục như thế nào?

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép cười nói:

- Vậy thì mười hai vị La Hán này lập tức chết trước mặt ngươi đây.

Dứt lời chỉ thấy Long Thủ Kiếm lần nữa vung lên, đầy trời kiếm ảnh, kèm theo ẩn hiện hình bàng long phi vũ, trong tiếng binh khí chạm nhau loảng xoảng, lại nghe những tiếng rú dài cứ một tiếng rú thảm thiết phát ra là một bóng hòa thượng đổ vật trên đất chết tốt. Chỉ chưa đầy nháy mắt, Đồng Thiên Kỳ xuất liền ba chiêu tuyên kiếm và ba chiêu trong Tiềm long chưởng, trên đất đã có thêm sáu cái xác. Kim Chưởng Phật đứng nhìn Thập Bát La Hán giờ đây càng lúc càng ít mà khổng khỏi chết lặng cả người.

Linh Ẩn Chân Nhân đứng bên ngoài quan sát trận đấu, thở dài than:

- Huyết Kiếp? Huyết Kiếp? Vân không năm xưa không thể làm nổi chuyện này, đây cũng chỉ là do trời an định cho Đồng Thiên Kỳ vậy..... Kim Chưởng Phật, giờ báo ứng của ngươi là đây!

Kim Chưởng Phật đang chết lặng cả người bỗng nghe gọi đến tên mình thì sực tỉnh, mặt lão trắng như tờ giấy, đột nhiên la lớn:

- Ngừng tay!

Đồng Thiên Kỳ vừa tung một kiếm lấy mạng thêm hai vị La Hán nữa, nghe thế tung người thoái lui mấy bước, đảo mắt nhìn lão ta hỏi:

- Ngươi hối hận rồi phải không?

Kim Chưởng Phật chốc lát đã trở lại bình tĩnh, tợ hồ như lão lĩnh hội ra được điều gì, trầm tĩnh nói:

- Đồng Thiên Kỳ, lão nạp thành toàn ý nguyện của ngươi, thế nhưng những vị La Hán còn lại ngươi không được giết hại nữa?

Vẻn vẹn chỉ còn lại bốn vị hòa thượng, bọn họ vừa nghe vậy thì la lên:

- Sư phu.....

Nhưng Kim Chưởng Phật phất tay ngăn lại, nói:

- Các con mau rời khỏi chốn này trở lại tìm cách khôi phục sơn môn. Nhân quả, nhân quả! Cái nhục ngày hôm nay có lúc các con rửa được.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói:

- Đồng Thiên Kỳ này luôn chờ đón các vị đến đòi nợ!

- Đồng Thiên Kỳ, lão nạp chờ ngươi dưới chín suối!

Dứt lời, lão giáng tay lên nhằm ngay thiên linh cái của mình đánh xuống, chỉ nghe "bộp" một tiếng, cả chiếc đầu lão vỡ ra chết tốt.

Đồng Thiên Kỳ sắc mặt không đổi, chỉ có điều sát khí đã lắng xuống, đưa mắt nhìn bốc vị hòa thượng còn lại:

- Các vị mau đưa chưởng môn của mình về lo hậu sự, sau này lúc nào muốn, cứ đến tìm Đồng mỗ, Đồng mỗ luôn đón tiếp!

Dứt lời chàng quay lại nói với Linh Ẩn chân nhân:

- Chúng ta di!

Bốn vị hòa thượng chỉ còn nén hận trong lòng đưa mắt nhìn bóng Đồng Thiên Kỳ và Linh Ẩn chân nhân khuất dần trong màn đêm.

Lại nói, lúc bấy giờ trong Nguyệt Hoa điện, Nhật Nguyệt Bang đã dùng lời lẽ và miếng mồi Cửu đỉnh ra khuyết dụ những môn phái khác xem ra bọn họ đều tuân theo chúng, duy nhất chỉ còn lại Địa Sát Lệnh Chủ và người của Vạn Thánh Đảo là không chịu khuất phục.

Lại thêm Kim Lệnh Công tử không quên chuyện Mai Ngọc phụng khi xưa, bấy giờ song phương phân làm hai bên triển khai trận thế, chuẩn bị cho cuộc long tranh hổ đấu.

Kim Lệnh Công tử hạ trường trước tiên, người gã khiêu chiến chính là Mai Phụng Linh. Gã liếc mắt nhìn nàng cười sàm sở nói:

- Mai cô nương, chúng ta hữu duyên trùng phùng...

Vừa thấy bộ mặt gian tà với nụ cười sàm sở của hắn, Mai Ngọc Phụng trong lòng đã tức giận:

- Chớ nhiều lời, muốn đánh nhau phải không?

Kim Lệnh Công tử cười lên "hi hị.." nheo mắt nói:

- Nóng vậy sao, đánh nhau thì đánh nhau, đao, kiếm, chưởng... tùy cô lựa chọn, chớ bảo ta uy hiếp một vị cô nương chân yếu tay mềm.

Hiển nhiên gã ta cứ ngỡ Mai Phụng Linh vẫn chỉ là một tiểu cô nương yếu nhược như xưa, chứ nào ngờ được Mai Phụng Linh hiện tại công lực võ học đã cao siêu hơn nhiều.

Mai Phụng Linh nghe vậy "hừ" một tiếng, nói:

- Đối phó với ngươi đâu cần binh đao, bằng đôi tay này cũng đủ đưa ngươi về chầu diêm vương rồi.

Kim Lệnh Công tử nghe Mai Phụng Linh đòi đấu chưởng với mình thì lòng mừng rơn, cười hể hả nói:

- Tiểu nha đầu kia, ngươi có kiếm không chịu dùng mà đòi đấu tay không với bổn công tử, kể như ngươi tự tìm lấy khốn đốn...

Gã ta trên mặt hể hả, thế nhưng Mai Phụng Linh ngược lại trợn mắt tức giận quát:

- Họ Hách kia, ta khuyên ngươi tốt nhất nên rút binh khí!

Kim Lệnh Công tử nghe vậy thì đưa mặt cười ngạo ha hả:

- Phụng Linh, ngươi cứ ra chiêu đi, bằng chút võ công của ngươi không qua được bổn công tử ba chiêu đầu!

Mai Phụng Linh đanh giọng quát lớn:

- Nếu ta để ngươi sống qua chiêu thứ tư, quyết không phải là nữ nhi dòng họ Mai!

Dứt lời nàng tung người tới xuất chưởng đánh liền một chiêu "Phụng thế cửu thiên".

Nguyên đây chính là một chiêu trong "Phi Phụng nhất thức" ký tải trên một trong chín chiếc cửu đỉnh. Thì ra trong thời gian vừa qua bọn Đồng Thiên Kỳ án binh tạm ẩn trong Cung Hồ Bảo, họ thương lượng với nhau để mỗi người học được ba chiêu trong chín môn võ công ký tải trên đỉnh, như vậy có lợi cho mọi người cùng hưởng là điều công bằng. Thứ hai mục đích chính của việc luyện tuyệt học trên Cửu đỉnh là để tập trung đối phó với quần ma trong đêm trung thu này. Do vậy mà Mai Phụng Linh mới lĩnh hội được ba chiêu trong "Phi phụng nhất thức".

Kim Lệnh Công tử vốn khinh thường tiểu cô nương, nhưng khi vừa thấy Mai Phụng Linh xuất chiêu vừa nhanh vừa huyền ảo khó lường, chỉ thấy đầy trời chưởng ảnh, khắp người gã hầu như tử huyệt đều bị phong tỏa, gã không khỏi giật mình "í" lên một tiếng, vội vàng khoát tay gượng hóa giải, đồng thời tung ra ngoài bốn năm bộ mới thoát hiểm.

Kim Lệnh Công tử tuy học thức uyên thâm, thế nhưng "Phi phụng nhất thức" cũng như "Tiềm Long chưởng" đều là những tuyệt môn võ học không mấy người được tận mắt chiêm ngưỡng, tự nhiên gã không biết nàng sử dụng võ công gì.

Kim Lệnh Công tử trong lòng hồ nghi, ý khinh địch giảm đi rất nhiều, nhưng một điều khiến gã yên tâm là vừa rồi nhận thấy một chưởng của nàng tuy huyền ảo khôn lường, thế nhưng chân lực không đủ, nếu chỉ cần vận mười thành công lực trực tiếp nghênh được chiêu đối phương thì nhất định thắng. Nghĩ đến đó đã thấy chiêu thứ hai của Mai Phụng Linh xuất ra "Phi phụng sơ khởi", chưởng ảnh tạo thành một vùng rộng lớn ập đến người Kim Lệnh Công tử.

Gã ta tuy nghĩ vậy thế nhưng không nhận ra đâu là thực chiêu, đành giở song chưởng lên phát chưởng đánh ào tới.

Chỉ nghe "bình" một tiếng, cả người gã văng về phía sau mấy thước, bản thân Mai Phụng Linh cũng bị chấn động thối lui mấy bước.

Trong lòng Kim Lệnh Công tử đã hốt hoảng, gã lại không ngờ trực tiếp đón chiêu cũng không thắng nổi, gã đâu ngờ rằng chính trong thời gian Đồng Thiên Kỳ trị nội thương cho Mai Phụng Linh chàng đã truyền cho nàng mấy thành công lực.

Lúc này Bạch Vân Phụng ngồi xem, ai cũng lo lắng cho Mai Phụng Linh, nhưng nàng lại tươi cười bỗng lên tiếng nói vọng ra:

- Đệ tam chiêu "Phi phụng triều dương".

Trong tiếng nói của nàng, đã thấy Mai Phụng Linh như cánh phượng hoàng lướt tới, song thủ khoa lên mờ ảo dưới ánh trăng thật huyền diệu lạ thường.

Chính lúc này Nguyệt Hoa Phu nhân bỗng la lên thất thanh:

- Phi phụng chưởng!

Đến lúc này thì Kim Lệnh Công tử chừng như dã hiểu ra tuyệt môn võ học đối phương là gì, gã còn đang há miệng kinh ngạc, đã thấy Mai Phụng Linh lướt tới song thủ của nàng cuồn cuộn phủ lên người gã...

Chỉ nghe gã "hự" lên một tiếng, thân hình gã xoay tròn theo kình phong rồi tung bật lên không trung rơi xuống đất, tâm mạch đứt tuyệt hồn lìa khỏi xác.

Đúng lúc ấy, từ phía Nhật Nguyệt bang nghe một tiếng gầm lớn, một bóng người to lớn phóng vụt ra, trong tay thanh trường kiếm sáng xanh rờn rợn nhằm đúng người Mai Phụng Linh đâm tới miệng thét lớn:

- Lão phu trả thù cho công tử!

Mai Phụng Linh đang lúc đối phó với Kim Lệnh Công tử, không ngờ có người từ sau phóng tới tập kích. Bạch Vân Phụng thoáng thấy vậy đã chóm người định phi thân ra chi viện, thế nhưng chậm chân.

Gần như cùng lúc với bóng người kia phóng ra thì Vạn Thánh đảo chủ Nhan Kiếm Long đã tung người vọt nhanh như tia chớp, kiếm trong tay lão phóng chiêu vừa kịp chặn chiêu kiếm của đối phương cứu Mai Phụng Linh thoát hiểm.

"Koong" một tiếng, hai kiếm chạm nhau, trên không bắn muôn ngàn tia lửa sáng xanh, hai bóng người phân làm hai hướng đáp xuống trên đất. Nhan Kiếm Long cười nói:

- Tang Thiên Khôi, ngươi chẳng có chút thể diện nào, đánh lén một cô gái, thật là hèn mạt!

Thì ra người vừa phóng kiếm đâm Mai Phụng Linh chính là Hận Thiên Tiên Tang Thiên Khôi, từng thành danh trên giang hồ với thanh Hận Thiên kiếm trong tay.

Tang Thiên Khôi tức giận chỉ tay chửi:

- Con khỉ già họ Nhan kia, ngươi chỉ xưng hùng ngoài Vạn Thánh đảo, đất Trung nguyên không phải là nơi ngươi tung hoành đâu!

Nhan Kiếm Long cười nói:

- Năm trước Vạn Thánh đảo chủ tha cho ngươi một mạng, không ngờ ngươi còn mặt mũi để sống đến hiện nay.

Tang Thiên Khôi khi ở trên Vạn Thánh đảo, chuyện tham sanh úy tử là một vết nhục, lão ta tức giận khi nghe có người nhắc lại, gầm lớn:

- Nhan Kiếm Long, ngươi có gan đấu cùng ta ba trăm hiệp không chứ?

- Đấu ba trăm hiệp ư, ngươi không thấy rằng lãng phí nhiều thời gian sao?

- Lãng phí gì chứ?

- Hừ, một kiếm quyết thắng phụ!

Tang Thiên Khôi ngửa mặt cười dài:

- Ha hạ.. Nhan Kiếm Long, ngươi quá khoa ngôn?

- Ừ, nếu ngươi không tin sao chẳng thử xem!

Tang Thiên Khôi "hừ" một tiếng, chỉ kiếm vào đối phương nói:

- Được, xem ngươi một kiếm thế nào phân thắng bại?

- Hảo, xem kiếm?

Nhan Kiếm Long vừa dứt lời, kiếm rút khỏi vỏ vung lên, hàn quang phát ra lạnh người.

Nên biết kiếm pháp trên Vạn Thánh đảo cao siêu, lại thêm một tháng vừa qua ở trong Cung Hồ Bảo, Nhan Kiếm long miệt mài khổ công trau luyện cho nên chiêu kiếm lúc này hoàn toàn khác trước đây, đã vậy nhân được Đồng Thiên Kỳ đàm luận về kiếm đạo trong Long Thủ kiếm phổ cho nên lúc này kiếm pháp của ông thăng tiến rất nhiều.

Khi chiêu kiếm vừa xuất ra, Tang Thiên Khôi đã định vung kiếm nghênh chiêu, lão ta thầm tính đâu có thua chiêu nhưng cũng không thể nào chỉ trong một chiêu mà bại được, cho nên căn bản vẫn chưa vận hết toàn công lực.

Quả là báo ứng!

Đúng lúc chiêu kiếm của Nhan Kiếm Long phát ra thì mây đen lướt qua, ánh trăng vằng vặc lại tỏa chiếu xuống, thân kiếm rực sáng lóa, Tang Thiên Khôi chợt thấy như có cả trăm ngọn vây

lấy mình.

Chính lúc ấy một giọng nói quen thuộc vang lên:

- Bằng hữu, chúng ta lại gặp nhau!

Trang Thiên khôi vừa định vung kiếm lên chống đỡ thì nghe giọng nói này, tay chân luýnh quýnh, nên nhất thời để chậm một giây lỡ mất tiên cơ.

Chỉ một giây quý báu ấy cũng đủ để cho chiêu kiếm của Nhan Kiếm Long đến ngay yết hầu của lão ta, thấy tình thế quá cấp bách dẫu vung kiếm lên cũng đã chậm một bước, lão bất thần quay người bỏ chạy.

Chỉ thấy ánh kiếm tụ lại thành một, rồi lướt ngang qua người Tang Thiên Khôi rồi vụt tắt.

Thân hình Tang Thiên Khôi vẫn còn chạy được hai bước cứ như kiếm của đối phương chưa chạm đến lão ta. Thế nhưng chỉ đúng khi chân lão ta chạm đất thì thân hình đổ xuống rớt ra làm hai khúc ngang thắt lưng, máu me lục phủ ngũ tạng đổ trên đất trông khung khiếp.

Đừng nói người của Nhật Nguyệt Bang, mà ngay cả bọn Bạch Vân Phụng và Địa Sát Lệnh chủ cũng há hốc mồm miệng, vì không ngờ chiêu kiếm của Nhan Kiếm Long lại thần khốc như vậy, chém đứt người của đối phương mà đối phương không hề hay biết, chân vẫn tiếp tục chạy theo bản năng, thật là khủng khiếp!

Lại nói bọn người Nhật Nguyệt Bang lúc này, cái chết của Tang Thiên Khôi làm chúng kinh ngạc một thì chính giọng nói vừa rồi khiến chúng khiếp hãi mười. Thế nhưng thực ra giọng nói tuy giống Đồng Thiên Kỳ là do tiểu hành khất nhái giọng.

Đúng lúc này một gã đại hán vận áo đen ngực thêu hình lưỡi liềm hớt hãi chạy vào đến bên Nguyệt Hoa Phu Nhân báo cáo:

- Bẩm phu nhân Linh Sơn phái không ngăn nổi Đồng Thiên Kỳ, Thập Bát La Hán Trận bị phá, mười bốn vị La Hán tử trận!

Nhật Liệt Bang Chủ Đường Thiếu Kỳ nghe vậy giật mình hỏi:

- Vậy Kim Chưởng Phật đâu!

- Hồi bẩm bang chủ lão thiền sư tự tuyệt rồi ạ!

Nguyệt Hoa Phu Nhân nhíu mày hỏi:

- Vậy Đồng Thiên Kỳ?

- Đồng Thiên Kỳ còn ở chân núi, sắp đến nơi!

Nguyệt Hoa Phu Nhân liếc mắt nhìn Xưởng Nhật Cư Sĩ thấp giọng nói:

- Chúng ta mắc lừa rồi, Tang Thiên Khôi chết oan uổng!

Cửu Dương Tử cũng ngồi đó tức giận nói:

- Hừ, để ta đi thâu thập tên Nhan Kiếm Long này.

Thôn Ngục Hống lúc ấy đứng hầu một bên, bèn nói:

- Lão tặc này để ty chức thâu thập hắn, không cần nhọc đến lão nhân gia ra tay.

Dứt lời lão vung ngọn Cửu hoàn thiết côn lên kêu leng keng rồi bước ra đấu trường.

Bấy giờ lão ta cùng Nhan Kiếm Long tạo thành cuộc long tranh hổ đấu, ngọn cửu hoàn thiết côn nặng có đến vài trăm cân, một chiêu đánh ra nặng có đến nghìn cân, thế côn như thái sơn áp đỉnh, thực khiến người ta khó lòng trực tiếp nghênh tiếp.

Nhan Kiếm Long ngược lại kiếm chiêu uyển chuyển, biến hóa kỳ ảo, gọi là dụng bốn lạng đấu ngàn cân, đất đá trong đấu trường bay mù mịt, qua hơn hai mươi chiêu vẫn không phân thắng bại.

Nguyệt Hoa Phu Nhân ngồi xem đấu đột nhiên sắc mặt hiện lên một nụ cười hiểm độc ghé tai nói với Xưởng Nhật Cư Sĩ:

- Chúng ta tốt nhất trước lúc Đồng Thiên Kỳ lên đến đây phải giải quyết cho xong chuyện ở đây, khiến hắn khi lên đến lòng bi thống mà đầu óc chi phối dễ sai lầm, lúc ấy ta thừa cơ mà diệt hắn!

Xưởng Nhật Cư Sĩ nghe vậy trầm tư giây lát rồi gật đầu nói:

- Tuyệt lắm!

Dứt lời lão từ từ đứng lên, cao giọng xuống lệnh:

- Toàn huynh đệ của Nhật Liệt Bang và Nguyệt Hoa hội nghe đây:

Mọi người nhất tề xông lên tiêu diệt hết người của Vạn Thánh đảo và cả bọn Địa Sát Lệnh Chủ, gặp tên nào giết tên nấy không phải lo ngại.

Bọn họ hiển nhiên ỷ vào thế đông người quyết tiêu diệt sạch tất cả những người có liên quan đến Đồng Thiên Kỳ, phút chốc hai bên ùa ra chiến trường tạo thành một cuộc hỗn chiến long trời lỡ đất.

Chỉ trong vòng nửa tuần trà, trong trưng binh khí va chạm nhau đinh tai nhức óc đã nghe thấy nhiều tiếng la thảm thiết, tiếng quát tháo ầm ĩ, hiển nhiên cả song phương đều có tổn thất rồi.

Lại nói lúc này Đồng Thiên Kỳ cùng Linh Ẩn chân nhân sau khi qua không biết thêm bao nhiêu tuyến phòng thủ nữa mới vào đến trước cổng đại trại Quân Sơn. Vừa đặt chân đến nơi. Đồng Thời Kỳ đã nghe rõ tiếng đông vọng ra từ trận hỗn chiến ấy.

Đồng Thiên Kỳ trong lòng lo lắng, quay đầu nhìn Linh Ẩn chân nhân thúc giục:

- Tiền bối, bọn họ đã động thủ rồi chúng ta phải nhanh lên mới kịp!

Dứt lại, không kịp để Linh Ẩn chân nhân phản ứng, cả người chàng như bóng nhạn đêm lướt nhanh dưới ánh trăng. Tuy đường vào còn có thêm mấy trạm phòng ngự nữa, nhưng không có ai ngăn nổi bước chân chàng, đến báo cho Nguyệt hoa Phu Nhân cũng không có cơ hội. Chỉ sau mấy lần tung người lên chàng đã vào đến trước trường đấu của Nguyệt Hoa điện Đưa mắt nhìn quanh toàn trường đấu đã thấy nhiều xác chết, máu me đầm đìa, cuộc hỗn chiến đang đến hồi

khốc liệt nhất.

Càng nhìn huyệt Mi tâm trên trán chàng đột nhiên càng ửng đỏ lên, chừng như trích huyết, bỗng chàng rút chiếc "Chấn Thiên Lệnh" nhằm hướng Nguyệt Hoa Phu nhân phóng tới.

Nguyệt Hoa Phu nhân đang để mắt theo dõi trận đấu, thấy người của Nhật Nguyệt Bang đang chiếm ưu thế thì lòng mừng khấp khởi, bỗng đâu trước mắt một vệt sáng bay vọt tới. Cứ ngỡ bị đối phương ngầm ám toán, bà liền phất tay áo đẩy kình lực chống đỡ. Nhưng chỉ nghe "phụp" một tiếng, vệt sáng cắm ngay trước mặt bà cách chừng ba xích, bà ta thở phào rồi ngưng mắt nhìn vật ấy, bỗng thất thanh thét lên:

- Chấn Thiên Lệnh!

Tiếng kêu thất thanh của bà ta trước tiên làm sực tỉnh Xưởng Nhật Cư Sĩ và Cửu Dương Tử, khiến cả hai đưa mắt nhìn, Xưởng Nhật Cư Sĩ thì thần thái trấn tĩnh, thế nhưng Cửu Dương Tử mặt biến sắc la lên:

- Đồng Thiên Kỳ đến!

Lão vừa la xong bỗng nghe một giọng lạnh băng băng vọng lại:

- Đã ước mà đến chậm một bước, thật không ngờ quý bang nghênh tiếp thật nồng hậu.

Theo giọng nói, Nguyệt Hoa Phu Nhân ngước mắt lên liền bắt gặp Đồng Thiên Kỳ trong bộ đồ trắng đứng hiên ngang trước mặt chỉ cách chừng hai trượng.

Ban đầu mặt hoa có biến sắc, thế nhưng bà nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cười yểu điệu - Tiểu huynh đệ, ngươi thật biết giữ lời!

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép với nụ cười cố hữu:

- Chi tiếc là những người chặn đường Đồng mỗ còn kém quá!

- Ồ, bọn họ chặn không nổi, đủ thấy bản lĩnh tiểu huynh đệ ngươi lại thăng tiến thêm nữa rồi!

Bà ta vừa nồi vừa cười ngọt ngào ẻo lả, thực hoàn toàn tương phản với trường huyết chiến đang diễn ra trước mặt. Ngược lại với bà ta, Xưởng Nhật Cư Sĩ sắc mặt trầm lại, gằn giọng hỏi:

- Ngươi là Đồng Thiên Kỳ?

Đồng Thiên Kỳ ngước mắt nhìn lão đanh giọng:

- Không cần hỏi nhiều, ngươi phải chăng là lão ngũ trong nhóm Trung Nguyên Ngũ lão, người ta thường gọi là "Truy Hồn Tú Sĩ", nhưng ngoại hiệu nhân xưng của ngươi thực là Xưởng Nhật Cư Sĩ Đường Thiếu Kỳ!

Đường Thiếu Kỳ nghe vậy cười gằn nói:

- Ngươi biết nhiều đấy, đáng tiếc đây là Quân Sơn đại trại, ngươi đến dễ nhưng khó về đấy!

Đồng Thiên Kỳ không để ý đến lời lão, chỉ tay dưới đất hỏi:

- Ngươi biết vật kia chứ?

- Hắc hắc... chỉ một chiếc Chấn Thiên Lệnh nhỏ nhoi, chẳng lẽ ngươi không biết năm xưa khi chế định ra nó là có phần lão phu tham gia?

- Ồ, thế nhưng có lẽ ngươi còn chưa biết một chuyện là Đồng mỗ đã tuyên bố trước quần hùng trừ danh Ngũ Lão trong Chân Thiên Lệnh Đường Thiếu Kỳ nghe câu nảy thì phẫn nộ, "hừ" một tiếng nói:

- Ngươi thật cuồng ngạo hỗn xược, dám coi thường cả Trung nguyên Ngũ lão chúng ta!

Đồng Thiên Kỳ cười gằn mấy tiếng nói:

- Ngươi chớ quên rằng Chấn Thiên Lệnh xuất hiện tại đây, thì cả Quân Sơn đại trại này nhuốm máu!

Đường Thiếu Kỳ đột vụt đứng lên chỉ tay quát:

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi chớ buông lời ngông nghênh tự đắc quá sớm!

Huyệt mi tâm trên trán chàng đột nhiên lại ửng đỏ như huyết, đanh giọng:

- Huyết kiếp thủ xưa nay ngôn xuất bất nhị!

Vừa khéo lúc này có hai tên thuộc hạ của Nhật Nguyệt Bang chạy đến, nghe ba chữ Huyết Kiếp Thủ thì giật mình la lớn:

- Huyết Kiếp Thủ Đồng Thiên Kỳ đến!

Toàn đấu trường đang hồi say máu, nhưng mấy tiếng "Huyết Kiếp Thủ Đồng Thiên Kỳ" cũng lọt vào tai họ, tạo nên một tác dụng rất lớn.

Phía đệ tử Nhật Nguyệt Bang đang đấu rất hăng, bỗng nghe vậy thì rúng động tinh thần, lập tức thấy nhuệ khí chiến đấu bị giảm đi rất nhiều.

Ngược lại bọn Địa Sát Lệnh Chủ thì tinh thần phấn chấn hẳn lên, tiểu hành khất thông minh tiếp lời thét lớn:

- Kiếm hiện Huyết khởi, máu nhuộm Quân Sơn!

Lúc này Cửu Dương Tử lợi dụng lúc Đồng Thiên Kỳ còn đang dằn co với Đường Thiếu Kỳ, lão ngầm ra lệnh cho Bát Ma nhẹ nhàng vây kín Đồng Thiên Kỳ cách chừng ba xích.

Đồng Thiên Kỳ nhìn đối phương cười gằn hỏi:

- Bây giờ các ngươi định đông thủ như thế nào đây?

Cửu Dương Tử thấy Bát Ma đã vây xong, cười "hắc hắc" mấy tiếng nói:

- Trước hết lão phu lấy mạng ngươi!

Vừa nói dứt, lão bỗng đanh giọng thét "sát!" một tiếng.

Sau đuôi mắt Đồng Thiên Kỳ chỉ kịp nhận thấy bóng người loạn động, chàng chỉ cười nhạt một tiếng, tiếp là thân hình xoay nhanh vừa đúng một vòng, đồng thời ánh thép loáng nhanh rồi vụt

tắt ngay..

Khi ánh thép tắt đi thì cũng chính là khi tám tiếng rú thảm lịm trong cổ họng...

Hồi 96 - Thù Xưa Diệt Hận Mới Cũng Tan

Bấy giờ chỉ cảm thấy tám cái thây đổ xuống thành mười sáu khúc, thực là một cảnh người ta chưa từng chứng kiến. Đến như Xưởng Nhật Cư Sĩ Đường Thiếu Kỳ cũng buột miệng thốt lên:

- Tuyệt kiếm!

Nếu như không có Đường Thiếu Kỳ khen một câu này có lẽ không ai nghĩ rằng Đồng Thiên Kỳ vừa rồi đã ra kiếm giết chết bọn Bát Ma.

Khi tám tiếng rú thảm xé không trung, thì cả trường hỗn chiến không ai bảo ai tự nhiên dừng đấu, duy nhất chỉ còn lại trận đấu giữa Nhan Kiếm Long và Thôn Ngục Hống. Bọn họ tợ hồ như đánh nhau đến hồi say tiết không còn hay biết gì bên ngoài, đấu đến khi hơi tàn lực kiệt, chẳng những Thôn Ngục Hống không nhấc nổi ngọn Cửu hoàn thiết côn nặng trăm cân mà ngay Nhan Kiếm Long cũng không phát nổi một chiêu kiếm ra hồn.

Cả hai vứt binh khí rồi lao vào ôm chầm lấy nhau như hai con hổ say máu, đột nhiên cả hai lăn dùng xuống nằm vật ra hai nơi.

Nhan Ngọc Dung và Nhan Ngọc Vy thấy vậy liền chạy đến bên cha, cả hai ngỡ cha chết định khóc thì Thập Diện Truy Hồn phóng tới ngăn lại, cười nói:

- Trước mắt địch nhân không được khóc!

- Nhưng chạ..

- Ha hạ.. chỉ cần Nhan huynh còn một hơi thở, Thập Điện Truy Hồn Y này dám bảo đảm không chết!

Vừa nói lão vừa ngồi xuống bên Nhan Kiếm Long bắt mạch rồi cho uống linh đơn còn Thân Ngục Hống thì đã đoạn khí từ lâu rồi.

Bên này Đồng Thiên Kỳ mặt lạnh như băng, tợ hồ như không biết đến chuyện tám tên Bát Ma sau lưng, nhìn chăm Đường Thiếu Kỳ hỏi lại:

- Ngươi định đấu thế nào thì nói mau đi, để đợi đến khi Quỷ môn quan đóng cửa rồi thì ân hận không kịp!

Chỉ nghe một câu này thì Đường Thiếu Kỳ gầm lên vụt đứng dậy, lão ta tức giận cực độ.

Vì danh tiếng của Trung nguyên Ngũ Lão xưa nay trên giang hồ được trọng nể, có kẻ nào dám buông lời cuồng ngạo như vậy. Đã vậy lúc này quần hùng tụ hội thì hỏi làm sao lão ta nhịn nổi.

Đường Thiếu Kỳ đánh mắt nhìn Cửu Dương Tử một cái rồi bỗng xoay người trong tay đã nắm chắc ngọn nhuyễn tiên, phất nhẹ một cái thị uy.

Nào ngờ Đồng Thiên Kỳ có ý thám thử công lực đối phương thế nào liền đưa tay trái ra chộp vào ngọn roi.

Đường Thiếu Kỳ thấy đối phương chộp vào đầu roi thì mừng thầm, liền vận công lực vào tay rồi giật mạnh một cái, không ngờ cả người Đồng Thiên Kỳ không hề kháng cự mà lại theo đầu roi tung bay lên không. Khi đến đúng đỉnh đầu lão ta, chàng bỗng vận công lực phát ra một chưởng với thập thành công lực vào đầu ngọn roi.

Đường Thiếu Kỳ không thể ngờ tới Đồng Thiên Kỳ dụng chiêu này, khi ấy chỉ thấy một cổ kình lực theo cánh tay ập vào ngực đến tức thở, lão hốt hoảng biết vậy là rất nguy hiểm, đành buông cán roi rồi cả người nhào ra ngoài.

Chính tại lúc này Đồng Thiên Kỳ vừa cướp được roi, bỗng nghe từ sau lưng có tiếng gió nhẹ kèm theo mùi tanh tanh, liếc nhanh mắt thì đã thấy Cửu Dương Tử công lén đến huyết thủ chưởng bàn tay gã đỏ như máu tanh tưởi vô cùng...

Đồng Thiên Kỳ chỉ "hừ" trong mũi một tiếng, tay cướp roi thuận thế quất mạnh một cái, đồng thời tay phải tự bao giờ cũng đã rút thanh Long Thủ kiếm tung chiêu "Long thủ khởi thức".

Một kiếm một tiên cùng xuất chiêu gọi là "Song long tranh châu", thế cương nhu tương phối tạo thành một uy lực vô song.

Cửu Dương Tử không dám mạo hiểm liền cúi thấp người vừa kịp để đầu ngọn roi vừa lướt qua thì lập tức vung tay chộp lại, thì ra lão ta cũng muốn đấu nội công với Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt, vận công lực vào ngọn roi, bên kia Cửu Dương Tử cũng đề phòng đối phương vận công lực vào roi. Hai bên cùng giằng mạnh. Nên biết ngọn roi của Đường Thiếu Kỳ được chế từ gân sóng lưng con ngân giao tràm năm dưới đại dương, dẻo dai mà lại cứng hơn sắt thép. Vậy mà dưới lực kéo của Đồng Thiên Kỳ và Cửu Dương Tử ngọn roi "phựt" một tiếng đứt làm hai đoạn, chỉ thấy Đồng Thiên Kỳ người hơi chao đảo một tí, nhưng cả người cửu Dương Tử bị bật ngược về sau ba bốn bước mới trụ nổi Chỉ một chiêu này đủ thấy nội công ai cao cường hơn ai rồi.

Cửu Dương Tử trong lòng cả kinh, nhìn Đường Thiếu Kỳ la lớn:

- Lão Ngũ, không thể để tên tiểu tử này sống thêm được nữa!

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép cười gằn một tiếng, nói:

- Nhị vị nên lên đường cùng một lúc, để khi xuống hoàng tuyền có đôi.

Đường Thiếu Kỳ mặt còn kinh ngạc, lắp bắp hỏi:

- Lão trọc đó đã truyền thụ pho "Long Thủ kiếm tháp" cho ngươi?

- Ừ, lão nhân gia còn phó thác cho ta hôm nay lấy mạng hai ngươi!

Đường Thiếu Kỳ phá lên cười tự tin nói:

- Nếu ngươi có đủ bản lĩnh ấy thì quả là ta cầu cũng không được?

Cửu Dương Tử không lĩnh hội hết ý của Đường Thiêu Kỳ, nhíu này hỏi:

- Lão Ngũ ngươi...

Nhưng Đường Thiếu Kỳ đã nhướng mày cắt ngang:

- Đồng Thiên Kỳ ngươi có biết năm xưa trong võ lâm có một đôi tỷ muội sắc nước hương trời được người trong giang hồ xưng tụng là "Võ Lâm Song Diễm", lão phu thầm yêu cả hai. Nào ngờ bị một kẻ nhanh chân nẫng mất, ngươi biết kẻ ấy là ai không?

Cửu Dương Tử không hiểu tại sao lúc này mà Đường Thiếu Kỳ còn dài dòng những chuyện vô bổ này, thế thưng lão ta đâu biết rằng Dường Thiếu Kỳ chính đang muốn chọc cho Đồng Thiên Kỳ phẫn nộ, thực ra lão ta đâu phải là người ngu mà không sợ chết!

Đồng Thiên Kỳ chỉ nghe đến đó thì huyệt mi tầm ửng đỏ lên, thế nhưng lặng im không nói một câu nào.

Đường Thiếu Kỳ vuốt râu cười ngạo nghễ nói tiếp:

- Cùng lúc ấy lại có một thiếu nữ khác yêu người đàn ông kia, nhưng bấy giờ hắn đã được một trong "Võ lâm Song Diễm" làm vợ, cho nên chung quy không để tâm yêu thương người thiếu nữ này. Hận tình... ha ha, càng yêu nhiều thì càng hận nhiều, đã vậy trong tay đạt bắt được "Long Đỉnh Đồ", thế là tai họa ập lên Đào Hoa Đảo...

Đồng Thiên Kỳ nghe đến đây thì lòng căm phẫn cực độ, lạnh giọng như băng.

- Bởi vậy cho nên hôm nay ngươi phải chịu báo ứng!

Lời dứt chưởng vung, chỉ thấy một chiêu "Tiềm Long sơ động" bàng long tỏa đầy trời.

Đường Thiếu Kỳ giật mình thốt lên.

- Tiền Long chưởng!

Tay đánh chưởng ra nửa chừng thì vội thâu lại...

Chính trong lúc này từ hướng sau Cửu Dương Tử trong tay đã rút cặp "Lương Thiên xích". đây là cặp võ khí lợi hại của lão, mỗi cây đều vuông vức hai phân, dài chừng một xích, gần giống như đoản côn nhưng vận dụng linh hoạt và lợi hại hơn nhiều. Lão ta vung cặp Lương thiên xích nhằm hai đại huyệt "Kiên Tinh" và "Hoa cái" của Đồng Thiên Kỳ điểm tới.

Đường Thiếu Kỳ và Cửu Dương Tử theo nhau hành cước giang hồ đã mấy mươi năm qua, nên lúc lâm trận liên thủ đối địch thì phối hợp vô cùng ăn ý. Lúc này Đường Thiếu Kỳ đã thâu chưởng lại, nhưng vừa thấy Cửu Dương Tử công tập hậu thì lập tức biến chiêu phát ra tấn công trở lại.

Đồng Thiên Kỳ giật mình khi nhận thấy có biến, đuôi mắt đã thấy cặp Lương Thiên xích của Cửu Dương Tử đến gần, nên bấy giờ chàng vẫn đương đầu với Đường Thiếu Kỳ, có thể đánh lão ta gục, nhưng bản thân chàng nhất định cũng trúng chiêu hiểm của Cửu Dương Tử. Ngược lại nếu xoay người vung kiếm đối phó với Cửu Dương Tử thì lập tức trúng chưởng của Đường Thiếu Kỳ.

Thực là một tình thế hiểm nghèo mà từ trước tới giờ chàng chưa từng gặp, trong đầu lóe nhanh một quyết định, hét dài một tiếng, bằng một chiêu "Lăng thiên đằng không" người chàng vọt nhanh như ánh sao, vừa kịp tránh hai chiêu hiểm của đối phương.

Khi người rơi xuống, song chưởng vung ra phát liền hai chưởng "Thất Hải phi long" thế mạng mẽ vô cùng.

Bọn Đường Thiếu Kỳ thực ra vừa rồi cũng là một chiêu liều mạng bởi vì chỉ cần Đồng Thiên Kỳ ngoan cường trí mạng với một trong hai tên thì nhất định có một tên bỏ mạng tại trường. Lúc này thấy chàng vung chưởng dọn đường đáp xuống, thì không tên nào dám nghênh tiếp, bởi vì cho dù có hợp lực thì cũng không thể hợp nhất lại thành một được, đó chính là điều nguy hiểm.

Đồng Thiên Kỳ đáp người xuống đất cười gằn nói:

- Hôm nay thanh Long thủ kiếm này sẽ đưa nhị vị chu du cửu tuyền.

Dứt lời vung kiếm tấn công, bấy giờ bọn họ ba người tạo thành một cuộc long tranh hổ đấu chưa từng có. Chỉ thấy ba bóng người quần lấy nhau, chưởng phong ầm ầm, kiếm khí vun vút xanh rợn cả trời. Những người đứng trong vòng ba trượng công lực non kém đều bị đẩy bật văng ra ngoài.

Trận đấu càng lúc càng nhanh lại càng quyết liệt, đã ngoài hai mươi chiêu vẫn chưa phân thắng bại, toàn trường im phăng phắt chừng như không ai dám thở mạnh nữa chứ đừng nói xông vào.

Bấy giờ người lo lắng nhất chính là Bạch Vân Phụng, theo chàng đã lâu, nàng chưa từng thấy chàng động thủ với địch nhân lâu như vậy bao giờ, đã ngoài hai mươi chiêu chưa phân thắng bại, xem ra chàng một mình đấu Nhị Lão e khó thắng.

Bỗng trong đầu nàng hiện lên hình ảnh tổ phụ Phật Tâm thiền sư, và lời căn dặn của người:

"Nếu không Long thủ, Phụng vĩ hợp bích thì quyết không thắng nổi Tứ Lão...".

Nghĩ đến đó bất giác chân nàng di động một bước vào cuộc chiến, đây là điều toàn trường không ai dám làm.

Rồi hai bước... ba bước... mỗi bước chân của nàng như nặng đến ngàn cân.

Bấy giờ trận đấu một chọi hai đã ngoài trăm hiệp vẫn không thấy dấu hiệu thắng bại, người của Nhật Nguyệt Bang cũng như người của Đồng Thiên Kỳ đều tỏ ra sốt ruột lo lắng.

Trời lúc này đã gần sáng, trăng rằm không biết đã lặn về tây tự lúc nào.

Đồng Thiên Kỳ lúc này đã dốc toàn lực để đấu, trên đầu khí trắng tỏa ra đủ thấy công lực vận đến tuyệt đỉnh rồi, đột nhiên chàng phát hiện ra bóng Bạch Vân Phụng đã vào sát đấu trường, chàng trong lòng mừng rỡ thét lớn:

- Long Du Cữu Thiên...

Vừa dứt tiếng quát, đẩy ra một chưởng trấn phong, rồi cả người vút lên không trung, thanh Long thủ kiếm phát ra kiếm ảnh rợp trời...

Đường Thiếu Kỳ và Cửu Dương Tử đang đấu hăng tự nhiên bị đẩy một chưởng, rồi nghe Đồng Thiên Kỳ hét lên như vậy thì nhất thời khựng người.

Chính lúc này bọn họ đã phát hiện ra bóng người, Bạch Vân Phụng xông vào đấu trường với thanh Phụng vỹ kiếm trong tay, miệng quát lên:

- Phụng phi lục hợp!

Bóng nàng theo tiếng quát bắt đầu xoay tròn nhanh quanh hai lão già, kiếm ảnh cũng từ đó phát ra liên tục.

Đến lúc này khi vừa nghe "Phi phụng lục hợp" thì bọn Đường Thiếu Kỳ đã hiểu ra chuyện gì, giật thót mình khựng lại hoàn toàn.

Vầng kiếm ảnh của Đồng Thiên Kỳ từ trên không chộp xuống vừa khéo hợp với màn kiếm ảnh của Bạch Vân Phụng kín như màn the, không một chỗ hở.

Cửu Dương Tử trán đổ mồ hôi nhưng vẫn bình tĩnh nói nhanh:

- Lão Ngũ, chúng ta đấu lưng nhau, ta đối mặt trên ngươi đối mặt dưới Lúc này, Nguyệt Hoa phu nhân ngồi xem đã thấy nhấp nhỏm như ngồi trên trên chảo nóng, mặt biến sắc hoàn toàn, đột nhiên bà nghiến răng đứng dậy hiển nhiên là định ra tay cứu nạn cho bọn Đường Thiếu Kỳ, nhưng vừa lúc ấy từ sau lưng bà một giọng đanh lạnh vang lên:

- Phu nhân, ta khuyên bà tốt nhất nên ngồi yên, bằng không thì hậu quả khó lường Nguyệt Hoa phu Nhân chấn động cả đầu, lạnh giọng nói:

- Ngươi là ai?

Giọng người kia lạnh lùng - Yên Lăng!

- À, là Lăng nhi, bằng vào đâu mà ngươi đòi khống chế được ta?

Yên Lăng giọng vẫn lạnh lùng:

- Ta biết ta không phải là đối thủ của bà dù chỉ một chiêu, thế nhưng bà nên biết ta là nhi nữ của ai chứ.

Nguyệt Hoa Phu Nhân tái xám mặt, bà thừa biết Yên Lăng là nhi nữ của Thập Điện Truy Hồn Y, dụng độc đệ nhất võ lâm, bất giác thất thanh la lên:

- Chẳng lẽ… ngươi đã hạ độc tạ..?

- Ồ, bà không dám tin điều đó ư?.

Nguyệt Hoa Phu Nhân trở nên trầm mặc không nói, bà ta trong lòng tức giận, thế nhưng không dám vận khí đối kháng, vì làm như vậy dễ khiến cho độc dược xâm nhập vào tạng phủ.

Chính trong những giây phút ấy, trường quyết đấu đã có chuyển biến.

Khi Đường Thiếu Kỳ và Cửu Dương Tử vừa đấu lưng với nhau thì màn kiếm của Đồng Thiên Kỳ từ trên không chộp xuống, dưới này kiếm ảnh của Bạch Vân Phụng cùng vây lại Nhị Lão. Lúc đầu thì họ còn nhận ra mục tiêu, thế nhưng chỉ trong nháy mắt cả hai màn kiếm hợp nhất làm một không còn nhận ra đâu là Long thủ kiếm đâu là Phụng vỹ kiếm.

Đường Thiếu Kỳ thấy vậy thì cả kinh la lên:

- Tam ca phá vòng vây xông ra, không thể thúc thủ chờ chết như thế này.

Lão ta vừa nói dứt thì vung kiếm lên phát một chiêu "Dã vân triển vụ" phóng thẳng lên nhằm phá tan kiếm ảnh của Đồng Thiên Kỳ.

Cửu Dương Tử cũng thét lớn một tiếng, cặp. Lương Thiên xích ra chiêu "Bát phương phong vũ", cả người quay tròn tạo thành một bức tường chắc chắn chống đỡ cho hai người.

Bọn họ tuy xử trí nhanh, thế nhưng vẫn không kịp, chỉ thấy ánh kiếm rít không khí sát bên tai, mắt lóe lên ánh sáng xanh đến rợn người...

Đường Thiếu Kỳ vừa phóng chiêu kiếm định phá vây không ngờ Đồng Thiên Kỳ lại xuất thủ nhanh như chớp, lão ta bất thần người sởn gai ốc, trong tích tắc ấy không còn để tâm gì đến Cửu Dương Tử nữa, cả người lão tung nhanh ra ngoài định đào tẩu.

Nào ngờ vừa vọt khỏi màn kiếm này lại rơi vào màn kiếm khác, chỉ nghe bên tai tiếng thét lanh lảnh của Bạch Vân Phụng, lão ta hốt hoảng định co người nhào trở lại, nhưng chỉ nghe miệng thét dài một tiếng đau đớn, cả người lẫn kiếm lăn nhào ra đất.

Gần như cùng lúc Cửu Dương Tử còn lại một mình thì hở trên đầu, lão ta chỉ kịp nhận ra một luồng sáng xanh lướt ngọt ngang vai rồi cả cánh tay còn nắm chắc ngọn Lương Thiên xích kèm theo vòi máu rơi vãi trên đất, cả người lão khụy xuống lăn lộn trên đất.

Lúc ấy Nguyệt Hoa Phu Nhân giận dữ thét lên:

- Cửu Yêu đâu, sao không nhanh ra tay?

Cửu Yêu vội vàng vâng dạ rồi chín bóng yêu phụ nhảy phắt vào đấu trường.

Đồng Thiên Kỳ mặt đằng sát khi, giọng sang sảng quát lớn:

- Thần long chấn thiên!

Bạch vân Phụng lập tức tiếp lời:

- Phụng triển đông hải!

Chỉ thấy một màn kiếm ảnh trùm lấy cả chín yêu phụ lúc ấy còn chưa kịp chân chạm đất đừng nói chống đỡ mà ý nghĩ phát chiêu còn chưa hiện trong đầu, một loạt tiếng rú thảm khốc, quần hùng đã có nhiều người không chịu nổi quay mặt đi nơi khác.

Nháy mắt ánh kiếm ngưng hẳn, trên chiến trường lại thêm chín cái xác không đầu.

Toàn trường bấy giờ mới nhận ra Đồng Thiên Kỳ và Bạch Vân phụng đứng đối lưng nhau, ngưng lập bất động Đồng Thiên Kỳ đưa mắt nhìn lên khuôn Mặt đau đớn của Xưởng Nhật Cư Sĩ Đường Thiếu Kỳ lạnh giọng:

- Họ Đường kia, giờ thì ngươi tin rồi chứ?

- Đã bại thì không còn gì để nói, họ Đồng kia, muốn giết thì giết...

Đường Thiếu Kỳ bỗng đưa ánh mắt hằn học nhìn Nguyệt Hoa Phu Nhân bỗng nói:

- Không ngờ ngươi ngồi yên không chịu ra tay, năm xưa huyết nhuộm Đào Hoa Đảo là do ả chủ mưu.

Đồng Thiên Kỳ lúc này sực nhớ, mưới đưa mắt nhìn Nguyệt hoa phu nhân ngạc nhiên, chàng không hiểu tại sao bà ta không ra tay, nếu như lúc ấy bà ta nhảy vào vòng chiến thì không biết tình thế chuyển biến thế nào.

Vừa lúc không còn đang ngạc nhiên chưa hiểu thì thấy một bóng hồng thon thả từ sau lưng Nguyệt Hoa Phu Nhân vọt ra bên Đồng Thiên Kỳ, cười nói:

- Thiên Kỳ, bà ngỡ đã trúng độc cho nên đến thở mạnh cũng không dám!

Nguyệt Hoa Phu Nhân vừa nghe vậy thì ngớ người, tức giận ré lên:

- Con nha đầu, nói vậy mi chưa hạ độc trên thân bà ư?

- Nếu dụng độc chết mụ thì Kỳ ca ca làm sao tự tay báo thù được.

Nguyệt Hoa Phu Nhân biết bị lừa thì tức giận rít lên:

- Con tiểu nha đầu kia, bà xé xác ngươi!

Dứt lời bà nhanh như két, lao tới tấn công Yên Lăng.

Đồng Thiên Kỳ vụt lướt tới, án ngữ trước mặt Yên Lăng, chặn lại nói:

- Nguyệt Hoa Phu Nhân, lần cuối cùng chúng ta gặp nhau, ra tay mau đi!

Nguyệt Hoa Phu Nhân tận mắt chứng kiến cảnh Trung nguyên Nhị Lão bại dưới kiếm của Đồng Thiên Kỳ và Cửu Yêu táng mạng đương trường thì biết mình không phải là đối thủ của chàng, đành dừng chân lại ngửa cổ cười khanh khách nói:

- Đồng Thiên Kỳ ta không ngờ kết cục lại như thế này, nhưng nỗi đau của ta ngày hôm nay có lẽ cũng không bằng ngươi bao nhiêu năm nay đâu!

Đồng Thiên Kỳ bi một câu này tợ dao đâm vào tim nhói lên, mắt rực lửa thù, lạnh giọng:

- Nếu ngươi đã không dám động thủ thì mau quỳ xuống chuẩn bị để ta tế những vong hồn oan tử trên Đào Hoa đảo!

Nguyệt Hoa Phu Nhân đưa mắt nhìn bọn Đường Thiếu Kỳ trên đất, cười gằn nói:

- Huyết nhuộm Đào Hoa đảo không có phần ta trong đó, thế nhưng giết chết mẹ ngươi trên Mai đảo thì đúng là ta làm?

Dám buông thẳng câu này cũng đủ để cho Đồng Thiên Kỳ giật mình, gằn giọng hỏi:

- Bà có tư thù với cố mẫu ta?

- Thù thì không, nhưng hận thì có, năm xưa ta yêu cha ngươi như yêu bổn mệnh, thế nhưng bà ta đã cướp mất tình yêu ấy, bởi vậy ta phải giết bà!

Đồng Thiên Kỳ nhíu mày nói:

- Bà đã ư nói ra hết thì tốt, có lẽ Đồng mỗ để cho bà tự xử!

Nguyệt Hoa Phu Nhân tươi cười nhìn chàng trìu mến nói:

- Đồng công tử, được chết trước mặt ngươi ta thật mãn nguyện lắm, bởi vì ngươi chính là hình ảnh của cha ngươi năm xưa?

Dứt lời bà rút thanh trủy thủ hộ mệnh ra nắm chắc trong tay, ngửa mặt cười rồi tiếp:

- Đường Thiếu Kỳ, Cửu Dương Tử, chắc các ngươi mãn nguyện rồi chứ.

Rồi nói với Đồng Thiên Kỳ:

- Thiên Kỳ, mạng đền mạng, từ nay lòng ngươi không nên lưu lại thù ý nào với Nguyệt Hoa ta chứ? ha ha hạ..

Cuối câu bà cười dài như điên loạn, nhưng xem mặt bà ta rất bình tĩnh, bỗng chỉ thấy thanh đao trong tay loáng lên nhanh như ánh chớp rồi vụt tắt trên ngực trái bà ta.

Từ đó một dòng máu đỏ ướt đẫm cả áo, trước khi người bà đổ xuống còn kịp thốt một câu:

- Thiên Kỳ, thù oán... tận.....tiêu... tan...

Đồng Thiên Kỳ đứng lặng người, không ngờ cái chết của mẹ chàng cũng chỉ xuất phát từ mối tình, để rồi cuối cùng Nguyệt hoa phu nhân tự tuyệt cũng chỉ là để trả một món nợ tình.

Chàng đứng yên bất động hồi lâu mới từ từ quay lại nhìn Đường Thiếu Kỳ nằm trên đất, nói:

- Các người còn lời gì để nói?

Đường Thiếu Kỳ lắc đầu nói:

- Hận tầm hận, thù tầm thù, xưa nay giang hồ là vậy. Lão phu năm xưa gây phong ba bão tố cho giang hồ, thắng làm vua thua làm giặc, ta không còn gì để nói nữa!

Đồng Thiên Kỳ gật đầu nói:

- Vậy thì ngươi chuẩn bị lên đường!

Dứt lời chàng nhìn Mai Phụng Linh nói:

- Phụng Linh, năm xưa thù diệt toàn gia đều do chúng, Đường Thiếu Kỳ giờ do nàng xử trí.

Phụng Linh hai giọt nước mắt lăn dài trên má, nhìn chàng xúc động, hồi lâu nàng rút kiếm nắm trong tay, từ từ đi đến trước mặt Đường Thiếu Kỳ nói:

- Cha mẹ có linh thiêng thì chứng kiến Linh nhi rửa thù cho cha mẹ Dứt lời kiếm vung lên hoa một đường, chỉ nghe Đường Thiếu Kỳ thét lớn một tiếng rồi tắt nghẹn trong cổ họng, cả người lão phân thành hai khúc.

Đồng Thiên Kỳ lại nhìn Bạch Vân Phụng nói:

- Vân Phụng, gia gia bị hại chính dưới tay lão tặc này, mấy mươi năm người sống trong đau khổ, giờ nàng hãy vì người mà báo thù!

Bạch Vân Phụng cũng xúc động không kém, nàng tiến tới trước mặt Cửu Dương Tử lạnh giọng

nói:

- Gia già ơi, Phụng nhi trả thù cho người đây!

Dứt lời cũng một đường kiếm sáng loáng phân thân Cửu Dương Tử, toàn trường đứng lặng đưa mắt nhìn mấy vị cô nương báo thù mà không khỏi chạnh lòng. Họ hiểu các vị cô nương mang thù oán đầy lòng mới có thể ra tay tàn khốc như vậy...

Phía đông trời đã ửng hồng, màn đêm bị xua tan, một trường phong vân khởi dậy trên giang hồ đã chấm dứt tại đây...

Đồng Thiên Kỳ trở thành người chủ chấp Chấn Thiên Lệnh hộ trì.